Holy Bible

Aionian Edition®

Finnish Pyha Raamattu 1933/1938

Holy Bible Aionian Edition ®
Finnish Pyha Raamattu 1933/1938

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Unbound.Biola.edu
Source version: 2/7/2021
Source copyright: Public Domain
Finnish Lutheran Church, 1933, 1938

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Esipuhe

Suomen Kieli at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Suomen Kieli at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Sisällysluettelo

VANHA TESTAMENTTI

1 Mooseksen 1
2 Mooseksen 37
3 Mooseksen 66
4 Mooseksen 87
5 Mooseksen 117
Joosuan 143
Tuomarien 161
Ruutin 179
1 Samuelin 182
2 Samuelin 205
1 Kuninkaiden 224
2 Kuninkaiden 247
1 Aikakirja 269
2 Aikakirja 289
Esran 314
Nehemian 322
Esterin 333
Jobin 339
Psalmien 356
Sananlaskujen 398
Saarnaajan 412
Laulujen laulu 417
Jesajan 420
Jeremian 453
Valitusvirret 492
Hesekielin 496
Danielin 531
Hoosean 542
Joelin 547
Aamoksen 549
Obadjan 553
Joonan 554
Miikan 556
Nahumin 559
Habakukin 561
Sefanjan 563
Haggain 565
Sakarjan 567
Malakian 573

UUSI TESTAMENTTI

Matteuksen 577
Markuksen 600
Luukkaan 615
Johanneksen 640
Teot 659
Roomalaisille 683
1 Korinttilaisille 693
2 Korinttilaisille 703
Galatalaisille 710
Efesolaisille 714
Filippiläisille 718
Kolossalaisille 721
1 Tessalonikalaisille 724
2 Tessalonikalaisille 726
1 Timoteukselle 728
2 Timoteukselle 731
Titukselle 733
Filemonille 735
Heprealaisille 736
Jaakobin 744
1 Pietarin 747
2 Pietarin 750
1 Johanneksen 752
2 Johanneksen 755
3 Johanneksen 756
Juudaksen 757
Ilmestys 758

LIITE

Lukijan Opas
Sanakirja
Kartat
Kohtalo
Kuvat, Doré

VANHA TESTAMENTTI

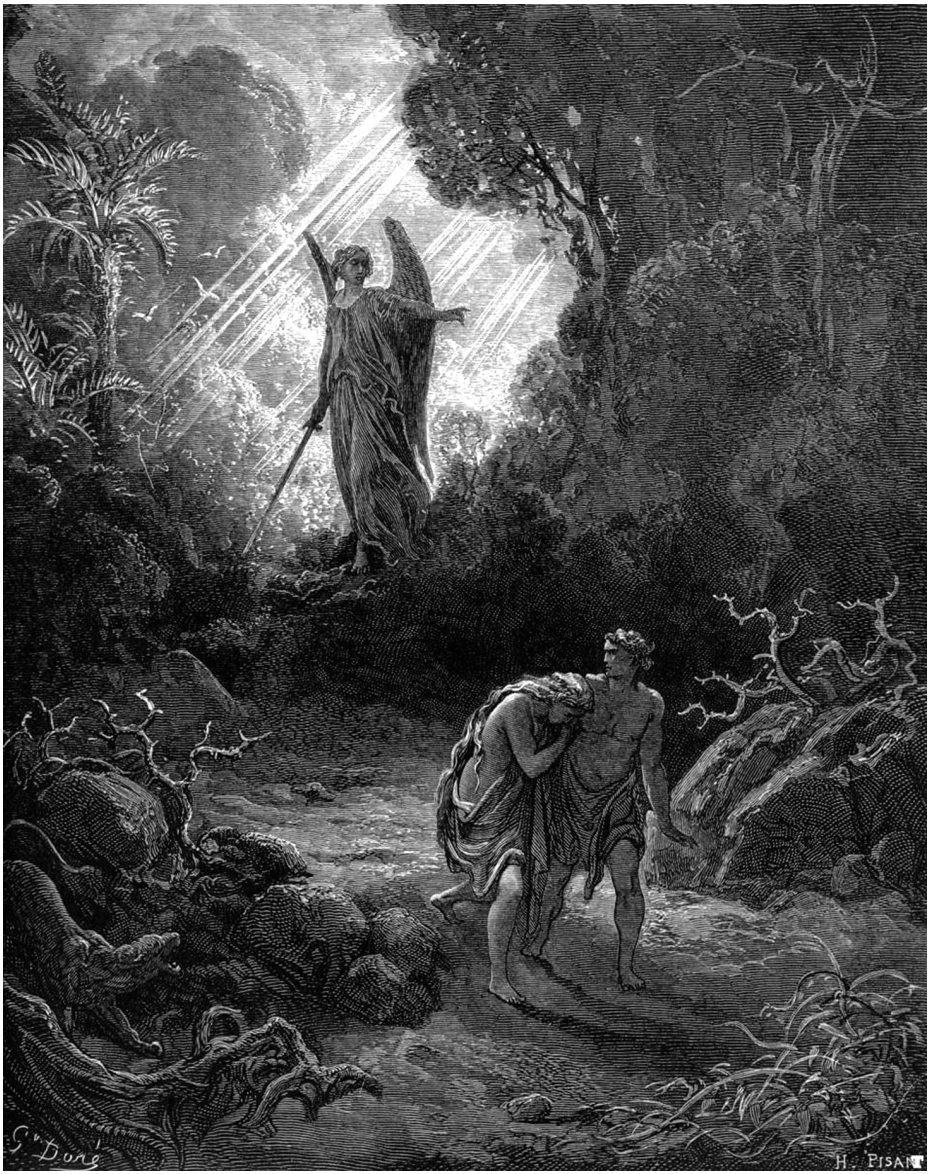

Ja hän karkoitti ihmisen ja asetti Eedenin paratiisin itäpuolelle kerubit ynnä välkkyvän, leimuavan miekan vartioitsemaan elämän puun tietä.

1 Mooseksen 3:24

1 Mooseksen

1 Alussa loi Jumala taivaan ja maan. **2** Ja maa
oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä,
ja Jumalan Henki liikkui vetten päällä. **3** Ja Jumala
sanoi: "Tulkoon valkeus". Ja valkeus tuli. **4** Ja Jumala
näki, että valkeus oli hyvä; ja Jumala erotti valkeuden
pimeydestä. **5** Ja Jumala kutsui valkeuden päiväksi,
ja pimeyden hän kutsui yöksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli
aamu, ensimmäinen päivä. **6** Ja Jumala sanoi: "Tulkoon
taivaanvahvuus vetten välille erottamaan vedet vesistä".
7 Ja Jumala teki taivaanvahvuuden ja erotti vedet,
jotka olivat taivaanvahvuuden alla, vesistä, jotka olivat
taivaanvahvuuden päällä; ja tapahtui niin. **8** Ja Jumala
kutsui vahvuuden taivaaksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu,
toinen päivä. **9** Ja Jumala sanoi: "Kokoontukoot vedet,
jotka ovat taivaan alla, yhteen paikkaan, niin että
kuiva tulee näkyviin". Ja tapahtui niin. **10** Ja Jumala
kutsui kuivan maaksi, ja paikan, mihin vedet olivat
kokoontuneet, hän kutsui mereksi. Ja Jumala näki,
että se oli hyvä. **11** Ja Jumala sanoi: "Kasvakoon
maa vihantaa, ruohoja, jotka tekevät siementä, ja
hedelmäpuita, jotka lajiensa mukaan kantavat maan
päällä hedelmää, jossa niiden siemen on". Ja tapahtui
niin: **12** maa tuotti vihantaa, ruohoja, jotka tekivät
siementä lajiensa mukaan, ja puita, jotka lajiensa
mukaan kantoivat hedelmää, jossa niiden siemen oli. Ja
Jumala näki, että se oli hyvä. **13** Ja tuli ehtoo, ja tuli
aamu, kolmas päivä. **14** Ja Jumala sanoi: "Tulkoot valot
taivaanvahvuuteen erottamaan päivää yöstä, ja olkoot
ne merkkeinä osoittamassa aikoja, päiviä ja vuosia,
15 ja olkoot valoina taivaanvahvuudella paistamassa
maan päälle". Ja tapahtui niin: **16** Jumala teki kaksi
suurta valoa, suuremman valon hallitsemaan päivää ja
pienemmän valon hallitsemaan yötä, sekä tähdet. **17** Ja
Jumala pani ne taivaanvahvuuteen, paistamaan maan
päälle **18** ja hallitsemaan päivää ja yötä ja erottamaan
valon pimeästä. Ja Jumala näki, että se oli hyvä. **19** Ja
tuli ehtoo, ja tuli aamu, neljäs päivä. **20** Ja Jumala sanoi:
"Vilisköötvedet eläviä olentoja, ja lentäköötlinnut maan
päällä, taivaanvahvuuden alla". **21** Ja Jumala loi suuret
merieläimet ja kaikkinaiset liikkuvat, vesissä vilisevät
elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, ja kaikkinaiset
siivekkäät linnut, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki,
että se oli hyvä. **22** Ja Jumala siunasi ne sanoen: "Olkaa
hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää meren vedet, ja
linnut lisääntyköötmaan päällä". **23** Ja tuli ehtoo, ja tuli
aamu, viides päivä. **24** Ja Jumala sanoi: "Tuottakoon
maa elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, karjaeläimet
ja matelijat ja metsäeläimet, kunkin lajinsa mukaan". Ja
tapahtui niin: **25** Jumala teki metsäeläimet, kunkin lajinsa
mukaan, ja karjaeläimet, kunkin lajinsa mukaan, ja kaikki
maan matelijat, kunkin lajinsa mukaan. Ja Jumala näki,
että se oli hyvä. **26** Ja Jumala sanoi: "Tehkäämme
ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme; ja vallitkoot he
meren kalat ja taivaan linnut ja karjaeläimet ja koko
maan ja kaikki matelijat, jotka maassa matelevat". **27**
Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan
kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi
heidät. **28** Ja Jumala siunasi heidät, ja Jumala sanoi
heille: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää
maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi; ja vallitkaa
meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä
liikkuvat eläimet". **29** Ja Jumala sanoi: "Katso, minä
annan teille kaikkinaiset siementä tekevät ruohot, joita
kasvaa kaikkialla maan päällä, ja kaikki puut, joissa on
siementä tekevä hedelmä; olkoot ne teille ravinnoksi. **30**
Ja kaikille metsäeläimille ja kaikille taivaan linnuille ja
kaikille, jotka maassa matelevat ja joissa on elävä henki,
minä annan kaikkinaiset viheriät ruohot ravinnoksi". Ja
tapahtui niin. **31** Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän
tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää. Ja tuli ehtoo, ja
tuli aamu, kuudes päivä.

2 Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine
joukkoinensa. **2** Ja Jumala päätti seitsemäntenä
päivänä työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi
seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän
oli tehnyt. **3** Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän
ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta
luomistyöstänsä, jonka hän oli tehnyt. **4** Tämä on
kertomus taivaan ja maan synnystä, kun ne luotiin.
Siihen aikaan kun Herra Jumala teki maan ja taivaan,
5 ei ollut vielä yhtään kedon pensasta maan päällä,
eikä vielä kasvanut mitään ruohoa kedolla, koska Herra
Jumala ei vielä ollut antanut sataa maan päälle eikä
ollut ihmistä maata viljelemässä, **6** vaan sumu nousi
maasta ja kasteli koko maan pinnan. **7** Silloin Herra
Jumala teki maan tomusta ihmisen ja puhalsi hänen
sieramiinsa elämän hengen, ja niin ihmisestä tuli elävä
sielu. **8** Ja Herra Jumala istutti paratiisin Eedeniin, itään,
ja asetti sinne ihmisen, jonka hän oli tehnyt. **9** Ja Herra
Jumala kasvatti maasta kaikkinaisia puita, ihania nähdä
ja hyviä syödä, ja elämän puun keskelle paratiisia, niin
myös hyvän-ja pahantiedon puun. **10** Ja Eedenistä lähti
joki, joka kasteli paratiisia, ja se jakaantui sieltä neljään
haaraan. **11** Ensimmäisen nimi on Piison; se kiertää koko
Havilan maan, jossa on kultaa; **12** ja sen maan kulta on
hyvää. Siellä on myös bedellion-pihkaa ja onyks-kiveä.
13 Toisen virran nimi on Giihon; se kiertää koko Kuusin
maan. **14** Kolmannen virran nimi on Hiddekel; se juoksee
Assurin editse. Ja neljäs virta on Eufrat. **15** Ja Herra
Jumala otti ihmisen ja pani hänet Eedenin paratiisiin
viljelemään ja varjelemaan sitä. **16** Ja Herra Jumala
käski ihmistä sanoen: "Syö vapaasti kaikista muista
paratiisin puista, **17** mutta hyvän-ja pahantiedon puusta
älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää

sinun kuolemalla kuoleman". 18 Ja Herra Jumala sanoi:
"Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä, minä teen hänelle
avun, joka on hänelle sopiva". 19 Ja Herra Jumala
teki maasta kaikki metsän eläimet ja kaikki taivaan
linnut ja toi ne ihmisen eteen nähdäkseen, kuinka hän
ne nimittäisi; ja niinkuin ihminen nimitti kunkin elävän
olennon, niin oli sen nimi oleva. 20 Ja ihminen antoi
nimet kaikille karjaeläimille ja taivaan linnuille ja kaikille
metsän eläimille. Mutta Aadamille ei löytynyt apua,
joka olisi hänelle sopinut. 21 Niin Herra Jumala vaivutti
ihmisen raskaaseen uneen, ja kun hän nukkui, otti hän
yhden hänen kylkiluistaan ja täytti sen paikan lihalla. 22
Ja Herra Jumala rakensi vaimon siitä kylkiluusta, jonka
hän oli ottanut miehestä, ja toi hänet miehen luo. 23
Ja mies sanoi: "Tämä on nyt luu minun luistani ja liha
minun lihastani; hän kutsuttakoon miehettäreksi, sillä
hän on miehestä otettu". 24 Sentähden mies luopukoon
isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja he
tulevat yhdeksi lihaksi. 25 Ja he olivat molemmat, mies
ja hänen vaimonsa, alasti eivätkä hävenneet toisiansa.

3 Mutta käärme oli kavalin kaikista kedon eläimistä,
jotka Herra Jumala oli tehnyt; ja se sanoi vaimolle:
"Onko Jumala todellakin sanonut: 'Älkää syökö kaikista
paratiisin puista'?" 2 Niin vaimo vastasi käärmeelle: "Me
saamme syödä muiden puiden hedelmiä paratiisissa, 3
mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä paratiisia,
on Jumala sanonut: 'Älkää syökö siitä älkääkä koskeko
siihen, ettette kuolisi'." 4 Niin käärme sanoi vaimolle:
"Ette suinkaan kuole; 5 vaan Jumala tietää, että sinä
päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne,
ja te tulette niinkuin Jumala tietämään hyvän ja pahan".
6 Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja
että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan
ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi ja antoi
myös miehellensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin
söi. 7 Silloin aukenivat heidän molempain silmät, ja
he huomasivat olevansa alasti; ja he sitoivat yhteen
viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot. 8 Ja he
kuulivat, kuinka Herra Jumala käyskenteli paratiisissa
illan viileydessä. Ja mies vaimoineen lymysi Herran
Jumalan kasvojen edestä paratiisin puiden sekaan.
9 Mutta Herra Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle:
"Missä olet?" 10 Hän vastasi: "Minä kuulin sinun
askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja
sentähden minä lymysin". 11 Ja hän sanoi: "Kuka sinulle
ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, josta
minä kielsin sinua syömästä?" 12 Mies vastasi: "Vaimo,
jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle
siitä puusta, ja minä söin". 13 Niin Herra Jumala sanoi
vaimolle: "Mitäs olet tehnyt?" Vaimo vastasi: "Käärme
petti minut, ja minä söin". 14 Ja Herra Jumala sanoi
käärmeelle: "Koska tämän teit, kirottu ole sinä kaikkien
karjaeläinten ja kaikkien metsän eläinten joukossa.
Vatsallasi sinun pitää käymän ja tomua syömän koko
elinaikasi. 15 Ja minä panen vainon sinun ja vaimon
välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille;
se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä
sitä kantapäähän." 16 Ja vaimolle hän sanoi: "Minä
teen suuriksi sinun raskautesi vaivat, kivulla sinun pitää
synnyttämän lapsia; mutta mieheesi on sinun halusi
oleva, ja hän on sinua vallitseva". 17 Ja Aadamille
hän sanoi: "Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta
minä kielsin sinua sanoen: 'Älä syö siitä', niin kirottu
olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää
elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi; 18 orjantappuroita
ja ohdakkeita se on kasvava sinulle, ja kedon ruohoja
sinun on syötävä. 19 Otsasi hiessä sinun pitää syömän
leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet
otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun
jälleen tuleman." 20 Ja mies antoi vaimolleen nimen
Eeva, sillä hänestä tuli kaiken elävän äiti. 21 Ja Herra
Jumala teki Aadamille ja hänen vaimollensa puvut
nahasta ja puki ne heidän yllensä. 22 Ja Herra Jumala
sanoi: "Katso, ihminen on tullut sellaiseksi kuin joku
meistä, niin että hän tietää hyvän ja pahan. Kun ei hän
nyt vain ojentaisi kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta
ja söisi ja eläisi iankaikkisesti!" 23 Niin Herra Jumala
ajoi hänet pois Eedenin paratiisista viljelemään maata,
josta hän oli otettu. 24 Ja hän karkoitti ihmisen ja asetti
Eedenin paratiisin itäpuolelle kerubit ynnä välkkyvän,
leimuavan miekan vartioitsemaan elämän puun tietä.

4 Ja mies yhtyi vaimoonsa Eevaan; ja tämä tuli
raskaaksi ja synnytti Kainin ja sanoi: "Minä olen
saanut pojan Herran avulla". 2 Ja taas hän synnytti
pojan, veljen Kainille, Aabelin. Ja Aabelista tuli lampuri,
mutta Kainista peltomies. 3 Ja jonkun ajan kuluttua
tapahtui, että Kain toi maan hedelmistä uhrilahjan
Herralle; 4 ja myöskin Aabel toi uhrilahjan laumansa
esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin
ja hänen uhrilahjansa puoleen; 5 mutta Kainin ja
hänen uhrilahjansa puoleen hän ei katsonut. Silloin Kain
vihastui kovin, ja hänen hahmonsa synkistyi. 6 Ja Herra
sanoi Kainille: "Miksi olet vihastunut, ja miksi hahmosi
synkistyy? 7 Eikö niin: jos teet hyvin, voit kohottaa
katseesi; mutta jos et hyvin tee, niin väijyy synti ovella,
ja sen halu on sinuun, mutta hallitse sinä sitä!" 8 Ja Kain
sanoi veljellensä Aabelille: "Menkäämme kedolle". Ja
heidän kedolla ollessansa Kain karkasi veljensä Aabelin
kimppuun ja tappoi hänet. 9 Niin Herra sanoi Kainille:
"Missä on veljesi Aabel?" Hän vastasi: "En tiedä; olenko
minä veljeni vartija?" 10 Ja hän sanoi: "Mitä olet tehnyt?
Kuule, veljesi veri huutaa minulle maasta. 11 Ja nyt
ole kirottu ja karkoitettu pois tältä vainiolta, joka avasi
suunsa ottamaan veljesi veren sinun kädestäsi. 12 Kun
maata viljelet, ei se ole enää sinulle satoansa antava;
kulkija ja pakolainen pitää sinun oleman maan päällä."

13 Ja Kain sanoi Herralle: "Syyllisyyteni on suurempi,
kuin että sen kantaa voisin. 14 Katso, sinä karkoitat minut
nyt pois vainiolta, ja minun täytyy lymytä sinun kasvojesi
edestä ja olla kulkija ja pakolainen maan päällä; ja
kuka ikinä minut kohtaa, se tappaa minut." 15 Mutta
Herra sanoi hänelle: "Sentähden, kuka ikinä tappaa
Kainin, hänelle se pitää seitsenkertaisesti kostettaman".
Ja Herra pani Kainiin merkin, ettei kukaan, joka hänet
kohtaisi, tappaisi häntä. 16 Niin Kain poistui Herran
kasvojen edestä ja asettui asumaan Noodin maahan,
itään päin Eedenistä. 17 Ja Kain yhtyi vaimoonsa, ja
tämä tuli raskaaksi ja synnytti Hanokin. Ja hän rakensi
kaupungin ja antoi sille kaupungille poikansa nimen
Hanok. 18 Ja Hanokille syntyi Iirad, Iiradille syntyi
Mehujael, Mehujaelille syntyi Metusael, Metusaelille
syntyi Lemek. 19 Lemek otti itselleen kaksi vaimoa, toisen
nimi oli Aada ja toisen nimi Silla. 20 Ja Aada synnytti
Jaabalin; hänestä tuli niiden kantaisä, jotka teltoissa
asuvat ja karjanhoitoa harjoittavat. 21 Ja hänen veljensä
nimi oli Juubal; hänestä tuli kaikkien niiden kantaisä,
jotka kannelta ja huilua soittavat. 22 Myöskin Silla
synnytti pojan, Tuubal-Kainin; hänestä tuli kaikkinaisten
vaski-ja rauta-aseiden takoja. Ja Tuubal-Kainin sisar
oli Naema. 23 Ja Lemek lausui vaimoillensa: "Aada ja
Silla, kuulkaa puhettani, te Lemekin emännät, ottakaa
sanani korviinne: minä surmaan miehen haavastani ja
nuorukaisen mustelmastani. 24 Niin, Kain kostetaan
seitsenkertaisesti, mutta Lemek seitsemänkymmentä
seitsemän kertaa." 25 Ja Aadam yhtyi taas vaimoonsa,
ja tämä synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Seet,
sanoen: "Jumala on suonut minulle toisen pojan Aabelin
sijaan, koska Kain hänet surmasi". 26 Ja myöskin
Seetille syntyi poika, ja hän antoi hänelle nimen Enos.
Siihen aikaan ruvettiin avuksi huutamaan Herran nimeä.

5 Tämä on Aadamin sukuluettelo. Kun Jumala loi
ihmisen, teki hän hänet Jumalan kaltaiseksi. 2
Mieheksi ja naiseksi hän heidät loi ja siunasi heidät ja
antoi heille nimen ihminen, silloin kun heidät luotiin. 3
Kun Aadam oli sadan kolmenkymmenen vuoden vanha,
syntyi hänelle poika, joka oli hänen kaltaisensa, hänen
kuvansa, ja hän antoi hänelle nimen Seet. 4 Ja Aadam
eli Seetin syntymän jälkeen kahdeksansataa vuotta, ja
hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. 5 Niin oli Aadamin koko
elinaika yhdeksänsataa kolmekymmentä vuotta; sitten
hän kuoli. 6 Kun Seet oli sadan viiden vuoden vanha,
syntyi hänelle Enos. 7 Ja Seet eli Enoksen syntymän
jälkeen kahdeksansataa seitsemän vuotta, ja hänelle
syntyi poikia ja tyttäriä. 8 Niin oli Seetin koko elinaika
yhdeksänsataa kaksitoista vuotta; sitten hän kuoli. 9
Kun Enos oli yhdeksänkymmenen vuoden vanha, syntyi
hänelle Keenan. 10 Ja Enos eli Keenanin syntymän
jälkeen kahdeksansataa viisitoista vuotta, ja hänelle
syntyi poikia ja tyttäriä. 11 Niin oli Enoksen koko elinaika
yhdeksänsataa viisi vuotta; sitten hän kuoli. 12 Kun
Keenan oli seitsemänkymmenen vuoden vanha, syntyi
hänelle Mahalalel. 13 Ja Keenan eli Mahalalelin syntymän
jälkeen kahdeksansataa neljäkymmentä vuotta, ja
hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. 14 Niin oli Keenanin
koko elinaika yhdeksänsataa kymmenen vuotta; sitten
hän kuoli. 15 Kun Mahalalel oli kuudenkymmenen
viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Jered. 16 Ja
Mahalalel eli Jeredin syntymän jälkeen kahdeksansataa
kolmekymmentä vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä.
17 Niin oli Mahalalelin koko elinaika kahdeksansataa
yhdeksänkymmentä viisi vuotta; sitten hän kuoli. 18
Kun Jered oli sadan kuudenkymmenen kahden vuoden
vanha, syntyi hänelle Hanok. 19 Ja Jered eli Hanokin
syntymän jälkeen kahdeksansataa vuotta, ja hänelle
syntyi poikia ja tyttäriä. 20 Niin oli Jeredin koko
elinaika yhdeksänsataa kuusikymmentä kaksi vuotta;
sitten hän kuoli. 21 Kun Hanok oli kuudenkymmenen
viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Metusalah. 22 Ja
Hanok vaelsi Metusalahin syntymän jälkeen Jumalan
yhteydessä kolmesataa vuotta, ja hänelle syntyi poikia
ja tyttäriä. 23 Niin oli Hanokin koko elinaika kolmesataa
kuusikymmentä viisi vuotta. 24 Ja kun Hanok oli
vaeltanut Jumalan yhteydessä, ei häntä enää ollut, sillä
Jumala oli ottanut hänet pois. 25 Kun Metusalah oli
sadan kahdeksankymmenen seitsemän vuoden vanha,
syntyi hänelle Lemek. 26 Ja Metusalah eli Lemekin
syntymän jälkeen seitsemänsataa kahdeksankymmentä
kaksi vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. 27
Niin oli Metusalahin koko elinaika yhdeksänsataa
kuusikymmentä yhdeksän vuotta; sitten hän kuoli. 28 Kun
Lemek oli sadan kahdeksankymmenen kahden vuoden
vanha, syntyi hänelle poika. 29 Ja hän antoi hänelle
nimen Nooa, sanoen: "Tämä lohduttaa meitä työssämme
ja kättemme vaivoissa viljellessämme maata, jonka
Herra on kironnut". 30 Ja Lemek eli Nooan syntymän
jälkeen viisisataa yhdeksänkymmentä viisi vuotta, ja
hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. 31 Niin oli Lemekin koko
elinaika seitsemänsataa seitsemänkymmentä seitsemän
vuotta; sitten hän kuoli. 32 Kun Nooa oli viidensadan
vuoden vanha, syntyivät hänelle Seem, Haam ja Jaafet.

6 Kun ihmiset alkoivat lisääntyä maan päällä ja heille
syntyi tyttäriä, 2 huomasivat Jumalan pojat ihmisten
tyttäret ihaniksi ja ottivat vaimoikseen kaikki, jotka he
parhaiksi katsoivat. 3 Silloin Herra sanoi: "Minun Henkeni
ei ole vallitseva ihmisessä iankaikkisesti, koska hän on
liha. Niin olkoon hänen aikansa sata kaksikymmentä
vuotta." 4 Siihen aikaan eli maan päällä jättiläisiä, ja
myöhemminkin, kun Jumalan pojat yhtyivät ihmisten
tyttäriin ja nämä synnyttivät heille lapsia; nämä olivat
noita muinaisajan kuuluisia sankareita. 5 Mutta kun
Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä

ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset
olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat, 6 niin Herra katui
tehneensä ihmiset maan päälle, ja hän tuli murheelliseksi
sydämessänsä. 7 Ja Herra sanoi: "Minä hävitän maan
päältä ihmiset, jotka minä loin, sekä ihmiset että karjan,
matelijat ja taivaan linnut; sillä minä kadun ne tehneeni".
8 Mutta Nooa sai armon Herran silmien edessä. 9 Tämä
on kertomus Nooan suvusta. Nooa oli aikalaistensa
keskuudessa hurskas ja nuhteeton mies ja vaelsi
Jumalan yhteydessä. 10 Ja Nooalle syntyi kolme poikaa,
Seem, Haam ja Jaafet. 11 Mutta maa turmeltui Jumalan
edessä, ja maa tuli täyteen väkivaltaa. 12 Niin Jumala
näki, että maa oli turmeltunut; sillä kaikki liha oli turmellut
vaelluksensa maan päällä. 13 Silloin Jumala sanoi
Nooalle: "Minä olen päättänyt tehdä lopun kaikesta
lihasta, sillä maa on heidän tähtensä täynnä väkivaltaa;
katso, minä hävitän heidät ynnä maan. 14 Tee itsellesi
arkki honkapuista, rakenna arkki täyteen kammioita,
ja tervaa se sisältä ja ulkoa. 15 Ja näin on sinun se
rakennettava: kolmesataa kyynärää olkoon arkin pituus,
viisikymmentä kyynärää sen leveys ja kolmekymmentä
kyynärää sen korkeus. 16 Tee arkkiin valoaukko, ja
tee se kyynärän korkuiseksi, ja sijoita arkin ovi sen
kylkeen; rakenna siihen kolme kerrosta, alimmainen,
keskimmäinen ja ylimmäinen. 17 Sillä katso, minä
annan vedenpaisumuksen tulla yli maan hävittämään
taivaan alta kaiken lihan, kaiken, jossa on elämän henki;
kaikki, mikä on maan päällä, on hukkuva. 18 Mutta
sinun kanssasi minä teen liiton, ja sinun on mentävä
arkkiin, sinun ja sinun poikiesi, vaimosi ja miniäisi sinun
kanssasi. 19 Ja kaikista eläimistä, kaikesta lihasta, sinun
on vietävä arkkiin kaksi kutakin lajia säilyttääksesi ne
hengissä kanssasi; niitä olkoon koiras ja naaras. 20
Lintuja lajiensa mukaan, karjaeläimiä lajiensa mukaan ja
kaikkia maan matelijoita lajiensa mukaan tulkoon kaksi
kutakin lajia sinun luoksesi, säilyttääksesi ne hengissä.
21 Ja hanki itsellesi kaikkinaista ravintoa, syötäväksi
kelpaavaa, ja kokoa sitä talteesi, että se olisi ruuaksi
sinulle ja heille." 22 Ja Nooa teki näin; aivan niin kuin
Jumala hänen käski tehdä, niin hän teki.

7 Ja Herra sanoi Nooalle: "Mene sinä ja koko perheesi
arkkiin, sillä sinut minä olen tässä sukukunnassa
havainnut hurskaaksi edessäni. 2 Kaikkia puhtaita
eläimiä ota luoksesi seitsemän paria, koiraita ja naaraita,
mutta epäpuhtaita eläimiä kutakin yksi pari, koiras ja
naaras. 3 Niin myös taivaan lintuja seitsemän paria,
koiraita ja naaraita, että siemen säilyisi elossa koko
maan päällä. 4 Sillä seitsemän päivän kuluttua minä
annan sataa maan päälle neljäkymmentä päivää ja
neljäkymmentä yötä ja hävitän maan päältä kaikki
olennot, jotka olen tehnyt." 5 Ja Nooa teki näin, aivan
niin kuin Herra oli hänen käskenyt tehdä. 6 Nooa
oli kuudensadan vuoden vanha, kun vedenpaisumus
tuli maan päälle. 7 Ja Nooa ja hänen poikansa,
vaimonsa ja miniänsä hänen kanssaan menivät arkkiin
vedenpaisumusta pakoon. 8 Puhtaita eläimiä ja
epäpuhtaita eläimiä, lintuja ja kaikkia, joita maassa
matelee, 9 meni Nooan luo arkkiin kaksittain, koiras ja
naaras, niinkuin Jumala oli Nooalle käskyn antanut. 10
Ja niiden seitsemän päivän kuluttua tuli vedenpaisumus
maan päälle. 11 Ja sinä vuonna, jona Nooa oli
kuudensadan vuoden vanha, sen toisena kuukautena,
kuukauden seitsemäntenätoista päivänä, sinä päivänä
puhkesivat kaikki suuren syvyyden lähteet, ja taivaan
akkunat aukenivat. 12 Ja satoi rankasti maan päälle
neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä. 13 Juuri
sinä päivänä menivät Nooa sekä Seem, Haam ja
Jaafet, Nooan pojat, ja Nooan vaimo ja hänen kolme
miniäänsä heidän kanssaan arkkiin; 14 he ja kaikki
metsäeläimet lajiensa mukaan ja kaikki karjaeläimet
lajiensa mukaan ja kaikki matelijat, jotka maan päällä
matelevat, lajiensa mukaan ja kaikki linnut lajiensa
mukaan, kaikki lintuset, kaikki, mikä siivekästä on. 15
Ja ne menivät Nooan luo arkkiin kaksittain, kaikki liha,
kaikki, jossa oli elämän henki. 16 Ja ne, jotka menivät
sisälle, olivat koiras ja naaras kaikesta lihasta, niinkuin
Jumala oli hänelle käskyn antanut. Ja Herra sulki
oven hänen jälkeensä. 17 Silloin tuli vedenpaisumus
maan päälle, tuli neljänäkymmenenä päivänä; ja vedet
paisuivat ja nostivat arkin, niin että se kohosi korkealle
maasta. 18 Ja vedet saivat vallan ja paisuivat suuresti
maan päällä, ja arkki ajelehti veden pinnalla. 19 Ja
vedet nousivat nousemistaan maan päällä, niin että
kaikki korkeat vuoret kaiken taivaan alla peittyivät. 20
Viisitoista kyynärää vesi nousi vuorten yli, niin että
ne peittyivät. 21 Silloin hukkui kaikki liha, joka maan
päällä liikkui: linnut, karjaeläimet, metsäeläimet ja kaikki
pikkueläimet, joita maassa vilisi, sekä kaikki ihmiset. 22
Kaikki, joiden sieramissa oli elämän hengen henkäys,
kaikki, jotka elivät kuivalla maalla, kuolivat. 23 Niin
Herra hävitti kaikki olennot, jotka maan päällä olivat,
niin hyvin ihmiset kuin myös karjaeläimet, matelijat ja
taivaan linnut; ne hävisivät maan päältä. Ainoastaan
Nooa sekä ne, jotka olivat hänen kanssansa arkissa,
jäivät henkiin. 24 Ja vedet vallitsivat maan päällä sata
viisikymmentä päivää.

8 Silloin Jumala muisti Nooaa ja kaikkia metsäeläimiä
ja kaikkia karjaeläimiä, jotka olivat hänen kanssansa
arkissa. Ja Jumala nosti tuulen puhaltamaan yli
maan, niin että vesi laskeutui. 2 Ja syvyyden
lähteet ja taivaan akkunat sulkeutuivat, ja sade
taivaasta taukosi. 3 Ja vesi väistyi väistymistään maan
päältä; sadan viidenkymmenen päivän kuluttua alkoi
vesi vähentyä. 4 Niin arkki pysähtyi seitsemäntenä
kuukautena, kuukauden seitsemäntenätoista päivänä,

Araratin vuorille. 5 Ja vesi väheni vähenemistään
aina kymmenenteen kuukauteen asti. Kymmenentenä
kuukautena, kuukauden ensimmäisenä päivänä, tulivat
vuorten huiput näkyviin. 6 Neljänkymmenen päivän
kuluttua Nooa avasi arkin ikkunan, jonka hän oli tehnyt,
7 ja laski kaarneen lentoon, ja se lenteli edestakaisin,
kunnes vesi maan päältä kuivui. 8 Sitten hän laski
luotansa kyyhkysen nähdäksensä, oliko vesi vähentynyt
maan pinnalta. 9 Mutta kyyhkynen ei löytänyt paikkaa,
missä lepuuttaa jalkaansa, vaan palasi hänen luoksensa
arkkiin, sillä koko maa oli vielä veden peitossa; niin
hän ojensi kätensä ja otti sen luoksensa arkkiin. 10
Ja hän odotti vielä toiset seitsemän päivää ja laski
taas kyyhkysen arkista. 11 Ja kyyhkynen tuli hänen
luoksensa ehtoopuolella, ja katso, sen suussa oli
tuore öljypuun lehti. Niin Nooa ymmärsi, että vesi oli
vähentynyt maan päältä. 12 Mutta hän odotti vielä
toiset seitsemän päivää ja laski kyyhkysen lentoon,
eikä se enää palannut hänen luoksensa. 13 Ja Nooan
kuudentenasadantena yhdentenä ikävuotena, vuoden
ensimmäisenä kuukautena, kuukauden ensimmäisenä
päivänä, oli vesi kuivunut maan päältä. Niin Nooa
poisti katon arkista ja katseli; ja katso, maan pinta
oli kuivunut. 14 Ja toisena kuukautena, kuukauden
kahdentenakymmenentenä seitsemäntenä päivänä, oli
maa aivan kuiva. 15 Ja Jumala puhui Nooalle sanoen: 16
"Lähde arkista, sinä ja vaimosi, poikasi ja miniäsi sinun
kanssasi. 17 Ja kaikki eläimet, jotka ovat luonasi, kaikki
liha, linnut ja karjaeläimet ja kaikki matelijat, jotka maan
päällä matelevat, vie ne ulos kanssasi. Niitä vilisköön
maassa, ja ne olkoot hedelmälliset ja lisääntykööt maan
päällä." 18 Ja Nooa ja hänen poikansa, vaimonsa
ja miniänsä hänen kanssaan lähtivät ulos, 19 niin
myös kaikki metsäeläimet, kaikki matelijat ja kaikki
linnut, kaikki, mikä liikkuu maan päällä, lähtivät arkista
suvuittain. 20 Ja Nooa rakensi alttarin Herralle ja otti
kaikkia puhtaita karjaeläimiä ja kaikkia puhtaita lintuja ja
uhrasi polttouhreja alttarilla. 21 Ja Herra tunsi suloisen
tuoksun ja sanoi sydämessänsä: "En minä koskaan
enää kiroa maata ihmisen tähden; sillä ihmisen sydämen
aivoitukset ovat pahat nuoruudesta saakka. Enkä minä
koskaan enää tuhoa kaikkea, mikä elää, niinkuin nyt
olen tehnyt. 22 Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa
kylväminen eikä leikkaaminen, ei vilu eikä helle, ei kesä
eikä talvi, ei päivä eikä yö."

9 Ja Jumala siunasi Nooan ja hänen poikansa ja
sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja
täyttäkää maa. 2 Ja peljätkööt ja vaviskoot teitä kaikki
eläimet maan päällä ja kaikki taivaan linnut ja kaikki,
jotka maassa matelevat, ja kaikki meren kalat; ne olkoot
teidän valtaanne annetut. 3 Kaikki, mikä liikkuu ja elää,
olkoon teille ravinnoksi; niinkuin minä olen antanut
teille viheriäiset kasvit, niin minä annan teille myös
tämän kaiken. 4 Älkää vain syökö lihaa, jossa sen
sielu, sen veri, vielä on. 5 Mutta teidän oman verenne
minä kostan; jokaiselle eläimelle minä sen kostan, ja
myöskin ihmisille minä kostan ihmisen sielun, toiselle
toisen sielun. 6 Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen
verensä on ihminen vuodattava, sillä Jumala on tehnyt
ihmisen kuvaksensa. 7 Ja te olkaa hedelmälliset ja
lisääntykää, enentykää maassa ja lisääntykää siinä." 8
Ja Jumala puhui Nooalle ja hänen pojillensa, jotka olivat
hänen kanssansa, sanoen: 9 "Katso, minä teen liiton
teidän ja teidän jälkeläistenne kanssa 10 ja kaikkien
elävien olentojen kanssa, jotka luonanne ovat, lintujen,
karjaeläinten ja kaikkien metsäeläinten kanssa, jotka
luonanne ovat, kaikkien kanssa, jotka arkista lähtivät,
kaikkien maan eläinten kanssa. 11 Minä teen liiton
teidän kanssanne: ei koskaan enää pidä kaikkea lihaa
hukutettaman vedenpaisumuksella, eikä vedenpaisumus
koskaan enää maata turmele." 12 Ja Jumala sanoi:
"Tämä on sen liiton merkki, jonka minä ikuisiksi ajoiksi
teen itseni ja teidän ja kaikkien elävien olentojen välillä,
jotka teidän luonanne ovat: 13 minä panen kaareni
pilviin, ja se on oleva liiton merkkinä minun ja maan
välillä. 14 Ja kun minä kokoan pilviä maan päälle ja kaari
näkyy pilvissä, 15 muistan minä liittoni, joka on minun ja
teidän ja kaikkien elävien olentojen, kaiken lihan välillä,
eikä vesi enää paisu tulvaksi hävittämään kaikkea lihaa.
16 Niin kaari on oleva pilvissä, ja minä katselen sitä
muistaakseni iankaikkista liittoa Jumalan ja kaikkien
elävien olentojen, kaiken lihan välillä, joka maan päällä
on." 17 Ja Jumala sanoi Nooalle: "Tämä on sen liiton
merkki, jonka minä olen tehnyt itseni ja kaiken lihan
välillä, joka maan päällä on". 18 Ja Nooan pojat, jotka
lähtivät arkista, olivat Seem, Haam ja Jaafet. Ja Haam
oli Kanaanin isä. 19 Nämä kolme ovat Nooan pojat, ja
heistä kaikki maan asukkaat polveutuvat. 20 Ja Nooa oli
peltomies ja ensimmäinen, joka istutti viinitarhan. 21
Mutta kun hän joi viiniä, niin hän juopui ja makasi alasti
majassansa. 22 Ja Haam, Kanaanin isä, näki isänsä
hävyn ja kertoi siitä molemmille veljillensä ulkona. 23
Niin Seem ja Jaafet ottivat vaipan ja panivat molemmat
sen hartioilleen ja menivät selin sisään ja peittivät isänsä
hävyn; ja heidän kasvonsa olivat käännetyt toisaalle,
niin etteivät he nähneet isänsä häpyä. 24 Kun Nooa
heräsi päihtymyksestänsä ja sai tietää, mitä hänen
nuorin poikansa oli hänelle tehnyt, 25 niin hän sanoi:
"Kirottu olkoon Kanaan, olkoon hän veljiensä orjain
orja". 26 Vielä hän sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, Seemin
Jumala, ja olkoon Kanaan heidän orjansa. 27 Jumala
laajentakoon Jaafetin, ja asukoon hän Seemin majoissa,
ja Kanaan olkoon heidän orjansa." 28 Ja Nooa eli
vedenpaisumuksen jälkeen kolmesataa viisikymmentä
vuotta. 29 Niin Nooan koko ikä oli yhdeksänsataa
viisikymmentä vuotta; sitten hän kuoli.

10 Tämä on kertomus Nooan poikien, Seemin,
Haamin ja Jaafetin, suvusta. Heille syntyi poikia
vedenpaisumuksen jälkeen. **2** Jaafetin pojat olivat
Goomer, Maagog, Maadai, Jaavan, Tuubal, Mesek ja
Tiiras. **3** Ja Goomerin pojat olivat Askenas, Riifat ja
Toogarma. **4** Ja Jaavanin pojat olivat Elisa, Tarsis,
kittiläiset ja doodanilaiset; **5** heistä haarautuivat
pakanoiden saarten asukkaat maittensa, eri kieltensä,
heimojensa ja kansakuntiensa mukaan. **6** Ja Haamin
pojat olivat Kuus, Misraim, Puut ja Kanaan. **7** Ja Kuusin
pojat olivat Seba, Havila, Sabta, Raema ja Sabteka.
Ja Raeman pojat olivat Saba ja Dedan. **8** Ja Kuusille
syntyi Nimrod. Hän oli ensimmäinen valtias maan päällä.
9 Hän oli mahtava metsämies Herran edessä. Siitä
on sananparsi: "Mahtava metsämies Herran edessä
niinkuin Nimrod". **10** Ja hänen valtakuntansa alkuna
olivat Baabel, Erek, Akkad ja Kalne Sinearin maassa.
11 Siitä maasta hän lähti Assuriin ja rakensi Niiniven,
Rehobot-Iirin ja Kelahin, **12** sekä Resenin Niiniven
ja Kelahin välille; se on tuo suuri kaupunki. **13** Ja
Misraimille syntyivät luudilaiset, anamilaiset, lehabilaiset,
naftuhilaiset, **14** patrokselaiset, kasluhilaiset, joista
filistealaiset ovat lähteneet, sekä kaftorilaiset. **15** Ja
Kanaanille syntyivät Siidon, hänen esikoisensa, ja
Heet, **16** sekä jebusilaiset, amorilaiset, girgasilaiset,
17 hivviläiset, arkilaiset, siiniläiset, **18** arvadilaiset,
semarilaiset ja hamatilaiset. Sittemmin hajaantuivat
kanaanilaisten heimot. **19** Ja kanaanilaisten alue
ulottui Siidonista Gerariin päin aina Gassaan asti sekä
Sodomaan, Gomorraan, Admaan ja Seboimiin päin aina
Lesaan asti. **20** Nämä olivat Haamin pojat heimojensa,
kieltensä, maittensa ja kansakuntiensa mukaan. **21**
Myöskin Seemille, Jaafetin vanhimmalle veljelle, josta
tuli kaikkien Eeberin poikien kantaisä, syntyi poikia. **22**
Seemin pojat olivat Eelam, Assur, Arpaksad, Luud ja
Aram. **23** Ja Aramin pojat olivat Uus, Huul, Geter ja Mas.
24 Arpaksadille syntyi Selah, ja Selahille syntyi Eeber.
25 Ja Eeberille syntyi kaksi poikaa: toisen nimi oli Peleg,
sillä hänen aikanansa jakaantuivat maan asukkaat,
ja hänen veljensä nimi oli Joktan. **26** Ja Joktanille
syntyi Almodad, Selef, Hasarmavet, Jerah, **27** Hadoram,
Uusal, Dikla, **28** Oobal, Abimael, Saba, **29** Oofir, Havila
ja Joobab. Kaikki nämä olivat Joktanin poikia. **30** Ja
heidän asumasijansa ulottuivat Meesasta aina Sefariin,
Itävuorelle asti. **31** Nämä olivat Seemin pojat heimojensa,
kieltensä, maittensa ja kansakuntiensa mukaan. **32**
Nämä olivat Nooan poikien heimot sukukuntiensa ja
kansakuntiensa mukaan; ja niistä haarautuivat kansat
maan päälle vedenpaisumuksen jälkeen.

11 Ja kaikessa maassa oli yksi kieli ja yksi
puheenparsi. **2** Kun he lähtivät liikkeelle itään
päin, löysivät he lakeuden Sinearin maassa ja asettuivat
sinne. **3** Ja he sanoivat toisillensa: "Tulkaa, tehkäämme
tiiliä ja polttakaamme ne koviksi". Ja tiiltä he käyttivät
kivenä, ja maapihkaa he käyttivät laastina. **4** Ja he
sanoivat: "Tulkaa, rakentakaamme itsellemme kaupunki
ja torni, jonka huippu ulottuu taivaaseen, ja tehkäämme
itsellemme nimi, ettemme hajaantuisi yli kaiken maan".
5 Niin Herra astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia,
jonka ihmislapset olivat rakentaneet. **6** Ja Herra sanoi:
"Katso, he ovat yksi kansa, ja heillä kaikilla on yksi kieli, ja
tämä on heidän ensimmäinen yrityksensä. Ja nyt ei heille
ole mahdotonta mikään, mitä aikovatkin tehdä. **7** Tulkaa,
astukaamme alas ja sekoittakaamme siellä heidän
kielensä, niin ettei toinen ymmärrä toisen kieltä." **8** Ja
niin Herra hajotti heidät sieltä yli kaiken maan, niin että
he lakkasivat kaupunkia rakentamasta. **9** Siitä tuli sen
nimeksi Baabel, koska Herra siellä sekoitti kaiken maan
kielen; ja sieltä Herra hajotti heidät yli kaiken maan. **10**
Tämä on kertomus Seemin suvusta. Kun Seem oli sadan
vuoden vanha, syntyi hänelle Arpaksad kaksi vuotta
vedenpaisumuksen jälkeen. **11** Ja Seem eli Arpaksadin
syntymän jälkeen viisisataa vuotta, ja hänelle syntyi
poikia ja tyttäriä. **12** Kun Arpaksad oli kolmenkymmenen
viiden vuoden vanha, syntyi hänelle Selah. **13** Ja
Arpaksad eli Selahin syntymän jälkeen neljäsataa kolme
vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. **14** Kun Selah oli
kolmenkymmenen vuoden vanha, syntyi hänelle Eeber.
15 Ja Selah eli Eeberin syntymän jälkeen neljäsataa
kolme vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. **16** Kun
Eeber oli kolmenkymmenen neljän vuoden vanha, syntyi
hänelle Peleg. **17** Ja Eeber eli Pelegin syntymän jälkeen
neljäsataa kolmekymmentä vuotta, ja hänelle syntyi
poikia ja tyttäriä. **18** Kun Peleg oli kolmenkymmenen
vuoden vanha, syntyi hänelle Regu. **19** Ja Peleg eli
Regun syntymän jälkeen kaksisataa yhdeksän vuotta,
ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. **20** Kun Regu oli
kolmenkymmenen kahden vuoden vanha, syntyi hänelle
Serug. **21** Ja Regu eli Serugin syntymän jälkeen
kaksisataa seitsemän vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja
tyttäriä. **22** Kun Serug oli kolmenkymmenen vuoden
vanha, syntyi hänelle Naahor. **23** Ja Serug eli Naahorin
syntymän jälkeen kaksisataa vuotta, ja hänelle syntyi
poikia ja tyttäriä. **24** Kun Naahor oli kahdenkymmenen
yhdeksän vuoden vanha, syntyi hänelle Terah. **25** Ja
Naahor eli Terahin syntymän jälkeen sata yhdeksäntoista
vuotta, ja hänelle syntyi poikia ja tyttäriä. **26** Kun Terah oli
seitsemänkymmenen vuoden vanha, syntyivät hänelle
Abram, Naahor ja Haaran. **27** Ja tämä on kertomus
Terahin suvusta. Terahille syntyivät Abram, Naahor ja
Haaran. Ja Haaranille syntyi Loot. **28** Ja Haaran kuoli
ennen isäänsä Terahia synnyinmaassansa, Kaldean
Uurissa. **29** Ja Abram ja Naahor ottivat itsellensä vaimot;
Abramin vaimon nimi oli Saarai, ja Naahorin vaimon
nimi oli Milka, Haaranin tytär; Haaran oli Milkan ja
Jiskan isä. **30** Mutta Saarai oli hedelmätön, hänellä

ei ollut lasta. 31 Ja Terah otti poikansa Abramin ja
poikansa pojan Lootin, Haaranin pojan, ja miniänsä
Saarain, poikansa Abramin vaimon, ja he lähtivät heidän
kanssaan Kaldean Uurista mennäksensä Kanaanin
maahan, ja he saapuivat Harraniin asti ja asuivat siellä.
32 Ja Terahin ikä oli kaksisataa viisi vuotta; sitten Terah
kuoli Harranissa.

12 Ja Herra sanoi Abramille: "Lähde maastasi,
suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka
minä sinulle osoitan. 2 Niin minä teen sinusta suuren
kansan, siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja
sinä olet tuleva siunaukseksi. 3 Ja minä siunaan niitä,
jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat,
ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan
päällä." 4 Niin Abram lähti, niinkuin Herra oli hänelle
puhunut, ja Loot meni hänen kanssansa. Abram oli
Harranista lähtiessänsä seitsemänkymmenen viiden
vuoden vanha. 5 Ja Abram otti vaimonsa Saarain
ja veljensä pojan Lootin sekä kaiken omaisuuden,
jonka he olivat koonneet, ja ne palvelijat, jotka he
olivat hankkineet Harranissa, ja he lähtivät menemään
Kanaanin maahan. Ja he tulivat Kanaanin maahan. 6
Ja Abram kulki maan läpi aina Sikemin paikkakunnalle,
Mooren tammelle asti. Ja siihen aikaan kanaanilaiset
asuivat siinä maassa. 7 Silloin Herra ilmestyi Abramille
ja sanoi: "Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan".
Niin hän rakensi sinne alttarin Herralle, joka oli hänelle
ilmestynyt. 8 Sieltä hän siirtyi edemmäksi vuoristoon,
itään päin Beetelistä, ja pystytti telttansa, niin että Beetel
oli lännessä ja Ai idässä, ja hän rakensi sinne alttarin
Herralle ja huusi avuksi Herran nimeä. 9 Ja sieltä Abram
lähti ja vaelsi yhä edemmäksi Etelämaahan päin. 10
Niin tuli nälänhätä maahan, ja Abram meni Egyptiin,
asuakseen siellä jonkun aikaa, sillä nälänhätä maassa
oli kova. 11 Ja kun hän lähestyi Egyptiä, puhui hän
vaimollensa Saaraille: "Katso, minä tiedän, että sinä olet
kaunis nainen. 12 Kun egyptiläiset saavat nähdä sinut,
niin he sanovat: 'Hän on hänen vaimonsa', ja tappavat
minut, mutta antavat sinun elää. 13 Sano siis olevasi
minun sisareni, että minun kävisi hyvin sinun tähtesi ja
minä sinun takiasi saisin jäädä henkiin." 14 Kun Abram
tuli Egyptiin, näkivät egyptiläiset, että Saarai oli hyvin
kaunis nainen. 15 Ja kun faraon ruhtinaat olivat nähneet
hänet, ylistelivät he häntä faraolle; ja vaimo vietiin
faraon hoviin. 16 Ja Abramia hän kohteli hyvin hänen
tähtensä. Ja hän sai pikkukarjaa, raavaskarjaa ja aaseja,
palvelijoita ja palvelijattaria, aasintammoja ja kameleja.
17 Mutta Herra antoi kovien vitsausten kohdata faraota
ja hänen hoviansa Saarain, Abramin vaimon, tähden.
18 Silloin farao kutsui Abramin luoksensa ja sanoi: "Mitä
olet minulle tehnyt? Miksi et ilmoittanut minulle, että
hän on sinun vaimosi? 19 Miksi sanoit: 'Hän on minun
sisareni', niin että minä otin hänet vaimokseni? Katso,
tässä on vaimosi, ota hänet ja mene." 20 Ja farao antoi
hänestä käskyn miehillensä, että he saattaisivat hänet
pois, hänet ja hänen vaimonsa sekä kaiken, mitä hänellä
oli.

13 Niin Abram lähti pois Egyptistä, hän ja hänen
vaimonsa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja Loot hänen
kanssaan, Etelämaahan. 2 Abram oli hyvin rikas: hänellä
oli karjaa, hopeata ja kultaa. 3 Ja hän vaelsi, kulkien
levähdyspaikasta toiseen, Etelämaasta Beeteliin asti,
aina siihen paikkaan, missä hänen majansa oli ensi
kerralla ollut, Beetelin ja Ain välillä, 4 siihen paikkaan,
johon hän ennen oli rakentanut alttarin; ja Abram huusi
siinä avuksi Herran nimeä. 5 Ja myöskin Lootilla, joka
vaelsi Abramin kanssa, oli pikkukarjaa, raavaskarjaa
ja telttoja. 6 Eikä maa riittänyt heidän asuakseen
yhdessä, sillä heillä oli paljon omaisuutta, niin etteivät
voineet yhdessä asua. 7 Niin syntyi riitaa Abramin
karjapaimenten ja Lootin karjapaimenten välillä. Ja
siihen aikaan asuivat siinä maassa kanaanilaiset ja
perissiläiset. 8 Silloin Abram sanoi Lootille: "Älköön olko
riitaa meidän välillämme, minun ja sinun, älköönkä minun
paimenteni ja sinun paimentesi välillä, sillä olemmehan
veljeksiä. 9 Eikö koko maa ole avoinna edessäsi?
Eroa minusta. Jos sinä menet vasemmalle, niin minä
menen oikealle, tahi jos sinä menet oikealle, niin minä
menen vasemmalle." 10 Ja Loot nosti silmänsä ja näki
koko Jordanin lakeuden olevan runsasvetistä seutua;
ennenkuin Herra hävitti Sodoman ja Gomorran, oli
se Sooariin saakka niinkuin Herran puutarha, niinkuin
Egyptin maa. 11 Niin Loot valitsi itselleen koko Jordanin
lakeuden ja siirtyi itään päin, ja he erkanivat toisistaan. 12
Abram asettui Kanaanin maahan, Loot asettui lakeuden
kaupunkeihin ja siirtyi siirtymistään telttoineen Sodomaan
asti. 13 Mutta Sodoman kansa oli kovin pahaa ja syntistä
Herran edessä. 14 Ja Herra sanoi Abramille, sen jälkeen
kuin Loot oli hänestä eronnut: "Nosta silmäsi ja katso
siitä paikasta, missä olet, pohjoiseen, etelään, itään ja
länteen. 15 Sillä kaiken maan, jonka näet, minä annan
sinulle ja sinun jälkeläisillesi ikuisiksi ajoiksi. 16 Ja
minä teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin maan
tomun. Jos voidaan lukea maan tomu, niin voidaan
lukea myöskin sinun jälkeläisesi. 17 Nouse ja vaella
maata pitkin ja poikin, sillä sinulle minä sen annan." 18
Ja Abram siirtyi siirtymistään telttoineen ja tuli ja asettui
Mamren tammistoon, joka on Hebronin luona, ja rakensi
sinne alttarin Herralle.

14 Ja tapahtui siihen aikaan, kun Amrafel oli
Sinearin kuninkaana, Arjok Ellasarin kuninkaana,
Kedorlaomer Eelamin kuninkaana ja Tidal Goojimin
kuninkaana, 2 että he alottivat sodan Beraa, Sodoman
kuningasta, Birsaa, Gomorran kuningasta, Sinabia,
Adman kuningasta, Semeberiä, Seboimin kuningasta,

ja Belan, se on Sooarin, kuningasta vastaan. 3 Nämä
kaikki liittoutuivat kokoontuen Siddimin laaksoon, jossa
Suolameri nyt on. 4 Kaksitoista vuotta he olivat olleet
Kedorlaomerille alamaiset, mutta kolmantenatoista
vuotena he tekivät kapinan. 5 Neljäntenätoista vuotena
tulivat Kedorlaomer ja ne kuninkaat, jotka olivat hänen
kanssaan; ja he voittivat refalaiset Astarot-Karnaimissa
ja suusilaiset Haamissa, niin myös eemiläiset Kirjataimin
tasangolla 6 ja hoorilaiset heidän vuoristossaan, Seirissä,
aina Eel-Paaraniin asti, joka on erämaan laidassa.
7 Ja he palasivat ja tulivat Mispatin lähteelle, se on
Kaadekseen, ja valloittivat koko amalekilaisten maan ja
voittivat myöskin amorilaiset, jotka asuivat Hasason-
Taamarissa. 8 Silloin lähtivät Sodoman kuningas,
Gomorran kuningas, Adman kuningas, Seboimin
kuningas ja Belan, se on Sooarin, kuningas ja asettuivat
Siddimin laaksossa sotarintaan heitä vastaan- 9 Eelamin
kuningasta Kedorlaomeria, Goojimin kuningasta Tidalia,
Sinearin kuningasta Amrafelia ja Ellasarin kuningasta
Arjokia vastaan, neljä kuningasta viittä vastaan. 10
Mutta Siddimin laakso oli täynnä maapihkakuoppia. Ja
Sodoman ja Gomorran kuninkaat pakenivat ja putosivat
niihin; mutta henkiin jääneet pakenivat vuoristoon. 11
Ja he ottivat Sodomasta ja Gomorrasta kaiken tavaran
ja kaikki ruokavarat ja menivät matkaansa. 12 Ja
lähtiessään he ottivat mukaansa myöskin Lootin, Abramin
veljenpojan, ja hänen omaisuutensa; hän näet asui
Sodomassa. 13 Mutta muuan pakolainen tuli ja ilmoitti
siitä Abramille, hebrealaiselle; tämä asui tammistossa,
joka oli amorilaisen Mamren, Eskolin ja Aanerin veljen,
oma, ja he olivat Abramin liittolaisia. 14 Kun Abram kuuli,
että hänen sukulaisensa oli otettu vangiksi, aseisti hän
luotettavimmat palvelijansa, jotka olivat hänen kodissaan
syntyneet, kolmesataa kahdeksantoista miestä, ja ajoi
vihollisia takaa aina Daaniin saakka. 15 Ja hän jakoi
väkensä ja hyökkäsi palvelijoineen yöllä vihollisten
kimppuun ja voitti heidät ja ajoi heitä takaa aina Hoobaan
saakka, joka on Damaskosta pohjoiseen. 16 Ja hän toi
takaisin kaiken tavaran; myöskin sukulaisensa Lootin ja
hänen tavaransa hän toi takaisin, niin myös vaimot ja
muun väen. 17 Kun hän oli paluumatkalla, voitettuaan
Kedorlaomerin ja ne kuninkaat, jotka olivat tämän
kanssa, meni Sodoman kuningas häntä vastaan Saaven
laaksoon, jota sanotaan "Kuninkaan laaksoksi". 18 Ja
Melkisedek, Saalemin kuningas, toi leipää ja viiniä; hän
oli Jumalan, Korkeimman, pappi. 19 Ja hän siunasi
hänet sanoen: "Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein,
taivaan ja maan luoja. 20 Ja kiitetty olkoon Jumala,
Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi." Ja Abram
antoi hänelle kymmenykset kaikesta. 21 Ja Sodoman
kuningas sanoi Abramille: "Anna minulle väki ja pidä sinä
tavara". 22 Mutta Abram sanoi Sodoman kuninkaalle:
"Minä nostan käteni Herran, Jumalan, Korkeimman,
taivaan ja maan luojan, puoleen ja vannon: 23 En
totisesti ota, en langan päätä, en kengän paulaa enkä
mitään muuta, mikä on sinun, ettet sanoisi: 'Minä olen
tehnyt Abramin rikkaaksi'. 24 En tahdo mitään, paitsi
mitä palvelijat ovat kuluttaneet ja mikä on niille miehille
tuleva, jotka minua seurasivat, Aanerille, Eskolille ja
Mamrelle; he saakoot osansa."

15 Näiden tapausten jälkeen tuli Abramille näyssä
tämä Herran sana: "Älä pelkää, Abram! Minä
olen sinun kilpesi; sinun palkkasi on oleva sangen
suuri." 2 Mutta Abram sanoi: "Oi Herra, Herra, mitä
sinä minulle annat? Minä lähden täältä lapsetonna,
ja omaisuuteni haltijaksi tulee damaskolainen mies,
Elieser." 3 Ja Abram sanoi vielä: "Sinä et ole antanut
minulle jälkeläistä; katso, talossani syntynyt palvelija on
minut perivä". 4 Mutta katso, hänelle tuli tämä Herran
sana: "Hän ei ole sinua perivä, vaan joka lähtee sinun
omasta ruumiistasi, hän on sinut perivä". 5 Ja hän vei
hänet ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja lue tähdet, jos
ne taidat lukea". Ja hän sanoi hänelle: "Niin paljon on
sinulla oleva jälkeläisiä". 6 Ja Abram uskoi Herraan,
ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi. 7 Ja hän
sanoi hänelle: "Minä olen Herra, joka toin sinut Kaldean
Uurista, antaakseni sinulle tämän maan omaksesi". 8
Mutta hän sanoi: "Oi Herra, Herra, mistä minä tiedän,
että saan sen omakseni?" 9 Ja hän sanoi hänelle:
"Tuo minulle kolmivuotias hieho, kolmivuotias vuohi
ja kolmivuotias oinas sekä metsäkyyhkynen ja nuori
kyyhkynen". 10 Ja hän toi nämä kaikki ja halkaisi ne ja
asetti puolikkaat vastakkain; lintuja hän ei kuitenkaan
halkaissut. 11 Niin laskeutui petolintuja ruumiiden päälle,
mutta Abram karkoitti ne pois. 12 Kun aurinko oli
laskemaisillaan, valtasi raskas uni Abramin, ja katso,
kauhu ja suuri pimeys valtasi hänet. 13 Ja Herra sanoi
Abramille: "Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi
tulevat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän
omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat
heitä neljäsataa vuotta. 14 Mutta myös sen kansan, jota
he palvelevat, minä tuomitsen; ja sitten he pääsevät
lähtemään, mukanaan paljon tavaraa. 15 Mutta sinä saat
mennä isiesi tykö rauhassa, ja sinut haudataan päästyäsi
korkeaan ikään. 16 Ja neljännessä polvessa sinun
jälkeläisesi palaavat tänne takaisin; sillä amorilaisten
syntivelka ei ole vielä täysi." 17 Ja kun aurinko oli
laskenut ja oli tullut pilkkopimeä, näkyi suitsuava pätsi ja
liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä. 18
Sinä päivänä Herra teki Abramin kanssa liiton, sanoen:
"Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan, Egyptin
virrasta aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan saakka: 19
keeniläiset, kenissiläiset, kadmonilaiset, 20 heettiläiset,
perissiläiset, refalaiset, 21 amorilaiset, kanaanilaiset,
girgasilaiset ja jebusilaiset".

16 Saarai, Abramin vaimo, ei synnyttänyt hänelle
lasta. Mutta Saarailla oli egyptiläinen orjatar,
jonka nimi oli Haagar. **2** Ja Saarai sanoi Abramille:
"Katso, Herra on sulkenut minut synnyttämästä; yhdy
siis minun orjattareeni, ehkä minä saisin lapsia hänestä".
Ja Abram kuuli Saaraita. **3** Ja Saarai, Abramin vaimo,
otti egyptiläisen orjattarensa Haagarin, sitten kuin Abram
oli asunut kymmenen vuotta Kanaanin maassa, ja antoi
hänet miehellensä Abramille vaimoksi. **4** Ja hän yhtyi
Haagariin, ja Haagar tuli raskaaksi. Kun hän huomasi
olevansa raskaana, tuli hänen emäntänsä halvaksi
hänen silmissään. **5** Silloin Saarai sanoi Abramille:
"Minun kärsimäni vääryys kohdatkoon sinua; minä
annoin orjattareni sinun syliisi, mutta kun hän huomasi
olevansa raskaana, tulin minä halvaksi hänen silmissään.
Herra tuomitkoon meidän välillämme, minun ja sinun."
6 Abram sanoi Saaraille: "Katso, orjattaresi on sinun
vallassasi, tee hänelle, mitä tahdot". Niin Saarai kuritti
häntä, ja hän pakeni hänen luotaan. **7** Ja Herran enkeli
tapasi hänet vesilähteeltä erämaassa, sen lähteen luota,
joka on Suurin tien varressa. **8** Ja hän sanoi: "Haagar,
Saarain orjatar, mistä tulet ja mihin menet?" Hän vastasi:
"Olen paossa emäntääni Saaraita". **9** Ja Herran enkeli
sanoi hänelle: "Palaa emäntäsi tykö ja nöyrry hänen
kätensä alle". **10** Ja Herran enkeli sanoi hänelle: "Minä
teen sinun jälkeläistesi luvun niin suureksi, ettei heitä
voida lukea heidän paljoutensa tähden". **11** Vielä Herran
enkeli puhui hänelle: "Katso, sinä olet raskaana ja
synnytät pojan ja kutsut hänet Ismaeliksi, sillä Herra on
kuullut sinun hätäsi. **12** Hänestä tulee mies kuin villiaasi:
hänen kätensä on kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi on
häntä vastaan, ja hän on kaikkien veljiensä niskassa."
13 Ja Haagar nimitti Herraa, joka oli häntä puhutellut,
nimellä: "Sinä olet ilmestyksen Jumala". Sillä hän sanoi:
"Olenko minä tässä vilaukselta saanut nähdä hänet,
joka minut näkee?" **14** Sentähden kutsutaan kaivoa
nimellä Lahai-Roin kaivo; se on Kaadeksen ja Beredin
välillä. **15** Ja Haagar synnytti Abramille pojan, ja Abram
antoi pojallensa, jonka Haagar oli hänelle synnyttänyt,
nimen Ismael. **16** Ja Abram oli kahdeksankymmenen
kuuden vuoden vanha, kun Haagar synnytti hänelle
Ismaelin.

17 Kun Abram oli yhdeksänkymmenen yhdeksän
vuoden vanha, ilmestyi Herra hänelle ja sanoi
hänelle: "Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun
edessäni ja ole nuhteeton. **2** Ja minä teen liittoni meidän
välillemme, minun ja sinun, ja lisään sinut ylen runsaasti."
3 Ja Abram lankesi kasvoilleen, ja Jumala puhui hänelle
sanoen: **4** "Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi:
sinusta tulee kansojen paljouden isä. **5** Niin älköön
sinua enää kutsuttako Abramiksi, vaan nimesi olkoon
Aabraham, sillä minä teen sinusta kansojen paljouden
isän. **6** Minä teen sinut sangen hedelmälliseksi ja
annan sinusta tulla kansoja, ja sinusta on polveutuva
kuninkaita. **7** Ja minä teen liiton sinun kanssasi ja
sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen,
iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi
Jumala, **8** ja minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi
sen maan, jossa sinä muukalaisena asut, koko Kanaanin
maan, ikuiseksi omaisuudeksi; ja minä olen heidän
Jumalansa." **9** Ja Jumala sanoi Aabrahamille: "Mutta
sinä pidä minun liittoni, sinä ja sinun jälkeläisesi,
sukupolvesta sukupolveen. **10** Ja tämä on minun
liittoni sinun ja sinun jälkeläistesi kanssa; pitäkää se:
ympärileikatkaa jokainen miehenpuoli keskuudessanne.
11 Ympärileikatkaa esinahkanne liha, ja se olkoon
liiton merkki meidän välillämme, minun ja teidän. **12**
Sukupolvesta sukupolveen ympärileikattakoon jokainen
poikalapsi teidän keskuudessanne kahdeksan päivän
vanhana, niin hyvin kotona syntynyt palvelija kuin
muukalaiselta, keneltä tahansa, rahalla ostettu, joka
ei ole sinun jälkeläisiäsi. **13** Ympärileikattakoon sekä
kotonasi syntynyt että rahalla ostamasi; ja niin minun
liittoni on oleva merkitty teidän lihaanne iankaikkiseksi
liitoksi. **14** Mutta ympärileikkaamaton miehenpuoli,
jonka esinahan liha ei ole ympärileikattu, hävitettäköön
kansastansa; hän on rikkonut minun liittoni." **15** Ja
Jumala sanoi Aabrahamille: "Älä kutsu vaimoasi Saaraita
enää Saaraiksi, vaan Saara olkoon hänen nimensä. **16**
Ja minä siunaan häntä ja annan hänestäkin sinulle pojan;
niin, minä siunaan häntä, ja hänestä tulee kansakuntia,
polveutuu kansojen kuninkaita." **17** Aabraham lankesi
kasvoillensa ja naurahti, sillä hän ajatteli sydämessään:
"Voiko satavuotiaalle syntyä poika, ja voiko Saara, joka
on yhdeksänkymmenen vuoden vanha, vielä synnyttää?"
18 Ja Aabraham sanoi Jumalalle: "Kunpa edes Ismael
saisi elää sinun edessäsi!" **19** Niin Jumala sanoi:
"Totisesti, sinun vaimosi Saara synnyttää sinulle pojan,
ja sinun on pantava hänen nimekseen Iisak, ja minä
teen liittoni hänen kanssaan iankaikkiseksi liitoksi hänen
jälkeläisillensä. **20** Mutta myös Ismaelista minä olen
kuullut sinun rukouksesi; katso, minä siunaan häntä ja
teen hänet hedelmälliseksi ja annan hänen lisääntyä
ylen runsaasti. Hänestä on polveutuva kaksitoista
ruhtinasta, ja minä teen hänestä suuren kansan. **21**
Mutta liittoni minä teen Iisakin kanssa, jonka Saara
sinulle synnyttää tähän aikaan tulevana vuonna." **22** Kun
Jumala oli lakannut puhumasta Aabrahamin kanssa,
kohosi hän ylös hänen luotansa. **23** Ja Aabraham
otti poikansa Ismaelin sekä kaikki kotona syntyneet ja
kaikki rahalla ostamansa palvelijat, kaikki Aabrahamin
perheen miehenpuolet, ja ympärileikkasi sinä samana
päivänä heidän esinahkansa lihan, niinkuin Jumala oli
hänelle sanonut. **24** Aabraham oli yhdeksänkymmenen
yhdeksän vuoden vanha, kun hänen esinahkansa
liha ympärileikattiin. **25** Ja hänen poikansa Ismael oli

kolmentoista vuoden vanha, kun hänen esinahkansa
liha ympärileikattiin. 26 Aabraham ja hänen poikansa
Ismael ympärileikattiin sinä samana päivänä; 27 ja
kaikki hänen perheensä miehet, sekä kotona syntyneet
että muukalaisilta rahalla ostetut, ympärileikattiin hänen
kanssaan.

18 Ja Herra ilmestyi hänelle Mamren tammistossa,
jossa hän istui telttamajansa ovella päivän ollessa
palavimmillaan. 2 Kun hän nosti silmänsä ja katseli,
niin katso, kolme miestä seisoi hänen edessänsä;
nähdessään heidät hän riensi heitä vastaan majan ovelta
ja kumartui maahan 3 ja sanoi: "Herrani, jos olen saanut
armon sinun silmiesi edessä, älä mene palvelijasi ohitse.
4 Sallikaa tuoda vähän vettä pestäksenne jalkanne ja
levätkää puun siimeksessä. 5 Minä tuon palasen leipää
virkistääksenne itseänne, ennenkuin jatkatte matkaanne,
sillä kaiketi sitä varten olette poikenneet palvelijanne
luo." He sanoivat: "Tee, niinkuin olet puhunut". 6
Ja Aabraham kiiruhti majaan Saaran tykö ja sanoi:
"Hae joutuin kolme vakallista lestyjä jauhoja, sotke
ja leivo kaltiaisia". 7 Sitten Aabraham riensi karjaan,
otti nuoren ja kauniin vasikan ja antoi palvelijalle, joka
ryhtyi nopeasti sitä valmistamaan. 8 Ja hän otti voita
ja maitoa sekä vasikan, jonka hän oli valmistuttanut,
ja pani ne heidän eteensä; itse hän seisoi heidän
luonansa puun alla sillä aikaa, kuin he söivät. 9 Ja
he kysyivät häneltä: "Missä vaimosi Saara on?" Hän
vastasi: "Tuolla majassa". 10 Ja hän sanoi: "Minä
palaan luoksesi tulevana vuonna tähän aikaan, ja
katso, vaimollasi Saaralla on silloin oleva poika". Mutta
Saara kuunteli majan ovella hänen takanansa. 11 Mutta
Aabraham ja Saara olivat iäkkäät, eikä Saaran enää
ollut, niinkuin naisten tavallisesti on. 12 Sentähden
Saara naurahti itseksensä ja ajatteli: "Heräisikö minussa,
näin kuihduttuani, vielä halu? Ja myös minun herrani on
vanha." 13 Mutta Herra sanoi Aabrahamille: "Miksi Saara
nauroi ajatellen: 'Synnyttäisinkö minä todella, minä, joka
olen näin vanha?' 14 Onko mikään Herralle mahdotonta?
Tähän aikaan minä palaan luoksesi tulevana vuonna, ja
Saaralla on silloin poika." 15 Ja Saara kielsi sanoen:
"En minä nauranut"; sillä hän pelkäsi. Mutta hän sanoi:
"Ei ole niin; sinä nauroit". 16 Silloin miehet nousivat
siitä ja kääntyivät Sodomaan päin, ja Aabraham kulki
heidän kanssaan saattaaksensa heitä. 17 Ja Herra
sanoi: "Salaisinko minä Aabrahamilta, mitä olen tekevä?
18 Onhan Aabrahamista tuleva suuri ja väkevä kansa,
ja kaikki kansakunnat maan päällä tulevat hänessä
siunatuiksi. 19 Sillä minä olen valinnut hänet, että
hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen
jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä,
mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi
Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut."
20 Niin Herra sanoi: "Valitushuuto Sodoman ja Gomorran
tähden on suuri, ja heidän syntinsä ovat ylen raskaat.
21 Sentähden minä menen alas katsomaan, ovatko
he todella tehneet kaiken sen, josta huuto on minun
eteeni tullut, vai eivätkö; minä tahdon sen tietää." 22
Ja miehet kääntyivät sieltä ja kulkivat Sodomaan päin,
mutta Aabraham jäi vielä seisomaan Herran eteen.
23 Ja Aabraham lähestyi häntä ja sanoi: "Aiotko siis
hukuttaa vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa?
24 Entä jos kaupungissa on viisikymmentä vanhurskasta;
aiotko hukuttaa heidät etkä säästä paikkaa siellä
olevain viidenkymmenen vanhurskaan tähden? 25
Pois se, että sinä näin tekisit: surmaisit vanhurskaan
yhdessä jumalattoman kanssa, niin että vanhurskaan
kävisi samoin kuin jumalattoman! Pois se sinusta! Eikö
kaiken maan tuomari tekisi oikeutta?" 26 Ja Herra
sanoi: "Jos löydän Sodoman kaupungista viisikymmentä
vanhurskasta, niin minä heidän tähtensä säästän koko
paikan". 27 Aabraham vastasi ja sanoi: "Katso, olen
rohjennut puhua Herralleni, vaikka olen tomu ja tuhka.
28 Entä jos viidestäkymmenestä vanhurskaasta puuttuu
viisi; hävitätkö viiden tähden koko kaupungin?" Hän
sanoi: "En hävitä, jos löydän sieltä neljäkymmentä viisi".
29 Ja hän puhui vielä hänelle sanoen: "Entä jos siellä on
neljäkymmentä?" Hän vastasi: "Niiden neljänkymmenen
tähden jätän sen tekemättä". 30 Aabraham sanoi:
"Älköön Herrani vihastuko, että vielä puhun. Entä jos
siellä on kolmekymmentä?" Hän vastasi: "En tee sitä,
jos löydän sieltä kolmekymmentä". 31 Mutta hän sanoi:
"Katso, minä olen rohjennut puhua Herralleni. Entä
jos siellä on kaksikymmentä?" Hän vastasi: "Niiden
kahdenkymmenen tähden jätän hävittämättä". 32 Ja hän
sanoi: "Älköön Herrani vihastuko, että puhun vielä tämän
ainoan kerran. Entä jos siellä on kymmenen?" Hän
vastasi: "Niiden kymmenen tähden jätän hävittämättä".
33 Ja Herra lähti pois, senjälkeen kuin hän oli lakannut
puhumasta Aabrahamin kanssa, ja Aabraham palasi
kotiinsa.

19 Ja ne kaksi enkeliä tulivat Sodomaan illalla, ja Loot
istui Sodoman portissa; ja nähtyänsä heidät Loot
nousi heitä vastaan ja kumartui maahan kasvoillensa.
2 Ja hän sanoi: "Oi herrani, poiketkaa palvelijanne
taloon yöksi ja peskää jalkanne! Aamulla varhain voitte
jatkaa matkaanne." He sanoivat: "Emme, vaan me
jäämme yöksi taivasalle". 3 Mutta hän pyysi heitä
pyytämällä, ja he poikkesivat hänen luoksensa ja tulivat
hänen taloonsa. Ja hän valmisti heille aterian ja leipoi
happamattomia leipiä, ja he söivät. 4 Ennenkuin he
olivat laskeutuneet levolle, piirittivät kaupungin miehet,
sodomalaiset, sekä nuoret että vanhat, koko kansa
kaikkialta, talon. 5 Ja he huusivat Lootia sanoen hänelle:
"Missä ne miehet ovat, jotka tulivat luoksesi yöllä?
Tuo heidät tänne meidän luoksemme, ryhtyäksemme
heihin." 6 Silloin Loot meni ulos heidän luokseen

portille ja sulki oven jälkeensä 7 ja sanoi: "Älkää,
veljeni, tehkö niin pahoin. 8 Katsokaa, minulla on kaksi
tytärtä, jotka eivät vielä miehestä tiedä. Ne minä tuon
teille, tehkää heille, mitä tahdotte. Älkää vain tehkö
näille miehille mitään pahaa, sillä he ovat tulleet minun
kattoni suojaan." 9 Mutta he vastasivat: "Mene tiehesi!"
Ja he sanoivat: "Tuo yksi on tullut tänne asumaan
muukalaisena, ja yhtäkaikki hän alati pyrkii hallitsemaan.
Nytpä me pitelemmekin sinua pahemmin kuin heitä." Ja
he tunkeutuivat väkivaltaisesti miehen, Lootin, kimppuun
ja kävivät murtamaan ovea. 10 Silloin miehet ojensivat
kätensä, vetivät Lootin luoksensa huoneeseen ja sulkivat
oven. 11 Ja he sokaisivat ne miehet, jotka olivat talon
ovella, sekä nuoret että vanhat, niin että he turhaan
koettivat löytää ovea. 12 Ja miehet sanoivat Lootille:
"Vieläkö sinulla on ketään omaista täällä? Vie pois
täältä vävysi, poikasi, tyttäresi ja kaikki, keitä sinulla
kaupungissa on, 13 sillä me hävitämme tämän paikan.
Koska huuto heistä on käynyt suureksi Herran edessä,
lähetti Herra meidät hävittämään sen." 14 Silloin Loot
meni puhuttelemaan vävyjänsä, joiden oli aikomus ottaa
hänen tyttärensä, ja sanoi: "Nouskaa, lähtekää pois
tästä paikasta, sillä Herra hävittää tämän kaupungin".
Mutta hänen vävynsä luulivat hänen laskevan leikkiä.
15 Aamun sarastaessa enkelit kiirehtivät Lootia sanoen:
"Nouse, ota vaimosi ja molemmat tyttäresi, jotka ovat
luonasi, ettet hukkuisi kaupungin syntivelan tähden".
16 Ja kun hän vielä vitkasteli, tarttuivat miehet hänen
käteensä sekä hänen vaimonsa ja molempien tyttäriensä
käteen, sillä Herra tahtoi säästää hänet, ja veivät hänet
ulos ja jättivät hänet ulkopuolelle kaupunkia. 17 Ja
viedessään heitä ulos sanoi mies: "Pakene henkesi
tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään
lakeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi." 18 Mutta
Loot sanoi heille: "Oi herrani, ei niin! 19 Katso, palvelijasi
on saanut armon sinun silmiesi edessä, ja suuri on sinun
laupeutesi, jota olet minulle osoittanut pelastaaksesi
henkeni, mutta minä en voi päästä pakoon vuorille;
pelkään, että onnettomuus saavuttaa minut ja minä
kuolen. 20 Katso, tuolla on kaupunki lähellä, vähän
matkan päässä, paetakseni sinne; salli minun pelastua
sinne-onhan se vähän matkan päässä-jäädäkseni
eloon." 21 Ja hän sanoi hänelle: "Katso, minä teen
sinulle mieliksi tässäkin kohden; en hävitä kaupunkia,
josta puhut. 22 Pakene nopeasti sinne, sillä minä en
voi tehdä mitään, ennenkuin olet sinne saapunut."
Siitä kaupunki sai nimekseen Sooar. 23 Aurinko oli
noussut, kun Loot saapui Sooariin. 24 Ja Herra antoi
sataa Sodoman ja Gomorran päälle tulikiveä ja tulta,
Herran tyköä taivaasta, 25 ja hävitti nämä kaupungit
ynnä koko lakeuden sekä kaikki niiden kaupunkien
asukkaat ja maan kasvullisuuden. 26 Ja Lootin vaimo,
joka tuli hänen jäljessään, katsoi taaksensa, ja niin hän
muuttui suolapatsaaksi. 27 Aabraham nousi varhain
aamulla ja meni siihen paikkaan, jossa hän oli seisonut
Herran edessä, 28 katseli Sodomaan ja Gomorraan
päin ja yli koko lakeuden, ja katso, maasta nousi savu
niinkuin pätsin savu. 29 Kun Jumala tuhosi sen lakeuden
kaupungit, muisti Jumala Aabrahamia ja johdatti Lootin
pois hävityksen keskeltä, hävittäessään ne kaupungit,
joissa Loot oli asunut. 30 Ja Loot lähti Sooarista ja
asettui vuoristoon molempien tyttäriensä kanssa, sillä
hän pelkäsi asua Sooarissa; ja hän asui luolassa, hän ja
hänen molemmat tyttärensä. 31 Niin vanhempi sanoi
nuoremmalle: "Isämme on vanha, eikä tässä maassa
ole ketään miestä, joka voisi tulla luoksemme siten, kuin
on kaiken maan tapa. 32 Tule, juottakaamme isällemme
viiniä ja maatkaamme hänen kanssaan, saadaksemme
isästämme jälkeläisen." 33 Niin he juottivat sinä yönä
isällensä viiniä. Ja vanhempi meni ja makasi hänen
kanssaan, eikä tämä huomannut, milloin hän tuli hänen
viereensä ja milloin hän nousi. 34 Seuraavana päivänä
sanoi vanhempi nuoremmalle: "Katso, minä makasin
viime yönä isäni kanssa; juottakaamme hänelle tänäkin
yönä viiniä, ja mene sinä ja makaa hänen kanssaan,
saadaksemme isästämme jälkeläisen". 35 Niin he
juottivat sinäkin yönä isällensä viiniä; ja nuorempi meni ja
makasi hänen kanssaan, eikä tämä huomannut, milloin
hän tuli hänen viereensä ja milloin hän nousi. 36 Ja
niin Lootin molemmat tyttäret tulivat isästänsä raskaiksi.
37 Ja vanhempi synnytti pojan ja antoi hänelle nimen
Mooab; hänestä polveutuvat mooabilaiset aina tähän
päivään saakka. 38 Ja myöskin nuorempi synnytti pojan
ja antoi hänelle nimen Ben-Ammi; hänestä polveutuvat
ammonilaiset aina tähän päivään saakka.

20 Ja Aabraham siirtyi sieltä Etelämaahan ja asettui
Kaadeksen ja Suurin välimaille; ja hän asui jonkun
aikaa Gerarissa. 2 Ja Aabraham sanoi vaimostansa
Saarasta: "Hän on minun sisareni". Niin Abimelek,
Gerarin kuningas, lähetti noutamaan Saaran luoksensa.
3 Mutta Jumala tuli Abimelekin tykö yöllä unessa ja
sanoi hänelle: "Katso, sinun on kuoltava sen vaimon
tähden, jonka olet ottanut, sillä hän on toisen miehen
aviovaimo". 4 Mutta Abimelek ei ollut ryhtynyt häneen, ja
hän sanoi: "Herra, surmaatko syyttömänkin? 5 Eikö hän
itse sanonut minulle: 'Hän on minun sisareni'? Ja samoin
tämäkin sanoi: 'Hän on minun veljeni'. Olen tehnyt tämän
vilpittömin sydämin ja viattomin käsin." 6 Ja Jumala
sanoi hänelle unessa: "Niin, minä tiedän, että sinä teit
sen vilpittömin sydämin. Sentähden minä estinkin sinut
tekemästä syntiä minua vastaan enkä sallinut sinun
kajota häneen. 7 Niin anna nyt miehelle hänen vaimonsa
takaisin, sillä hän on profeetta, ja hän on rukoileva
sinun puolestasi, että saisit elää. Mutta jollet anna
häntä takaisin, niin tiedä, että olet kuolemalla kuoleva,
sinä ja kaikki sinun omaisesi." 8 Niin Abimelek nousi

varhain aamulla ja kutsui kaikki palvelijansa ja kertoi
heille tämän kaiken; ja miehet olivat kovin peloissaan.
9 Ja Abimelek kutsui Aabrahamin ja sanoi hänelle:
"Mitä oletkaan meille tehnyt! Mitä minä olen rikkonut
sinua vastaan, koska olet saattanut minut ja minun
valtakuntani syypääksi näin suureen rikokseen? Sinä
olet tehnyt minulle, mitä ei sovi tehdä." 10 Ja Abimelek
sanoi vielä Aabrahamille: "Mikä oli tarkoituksesi, kun
tämän teit?" 11 Aabraham vastasi: "Minä ajattelin näin:
'Tällä paikkakunnalla ei varmaankaan peljätä Jumalaa;
he surmaavat minut vaimoni tähden'. 12 Ja hän onkin
todella minun sisareni, isäni tytär, vaikkei olekaan äitini
tytär; ja niin hänestä tuli minun vaimoni. 13 Mutta kun
Jumala lähetti minut kulkemaan pois isäni kodista,
sanoin minä hänelle: 'Osoita minulle se rakkaus, että,
mihin paikkaan ikinä tulemmekin, sanot minusta: hän
on minun veljeni'." 14 Silloin Abimelek otti pikkukarjaa
ja raavaskarjaa, palvelijoita ja palvelijattaria ja antoi
ne Aabrahamille. Ja hän lähetti hänelle takaisin hänen
vaimonsa Saaran. 15 Ja Abimelek sanoi: "Katso, minun
maani on avoinna edessäsi; asu, missä mielesi tekee!"
16 Ja Saaralle hän sanoi: "Katso, minä annan veljellesi
tuhat sekeliä hopeata. Olkoot ne sinulle hyvitykseksi
kaikkien niiden edessä, jotka sinun kanssasi ovat; niin
olet kaikkien edessä todistettu viattomaksi." 17 Mutta
Aabraham rukoili Jumalaa, ja Jumala paransi Abimelekin
ja hänen vaimonsa ja hänen orjattarensa, niin että he
synnyttivät lapsia. 18 Sillä Herra oli sulkenut jokaisen
kohdun Abimelekin huoneessa Saaran, Aabrahamin
vaimon, tähden.

21 Ja Herra piti Saarasta huolen, niinkuin oli luvannut;
ja Herra teki Saaralle, niinkuin oli puhunut. 2 Ja
Saara tuli raskaaksi ja synnytti Aabrahamille pojan hänen
vanhoilla päivillään, juuri sinä aikana, jonka Jumala
oli hänelle sanonut. 3 Ja Aabraham nimitti poikansa,
joka hänelle oli syntynyt, sen, jonka Saara oli hänelle
synnyttänyt, Iisakiksi. 4 Ja Aabraham ympärileikkasi
poikansa Iisakin, tämän ollessa kahdeksan päivän
vanha, niinkuin Jumala oli hänen käskenyt tehdä. 5
Aabraham oli sadan vuoden vanha, kun hänen poikansa
Iisak syntyi hänelle. 6 Ja Saara sanoi: "Jumala on
saattanut minut naurunalaiseksi; kuka ikinä saa tämän
kuulla, se nauraa minulle". 7 Ja hän sanoi vielä: "Kuka
olisi tiennyt sanoa Aabrahamille: Saara on imettävä
lapsia? Ja nyt minä kuitenkin olen synnyttänyt hänelle
pojan hänen vanhoilla päivillään." 8 Ja poika kasvoi,
ja hänet vieroitettiin. Ja Aabraham laittoi suuret pidot
siksi päiväksi, jona Iisak vieroitettiin. 9 Ja Saara näki
egyptiläisen Haagarin pojan, jonka tämä oli Aabrahamille
synnyttänyt, ilvehtivän 10 ja sanoi Aabrahamille: "Aja
pois tuo orjatar poikinensa, sillä ei tuon orjattaren poika
saa periä minun poikani, Iisakin, kanssa". 11 Aabraham
pahastui suuresti tästä puheesta poikansa tähden. 12
Mutta Jumala sanoi Aabrahamille: "Älä pahastu siitä
poikasi ja orjattaresi tähden. Kuule Saaraa kaikessa,
mitä hän sinulle sanoo, sillä ainoastaan Iisakista sinä
saat nimellesi jälkeläiset. 13 Mutta myöskin orjattaren
pojasta minä teen suuren kansan, koska hän on sinun
jälkeläisesi." 14 Varhain seuraavana aamuna Aabraham
otti leipää ja vesileilin ja antoi ne Haagarille, pannen ne
hänen olalleen, sekä pojan, ja lähetti hänet menemään.
Hän lähti ja harhaili Beerseban erämaassa. 15 Mutta
kun vesi loppui leilistä, heitti hän pojan pensaan alle, 16
meni ja istui syrjään jousenkantaman päähän, sillä hän
ajatteli: "En voi nähdä pojan kuolevan". Ja istuessaan
siinä syrjässä hän korotti äänensä ja itki. 17 Silloin
Jumala kuuli pojan valituksen, ja Jumalan enkeli huusi
taivaasta Haagarille sanoen: "Mikä sinun on, Haagar?
Älä pelkää, sillä Jumala on kuullut pojan valituksen,
siinä missä hän makaa. 18 Nouse, nosta poika maasta
ja tartu hänen käteensä, sillä minä teen hänestä suuren
kansan." 19 Ja Jumala avasi hänen silmänsä, niin että
hän huomasi vesikaivon. Ja hän meni ja täytti leilin
vedellä ja antoi pojan juoda. 20 Ja Jumala oli pojan
kanssa, ja hän kasvoi ja asui erämaassa, ja hänestä
tuli jousimies. 21 Ja hän asui Paaranin erämaassa; ja
hänen äitinsä otti hänelle vaimon Egyptin maasta. 22
Siihen aikaan puhui Abimelek ja hänen sotapäällikkönsä
Piikol Aabrahamille sanoen: "Jumala on sinun kanssasi
kaikessa, mitä teet. 23 Vanno nyt tässä minulle Jumalan
kautta, ettet ole oleva petollinen minulle etkä minun
suvulleni etkä jälkeläisilleni, vaan tee sinäkin laupeus
minulle ja sille maalle, jossa muukalaisena asut, niinkuin
minä olen sinulle tehnyt." 24 Aabraham sanoi: "Minä
vannon". 25 Aabraham nuhteli kuitenkin Abimelekia
vesikaivon tähden, jonka Abimelekin palvelijat olivat
vallanneet. 26 Mutta Abimelek vastasi: "En tiedä, kuka
sen on tehnyt; et ole itse minulle mitään ilmoittanut, enkä
ole siitä kuullut ennen kuin tänään". 27 Silloin Aabraham
otti pikkukarjaa ja raavaskarjaa ja antoi Abimelekille; ja
he tekivät molemmat keskenänsä liiton. 28 Ja Aabraham
asetti laumasta seitsemän uuhikaritsaa erilleen muista.
29 Silloin Abimelek sanoi Aabrahamille: "Mitä tarkoittavat
nuo seitsemän karitsaa, jotka olet asettanut tuonne
erilleen?" 30 Hän vastasi: "Nämä seitsemän karitsaa on
sinun otettava minun kädestäni, todistukseksi minulle
siitä, että tämä kaivo on minun kaivamani". 31 Siitä
kutsuttiin paikkaa Beersebaksi, koska he molemmat
vannoivat siinä toisilleen valan. 32 Niin he tekivät
liiton Beersebassa. Ja Abimelek nousi ja Piikol, hänen
sotapäällikkönsä, ja he palasivat filistealaisten maahan.
33 Ja Aabraham istutti tamariskipuun Beersebaan ja
huusi siinä avuksi Herran, iankaikkisen Jumalan, nimeä.
34 Ja Aabraham asui kauan muukalaisena filistealaisten
maassa.

22 Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli
Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän
vastasi: "Tässä olen". **2** Ja hän sanoi: "Ota Iisak,
ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian
maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella,
jonka minä sinulle sanon". **3** Varhain seuraavana
aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa
kaksi palvelijaansa sekä poikansa Iisakin, ja halottuaan
polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan,
jonka Jumala oli hänelle sanonut. **4** Kolmantena
päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan
kaukaa. **5** Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: "Jääkää
tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne
rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne." **6** Ja
Aabraham otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin
selkään; itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin
he astuivat molemmat yhdessä. **7** Iisak puhui isällensä
Aabrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen,
poikani". Ja hän sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta
missä on lammas polttouhriksi?" **8** Aabraham vastasi:
"Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi,
poikani". Ja he astuivat molemmat yhdessä. **9** Ja kun he
olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle
sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot,
sitoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen
päälle. **10** Ja Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen
teurastaakseen poikansa. **11** Silloin Herran enkeli huusi
hänelle taivaasta sanoen: "Aabraham, Aabraham!" Hän
vastasi: "Tässä olen". **12** Niin hän sanoi: "Älä satuta
kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä
tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta
ainokaista poikaasi". **13** Niin Aabraham nosti silmänsä ja
huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut
pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi
sen polttouhriksi poikansa sijasta. **14** Ja Aabraham pani
sen paikan nimeksi "Herra näkee". Niinpä vielä tänä
päivänä sanotaan: "Vuorella, missä Herra ilmestyy".
15 Ja Herran enkeli huusi Aabrahamille toistamiseen
taivaasta **16** ja sanoi: "Minä vannon itse kauttani, sanoo
Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta
ainokaista poikaasi, **17** minä runsaasti siunaan sinua ja
teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet
ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi
valtaavat vihollistensa portit. **18** Ja sinun siemenessäsi
tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä,
sentähden että olit minun äänelleni kuuliainen." **19** Sitten
Aabraham palasi palvelijainsa luo, ja he nousivat ja
kulkivat yhdessä Beersebaan. Ja Aabraham jäi asumaan
Beersebaan. **20** Näiden tapausten jälkeen ilmoitettiin
Aabrahamille: "Katso, myöskin Milka on synnyttänyt
poikia sinun veljellesi Naahorille". **21** Nämä olivat Uus,
hänen esikoisensa, tämän veli Buus, Kemuel, Aramin
isä, **22** Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf ja Betuel; **23** ja
Betuelille syntyi Rebekka. Nämä kahdeksan synnytti
Milka Naahorille, Aabrahamin veljelle. **24** Ja hänen
sivuvaimonsa, nimeltä Reuma, synnytti myös lapsia:
Tebahin, Gahamin, Tahaan ja Maakan.

23 Ja Saara eli sadan kahdenkymmenen seitsemän
vuoden vanhaksi; niin vanhaksi eli Saara. **2** Ja
Saara kuoli Kirjat-Arbassa, se on Hebronissa, Kanaanin
maassa. Ja Aabraham meni murehtimaan Saaraa ja
itkemään häntä. **3** Senjälkeen Aabraham nousi ja lähti
vainajan luota ja puhui heettiläisille sanoen: **4** "Minä
olen muukalainen ja vieras teidän keskuudessanne;
antakaa minulle perintöhauta maassanne, haudatakseni
ja kätkeäkseni siihen vainajani". **5** Heettiläiset vastasivat
Aabrahamille, sanoen hänelle: **6** "Kuule meitä, herra.
Sinä olet Jumalan ruhtinas meidän keskuudessamme;
hautaa vainajasi parhaaseen hautaamme. Ei kukaan
meistä kiellä sinua hautaamasta vainajaasi hautaansa."
7 Niin Aabraham nousi ja kumarsi maan kansalle,
heettiläisille, **8** ja puhui heille sanoen: "Jos teidän
mieleenne on, että minä hautaan ja kätken vainajani,
niin kuulkaa minua ja taivuttakaa Efron, Sooharin
poika, **9** antamaan minulle Makpelan luola, joka on
hänen omansa ja on hänen vainionsa perällä. Täydestä
hinnasta hän antakoon sen minulle perintöhaudaksi
teidän keskuudessanne." **10** Mutta Efron istui siellä
heettiläisten joukossa. Ja Efron, heettiläinen, vastasi
Aabrahamille heettiläisten kuullen, kaikkien, jotka kulkivat
hänen kaupunkinsa portista, sanoen: **11** "Ei, herrani,
vaan kuule minua. Vainion minä lahjoitan sinulle ja
myöskin luolan, joka siinä on, minä lahjoitan sinulle;
kansalaisteni nähden minä sen sinulle lahjoitan. Hautaa
vainajasi." **12** Ja Aabraham kumarsi maan kansalle **13**
ja puhui Efronille, maan kansan kuullen, sanoen: "Jospa
kuitenkin-oi, kuule minua! Minä maksan vainion hinnan;
ota se minulta ja anna minun haudata siihen vainajani."
14 Efron vastasi Aabrahamille, sanoen hänelle: **15**
"Herrani, kuule minua. Neljänsadan hopeasekelin maa,
mitä se minulle ja sinulle merkitsee? Hautaa vainajasi."
16 Kuultuaan Efronin sanat Aabraham punnitsi Efronille
sen rahasumman, jonka tämä oli maininnut heettiläisten
kuullen, neljäsataa hopeasekeliä, kaupassa käypää.
17 Niin Efronin vainio, joka on Makpelassa itään päin
Mamresta, sekä vainio että siellä oleva luola ynnä
kaikki puut, jotka kasvoivat vainiolla, koko sillä alueella,
18 joutuivat Aabrahamin omaksi kaikkien heettiläisten
nähden, jotka kulkivat hänen kaupunkinsa portista.
19 Senjälkeen Aabraham hautasi vaimonsa Saaran
luolaan, joka on Makpelan vainiolla, itään päin Mamresta,
se on Hebronista, Kanaanin maassa. **20** Niin vainio
ja siellä oleva luola siirtyi heettiläisiltä Aabrahamille,
perintöhaudaksi.

24 Ja Aabraham oli vanha ja iälliseksi tullut, ja
Herra oli siunannut Aabrahamia kaikessa. **2** Niin
Aabraham sanoi palvelijallensa, talonsa vanhimmalle,
joka hallitsi kaikkea, mitä hänellä oli: "Pane kätesi
kupeeni alle. **3** Minä vannotan sinua Herran, taivaan
ja maan Jumalan, kautta, ettet ota pojalleni vaimoa
kanaanilaisten tyttäristä, joiden keskuudessa minä asun,
4 vaan menet minun omaan maahani ja sukuni luo ja
otat sieltä vaimon pojalleni Iisakille." **5** Palvelija sanoi
hänelle: "Entä jos tyttö ei tahdo seurata minua tähän
maahan, onko minun silloin vietävä poikasi takaisin
siihen maahan, josta olet lähtenyt?" **6** Aabraham vastasi
hänelle: "Varo, ettet vie poikaani takaisin sinne. **7** Herra,
taivaan Jumala, joka otti minut pois isäni kodista ja
synnyinmaastani, hän, joka puhui minulle ja vannoi
minulle sanoen: 'Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän
maan', hän lähettää enkelinsä sinun edelläsi, niin
että saat sieltä vaimon pojalleni. **8** Mutta jos tyttö ei
tahdo seurata sinua, niin olet tästä valasta vapaa. Älä
vain vie poikaani sinne takaisin." **9** Niin palvelija pani
kätensä herransa Aabrahamin kupeen alle ja lupasi sen
hänelle valalla vannoen. **10** Ja palvelija otti herransa
kameleista kymmenen sekä kaikkinaisia kalleuksia
herransa tavaroista; ja hän nousi ja lähti Mesopotamiaan,
Naahorin kaupunkiin. **11** Ja hän antoi kamelien asettua
kaupungin ulkopuolelle vesikaivon ääreen lepäämään,
illan suussa, jolloin naiset tulivat vettä ammentamaan. **12**
Ja hän sanoi: "Herra, minun herrani Aabrahamin Jumala,
suo minulle tänään menestystä ja tee laupeus herralleni
Aabrahamille. **13** Katso, minä seison tässä lähteellä, ja
kaupunkilaisten tyttäret tulevat ammentamaan vettä.
14 Niin tapahtukoon, että se tyttö, jolle minä sanon:
'Kallista tänne vesiastiaasi juodakseni', ja joka vastaa:
'Juo, minä juotan kamelisikin', on juuri se, jonka sinä
olet määrännyt palvelijallesi Iisakille; ja siitä minä tiedän,
että olet tehnyt laupeuden herralleni." **15** Tuskin hän oli
lakannut puhumasta, niin tuli siihen Rebekka, joka oli
Aabrahamin veljen Naahorin ja hänen vaimonsa Milkan
pojan, Betuelin, tytär; ja hänellä oli vesiastia olallaan. **16**
Ja tyttö oli näöltään hyvin ihana, neitsyt, johon ei mies
ollut koskenut. Ja hän astui alas lähteelle, täytti astiansa
ja tuli ylös. **17** Silloin palvelija riensi häntä vastaan ja
sanoi: "Anna minun juoda vähän vettä astiastasi". **18** Hän
vastasi: "Juo, herrani". Ja hän laski nopeasti astiansa
alas kädelleen ja antoi hänen juoda. **19** Ja annettuaan
hänen juoda hän sanoi: "Minä ammennan vettä myös
sinun kameleillesi, kunnes ne ovat juoneet kyllikseen".
20 Niin hän tyhjensi nopeasti astiansa kaukaloon ja riensi
jälleen kaivolle ammentamaan vettä ja ammensi kaikille
hänen kameleilleen. **21** Ja mies katseli häntä ääneti
saadakseen tietää, oliko Herra antanut hänen matkansa
onnistua vai ei. **22** Kun kamelit olivat juoneet, otti mies
kultaisen nenärenkaan, joka painoi puolen sekeliä, ja
hänen käsiinsä kaksi rannerengasta, jotka painoivat
kymmenen kultasekeliä. **23** Ja hän kysyi: "Kenenkä
tytär olet? Sano minulle. Onko isäsi talossa tilaa yötä
ollaksemme?" **24** Hän vastasi hänelle: "Olen Betuelin,
Naahorin ja Milkan pojan, tytär". **25** Ja hän sanoi hänelle
vielä: "Meillä on runsaasti olkia ja rehua; myöskin yösijaa
on meillä antaa". **26** Silloin mies kumartui maahan ja
rukoili Herraa **27** ja sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, minun
herrani Aabrahamin Jumala, joka ei ole ottanut pois
armoansa ja totuuttansa minun herraltani. Herra on
johdattanut minut tätä tietä herrani veljen kotiin." **28**
Mutta tyttö riensi ilmoittamaan äitinsä perheelle, mitä oli
tapahtunut. **29** Rebekalla oli veli, jonka nimi oli Laaban;
ja Laaban riensi ulos miehen luo lähteelle. **30** Sillä
kun hän näki nenärenkaan ja rannerenkaat sisarensa
käsissä ja kuuli sisarensa Rebekan kertovan ja sanovan:
"Näin mies puhui minulle", meni hän miehen luo; ja
katso, hän seisoi vielä kamelien luona lähteellä. **31** Ja
hän sanoi hänelle: "Tule sisään, sinä Herran siunattu.
Minkätähden seisot ulkona? Minä olen valmistanut tilaa
talossa ja sijaa kameleille." **32** Niin mies tuli taloon, ja
Laaban riisui kamelit ja antoi kameleille olkia ja rehua
sekä hänelle ja hänen seuralaisilleen vettä jalkojen
pesemiseksi. **33** Sitten pantiin ruokaa hänen eteensä,
mutta hän sanoi: "En syö, ennenkuin olen puhunut
asiani". Laaban vastasi: "Puhu". **34** Hän sanoi: "Minä olen
Aabrahamin palvelija. **35** Herra on suuresti siunannut
minun herraani, niin että hänestä on tullut mahtava mies;
hän on antanut hänelle pikkukarjaa ja raavaskarjaa,
hopeata ja kultaa, palvelijoita ja palvelijattaria, kameleja
ja aaseja. **36** Ja Saara, herrani vaimo, on vanhalla
iällänsä synnyttänyt herralleni pojan; ja tälle hän on
antanut kaiken omaisuutensa. **37** Ja herrani vannotti
minua sanoen: 'Älä ota pojalleni vaimoa kanaanilaisten
tyttäristä, joiden maassa minä asun, **38** vaan mene
minun isäni kotiin ja sukuni luo ja ota sieltä pojalleni
vaimo'. **39** Silloin minä sanoin herralleni: 'Entä jos
tyttö ei seuraa minua?' **40** Hän vastasi minulle: 'Herra,
jonka edessä minä olen vaeltanut, lähettää enkelinsä
sinun kanssasi ja antaa matkasi onnistua, niin että saat
pojalleni vaimon minun suvustani ja isäni perheestä. **41**
Silloin, kun saavut sukuni luo, olet vapaa valasta, jonka
minulle vannoit; jos he eivät häntä sinulle anna, olet
valasta vapaa'. **42** Niin minä tänään tulin lähteelle ja
sanoin: 'Herra, minun herrani Aabrahamin Jumala, jos
annat onnistua sen matkan, jolla olen, **43** salli tapahtua
niin, että se neitonen, joka minun seisoessani tässä
vesilähteellä tulee ammentamaan vettä ja sanoessani
hänelle: 'Anna minun juoda vähän vettä astiastasi', **44**
vastaa minulle: 'Juo itse, ja minä ammennan myös sinun
kameleillesi' -että hän on se vaimo, jonka Herra on
määrännyt minun herrani pojalle. **45** Tuskin olin lakannut
näin puhumasta itsekseni, niin katso, Rebekka tuli sinne,

vesiastia olallansa, astui alas lähteelle ja ammensi. Ja
minä sanoin hänelle: 'Anna minun juoda'. 46 Hän laski
nopeasti astian alas olaltansa ja sanoi: 'Juo, minä juotan
myös sinun kamelisi'. Niin minä join, ja hän juotti myös
kamelit. 47 Ja minä kysyin häneltä sanoen: 'Kenenkä
tytär sinä olet?' Hän vastasi: 'Olen Betuelin, Naahorin ja
Milkan pojan, tytär'. Niin minä panin nenärenkaan hänen
nenäänsä ja rannerenkaat hänen käsiinsä. 48 Ja minä
kumarruin maahan ja rukoilin Herraa, kiittäen Herraa,
minun herrani Aabrahamin Jumalaa, joka oli johdattanut
minut oikeata tietä saamaan herrani veljen tyttären hänen
pojalleen. 49 Ja jos nyt tahdotte osoittaa suosiota ja
uskollisuutta minun herralleni, niin ilmoittakaa se minulle;
jollette, niin ilmoittakaa minulle sekin, kääntyäkseni
toisaalle, oikealle tai vasemmalle." 50 Laaban ja Betuel
vastasivat sanoen: "Herralta tämä on tullut; emme voi
tässä asiassa puhua sinulle hyvää emmekä pahaa. 51
Katso, siinä on Rebekka edessäsi, ota hänet ja mene.
Tulkoon hän herrasi pojan vaimoksi, niinkuin Herra on
sanonut." 52 Kuultuaan heidän sanansa Aabrahamin
palvelija kumartui maahan Herran eteen. 53 Sitten
palvelija otti esille hopea-ja kultakaluja sekä vaatteita ja
antoi ne Rebekalle. Myöskin hänen veljelleen ja äidilleen
hän antoi kallisarvoisia lahjoja. 54 Ja he söivät ja joivat,
hän ja hänen seuralaisensa, ja olivat siellä yötä. Mutta
kun he olivat nousseet seuraavana aamuna, sanoi hän:
"Päästäkää minut menemään herrani luo". 55 Tytön veli
ja äiti vastasivat: "Anna tytön viipyä luonamme vielä
joku aika, edes kymmenen päivää. Sitten saat lähteä."
56 Mutta hän sanoi heille: "Älkää viivyttäkö minua, koska
Herra on antanut matkani onnistua. Päästäkää minut
menemään, tahdon lähteä herrani luo." 57 He vastasivat:
"Kutsukaamme tänne tyttö ja kysykäämme häneltä
itseltään". 58 Ja he kutsuivat Rebekan ja sanoivat
hänelle: "Tahdotko lähteä tämän miehen kanssa?"
Hän vastasi: "Tahdon". 59 Niin he lähettivät sisarensa
Rebekan imettäjineen matkalle Aabrahamin palvelijan ja
hänen miestensä mukana. 60 Ja he siunasivat Rebekan
ja lausuivat hänelle: "Oi sisaremme, tulkoon sinusta
tuhat kertaa kymmenentuhatta, ja vallatkoot sinun
jälkeläisesi vihamiestensä portit!" 61 Ja Rebekka nousi
palvelijattarineen, ja he istuivat kamelien selkään ja
seurasivat miestä. Niin palvelija otti Rebekan mukaansa
ja lähti matkalle. 62 Ja Iisak oli tulossa Lahai-Roin kaivon
tienoilta; hän asui näet Etelämaassa. 63 Ja Iisak oli illan
suussa lähtenyt kedolle käyskentelemään, ja kun hän
nosti silmänsä, näki hän kamelien lähestyvän. 64 Kun
Rebekka nosti silmänsä ja näki Iisakin, laskeutui hän
nopeasti maahan kamelin selästä 65 ja kysyi palvelijalta:
"Kuka on tuo mies, joka tulee kedolla meitä vastaan?"
Palvelija vastasi: "Hän on minun herrani". Niin hän otti
hunnun ja verhoutui siihen. 66 Ja palvelija kertoi Iisakille
kaikki, mitä hän oli toimittanut. 67 Ja Iisak vei Rebekan
äitinsä Saaran majaan ja otti hänet luokseen, ja hänestä
tuli hänen vaimonsa, ja hän rakasti häntä. Niin Iisak sai
lohdutuksen äitinsä kuoltua.

25 Ja Aabraham otti vielä vaimon, ja hänen nimensä
oli Ketura. 2 Ja hän synnytti hänelle Simranin ja
Joksanin, Medanin ja Midianin, Jisbakin ja Suuahin.
3 Mutta Joksanille syntyi Seba ja Dedan. Dedanin
jälkeläisiä olivat: assurilaiset, letusilaiset ja leummilaiset.
4 Ja Midianin pojat olivat Eefa, Eefer, Hanok, Abida
ja Eldaa. Kaikki nämä ovat Keturan jälkeläisiä. 5 Ja
Aabraham antoi kaiken omaisuutensa Iisakille. 6 Mutta
sivuvaimojensa pojille Aabraham antoi lahjoja; ja hän
lähetti heidät vielä eläessänsä pois poikansa Iisakin
luota itään päin, Itäiselle maalle. 7 Tämä on Aabrahamin
elinvuosien luku: sata seitsemänkymmentä viisi vuotta.
8 Ja Aabraham vaipui kuolemaan korkeassa iässä,
vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena, ja tuli otetuksi
heimonsa tykö. 9 Ja hänen poikansa Iisak ja Ismael
hautasivat hänet Makpelan luolaan, heettiläisen Efronin,
Sooharin pojan, vainiolle, joka on itään päin Mamresta,
10 sille vainiolle, jonka Aabraham oli ostanut heettiläisiltä;
siihen haudattiin Aabraham ja hänen vaimonsa Saara. 11
Ja Aabrahamin kuoltua Jumala siunasi hänen poikaansa
Iisakia. Ja Iisak asui Lahai-Roin kaivon tienoilla. 12
Ja tämä on kertomus Ismaelin suvusta, Aabrahamin
pojan, jonka Saaran egyptiläinen orjatar Haagar synnytti
Aabrahamille. 13 Nämä ovat Ismaelin poikien nimet
heidän nimiensä ja polveutumisensa mukaan: Nebajot,
Ismaelin esikoinen, Keedar, Adbeel, Mibsam, 14 Misma,
Duuma, Massa, 15 Hadad, Teema, Jetur, Naafis ja
Keedma. 16 Nämä ovat Ismaelin pojat ja nämä heidän
nimensä heidän kyliensä ja leiripaikkojensa mukaan,
kaksitoista ruhtinasta heimokuntineen. 17 Ja tämä
on Ismaelin elinvuosien luku: sata kolmekymmentä
seitsemän vuotta; ja hän vaipui kuolemaan ja tuli
otetuksi heimonsa tykö. 18 Ja he asuivat Havilasta aina
Suuriin asti, joka on Egyptistä itään päin Assyriaan
mentäessä. Hän kävi kaikkien veljiensä kimppuun. 19 Ja
tämä on kertomus Iisakin, Aabrahamin pojan, suvusta.
Aabrahamille syntyi Iisak. 20 Ja Iisak oli neljänkymmenen
vuoden vanha, kun hän otti vaimokseen Rebekan,
joka oli aramilaisen Betuelin tytär Mesopotamiasta ja
aramilaisen Laabanin sisar. 21 Ja Iisak rukoili Herraa
vaimonsa puolesta, sillä tämä oli hedelmätön. Ja Herra
kuuli hänen rukouksensa, ja hänen vaimonsa Rebekka
tuli raskaaksi. 22 Ja lapset sysäsivät toisiaan hänen
kohdussansa. Niin hän sanoi: "Jos näin käy, minkätähden
minä elän?" Ja hän meni kysymään Herralta. 23 Ja
Herra sanoi hänelle: "Kaksi kansaa on sinun kohdussasi,
kaksi heimoa erkanee sinun ruumiistasi, toinen heimo on
toista voimakkaampi, vanhempi palvelee nuorempaa".
24 Kun hänen synnyttämisensä aika oli tullut, katso,

hänen kohdussaan oli kaksoiset. 25 Joka ensiksi
tuli hänen kohdustaan, oli ruskea ja yliyltään niinkuin
karvainen vaippa; sentähden pantiin hänelle nimeksi
Eesau. 26 Senjälkeen tuli ulos hänen veljensä, ja hän
piti kädellään Eesaun kantapäästä. Ja hänelle pantiin
nimeksi Jaakob. Iisak oli kuudenkymmenen vuoden
vanha heidän syntyessänsä. 27 Ja pojat kasvoivat
suuriksi, ja Eesausta tuli taitava metsästäjä, aron
mies; Jaakob sitä vastoin oli hiljainen mies, joka pysyi
kotosalla. 28 Iisak rakasti enemmän Eesauta, sillä hän
söi mielellänsä metsänriistaa, mutta Rebekka rakasti
enemmän Jaakobia. 29 Kerran, kun Jaakob oli keittänyt
itselleen keiton, tuli Eesau kedolta nälästä nääntyneenä.
30 Ja Eesau sanoi Jaakobille: "Anna minun särpiä tuota
ruskeata, tuota ruskeata keittoa, sillä minä olen nälästä
nääntynyt". Sentähden hän sai nimen Edom. 31 Mutta
Jaakob sanoi: "Myy minulle ensin esikoisuutesi". 32
Eesau vastasi: "Katso, minä kuolen kuitenkin, mitä minä
esikoisuudellani teen?" 33 Jaakob sanoi: "Vanno minulle
ensin". Ja hän vannoi hänelle ja myi esikoisuutensa
Jaakobille. 34 Ja Jaakob antoi Eesaulle leipää ja
hernekeittoa. Ja hän söi ja joi, nousi ja meni matkoihinsa.
Niin halpana Eesau piti esikoisuutensa.

26 Mutta maahan tuli nälänhätä, toinen kuin se
nälänhätä, joka oli ollut aikaisemmin, Aabrahamin
päivinä. Silloin Iisak meni Abimelekin, filistealaisten
kuninkaan, luo Gerariin. 2 Ja Herra ilmestyi hänelle ja
sanoi: "Älä mene Egyptiin, vaan jää asumaan maahan,
jonka minä sinulle sanon. 3 Oleskele muukalaisena
tässä maassa, ja minä olen sinun kanssasi ja siunaan
sinua. Sillä sinulle ja sinun jälkeläisillesi minä annan
kaikki nämä maat ja pidän valan, jonka minä olen
vannonut sinun isällesi Aabrahamille. 4 Ja minä teen
sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet
ja annan jälkeläisillesi kaikki nämä maat, ja sinun
siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat
maan päällä, 5 sentähden että Aabraham kuuli minua
ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun
käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani." 6 Niin Iisak
asettui Gerariin. 7 Ja kun sen paikkakunnan miehet
kysyivät hänen vaimostansa, sanoi hän: "Hän on minun
sisareni". Hän näet pelkäsi sanoa: "Hän on minun
vaimoni", sillä hän ajatteli: "Nuo miehet voivat tappaa
minut Rebekan tähden, sillä hän on näöltään kaunis". 8
Kun hän oli viipynyt siellä jonkun aikaa, niin tapahtui, että
Abimelek, filistealaisten kuningas, kerran katsellessaan
ulos akkunasta näki Iisakin hyvälevän vaimoansa. 9
Niin Abimelek kutsutti Iisakin ja sanoi: "Katso, hänhän
on sinun vaimosi! Miksi olet sanonut: 'Hän on minun
sisareni'?" Iisak vastasi hänelle: "Minä ajattelin, että
minut muuten ehkä tapetaan hänen tähtensä". 10
Abimelek sanoi: "Mitä oletkaan meille tehnyt! Kuinka
helposti olisikaan voinut tapahtua, että joku kansasta
olisi maannut sinun vaimosi kanssa, ja niin sinä olisit
saattanut meidät syyhyn!" 11 Ja Abimelek antoi käskyn
kaikelle kansalle, sanoen: "Joka koskee tähän mieheen
tai hänen vaimoonsa, se on kuolemalla rangaistava".
12 Ja Iisak kylvi siinä maassa ja sai sinä vuonna
satakertaisesti, sillä Herra siunasi häntä. 13 Ja hän
rikastui ja hyötyi hyötymistään, kunnes hänestä tuli hyvin
rikas. 14 Ja hänellä oli laumoittain sekä pikkukarjaa että
raavaskarjaa ja paljon palvelijoita, niin että filistealaiset
alkoivat kadehtia häntä. 15 Ja filistealaiset tukkivat
kaikki ne kaivot, jotka hänen isänsä palvelijat olivat
kaivaneet hänen isänsä Aabrahamin päivinä, ja täyttivät
ne mullalla. 16 Silloin Abimelek sanoi Iisakille: "Mene
pois luotamme, sillä sinä olet tullut paljon väkevämmäksi
meitä". 17 Niin Iisak lähti sieltä ja leiriytyi Gerarin
laaksoon ja asui siellä. 18 Ja Iisak kaivatti uudelleen
auki ne vesikaivot, jotka hänen isänsä Aabrahamin
päivinä olivat kaivetut, mutta jotka filistealaiset olivat
Aabrahamin kuoltua tukkineet, ja antoi niille jälleen ne
nimet, jotka hänen isänsä oli niille antanut. 19 Ja Iisakin
palvelijat kaivoivat laaksossa ja löysivät sieltä kaivon,
jossa oli juoksevaa vettä. 20 Mutta Gerarin paimenet
alkoivat riidellä Iisakin paimenten kanssa, sanoen: "Vesi
on meidän". Niin hän kutsui kaivon Eesekiksi, koska
he olivat riidelleet hänen kanssaan. 21 Senjälkeen
he kaivoivat toisen kaivon ja joutuivat riitaan siitäkin;
niin hän antoi sille nimen Sitna. 22 Sitten hän muutti
sieltä pois ja kaivoi vielä yhden kaivon. Siitä ei syntynyt
riitaa. Sentähden hän nimitti sen Rehobotiksi ja sanoi:
"Nyt Herra on antanut meille tilaa, niin että voimme
lisääntyä maassa". 23 Sieltä hän meni Beersebaan.
24 Ja Herra ilmestyi hänelle sinä yönä ja sanoi: "Minä
olen sinun isäsi Aabrahamin Jumala; älä pelkää, sillä
minä olen sinun kanssasi ja siunaan sinua ja teen
sinun jälkeläistesi luvun suureksi palvelijani Aabrahamin
tähden". 25 Silloin hän rakensi sinne alttarin, huusi
avuksi Herran nimeä ja pystytti sinne telttansa. Ja Iisakin
palvelijat kaivoivat siihen kaivon. 26 Niin Abimelek
lähti hänen luokseen Gerarista ystävänsä Ahusatin ja
sotapäällikkönsä Piikolin seuraamana. 27 Mutta Iisak
sanoi heille: "Minkätähden tulette minun luokseni, vaikka
olette minulle vihamieliset ja karkoititte minut luotanne?"
28 He vastasivat: "Me olemme selvästi nähneet, että
Herra on sinun kanssasi. Sentähden ajattelimme:
'Olkoon sinun ja meidän välillämme valallinen sopimus;
me tahdomme tehdä sinun kanssasi liiton, 29 ettet tee
meille mitään pahaa, niinkuin emme mekään ole sinuun
koskeneet, vaan olemme tehneet sinulle ainoastaan
hyvää ja sallineet sinun lähteä rauhassa'. Sinä olet nyt
Herran siunattu." 30 Silloin hän laittoi heille pidot, ja
he söivät ja joivat. 31 Varhain seuraavana aamuna he
vannoivat valan toisillensa; senjälkeen Iisak päästi heidät
menemään, ja he lähtivät hänen luotaan rauhassa. 32

Samana päivänä Iisakin palvelijat tulivat ja kertoivat
hänelle kaivosta, jonka olivat kaivaneet, sanoen hänelle:
33 "Me löysimme vettä". Ja hän antoi sille nimen Siba.
Sentähden on kaupungin nimi vielä tänäkin päivänä
Beerseba. 34 Kun Eesau oli neljänkymmenen vuoden
vanha, otti hän vaimoikseen Jehuditin, heettiläisen
Beerin tyttären, ja Baasematin, heettiläisen Eelonin
tyttären. 35 Näistä tuli Iisakille ja Rebekalle katkera
suru.

27 Kun Iisak oli tullut vanhaksi ja hänen silmänsä
olivat hämärtyneet, niin ettei hän enää voinut
nähdä, kutsui hän Eesaun, vanhemman poikansa,
ja sanoi hänelle: "Poikani!" Tämä vastasi hänelle:
"Tässä olen". 2 Niin hän sanoi: "Katso, minä olen
tullut vanhaksi enkä tiedä, milloin kuolen. 3 Ota siis
aseesi, viinesi ja jousesi, ja mene kedolle ja pyydystä
minulle riistaa. 4 Ja laita minulle herkkuruoka, minun
mieliruokani, ja tuo se syödäkseni, että minä siunaisin
sinut, ennenkuin kuolen." 5 Mutta Rebekka kuuli, kuinka
Iisak puhui pojallensa Eesaulle. Ja kun Eesau oli lähtenyt
kedolle pyydystämään riistaa, tuodakseen isällensä, 6
puhui Rebekka pojalleen Jaakobille sanoen: "Katso,
minä kuulin sinun isäsi puhuvan veljellesi Eesaulle
ja sanovan: 7 'Tuo minulle riistaa ja laita minulle
herkkuruoka syödäkseni, että siunaisin sinut Herran
edessä, ennenkuin kuolen'. 8 Kuule siis, poikani, mitä
sanon, ja tee, mitä minä käsken: 9 mene laumaan
ja ota sieltä minulle kaksi hyvää vohlaa laittaakseni
niistä isällesi herkkuruuan, hänen mieliruokansa. 10 Ja
sinun on vietävä se isäsi syödä, että hän siunaisi sinut,
ennenkuin kuolee." 11 Mutta Jaakob sanoi äidillensä
Rebekalle: "Katso, veljeni Eesau on karvainen, mutta
minä olen sileäihoinen. 12 Entä jos isäni tunnustelee
minua? Silloin minä joudun hänen silmissään pilkkaajaksi
ja hankin itselleni kirouksen enkä siunausta." 13 Hänen
äitinsä sanoi hänelle: "Kohdatkoon se kirous minua,
poikani; kuule vain, mitä minä sanon, mene ja nouda". 14
Niin hän meni noutamaan ne ja toi ne äidilleen; ja hänen
äitinsä laittoi herkkuruuan, hänen isänsä mieliruuan. 15
Ja Rebekka otti vanhemman poikansa Eesaun parhaat
vaatteet, jotka olivat hänen hallussaan talossa, ja puki
ne nuoremman poikansa Jaakobin ylle. 16 Mutta vohlain
nahat hän kääri hänen käsiinsä ja paljaaseen kaulaansa.
17 Sitten hän antoi herkkuruuan ynnä leipomansa leivän
poikansa Jaakobin käteen. 18 Ja Jaakob meni isänsä
luo ja sanoi: "Isäni!" Hän vastasi: "Tässä olen; kuka sinä
olet, poikani?" 19 Jaakob sanoi isällensä: "Minä olen
Eesau, esikoisesi. Olen tehnyt, niinkuin käskit minun
tehdä; nouse istumaan ja syö riistaani, siunataksesi
minut." 20 Mutta Iisak sanoi pojalleen: "Kuinka olet,
poikani, niin pian löytänyt?" Hän vastasi: "Herra, sinun
Jumalasi, johdatti sen minun eteeni". 21 Niin Iisak sanoi
Jaakobille: "Tulehan lähemmä, poikani, tunnustellakseni,
oletko sinä poikani Eesau vai etkö". 22 Ja Jaakob
astui isänsä Iisakin luo, ja tämä tunnusteli häntä ja
sanoi: "Ääni on Jaakobin ääni, mutta kädet ovat Eesaun
kädet". 23 Eikä Iisak tuntenut häntä, sillä hänen kätensä
olivat karvaiset, niinkuin hänen veljensä Eesaun kädet,
ja hän siunasi hänet. 24 Vielä hän kysyi: "Oletko sinä
todella minun poikani Eesau?" Hän vastasi: "Olen".
25 Silloin hän sanoi: "Tuo ruoka minulle, syödäkseni
poikani riistaa, että siunaisin sinut". Niin hän toi hänelle
sen, ja hän söi; ja hän tarjosi hänelle viiniä, ja hän joi. 26
Senjälkeen hänen isänsä Iisak sanoi hänelle: "Tule tänne
ja suutele minua, poikani". 27 Hän astui hänen luokseen
ja suuteli häntä. Niin Iisak tunsi hänen vaatteidensa
hajun ja siunasi hänet, sanoen: "Katso, minun poikani
tuoksu on kuin kedon tuoksu, jonka Herra on siunannut.
28 Jumala antakoon sinulle taivaan kastetta ja maan
lihavuutta, jyviä ja viiniä yllin kyllin. 29 Kansat palvelkoot
sinua, kansakunnat sinua kumartakoot. Ole veljiesi
herra, ja äitisi pojat kumartakoot sinua. Kirottu olkoon,
joka sinua kiroaa, siunattu, joka sinua siunaa." 30
Kun Iisak oli ehtinyt siunata Jaakobin ja tämä juuri
oli lähtenyt isänsä Iisakin luota, niin hänen veljensä
Eesau tuli kotiin metsästämästä. 31 Ja hänkin laittoi
herkkuruuan, vei sen isälleen ja sanoi isälleen: "Nouse,
isäni, ja syö poikasi riistaa, siunataksesi minut". 32
Hänen isänsä Iisak kysyi häneltä: "Kuka olet?" Hän
vastasi: "Minä olen poikasi Eesau, sinun esikoisesi".
33 Silloin Iisak säikähtyi kovin ja sanoi: "Kuka sitten oli
se metsästäjä, joka toi minulle riistaa, niin että minä,
ennenkuin sinä tulit, söin kaikkea ja siunasin hänet?
Siunattu hän myös on oleva." 34 Kun Eesau kuuli
isänsä sanat, puhkesi hän valittamaan äänekkäästi ja
haikeasti ja sanoi isälleen: "Siunaa minutkin, isäni!"
35 Mutta hän vastasi: "Veljesi tuli kavalasti ja riisti
sinulta siunauksen". 36 Niin hän sanoi: "Oikeinpa häntä
kutsutaankin Jaakobiksi. Sillä hän on nyt kahdesti minut
pettänyt: esikoisuuteni hän on minulta vienyt, ja katso,
nyt hän riisti minulta myöskin siunauksen." Ja hän kysyi:
"Eikö sinulla ole mitään siunausta minun varalleni?" 37
Ja Iisak vastasi ja sanoi Eesaulle: "Katso, minä olen
asettanut hänet sinun herraksesi ja antanut kaikki hänen
veljensä hänelle palvelijoiksi sekä varustanut hänet
jyvillä ja viinillä; mitä voisin enää tehdä sinun hyväksesi,
poikani?" 38 Eesau sanoi isällensä: "Tuo yksi ainoa
siunausko sinulla vain onkin, isäni? Siunaa myöskin
minut, isäni!" Ja Eesau korotti äänensä ja itki. 39 Niin
hänen isänsä Iisak vastasi ja sanoi hänelle: "Katso, sinun
asuinsijasi on oleva kaukana lihavasta maasta ja vailla
taivaan kastetta ylhäältä. 40 Miekkasi varassa sinä olet
elävä ja palveleva veljeäsi. Mutta valtoimena kierrellen
sinä riisut hänen ikeensä niskaltasi." 41 Ja Eesau
alkoi vihata Jaakobia siunauksen tähden, jolla hänen
isänsä oli hänet siunannut; ja Eesau ajatteli itsekseen:

"Pian tulee aika, jolloin suremme isäämme; silloin minä
tapan veljeni Jaakobin". 42 Mutta Rebekalle ilmoitettiin
hänen vanhemman poikansa Eesaun aikeista; ja hän
kutsutti luokseen nuoremman poikansa Jaakobin ja
sanoi hänelle: "Katso, veljesi Eesau uhkaa kostaa sinulle
ja tappaa sinut. 43 Kuule siis, mitä sanon, poikani: nouse
ja pakene minun veljeni Laabanin luo Harraniin 44 ja jää
hänen luokseen joksikin aikaa, kunnes veljesi kiukku
asettuu, 45 kunnes veljesi lakkaa sinua vihaamasta ja
unhottaa, mitä olet hänelle tehnyt. Sitten minä lähetän
noutamaan sinut sieltä. Minkätähden menettäisin teidät
molemmat samana päivänä!" 46 Ja Rebekka sanoi
Iisakille: "Minä olen kyllästynyt elämääni Heetin tyttärien
tähden. Jos Jaakobkin ottaa vaimon Heetin tyttäristä,
tässä maassa syntyneen, sellaisen kuin nämä, niin mitä
varten minä enää elän?"

28 Silloin Iisak kutsui Jaakobin ja siunasi hänet; hän
käski häntä ja sanoi hänelle: "Älä ota vaimoksesi
ketään Kanaanin tyttäristä, 2 vaan nouse ja mene
Mesopotamiaan, isoisäsi Betuelin kotiin, ja ota sieltä
itsellesi vaimo enosi Laabanin tyttäristä. 3 Ja Jumala,
Kaikkivaltias, siunatkoon sinua ja antakoon sinun tulla
hedelmälliseksi ja lisääntyä, niin että sinusta tulee suuri
kansojen joukko. 4 Ja hän suokoon sinulle Aabrahamin
siunauksen, sinulle ynnä sinun jälkeläisillesi, että saisit
omaksesi maan, jossa sinä muukalaisena asut ja jonka
Jumala on antanut Aabrahamille." 5 Niin Iisak lähetti
Jaakobin matkalle, ja hän lähti Mesopotamiaan Laabanin
luo, joka oli aramilaisen Betuelin poika ja Rebekan,
Jaakobin ja Eesaun äidin, veli. 6 Kun Eesau näki,
että Iisak oli siunannut Jaakobin ja lähettänyt hänet
Mesopotamiaan ottamaan sieltä itselleen vaimoa-sillä
hän oli siunannut hänet, käskenyt häntä ja sanonut: "Älä
ota vaimoa Kanaanin tyttäristä" - 7 ja että Jaakob oli
totellut isäänsä ja äitiänsä ja lähtenyt Mesopotamiaan,
8 silloin hän huomasi, että Kanaanin tyttäret olivat
hänen isälleen Iisakille vastenmieliset; 9 ja niin Eesau
meni Ismaelin luo ja otti Mahalatin, Aabrahamin pojan
Ismaelin tyttären, Nebajotin sisaren, vaimokseen entisten
lisäksi. 10 Niin Jaakob lähti Beersebasta mennäksensä
Harraniin. 11 Ja hän osui erääseen paikkaan, johon
yöpyi, sillä aurinko oli laskenut; ja hän otti sen paikan
kivistä yhden, pani sen päänsä alaiseksi ja asettui
nukkumaan siihen paikkaan. 12 Niin hän näki unta,
ja katso, maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää
ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat
niitä myöten ylös ja alas. 13 Ja katso, Herra seisoi
hänen edessään ja sanoi: "Minä olen Herra, sinun
Isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala. Tämän
maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja
sinun jälkeläisillesi. 14 Ja sinun jälkeläistesi paljous on
oleva kuin maan tomu, ja sinä leviät länteen ja itään,
pohjoiseen ja etelään, ja sinussa ja sinun siemenessäsi
tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä. 15 Ja
katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä
ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan;
sillä minä en jätä sinua, ennenkuin olen toteuttanut
sen, minkä minä olen sinulle puhunut." 16 Silloin
Jaakob heräsi unestansa ja sanoi: "Herra on totisesti
tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt". 17 Ja pelko
valtasi hänet, ja hän sanoi: "Kuinka peljättävä onkaan
tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja
taivaan portti." 18 Ja Jaakob nousi varhain aamulla,
otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja
nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle.
19 Ja hän kutsui paikan Beeteliksi; mutta ennen oli
kaupungin nimenä Luus. 20 Ja Jaakob teki lupauksen,
sanoen: "Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee
minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää
syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, 21 niin että
saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva
minun Jumalani; 22 ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi
pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä
minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset".

29 Ja Jaakob lähti matkaan ja tuli Idän miesten
maalle. 2 Ja katso, hän huomasi kedolla kaivon,
ja katso, sen ääressä makasi kolme lammaslaumaa,
sillä siitä kaivosta oli tapana juottaa laumoja. Ja kaivon
suulla oli suuri kivi. 3 Sentähden annettiin kaikkien
laumojen kokoontua sinne ja sitten vieritettiin kivi kaivon
suulta ja juotettiin lampaat, jonka jälkeen kivi taas pantiin
paikoilleen kaivon suulle. 4 Ja Jaakob sanoi heille:
"Veljeni, mistä te olette?" He vastasivat: "Harranista
olemme". 5 Hän kysyi heiltä: "Tunnetteko Laabanin,
Naahorin pojan?" He vastasivat: "Tunnemme". 6 Ja
hän kysyi heiltä: "Voiko hän hyvin?" He vastasivat:
"Hyvin hän voi; ja katso, Raakel, hänen tyttärensä, tulee
tuolla lammasten kanssa". 7 Hän sanoi: "Vielä on täysi
päivä ja liian aikaista koota lauma; juottakaa lampaat ja
viekää ne takaisin laitumelle". 8 He vastasivat: "Emme
voi, ennenkuin kaikki laumat ovat koolla ja kivi on
vieritetty kaivon suulta; sitten juotamme lampaat". 9
Hänen vielä puhuessaan heidän kanssaan tuli Raakel
isänsä lammasten kanssa, sillä hänen oli tapana olla
paimenessa. 10 Kun Jaakob näki Raakelin, enonsa
Laabanin tyttären, ja enonsa Laabanin lampaat, astui
hän esiin ja vieritti kiven kaivon suulta ja juotti enonsa
Laabanin lampaat. 11 Ja Jaakob suuteli Raakelia ja
korotti äänensä ja itki. 12 Niin Jaakob ilmoitti Raakelille,
että hän oli hänen isänsä sukulainen ja Rebekan poika;
ja Raakel riensi pois ja ilmoitti sen isällensä. 13 Kun
Laaban kuuli kerrottavan Jaakobista, sisarensa pojasta,
riensi hän häntä vastaan, syleili ja suuteli häntä ja toi
hänet kotiinsa; ja hän kertoi Laabanille kaikki, mitä oli
tapahtunut. 14 Ja Laaban sanoi hänelle: "Niin, sinä olet
minun luutani ja lihaani". Ja hän asui hänen luonaan

kuukauden päivät. **15** Ja Laaban sanoi Jaakobille:
"Olet tosin sukulaiseni, mutta palvelisitko silti minua
palkatta? Sano minulle, mikä on palkkasi oleva." **16**
Mutta Laabanilla oli kaksi tytärtä; vanhemman nimi
oli Leea, nuoremman nimi oli Raakel. **17** Ja Leealla
oli sameat silmät, mutta Raakelilla oli kaunis vartalo
ja kauniit kasvot. **18** Ja Jaakob rakasti Raakelia; niin
hän sanoi: "Minä palvelen sinua seitsemän vuotta
saadakseni Raakelin, nuoremman tyttäresi". **19** Laaban
vastasi: "Parempi on, että annan hänet sinulle, kuin että
antaisin hänet jollekin toiselle; jää luokseni". **20** Jaakob
palveli siis seitsemän vuotta saadakseen Raakelin, ja
ne tuntuivat hänestä muutamilta päiviltä; niin hän rakasti
häntä. **21** Senjälkeen Jaakob sanoi Laabanille: "Anna
minulle vaimoni, sillä aikani on nyt kulunut umpeen,
mennäkseni hänen tykönsä". **22** Silloin Laaban kutsui
kokoon kaikki sen paikkakunnan asukkaat ja laittoi pidot;
23 mutta illalla hän otti tyttärensä Leean ja vei hänet
hänen luokseen; ja hän yhtyi häneen. **24** Ja Laaban antoi
orjattarensa Silpan tyttärellensä Leealle orjattareksi.
25 Aamulla hän näki, että se oli Leea. Ja hän sanoi
Laabanille: "Mitä oletkaan minulle tehnyt? Olenhan
palvellut sinua saadakseni Raakelin! Miksi petit minut?"
26 Laaban vastasi: "Ei ole meidän maassamme tapana
antaa nuorempaa ennen vanhempaa. **27** Vietä nyt vain
tämä hääviikko loppuun, niin annetaan sinulle toinenkin,
kunhan olet palveluksessani vielä toiset seitsemän
vuotta." **28** Ja Jaakob suostui siihen, ja kun hän oli
viettänyt sen viikon loppuun, antoi Laaban myöskin
tyttärensä Raakelin hänelle vaimoksi. **29** Ja Laaban antoi
orjattarensa Bilhan tyttärellensä Raakelille orjattareksi.
30 Ja hän yhtyi myös Raakeliin, ja Raakel oli hänelle
rakkaampi kuin Leea; ja hän palveli Laabanin luona
vielä toiset seitsemän vuotta. **31** Ja kun Herra näki, että
Leeaa hyljittiin, avasi hän hänen kohtunsa; mutta Raakel
oli hedelmätön. **32** Niin Leea tuli raskaaksi ja synnytti
pojan ja antoi hänelle nimen Ruuben, sanoen: "Herra
on nähnyt minun kurjuuteni; nyt on mieheni rakastava
minua". **33** Ja hän tuli jälleen raskaaksi ja synnytti
pojan ja sanoi: "Herra on kuullut, että minua hyljitään,
ja on antanut minulle myös tämän". Niin hän antoi
hänelle nimen Simeon. **34** Ja hän tuli jälleen raskaaksi
ja synnytti pojan ja sanoi: "Nyt kai mieheni vihdoinkin
kiintyy minuun, sillä olenhan synnyttänyt hänelle kolme
poikaa". Sentähden hän antoi hänelle nimen Leevi. **35**
Ja hän tuli vieläkin raskaaksi ja synnytti pojan ja sanoi:
"Nyt minä kiitän Herraa". Sentähden hän antoi hänelle
nimen Juuda. Sitten hän lakkasi synnyttämästä.

30 Kun Raakel näki, ettei hän synnyttänyt Jaakobille,
kadehti hän sisartaan ja sanoi Jaakobille: "Hanki
minulle lapsia, muuten minä kuolen". **2** Niin Jaakob
vihastui Raakeliin ja sanoi: "Minäkö olen Jumala, joka
on kieltänyt sinulta kohdun hedelmän?" **3** Mutta Raakel
sanoi: "Tässä on orjattareni Bilha; yhdy häneen, että
hän synnyttäisi minun helmaani ja minäkin siten saisin
lapsia hänestä". **4** Ja hän antoi hänelle orjattarensa
Bilhan vaimoksi ja Jaakob yhtyi häneen. **5** Ja Bilha tuli
raskaaksi ja synnytti Jaakobille pojan. **6** Niin Raakel
sanoi: "Jumala hankki minulle oikeuden, ja hän kuuli
minun ääneni ja antoi minulle pojan". Sentähden hän
antoi hänelle nimen Daan. **7** Ja Bilha, Raakelin orjatar,
tuli jälleen raskaaksi ja synnytti Jaakobille toisen pojan.
8 Niin Raakel sanoi: "Jumalan taisteluja minä olen
taistellut sisareni kanssa ja olen voittanut". Ja hän antoi
hänelle nimen Naftali. **9** Kun Leea näki lakanneensa
synnyttämästä, otti hän orjattarensa Silpan ja antoi
hänet Jaakobille vaimoksi. **10** Ja Silpa, Leean orjatar,
synnytti Jaakobille pojan. **11** Niin Leea sanoi: "Onneksi!"
Ja hän antoi hänelle nimen Gaad. **12** Ja Silpa, Leean
orjatar, synnytti Jaakobille toisen pojan. **13** Niin Leea
sanoi: "Onnellista minua! Niin, naiset ylistävät minua
onnelliseksi." Ja hän antoi hänelle nimen Asser. **14**
Mutta Ruuben meni kerran ulos nisunleikkuun aikana
ja löysi lemmenmarjoja vainiolta ja toi ne äidillensä
Leealle. Niin Raakel sanoi Leealle: "Anna minulle poikasi
lemmenmarjoja". **15** Leea vastasi hänelle: "Eikö riitä,
että olet vienyt minulta mieheni, koska tahdot ottaa
vielä poikani lemmenmarjatkin?" Raakel sanoi: "Olkoon,
maatkoon hän tämän yön sinun kanssasi, kunhan saan
poikasi lemmenmarjat". **16** Kun Jaakob illalla palasi
vainiolta, meni Leea häntä vastaan ja sanoi: "Minun
luokseni sinun on tultava, sillä minä olen ostanut sinut
poikani lemmenmarjoilla". Ja hän makasi sen yön hänen
kanssaan. **17** Ja Jumala kuuli Leeaa, ja Leea tuli
raskaaksi ja synnytti Jaakobille viidennen pojan. **18**
Niin Leea sanoi: "Jumala on palkinnut minulle sen, että
annoin orjattareni miehelleni". Ja hän antoi hänelle nimen
Isaskar. **19** Ja Leea tuli jälleen raskaaksi ja synnytti
Jaakobille kuudennen pojan. **20** Silloin Leea sanoi:
"Jumala on antanut minulle hyvän lahjan. Nyt mieheni on
asuva minun luonani, sillä minä olen synnyttänyt hänelle
kuusi poikaa." Ja hän antoi hänelle nimen Sebulon.
21 Sitten hän synnytti tyttären ja antoi hänelle nimen
Diina. **22** Mutta Jumala muisti Raakeliakin, ja Jumala
kuuli häntä ja avasi hänen kohtunsa. **23** Niin hän tuli
raskaaksi ja synnytti pojan ja sanoi: "Jumala on ottanut
pois minun häpeäni". **24** Ja hän antoi hänelle nimen
Joosef, sanoen: "Herra antakoon minulle vielä toisen
pojan". **25** Ja kun Raakel oli synnyttänyt Joosefin, sanoi
Jaakob Laabanille: "Päästä minut menemään kotiini ja
omaan maahani. **26** Anna minulle vaimoni ja lapseni,
joiden vuoksi olen sinua palvellut, mennäkseni pois;
sillä tiedäthän itse, kuinka olen sinua palvellut." **27**
Laaban vastasi hänelle: "Jospa saisin armon silmiesi
edessä! Merkkini ilmoittavat, että Herra sinun tähtesi

on siunannut minua." 28 Ja hän sanoi vielä: "Määrää
palkka, joka minun on sinulle maksettava, niin minä
sen annan". 29 Hän vastasi hänelle: "Itsehän tiedät,
kuinka minä olen sinua palvellut ja millaiseksi karjasi on
tullut minun hoidossani. 30 Sillä vähän sinulla oli ennen
minun tuloani, mutta sitten se on karttunut suureksi,
ja Herra on siunannut sinua, missä vain minä liikuin.
Mutta milloin saan ruveta tekemään työtä minäkin oman
perheeni hyväksi?" 31 Hän vastasi: "Mitä minun on
sinulle annettava?" Jaakob sanoi: "Ei sinun tarvitse
antaa minulle mitään. Jos myönnät minulle tämän,
niin minä yhä edelleen paimennan ja vartioitsen sinun
laumojasi: 32 minä tarkastan tänään kaiken laumasi;
erota siitä pois kaikki pilkulliset ja kirjavat lampaat sekä
karitsoista kaikki mustat ja vuohista kirjavat ja pilkulliset.
Ja minun palkkani on sitten oleva tämä, 33 ja siinä
minun rehellisyyteni tulee toteennäytetyksi: kun vasta
tulet omin silmin katsomaan minun palkkaani, niin kaikki
vuohet, jotka eivät ole pilkullisia eivätkä kirjavia, ja kaikki
karitsat, jotka eivät ole mustia, katsottakoon minun
varastamikseni." 34 Laaban vastasi: "Hyvä, olkoon,
niinkuin olet puhunut". 35 Ja samana päivänä hän
erotti pois juovikkaat ja kirjavat vuohipukit ja kaikki
pilkulliset ja kirjavat vuohet-kaikki, joissa oli jotakin
valkoista-sekä kaikki mustat karitsat ja jätti ne poikiensa
hoitoon. 36 Ja hän asetti niin, että oli kolmen päivän
välimatka hänen ja Jaakobin välillä; ja Jaakob paimensi
Laabanin muuta karjaa. 37 Mutta Jaakob otti itselleen
tuoreita haavan, mantelipuun ja plataanin oksia ja
kuori niihin valkeita juovia, paljastaen oksien valkoisen
rungon. 38 Ja kuorimansa oksat hän pani eläinten
eteen vesikaukaloihin eli juoma-astioihin, joista ne tulivat
juomaan; ja ne olivat kiimallaan tullessansa juomaan.
39 Ja eläimet pariutuivat oksien edessä ja synnyttivät
juovikkaita, pilkullisia ja kirjavia karitsoita. 40 Sitten
Jaakob erotti karitsat; ja hän asetti eläinten päät niihin
päin, jotka olivat pilkullisia, ja kaikkiin niihin päin, jotka
olivat mustia Laabanin laumassa; siten hän hankki
itselleen eri laumansa eikä päästänyt niitä Laabanin
laumaan. 41 Ja joka kerta kun voimakkaat eläimet
olivat kiimallaan, pani Jaakob oksat eläinten silmien
eteen vesikaukaloihin, niin että ne pariutuivat oksien
edessä. 42 Mutta heikkojen eläinten eteen hän ei niitä
pannut. Niin joutuivat heikot Laabanille ja voimakkaat
Jaakobille. 43 Ja siten mies tuli ylen rikkaaksi; hän
sai paljon pikkukarjaa sekä palvelijattaria, palvelijoita,
kameleja ja aaseja.

31 Mutta hän sai kuulla, että Laabanin pojat puhuivat
näin: "Jaakob on anastanut kaikki, mitä isämme
omisti; isämme omaisuudesta hän on hankkinut itselleen
kaiken tämän rikkauden". 2 Ja Jaakob huomasi Laabanin
kasvoista, ettei hän ollut häntä kohtaan niinkuin ennen.
3 Ja Herra sanoi Jaakobille: "Palaja isiesi maahan ja
sukusi tykö. Minä olen sinun kanssasi." 4 Niin Jaakob
kutsutti Raakelin ja Leean kedolle laumansa luo, 5 ja
hän sanoi heille: "Minä huomaan isänne kasvoista, ettei
hän ole minua kohtaan niinkuin ennen, vaikka isäni
Jumala on ollut minun kanssani. 6 Te tiedätte, että minä
olen palvellut isäänne kaikin voimin, 7 mutta isänne
on kohdellut minua petollisesti ja muuttanut palkkaani
kymmenen kertaa. Jumala ei kuitenkaan ole sallinut
hänen tehdä minulle mitään vahinkoa. 8 Kun hän sanoi:
'Pilkulliset olkoot sinun palkkasi', niin koko lauma kantoi
pilkullisia; ja kun hän sanoi: 'Juovikkaat olkoot sinun
palkkasi', niin koko lauma kantoi juovikkaita. 9 Niin on
Jumala ottanut isänne omaisuuden ja antanut minulle.
10 Mutta lauman pariutumisen aikana minä nostin silmäni
ja näin unessa, että vuohipukit, jotka astuivat laumaa,
olivat juovikkaita, pilkullisia ja kirjavia. 11 Ja Jumalan
enkeli sanoi minulle unessa: 'Jaakob!' Minä vastasin:
'Tässä olen'. 12 Niin hän sanoi: 'Nosta silmäsi ja katso,
kaikki vuohipukit, jotka astuvat laumaa, ovat juovikkaita,
pilkullisia ja kirjavia, sillä minä olen nähnyt kaiken,
mitä Laaban sinulle tekee. 13 Minä olen Jumala, joka
ilmestyin Beetelissä, jossa sinä voitelit patsaan ja jossa
teit minulle lupauksen. Nouse nyt ja lähde tästä maasta
ja palaja synnyinmaahasi.'" 14 Silloin Raakel ja Leea
vastasivat ja sanoivat hänelle: "Ei meillä ole enää osaa
eikä perintöä isämme talossa. 15 Eikö hän pitänyt meitä
kuin vieraita, koska myi meidät ja söi suuhunsa meistä
saamansa hinnan. 16 Niin, koko se rikkaus, jonka Jumala
on ottanut isältämme, meidän se on ja meidän lastemme.
Tee siis nyt kaikki, mitä Jumala on sinulle sanonut."
17 Silloin Jaakob nousi ja nosti lapsensa ja vaimonsa
kamelien selkään 18 ja kuljetti pois kaiken karjansa ja
kaiken omaisuutensa, jonka hän oli koonnut, kaiken
omistamansa ja Mesopotamiassa hankkimansa karjan,
mennäkseen isänsä Iisakin luo Kanaanin maahan. 19
Mutta Laaban oli mennyt keritsemään lampaitaan. Silloin
Raakel varasti isänsä kotijumalat. 20 Ja Jaakob lähti
varkain aramilaisen Laabanin luota eikä ilmaissut hänelle
pakenemisaiettaan. 21 Niin hän pakeni kaikkinensa,
lähti ja meni virran yli ja suuntasi kulkunsa Gileadin
vuorille päin. 22 Mutta kolmantena päivänä Laabanille
ilmoitettiin, että Jaakob oli paennut. 23 Silloin hän
otti mukaansa heimonsa miehet ja ajoi häntä takaa
seitsemän päivänmatkaa ja saavutti hänet Gileadin
vuorilla. 24 Mutta Jumala tuli aramilaisen Laabanin
luo unessa yöllä ja sanoi hänelle: "Varo, ettet puhu
Jaakobille hyvää etkä pahaa". 25 Ja Laaban saavutti
Jaakobin. Jaakob oli pystyttänyt telttansa vuorelle,
Laaban taas pystytti telttansa Gileadin vuorelle. 26 Ja
Laaban sanoi Jaakobille: "Mitä oletkaan tehnyt? Sinä
olet pettänyt minut ja kuljettanut pois minun tyttäreni
niinkuin miekalla otetut! 27 Minkätähden pakenit salaa,
läksit luotani varkain? Et ilmoittanut minulle mitään,

ja niin minä en saanut saattaa sinua matkalle iloiten
ja laulaen, vaskirummuin ja kantelein, 28 etkä suonut
minun suudella lasteni lapsia ja tyttäriäni. Tyhmästi sinä
olet menetellyt. 29 Minulla olisi valta tehdä teille pahaa,
mutta teidän isänne Jumala sanoi minulle viime yönä
näin: 'Varo, ettet puhu Jaakobille hyvää etkä pahaa'.
30 Olkoon: sinä olet nyt lähtenyt matkallesi, koska
niin suuresti ikävöit isäsi kotiin, mutta minkätähden
olet varastanut minun jumalani?" 31 Jaakob vastasi ja
sanoi Laabanille: "Minä pelkäsin, sillä ajattelin, että sinä
riistäisit minulta tyttäresi. 32 Mutta se, jonka hallusta
löydät jumalasi, menettäköön henkensä. Heimojemme
miesten läsnäollessa tutki, mitä minulla on, ja ota pois,
mikä on omaasi." Sillä Jaakob ei tiennyt, että Raakel oli
ne varastanut. 33 Ja Laaban meni Jaakobin telttaan,
Leean telttaan ja molempien orjatarten telttaan, mutta ei
löytänyt mitään. Ja tultuaan ulos Leean teltasta hän
meni Raakelin telttaan. 34 Mutta Raakel oli ottanut
kotijumalat, pannut ne kamelin satulaan ja istunut
niiden päälle. Ja Laaban penkoi koko teltan, mutta
ei löytänyt mitään. 35 Ja hän sanoi isällensä: "Älä
vihastu, herrani, siitä etten voi nousta sinun edessäsi,
sillä minun on, niinkuin naisten tavallisesti on". Ja
Laaban etsi, mutta ei löytänyt kotijumalia. 36 Silloin
Jaakob vihastui ja soimasi Laabania; Jaakob puhkesi
puhumaan ja sanoi Laabanille: "Mitä minä olen rikkonut,
mitä pahaa minä olen tehnyt, että näin minua ahdistat?
37 Nyt olet penkonut kaikki minun tavarani; mitä olet
löytänyt sellaista, joka olisi sinun talosi tavaraa? Tuo se
tähän minun heimoni ja sinun heimosi miesten eteen,
että he ratkaisisivat meidän molempien välin. 38 Jo
kaksikymmentä vuotta minä olen ollut sinun luonasi;
sinun uuhesi ja vuohesi eivät ole synnyttäneet keskoisia,
enkä minä ole oinaita sinun laumastasi syönyt. 39
Pedon haaskaamaa en ole sinulle tuonut, se oli minun
itseni korvattava; minulta sinä sen vaadit, olipa se viety
päivällä tai viety yöllä. 40 Päivällä vaivasi minua helle,
yöllä vilu, ja uni pakeni silmistäni. 41 Jo kaksikymmentä
vuotta minä olen ollut sinun talossasi; neljätoista vuotta
minä palvelin sinua saadakseni molemmat tyttäresi ja
kuusi vuotta saadakseni sinulta karjaa, mutta kymmenen
kertaa sinä muutit minun palkkani. 42 Jos minun isäni
Jumala, Aabrahamin Jumala, jota myöskin Iisak pelkää,
ei olisi ollut minun puolellani, niin sinä olisit nyt lähettänyt
minut tyhjänä tieheni. Jumala on nähnyt minun kurjuuteni
ja kätteni vaivannäön, ja hän ratkaisi viime yönä asian."
43 Niin Laaban vastasi ja sanoi Jaakobille: "Tyttäret
ovat minun tyttäriäni, ja lapset ovat minun lapsiani,
ja karja on minun karjaani, ja kaikki, mitä näet, on
minun omaani. Mutta minkä minä nyt mahdan näille
tyttärilleni tai lapsille, jotka he ovat synnyttäneet! 44
Tule siis, tehkäämme liitto keskenämme, ja olkoon se
todistuksena meidän välillämme, minun ja sinun." 45
Silloin Jaakob otti kiven ja nosti sen pystyyn patsaaksi.
46 Ja Jaakob sanoi heimonsa miehille: "Kootkaa kiviä".
Ja he ottivat kiviä ja rakensivat roukkion ja aterioivat
siinä sen kiviroukkion päällä. 47 Ja Laaban antoi sille
nimen Jegar-Saahaduta, mutta Jaakob antoi sille nimen
Galed. 48 Ja Laaban sanoi: "Tämä roukkio olkoon
tänään todistajana meidän välillämme, minun ja sinun";
sentähden hän antoi sille nimen Galed 49 ja myöskin
nimen Mispa, sillä hän sanoi: "Herra olkoon vartija
meidän välillämme, minun ja sinun, kun joudumme
loitolle toistemme näkyvistä. 50 Jos sinä kohtelet pahasti
minun tyttäriäni tahi otat toisia vaimoja tyttärieni lisäksi,
niin tiedä, että vaikkei ketään ihmistä olekaan läsnä,
Jumala kuitenkin on todistajana meidän välillämme,
minun ja sinun." 51 Ja Laaban sanoi vielä Jaakobille:
"Katso, tämä roukkio ja tämä patsas, jonka minä olen
pystyttänyt meidän välillemme, minun ja sinun 52 -
tämä roukkio olkoon todistuksena, ja myöskin tämä
patsas olkoon todistuksena siitä, etten minä kulje tämän
roukkion ohi sinun luoksesi ja ettet sinäkään kulje
tämän roukkion ja tämän patsaan ohi minun luokseni
paha mielessä. 53 Aabrahamin Jumala ja Naahorin
Jumala, heidän isiensä Jumala, olkoon tuomarina
meidän välillämme." Ja Jaakob vannoi valansa Jumalan
kautta, jota hänen isänsä Iisak pelkäsi. 54 Ja Jaakob
uhrasi vuorella teurasuhrin ja kutsui heimonsa miehet
aterioimaan, ja he aterioivat ja olivat yötä vuorella.
55 Mutta varhain seuraavana aamuna Laaban nousi,
suuteli lastensa lapsia ja tyttäriään ja hyvästeli heidät;
sitten hän lähti matkaan ja palasi kotiinsa.

32 Mutta Jaakob kulki tietänsä; ja Jumalan enkeleitä
tuli häntä vastaan. 2 Ja nähdessään heidät Jaakob
sanoi: "Tämä on Jumalan sotajoukkoa". Ja hän antoi
sille paikalle nimen Mahanaim. 3 Sitten Jaakob lähetti
sanansaattajat edellään veljensä Eesaun luo Seirin
maahan, Edomin alueelle. 4 Ja hän käski heitä sanoen:
"Sanokaa herralleni Eesaulle näin: 'Sinun palvelijasi
Jaakob sanoo: Minä olen oleskellut Laabanin luona
ja viipynyt siellä tähän saakka; 5 ja minä olen saanut
raavaita, aaseja, pikkukarjaa, palvelijoita ja palvelijattaria
ja lähetän nyt sanan herralleni, että saisin armon sinun
silmiesi edessä'." 6 Sanansaattajat palasivat Jaakobin
luo ja sanoivat: "Me tulimme veljesi Eesaun luo; hän on
jo matkalla sinua vastaan, neljäsataa miestä mukanaan".
7 Silloin valtasi Jaakobin suuri pelko ja ahdistus. Ja hän
jakoi väen, joka oli hänen kanssansa, ja pikkukarjan ja
raavaskarjan ja kamelit kahteen joukkoon. 8 Sillä hän
ajatteli: "Jos Eesau hyökkää toisen joukon kimppuun
ja tuhoaa sen, niin toinen joukko pääsee pakoon". 9
Ja Jaakob sanoi: "Isäni Aabrahamin Jumala ja isäni
Iisakin Jumala, Herra, sinä, joka sanoit minulle: 'Palaja
maahasi ja sukusi luo, niin minä teen sinulle hyvää!'
10 Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon ja

kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi
osoittanut; sillä ainoastaan sauva kädessäni minä kuljin
tämän Jordanin yli, ja nyt on minulle karttunut kaksi
joukkoa. 11 Pelasta minut veljeni Eesaun käsistä, sillä
minä pelkään, että hän tulee ja tuhoaa minut ynnä
äidit lapsineen. 12 Olethan itse sanonut: 'Minä teen
sinulle hyvää ja annan sinun jälkeläistesi luvun tulla
paljoksi kuin meren hiekka, jota ei voida lukea sen
paljouden tähden'." 13 Ja hän jäi siihen siksi yöksi.
Sitten hän erotti omaisuudestaan lahjaksi veljelleen
Eesaulle 14 kaksisataa vuohta ja kaksikymmentä
vuohipukkia, kaksisataa uuhta ja kaksikymmentä
oinasta, 15 kolmekymmentä imettävää kamelia
varsoinensa, neljäkymmentä lehmää ja kymmenen
härkää, kaksikymmentä aasintammaa ja kymmenen
aasia. 16 Ja hän jätti ne palvelijainsa haltuun, kunkin
lauman erikseen, ja sanoi palvelijoilleen: "Menkää minun
edelläni ja jättäkää välimatka kunkin lauman välille".
17 Ja hän käski ensimmäistä sanoen: "Kun veljeni
Eesau kohtaa sinut ja kysyy: 'Kenen sinä olet, ja mihin
menet, ja kenen ovat nuo elukat tuolla edelläsi?' 18
niin vastaa: 'Ne ovat palvelijasi Jaakobin, lähetetyt
lahjaksi herralleni Eesaulle; ja katso, myös hän itse tulee
jäljessämme'." 19 Samoin hän käski toista ja kolmatta
ja kaikkia muita, jotka laumoja ajoivat, sanoen: "Juuri
näin on teidän sanottava Eesaulle, kun tapaatte hänet.
20 Ja sanokaa myös: 'Katso, sinun palvelijasi Jaakob
tulee meidän jäljessämme'." Sillä hän ajatteli: "Minä
koetan lepyttää häntä lahjalla, joka kulkee edelläni.
Sitten astun itse hänen kasvojensa eteen; ehkä hän
ottaa minut ystävällisesti vastaan." 21 Niin lahja kulki
hänen edellänsä, mutta itse hän jäi siksi yöksi leiriin.
22 Mutta yöllä hän nousi, otti molemmat vaimonsa ja
molemmat orjattarensa ja yksitoista lastansa ja meni
kahlauspaikasta Jabbokin yli. 23 Ja hän otti heidät ja vei
heidät joen yli ja vei sen yli kaiken, mitä hänellä oli. 24 Ja
Jaakob jäi yksinänsä toiselle puolelle. Silloin painiskeli
hänen kanssaan muuan mies päivän koittoon saakka.
25 Ja kun mies huomasi, ettei hän häntä voittanut,
iski hän häntä lonkkaluuhun, niin että Jaakobin lonkka
nyrjähti hänen painiskellessaan hänen kanssaan. 26 Ja
mies sanoi: "Päästä minut, sillä päivä koittaa". Mutta
hän vastasi: "En päästä sinua, ellet siunaa minua".
27 Ja hän sanoi hänelle: "Mikä sinun nimesi on?"
Hän vastasi: "Jaakob". 28 Silloin hän sanoi: "Sinun
nimesi älköön enää olko Jaakob, vaan Israel, sillä
sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet
voittanut". 29 Ja Jaakob kysyi ja sanoi: "Ilmoita nimesi".
Hän vastasi: "Miksi kysyt minun nimeäni?" Ja hän
siunasi hänet siinä. 30 Ja Jaakob antoi sille paikalle
nimen Penuel, "sillä", sanoi hän, "minä olen nähnyt
Jumalan kasvoista kasvoihin, ja kuitenkin on minun
henkeni pelastunut". 31 Ja kun hän oli kulkenut Penuelin
ohitse, nousi aurinko; mutta hän ontui lonkkaansa. 32
Sentähden israelilaiset eivät vielä tänäkään päivänä syö
reisijännettä, joka kulkee lonkkaluun yli; sillä hän iski
Jaakobia lonkkaluuhun, reisijänteen kohdalle.

33 Kun Jaakob nosti silmänsä ja katseli, niin
katso, Eesau oli tulossa, neljäsataa miestä
mukanaan. Silloin hän jakoi lapset Leealle, Raakelille
ja molemmille orjattarille. 2 Ja hän asetti orjattaret
lapsineen ensimmäisiksi, niiden jälkeen Leean lapsineen
ja Raakelin Joosefin kanssa viimeiseksi. 3 Mutta itse hän
astui heidän edellänsä ja kumartui maahan seitsemän
kertaa, kunnes oli saapunut veljensä eteen. 4 Mutta
Eesau riensi häntä vastaan ja sulki hänet syliinsä,
halasi häntä kaulasta ja suuteli häntä; ja he itkivät.
5 Ja hän nosti silmänsä ja näki vaimot ja lapset ja
kysyi: "Keitä ovat nämä, jotka ovat sinun seurassasi?"
Hän vastasi: "Ne ovat minun lapseni, jotka Jumala on
palvelijallesi lahjoittanut". 6 Niin orjattaret lähestyivät
lapsineen ja kumartuivat maahan. 7 Myöskin Leea
lapsineen lähestyi, ja he kumartuivat maahan. Viimein
lähestyivät Joosef ja Raakel ja kumartuivat maahan. 8
Sitten hän kysyi: "Mitä tarkoitit kaikella sillä joukolla,
jonka minä kohtasin?" Hän vastasi: "Saada armon
herrani silmien edessä". 9 Mutta Eesau sanoi: "Minulla
on itselläni kyllin; pidä, veljeni, omasi!" 10 Jaakob
vastasi: "Ei niin; jos olen saanut armon sinun silmiesi
edessä, niin ota minulta vastaan lahjani; sillä olenhan
saanut nähdä sinun kasvosi, niinkuin nähdään Jumalan
kasvot, ja sinä olet ottanut minut suosiollisesti vastaan.
11 Ota siis tervehdyslahjani, joka sinulle tuotiin, sillä
Jumala on ollut minulle armollinen, ja minulla on yllin
kyllin kaikkea." Ja hän pyysi häntä pyytämällä, kunnes
hän otti sen. 12 Sitten Eesau sanoi: "Lähtekäämme
liikkeelle ja vaeltakaamme eteenpäin; minä vaellan
sinun edelläsi". 13 Mutta Jaakob sanoi hänelle: "Herrani
näkee itse, että lapset ovat pieniä ja että minulla on
imettäviä lampaita ja lehmiä mukanani; jos näitä ajaa
kiivaasti päivänkään, kuolee koko lauma. 14 Kulkekoon
siis herrani palvelijansa edellä; minä seuraan hiljalleen
jäljessä, sen mukaan kuin karja, jota kuljetan, ja lapset
jaksavat käydä, kunnes saavun herrani luo Seiriin." 15
Eesau vastasi: "Minä jätän luoksesi osan väestäni". Hän
sanoi: "Minkätähden niin? Kunhan vain saan armon
herrani silmien edessä!" 16 Niin Eesau sinä päivänä
kääntyi takaisin ja meni sitä tietään Seiriin. 17 Mutta
Jaakob lähti Sukkotiin ja rakensi siellä itsellensä majan.
Ja karjallensa hän teki tarhoja. Siitä tuli sen paikan
nimeksi Sukkot. 18 Ja Jaakob saapui matkallansa
Mesopotamiasta onnellisesti Sikemin kaupunkiin, joka
on Kanaanin maassa, ja leiriytyi kaupungin edustalle.
19 Ja hän osti sen maapalstan, johon hän oli pystyttänyt
telttansa, Hamorin, Sikemin isän, pojilta sadalla kesitalla.

20 Ja hän pystytti siihen alttarin ja antoi sille nimen Eel,
Israelin Jumala.

34 Ja Diina, Leean tytär, jonka hän oli synnyttänyt
Jaakobille, meni tapaamaan sen maan tyttäriä.
2 Ja Sikem, joka oli hivviläisen Hamorin, sen maan
ruhtinaan, poika, näki hänet, otti hänet luokseen, makasi
hänen kanssaan ja teki hänelle väkivaltaa. 3 Ja hänen
sydämensä kiintyi Diinaan, Jaakobin tyttäreen, ja hän
rakasti tyttöä ja viihdytteli häntä. 4 Ja Sikem puhui
isällensä Hamorille sanoen: "Hanki minulle tämä tyttö
vaimoksi". 5 Ja Jaakob oli saanut kuulla, että Sikem oli
raiskannut hänen tyttärensä Diinan; mutta kun hänen
poikansa olivat hänen laumansa kanssa kedolla, oli
Jaakob vaiti siksi, kunnes he palasivat. 6 Ja Hamor,
Sikemin isä, meni Jaakobin luo puhuttelemaan häntä. 7
Ja Jaakobin pojat tulivat kedolta. Kuultuaan, mitä oli
tapahtunut, miehet sydäntyivät ja vihastuivat kovin siitä,
että hän oli tehnyt häpeällisen teon Israelissa, kun oli
maannut Jaakobin tyttären; sillä semmoista ei saa tehdä.
8 Niin Hamor puhui heille sanoen: "Poikani Sikemin
sydän on mielistynyt teidän sisareenne; antakaa hänet
hänelle vaimoksi. 9 Lankoutukaa meidän kanssamme,
antakaa te tyttäriänne meille, ja ottakaa te itsellenne
meidän tyttäriämme, 10 ja jääkää asumaan meidän
luoksemme. Maa on oleva teille avoinna, asukaa siinä
ja kierrelkää siinä ja asettukaa sinne." 11 Ja Sikem
sanoi tytön isälle ja veljille: "Suokaa minun saada armo
silmienne edessä, ja mitä te vaaditte minulta, sen minä
annan. 12 Vaatikaa minulta kuinka suuri morsiamen hinta
ja kuinka suuret antimet tahansa: minä annan, mitä te
minulta vaaditte. Antakaa minulle vain se tyttö vaimoksi."
13 Mutta Jaakobin pojat vastasivat Sikemille ja hänen
isällensä Hamorille puhuen petollisesti, sentähden että
hän oli raiskannut heidän sisarensa Diinan; 14 he
sanoivat heille: "Emme voi tehdä sitä, että antaisimme
sisaremme ympärileikkaamattomalle miehelle, sillä se
olisi meistä häpeällistä. 15 Me suostumme ainoastaan
sillä ehdolla, että te tulette meidän kaltaisiksemme,
niin että kaikki miehenpuolenne ympärileikataan. 16
Silloin me annamme omia tyttäriämme teille ja otamme
itsellemme teidän tyttäriänne, ja me asetumme teidän
luoksenne ja tulemme yhdeksi kansaksi. 17 Mutta jos
te ette kuule meitä ettekä ympärileikkauta itseänne,
niin me otamme sisaremme ja menemme tiehemme."
18 Ja heidän puheensa kelpasi Hamorille ja Sikemille,
Hamorin pojalle. 19 Eikä nuori mies viivytellyt niin
tekemästä, sillä hän oli mieltynyt Jaakobin tyttäreen;
ja hän oli suuremmassa arvossa kuin kukaan muu
hänen isänsä perheessä. 20 Niin menivät Hamor ja
hänen poikansa Sikem kaupunkinsa porttiin ja puhuivat
kaupunkinsa miehille sanoen: 21 "Näillä miehillä on
rauha mielessä meitä kohtaan; antakaamme heidän
siis asettua tähän maahan ja kierrellä siinä, onhan
maa tilava heillekin joka suuntaan. Ottakaamme me
heidän tyttäriänsä vaimoiksemme, ja antakaamme me
tyttäriämme heille. 22 Mutta ainoastaan sillä ehdolla
miehet suostuvat asettumaan meidän luoksemme,
tullaksensa meidän kanssamme yhdeksi kansaksi,
että kaikki miehenpuolemme ympärileikataan, niinkuin
he itsekin ovat ympärileikatut. 23 Tulevathan silloin
heidän karjansa ja tavaransa ja kaikki heidän juhtansa
meidän omiksemme. Suostukaamme siis, niin he
asettuvat luoksemme." 24 Ja he kuulivat Hamoria
ja hänen poikaansa Sikemiä; kaikki, jotka kulkivat
hänen kaupunkinsa portista; ja niin kaikki miehenpuolet,
kaikki, jotka kulkivat hänen kaupunkinsa portista,
ympärileikkauttivat itsensä. 25 Mutta kolmantena
päivänä, kun he olivat kipeimmillään, Jaakobin kaksi
poikaa, Simeon ja Leevi, Diinan veljet, ottivat kumpikin
miekkansa ja hyökkäsivät, kenenkään aavistamatta,
kaupunkiin ja tappoivat jokaisen miehenpuolen. 26
Myöskin Hamorin ja hänen poikansa Sikemin he
tappoivat miekan terällä, ottivat Diinan Sikemin talosta
ja menivät pois. 27 Ja Jaakobin pojat karkasivat
haavoitettujen kimppuun ja ryöstivät kaupungin,
sentähden että he olivat raiskanneet heidän sisarensa. 28
Ja he anastivat heidän pikkukarjansa ja raavaskarjansa
ja aasinsa ja kaikki, mitä oli sekä kaupungissa että
kedolla. 29 Ja kaikki heidän tavaransa, kaikki heidän
lapsensa ja vaimonsa he veivät saaliinaan, ja he
ryöstivät samoin kaiken muun, mitä taloissa oli. 30 Niin
Jaakob sanoi Simeonille ja Leeville: "Te olette syösseet
minut onnettomuuteen, saattaneet minut tämän maan
asukkaiden, kanaanilaisten ja perissiläisten, vihoihin.
Minun joukkoni on vähäinen; jos he kokoontuvat minua
vastaan, niin he tuhoavat minut, ja niin minut ja minun
sukuni hävitetään." 31 Mutta he vastasivat: "Pitikö hänen
kohdella meidän sisartamme niinkuin porttoa!"

35 Ja Jumala sanoi Jaakobille: "Nouse, mene
Beeteliin, asetu sinne ja rakenna sinne alttari
Jumalalle, joka ilmestyi sinulle paetessasi veljeäsi
Eesauta". 2 Niin Jaakob sanoi perheellensä ja
kaikille, jotka olivat hänen kanssaan: "Poistakaa vieraat
jumalat, joita teillä on keskuudessanne, puhdistautukaa
ja muuttakaa vaatteenne. 3 Ja nouskaamme ja
menkäämme Beeteliin, rakentaakseni sinne alttarin
Jumalalle, joka kuuli minua ahdistukseni aikana ja
oli minun kanssani tiellä, jota vaelsin." 4 Niin he
jättivät Jaakobille kaikki vieraat jumalat, jotka olivat
heidän hallussansa, sekä renkaat, jotka olivat heidän
korvissaan, ja Jaakob kätki ne maahan tammen alle,
joka oli Sikemissä. 5 Ja he lähtivät liikkeelle; ja Jumalan
kauhu valtasi heidän ympärillään olevat kaupungit,
niin etteivät nämä ajaneet takaa Jaakobin poikia. 6
Ja Jaakob saapui Luusiin, joka on Kanaanin maassa,
se on Beeteliin, kaiken väen kanssa, joka oli hänen

seurassaan. 7 Ja hän rakensi sinne alttarin ja nimitti
paikan Eel-Beeteliksi, koska Jumala oli siellä ilmestynyt
hänelle, silloin kun hän pakeni veljeään. 8 Mutta Debora,
Rebekan imettäjä, kuoli, ja hänet haudattiin Beetelin
alapuolelle tammen alle, ja se sai siitä nimen "Itkutammi".
9 Ja Jumala ilmestyi jälleen Jaakobille hänen palattuaan
Mesopotamiasta ja siunasi hänet. 10 Ja Jumala sanoi
hänelle: "Sinun nimesi on Jaakob; mutta älköön sinua
enää kutsuttako Jaakobiksi, vaan nimesi olkoon Israel".
-Niin hän sai nimen Israel. 11 Ja Jumala sanoi hänelle:
"Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; ole hedelmällinen
ja lisäänny. Kansa, suuri kansojen joukko on sinusta
tuleva, ja kuninkaita lähtee sinun kupeistasi. 12 Ja
maan, jonka minä olen antanut Aabrahamille ja Iisakille,
minä annan sinulle; myöskin sinun jälkeläisillesi minä
annan sen maan." 13 Ja Jumala kohosi ylös hänen
luotaan siitä paikasta, jossa hän oli häntä puhutellut. 14
Ja Jaakob pystytti patsaan siihen paikkaan, jossa hän
oli häntä puhutellut, kivipatsaan, ja vuodatti juomauhrin
sen päälle ja kaatoi öljyä sen päälle. 15 Ja Jaakob
nimitti sen paikan, jossa Jumala oli häntä puhutellut,
Beeteliksi. 16 Sitten he lähtivät liikkeelle Beetelistä.
Ja kun vielä oli jonkun verran matkaa Efrataan, joutui
Raakel synnytystuskiin, ja hänen synnytystuskansa
olivat hyvin kovat. 17 Ja kun hänen synnytystuskansa
olivat kovimmillaan, sanoi kätilövaimo hänelle: "Älä
pelkää, sillä tälläkin kertaa sinä saat pojan". 18 Mutta
kun hänen henkensä oli lähtemäisillään, sillä hänen oli
kuoltava, antoi hän hänelle nimen Benoni, mutta hänen
isänsä antoi hänelle nimen Benjamin. 19 Niin Raakel
kuoli siellä, ja hänet haudattiin Efratan tien varteen, se
on Beetlehemiin. 20 Ja Jaakob pystytti hänen haudalleen
patsaan; tämä Raakelin hautapatsas on olemassa
vielä tänäkin päivänä. 21 Ja Israel lähti liikkeelle sieltä
ja pystytti telttansa tuolle puolen Karjatornia. 22 Ja
tapahtui, kun Israel asui siinä maassa, että Ruuben
meni ja makasi Bilhan, isänsä sivuvaimon, kanssa.
Ja Israel sai sen kuulla. 23 Jaakobilla oli kaksitoista
poikaa. Leean pojat olivat Ruuben, Jaakobin esikoinen,
Simeon, Leevi, Juuda, Isaskar ja Sebulon. 24 Raakelin
pojat olivat Joosef ja Benjamin. 25 Bilhan, Raakelin
orjattaren, pojat olivat Daan ja Naftali. 26 Silpan, Leean
orjattaren, pojat olivat Gaad ja Asser. Nämä ovat ne
Jaakobin pojat, jotka syntyivät hänelle Mesopotamiassa.
27 Ja Jaakob saapui isänsä Iisakin luo Mamreen, Kirjat-
Arbaan, se on Hebroniin, jossa Aabraham ja Iisak
olivat asuneet muukalaisina. 28 Ja Iisakin elinaika oli
sata kahdeksankymmentä vuotta. 29 Ja Iisak vaipui
kuolemaan ja tuli otetuksi heimonsa tykö, vanhana ja
elämästä kyllänsä saaneena. Ja hänen poikansa Eesau
ja Jaakob hautasivat hänet.

36 Tämä on kertomus Eesaun, se on Edomin,
suvusta. 2 Eesau otti vaimoikseen Kanaanin
tyttäristä Aadan, heettiläisen Eelonin tyttären, ja
Oholibaman, joka oli hivviläisen Sibonin pojan Anan
tytär, 3 ja Baasematin, Ismaelin tyttären, Nebajotin
sisaren. 4 Aada synnytti Eesaulle Elifaan, ja Baasemat
synnytti Reguelin. 5 Ja Oholibama synnytti Jeuksen,
Jalamin ja Koorahin. Nämä olivat Eesaun pojat, jotka
syntyivät hänelle Kanaanin maassa. 6 Ja Eesau otti
vaimonsa, poikansa ja tyttärensä ja kaiken talonväkensä,
karjansa ja kaikki juhtansa ja kaiken tavaransa, jonka
hän oli hankkinut Kanaanin maassa; ja hän lähti toiseen
maahan, pois veljensä Jaakobin luota. 7 Sillä heidän
omaisuutensa oli niin suuri, etteivät he voineet asua
yhdessä, eikä se maa, jossa he asuivat muukalaisina,
riittänyt heille heidän karjansa paljouden tähden. 8 Ja
Eesau asettui Seirin vuoristoon, Eesau, se on Edom. 9
Ja tämä on kertomus edomilaisten isän Eesaun suvusta,
hänen, joka asui Seirin vuoristossa. 10 Nämä ovat
Eesaun poikien nimet: Elifas, Eesaun vaimon Aadan
poika; Reguel, Eesaun vaimon Baasematin poika. 11
Ja Elifaan pojat olivat Teeman, Oomar, Sefo, Gaetam
ja Kenas. 12 Mutta Timna oli Elifaan, Eesaun pojan,
sivuvaimo, ja hän synnytti Elifaalle Amalekin. Nämä
olivat Eesaun vaimon Aadan pojat. 13 Reguelin pojat
olivat nämä: Nahat ja Serah, Samma ja Missa. Ne
olivat Eesaun vaimon Baasematin pojat. 14 Mutta nämä
olivat Eesaun vaimon Oholibaman, Sibonin pojan Anan
tyttären, pojat, jotka hän synnytti Eesaulle: Jeus, Jalam
ja Koorah. 15 Nämä olivat Eesaun poikien sukuruhtinaat:
Elifaan, Eesaun esikoisen, pojat olivat ruhtinas Teeman,
ruhtinas Oomar, ruhtinas Sefo, ruhtinas Kenas, 16
ruhtinas Koorah, ruhtinas Gaetam, ruhtinas Amalek.
Nämä olivat ne ruhtinaat, jotka polveutuivat Elifaasta
Edomin maassa; ne olivat Aadan pojat. 17 Ja nämä
olivat Reguelin, Eesaun pojan, pojat: ruhtinas Nahat,
ruhtinas Serah, ruhtinas Samma, ruhtinas Missa. Nämä
olivat ne ruhtinaat, jotka polveutuivat Reguelista Edomin
maassa; ne olivat Eesaun vaimon Baasematin pojat.
18 Ja nämä olivat Eesaun vaimon Oholibaman pojat:
ruhtinas Jeus, ruhtinas Jalam, ruhtinas Koorah. Nämä
olivat ne ruhtinaat, jotka polveutuivat Eesaun vaimosta,
Anan tyttärestä Oholibamasta. 19 Nämä olivat Eesaun,
se on Edomin, pojat, ja nämä heidän sukuruhtinaansa.
20 Mutta nämä olivat hoorilaisen Seirin pojat, sen maan
alkuasukkaat: Lootan, Soobal, Sibon, Ana, 21 Diison,
Eeser ja Diisan. Nämä olivat hoorilaisten sukuruhtinaat,
Seirin pojat, Edomin maassa. 22 Mutta Lootanin pojat
olivat Hoori ja Heemam; ja Lootanin sisar oli Timna.
23 Ja nämä olivat Soobalin pojat: Alvan, Maanahat ja
Eebal, Sefo ja Oonam. 24 Nämä olivat Sibonin pojat: Aija
ja Ana. Tämä oli se Ana, joka löysi ne lämpimät lähteet
erämaassa, paimentaessaan isänsä Sibonin aaseja. 25
Ja nämä olivat Anan lapset: Diison ja Oholiba, Anan
tytär. 26 Nämä olivat Diisonin pojat: Hemdan, Esban,

Jitran ja Keran. 27 Nämä olivat Eeserin pojat: Bilhan,
Saavan ja Akan. 28 Nämä olivat Diisanin pojat: Uus ja
Aran. 29 Nämä olivat hoorilaisten sukuruhtinaat: ruhtinas
Lootan, ruhtinas Soobal, ruhtinas Sibon, ruhtinas Ana,
30 ruhtinas Diison, ruhtinas Eeser, ruhtinas Diisan. Nämä
olivat hoorilaisten sukuruhtinaat, ruhtinas ruhtinaalta,
Seirin maassa. 31 Ja nämä olivat ne kuninkaat, jotka
hallitsivat Edomin maassa, ennenkuin yksikään kuningas
oli hallinnut israelilaisia: 32 Bela, Beorin poika, oli
kuninkaana Edomissa, ja hänen kaupunkinsa nimi
oli Dinhaba. 33 Kun Bela kuoli, tuli Joobab, Serahin
poika, Bosrasta, kuninkaaksi hänen sijaansa. 34 Kun
Joobab kuoli, tuli Huusam, teemanilaisten maasta,
kuninkaaksi hänen sijaansa. 35 Kun Huusam kuoli, tuli
Hadad, Bedadin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa,
hän, joka voitti midianilaiset Mooabin kedolla; ja hänen
kaupunkinsa nimi oli Avit. 36 Kun Hadad kuoli, tuli
Samla, Masrekasta, kuninkaaksi hänen sijaansa. 37
Kun Samla kuoli, tuli Saul, Rehobotista, virran varrelta,
kuninkaaksi hänen sijaansa. 38 Kun Saul kuoli, tuli Baal-
Haanan, Akborin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa.
39 Kun Baal-Haanan, Akborin poika, kuoli, tuli Hadar
kuninkaaksi hänen sijaansa, ja hänen kaupunkinsa nimi
oli Paagu; ja hänen vaimonsa nimi oli Mehetabel, joka
oli Matredin, Mee-Saahabin tyttären, tytär. 40 Ja nämä
ovat Eesaun sukuruhtinasten nimet, heidän sukujensa,
asuinpaikkojensa ja nimiensä mukaan: ruhtinas Timna,
ruhtinas Alva, ruhtinas Jetet, 41 ruhtinas Oholibama,
ruhtinas Eela, ruhtinas Piinon, 42 ruhtinas Kenas,
ruhtinas Teeman, ruhtinas Mibsar, 43 ruhtinas Magdiel,
ruhtinas Iiram. Nämä olivat Edomin sukuruhtinaat,
heidän asuinsijojensa mukaan heidän perintömaassaan-
Edomin, se on Eesaun, edomilaisten isän, sukuruhtinaat.

37 Mutta Jaakob asui siinä maassa, jossa hänen
isänsä oli oleskellut muukalaisena, Kanaanin
maassa. 2 Tämä on kertomus Jaakobin suvusta.
Kun Joosef oli seitsemäntoista vuoden vanha, oli
hän veljiensä kanssa lampaita paimentamassa; hän
oli nuorukaisena isänsä vaimojen Bilhan ja Silpan
poikien seurassa. Ja hän kertoi isälleen, mitä pahaa
kuuli heistä puhuttavan. 3 Ja Israel rakasti Joosefia
enemmän kuin kaikkia muita poikiansa, koska hän
oli syntynyt hänelle hänen vanhalla iällänsä, ja hän
teetti hänelle pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan. 4 Kun
hänen veljensä näkivät, että heidän isänsä rakasti häntä
enemmän kuin kaikkia hänen veljiänsä, vihasivat he
häntä eivätkä voineet puhutella häntä ystävällisesti. 5
Kerran Joosef näki unen ja kertoi sen veljilleen; sen
jälkeen he vihasivat häntä vielä enemmän. 6 Hän näet
sanoi heille: "Kuulkaa, minkä unen minä olen nähnyt.
7 Katso, me olimme sitovinamme lyhteitä vainiolla,
ja katso, minun lyhteeni nousi seisomaan, ja teidän
lyhteenne asettuivat ympärille ja kumarsivat minun
lyhdettäni." 8 Niin hänen veljensä sanoivat hänelle:
"Sinäkö tulisit meidän kuninkaaksemme, sinäkö hallitsisit
meitä?" Ja he vihasivat häntä vielä enemmän hänen
uniensa ja puheidensa tähden. 9 Ja hän näki vielä
toisenkin unen, jonka hän kertoi veljilleen ja sanoi:
"Minä näin vielä unen: katso, aurinko ja kuu ja yksitoista
tähteä kumarsivat minua". 10 Ja kun hän kertoi sen
isälleen ja veljilleen, nuhteli hänen isänsä häntä ja
sanoi hänelle: "Mikä uni se on, jonka sinä olet nähnyt?
Olisiko minun ja äitisi ja veljiesi tultava kumartumaan
sinun eteesi maahan?" 11 Ja hänen veljensä kadehtivat
häntä; mutta hänen isänsä pani tämän mieleensä. 12
Kun hänen veljensä olivat menneet kaitsemaan isänsä
lampaita Sikemiin, 13 sanoi Israel Joosefille: "Sinun
veljesi ovat paimenessa Sikemissä; tule, minä lähetän
sinut heidän luokseen". Hän vastasi: "Tässä olen".
14 Ja hän sanoi hänelle: "Mene katsomaan, kuinka
veljesi ja karja voivat, ja kerro sitten minulle". Niin hän
lähetti hänet matkalle Hebronin laaksosta, ja hän tuli
Sikemiin. 15 Ja muuan mies kohtasi hänet, hänen
harhaillessaan kedolla; ja mies kysyi häneltä: "Mitä
etsit?" 16 Hän vastasi: "Minä etsin veljiäni; sano minulle,
missä he ovat paimentamassa". 17 Mies vastasi: "He
lähtivät pois täältä, sillä minä kuulin heidän sanovan:
'Menkäämme Dootaniin'." Niin Joosef meni veljiensä
jäljissä ja löysi heidät Dootanista. 18 Kun he kaukaa
näkivät hänet ja ennenkuin hän saapui heidän luokseen,
pitivät he neuvoa tappaaksensa hänet. 19 He sanoivat
toisillensa: "Katso, tuolla tulee se unennäkijä! 20 Tulkaa,
tappakaamme nyt hänet ja heittäkäämme hänet johonkin
kaivoon ja sanokaamme: villipeto on hänet syönyt.
Saammepa sitten nähdä, mitä hänen unistaan tulee." 21
Kun Ruuben sen kuuli, tahtoi hän pelastaa hänet heidän
käsistään ja sanoi: "Älkäämme lyökö häntä kuoliaaksi".
22 Vielä Ruuben sanoi heille: "Älkää vuodattako verta;
heittäkää hänet tähän kaivoon, joka on täällä erämaassa,
mutta älkää satuttako kättänne häneen". Hän näet
tahtoi pelastaa hänet heidän käsistään, saattaaksensa
hänet takaisin isänsä tykö. 23 Kun Joosef sitten tuli
veljiensä luo, riisuivat he Joosefilta hänen ihokkaansa,
pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan, joka oli hänen yllään,
24 ja ottivat hänet ja heittivät hänet kaivoon; mutta
kaivo oli tyhjä, siinä ei ollut vettä. 25 Senjälkeen
he istuivat aterioimaan. Ja kun he nostivat silmänsä,
näkivät he ismaelilaismatkueen tulevan Gileadista;
heidän kamelinsa kuljettivat kumihartsia, balsamia ja
hajupihkaa, ja he olivat viemässä niitä Egyptiin. 26 Silloin
Juuda sanoi veljillensä: "Mitä hyötyä meillä on siitä, että
surmaamme veljemme ja salaamme hänen verensä? 27
Tulkaa, myykäämme hänet ismaelilaisille, mutta älköön
kätemme sattuko häneen, sillä hän on meidän veljemme,
meidän omaa lihaamme." Ja hänen veljensä kuulivat
häntä. 28 Kun nyt midianilaiset kauppiaat menivät

siitä ohitse, vetivät veljet Joosefin ylös kaivosta; ja he
myivät Joosefin kahdestakymmenestä hopeasekelistä
ismaelilaisille. Nämä veivät Joosefin Egyptiin. 29 Kun
sitten Ruuben palasi kaivolle, niin Joosefia ei enää
ollut kaivossa. Silloin hän repäisi vaatteensa, 30
palasi veljiensä luo ja sanoi: "Poika on kadonnut. Voi
minua, minne minä joudun!" 31 Niin he ottivat Joosefin
ihokkaan, teurastivat vuohipukin ja kastoivat ihokkaan
vereen. 32 Sitten he lähettivät tuon pitkäliepeisen,
hihallisen ihokkaan kotiin isälleen ja sanoivat: "Tämän
me löysimme; tarkasta, onko se poikasi ihokas vai eikö".
33 Ja tarkastettuaan sen hän sanoi: "Tämä on minun
poikani ihokas. Villipeto on hänet syönyt; totisesti, Joosef
on raadeltu kuoliaaksi." 34 Ja Jaakob repäisi vaatteensa,
pani säkin lanteilleen ja suri poikaansa pitkät ajat. 35
Ja kaikki hänen poikansa ja tyttärensä kävivät häntä
lohduttamaan, mutta hän ei huolinut lohdutuksesta,
vaan sanoi: "Murehtien minä menen tuonelaan poikani
tykö". Ja hänen isänsä itki häntä. **(Sheol h7585)** 36 Mutta
midianilaiset myivät hänet Egyptiin Potifarille, joka oli
faraon hoviherra ja henkivartijain päämies.

38 Siihen aikaan Juuda lähti pois veljiensä luota
ja asettui erään Adullamissa asuvan miehen
luo, jonka nimi oli Hiira. 2 Siellä Juuda näki Suua
nimisen kanaanilaisen miehen tyttären, ja hän otti tämän
luokseen ja yhtyi häneen. 3 Ja hän tuli raskaaksi ja
synnytti pojan; ja hän antoi hänelle nimen Eer. 4 Ja taas
hän tuli raskaaksi ja synnytti pojan ja antoi hänelle nimen
Oonan. 5 Ja hän synnytti vieläkin pojan ja antoi hänelle
nimen Seela; ja synnyttäessään hänet hän oli Kesibissä.
6 Ja Juuda otti Eerille, esikoisellensa, vaimon, jonka
nimi oli Taamar. 7 Mutta Eer, Juudan esikoinen, ei ollut
Herralle otollinen; sentähden Herra antoi hänen kuolla.
8 Niin Juuda sanoi Oonanille: "Yhdy veljesi leskeen
ja ota hänet avioksesi ja herätä siemen veljellesi".
9 Mutta kun Oonan tiesi, ettei jälkeläinen olisi oleva
hänen, niin hän antoi, aina kun yhtyi veljensä vaimoon,
siemenensä mennä maahan, ettei hankkisi jälkeläistä
veljelleen. 10 Mutta se, minkä hän teki, oli paha Herran
silmissä; sentähden hän antoi hänenkin kuolla. 11 Silloin
Juuda sanoi miniällensä Taamarille: "Asu leskenä isäsi
talossa, kunnes poikani Seela joutuu täysikasvuiseksi".
Hän näet ajatteli: "Kun ei vain tämäkin kuolisi niinkuin
hänen veljensä". Niin Taamar meni pois ja jäi asumaan
isänsä kotiin. 12 Pitkän aikaa sen jälkeen Suuan
tytär, Juudan vaimo, kuoli. Suruajan mentyä Juuda
lähti ystävänsä adullamilaisen Hiiran kanssa Timnaan
lammastensa keritsiäisiin. 13 Niin tuotiin Taamarille tämä
sanoma: "Katso, appesi menee Timnaan keritsemään
lampaitaan". 14 Silloin hän riisui pois leskenvaatteensa
ja verhoutui huntuun peittäytyen siihen ja istui Eenaimin
portille, Timnaan vievän tien varteen. Sillä hän oli nähnyt,
että vaikka Seela oli täysikasvuinen, ei häntä annettu
hänelle vaimoksi. 15 Kun nyt Juuda näki hänet, luuli hän
häntä portoksi; sillä hän oli peittänyt kasvonsa. 16 Ja
hän poikkesi hänen luokseen tiepuoleen ja sanoi: "Anna
minun yhtyä sinuun". Hän näet ei tiennyt, että nainen
oli hänen miniänsä. Tämä vastasi: "Mitä annat minulle
saadaksesi yhtyä minuun?" 17 Hän sanoi: "Lähetän
sinulle vohlan laumastani". Nainen vastasi: "Annatko
minulle pantin, kunnes sen lähetät?" 18 Hän sanoi:
"Mitä on minun annettava sinulle pantiksi?" Hän vastasi:
"Sinettisi, nauhasi ja sauvasi, joka on kädessäsi". Niin
hän antoi ne hänelle ja yhtyi häneen, ja hän tuli hänestä
raskaaksi. 19 Ja hän nousi ja meni sieltä ja pani pois
huntunsa ja pukeutui leskenvaatteisiinsa. 20 Mutta
Juuda lähetti adullamilaisen ystävänsä viemään vohlaa,
saadaksensa takaisin pantin naiselta; mutta hän ei
löytänyt häntä. 21 Ja hän kyseli sen paikkakunnan
miehiltä ja sanoi: "Missä on se pyhäkköportto, joka
istui Eenaimissa tien varressa?" He vastasivat: "Ei
täällä ole ollut mitään pyhäkköporttoa". 22 Ja hän
palasi Juudan luo ja sanoi: "En löytänyt häntä; ja
myös sen paikkakunnan miehet sanoivat, ettei siellä
ole ollutkaan mitään pyhäkköporttoa". 23 Silloin Juuda
sanoi: "Pitäköön sen sitten, ettemme joutuisi häpeään.
Katso, minä olen lähettänyt tämän vohlan, mutta sinä
et ole löytänyt häntä." 24 Noin kolmen kuukauden
kuluttua ilmoitettiin Juudalle: "Sinun miniäsi Taamar on
harjoittanut haureutta, ja haureudesta hän on myös tullut
raskaaksi". Juuda sanoi: "Viekää hänet poltettavaksi".
25 Mutta kun häntä vietiin, lähetti hän sanan apelleen
sanoen: "Minä olen raskaana siitä miehestä, jonka
nämä ovat". Ja hän käski sanoa: "Tarkasta, kenen tämä
sinetti, nämä nauhat ja tämä sauva ovat". 26 Ja Juuda
tunsi ne ja sanoi: "Hän on oikeassa minua vastaan,
koska minä en antanut häntä pojalleni Seelalle". Ei
hän kuitenkaan enää yhtynyt häneen. 27 Kun hänen
synnyttämisensä aika tuli, katso, hänen kohdussaan
oli kaksoiset. 28 Ja hänen synnyttäessään pisti toinen
kätensä ulos; kätilövaimo otti punaista lankaa ja sitoi
sen hänen käteensä ja sanoi: "Tämä tuli ensiksi ulos".
29 Mutta kun hän sitten taas veti kätensä takaisin, katso,
silloin tuli hänen veljensä ulos; ja kätilövaimo sanoi:
"Minkä repeämän oletkaan reväissyt itsellesi!" Ja hän
sai nimen Peres. 30 Sitten tuli hänen veljensä, jonka
kädessä oli punainen lanka; ja hän sai nimen Serah.

39 Ja Joosef vietiin Egyptiin, ja Potifar, egyptiläinen
mies, joka oli faraon hoviherra ja henkivartijain
päämies, osti hänet ismaelilaisilta, jotka olivat hänet
sinne tuoneet. 2 Mutta Herra oli Joosefin kanssa, niin
että hän menestyi kaikessa, ja hän oleskeli isäntänsä,
egyptiläisen, talossa. 3 Ja hänen isäntänsä näki, että
Herra oli hänen kanssaan ja että Herra antoi kaiken,
mitä hän teki, menestyä hänen käsissään. 4 Niin Joosef
saavutti hänen suosionsa ja sai palvella häntä. Ja hän

asetti hänet talonsa hoitajaksi ja uskoi hänen haltuunsa
kaikki, mitä hänellä oli. 5 Ja siitä ajasta lähtien, kun
hän oli uskonut hänen hoitoonsa talonsa ja kaiken, mitä
hänellä oli, Herra siunasi egyptiläisen taloa Joosefin
tähden, ja Herran siunaus oli kaikessa, mitä hänellä
oli kotona ja kedolla. 6 Niin hän jätti Joosefin haltuun
kaikki, mitä hänellä oli, eikä hän itse välittänyt mistään,
paitsi ruuasta, jota hän söi. 7 Mutta Joosefilla oli
kaunis vartalo ja kauniit kasvot. Ja tapahtui jonkun ajan
kuluttua, että hänen isäntänsä puoliso iski silmänsä
Joosefiin ja sanoi: "Makaa minun kanssani". 8 Mutta hän
kieltäytyi ja sanoi isäntänsä puolisolle: "Katso, isäntäni
ei itse välitä mistään, mitä talossa on, vaan on uskonut
minun haltuuni kaikki, mitä hänellä on. 9 Hänellä ei
ole tässä talossa enemmän valtaa kuin minulla, eikä
hän ole kieltänyt minulta mitään, paitsi sinut, koska
olet hänen puolisonsa. Kuinka minä siis tekisin niin
suuren pahanteon ja rikkoisin Jumalaa vastaan!" 10 Ja
vaikka vaimo joka päivä puhui sellaista Joosefille, ei
tämä suostunut makaamaan hänen vieressänsä eikä
olemaan hänen kanssaan. 11 Mutta eräänä päivänä,
kun Joosef tuli taloon toimittamaan askareitaan eikä
ketään talonväestä ollut sisällä saapuvilla, 12 tarttui hän
Joosefin vaippaan ja sanoi: "Makaa minun kanssani".
Mutta tämä jätti vaippansa hänen käsiinsä, pakeni ja
riensi ulos. 13 Kun hän nyt huomasi, että Joosef oli
jättänyt vaippansa hänen käsiinsä ja paennut ulos, 14
huusi hän talonväkeään ja sanoi heille näin: "Katsokaa,
hän on tuonut meille hebrealaisen miehen pitämään
meitä pilkkanaan; tämä tuli luokseni maatakseen minun
kanssani, mutta minä huusin kovalla äänellä. 15 Ja
kun hän kuuli minun kirkaisevan ja huutavan, jätti hän
vaippansa viereeni, pakeni ja riensi ulos." 16 Ja hän
pani vaipan viereensä siksi, kunnes Joosefin isäntä tuli
kotiin. 17 Ja hän puhui hänelle samalla tavalla, sanoen:
"Tuo hebrealainen orja, jonka olet tuonut meille, tuli
luokseni pitämään minua pilkkanaan; 18 mutta kun minä
kirkaisin ja huusin, jätti hän vaippansa viereeni ja pakeni
ulos". 19 Kun hänen isäntänsä kuuli puolisonsa kertovan
ja sanovan: "Näin sinun orjasi on tehnyt minulle", syttyi
hänen vihansa. 20 Ja Joosefin isäntä otti hänet ja
pani hänet vankilaan, paikkaan, jossa kuninkaan vangit
säilytettiin; ja hän jäi siihen vankilaan. 21 Mutta Herra
oli Joosefin kanssa ja soi hänen saavuttaa suosiota
ja päästä vankilan päällikön armoihin. 22 Ja vankilan
päällikkö uskoi kaikki vangit, jotka vankilassa olivat,
Joosefin haltuun. Ja kaikki, mitä siellä toimitettiin, tehtiin
hänen toimestaan. 23 Eikä vankilan päällikkö ollenkaan
valvonut sitä, mikä oli Joosefille uskottu, sillä Herra oli
Joosefin kanssa. Ja Herra antoi menestyä sen, mitä
hän teki.

40 Ja tapahtui jonkun ajan kuluttua, että Egyptin
kuninkaan juomanlaskija ja leipoja rikkoivat
herraansa, Egyptin kuningasta, vastaan. 2 Ja farao
vihastui näihin kahteen hoviherraansa, ylimmäiseen
juomanlaskijaan ja ylimmäiseen leipojaan, 3 ja panetti
heidät vankeuteen henkivartijain päämiehen taloon,
samaan vankilaan, jossa Joosef oli vankina. 4 Ja
henkivartijain päämies antoi heille Joosefin heitä
palvelemaan. Niin he olivat jonkun aikaa vankeudessa. 5
Ollessaan vankilassa vangittuina he molemmat, Egyptin
kuninkaan juomanlaskija ja leipoja, näkivät samana
yönä unta, kumpikin unensa, ja kummankin unella
oli oma selityksensä. 6 Ja kun Joosef aamulla tuli
heidän luokseen, huomasi hän heidät alakuloisiksi. 7
Silloin hän kysyi faraon hoviherroilta, jotka olivat hänen
kanssansa vankeudessa hänen isäntänsä talossa: "Miksi
te olette tänään niin murheellisen näköiset?" 8 He
vastasivat hänelle: "Olemme kumpikin nähneet unen,
eikä ole niiden selittäjää". Ja Joosef sanoi heille: "Unien
selitykset ovat Jumalan; kertokaa kuitenkin minulle". 9
Niin ylimmäinen juomanlaskija kertoi unensa Joosefille
ja sanoi hänelle: "Minä näin unta, ja katso, minun
edessäni oli viinipuu; 10 viinipuussa oli kolme oksaa,
ja samassa kun se alkoi versoa, sen kukat puhkesivat
ja marjat sen rypäleissä kypsyivät. 11 Ja minulla oli
faraon malja kädessäni, ja minä otin marjat ja pusersin
niistä mehun faraon maljaan ja annoin maljan faraon
käteen." 12 Ja Joosef sanoi hänelle: "Tämä on sen
selitys: kolme oksaa merkitsee kolmea päivää. 13
Kolmen päivän kuluttua farao korottaa sinun pääsi ja
asettaa sinut jälleen virkaasi. Ja sinä annat faraon
maljan hänen käteensä niinkuin ennenkin, kun olit hänen
juomanlaskijansa. 14 Mutta muista minua, kun sinun
hyvin käy, ja tee minulle laupeus mainitsemalla minusta
faraolle ja toimittamalla minut pois tästä talosta. 15
Sillä minut on varastettu hebrealaisten maasta, enkä
minä ole täälläkään tehnyt mitään, mistä minut olisi
tullut panna tähän vankikuoppaan." 16 Kun ylimmäinen
leipoja näki, että Joosef antoi hyvän selityksen, sanoi
hän hänelle: "Myöskin minä näin unen, ja katso, kolme
nisuleipäkoria oli minun pääni päällä. 17 Ja ylimmässä
korissa oli kaikenlaisia leivoksia faraon syötäväksi,
mutta linnut söivät ne korista, joka oli minun pääni
päällä." 18 Joosef vastasi ja sanoi: "Tämä on sen
selitys: kolme koria merkitsee kolmea päivää. 19
Kolmen päivän kuluttua farao korottaa sinun pääsi
ripustamalla sinut hirsipuuhun, ja taivaan linnut syövät
sinun lihasi." 20 Kolmantena päivänä sen jälkeen, faraon
syntymäpäivänä, tämä laittoi pidot kaikille palvelijoilleen.
Silloin hän korotti palvelijainsa joukosta sekä ylimmäisen
juomanlaskijan että ylimmäisen leipojan pään. 21
Ylimmäisen juomanlaskijan hän asetti hänen entiseen
juomanlaskijan toimeensa, niin että hän sai antaa maljan
faraon käteen; 22 mutta ylimmäisen leipojan hän hirtätti,
niinkuin Joosef oli heille selityksessään sanonut. 23

Mutta ylimmäinen juomanlaskija ei muistanut Joosefia,
vaan unhotti hänet.

41 Kahden vuoden kuluttua tapahtui, että farao näki
unen; hän oli seisovinaan Niilivirran rannalla. **2**
Ja katso, virrasta nousi seitsemän kaunista ja lihavaa
lehmää, jotka kävivät laitumella kaislikossa. **3** Ja katso,
niiden jälkeen nousi virrasta toiset seitsemän lehmää,
rumia ja laihoja; ne asettuivat edellisten lehmien viereen
virran rannalle. **4** Ja ne rumat ja laihat lehmät söivät
ne seitsemän kaunista ja lihavaa lehmää. Siihen farao
heräsi. **5** Mutta hän nukkui uudestaan ja näki toisen
kerran unta: seitsemän paksua ja kaunista tähkäpäätä
kasvoi samassa oljessa. **6** Ja katso, niiden jälkeen
kasvoi vielä seitsemän tähkäpäätä, ohutta ja itätuulen
polttamaa. **7** Ja nämä ohuet tähkäpäät nielivät ne
seitsemän paksua ja täyteläistä tähkäpäätä. Siihen farao
heräsi, ja katso, se oli unta. **8** Mutta aamulla hänen
mielensä oli levoton, ja hän kutsutti eteensä kaikki
Egyptin tietäjät ja kaikki viisaat; ja farao kertoi heille
unensa, mutta ei ollut sitä, joka olisi voinut selittää ne
faraolle. **9** Silloin puhui ylimmäinen juomanlaskija faraolle
sanoen: "Nyt minä muistan rikokseni. **10** Farao oli
vihastunut palvelijoihinsa, ja hän pani minut vankeuteen
henkivartijain päämiehen taloon, minut ja ylimmäisen
leipojan. **11** Niin me molemmat, minä ja hän, näimme
samana yönä unta; me näimme kumpikin unemme,
jolla oli oma selityksensä. **12** Ja siellä oli meidän
kanssamme hebrealainen nuorukainen, henkivartijain
päämiehen palvelija. Hänelle me kerroimme unemme,
ja hän selitti ne meille; hän selitti, mitä kummankin
uni merkitsi. **13** Ja niinkuin hän meille oli selittänyt,
niin kävikin: minut asetettiin entiseen virkaani, toinen
hirtettiin." **14** Silloin farao kutsutti Joosefin eteensä.
Ja hänet tuotiin kiiruusti vankikuopasta. Ja hän ajatti
hiuksensa ja muutti vaatteensa ja tuli faraon eteen.
15 Ja farao sanoi Joosefille: "Minä olen nähnyt unen,
eikä ole sen selittäjää, mutta olen kuullut kerrottavan
sinusta, että kun kuulet unen, sinä voit sen selittää".
16 Joosef vastasi faraolle sanoen: "En minä; mutta
Jumala antaa faraolle suotuisan vastauksen". **17** Ja
farao puhui Joosefille: "Minä näin unen; olin seisovinani
Niilivirran rannalla. **18** Ja katso, virrasta nousi seitsemän
lihavaa ja kaunista lehmää, jotka kävivät laitumella
kaislikossa. **19** Ja katso, niiden jälkeen nousi virrasta
toiset seitsemän lehmää, kurjia, kovin rumia ja laihoja;
en ole koko Egyptin maassa nähnyt niin rumia kuin
ne. **20** Ja nämä laihat ja rumat lehmät söivät ne
ensimmäiset, ne lihavat lehmät. **21** Mutta vaikka ne
olivat nielleet nämä, ei voinut huomata, että ne olivat
nielleet ne, vaan ne olivat yhtä rumannäköiset kuin
ennenkin. Siihen minä heräsin. **22** Mutta taas minä
näin unta: seitsemän täyteläistä ja kaunista tähkäpäätä
kasvoi samassa oljessa. **23** Ja katso, niiden jälkeen
kasvoi vielä seitsemän tähkäpäätä, kuivunutta, ohutta
ja itätuulen polttamaa. **24** Ja nämä ohuet tähkäpäät
nielivät ne seitsemän kaunista tähkäpäätä. Minä kerroin
tämän tietäjille, mutta ei kukaan kyennyt sanomaan
minulle, mitä se merkitsee." **25** Niin Joosef sanoi
faraolle: "Faraon unet merkitsevät kumpikin samaa;
Jumala on ilmaissut faraolle, mitä hän on tekevä.
26 Seitsemän kaunista lehmää merkitsee seitsemää
vuotta, seitsemän kaunista tähkäpäätä merkitsee myös
seitsemää vuotta; unilla on sama merkitys. **27** Ja
seitsemän laihaa ja rumaa lehmää, jotka nousivat niiden
jälkeen, merkitsee seitsemää vuotta, ja seitsemän tyhjää,
itätuulen polttamaa tähkäpäätä merkitsee seitsemää
nälkävuotta. **28** Tätä minä tarkoitin, kun sanoin faraolle:
Jumala on antanut faraon nähdä, mitä hän on tekevä.
29 Katso, tulee seitsemän vuotta, jolloin on suuri viljavuus
koko Egyptin maassa. **30** Mutta niitä seuraa seitsemän
sellaista nälkävuotta, että Egyptin maan entinen viljavuus
kokonaan unhottuu, ja nälänhätä tuottaa maalle häviön.
31 Eikä enää tiedetä mitään maassa vallinneesta
viljavuudesta sitä seuraavan nälänhädän vuoksi, sillä se
on oleva ylen kova. **32** Mutta että uni toistui faraolle, se
tietää, että Jumala on asian varmasti päättänyt ja että
Jumala antaa sen pian tapahtua. **33** Nyt valitkoon siis
farao ymmärtäväisen ja taitavan miehen ja asettakoon
hänet Egyptin hallitusmieheksi. **34** Näin tehköön farao:
asettakoon päällysmiehiä maahan ja ottakoon viidennen
osan Egyptin maan sadosta seitsemänä viljavuotena.
35 Ja koottakoon näinä hyvinä vuosina, jotka tulevat,
kaikki niiden sato ja kasattakoon viljaa faraon haltuun,
talletettakoon sato kaupunkeihin ja säilytettäköön, **36** niin
että maalla on eloa säästössä seitsemän nälkävuoden
varalle, jotka kohtaavat Egyptin maata. Niin ei maa joudu
perikatoon nälänhädän aikana." **37** Tämä puhe miellytti
faraota ja kaikkia hänen palvelijoitansa. **38** Ja farao
sanoi palvelijoilleen: "Voisimmeko löytää ketään, jossa
on Jumalan henki niinkuin tässä?" **39** Ja farao sanoi
Joosefille: "Koska Jumala on sinulle ilmoittanut kaiken
tämän, ei ole ketään niin ymmärtäväistä ja taitavaa, kuin
sinä olet. **40** Hoida sinä minun taloani, ja sinun käskyäsi
totelkoon kaikki minun kansani; ainoastaan valtaistuimen
puolesta minä olen sinua korkeampi." **41** Ja farao sanoi
Joosefille: "Katso, minä asetan sinut koko Egyptin maan
hallitusmieheksi". **42** Ja farao otti sinettisormuksensa
kädestään ja pani sen Joosefin käteen ja puetti hänen
ylleen hienot pellavavaatteet ja ripusti kultakäädyt
hänen kaulaansa. **43** Ja hän antoi hänen ajaa omissa,
lähinnä parhaissa vaunuissaan, ja hänen edellään
huudettiin: abrek! Niin asetettiin hänet koko Egyptin
maan hallitusmieheksi. **44** Ja farao sanoi Joosefille:
"Minä olen farao, mutta sinun tahtomattasi älköön
kukaan nostako kättä tai jalkaa koko Egyptin maassa".
45 Ja farao nimitti Joosefin Saafenat-Paneahiksi ja antoi

hänelle puolisoksi Aasenatin, Oonin papin Poti-Feran
tyttären. Niin Joosef lähti tarkastamaan Egyptin maata.
46 Joosef oli kolmenkymmenen vuoden vanha, kun hän
tuli faraon, Egyptin kuninkaan, palvelijaksi. Ja Joosef
lähti faraon luota ja kulki läpi koko Egyptin maan. 47
Ja seitsemänä viljavuotena maa kasvoi ylen runsaasti.
48 Ja näinä seitsemänä hyvänä vuotena, jotka tulivat
Egyptin maahan, hän kokosi kaikkea eloa ja talletti sen
kaupunkeihin. Hän talletti kuhunkin kaupunkiin sen elon,
joka tuotiin ympäristön vainioilta. 49 Niin Joosef kasasi
viljaa niinkuin meren hiekkaa, ylen suuret määrät, siihen
asti että lakattiin sitä mittaamasta, sillä se ei ollut enää
mitattavissa. 50 Joosefille syntyi, ennenkuin nälkävuosi
tuli, kaksi poikaa, jotka Aasenat, Oonin papin Poti-
Feran tytär, synnytti hänelle. 51 Esikoiselle Joosef antoi
nimen Manasse, "sillä", sanoi hän, "Jumala on saattanut
minut unhottamaan kaikki vaivani ja koko isäni kodin".
52 Toiselle hän antoi nimen Efraim, "sillä", sanoi hän,
"Jumala on tehnyt minut hedelmälliseksi kärsimysteni
maassa". 53 Ne seitsemän viljavuotta, jotka tulivat
Egyptin maahan, kuluivat loppuun. 54 Senjälkeen alkoi
seitsemän nälkävuotta, niinkuin Joosef oli sanonut, ja
tuli nälänhätä kaikkiin maihin, mutta Egyptin maassa
oli leipäviljaa kaikkialla. 55 Mutta koko Egyptin maa
näki nälkää, ja kansa huusi faraolta leipää. Silloin farao
sanoi kaikille egyptiläisille: "Menkää Joosefin luo ja
tehkää, mitä hän käskee teidän tehdä". 56 Kun nälkä
ahdisti koko maata, avasi Joosef kaikki varastot ja myi
viljaa egyptiläisille. Mutta nälänhätä tuli yhä kovemmaksi
Egyptin maassa. 57 Ja kaikista maista tultiin Egyptiin
Joosefin luo ostamaan viljaa, sillä kaikissa maissa oli
kova nälänhätä.

42 Mutta kun Jaakob sai tietää, että Egyptissä oli
viljaa, sanoi hän pojillensa: "Mitä epäröitte?" 2 Ja
hän sanoi: "Katso, minä olen kuullut, että Egyptissä on
viljaa. Menkää sinne ja ostakaa meille sieltä viljaa, että
pysyisimme hengissä emmekä kuolisi." 3 Niin kymmenen
Joosefin veljeä lähti ostamaan viljaa Egyptistä. 4 Mutta
Benjaminia, Joosefin veljeä, Jaakob ei lähettänyt hänen
veljiensä mukana, sillä hän pelkäsi, että häntä kohtaisi
jokin onnettomuus. 5 Niin Israelin pojat tulivat muiden
tulijain mukana ostamaan viljaa, sillä Kanaanin maassa
oli nälänhätä. 6 Mutta Joosef oli vallanpitäjänä maassa;
hän myi viljaa kaikelle maan kansalle. Niin Joosefin
veljet tulivat ja kumartuivat hänen edessään kasvoilleen
maahan. 7 Ja Joosef näki veljensä, ja hän tunsi heidät,
mutta tekeytyi heille vieraaksi, puhutteli heitä ankarasti ja
kysyi heiltä: "Mistä te tulette?" He vastasivat: "Kanaanin
maasta tulemme, ostamaan elintarpeita". 8 Ja Joosef
tunsi veljensä, mutta he eivät tunteneet häntä. 9 Silloin
Joosef muisti unet, jotka hän oli nähnyt heistä, ja sanoi
heille: "Te olette vakoojia; olette tulleet katsomaan, mistä
maa olisi avoin". 10 He vastasivat hänelle: "Ei, herra;
palvelijasi ovat tulleet ostamaan elintarpeita. 11 Me
olemme kaikki saman miehen poikia, olemme rehellisiä
miehiä; palvelijasi eivät ole vakoojia." 12 Mutta hän sanoi
heille: "Ei ole niin, vaan te olette tulleet katsomaan,
mistä maa olisi avoin". 13 He vastasivat: "Meitä, sinun
palvelijoitasi, on kaksitoista veljestä, saman miehen
poikia Kanaanin maasta; nuorin on nyt kotona isämme
luona, ja yhtä ei enää ole". 14 Joosef sanoi heille:
"Niin on, kuin olen teille puhunut: te olette vakoojia. 15
Näin te tulette koeteltaviksi: niin totta kuin farao elää,
te ette pääse täältä lähtemään, ellei nuorin veljenne
tule tänne. 16 Lähettäkää yksi joukostanne noutamaan
veljenne tänne, mutta teidän muiden on jääminen tänne
vangeiksi, että koeteltaisiin, oletteko puhuneet totta;
muuten, niin totta kuin farao elää, te olette vakoojia." 17
Ja hän panetti heidät vankeuteen kolmeksi päiväksi.
18 Mutta kolmantena päivänä Joosef sanoi heille: "Jos
tahdotte elää, niin tehkää näin, sillä minä olen Jumalaa
pelkääväinen: 19 jos olette rehellisiä miehiä, niin jääköön
yksi teistä, veljeksistä, vangiksi vankilaan, jossa teitä
säilytettiin, mutta te muut menkää viemään kotiin viljaa
perheittenne nälänhätään. 20 Ja tuokaa nuorin veljenne
minun luokseni. Jos teidän puheenne siten todeksi
vahvistuu, niin vältätte kuoleman." Ja heidän täytyi
tehdä niin. 21 Mutta he sanoivat toinen toisellensa:
"Totisesti, me olemme syylliset sen tähden, mitä teimme
veljellemme; sillä me näimme hänen sielunsa tuskan,
kun hän anoi meiltä armoa, emmekä kuulleet häntä.
Sentähden on meille tullut tämä tuska." 22 Ruuben
vastasi heille sanoen: "Enkö minä sanonut teille: 'Älkää
tehkö pahoin nuorukaista vastaan!' Mutta te ette kuulleet
minua; katsokaa, nyt kostetaan hänen verensä." 23
Mutta he eivät tienneet, että Joosef ymmärsi heitä, sillä
hän puhui heille tulkin kautta. 24 Ja hän kääntyi pois
heistä ja itki. Sitten hän kääntyi taas heihin päin ja
puhui heidän kanssaan. Ja hän otti heidän joukostaan
Simeonin ja vangitutti hänet heidän nähtensä. 25 Ja
Joosef käski täyttää heidän säkkinsä viljalla ja panna
jokaisen rahat takaisin hänen säkkiinsä sekä antaa
heille evästä matkalle. Ja heille tehtiin niin. 26 Ja
he sälyttivät viljansa aasien selkään ja lähtivät sieltä.
27 Kun sitten eräs heistä yöpaikassa avasi säkkinsä
syöttääkseen aasiansa, huomasi hän rahansa säkin
suussa. 28 Hän sanoi veljilleen: "Minulle on annettu
rahani takaisin; katso, se on minun säkissäni". Silloin
heidän sydämensä vavahti, ja he katsoivat säikähtyneinä
toisiinsa sanoen: "Mitä Jumala on meille tehnyt?" 29
Tultuansa isänsä Jaakobin luo Kanaanin maahan he
ilmoittivat hänelle kaikki, mitä heille oli tapahtunut, ja
sanoivat: 30 "Mies, joka on sen maan valtiaana, puhutteli
meitä ankarasti ja kohteli meitä, niinkuin olisimme olleet
maata vakoilemassa. 31 Mutta me sanoimme hänelle:
'Olemme rehellisiä miehiä emmekä mitään vakoojia;

32 meitä on kaksitoista veljestä, saman isän poikia;
yhtä ei enää ole, ja nuorin on nyt kotona isämme luona
Kanaanin maassa'. 33 Mutta mies, sen maan valtias,
sanoi meille: 'Siitä minä saan tietää, oletteko rehellisiä
miehiä: jättäkää yksi veljistänne minun luokseni; ottakaa
sitten viljaa perheittenne nälänhätään. 34 Ja menkää
ja tuokaa nuorin veljenne luokseni, saadakseni tietää,
ettette ole vakoojia, vaan rehellisiä miehiä. Sitten minä
annan teille veljenne takaisin, ja te saatte vapaasti
liikkua maassa'." 35 Kun he sitten tyhjensivät säkkinsä,
niin katso, kunkin rahakukkaro oli hänen säkissään; ja
nähdessään rahakukkaronsa he sekä heidän isänsä
peljästyivät. 36 Ja heidän isänsä Jaakob sanoi heille:
"Te teette minut lapsettomaksi; Joosefia ei enää ole,
Simeonia ei enää ole, ja Benjamininkin te tahdotte
viedä minulta; kaikki tämä kohtaa minua". 37 Ruuben
vastasi isälleen sanoen: "Saat surmata minun molemmat
poikani, jos en tuo häntä sinulle takaisin; anna hänet
minun huostaani, niin minä tuon hänet sinulle takaisin".
38 Mutta hän sanoi: "Ei minun poikani saa lähteä teidän
kanssanne, sillä hänen veljensä on kuollut, ja hän on
yksin jäljellä; jos onnettomuus kohtaa häntä matkalla,
jolle aiotte lähteä, niin te saatatte minun harmaat hapseni
vaipumaan murheella tuonelaan". **(Sheol h7585)**

43 Mutta nälänhätä oli maassa kova. 2 Ja kun he olivat
syöneet loppuun sen viljan, jonka olivat tuoneet
Egyptistä, sanoi heidän isänsä heille: "Menkää jälleen
ostamaan meille vähän elintarpeita". 3 Juuda vastasi
hänelle sanoen: "Se mies teroitti meille teroittamalla:
'Ette saa tulla minun kasvojeni eteen, ellei veljenne
ole teidän kanssanne'. 4 Jos annat veljemme seurata
meidän mukanamme, niin me lähdemme ostamaan
sinulle elintarpeita. 5 Mutta jos et anna, niin emme lähde;
sillä se mies sanoi meille: 'Ette saa tulla minun kasvojeni
eteen, ellei veljenne ole teidän kanssanne'." 6 Israel
sanoi: "Minkätähden teitte niin pahasti minua kohtaan,
että ilmaisitte tuolle miehelle teillä olevan vielä veljen?" 7
He vastasivat: "Mies kyseli tuiki tarkasti meitä ja meidän
sukuamme, sanoen: 'Elääkö isänne vielä? Onko teillä
vielä veljeä?' Silloin me ilmoitimme hänelle, niinkuin
asia on. Saatoimmeko tietää, että hän sanoisi: 'Tuokaa
tänne veljenne'?" 8 Ja Juuda sanoi isällensä Israelille:
"Anna nuorukaisen seurata minun mukanani, niin me
nousemme ja lähdemme matkalle, että jäisimme eloon,
sekä me että sinä ja vaimomme ja lapsemme, emmekä
kuolisi. 9 Minä vastaan hänestä; minun kädestäni saat
vaatia hänet. Jos en tuo häntä takaisin sinun luoksesi
ja aseta häntä eteesi, niin minä olen syyllinen sinun
edessäsi kaiken elinaikani. 10 Totisesti, jos emme
olisi näin vitkastelleet, niin olisimme jo kaksikin kertaa
voineet olla sieltä kotona." 11 Silloin heidän isänsä Israel
sanoi heille: "Jos niin on, tehkää ainakin tämä: ottakaa
säkkeihinne maan parhaimpia tuotteita ja viekää ne sille
miehelle lahjaksi: vähän balsamia ja vähän hunajaa,
kumihartsia ja hajupihkaa, pähkinöitä ja manteleita. 12 Ja
ottakaa mukaanne kaksinkertainen raha, niin että viette
takaisin sen rahan, joka palautettiin säkkienne suussa.
Ehkä se oli erehdys. 13 Ottakaa sitten mukaanne
myöskin veljenne ja nouskaa ja menkää jälleen sen
miehen luo. 14 Jumala, Kaikkivaltias, suokoon, että se
mies tekisi teille laupeuden ja antaisi toisen veljenne
sekä Benjaminin palata kotiin teidän kanssanne. Mutta
jos tulen lapsettomaksi, niin tulen lapsettomaksi." 15
Niin miehet ottivat mukaansa lahjan ja kaksinkertaisen
rahan sekä myöskin Benjaminin ja nousivat ja menivät
Egyptiin; ja he astuivat Joosefin eteen. 16 Kun
Joosef näki Benjaminin heidän seurassaan, sanoi
hän huoneenhaltijalleen: "Vie nämä miehet sisään;
teurasta teuras ja valmista se, sillä miehet saavat
syödä päivällistä minun kanssani". 17 Ja mies teki,
niinkuin Joosef oli käskenyt, ja vei miehet Joosefin
taloon. 18 Mutta miehet pelkäsivät, kun heitä vietiin
Joosefin taloon, arvellen: "Sen rahan tähden, joka
viime kerralla tuli takaisin meidän säkeissämme, ne
nyt vievät meitä tänne hyökätäkseen ja karatakseen
meidän kimppuumme, ottaakseen meidät orjiksi ja
anastaakseen aasimme". 19 Niin he menivät Joosefin
huoneenhaltijan luo ja puhuttelivat häntä talon ovella
20 ja sanoivat: "Oi kuule, herra, me olemme kerran
ennen käyneet täällä ostamassa elintarpeita, 21 ja
kun me tulimme yöpaikkaan ja avasimme säkkimme,
niin katso, jokaisen raha oli hänen säkkinsä suussa
täysipainoisena; olemme nyt tuoneet ne mukanamme
takaisin. 22 Ja olemme tuoneet mukanamme toisenkin
rahan ostaaksemme viljaa elatukseksemme. Emme
tiedä, kuka on pannut meidän rahamme säkkeihimme."
23 Hän vastasi: "Olkaa rauhassa, älkää peljätkö. Teidän
Jumalanne ja teidän isänne Jumala on antanut teidän
löytää aarteen säkeistänne. Teidän rahanne minä olen
saanut." Ja hän toi heidän luokseen Simeonin. 24 Ja
hän vei miehet Joosefin taloon ja antoi heille vettä
jalkain pesemiseksi ja heidän aaseilleen rehua. 25 He
laittoivat lahjansa järjestykseen siksi, kunnes Joosef
tulisi päivälliselle; sillä he olivat kuulleet, että saisivat
aterioida siellä. 26 Kun Joosef oli tullut kotiin, veivät he
hänelle huoneeseen lahjat, jotka heillä oli mukanaan,
ja kumartuivat maahan hänen edessänsä. 27 Hän
tervehti heitä ja kysyi: "Kuinka voi teidän vanha isänne,
josta puhuitte? Vieläkö hän elää?" 28 He vastasivat:
"Palvelijasi, meidän isämme, voi hyvin; hän elää vielä".
Ja he kumartuivat ja heittäytyivät maahan. 29 Ja hän
nosti silmänsä ja näki veljensä Benjaminin, äitinsä
pojan, ja kysyi: "Onko tämä teidän nuorin veljenne, josta
puhuitte?" Sitten hän sanoi: "Jumala olkoon sinulle,
poikani, armollinen". 30 Mutta silloin Joosef keskeytti

äkkiä puheensa, sillä nähdessään veljensä hän tuli
sydämessään liikutetuksi ja etsi tilaisuutta itkeäkseen;
niin hän meni sisähuoneeseen ja itki siellä. 31 Senjälkeen
hän pestyään kasvonsa tuli ulos, hillitsi itsensä ja
käski: "Tarjotkaa ruokaa". 32 Ja tarjottiin erikseen
hänelle ja erikseen heille ja erikseen egyptiläisille,
jotka aterioivat hänen kanssaan; egyptiläiset näet eivät
saata syödä yhdessä hebrealaisten kanssa, sillä se
on egyptiläisille kauhistus. 33 He istuivat vastapäätä
häntä iän mukaan, esikoinen ensimmäisenä ja nuorin
viimeisenä; ja ihmetellen miehet katselivat toisiaan.
34 Ja hän antoi kantaa omasta pöydästään ruokia heille, ja
Benjaminin annos oli viisi kertaa suurempi kuin kaikkien
muiden. Ja he joivat hänen kanssaan ja juopuivat.

44 Sen jälkeen Joosef käski huoneenhaltijaansa
sanoen: "Täytä miesten säkit viljalla, niin paljon
kuin he voivat kuljettaa, ja pane itsekunkin raha hänen
säkkinsä suuhun. 2 Ja nuorimman säkin suuhun
pane minun maljani, tuo hopeamalja, ynnä hänen
viljarahansa." Ja hän teki, niinkuin Joosef käski. 3
Aamulla päivän valjetessa miehet saivat aaseinensa
lähteä matkalle. 4 Mutta kun he olivat ehtineet
vähän matkaa kaupungin ulkopuolelle, sanoi Joosef
huoneenhaltijalleen: "Nouse ja aja miehiä takaa, ja
kun saavutat heidät, sano heille: 'Minkätähden olette
palkinneet hyvän pahalla? 5 Onhan se juuri se, josta
isäntäni juo ja josta hän salaisia tiedustelee. Te olette
pahoin tehneet menetellessänne näin.'" 6 Kun hän
sitten saavutti heidät, puhui hän heille nämä sanat. 7
He vastasivat hänelle: "Minkätähden herramme puhuu
näin? Pois se, että palvelijasi tekisivät niin! 8 Katso,
rahan, jonka löysimme säkkiemme suusta, me olemme
tuoneet takaisin sinulle Kanaanin maasta; kuinka siis
olisimme varastaneet hopeata tai kultaa herrasi talosta?
9 Se palvelijoistasi, jolta se löydetään, kuolkoon; ja
me muut tulemme herramme orjiksi." 10 Hän vastasi:
"Olkoon niin, kuin olette puhuneet; se, jolta se löydetään,
olkoon minun orjani. Mutta te muut pääsette vapaiksi."
11 Ja he laskivat nopeasti säkkinsä maahan, ja jokainen
avasi säkkinsä. 12 Ja hän etsi, alkaen vanhimmasta ja
lopettaen nuorimpaan, ja malja löytyi Benjaminin säkistä.
13 Silloin he repäisivät vaatteensa, kuormasivat kukin
tavaransa aasinsa selkään ja palasivat kaupunkiin. 14 Ja
Juuda meni veljinensä Joosefin taloon, jossa tämä vielä
oli, ja he lankesivat maahan hänen eteensä. 15 Silloin
Joosef sanoi heille: "Mitä olettekaan tehneet! Ettekö
tienneet, että minun kaltaiseni mies saa salatut ilmi?" 16
Juuda vastasi: "Mitä sanoisimmekaan herralleni, mitä
puhuisimme ja millä puolustautuisimme! Jumala on
paljastanut palvelijaisi syyllisyyden. Katso, me olemme
herrani orjat, niin hyvin me muut kuin se, jolta malja
löytyi." 17 Hän sanoi: "Pois se, että minä tekisin niin!
Se, jolta malja löytyi, olkoon minun orjani, mutta te muut
menkää rauhassa kotiin isänne luo." 18 Silloin Juuda
astui hänen eteensä ja sanoi: "Oi herrani, salli palvelijasi
puhua sananen herrani kuullen, älköönkä vihasi syttykö
palvelijaasi kohtaan, sillä sinä olet niinkuin itse farao! 19
Herrani kysyi palvelijoiltaan sanoen: 'Onko teillä isää tai
veljeä?' 20 Me vastasimme herralleni: 'Meillä on kotona
vanha isä ja veli, joka on syntynyt hänen vanhoilla
päivillänsä ja on vielä nuori; mutta tämän veli on kuollut,
ja niin hän on jäänyt yksin äidistänsä, ja hänen isänsä
rakastaa häntä'. 21 Niin sinä sanoit palvelijoillesi: 'Tuokaa
hänet tänne minun luokseni, että silmäni saisivat katsella
häntä'. 22 Me vastasimme herralleni: 'Nuorukainen ei
saata jättää isäänsä, sillä jos hän jättäisi isänsä, niin
tämä kuolisi'. 23 Mutta sinä sanoit palvelijoillesi: 'Jos
nuorin veljenne ei tule tänne teidän kanssanne, niin
älkää enää näyttäytykö minun kasvojeni edessä'. 24
Ja me menimme kotiin palvelijasi, minun isäni, luo ja
kerroimme hänelle herrani sanat. 25 Niin isämme sanoi:
'Menkää jälleen ostamaan meille vähän elintarpeita'. 26
Me sanoimme: 'Emme voi lähteä sinne; ainoastaan jos
nuorin veljemme seuraa mukanamme, me lähdemme,
sillä me emme voi näyttäytyä sen miehen kasvojen
edessä, jollei nuorin veljemme ole mukanamme'. 27
Niin palvelijasi, minun isäni, sanoi meille: 'Tiedättehän
itse, että vaimoni synnytti minulle kaksi poikaa. 28
Toinen lähti pois luotani, ja minä sanoin: Varmaan
hänet on raadeltu kuoliaaksi, enkä minä ole häntä siitä
päivin nähnyt. 29 Jos te nyt viette minulta tämänkin ja
jos onnettomuus kohtaa häntä, niin te saatatte minun
harmaat hapseni vaipumaan tuskalla tuonelaan.' **(Sheol
h7585)** 30 Jos minä siis tulisin kotiin palvelijasi, isäni, luo
eikä meillä olisi mukanamme nuorukaista, johon hän on
kaikesta sielustaan kiintynyt, 31 niin hän nähdessään,
ettei nuorukainen ole kanssamme, kuolisi, ja me,
sinun palvelijasi, saattaisimme palvelijasi, isämme,
harmaat hapset vaipumaan murheella tuonelaan. **(Sheol
h7585)** 32 Sillä palvelijasi on luvannut isälleen vastata
nuorukaisesta ja sanonut: 'Jos en tuo häntä takaisin
luoksesi, niin minä olen syyllinen isäni edessä kaiken
elinaikani'. 33 Ja jääköön siis palvelijasi herralleni orjaksi
nuorukaisen sijaan, ja nuorukainen menköön kotiin
veljiensä kanssa. 34 Sillä kuinka minä voisin mennä
kotiin isäni luo, jollei nuorukainen olisi kanssani? En
voisi nähdä sitä surkeutta, joka tulisi isäni osaksi."

45 Silloin Joosef ei voinut kauemmin hillitä itseään
kaikkien niiden nähden, jotka seisoivat hänen
ympärillään. Hän huusi: "Antakaa kaikkien mennä pois
minun luotani!" Niin ei ollut ketään saapuvilla, kun Joosef
ilmaisi itsensä veljilleen. 2 Ja hän purskahti ääneensä
itkemään, niin että egyptiläiset ja faraon hoviväki sen
kuulivat. 3 Ja Joosef sanoi veljilleen: "Minä olen Joosef.
Vieläkö minun isäni elää?" Mutta hänen veljensä eivät
voineet vastata hänelle, niin hämmästyksissään he

olivat hänen edessään. 4 Mutta Joosef sanoi veljilleen:
"Tulkaa tänne luokseni". Ja he tulivat. Niin hän sanoi:
"Minä olen Joosef, teidän veljenne, jonka myitte Egyptiin.
5 Mutta älkää nyt olko murheissanne älkääkä pahoitelko
sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on
minut lähettänyt teidän edellänne pitääkseen teidät
hengissä. 6 Kaksi vuotta on nyt nälänhätä ollut maassa,
ja vielä on jäljellä viisi vuotta, joina ei kynnetä eikä eloa
korjata. 7 Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne
säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen
teidät hengissä, pelastukseksi monille. 8 Ette siis te ole
lähettäneet minua tänne, vaan Jumala; hän asetti minut
faraon neuvonantajaksi ja koko hänen hovinsa herraksi
ja koko Egyptin maan valtiaaksi. 9 Menkää, rientäkää
minun isäni tykö ja sanokaa hänelle: 'Näin sanoo
poikasi Joosef: Jumala on asettanut minut koko Egyptin
herraksi, tule luokseni, älä viivyttele! 10 Sinä saat asettua
Goosenin maakuntaan ja olla minun läheisyydessäni,
sinä ja sinun lapsesi ja lastesi lapset, pikkukarjasi ja
raavaskarjasi, kaikki, mitä sinulla on. 11 Minä elätän
sinua siellä-vielä on näet viisi nälkävuotta-niin ettet sinä
eikä sinun perheesi eikä kukaan omaisistasi ole sortuva
puutteeseen.' 12 Te näette omin silmin, ja myöskin
veljeni Benjamin näkee, että minä itse teille puhun. 13
Kertokaa siis isällenne kaikesta siitä kunniasta, joka on
tullut minun osakseni Egyptissä, ja kaikesta, mitä olette
nähneet, ja rientäkää ja tuokaa isäni tänne." 14 Ja hän
lankesi veljensä Benjaminin kaulaan ja itki, ja myöskin
Benjamin itki hänen kaulassaan. 15 Ja hän suuteli kaikkia
veljiään ja itki heidän rinnoillaan. Senjälkeen hänen
veljensä puhelivat hänen kanssaan. 16 Kun sanoma
siitä, että Joosefin veljet olivat saapuneet, kuului faraon
hoviin, oli se faraon ja kaikkien hänen palvelijainsa
mieleen. 17 Ja farao sanoi Joosefille: "Sano veljillesi:
'Tehkää näin: sälyttäkää kuormat juhtainne selkään ja
lähtekää kotiin Kanaanin maahan, 18 ottakaa isänne ja
perheenne ja tulkaa minun luokseni, niin minä annan
teille parasta, mitä Egyptissä on, ja te saatte syödä
maan lihavuudesta'. 19 Ja näin sinun on käskettävä
heitä: 'Tehkää näin: ottakaa itsellenne vaunuja Egyptin
maasta lapsianne ja vaimojanne varten ja tuokaa isänne
ja tulkaa. 20 Älkää surko taloustavaroitanne, sillä mitä
parasta on koko Egyptin maassa, se on oleva teidän
omanne.'" 21 Israelin pojat tekivät niin, ja Joosef antoi
heille vaunuja faraon käskyn mukaan sekä evästä
matkaa varten. 22 Hän antoi kullekin heistä juhlapuvun,
mutta Benjaminille hän antoi kolmesataa hopeasekeliä
sekä viisi juhlapukua. 23 Samoin hän lähetti isälleen
lahjaksi kymmenen aasia, jotka olivat kuormitetut Egyptin
parhaimmilla tavaroilla, ja kymmenen aasintammaa,
jotka kantoivat viljaa ja leipää sekä eväitä hänen isälleen
matkaa varten. 24 Sitten hän päästi veljensä menemään
ja sanoi heille: "Älkää riidelkö matkalla". 25 Niin he
lähtivät Egyptistä ja tulivat isänsä Jaakobin luo Kanaanin
maahan. 26 Ja he kertoivat hänelle ja sanoivat: "Joosef
on vielä elossa ja on koko Egyptin maan valtias". Mutta
hänen sydämensä pysyi kylmänä, sillä hän ei uskonut
heitä. 27 Niin he kertoivat hänelle kaiken, mitä Joosef
oli heille puhunut. Ja kun hän näki vaunut, jotka Joosef
oli lähettänyt häntä tuomaan, niin elpyi heidän isänsä
Jaakobin henki. 28 Ja Israel sanoi: "Nyt on minulla
kyllin; poikani Joosef elää vielä, minä menen häntä
katsomaan, ennenkuin kuolen".

46 Niin Israel lähti matkalle mukanaan kaikki, mitä
hänellä oli. Ja kun hän saapui Beersebaan,
uhrasi hän teurasuhreja isänsä Iisakin Jumalalle. 2 Ja
Jumala puhui Israelille näyssä yöllä; hän sanoi: "Jaakob,
Jaakob!" Tämä vastasi: "Tässä olen". 3 Niin hän sanoi:
"Minä olen Jumala, sinun isäsi Jumala; älä pelkää
mennä Egyptiin, sillä minä teen sinut siellä suureksi
kansaksi. 4 Minä menen sinun kanssasi Egyptiin, ja minä
myös johdatan sinut sieltä takaisin. Ja Joosefin käsi on
sulkeva sinun silmäsi." 5 Ja Jaakob lähti Beersebasta,
ja Israelin pojat nostivat isänsä Jaakobin, lapsensa ja
vaimonsa vaunuihin, jotka farao oli lähettänyt häntä
noutamaan. 6 Ja he ottivat karjansa ja tavaransa, jotka
he olivat hankkineet Kanaanin maassa, ja tulivat niin
Egyptiin, Jaakob ynnä kaikki hänen jälkeläisensä. 7
Poikansa ja poikiensa pojat, tyttärensä ja poikiensa
tyttäret, kaikki jälkeläisensä, hän vei mukanaan Egyptiin.
8 Nämä ovat Israelin lasten nimet, niiden, jotka tulivat
Egyptiin: Jaakob ja hänen poikansa. Jaakobin esikoinen
oli Ruuben. 9 Ruubenin pojat olivat Hanok, Pallu,
Hesron ja Karmi. 10 Simeonin pojat olivat Jemuel,
Jaamin, Oohad, Jaakin, Soohar ja Saul, kanaanilaisen
vaimon poika. 11 Leevin pojat olivat Geerson, Kehat ja
Merari. 12 Juudan pojat olivat Eer, Oonan, Seela, Peres
ja Serah; mutta Eer ja Oonan kuolivat Kanaanin maassa.
Pereksen pojat olivat Hesron ja Haamul. 13 Isaskarin
pojat olivat Toola, Puvva, Joob ja Simron. 14 Sebulonin
pojat olivat Sered, Eelon ja Jahleel. 15 Nämä olivat
Leean pojat; ne hän synnytti Jaakobille Mesopotamiassa
sekä tyttären Diinan. Näitä Jaakobin poikia ja tyttäriä oli
kaikkiaan kolmekymmentä kolme henkeä. 16 Gaadin
pojat olivat Sifjon ja Haggi, Suuni ja Esbon, Eeri ja
Arodi ja Areli. 17 Asserin pojat olivat Jimna, Jisva,
Jisvi ja Beria; heidän sisarensa oli Serah. Berian pojat
olivat Heber ja Malkiel. 18 Nämä olivat Silpan lapset,
hänen, jonka Laaban antoi tyttärellensä Leealle, ja hän
synnytti ne Jaakobille, kuusitoista henkeä. 19 Raakelin,
Jaakobin vaimon, pojat olivat Joosef ja Benjamin. 20 Ja
pojat, jotka syntyivät Joosefille Egyptin maassa, olivat
Manasse ja Efraim; nämä synnytti hänelle Aasenat,
Oonin papin Poti-Feran tytär. 21 Benjaminin pojat olivat
Bela, Beker ja Asbel, Geera ja Naaman, Eehi ja Roos,

Muppim ja Huppim ja Ard. 22 Nämä olivat Raakelin pojat,
jotka syntyivät Jaakobille, kaikkiaan neljätoista henkeä.
23 Daanin poika oli Husim. 24 Naftalin pojat olivat
Jahseel, Guuni, Jeeser ja Sillem. 25 Nämä olivat Bilhan
pojat, hänen, jonka Laaban antoi tyttärellensä Raakelille,
ja hän synnytti ne Jaakobille, kaikkiaan seitsemän
henkeä. 26 Kaikkiaan oli niitä, jotka Jaakobin kanssa
siirtyivät Egyptiin ja olivat lähteneet hänen kupeistansa,
paitsi Jaakobin miniöitä, yhteensä kuusikymmentä kuusi
henkeä. 27 Ja Joosefin poikia, jotka syntyivät hänelle
Egyptissä, oli kaksi. Jaakobin perheen jäseniä, jotka
siirtyivät Egyptiin, oli kaikkiaan seitsemänkymmentä
henkeä. 28 Ja hän lähetti Juudan edellänsä Joosefin
luo ilmoittamaan hänelle tulostaan Gooseniin. Niin he
tulivat Goosenin maakuntaan. 29 Ja Joosef valjastutti
vaununsa ja meni isäänsä Israelia vastaan Gooseniin.
Ja kun hän saapui hänen eteensä, lankesi hän hänen
kaulaansa ja itki kauan hänen kaulassaan. 30 Ja Israel
sanoi Joosefille: "Nyt minä kuolen mielelläni, kun olen
nähnyt sinun kasvosi ja tiedän, että sinä vielä elät". 31
Sen jälkeen Joosef sanoi veljilleen ja isänsä perheelle:
"Minä menen ilmoittamaan faraolle ja sanon hänelle:
'Minun veljeni ja minun isäni perhe, jotka ovat olleet
Kanaanin maassa, ovat saapuneet luokseni. 32 Ja
nämä miehet ovat paimenia, sillä he hoitavat karjaa;
ja he ovat tuoneet mukanaan lampaansa, karjansa ja
kaiken muun omaisuutensa.' 33 Kun siis farao kutsuu
teidät eteensä ja kysyy: 'Mikä teidän ammattinne on?' 34
niin vastatkaa: 'Me, sinun palvelijasi, olemme hoitaneet
karjaa nuoruudestamme tähän asti, me niinkuin meidän
isämmekin' -että saisitte asettua Goosenin maakuntaan.
Sillä kaikki paimenet ovat egyptiläisille kauhistus."

47 Ja Joosef meni ja ilmoitti faraolle, sanoen:
"Minun isäni ja veljeni ovat pikkukarjoineen ja
raavaskarjoineen, kaikkine omaisuuksineen, tulleet
Kanaanin maasta, ja katso, he ovat Goosenin
maakunnassa". 2 Ja hän oli ottanut mukaansa veljiensä
joukosta viisi miestä; ne hän toi faraon eteen. 3 Niin farao
kysyi hänen veljiltänsä: "Mikä on teidän ammattinne?"
He vastasivat faraolle: "Me, sinun palvelijasi, olemme
paimenia, me niinkuin isämmekin". 4 Ja he sanoivat
vielä faraolle: "Me olemme tulleet asuaksemme jonkun
aikaa tässä maassa; sillä palvelijoillasi ei ollut laidunta
karjalleen, koska kova nälänhätä on Kanaanin maassa.
Suo siis palvelijaisi asettua Goosenin maakuntaan."
5 Niin farao sanoi Joosefille: "Isäsi ja veljesi ovat
tulleet sinun luoksesi. 6 Egyptin maa on avoinna sinun
edessäsi; sijoita isäsi ja veljesi maan parhaaseen osaan.
Asukoot Goosenin maakunnassa; ja jos tiedät heidän
joukossaan olevan kelvollisia miehiä, niin aseta heidät
minun karjani päällysmiehiksi." 7 Senjälkeen Joosef
toi isänsä Jaakobin sisään ja esitti hänet faraolle. Ja
Jaakob toivotti faraolle siunausta. 8 Niin farao kysyi
Jaakobilta: "Kuinka monta ikävuotta sinulla on?" 9
Jaakob vastasi faraolle: "Minun vaellusaikani on kestänyt
sata kolmekymmentä vuotta. Vähät ja pahat ovat olleet
minun elinvuosieni päivät eivätkä ole saavuttaneet
sitä elinvuosien määrää, mikä isilläni oli vaelluksensa
aikana." 10 Ja Jaakob toivotti faraolle siunausta ja lähti
hänen luotaan. 11 Ja Joosef sijoitti isänsä ja veljensä
Egyptin maahan ja antoi heille maaomaisuutta maan
parhaasta osasta, Ramseksen maakunnasta, niinkuin
farao oli hänen käskenyt tehdä. 12 Ja Joosef elätti
isäänsä ja veljiänsä ja koko isänsä perhettä antamalla
jokaiselle elatusta vaimojen ja lasten luvun mukaan.
13 Mutta ei missään koko maassa ollut leipää; sillä
nälänhätä oli hyvin kova, niin että Egyptin maa ja
Kanaanin maa olivat nääntymässä nälkään. 14 Ja
viljalla, jota ostettiin, Joosef kokosi kaiken rahan, mitä oli
Egyptin maassa ja Kanaanin maassa; ja Joosef vei rahat
faraon hoviin. 15 Kun raha oli loppunut Egyptin maasta
ja Kanaanin maasta, tulivat kaikki egyptiläiset Joosefin
luo, sanoen: "Anna meille leipää. Miksi me kuolisimme
sinun silmiesi edessä? Sillä raha on loppunut." 16
Joosef vastasi: "Tuokaa tänne karjanne. Minä annan
teille leipää karjastanne, jos rahanne on loppunut." 17
Ja he toivat Joosefille karjansa, ja Joosef antoi heille
leipää hevosista, lampaista, raavaskarjasta ja aaseista.
Niin hän sen vuoden elätti heitä leivällä kaiken heidän
karjansa hinnasta. 18 Niin kului se vuosi. Seuraavana
vuonna he tulivat taas hänen luoksensa ja sanoivat
hänelle: "Emme tahdo salata herraltamme, että raha
on lopussa, ja myöskin eläimemme ovat joutuneet
herramme omiksi; meillä ei ole muuta jäljellä annettavana
herrallemme kuin ruumiimme ja peltomme. 19 Miksi me
menehtyisimme sinun silmiesi edessä, sekä me itse että
meidän peltomme? Osta meidät ja peltomme leivällä,
niin me tulemme peltoinemme faraon orjiksi. Anna
meille siementä, että eläisimme emmekä kuolisi eivätkä
peltomme joutuisi autioiksi." 20 Niin Joosef osti faraolle
kaikki Egyptin pellot; sillä egyptiläiset myivät jokainen
vainionsa, koska nälkä ahdisti heitä. Niin joutui maa
faraon omaksi. 21 Ja hän siirsi kansan kaupunkeihin,
Egyptin toisesta äärestä toiseen saakka. 22 Ainoastaan
pappien peltoja hän ei ostanut; sillä papeilla oli määrätyt
tulot faraolta ja he elivät niistä määrätyistä tuloistaan,
jotka he faraolta saivat. Sentähden heidän ei tarvinnut
myydä peltojansa. 23 Ja Joosef sanoi kansalle: "Katso,
minä olen nyt ostanut teidät ja teidän peltonne faraolle;
katso, tässä on teille siementä, kylväkää peltonne. 24
Mutta sadosta teidän on annettava viides osa faraolle;
mutta neljä viidettä osaa jääköön teille pellon siemeneksi
sekä ravinnoksi itsellenne ja niille, jotka talossanne
ovat, sekä elatukseksi vaimoillenne ja lapsillenne." 25
He vastasivat: "Sinä olet pitänyt meidät hengissä; suo
meidän vain saada armo herramme silmien edessä,

niin olemme faraon orjia". 26 Niin Joosef teki sen
säädökseksi, joka vielä tänäkin päivänä on voimassa
Egyptin pelloista, että faraolle on annettava viides
osa. Ainoastaan pappien pellot eivät joutuneet faraon
omiksi. 27 Niin Israel jäi asumaan Egyptiin, Goosenin
maakuntaan; he asettuivat sinne ja olivat hedelmällisiä
ja lisääntyivät suuresti. 28 Ja Jaakob eli Egyptin maassa
seitsemäntoista vuotta, ja koko hänen elinaikansa oli
sata neljäkymmentä seitsemän vuotta. 29 Kun lähestyi
aika, jolloin Israelin oli kuoltava, kutsui hän poikansa
Joosefin ja sanoi hänelle: "Jos olen saanut armon sinun
silmiesi edessä, niin pane nyt kätesi minun kupeeni alle
ja osoita minulle laupeus ja uskollisuus: älä hautaa minua
Egyptiin, 30 sillä minä tahdon levätä isieni luona; vie
siis minut Egyptistä ja hautaa minut heidän hautaansa".
Hän vastasi: "Minä teen, niinkuin sanot". 31 Hän sanoi:
"Vanno se minulle". Ja hän vannoi hänelle. Silloin Israel
rukoili, kumartuneena vuoteensa päänalaista vasten.

48 Tämän jälkeen tuotiin Joosefille sana: "Katso, isäsi
on sairaana". Ja hän otti mukaansa molemmat
poikansa, Manassen ja Efraimin. 2 Ja Jaakobille
ilmoitettiin ja sanottiin: "Katso, poikasi Joosef on
tullut sinun luoksesi". Niin Israel kokosi voimansa
ja nousi istumaan vuoteessaan. 3 Ja Jaakob sanoi
Joosefille: "Jumala, Kaikkivaltias, ilmestyi minulle
Luusissa Kanaanin maassa ja siunasi minut 4 ja sanoi
minulle: 'Katso, minä teen sinut hedelmälliseksi ja annan
sinun lisääntyä, annan tulla sinusta suuren kansojen
joukon, ja minä annan sinun jälkeläisillesi tämän maan
ikuiseksi perintömaaksi'. 5 Kaksi poikaasi, jotka ovat
sinulle syntyneet Egyptin maassa, ennenkuin minä tulin
luoksesi Egyptiin, olkoot minun omani; Efraim ja Manasse
olkoot minun omani niinkuin Ruuben ja Simeon. 6 Mutta
ne lapsesi, jotka ovat syntyneet sinulle heidän jälkeensä,
olkoot sinun; nimitettäköön heitä veljiensä nimellä heidän
perintöosassaan. 7 Palatessani Mesopotamiasta kuoli
minulta Raakel matkalla Kanaanissa, kun vielä oli jonkun
verran matkaa Efrataan; ja minä hautasin hänet siellä
Efratan" -se on Beetlehemin-"tien varteen". 8 Kun nyt
Israel huomasi Joosefin pojat, kysyi hän: "Keitä nämä
ovat?" 9 Joosef vastasi isälleen: "Ne ovat minun poikani,
jotka Jumala on minulle täällä antanut". Hän sanoi:
"Tuo heidät minun luokseni siunatakseni heidät". 10
Mutta Israelin silmät olivat vanhuudesta hämärät, niin
ettei hän voinut nähdä. Niin Joosef toi heidät hänen
luokseen, ja hän suuteli heitä ja syleili heitä. 11 Ja
Israel sanoi Joosefille: "En olisi uskonut saavani nähdä
sinun kasvojasi; ja katso, Jumala on suonut minun
nähdä sinun jälkeläisiäsikin". 12 Ja Joosef otti heidät
pois hänen polviltansa ja kumartui maahan kasvoilleen.
13 Sitten Joosef tarttui heihin molempiin, Efraimiin
oikealla kädellänsä, vasemmalla Israelista, ja Manasseen
vasemmalla kädellänsä, oikealla Israelista, ja toi heidät
niin hänen eteensä. 14 Mutta Israel ojensi oikean
kätensä ja laski sen Efraimin pään päälle, vaikka tämä
oli nuorempi, ja vasemman kätensä Manassen pään
päälle; hän pani siis kätensä ristikkäin, sillä Manasse
oli esikoinen. 15 Ja hän siunasi Joosefin sanoen:
"Jumala, jonka kasvojen edessä minun isäni Aabraham
ja Iisak ovat vaeltaneet, Jumala, joka on minua kainnut
syntymästäni hamaan tähän päivään asti, 16 enkeli, joka
on minut pelastanut kaikesta pahasta, siunatkoon näitä
nuorukaisia; heitä mainittaessa mainittakoon minun
nimeni ja minun isieni Aabrahamin ja Iisakin nimi, ja
he lisääntykööt suuresti keskellä maata". 17 Mutta
kun Joosef huomasi, että hänen isänsä laski oikean
kätensä Efraimin pään päälle, pani hän sen pahakseen
ja tarttui isänsä käteen siirtääkseen sen Efraimin pään
päältä Manassen pään päälle. 18 Ja Joosef sanoi
isälleen: "Ei niin, isäni, sillä tämä on esikoinen; pane
oikea kätesi hänen päänsä päälle". 19 Mutta hänen
isänsä epäsi ja sanoi: "Kyllä tiedän, poikani, kyllä tiedän;
hänestäkin on tuleva kansa, hänkin on tuleva suureksi,
mutta hänen nuorempi veljensä on kuitenkin tuleva
häntä suuremmaksi, ja hänen jälkeläisistään on tuleva
kansan paljous". 20 Ja niin hän siunasi heidät sinä
päivänä, sanoen: "Sinun nimelläsi siunataan Israelissa,
sanotaan: Jumala tehköön sinut Efraimin ja Manassen
kaltaiseksi". Niin hän asetti Efraimin Manassen edelle.
21 Ja Israel sanoi Joosefille: "Katso, minä kuolen, mutta
Jumala on teidän kanssanne ja vie teidät takaisin isienne
maahan. 22 Ja lisäksi siihen, minkä veljesi saavat, minä
annan sinulle vuorenharjanteen, jonka olen miekallani ja
jousellani ottanut amorilaisilta."

49 Sitten Jaakob kutsui poikansa ja sanoi:
"Kokoontukaa, niin minä ilmoitan teille, mitä teille
päivien lopulla tapahtuu. 2 Tulkaa kokoon ja kuulkaa,
Jaakobin pojat, kuulkaa isäänne Israelia. 3 Ruuben,
sinä olet minun esikoiseni, minun voimani ja minun
miehuuteni ensimmäinen, ensi sijalla arvossa, ensi
sijalla vallassa. 4 Mutta sinä kuohahdat kuin vesi,
et pysy ensi sijalla, sillä sinä nousit isäsi leposijalle;
silloin sinä sen saastutit. Niin, hän nousi vuoteeseeni.
5 Simeon ja Leevi, veljekset, heidän aseensa ovat
väkivallan aseet. 6 Heidän neuvoonsa ei suostu minun
sieluni, heidän seuraansa ei yhdy minun sydämeni; sillä
vihassaan he murhasivat miehiä, omavaltaisuudessaan
he silpoivat härkiä. 7 Kirottu olkoon heidän vihansa,
sillä se on raju, heidän kiukkunsa, sillä se on julma.
Minä jakelen heidät Jaakobin sekaan ja hajotan heidät
Israelin sekaan. 8 Juuda, sinua sinun veljesi ylistävät;
sinun kätesi on vihollistesi niskassa, sinua kumartavat
isäsi pojat. 9 Juuda on nuori leijona; saaliilta olet,
poikani, noussut. Hän on asettunut makaamaan, hän
lepää kuin leijona, kuin naarasleijona-kuka uskaltaa
häntä häiritä? 10 Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä

hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee
hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat. 11 Hän sitoo
aasinsa viinipuuhun, viiniköynnökseen aasinsa varsan;
hän huuhtoo vaatteensa viinissä; viittansa rypäleen
veressä. 12 Hänen silmänsä ovat viinistä sameat,
hänen hampaansa valkeat maidosta. 13 Sebulon asuu
meren rannalla, laivojen rannikolla, hänen sivunsa on
Siidoniin päin. 14 Isaskar on luiseva aasi, joka loikoilee
karjatarhojen välissä. 15 Hän huomasi lepopaikkansa
suloiseksi ja maan ihanaksi; niin hän taivutti olkansa
taakan alle ja joutui työveroa tekemään. 16 Daan hankkii
oikeutta kansalleen, hänkin yhtenä Israelin sukukunnista.
17 Daan on käärmeenä tiellä, on polulla kyynä, joka puree
hevosta vuohiseen, niin että ratsastaja syöksyy selin
maahan. 18 Sinulta minä odotan pelastusta, Herra. 19
Gaadia ahdistavat rosvojoukot, mutta hän itse ahdistaa
heitä heidän kintereillään. 20 Asserista tulee lihavuus,
hänen leipänsä, hän tarjoaa kuninkaan herkkuja. 21
Naftali on nopea peura; hän antaa kauniita sanoja. 22
Joosef on nuori hedelmäpuu, nuori hedelmäpuu lähteen
reunalla; sen oksat ulottuvat yli muurin. 23 Jousimiehet
hätyyttävät häntä, ampuvat ja ahdistavat häntä. 24 Mutta
hänen jousensa pysyy lujana, ja hänen käsivartensa
ovat notkeat Jaakobin Väkevän avulla, kaitsijan, Israelin
kallion, 25 isäsi Jumalan, avulla, joka sinua auttakoon,
Kaikkivaltiaan avulla, joka sinua siunatkoon, antakoon
siunauksia taivaasta ylhäältä, siunauksia syvyydestä
alhaalta, siunauksia nisistä ja kohdusta. 26 Sinun isäsi
siunaukset kohoavat yli minun vanhempaini siunausten,
yli ikuisten kukkulain ihanuuden. Ne laskeutukoot
Joosefin pään päälle, veljiensä ruhtinaan päälaelle.
27 Benjamin on raatelevainen susi; aamulla hän syö
riistaa, ja illalla hän jakaa saalista." 28 Nämä ovat kaikki
Israelin sukukunnat, luvultaan kaksitoista, ja tämän puhui
heille heidän isänsä siunatessaan heidät; hän siunasi
jokaisen erikseen erityisellä siunauksella. 29 Ja hän
käski heitä ja sanoi heille: "Minut otetaan pois heimoni
tykö; haudatkaa minut isieni viereen, siihen luolaan,
joka on heettiläisen Efronin vainiolla, 30 luolaan, joka
on Makpelan vainiolla, itään päin Mamresta Kanaanin
maassa, jonka vainion Aabraham osti heettiläiseltä
Efronilta perintöhaudakseen. 31 Siihen on haudattu
Aabraham ja hänen vaimonsa Saara, siihen on haudattu
Iisak ja hänen vaimonsa Rebekka, ja siihen minäkin
hautasin Leean, 32 siihen vainioon, joka luolineen
on ostettu heettiläisiltä." 33 Kun Jaakob oli antanut
määräyksensä pojilleen, veti hän jalkansa vuoteeseen
ja kuoli ja tuli otetuksi heimonsa tykö.

50 Ja Joosef vaipui isänsä kasvoja vasten, itki
siinä kumartuneena hänen ylitsensä ja suuteli
häntä. 2 Sitten Joosef käski lääkäreitä, jotka
olivat hänen palveluksessaan, balsamoimaan hänen
isänsä, ja lääkärit balsamoivat Israelin. 3 Siihen
kului neljäkymmentä päivää, sillä niin pitkä aika
kuluu balsamoimiseen. Ja egyptiläiset itkivät häntä
seitsemänkymmentä päivää. 4 Sittenkuin hänen
muistoksensa vietetty suruaika oli päättynyt, puhui
Joosef faraon hoviväelle: "Jos olen saanut armon
teidän silmienne edessä, niin puhukaa minun puolestani
faraolle näin: 5 Isäni vannotti minua sanoen: 'Katso,
minä kuolen, hautaa minut omaan hautaani, jonka olen
kaivanut itselleni Kanaanin maassa'. Anna minun siis
nyt mennä hautaamaan isäni; sitten palaan takaisin."
6 Farao vastasi: "Mene hautaamaan isäsi sen valan
mukaan, jonka olet hänelle vannonut". 7 Niin Joosef
meni hautaamaan isäänsä, ja hänen kanssaan menivät
kaikki faraon palvelijat, hänen hovinsa vanhimmat ja
kaikki Egyptin maan vanhimmat 8 sekä koko Joosefin
perhe, hänen veljensä ja hänen isänsä perhe; ainoastaan
vaimonsa, lapsensa, pikkukarjansa ja raavaskarjansa
he jättivät Goosenin maakuntaan; 9 hänen mukanaan
meni myös sekä vaunuja että ratsumiehiä. Ja niin heitä
oli sangen suuri joukko. 10 Kun he saapuivat Gooren-
Aatadiin, joka on Jordanin tuolla puolella, panivat he
siellä toimeen ylen suuret ja juhlalliset valittajaiset, ja
hän vietti isänsä surujuhlaa seitsemän päivää. 11 Ja
kun maan asukkaat, kanaanilaiset, näkivät surujuhlan
Gooren-Aatadissa, sanoivat he: "Siellä on egyptiläisillä
suuri surujuhla". Siitä sai paikka nimekseen Aabel-
Misraim; se on Jordanin tuolla puolella. 12 Ja hänen
poikansa tekivät hänelle, niinkuin hän oli määrännyt
heille: 13 hänen poikansa veivät hänet Kanaanin maahan
ja hautasivat hänet Makpelan vainiolla olevaan luolaan,
jonka vainion Aabraham oli ostanut perintöhaudaksi
heettiläiseltä Efronilta ja joka oli itään päin Mamresta.
14 Senjälkeen kuin Joosef oli haudannut isänsä, palasi
hän Egyptiin, hän ja hänen veljensä sekä kaikki, jotka
hänen kanssaan olivat menneet hautaamaan hänen
isäänsä. 15 Mutta kun Joosefin veljet näkivät, että
heidän isänsä oli kuollut, ajattelivat he: "Ehkä Joosef
nyt alkaa vainota meitä ja kostaa meille kaiken sen
pahan, mitä me olemme hänelle tehneet". 16 Niin he
lähettivät Joosefille tämän sanan: "Isäsi käski ennen
kuolemaansa ja sanoi: 17 'Sanokaa Joosefille näin:
Oi, anna anteeksi veljiesi rikos ja synti, sillä pahasti
he ovat menetelleet sinua kohtaan'. Anna siis isäsi
Jumalan palvelijoille anteeksi heidän rikoksensa." Ja
Joosef itki kuullessaan nämä heidän sanansa. 18 Sitten
tulivat Joosefin veljet itse, lankesivat maahan hänen
eteensä ja sanoivat: "Katso, me olemme sinun orjiasi!"
19 Mutta Joosef vastasi heille: "Älkää peljätkö, olenko
minä Jumalan sijassa? 20 Te tosin hankitsitte minua
vastaan pahaa, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi,
että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja
pitäisi hengissä paljon kansaa. 21 Älkää siis peljätkö;

minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne." Ja
hän lohdutti ja rauhoitti heitä. **22** Ja Joosef sekä hänen
isänsä perhe jäivät asumaan Egyptiin. Ja Joosef eli
sadan kymmenen vuoden vanhaksi. **23** Ja Joosef sai
nähdä Efraimin lapsia kolmanteen polveen; myöskin
Maakirista, Manassen pojasta, syntyi lapsia Joosefin
polville. **24** Niin Joosef sanoi veljilleen: "Minä kuolen,
mutta Jumala pitää huolen teistä ja johdattaa teidät
tästä maasta siihen maahan, jonka hän valalla vannoen
on luvannut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille". **25** Ja
Joosef vannotti Israelin poikia sanoen: "Kun Jumala
pitää huolen teistä, viekää silloin minun luuni täältä". **26**
Ja Joosef kuoli sadan kymmenen vuoden vanhana. Ja
hänet balsamoitiin ja pantiin arkkuun Egyptissä.

2 Mooseksen

1 Nämä ovat Egyptiin tulleiden Israelin poikien nimet;
Jaakobin kanssa he olivat itsekukin perheineen
tulleet sinne: **2** Ruuben, Simeon, Leevi ja Juuda,
3 Isaskar, Sebulon ja Benjamin, **4** Daan, Naftali,
Gaad ja Asser. **5** Ja Jaakobin kupeista lähteneitä oli
kaikkiaan seitsemänkymmentä henkeä. Mutta Joosef oli
jo ennestään Egyptissä. **6** Ja Joosef kuoli ja kaikki hänen
veljensä ynnä koko se sukupolvi. **7** Mutta israelilaiset
olivat hedelmälliset ja sikisivät, lisääntyivät ja enenivät
hyvin suurilukuisiksi, niin että maa tuli heitä täyteen. **8**
Niin Egyptiin tuli uusi kuningas, joka ei Joosefista mitään
tiennyt. **9** Tämä sanoi kansallensa: "Katso, israelilaisten
kansa on suurempi ja väkevämpi kuin me. **10** Tulkaa,
menetelkäämme siis viisaasti heitä kohtaan, että he
eivät lisääntyisi eivätkä, jos sota syttyisi, liittyisi hekin
vihollisiimme ja sotisi meitä vastaan ja lähtisi maasta
pois." **11** Niin heille asetettiin työnjohtajia rasittamaan
heitä raskaalla työllä. Ja heidän täytyi rakentaa faraolle
varastokaupungit Piitom ja Ramses. **12** Mutta kuta
enemmän kansaa rasitettiin, sitä enemmän se lisääntyi,
ja sitä enemmän se levisi, niin että israelilaisia ruvettiin
pelkäämään. **13** Niin egyptiläiset pitivät israelilaisia
orjantyössä väkivalloin **14** ja katkeroittivat heidän
elämänsä kovalla laasti-ja tiilityöllä ja kaikenlaisella
työllä ulkona kedolla, kaikenlaisella työllä, jota he
teettivät heillä väkivalloin. **15** Ja Egyptin kuningas puhui
hebrealaisille kätilövaimoille, joista toisen nimi oli Sifra ja
toisen Puua; **16** ja hän sanoi: "Kun te autatte hebrealaisia
vaimoja heidän synnyttäessänsä, niin tarkastakaa lapsen
sukupuoli: jos se on poika, surmatkaa se, mutta jos se
on tyttö, jääköön eloon". **17** Mutta kätilövaimot pelkäsivät
Jumalaa eivätkä tehneet, niinkuin Egyptin kuningas oli
heille sanonut, vaan antoivat poikalasten elää. **18** Niin
Egyptin kuningas kutsui kätilövaimot ja sanoi heille:
"Miksi te näin teette ja annatte poikalasten elää?" **19**
Kätilövaimot vastasivat faraolle: "Hebrealaiset vaimot
eivät ole niinkuin egyptiläiset. He ovat voimakkaita;
ennenkuin kätilövaimo tulee heidän luoksensa, ovat he
jo synnyttäneet." **20** Mutta Jumala salli kätilövaimojen
menestyä, ja kansa lisääntyi ja eneni suurilukuiseksi. **21**
Ja koska kätilövaimot pelkäsivät Jumalaa, niin hän antoi
heille runsaasti perhettä. **22** Niin farao antoi käskyn
kaikelle kansallensa, sanoen: "Kaikki poikalapset, jotka
syntyvät, heittäkää Niilivirtaan, mutta kaikkien tyttölasten
antakaa elää".

2 Niin eräs mies, joka oli Leevin sukua, meni ja nai
leeviläisen neidon. **2** Ja vaimo tuli raskaaksi ja
synnytti pojan. Ja kun hän näki, että se oli ihana lapsi,
salasi hän sitä kolme kuukautta. **3** Mutta kun hän ei
voinut sitä enää salata, otti hän kaisla-arkun, siveli sen
maapihkalla ja piellä, pani lapsen siihen ja laski sen
kaislikkoon Niilivirran rantaan. **4** Ja lapsen sisar asettui
taammaksi nähdäksensä, mitä hänelle tapahtuisi. **5**
Silloin faraon tytär tuli alas peseytymään virrassa, ja
hänen seuranaisensa kävelivät virran rannalla; ja kun
hän näki arkun kaislikossa, lähetti hän palvelijattarensa
ja otatti sen ylös. **6** Ja kun hän avasi sen, näki hän
lapsen; ja katso, siinä oli poikanen, joka itki. Niin hänen
tuli sitä sääli, ja hän sanoi: "Tämä on hebrealaisten
lapsia". **7** Niin lapsen sisar sanoi faraon tyttärelle:
"Menenkö kutsumaan sinulle hebrealaisen imettäjän,
joka voi imettää sen lapsen sinulle?" **8** Faraon tytär
vastasi hänelle: "Mene!" Niin tyttö meni ja kutsui lapsen
äidin. **9** Ja faraon tytär sanoi hänelle: "Ota tämä lapsi ja
imetä se minulle, niin minä maksan sinulle siitä palkan".
Ja vaimo otti lapsen ja imetti sen. **10** Mutta kun lapsi
oli kasvanut, toi hän sen faraon tyttärelle, ja tämä otti
sen pojaksensa ja antoi hänelle nimen Mooses, sillä
hän sanoi: "Minä olen vetänyt hänet ylös vedestä". **11**
Ja tapahtui niihin aikoihin, kun Mooses oli kasvanut
suureksi, että hän meni veljiensä luo ja näki heidän
raskaan työnsä. Ja hän näki egyptiläisen miehen lyövän
hebrealaista miestä, erästä hänen veljistään. **12** Silloin
hän katseli ympärillensä joka taholle, ja kun hän näki,
ettei ketään ollut läheisyydessä, löi hän egyptiläisen
kuoliaaksi ja kätki hänet hiekkaan. **13** Ja hän meni
toisena päivänä ulos ja näki kaksi hebrealaista miestä
tappelemassa keskenään; ja hän sanoi syylliselle: "Miksi
lyöt toveriasi?" **14** Tämä vastasi: "Kuka on asettanut
sinut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme?
Aiotko tappaa minutkin, niinkuin tapoit egyptiläisen?"
Silloin Mooses peljästyi ja ajatteli: "Se on siis tullut
ilmi". **15** Ja kun farao sai kuulla tästä tapahtumasta, etsi
hän Moosesta tappaaksensa hänet. Mutta Mooses lähti
faraota pakoon ja pysähtyi Midianin maahan ja istahti
eräälle kaivolle. **16** Ja Midianin papilla oli seitsemän
tytärtä; nämä tulivat vettä ammentamaan ja täyttivät
vesikaukalot, juottaakseen isänsä lampaita. **17** Mutta
paimenet tulivat ja ajoivat heidät pois. Silloin Mooses
nousi ja auttoi heitä ja juotti heidän lampaansa. **18** Ja
kun he tulivat isänsä Reguelin luo, kysyi hän: "Kuinka
te tänä päivänä niin pian jouduitte?" **19** He vastasivat:
"Egyptiläinen mies auttoi meitä paimenten käsistä,
ammensipa vielä vettäkin meille ja juotti lampaat". **20**
Ja hän sanoi tyttärillensä: "Missä hän on? Miksi te niin
jätitte miehen? Kutsukaa hänet aterioimaan meidän
kanssamme." **21** Ja Mooses suostui asumaan sen
miehen luona, ja hän antoi Moosekselle tyttärensä
Sipporan vaimoksi. **22** Tämä synnytti pojan, ja Mooses
antoi hänelle nimen Geersom; sillä hän sanoi: "Minä
olen muukalainen vieraalla maalla". **23** Ja kun oli
kulunut pitkä aika, kuoli Egyptin kuningas. Ja israelilaiset
huokailivat orjuuttansa ja valittivat; ja heidän huutonsa

heidän orjuutensa tähden nousi Jumalan tykö. 24 Ja
Jumala kuuli heidän vaikeroimisensa, ja Jumala muisti
liittonsa Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. 25
Ja Jumala katsoi israelilaisten puoleen, ja Jumala piti
heistä huolta.

3 Ja Mooses kaitsi appensa Jetron, Midianin papin,
lampaita. Ja kun hän kerran ajoi lampaita erämaan
tuolle puolen, tuli hän Jumalan vuoren, Hoorebin,
juurelle. 2 Silloin Herran enkeli ilmestyi hänelle tulen
liekissä keskellä orjantappurapensasta; ja hän näki, että
pensas paloi ilmitulessa, mutta pensas ei kuitenkaan
kulunut. 3 Niin Mooses sanoi: "Minä käyn tuonne ja
katson tätä suurta näkyä, miksi ei pensas pala poroksi".
4 Kun Herra näki hänen tulevan katsomaan, huusi
hän, Jumala, hänelle pensaasta ja sanoi: "Mooses,
Mooses!" Hän vastasi: "Tässä olen". 5 Hän sanoi:
"Älä tule tänne! Riisu kengät jalastasi, sillä paikka,
jossa seisot, on pyhä maa." 6 Ja hän sanoi vielä:
"Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala,
Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala". Ja Mooses peitti
kasvonsa, sillä hän pelkäsi katsoa Jumalaa. 7 Ja
Herra sanoi: "Minä olen nähnyt kansani kurjuuden
Egyptissä ja kuullut heidän huutonsa sortajainsa tähden;
niin, minä tiedän heidän tuskansa. 8 Sentähden minä
olen astunut alas vapauttamaan heidät egyptiläisten
kädestä ja johdattamaan heidät siitä maasta hyvään ja
tilavaan maahan, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä,
sinne, missä kanaanilaiset, heettiläiset, amorilaiset,
perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset asuvat. 9 Ja nyt on
israelilaisten huuto tullut minun kuuluviini, ja minä olen
myös nähnyt sen sorron, jolla egyptiläiset heitä sortavat.
10 Niin mene nyt, minä lähetän sinut faraon tykö, ja vie
minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä." 11 Mutta
Mooses sanoi Jumalalle: "Mikä minä olen menemään
faraon tykö ja viemään israelilaisia pois Egyptistä?" 12
Hän vastasi: "Minä olen sinun kanssasi; ja tämä olkoon
sinulle tunnusmerkkinä, että minä olen sinut lähettänyt:
kun olet vienyt kansan pois Egyptistä, niin te palvelette
Jumalaa tällä vuorella". 13 Mooses sanoi Jumalalle:
"Katso, kun minä menen israelilaisten luo ja sanon
heille: 'Teidän isienne Jumala on lähettänyt minut teidän
luoksenne', ja kun he kysyvät minulta: 'Mikä hänen
nimensä on?' niin mitä minä heille vastaan?" 14 Jumala
vastasi Moosekselle: "Minä olen se, joka minä olen". Ja
hän sanoi vielä: "Sano israelilaisille näin: 'Minä olen'
lähetti minut teidän luoksenne". 15 Ja Jumala sanoi vielä
Moosekselle: "Sano israelilaisille näin: Herra, teidän
isienne Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja
Jaakobin Jumala, lähetti minut teidän luoksenne; tämä on
minun nimeni iankaikkisesti, ja näin minua kutsuttakoon
sukupolvesta sukupolveen. 16 Mene ja kokoa Israelin
vanhimmat ja sano heille: Herra, teidän isienne Jumala,
Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, on ilmestynyt
minulle ja sanonut: 'Totisesti minä pidän teistä huolen
ja pidän silmällä, mitä teille tapahtuu Egyptissä. 17
Ja minä olen päättänyt näin: minä johdatan teidät
pois Egyptin kurjuudesta kanaanilaisten, heettiläisten,
amorilaisten, perissiläisten, hivviläisten ja jebusilaisten
maahan, siihen maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä.'
18 Ja he kuulevat sinua. Niin mene sitten, sinä ja Israelin
vanhimmat, Egyptin kuninkaan tykö, ja sanokaa hänelle:
'Herra, hebrealaisten Jumala, on kohdannut meitä. Anna
siis meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan
uhraamaan Herralle, Jumalallemme.' 19 Mutta minä
tiedän, että Egyptin kuningas ei päästä teitä menemään,
ei edes väkevän käden pakolla. 20 Mutta minä ojennan
käteni ja lyön Egyptiä kaikenkaltaisilla ihmeilläni, joita
minä olen siellä tekevä, ja sitten hän päästää teidät.
21 Ja minä annan tämän kansan päästä egyptiläisten
suosioon, niin että te lähtiessänne ette lähde tyhjin
käsin. 22 Vaan jokainen vaimo on pyytävä naapuriltaan
ja luonaan majailevalta vaimolta hopea-ja kultakaluja ja
vaatteita. Niihin te puette poikanne ja tyttärenne ja viette
ne saaliina egyptiläisiltä."

4 Mooses vastasi ja sanoi: "Katso, he eivät usko minua
eivätkä kuule minua, vaan sanovat: 'Ei Herra ole
sinulle ilmestynyt'". 2 Herra sanoi hänelle: "Mikä sinulla
on kädessäsi?" Hän vastasi: "Sauva". 3 Hän sanoi:
"Heitä se maahan". Ja hän heitti sen maahan, ja se
muuttui käärmeeksi; ja Mooses pakeni sitä. 4 Mutta
Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi ja tartu sen
pyrstöön". Niin hän ojensi kätensä ja tarttui siihen, ja
se muuttui sauvaksi hänen kädessänsä. 5 -"Siitä he
uskovat, että Herra, heidän isiensä Jumala, Aabrahamin
Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala, on sinulle
ilmestynyt". 6 Ja Herra sanoi vielä hänelle: "Pistä kätesi
poveesi". Ja hän pisti kätensä poveensa. Ja kun hän veti
sen ulos, niin katso, hänen kätensä oli pitalista valkoinen
niinkuin lumi. 7 Ja hän sanoi: "Pistä kätesi takaisin
poveesi". Ja hän pisti kätensä takaisin poveensa. Ja
kun hän veti sen ulos povestansa, niin katso, se oli
taas niinkuin hänen muukin ihonsa. 8 Herra sanoi:
"Jos he eivät usko sinua eivätkä tottele ensimmäistä
tunnustekoa, niin he uskovat toisen tunnusteon. 9
Mutta jos he eivät usko näitäkään kahta tunnustekoa
eivätkä kuule sinua, niin ota vettä Niilivirrasta ja kaada
kuivalle maalle, niin se vesi, jonka virrasta otat, on
muuttuva vereksi kuivalla maalla." 10 Niin Mooses sanoi
Herralle: "Oi Herra, minä en ole puhetaitoinen mies; en
ole ollut ennen enkä senkään jälkeen, kuin sinä puhuit
palvelijallesi; sillä minulla on hidas puhe ja kankea kieli".
11 Ja Herra sanoi hänelle: "Kuka on antanut ihmiselle
suun, tahi kuka tekee mykän tai kuuron, näkevän tai
sokean? Enkö minä, Herra? 12 Mene siis nyt, minä
olen sinun suusi apuna ja opetan sinulle, mitä sinun on
puhuttava." 13 Mutta hän sanoi: "Oi Herra, lähetä kuka

muu tahansa!" 14 Niin Herra vihastui Moosekseen ja
sanoi: "Eikö sinulla ole veljesi Aaron, leeviläinen? Minä
tiedän, että hän osaa puhua. Ja katso, hän tuleekin
sinua vastaan; ja kun hän näkee sinut, iloitsee hän
sydämestänsä. 15 Ja puhu sinä hänelle ja pane sanat
hänen suuhunsa. Ja minä olen sinun suusi apuna
ja hänen suunsa apuna ja opetan teille, mitä teidän
on tehtävä. 16 Ja hän on puhuva sinun puolestasi
kansalle; niin hän on oleva sinulla suuna, ja sinä olet
oleva hänellä jumalana. 17 Ja ota käteesi tämä sauva,
jolla olet tekevä nuo tunnusteot." 18 Niin Mooses tuli
takaisin appensa Jetron luo ja sanoi hänelle: "Anna
minun mennä takaisin veljieni tykö Egyptiin, katsomaan,
ovatko he vielä elossa". Jetro sanoi Moosekselle: "Mene
rauhassa". 19 Ja Herra sanoi Moosekselle Midianissa:
"Mene takaisin Egyptiin, sillä kaikki ne ovat kuolleet,
jotka väijyivät sinun henkeäsi". 20 Niin Mooses otti
vaimonsa ja poikansa ja pani heidät aasin selkään
ja palasi Egyptin maahan; ja Mooses otti käteensä
Jumalan sauvan. 21 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Kun
tulet takaisin Egyptiin, niin katso, että teet faraon edessä
kaikki ne ihmeet, jotka minä olen pannut sinun käteesi.
Mutta minä paadutan hänen sydämensä, niin että hän
ei päästä kansaa. 22 Sano silloin faraolle: 'Näin sanoo
Herra: Israel on minun esikoispoikani; 23 sentähden
minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan
minua. Mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, niin
katso, minä tapan sinun esikoispoikasi.'" 24 Ja matkan
varrella yöpaikassa tapahtui, että Herra kävi hänen
kimppuunsa ja tahtoi surmata hänet. 25 Silloin Sippora
otti terävän kiven ja leikkasi pois poikansa esinahan,
kosketti sillä Moosesta alhaalta ja sanoi: "Sinä olet
minun veriylkäni". 26 Niin hän jätti hänet rauhaan. Silloin
Sippora sanoi: "Veriylkä ympärileikkauksen kautta". 27
Ja Herra sanoi Aaronille: "Mene Moosesta vastaan
erämaahan". Ja hän meni ja kohtasi hänet Jumalan
vuorella ja suuteli häntä. 28 Ja Mooses kertoi Aaronille
kaikki, mitä Herra oli puhunut lähettäessään hänet,
ja kaikki ne tunnusteot, jotka hän oli käskenyt hänen
tehdä. 29 Niin Mooses ja Aaron menivät ja kokosivat
kaikki israelilaisten vanhimmat. 30 Ja Aaron puhui
kaikki, mitä Herra oli Moosekselle sanonut, ja Mooses
teki tunnusteot kansan silmien edessä. 31 Ja kansa
uskoi. Ja kun he kuulivat, että Herra oli pitänyt huolta
israelilaisista ja nähnyt heidän kurjuutensa, kumartuivat
he maahan ja rukoilivat.

5 Senjälkeen Mooses ja Aaron menivät ja sanoivat
faraolle: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Päästä
minun kansani viettämään minulle juhlaa erämaassa". 2
Mutta farao vastasi: "Kuka on Herra, jota minun pitäisi
kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä
päästä Israelia." 3 Niin he sanoivat: "Hebrealaisten
Jumala on kohdannut meitä. Anna siis meidän mennä
kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle,
Jumalallemme, ettei hän rankaisisi meitä rutolla tai
miekalla." 4 Mutta Egyptin kuningas vastasi heille: "Miksi
te, Mooses ja Aaron, pidätätte kansaa työnteosta?
Menkää töihinne." 5 Ja farao sanoi vielä: "Katsokaa,
liian paljon on muutenkin joutoväkeä maassa, ja te
tahdotte saattaa heidät kulkemaan työttöminä". 6 Ja
farao antoi sinä päivänä käskyn kansan työnteettäjille
ja päällysmiehille, sanoen: 7 "Älkää enää antako
kansalle olkia tiilien tekemistä varten niinkuin ennen;
he menkööt itse ja kootkoot itselleen oljet. 8 Pankaa
kuitenkin heidän tehtäväkseen sama tiilimäärä, jonka
he ennenkin ovat tehneet, siitä mitään vähentämättä;
sillä he ovat laiskoja, sentähden he huutavat näin:
'Menkäämme uhraamaan Jumalallemme!' 9 Pantakoon
miehille raskasta työtä, että heillä olisi siinä tekemistä ja
että he eivät kuuntelisi valhepuheita." 10 Niin kansan
työnteettäjät ja päällysmiehet menivät ja sanoivat
kansalle: "Näin sanoo farao: 'Minä en anna teille enää
olkia. 11 Menkää itse ja hankkikaa itsellenne olkia,
mistä vain löydätte, mutta työstänne ei vähennetä
mitään.'" 12 Niin kansa hajosi pitkin Egyptin maata
keräämään pehkuja olkien asemesta. 13 Ja työnteettäjät
ahdistivat heitä sanoen: "Tehkää työnne valmiiksi,
kunkin päivän määrä päivälleen, niinkuin silloinkin, kun
saitte olkia". 14 Ja israelilaisten päällysmiehiä, joita
faraon työnteettäjät olivat heille asettaneet, piestiin,
ja heille sanottiin: "Miksi ette ole eilen ettekä tänään
suorittaneet tähänastista määräänne tiilien teossa?"
15 Niin israelilaisten päällysmiehet menivät ja valittivat
faraolle, sanoen: "Minkätähden teet näin palvelijoillesi?
16 Olkia palvelijoillesi ei anneta, mutta kuitenkin sanotaan
meille: 'Tehkää tiilet'. Ja katso, palvelijoitasi piestään,
vaikka vika on sinun oman väkesi." 17 Mutta hän sanoi:
"Te olette laiskoja, laiskoja olette; sentähden te sanotte:
'Menkäämme uhraamaan Herralle'. 18 Menkää vain
työhönne. Olkia ei teille anneta, mutta määrätty luku tiiliä
on teidän hankittava." 19 Niin israelilaisten päällysmiehet
huomasivat joutuneensa ahtaalle, kun heille sanottiin:
"Ette saa mitään tiililuvun vähennystä kunkin päivän
määrästä". 20 Ja kun he lähtivät faraon luota, kohtasivat
he Mooseksen ja Aaronin, jotka odottivat heitä, 21 ja he
sanoivat näille: "Herra kostakoon teille ja tuomitkoon
teidät; sillä te olette saattaneet meidät faraon ja hänen
palvelijainsa vihoihin ja antaneet heidän käteensä
miekan, meille surmaksi". 22 Silloin Mooses palasi
Herran tykö ja sanoi: "Herra, miksi olet tehnyt niin
pahoin tälle kansalle? Miksi olet lähettänyt minut? 23
Sillä siitä asti, kun minä menin faraon tykö puhumaan
sinun nimessäsi, hän on tehnyt pahaa tälle kansalle,
etkä sinä suinkaan ole kansaasi vapahtanut."

6 Mutta Herra vastasi Moosekselle: "Nyt saat nähdä,
mitä minä faraolle teen; sillä väkevän käden

pakottamana hän on päästävä heidät, ja väkevän käden
pakottamana hän on ajava heidät maastansa". 2 Ja
Jumala puhui Moosekselle ja sanoi hänelle: "Minä
olen Herra. 3 Ja minä olen ilmestynyt Aabrahamille,
Iisakille ja Jaakobille 'Jumalana Kaikkivaltiaana', mutta
nimelläni 'Herra' en minä ole tehnyt itseäni heille
tunnetuksi. 4 Ja minä tein myös liittoni heidän kanssansa,
antaakseni heille Kanaanin maan, sen maan, jossa
he muukalaisina asuivat. 5 Ja nyt minä olen kuullut
israelilaisten vaikeroimisen, kun egyptiläiset pitävät heitä
orjantyössä, ja olen muistanut liittoni. 6 Sano sentähden
israelilaisille: 'Minä olen Herra, ja minä vien teidät pois
egyptiläisten sorron alta ja vapautan teidät orjuudesta
ja pelastan teidät ojennetulla käsivarrella ja suurilla
rangaistustuomioilla. 7 Niin minä otan teidät kansakseni
ja olen teidän Jumalanne; ja te tulette tietämään, että
minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vien teidät
pois egyptiläisten sorron alta. 8 Ja minä johdatan
teidät siihen maahan, jonka minä olen kättä kohottaen
luvannut antaa Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille; ja
sen minä annan teille omaksi. Minä olen Herra.'" 9 Ja
Mooses puhui näin israelilaisille; mutta he eivät kuulleet
Moosesta tuskaantumisensa ja raskaan orjuutensa
tähden. 10 Sitten Herra puhui Moosekselle ja sanoi:
11 "Mene ja sano faraolle, Egyptin kuninkaalle, että
hän päästää israelilaiset maastansa". 12 Mutta Mooses
puhui Herran edessä ja sanoi: "Katso, israelilaiset eivät
kuulleet minua; kuinka sitten farao kuulisi minua, joka
olen huuliltani ympärileikkaamaton?" 13 Mutta Herra
puhui Moosekselle ja Aaronille ja käski heitä menemään
israelilaisten ja faraon, Egyptin kuninkaan, tykö ja
viemään israelilaiset pois Egyptin maasta. 14 Nämä
ovat heidän perhekuntainsa päämiehet: Ruubenin,
Israelin esikoisen, pojat olivat Hanok ja Pallu, Hesron ja
Karmi. Nämä ovat Ruubenin sukukunnat. 15 Simeonin
pojat olivat Jemuel, Jaamin, Oohad, Jaakin, Soohar ja
Saul, kanaanilaisen vaimon poika. Nämä ovat Simeonin
sukukunnat. 16 Ja nämä ovat Leevin poikien nimet
heidän polveutumisensa mukaan: Geerson, Kehat ja
Merari. Ja Leevin elinaika oli sata kolmekymmentä
seitsemän vuotta. 17 Geersonin pojat olivat Libni ja
Siimei, sukujensa mukaan. 18 Kehatin pojat olivat
Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel. Ja Kehatin elinaika
oli sata kolmekymmentä kolme vuotta. 19 Merarin
pojat olivat Mahli ja Muusi. Nämä ovat Leevin suvut
polveutumisensa mukaan. 20 Mutta Amram otti isänsä
sisaren Jookebedin vaimokseen, ja tämä synnytti hänelle
Aaronin ja Mooseksen. Ja Amramin elinaika oli sata
kolmekymmentä seitsemän vuotta. 21 Jisharin pojat
olivat Koorah, Nefeg ja Sikri. 22 Ussielin pojat olivat
Miisael, Elsafan ja Sitri. 23 Ja Aaron otti vaimoksensa
Eliseban, Amminadabin tyttären, Nahsonin sisaren,
ja tämä synnytti hänelle Naadabin, Abihun, Eleasarin
ja Iitamarin. 24 Koorahin pojat olivat Assir, Elkana ja
Abiasaf. Nämä ovat koorahilaisten suvut. 25 Ja Eleasar,
Aaronin poika, otti itsellensä vaimon Puutielin tyttäristä, ja
tämä synnytti hänelle Piinehaan. Nämä ovat leeviläisten
perhekuntien päämiehet heidän sukujensa mukaan.
26 Nämä olivat Aaron ja Mooses, joille Herra sanoi:
"Viekää israelilaiset joukkoinensa pois Egyptin maasta".
27 Nämä puhuivat faraolle, Egyptin kuninkaalle, että
he aikoivat viedä israelilaiset pois Egyptistä, nimittäin
Mooses ja Aaron. 28 Ja niihin aikoihin, kun Herra
puhui Moosekselle Egyptin maassa, 29 puhui Herra
Moosekselle näin: "Minä olen Herra. Sano faraolle,
Egyptin kuninkaalle, kaikki, mitä minä sinulle puhun." 30
Mutta Mooses vastasi Herran edessä: "Katso, minä olen
huuliltani ympärileikkaamaton, kuinka siis farao kuulisi
minua?"

7 Mutta Herra sanoi Moosekselle: "Katso, minä asetan
sinut jumalaksi faraolle, ja veljesi Aaron on oleva
sinun profeettasi. 2 Puhu kaikki, mitä minä sinun käsken
puhua; ja Aaron, sinun veljesi, puhukoon faraolle, että
hän päästää israelilaiset maastansa. 3 Mutta minä
paadutan faraon sydämen ja teen monta tunnustekoa
ja ihmettä Egyptin maassa. 4 Ja farao ei kuule teitä,
mutta minä asetan käteni Egyptiä vastaan ja vien
pois joukkoni, kansani, israelilaiset, Egyptin maasta,
toimittaen suuret rangaistustuomiot. 5 Ja egyptiläiset
tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä
ojennan käteni Egyptin yli ja vien pois israelilaiset
heidän keskeltänsä." 6 Ja Mooses ja Aaron tekivät,
niinkuin Herra oli heitä käskenyt; niin he tekivät. 7
Mutta Mooses oli kahdeksankymmenen vuoden vanha
ja Aaron kahdeksankymmenen kolmen vuoden vanha,
kun he puhuivat faraon kanssa. 8 Ja Herra puhui
Moosekselle ja Aaronille ja sanoi: 9 "Kun farao puhuu
teille ja sanoo: 'Tehkää jokin ihmetyö', niin sano sinä
Aaronille: 'Ota sauvasi ja heitä se faraon eteen, niin se
muuttuu käärmeeksi'". 10 Niin Mooses ja Aaron menivät
faraon tykö ja tekivät, niinkuin Herra oli käskenyt. Aaron
heitti sauvansa faraon ja hänen palvelijainsa eteen, ja
se muuttui käärmeeksi. 11 Ja faraokin kutsui maansa
viisaat ja velhot; ja nämä Egyptin tietäjät tekivät samoin
taioillansa: 12 he heittivät kukin sauvansa maahan, ja ne
muuttuivat käärmeiksi. Mutta Aaronin sauva nieli heidän
sauvansa. 13 Ja faraon sydän paatui, eikä hän kuullut
heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin. 14 Sitten Herra
sanoi Moosekselle: "Faraon sydän on kovettunut, hän
kieltäytyy päästämästä kansaa. 15 Mene faraon tykö
huomenaamuna, kun hän menee veden luo, ja seisahdu
hänen tielleen Niilivirran partaalle. Ja ota käteesi se
sauva, joka oli muuttunut käärmeeksi, 16 ja sano
hänelle: 'Herra, hebrealaisten Jumala, on lähettänyt
minut sinun luoksesi ja käskenyt sanoa: Päästä minun
kansani palvelemaan minua erämaassa. Mutta katso,

sinä et ole totellut tähän asti. 17 Sentähden Herra sanoo
näin: Tästä olet tunteva, että minä olen Herra: katso,
minä lyön sauvalla, joka on kädessäni, virran veteen, ja
se muuttuu vereksi. 18 Ja kalat virrassa kuolevat, ja virta
rupeaa haisemaan, niin että egyptiläisiä inhottaa juoda
vettä virrasta.'" 19 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Sano
Aaronille: 'Ota sauvasi ja ojenna kätesi Egyptin vetten
yli, sen jokien, kanavien ja lammikkojen yli ja kaikkien
niiden paikkojen yli, joihin on vettä kokoontunut, niin ne
muuttuvat vereksi. Ja verta on oleva Egyptin maassa
kaikkialla, sekä puuastioissa että kiviastioissa.'" 20 Ja
Mooses ja Aaron tekivät, niinkuin Herra oli käskenyt.
Hän kohotti sauvan ja löi Niilivirran veteen faraon ja
hänen palvelijainsa nähden; ja kaikki vesi, joka virrassa
oli, muuttui vereksi. 21 Ja kalat virrassa kuolivat, ja virta
haisi, niin että egyptiläiset eivät saattaneet juoda vettä
virrasta; ja verta oli kaikkialla Egyptin maassa. 22 Mutta
Egyptin tietäjät tekivät samoin taioillansa. Ja faraon
sydän paatui, eikä hän kuullut heitä, niinkuin Herra
oli sanonutkin. 23 Ja farao kääntyi ja palasi kotiinsa
eikä välittänyt tästäkään. 24 Mutta kaikki egyptiläiset
kaivoivat Niilivirran ympäriltä vettä juodaksensa; sillä he
eivät voineet juoda virran vettä. 25 Ja näin oli kulunut
seitsemän päivää siitä, kun Herra oli lyönyt Niilivirtaa.

8 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Mene faraon luo
ja sano hänelle: 'Näin sanoo Herra: Päästä minun
kansani palvelemaan minua. 2 Mutta jos kieltäydyt
päästämästä heitä, niin katso, minä rankaisen koko
sinun maatasi sammakoilla. 3 Ja Niilivirta on vilisevä
sammakoita, ja ne nousevat maalle ja tulevat sinun
taloosi ja makuuhuoneeseesi ja vuoteeseesi, sekä
sinun palvelijaisi taloihin ja kansasi sekaan, sinun
leivinuuneihisi ja taikinakaukaloihisi. 4 Jopa sinun ja
sinun kansasi ja kaikkien sinun palvelijaisi päälle hyppii
sammakoita.'" 5 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Sano
Aaronille: 'Ojenna kätesi sauvoinensa jokien, kanavien
ja lammikkojen yli ja nostata sammakoita Egyptin
maahan'". 6 Niin Aaron ojensi kätensä Egyptin vetten
yli, ja sammakoita nousi, ja ne peittivät Egyptin maan.
7 Ja tietäjät tekivät samoin taioillansa ja nostattivat
sammakoita Egyptin maahan. 8 Niin farao kutsui
Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: "Rukoilkaa Herraa,
että hän ottaisi pois sammakot vaivaamasta minua ja
minun kansaani, niin minä päästän kansan uhraamaan
Herralle". 9 Mooses sanoi faraolle: "Suvaitse määrätä
minulle aika, jonka kuluessa minun on rukoiltava,
sinun itsesi, sinun palvelijaisi ja kansasi puolesta,
sammakot hävitettäviksi luotasi ja taloistasi, niin että
niitä jää ainoastaan Niilivirtaan". 10 Hän vastasi:
"Huomiseksi". Niin Mooses sanoi: "Tapahtukoon, niinkuin
sanoit, tietääksesi, ettei kukaan ole niinkuin Herra,
meidän Jumalamme. 11 Sammakot katoavat luotasi ja
taloistasi ja sinun palvelijaisi ja kansasi luota, ja niitä
jää ainoastaan Niilivirtaan." 12 Niin Mooses ja Aaron
lähtivät faraon luota. Ja Mooses huusi Herran puoleen
sammakkojen tähden, jotka hän oli pannut faraon
vaivaksi. 13 Ja Herra teki Mooseksen sanan mukaan:
sammakot kuolivat huoneista, pihoilta ja kedoilta. 14 Ja
he kokosivat niitä läjittäin, ja maa rupesi haisemaan.
15 Mutta kun farao näki päässeensä hengähtämään,
kovensi hän sydämensä eikä kuullut heitä, niinkuin Herra
oli sanonutkin. 16 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Sano
Aaronille: 'Ojenna sauvasi ja lyö maan tomua, niin siitä
tulee sääskiä koko Egyptin maahan'". 17 Ja he tekivät
niin: Aaron ojensi kätensä ja sauvansa ja löi maan
tomua; niin sääsket ahdistivat ihmisiä ja karjaa. Kaikki
maan tomu muuttui sääskiksi koko Egyptin maassa. 18
Ja tietäjät tekivät samoin taioillansa saadakseen sääskiä
syntymään, mutta he eivät voineet. Ja sääsket ahdistivat
ihmisiä ja karjaa. 19 Niin tietäjät sanoivat faraolle: "Tämä
on Jumalan sormi". Mutta faraon sydän paatui, eikä
hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin. 20 Ja
Herra sanoi Moosekselle: "Astu huomenaamuna varhain
faraon eteen, kun hän menee veden luo, ja sano hänelle:
'Näin sanoo Herra: Päästä minun kansani palvelemaan
minua. 21 Sillä jos et päästä minun kansaani, niin katso,
minä lähetän paarmoja sinun, sinun palvelijaisi ja sinun
kansasi kimppuun ja sinun taloihisi, niin että egyptiläisten
talot, jopa se maa, jonka päällä ne ovat, tulevat paarmoja
täyteen. 22 Mutta minä erotan sinä päivänä Goosenin
maan, jossa minun kansani asuu, ettei sinne paarmoja
tule, tietääksesi, että minä olen maan Herra. 23 Näin
minä panen pelastuksen erottamaan oman kansani
sinun kansastasi. Huomenna on tämä ihme tapahtuva.'"
24 Ja Herra teki niin: paarmoja tuli suuret parvet
faraon ja hänen palvelijainsa taloihin; ja paarmat tulivat
maan turmioksi koko Egyptin maassa. 25 Niin farao
kutsutti Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: "Menkää ja
uhratkaa Jumalallenne tässä maassa". 26 Mutta Mooses
sanoi: "Ei sovi niin tehdä; sillä me uhraamme Herralle,
Jumalallemme, sellaista, joka on egyptiläisille kauhistus.
Jos me nyt uhraamme egyptiläisten nähden sellaista,
joka on heille kauhistus, niin eivätkö he kivitä meitä? 27
Salli meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan
uhraamaan Herralle, Jumalallemme, niinkuin hän on
meille sanonut." 28 Farao sanoi: "Minä päästän teidät
uhraamaan Herralle, Jumalallenne, erämaassa; älkää
vain menkö kovin kauas. Rukoilkaa minun puolestani."
29 Niin Mooses sanoi: "Katso, kun olen lähtenyt sinun
luotasi, rukoilen minä Herraa, ja paarmat häviävät pois
huomenna faraolta, hänen palvelijoiltansa ja hänen
kansaltaan. Älköön vain farao enää pettäkö, niin ettei
hän päästäkään kansaa uhraamaan Herralle." 30 Ja
Mooses lähti faraon luota ja rukoili Herraa. 31 Ja Herra
teki, niinkuin Mooses oli sanonut: hän vapautti faraon,

hänen palvelijansa ja hänen kansansa paarmoista, niin
ettei niitä jäänyt ainoatakaan. 32 Mutta farao kovensi
sydämensä tälläkin kerralla eikä päästänyt kansaa.

9 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Mene faraon tykö
ja puhu hänelle: 'Näin sanoo Herra, hebrealaisten
Jumala: Päästä minun kansani palvelemaan minua. 2
Sillä jos kieltäydyt päästämästä heitä ja vielä pidätät
heitä, 3 niin katso, Herran käsi on lyövä sinun karjaasi,
joka on kedolla, hevosia, aaseja, kameleita, nautoja ja
lampaita ylen ankaralla ruttotaudilla. 4 Mutta Herra on
tekevä erotuksen israelilaisten karjan ja egyptiläisten
karjan välillä, niin ettei mitään kuole siitä, mikä on
israelilaisten omaa.'" 5 Ja Herra asetti määrätyn ajan ja
sanoi: "Huomenna on Herra tekevä niin tässä maassa".
6 Ja seuraavana päivänä Herra teki niin, ja kaikki
Egyptin karja kuoli; mutta israelilaisten karjasta ei kuollut
ainoatakaan. 7 Ja kun farao lähetti tiedustelemaan, niin
katso, israelilaisten karjasta ei ollut kuollut ainoatakaan.
Mutta faraon sydän kovettui, eikä hän päästänyt kansaa.
8 Sitten Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: "Ottakaa
kahmalonne täyteen pätsin nokea, ja Mooses viskatkoon
sen taivasta kohti faraon silmien edessä, 9 niin se
muuttuu tomuksi, joka peittää koko Egyptin maan, ja
siitä tulee ihmisiin ja karjaan märkäpaiseita kaikkialla
Egyptin maassa". 10 Ja he ottivat pätsin nokea ja
astuivat faraon eteen, ja Mooses viskasi sen taivasta
kohti; niin märkäpaiseita tuli ihmisiin ja karjaan. 11
Eivätkä tietäjätkään voineet pitää puoliaan Moosesta
vastaan paiseiden tähden, sillä paiseita oli tietäjissä
samoin kuin kaikissa muissakin egyptiläisissä. 12 Mutta
Herra paadutti faraon sydämen, niin ettei hän kuullut
heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin Moosekselle. 13
Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Astu huomenaamuna
varhain faraon eteen ja sano hänelle: 'Näin sanoo
Herra, hebrealaisten Jumala: Päästä minun kansani
palvelemaan minua. 14 Muutoin minä tällä kertaa
lähetän kaikki vitsaukseni vaivaamaan sinua itseäsi,
sinun palvelijoitasi ja kansaasi, tietääksesi, ettei ketään
ole minun vertaistani koko maan päällä. 15 Sillä minä
olisin jo ojentanut käteni ja lyönyt sinua ja sinun kansaasi
ruttotaudilla, niin että olisit kokonaan hävinnyt maan
päältä, 16 mutta juuri sitä varten minä olen antanut
sinun säilyä, että näyttäisin sinulle voimani ja että minun
nimeni julistettaisiin kaiken maan päällä. 17 Jos sinä
vielä estät minun kansaani etkä päästä heitä, 18 niin
katso, huomenna tähän aikaan minä annan tulla ylen
ankaran raesateen, jonka kaltaista ei ole Egyptissä
ollut siitä päivästä saakka, jona sen perustus pantiin,
aina tähän asti. 19 Lähetä siis nyt saattamaan suojaan
karjasi ja kaikki, mitä sinulla on kedolla. Sillä kaikki
ihmiset ja karja, jotka ovat kedolla ja joita ei ole korjattu
kotiin, joutuvat raesateen alle ja kuolevat.'" 20 Se faraon
palvelijoista, joka pelkäsi Herran sanaa, toimitti silloin
palvelijansa ja karjansa huoneiden suojaan; 21 mutta
joka ei välittänyt Herran sanasta, se jätti palvelijansa
ja karjansa kedolle. 22 Ja Herra sanoi Moosekselle:
"Ojenna kätesi taivasta kohti, niin raesade kohtaa koko
Egyptin maata, ihmisiä, karjaa ja kaikkia kedon kasveja
Egyptin maassa". 23 Niin Mooses ojensi sauvansa
taivasta kohti, ja Herra antoi jylistä ja lähetti rakeita,
ja tulta iski maahan. Näin Herra antoi sataa rakeita
yli Egyptin maan. 24 Ja rakeita tuli, ja tulta leimahteli
rakeiden keskellä. Raesade oli ylen ankara, niin ettei
sellainen ollut kohdannut koko Egyptin maata siitä
ajasta saakka, jolloin se tuli asutuksi. 25 Ja rakeet
löivät maahan kaikkialla Egyptin maassa kaiken, mitä
kedolla oli, sekä ihmiset että karjan; ja rakeet tuhosivat
kaikki maan kasvit ja pirstoivat kaikki kedon puut. 26
Ainoastaan Goosenin maata, jossa israelilaiset olivat, ei
raesade kohdannut. 27 Niin farao kutsutti Mooseksen ja
Aaronin ja sanoi heille: "Minä olen tehnyt syntiä tällä
kertaa. Herra on oikeassa, mutta minä ja minun kansani
olemme väärässä. 28 Rukoilkaa Herraa, sillä jo on meillä
kyllin Jumalan jylinää ja rakeita. Minä päästän teidät,
eikä teidän tarvitse enää viipyä." 29 Mooses vastasi
hänelle: "Kun lähden kaupungista, niin minä ojennan
käteni Herran puoleen, ja jylinä lakkaa eikä rakeita
enää tule, tietääksesi, että maa on Herran. 30 Mutta
et sinä eivätkä sinun palvelijasi, sen kyllä tiedän, vielä
nytkään pelkää Herraa Jumalaa." 31 Niin pellava ja ohra
tuhoutuivat, sillä ohra oli tähkällä ja pellava kukalla; 32
mutta nisu ja kolmitahkoinen vehnä eivät turmeltuneet,
sillä ne tuleentuvat myöhemmin. 33 Ja Mooses lähti
faraon luota, ulos kaupungista, ja ojensi kätensä Herran
puoleen; ja jylinä ja rakeet lakkasivat, eikä sade enää
vuotanut maahan. 34 Kun farao näki, että sade, rakeet ja
jylinä lakkasivat, teki hän yhä edelleen syntiä ja kovensi
sydämensä, sekä hän että hänen palvelijansa. 35 Niin
faraon sydän paatui, eikä hän päästänyt israelilaisia,
niinkuin Herra oli Mooseksen kautta sanonutkin.

10 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Mene faraon
tykö, sillä minä olen koventanut hänen sydämensä
ja hänen palvelijainsa sydämet, että tekisin nämä
tunnustekoni heidän keskellänsä 2 ja että sinä kertoisit
lapsillesi ja lastesi lapsille, mitä minä olen tehnyt
egyptiläisille, ja minun tunnustekoni, jotka olen tehnyt
heidän keskellänsä, tietääksenne, että minä olen
Herra". 3 Niin Mooses ja Aaron menivät faraon tykö
ja sanoivat hänelle: "Näin sanoo Herra, hebrealaisten
Jumala: Kuinka kauan sinä kieltäydyt nöyrtymästä
minun edessäni? Päästä minun kansani palvelemaan
minua. 4 Sillä jos sinä kieltäydyt päästämästä minun
kansaani, niin katso, minä annan huomenna tulla sinun
maahasi heinäsirkkoja. 5 Ja ne peittävät maan pinnan,
niin ettei maata näy, ja ne syövät tähteet siitä, mikä

teille rakeilta pelastui ja jäi, ja ne syövät kaikki teidän
puunne, jotka kedolla kasvavat. 6 Ja ne täyttävät sinun
talosi ja kaikkien sinun palvelijaisi talot ja kaikkien
egyptiläisten talot, niin ettei sinun isäsi eivätkä esi-
isäsi ole sellaista nähneet siitä päivästä, jona tulivat
maailmaan, hamaan tähän päivään asti." Ja hän kääntyi
ja lähti pois faraon luota. 7 Mutta faraon palvelijat
sanoivat hänelle: "Kuinka kauan tämä mies on oleva
meille paulaksi? Päästä miehet palvelemaan Herraa,
heidän Jumalaansa. Etkö vieläkään ymmärrä, että
Egypti joutuu perikatoon?" 8 Niin Mooses ja Aaron
tuotiin takaisin faraon eteen. Ja tämä sanoi heille:
"Menkää ja palvelkaa Herraa, Jumalaanne. Vaan ketkä
menevät?" 9 Mooses vastasi: "Me menemme, nuoret ja
vanhat, me menemme poikinemme ja tyttärinemme,
lampainemme ja karjoinemme; sillä meillä on Herran
juhla". 10 Niin hän sanoi heille: "Olkoon vain Herra
teidän kanssanne, kunhan minä ensin päästän teidät
ja teidän vaimonne ja lapsenne. Katsokaa, teillä on
paha mielessä. 11 Siitä ei tule mitään. Mutta menkää
te, miehet, ja palvelkaa Herraa, sillä sitähän te olette
pyytäneetkin." Ja heidät ajettiin pois faraon edestä. 12
Ja Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi Egyptin
maan yli ja tuo tänne heinäsirkat; tulkoon niitä Egyptin
maahan, ja syökööt ne kaikki maan kasvit, kaikki, mitä
rakeilta on jäänyt". 13 Niin Mooses ojensi sauvansa
Egyptin maan yli, ja Herra antoi itätuulen puhaltaa yli
maan koko sen päivän ja koko yön; kun aamu tuli,
toi itätuuli heinäsirkat mukanaan. 14 Ja heinäsirkkoja
tuli koko Egyptin maahan, ja ne laskeutuivat ylen
suurina laumoina koko Egyptin alueelle; niin paljon ei
heinäsirkkoja ollut koskaan sitä ennen tullut eikä sen
jälkeen tule. 15 Ne peittivät koko maan pinnan, niin että
maa tuli mustaksi; ja ne söivät kaikki maan kasvit ja
kaikki puiden hedelmät, jotka olivat rakeilta säilyneet.
Niin ei jäänyt mitään vihantaa jäljelle puihin eikä kedon
kasveihin koko Egyptin maassa. 16 Silloin farao kutsutti
kiiruusti Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: "Minä olen
rikkonut Herraa, teidän Jumalaanne, ja teitä vastaan. 17
Anna nyt anteeksi minun rikkomukseni vielä tämä kerta,
ja rukoilkaa Herraa, Jumalaanne, että hän poistaisi
minulta ainakin tämän surman." 18 Niin hän lähti pois
faraon luota ja rukoili Herraa. 19 Ja Herra käänsi
tuulen hyvin kovaksi länsituuleksi; se vei heinäsirkat
mukanaan ja painoi ne Kaislamereen, niin ettei yhtäkään
heinäsirkkaa jäänyt koko Egyptin alueelle. 20 Mutta
Herra paadutti faraon sydämen, niin ettei hän päästänyt
israelilaisia. 21 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna
kätesi taivasta kohti, niin Egyptin maahan tulee sellainen
pimeys, että siihen voi käsin tarttua". 22 Ja Mooses
ojensi kätensä taivasta kohti, ja koko Egyptin maahan tuli
synkeä pimeys kolmeksi päiväksi. 23 Ei kukaan voinut
nähdä toistansa, eikä kukaan voinut liikkua paikaltansa
kolmeen päivään. Mutta kaikilla israelilaisilla oli valoisata
asuinpaikoissansa. 24 Niin farao kutsui Mooseksen
ja sanoi: "Menkää ja palvelkaa Herraa; ainoastaan
lampaanne ja karjanne jääköot tänne. Myöskin vaimonne
ja lapsenne menkööt teidän mukananne." 25 Mutta
Mooses sanoi: "Sinun on annettava mukaamme myös
teurasuhrit ja polttouhrit, uhrataksemme niitä Herralle,
Jumalallemme. 26 Karjammekin täytyy tulla meidän
kanssamme, ei sorkkaakaan saa jäädä, sillä siitä meidän
on otettava uhrit palvellaksemme Herraa, Jumalaamme,
emmekä itsekään tiedä, ennenkuin tulemme sinne, mitä
meidän on uhrattava palvellessamme Herraa." 27 Mutta
Herra paadutti faraon sydämen, niin että hän ei tahtonut
päästää heitä. 28 Ja farao sanoi hänelle: "Mene pois
luotani ja varo, ettet enää tule minun kasvojeni eteen;
sillä sinä päivänä, jona tulet minun kasvojeni eteen, sinä
olet kuoleva". 29 Mooses vastasi: "Oikein sinä puhuit;
minä en tule tämän jälkeen sinun kasvojesi eteen".

11 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Vielä yhden
vitsauksen minä annan tulla faraolle ja Egyptiin;
sen jälkeen hän päästää teidät täältä. Ja kun hän todella
päästää teidät, niin hän ajamalla ajaa teidät täältä. 2
Puhu siis nyt kansalle, että he, jokainen mies ja jokainen
vaimo, pyytävät lähimmäisiltänsä hopea-ja kultakaluja."
3 Ja Herra antoi kansan päästä egyptiläisten suosioon.
Myöskin Mooses oli hyvin arvossapidetty mies Egyptin
maassa, sekä faraon palvelijain että kansan silmissä. 4
Ja Mooses sanoi: "Näin sanoo Herra: Puoliyön aikana
minä lähden kulkemaan kautta Egyptin maan. 5 Ja kaikki
esikoiset Egyptin maassa kuolevat, valtaistuimellansa
istuvan faraon esikoisesta käsikiveä vääntävän orjattaren
esikoiseen asti, ynnä kaikki karjan esikoiset. 6 Ja koko
Egyptin maassa on oleva kova valitus, jonka kaltaista
ei ole ollut eikä koskaan tule. 7 Mutta kenellekään
israelilaiselle ei koirakaan ole muriseva, ei ihmiselle
eikä eläimelle, tietääksesi, että Herra tekee erotuksen
egyptiläisten ja Israelin välillä. 8 Ja kaikki nämä sinun
palvelijasi tulevat minun luokseni, kumartavat minua ja
sanovat: 'Mene pois, sinä ja kaikki kansa, joka sinua
seuraa'. Ja sen jälkeen minä menen." Ja niin hän lähti
faraon luota vihasta hehkuen. 9 Mutta Herra sanoi
Moosekselle: "Farao ei kuule teitä, että paljon minun
ihmeitäni tapahtuisi Egyptin maassa". 10 Ja Mooses ja
Aaron tekivät kaikki nämä ihmeet faraon edessä; mutta
Herra paadutti faraon sydämen, niin ettei hän päästänyt
israelilaisia maastansa.

12 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille Egyptin
maassa sanoen: 2 "Tämä kuukausi olkoon
teillä kuukausista ensimmäinen; siitä alottakaa vuoden
kuukaudet. 3 Puhukaa koko Israelin kansalle ja sanokaa:
Tämän kuun kymmenentenä päivänä ottakoon kukin
perheenisäntä itsellensä karitsan, yhden karitsan joka

perhekuntaa kohti. 4 Mutta jos perhe on liian pieni koko
karitsaa syömään, niin ottakoon lähimmän naapurinsa
kanssa yhteisen karitsan, henkilöluvun mukaan. Karitsaa
kohti laskekaa niin monta, että voivat sen syödä. 5 Ja
karitsanne olkoon virheetön, vuoden vanha urospuoli;
lampaista tai vuohista se ottakaa. 6 Ja pitäkää se
tallella neljänteentoista päivään tätä kuuta; silloin Israelin
koko seurakunta teurastakoon sen iltahämärässä. 7
Ja he ottakoot sen verta ja sivelköötsillä molemmat
pihtipielet ja ovenpäällisen niissä taloissa, joissa he
sitä syövät. 8 Ja he syökööt lihan samana yönä;
tulessa paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain
yrttien kanssa he sen syökööt. 9 Älkää syökö siitä
mitään raakana tai vedessä keitettynä, vaan tulessa
paistettuna päineen, jalkoineen ja sisälmyksineen. 10
Älkääkä jättäkö siitä mitään huomenaamuksi; mutta
jos jotakin siitä jäisi huomenaamuksi, niin polttakaa
se tulessa. 11 Ja syökää se näin: kupeet vyötettyinä,
kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se
kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi. 12
Sillä minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja
surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa, sekä ihmiset
että eläimet, ja panen toimeen rangaistustuomion,
jonka minä olen langettanut kaikista Egyptin jumalista.
Minä olen Herra. 13 Ja veri on oleva merkki, teille
suojelukseksi, taloissa, joissa olette; sillä kun minä
näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä
rangaistus ole tuhoava teitä, kun minä rankaisen Egyptin
maata. 14 Ja tämä päivä olkoon teille muistopäivä, ja
viettäkää sitä Herran juhlana; sukupolvesta sukupolveen
viettäkää sitä ikuisena säädöksenä. 15 Seitsemän
päivää syökää happamatonta leipää; jo ensimmäisenä
päivänä korjatkaa pois hapan taikina taloistanne. Sillä
jokainen, joka hapanta syö, ensimmäisestä päivästä
seitsemänteen päivään asti, hävitettäköön Israelista. 16
Ensimmäisenä päivänä pitäkää pyhä kokous ja samoin
myös seitsemäntenä päivänä pyhä kokous. Mitään työtä
älköön tehtäkö niinä päivinä; ainoastaan se, mitä kukin
tarvitsee ruuaksi, ainoastaan se valmistettakoon. 17 Ja
pitäkää tätä happamattoman leivän juhlaa, sillä juuri
sinä päivänä minä vein teidän joukkonne pois Egyptin
maasta; sentähden pitäkää tätä päivää, sukupolvesta
sukupolveen, ikuisena säädöksenä. 18 Ensimmäisessä
kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, ehtoolla,
syökää happamatonta leipää, ja niin tehkää aina saman
kuun yhdennenkolmatta päivän ehtooseen asti. 19
Seitsemään päivään älköön hapanta taikinaa olko teidän
taloissanne; sillä jokainen, joka hapanta leipää syö,
hävitettäköön Israelin kansasta, olipa hän muukalainen
tai maassasyntynyt. 20 Älkää syökö mitään hapanta,
vaan syökää happamatonta leipää, missä asuttekin."
21 Ja Mooses kutsui kaikki Israelin vanhimmat ja
sanoi heille: "Menkää ja ottakaa lammas kutakin
perhekuntaanne kohti ja teurastakaa pääsiäislammas.
22 Ja ottakaa isoppikimppu, kastakaa se vereen, joka
on maljassa, ja sivelkää ovenpäällinen ja molemmat
pihtipielet sillä verellä, joka on maljassa. Älköönkä
kukaan menkö ulos talonsa ovesta ennen aamua. 23
Sillä Herra kulkee rankaisemassa egyptiläisiä; mutta
kun Herra näkee veren ovenpäällisessä ja molemmissa
pihtipielissä, menee hän sen oven ohi eikä salli tuhoojan
tulla teidän taloihinne teitä vitsauksella lyömään. 24
Noudattakaa tätä; se olkoon ikuinen säädös sinulle ja
sinun lapsillesi. 25 Ja kun te tulette siihen maahan,
jonka Herra on teille antava, niinkuin hän on sanonut,
niin noudattakaa näitä menoja. 26 Kun sitten lapsenne
kysyvät teiltä: 'Mitä nämä menot merkitsevät?' 27 niin
vastatkaa: 'Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni
israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi
egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme'." Silloin
kansa kumartui maahan ja rukoili. 28 Ja israelilaiset
menivät ja tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle ja
Aaronille käskyn antanut; niin he tekivät. 29 Ja puoliyön
aikana tapahtui, että Herra surmasi kaikki Egyptin maan
esikoiset, valtaistuimellaan istuvan faraon esikoisesta
vankikuopassa olevan vangin esikoiseen asti, ynnä
kaikki karjan esikoiset. 30 Niin farao nousi sinä yönä
ja kaikki hänen palvelijansa ynnä kaikki egyptiläiset,
ja kova valitus oli Egyptissä; sillä ei ollut yhtään
taloa, jossa ei ollut kuollutta. 31 Ja hän kutsutti yöllä
Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: "Nouskaa ja menkää
pois minun kansani joukosta, sekä te että israelilaiset;
menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet.
32 Ottakaa myös lampaanne ja karjanne mukaanne,
niinkuin olette puhuneet, ja menkää ja rukoilkaa
minullekin siunausta." 33 Ja egyptiläiset ahdistivat
kansaa jouduttaaksensa heidän lähtöänsä maasta pois,
sillä he ajattelivat: "Me kuolemme kaikki". 34 Ja kansa
otti taikinansa, ennenkuin se oli hapannut, ja kantoi
taikinakaukalonsa vaippoihin käärittyinä olkapäillään. 35
Ja israelilaiset olivat tehneet Mooseksen sanan mukaan:
he olivat pyytäneet egyptiläisiltä hopea-ja kultakaluja
sekä vaatteita. 36 Ja Herra oli antanut kansan päästä
egyptiläisten suosioon, niin että nämä suostuivat heidän
pyyntöönsä; ja niin he veivät saalista egyptiläisiltä. 37
Ja israelilaiset lähtivät liikkeelle ja kulkivat Ramseksesta
Sukkotiin; heitä oli noin kuusisataa tuhatta jalkamiestä,
paitsi vaimoja ja lapsia. 38 Ja myös paljon sekakansaa
meni heidän kanssansa, sekä lampaita ja raavaskarjaa
suuret laumat. 39 Ja he leipoivat siitä taikinasta,
jonka olivat tuoneet Egyptistä, happamattomia leipiä;
sillä se ei ollut hapannut, kun heidät karkoitettiin
Egyptistä. He eivät olleet saaneet viipyä, eivätkä he
myöskään olleet valmistaneet itsellensä evästä. 40
Mutta aika, jonka israelilaiset olivat asuneet Egyptissä,
oli neljäsataa kolmekymmentä vuotta. 41 Kun ne

neljäsataa kolmekymmentä vuotta olivat kuluneet,
niin juuri sinä päivänä kaikki Herran joukot lähtivät
Egyptin maasta. 42 Valvontayö Herran kunniaksi on
tämä yö, koska hän silloin vei heidät pois Egyptin
maasta; tämän yön kaikki israelilaiset valvokoot Herran
kunniaksi, sukupolvesta sukupolveen. 43 Ja Herra
sanoi Moosekselle ja Aaronille: "Tämä on säädös
pääsiäislampaasta: Kukaan muukalainen älköön siitä
syökö; 44 mutta jokainen rahalla ostettu orja syköön
siitä, kunhan olet ympärileikannut hänet. 45 Loinen
ja päiväpalkkalainen älköät siitä syökö. 46 Samassa
talossa se syötäköön; älköön mitään siitä lihasta vietäkö
talosta ulos, älkääkä siitä luuta rikkoko. 47 Koko
Israelin seurakunta viettäköön sitä ateriaa. 48 Ja jos
joku muukalainen asuu sinun luonasi ja tahtoo viettää
pääsiäistä Herran kunniaksi, niin ympärileikkauttakoon
kaikki miehenpuolensa ja sitten käyköön sitä viettämään
ja olkoon silloin niinkuin maassasyntynyt. Mutta yksikään
ympärileikkaamaton älköön siitä syökö. 49 Sama laki
olkoon maassasyntyneellä ja muukalaisella, joka asuu
teidän keskuudessanne." 50 Ja kaikki israelilaiset tekivät,
niinkuin Herra oli Moosekselle ja Aaronille käskyn
antanut; niin he tekivät. 51 Ja juuri sinä päivänä Herra
vei israelilaiset joukkoinensa pois Egyptin maasta.

13 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Pyhitä
minulle jokainen esikoinen, jokainen, joka
israelilaisten seassa, sekä ihmisistä että karjasta,
avaa äidinkohdun; se on minun". 3 Ja Mooses sanoi
kansalle: "Muistakaa tämä päivä, jona te lähditte
Egyptistä, orjuuden pesästä; sillä Herra vei teidät
sieltä pois väkevällä kädellä. Sentähden älköön mitään
hapanta syötäkö. 4 Tänä päivänä aabib-kuussa te
lähditte. 5 Ja kun Herra vie sinut kanaanilaisten,
heettiläisten, amorilaisten, hivviläisten ja jebusilaisten
maahan, jonka hän sinun isillesi vannotulla valalla on
luvannut antaa sinulle, siihen maahan, joka vuotaa
maitoa ja mettä, niin vietä tämä jumalanpalvelus tässä
kuussa. 6 Syö seitsemänä päivänä happamatonta
leipää, ja seitsemäntenä päivänä olkoon Herran juhla.
7 Happamatonta leipää syötäköön näinä seitsemänä
päivänä; älköön mitään hapanta olko, älköön olko
hapanta taikinaa koko sinun maassasi. 8 Ja kerro
pojallesi sinä päivänä ja sano: 'Näin tehdään sen
johdosta, mitä Herra minulle teki, kun minä lähdin
Egyptistä'. 9 Ja se olkoon merkkinä sinun kädessäsi
ja muistutuksena sinun otsallasi, että Herran laki olisi
sinun suussasi; sillä Herra vei sinut väkevällä kädellä
pois Egyptistä. 10 Sentähden noudata tätä säädöstä
määräaikanansa vuodesta vuoteen. 11 Ja kun Herra
on vienyt sinut kanaanilaisten maahan, niinkuin hän
on sinulle ja sinun isillesi vannonut, ja kun hän on sen
sinulle antanut, 12 niin luovuta Herralle kaikki, mikä
avaa äidinkohdun; ja kaikki ensiksisyntyneet karjastasi,
urospuolet, olkoot Herran. 13 Mutta jokainen aasin
ensiksisynnyttämä lunasta lampaalla; mutta jos et
sitä lunasta, niin taita siltä niska. Ja lunasta jokainen
ihmisen esikoinen poikiesi seassa. 14 Ja kun sinun
poikasi vastaisuudessa kysyy sinulta ja sanoo: 'Mitä
tämä merkitsee?' niin vastaa hänelle: 'Herra vei meidät
väkevällä kädellä pois Egyptistä, orjuuden pesästä.
15 Sillä kun farao paatui ja kieltäytyi päästämästä
meitä, surmasi Herra kaikki esikoiset Egyptin maassa,
ihmisten esikoisista karjan esikoisiin asti. Sentähden
minä uhraan Herralle jokaisen urospuolen, joka avaa
äidinkohdun, ja jokaisen esikoisen pojistani minä
lunastan.' 16 Ja se olkoon merkkinä sinun kädessäsi ja
muistolauseena sinun otsallasi; sillä Herra vei meidät
väkevällä kädellä pois Egyptistä." 17 Mutta kun farao
oli päästänyt kansan, ei Jumala johdattanut heitä sitä
tietä, joka kulki filistealaisten maan kautta, vaikka se
oli suorin, sillä Jumala ajatteli, että kansa ehkä katuisi
nähdessänsä sodan syttyvän ja palaisi Egyptiin; 18 vaan
Jumala antoi kansan poiketa erämaan tietä myöten
Kaislamerta kohti. Ja taisteluun valmiina israelilaiset
lähtivät Egyptin maasta. 19 Ja Mooses otti mukaansa
Joosefin luut; sillä tämä oli vannottanut israelilaisia
ja sanonut: "Kun Jumala pitää huolen teistä, viekää
silloin minun luuni täältä mukananne". 20 Ja he lähtivät
liikkeelle Sukkotista ja leiriytyivät Eetamiin, erämaan
reunaan. 21 Ja Herra kulki heidän edellänsä, päivällä
pilvenpatsaassa johdattaaksensa heitä tietä myöten ja
yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa,
niin että he voivat vaeltaa sekä päivällä että yöllä. 22
Pilvenpatsas ei poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä
kansan edestä.

14 Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Sano
israelilaisille, että he kääntyvät takaisin ja leiriytyvät
Pii-Hahirotin kohdalle Migdolin ja meren välille; leiriytykää
vastapäätä Baal-Sefonia meren rannalle. 3 Ja farao on
ajatteleva, että israelilaiset ovat eksyneet maassa ja
että erämaa on saartanut heidät. 4 Ja minä paadutan
faraon sydämen, niin että hän ajaa heitä takaa; mutta
minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen
sotajoukkonsa; ja niin egyptiläiset tulevat tietämään,
että minä olen Herra." Ja he tekivät niin. 5 Kun Egyptin
kuninkaalle ilmoitettiin, että kansa oli paennut, muuttui
faraon ja hänen palvelijainsa mieli kansaa kohtaan,
ja he sanoivat: "Mitä teimmekään, kun päästimme
Israelin meitä palvelemasta!" 6 Ja hän valjastutti hevoset
sotavaunujensa eteen ja otti väkensä mukaansa; 7 ja
hän otti kuudetsadat valitut sotavaunut sekä kaikki muut
Egyptin sotavaunut ynnä vaunusoturit niihin kaikkiin. 8
Sillä Herra paadutti faraon, Egyptin kuninkaan, sydämen,
niin että hän lähti ajamaan takaa israelilaisia, vaikka
israelilaiset olivat lähteneet matkaan voimallisen käden

suojassa. 9 Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset,
sotavaunut ja ratsumiehet ja koko hänen sotajoukkonsa,
ajoivat heitä takaa ja saavuttivat heidät leiriytyneinä
meren rannalle, Pii-Hahirotin kohdalle, vastapäätä Baal-
Sefonia. 10 Ja kun farao oli lähellä, nostivat israelilaiset
silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset olivat tulossa
heidän jäljessänsä. Silloin israelilaiset peljästyivät kovin
ja huusivat Herraa. 11 Ja he sanoivat Moosekselle:
"Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät tänne
erämaahan kuolemaan? Mitä teit meille, kun johdatit
meidät pois Egyptistä! 12 Emmekö sanoneet tätä
sinulle Egyptissä? Sanoimmehan: Anna meidän olla
rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä. Sillä parempi
olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan."
13 Mooses vastasi kansalle: "Älkää peljätkö; pysykää
paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra
tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette
egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan
enää tule näkemään. 14 Herra sotii teidän puolestanne,
ja te olkaa hiljaa." 15 Ja Herra sanoi Moosekselle:
"Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he
lähtevät liikkeelle. 16 Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna
kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset
voivat käydä meren poikki kuivaa myöten. 17 Ja
katso, minä paadutan egyptiläisten sydämet, niin että
he tulevat heidän perässänsä; minä näytän kunniani
tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa, hänen
sotavaununsa ja ratsumiehensä. 18 Ja egyptiläiset
tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä
näytän kunniani tuhoamalla faraon, hänen sotavaununsa
ja ratsumiehensä." 19 Niin Jumalan enkeli, joka oli
kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän
takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja
asettui heidän taaksensa 20 ja tuli egyptiläisten joukon
ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja
valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei
voinut lähestyä toista. 21 Ja Mooses ojensi kätensä
meren yli. Niin Herra saattoi vahvalla itätuulella, joka
puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren
kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. 22 Ja israelilaiset
kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä
muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. 23 Ja
egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, hänen sotavaununsa
ja ratsumiehensä, ajoivat heitä takaa ja tulivat heidän
perässänsä keskelle merta. 24 Kun aamuvartio tuli,
katsahti Herra egyptiläisten joukkoa tulenpatsaasta
ja pilvestä ja saattoi hämminkiin egyptiläisten joukon.
25 Ja hän antoi heidän vaunujensa pyöräin irtautua,
niin että heille kävi vaikeaksi päästä eteenpäin. Niin
egyptiläiset sanoivat: "Paetkaamme Israelia, sillä Herra
sotii heidän puolestansa egyptiläisiä vastaan". 26 Mutta
Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi meren yli, että
vedet palautuisivat ja peittäisivät egyptiläiset, heidän
sotavaununsa ja ratsumiehensä". 27 Niin Mooses ojensi
kätensä meren yli, ja aamun koittaessa meri palasi
paikoillensa, egyptiläisten paetessa sitä vastaan; ja
Herra syöksi egyptiläiset keskelle merta. 28 Ja vedet
palasivat ja peittivät sotavaunut ja ratsumiehet, koko
faraon sotajoukon, joka oli seurannut heitä mereen;
ei yksikään heistä pelastunut. 29 Mutta israelilaiset
kulkivat kuivaa myöten meren poikki, ja vesi oli heillä
muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. 30 Niin
Herra pelasti Israelin sinä päivänä egyptiläisten käsistä,
ja Israel näki egyptiläiset kuolleina meren rannalla.
31 Ja Israel näki sen suuren teon, jonka Herra teki
tuhotessaan egyptiläiset. Silloin kansa pelkäsi Herraa ja
uskoi Herraan ja uskoi hänen palvelijaansa Moosesta.

15 Silloin Mooses ja israelilaiset veisasivat Herralle
tämän virren; he sanoivat näin: "Minä veisaan
Herralle, sillä hän on ylen korkea; hevoset ja miehet
hän mereen syöksi. 2 Herra on minun väkevyyteni
ja ylistysvirteni, ja hänestä tuli minulle pelastus. Hän
on minun Jumalani, ja minä ylistän häntä, hän on
minun isäni Jumala, ja minä kunnioitan häntä. 3 Herra
on sotasankari, Herra on hänen nimensä. 4 Faraon
vaunut ja hänen sotajoukkonsa hän suisti mereen,
hänen valitut vaunusoturinsa hukkuivat Kaislamereen.
5 Syvyys peitti heidät; he vajosivat pohjaan niinkuin
kivi. 6 Sinun oikea kätesi, Herra, sinä voimassa
jalo, sinun oikea kätesi, Herra, murskaa vihollisen.
7 Valtasuuruudessasi sinä kukistat vastustajasi. Sinä
päästät vihasi valloilleen, ja se kuluttaa heidät niinkuin
korret. 8 Ja sinun vihasi puhalluksesta kasaantuivat
vedet, laineet seisahtuivat roukkioiksi, syvyyden aallot
hyytyivät keskelle merta. 9 Vihollinen sanoi: 'Minä
ajan takaa, minä saavutan heidät, minä jaan saaliin ja
tyydytän heissä kostonhimoni; minä paljastan miekkani,
minun käteni hävittää heidät'. 10 Sinun tuulesi puhalsi, ja
meri peitti heidät; he upposivat valtavesiin niinkuin lyijy.
11 Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa!
Kuka on sinun vertaisesi, sinä pyhyydessä jalo; sinä
ylistettävissä teoissa peljättävä, sinä ihmeitten tekijä! 12
Sinä ojensit oikean kätesi, maa nielaisi heidät. 13 Mutta
armossasi sinä johdatit lunastamaasi kansaa, sinä veit
sen voimallasi pyhään asuntoosi. 14 Kansat kuulivat
sen ja vapisivat, tuska valtasi Filistean asukkaat. 15
Silloin peljästyivät Edomin ruhtinaat, Mooabin sankarit
valtasi vavistus, kaikki Kanaanin asukkaat menehtyivät
pelkoon. 16 Kauhu ja väristys valtasi heidät; sinun
käsivartesi väkevyyden tähden he kävivät mykiksi
niinkuin kivi. Niin sinun kansasi, Herra, kulkee perille,
kulkee perille se kansa, jonka olet itsellesi hankkinut. 17
Sinä viet heidät perille ja istutat heidät vuorelle, joka
on sinun perintöosasi, paikkaan, jonka sinä, Herra,
olet asunnoksesi valmistanut, pyhäkköösi, Herra, jonka
sinun kätesi ovat tehneet. 18 Herra on kuningas

aina ja iankaikkisesti." 19 Sillä kun faraon hevoset ja
hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä menivät mereen,
palautti Herra meren vedet heidän päällensä; mutta
israelilaiset kulkivat kuivaa myöten meren poikki. 20 Ja
naisprofeetta Mirjam, Aaronin sisar, otti vaskirummun
käteensä, ja kaikki naiset seurasivat häntä vaskirumpuja
lyöden ja karkeloiden. 21 Ja Mirjam viritti heille virren:
"Veisatkaa Herralle, sillä hän on ylen korkea, hevoset
ja miehet hän mereen syöksi". 22 Sitten Mooses antoi
israelilaisten lähteä liikkeelle Kaislameren luota, ja he
menivät Suurin erämaahan. Ja he vaelsivat kolme
päivää erämaassa löytämättä vettä. 23 Sitten he tulivat
Maaraan; mutta he eivät voineet juoda Maaran vettä;
sillä se oli karvasta. Sentähden paikka sai nimen Maara.
24 Niin kansa napisi Moosesta vastaan ja sanoi: "Mitä
me juomme?" 25 Mutta hän huusi Herran puoleen;
ja Herra osoitti hänelle puun, jonka hän heitti veteen,
ja vesi tuli makeaksi. Siellä hän antoi kansalle lain
ja oikeuden, ja siellä hän koetteli sitä. 26 Hän sanoi:
"Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on
oikein hänen silmissänsä, tarkkaat hänen käskyjänsä ja
noudatat kaikkea hänen lakiansa, niin minä en pane
sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka
olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen
Herra, sinun parantajasi". 27 Sitten he tulivat Eelimiin;
siellä oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä
palmupuuta. Ja he leiriytyivät siellä veden ääreen.

16 Sitten he lähtivät, koko Israelin kansa, liikkeelle
Eelimistä ja tulivat Siinin erämaahan, joka on
Eelimin ja Siinain välillä, toisen kuun viidentenätoista
päivänä siitä, kun he olivat lähteneet Egyptin maasta.
2 Ja koko Israelin kansa napisi Moosesta ja Aaronia
vastaan erämaassa; 3 ja israelilaiset sanoivat heille:
"Jospa olisimme saaneet surmamme Herran kädestä
Egyptin maassa, jossa istuimme lihapatain ääressä ja
leipää oli kyllin syödäksemme! Mutta te olette tuoneet
meidät tähän erämaahan antaaksenne koko tämän
joukon kuolla nälkään." 4 Niin Herra sanoi Moosekselle:
"Katso, minä annan sataa teille leipää taivaasta. Ja
kansa menköön ja kootkoon kunakin päivänä sen päivän
tarpeen. Näin minä koettelen heitä, vaeltavatko he
minun lakini mukaan vai eivät. 5 Ja kun he kuudentena
päivänä valmistavat sen, mitä ovat tuoneet kotiin, niin
sitä on oleva kaksi kertaa niin paljon, kuin mitä he
muutoin joka päivä kokoavat." 6 Ja Mooses ja Aaron
sanoivat kaikille israelilaisille: "Tänä iltana te tulette
tietämään, että Herra on vienyt teidät pois Egyptin
maasta, 7 ja huomenaamuna te tulette näkemään
Herran kunnian, koska Herra on kuullut teidän napinanne
häntä vastaan. Sillä mitä olemme me, että te meitä
vastaan napisette?" 8 Ja Mooses sanoi vielä: "Herra
antaa teille tänä iltana lihaa syödäksenne ja huomenna
leipää yltäkyllin ravinnoksenne, koska Herra on kuullut
teidän napinanne, kun olette napisseet häntä vastaan.
Sillä mitä olemme me? Ette ole napisseet meitä vastaan,
vaan Herraa vastaan." 9 Ja Mooses sanoi Aaronille:
"Sano koko Israelin kansalle: Astukaa Herran eteen,
sillä hän on kuullut teidän napinanne". 10 Ja kun
Aaron oli puhunut tämän koko Israelin seurakunnalle,
kääntyivät he erämaahan päin, ja katso, Herran kunnia
näkyi pilvessä. 11 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:
12 "Minä olen kuullut israelilaisten napinan. Puhu
heille ja sano: Iltahämärässä teillä on oleva lihaa
syödäksenne, ja huomenna on teillä leipää yltäkyllin;
niin te tulette tietämään, että minä olen Herra, teidän
Jumalanne." 13 Ja illalla tuli viiriäisiä, ja ne peittivät
leirin, ja aamulla laskeutui kastesumu leirin ympärille.
14 Ja kun kastesumu oli haihtunut, katso, erämaassa oli
maan pinnalla jotakin hienoa, suomujen tapaista, jotakin
hienoa niinkuin härmä. 15 Kun israelilaiset näkivät sen,
kyselivät he toisiltansa: "Mitä tämä on?" Sillä he eivät
tienneet, mitä se oli. Ja Mooses sanoi heille: "Tämä
on se leipä, jonka Herra on antanut teille syötäväksi.
16 Ja näin on Herra käskenyt: Kootkaa sitä, jokainen
tarpeenne mukaan; ottakaa goomer-mitta mieheen
perheenne pääluvun mukaan, kukin niin monelle, kuin
kullakin majassansa on." 17 Ja israelilaiset tekivät niin,
ja he kokosivat, yksi enemmän, toinen vähemmän. 18
Mutta kun he mittasivat sen goomer-mitalla, niin ei
sille jäänyt liikaa, joka oli koonnut enemmän, eikä siltä
puuttunut, joka oli koonnut vähemmän; jokainen oli
koonnut niin paljon, kuin hän tarvitsi. 19 Ja Mooses sanoi
heille: "Älköön kukaan jättäkö siitä mitään huomiseksi".
20 Mutta he eivät kuulleet Moosesta, vaan muutamat
jättivät siitä jotakin huomiseksi. Niin siihen kasvoi matoja,
ja se rupesi haisemaan; ja Mooses vihastui heihin.
21 Ja he kokosivat sitä joka aamu sen verran, kuin
kukin tarvitsi; mutta kun aurinko alkoi paahtaa, niin
se suli. 22 Mutta kuudentena päivänä he kokosivat
sitä leipää kaksinkertaisesti, kaksi goomeria kullekin.
Ja kaikki kansan päämiehet tulivat ja ilmoittivat sen
Moosekselle. 23 Niin hän sanoi heille: "Tämä tapahtuu
Herran sanan mukaan; huomenna on levon päivä,
Herralle pyhitetty sapatti. Mitä leivotte, se leipokaa, ja
mitä keitätte, se keittäkää; mutta kaikki, mitä tähteeksi
jää, pankaa talteen huomiseksi." 24 Ja he panivat
sen talteen huomiseksi, niinkuin Mooses oli käskenyt,
eikä se ruvennut haisemaan, eikä siihen tullut matoja.
25 Ja Mooses sanoi: "Syökää se tänä päivänä, sillä
tänä päivänä on Herran sapatti; tänään ette löydä
kedolta mitään. 26 Kuutena päivänä on teidän sitä
koottava, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti; silloin
ei sitä ole." 27 Kuitenkin muutamat kansasta lähtivät
seitsemäntenä päivänä kokoamaan sitä, mutta he eivät
löytäneet mitään. 28 Niin Herra sanoi Moosekselle:
"Kuinka kauan aiotte kieltäytyä noudattamasta minun

käskyjäni ja lakejani? 29 Katsokaa, Herra on antanut
teille sapatin; sentähden hän antaa teille kuudentena
päivänä kahden päivän leivän. Olkoon jokainen alallaan,
älköönkä kukaan lähtekö paikaltansa seitsemäntenä
päivänä." 30 Ja kansa lepäsi seitsemäntenä päivänä.
31 Ja Israelin heimo antoi sille nimen manna. Ja se
oli valkean korianderinsiemenen kaltaista ja maistui
hunajakakulta. 32 Ja Mooses sanoi: "Näin on Herra
käskenyt: Ota sitä goomerin täysi säilytettäväksi
sukupolvesta sukupolveen, että he näkisivät sen leivän,
jolla minä olen ravinnut teitä erämaassa, johdattaessani
teitä Egyptin maasta". 33 Ja Mooses sanoi Aaronille:
"Ota astia ja pane siihen goomerin täysi mannaa ja
aseta se Herran eteen säilytettäväksi sukupolvesta
sukupolveen". 34 Ja Aaron asetti sen talteen lain arkin
eteen, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.
35 Ja israelilaiset söivät mannaa neljäkymmentä vuotta,
kunnes he tulivat asuttuun maahan; he söivät mannaa
siihen asti, kunnes tulivat Kanaanin maan rajalle. - 36
Goomer on kymmenesosa eefaa.

17 Sitten kaikki israelilaisten seurakunta lähti liikkeelle
Siinin erämaasta ja matkusti levähdyspaikasta
toiseen Herran käskyn mukaan. Ja he leiriytyivät
Refidimiin; siellä ei ollut vettä kansan juoda. 2 Niin kansa
riiteli Moosesta vastaan ja sanoi: "Antakaa meille vettä
juoda!" Mooses vastasi heille: "Miksi riitelette minua
vastaan? Miksi kiusaatte Herraa?" 3 Mutta kansalla oli
siellä jano, ja he napisivat yhä Moosesta vastaan ja
sanoivat: "Minkätähden olet tuonut meidät Egyptistä,
antaaksesi meidän ja meidän lastemme ja karjamme
kuolla janoon?" 4 Niin Mooses huusi Herraa ja sanoi:
"Mitä minä teen tälle kansalle? Ei paljon puutu, että
he kivittävät minut." 5 Herra vastasi Moosekselle:
"Mene kansan edellä ja ota mukaasi muutamia Israelin
vanhimpia. Ja ota käteesi sauva, jolla löit Niilivirtaa,
ja mene. 6 Katso, minä seison siellä sinun edessäsi
kalliolla Hoorebin luona; lyö kallioon, ja siitä on vuotava
vettä, niin että kansa saa juoda." Ja Mooses teki niin
Israelin vanhimpain nähden. 7 Ja hän antoi sille paikalle
nimen Massa ja Meriba sentähden, että israelilaiset
siellä riitelivät ja kiusasivat Herraa, sanoen: "Onko
Herra meidän keskellämme vai ei?" 8 Sitten tulivat
amalekilaiset ja taistelivat Israelia vastaan Refidimissä.
9 Niin Mooses sanoi Joosualle: "Valitse meille miehiä,
mene ja taistele huomenna amalekilaisia vastaan. Minä
asetun vuoren huipulle, Jumalan sauva kädessäni." 10
Ja Joosua teki, niinkuin Mooses oli hänelle sanonut,
ja taisteli amalekilaisia vastaan. Mutta Mooses, Aaron
ja Huur nousivat vuoren huipulle. 11 Ja niin kauan
kuin Mooses piti kätensä ylhäällä, oli Israel voitolla;
mutta kun hän antoi kätensä vaipua, olivat amalekilaiset
voitolla. 12 Mutta kun Mooseksen kädet väsyivät, ottivat
he kiven ja asettivat sen hänen allensa, ja hän istui sille,
ja Aaron ja Huur kannattivat hänen käsiänsä kumpikin
puoleltansa. Näin hänen kätensä kestivät vahvoina
auringon laskuun asti. 13 Ja Joosua voitti amalekilaiset
ja heidän sotaväkensä miekan terällä. 14 Ja Herra sanoi
Moosekselle: "Kirjoita tämä kirjaan muistoksi ja teroita
se Joosuan mieleen: Minä pyyhin pois amalekilaisten
muiston taivaan alta". 15 Ja Mooses rakensi alttarin ja
pani sille nimeksi: "Herra on minun lippuni". 16 Ja hän
sanoi: "Minä nostan käteni Herran istuinta kohden: Herra
sotii amalekilaisia vastaan sukupolvesta sukupolveen".

18 Ja Midianin pappi Jetro, Mooseksen appi, sai
kuulla kaikki, mitä Jumala oli tehnyt Moosekselle
ja kansalleen Israelille, kuinka Herra oli vienyt Israelin
pois Egyptistä. 2 Ja Jetro, Mooseksen appi, otti
mukaansa Sipporan, Mooseksen vaimon, jonka tämä oli
lähettänyt kotiin, 3 ja hänen kaksi poikaansa; näistä oli
toisen nimi Geersom, koska Mooses oli sanonut: "Minä
olen muukalainen vieraalla maalla", 4 ja toisen nimi
Elieser, koska hän oli sanonut: "Isäni Jumala oli minun
apuni ja pelasti minut faraon miekasta". 5 Ja Jetro,
Mooseksen appi, tuli hänen poikiensa ja hänen vaimonsa
kanssa Mooseksen luo erämaahan, jossa tämä oli
leiriytynyt Jumalan vuoren juurelle. 6 Ja hän käski sanoa
Moosekselle: "Minä, Jetro, sinun appesi, ynnä vaimosi
kahden poikansa kanssa olemme tulleet luoksesi". 7
Niin Mooses meni appeansa vastaan, kumarsi ja suuteli
häntä. Ja kun he olivat tervehtineet toisiansa, menivät
he telttaan. 8 Ja Mooses kertoi apellensa kaikki, mitä
Herra oli tehnyt faraolle ja egyptiläisille Israelin tähden,
ja kaikki ne vaikeudet, jotka heitä olivat kohdanneet
matkalla, ja kuinka Herra oli pelastanut heidät. 9 Ja
Jetro iloitsi kaikesta siitä hyvästä, mitä Herra oli tehnyt
Israelille, pelastaessaan heidät egyptiläisten kädestä. 10
Ja Jetro sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, joka on pelastanut
teidät egyptiläisten ja faraon kädestä, Herra, joka on
pelastanut kansansa egyptiläisten vallasta. 11 Nyt minä
tiedän, että Herra on suurempi kaikkia jumalia; sillä
sentähden, että egyptiläiset ylpeilivät, on heidän näin
käynyt." 12 Ja Jetro, Mooseksen appi, toimitti polttouhrin
ja teurasuhreja Jumalalle; ja Aaron ja kaikki Israelin
vanhimmat tulivat aterioimaan Mooseksen apen kanssa
Jumalan eteen. 13 Seuraavana päivänä Mooses istui
tuomitsemaan kansaa, ja kansa seisoi Mooseksen
ympärillä aamusta iltaan asti. 14 Kun Mooseksen appi
näki kaiken, mitä hän teki kansalle, sanoi hän: "Mitä tämä
puuha on, jota sinulla on kansan kanssa? Miksi sinä
istut yksin ja kaikki kansa seisoo ympärilläsi aamusta
iltaan asti?" 15 Mooses vastasi apellensa: "Kansa tulee
minun luokseni kysymään Jumalalta neuvoa. 16 Kun
heillä on jokin riita-asia, tulevat he minun luokseni, ja
minä ratkaisen heidän riitansa ja ilmoitan heille Jumalan
säädökset ja lait." 17 Niin Mooseksen appi sanoi hänelle:

"Siinä sinä et menettele viisaasti. 18 Sinä uuvutat sekä
itsesi että tämän kansan, joka on kanssasi; sillä tämä
tehtävä on sinulle liian raskas, etkä sinä voi sitä yksinäsi
toimittaa. 19 Kuule nyt, mitä minä sanon. Minä neuvon
sinua, ja Jumala on oleva sinun kanssasi. Ole sinä
kansan edusmies Jumalan edessä, ja saata sinä sen
asiat Jumalan eteen. Ja opeta heille säädökset ja lait,
20 ja neuvo heille tie, jota heidän on kuljettava, ja mitä
heidän on tehtävä. 21 Mutta valitse koko kansasta
kelvollisia ja Jumalaa pelkääväisiä, luotettavia ja väärää
voittoa vihaavia miehiä, ja aseta ne heille tuhannen,
sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päämiehiksi.
22 Nämä tuomitkoot kansaa joka aika. Kaikki suuret
asiat he saattakoot sinun tietoosi, mutta kaikki vähäiset
asiat ratkaiskoot itse. Huojenna näin jotakin itseltäsi,
ja kantakoot he kuormaa sinun kanssasi. 23 Jos näin
teet ja Jumala itse sinua näin käskee, niin sinä jaksat
sen kestää; ja kaikki tämä kansa saa mennä rauhassa
kotiinsa." 24 Ja Mooses noudatti appensa puhetta
ja teki kaiken, mitä tämä oli sanonut. 25 Mooses
valitsi kelvollisia miehiä koko Israelista ja asetti heidät
kansan johtoon, tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja
kymmenen päämiehiksi. 26 Nämä tuomitsivat kansaa
joka aika. Vaikeat asiat he lykkäsivät Moosekselle,
mutta vähäiset asiat he ratkaisivat itse. 27 Sitten
Mooses saattoi appensa matkaan, ja tämä meni omaan
maahansa.

19 Kolmantena kuukautena siitä, kun israelilaiset
olivat lähteneet Egyptin maasta, juuri samana
kuukauden päivänä, he tulivat Siinain erämaahan. 2 Sillä
he olivat lähteneet Refidimistä, tulleet Siinain erämaahan
ja leiriytyneet erämaahan; ja Israel oli siellä leirissä
vuoren kohdalla. 3 Ja Mooses nousi Jumalan tykö, ja
Herra huusi häntä vuorelta ja sanoi: "Sano näin Jaakobin
heimolle ja ilmoita israelilaisille: 4 'Te olette nähneet,
mitä minä olen tehnyt egyptiläisille ja kuinka minä olen
kantanut teitä kotkan siivillä ja tuonut teidät luokseni.
5 Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun
liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia
muita kansoja; sillä koko maa on minun. 6 Ja te olette
minulle pappisvaltakunta ja pyhä kansa.' Sano nämä
sanat israelilaisille." 7 Kun Mooses tuli takaisin, kutsui
hän kokoon kansan vanhimmat ja puhui heille kaikki ne
sanat, jotka Herra oli hänen käskenyt puhua. 8 Niin koko
kansa vastasi yhtenä miehenä ja sanoi: "Kaiken, mitä
Herra on puhunut, me teemme". Ja Mooses vei kansan
vastauksen Herralle. 9 Niin Herra sanoi Moosekselle:
"Katso, minä tulen sinun tykösi paksussa pilvessä, että
kansa kuulisi, kun minä puhun sinun kanssasi, ja uskoisi
myös sinua ainiaan". Ja Mooses ilmoitti Herralle kansan
vastauksen. 10 Niin Herra sanoi Moosekselle: "Mene
kansan luo ja pyhitä heidät tänä päivänä ja huomenna, ja
peskööt he vaatteensa. 11 Ja olkoot valmiit kolmanneksi
päiväksi; sillä kolmantena päivänä Herra astuu koko
kansan nähden alas Siinain vuorelle. 12 Ja merkitse
raja kansalle yltympäri ja sano: 'Varokaa nousemasta
vuorelle tahi koskettamasta sen juureen. Jokainen,
joka vuoreen koskee, rangaistakoon kuolemalla. 13
Älköön kenenkään käsi häneen koskeko, vaan hänet
kivitettäköön tahi ammuttakoon kuoliaaksi. Olipa eläin tai
ihminen, ei se saa jäädä eloon.' Vasta kun pitkä torven
puhallus kuuluu, he nouskoot vuorelle." 14 Ja Mooses
astui alas vuorelta kansan luo; ja hän pyhitti kansan, ja
he pesivät vaatteensa. 15 Ja hän sanoi kansalle: "Olkaa
kolmanneksi päiväksi valmiit; älköön kukaan ryhtykö
naiseen". 16 Ja kolmantena päivänä, kun aamu oli
tullut, alkoi jylistä ja salamoida, ja paksu pilvi laskeutui
vuoren ylle, ja kuului ylen kova pasunan ääni, niin että
koko kansa, joka oli leirissä, vapisi pelosta. 17 Silloin
Mooses vei kansan leiristä Jumalaa vastaan, ja he
asettuivat vuoren juurelle. 18 Ja koko Siinain vuori
peittyi savuun, kun Herra astui sille alas tulessa, ja siitä
nousi savu niinkuin pätsin savu, ja koko vuori vapisi
kovasti. 19 Ja pasunan ääni koveni kovenemistaan.
Mooses puhui, ja Jumala vastasi hänelle jylinällä. 20 Ja
Herra astui alas Siinain vuorelle, vuoren kukkulalle, ja
Herra kutsui Mooseksen vuoren kukkulalle; ja Mooses
nousi sinne ylös. 21 Niin Herra sanoi Moosekselle: "Astu
alas ja varoita kansaa tunkeutumasta lähelle Herraa,
häntä nähdäkseen, sillä silloin heistä monta kaatuu.
22 Papitkin, jotka saavat lähestyä Herraa, pyhittäköot
itsensä, ettei Herra heitä tuhoaisi." 23 Mutta Mooses
vastasi Herralle: "Kansa ei voi nousta Siinain vuorelle,
sillä sinä olet varoittanut meitä ja sanonut: 'Merkitse
raja vuoren ympäri ja pyhitä se'." 24 Niin Herra sanoi
hänelle: "Astu alas ja tule taas ylös, sinä ja Aaron sinun
kanssasi. Mutta papit ja kansa älköot tunkeutuko ylös,
Herraa lähelle, ettei hän heitä tuhoaisi." 25 Ja Mooses
astui alas kansan luo ja sanoi heille tämän.

20 Ja Jumala puhui kaikki nämä sanat ja sanoi:
2 "Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka vein
sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä. 3 Älä
pidä muita jumalia minun rinnallani. 4 Älä tee itsellesi
jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat
ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan
päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla. 5
Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä. Sillä minä, Herra,
sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kostan isien
pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen,
niille, jotka minua vihaavat; 6 mutta teen laupeuden
tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun
käskyni. 7 Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi,
nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen
nimensä turhaan lausuu. 8 Muista pyhittää lepopäivä.
9 Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi;

10 mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi,
sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita, älä sinä
älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai
palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka
sinun porteissasi on. 11 Sillä kuutena päivänä Herra
teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on,
mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sentähden
Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen. 12 Kunnioita
isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka
Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa. 13 Älä tapa. 14
Älä tee huorin. 15 Älä varasta. 16 Älä sano väärää
todistusta lähimmäisestäsi. 17 Älä himoitse lähimmäisesi
huonetta. Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa äläkä hänen
palvelijaansa, palvelijatartaan, härkäänsä, aasiansa
äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa." 18 Ja kaikki
kansa havaitsi jylinän, tulen leimaukset, pasunan äänen
ja vuoren suitsuamisen; ja kun he sen havaitsivat,
vapisivat he ja pysyivät taampana. 19 Ja he sanoivat
Moosekselle: "Puhu sinä meidän kanssamme, niin me
kuulemme. Älköön Jumala puhuko meidän kanssamme,
ettemme kuolisi." 20 Mutta Mooses vastasi kansalle:
"Älkää peljätkö, sillä Jumala on tullut koettelemaan
teitä, että Herran pelko olisi teidän silmäinne edessä ja
ettette syntiä tekisi". 21 Ja kansa pysyi taampana, mutta
Mooses lähestyi pimeyttä, jossa Jumala oli. 22 Ja Herra
sanoi Moosekselle: "Sano israelilaisille näin: Te olette
nähneet, että minä olen puhunut teille taivaasta. 23 Älkää
tehkö jumalia minun rinnalleni; hopeaisia tai kultaisia
jumalia älkää tehkö itsellenne. 24 Tee minulle alttari
maasta, ja uhraa sen päällä polttouhrisi ja yhteysuhrisi,
lampaasi ja raavaasi. Joka paikassa, mihin minä säädän
nimeni muiston, minä tulen sinun tykösi ja siunaan
sinua. 25 Mutta jos sinä teet minulle kivialttarin, niin
älä rakenna sitä hakatusta kivestä; sillä jos sinä kosket
taltallasi kiveen, niin sinä saastutat sen. 26 Äläkä nouse
portaita myöten minun alttarilleni, ettei häpysi sen päällä
paljastuisi."

21 "Nämä ovat ne oikeudet, jotka sinun tulee
asettaa heidän eteensä: 2 Jos sinä ostat
hebrealaisen orjan, niin hän palvelkoon kuusi vuotta,
mutta seitsemäntenä hän pääsköön vapaaksi maksutta.
3 Jos hän on tullut yksinäisenä, niin yksinäisenä
lähteköönkin; mutta jos hän oli nainut, niin lähteköön
vaimo hänen kanssaan. 4 Jos hänen isäntänsä on
antanut hänelle vaimon, ja tämä on synnyttänyt hänelle
poikia tai tyttäriä, niin vaimo lapsinensa jääköön isännän
omaksi, ja hän lähteköön yksinään. 5 Mutta jos orja
vakuuttaa: 'Minä rakastan isäntääni, vaimoani ja lapsiani
enkä tahdo päästä vapaaksi', 6 niin hänen isäntänsä
vieköön hänet Jumalan eteen ja asettakoon hänet ovea
tai pihtipieltä vasten, ja hänen isäntänsä lävistäköön
hänen korvansa naskalilla, ja hän olkoon hänen orjansa
ainiaan. 7 Jos joku myy tyttärensä orjaksi, älköön tämä
pääskö vapaaksi, niinkuin miesorjat pääsevät. 8 Jos hän
ei miellytä isäntäänsä, sitten kuin tämä jo on määrännyt
hänet itsellensä, niin tämä sallikoon lunastaa hänet
pois. Vieraaseen kansaan älköön hänellä olko valtaa
häntä myydä, kun hän hänet hylkää. 9 Mutta jos hän
määrää hänet pojallensa, niin antakoon hänen nauttia
tyttärien oikeutta. 10 Jos hän ottaa itselleen toisen
vaimon, niin älköön vähentäkö ensimmäiseltä tämän
ravintoa, vaatetusta ja aviollista oikeutta. 11 Jos hän
ei tee hänelle näitä kolmea, niin lähteköön vaimo pois
maksutta ja rahakorvauksetta. 12 Joka lyö ihmistä,
niin että tämä kuolee, se rangaistakoon kuolemalla.
13 Mutta jos hän ei ole tehnyt sitä murha-aikeessa,
vaan Jumala on sallinut sen vahingon tapahtua hänen
kätensä kautta, niin minä määrään sinulle paikan,
johon hän voi paeta. 14 Mutta jos joku menettelee niin
rikollisesti lähimmäistänsä kohtaan, että tappaa hänet
kavalasti, on sinun otettava hänet minun alttarinikin
luota surmattavaksi. 15 Joka lyö isäänsä tai äitiänsä, se
rangaistakoon kuolemalla. 16 Joka varastaa ihmisen
ja joko myy hänet tahi pitää häntä hallussansa, se
rangaistakoon kuolemalla. 17 Joka kiroaa isäänsä tai
äitiänsä, se rangaistakoon kuolemalla. 18 Jos miehet
riitelevät keskenänsä ja toinen lyö toista kivellä tai
nyrkillä, mutta tämä ei kuole, vaan joutuu vuoteen
omaksi, 19 niin olkoon, jos hän tointuu ja voi mennä
ulos sauvaansa nojaten, lyöjä vapaa rangaistuksesta;
korvatkoon ainoastaan hänen sairastamisaikansa ja
pitäköön huolta hänen paranemisestaan. 20 Jos joku
lyö orjaansa tai orjatartaan sauvalla, niin että tämä
kuolee hänen käsiinsä, niin häntä rangaistakoon. 21
Mutta jos se elää päivän tai kaksi, niin älköön lyöjää
rangaistako, sillä se on hänen omaa rahaansa. 22 Jos
miehet tappelevat keskenänsä ja loukkaavat raskasta
vaimoa, niin että hän synnyttää kesken, mutta vahinkoa
ei tapahdu, niin sakotettakoon syyllistä vaimon miehen
vaatimuksen ja riidanratkaisijain harkinnan mukaan.
23 Mutta jos vahinko tapahtuu, niin annettakoon henki
hengestä, 24 silmä silmästä, hammas hampaasta, käsi
kädestä, jalka jalasta, 25 palovamma palovammasta,
haava haavasta, mustelma mustelmasta. 26 Jos joku
lyö orjaansa tai orjatartansa silmään ja turmelee sen,
niin päästäköön hänet vapaaksi silmän tähden. 27 Ja
jos hän lyö orjaltaan tai orjattareltaan hampaan suusta,
niin päästäköön hänet vapaaksi hampaan tähden.
28 Jos härkä puskee miehen tai naisen kuoliaaksi,
niin härkä kivitettäköön, älköönkä sen lihaa syötäkö;
mutta härän omistaja olkoon vapaa rangaistuksesta. 29
Mutta jos härkä on ennenkin puskenut ja sen isäntää
on varoitettu eikä hän ole sitä vartioinut, ja jos se
tappaa miehen tai naisen, niin härkä kivitettäköön,
ja myös sen isäntä rangaistakoon kuolemalla. 30
Mutta jos hänelle määrätään lunastusmaksu, niin

maksakoon henkensä lunnaiksi niin paljon, kuin hänelle
määrätään. 31 Jos se puskee pojan tai tytön, niin
meneteltäköön saman lain mukaan. 32 Jos härkä
puskee orjan tai orjattaren, niin maksakoon sen omistaja
pusketun isännälle kolmekymmentä hopeasekeliä, ja
härkä kivitettäköön. 33 Jos joku jättää kaivon auki tahi
kaivaa kaivon eikä peitä sitä, ja härkä tai aasi putoaa
siihen, 34 niin kaivon omistaja korvatkoon isännälle
sen rahassa; mutta kuollut eläin olkoon hänen. 35
Jos jonkun härkä puskee toisen härän kuoliaaksi, niin
myyköot elävän härän ja jakakoot sen hinnan, ja myös
kuolleen jakakoot keskenään. 36 Jos taas oli tunnettua,
että se härkä ennenkin oli puskenut eikä sen isäntä
ollut sitä vartioinut, niin antakoon härän härästä, mutta
kuollut olkoon hänen."

22 "Jos joku varastaa härän tai lampaan ja teurastaa
tahi myy sen, antakoon viisi raavasta yhdestä
härästä ja neljä lammasta yhdestä lampaasta. 2
Jos varas tavataan murtautumasta sisälle ja lyödään
kuoliaaksi, ei tappaja ole vereen vikapää. 3 Mutta jos
aurinko jo oli noussut, niin tappaja on vereen vikapää.
Varas maksakoon korvauksen; mutta jos hänellä ei ole
mitään, niin myytäköön hänet varastamansa tavaran
korvaukseksi. 4 Jos varastettu eläin, olipa se härkä,
aasi tai lammas, tavataan hänen hallustaan elävänä,
niin korvatkoon sen kaksinkertaisesti. 5 Jos joku
turmelee toiselta pellon tai viinitarhan päästämällä siihen
karjansa ja syöttämällä sitä toisen pellossa, antakoon
korvaukseksi peltonsa tai viinitarhansa parhaimman
kasvun. 6 Jos tuli pääsee irti ja tarttuu orjantappuroihin
ja jos kuhilaat tai vilja tai pelto palaa, niin korvatkoon
vahingon se, joka on kulovalkean sytyttänyt. 7 Jos
joku antaa toiselle rahaa tai tavaraa säilytettäväksi ja
se varastetaan tämän talosta, niin varas, jos hänet
tavataan, korvatkoon sen kaksinkertaisesti. 8 Mutta
jos varasta ei tavata, astukoon talon omistaja Jumalan
eteen ja vannokoon, ettei hän ole kädellänsä kajonnut
toisen omaan. 9 Jokaisessa anastusasiassa, koskipa
se härkää tai aasia tai lammasta tai vaatetta tai
mitä tahansa kadonnutta, josta joku sanoo: 'Tämä
se on', tulkoon kummankin asia Jumalan eteen; ja
se, jonka Jumala tuomitsee syylliseksi, korvatkoon
toiselle kaksinkertaisesti. 10 Jos joku antaa toiselle
aasin tai härän tai lampaan tai minkä eläimen tahansa
säilytettäväksi ja se kuolee tai vahingoittuu tai ryöstetään
pois kenenkään näkemättä, 11 niin vala Herran edessä
ratkaiskoon heidän välillään, onko toinen kädellänsä
kajonnut toisen omaan; omistaja hyväksyköön valan, ja
toinen olkoon korvauksesta vapaa. 12 Mutta jos se on
häneltä varastettu, korvatkoon sen omistajalle. 13 Jos
se on raadeltu, tuokoon sen esiin todistukseksi, eikä
hänen tarvitse raadeltua korvata. 14 Jos joku lainaa
toiselta elukan ja se vahingoittuu tai kuolee eikä sen
omistaja ole saapuvilla, korvatkoon sen. 15 Jos sen
omistaja on saapuvilla, ei tarvitse korvausta maksaa; jos
se oli vuokralla, olkoon vuokra korvauksena. 16 Jos joku
viettelee neitsyen, joka ei ole kihlattu, ja makaa hänet,
maksakoon hänestä morsiamenhinnan ja ottakoon hänet
vaimokseen. 17 Jos isä kieltäytyy antamasta häntä
hänelle, maksakoon mies rahassa morsiamenhinnan
niinkuin neitsyestä. 18 Velhonaisen älä salli elää. 19
Jokainen, joka sekaantuu eläimeen, rangaistakoon
kuolemalla. 20 Joka uhraa muille jumalille kuin Herralle,
ainoalle, olkoon vihitty tuhon omaksi. 21 Älä sorra
äläkä ahdista muukalaista, sillä te olette itse olleet
muukalaisina Egyptin maassa. 22 Älkää sortako leskeä
tai orpoa. 23 Sillä jos sinä sorrat heitä ja he huutavat
minua avuksensa, niin minä totisesti kuulen heidän
huutonsa, 24 ja minun vihani syttyy, ja minä surmaan
teidät miekalla, niin että teidän vaimonne joutuvat
leskiksi ja lapsenne orvoiksi. 25 Jos lainaat rahaa
jollekin minun kansastani, jollekin köyhälle, joka on sinun
luonasi, niin älä menettele koronkiskurin tavoin häntä
kohtaan. Älkää panko korkoa hänen maksettavakseen.
26 Jos sinä olet lähimmäiseltäsi ottanut pantiksi vaipan,
anna se hänelle takaisin, ennenkuin aurinko laskee;
27 sillä se on hänen ainoa peitteensä, johon hän
käärii ruumiinsa. Missä hän muutoin makaisi? Ja jos
hän huutaa minua avukseen, kuulen minä häntä, sillä
minä olen laupias. 28 Jumalaa älä herjaa, ja kansasi
ruhtinasta älä kiroa. 29 Älä viivyttele antamasta antia
vilja-ja mehusatosi runsaudesta. Esikoinen pojistasi
anna minulle. 30 Samoin tee raavaittesi ja lampaittesi
ensiksisyntyneelle. Seitsemän päivää se olkoon emänsä
kanssa; kahdeksantena päivänä anna se minulle. 31
Ja te olkaa minulle pyhä kansa. Älkää syökö kedolla
raadellun eläimen lihaa, vaan heittäkää se koirille."

23 "Älä levitä valheellista huhua, äläkä anna apuasi
syylliselle rupeamalla vääräksi todistajaksi. 2 Älä
ole joukon mukana tekemässä pahaa, äläkä todista
riita-asiassa niin, että taivut joukon mukaan ja väännät
oikean vääräksi. 3 Älä ole puolueellinen alhaisen hyväksi
hänen asiassansa. 4 Jos tapaat vihollisesi härän tai
aasin eksyksissä, niin saata se hänelle takaisin. 5
Jos näet vihamiehesi aasin makaavan kuormansa alla,
niin älä jätä häntä auttamatta, vaan auta häntä sitä
päästämään. 6 Älä väännä vääräksi keskuudessanne
asuvan köyhän oikeutta hänen riita-asiassansa. 7
Pysy erilläsi väärästä asiasta, äläkä surmaa viatonta
ja syytöntä, sillä minä en julista syyllistä syyttömäksi.
8 Äläkä ota lahjusta, sillä lahjus sokaisee näkevät ja
vääristää syyttömien asiat. 9 Muukalaista älä sorra, sillä
te tiedätte muukalaisen mielialan, koska itsekin olette
olleet muukalaisina Egyptin maassa. 10 Kuutena vuotena
kylvä maasi ja korjaa sen sato. 11 Mutta seitsemäntenä

vuotena jätä se korjaamatta ja lepäämään, että kansasi
köyhät saisivat siitä syödä; ja mitä jäljelle jää, sen
metsän eläimet syökööt. Samoin tee viinitarhallesi
ja öljytarhallesi. 12 Kuusi päivää tee työtäsi, mutta
lepää seitsemäs päivä, että härkäsi ja aasisi saisivat
hengähtää ja orjattaresi poika ynnä muukalainen saisivat
virkistyä. 13 Kaikkea, mitä minä olen sanonut teille,
noudattakaa. Vierasten jumalien nimiä älkää mainitko,
älköön niitä kuuluko teidän huuliltanne. 14 Kolme kertaa
vuodessa vietä juhlaa minun kunniakseni. 15 Pidä
happamattoman leivän juhla: seitsemänä päivänä syö
happamatonta leipää, niinkuin minä olen sinua käskenyt,
määrättynä aikana aabib-kuussa, sillä siinä kuussa sinä
olet lähtenyt Egyptistä; mutta tyhjin käsin älköön tultako
minun kasvojeni eteen. 16 Ja vietä leikkuujuhla, kun
leikkaat uutiset viljastasi, jonka olet kylvänyt vainioon,
ja korjuujuhla vuoden lopussa, kun korjaat satosi
vainiolta. 17 Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki
sinun miesväkesi Herran, Herran, kasvojen eteen. 18
Älä uhraa minun teurasuhrini verta happamen leivän
ohella. Ja minun juhlauhrini rasvaa älköön jääkö yön
yli seuraavaan aamuun. 19 Parhaat maasi uutisesta
tuo Herran, Jumalasi, huoneeseen. Älä keitä vohlaa
emänsä maidossa. 20 Katso, minä lähetän enkelin
sinun edellesi varjelemaan sinua tiellä ja johdattamaan
sinua siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut.
21 Ole varuillasi hänen edessään ja kuule häntä äläkä
pahoita hänen mieltänsä. Hän ei jätä teidän rikoksianne
rankaisematta, sillä minun nimeni on hänessä. 22 Mutta
jos sinä kuulet häntä ja teet kaikki, mitä minä käsken,
niin minä olen sinun vihollistesi vihollinen ja vastustajaisi
vastustaja. 23 Sillä minun enkelini käy sinun edelläsi ja
johdattaa sinut amorilaisten, heettiläisten, perissiläisten,
kanaanilaisten, hivviläisten ja jebusilaisten maahan, ja
minä hävitän heidät. 24 Älä kumarra heidän jumaliansa,
älä palvele niitä äläkä tee, niinkuin he tekevät, vaan
kukista ne maahan ja murskaa niiden patsaat. 25
Palvelkaa Herraa, Jumalaanne, niin hän siunaa sinun
ruokasi ja juomasi, ja minä pidän puutteen sinusta
kaukana. 26 Ei keskensynnyttäjää eikä hedelmätöntä
ole sinun maassasi oleva. Ja sinun päiviesi luvun minä
teen täydeksi. 27 Minä lähetän kauhuni sinun edelläsi ja
saatan hämminkiin kaikki kansat, joiden luo sinä tulet,
ja ajan kaikki vihollisesi pakoon sinun edestäsi. 28 Ja
minä lähetän herhiläisiä sinun edelläsi karkoittamaan
hivviläiset, kanaanilaiset ja heettiläiset sinun tieltäsi.
29 Mutta minä en karkoita heitä sinun tieltäsi yhtenä
vuotena, ettei maa tulisi autioksi eivätkä metsän pedot
lisääntyisi sinun vahingoksesi; 30 vähitellen minä
karkoitan heidät sinun tieltäsi, kunnes olet tullut kyllin
lukuisaksi ottamaan haltuusi maan. 31 Ja minä asetan
sinun rajasi Kaislamerestä filistealaisten mereen ja
erämaasta Eufrat-virtaan asti; sillä minä annan maan
asukkaat teidän valtaanne, ja sinä karkoitat heidät
tieltäsi. 32 Älä tee liittoa heidän äläkä heidän jumaliensa
kanssa. 33 Älköötkö he jääkö asumaan sinun maahasi,
etteivät saattaisi sinua tekemään syntiä minua vastaan;
sillä jos sinä palvelet heidän jumaliansa, on se sinulle
paulaksi."

24 Ja hän sanoi Moosekselle: "Nouse Herran
tykö, sinä ja Aaron, Naadab ja Abihu ynnä
seitsemänkymmentä Israelin vanhinta; ja kumartukaa ja
rukoilkaa taampana. 2 Mooses yksinään lähestyköön
Herraa; muut älköötkö lähestykö, ja kansa älköön
nousko sinne hänen kanssansa." 3 Ja Mooses tuli
ja kertoi kansalle kaikki Herran sanat ja kaikki hänen
säädöksensä. Niin koko kansa vastasi yhteen ääneen ja
sanoi: "Kaiken, mitä Herra on puhunut, me teemme".
4 Sitten Mooses kirjoitti kaikki Herran sanat. Ja hän
nousi varhain seuraavana aamuna ja rakensi alttarin
vuoren juurelle sekä pystytti kaksitoista patsasta
Israelin kahdentoista sukukunnan mukaan. 5 Ja hän
lähetti israelilaisten joukosta nuoria miehiä uhraamaan
polttouhreja ja teurastamaan härkiä yhteysuhriksi
Herralle. 6 Ja Mooses otti verestä puolet ja pani
uhrimaljoihin, ja toisen puolen hän vihmoi alttarille. 7
Ja hän otti liitonkirjan ja luki sen kansan kuullen. Ja
he sanoivat: "Kaikkea, mitä Herra on puhunut, me
noudatamme ja tottelemme". 8 Niin Mooses otti veren
ja vihmoi sitä kansan päälle ja sanoi: "Katso, tämä on
sen liiton veri, jonka Herra on tehnyt teidän kanssanne
kaikkien näiden sanojen perusteella". 9 Ja Mooses
ja Aaron, Naadab ja Abihu ynnä seitsemänkymmentä
Israelin vanhinta nousivat vuorelle. 10 Ja he näkivät
Israelin Jumalan; ja hänen jalkainsa alla oli alusta,
niinkuin safiirikivistä, kirkas kuin itse taivas. 11 Eikä
hän kajonnut kädellänsä israelilaisten valittuihin, ja he
katselivat Jumalaa, söivät ja joivat. 12 Ja Herra sanoi
Moosekselle: "Nouse minun tyköni vuorelle ja ole siellä,
niin minä annan sinulle kivitaulut ynnä lain ja käskyt,
jotka minä olen kirjoittanut heille opetukseksi". 13 Silloin
Mooses ja hänen palvelijansa Joosua lähtivät; ja Mooses
nousi Jumalan vuorelle. 14 Mutta vanhimmille hän
sanoi: "Odottakaa meitä täällä, kunnes palaamme teidän
tykönne. Ja katso, Aaron ja Huur ovat teidän kanssanne;
jolla on jotakin asiaa, kääntyköön heidän puoleensa."
15 Kun Mooses oli noussut vuorelle, peitti pilvi vuoren.
16 Ja Herran kirkkaus laskeutui Siinain vuorelle, ja
pilvi peitti sen kuusi päivää; ja seitsemäntenä päivänä
hän huusi Moosesta pilven keskeltä. 17 Ja Herran
kirkkaus vuoren kukkulalla näytti israelilaisten silmissä
kuluttavalta tulelta. 18 Ja Mooses meni pilven keskelle
ja nousi vuorelle. Ja Mooses oli vuorella neljäkymmentä
päivää ja neljäkymmentä yötä.

25 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: **2** "Sano israelilaisille, että he kokoavat anteja minulle; jokaiselta, jonka sydän on siihen altis, ottakaa vastaan anti minulle. **3** Ja nämä ovat ne annit, joita teidän on otettava vastaan heiltä: kultaa, hopeata ja vaskea, **4** punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja ja valkoisia pellavalankoja sekä vuohenkarvoja, **5** punaisia oinaannahkoja, sireeninnahkoja, akasiapuuta, **6** Iyä seitsenhaaraista lamppua varten, hajuaineita voiteluöljyä ja hyvänhajuista suitsutusta varten, **7** onyksiviä ja muita jalokiviä kasukkaa ja rintakilpeä varten. **8** Ja tehkööt he minulle pyhäkön asuakseni heidän keskellään. **9** Tehkää asumus ja kaikki sen kalusto tarkoin sen kaavan mukaan, jonka minä sinulle näytän. **10** Tehkööt he arkin akasiapuusta, puolenkolmatta kyynärän pituisen, puolentoista kyynärän levyisen ja puolentoista kyynärän korkuisen. **11** Ja päällystä se puhtaalla kullalla, päällystä se sisältä ja ulkoa; ja tee siihen kultareunus yltympäri. **12** Ja vala siihen neljä kultarengasta ja kiinnitä ne sen neljään jalkaan, niin että kaksi rengasta tulee sen toiselle puolelle ja kaksi rengasta sen toiselle puolelle. **13** Ja tee korennot akasiapuusta ja päällystä ne kullalla. **14** Ja pistä renkaisiin arkin sivuille korennot, joilla arkki on kannettava. **15** Korennot jääköot arkin renkaisiin, älköönkä niitä vedettäkö pois. **16** Ja pane arkkiin laki, jonka minä sinulle annan. **17** Tee myös armoistuin puhtaasta kullasta, puolenkolmatta kyynärän pituinen ja puolentoista kyynärän levyinen. **18** Ja tee kaksi kultakerubia, tee ne kohotakoista tekoa, armoistuimen molempiin päihin. **19** Tee toinen kerubi toiseen päähän ja toinen kerubi toiseen päähän. Tehkää kerubit armoistuimesta kohoaviksi, sen kumpaankin päähän. **20** Ja kerubit levittäköot siipensä ylöspäin, niin että ne peittävät siivillänsä armoistuimen, ja niiden kasvot olkoot vastakkain; armoistuinta kohti olkoot kerubien kasvot käännetyt. **21** Ja aseta armoistuin arkin päälle ja pane arkkiin laki, jonka minä sinulle annan. **22** Ja siinä minä ilmestyn sinulle ja puhun sinulle armoistuimelta, niiden kahden kerubin välistä, jotka ovat lain arkin päällä, kaiken sen, minkä minä sinun kauttasi israelilaisille säädän. **23** Ja tee pöytä akasiapuusta, kahden kyynärän pituinen, kyynärän levyinen ja puolentoista kyynärän korkuinen. **24** Ja päällystä se puhtaalla kullalla ja tee siihen kultareunus yltympäri. **25** Ja tee sen ympäri kämmenen korkuinen lista ja listan ympäri kultareunus. **26** Ja tee siihen neljä kultarengasta ja kiinnitä renkaat sen neljään kulmaan, kunkin neljän jalan kohdalle. **27** Renkaat olkoot juuri listan alla niiden korentojen pitiminä, joilla pöytä on kannettava. **28** Ja tee ne korennot akasiapuusta ja päällystä ne kullalla, ja niillä on pöytä kannettava. **29** Tee myös siihen vadit ja kupit, kannut ja maljat, joista juomauhrit vuodatetaan; tee ne puhtaasta kullasta. **30** Ja pidä aina minun edessäni pöydällä näkyleivät. **31** Ja tee myös seitsenhaarainen lamppu puhtaasta kullasta. Tee lamppu jalkoineen ja varsineen kohotakoista tekoa; sen kukkakuvut, nuput kukkalehtineen, olkoot samaa kappaletta kuin se. **32** Kuusi haaraa lähteköön lampun sivuista, kolme haaraa toisesta sivusta ja kolme haaraa toisesta sivusta. **33** Toisessa haarassa olkoon kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen, ja toisessa haarassa samoin kolme mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen; näin olkoon jokaisessa kuudessa haarassa, jotka lampusta lähtevät. **34** Mutta lampussa itsessään olkoon neljä mantelinkukan muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen. **35** Yksi nuppu olkoon aina jokaisen haaraparin alla niistä kuudesta haarasta, jotka lampusta lähtevät. **36** Nuput ja haarat olkoot samaa kappaletta kuin se; olkoon se kauttaaltaan samaa kohotakoista tekoa, puhdasta kultaa. **37** Ja tee siihen seitsemän lamppua, ja lamput asetettakoon niin, että seitsenhaarainen lamppu heittää valonsa etupuolelle. **38** Ja sen lamppusakset ja karstakupit olkoot puhdasta kultaa. **39** Yhdestä talentista puhdasta kultaa tehtäköön sekä se että kaikki nämä kalut. **40** Ja katso, että teet ne sen kaavan mukaan, joka sinulle niistä vuorella näytettiin."

26 "Ja tee asumus kymmenestä telttakankaan kaistasta, jotka ovat valmistetut kerratuista valkoisista pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista, ja tee niihin taidokkaasti kudottuja kerubeja. **2** Kunkin kaistan pituus olkoon kaksikymmentäkahdeksan kyynärää ja leveys neljä kyynärää; kaikilla kaistoilla olkoon sama mitta. **3** Viisi kaistaa yhdistettäköön toisiinsa, ja samoin toiset viisi kaistaa yhdistettäköön toisiinsa. **4** Ja tee silmukat punasinisestä langasta ensimmäisen kaistan reunaan, yhdistetyn kappaleen laitaan, ja samoin toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan reunaan. **5** Tee viisikymmentä silmukkaa ensimmäiseen kaistaan, ja tee viisikymmentä silmukkaa vastaavan kaistan laitaan, toiseen yhdistettyyn kappaleeseen, niin että silmukat ovat kohdakkain. **6** Ja tee viisikymmentä kultahakasta ja yhdistä kaistat toisiinsa näillä hakasilla, niin että siitä tulee yhtenäinen asumus. **7** Tee vielä kaistoista, jotka ovat kudotut vuohenkarvoista, teltta asumuksen suojaksi; tee niitä kaistoja yksitoista. **8** Kunkin kaistan pituus olkoon kolmekymmentä kyynärää ja leveys neljä kyynärää; niillä yhdellätoista kaistalla olkoon sama mitta. **9** Liitä yhteen viisi kaistaa erikseen ja kuusi kaistaa erikseen, ja aseta kuudes niistä kaksin kerroin teltan etupuolelle. **10** Ja tee viisikymmentä silmukkaa toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan reunaan ja viisikymmentä silmukkaa toisen yhdistetyn kappaleen vastaavan kaistan reunaan.

11 Tee myös viisikymmentä vaskihakasta ja pistä hakaset
silmukkoihin ja liitä teltta yhteen, niin että siitä tulee
yhtenäinen. 12 Siitä telttakaistojen liiasta osasta, joka
jää riippumaan, jääköön puolet riippumaan asumuksen
takasivulle. 13 Ja siitä, mikä telttakaistoissa on liikaa
pituutta, riippukoon kyynärän verran asumuksen
kummallakin sivulla sitä peittämässä. 14 Ja tee teltalle
peite punaisista oinaannahoista ja sen päälle vielä
toinen peite sireeninnahoista. 15 Asumuksen laudat
tee akasiapuusta, pystyyn asetettaviksi. 16 Jokainen
lauta olkoon kymmentä kyynärää pitkä ja puoltatoista
kyynärää leveä. 17 Jokaisessa laudassa olkoon kaksi
tappia, jotka ovat poikkilistalla yhdistetyt keskenään; tee
näin kaikki asumuksen laudat. 18 Ja asumuksen lautoja
tee kaksikymmentä lautaa eteläpuolta varten. 19 Ja
tee neljäkymmentä hopeajalustaa kahdenkymmenen
laudan alle, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alle sen
kahta tappia varten. 20 Samoin asumuksen toista
sivua, pohjoispuolta, varten kaksikymmentä lautaa, 21
ja neljäkymmentä hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa
kunkin laudan alle. 22 Mutta asumuksen takasivua,
länsipuolta, varten tee kuusi lautaa. 23 Ja tee kaksi
lautaa asumuksen peränurkkia varten. 24 Ja ne olkoot
yhteenliitettyjä kaksoislautoja ja alhaalta alkaen kiinni
toisissaan ylös saakka, ensimmäiseen renkaaseen
asti; näin tehtäköön ne molemmat ja asetettakoon
kumpaankin nurkkaan. 25 Näin tulee olemaan yhteensä
kahdeksan lautaa ja niihin kuusitoista hopeajalustaa,
aina kaksi jalustaa kunkin laudan alla. 26 Tee myös viisi
poikkitankoa akasiapuusta asumuksen toisen sivun
lautoja varten, 27 ja viisi poikkitankoa asumuksen
toisen sivun lautoja varten, ja viisi poikkitankoa
asumuksen takasivun, länsipuolen, lautoja varten. 28
Ja keskimmäinen poikkitanko asetettakoon keskelle
lautoja, ja kulkekoon se reunasta reunaan. 29 Ja
päällystä laudat kullalla ja tee kullasta niiden renkaat
poikkitankojen pitimiksi ja päällystä poikkitangot kullalla.
30 Ja aseta asumus pystyyn sen muotoiseksi, kuin
sinulle vuorella näytettiin. 31 Tee vielä esirippu
punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista
langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista; ja
tehtäköön siihen taidokkaasti kudottuja kerubeja. 32 Ja
ripusta se neljään akasiapuiseen, kullalla päällystettyyn
pylvääseen, joissa on kultakoukut ja jotka seisovat
neljällä hopeajalustalla. 33 Ja ripusta esirippu hakasten
alle ja vie sinne esiripun sisäpuolelle lain arkki.
Ja niin olkoon esirippu teille väliseinänä pyhän ja
kaikkeinpyhimmän välillä. 34 Ja aseta armoistuin lain
arkin päälle, joka on kaikkeinpyhimmässä. 35 Mutta
pöytä sijoita esiripun ulkopuolelle ja seitsenhaarainen
lamppu vastapäätä pöytää, asumuksen eteläsivulle;
aseta siis pöytä pohjoissivulle. 36 Tee myös
teltan oveen uudin, kirjaellen kudottu punasinisistä,
purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista
ja kerratuista valkoisista pellavalangoista. 37 Ja tee
uudinta varten viisi pylvästä akasiapuusta ja päällystä
ne kullalla, mutta niiden koukut olkoot kultaa; ja vala
niille viisi vaskijalustaa."

27 "Ja tee alttari akasiapuusta; se olkoon
neliskulmainen, viittä kyynärää pitkä ja viittä
kyynärää leveä sekä kolmea kyynärää korkea. 2
Tee siihen sarvet, sen neljään kulmaan, niin että
sarvet ovat samaa kappaletta kuin se. Ja päällystä
se vaskella. 3 Tee siihen kuuluvat kattilat tuhan
poisviemistä varten sekä lapiot, maljat, haarukat ja
hiilipannut. Kaikki sen kalusto tee vaskesta. 4 Ja tee
siihen myös verkonkaltainen ristikkokehys vaskesta
ja tee verkkoon neljä vaskirengasta, ristikon neljään
kulmaan. 5 Ja aseta se alttarin välireunuksen alle,
maahan kiinni, niin että verkko ulottuu puolitiehen
alttaria. 6 Ja tee alttariin korennot akasiapuusta ja
päällystä ne vaskella. 7 Ja korennot pistettäköön
renkaisiin, niin että korennot ovat kahden puolen alttaria,
sitä kannettaessa. 8 Tee se laudoista, ontoksi. Niinkuin
sinulle näytettiin vuorella, niin se tehtäköön. 9 Tee myös
asumukselle esipiha. Etelän puolella olkoot esipihan
ympärysverhot kerratuista valkoisista pellavalangoista,
sadan kyynärän pituiset tätä yhtä sivua varten; 10
ja olkoon niiden pylväitä kaksikymmentä ja näiden
vaskijalustoja kaksikymmentä, mutta pylväiden koukut
ja niiden koristepienat olkoot hopeata. 11 Samoin myös
pohjoisen puolella olkoot ympärysverhot sadan kyynärän
pituiset; ja olkoon niiden pylväitä kaksikymmentä ja
näiden vaskijalustoja kaksikymmentä, mutta pylväiden
koukut ja niiden koristepienat olkoot hopeata. 12 Ja
esipihan lännenpuoleisella sivulla olkoot ympärysverhot
viidenkymmenen kyynärän pituiset, ja olkoon niiden
pylväitä kymmenen ja näiden jalustoja kymmenen.
13 Ja esipihan leveys etupuolella, itään päin, olkoon
viisikymmentä kyynärää. 14 Ja olkoot ympärysverhot
portin toisella puolella viidentoista kyynärän pituiset,
ja olkoon niiden pylväitä kolme ja näiden jalustoja
kolme. 15 Samoin olkoot ympärysverhot toisella puolella
viidentoista kyynärän pituiset, ja olkoon niiden pylväitä
kolme ja näiden jalustoja kolme. 16 Ja esipihan portissa
olkoon kahdenkymmenen kyynärän pituinen uudin,
kirjaellen kudottu punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista
pellavalangoista, ja olkoon sen pylväitä neljä ja näiden
jalustoja neljä. 17 Kaikissa pylväissä esipihan ympärillä
olkoot koristepienat hopeata ja koukut hopeata, mutta
jalustat vaskea. 18 Esipihan pituus olkoon sata kyynärää
ja leveys viisikymmentä kyynärää; ympärysverho olkoon
viittä kyynärää korkea ja kudottu kerratuista valkoisista
pellavalangoista, ja jalustat olkoot vaskea. 19 Koko
asumuksen kalusto kaikkia siinä tehtäviä töitä varten,

samoin kuin kaikki sen vaarnat ja kaikki esipihan
vaarnat, olkoot vaskea. 20 Ja käske israelilaisten
tuoda sinulle puhdasta, survomalla saatua öljypuun
öljyä seitsenhaaraista lamppua varten, että lamput
aina voidaan nostaa paikoilleen. 21 Ilmestysmajassa,
ulkopuolella esirippua, joka on lain arkin edessä,
hoitakoon Aaron poikineen niitä illasta aamuun asti
Herran edessä. Tämä olkoon ikuinen säädös, jota
israelilaiset noudattakoot sukupolvesta sukupolveen."

28 "Ja kutsu eteesi israelilaisten joukosta veljesi
Aaron poikineen, että he pappeina palvelisivat
minua, Aaron ja hänen poikansa Naadab ja Abihu,
Eleasar ja Itamar. 2 Ja teetä veljellesi Aaronille
pyhät vaatteet, kunniaksi ja kaunistukseksi. 3 Ja
puhuttele kaikkia taidollisia miehiä, jotka minä olen
täyttänyt taidollisuuden hengellä, että he tekevät vaatteet
Aaronille, jotta hänet pyhitettäisiin pappina palvelemaan
minua. 4 Ja nämä ovat ne vaatteet, jotka heidän on
tehtävä: rintakilpi, kasukka, viitta, ruutuinen ihokas,
käärelakki ja vyö. Ja he tehköötsinun veljellesi Aaronille
ja hänen pojilleen pyhät vaatteet, että he pappeina
palvelisivat minua. 5 Ja he ottakoot tätä varten kultaa
sekä punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia
lankoja ja valkoisia pellavalankoja. 6 Kasukan he tehköötkullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista
pellavalangoista, taidokkaasti kutomalla. 7 Siinä olkoon
kaksi yhdistettävää olkakappaletta, ja se kiinnitettäköön
niihin molemmista päistään. 8 Ja vyö, jolla kasukka
kiinnitetään, olkoon tehty samalla tavalla ja samasta
kappaleesta kuin se: kullasta sekä punasinisistä,
purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja
kerratuista valkoisista pellavalangoista. 9 Ota sitten
kaksi onyks-kiveä ja kaiverra niihin Israelin poikien
nimet, 10 kuusi heidän nimeään toiseen kiveen ja toiset
kuusi nimeä toiseen kiveen siinä järjestyksessä, kuin he
ovat syntyneet. 11 Niinkuin taidokkaasti hiotaan kiveä,
kaiverretaan sinettisormuksia, niin kaiverra Israelin
poikien nimet niihin kahteen kiveen. Ja kehystettäköön ne
kultapalmikoimilla. 12 Ja pane molemmat kivet kasukan
olkakappaleihin kiviksi, jotka johdattavat muistoon
israelilaiset; näin Aaron kantakoon heidän nimiänsä
molemmilla olkapäillään Herran kasvojen edessä, että
heitä muistettaisiin. 13 Ja tee kultapalmikoimia 14 ja
kahdet käädyt puhtaasta kullasta; tee ne punomalla,
niinkuin punonnaista tehdään, ja kiinnitä punotut käädyt
palmikoimiin. 15 Ja jumalanvastausten rintakilpi tee
taidokkaasti kutomalla; tee sekin samalla tavalla, kuin
kasukka on tehty: tee se kullasta sekä punasinisistä,
purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja
kerratuista valkoisista pellavalangoista. 16 Se olkoon
neliskulmainen ja taskun muotoon tehty, vaaksan pituinen
ja vaaksan levyinen. 17 Ja kiinnitä sen pintaan kiviä
yliyltään, neljään riviin: ensimmäiseen riviin karneoli,
topaasi ja smaragdi; 18 toiseen riviin rubiini, safiiri
ja jaspis; 19 kolmanteen riviin hyasintti, akaatti ja
ametisti; 20 ja neljänteen riviin krysoliitti, onyks ja
berylli. Kultapalmikoimilla kehystettyinä kiinnitettäköön
ne paikoilleen. 21 Kiviä olkoon Israelin poikain
nimien mukaan kaksitoista, yksi kutakin nimeä kohti;
kussakin kivessä olkoon yksi kahdentoista sukukunnan
nimistä, kaiverrettuna samalla tavalla, kuin kaiverretaan
sinettisormuksia. 22 Ja tee rintakilpeen puhtaasta kullasta
käädyt, punotut, niinkuin punonnaista tehdään. 23 Ja
tee rintakilpeen kaksi kultarengasta ja kiinnitä molemmat
renkaat rintakilven kahteen yläkulmaan. 24 Ja kiinnitä
ne molemmat kultapunonnaiset kahteen renkaaseen
rintakilven yläkulmiin. 25 Ja kiinnitä molempien
punonnaisten toiset kaksi päätä kahteen palmikoimaan ja
kiinnitä nämä kasukan olkakappaleihin, sen etupuolelle.
26 Ja tee vielä kaksi kultarengasta ja pane ne
rintakilven molempiin alakulmiin, sen sisäpuoliseen,
kasukkaa vasten olevaan reunaan. 27 Ja tee vieläkin
kaksi kultarengasta ja kiinnitä ne kasukan molempiin
olkakappaleihin, niiden alareunaan, etupuolelle, sauman
kohdalle, kasukan vyön yläpuolelle. 28 Ja rintakilpi
solmittakoon renkaistaan punasinisellä nauhalla kasukan
renkaisiin, niin että se on kasukan vyön yläpuolella;
näin rintakilpi ei irtaudu kasukasta. 29 Ja niin Aaron
kantakoon jumalanvastausten rintakilvessä sydämensä
päällä, astuessaan pyhäkköön, Israelin poikain nimet,
että heidät alati johdatettaisiin muistoon Herran edessä.
30 Ja pane jumalanvastausten rintakilpeen uurim ja
tummim, niin että ne ovat Aaronin sydämen päällä,
hänen astuessaan Herran eteen. Ja niin kantakoon
Aaron Jumalan vastaukset israelilaisille sydämensä
päällä aina Herran edessä ollessaan. 31 Kasukan viitta
tee kokonaan punasinisistä langoista; 32 ja sen keskellä
olkoon pääntie, ja tämä pääntie ympäröitäköön kudotulla
päärmeellä niinkuin haarniskan aukko, ettei se repeäisi.
33 Ja tee sen helmaan granaattiomenia punasinisistä,
purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista, ja
kiinnitä ne helmaan ympärinsä ja niiden väliin kultatiukuja
yltympäri, 34 vuorotellen kultatiuku ja granaattiomena,
viitan helmaan ympärinsä. 35 Ja Aaron pitäköön sen
yllään toimittaessaan virkaansa, niin että kuuluu, kun hän
menee pyhäkköön Herran eteen ja tulee sieltä ulos, ettei
hän kuolisi. 36 Tee myös otsakoriste puhtaasta kullasta
ja kaiverra siihen, niinkuin sinettisormusta kaiverretaan,
sanat: 'Herralle pyhitetty'. 37 Ja sido se punasinisellä
nauhalla, niin että se on kiinni käärelakissa; etupuolella
käärelakkia se olkoon. 38 Ja se olkoon Aaronin otsalla,
niin että Aaron kantaa kaiken sen, mitä israelilaiset
rikkovat uhratessaan pyhiä uhrejansa ja antaessaan
pyhiä lahjojansa; ja se olkoon alati hänen otsallaan, että
Herran mielisuosio tulisi heidän osaksensa. 39 Kudo

myös ruutuinen ihokas valkoisista pellavalangoista, ja
tee käärelakki valkoisista pellavalangoista, ja tee vyö
kirjokudoksesta. 40 Ja Aaronin pojille tee ihokkaat ja
vyöt; ja tee heille päähineet kunniaksi ja kaunistukseksi.
41 Ja pue ne veljesi Aaronin ja hänen poikiensa ylle;
ja voitele heidät ja vihi heidät virkaansa ja pyhitä
heidät pappeina palvelemaan minua. 42 Ja tee heille
pellavakaatiot hävyn peitteeksi; ulottukoot ne lanteilta
reisiin asti. 43 Ja Aaron ja hänen poikansa pitäköot
ne yllään mennessänsä ilmestysmajaan, tahi kun he
lähestyvät alttaria tehdäkseen palvelusta pyhäkössä,
etteivät he joutuisi syynalaisiksi ja kuolisi. Tämä olkoon
ikuinen säädös hänelle ja hänen jälkeläisilleen."

29 "Tee heille näin, pyhittääksesi heidät pappeina
palvelemaan minua: Ota mullikka ja kaksi
virheetöntä oinasta 2 ja happamatonta leipää ja
öljyyn leivottuja happamattomia kakkuja ja öljyllä
voideltuja happamattomia ohukaisia; leivo ne lestyistä
nisujauhoista. 3 Ja pane ne samaan koriin ja tuo ne
korissa, samalla kertaa kuin tuot mullikan ja kaksi
oinasta. 4 Tuo sitten Aaron poikinensa ilmestysmajan
ovelle ja pese heidät vedellä. 5 Ja ota vaatteet ja
pue Aaronin ylle ihokas ja kasukan viitta ja kasukka
ja rintakilpi; ja sido hänen ympärilleen kasukan vyö. 6
Pane myös käärelakki hänen päähänsä ja kiinnitä pyhä
otsalehti käärelakkiin. 7 Ja ota voiteluöljyä ja vuodata
hänen päähänsä ja voitele hänet. 8 Ja tuo hänen
poikansa esille ja pue heidän ylleen ihokkaat. 9 Ja vyötä
heidät vyöllä, sekä Aaron että hänen poikansa, ja sido
päähineet heidän päähänsä, että pappeus olisi heillä
ikuisena säätynä. Vihi näin virkaansa Aaron ja hänen
poikansa. 10 Ja tuo mullikka ilmestysmajan eteen,
ja Aaron poikineen laskekoon kätensä mullikan pään
päälle. 11 Ja teurasta sitten mullikka Herran edessä,
ilmestysmajan ovella. 12 Ja ota mullikan verta ja sivele
sitä sormellasi alttarin sarviin; mutta kaikki muu veri
vuodata alttarin juurelle. 13 Ja ota kaikki sisälmyksiä
peittävä rasva ja maksanlisäke ja molemmat munuaiset
ynnä niiden päällä oleva rasva, ja polta ne alttarilla. 14
Mutta mullikan liha, nahka ja rapa polta tulessa leirin
ulkopuolella. Se on syntiuhri. 15 Ja ota toinen oinaista,
ja Aaron poikinensa laskekoon kätensä sen oinaan
pään päälle. 16 Teurasta sitten oinas ja ota sen veri
ja vihmo se alttarille ympärinsä; 17 ja leikkele oinas
määräkappaleiksi ja pese sen sisälmykset ja jalat ja
pane ne kappaleiden ja pään päälle. 18 Ja polta koko
oinas alttarilla. Se on polttouhri Herralle, se on suloisesti
tuoksuva uhri Herralle. 19 Ota sitten toinen oinas, ja
Aaron poikinensa laskekoon kätensä oinaan pään päälle.
20 Ja teurasta oinas ja ota sen verta ja sivele Aaronin ja
hänen poikiensa oikean korvan lehteen ja oikean käden
peukaloon ja heidän oikean jalkansa isoonvarpaaseen,
mutta vihmo muu veri alttarille ympärinsä. 21 Ja ota
alttarilla olevaa verta ja voiteluöljyä ja pirskoita Aaronin
ja hänen vaatteidensa päälle, ja samoin hänen poikiensa
ja heidän vaatteidensa päälle. Näin hän tulee pyhäkölle
pyhitetyksi, sekä hän itse että hänen vaatteensa, ja
samoin hänen poikansa ja hänen poikiensa vaatteet. 22
Ota sitten oinaasta rasva ja rasvahäntä ja sisälmyksiä
peittävä rasva ja maksanlisäke ja molemmat munuaiset
ynnä niiden päällä oleva rasva ja oikea reisi, sillä
tämä on vihkiäisoinas. 23 Ja ota pyöreä leipä ja öljyyn
leivottu kakku ja ohukainen happamattomien leipien
korista, joka on Herran edessä. 24 Ja pane kaikki
nämä Aaronin käsiin ja hänen poikiensa käsiin, että
toimitettaisiin niiden heilutus Herran edessä. 25 Ota
ne sitten heidän käsistään ja polta alttarilla, polttouhrin
päällä, suloiseksi tuoksuksi Herran edessä. Se on Herran
uhri. 26 Ja ota rintaliha Aaronin vihkiäisoinaasta ja
toimituta sen heilutus Herran edessä; ja se olkoon sinun
osasi. 27 Näin sinun on pyhitettävä heilutettu rintaliha ja
anniksi annettu reisi, se, mitä on heilutettu ja anniksi
annettu Aaronin ja hänen poikiensa vihkiäisoinaasta.
28 Ja ne olkoot Aaronin ja hänen poikiensa ikuinen
osuus, israelilaisilta saatu, sillä se on anti. Se olkoon
israelilaisten anti heidän yhteysuhreistaan, heidän
antinsa Herralle. 29 Aaronin pyhät vaatteet tulkoot
hänen pojillensa hänen jälkeensä, että heidät niissä
voideltaisiin ja vihittäisiin virkaansa. 30 Seitsemänä
päivänä on sen hänen pojistaan, joka tulee papiksi
hänen sijaansa, puettava ne ylleen, kun hän menee
ilmestysmajaan toimittamaan virkaansa pyhäkössä. 31
Ja ota vihkiäisoinas ja keitä sen liha pyhässä paikassa.
32 Ja Aaron poikinensa syököön ilmestysmajan ovella
oinaan lihan ynnä leivän, joka on korissa. 33 He syököot
sen, mitä käytettiin heidän sovittamisekseen, kun heidät
vihittiin virkaansa ja pyhitettiin, mutta syrjäinen älköön
sitä syökö, sillä se on pyhää. 34 Jos jotakin jää tähteeksi
vihkiäislihasta tai leivästä seuraavaan aamuun, polta
tähteeksi jäänyt tulessa; älköön sitä syötäkö, sillä se
on pyhää. 35 Tee näin Aaronille ja hänen pojillensa,
aivan niinkuin minä olen sinua käskenyt. Seitsemän
päivää kestäköön heidän vihkimisensä. 36 Ja uhraa joka
päivä syntiuhrimullikka sovitukseksi, ja puhdista alttari
toimittamalla sen sovitus ja voitele se pyhittääksesi
sen. 37 Seitsemänä päivänä toimita alttarin sovitus ja
pyhitä se. Näin tulee alttarista korkeasti-pyhä; jokainen,
joka alttariin koskee, on pyhäkölle pyhitetty. 38 Ja
uhraa alttarilla tämä: kaksi vuodenvanhaa karitsaa
joka päivä, ainiaan. 39 Uhraa toinen karitsa aamulla
ja toinen karitsa iltahämärässä, 40 ja kumpaakin
karitsaa kohti kymmenennes lestyjä jauhoja, sekoitettuna
neljännekseen hiin-mittaa survomalla saatua öljyä,
ja juomauhriksi neljännes hiin-mittaa viiniä. 41 Ja
uhraa toinen karitsa iltahämärässä; uhrattakoon se
toimittamalla samankaltainen ruokauhri ja juomauhri kuin

aamullakin, suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle. 42
Tämä olkoon teillä jokapäiväinen polttouhri sukupolvesta
sukupolveen ilmestysmajan ovella Herran edessä, jossa
minä ilmestyn teille puhuakseni sinun kanssasi. 43
Siinä minä ilmestyn israelilaisille, ja se on oleva minun
kirkkauteni pyhittämä. 44 Ja minä pyhitän ilmestysmajan
ja alttarin; ja minä pyhitän Aaronin poikinensa pappeina
palvelemaan minua. 45 Ja minä asun israelilaisten
keskellä ja olen heidän Jumalansa. 46 Ja he tulevat
tietämään, että minä olen Herra, heidän Jumalansa,
joka vein heidät pois Egyptin maasta, asuakseni heidän
keskellään. Minä olen Herra, heidän Jumalansa."

30 "Tee myös alttari suitsutuksen polttamista varten;
tee se akasiapuusta. 2 Olkoon se kyynärän pituinen
ja kyynärän levyinen, siis neliskulmainen, ja kahta
kyynärää korkea; sen sarvet olkoot samaa kappaletta
kuin sekin. 3 Ja päällystä se puhtaalla kullalla, sekä sen
levy että sivut ympärinsä ja sen sarvet; ja tee kultareunus
sen ympäri. 4 Ja tee siihen kaksi kultarengasta; pane
ne reunuksen alle, kummallekin sivulle, molempiin
sivukappaleihin. Ne olkoot niiden korentojen pitiminä,
joilla alttari on kannettava. 5 Ja tee korennotkin
akasiapuusta ja päällystä ne kullalla. 6 Ja aseta se lain
arkin edessä olevan esiripun eteen, niin että se tulee
armoistuimen kohdalle, joka on lain arkin päällä ja jossa
minä sinulle ilmestyn. 7 Ja Aaron polttakoon sen päällä
hyvänhajuista suitsutusta; joka aamu, kun hän laittaa
lamput kuntoon, hän polttakoon sitä. 8 Samoin myös,
kun Aaron iltahämärässä nostaa lamput paikoilleen,
hän polttakoon sitä. Tämä olkoon teillä jokapäiväinen
suitsutusuhri Herran edessä sukupolvesta sukupolveen.
9 Älkää uhratko sen päällä vierasta suitsutusta älkääkä
polttouhria tai ruokauhria; älkää myöskään vuodattako
juomauhria sen päällä. 10 Ja Aaron toimittakoon
kerran vuodessa sen sarvien sovituksen; sovitukseksi
uhratun syntiuhrin verellä hän toimittakoon kerran
vuodessa sen sovituksen, sukupolvesta sukupolveen.
Se on korkeasti-pyhä Herralle." 11 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 12 "Kun sinä lasket israelilaisten
lukumäärän-niiden, joiden on oltava katselmuksessa-
niin jokainen heistä suorittakoon, heistä katselmusta
pidettäessä, hengestään sovitusmaksun Herralle, ettei
mikään rangaistus heitä kohtaisi, heistä katselmusta
pidettäessä. 13 Jokainen katselmuksessa oleva
antakoon puoli sekeliä, pyhäkkösekelin painon mukaan,
kaksikymmentä geeraa laskettuna sekeliin; puoli sekeliä
olkoon anti Herralle. 14 Kaikki katselmuksessa olevat,
kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat, antakoot
tämän annin Herralle. 15 Rikas älköön antako
enemmän älköönkä köyhä vähemmän kuin puoli
sekeliä, antina Herralle, maksaaksenne sovituksen
hengestänne. 16 Ja ota sovitusrahat israelilaisilta ja
käytä ne palvelukseen ilmestysmajassa, että israelilaiset
johdatettaisiin muistoon Herran edessä teidän henkenne
sovitukseksi." 17 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:
18 "Tee myös vaskiallas vaskijalustoineen peseytymistä
varten ja aseta se ilmestysmajan ja alttarin välille ja
kaada siihen vettä; 19 ja Aaron ja hänen poikansa
peskööt siinä kätensä ja jalkansa. 20 Kun he menevät
ilmestysmajaan, peseytykööt vedessä, etteivät kuolisi;
samoin myös, kun he lähestyvät alttaria ja käyvät
toimittamaan virkaansa polttamalla uhrin Herralle. 21
He peskööt kätensä ja jalkansa, etteivät kuolisi. Ja
tämä olkoon heille ikuinen säädös, hänelle itselleen ja
hänen jälkeläisillensä, sukupolvesta sukupolveen." 22
Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 23 "Ota itsellesi
hajuaineita parasta lajia: sulavaa mirhaa viisisataa
sekeliä, hyvänhajuista kanelia puolet siitä eli kaksisataa
viisikymmentä sekeliä ja hyvänhajuista kalmoruokoa
samoin kaksisataa viisikymmentä sekeliä, 24 sitten
vielä kassiaa viisisataa sekeliä, pyhäkkösekelin painon
mukaan, ja hiin-mitta öljypuun öljyä. 25 Ja tee siitä pyhä
voiteluöljy, höystetty voide, jollaista voiteensekoittaja
valmistaa; se olkoon pyhä voiteluöljy. 26 Voitele
sillä ilmestysmaja, lain arkki 27 ja pöytä kaikkine
kaluineen, seitsenhaarainen lamppu kaluineen, niin myös
suitsutusalttari, 28 polttouhrialttari kaikkine kaluineen
ynnä allas jalustoineen. 29 Ja pyhitä ne, niin että ne
tulevat korkeasti-pyhiksi. Jokainen, joka niihin koskee,
tulee pyhäksi. 30 Voitele myös Aaron ja hänen poikansa
ja pyhitä heidät pappeina palvelemaan minua. 31
Puhu myös israelilaisille ja sano: Tämä olkoon teillä
minun pyhä voiteluöljyni sukupolvesta sukupolveen.
32 Kenenkään muun ihmisen ruumiille älköön sitä
vuodatettako, älkääkä sen sekoitusta jäljitelkö. Pyhä
se on, ja pyhänä se pitäkää. 33 Jokainen, joka
valmistaa sellaisen voiteen, ja jokainen, joka sivelee sitä
syrjäiseen, hävitettäköön kansastansa." 34 Ja Herra
sanoi Moosekselle vielä: "Ota itsellesi hyvänhajuisia
aineita, hajupihkaa, simpukankuorta, tuoksukumia, näitä
hyvänhajuisia aineita, ja puhdasta suitsuketta, yhtä paljon
kutakin lajia, 35 ja tee niistä suitsutus, höystesekoitus,
jollaista voiteensekoittaja valmistaa, suolansekainen,
puhdas ja pyhä. 36 Ja hienonna osa siitä jauhoksi ja
pane sitä lain arkin eteen ilmestysmajaan, jossa minä
ilmestyn sinulle. Korkeasti-pyhänä se pitäkää. 37 Älkää
valmistako itsellenne mitään muuta suitsutusta tämän
sekoituksen mukaan. Pidä tämä Herralle pyhitettynä.
38 Jokainen, joka sellaista tekee nauttiaksensa sen
tuoksusta, hävitettäköön kansastansa."

31 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Katso,
minä olen nimeltään kutsunut Besalelin, Uurin
pojan, Huurin pojanpojan, Juudan sukukunnasta;
3 ja minä olen täyttänyt hänet Jumalan hengellä,
taidollisuudella, ymmärryksellä, tiedolla ja kaikkinaisella
kätevyydellä 4 sommittelemaan taidokkaita teoksia ja

valmistamaan niitä kullasta, hopeasta ja vaskesta, 5
hiomaan ja kiinnittämään kiviä ja veistämään puuta,
tekemään kaikkinaisia töitä. 6 Ja katso, minä olen
antanut hänelle apulaiseksi Oholiabin, Ahisamakin
pojan, Daanin sukukunnasta, ja olen antanut kaikkien
taidollisten sydämeen taidollisuuden tehdä kaikki, mitä
minä olen sinun käskenyt teettää: 7 ilmestysmajan, lain
arkin, armoistuimen sen päälle, kaiken majan kaluston,
8 pöydän kaluinensa, aitokultaisen seitsenhaaraisen
lampun kaikkine kaluinensa, suitsutusalttarin, 9
polttouhrialttarin kaikkine kaluinensa, altaan jalustoineen,
10 virkapuvut ja pappi Aaronin muut pyhät vaatteet
sekä hänen poikiensa pappispuvut, 11 voiteluöljyn ja
hyvänhajuisen suitsukkeen pyhäkköä varten. He tehkööt
kaiken niin, kuin minä olen sinulle käskyn antanut." 12 Ja
Herra puhui Moosekselle sanoen: 13 "Puhu israelilaisille
ja sano: Pitäkää minun sapattini, sillä se on merkkinä
meidän välillämme, minun ja teidän, sukupolvesta
sukupolveen, tietääksenne, että minä olen Herra, joka
pyhitän teidät. 14 Siis pitäkää sapatti, sillä se on teille
pyhä. Joka sen rikkoo, rangaistakoon kuolemalla; sillä
kuka ikinä silloin työtä tekee, hävitettäköön kansastansa.
15 Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäntenä
päivänä on sapatti, levon päivä, Herralle pyhitetty.
Kuka ikinä tekee työtä sapatinpäivänä, rangaistakoon
kuolemalla. 16 Ja pitäkööt israelilaiset sapatin, niin
että he viettävät sapattia sukupolvesta sukupolveen
ikuisena liittona. 17 Se on oleva ikuinen merkki minun
ja israelilaisten välillä; sillä kuutena päivänä Herra
teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä
hän lepäsi ja hengähti." 18 Ja kun hän oli lakannut
puhumasta Mooseksen kanssa Siinain vuorella, antoi
hän hänelle kaksi laintaulua, kivitaulua, joitten kirjoitus
oli Jumalan sormella kirjoitettu.

32 Mutta kun kansa näki, että Mooses viipyi eikä
tullut alas vuorelta, kokoontui kansa Aaronin
ympärille ja sanoi hänelle: "Nouse, tee meille jumala,
joka käy meidän edellämme. Sillä me emme tiedä,
mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle miehelle, joka
johdatti meidät Egyptin maasta." 2 Niin Aaron sanoi
heille: "Irroittakaa kultarenkaat, jotka ovat vaimojenne,
poikienne ja tyttärienne korvissa, ja tuokaa ne minulle".
3 Ja kaikki kansa irroitti kultarenkaat, jotka heillä oli
korvissaan, ja he toivat ne Aaronille; 4 ja hän otti vastaan
kullan heidän käsistään, kaavaili sitä piirtimellä ja teki
siitä valetun vasikan. Ja he sanoivat: "Tämä on sinun
jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin
maasta". 5 Kun Aaron tämän näki, rakensi hän sille
alttarin; ja Aaron julisti ja sanoi: "Huomenna on Herran
juhla". 6 Ja he nousivat varhain seuraavana päivänä ja
uhrasivat polttouhreja ja toivat yhteysuhreja; ja kansa
istui syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat iloa
pitämään. 7 Silloin Herra sanoi Moosekselle: "Mene,
astu alas, sillä sinun kansasi, jonka johdatit Egyptin
maasta, on turmion tehnyt. 8 Pian he poikkesivat siltä
tieltä, jota minä käskin heidän kulkea; he tekivät itselleen
valetun vasikan. Sitä he ovat kumartaneet, ja sille he
ovat uhranneet ja sanoneet: 'Tämä on sinun jumalasi,
Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta'."
9 Ja Herra sanoi vielä Moosekselle: "Minä näen, että
tämä kansa on niskurikansa. 10 Anna minun olla, että
vihani leimahtaisi heitä vastaan, hukuttaakseni heidät;
mutta sinusta minä teen suuren kansan." 11 Mutta
Mooses rukoili armoa Herralta, Jumalaltansa, ja sanoi:
"Herra, miksi sinun vihasi syttyy omaa kansaasi vastaan,
jonka olet vienyt pois Egyptin maasta suurella voimalla
ja väkevällä kädellä? 12 Miksi egyptiläiset saisivat
sanoa: 'Heidän onnettomuudekseen hän vei heidät
pois, tappaaksensa heidät vuorilla ja hävittääksensä
heidät maan päältä'? Käänny vihasi hehkusta ja kadu
sitä turmiota, jonka aioit tuottaa kansallesi. 13 Muista
palvelijoitasi Aabrahamia, Iisakia ja Israelia, joille olet
itse kauttasi vannonut ja sanonut: 'Minä teen teidän
jälkeläistenne luvun paljoksi kuin taivaan tähdet; ja koko
tämän maan, josta olen puhunut, minä annan teidän
jälkeläisillenne, ja he saavat sen ikuiseksi perinnöksi'."
14 Niin Herra katui sitä turmiota, jonka hän oli uhannut
tuottaa kansallensa. 15 Ja Mooses kääntyi ja astui alas
vuorelta, ja hänen kädessään oli kaksi laintaulua. Ja
tauluihin oli kirjoitettu molemmille puolille; etupuolelle
ja takapuolelle oli niihin kirjoitettu. 16 Ja taulut olivat
Jumalan tekemät, ja kirjoitus oli Jumalan kirjoitusta,
joka oli tauluihin kaiverrettu. 17 Kun Joosua kuuli
kansan huudon, sen melutessa, sanoi hän Moosekselle:
"Sotahuuto kuuluu leiristä". 18 Mutta tämä vastasi: "Se
ei ole voittajien huutoa, eikä se ole voitettujen huutoa;
minä kuulen laulua". 19 Ja kun Mooses lähestyi leiriä
ja näki vasikan ja karkelon, niin hänen vihansa syttyi,
ja hän heitti taulut käsistänsä ja murskasi ne vuoren
juurella. 20 Senjälkeen hän otti vasikan, jonka he olivat
tehneet, poltti sen tulessa ja rouhensi sen hienoksi ja
hajotti veteen ja juotti sen israelilaisille. 21 Ja Mooses
sanoi Aaronille: "Mitä tämä kansa on tehnyt sinulle,
kun olet saattanut heidät näin suureen syntiin?" 22
Aaron vastasi: "Älköön herrani viha syttykö; sinä tiedät
itse, että tämä kansa on paha. 23 He sanoivat minulle:
'Tee meille jumala, joka käy meidän edellämme; sillä
emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle
miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta'. 24 Niin
minä sanoin heille: 'Jolla on kultaa, irroittakoon sen
yltänsä'; ja he antoivat sen minulle. Ja minä heitin sen
tuleen, ja siitä tuli tämä vasikka." 25 Kun Mooses näki,
että kansa oli kurittomuuden vallassa, koska Aaron oli
päästänyt heidät kurittomuuden valtaan, vahingoniloksi
heidän vihollisillensa, 26 niin Mooses seisahtui leirin

portille ja huusi: "Joka on Herran oma, se tulkoon minun
luokseni". Silloin kokoontuivat hänen luoksensa kaikki
leeviläiset. 27 Ja hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra,
Israelin Jumala: 'Jokainen sitokoon miekkansa vyölleen.
Käykää sitten edestakaisin leirin halki portista porttiin
ja tappakaa jokainen, olkoon vaikka oma veli, ystävä
tai sukulainen.'" 28 Niin leeviläiset tekivät Mooseksen
käskyn mukaan; ja sinä päivänä kaatui kansaa noin
kolmetuhatta miestä. 29 Ja Mooses sanoi: "Koska te nyt
olette olleet omia poikianne ja veljiänne vastaan, niin
vihkiytykää tänä päivänä Herran palvelukseen, että hän
tänä päivänä antaisi siunauksen teille". 30 Seuraavana
päivänä Mooses sanoi kansalle: "Te olette tehneet
suuren synnin. Minä nousen nyt Herran tykö-jos ehkä
voisin sovittaa teidän rikoksenne." 31 Ja Mooses palasi
Herran tykö ja sanoi: "Voi, tämä kansa on tehnyt suuren
synnin! He ovat tehneet itselleen jumalan kullasta. 32
Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi! Mutta
jos et, niin pyyhi minut pois kirjastasi, johon kirjoitat."
33 Mutta Herra vastasi Moosekselle: "Joka on tehnyt
syntiä minua vastaan, sen minä pyyhin pois kirjastani.
34 Mene nyt ja johdata kansa siihen paikkaan, josta
minä olen sinulle puhunut; katso, minun enkelini käy
sinun edelläsi. Mutta kostoni päivänä minä kostan heille
heidän rikoksensa." 35 Niin Herra rankaisi kansaa,
koska he olivat teettäneet vasikan, jonka Aaron teki.

33 Sitten Herra sanoi Moosekselle: "Lähde täältä
ja vaella, sinä ja kansa, jonka olet johdattanut
Egyptin maasta, siihen maahan, jonka minä olen
vannoen luvannut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille,
sanoen: 'Sinun jälkeläisillesi minä annan sen'. 2 Ja
minä lähetän enkelin sinun edelläsi ja karkoitan pois
kanaanilaiset, amorilaiset, heettiläiset, perissiläiset,
hivviläiset ja jebusilaiset, 3 että tulisit siihen maahan,
joka vuotaa maitoa ja mettä. Sillä minä en itse vaella
sinun kanssasi, koska olet niskurikansa, etten minä
sinua tiellä hukuttaisi." 4 Kun kansa kuuli tämän kovan
puheen, tulivat he murheellisiksi, eikä yksikään pukenut
koristuksiaan yllensä. 5 Ja Herra sanoi Moosekselle:
"Sano israelilaisille: Te olette niskurikansa. Jos minä
silmänräpäyksenkään vaeltaisin sinun keskelläsi, minä
hukuttaisin sinut. Riisu nyt koristuksesi yltäsi, niin minä
ajattelen, mitä sinulle tekisin." 6 Niin israelilaiset riisuivat
koristuksensa ja olivat Hoorebin vuoren luota lähtien
ilman niitä. 7 Mutta Mooses otti majan ja pystytti sen leirin
ulkopuolelle, jonkun matkan päähän leiristä, ja kutsui sen
ilmestysmajaksi; ja jokaisen, jolla oli kysyttävää Herralta,
oli mentävä ilmestysmajalle, leirin ulkopuolelle. 8 Ja kun
Mooses lähti majalle, nousi koko kansa, ja kukin asettui
majansa ovelle ja katseli Mooseksen jälkeen, kunnes
hän oli mennyt majaan. 9 Ja aina kun Mooses meni
majaan, laskeutui pilvenpatsas ja seisahtui majan ovelle;
ja Herra puhutteli Moosesta. 10 Ja kaikki kansa näki
pilvenpatsaan seisovan majan ovella; niin kaikki kansa
nousi, ja he kumartuivat itsekukin majansa ovella. 11 Ja
Herra puhutteli Moosesta kasvoista kasvoihin, niinkuin
mies puhuttelee toista. Sitten Mooses palasi takaisin
leiriin; mutta Joosua, Nuunin poika, hänen apumiehensä
ja palvelijansa, ei poistunut majasta. 12 Ja Mooses
sanoi Herralle: "Katso, sinä sanot minulle: 'Johdata tämä
kansa sinne', mutta et ole ilmoittanut minulle, kenen sinä
lähetät minun kanssani. Ja kuitenkin sinä sanoit: 'Minä
tunnen sinut nimeltäsi, ja sinä olet myös saanut armon
minun silmieni edessä'. 13 Jos siis olen saanut armon
sinun silmiesi edessä, niin ilmoita minulle tiesi, että
tulisin tuntemaan sinut ja tietäisin saaneeni armon sinun
silmiesi edessä; ja katso: tämä kansa on sinun kansasi."
14 Hän sanoi: "Pitäisikö minun kasvojeni käymän sinun
kanssasi ja minun viemän sinut lepoon?" 15 Hän vastasi
hänelle: "Elleivät sinun kasvosi käy meidän kanssamme,
niin älä johdata meitä täältä pois. 16 Sillä mistä muutoin
tiedetään, että minä olen saanut armon sinun silmiesi
edessä, minä ja sinun kansasi, ellei siitä, että sinä
käyt meidän kanssamme, niin että me, minä ja sinun
kansasi, olemme erikoiset kaikkien kansojen joukossa,
jotka maan päällä ovat?" 17 Herra vastasi Moosekselle:
"Mitä sinä nyt pyydät, sen minä myös teen; sillä sinä olet
saanut armon minun silmieni edessä, ja minä tunnen
sinut nimeltäsi". 18 Silloin hän sanoi: "Anna siis minun
nähdä sinun kirkkautesi". 19 Hän vastasi: "Minä annan
kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi ja huudan nimen
'Herra' sinun edessäsi. Ja minä olen armollinen, kenelle
olen armollinen, armahdan, ketä armahdan". 20 Ja hän
sanoi vielä: "Sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei
kukaan, joka näkee minut, jää eloon". 21 Sitten Herra
sanoi: "Katso, tässä on paikka minun läheisyydessäni;
astu tuohon kalliolle. 22 Ja kun minun kirkkauteni kulkee
ohitse, asetan minä sinut kallion rotkoon ja peitän sinut
kädelläni, kunnes olen kulkenut ohi. 23 Kun minä sitten
siirrän pois käteni, näet sinä minun selkäpuoleni; mutta
minun kasvojani ei voi kenkään katsoa."

34 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Veistä itsellesi kaksi
kivitaulua, entisten kaltaista, niin minä kirjoitan
niihin tauluihin ne sanat, jotka olivat entisissä tauluissa,
jotka sinä murskasit. 2 Ole siis huomenaamuksi valmis;
ja nouse huomenaamuna Siinain vuorelle ja seiso siellä
minua vastassa vuoren huipulla. 3 Mutta älköön kukaan
nousko sinne sinun kanssasi, älköönkä ketään näkykö
koko vuorella; lampaitakaan ja karjaa älköön käykö
laitumella vuoren vaiheilla." 4 Ja Mooses veisti kaksi
kivitaulua, entisten kaltaista. Ja varhain seuraavana
aamuna Mooses nousi Siinain vuorelle, niinkuin Herra
oli häntä käskenyt, ja otti ne kaksi kivitaulua käteensä.
5 Niin Herra astui alas pilvessä, ja Mooses asettui siellä
hänen läheisyyteensä ja huusi Herran nimeä. 6 Ja
Herra kulki hänen ohitsensa ja huusi: "Herra, Herra

on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen
ja suuri armossa ja uskollisuudessa, 7 joka pysyy
armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot,
rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta,
vaan kostaa isien pahat teot lapsille ja lasten lapsille
kolmanteen ja neljänteen polveen". 8 Niin Mooses
kumartui nopeasti maahan ja rukoili ja sanoi: 9 "Herra,
jos olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin
käyköön Herra meidän keskellämme. Sillä tämä on
tosin niskurikansa, mutta anna anteeksi meidän pahat
tekomme ja syntimme ja ota meidät perintöosaksesi." 10
Hän vastasi: "Katso, minä teen liiton, minä teen kaiken
sinun kansasi nähden ihmeellisiä tekoja, joiden kaltaisia
ei ole tehty yhdessäkään maassa, ei minkään kansan
keskuudessa. Niin koko kansa, jonka keskellä sinä olet,
on näkevä Herran teot, sillä peljättävää on se, mitä minä
sinulle teen. 11 Noudata, mitä minä tänä päivänä käsken
sinun noudattaa. Katso, minä karkoitan sinun tieltäsi
amorilaiset, kanaanilaiset, heettiläiset, perissiläiset,
hivviläiset ja jebusilaiset. 12 Kavahda, ettet tee liittoa sen
maan asukasten kanssa, johon tulet, etteivät he tulisi
teidän keskuudessanne ansaksi; 13 vaan kukistakaa
heidän alttarinsa ja murskatkaa heidän patsaansa ja
hakatkaa maahan heidän asera-karsikkonsa. 14 Älä
kumarra muuta jumalaa; sillä Herra on nimeltänsä
Kiivas, hän on kiivas Jumala. 15 Älä siis tee liittoa maan
asukasten kanssa, ettet, kun he kulkevat haureudessa
jumaliensa jäljessä ja uhraavat jumalillensa ja kutsuvat
sinua, sinä söisi heidän uhristaan, 16 ja etteivät heidän
tyttärensä, kun sinä otat heitä pojillesi vaimoiksi ja kun he
kulkevat haureudessa jumaliensa jäljessä, viettelisi sinun
poikiasikin haureudessa kulkemaan heidän jumaliensa
jäljessä. 17 Älä tee itsellesi valettuja jumalankuvia.
18 Vietä happamattoman leivän juhlaa: seitsemänä
päivänä syö happamatonta leipää, niinkuin minä olen
sinua käskenyt, määrättynä aikana, aabib-kuussa,
sillä aabib-kuussa sinä olet lähtenyt Egyptistä. 19
Kaikki, mikä avaa äidinkohdun, on minun; samoin myös
kaikki sinun karjasi urospuolet, raavaittesi ja lampaittesi
ensiksisynnyttämät. 20 Mutta aasin ensiksisynnyttämä
lunasta lampaalla, mutta jos et sitä lunasta, niin taita
siltä niska. Jokainen esikoinen pojistasi lunasta. Ja tyhjin
käsin älköön tultako minun kasvojeni eteen. 21 Kuusi
päivää tee työtä, mutta lepää seitsemäs päivä; kyntö-ja
elonleikkuuaikanakin sinun on levättävä. 22 Ja vietä
viikkojuhla, kun leikkaat nisusi uutisen, ja korjuujuhla
vuoden vaihteessa. 23 Kolme kertaa vuodessa kaikki
sinun miesväkesi tulkoon Herran, sinun Herrasi, Israelin
Jumalan, kasvojen eteen. 24 Sillä minä karkoitan kansat
sinun tieltäsi ja laajennan sinun alueesi; eikä kukaan
ole himoitseva sinun maatasi, kun sinä kolme kertaa
vuodessa vaellat tullaksesi Herran, sinun Jumalasi,
kasvojen eteen. 25 Älä uhraa minun teurasuhrini verta
happamen leivän ohella. Ja pääsiäisjuhlan uhrista
älköön mitään jääkö yli yön seuraavaan aamuun. 26
Parhaat maasi uutisesta tuo Herran, sinun Jumalasi,
huoneeseen. Älä keitä vohlaa emänsä maidossa." 27 Ja
Herra sanoi Moosekselle: "Kirjoita itsellesi nämä sanat,
sillä näiden sanojen mukaisesti minä olen tehnyt liiton
sinun ja Israelin kanssa". 28 Ja hän oli siellä Herran
tykönä neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä
syömättä ja juomatta. Ja hän kirjoitti tauluihin liiton sanat,
ne kymmenen sanaa. 29 Ja kun Mooses astui alas
Siinain vuorelta ja hänellä vuorelta alas astuessaan oli
kädessänsä kaksi laintaulua, ei hän tiennyt, että hänen
kasvojensa iho oli tullut säteileväksi hänen puhuessaan
Herran kanssa. 30 Ja kun Aaron ja kaikki israelilaiset
näkivät Mooseksen kasvojen ihon säteilevän, pelkäsivät
he lähestyä häntä. 31 Mutta Mooses huusi heitä; niin
Aaron ja kaikki kansan päämiehet kääntyivät takaisin
hänen luokseen, ja Mooses puhui heille. 32 Sitten
kaikki israelilaiset lähestyivät häntä, ja hän käski heidän
noudattaa kaikkea, mitä Herra oli puhunut hänelle Siinain
vuorella. 33 Ja kun Mooses oli lakannut puhumasta
heidän kanssaan, pani hän peitteen kasvoillensa.
34 Mutta niin usein kuin hän meni Herran eteen
puhuttelemaan häntä, poisti hän peitteen, siksi kunnes
tuli ulos. Ja tultuaan ulos hän puhui israelilaisille, mitä
hänen oli käsketty puhua. 35 Ja israelilaiset näkivät joka
kerta Mooseksen kasvojen ihon säteilevän; ja Mooses
veti peitteen kasvoillensa, siksi kunnes hän jälleen meni
puhuttelemaan häntä.

35 Ja Mooses kokosi kaiken Israelin kansan ja sanoi
heille: "Näin on Herra käskenyt teidän tehdä: 2
Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäs päivä
olkoon teille pyhä sapatti, levon päivä, Herralle pyhitetty.
Kuka ikinä silloin työtä tekee, se surmattakoon. 3 Älkää
sytyttäkö tulta sapatin päivänä, missä asuttekin." 4 Ja
Mooses sanoi koko Israelin kansalle näin: "Näin on Herra
käskenyt ja sanonut: 5 Ottakaa siitä, mitä teillä on, anti
Herralle; jokainen, jonka sydän on siihen altis, tuokoon
anniksi Herralle kultaa, hopeata ja vaskea, 6 punasinisiä,
purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja ja
valkoisia pellavalankoja sekä vuohenkarvoja, 7 punaisia
oinaannahkoja, sireeninnahkoja, akasiapuuta, 8 ljyä
seitsenhaaraista lamppua varten, hajuaineita voiteluöljyä
ja hyvänhajuista suitsutusta varten, 9 onyks-kiviä ja
muita jalokiviä kasukkaa ja rintakilpeä varten. 10 Ja kaikki
taidolliset teidän keskuudessanne tulkoot ja tehköötkaikki, mitä Herra on käskenyt: 11 asumuksen telttoineen
ja peitteineen, hakasineen, lautoineen, poikkitankoineen,
pylväineen ja jalustoineen, 12 arkin korentoineen,
armoistuimen ja sitä verhoavan esiripun, 13 pöydän
korentoineen ja kaikkine kaluineen sekä näkyleivät, 14
seitsenhaaraisen lampun kaluineen ja lamppuineen, öljyä

seitsenhaaraista lamppua varten, 15 suitsutusalttarin
korentoineen, voiteluöljyn ja hyvänhajuisen suitsukkeen,
oviuutimen asumuksen ovelle, 16 polttouhrialttarin
vaskiristikkoineen, korentoineen ja kaikkine kaluineen,
altaan jalustoineen, 17 esipihan ympärysverhot
pylväineen ja jalustoineen sekä esipihan porttiin
uutimen, 18 asumuksen vaarnat ja esipihan vaarnat
köysineen, 19 virkapuvut pyhäkköpalvelusta varten
ja pappi Aaronin muut pyhät vaatteet sekä hänen
poikiensa pappispuvut." 20 Ja kaikki israelilaisten
seurakunta meni pois Mooseksen luota. 21 Sitten he
tulivat takaisin, jokainen, jonka sydän häntä siihen
vaati, ja jokainen, jonka henki oli siihen altis, ja toivat
antinsa Herralle ilmestysmajan valmistamista varten
ja kaikkea siinä vietettävää jumalanpalvelusta varten
ja pyhiä vaatteita varten. 22 He tulivat, sekä miehet
että naiset, jokainen, jonka sydän oli siihen altis, ja
toivat solkia, korvarenkaita, sormuksia ja kaulakoristeita,
kaikkinaisia kultakaluja-jokainen, joka toi Herralle kultaa
heilutusuhriksi. 23 Ja jokainen, jolla oli punasinisiä,
purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja, valkoisia
pellavalankoja, vuohen karvoja, punaisia oinaannahkoja
tai sireeninnahkoja, toi niitä. 24 Ja jokainen, joka voi
antaa anniksi hopeata ja vaskea, toi annin Herralle.
Ja jokainen, jolla oli akasiapuuta, toi sitä kaikkinaisten
töiden valmistamista varten. 25 Ja kaikki taitavat naiset
kehräsivät omin käsin ja toivat kehräämänsä punasiniset,
purppuranpunaiset ja helakanpunaiset langat ja valkoiset
pellavalangat; 26 ja kaikki naiset, joiden taidollinen
sydän heitä siihen vaati, kehräsivät vuohenkarvoja. 27
Mutta päämiehet toivat onyks-kiviä ja muita jalokiviä
kasukkaa ja rintakilpeä varten, 28 ja hajuaineita ja öljyä
seitsenhaaraista lamppua varten sekä voiteluöljyksi ja
hyvänhajuiseksi suitsutukseksi. 29 Kaikki israelilaiset,
miehet ja naiset, joiden sydän oli altis ja vaati heitä
tuomaan jotakin niitä töitä varten, joita Herra Mooseksen
kautta oli käskenyt tehdä, toivat vapaaehtoisen lahjan
Herralle. 30 Ja Mooses sanoi israelilaisille: "Katsokaa,
Herra on nimeltään kutsunut Besalelin, Uurin pojan,
Huurin pojanpojan, Juudan sukukunnasta, 31 ja on
täyttänyt hänet Jumalan hengellä, taidollisuudella,
ymmärryksellä, tiedolla ja kaikkinaisella kätevyydellä 32
sommittelemaan taidokkaita teoksia ja valmistamaan
niitä kullasta, hopeasta ja vaskesta, 33 hiomaan ja
kiinnittämään kiviä ja veistämään puuta, tekemään
kaikkinaisia taidokkaita töitä. 34 Hänelle ja Oholiabille,
Ahisamakin pojalle, Daanin sukukunnasta, hän on myös
antanut kyvyn opettaa muita. 35 Nämä hän on täyttänyt
taidollisuudella tekemään kaikkinaisia töitä, jommoisia
tekevät seppä, kuvakudosten tekijä, kirjokankaiden
kutoja, joka valmistaa punasinisiä, purppuranpunaisia ja
helakanpunaisia kankaita ja valkoisia pellavakankaita,
sekä muu kankuri, ne, jotka valmistavat kaikkinaisia
töitä ja sommittelevat taidokkaita teoksia."

36 "Ja Besalel ja Oholiab ynnä kaikki taidolliset, joille
Herra on antanut taidollisuuden ja ymmärryksen
tietää, miten mikin pyhäkössä tehtävä työ on suoritettava,
tehköötkaikissa kohdin, niinkuin Herra on käskenyt." 2
Niin Mooses kutsui luoksensa Besalelin ja Oholiabin
ja kaikki taidolliset, joiden sydämeen Herra oli antanut
taidollisuuden, kaikki, joiden sydän vaati heitä ryhtymään
työhön suorittaaksensa sen. 3 Ja he ottivat Moosekselta
kaikki annit, jotka israelilaiset olivat tuoneet pyhäkössä
tehtävien töiden suorittamista varten. Mutta he toivat
hänelle vielä joka aamu vapaaehtoisia lahjoja. 4
Niin tulivat kaikki taidolliset, jotka tekivät kaikkinaista
työtä pyhäkössä, mies toisensa jälkeen, siitä työstä,
jota kukin oli tekemässä, 5 ja sanoivat Moosekselle
näin: "Kansa tuo enemmän, kuin mitä tarvitaan
sen työn valmistamiseksi, jonka Herra on käskenyt
tehdä". 6 Niin Mooses käski kuuluttaa leirissä
ja sanoa: "Älköön kukaan, mies tai nainen, enää
valmistako mitään anniksi pyhäkköä varten". Ja niin
kansa lakkasi tuomasta lahjoja. 7 Sillä kaikkea työtä
varten, mikä oli tehtävä, oli jo koottu riittävästi, jopa
liiaksikin. 8 Ja niin kaikki taidolliset, jotka siinä työssä
olivat, tekivät asumuksen kymmenestä telttakankaan
kaistasta, jotka olivat valmistetut kerratuista valkoisista
pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista; ja niihin tehtiin taidokkaasti
kudottuja kerubeja. 9 Kunkin kaistan pituus oli
kaksikymmentä kahdeksan kyynärää ja leveys neljä
kyynärää; kaikilla kaistoilla oli sama mitta. 10 Ja
viisi kaistaa yhdistettiin toisiinsa, ja samoin toiset
viisi kaistaa yhdistettiin toisiinsa. 11 Sitten tehtiin
silmukat punasinisestä langasta ensimmäisen kaistan
reunaan, yhdistetyn kappaleen laitaan, ja samoin toisen
yhdistetyn kappaleen viimeisen kaistan reunaan. 12
Viisikymmentä silmukkaa tehtiin ensimmäiseen kaistaan
ja viisikymmentä silmukkaa vastaavan kaistan laitaan,
toiseen yhdistettyyn kappaleeseen, niin että silmukat
olivat kohdakkain. 13 Ja sitten tehtiin viisikymmentä
kultahakasta, ja kaistat yhdistettiin toisiinsa näillä
hakasilla, niin että siitä tuli yhtenäinen asumus. 14 Vielä
tehtiin vuohen karvoista telttakankaan kaistoja asumusta
suojaavaksi teltaksi; niitä kaistoja tehtiin yksitoista. 15
Kunkin kaistan pituus oli kolmekymmentä kyynärää
ja leveys neljä kyynärää; niillä yhdellätoista kaistalla
oli sama mitta. 16 Kaistat liitettiin yhteen, viisi kaistaa
erikseen ja kuusi kaistaa erikseen. 17 Ja viisikymmentä
silmukkaa tehtiin toisen yhdistetyn kappaleen viimeisen
kaistan reunaan ja viisikymmentä silmukkaa toisen
yhdistetyn kappaleen vastaavan kaistan reunaan. 18
Sitten tehtiin viisikymmentä vaskihakasta, joilla teltta
liitettiin yhteen, niin että siitä tuli yhtenäinen. 19

Vielä tehtiin teltalle peite punaisista oinaannahoista
ja sen päälle vielä toinen peite sireeninnahoista.
20 Asumuksen laudat tehtiin akasiapuusta, pystyyn
asetettaviksi. 21 Jokainen lauta oli kymmentä kyynärää
pitkä ja puoltatoista kyynärää leveä. 22 Jokaisessa
laudassa oli kaksi tappia, jotka olivat poikkilistalla
yhdistetyt keskenään; näin tehtiin kaikki asumuksen
laudat. 23 Ja asumuksen lautoja tehtiin kaksikymmentä
lautaa eteläpuolta varten. 24 Ja tehtiin neljäkymmentä
hopeajalustaa kahdenkymmenen laudan alle, aina kaksi
jalustaa kunkin laudan alle, sen kahta tappia varten. 25
Samoin asumuksen toista sivua, pohjoispuolta, varten
tehtiin kaksikymmentä lautaa, 26 ja neljäkymmentä
hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa kunkin laudan alle. 27
Mutta asumuksen takasivua, länsipuolta, varten tehtiin
kuusi lautaa. 28 Ja kaksi lautaa tehtiin asumuksen
peränurkkia varten, 29 ja ne olivat yhteenliitettyjä
kaksoislautoja ja alhaalta alkaen kiinni toisissaan
ylös saakka, ensimmäiseen renkaaseen asti; näin
ne molemmat tehtiin kumpaakin nurkkaa varten. 30
Näin tuli olemaan yhteensä kahdeksan lautaa ja niihin
kuusitoista hopeajalustaa, aina kaksi jalustaa kunkin
laudan alla. 31 Sitten tehtiin myös viisi poikkitankoa
akasiapuusta asumuksen toisen sivun lautoja varten
32 ja viisi poikkitankoa asumuksen toisen sivun lautoja
varten ja viisi poikkitankoa asumuksen takasivun,
länsipuolen, lautoja varten. 33 Ja keskimmäinen
poikkitanko tehtiin kulkemaan lautojen keskikohdalta,
reunasta reunaan. 34 Ja laudat päällystettiin kullalla, ja
niiden renkaat tehtiin kullasta poikkitankojen pitimiksi,
ja poikkitangotkin päällystettiin kullalla. 35 Vielä
tehtiin esirippu punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista
pellavalangoista; ja siihen tehtiin taidokkaasti kudottuja
kerubeja. 36 Ja siihen tehtiin neljä pylvästä akasiapuusta,
ja ne päällystettiin kullalla, ja niiden koukut olivat kultaa;
ja niitä varten valettiin neljä hopeajalustaa. 37 Sitten
tehtiin myös teltan oveen uudin, kirjaellen kudottu
punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista
langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista, 38
ja siihen viisi pylvästä koukkuineen; ja niiden päät ja
niiden koristepienat päällystettiin kullalla, ja niiden viisi
jalustaa tehtiin vaskesta.

37 Ja Besalel teki arkin akasiapuusta, puolenkolmatta
kyynärän pituisen, puolentoista kyynärän levyisen
ja puolentoista kyynärän korkuisen. 2 Ja hän päällysti
sen puhtaalla kullalla sisältä ja ulkoa ja teki siihen
kultareunuksen yltympäri. 3 Ja hän valoi siihen neljä
kultarengasta, sen neljään kulmaan, niin että kaksi
rengasta tuli sen toiselle puolelle ja kaksi rengasta sen
toiselle puolelle. 4 Ja hän teki korennot akasiapuusta ja
päällysti ne kullalla. 5 Ja hän pisti arkin sivuilla oleviin
renkaisiin korennot, joilla arkki oli kannettava. 6 Ja hän
teki armoistuimen puhtaasta kullasta, puoltakolmatta
kyynärää pitkän ja puoltatoista kyynärää leveän. 7
Ja hän teki kaksi kultakerubia, kohotakoista tekoa,
armoistuimen molempiin päihin, 8 toisen kerubin toiseen
päähän ja toisen kerubin toiseen päähän. Armoistuimesta
kohoaviksi hän teki kerubit, sen kumpaankin päähän.
9 Ja kerubit levittivät siipensä ylöspäin, niin että ne
peittivät siivillänsä armoistuimen, ja niiden kasvot olivat
vastakkain; kerubien kasvot olivat käännetyt armoistuinta
kohti. 10 Hän teki myös pöydän akasiapuusta, kahta
kyynärää pitkän, kyynärää leveän ja puoltatoista
kyynärää korkean. 11 Ja hän päällysti sen puhtaalla
kullalla ja teki siihen kultareunuksen yltympäri. 12 Ja
hän teki sen ympäri kämmenen korkuisen listan, ja listan
ympäri kultareunuksen. 13 Ja hän valoi siihen neljä
kultarengasta ja kiinnitti renkaat neljään kulmaan, sen
neljän jalan kohdalle. 14 Renkaat olivat juuri listan alla
niiden korentojen pitiminä, joilla pöytä oli kannettava.
15 Ja hän teki korennot akasiapuusta ja päällysti ne
kullalla; ja niillä oli pöytä kannettava. 16 Hän teki
puhtaasta kullasta pöydällä pidettävät astiat: vadit ja
kupit, maljat ja kannut, joista juomauhri vuodatetaan.
17 Hän teki myös seitsenhaaraisen lampun puhtaasta
kullasta. Kohotakoista tekoa hän teki seitsenhaaraisen
lampun jalkoineen ja varsineen; sen kukkakuvut, nuput
kukkalehtineen, olivat samaa kappaletta kuin se. 18
Kuusi haaraa lähti lampun sivuista, kolme haaraa
toisesta sivusta ja kolme haaraa toisesta sivusta. 19
Toisessa haarassa oli kolme mantelinkukan muotoista
kukkakupua, nuppua kukkalehtineen, ja toisessa
haarassa samoin kolme mantelinkukan muotoista
kukkakupua, nuppua kukkalehtineen; näin oli jokaisessa
kuudessa haarassa, jotka lampusta lähtivät. 20 Mutta itse
seitsenhaaraisessa lampussa oli neljä mantelinkukan
muotoista kukkakupua, nuppua kukkalehtineen. 21
Yksi nuppu oli aina jokaisen haaraparin alla niistä
kuudesta haarasta, jotka lampusta lähtivät. 22 Nuput ja
haarat olivat samaa kappaletta kuin se; se oli kokonaan
samaa kohotakoista tekoa, puhdasta kultaa. 23 Ja
hän teki siihen seitsemän lamppua ja siihen kuuluvat
lamppusakset ja karstakupit puhtaasta kullasta. 24
Yhdestä talentista puhdasta kultaa hän teki sekä sen
että kaikki sen kalut. 25 Hän teki myös suitsutusalttarin
akasiapuusta, kyynärän pituisen ja kyynärän levyisen,
siis neliskulmaisen, ja kahta kyynärää korkean; sen
sarvet olivat samaa kappaletta kuin se. 26 Ja hän
päällysti sen puhtaalla kullalla, sekä sen levyn että sivut
ympärinsä ja sen sarvet; ja hän teki kultareunuksen
sen ympäri. 27 Ja hän teki siihen kaksi kultarengasta
reunuksen alle molemmin puolin, molempiin sivuihin,
niiden korentojen pitimiksi, joilla alttari oli kannettava. 28
Ja korennotkin hän teki akasiapuusta ja päällysti ne

kullalla. 29 Ja hän teki pyhän voiteluöljyn ja puhtaan,
hyvänhajuisen suitsukkeen, jollaista voiteensekoittaja
valmistaa.

38 Ja hän teki polttouhrialttarin akasiapuusta,
neliskulmaisen, viittä kyynärää pitkän, viittä
kyynärää leveän ja kolmea kyynärää korkean. 2 Ja
hän teki siihen sarvet, sen neljään kulmaan, niin että
sarvet olivat samaa kappaletta kuin se. Ja hän päällysti
sen vaskella. 3 Ja hän teki kaikki alttarin kalut: kattilat,
lapiot, maljat, haarukat ja hiilipannut. Kaikki sen kalut
hän teki vaskesta. 4 Ja hän teki alttariin verkonkaltaisen
ristikkokehyksen vaskesta, alttarin välireunuksen alle,
maahan kiinni, niin että se ulottui puolitiehen alttaria. 5 Ja
hän valoi neljä rengasta vaskiristikon neljään kulmaan,
korentojen pitimiksi. 6 Ja korennot hän teki akasiapuusta
ja päällysti ne vaskella. 7 Ja hän pisti alttarin sivuilla
oleviin renkaisiin korennot, joilla se oli kannettava. Ja
hän teki sen laudoista, ontoksi. 8 Ja hän teki vaskialtaan
vaskijalustoineen niiden naisten kuvastimista, jotka
toimittivat palvelusta ilmestysmajan ovella. 9 Sitten
hän teki esipihan. Etelän puolella olivat esipihan
ympärysverhot kerratuista valkoisista pellavalangoista,
sadan kyynärän pituiset; 10 niiden pylväitä oli
kaksikymmentä ja näiden vaskijalustoja kaksikymmentä,
mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat
hopeata. 11 Samoin olivat ympärysverhot myös pohjoisen
puolella sadan kyynärän pituiset; niiden pylväitä oli
kaksikymmentä ja näiden vaskijalustoja kaksikymmentä,
mutta pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat
hopeata. 12 Mutta lännen puolella olivat ympärysverhot
viidenkymmenen kyynärän pituiset; niiden pylväitä
oli kymmenen ja näiden jalustoja kymmenen, ja
pylväiden koukut ja niiden koristepienat olivat hopeata.
13 Ja etupuolella, itään päin, olivat ympärysverhot
viidenkymmenen kyynärän pituiset. 14 Ympärysverhot
olivat portin toisella sivulla viidentoista kyynärän pituiset,
ja niiden pylväitä oli kolme ja näiden jalustoja kolme.
15 Samoin olivat ympärysverhot toisellakin sivulla,
siis esipihan portin kummallakin puolella, viidentoista
kyynärän pituiset; niiden pylväitä oli kolme ja näiden
jalustoja kolme. 16 Kaikki esipihan ympärysverhot
yltympäri olivat kerratuista valkoisista pellavalangoista,
17 ja pylväiden jalustat olivat vaskea, mutta pylväiden
koukut ja niiden koristepienat olivat hopeata, ja
niiden päiden päällystys oli hopeata; kaikki esipihan
pylväät olivat ympäröidyt hopeaisilla koristepienoilla.
18 Ja esipihan portin uudin oli kirjaellen kudottu
punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista
langoista ja kerratuista valkoisista pellavalangoista,
kahdenkymmenen kyynärän pituinen ja niinkuin esipihan
ympärysverhotkin viiden kyynärän korkuinen, vaatteen
leveyden mukaan; 19 ja sen pylväitä oli neljä ja näiden
vaskijalustoja neljä, mutta niiden koukut olivat hopeata,
ja niiden päiden päällystys ja niiden koristepienat olivat
hopeata. 20 Ja kaikki asumuksen ja ympärillä olevan
esipihan vaarnat olivat vaskea. 21 Näin paljon lasketaan
menneen asumuksen, lain asumuksen, kustannuksiin,
joka lasku tehtiin Mooseksen käskyn mukaan leeviläisten
toimesta, Iitamarin, pappi Aaronin pojan, johdolla. 22
Ja Besalel, Uurin poika, Huurin pojanpoika, Juudan
sukukunnasta, oli tehnyt kaikki, mistä Herra oli
Moosekselle käskyn antanut, 23 ja hänellä oli apulaisena
Oholiab, Ahisamakin poika, Daanin sukukunnasta,
seppä ja kuvakudosten tekijä; tämä valmisti kirjokankaita
punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista
langoista ja valkoisista pellavalangoista. 24 Kultaa, joka
käytettiin siihen työhön, kaikkeen työhön pyhäkössä,
oli heilutusuhrina tuotu kaikkiaan kaksikymmentä
yhdeksän talenttia, seitsemänsataa kolmekymmentä
sekeliä, pyhäkkösekelin painon mukaan. 25 Ja
hopeata, joka kansalta katselmusta pidettäessä
kerääntyi, oli sata talenttia ja tuhat seitsemänsataa
seitsemänkymmentä viisi sekeliä, pyhäkkösekelin
painon mukaan, 26 puolikas, puoli sekeliä, henkeä
kohti, pyhäkkösekelin painon mukaan, jokaiselta
katselmuksessa olleelta kaksikymmenvuotiaalta ja
sitä vanhemmalta, kaikkiaan kuudeltasadalta kolmelta
tuhannelta viideltäsadalta viideltäkymmeneltä. 27 Ja
ne sata talenttia hopeata käytettiin pyhäkön jalustain
ja esiripun jalustain valamiseen: sata talenttia sataan
jalustaan, talentti jalustaa kohti. 28 Ja niistä tuhannesta
seitsemästäsadasta seitsemästäkymmenestä viidestä
sekelistä tehtiin koukut pylväisiin ja päällystettiin hopealla
niiden päät ja tehtiin niihin koristepienat. 29 Ja
heilutusuhri-vaskea oli seitsemänkymmentä talenttia,
kaksituhatta neljäsataa sekeliä. 30 Siitä tehtiin jalustat
ilmestysmajan oveen, vaskialttari ja siihen kuuluva
vaskinen ristikkokehys ja kaikki alttarin kalut 31 sekä
jalustat ympärillä olevaan esipihaan ja jalustat esipihan
porttiin ja kaikki asumuksen vaarnat ja kaikki vaarnat
ympärillä olevaan esipihaan.

39 Ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista tehtiin virkapuvut
pyhäkköpalvelusta varten; ja samoin tehtiin muut pyhät
vaatteet Aaronille, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut. 2 Kasukka tehtiin kullasta sekä punasinisistä,
purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista ja
kerratuista valkoisista pellavalangoista. 3 Kultalevyt
taottiin ohuiksi ja leikattiin säikeiksi, taidokkaasti
kudottaviksi punasinisten, purppuranpunaisten ja
helakanpunaisten lankojen ja valkoisten pellavalankojen
sekaan. 4 Siihen tehtiin yhdistettävät olkakappaleet;
molemmista päistänsä se kiinnitettiin niihin. 5 Ja
vyö, joka oli oleva kasukassa sen kiinnittämiseksi, oli
tehty samasta kappaleesta kuin se, samalla tavalla

kullasta sekä punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista ja kerratuista valkoisista
pellavalangoista, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut. 6 Sitten valmistettiin kultapalmikoimilla
kehystetyt onyks-kivet, joihin oli kaiverrettu Israelin
poikien nimet, niinkuin kaiverretaan sinettisormuksia.
7 Ja ne pantiin kasukan olkakappaleihin, että ne
kivet johdattaisivat muistoon israelilaiset, niinkuin
Herra oli Moosekselle käskyn antanut. 8 Rintakilpi
tehtiin taidokkaasti kutomalla, samalla tavalla kuin
kasukkakin oli tehty, kullasta sekä punasinisistä,
purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista
ja kerratuista valkoisista pellavalangoista. 9 Se oli
neliskulmainen ja taskun muotoon tehty; rintakilpi tehtiin
vaaksan pituinen ja vaaksan levyinen, taskun muotoon.
10 Ja sen pintaan kiinnitettiin kiviä yliyltään, neljään
riviin: ensimmäiseen riviin karneoli, topaasi ja smaragdi;
11 toiseen riviin rubiini, safiiri ja jaspis; 12 kolmanteen
riviin hyasintti, akaatti ja ametisti; 13 ja neljänteen
riviin krysoliitti, onyks ja berylli. Kultapalmikoimilla
kehystettyinä ne kiinnitettiin paikoilleen. 14 Kiviä oli
Israelin poikien nimien mukaan kaksitoista, yksi kutakin
nimeä kohti; kussakin kivessä oli yksi kahdentoista
sukukunnan nimistä, kaiverrettuna samalla tavalla, kuin
kaiverretaan sinettisormuksia. 15 Ja rintakilpeen tehtiin
puhtaasta kullasta käädyt, punotut, niinkuin punonnaista
tehdään. 16 Vielä tehtiin kaksi kultapalmikoimaa ja
kaksi kultarengasta, ja molemmat renkaat kiinnitettiin
rintakilven molempiin yläkulmiin. 17 Ja molemmat
kultapunonnaiset kiinnitettiin kahteen renkaaseen
rintakilven yläkulmiin. 18 Ja molempien punonnaisten
toiset kaksi päätä kiinnitettiin kahteen palmikoimaan,
ja nämä kiinnitettiin kasukan olkakappaleihin, sen
etupuolelle. 19 Vielä tehtiin kaksi kultarengasta,
ja ne pantiin rintakilven molempiin alakulmiin, sen
sisäpuoliseen, kasukkaa vasten olevaan reunaan.
20 Ja vieläkin tehtiin kaksi kultarengasta, ja ne
kiinnitettiin kasukan molempiin olkakappaleihin,
niiden alareunaan, etupuolelle, sauman kohdalle,
kasukan vyön yläpuolelle. 21 Sitten rintakilpi solmittiin
renkaistaan punasinisellä nauhalla kasukan renkaisiin,
niin että se oli kasukan vyön yläpuolella, eikä siis
rintakilpi irtautunut kasukasta-kaikki, niinkuin Herra
oli Moosekselle käskyn antanut. 22 Kasukan viitta
tehtiin kokonaan kutomalla punasinisistä langoista.
23 Ja pääntie viitan keskellä oli niinkuin haarniskan
aukko, ja pääntie ympäröitiin päärmeellä, ettei se
repeäisi. 24 Ja viitan helmaan tehtiin granaattiomenia
punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista
kerratuista langoista. 25 Sitten tehtiin tiukuja puhtaasta
kullasta, ja nämä tiuvut kiinnitettiin granaattiomenien
väliin viitan helmaan ympärinsä, granaattiomenien
väliin: 26 vuorotellen tiuku ja granaattiomena viitan
helmaan ympärinsä, käytettäviksi virantoimituksessa,
niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. 27
Sitten tehtiin Aaronille ja hänen pojilleen ihokkaat,
kudotut valkoisista pellavalangoista, 28 käärelakki
valkoisista pellavalangoista, koristepäähineet valkoisista
pellavalangoista ja pellavakaatiot kerratuista valkoisista
pellavalangoista, 29 ja vihdoin vyö kerratuista valkoisista
pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja
helakanpunaisista langoista, kirjaellen kudottu, niinkuin
Herra oli Moosekselle käskyn antanut. 30 Vielä tehtiin
otsakoriste, pyhä otsalehti, puhtaasta kullasta ja siihen
piirrettiin, niinkuin sinettisormusta kaiverretaan, kirjoitus:
"Herralle pyhitetty". 31 Ja siihen kiinnitettiin punasininen
nauha sidottavaksi käärelakin yläreunaan, niinkuin Herra
oli Moosekselle käskyn antanut. 32 Ja niin valmistui
koko työ: asumus, ilmestysmaja. Ja israelilaiset tekivät
kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut;
niin he tekivät. 33 Ja he toivat Mooseksen eteen
asumuksen, majan kaikkine kaluineen, hakasineen,
lautoineen, poikkitankoineen, pylväineen ja jalustoineen,
34 punaisista oinaannahoista tehdyn peitteen ja
sireeninnahoista tehdyn peitteen ja verhona olevan
esiripun, 35 lain arkin korentoineen, armoistuimen, 36
pöydän kaikkine kaluineen ja näkyleivät, 37 aitokultaisen
seitsenhaaraisen lampun riviin pantavine lamppuineen ja
kaikkine kaluineen sekä öljyä seitsenhaaraista lamppua
varten, 38 kultaisen alttarin, voiteluöljyn ja hyvänhajuisen
suitsukkeen, majan oven uutimen, 39 vaskialttarin
vaskisine ristikkokehyksineen, sen korennot ja kaikki
kalut, altaan jalustoineen, 40 esipihan ympärysverhot
pylväineen ja jalustoineen, esipihan portin uutimen sekä
sen köydet ja vaarnat, ja kaikki kalut, joita tarvitaan
asumuksen, ilmestysmajan, tehtävissä, 41 virkapuvut
pyhäkköpalvelusta varten ja pappi Aaronin muut pyhät
vaatteet sekä hänen poikiensa pappispuvut. 42 Aivan
niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut, niin olivat
israelilaiset tehneet kaiken sen työn. 43 Ja Mooses
katseli kaikkea työtä, ja katso, he olivat tehneet sen niin,
kuin Herra oli käskenyt; niin he olivat tehneet. Silloin
Mooses siunasi heidät.

40 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2
"Ensimmäisen kuukauden ensimmäisenä päivänä
pystytä asumus, ilmestysmaja. 3 Ja aseta sinne lain
arkki ja ripusta esirippu arkin eteen. 4 Ja tuo sinne
pöytä ja lado sille näkyleivät päälletysten; ja tuo sinne
seitsenhaarainen lamppu ja nosta sen lamput paikoilleen.
5 Ja sijoita kultainen suitsutusalttari lain arkin eteen
ja ripusta uudin majan oveen. 6 Ja polttouhrialttari
sijoita asumuksen, ilmestysmajan, oven eteen. 7 Ja
allas sijoita ilmestysmajan ja alttarin välille ja kaada
siihen vettä. 8 Ja tee esipiha yltympäri ja pane uudin
esipihan porttiin. 9 Ota sitten voiteluöljyä ja voitele
asumus ja kaikki, mitä siinä on, ja pyhitä se kalustoineen,

että se tulisi pyhäksi. **10** Ja voitele polttouhrialttari
kaikkine kaluineen ja pyhitä alttari, että alttari tulisi
korkeasti-pyhäksi. **11** Voitele myös allas jalustoineen ja
pyhitä se. **12** Tuo sitten Aaron poikineen ilmestysmajan
ovelle ja pese heidät vedellä. **13** Ja pue Aaron pyhiin
vaatteisiin ja voitele hänet ja pyhitä hänet, että hän
pappina palvelisi minua. **14** Ja tuo myös hänen poikansa
ja pue heidän ylleen ihokkaat. **15** Ja voitele heidät,
niinkuin sinä voitelit heidän isänsäkin, että he pappeina
palvelisivat minua. Niin tämä on oleva heille voitelu
ikuiseen pappeuteen, sukupolvesta sukupolveen." **16** Ja
Mooses teki kaiken, niinkuin Herra oli häntä käskenyt;
niin hän teki. **17** Ja asumus pystytettiin toisen vuoden
ensimmäisessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä
päivänä. **18** Silloin Mooses pystytti asumuksen. Hän
asetti paikoilleen sen jalustat, kiinnitti sen laudat, sovitti
paikoilleen sen poikkitangot ja pystytti sen pylväät. **19**
Ja hän levitti asumuksen ylle teltan ja asetti ylimmäksi
sen päälle telttapeitteen, niinkuin Herra oli Moosesta
käskenyt. **20** Sitten hän otti lain, pani sen arkkiin ja
kiinnitti arkkiin korennot ja asetti armoistuimen arkin
päälle. **21** Ja hän toi arkin asumukseen ja sijoitti
paikoilleen sitä verhoavan esiripun, ripustaen sen lain
arkin eteen, niinkuin Herra oli Moosesta käskenyt.
22 Ja hän asetti pöydän ilmestysmajaan, asumuksen
pohjoissivulle, esiripun ulkopuolelle **23** ja latoi sille
näkyleivät päälletysten Herran eteen, niinkuin Herra oli
Moosesta käskenyt. **24** Ja hän asetti seitsenhaaraisen
lampun ilmestysmajaan, vastapäätä pöytää, asumuksen
eteläsivulle, **25** ja nosti lamput paikoilleen Herran
eteen, niinkuin Herra oli Moosesta käskenyt. **26** Ja
hän asetti kultaisen alttarin ilmestysmajaan esiripun
eteen **27** ja poltti siinä hyvänhajuista suitsuketta,
niinkuin Herra oli Moosesta käskenyt. **28** Ja hän ripusti
uutimen asumuksen oveen. **29** Ja polttouhrialttarin
hän asetti asumuksen, ilmestysmajan, oven eteen ja
uhrasi sen päällä polttouhrin ja ruokauhrin, niinkuin
Herra oli Moosesta käskenyt. **30** Ja altaan hän asetti
ilmestysmajan ja alttarin välille ja kaatoi siihen vettä
peseytymistä varten. **31** Ja Mooses ja Aaron ja hänen
poikansa pesivät siinä kätensä ja jalkansa; **32** kun he
menivät ilmestysmajaan tahi lähestyivät alttaria, niin he
aina peseytyivät, niinkuin Herra oli Moosesta käskenyt.
33 Ja asumuksen ja alttarin ympärille hän laittoi esipihan
ja ripusti uutimen esipihan porttiin. Ja niin Mooses
päätti sen työn. **34** Sitten pilvi peitti ilmestysmajan,
ja Herran kirkkaus täytti asumuksen; **35** eikä Mooses
voinut mennä ilmestysmajaan, sillä pilvi oli laskeutunut
sen päälle, ja Herran kirkkaus täytti asumuksen. **36** Ja
joka kerta, kun pilvi kohosi asumuksen päältä, lähtivät
israelilaiset liikkeelle; näin oli koko heidän vaelluksensa
ajan. **37** Mutta milloin pilvi ei kohonnut, he eivät lähteneet
liikkeelle, ennenkuin sinä päivänä, jona se taas kohosi.
38 Sillä Herran pilvi oli päivällä asumuksen päällä, ja
yöllä oli pilvessä tulen hohde kaikkien israelilaisten
silmien edessä; näin oli koko heidän vaelluksensa ajan.

3 Mooseksen

1 Ja Herra kutsui Mooseksen ja puhui hänelle sisältä
ilmestysmajasta sanoen: **2** "Puhu israelilaisille ja sano
heille: Jos joku teistä tahtoo tuoda uhrilahjan Herralle,
niin tuokaa uhrilahjanne karjasta, joko raavaista tai
lampaista. **3** Jos hänen uhrilahjansa on raavaspolttouhri,
tuokoon virheettömän urospuolen; ilmestysmajan ovelle
hän tuokoon sen, että Herran mielisuosio tulisi
hänen osaksensa. **4** Ja hän laskekoon kätensä
polttouhriteuraan pään päälle; niin se on oleva otollinen
ja tuottava hänelle sovituksen. **5** Ja hän teurastakoon
mullikan Herran kasvojen edessä, ja papit, Aaronin pojat,
tuokoot veren ja vihmokoot veren ympärinsä alttarille,
joka on ilmestysmajan ovella. **6** Ja hän nylkeköön
polttouhriteuraan ja leikelköön sen määräkappaleiksi. **7**
Ja pappi Aaronin pojat tehköötulen alttarille ja pankoot
halkoja tuleen. **8** Ja papit, Aaronin pojat, asettakoot
kappaleet ynnä pään ja rasvan halkojen päälle, jotka
ovat tulessa alttarilla. **9** Mutta sisälmykset ja jalat hän
pesköön vedessä, ja pappi polttakoon kaiken alttarilla;
se on polttouhri, suloisesti tuoksuva uhri Herralle. **10** Ja
jos hänen uhrilahjansa, joka on tarkoitettu polttouhriksi,
on otettu pikkukarjasta, lampaista tai vuohista, tuokoon
virheettömän urospuolen. **11** Ja teurastakoon sen alttarin
pohjoissivulla, Herran edessä; ja papit, Aaronin pojat,
vihmokoot sen veren alttarille ympärinsä. **12** Ja hän
leikelköön sen määräkappaleiksi, ja pappi asettakoon
ne ynnä pään ja rasvan halkojen päälle, jotka ovat
tulessa alttarilla. **13** Mutta sisälmykset ja jalat hän
pesköön vedessä, ja pappi tuokoon sen kaiken ja
polttakoon alttarilla; se on polttouhri, suloisesti tuoksuva
uhri Herralle. **14** Ja jos hänen uhrilahjansa Herralle on
lintupolttouhri, tuokoon uhrilahjanaan metsäkyyhkysiä
tai kyyhkysenpoikia. **15** Ja pappi tuokoon sen alttarille,
vääntäköön siltä niskat poikki ja polttakoon sen alttarilla,
ja puserrettakoon sen veri alttarin seinään. **16** Ja hän
ottakoon sen kuvun rapoineen pois ja heittäköön sen
alttarin viereen itäpuolelle, tuhkaläjälle. **17** Sitten hän
reväisköön sen auki siipien kohdalta, niitä kuitenkaan
irroittamatta, ja pappi polttakoon sen alttarilla halkojen
päällä, jotka ovat tulessa; se on polttouhri, suloisesti
tuoksuva uhri Herralle."

2 "Jos joku tahtoo tuoda Herralle lahjaksi ruokauhrin,
olkoon hänen uhrilahjanaan lestyjä jauhoja; ja
hän vuodattakoon siihen öljyä ja pankoon sen päälle
suitsuketta **2** ja vieköön sen papeille, Aaronin pojille, ja
pappi ottakoon kourallisen niitä jauhoja ja sitä öljyä ynnä
kaiken suitsukkeen ja polttakoon tämän alttariuhriosan
alttarilla suloisesti tuoksuvana uhrina Herralle. **3** Mutta
se, mikä jää tähteeksi ruokauhrista, olkoon Aaronin
ja hänen poikiensa oma; se on korkeasti-pyhää,
Herran uhria. **4** Mutta jos tahdot tuoda ruokauhrilahjan
uunissa paistetusta, olkoon uhrinasi lestyistä jauhoista
valmistetut, öljyyn leivotut happamattomat kakut tai
öljyllä voidellut happamattomat ohukaiset. **5** Jos taas
uhrilahjasi on ruokauhri, joka leivinlevyllä paistetaan,
olkoon se valmistettu lestyistä jauhoista, öljyyn leivottu
ja happamaton. **6** Paloittele se palasiksi ja vuodata
öljyä sen päälle; se on ruokauhri. **7** Ja jos uhrilahjasi on
ruokauhri, joka paistetaan pannussa, valmistettakoon se
lestyistä jauhoista ynnä öljystä. **8** Ja vie ruokauhri, joka
näin on valmistettu, Herralle; se vietäköön papille, ja
hän tuokoon sen alttarin ääreen. **9** Ja pappi erottakoon
ruokauhrista alttariuhriosan ja polttakoon sen alttarilla
suloisesti tuoksuvana uhrina Herralle. **10** Mutta se,
mikä jää tähteeksi ruokauhrista, olkoon Aaronin ja
hänen poikiensa oma; se on korkeasti-pyhää, Herran
uhria. **11** Mitään ruokauhria, jonka te tuotte Herralle,
älköön valmistettako happamesta; älkää polttako uhria
Herralle mistään happamesta taikinasta tai hunajasta.
12 Uutisuhrilahjana saatte tuoda niitä Herralle, mutta
älköötne tulko alttarille suloiseksi tuoksuksi. **13** Ja
jokainen ruokauhrilahjasi suolaa suolalla, äläkä anna
Jumalasi liitonsuolan puuttua ruokauhristasi; jokaiseen
uhrilahjaasi sinun on tuotava suolaa. **14** Mutta jos
tahdot tuoda uutisesta ruokauhrin Herralle, niin tuo
uutisruokauhrinasi tulessa paahdettuja tähkäpäitä tai
survottuja jyviä tuleentumattomasta viljasta. **15** Ja
vuodata siihen öljyä ja pane siihen suitsuketta; se
on ruokauhri. **16** Ja pappi polttakoon alttariuhriosan
survotuista jyvistä ja öljystä ynnä kaiken suitsukkeen
uhrina Herralle."

3 "Jos hänen uhrilahjansa on yhteysuhri, tuokoon
hän, jos hän tuo raavaskarjasta härän tai lehmän,
virheettömän eläimen Herran eteen. **2** Ja hän laskekoon
kätensä uhriteuraansa pään päälle ja teurastakoon
sen ilmestysmajan ovella; ja papit, Aaronin pojat,
vihmokoot veren alttarille ympärinsä. **3** Ja hän
tuokoon yhteysuhrista uhrina Herralle sisälmyksiä
peittävän rasvan ja kaiken sisälmysten rasvan **4** ja
molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa
olevan rasvan ja maksanlisäkkeen, joka on irroitettava
munuaisten luota. **5** Ja Aaronin pojat polttakoot sen
alttarilla polttouhrin päällä, joka on halkojen päällä
tulessa, suloisesti tuoksuvana uhrina Herralle. **6**
Mutta jos hän tuo uhrilahjanaan Herralle yhteysuhriksi
pikkukarjasta urospuolen tai naaraspuolen, niin tuokoon
virheettömän eläimen. **7** Jos hän tuo uhrilahjanaan
lampaan, niin tuokoon sen Herran eteen **8** ja laskekoon
kätensä uhriteuraansa pään päälle ja teurastakoon sen
ilmestysmajan ovella, ja Aaronin pojat vihmokoot sen
veren alttarille ympärinsä. **9** Ja hän tuokoon yhteysuhrista
uhrina Herralle sen rasvan, koko rasvahännän, joka on
irroitettava häntänikamista, sisälmyksiä peittävän rasvan

ja kaiken sisälmysten rasvan 10 ja molemmat munuaiset
ynnä niiden päällä lantiolihaksissa olevan rasvan ja
maksanlisäkkeen, joka on irroitettava munuaisten luota.
11 Ja pappi polttakoon sen alttarilla uhriruokana Herralle.
12 Ja jos hänen uhrilahjansa on vuohi, tuokoon sen
Herran eteen 13 ja laskekoon kätensä sen pään päälle ja
teurastakoon sen ilmestysmajan ovella; ja Aaronin pojat
vihmokoot sen veren alttarille ympärinsä. 14 Ja hän
tuokoon siitä uhrilahjanaan Herralle uhriksi sisälmyksiä
peittävän rasvan ja kaiken sisälmysten rasvan 15 ja
molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa
olevan rasvan ja maksanlisäkkeen, joka on irroitettava
munuaisten luota. 16 Ja pappi polttakoon ne alttarilla
uhriruokana, suloisesti tuoksuvana uhrina; kaikki rasva
olkoon Herran oma. 17 Tämä olkoon teille ikuinen
säädös sukupolvesta sukupolveen, missä asuttekin:
mitään rasvaa tai verta älkää syökö."

4 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
israelilaisille ja sano: Jos joku erehdyksestä rikkoo
jotakuta Herran käskyä vastaan ja tekee jotakin, mitä ei
saa tehdä, 3 niin, jos voideltu pappi tekee rikkomuksen
ja saattaa kansan vikapääksi, tuokoon rikkomuksensa
tähden, jonka hän on tehnyt, virheettömän mullikan
Herralle syntiuhriksi. 4 Ja vieköön mullikan ilmestysmajan
ovelle Herran eteen ja laskekoon kätensä mullikan pään
päälle ja teurastakoon mullikan Herran edessä. 5 Ja
ottakoon se voideltu pappi mullikan verta ja vieköön sen
ilmestysmajaan, 6 ja pappi kastakoon sormensa vereen
ja pirskoittakoon verta seitsemän kertaa Herran edessä,
pyhäkön esiripun edessä. 7 Ja pappi sivelköön sitä verta
alttarin sarviin, jolla poltetaan hyvänhajuista suitsutusta
Herran edessä ja joka on ilmestysmajassa; mullikan
kaiken muun veren hän vuodattakoon ilmestysmajan
oven edessä olevan polttouhrialttarin juurelle. 8 Ja kaiken
syntiuhrimullikan rasvan hän erottakoon siitä pois, sekä
sisälmyksiä peittävän rasvan että kaiken sisälmysten
rasvan, 9 ja molemmat munuaiset ynnä niiden päällä
lantiolihaksissa olevan rasvan ja maksanlisäkkeen,
joka on irroitettava munuaisten luota, 10 samalla
tavalla kuin se erotetaan pois yhteysuhrihärästä;
ja pappi polttakoon ne polttouhrialttarilla. 11 Mutta
mullikan nahan ja kaiken lihan ynnä pään ja jalat,
sisälmykset ja ravan, 12 koko mullikan, hän vieköön
leirin ulkopuolelle puhtaaseen paikkaan, johon tuhka
heitetään, ja polttakoon sen halkojen päällä tulessa;
siinä paikassa, johon tuhka heitetään, se poltettakoon.
13 Ja jos koko Israelin seurakunta erehdyksestä tekee
rikkomuksen ja seurakunta ei siitä tiedä ja he rikkomalla
jotakuta Herran käskyä vastaan ovat tehneet sellaista,
mitä ei saa tehdä, ja niin joutuneet vikapäiksi, 14 ja jos
sitten rikkomus, jonka he ovat tehneet sitä vastaan,
tulee tunnetuksi, niin tuokoon seurakunta mullikan
syntiuhriksi ja vieköön sen ilmestysmajan eteen. 15 Ja
seurakunnan vanhimmat laskekoot kätensä mullikan
pään päälle Herran edessä, ja mullikka teurastettakoon
Herran edessä. 16 Ja voideltu pappi vieköön mullikan
verta ilmestysmajaan. 17 Ja pappi kastakoon sormensa
vereen ja pirskoittakoon sitä seitsemän kertaa Herran
edessä, esiripun edessä. 18 Ja hän sivelköön sitä verta
alttarin sarviin, joka on Herran edessä ilmestysmajassa;
kaiken muun veren hän vuodattakoon ilmestysmajan
oven edessä olevan polttouhrialttarin juurelle. 19 Ja
hän erottakoon siitä pois kaiken rasvan ja polttakoon
sen alttarilla 20 ja tehköön tälle mullikalle, niinkuin
hän teki syntiuhrimullikalle; samalla tavalla hän sille
tehköön. Kun pappi näin on toimittanut heille sovituksen,
annetaan heille anteeksi. 21 Ja mullikan hän vieköön
leirin ulkopuolelle ja polttakoon sen, niinkuin hän poltti
edellisen mullikan; se on seurakunnan syntiuhri. 22 Jos
päämies tekee rikkomuksen ja erehdyksestä rikkomalla
jotakuta Herran, Jumalansa, käskyä vastaan tekee
sellaista, mitä ei saa tehdä, ja niin joutuu vikapääksi,
23 ja hän sitten saa tietää rikkomuksensa, jonka
hän on tehnyt, niin tuokoon uhrilahjanaan kauriin,
virheettömän urospuolen, 24 ja laskekoon kätensä
kauriin pään päälle ja teurastakoon sen siinä paikassa,
jossa polttouhriteuraat Herran edessä teurastetaan; se
on hänen syntiuhrinsa. 25 Ja pappi ottakoon syntiuhrin
verta sormeensa ja sivelköön sitä polttouhrialttarin
sarviin; muun veren hän vuodattakoon polttouhrialttarin
juurelle. 26 Mutta kaiken sen rasvan hän polttakoon
alttarilla, niinkuin yhteysuhrin rasvan. Kun pappi näin on
toimittanut hänelle sovituksen hänen rikkomuksestansa,
annetaan hänelle anteeksi. 27 Jos joku rahvaasta
erehdyksestä rikkoo jotakuta Herran käskyä vastaan
tekemällä sellaista, mitä ei saa tehdä, ja niin joutuu
vikapääksi, 28 ja hän sitten saa tietää rikkomuksensa,
jonka hän on tehnyt, niin tuokoon rikkomuksensa
tähden, jonka hän on tehnyt, uhrilahjanaan vuohen,
virheettömän naaraspuolen, 29 ja laskekoon kätensä
tämän syntiuhriteuraan pään päälle ja teurastakoon
sen polttouhripaikalla. 30 Ja pappi ottakoon sen verta
sormeensa ja sivelköön sitä polttouhrialttarin sarviin;
kaiken muun veren hän vuodattakoon alttarin juurelle.
31 Ja hän irroittakoon kaiken sen rasvan, niinkuin
rasva irroitetaan yhteysuhrista, ja pappi polttakoon sen
alttarilla suloisena tuoksuna Herralle. Kun pappi näin
on toimittanut hänelle sovituksen, annetaan hänelle
anteeksi. 32 Mutta jos hän tuo uhrilahjanaan karitsan
syntiuhriksi, niin tuokoon virheettömän uuhen 33 ja
laskekoon kätensä tämän syntiuhriteuraan pään päälle
ja teurastakoon sen syntiuhriksi siinä paikassa, jossa
polttouhrieläin teurastetaan. 34 Ja pappi ottakoon
syntiuhrin verta sormeensa ja sivelköön polttouhrialttarin
sarviin; kaiken muun veren hän vuodattakoon alttarin

juurelle. 35 Ja kaiken sen rasvan hän irroittakoon,
niinkuin yhteysuhrilampaan rasva irroitetaan, ja pappi
polttakoon sen alttarilla Herran uhrin päällä. Kun pappi on
toimittanut hänelle sovituksen hänen rikkomuksestansa,
jonka hän on tehnyt, annetaan hänelle anteeksi."

5 "Jos joku rikkoo siten, että hän, vaikka kuulee
vannotuksen ja voisi olla todistajana, joko hän on
ollut silminnäkijänä tahi muuten saanut asiasta tietää, ei
kuitenkaan ilmoita sitä ja niin joutuu syynalaiseksi; 2
tahi jos joku tietämättään koskee johonkin saastaiseen,
mihin tahansa, joko saastaisen metsäeläimen raatoon tai
saastaisen kotieläimen raatoon tai saastaisen matelijan
raatoon, ja on siten tullut saastaiseksi ja vikapääksi; 3
tahi jos hän tietämättään koskee ihmisen saastaan, olipa
se mitä saastaa tahansa, josta tulee saastaiseksi, mutta
sitten huomaa sen ja joutuu vikapääksi; 4 tahi jos joku,
ajattelemattomasti puhuen huulillansa, tietämättään
vannoo tekevänsä jotakin, pahaa tai hyvää-vannoipa
mitä hyvänsä, mitä ihminen saattaa ajattelemattomasti
vannoa-mutta sitten huomaa sen ja joutuu johonkin
sellaiseen vikapääksi, 5 niin, jos hän on vikapää johonkin
sellaiseen, tunnustakoon sen, mitä on rikkonut, 6 ja
tuokoon hyvityksenä Herralle rikkomuksesta, jonka
hän on tehnyt, naaraspuolen pikkukarjasta, uuhen
tai vuohen, syntiuhriksi; ja pappi toimittakoon hänelle
sovituksen hänen rikkomuksestansa. 7 Mutta jollei hän
saa hankituksi sellaista eläintä, niin tuokoon Herralle
hyvitykseksi siitä, mitä on rikkonut, kaksi metsäkyyhkystä
tai kaksi kyyhkysenpoikaa, toisen syntiuhriksi ja toisen
polttouhriksi, 8 ja vieköön ne papille. Tämä uhratkoon
ensiksi sen, joka on määrätty syntiuhriksi, vääntäköön
siltä niskat poikki, päätä kuitenkaan irroittamatta, 9
ja pirskoittakoon syntiuhrin verta alttarin seinään,
ja puserrettakoon se veri, joka jää jäljelle, alttarin
juurelle; se on syntiuhri. 10 Ja toisen hän säädetyllä
tavalla valmistakoon polttouhriksi. Kun pappi näin on
toimittanut hänelle sovituksen hänen rikkomuksestaan,
jonka hän on tehnyt, annetaan hänelle anteeksi. 11
Jollei hän saa hankituksi kahta metsäkyyhkystä tai
kahta kyyhkysenpoikaa, niin tuokoon uhrilahjanaan sen
sovittamiseksi, mitä on rikkonut, kymmenennen osan
eefa-mittaa lestyjä jauhoja syntiuhriksi, mutta älköön
vuodattako siihen öljyä älköönkä panko sen päälle
suitsuketta, sillä se on syntiuhri. 12 Ja vieköön sen
papille, ja pappi ottakoon siitä kourallisen, alttariuhriosan,
ja polttakoon sen alttarilla Herran uhrin päällä; se on
syntiuhri. 13 Kun pappi näin on toimittanut hänelle
sovituksen jostakin sellaisesta hänen tekemästään
rikkomuksesta, annetaan hänelle anteeksi. Ja papille
tulkoon se, mikä ruokauhristakin." 14 Ja Herra
puhui Moosekselle sanoen: 15 "Jos joku lankeaa
uskottomuuteen ja erehdyksestä rikkoo anastamalla
sitä, mikä on Herralle pyhitetty, tuokoon hyvityksenä
Herralle vikauhriksi virheettömän oinaan pikkukarjasta,
niin monen hopeasekelin arvoisen, pyhäkkösekelin
painon mukaan, kuin sinä arvioit. 16 Ja mitä hän on
pyhitetystä anastanut itselleen, sen hän korvatkoon ja
pankoon siihen lisäksi vielä viidennen osan sen arvosta
ja antakoon sen papille. Kun pappi näin on toimittanut
hänelle sovituksen uhraamalla vikauhrioinaan, annetaan
hänelle anteeksi. 17 Jos joku rikkoo jotakuta Herran
käskyä vastaan ja tekee tietämättään sellaista, mitä ei
saa tehdä, ja tulee vikapääksi ja joutuu syynalaiseksi,
18 niin tuokoon papille vikauhriksi pikkukarjasta sinun
arviosi mukaisen, virheettömän oinaan. Kun pappi on
toimittanut hänelle sovituksen siitä erehdyksestä, jonka
hän on tietämättään tehnyt, annetaan hänelle anteeksi.
19 Se on vikauhri; sillä hän on tullut vikapääksi Herran
edessä."

6 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Jos joku
tekee rikkomuksen ja on uskoton Herraa kohtaan
kieltämällä saaneensa lähimmäiseltään, mitä tämä on
hänen haltuunsa antanut tai hänen hoitoonsa uskonut,
tahi mitä hän itse on väkisin ottanut tai vääryydellä
anastanut lähimmäiseltään, 3 tahi jos hän on löytänyt
kadotetun esineen ja kieltää sen, tahi vannoo väärin
missä asiassa tahansa, jossa ihminen helposti rikkoo, 4
niin hän, jos hän näin on rikkonut ja tullut vikapääksi,
antakoon takaisin, mitä hän väkisin on ottanut tai
vääryydellä anastanut, tahi mitä hänen haltuunsa
oli uskottu, tahi kadotetun esineen, jonka hän oli
löytänyt, 5 kaiken, jonka tähden hän oli väärin vannonut;
ja korvatkoon sen täyteen määräänsä ja pankoon
siihen vielä lisäksi viidennen osan sen arvosta. Sille,
jonka oma se on, hän antakoon sen sinä päivänä,
jona hän vikauhrinsa toimittaa. 6 Mutta hyvityksenä
Herralle hän tuokoon papille vikauhriksi sinun arviosi
mukaisen, virheettömän oinaan pikkukarjasta. 7 Kun
pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen Herran
edessä, annetaan hänelle anteeksi kaikki, mitä hän
on tehnyt sellaista, josta hän on tullut vikapääksi."
8 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 9 "Käske
Aaronia ja hänen poikiansa ja sano: Tämä on laki
polttouhrista. Polttouhri olkoon alttarin liedellä koko
yön aamuun asti, ja tulta pidettäköön siten vireillä
alttarilla. 10 Ja pappi pukeutukoon pellavapukuunsa ja
pukeutukoon pellavakaatioihin peittääkseen häpynsä,
ja korjatkoon pois tuhan, joksi tuli on kuluttanut
polttouhrin alttarilla, ja pankoon sen alttarin viereen.
11 Ja sitten hän riisukoon vaatteensa ja pukeutukoon
toisiin vaatteisiin, ja vieköön tuhan leirin ulkopuolelle
puhtaaseen paikkaan. 12 Ja tulta pidettäköön siten
vireillä alttarilla älköönkä se koskaan sammuko; ja pappi
sytyttäköön alttarilla halot joka aamu ja asettakoon sen
päälle polttouhrin ja polttakoon sen päällä yhteysuhrin
rasvat. 13 Tuli palakoon aina alttarilla älköönkä koskaan

sammuko. 14 Ja tämä on laki ruokauhrista: Aaronin
pojat tuokoot sen Herran eteen, alttarin ääreen. 15
Ja pappi erottakoon ruokauhrista kourallisen lestyjä
jauhoja ja öljyä ja kaiken suitsukkeen, joka on ruokauhrin
päällä, ja polttakoon alttarilla alttariuhriosan suloiseksi
tuoksuksi Herralle. 16 Ja mikä siitä jää tähteeksi, sen
syköön Aaron poikinensa; happamatonna se syötäköön
pyhässä paikassa, ilmestysmajan esipihalla he sen
syökööt. 17 Älköön sitä leivottako hapatettuna. Heidän
osakseen minä olen sen uhreistani antanut; se on
korkeasti-pyhää niinkuin syntiuhri ja vikauhrikin. 18
Jokainen miehenpuoli Aaronin jälkeläisistä syköön
siitä. Tämä olkoon heidän ikuinen osuutensa Herran
uhreista sukupolvesta sukupolveen. Jokainen, joka
niihin koskee, on pyhäkölle pyhitetty." 19 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 20 "Tämä olkoon Aaronin ja hänen
poikiensa uhrilahja, joka heidän on tuotava Herralle
voitelupäivänänsä: kymmenes osa eefa-mittaa lestyjä
jauhoja jokapäiväiseksi ruokauhriksi, puolet aamulla
ja puolet illalla. 21 Leivinlevyllä se valmistettakoon
öljyyn leivottuna; tuo se hyvin sotkettuna ja uhraa se
palasiksi paloiteltuna ruokauhrina suloiseksi tuoksuksi
Herralle. 22 Ja pappi, joka hänen pojistaan on hänen
sijaansa voideltu, toimittakoon sen. Se on Herran
ikuinen osuus; se poltettakoon kokonaisuhrina. 23
Jokainen papin ruokauhri on kokonaisuhri; älköön sitä
syötäkö." 24 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 25
"Puhu Aaronille ja hänen pojillensa ja sano: Tämä
on laki syntiuhrista. Siinä paikassa, missä polttouhri
teurastetaan, teurastettakoon myös syntiuhri Herran
edessä; ja se on korkeasti-pyhä. 26 Pappi, joka syntiuhrin
uhraa, syköön sen; pyhässä paikassa se syötäköön,
ilmestysmajan esipihalla. 27 Jokainen, joka sen lihaan
koskee, on pyhäkölle pyhitetty, ja jos sen verta on
pirskunut vaatteille, niin pese pyhässä paikassa se,
mihin sitä on pirskunut. 28 Ja saviastia, jossa se
keitetään, rikottakoon; jos se on keitetty vaskiastiassa,
hangattakoon astia puhtaaksi ja huuhdottakoon vedellä.
29 Jokainen miehenpuoli papeista saakoon sitä syödä;
se on korkeasti-pyhää. 30 Mutta mitään syntiuhria, jonka
verta viedään ilmestysmajaan sovituksen toimittamista
varten pyhäkössä, älköön syötäkö, vaan se poltettakoon
tulessa."

7 "Ja tämä on laki vikauhrista. Se on korkeasti-pyhää.
2 Siinä paikassa, missä polttouhri teurastetaan,
teurastettakoon myös vikauhri, ja sen veri vihmottakoon
alttarille ympärinsä. 3 Ja kaikki sen rasva uhrattakoon,
sekä rasvahäntä että sisälmyksiä peittävä rasva, 4 ja
molemmat munuaiset ynnä niiden päällä lantiolihaksissa
oleva rasva ja maksanlisäke, joka on irroitettava
munuaisten luota. 5 Ja pappi polttakoon ne alttarilla
uhrina Herralle; se on vikauhri. 6 Jokainen miehenpuoli
papeista saakoon sitä syödä. Se syötäköön pyhässä
paikassa; se on korkeasti-pyhää. 7 Mitä on säädetty
syntiuhrista, koskee vikauhriakin; laki on sama
molemmista. Se olkoon sen papin oma, joka sillä
sovituksen toimittaa. 8 Ja pappi, joka toimittaa
jonkun puolesta polttouhrin, saakoon uhraamansa
polttouhriteuraan nahan. 9 Ja jokainen ruokauhri,
joka paistetaan uunissa, ja jokainen pannussa tai
leivinlevyllä valmistettu, olkoon sen papin oma, joka
uhrin toimittaa. 10 Mutta jokainen muu ruokauhri, olipa
siihen sekoitettu öljyä tai olipa se kuiva, olkoon kaikkien
Aaronin poikien oma, yhden niinkuin toisenkin. 11 Ja
tämä on laki yhteysuhrista, joka Herralle tuodaan: 12 Jos
joku tuo sen kiitokseksi, niin tuokoon kiitosuhriteuraan
lisäksi öljyyn leivottuja happamattomia kakkuja, öljyllä
voideltuja happamattomia ohukaisia ja sekoitettuja
lestyjä jauhoja öljyyn leivottuina kakkuina. 13 Hapatetusta
taikinasta leivottujen kakkujen ohella hän tuokoon tämän
uhrilahjansa kiitosuhrina uhratun yhteysuhriteuraan
lisäksi. 14 Ja hän tuokoon siitä yhden kutakin uhrilahja-
lajia anniksi Herralle; se olkoon sen papin oma, joka
vihmoo yhteysuhrin veren. 15 Ja kiitosuhrina uhratun
yhteysuhriteuraan liha syötäköön sinä päivänä, jona se
on uhrattu, älköönkä mitään siitä jätettäkö seuraavaan
aamuun. 16 Mutta jos uhrilahjana tuotu teuras on
lupausuhri tai vapaaehtoinen uhri, syötäköön se sinä
päivänä, jona se on tuotu; jos kuitenkin jotakin siitä jää
tähteeksi, saatakoon se syödä seuraavana päivänä. 17
Mutta mitä uhrilihasta on tähteenä kolmantena päivänä,
se poltettakoon tulessa. 18 Jos yhteysuhriteuraan lihaa
syödään kolmantena päivänä, ei se ole otollinen eikä sitä
lueta tuojan hyväksi, vaan se on saastaista; jokainen,
joka sitä syö, joutuu syynalaiseksi. 19 Sitä lihaa,
joka on sattunut saastaiseen, mihin tahansa, älköön
syötäkö, vaan se poltettakoon tulessa; muuten saakoon
jokainen, joka on puhdas, syödä yhteysuhriteuraan
lihaa. 20 Mutta jokainen, joka saastaisena ollessaan
syö yhteysuhriteuraan lihaa, joka on Herran oma,
hävitettäköön kansastansa. 21 Jos joku koskee johonkin
saastaiseen, mihin tahansa, joko ihmisen saastaan
tahi saastaiseen karjaeläimeen tai mihin inhottavaan
saastaan tahansa, ja syö yhteysuhriteuraan lihaa, joka
on Herran oma, hänet hävitettäköön kansastansa."
22 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 23 "Puhu
israelilaisille ja sano: Älkää syökö mitään härän, lampaan
tai vuohen rasvaa. 24 Itsestään kuolleen tai kuoliaaksi
raadellun eläimen rasva käytettäköön kaikkinaisiin
tarpeisiin; mutta älkää sitä syökö. 25 Sillä jokainen,
joka syö sen eläimen rasvaa, josta tuodaan Herralle
uhri, hävitettäköön kansastansa. 26 Älkää myöskään,
missä asuttekin, syökö mitään verta, ei lintujen eikä
karjaeläinten. 27 Jokainen, joka syö verta, minkälaista
hyvänsä, hävitettäköön kansastansa." 28 Ja Herra

puhui Moosekselle sanoen: 29 "Puhu israelilaisille ja
sano: Joka tuo Herralle yhteysuhrinsa, tuokoon Herralle
uhrilahjan tästä yhteysuhristaan. 30 Omin käsin hän
tuokoon Herran uhrit; tuokoon rasvan ynnä rintalihan,
ja toimitettakoon niiden heilutus Herran edessä. 31
Ja pappi polttakoon rasvan alttarilla, mutta rintaliha
olkoon Aaronin ja hänen poikiensa oma. 32 Ja oikea
reisi antakaa papille anniksi yhteysuhriteuraistanne.
33 Se Aaronin pojista, joka uhraa yhteysuhrin veren
ja rasvan, saakoon oikean reiden osaksensa. 34 Sillä
minä olen ottanut heilutus-rintalihan ja anniksi annetun
reiden israelilaisilta heidän yhteysuhriteuraistansa ja
antanut ne pappi Aaronille ja hänen pojillensa ikuiseksi
osuudeksi israelilaisilta." 35 Tämä on Aaronin ja hänen
poikiensa osa Herran uhreista, joka heille määrättiin
sinä päivänä, jona hän toi heidät pappeina palvelemaan
Herraa; 36 sen osan Herra käski sinä päivänä, jona
hän heidät voiteli, israelilaisten antaa heille ikuiseksi
osuudeksi sukupolvesta sukupolveen. 37 Tämä on se
laki polttouhrista, ruokauhrista, syntiuhrista, vikauhrista,
vihkiäisuhrista ja yhteysuhrista, 38 jonka lain Herra antoi
Moosekselle Siinain vuorella sinä päivänä, jona hän
antoi israelilaisille käskyn tuoda uhrilahjansa Herralle
Siinain erämaassa.

8 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Ota Aaron ja
hänen poikansa ynnä heidän vaatteensa ja voiteluöljy
sekä syntiuhrimullikka ja ne kaksi oinasta ja kori,
jossa happamattomat leivät ovat, 3 ja kokoa kaikki
seurakunta ilmestysmajan oven eteen". 4 Ja Mooses
teki, niinkuin Herra oli häntä käskenyt, ja seurakunta
kokoontui ilmestysmajan oven eteen. 5 Ja Mooses
sanoi seurakunnalle: "Näin on Herra käskenyt tehdä". 6
Ja Mooses toi Aaronin ja hänen poikansa esille ja pesi
heidät vedellä. 7 Sitten hän pani hänen yllensä ihokkaan
ja vyötti hänet vyöllä ja puki hänet viittaan ja pani
kasukan hänen päälleen ja vyötti hänet kasukan vyöllä ja
sitoi sen hänen ympärilleen 8 ja asetti hänen rintaansa
rintakilven ja pani kilpeen uurimin ja tummimin 9 ja pani
käärelakin hänen päähänsä ja pani käärelakkiin, sen
etupuolelle, kultaisen otsakoristeen, pyhän otsalehden,
niinkuin Herra oli Moosesta käskenyt. 10 Ja Mooses otti
voiteluöljyn ja voiteli asumuksen ja kaikki, mitä siinä
oli, ja pyhitti ne; 11 ja hän pirskoitti sitä seitsemän
kertaa alttarille ja voiteli alttarin kaikkine kaluineen
ynnä altaan jalustoineen pyhittääkseen ne. 12 Ja hän
vuodatti voiteluöljyä Aaronin päähän ja voiteli hänet
pyhittääkseen hänet. 13 Ja Mooses toi esille Aaronin
pojat ja puki heidän yllensä ihokkaat ja vyötti heidät
vyöllä ja sitoi päähineet heidän päähänsä, niinkuin
Herra oli Moosesta käskenyt. 14 Ja hän toi esille
syntiuhrimullikan, ja Aaron ja hänen poikansa laskivat
kätensä syntiuhrimullikan pään päälle. 15 Sitten Mooses
teurasti sen ja otti sen verta ja siveli sitä sormellansa
alttarin sarviin yltympäri ja puhdisti alttarin; ja muun veren
hän vuodatti alttarin juurelle ja pyhitti sen toimittamalla
sen sovituksen. 16 Ja Mooses otti kaiken sisälmysten
päällä olevan rasvan ja maksanlisäkkeen ja molemmat
munuaiset rasvoineen ja poltti ne alttarilla. 17 Mutta
mullikan nahkoinensa, lihoinensa ja rapoinensa hän poltti
tulessa leirin ulkopuolella, niinkuin Herra oli Moosesta
käskenyt. 18 Ja hän toi esille polttouhrioinaan, ja Aaron
ja hänen poikansa laskivat kätensä oinaan pään päälle.
19 Ja Mooses teurasti sen ja vihmoi veren alttarille
ympärinsä 20 ja leikkeli oinaan määräkappaleiksi; sitten
Mooses poltti pään ynnä kappaleet ja rasvan. 21 Mutta
sisälmykset ja jalat hän pesi vedessä; ja niin Mooses
poltti koko oinaan alttarilla. Se oli polttouhri suloiseksi
tuoksuksi, uhri Herralle, niinkuin Herra oli Moosekselle
käskyn antanut. 22 Ja hän toi esille toisen oinaan,
vihkiäisoinaan, ja Aaron ja hänen poikansa laskivat
kätensä oinaan pään päälle. 23 Ja Mooses teurasti sen
ja otti sen verta ja siveli sitä Aaronin oikean korvan
lehteen ja oikean käden peukaloon ja oikean jalan
isoonvarpaaseen. 24 Ja Mooses toi Aaronin pojat
esille ja siveli verta heidän oikean korvansa lehteen ja
oikean kätensä peukaloon ja heidän oikean jalkansa
isoonvarpaaseen, mutta vihmoi muun veren alttarille
ympärinsä. 25 Ja hän otti rasvan ja rasvahännän ja kaiken
sisälmysten päällä olevan rasvan ja maksanlisäkkeen ja
molemmat munuaiset rasvoineen ja oikean reiden. 26
Sitten hän otti happamattomien leipien korista, joka oli
Herran edessä, yhden happamattoman kakun ja yhden
öljyyn leivotun kakun ja yhden ohukaisen ja pani ne
rasvojen ja oikean reiden päälle 27 ja pani kaikki nämä
Aaronin käsiin ja hänen poikiensa käsiin, ja toimitutti
niiden heilutuksen Herran edessä. 28 Sitten Mooses otti
ne heidän käsistänsä ja poltti ne alttarilla polttouhrin
päällä; tämä oli vihkiäisuhri suloiseksi tuoksuksi, uhri
Herralle. 29 Ja Mooses otti rintalihan ja toimitti sen
heilutuksen Herran edessä; vihkiäisoinaasta tuli tämä
Mooseksen osaksi, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut. 30 Ja Mooses otti voiteluöljyä ja verta, jota oli
alttarilla, ja pirskoitti sitä Aaronin ja hänen vaatteidensa
päälle ja samoin hänen poikiensa ja heidän vaatteidensa
päälle ja pyhitti niin Aaronin ja hänen vaatteensa ynnä
hänen poikansa ja heidän vaatteensa. 31 Ja Mooses
sanoi Aaronille ja hänen pojillensa: "Keittäkää liha
ilmestysmajan ovella ja syökää se siinä ynnä leipä,
joka on vihkiäisuhriin kuuluvassa korissa, niinkuin minä
olen käskenyt ja sanonut: Aaron poikinensa syköön
sen. 32 Mutta mitä jää tähteeksi lihasta ja leivästä,
se polttakaa tulessa. 33 Seitsemään päivään älkää
lähtekö ilmestysmajan ovelta, älkää ennenkuin teidän
vihkimispäivänne ovat kuluneet umpeen, sillä seitsemän
päivää kestää teidän vihkimisenne. 34 Niinkuin on

tehty tänä päivänä, niin on Herra käskenyt vastakin
tehdä toimittaakseen teille sovituksen. 35 Ja olkaa
seitsemän päivää ilmestysmajan ovella, päivät ja yöt, ja
toimittakaa Herran palvelustehtävät, ettette kuolisi; sillä
niin on minulle käsky annettu." 36 Ja Aaron ja hänen
poikansa tekivät kaiken, mitä Herra oli Mooseksen
kautta käskenyt.

9 Ja kahdeksantena päivänä Mooses kutsui Aaronin
ja hänen poikansa ja Israelin vanhimmat 2 ja sanoi
Aaronille: "Ota itsellesi härkävasikka syntiuhriksi ja oinas
polttouhriksi, molemmat virheettömiä, ja tuo ne Herran
eteen. 3 Ja puhu israelilaisille ja sano: 'Ottakaa kauris
syntiuhriksi ja vasikka ja karitsa, molemmat vuoden
vanhoja ja virheettömiä, polttouhriksi 4 ja härkä ja
oinas yhteysuhriksi, uhrattaviksi Herran edessä, ynnä
ruokauhri, johon on öljyä sekoitettu, sillä tänä päivänä
ilmestyy teille Herra'." 5 Ja he toivat, mitä Mooses oli
käskenyt, ilmestysmajan edustalle, ja koko seurakunta
astui esiin ja asettui Herran eteen. 6 Ja Mooses sanoi:
"Näin Herra on käskenyt teidän tehdä, että Herran
kirkkaus ilmestyisi teille". 7 Ja Mooses sanoi Aaronille:
"Astu alttarin ääreen ja uhraa syntiuhrisi ja polttouhrisi
ja toimita itsellesi ja kansalle sovitus ja uhraa sitten
kansan uhrilahja ja toimita heille sovitus, niinkuin Herra
on käskenyt". 8 Niin Aaron astui alttarin ääreen ja
teurasti oman syntiuhrivasikkansa. 9 Ja Aaronin pojat
toivat hänelle veren, ja hän kastoi sormensa vereen ja
siveli sitä alttarin sarviin, mutta muun veren hän vuodatti
alttarin juurelle. 10 Mutta syntiuhriteuraan rasvan ja
munuaiset ja maksanlisäkkeen hän poltti alttarilla,
niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. 11 Ja
lihan ja nahan hän poltti tulessa leirin ulkopuolella. 12
Sitten hän teurasti polttouhrin, ja Aaronin pojat ojensivat
hänelle veren, ja hän vihmoi sen alttarille ympärinsä. 13
Ja he ojensivat hänelle polttouhrin kappaleittain ynnä
pään, ja hän poltti ne alttarilla. 14 Ja hän pesi sisälmykset
ja jalat ja poltti ne polttouhrin päällä alttarilla. 15 Sitten
hän toi kansan uhrilahjan ja otti kansan syntiuhrikauriin,
teurasti sen ja uhrasi sen syntiuhrina samalla tavalla
kuin edellisen. 16 Ja hän toi myös polttouhrin ja uhrasi
sen säädetyllä tavalla. 17 Ja hän toi ruokauhrin ja
otti siitä kouransa täyden ja poltti sen alttarilla aamu-
polttouhrin lisäksi. 18 Sitten hän teurasti härän ja oinaan
kansan yhteysuhriksi, ja Aaronin pojat ojensivat hänelle
veren, ja hän vihmoi sen alttarille ympärinsä. 19 Mutta
härän ja oinaan rasvat, rasvahännän, rasvakalvon,
munuaiset ja maksanlisäkkeen, 20 nämä rasvat he
panivat rintalihojen päälle, ja hän poltti rasvat alttarilla.
21 Mutta rintalihain ja oikean reiden heilutuksen Aaron
toimitti Herran edessä, niinkuin Mooses oli käskenyt.
22 Ja Aaron kohotti kätensä kansaa kohti ja siunasi
heidät, ja kun hän oli toimittanut syntiuhrin, polttouhrin
ja yhteysuhrin, astui hän alas. 23 Ja Mooses ja Aaron
menivät ilmestysmajaan, ja kun he tulivat sieltä ulos,
siunasivat he kansan. Silloin Herran kirkkaus ilmestyi
kaikelle kansalle. 24 Ja tuli lähti Herran tyköä ja kulutti
polttouhrin ja rasvat alttarilta. Ja kaikki kansa näki sen,
ja he riemuitsivat ja lankesivat kasvoillensa.

10 Ja Aaronin pojat Naadab ja Abihu ottivat kumpikin
hiilipannunsa ja virittivät niihin tulen ja panivat
suitsuketta sen päälle ja toivat vierasta tulta Herran
eteen, vastoin hänen käskyänsä. 2 Silloin lähti tuli
Herran tyköä ja kulutti heidät, niin että he kuolivat
Herran edessä. 3 Niin Mooses sanoi Aaronille: "Tämä
tapahtuu Herran sanan mukaan: Niissä, jotka ovat
minua lähellä, minä osoitan pyhyyteni ja kaiken kansan
edessä kirkkauteni". -Mutta Aaron oli ääneti. 4 Ja
Mooses kutsui Miisaelin ja Elsafanin, Aaronin sedän
Ussielin pojat, ja sanoi heille: "Astukaa esiin ja kantakaa
sukulaisenne pyhäkön läheisyydestä leirin ulkopuolelle".
5 Ja he astuivat esiin ja kantoivat heidät ihokkaineen
leirin ulkopuolelle, niinkuin Mooses oli sanonut. 6 Sitten
Mooses sanoi Aaronille ja hänen pojillensa Eleasarille ja
Itamarille: "Älkää päästäkö tukkaanne hajalle älkääkä
repikö vaatteitanne, ettette kuolisi ja ettei hänen vihansa
kohtaisi koko seurakuntaa; mutta teidän veljenne, koko
Israelin heimo, itkeköot tätä paloa, jonka Herra on
sytyttänyt. 7 Älkääkä poistuko ilmestysmajan ovelta,
ettette kuolisi, sillä Herran voiteluöljy on teissä." Ja he
tekivät, niinkuin Mooses oli sanonut. 8 Ja Herra puhui
Aaronille sanoen: 9 "Viiniä ja väkijuomaa älkää juoko, älä
sinä älköötkä sinun poikasi sinun kanssasi, kun menette
ilmestysmajaan, ettette kuolisi. Tämä olkoon teille ikuinen
säädös sukupolvesta sukupolveen, 10 tehdäksenne
erotuksen pyhän ja epäpyhän, saastaisen ja puhtaan
välillä, 11 ja opettaaksenne israelilaisille kaikki ne käskyt,
jotka Herra on heille Mooseksen kautta puhunut." 12
Ja Mooses puhui Aaronille ja hänen eloon jääneille
pojillensa Eleasarille ja Itamarille: "Ottakaa se ruokauhri,
joka on jäänyt tähteeksi Herran uhreista, ja syökää se
happamattomana alttarin ääressä; sillä se on korkeasti-
pyhä. 13 Ja syökää se pyhässä paikassa, sillä se on
sinun osuutesi ja sinun poikiesi osuus Herran uhreista;
niin on minulle käsky annettu. 14 Mutta heilutus-rintaliha
ja anniksi annettu reisi syökää puhtaassa paikassa, sinä
ja sinun poikasi ja tyttäresi sinun kanssasi; sillä ne ovat
sinun osuudeksesi ja sinun poikiesi osuudeksi annetut
israelilaisten yhteysuhriteuraista. 15 Anniksi annettu reisi
ja heilutus-rintaliha tuotakoon uhrirasvojen kanssa ja
toimitettakoon niiden heilutus Herran edessä; ne olkoot
sinun ja sinun poikiesi ikuinen osuus, niinkuin Herra on
käskenyt." 16 Ja Mooses tiedusteli syntiuhrikaurista, ja
katso, se oli poltettu. Silloin hän vihastui Eleasariin ja
Itamariin, Aaronin eloon jääneihin poikiin, ja sanoi: 17
"Miksi ette ole syöneet syntiuhria pyhässä paikassa?
Sehän on korkeasti-pyhä, ja hän on antanut sen teille,

että poistaisitte kansan syntivelan ja toimittaisitte heille
sovituksen Herran edessä. 18 Katso, ei ole sen verta
tuotu pyhäkköön sisälle; teidän olisi tullut syödä se
pyhäkössä, niinkuin minä olen käskenyt." 19 Mutta Aaron
sanoi Moosekselle: "Katso, he ovat tänä päivänä tuoneet
syntiuhrinsa ja polttouhrinsa Herran eteen, ja kuitenkin
on tämä minua kohdannut; jos minä tänä päivänä söisin
syntiuhria, olisikohan se Herralle otollista?" 20 Kun
Mooses sen kuuli, tyytyi hän siihen.

11 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen
heille: 2 "Puhukaa israelilaisille ja sanokaa:
Nämä ovat ne eläimet, joita te saatte syödä kaikista
nelijalkaisista eläimistä maan päällä: 3 Kaikkia
nelijalkaisia eläimiä, joilla on kokonansa halkinaiset
sorkat ja jotka märehtivät, te saatte syödä. 4 Näitä
älkää kuitenkaan syökö niistä, jotka märehtivät, ja niistä,
joilla on sorkat: kamelia, joka kyllä märehtii, mutta
jolla ei ole sorkkia: se olkoon teille saastainen; 5
tamaania, joka kyllä märehtii, mutta jolla ei ole sorkkia:
se olkoon teille saastainen; 6 jänistä, joka kyllä märehtii,
mutta jolla ei ole sorkkia: se olkoon teille saastainen;
7 sikaa, jolla tosin on kokonansa halkinaiset sorkat,
mutta joka ei märehdi: se olkoon teille saastainen. 8
Näiden lihaa älkää syökö ja näiden raatoihin älkää
koskeko, ne olkoot teille saastaiset. 9 Näitä te saatte
syödä kaikista vesieläimistä: kaikkia, joilla on evät ja
suomukset ja jotka elävät vedessä, niin hyvin merissä
kuin joissa, te saatte syödä. 10 Mutta kaikista niistä,
joita vedet vilisevät, kaikista elollisista, jotka elävät
vedessä, inhotkaa kaikkia niitä, joilla ei ole eviä eikä
suomuksia, elivätpä merissä tai joissa. 11 Niitä inhotkaa;
niiden lihaa älkää syökö, ja niiden raadot inhottakoot
teitä. 12 Kaikkia niitä vesieläimiä, joilla ei ole eviä eikä
suomuksia, inhotkaa. 13 Linnuista taas inhotkaa näitä;
älköön niitä syötäkö, vaan olkoot inhottavia: kotka,
partakorppikotka ja harmaa korppikotka, 14 haarahaukka
ja suohaukkalajit, 15 kaikki kaarnelajit, 16 kamelikurki,
pääskynen, kalalokki ja jalohaukkalajit, 17 huuhkaja,
kalasääksi ja kissapöllö, 18 sarvipöllö, pelikaani ja
likakorppikotka, 19 haikara ja sirriäislajit, harjalintu ja
yölepakko. 20 Ja kaikkia siivellisiä pikkueläimiä, jotka
liikkuvat neljällä jalalla, inhotkaa. 21 Kuitenkin saatte
siivellisistä pikkueläimistä, jotka liikkuvat neljällä jalalla,
syödä niitä, joilla jalkojen yläpuolella on kaksi säärtä
hypelläksensä niillä maassa. 22 Niistä te saatte syödä
seuraavia: heinäsirkkalajeja, solam-sirkkalajeja, hargol-
sirkkalajeja ja haagab-sirkkalajeja. 23 Mutta kaikkia
muita siivellisiä pikkueläimiä, joilla on neljä jalkaa,
inhotkaa. 24 Seuraavista eläimistä te tulette saastaisiksi;
jokainen, joka niiden raatoihin koskee, olkoon saastainen
iltaan asti. 25 Ja jokainen, joka niiden raatoja kantaa,
pesköön vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan asti.
26 Kaikki nelijalkaiset eläimet, joilla on sorkat, mutta
ei kokonaan halkinaiset, ja jotka eivät märehdi, olkoot
teille saastaiset; jokainen, joka niihin koskee, olkoon
saastainen. 27 Ja kaikki nelijalkaiset eläimet, jotka
käyvät käpälillä, olkoot teille saastaiset; jokainen, joka
niiden raatoihin koskee, olkoon saastainen iltaan asti.
28 Ja joka kantaa niiden raatoja, pesköön vaatteensa ja
olkoon saastainen iltaan asti; ne olkoot teille saastaiset.
29 Ja nämä olkoot teille saastaiset niistä pikkueläimistä,
jotka liikkuvat maassa: myyrä, hiiri ja sisiliskolajit, 30
anaka-eläin, kooah-eläin, letaa-eläin, hoomet-eläin ja
kameleontti. 31 Ne olkoot teille saastaiset kaikista
pikkueläimistä; jokainen, joka niihin koskee, sittenkuin
ne ovat kuolleet, olkoon saastainen iltaan asti. 32 Ja
kaikki, minkä päälle joku niistä kuolleena putoaa, on
saastaista, olipa se sitten puuastia tai vaatekappale
tai nahka tai säkki tai mikä tahansa kalu, jota johonkin
tarpeeseen käytetään. Se pantakoon veteen ja olkoon
saastainen iltaan asti; sitten se on puhdas. 33 Ja jos
joku niistä putoaa saviastiaan, on kaikki, mitä siinä
on, saastaista, ja astia rikottakoon. 34 Kaikki ruoka,
jota syödään, on saastaista, jos sen astian vettä tulee
siihen; ja kaikki juoma, jota juodaan, on jokaisessa
sellaisessa astiassa saastaista. 35 Ja kaikki, minkä
päälle niiden raato putoaa, tulee saastaiseksi; olkoon
se leivinuuni tai liesi, niin se revittäköön maahan;
sillä saastaisia ne ovat ja saastaisia ne teille olkoot.
36 Kuitenkin lähde tai kaivo, paikka, johon vettä on
kokoontunut, pysyy puhtaana. Mutta joka niiden raatoon
koskee, olkoon saastainen. 37 Ja jos niiden raato
putoaa kylvösiemenen päälle, minkä hyvänsä, joka
kylvetään, pysyy tämä puhtaana. 38 Mutta jos siemen
on vedellä kasteltu ja niiden raato putoaa sen päälle,
tulee siemen teille saastaiseksi. 39 Ja jos joku eläin, joka
on teille ravinnoksi, kuolee, olkoon se, joka sen raatoon
koskee, saastainen iltaan asti. 40 Ja joka syö sen
raatoa, pesköön vaatteensa ja olkoon saastainen iltaan
asti; ja joka kantaa sen raatoa, pesköön vaatteensa ja
olkoon saastainen iltaan asti. 41 Kaikki pikkueläimet,
jotka liikkuvat maassa, olkoot inhottavia; älköön niitä
syötäkö. 42 Kaikista niistä, jotka käyvät vatsallansa, ja
kaikista pikkueläimistä, jotka liikkuvat maassa, käyden
neljällä tai useammalla jalalla, niistä älkää mitään syökö,
sillä ne ovat inhottavia. 43 Älkää saattako itseänne
inhottaviksi koskemalla matelevaan pikkueläimeen,
mihin tahansa, älkääkä saastuttako itseänne niillä,
niin että tulette niistä saastaisiksi. 44 Sillä minä olen
Herra, teidän Jumalanne; pyhittäkää siis itsenne ja
olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä. Niin älkää saastuttako
itseänne koskemalla mihinkään pikkueläimeen, joka
liikkuu maassa. 45 Sillä minä olen Herra, joka olen
johdattanut teidät Egyptin maasta, ja joka olen teidän
Jumalanne; olkaa siis pyhät, sillä minä olen pyhä.
46 Tämä on laki nelijalkaisista eläimistä ja linnuista

ja kaikista elollisista, joita vedessä vilisee, ja kaikista
olennoista, joita maassa liikkuu, 47 että tietäisitte erottaa
puhtaat saastaisista ja syötävät eläimet niistä eläimistä,
joita ei saa syödä."

12 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2
"Puhu israelilaisille ja sano: Kun vaimo tulee
hedelmälliseksi ja synnyttää poikalapsen, olkoon hän
saastainen seitsemän päivää; yhtä monta päivää kuin
hänen kuukautisensa kestävät, hän olkoon saastainen.
3 Ja kahdeksantena päivänä ympärileikattakoon
pojan esinahan liha. 4 Mutta vaimo pysyköön
kotona kolmekymmentä kolme päivää puhdistavan
verenvuotonsa aikana; älköön hän koskeko mihinkään,
mikä on pyhää, älköönkä tulko pyhäkköön, ennenkuin
hänen puhdistuspäivänsä ovat kuluneet umpeen. 5
Mutta jos hän synnyttää tyttölapsen, olkoon hän
saastainen kaksi viikkoa, samoinkuin kuukautisissaan,
ja pysyköön kotona kuusikymmentä kuusi päivää
puhdistavan verenvuotonsa aikana. 6 Mutta kun hänen
puhdistuspäivänsä pojan tai tyttären jälkeen ovat
kuluneet umpeen, vieköön hän vuoden vanhan karitsan
polttouhriksi ja kyyhkysenpojan tai metsäkyyhkysen
syntiuhriksi ilmestysmajan oven eteen papille. 7 Ja
tämä tuokoon ne Herran eteen ja toimittakoon hänelle
sovituksen, niin hän on puhdas verenvuodostansa.
Tämä on laki lapsensynnyttäjästä, olipa hän synnyttänyt
poika-tai tyttölapsen. 8 Mutta jos hän ei saa
hankituksi lammasta, ottakoon kaksi metsäkyyhkystä tai
kaksi kyyhkysenpoikaa, toisen polttouhriksi ja toisen
syntiuhriksi; ja pappi toimittakoon hänelle sovituksen,
niin hän on puhdas."

13 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:
2 "Jos jonkun ihoon tulee nystyrä tai ihottuma
tai vaalea pilkku, niinkuin pitalitauti olisi tulemassa
hänen ihoonsa, vietäköön hänet pappi Aaronin tai
jonkun hänen poikansa, pappien, eteen. 3 Ja jos pappi
tarkastaessaan sairasta paikkaa ihossa huomaa, että
karvat sairaassa paikassa ovat muuttuneet valkoisiksi ja
että se paikka näyttää muuta ihoa matalammalta, on se
pitalitautia; ja niin pian kuin pappi on sen huomannut,
julistakoon hän hänet saastaiseksi. 4 Ja jos hänen
ihossansa on valkea pilkku, mutta se ei näytä muuta ihoa
matalammalta eivätkä karvat ole muuttuneet valkoisiksi,
sulkekoon pappi sairaan sisälle seitsemäksi päiväksi. 5
Ja seitsemäntenä päivänä pappi tarkastakoon häntä, ja
jos sairas paikka hänestä näyttää pysyneen entisellään
sairauden leviämättä ihossa, sulkekoon pappi hänet
sisälle vielä seitsemäksi päiväksi. 6 Ja seitsemäntenä
päivänä pappi uudestaan tarkastakoon häntä, ja jos
hän huomaa että sairas paikka on käynyt vaaleaksi ja
että sairaus ei ole ihossa levinnyt, julistakoon pappi
hänet puhtaaksi, sillä se on ihottumaa; hän peskoön
vaatteensa, ja niin hän on puhdas. 7 Mutta jos ihottuma
leviää leviämistään hänen ihossansa, sen jälkeen
kuin hän oli näyttäytynyt papille tullakseen puhtaaksi
julistetuksi, näyttäytyköön uudestaan papille; 8 ja jos
pappi huomaa ihottuman levinneen ihossa, julistakoon
pappi hänet saastaiseksi; se on pitalia. 9 Jos pitalitauti
ilmestyy ihmiseen, vietäköön hänet papin luo. 10 Ja jos
pappi tarkastaessaan huomaa ihossa valkoisen nystyrän,
jonka kohdalta karvat ovat muuttuneet valkoisiksi, ja
liikaa lihaa kasvavan nystyrään, 11 on hänen ihossaan
jo vanha pitali, ja sentähden pappi julistakoon hänet
saastaiseksi älköönkä enää sulkeko häntä sisälle, sillä
hän on saastainen. 12 Ja jos pitali puhkeaa ihossa, niin
että se peittää sairaan koko ihon päästä jalkoihin asti,
mihin pappi katsokoonkin, 13 ja jos pappi tarkastaessaan
huomaa pitalin peittävän koko ihon, niin julistakoon
hän sairaan puhtaaksi; hän on kokonansa muuttunut
valkoiseksi ja on puhdas. 14 Mutta niin pian kuin
häneen ilmestyy liikaa lihaa, on hän saastainen. 15 Ja
kun pappi huomaa liian lihan, julistakoon hän hänet
saastaiseksi; liika liha on saastaista, se on pitalia. 16
Mutta jos liika liha häviää ja sairas paikka muuttuu
valkoiseksi, menköön hän papin luo. 17 Ja jos pappi
huomaa, että sairas paikka on muuttunut valkoiseksi,
julistakoon pappi sairaan puhtaaksi; hän on puhdas.
18 Ja jos jonkun ihoon tulee paise, joka paranee
jälleen, 19 ja paiseen sijalle tulee valkoinen nystyrä tai
vaaleanpunainen pilkku, näyttäytyköön hän papille. 20
Ja jos pappi tarkastaessaan huomaa, että se paikka
näyttää muuta ihoa matalammalta ja että karvat siinä
ovat muuttuneet valkoisiksi, julistakoon pappi hänet
saastaiseksi; paiseeseen on puhjennut pitalitauti. 21
Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, ettei siinä
ole valkoisia karvoja ja ettei se paikka ole muuta ihoa
matalampi ja että se on käynyt vaaleaksi, sulkekoon
pappi hänet sisälle seitsemäksi päiväksi. 22 Ja jos
se leviää leviämistään hänen ihossaan, julistakoon
pappi hänet saastaiseksi; se on pitalia. 23 Mutta jos
pilkku pysyy alallansa eikä leviä, on se paiseen arpi, ja
pappi julistakoon hänet puhtaaksi. 24 Tahi jos joku saa
palohaavan ihoonsa ja palohaavaan kasvavaan lihaan
ilmestyy vaaleanpunainen tai valkoinen pilkku, 25 ja jos
pappi tarkastaessaan huomaa karvojen muuttuneen
valkoisiksi siinä pilkussa ja sen paikan näyttävän muuta
ihoa matalammalta, niin on palohaavaan puhjennut
pitali, ja pappi julistakoon hänet saastaiseksi; se on
pitalitautia. 26 Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa,
ettei pilkussa ole valkoisia karvoja ja ettei se ole muuta
ihoa matalampi ja että se on käynyt vaaleaksi, niin
sulkekoon pappi hänet sisälle seitsemäksi päiväksi. 27
Ja seitsemäntenä päivänä pappi tarkastakoon häntä;
jos se on yhä levinnyt ihossa, julistakoon pappi hänet
saastaiseksi; se on pitalitautia. 28 Mutta jos pilkku on

pysynyt alallansa eikä ole levinnyt ihossa ja on edelleen
vaalennut, on se palohaavasta syntynyt nystyrä, ja
pappi julistakoon hänet puhtaaksi; se on palohaavan
arpi. 29 Jos mieheen tai naiseen tulee sairas paikka
päähän tai partaan, 30 ja jos pappi tarkastaessaan
sairasta paikkaa huomaa, että se näyttää muuta
ihoa matalammalta ja että siinä on ohuita, kellertäviä
karvoja, niin julistakoon pappi hänet saastaiseksi; se
on pitalisyyhelmää, se on pää-eli partapitalia. 31 Ja
jos pappi tarkastaessaan sairasta paikkaa huomaa,
ettei se näytä muuta ihoa matalammalta, mutta ettei
siinä ole mustia karvoja, sulkekoon pappi syyhelmää
sairastavan sisälle seitsemäksi päiväksi. 32 Ja jos
pappi seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan sairasta
paikkaa huomaa, ettei syyhelmä ole levinnyt ja ettei
siinä ole kellertäviä karvoja ja ettei syyhelmä näytä
muuta ihoa matalammalta, 33 niin ajakoon sairas
hiuksensa tai partansa, kuitenkaan ajamatta sairasta
paikkaa, ja pappi sulkekoon syyhelmää sairastavan
sisälle vielä seitsemäksi päiväksi. 34 Ja jos pappi
seitsemäntenä päivänä tarkastaessaan sairasta paikkaa
huomaa, ettei syyhelmä ole levinnyt ihossa ja ettei
se näytä muuta ihoa matalammalta, julistakoon pappi
hänet puhtaaksi; hän peskköön vaatteensa, ja niin hän
on puhdas. 35 Mutta jos syyhelmä leviää leviämistään
ihossa, sen jälkeen kuin hänet julistettiin puhtaaksi, 36 ja
jos pappi tarkastaessaan häntä huomaa, että syyhelmä
on levinnyt ihossa, älköön pappi enää etsikö kellertäviä
karvoja; hän on saastainen. 37 Mutta jos syyhelmä
hänestä näyttää pysyneen entisellään ja jos siihen on
kasvanut mustia karvoja, on syyhelmä parantunut; hän
on puhdas, ja pappi julistakoon hänet puhtaaksi. 38 Jos
miehen tai naisen ihoon tulee pilkkuja, valkoisia pilkkuja,
39 ja jos pappi tarkastaessaan huomaa vaalenevia,
valkoisia pilkkuja heidän ihossaan, on se vaaratonta
valkoista ihottumaa, joka on puhjennut ihoon; hän
on puhdas. 40 Jos hiukset lähtevät miehen päästä,
takaraivosta, on hän takakalju; hän on puhdas. 41
Ja jos hiukset lähtevät päästä, ohimoista, on hän
otsakalju; hän on puhdas. 42 Mutta jos vaaleanpunainen
pilkku ilmestyy takaraivon tai otsapuolen paljaaseen
paikkaan, on se pitalia, joka on puhkeamassa takaraivon
tai otsapuolen paljaaseen paikkaan. 43 Ja jos pappi
tarkastaessaan häntä huomaa, että nystyrä takaraivon
tai otsapuolen paljaassa paikassa on vaaleanpunainen
näyttäen samanlaiselta kuin pitali muussa ihossa, 44
niin mies on pitalinen ja saastainen; pappi julistakoon
hänet heti saastaiseksi hänen päässänsä olevan
sairauden tähden. 45 Joka sairastaa pitalia, hän
käyköön rikkirevityissä vaatteissa, tukka hajallaan ja
parta peitettynä ja huutakoon: 'Saastainen, saastainen!'
46 Niin kauan kuin sairaus hänessä on, olkoon hän
saastainen; saastaisena hän asukoon yksinänsä,
hänen asuinsijansa olkoon leirin ulkopuolella. 47
Jos pitalitartuntaa tulee vaatekappaleeseen, olipa
vaatekappale villainen tai pellavainen, 48 tai kudottuun
tai solmustettuun kankaaseen, olipa se pellavaista
tai villaista, tai nahkaan tai mihin nahasta tehtyyn
esineeseen tahansa, 49 ja jos tartunnan paikka näyttää
vihertävältä tai punertavalta vaatekappaleessa tai
nahassa tai kudotussa tai solmustetussa kankaassa tai
missä nahasta tehdyssä esineessä tahansa, niin se on
pitalia, ja se on näytettävä papille. 50 Ja kun pappi on
tarkastanut tartunnan paikan, sulkekoon hän tartutetun
sisälle seitsemäksi päiväksi. 51 Ja jos hän seitsemäntenä
päivänä tarkastaessaan tartunnan paikkaa huomaa, että
tarttuma on levinnyt vaatekappaleessa tai kudotussa tai
solmustetussa kankaassa tai nahassa tai missä nahasta
tehdyssä esineessä tahansa, on tarttuma pahanlaatuista
pitalia; ne ovat saastaiset. 52 Ja hän polttakoon
vaatekappaleen tai kudotun tai solmustetun kankaan,
olipa se villainen tai pellavainen, tai nahasta tehdyn
esineen, olipa se mikä tahansa, jossa tarttuma on, sillä
se on pahanlaatuista pitalia; kaikki sellainen poltettakoon
tulessa. 53 Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, ettei
tarttuma ole levinnyt vaatekappaleessa tai kudotussa
tai solmustetussa kankaassa tai nahasta tehdyssä
esineessä, olipa se mikä tahansa, 54 käskeköön pappi
pestä esineen, jossa tarttuma on, ja sulkekoon sen
sisälle vielä seitsemäksi päiväksi. 55 Ja jos pappi
tarkastaessaan tartunnan saanutta esinettä, sen jälkeen
kuin se on pesty, huomaa, ettei tarttuma ole muuttunut
näöltään, on esine, vaikka tarttuma ei olekaan levinnyt,
saastainen, ja se poltettakoon tulessa; se on pitalin
syömä, olkoon sitten nurjalta tai oikealta puolelta. 56
Mutta jos pappi tarkastaessaan huomaa, että tartunnan
paikka on pesemisen jälkeen vaalennut, reväisköön hän
sen pois vaatekappaleesta tai nahasta tai kudotusta
tai solmustetusta kankaasta. 57 Ja jos sitten vielä
tarttumaa ilmestyy vaatekappaleeseen tai kudottuun tai
solmustettuun kankaaseen tai mihin nahasta tehtyyn
esineeseen tahansa, on se puhkeavaa pitalia; se
esine, jossa tarttuma on, poltettakoon tulessa. 58
Mutta vaatekappale tai kudottu tai solmustettu kangas
tai mikä nahasta tehty esine tahansa, josta tarttuma
on pesemällä kadonnut, pestäköön vielä kerran, ja
niin se on puhdas." 59 Tämä on laki pitalitarttumasta
vaatekappaleessa, villaisessa tai pellavaisessa, tai
kudotussa tai solmustetussa kankaassa tai missä
nahasta tehdyssä esineessä tahansa, laki niiden
puhtaiksi tai saastaisiksi julistamisesta.

14 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Tämä
olkoon laki pitalitautisen puhdistamispäivästä.
Hänet tuotakoon papin eteen, 3 ja pappi menköön
leirin ulkopuolelle; ja jos pappi tarkastaessaan pitalista

huomaa, että hän on parantunut pitalitaudista, **4** käskeköön pappi puhdistettavaa varten ottaa kaksi
elävää, puhdasta lintua, setripuuta, helakanpunaista
lankaa ja isoppikorren. **5** Ja pappi käskeköön teurastaa
toisen linnun saviastian päällä, jossa on raikasta
vettä. **6** Sitten hän ottakoon sen elävän linnun ynnä
setripuun, helakanpunaisen langan ja isoppikorren
ja kastakoon ne ynnä elävän linnun sen linnun
vereen, joka teurastettiin raikkaan veden päällä, **7** ja
pirskoittakoon sitä seitsemän kertaa siihen, joka on
pitalista puhdistettava; ja puhdistettuaan hänet hän
päästäköön sen elävän linnun lentämään kedolle. **8**
Ja puhdistettava pesköön vaatteensa, ajakoon kaikki
hiuksensa ja peseytyköön vedessä, niin hän on puhdas.
Sen jälkeen hän saa mennä leiriin; asukoon kuitenkin
ulkona teltastansa seitsemän päivää. **9** Seitsemäntenä
päivänä hän ajakoon kaikki hiukset päästänsä, partansa
ja kulmakarvansa: kaikki karvat hän ajakoon; pesköön
sitten vaatteensa ja pesköön ruumiinsa vedessä, niin hän
on puhdas. **10** Ja kahdeksantena päivänä hän ottakoon
kaksi virheetöntä karitsaa ja virheettömän, vuoden
vanhan uuhikaritsan sekä kolme kymmenennestä lestyjä
jauhoja, joihin on sekoitettu öljyä, ruokauhriksi, ja yhden
loog-mitan öljyä. **11** Ja puhdistusta toimittava pappi
asettakoon puhdistettavan henkilön ja nämä esineet
Herran eteen ilmestysmajan ovelle. **12** Sitten pappi
ottakoon toisen karitsan ja tuokoon sen vikauhriksi
ynnä loog-mitan öljyä, ja toimittakoon niiden heilutuksen
Herran edessä. **13** Ja niin hän teurastakoon karitsan
siinä paikassa, jossa syntiuhri-ja polttouhriteuraat
teurastetaan, pyhässä paikassa; sillä vikauhri on,
niinkuin syntiuhrikin, papin oma, se on korkeasti-pyhä.
14 Ja pappi ottakoon vikauhrin verta ja sivelköön sitä
puhdistettavan oikeaan korvanlehteen sekä oikean
käden peukaloon ja oikean jalan isoonvarpaaseen.
15 Senjälkeen pappi ottakoon öljyä loog-mitasta ja
kaatakoon sitä vasempaan käteensä, **16** ja pappi
kastakoon oikean kätensä etusormen öljyyn, jota on
hänen vasemmassa kädessään, ja pirskoittakoon öljyä
sormellansa seitsemän kertaa Herran edessä. **17** Ja
käteensä jäänyttä öljyä pappi sivelköön puhdistettavan
oikeaan korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon
ja oikean jalan isoonvarpaaseen vikauhrin veren
päälle. **18** Ja käteensä vielä jääneen öljyn pappi
sivelköön puhdistettavan päähän; näin pappi toimittakoon
hänelle sovituksen Herran edessä. **19** Sitten pappi
uhratkoon syntiuhrin ja toimittakoon puhdistettavalle
sovituksen hänen saastaisuudestansa, ja senjälkeen
hän teurastakoon polttouhriteuraan. **20** Ja pappi
uhratkoon polttouhrin ja ruokauhrin alttarilla, ja kun
pappi näin on toimittanut hänelle sovituksen, on hän
puhdas. **21** Mutta jos hän on köyhä eikä saa hankituksi
niin paljoa, ottakoon vain yhden karitsan vikauhriksi,
heilutettavaksi, toimittaakseen itsellensä sovituksen,
sekä vain yhden kymmenenneksen lestyjä jauhoja, joihin
on sekoitettu öljyä, ruokauhriksi, ja loog-mitan öljyä, **22**
sekä kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa,
mikäli hän on saanut ne hankituksi; toinen olkoon
syntiuhriksi ja toinen polttouhriksi. **23** Ja hän vieköön ne
papille puhdistustaan varten kahdeksantena päivänä,
ilmestysmajan ovelle Herran eteen. **24** Ja pappi
ottakoon vikauhrikaritsan ja loog-mitan öljyä, ja pappi
toimittakoon niiden heilutuksen Herran edessä, **25**
ja vikauhrikaritsa teurastettakoon, ja pappi ottakoon
vikauhrin verta ja sivelköön sitä puhdistettavan oikeaan
korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon ja oikean
jalan isoonvarpaaseen. **26** Sitten pappi kaatakoon
öljyä vasempaan käteensä, **27** ja pappi pirskoittakoon
oikealla etusormellaan öljyä, jota on hänen vasemmassa
kädessään, seitsemän kertaa Herran edessä. **28** Ja
käteensä jäänyttä öljyä pappi sivelköön puhdistettavan
oikeaan korvanlehteen sekä oikean käden peukaloon ja
oikean jalan isoonvarpaaseen, siihen paikkaan, missä on
vikauhrin verta. **29** Ja käteensä vielä jääneen öljyn pappi
sivelköön puhdistettavan päähän toimittaakseen hänelle
sovituksen Herran edessä. **30** Ja hän uhratkoon toisen
niistä metsäkyyhkysistä tai kyyhkysenpojista, jotka hän
on hankkinut, **31** mikäli on saanut ne hankituiksi, toisen
syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi ruokauhrin ohella. Näin
pappi toimittakoon puhdistettavalle sovituksen Herran
edessä." **32** Tämä on laki pitalitautia sairastavasta,
joka ei saa hankituksi puhdistukseensa sitä, mikä on
säädetty. **33** Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille
sanoen: **34** "Kun te tulette Kanaanin maahan, jonka
minä annan teille perintömaaksi, ja minä sallin pitalin
tarttua johonkin taloon siinä maassa, jonka te saatte
perintömaaksenne, **35** niin talon omistaja menköön
ja ilmoittakoon sen papille sanoen: 'Minun talooni
näyttää ilmestyneen jotakin pitalitarttuman tapaista'.
36 Ja pappi käskeköön tyhjentää talon, ennenkuin
menee tarkastamaan tarttumaa, ettei kaikki, mitä
talossa on, tulisi saastaiseksi; sitten pappi menköön
tarkastamaan taloa. **37** Ja jos hän tarkastaessaan
tarttumaa näkee tartunnan paikassa talon seinissä
vihertäviä tai punertavia syvennyksiä, jotka näyttävät
muuta seinää matalammilta, **38** menköön pappi talosta
ulos talon ovelle ja sulkekoon talon seitsemäksi päiväksi.
39 Ja jos pappi palattuaan seitsemäntenä päivänä
tarkastaessaan huomaa tarttuman levinneen talon
seinissä, **40** käskeköön hän murtaa pois ne kivet, joissa
tarttuma on, ja heittää ne ulos kaupungista saastaiseen
paikkaan. **41** Ja talo kaavittakoon sisältä ympärinsä
puhtaaksi, ja kaavittu savi heitettäköön ulos kaupungista
saastaiseen paikkaan. **42** Ja otettakoon toisia kiviä ja
pantakoon entisten kivien sijaan, ja otettakoon toista
savea ja savettakoon talo sillä. **43** Jos tarttuma taas

ilmestyy taloon, sen jälkeen kuin kivet ovat murretut
pois ja talo on puhtaaksi kaavittu ja uudestaan savettu,
44 menköön pappi sisälle, ja jos hän tarkastaessaan
huomaa tarttuman levinneen talossa, niin on talossa
pahanlaatuinen pitali; se on saastainen. 45 Sentähden
se talo revittäköön, sekä sen kivet että puuaineet
ja kaikki sen savi, ja vietäköön ne ulos kaupungista
saastaiseen paikkaan. 46 Ja se, joka on käynyt talossa
sinä aikana, jona sen oli oltava suljettuna, olkoon
saastainen iltaan asti. 47 Ja se, joka siinä talossa on
maannut, pesköön vaatteensa, ja se, joka siinä talossa
on syönyt, pesköön vaatteensa. 48 Mutta jos pappi
menee sisälle ja tarkastaessaan huomaa, ettei tarttuma
ole levinnyt talossa, sen jälkeen kuin talo on savettu,
niin julistakoon pappi talon puhtaaksi, sillä tarttuma on
hävinnyt. 49 Ja hän ottakoon talon puhdistamiseksi
kaksi lintua, setripuuta, helakanpunaista lankaa ja
isoppikorren. 50 Ja teurastakoon toisen linnun saviastian
päällä, jossa on raikasta vettä. 51 Ja ottakoon setripuun,
isoppikorren ja helakanpunaisen langan ja elävän linnun,
kastakoon ne teurastetun linnun vereen ja raikkaaseen
veteen ja pirskoittakoon sitä taloon seitsemän kertaa. 52
Näin hän puhdistakoon talon linnun verellä ja raikkaalla
vedellä, elävällä linnulla, setripuulla, isoppikorrella ja
helakanpunaisella langalla. 53 Ja sitten hän päästäköön
elävän linnun lentämään ulkopuolelle kaupunkia kedolle.
Kun hän näin on toimittanut talolle sovituksen, on se
puhdas." 54 Tämä on laki kaikkinaisesta pitalitaudista
ja syyhelmästä, 55 pitalista vaatteissa ja taloissa, 56
nystyröistä, ihottumista ja vaaleista pilkuista, 57 neuvoksi
siitä, milloin mikin on saastainen, milloin puhdas. Tämä
on laki pitalista.

15 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:
2 "Puhukaa israelilaisille ja sanokaa heille: Jos
jollakin, kenellä tahansa, on elimestään liman vuoto,
on hänen vuotonsa saastainen. 3 Hänen vuotonsa
saastaisuus on sellainen, että hän, niin hyvin silloin,
kun hänen elimestään vuotaa, kuin silloin, kun hänen
elimensä pidättää vuodon, on saastainen. 4 Jokainen
vuode, jossa vuotoa sairastava lepää, tulee saastaiseksi,
ja jokainen istuin, jolla hän istuu, tulee saastaiseksi.
5 Ja se, joka koskee hänen vuoteeseensa, pesköön
vaatteensa ja peseytköön vedessä ja olkoon saastainen
iltaan asti. 6 Ja se, joka istuu istuimelle, jolla
vuotoa sairastava on istunut, pesköön vaatteensa ja
peseytköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti.
7 Ja se, joka koskee vuotoa sairastavan ruumiiseen,
pesköön vaatteensa ja peseytköön vedessä ja olkoon
saastainen iltaan asti. 8 Ja jos vuotoa sairastava sylkee
puhtaan ihmisen päälle, niin tämä pesköön vaatteensa
ja peseytköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan
asti. 9 Ja jokainen satula, jossa vuotoa sairastava
ratsastaa, tulee saastaiseksi. 10 Ja jokainen, joka koskee
mihin hyvänsä, mikä on ollut hänen allaan, olkoon
saastainen iltaan asti; ja joka sellaista kantaa, pesköön
vaatteensa ja peseytköön vedessä ja olkoon saastainen
iltaan asti. 11 Ja jokainen, johon vuotoa sairastava
koskee, ennenkuin on huuhtonut kätensä vedessä,
pesköön vaatteensa ja peseytköön vedessä ja olkoon
saastainen iltaan asti. 12 Ja saviastia, johon vuotoa
sairastava koskee, rikottakoon; mutta jokainen puuastia
huuhdottakoon vedessä. 13 Ja kun vuotoa sairastava
tulee puhtaaksi vuodostansa, niin hän laskekoon
puhtaaksi-tulemisestaan seitsemän päivää ja sitten
pesköön vaatteensa ja pesköön ruumiinsa raikkaassa
vedessä, niin hän on puhdas. 14 Ja kahdeksantena
päivänä hän ottakoon kaksi metsäkyyhkystä tai kaksi
kyyhkysenpoikaa ja tulkoon Herran eteen ilmestysmajan
ovelle ja antakoon ne papille. 15 Ja pappi uhratkoon
ne, toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi. Näin pappi
toimittakoon Herran edessä hänelle sovituksen hänen
vuodostansa. 16 Kun miehellä on ollut siemenvuoto,
pesköön hän koko ruumiinsa vedessä ja olkoon
saastainen iltaan asti. 17 Ja jokainen vaatekappale ja
jokainen nahka, johon siemenvuotoa on tullut, pestäköön
vedessä ja olkoon saastainen iltaan asti. 18 Ja kun mies
on maannut naisen kanssa ja vuodattanut siemenensä,
peseytköötkö he vedessä ja olkoot saastaiset iltaan asti.
19 Ja kun naisella on vuoto, niin että verta vuotaa
hänen ruumiistansa, olkoon hän kuukautistilassaan
seitsemän päivää, ja jokainen, joka häneen koskee,
olkoon saastainen iltaan asti. 20 Ja kaikki, minkä päällä
hän lepää kuukautistilansa aikana, tulee saastaiseksi,
ja kaikki, minkä päällä hän istuu, tulee saastaiseksi.
21 Ja jokainen, joka hänen vuoteeseensa koskee,
pesköön vaatteensa ja peseytköön vedessä ja olkoon
saastainen iltaan asti. 22 Ja jokainen, joka koskee
istuimeen, mihin hyvänsä, jolla hän on istunut, pesköön
vaatteensa ja peseytköön vedessä ja olkoon saastainen
iltaan asti. 23 Ja jos joku koskee esineeseen, joka
on hänen vuoteellaan tai istuimella, jolla hän on
istunut, olkoon saastainen iltaan asti. 24 Ja jos mies
makaa hänen kanssaan ja hänen kuukautistansa tulee
hänen päällensä, olkoon hän saastainen seitsemän
päivää, ja jokainen vuode, jossa hän lepää, tulee
saastaiseksi. 25 Jos naisen verenvuoto kestää
kauan aikaa, vaikka ei ole hänen kuukautisaikansa,
tahi jos se jatkuu hänen kuukautisaikansa ohitse,
pidettäköön hänet koko vuotonsa ajan saastaisena,
niinkuin hänen kuukautisaikanaankin; hän on saastainen.
26 Jokaisesta vuoteesta, jossa hän lepää vuotonsa
aikana, olkoon voimassa, mitä on säädetty hänen
kuukautisaikana käyttämästään vuoteesta; ja jokainen
istuin, jolla hän istuu, tulee saastaiseksi niinkuin hänen
kuukautisaikanaankin. 27 Ja jokainen, joka niihin
koskee, tulee saastaiseksi; hän pesköön vaatteensa

ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan
asti. 28 Mutta kun hän tulee puhtaaksi vuodostansa,
laskekoon seitsemän päivää, ja sitten hän on puhdas.
29 Ja kahdeksantena päivänä hän ottakoon kaksi
metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa ja tuokoon
ne papille, ilmestysmajan ovelle. 30 Ja pappi
uhratkoon toisen syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi. Näin
pappi toimittakoon Herran edessä hänelle sovituksen
hänen saastaisesta vuodostaan. 31 Näin teidän on
varoitettava israelilaisia saastaisuudesta, etteivät he
saastaisuudessansa kuolisi, jos saastuttavat minun
asumukseni, joka on heidän keskellänsä." 32 Tämä on
laki miehestä, joka sairastaa vuotoa, ja miehestä, jolla
on siemenvuoto ja joka tulee siitä saastaiseksi, 33 ja
naisesta, jolla on kuukautisensa, ja miehestä ja naisesta,
jotka sairastavat jotakin vuotoa, sekä miehestä, joka
makaa saastaisen naisen kanssa.

16 Ja Herra puhui Moosekselle, sen jälkeen kuin
kaksi Aaronin poikaa oli kuollut, joita kuolema
kohtasi, kun he astuivat Herran eteen. 2 Ja Herra
sanoi Moosekselle: "Sano veljellesi Aaronille: älköön
hän joka aika menkö pyhimpään, esiripun sisäpuolelle,
armoistuimen eteen, joka on arkin päällä, ettei hän
kuolisi; sillä minä ilmestyn pilvessä armoistuimen
kohdalla. 3 Mutta näin Aaron menköön pyhimpään:
hänellä olkoon mukanaan mullikka syntiuhriksi ja oinas
polttouhriksi; 4 ja hän pukekoon pyhän pellava-ihokkaan
yllensä, peittäköön häpynsä pellavakaatioilla, vyöttäköön
itsensä pellavavyöllä ja pankoon pellavaisen käärelakin
päähänsä. Nämä ovat pyhät vaatteet; ja hän pesköön
ruumiinsa vedessä ja pukekoon ne yllensä. 5 Ja hän
ottakoon israelilaisten seurakunnalta kaksi kaurista
syntiuhriksi ja yhden oinaan polttouhriksi. 6 Ja Aaron
tuokoon oman syntiuhrimullikkansa ja toimittakoon
sovituksen itsellensä ja perheellensä. 7 Sitten hän
ottakoon ne kaksi kaurista ja asettakoon ne Herran
eteen ilmestysmajan ovelle. 8 Ja Aaron heittäköön arpaa
niistä kahdesta kauriista: toisen arvan Herralle ja toisen
Asaselille. 9 Ja Aaron tuokoon sen kauriin, jonka arpa
määräsi Herralle, ja uhratkoon sen syntiuhriksi. 10 Mutta
se kauris, jonka arpa määräsi Asaselille, asetettakoon
elävänä Herran eteen, että sille toimitettaisiin sovitus
ja se sitten päästettäisiin erämaahan Asaselille. 11
Senjälkeen Aaron tuokoon oman syntiuhrimullikkansa
ja toimittakoon sovituksen itsellensä ja perheellensä
ja teurastakoon oman syntiuhrimullikkansa. 12 Ja hän
ottakoon hiilipannun täyteen tulisia hiiliä alttarilta, joka
on Herran edessä, ja kahmalonsa täyteen survottua
hyvänhajuista suitsuketta ja vieköön ne esiripun
sisäpuolelle. 13 Ja hän pankoon suitsukkeen tulen päälle
Herran eteen, niin että suitsutus pilvenä peittää lain arkin
päällä olevan armoistuimen, ettei hän kuolisi. 14 Ja hän
ottakoon mullikan verta ja pirskoittakoon sitä sormellansa
armoistuimen etupuolelle; ja armoistuimen eteen hän
pirskoittakoon sormellansa verta seitsemän kertaa.
15 Sitten hän teurastakoon kansan syntiuhrikauriin ja
vieköön sen verta esiripun sisäpuolelle ja tehköön sen
verellä, niinkuin hän teki mullikan verellä: pirskoittakoon
sitä armoistuimelle ja armoistuimen eteen. 16 Ja näin
hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen israelilaisten
saastaisuudesta ja heidän rikoksistaan, olivatpa heidän
syntinsä minkälaiset tahansa; näin hän tehköön myös
ilmestysmajalle, joka on heidän tykönänsä, keskellä
heidän saastaisuuttansa. 17 Älköön yhtään ihmistä
olko ilmestysmajassa, kun hän tulee toimittamaan
sovitusta pyhimmässä, siihen saakka kunnes hän
sieltä lähtee ja on toimittanut itsellensä ja perheellensä
ja koko Israelin seurakunnalle sovituksen. 18 Sitten
hän lähteköön sieltä alttarin ääreen, joka on Herran
edessä, ja toimittakoon sille sovituksen; ja hän ottakoon
mullikan verta ja kauriin verta ja sivelköön sitä alttarin
sarviin yltympäri. 19 Ja hän pirskoittakoon sormellansa
sen päälle verta seitsemän kertaa ja puhdistakoon ja
pyhittäköön sen israelilaisten saastaisuudesta. 20 Ja kun
hän on loppuun toimittanut pyhäkön ja ilmestysmajan ja
alttarin sovittamisen, tuokoon hän sen elävän kauriin. 21
Ja Aaron laskekoon molemmat kätensä elävän kauriin
pään päälle ja tunnustakoon siinä kaikki israelilaisten
pahat teot ja kaikki heidän rikkomuksensa, olipa heillä
mitä syntejä tahansa, ja pankoon ne kauriin pään päälle
ja lähettäköön sen, sitä varten varatun miehen viemänä,
erämaahan. 22 Näin kauris kantakoon kaikki heidän
pahat tekonsa autioon seutuun; ja kauris päästettäköön
erämaahan. 23 Ja Aaron menköön ilmestysmajaan
ja riisukoon yltänsä pellavavaatteet, jotka hän oli
pukenut päälleen mennessänsä pyhäkköön, ja jättäköön
ne sinne. 24 Ja hän pesköön pyhässä paikassa
ruumiinsa vedessä ja pukekoon ylleen omat vaatteensa;
sitten hän lähteköön sieltä ja uhratkoon sekä oman
polttouhrinsa että kansan polttouhrin ja toimittakoon
niin sekä itsellensä että kansalle sovituksen. 25 Ja
syntiuhrin rasvan hän polttakoon alttarilla. 26 Ja se, joka
päästi kauriin Asaselille, pesköön vaatteensa ja pesköön
ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin. 27 Ja
syntiuhrimullikka ja syntiuhrikauris, joiden veri tuotiin
sovitukseksi pyhäkköön, vietäköön leirin ulkopuolelle,
ja niiden nahka, liha ja rapa poltettakoon tulessa. 28
Ja se, joka ne polttaa, pesköön vaatteensa ja pesköön
ruumiinsa vedessä, ja sitten hän tulkoon leiriin. 29 Tämä
olkoon teille ikuinen säädös: seitsemännessä kuussa,
kuukauden kymmenentenä päivänä, kurittakaa itseänne
paastolla älkääkä yhtäkään askaretta toimittako, älköön
maassa syntynyt älköönkä muukalainen, joka asuu
teidän keskellänne. 30 Sillä sinä päivänä toimitetaan
teille sovitus teidän puhdistamiseksenne; kaikista

synneistänne te tulette puhtaiksi Herran edessä.
31 Se olkoon teille levon päivä, kurittakaa silloin
itseänne paastolla; se olkoon ikuinen säädös. 32 Ja
sovituksen toimittakoon se pappi, joka on voideltu
ja joka on vihitty papinvirkaan isänsä sijaan; hän
pukekoon yllensä pellavavaatteet, pyhät vaatteet,
33 ja toimittakoon sovituksen kaikkeinpyhimmälle ja
sovituksen ilmestysmajalle ja alttarille sekä sovituksen
myös papeille ja kaikelle seurakunnan kansalle. 34
Tämä olkoon teille ikuinen säädös, että toimitatte
israelilaisille sovituksen kaikista heidän synneistänsä
kerran vuodessa." Ja hän teki, niinkuin Herra oli
Moosekselle käskyn antanut.

17 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
Aaronille ja hänen pojillensa ja kaikille israelilaisille
ja sano heille: Näin on Herra käskenyt sanoen: 3
Kuka ikinä Israelin heimosta teurastaa härän tai
karitsan tai vuohen leirissä tai leirin ulkopuolella 4
eikä tuo sitä ilmestysmajan ovelle antaaksensa sen
uhrilahjana Herralle Herran asumuksen edessä, hänet
pidettäköön vereen vikapäänä; hän on vuodattanut
verta, ja se mies hävitettäköön kansastansa. 5
Sentähden israelilaiset tuokoot uhriteuraansa, jotka he
ovat teurastaneet kedolla, Herran eteen ilmestysmajan
ovelle, papille, ja siellä uhratkoot ne yhteysuhriksi
Herralle. 6 Ja pappi vihmokoon veren Herran alttarille
ilmestysmajan oven edessä ja polttakoon rasvan
suloiseksi tuoksuksi Herralle. 7 Ja älköät he enää
uhratko uhrejansa metsänpeikoille, joiden jäljessä he
haureudessa kulkevat. Tämä olkoon heille ikuinen
säädös sukupolvesta sukupolveen. 8 Ja sano heille: Kuka
ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka asuvat
teidän keskellänne, uhraa polttouhrin tai teurasuhrin 9
eikä tuo sitä ilmestysmajan ovelle, Herralle uhrattavaksi,
se mies hävitettäköön kansastansa. 10 Kuka ikinä
Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka asuvat teidän
keskellänne, syö verta, mitä tahansa, sitä ihmistä
vastaan, joka verta syö, minä käännän kasvoni ja hävitän
hänet kansastansa. 11 Sillä lihan sielu on veressä, ja
minä olen sen teille antanut alttarille, että se tuottaisi
teille sovituksen; sillä veri tuottaa sovituksen, koska sielu
on siinä. 12 Sentähden minä olen sanonut israelilaisille:
Älköön kukaan teistä syökö verta; älköön myöskään
muukalainen, joka asuu teidän keskellänne, syökö verta.
13 Ja kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista, jotka
asuvat teidän keskellänne, saa pyydystetyksi syötävän
metsäeläimen tai linnun, hän vuodattakoon sen veren
maahan ja peittäköön multaan. 14 Sillä kaiken lihan
sielu on sen veri, jossa sen sielu on; sentähden minä
sanon israelilaisille: Älkää syökö minkään lihan verta.
Sillä kaiken lihan sielu on sen veri; jokainen, joka sitä
syö, hävitettäköön. 15 Ja jokainen, olipa hän maassa
syntynyt tai muukalainen, joka syö itsestään kuollutta
tai kuoliaaksi raadeltua eläintä, peskööm vaatteensa
ja peseytyköön vedessä ja olkoon saastainen iltaan
asti; niin hän tulee puhtaaksi. 16 Mutta jos hän ei
pese vaatteitansa eikä pese ruumistansa, joutuu hän
syynalaiseksi."

18 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
israelilaisille ja sano heille: Minä olen Herra,
teidän Jumalanne. 3 Älkää tehkö, niinkuin tehdään
Egyptin maassa, jossa te asuitte, älkääkä tehkö,
niinkuin tehdään Kanaanin maassa, johon minä teidät
vien; älkää vaeltako heidän tapojensa mukaan. 4
Vaan seuratkaa minun säädöksiäni ja noudattakaa
minun käskyjäni vaeltaaksenne niiden mukaan. Minä
olen Herra, teidän Jumalanne. 5 Noudattakaa minun
käskyjäni ja säädöksiäni, sillä se ihminen, joka ne pitää,
on niistä elävä. Minä olen Herra. 6 Älköön kukaan
teistä ryhtykö veriheimolaiseensa paljastaakseen hänen
häpyänsä. Minä olen Herra. 7 Isäsi häpyä ja äitisi häpyä
älä paljasta. Hän on sinun äitisi, älä hänen häpyänsä
paljasta. 8 Älä paljasta äitipuolesi häpyä, se on sinun
isäsi häpy. 9 Älä paljasta sisaresi häpyä, olipa hän
isäsi tytär tai äitisi tytär, kotona tai ulkona syntynyt;
älä paljasta heidän häpyänsä. 10 Älä paljasta poikasi
tyttären tai tyttäresi tyttären häpyä, sillä se on sinun
oma häpysi. 11 Älä paljasta äitipuolesi tyttären häpyä,
tyttären, joka on sinun isällesi syntynyt; hän on sinun
sisaresi. 12 Älä paljasta isäsi sisaren häpyä; hän on
sinun isäsi veriheimolainen. 13 Älä paljasta äitisi sisaren
häpyä, sillä hän on sinun äitisi veriheimolainen. 14 Älä
paljasta setäsi häpyä, älä ryhdy hänen vaimoonsa; hän
on sinun tätisi. 15 Älä paljasta miniäsi häpyä; hän on
sinun poikasi vaimo, älä paljasta hänen häpyänsä. 16
Älä paljasta veljesi vaimon häpyä; se on sinun veljesi
häpy. 17 Älä paljasta vaimon ja hänen tyttärensä häpyä,
äläkä ota vaimoksi hänen poikansa tytärtä tai tyttärensä
tytärtä paljastaaksesi hänen häpyänsä, sillä he ovat
veriheimolaisia; se on sukurutsausta. 18 Älä ota vaimosi
eläessä hänen sisartansa vaimoksesi ja paljasta hänen
häpyänsä, sillä se tuo riidan. 19 Älä ryhdy vaimoon
paljastaaksesi hänen häpyänsä, kun hän on saastainen
kuukautisaikanansa. 20 Älä makaa lähimmäisesi vaimon
kanssa, ettet siten itseäsi saastuttaisi. 21 Älä anna
lapsiasi poltettaviksi uhrina Molokille, ettet häpäisisi
Jumalasi nimeä. Minä olen Herra. 22 Älä makaa
miehenpuolen kanssa, niinkuin naisen kanssa maataan;
se on kauhistus. 23 Älä sekaannu mihinkään eläimeen,
ettet siten itseäsi saastuttaisi. Älköönkä nainen tarjoutuko
eläimelle pariutuaksensa sen kanssa; se on iljettävyys.
24 Älkää saastuttako itseänne millään näistä, sillä näillä
kaikilla ovat itsensä saastuttaneet ne kansat, jotka minä
karkoitan teidän tieltänne. 25 Ja maa tuli saastaiseksi,
ja minä kostin sille sen pahat teot, niin että maa
oksensi ulos asujamensa. 26 Sentähden noudattakaa

minun käskyjäni ja säädöksiäni älkääkä mitään näistä
kauhistuksista tehkö, älköön maassa syntynyt älköönkä
muukalainen, joka asuu teidän keskellänne- 27 sillä
kaikkia näitä kauhistuksia ovat tehneet tämän maan
asukkaat, jotka olivat ennen teitä, niin että maa tuli
saastaiseksi- 28 ettei maa teitäkin oksentaisi, jos te
sen saastutatte, niinkuin se on oksentanut ulos sen
kansan, joka oli ennen teitä. 29 Sillä jokainen, joka tekee
minkä tahansa näistä kauhistuksista, hävitettäköön
kansastansa, kaikki, jotka semmoista tekevät. 30
Sentähden noudattakaa minun määräyksiäni, ettette
seuraisi niitä kauhistavia tapoja, joita on seurattu ennen
teitä, ettekä saastuttaisi itseänne niillä. Minä olen Herra,
teidän Jumalanne."

19 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
kaikelle israelilaisten seurakunnalle ja sano heille:
Olkaa pyhät, sillä minä, Herra, teidän Jumalanne, olen
pyhä. 3 Jokainen teistä peljätköön äitiänsä ja isäänsä,
ja pitäkää minun sapattini. Minä olen Herra, teidän
Jumalanne. 4 Älkää kääntykö epäjumalien puoleen
älkääkä tehkö itsellenne valettuja jumalankuvia. Minä
olen Herra, teidän Jumalanne. 5 Ja kun te uhraatte
yhteysuhria Herralle, uhratkaa se niin, että hänen
mielisuosionsa tulee teidän osaksenne. 6 Syökää se
samana päivänä, jona te uhraatte, tai seuraavana
päivänä; mutta mitä tähteeksi jää kolmanteen päivään,
se poltettakoon tulessa. 7 Jos sitä syödään kolmantena
päivänä, niin se on saastaista, ei otollista. 8 Ja joka
sitä syö, joutuu syynalaiseksi, sillä hän on häväissyt
Herran pyhän, ja hänet hävitettäköön kansastansa.
9 Kun te korjaatte eloa maastanne, niin älä leikkaa
viljaa pelloltasi reunoja myöten äläkä poimi tähkäpäitä
leikkuun jälkeen. 10 Älä myöskään korjaa tyhjäksi
viinitarhaasi äläkä poimi varisseita marjoja, vaan jätä
ne köyhälle ja muukalaiselle. Minä olen Herra, teidän
Jumalanne. 11 Älkää varastako, älkää valhetelko
älkääkä lähimmäistänne pettäkö. 12 Älkää vannoko
väärin minun nimeeni, ettet häpäisisi Jumalasi nimeä.
Minä olen Herra. 13 Älä tee lähimmäisellesi vääryyttä
äläkä ota mitään väkisin. Päivämiehesi palkka älköön
olko sinun takanasi huomiseen asti. 14 Älä kiroa
kuuroa äläkä pane kompastusta sokean eteen, vaan
pelkää Jumalaasi. Minä olen Herra. 15 Älkää tehkö
vääryyttä tuomitessanne; älä ole puolueellinen köyhän
hyväksi äläkä pidä ylhäisen puolta, vaan tuomitse
lähimmäisesi oikein. 16 Älä liiku panettelijana kansasi
keskellä äläkä vaani lähimmäisesi verta. Minä olen
Herra. 17 Älä vihaa veljeäsi sydämessäsi, vaan
nuhtele lähimmäistäsi, ettet joutuisi hänen tähtensä
syynalaiseksi. 18 Älä kosta äläkä pidä vihaa kansasi
lapsia vastaan, vaan rakasta lähimmäistäsi niinkuin
itseäsi. Minä olen Herra. 19 Noudattakaa minun
käskyjäni. Älä anna karjassasi kahden erilaisen eläimen
pariutua, älä kylvä peltoosi kahdenlaista siementä,
älköönkä kahdenlaisista langoista kudottua vaatetta
tulko yllesi. 20 Jos mies makaa naisen, joka on orjatar
ja toisen miehen oma eikä ole lunastettu eikä vapaaksi
laskettu, rangaistakoon heitä, ei kuitenkaan kuolemalla,
koska nainen ei ollut vapaa. 21 Ja mies tuokoon
hyvityksenään Herralle vikauhri-oinaan ilmestysmajan
ovelle. 22 Ja kun pappi on toimittanut hänelle vikauhri-
oinaalla Herran edessä sovituksen siitä synnistä, jonka
hän on tehnyt, annetaan hänelle hänen tekemänsä synti
anteeksi. 23 Kun te tulette siihen maahan ja istutatte
kaikkinaisia hedelmäpuita, niin jättäkää niiden hedelmä,
niiden esinahka, koskemattomaksi; kolmena vuotena
pitäkää ne ympärileikkaamattomina, älkää niitä syökö.
24 Mutta neljäntenä vuotena pyhitettäköön kaikki niiden
hedelmät ilojuhlassa Herralle, 25 ja vasta viidentenä
vuotena syökää niiden hedelmää; näin te lisäätte niiden
tuottoa. Minä olen Herra, teidän Jumalanne. 26 Älkää
syökö mitään verinensä. Älkää merkeistä ennustelko
älkääkä harjoittako noituutta. 27 Älkää keritkö tukkaanne
päälaen ympäriltä, äläkä leikkaamalla turmele partasi
reunaa. 28 Älkää viileskelkö ihoanne vainajan tähden
älkääkä koristelko itseänne ihopiirroksilla. Minä olen
Herra. 29 Älä häpäise tytärtäsi antamalla hänen tulla
portoksi, ettei maa harjoittaisi haureutta ja tulisi täyteen
iljettävyyttä. 30 Pitäkää minun sapattini ja peljätkää
minun pyhäkköäni. Minä olen Herra. 31 Älkää kääntykö
vainaja-ja tietäjähenkien puoleen; älkää etsikö heitä,
ettette tulisi heistä saastutetuiksi. Minä olen Herra,
teidän Jumalanne. 32 Nouse harmaapään edessä
ja kunnioita vanhusta sekä pelkää Jumalaasi. Minä
olen Herra. 33 Kun muukalainen asuu luonasi teidän
maassanne, älkää sortako häntä. 34 Muukalainen,
joka asuu teidän luonanne, olkoon niinkuin maassa
syntynyt teikäläinen. Rakasta häntä niinkuin itseäsi,
sillä tekin olitte muukalaisina Egyptin maassa. Minä
olen Herra, teidän Jumalanne. 35 Älkää tehkö vääryyttä
tuomitessanne älkääkä käyttäessänne pituus-, paino-
tai astiamittaa. 36 Olkoon teillä oikea vaaka, oikeat
punnukset, oikea eefa-mitta ja oikea hiin-mitta. Minä
olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein teidät pois
Egyptin maasta. 37 Noudattakaa kaikkia minun käskyjäni
ja kaikkia minun säädöksiäni ja pitäkää ne. Minä olen
Herra."

20 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Sano
israelilaisille: Jos joku, kuka tahansa israelilainen
tai muukalainen, joka asuu Israelissa, antaa lapsiansa
Molokille, hänet rangaistakoon kuolemalla; maan kansa
kivittäköön hänet. 3 Ja minä käännän kasvoni sitä
miestä vastaan ja hävitän hänet hänen kansastansa,
koska hän on antanut Molokille lapsiansa saastuttaen
minun pyhäkköni ja häväisten minun pyhän nimeni.
4 Ja jos maan kansa säästää sitä miestä, joka antaa

lapsiansa Molokille, niin etteivät he häntä surmaa, **5** niin minä itse käännän kasvoni sitä miestä vastaan ja hänen sukuansa vastaan; hänet ja kaikki, jotka häntä seuraten ovat lähteneet haureudessa kulkemaan Molokin jäljessä, minä hävitän heidän kansastansa. **6** Ja jos joku kääntyy vainaja-tai tietäjähenkien puoleen, lähtien haureudessa kulkemaan heidän jäljessänsä, sitä ihmistä vastaan minä käännän kasvoni ja hävitän hänet hänen kansastansa. **7** Pyhittäkää siis itsenne ja olkaa pyhät; sillä minä olen Herra, teidän Jumalanne. **8** Ja noudattakaa minun käskyjäni ja pitäkää ne. Minä olen Herra, joka pyhitän teidät. **9** Kuka ikinä kiroaa isäänsä tai äitiänsä, hänet rangaistakoon kuolemalla; isäänsä ja äitiänsä hän on kironnut, hän on verivelan alainen. **10** Jos joku tekee aviorikoksen toisen miehen vaimon kanssa, jos hän tekee aviorikoksen lähimmäisensä vaimon kanssa, niin heidät, sekä avionrikkoja mies että-nainen, rangaistakoon kuolemalla. **11** Jos joku makaa äitipuolensa kanssa, paljastaa hän isänsä hävyn; heidät molemmat rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset. **12** Jos joku makaa miniänsä kanssa, rangaistakoon heidät molemmat kuolemalla; he ovat tehneet iljettävyyden, he ovat verivelan alaiset. **13** Jos joku makaa miehenpuolen kanssa, niinkuin naisen kanssa maataan, tekevät he molemmat kauhistuksen; heidät rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset. **14** Jos joku ottaa vaimoksi naisen ja hänen äitinsä, on se iljettävyys; sekä hänet että ne molemmat poltettakoon tulessa, ettei mitään iljettävyyttä olisi teidän seassanne. **15** Jos joku sekaantuu eläimeen, rangaistakoon hänet kuolemalla, ja se eläin tappakaa. **16** Ja jos nainen ryhtyy eläimeen, mihin tahansa, pariutuaksensa sen kanssa, niin surmaa sekä nainen että eläin; heidät rangaistakoon kuolemalla, he ovat verivelan alaiset. **17** Jos joku ottaa vaimoksi sisarensa, isänsä tyttären tai äitinsä tyttären, ja näkee hänen häpynsä ja tämä näkee hänen häpynsä, niin se on häpeä, ja heidät hävitettäköön kansalaistensa silmien edessä; hän on paljastanut sisarensa hävyn, hän on joutunut syynalaiseksi. **18** Jos joku makaa kuukautistilassa olevan naisen kanssa ja paljastaa hänen häpynsä, avaa hänen lähteensä, ja nainen paljastaa verensä lähteen, niin heidät molemmat hävitettäköön kansastansa. **19** Älä paljasta äitisi sisaren tai isäsi sisaren häpyä; sillä se, joka niin tekee, on paljastanut veriheimolaisensa; he joutuvat syynalaisiksi. **20** Jos joku makaa setänsä vaimon kanssa, on hän paljastanut setänsä hävyn; he joutuvat syynalaisiksi, lapsettomina he kuolkoot. **21** Jos joku ottaa vaimoksi veljensä vaimon, on se saastaisuus; hän on paljastanut veljensä hävyn, lapsettomiksi he jääköot. **22** Noudattakaa siis kaikkia minun käskyjäni ja kaikkia minun säädöksiäni ja pitäkää ne, ettei teitä oksentaisi ulos se maa, johon minä vien teidät asumaan. **23** Ja älkää vaeltako sen kansan tapojen mukaan, jonka minä karkoitan teidän tieltänne; sillä kaikkia näitä he ovat tehneet ja nostaneet minun inhoni. **24** Mutta minä sanon teille: Te saatte ottaa omaksenne heidän maansa, sillä minä annan sen teille omaksi, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka olen teidät erottanut muista kansoista. **25** Erottakaa myös puhtaat eläimet saastaisista ja saastaiset linnut puhtaista, ettette saattaisi itseänne inhottaviksi koskemalla nelijalkaisiin eläimiin, lintuihin tai maan matelijoihin, mihin tahansa, jotka minä olen erottanut, että te pitäisitte ne saastaisina. **26** Olkaa siis minulle pyhät, sillä minä, Herra, olen pyhä, ja minä olen teidät erottanut muista kansoista olemaan minun omani. **27** Jos jossakin miehessä tai naisessa on vainaja-tai tietäjähenki, niin heidät rangaistakoon kuolemalla; heidät kivitettäköön, he ovat verivelan alaiset."

21 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Puhu papeille, Aaronin pojille, ja sano heille: Pappi älköön saattako itseänsä saastaiseksi kenestäkään kuolleesta sukulaisestansa, **2** paitsi lähimmästä veriheimolaisestaan: äidistänsä, isästänsä, pojastansa, tyttärestänsä ja veljestänsä, **3** sekä sisarestansa, jos tämä oli neitsyt ja eli hänen luonaan eikä ollut naitu; hänestä hän saa saastua. **4** Älköön hän, sukunsa päämies, saattako itseänsä saastaiseksi, ettei hän itseänsä häpäisisi. **5** Älköät he ajako paljaaksi päälakeansa älköötkä leikatko partansa reunaa älköötkä koristelko itseänsä ihopiirroksilla. **6** He olkoot Jumalallensa pyhät älköötkä häväiskö Jumalansa nimeä, sillä he uhraavat Herran uhreja, Jumalansa leipää; sentähden he olkoot pyhät. **7** Älköät he ottako vaimoksi porttoa tai häväistyä naista älköötkä ottako miehensä hylkäämää vaimoa, sillä pappi on pyhä Jumalallensa. **8** Sinun on pidettävä häntä pyhänä, koska hän uhraa sinun Jumalasi leipää; hän olkoon sinulle pyhä, sillä minä, Herra, joka pyhitän teidät, olen pyhä. **9** Jos papin tytär häpäisee itsensä haureudella, niin hän häpäisee isänsä; hänet poltettakoon tulessa. **10** Se pappi, joka on ylimmäinen veljiensä seassa, jonka pään päälle voiteluöljy on vuodatettu ja joka pyhiin vaatteisiin pukemalla on vihitty virkaansa, älköön päästäkö tukkaansa hajalle älköönkä reväiskö vaatteitansa. **11** Älköön hän myöskään menkö minkään kuolleen luo; isästänsäkään tai äidistänsä hän älköön saattako itseänsä saastaiseksi. **12** Älköön hän lähtekö pyhäköstä, ettei hän häpäisisi Jumalansa pyhäkköä, sillä hänessä on hänen Jumalansa voiteluöljyn vihkimys. Minä olen Herra. **13** Hän ottakoon vaimoksensa neitsyen. **14** Leskeä tai hyljättyä vaimoa tai häväistyä naista tai porttoa hän älköön ottako, vaan neitsyen omasta suvustaan hän ottakoon vaimoksensa, **15**

ettei hän häpäisisi jälkeläisiään suvussansa; sillä minä
olen Herra, joka hänet pyhitän." 16 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 17 "Puhu Aaronille ja sano: jos
jossakin sinun jälkeläisistäsi, tulevissa sukupolvissa,
on joku vamma, älköön hän lähestykö uhraamaan
Jumalansa leipää. 18 Älköön lähestykö kukaan, jossa
on joku vamma, älköön kukaan sokea tai ontuva,
kukaan kasvoiltaan tahi jäseniltään muodoton, 19
jalkansa tai kätensä taittanut, 20 kyttyräselkäinen tai
surkastunut, silmävikainen tai ihotautinen tai rupinen tai
kuohittu. 21 Pappi Aaronin jälkeläisistä älköön kukaan,
jossa on joku vamma, lähestykö uhraamaan Herran
uhreja; hänessä on vamma, sentähden hän älköön
lähestykö uhraamaan Jumalansa leipää. 22 Kuitenkin
hän syköön Jumalansa leipää, sekä korkeasti-pyhää
että pyhää. 23 Mutta älköön hän tulko esiripun luo
älköönkä lähestykö alttaria, koska hänessä on vamma,
ettei hän häpäisisi minun pyhäkköäni; sillä minä olen
Herra, joka pyhitän heidät." 24 Ja Mooses sanoi tämän
Aaronille ja hänen pojillensa ja kaikille israelilaisille.

22 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Käske
Aaronia ja hänen poikiansa pyhästi pitelemään
israelilaisten pyhiä lahjoja, heidän minulle pyhittämiänsä,
etteivät he häpäisisi minun pyhää nimeäni. Minä olen
Herra. 3 Sano heille polvesta polveen: Jos kuka
tahansa teidän jälkeläisistänne saastuneena ollessaan
lähestyy niitä pyhiä lahjoja, joita israelilaiset pyhittävät
Herralle, hänet hävitettäköön minun kasvojeni edestä. 4
Minä olen Herra. Älköön kukaan Aaronin jälkeläinen,
joka on pitalinen tai jolla on vuoto, syökö pyhistä
lahjoista, ennenkuin hän on tullut puhtaaksi; ja joka
koskee johonkin kuolleesta saastuneeseen tahi jolla on
siemenvuoto, 5 tahi joka koskee pikkueläimeen, mihin
tahansa, josta saastuu, tai ihmiseen, josta saastuu, olipa
sen saastaisuus mitä laatua tahansa, 6 niin jokainen,
joka koskee johonkin sellaiseen, olkoon saastainen iltaan
asti älköönkä syökö pyhistä lahjoista, ellei hän ole pessyt
ruumistaan vedessä. 7 Mutta kun aurinko on laskenut, on
hän puhdas, ja sitten hän syköön pyhistä lahjoista, sillä
se on hänen ruokansa. 8 Itsestään kuollutta tai kuoliaaksi
raadeltua eläintä hän älköön syökö, ettei hän siten
saastuisi. Minä olen Herra. 9 He noudattakoot minun
määräyksiäni, etteivät joutuisi syynalaisiksi pyhitetyn
tähden ja kuolisi, sentähden että häpäisevät pyhitetyn.
Minä olen Herra, joka pyhitän heidät. 10 Yksikään
syrjäinen älköön syökö pyhästä lahjasta; papin loinen
tai päiväpalkkalainen älköön syökö pyhästä lahjasta.
11 Mutta kun pappi ostaa rahallansa orjan, saakoon
tämä siitä syödä; samoin hänen kodissaan syntyneet
orjat syökööt hänen ruokaansa. 12 Jos papin tytär tulee
syrjäisen miehen vaimoksi, älköön hän syökö pyhistä
antilahjoista. 13 Mutta jos papin tytär tulee leskeksi tai
hyljätyksi ja on lapseton ja hän tulee takaisin isänsä
taloon ja asuu siellä niinkuin nuoruudessaan, niin hän
syköön isänsä ruokaa; mutta kukaan syrjäinen älköön
sitä syökö. 14 Ja jos joku erehdyksessä syö pyhästä
lahjasta, korvatkoon papille pyhän lahjan ja pankoon
siihen vielä lisäksi viidennen osan sen arvosta. 15
Älköät papit häväiskö israelilaisten pyhiä lahjoja, joita
nämä antavat Herralle, 16 Älköötkä saattako heitä
syynalaisiksi ja vikapäiksi sallimalla heidän syödä pyhiä
lahjojansa; sillä minä olen Herra, joka pyhitän heidät." 17
Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 18 "Puhu Aaronille
ja hänen pojillensa ja kaikille israelilaisille ja sano
heille: Kuka ikinä Israelin heimosta tai muukalaisista
Israelissa tuo polttouhriksi uhrilahjansa, olipa se mikä
hyvänsä lupausuhri tai vapaaehtoinen uhri, jonka he
tuovat Herralle, 19 niin tuokaa sellainen uhri, että
hänen mielisuosionsa tulee teidän osaksenne: virheetön
urospuoli raavaista, lampaista tai vuohista. 20 Mutta
yhtään eläintä, jossa on vamma, älkää tuoko, sillä siitä
hänen mielisuosionsa ei tule teidän osaksenne. 21 Jos
joku tuo Herralle yhteysuhrin raavaista tai lampaista,
joko lupausta täyttääkseen tai vapaaehtoisena uhrina,
olkoon eläin virheetön ollakseen otollinen; älköön siinä
olko mitään vammaa. 22 Sokeata tai raajarikkoa tai
silvottua tai paiseista tai ihotautista tai rupista älkää
Herralle tuoko, älkääkä sellaisia asettako alttarille, uhriksi
Herralle. 23 Härän tai lampaan, joka on jäseniltään
muodoton tai vaivainen, sinä saat uhrata vapaaehtoisena
uhrina, mutta lupausuhriksi se ei ole otollinen. 24 Älkää
uhratko Herralle eläintä, joka on kuohittu puristamalla tai
musertamalla tai repimällä tai leikkaamalla; älkää tehkö
maassanne sellaista. 25 Älkää myöskään muukalaiselta
ostako mitään sellaisia eläimiä tuodaksenne niitä
Jumalanne ruuaksi, sillä ne ovat turmeltuja, niissä on
vamma; niistä ei tule teidän osaksenne mielisuosio." 26
Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 27 "Kun vasikka
tai karitsa tai vohla on syntynyt, olkoon se emänsä
luona seitsemän päivää; mutta kahdeksannesta päivästä
alkaen se on otollinen uhrilahjaksi Herralle. 28 Älkää
raavaseläintä tai lammasta ja sen sikiötä teurastako
samana päivänä. 29 Kun te uhraatte Herralle kiitosuhrin,
uhratkaa se niin, että hänen mielisuosionsa tulee teidän
osaksenne. 30 Se syötäköön samana päivänä; älkää
jättäkö siitä mitään seuraavaan aamuun. Minä olen
Herra. 31 Noudattakaa siis minun käskyjäni ja pitäkää
ne. Minä olen Herra. 32 Älkää häväiskö minun pyhää
nimeäni: minä tahdon olla pyhä israelilaisten keskellä.
Minä olen Herra, joka pyhitän teidät 33 ja joka vein
teidät pois Egyptin maasta, ollakseni teidän Jumalanne.
Minä olen Herra."

23 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
israelilaisille ja sano heille: Herran juhla-ajat, joiksi
teidän on kuulutettava pyhät kokoukset, minun juhla-
aikani, ovat nämä. 3 Kuusi päivää tehtäköön työtä,

mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti, levon päivä,
pyhä kokous; silloin älkää yhtäkään askaretta toimittako,
se on Herran sapatti, missä asuttekin. 4 Nämä ovat
Herran juhla-ajat, pyhät kokoukset, jotka teidän on
kuulutettava määräajallansa: 5 Ensimmäisessä kuussa,
kuukauden neljäntenätoista päivänä, iltahämärässä, on
pääsiäinen Herran kunniaksi. 6 Ja saman kuukauden
viidentenätoista päivänä on happamattoman leivän
juhla Herran kunniaksi; syökää happamatonta leipää
seitsemän päivää. 7 Ensimmäisenä päivänä olkoon
teillä pyhä kokous, silloin älkää yhtäkään arkiaskaretta
toimittako. 8 Tuokaa Herralle uhri seitsemänä päivänä.
Seitsemäntenä päivänä on pyhä kokous; silloin älkää
yhtäkään arkiaskaretta toimittako." 9 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 10 "Puhu israelilaisille ja sano
heille: Kun te tulette siihen maahan, jonka minä teille
annan, ja leikkaatte sen viljaa, niin viekää papille
viljastanne uutislyhde. 11 Ja hän toimittakoon sen lyhteen
heilutuksen Herran edessä, että hänen mielisuosionsa
tulisi teidän osaksenne; sapatin jälkeisenä päivänä
pappi toimittakoon sen heilutuksen. 12 Ja sinä päivänä,
jona teidän lyhteenne heilutus toimitetaan, uhratkaa
virheetön, vuoden vanha karitsa polttouhriksi Herralle, 13
ja siihen kuuluvaksi ruokauhriksi kaksi kymmenennestä
lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, uhriksi, suloiseksi
tuoksuksi Herralle, sekä siihen kuuluvaksi juomauhriksi
neljännes hiin-mittaa viiniä. 14 Älkääkä syökö uutisleipää,
paahdettuja jyviä tai tuleentumatonta viljaa ennen
sitä päivää, jona tuotte Jumalallenne uhrilahjan. Se
olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen,
missä asuttekin. 15 Sitten laskekaa sapatin jälkeisestä
päivästä, siitä päivästä, jona toitte heilutuslyhteen,
seitsemän täyttä viikkoa, 16 laskekaa viisikymmentä
päivää seitsemännen sapatin jälkeiseen päivään asti;
sitten tuokaa Herralle uusi ruokauhri. 17 Sieltä, missä
asutte, tuokaa heilutusleiväksi kaksi kakkua, jotka on
leivottava happamena kahdesta kymmenenneksestä
lestyjä jauhoja, Herralle uutislahjaksi. 18 Ja tuokaa
leipänne ohella seitsemän virheetöntä, vuoden vanhaa
karitsaa ja mullikka sekä kaksi oinasta; ruoka-ja
juomauhreineen ne olkoot polttouhri Herralle, suloisesti
tuoksuva uhri Herralle. 19 Ja uhratkaa kauris syntiuhriksi
sekä kaksi vuoden vanhaa karitsaa yhteysuhriksi. 20 Ja
pappi toimittakoon niiden ja uutisleivän ynnä kahden
karitsan heilutuksen Herran edessä. Ne olkoot Herralle
pyhät ja papin omat. 21 Ja kuuluttakaa pyhä kokous
juuri siksi päiväksi; silloin älkää yhtäkään arkiaskaretta
toimittako. Se olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta
sukupolveen, missä asuttekin. 22 Kun te korjaatte eloa
maastanne, niin älä leikkaa viljaa pelloltasi reunoja
myöten äläkä poimi tähkäpäitä leikkuun jälkeen, vaan
jätä ne köyhälle ja muukalaiselle. Minä olen Herra, teidän
Jumalanne." 23 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 24
"Puhu israelilaisille ja sano: Seitsemännessä kuussa,
kuukauden ensimmäisenä päivänä, pitäkää sapatinlepo,
muistojuhla pasunaa soittaen, pyhä kokous. 25 Älkää
silloin yhtäkään arkiaskaretta toimittako, vaan tuokaa
uhri Herralle." 26 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:
27 "Tämän seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä
on sovituspäivä; pitäkää silloin pyhä kokous, kurittakaa
itseänne paastolla ja tuokaa Herralle uhri. 28 Älkää
toimittako yhtäkään askaretta sinä päivänä, sillä se on
sovituspäivä, jolloin teille toimitetaan sovitus Herran,
teidän Jumalanne, edessä. 29 Sillä jokainen, joka ei
sinä päivänä kurita itseänsä paastolla, hävitettäköön
kansastansa. 30 Ja jokaisen, joka sinä päivänä toimittaa
jotakin askaretta, minä hävitän hänen kansastansa. 31
Älkää silloin yhtäkään askaretta toimittako. Se olkoon
teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen, missä
asuttekin. 32 Se on oleva teille levon päivä, kurittakaa
itseänne paastolla. Kuukauden yhdeksäntenä päivänä
illalla, illasta iltaan, pitäkää tämä sapatti." 33 Ja Herra
puhui Moosekselle sanoen: 34 "Puhu israelilaisille
ja sano: Tämän seitsemännen kuun viidentenätoista
päivänä on lehtimajanjuhla Herran kunniaksi; se kestää
seitsemän päivää. 35 Ensimmäisenä päivänä pidettäköön
pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskaretta
toimittako. 36 Seitsemänä päivänä tuokaa uhri Herralle.
Kahdeksantena päivänä olkoon teillä pyhä kokous,
ja tuokaa uhri Herralle; se on juhlakokous, älkää
silloin yhtäkään arkiaskaretta toimittako. 37 Nämä ovat
Herran juhla-ajat, joiksi teidän on kuulutettava pyhät
kokoukset, tuodaksenne Herralle uhreja: polttouhreja
ja ruokauhreja, teurasuhreja ja juomauhreja, kunakin
päivänä sen päivän uhrit; 38 ja sitäpaitsi Herran sapatit
ja teidän muut lahjanne ja kaikki lupausuhrinne ja kaikki
vapaaehtoiset uhrinne, joita te Herralle annatte. 39 Mutta
seitsemännen kuukauden viidentenätoista päivänä, kun
te olette korjanneet maan sadon, viettäkää Herran
juhlaa seitsemän päivää; ensimmäinen päivä on levon
päivä, ja kahdeksas päivä on myös levon päivä. 40
Ensimmäisenä päivänä ottakaa ihania hedelmiä puista,
palmunoksia ja tuuheiden puiden lehviä sekä pajuja
purojen varsilta, ja pitäkää iloa seitsemän päivää Herran,
Jumalanne edessä. 41 Ja viettäkää sitä juhlana Herran
kunniaksi seitsemän päivää vuodessa. Se olkoon teille
ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen; viettäkää
se seitsemännessä kuussa. 42 Seitsemän päivää
asukaa lehtimajoissa; kaikki Israelissa syntyneet asukoot
lehtimajoissa, 43 että teidän jälkeläisenne tietäisivät,
kuinka minä annoin israelilaisten asua lehtimajoissa,
kun vein heidät pois Egyptin maasta. Minä olen Herra,
teidän Jumalanne." 44 Ja Mooses puhui näistä Herran
juhla-ajoista israelilaisille.

24 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Käske
israelilaisten tuoda sinulle puhdasta, survomalla

saatua öljypuun öljyä seitsenhaaraista lamppua varten,
että lamput aina voidaan nostaa paikoilleen. 3
Ulkopuolella esirippua, joka on lain arkin edessä
ilmestysmajassa, Aaron hoitakoon sitä niin, että se
aina, ehtoosta aamuun asti, palaa Herran edessä. Se
olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen.
4 Aitokultaisen seitsenhaaraisen lampun lamppuja hän
hoitakoon niin, että ne aina palavat Herran edessä. 5
Ja ota lestyjä jauhoja ja leivo niistä kaksitoista kakkua;
joka kakussa olkoon niitä kaksi kymmenennestä. 6 Ja
lado ne päälletysten kahteen pinoon, kuusi pinoonsa,
aitokultaiselle pöydälle Herran eteen. 7 Ja pane pinojen
päälle puhdasta suitsuketta leipien alttariuhriosana
uhriksi Herralle. 8 Sapatti sapatilta hän aina asettakoon
ne Herran eteen israelilaisten antina; se on ikuinen
liitto. 9 Ne olkoot Aaronin ja hänen poikiensa omat,
ja he syökööt ne pyhässä paikassa, sillä ne ovat
korkeasti-pyhät; ne ovat hänen ikuinen osuutensa Herran
uhreista." 10 Erään israelilaisen vaimon poika, jonka isä
oli egyptiläinen mies, oli lähtenyt maasta israelilaisten
mukana; ja tämän israelilaisen vaimon poika ja muuan
israelilainen mies riitelivät keskenänsä leirissä. 11 Ja
israelilaisen vaimon poika pilkkasi Herran nimeä ja
kirosi sitä. Silloin he toivat hänet Mooseksen eteen.
Ja hänen äitinsä nimi oli Selomit, Dibrin tytär, Daanin
sukukunnasta. 12 Ja he panivat hänet vankeuteen,
kunnes heille ilmoitettaisiin Herran vastaus. 13 Ja
Herra puhui Moosekselle sanoen: 14 "Vie kirooja leirin
ulkopuolelle, ja kaikki, jotka kuulivat sen, laskekoot
kätensä hänen päänsä päälle, ja koko kansa kivittäköön
hänet. 15 Ja puhu israelilaisille ja sano: Kuka ikinä
Jumalaansa kiroaa, se joutuu syynalaiseksi. 16 Ja joka
Herran nimeä pilkkaa, rangaistakoon kuolemalla; koko
kansa kivittäköön hänet kuoliaaksi. Olipa se muukalainen
tai maassa syntynyt, joka pilkkaa Herran nimeä, hänet
surmattakoon. 17 Jos joku lyö kuoliaaksi ihmisen, kenen
hyvänsä, hänet rangaistakoon kuolemalla. 18 Mutta
joka lyö kuoliaaksi kotieläimen, korvatkoon sen: henki
hengestä. 19 Ja joka tuottaa lähimmäisellensä vamman,
sille tehtäköön, niinkuin hänkin on tehnyt: 20 ruhje
ruhjeesta, silmä silmästä, hammas hampaasta; saman
vamman, jonka hän on toiselle tuottanut, saakoon hän
itsekin. 21 Joka lyö kuoliaaksi kotieläimen, korvatkoon
sen; mutta joka lyö kuoliaaksi ihmisen, se surmattakoon.
22 Sama laki olkoon teillä, niin muukalaisella kuin
maassa syntyneelläkin; sillä minä olen Herra, teidän
Jumalanne." 23 Ja Mooses puhui näin israelilaisille; ja
he veivät kiroojan leirin ulkopuolelle ja kivittivät hänet
kuoliaaksi. Näin israelilaiset tekivät, niinkuin Herra oli
Moosekselle käskyn antanut.

25 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain vuorella
sanoen: 2 "Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun te
tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maa
pitäköön sapattia Herran kunniaksi. 3 Kuutena vuotena
kylvä peltosi ja kuutena vuotena leikkaa viinitarhasi
ja korjaa niiden sato, 4 mutta seitsemäntenä vuotena
olkoon maalla levon aika, sapatti Herran kunniaksi; silloin
älä kylvä peltoasi äläkä leikkaa viinitarhaasi. 5 Leikatun
viljasi jälkikasvua älä leikkaa, äläkä poimi viinirypäleitä,
jotka ovat kasvaneet leikkaamattomissa viinipuissasi.
Silloin olkoon maalla levon vuosi. 6 Mutta mitä
itsestänsä kasvaa maan levätessä, olkoon teille ruuaksi,
sinulle itsellesi, sinun palvelijallesi ja palvelijattarellesi,
päiväpalkkalaisellesi ja loisellesi, jotka luonasi asuvat. 7
Ja karjallesi ja metsäeläimille sinun maassasi olkoon
kaikki sen sato ruuaksi. 8 Ja laske seitsemän
vuosiviikkoa: seitsemän kertaa seitsemän vuotta, niin että
seitsemän vuosiviikon aika on neljäkymmentä yhdeksän
vuotta. 9 Ja seitsemännessä kuussa, kuukauden
kymmenentenä päivänä anna pasunan raikuen soida;
sovituspäivänä antakaa pasunan soida koko maassanne.
10 Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa
vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon
teille riemuvuosi; jokainen teistä saa silloin palata
perintömaallensa ja sukunsa luo. 11 Riemuvuosi olkoon
teille viideskymmenes vuosi; älkää silloin kylväkö
älkääkä jälkikasvua leikatko, älkääkä poimiko, mitä
leikkaamattomissa viinipuissa on kasvanut. 12 Sillä
se on riemuvuosi, se olkoon teille pyhä; pellolta
syökää sen sato. 13 Riemuvuotena saa jokainen
teistä palata perintömaallensa. 14 Jos myyt jotakin
lähimmäisellesi tai ostat jotakin lähimmäiseltäsi, niin
älkää tehkö vääryyttä toinen toisellenne. 15 Vaan
maksa lähimmäisellesi riemuvuoden jälkeisten vuosien
luvun mukaan, satovuosien luvun mukaan hän saakoon
maksun sinulta. 16 Kuta useampia vuosia on, maksa sitä
suurempi hinta, ja kuta vähemmän vuosia on, maksa
sitä pienempi hinta; sillä satomäärän hän myy sinulle. 17
Älköön teistä kukaan tehkö vääryyttä lähimmäisellensä,
vaan pelkää Jumalaasi; sillä minä olen Herra, teidän
Jumalanne. 18 Sentähden pitäkää minun käskyni ja
noudattakaa minun säädöksiäni ja pitäkää ne, niin te
saatte turvallisesti asua maassa. 19 Ja maa on antava
hedelmänsä, ja teillä on kyllin syötävää, ja te saatte
turvallisesti asua siinä. 20 Ja jos te sanotte: 'Mitä me
syömme seitsemäntenä vuotena, kun meidän ei ole lupa
kylvää eikä korjata satoamme?' 21 niin minä käsken
siunaukseni kuudentena vuotena tulemaan teille, niin
että se tuottaa teille kolmen vuoden sadon. 22 Ja kun te
kylvätte kahdeksantena vuotena, on teillä vielä vanhaa
satoa syödä; siihen asti, kunnes yhdeksäntenä vuotena
sen sato on saatu, on teillä vanhaa syödä. 23 Älköön
maata ainaiseksi myytäkö, sillä maa on minun ja te olette
muukalaisia ja vieraita minun luonani. 24 Ja kaikessa
siinä maassa, jonka te saatte perintömaaksenne,
antakaa oikeus maan sukulunastamiseen. 25 Jos veljesi

köyhtyy ja myy perintömaatansa, niin hänen lähin
sukulunastajansa tulkoon ja lunastakoon sen, mitä
hänen veljensä on myynyt. 26 Mutta jos jollakin ei ole
sukulunastajaa, mutta hän itse voi hankkia niin paljon,
kuin lunastukseen tarvitaan, 27 niin laskekoon, kuinka
monta vuotta on kulunut myymisestä, ja maksakoon
jäljellä olevasta ajasta miehelle, jolle hän myi, ja
palatkoon perintömaallensa. 28 Mutta jos hän ei voi
hankkia niin paljoa, kuin maksamiseen tarvitaan, niin
jääköön se, mitä hän on myynyt, ostajan haltuun
riemuvuoteen asti. Mutta riemuvuotena se on vapaa,
ja hän palatkoon perintömaallensa. 29 Jos joku myy
asuinrakennuksen muureilla varustetussa kaupungissa,
olkoon hänellä oikeus lunastaa se vuoden kuluessa
siitä, kun hän sen myi; sen ajan kestää hänen
sukulunastusoikeutensa. 30 Mutta jollei sitä lunasteta,
ennenkuin vuosi on kulunut umpeen, niin jääköön
talo muureilla varustetussa kaupungissa ainaiseksi
ostajalle ja hänen suvullensa, riemuvuotena vapaaksi
tulematta. 31 Mutta talot kylissä, joiden ympärillä
ei ole muuria, luettakoon peltomaahan; ne olkoot
lunastettavissa, ja riemuvuotena ne tulevat vapaiksi.
32 Kuitenkin olkoon leeviläisillä niissä kaupungeissa,
jotka ovat heidän perintöomaisuuttaan, ikuinen oikeus
talojen lunastamiseen. 33 Jos joku leeviläinen käyttää
lunastusoikeutta, niin myyty talo kaupungissa, joka on
leeviläistä perintöomaisuutta, palautuu riemuvuotena
vapaaksi; sillä talot leeviläiskaupungeissa ovat heidän
perintöomaisuuttaan israelilaisten seassa. 34 Ja heidän
kaupunkeihinsa kuuluvaa laidunmaata älköön myytäkö,
sillä se on heidän ikuista perintöomaisuuttansa. 35 Jos
veljesi sinun luonasi köyhtyy eikä jaksa pysyä pystyssä,
tue häntä samoinkuin muukalaista tai loista; hän eläköön
luonasi. 36 Älä ota korkoa tai voittoa häneltä, vaan
pelkää Jumalaasi ja anna veljesi elää luonasi. 37 Älä
anna hänelle rahaasi korolle äläkä ota elintarpeista
voittoa. 38 Minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka vein
teidät pois Egyptin maasta antaakseni teille Kanaanin
maan ja ollakseni teidän Jumalanne. 39 Jos veljesi sinun
luonasi köyhtyy ja myy itsensä sinulle, älä pane häntä
orjan työhön, 40 vaan hän olkoon päiväpalkkalaisena ja
loisena sinun luonasi; riemuvuoteen asti hän palvelkoon
sinua. 41 Silloin hän lähteköön luotasi vapaana, hän ja
hänen lapsensa hänen kanssaan, ja palatkoon sukunsa
luo ja isiensä perintömaalle. 42 Sillä he ovat minun
palvelijoitani, jotka minä vein pois Egyptin maasta;
sentähden älköön heitä orjan tavalla myytäkö. 43 Älä
hallitse heitä kovuudella, vaan pelkää Jumalaasi. 44
Mutta orjasi ja orjattaresi, jotka hankit itsellesi, ostakaa
kansoista, jotka asuvat teidän ympärillänne. 45 Tahi
ostakaa ne teidän luonanne asuvien loisten lapsista ja
heidän sukulaisistaan, jotka ovat teidän luonanne ja jotka
ovat heille syntyneet teidän maassanne; ja ne olkoot
teidän perintöomaisuuttanne. 46 Ja jättäkää ne jälkeenne
perinnöksi lapsillenne, pysyväksi perintöomaisuudeksi;
niitä saatte pitää ainaisesti orjinanne. Mutta veljistänne,
israelilaisista, älä ketään kovuudella hallitse. 47 Jos sinun
luonasi asuva muukalainen tai loinen tulee varoihin,
veljesi köyhtyessä hänen luonaan, niin että hän myy
itsensä sinun luonasi asuvalle muukalaiselle tai loiselle
tai jollekin muukalaisen suvun jäsenelle, 48 niin olkoon
hän, sen jälkeen kuin hän myi itsensä, lunastettavissa;
joku hänen veljistään lunastakoon hänet. 49 Tahi
lunastakoon hänet hänen setänsä tai setänsä poika
tai joku veriheimolainen hänen suvustansa; tahi jos
hän tulee varoihin, lunastakoon hän itse itsensä. 50
Ja hänen on laskettava yhdessä ostajansa kanssa,
kuinka pitkä aika on riemuvuoteen siitä vuodesta,
jolloin hän myi itsensä hänelle; ja hänen myyntihintansa
jaettakoon vuosien luvulla; hänen palvelusaikansa
laskettakoon saman arvoiseksi kuin päiväpalkkalaisen.
51 Jos vielä on monta vuotta jäljellä, maksakoon hän
takaisin lunastushintanaan niitä vastaavan osan siitä
summasta, jolla hänet ostettiin. 52 Mutta jos vain
vähän vuosia on jäljellä riemuvuoteen, laskekoon ostaja
nekin hänelle, ja hän maksakoon lunastushintansa sen
mukaan, kuin hänellä on vuosia jäljellä. 53 Vuosikaupalla
otetun päiväpalkkalaisen tavalla hän palvelkoon häntä,
mutta älköön tämä kovuudella hallitko häntä sinun
silmiesi edessä. 54 Mutta jos häntä ei näin lunasteta,
tulkoon hän riemuvuotena vapaaksi, hän itse ja hänen
lapsensa hänen kanssaan. 55 Sillä israelilaiset ovat
minun palvelijoitani; he ovat minun palvelijani, jotka
minä vein pois Egyptin maasta. Minä olen Herra, teidän
Jumalanne."

26 "Älkää tehkö itsellenne epäjumalia älkääkä
pystyttäkö itsellenne jumalankuvia tai patsaita,
älkää myöskään asettako maahanne kiviä, joissa on
kuvia, kumartaaksenne niitä, sillä minä olen Herra, teidän
Jumalanne. 2 Pitäkää minun sapattini ja peljätkää minun
pyhäkköäni. Minä olen Herra. 3 Jos te vaellatte minun
säädöksieni mukaan ja noudatatte minun käskyjäni ja
pidätte ne, 4 annan minä teille sateen ajallansa, niin että
maa antaa satonsa ja kedon puut kantavat hedelmänsä.
5 Ja puiminen kestää teillä viininkorjuuseen asti, ja
viininkorjuu kestää kylvöön asti, ja teillä on kyllin leipää
syödäksenne, ja te saatte turvallisesti asua maassanne.
6 Ja minä annan rauhan teidän maallenne, ja te saatte
levätä, kenenkään peljättämättä; ja minä hävitän pahat
pedot teidän maastanne, eikä miekka käy teidän maanne
ylitse. 7 Te ajatte pakoon vihollisenne, ja he kaatuvat
miekkaan teidän edessänne. 8 Viisi teistä ajaa pakoon
sata, ja sata teistä ajaa pakoon kymmenentuhatta, ja
teidän vihollisenne kaatuvat miekkaan teidän edessänne.
9 Ja minä käännyn teidän puoleenne ja teen teidät
hedelmällisiksi ja annan teidän lisääntyä ja pidän liittoni

teidän kanssanne. 10 Ja te saatte syödä vanhaa, viime
vuoden satoa, ja te joudutte viemään vanhan pois
uuden tieltä. 11 Ja minä panen asumukseni teidän
keskellenne enkä viero teitä. 12 Ja minä vaellan teidän
keskellänne ja olen teidän Jumalanne, ja te olette
minun kansani. 13 Minä olen Herra, teidän Jumalanne,
joka vein teidät pois Egyptin maasta, olemasta heidän
orjinansa; ja minä mursin rikki teidän ikeenne puut ja
annoin teidän kulkea pää pystyssä. 14 Mutta jos te
ette kuule minua ettekä pidä kaikkia näitä käskyjä, 15
vaan hylkäätte halpana minun ohjeeni ja teidän sielunne
vieroo minun säädöksiäni, niin ettette pidä kaikkia
minun käskyjäni, vaan rikotte minun liittoni, 16 niin
minäkin teen teille samoin ja rankaisen teitä hirmuisilla
onnettomuuksilla, hivutustaudilla ja kuumeella, jotka
sammuttavat teidän silmänne ja näännyttävät sielunne; ja
te kylvätte siemenenne turhaan, sillä teidän vihollisenne
syövät sen. 17 Ja minä käännän kasvoni teitä vastaan, ja
teidän vihollisenne voittavat teidät; teidän vihamiehenne
hallitsevat teitä, ja te pakenette, vaikka ei kukaan
aja teitä takaa. 18 Jos ette sittenkään kuule minua,
niin minä vielä kuritan teitä seitsenkertaisesti teidän
syntienne tähden. 19 Ja minä murran teidän ylpeän
uhmanne; minä teen teidän taivaanne raudankovaksi ja
maanne vasken kaltaiseksi. 20 Ja teidän voimanne kuluu
hukkaan, sillä teidän maanne ei anna satoansa eivätkä
maan puut anna hedelmäänsä. 21 Ja jos te sittenkin
käytte minua vastaan ettekä tahdo kuulla minua, niin
minä lyön teitä vielä seitsenkertaisesti, teidän syntienne
mukaan. 22 Minä lähetän teidän sekaanne metsän
pedot riistämään teiltä lapsenne, raatelemaan karjaanne
ja vähentämään teidän lukuanne, niin että teidän tienne
tulevat autioiksi. 23 Jos te ette vielä tästäkään minun
kurituksestani ota ojentuaksenne, vaan yhä käytte minua
vastaan, 24 niin minäkin käyn teitä vastaan ja lyön
teitä seitsenkertaisesti teidän syntienne tähden. 25
Minä saatan teidän kimppuunne miekan, joka kostaa
rikotun liiton; ja kun te kokoonnutte kaupunkeihinne, niin
minä lähetän teidän sekaanne ruttotaudin, ja teidän on
antautuminen vihollisen valtaan. 26 Kun minä murran
teiltä leivän tuen, niin kymmenen vaimoa paistaa teidän
leipänne yhdessä uunissa, ja he tuovat kotiin teidän
leipänne vaa'alla punnittuna; ja kun te syötte, ette
tule ravituiksi. 27 Ja jos te ette vielä sittenkään kuule
minua, vaan yhä käytte minua vastaan, 28 niin minäkin
kiivastuksessani käyn teitä vastaan ja kuritan teitä
seitsenkertaisesti teidän syntienne tähden. 29 Ja te
syötte poikienne lihaa, ja tyttärienne lihaa te syötte.
30 Ja minä kukistan teidän uhrikukkulanne ja hävitän
teidän auringonpatsaanne ja panen teidän ruumiinne
teidän kivijumalienne ruumiiden päälle, ja minun sieluni
inhoaa teitä. 31 Ja minä muutan teidän kaupunkinne
raunioiksi ja hävitän teidän pyhäkkönne enkä mielisty
teidän uhrienne tuoksuun. 32 Ja minä hävitän maan,
niin että teidän vihollisenne, jotka siinä asuvat, siitä
tyrmistyvät. 33 Mutta teidät minä hajotan kansojen
sekaan ja ajan teitä takaa paljastetulla miekalla, ja teidän
maanne tulee autioksi ja kaupunkinne raunioiksi. 34
Silloin maa saa hyvityksen sapateistaan, niin kauan kuin
se on autiona ja te olette vihollistenne maassa. Silloin
maa lepää ja saa hyvityksen sapateistaan. 35 Niin kauan
kuin se on autiona, saa se levätä nauttien sitä lepoa,
jota se ei saanut teidän sapatteinanne, asuessanne
siinä. 36 Ja niille teistä, jotka jäävät jäljelle, minä annan
pelokkaan sydämen heidän vihollistensa maassa, niin
että lentävän lehden kahina ajaa heidät pakoon, ja he
pakenevat, niinkuin pakenisivat miekkaa, ja kaatuvat,
vaikka ei kukaan heitä aja takaa. 37 Ja he kompastuvat
toinen toiseensa niinkuin miekkaa paeten, vaikka ei
kukaan aja heitä takaa; ja te ette voi pitää puolianne
vihollisianne vastaan. 38 Ja te häviätte kansojen sekaan,
ja vihollistenne maa nielee teidät. 39 Ja ne teistä,
jotka jäävät jäljelle, riutuvat teidän vihollistenne maassa
syntivelkansa tähden; ja myös isiensä syntivelan tähden
he riutuvat niinkuin nekin. 40 Silloin he tunnustavat
syntivelkansa ja isiensä syntivelan, sen että ovat olleet
minulle uskottomat ja käyneet minua vastaan, 41 jonka
tähden minäkin kävin heitä vastaan ja vein heidät heidän
vihollistensa maahan. Silloin heidän ympärileikkaamaton
sydämensä nöyrtyy, ja silloin he sovittavat syntivelkansa.
42 Ja silloin minä muistan liittoni Jaakobin kanssa ja
muistan liittoni Iisakin kanssa ja liittoni Aabrahamin
kanssa, ja minä muistan myös maan. 43 Mutta ensin
tulkoon maa tyhjäksi heistä ja saakoon hyvityksen
sapateistansa olemalla autiona, niin kauan kuin he ovat
poissa; ja he sovittakoot syntivelkansa sentähden, juuri
sentähden, että he hylkäsivät minun säädökseni ja
että heidän sielunsa vieroi minun käskyjäni. 44 Mutta
sittenkään, vaikka he ovat vihollistensa maassa, en minä
heitä hylkää enkä viero heitä niin, että lopettaisin heidät
ja rikkoisin liittoni heidän kanssansa; sillä minä olen
Herra, heidän Jumalansa. 45 Ja minä muistan heidän
hyväksensä liiton heidän isiensä kanssa, jotka minä vein
pois Egyptin maasta kansojen silmien edessä, ollakseni
heidän Jumalansa. Minä olen Herra." 46 Nämä ovat ne
käskyt, säädökset ja lait, jotka Herra asetti itsensä ja
israelilaisten välille Siinain vuorella, Mooseksen kautta.

27 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
israelilaisille ja sano heille: Jos jollakin on
täytettävänä lupaus Herralle ja sinun on arvioitava
luvatun ihmisen arvo, 3 niin arvioitse mies,
joka on kahdenkymmenen ja kuudenkymmenen
vuoden välillä, viiteenkymmeneen hopeasekeliin
pyhäkkösekelin painon mukaan; 4 mutta jos se
on nainen, arvioitse hänet kolmeenkymmeneen
sekeliin. 5 Viisivuotisesta kaksikymmenvuotiseen asti

arvioitse miehenpuoli kahteenkymmeneen sekeliin
ja vaimonpuoli kymmeneen sekeliin. **6** Kuukauden
vanhasta viisivuotiseen asti arvioitse miehenpuoli viiteen
hopeasekeliin ja vaimonpuoli kolmeen hopeasekeliin. **7**
Kuusikymmenvuotinen ja sitä vanhempi miehenpuoli
arvioitse viiteentoista sekeliin ja vaimonpuoli kymmeneen
sekeliin. **8** Jos joku on liian köyhä maksamaan
arviohintaa, vietäköön hänet papin eteen, ja pappi
arvioikoon hänet; lupauksen tekijän varojen mukaan
arvioikoon pappi hänet. **9** Mutta jos lupaus koskee
karjaa, josta voidaan tuoda uhrilahja Herralle, olkoon
kaikki, mikä siitä annetaan Herralle, pyhää. **10** Sitä
älköön vaihdettako älköönkä muutettako; ei hyvää
huonoon eikä huonoa hyvään. Jos joku kuitenkin vaihtaa
eläimen toiseen, olkoon sekä se että siihen vaihdettu
pyhä. **11** Mutta jos se on saastainen eläin, mikä tahansa,
joita ei saa tuoda uhrilahjaksi Herralle, niin vietäköön
eläin papin eteen; **12** ja pappi arvioikoon sen tarkastaen,
onko se hyvä vai huono. Olkoon sillä se arviohinta, jonka
pappi määrää. **13** Jos omistaja tahtoo sen lunastaa,
antakoon arviohinnan lisäksi viidennen osan siitä. **14**
Ja jos joku pyhittää talonsa pyhäksi lahjaksi Herralle,
niin pappi arvioikoon sen tarkastaen, onko se hyvä
vai huono. Olkoon sillä se arviohinta, jonka pappi
määrää. **15** Mutta jos se, joka on talonsa pyhittänyt,
tahtoo lunastaa sen, niin antakoon arviosumman lisäksi
viidennen osan siitä; ja niin se on hänen omansa. **16**
Jos joku pyhittää Herralle kappaleen perintömaatansa,
niin arvioi se kylvön suuruuden mukaan; hoomer-
mitta ohria vastatkoon viittäkymmentä hopeasekeliä.
17 Jos hän pyhittää peltonsa riemuvuodesta alkaen,
jääköön sille arvioimasi täysi hinta. **18** Mutta jos hän
pyhittää peltonsa riemuvuoden jälkeen, laskekoon pappi
hänelle rahasumman niiden vuosien luvun mukaan,
jotka ovat jäljellä seuraavaan riemuvuoteen; ja se
vähennettäköön sinun arvioimastasi hinnasta. **19** Ja
jos se, joka pellon on pyhittänyt, tahtoo lunastaa sen,
niin antakoon arvioimasi hinnan lisäksi viidennen osan
siitä; ja niin se jää hänen omakseen. **20** Mutta jos hän
ei lunasta peltoa, vaan myy sen toiselle, ei se enää
ole lunastettavissa; **21** vaan kun pelto riemuvuotena
tulee vapaaksi, olkoon se Herralle pyhitetty, niinkuin
vihitty pelto; se joutuu papin omaisuudeksi. **22** Jos
joku Herralle pyhittää ostamansa pellon, joka ei ole
hänen perintömaatansa, **23** laskekoon pappi hänelle
arviohinnan riemuvuoteen asti; ja hän suorittakoon
samana päivänä arvioimasi hinnan pyhänä lahjana
Herralle. **24** Riemuvuotena pelto palautukoon sille, jolta
se on ostettu ja jonka perintömaata se on. **25** Ja kaikki
sinun arvioimisesi tapahtukoon pyhäkkösekelin painon
mukaan; sekelissä olkoon kaksikymmentä geeraa. **26**
Mutta karjan esikoista, joka ensiksi syntyneenä jo on
Herran oma, älköön kukaan pyhittäkö; olipa se härkä tai
lammas, se on jo Herran oma. **27** Jos se on saastaisia
eläimiä, lunastakoon omistaja sen sinun arvioimastasi
hinnasta ja pankoon lisäksi viidennen osan sen arvosta;
jos sitä ei lunasteta, myytäköön se arvioimaasi hintaan.
28 Mitään vihittyä, mitä hyvänsä, jonka joku on vihkinyt
Herralle omaisuudestansa, olipa se ihminen tai eläin
tai perintömaa, älköön myytäkö älköönkä lunastettako;
sillä kaikki vihitty on korkeasti-pyhää, Herran omaa. **29**
Ihmistä, ketä hyvänsä, joka on tuhon omaksi vihitty,
älköön lunastettako, vaan hänet surmattakoon. **30** Kaikki
maan kymmenykset, sekä pellon viljasta että puiden
hedelmistä, ovat Herran omat, pyhä lahja Herralle. **31**
Jos joku tahtoo lunastaa jotakin kymmenyksistänsä,
antakoon hän siihen lisäksi viidennen osan. **32** Ja kaikki
kymmenykset raavaskarjasta ja pikkukarjasta, joka
kymmenes eläin kaikesta, mikä kulkee paimenen sauvan
alitse, olkoot pyhä lahja Herralle. **33** Älköön kysyttäkö,
onko se hyvä vai huono, älköönkä sitä vaihdettako. Jos
joku kuitenkin vaihtaa sen, niin olkoon sekä se että
siihen vaihdettu pyhä; älköön niitä lunastettako." **34**
Nämä ovat ne käskyt, jotka Herra Siinain vuorella antoi
Moosekselle israelilaisia varten.

4 Mooseksen

1 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa
ilmestysmajassa toisen kuukauden ensimmäisenä
päivänä, toisena vuotena siitä, kun he olivat lähteneet
Egyptin maasta, sanoen: **2** "Laskekaa koko Israelin
kansan väkiluku suvuittain ja perhekunnittain, nimien
lukumäärän mukaan, kaikki miehenpuolet, pääluvun
mukaan. **3** Pitäkää katselmus, sinä ja Aaron, kaikista
Israelin sotakelpoisista miehistä, kaksikymmenvuotisista
ja sitä vanhemmista, osastoittain. **4** Ja teidän apunanne
olkoon yksi mies jokaisesta sukukunnasta, sen
perhekuntien päämies. **5** Ja nämä ovat niiden miesten
nimet, jotka teitä avustakoot: Ruubenista Elisur,
Sedeurin poika; **6** Simeonista Selumiel, Suurisaddain
poika; **7** Juudasta Nahson, Amminadabin poika; **8**
Isaskarista Netanel, Suuarin poika; **9** Sebulonista
Eliab, Heelonin poika; **10** Joosefin pojista: Efraimista
Elisama, Ammihudin poika ja Manassesta Gamliel,
Pedasurin poika; **11** Benjaminista Abidan, Gideonin
poika; **12** Daanista Ahieser, Ammisaddain poika; **13**
Asserista Pagiel, Okranin poika; **14** Gaadista Eljasaf,
Deguelin poika; **15** Naftalista Ahira, Eenanin poika.
16 Nämä olkoot kansan edusmiehet, heidän isiensä
sukukuntien ruhtinaat, Israelin heimojen päämiehet."
17 Ja Mooses ja Aaron ottivat luoksensa nämä
nimeltä mainitut miehet **18** ja kokosivat kaiken kansan
toisen kuukauden ensimmäisenä päivänä, ja kansa
pantiin luetteloihin suvuittain ja perhekunnittain, nimien
lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotiset ja sitä
vanhemmat, pääluvun mukaan, **19** niinkuin Herra
oli Moosekselle käskyn antanut. Niin hän piti heistä
katselmuksen Siinain erämaassa. **20** Ruubenin,
Israelin esikoisen, jälkeläisiä oli polveutumisensa
mukaan, suvuittain ja perhekunnittain, nimien
lukumäärän, pääluvun mukaan, kaikkiaan miehenpuolia,
kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia
sotakelpoisia, **21** näitä Ruubenin sukukunnasta
katselmuksessa olleita oli neljäkymmentäkuusi tuhatta
viisisataa. **22** Simeonin jälkeläisiä, katselmuksessa
olleita, oli polveutumisensa mukaan, suvuittain ja
perhekunnittain, nimien lukumäärän, pääluvun mukaan,
kaikkiaan miehenpuolia, kaksikymmenvuotisia ja
sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia, **23** näitä
Simeonin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli
viisikymmentäyhdeksän tuhatta kolmesataa. **24**
Gaadin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan,
suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän
mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia,
kaikkia sotakelpoisia, **25** näitä Gaadin sukukunnasta
katselmuksessa olleita oli neljäkymmentäviisi tuhatta
kuusisataa viisikymmentä. **26** Juudan jälkeläisiä oli
polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain,
nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia
ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia, **27** näitä
Juudan sukukunnasta katselmuksessa olleita oli
seitsemänkymmentäneljä tuhatta kuusisataa. **28**
Isaskarin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan,
suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän
mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia,
kaikkia sotakelpoisia, **29** näitä Isaskarin sukukunnasta
katselmuksessa olleita oli viisikymmentäneljä
tuhatta neljäsataa. **30** Sebulonin jälkeläisiä oli
polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain,
nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia
ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia, **31** näitä
Sebulonin sukukunnasta katselmuksessa olleita
oli viisikymmentäseitsemän tuhatta neljäsataa.
32 Joosefin jälkeläisiä, Efraimin jälkeläisiä, oli
polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain,
nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia
ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia, **33** näitä
Efraimin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli
neljäkymmentätuhatta viisisataa. **34** Manassen
jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain
ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan,
kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia
sotakelpoisia, **35** näitä Manassen sukukunnasta
katselmuksessa olleita oli kolmekymmentäkaksi
tuhatta kaksisataa. **36** Benjaminin jälkeläisiä oli
polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain,
nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia
ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia, **37** näitä
Benjaminin sukukunnasta katselmuksessa olleita
oli kolmekymmentäviisi tuhatta neljäsataa. **38**
Daanin jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan,
suvuittain ja perhekunnittain, nimien lukumäärän
mukaan, kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia,
kaikkia sotakelpoisia, **39** näitä Daanin sukukunnasta
katselmuksessa olleita oli kuusikymmentäkaksi
tuhatta seitsemänsataa. **40** Asserin jälkeläisiä oli
polveutumisensa mukaan, suvuittain ja perhekunnittain,
nimien lukumäärän mukaan, kaksikymmenvuotisia
ja sitä vanhempia, kaikkia sotakelpoisia, **41** näitä
Asserin sukukunnasta katselmuksessa olleita oli
neljäkymmentäyksi tuhatta viisisataa. **42** Naftalin
jälkeläisiä oli polveutumisensa mukaan, suvuittain
ja perhekunnittain, nimien lukumäärän mukaan,
kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia, kaikkia
sotakelpoisia, **43** näitä Naftalin sukukunnasta
katselmuksessa olleita oli viisikymmentäkolme tuhatta
neljäsataa. **44** Nämä ovat ne katselmuksessa olleet,
joista Mooses ja Aaron ja Israelin ruhtinaat, nuo
kaksitoista miestä, perhekuntiansa edustaen, pitivät
katselmuksen. **45** Ja kaikkiaan katselmuksessa olleita
israelilaisia oli perhekunnittain, kaksikymmenvuotisia

ja sitä vanhempia, kaikkia Israelin sotakelpoisia
miehiä, 46 näitä katselmuksessa olleita oli yhteensä
kuusisataakolme tuhatta viisisataa viisikymmentä. 47
Mutta leeviläisistä, heidän isiensä sukukunnasta, ei
pidetty katselmusta yhdessä muiden kanssa. 48 Sillä
Herra puhui Moosekselle sanoen: 49 "Ainoastaan Leevin
sukukunnasta älä pidä katselmusta äläkä laske heidän
väkilukuansa yhdessä muiden israelilaisten kanssa,
50 vaan pane leeviläiset hoitamaan lain asumusta ja
sen kaikkea kalustoa ja kaikkea, mitä siihen kuuluu.
He kantakoot asumusta ja sen kaikkea kalustoa, ja he
toimittakoot siinä palvelusta sekä leiriytykööt asumuksen
ympärille. 51 Kun asumus lähtee liikkeelle, purkakoot
leeviläiset sen; ja kun asumus pysähtyy leiripaikkaan,
pystyttäkööt leeviläiset sen. Syrjäinen, joka siihen ryhtyy,
surmattakoon. 52 Muut israelilaiset asettukoot kukin
omaan leiriinsä ja kukin lippunsa luo, osastoittain. 53
Mutta leeviläiset leiriytykööt lain asumuksen ympärille,
ettei Herran viha kohtaisi Israelin kansaa, ja leeviläiset
hoitakoot tehtäviä lain asumuksessa." 54 Ja israelilaiset
tekivät kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut; niin he tekivät.

2 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:
2 "Israelilaiset leiriytykööt kukin lippunsa luo,
perhekuntiensa sotamerkkien kohdalle; he leiriytykööt
taammas ilmestysmajan ympärille. 3 Etupuolelle,
itään päin, leiriytyköön Juudan leirin lippukunta
osastoittain, ja Juudan jälkeläisten päämiehenä olkoon
Nahson, Amminadabin poika; 4 hänen osastonsa,
katselmuksessa olleet, on seitsemänkymmentäneljä
tuhatta kuusisataa miestä. 5 Hänen viereensä
leiriytyköön Isaskarin sukukunta, ja Isaskarin jälkeläisten
päämiehenä olkoon Netanel, Suuarin poika; 6 hänen
osastonsa, katselmuksessa olleet, on viisikymmentäneljä
tuhatta neljäsataa miestä. 7 Sitten Sebulonin sukukunta,
ja Sebulonin jälkeläisten päämiehenä olkoon Eliab,
Heelonin poika; 8 hänen osastonsa, katselmuksessa
olleet, on viisikymmentäseitsemän tuhatta neljäsataa
miestä. 9 Juudan leirin katselmuksessa olleita
on siis kaikkiaan sata kahdeksankymmentäkuusi
tuhatta neljäsataa miestä, osastoittain; he lähtekööt
liikkeelle ensimmäisenä joukkona. 10 Ruubenin leirin
lippukunta leiriytyköön etelään päin osastoittain, ja
Ruubenin jälkeläisten päämiehenä olkoon Elisur,
Sedeurin poika; 11 hänen osastonsa, katselmuksessa
olleet, on neljäkymmentäkuusi tuhatta viisisataa
miestä. 12 Hänen viereensä leiriytyköön Simeonin
sukukunta, ja Simeonin jälkeläisten päämiehenä olkoon
Selumiel, Suurisaddain poika; 13 hänen osastonsa,
katselmuksessa olleet, on viisikymmentäyhdeksän
tuhatta kolmesataa miestä. 14 Sitten Gaadin sukukunta,
ja Gaadin jälkeläisten päämiehenä olkoon Eljasaf,
Reguelin poika; 15 hänen osastonsa, katselmuksessa
olleet, on neljäkymmentäviisi tuhatta kuusisataa
viisikymmentä miestä. 16 Ruubenin leirin katselmuksessa
olleita on siis kaikkiaan sata viisikymmentäyksi tuhatta
neljäsataa viisikymmentä miestä, osastoittain. He
lähtekööt liikkeelle toisena joukkona. 17 Sitten lähtee
liikkeelle ilmestysmaja ja leeviläisten leiri toisten leirien
keskellä. Niinkuin olivat leiriytyneet, niin lähtekööt kin,
kukin kohdallansa, lippukunnittain. 18 Efraimin leirin
lippukunta leiriytyköön länteen päin osastoittain, ja
Efraimin jälkeläisten päämiehenä olkoon Elisama,
Ammihudin poika; 19 hänen osastonsa, katselmuksessa
olleet, on neljäkymmentä tuhatta viisisataa miestä. 20
Hänen viereensä leiriytyköön Manassen sukukunta,
ja Manassen jälkeläisten päämiehenä olkoon Gamliel,
Pedasurin poika; 21 hänen osastonsa, katselmuksessa
olleet, on kolmekymmentäkaksi tuhatta kaksisataa
miestä. 22 Sitten Benjaminin sukukunta, ja Benjaminin
jälkeläisten päämiehenä olkoon Abidan, Gideonin
poika; 23 hänen osastonsa, katselmuksessa olleet,
on kolmekymmentäviisi tuhatta neljäsataa miestä. 24
Efraimin leirin katselmuksessa olleita on siis kaikkiaan
satakahdeksan tuhatta ja sata miestä, osastoittain.
He lähtekööt liikkeelle kolmantena joukkona. 25
Daanin leirin lippukunta leiriytyköön pohjoiseen päin
osastoittain, ja Daanin jälkeläisten päämiehenä olkoon
Ahieser, Ammisaddain poika; 26 hänen osastonsa,
katselmuksessa olleet, on kuusikymmentäkaksi tuhatta
seitsemänsataa miestä. 27 Hänen viereensä leiriytyköön
Asserin sukukunta, ja Asserin jälkeläisten päämiehenä
olkoon Pagiel, Okranin poika; 28 hänen osastonsa,
katselmuksessa olleet, on neljäkymmentäyksi tuhatta
viisisataa miestä. 29 Sitten Naftalin sukukunta,
ja Naftalin jälkeläisten päämiehenä olkoon Ahira,
Eenanin poika; 30 hänen osastonsa, katselmuksessa
olleet, on viisikymmentäkolme tuhatta neljäsataa
miestä. 31 Daanin leirin katselmuksessa olleita on
siis kaikkiaan sata viisikymmentäseitsemän tuhatta
kuusisataa miestä. He lähtekööt liikkeelle viimeisenä
joukkona, lippukuntinensa." 32 Nämä olivat israelilaisten
katselmuksessa olleet, perhekunnittain; eri leirien
katselmuksessa olleita oli osastoittain kaikkiaan
kuusisataakolme tuhatta viisisataa viisikymmentä miestä.
33 Mutta leeviläisten katselmusta ei pidetty samalla kuin
muiden israelilaisten, sillä niin oli Herra Moosekselle
käskyn antanut. 34 Ja israelilaiset tekivät kaiken,
niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Niin he
leiriytyivät lippukunnittain, ja niin he lähtivät liikkeelle
kukin suvuittain ja perhekunnittain.

3 Tämä on kertomus Aaronin ja Mooseksen suvusta,
siihen aikaan kun Herra puhui Moosekselle Siinain
vuorella. 2 Nämä ovat Aaronin poikien nimet: Naadab,
esikoinen, Abihu, Eleasar ja Itamar. 3 Nämä ovat

Aaronin poikien, voideltujen pappien, nimet, niiden, jotka
olivat vihityt papinvirkaa toimittamaan. 4 Mutta Naadab
ja Abihu kuolivat Herran edessä tuodessaan vierasta
tulta Herran eteen Siinain erämaassa; ja heillä ei ollut
poikia. Niin Eleasar ja Iitamar toimittivat papinvirkaa
isänsä Aaronin edessä. 5 Ja Herra puhui Moosekselle
sanoen: 6 "Tuo Leevin sukukunta esille ja aseta se pappi
Aaronin eteen palvelemaan häntä. 7 Ja he hoitakoot
sekä hänen että koko kansan tehtäviä ilmestysmajan
edustalla, toimittakoot palvelusta asumuksessa. 8 Ja he
hoitakoot kaikkea ilmestysmajan kalustoa ja israelilaisten
tehtäviä, toimittakoot palvelusta asumuksessa. 9 Niin on
sinun annettava leeviläiset Aaronille ja hänen pojilleen;
antakoot israelilaiset heidät hänen haltuunsa, hänelle
palvelijoiksi. 10 Mutta Aaronin ja hänen poikiensa käske
hoitaa papinvirkansa. Syrjäinen, joka siihen ryhtyy,
surmattakoon." 11 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen:
12 "Katso, minä itse olen ottanut leeviläiset israelilaisten
keskuudesta israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan,
kaiken sijaan, joka avaa äidinkohdun; leeviläiset ovat
siis tulleet minun omikseni. 13 Sillä minun omani on
jokainen esikoinen. Sinä päivänä, jona minä surmasin
kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin itselleni
kaikki Israelin esikoiset, sekä ihmisten että karjan;
minun omani ne ovat. Minä olen Herra." 14 Ja Herra
puhui Moosekselle Siinain erämaassa sanoen: 15 "Pidä
leeviläisten katselmus perhekunnittain ja suvuittain;
kaikista miehenpuolista, kuukauden ikäisistä ja sitä
vanhemmista, pidä katselmus". 16 Ja Mooses piti
heistä katselmuksen Herran käskyn mukaan, niinkuin
hänelle oli määrätty. 17 Ja nämä olivat Leevin
poikien nimet: Geerson, Kehat ja Merari. 18 Ja nämä
olivat Geersonin poikien nimet, suvuittain: Libni ja
Siimei. 19 Ja Kehatin pojat olivat, suvuittain, Amram,
Jishar, Hebron ja Ussiel. 20 Ja Merarin pojat olivat,
suvuittain, Mahli ja Muusi. Nämä olivat Leevin suvut
perhekunnittain. 21 Geersonista polveutuivat libniläisten
suku ja siimeiläisten suku. Nämä olivat geersonilaisten
suvut. 22 Katselmuksessa olleita oli heitä, kaikkien
miehenpuolten, kuukauden ikäisten ja sitä vanhempien,
lukumäärän mukaan-näitä katselmuksessa olleita oli
seitsemäntuhatta viisisataa miestä. 23 Geersonilaisten
suvut leiriytyivät asumuksen taakse länteen päin. 24
Ja geersonilaisten perhekunta-päämies oli Eljasaf,
Laaelin poika. 25 Geersonin poikien hoidettavana
ilmestysmajassa oli asumus ja teltta, sen peite,
ilmestysmajan oven uudin 26 ja asumusta ja alttaria
ympäröivän esipihan ympärysverhot ja sen portin uudin
sekä sen köydet-kaikki ne palvelustehtävineen. 27
Kehatista polveutuivat amramilaisten suku, jisharilaisten
suku, hebronilaisten suku ja ussielilaisten suku. Nämä
olivat kehatilaisten suvut. 28 Miehenpuolten, kuukauden
ikäisten ja sitä vanhempien, lukumäärän mukaan oli
heitä kaikkiaan kahdeksantuhatta kuusisataa, jotka
hoitivat pyhäkössä suoritettavia tehtäviä. 29 Kehatilaisten
suvut leiriytyivät asumuksen sivulle etelään päin.
30 Ja kehatilaisten sukujen perhekunta-päämies oli
Elisafan, Ussielin poika. 31 Heidän hoidettavanaan
oli arkki, pöytä, seitsenhaarainen lamppu, alttarit ja
pyhä kalusto, jota jumalanpalveluksessa käytettiin, ynnä
esirippu-kaikkine palvelustehtävineen. 32 Ja leeviläisten
päämiesten esimies oli Eleasar, pappi Aaronin poika;
hän oli niiden päällysmies, jotka hoitivat tehtäviä
pyhäkössä. 33 Merarista polveutuivat mahlilaisten suku
ja muusilaisten suku. Nämä olivat Merarin suvut. 34
Katselmuksessa olleita oli heitä kaikkien miehenpuolten,
kuukauden ikäisten ja sitä vanhempien, lukumäärän
mukaan kuusituhatta kaksisataa. 35 Ja Merarin
sukujen perhekunta-päämies oli Suuriel, Abihailin
poika. He leiriytyivät asumuksen sivulle pohjoiseen
päin. 36 Ja Merarin poikien hoidettavaksi oli uskottu
asumuksen laudat, poikkitangot, pylväät ja jalustat sekä
kaikki sen kalusto-kaikki ne palvelustehtävineen; 37
niinikään ympärillä olevan esipihan pylväät jalustoinensa,
vaarnoinensa ja köysinensä. 38 Mutta asumuksen
eteen, itään päin, ilmestysmajan eteen, auringon
nousuun päin, leiriytyivät Mooses ja Aaron ynnä hänen
poikansa; heidän hoidettavanaan oli pyhäkkö, se,
mikä oli israelilaisten hoidettavana. Mutta syrjäinen,
joka ryhtyi siihen, oli surmattava. 39 Katselmuksessa
olleita leeviläisiä, joista Mooses ja Aaron Herran
käskyn mukaan pitivät katselmuksen suvuittain,
kaikkia miehenpuolia, kuukauden ikäisiä ja sitä
vanhempia, oli kaikkiaan kaksikymmentäkaksi tuhatta.
40 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Katsasta kaikki
israelilaisten miehenpuoliset esikoiset, kuukauden
ikäisistä ja sitä vanhemmista, ja laske heidän nimiensä
lukumäärä. 41 Ja ota minulle-minä olen Herra-
leeviläiset israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan
sekä myös leeviläisten karja israelilaisten karjan
kaikkien esikoisten sijaan." 42 Ja Mooses katsasti,
niinkuin Herra oli häntä käskenyt, kaikki israelilaisten
esikoiset. 43 Ja katselmuksessa olleita oli heitä,
kaikkia miehenpuolisia esikoisia, nimien lukumäärän
mukaan, kuukauden ikäisiä ja sitä vanhempia,
kaikkiaan kaksikymmentäkaksi tuhatta kaksisataa
seitsemänkymmentä kolme. 44 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 45 "Ota leeviläiset israelilaisten
kaikkien esikoisten sijaan ja leeviläisten karja heidän
karjansa sijaan, ja niin leeviläiset tulevat minun omikseni.
Minä olen Herra. 46 Mutta lunastukseksi noista
kahdestasadasta seitsemästäkymmenestä kolmesta,
jonka verran israelilaisten esikoisia on yli leeviläisten
määrän, 47 ota miestä kohti viisi sekeliä, ota ne
pyhäkkösekelin painon mukaan, kaksikymmentä geeraa
laskettuna sekeliin. 48 Ja anna se raha Aaronille

ja hänen pojillensa lunastukseksi niistä, joita on yli
leeviläisten määrän." 49 Ja Mooses otti lunastushinnan
niistä, joita oli yli leeviläisillä lunastettujen määrän. 50
Israelilaisten esikoisista hän otti tämän rahan, tuhat
kolmesataa kuusikymmentä viisi sekeliä pyhäkkösekelin
painon mukaan. 51 Ja Mooses antoi sen lunastushinnan
Aaronille ja hänen pojillensa Herran käskyn mukaan,
niinkuin Herra oli Moosesta käskenyt.

4 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen:
2 "Laske Leevin jälkeläisten joukosta Kehatin
jälkeläisten lukumäärä suvuittain ja perhekunnittain,
3 kolmikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat aina
viisikymmenvuotisiin saakka, kaikki, joiden on palveltava
toimittamalla askareita ilmestysmajassa. 4 Kehatin
poikien palvelustehtävänä ilmestysmajassa olkoon
tämä: huolenpito korkeasti-pyhistä. 5 Ja leirin liikkeelle
lähtiessä menkööt Aaron ja hänen poikansa ja
päästäkööt alas esiripun sekä peittäkööt sillä lain arkin;
6 sitten he pankoot sen päälle sireeninnahkapeitteen
ja levittäkööt päällimmäiseksi vaatteen, kokonaan
punasinisistä langoista tehdyn, ja asettakoot paikoilleen
sen korennot. 7 Ja näkyleipäpöydälle he levittäkööt
punasinisen vaatteen ja pankoot sen päälle vadit ja
kupit, maljat ja juomauhrikannut; ja ainainen leipä
olkoon myös sen päällä. 8 Sitten he levittäkööt näiden
päälle helakanpunaisen vaatteen ja peittäkööt sen
sireeninnahkapeitteellä ja asettakoot paikoilleen sen
korennot. 9 Ja he ottakoot punasinisen vaatteen ja
peittäkööt seitsenhaaraisen lampun lamppuineen,
lamppusaksineen, karstakuppeineen ja kaikkine
öljyastioineen, joita sen hoitamisessa käytetään.
10 Ja he kääriköot sen ja kaiken sen kaluston
sireeninnahkapeitteeseen ja pankoot kantopaareille.
11 Ja kultaiselle alttarille he levittäkööt punasinisen
vaatteen ja peittäkööt sen sireeninnahkapeitteellä ja
asettakoot paikoilleen sen korennot. 12 Ja he ottakoot
kaiken jumalanpalveluskaluston, jota pyhäkössä
käytetään, ja kääriköot sen punasiniseen vaatteeseen
ja peittäkööt sen sireeninnahkapeitteellä ja pankoot
kantopaareille. 13 Ja he puhdistakoot tuhasta alttarin
sekä levittäkööt sen päälle purppuranpunaisen
vaatteen 14 ja pankoot sen päälle kaiken kaluston,
jota alttarilla käytetään: hiilipannut, haarukat, lapiot ja
maljat, kaiken alttarikaluston; ja levittäkööt sen päälle
sireeninnahkapeitteen ja asettakoot paikoilleen sen
korennot. 15 Ja kun leirin lähtiessä liikkeelle Aaron
ja hänen poikansa ovat valmiiksi peittäneet pyhäkön
ja pyhäkön kaiken kaluston, niin tulkoot Kehatin pojat
kantamaan, mutta älköot koskeko pyhäkköön, etteivät
kuolisi. Tämä on ilmestysmajasta se, mikä on Kehatin
poikien kannettava. 16 Ja Eleasar, pappi Aaronin
poika, pitäköön huolen seitsenhaaraisen lampun
öljystä, hyvänhajuisesta suitsukkeesta, jokapäiväisestä
ruokauhrista ja voiteluöljystä; hän pitäköön huolen koko
asumuksesta ja kaikesta, mitä siinä on, pyhäköstä ja
sen kalustosta." 17 Ja Herra puhui Moosekselle ja
Aaronille sanoen: 18 "Älkää päästäkö kehatilaisten
sukuhaaraa häviämään leeviläisten joukosta. 19 Näin
siis tehkää heille, että he saisivat elää eivätkä kuolisi
lähestyessään kaikkeinpyhintä: Aaron ja hänen poikansa
menköot ja asettakoot heidät jokaisen tekemään
palvelustehtäväänsä ja kantamaan kannettavaansa; 20
mutta älköot nämä menkö katsomaan pyhiä esineitä,
älköot silmänräpäykseksikään, etteivät kuolisi." 21 Ja
Herra puhui Moosekselle sanoen: 22 "Laske myöskin
Geersonin jälkeläisten lukumäärä perhekunnittain ja
suvuittain; 23 pidä kolmikymmenvuotisten katselmus
ja sitä vanhempien, viisikymmenvuotisiin asti,
kaikkien, joiden on palveltava toimittamalla palvelusta
ilmestysmajassa. 24 Geersonilaissukujen tehtävänä
palveltaessa ja kannettaessa olkoon tämä: 25
he kantakoot asumuksen telttakankaan kaistat ja
ilmestysmajan, sen peitteen ja sireeninnahkapeitteen,
joka on sen päällä päällimmäisenä, sekä ilmestysmajan
oven uutimen 26 ja asumusta ja alttaria ympäröivän
esipihan ympärysverhot ja sen portin uutimen sekä
niiden köydet ja kaiken niiden hoitamiseen tarvittavan
kaluston; he toimittakoot kaiken, mitä siinä on tehtävä.
27 Aaronin ja hänen poikiensa käskyn mukaisesti
tapahtukoon kaikki geersonilaisten palvelus, mitä
hyvänsä he kantavat ja toimittavatkin, ja antakaa
heidän hoitoonsa kaikki heidän kannettavansa.
28 Tämä on geersonilaissukujen palvelustehtävä
ilmestysmajassa; ja he hoitakoot toimensa Itamarin,
pappi Aaronin pojan, johdolla. 29 Pidä Merarin
jälkeläisten katselmus suvuittain ja perhekunnittain;
30 pidä kolmikymmenvuotisten katselmus ja sitä
vanhempien, viisikymmenvuotisiin asti, kaikkien, joiden
on palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa.
31 Ja nämä ovat uskotut heille kannettaviksi heidän
toimittaessaan palvelusta ilmestysmajassa: asumuksen
laudat, sen poikkitangot, pylväät ja jalustat 32
sekä ympärillä olevan esipihan pylväät jalustoineen,
vaarnoineen ja köysineen, kaikki niiden kalusto ja
kaikki, mitä tarvitaan niiden hoitamiseen. Ja antakaa
heidän hoitoonsa nimeltä mainittuina ne kalut, joiden
kantaminen on heidän tehtävänään. 33 Tämä on
merarilaissukujen palvelustehtävä, mitä hyvänsä he
toimittavatkin ilmestysmajassa Itamarin, pappi Aaronin
pojan, johdolla." 34 Ja Mooses ja Aaron sekä kansan
päämiehet pitivät Kehatin jälkeläisten katselmuksen
suvuittain ja perhekunnittain, 35 kolmikymmenvuotisten
ja sitä vanhempien, aina viisikymmenvuotisiin asti,
kaikkien, joiden oli palveltava toimittamalla palvelusta
ilmestysmajassa. 36 Ja heitä, suvuittain katselmuksessa

olleita, oli kaksituhatta seitsemänsataa viisikymmentä.
37 Näin paljon oli kehatilaissuvuista katselmuksessa
olleita, kaikkia ilmestysmajassa palvelevia, joiden
katselmuksen Mooses ja Aaron pitivät sen käskyn
mukaisesti, jonka Herra oli Mooseksen kautta antanut.
38 Ja Geersonin jälkeläisiä, joiden katselmus pidettiin
suvuittain ja perhekunnittain, 39 kolmikymmenvuotisia
ja sitä vanhempia viisikymmenvuotisiin asti, kaikkia,
joiden oli palveltava toimittamalla palvelusta
ilmestysmajassa, 40 näitä katselmuksessa olleita oli
suvuittain ja perhekunnittain kaksituhatta kuusisataa
kolmekymmentä. 41 Näin paljon oli geersonilaisten
suvuista katselmuksessa olleita, kaikkia ilmestysmajassa
palvelevia, joiden katselmuksen Mooses ja Aaron
pitivät Herran käskyn mukaisesti. 42 Ja merarilaisten
suvuista oli niitä, joiden katselmus pidettiin suvuittain
ja perhekunnittain, 43 kolmikymmenvuotisia ja sitä
vanhempia viisikymmenvuotisiin asti, kaikkia, joiden oli
palveltava toimittamalla palvelusta ilmestysmajassa, 44
näitä, suvuittain katselmuksessa olleita, oli kolmetuhatta
kaksisataa. 45 Näin paljon oli merarilaisten suvuista
katselmuksessa olleita, joista Mooses ja Aaron pitivät
katselmuksen sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli
Mooseksen kautta antanut. 46 Kaikkia katselmuksessa
olleita leeviläisiä, joiden katselmuksen Mooses ja
Aaron ja Israelin päämiehet pitivät suvuittain ja
perhekunnittain, 47 kolmikymmenvuotisia ja sitä
vanhempia, viisikymmenvuotisiin asti, kaikkia, joiden oli
palveltava toimittamalla palvelusta ja kantamistyötä
ilmestysmajassa, 48 näitä katselmuksessa olleita oli
kahdeksantuhatta viisisataa kahdeksankymmentä. 49
Sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli Mooseksen
kautta antanut, määrättiin jokaiselle heistä oma
palvelustehtävänsä ja kantamistyönsä. Tämän
katselmuksen Mooses piti, niinkuin Herra oli häntä
käskenyt.

5 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Käske
israelilaisten karkoittaa leiristä jokainen pitalinen
ja jokainen vuotoa sairastava ja jokainen kuolleesta
saastunut. 3 Karkoittakaa sellaiset, sekä miehet että
naiset, leirin ulkopuolelle, etteivät he saastuttaisi leiriään,
jossa minä asun heidän keskellänsä." 4 Ja israelilaiset
tekivät niin ja karkoittivat heidät leirin ulkopuolelle;
niinkuin Herra oli puhunut Moosekselle, niin israelilaiset
tekivät. 5 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 6 "Puhu
israelilaisille: Jos mies tai nainen tekee rikkomuksen
minkä tahansa, jonka ihminen tekee menettelemällä
uskottomasti Herraa kohtaan, ja niin joutuu vikapääksi,
7 tunnustakoon hän rikkomuksensa, jonka on tehnyt, ja
maksakoon velkansa täyteen määrään sekä pankoon
siihen lisäksi viidennen osan sen arvosta ja antakoon
sen sille, jolle hän on velkaa. 8 Mutta jos hänellä
ei ole sukulunastajaa, jolle velka olisi maksettava,
maksettakoon velka Herralle, se on papille, ja sitä paitsi
sovitus-oinas, jolla toimitetaan syynalaiselle sovitus. 9 Ja
jokainen anti, mikä hyvänsä israelilaisten papille tuomista
pyhistä lahjoista, olkoon papin oma. 10 Ja jokaisen
pyhät lahjat olkoot papin omat; mitä joku antaa papille,
se olkoon papin oma." 11 Ja Herra puhui Moosekselle
sanoen: 12 "Puhu israelilaisille ja sano heille: jos jonkun
miehen vaimo on pettänyt miehensä ja ollut hänelle
uskoton 13 ja joku on maannut hänen kanssaan eikä
hänen miehensä ole saanut sitä tietää ja vaimo on saanut
sen salatuksi, vaikka hän on saastuttanut itsensä, eikä
ole todistajaa häntä vastaan eikä häntä ole teosta tavattu,
14 mutta luulevaisuuden henki on vallannut miehen ja
hän luulee vaimoansa, joka onkin saastuttanut itsensä,
tahi jos luulevaisuuden henki on vallannut miehen ja
hän luulee vaimoansa, vaikka tämä ei ole saastuttanut
itseänsä, 15 niin tuokoon mies vaimonsa papin eteen
ja uhrilahjana hänen puolestaan kymmenennen osan
eefa-mittaa ohrajauhoja, mutta älköön hän sen päälle
vuodattako öljyä älköönkä panko suitsuketta, sillä se on
luulevaisuusuhri, muistutusuhri, joka johdattaa muistoon
pahan teon. 16 Ja pappi tuokoon vaimon ja asettakoon
hänet Herran eteen. 17 Ja pappi ottakoon pyhää vettä
saviastiaan, ja sitten pappi ottakoon tomua asumuksen
lattialta ja pankoon veteen. 18 Ja pappi asettakoon
vaimon Herran eteen, päästäköön vaimon tukan hajalle
ja asettakoon hänen käsiinsä muistutusuhrin, se on
luulevaisuusuhrin, ja papin kädessä olkoon katkera
kirovesi. 19 Ja pappi vannottakoon vaimoa ja sanokoon
hänelle: 'Jos ei kukaan ole maannut sinun kanssasi etkä
ole pettänyt miestäsi saastuttamalla itseäsi, niin älköön
tämä katkera kirovesi sinua vahingoittako. 20 Mutta jos
olet pettänyt miehesi ja saastuttanut itsesi ja joku muu
kuin miehesi on maannut sinun kanssasi, 21 niin' -pappi
vannottakoon vaimoa kirovalalla ja pappi sanokoon
vaimolle-'tehköön Herra sinun nimesi kiroukseksi ja
sadatukseksi sinun kansasi keskuudessa, kuihduttakoon
Herra sinun lanteesi ja paisuttakoon vatsasi; 22 menköön
tämä kirovesi sinun sisuksiisi, niin että vatsasi paisuu
ja lanteesi kuihtuvat.' Ja vaimo sanokoon: 'Amen,
Amen'. 23 Ja pappi kirjoittakoon nämä kiroukset ja
huuhtokoon kirjoituksen kiroveteen. 24 Sitten hän
juottakoon vaimolla sen katkeran kiroveden, ja menköön
kirovesi häneen, tuskaksi hänelle. 25 Ja pappi ottakoon
vaimon kädestä luulevaisuusuhrin ja toimittakoon uhrin
heilutuksen Herran edessä ja tuokoon sen alttarille. 26
Ja pappi ottakoon uhrista kourallisen alttariuhriosaksi
ja polttakoon sen alttarilla ja juottakoon sitten vaimolla
veden. 27 Ja kun hän on juottanut vaimolla veden,
niin, jos hän on saastuttanut itsensä ja ollut miehelleen
uskoton, menee kirovesi häneen, hänelle tuskaksi, ja
hänen vatsansa paisuu ja lanteensa kuihtuvat, ja vaimon

nimi tulee kiroukseksi hänen kansansa keskuudessa.
28 Mutta jos vaimo ei ole saastuttanut itseänsä, vaan on
puhdas, ei hän vahingoitu, vaan pysyy hedelmällisenä.
29 Tämä on laki luulevaisuudesta. Jos vaimo pettää
miehensä ja saastuttaa itsensä, 30 tai jos jonkun valtaa
luulevaisuuden henki ja hän luulee vaimoansa, niin hän
asettakoon vaimonsa Herran eteen, ja pappi tehköön
vaimolle kaiken tämän lain mukaan. 31 Niin mies
olkoon syyllisyydestä vapaa, mutta vaimo kantakoon
syyllisyytensä."

6 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
israelilaisille ja sano heille: Kun mies tai nainen
tekee nasiirilupauksen vihkiytyäksensä Herralle, 3
niin pidättyköön hän viinistä ja väkijuomasta; älköön
juoko hapanviiniä tai hapanta juomaa älköönkä
mitään viinirypäleen mehua; älköön syökö tuoreita
älköönkä kuivia rypäleitä. 4 Niin kauan kuin hänen
nasiirilupauksensa kestää, älköön hän syökö mitään,
mikä viiniköynnöksestä saadaan, älköön edes raakiloita
tai köynnösten versoja. 5 Niin kauan kuin hänen
nasiirilupauksensa kestää, älköön partaveitsi koskettako
hänen päätänsä. Kunnes kuluu umpeen aika, joksi hän
on vihkiytynyt Herralle, hän olkoon pyhä ja kasvattakoon
päänsä hiukset pitkiksi. 6 Niin kauan kuin hän on Herralle
vihkiytynyt, älköön hän menkö kuolleen luo. 7 Älköön
hän saastuko edes isästänsä tai äidistänsä, veljestänsä
tai sisarestansa heidän kuoltuaan, sillä hänen päässään
on Jumalalle-vihkiytymisen merkki. 8 Niin kauan kuin
hänen nasiirilupauksensa kestää, hän on pyhä Herralle.
9 Jos joku odottamatta, äkkiarvaamatta kuolee hänen
läheisyydessään ja hän niin saastuttaa vihityn päänsä,
niin hän ajattakoon hiuksensa puhdistuspäivänään,
seitsemäntenä päivänä hän ajattakoon ne. 10
Ja kahdeksantena päivänä hän tuokoon kaksi
metsäkyyhkystä tai kaksi kyyhkysenpoikaa papille
ilmestysmajan ovelle. 11 Ja pappi uhratkoon toisen
syntiuhriksi ja toisen polttouhriksi ja toimittakoon hänelle
sovituksen kuolleen tähden tulleesta rikkomuksesta ja
pyhittäköön uudelleen hänen päänsä sinä päivänä. 12 Ja
hän vihkiytyköön uudelleen Herralle nasiirilupauksensa
ajaksi ja tuokoon vuoden vanhan karitsan vikauhriksi.
Mutta kulunut aika jääköön lukuunottamatta, koska hän
saastutti vihkimyksensä. 13 Ja tämä on nasiirilaki: Sinä
päivänä, jona hänen nasiirilupauksensa aika on kulunut
umpeen, tuotakoon hänet ilmestysmajan ovelle, 14 ja
hän tuokoon uhrilahjanansa Herralle vuoden vanhan
virheettömän karitsan polttouhriksi ja vuoden vanhan
virheettömän uuhikaritsan syntiuhriksi sekä virheettömän
oinaan yhteysuhriksi 15 ynnä korillisen lestyistä jauhoista
leivottuja happamattomia leipiä, öljyyn leivottuja kakkuja
ja öljyllä voideltuja happamattomia ohukaisia sekä niihin
kuuluvan ruoka-ja juomauhrin. 16 Ja pappi tuokoon
ne Herran eteen ja toimittakoon hänen syntiuhrinsa
ja polttouhrinsa. 17 Mutta oinaan hän uhratkoon
yhteysuhriksi Herralle ynnä korillisen happamattomia
leipiä; ja pappi toimittakoon myös hänen ruoka-ja
juomauhrinsa. 18 Ja nasiiri ajattakoon hiuksensa,
vihkiytymisensä merkin, ilmestysmajan ovella ja ottakoon
päänsä hiukset, vihkiytymisensä merkin, ja pankoon
ne tuleen, joka palaa yhteysuhrin alla. 19 Ja pappi
ottakoon oinaan keitetyn lavan ja korista happamattoman
kakun sekä happamattoman ohukaisen ja pankoon ne
nasiirin käsiin, senjälkeen kuin tämä on ajattanut pois
vihkiytymisensä merkin. 20 Ja pappi toimittakoon niiden
heilutuksen Herran edessä. Se olkoon pyhä lahja papille,
annettava heilutetun rintalihan ja anniksi annetun reiden
lisäksi. Sen jälkeen nasiiri saakoon juoda viiniä. 21
Tämä on laki nasiirista, joka tekee lupauksen, ja hänen
uhrilahjastaan, jonka hän uhraa Herralle vihkiytymisensä
tähden, sen lisäksi, mitä hän muuten saa hankituksi.
Tekemänsä lupauksen mukaan hän menetelköön näin,
noudattaen vihkiytymistään koskevaa lakia." 22 Ja
Herra puhui Moosekselle sanoen: 23 "Puhu Aaronille ja
hänen pojillensa ja sano: Siunatessanne israelilaisia
sanokaa heille: 24 Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon
sinua; 25 Herra valistakoon kasvonsa sinulle ja olkoon
sinulle armollinen; 26 Herra kääntäköön kasvonsa
sinun puoleesi ja antakoon sinulle rauhan. 27 Näin he
laskekoot minun nimeni israelilaisten ylitse, ja minä
siunaan heitä."

7 Kun nyt Mooses oli saanut pystytetyksi asumuksen ja
oli voidellut sen ja pyhittänyt sen kaikkine kalustoineen
ynnä alttarin kaikkine kalustoineen sekä voidellut ja
pyhittänyt ne, 2 niin Israelin ruhtinaat, perhekuntien
päämiehet, nimittäin heimoruhtinaat, katselmuksessa
olleiden esimiehet, 3 toivat lahjanansa Herran eteen
kuudet katetut vaunut ja kaksitoista raavasta, kaksi
ruhtinasta aina yhdet vaunut ja kukin ruhtinas härän;
ne he toivat asumuksen eteen. 4 Ja Herra sanoi
Moosekselle näin: 5 "Ota ne heiltä ilmestysmajan
palveluksessa käytettäviksi ja anna ne leeviläisille,
kullekin hänen palvelustehtävänsä mukaisesti". 6 Ja
Mooses otti vastaan vaunut ja raavaat ja antoi ne
leeviläisille. 7 Kahdet vaunut ja neljä raavasta hän antoi
Geersonin pojille heidän palvelustehtävänsä mukaisesti.
8 Ja neljät vaunut sekä kahdeksan raavasta hän
antoi Merarin pojille sen palvelustehtävän mukaisesti,
joka heidän oli suoritettava Iitamarin, pappi Aaronin
pojan, johdolla. 9 Mutta Kehatin pojille hän ei antanut
mitään, koska heidän hoidettavinaan oli pyhät esineet,
joita heidän oli olallaan kannettava. 10 Ja ruhtinaat
toivat vihkiäislahjoja alttaria varten sinä päivänä,
jona se voideltiin; ja ruhtinaat toivat lahjansa alttarin
eteen. 11 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Ruhtinaat
tuokoot yksitellen, kukin päivänänsä, uhrilahjansa alttarin

vihkiäisiin". **12** Ensimmäisenä päivänä toi uhrilahjansa
Nahson, Amminadabin poika, Juudan sukukunnasta.
13 Ja hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan
kolmenkymmenen sekelin painoinen, ja hopeamalja,
joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin
painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja
lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **14** kymmenen sekelin
painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **15** mullikka,
oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **16** kauris
syntiuhriksi **17** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi
oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa.
Tämä oli Nahsonin, Amminadabin pojan, uhrilahja.
18 Toisena päivänä Netanel, Suuarin poika, Isaskarin
ruhtinas, toi uhrilahjansa. **19** Hän toi uhrilahjanansa
hopeavadin, sadan kolmenkymmenen sekelin painoisen,
hopeamaljan, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **20** kymmenen
sekelin painoisen kultakupin, täynnä suitsuketta, **21**
mullikan, oinaan ja vuoden vanhan karitsan polttouhriksi,
22 kauriin syntiuhriksi **23** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta,
viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa
karitsaa. Tämä oli Netanelin, Suuarin pojan, uhrilahja.
24 Kolmantena päivänä Sebulonin jälkeläisten ruhtinas
Eliab, Heelonin poika: **25** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **26** kymmenen
sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **27**
mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **28**
kauris syntiuhriksi **29** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi
oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa.
Tämä oli Eliabin, Heelonin pojan, uhrilahja. **30** Neljäntenä
päivänä Ruubenin jälkeläisten ruhtinas Elisur, Sedeurin
poika: **31** hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan
kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka
painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin
painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja
lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **32** kymmenen sekelin
painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **33** mullikka,
oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **34** kauris
syntiuhriksi **35** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi
oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa.
Tämä oli Elisurin, Sedeurin pojan, uhrilahja. **36** Viidentenä
päivänä Simeonin jälkeläisten ruhtinas Selumiel,
Suurisaddain poika: **37** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **38** kymmenen
sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **39**
mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **40**
kauris syntiuhriksi **41** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi
oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa.
Tämä oli Selumielin, Suurisaddain pojan, uhrilahja.
42 Kuudentena päivänä Gaadin jälkeläisten ruhtinas
Eljasaf, Deguelin poika: **43** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **44** kymmenen
sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **45**
mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **46**
kauris syntiuhriksi **47** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta,
viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa
karitsaa. Tämä oli Eljasafin, Deguelin pojan, uhrilahja.
48 Seitsemäntenä päivänä Efraimin jälkeläisten ruhtinas
Elisama, Ammihudin poika: **49** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **50** kymmenen
sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **51**
mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **52**
kauris syntiuhriksi **53** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi
oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa.
Tämä oli Elisaman, Ammihudin pojan, uhrilahja. **54**
Kahdeksantena päivänä Manassen jälkeläisten ruhtinas
Gamliel, Pedasurin poika: **55** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **56** kymmenen
sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **57**
mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **58**
kauris syntiuhriksi **59** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi
oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa.
Tämä oli Gamlielin, Pedasurin pojan, uhrilahja. **60**
Yhdeksäntenä päivänä Benjaminin jälkeläisten ruhtinas
Abidan, Gideonin poika: **61** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **62** kymmenen
sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **63**
mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **64**
kauris syntiuhriksi **65** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta,
viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa
karitsaa. Tämä oli Abidanin, Gideonin pojan, uhrilahja.
66 Kymmenentenä päivänä Daanin jälkeläisten ruhtinas
Ahieser, Ammisaddain poika: **67** hänen uhrilahjanansa oli
hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen,
hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä
pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä
sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **68** kymmenen

sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **69** mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **70** kauris syntiuhriksi **71** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Ahieserin, Ammisaddain pojan, uhrilahja. **72** Yhdentenätoista päivänä Asserin jälkeläisten ruhtinas Pagiel, Okranin poika: **73** hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **74** kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **75** mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **76** kauris syntiuhriksi **77** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Pagielin, Okranin pojan, uhrilahja. **78** Kahdentenatoista päivänä Naftalin jälkeläisten ruhtinas Ahira, Eenanin poika: **79** hänen uhrilahjanansa oli hopeavati, sadan kolmenkymmenen sekelin painoinen, hopeamalja, joka painoi seitsemänkymmentä sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan, molemmat täynnä öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja ruokauhriksi, **80** kymmenen sekelin painoinen kultakuppi, täynnä suitsuketta, **81** mullikka, oinas ja vuoden vanha karitsa polttouhriksi, **82** kauris syntiuhriksi **83** ja yhteysuhriksi kaksi raavasta, viisi oinasta, viisi kaurista ja viisi vuoden vanhaa karitsaa. Tämä oli Ahiran, Eenanin pojan, uhrilahja. **84** Nämä olivat ne vihkiäislahjat, jotka Israelin ruhtinaat antoivat alttaria varten sinä päivänä, jona se voideltiin: kaksitoista hopeavatia, kaksitoista maljaa, kaksitoista kultakuppia, **85** kukin hopeavati sadan kolmenkymmenen sekelin ja kukin malja seitsemänkymmenen sekelin painoinen; näissä astioissa oli siis hopeata yhteensä kaksituhatta neljäsataa sekeliä pyhäkkösekelin painon mukaan. **86** Kultakuppeja oli kaksitoista, täynnä suitsuketta, kukin kuppi kymmenen sekelin painoinen pyhäkkösekelin painon mukaan; kupeissa oli siis kultaa yhteensä sata kaksikymmentä sekeliä. **87** Polttouhrieläimiä oli yhteensä: kaksitoista härkää, kaksitoista oinasta, kaksitoista vuoden vanhaa karitsaa ynnä niihin kuuluva ruokauhri; ja syntiuhrikauriita oli kaksitoista. **88** Yhteysuhrieläimiä oli yhteensä: kaksikymmentä neljä härkää, kuusikymmentä oinasta, kuusikymmentä kaurista ja kuusikymmentä vuoden vanhaa karitsaa. Nämä olivat ne vihkiäislahjat, jotka annettiin alttaria varten, sen jälkeen kuin se oli voideltu. **89** Ja kun Mooses meni ilmestysmajaan puhumaan Herran kanssa, kuuli hän äänen, joka puhutteli häntä lain arkin päällä olevalta armoistuimelta, molempien kerubien väliltä; ja Herra puhui hänelle.

8 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: **2** "Puhu Aaronille ja sano hänelle: Kun nostat lamput paikoilleen, niin valaiskoot ne seitsemän lamppua seitsenhaaraisen lampun edustaa". **3** Ja Aaron teki niin; hän nosti lamput valaisemaan seitsenhaaraisen lampun edustaa, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. **4** Ja näin oli seitsenhaarainen lamppu tehty: se oli kullasta, kohotakoista tekoa; sen jalka ja kukkalehdetkin olivat kohotakoista tekoa. Aivan sen kaavan mukaan, jonka Herra oli Moosekselle näyttänyt, hän teki seitsenhaaraisen lampun. **5** Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: **6** "Ota leeviläiset israelilaisten keskuudesta ja puhdista heidät. **7** Ja puhdistaaksesi heidät tee näin: Pirskoita heihin synnistä puhdistavaa vettä, ja ajattakoot he koko ruumiinsa partaveitsellä ja peskööt vaatteensa ja puhdistakoot itsensä. **8** Ja sitten he ottakoot mullikan sekä siihen kuuluvana ruokauhrina öljyllä sekoitettuja lestyjä jauhoja; ja ota toinen mullikka syntiuhriksi. **9** Tuo sitten leeviläiset ilmestysmajan eteen sekä kokoa kaikki Israelin kansa. **10** Ja kun olet tuonut leeviläiset Herran eteen, laskekoot israelilaiset kätensä leeviläisten päälle, **11** ja Aaron toimittakoon leeviläisille israelilaisten puolesta heilutuksen Herran edessä, että he kelpaisivat Herran palvelukseen. **12** Mutta leeviläiset laskekoot kätensä mullikkain pään päälle, ja valmista toinen syntiuhriksi ja toinen polttouhriksi Herralle, toimittaaksesi sovituksen leeviläisille. **13** Aseta sitten leeviläiset Aaronin ja hänen poikiensa eteen ja toimita heille heilutus Herran edessä. **14** Erota leeviläiset israelilaisten keskuudesta, että leeviläiset olisivat minun omani. **15** Ja senjälkeen leeviläiset menkööt palvelemaan ilmestysmajaa, kun sinä olet puhdistanut heidät ja toimittanut heille heilutuksen. **16** Sillä he ovat kokonaan annetut minun omikseni israelilaisten keskuudesta; kaiken sen sijaan, joka avaa äidinkohdun, israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan, minä olen heidät ottanut omikseni. **17** Sillä jokainen esikoinen israelilaisten keskuudessa, niin ihmisten kuin karjankin, on minun omani; sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin heidät itselleni. **18** Ja minä otin leeviläiset israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan. **19** Ja minä annoin leeviläiset Aaronille ja hänen pojillensa palvelijoiksi, israelilaisten keskuudesta, suorittamaan israelilaisten puolesta palvelusta ilmestysmajassa ja toimittamaan israelilaisille sovitusta; ja niin israelilaisia ei kohtaa rangaistus siitä, että lähestyvät pyhäkköä. **20** Mooses ja Aaron ja koko Israelin kansa tekivät leeviläisille kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle leeviläisistä käskyn antanut; niin israelilaiset heille tekivät. **21** Ja leeviläiset puhdistautuivat synnistä ja pesivät vaatteensa. Ja Aaron toimitti heille heilutuksen Herran edessä, ja Aaron toimitti heille sovituksen heidän puhdistamiseksensa. **22** Ja senjälkeen leeviläiset menivät toimittamaan palvelustansa ilmestysmajassa Aaronin ja hänen poikiensa edessä. Niinkuin Herra oli Moosekselle leeviläisistä käskyn antanut, niin heille tehtiin. **23** Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: **24** "Tämä

olkoon voimassa leeviläisistä: Kahdenkymmenen viiden
vuoden ikäiset ja sitä vanhemmat menkööt palvelemaan
ja toimittamaan palvelusta ilmestysmajassa. 25
Mutta viidennestäkymmenennestä ikävuodesta alkaen
leeviläinen olkoon palveluksesta vapaa älköönkä enää
palvelko, 26 vaan auttakoon veljiään ilmestysmajassa
heidän tehtäviensä hoitamisessa, mutta palvelusta hän
älköön enää toimittako. Järjestä näin leeviläisille heidän
tehtävänsä."

9 Ja Herra puhui Moosekselle Siinain erämaassa
toisena vuotena siitä, kun he olivat lähteneet
Egyptin maasta, sen vuoden ensimmäisessä kuussa,
sanoen: 2 "Israelilaiset viettäkööt pääsiäisen
määräaikanansa. 3 Tämän kuukauden neljäntenätoista
päivänä, iltahämärässä, viettäkää se määräaikanansa;
kaikkien sitä koskevien käskyjen ja säädösten mukaan
se viettäkää." 4 Ja Mooses käski israelilaisten
viettää pääsiäistä. 5 Niin he viettivät pääsiäisen
ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista
päivänä, iltahämärässä, Siinain erämaassa; israelilaiset
tekivät kaiken, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut. 6 Mutta siellä oli miehiä, jotka olivat saastuneet
kuolleesta eivätkä voineet viettää pääsiäistä sinä
päivänä. Niin he astuivat sinä päivänä Mooseksen
ja Aaronin eteen. 7 Ja miehet sanoivat hänelle:
"Me olemme saastuneet kuolleesta; miksi meidät
estetään tuomasta Herralle uhrilahjaa määräaikanansa
israelilaisten keskuudessa?" 8 Ja Mooses sanoi
heille: "Jääkää tähän, minä menen kuulemaan,
mitä Herra teistä säätää". 9 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 10 "Puhu israelilaisille näin: Jos
joku teistä tai teidän jälkeläisistänne on saastunut
kuolleesta tai on kaukana matkalla, viettäköön kuitenkin
pääsiäistä Herran kunniaksi; 11 viettäkööt sitä toisen
kuukauden neljäntenätoista päivänä, iltahämärässä.
Happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa he
syökööt pääsiäislampaan. 12 Älkööt he jättäkö siitä
mitään seuraavaan aamuun älköötkä siitä luuta rikkoko.
Kaikkien pääsiäistä koskevien käskyjen mukaan he
viettäkööt sitä. 13 Mutta se mies, joka on puhdas
eikä ole matkoilla ja kuitenkin jättää pääsiäisen
viettämättä, hävitettäköön kansastansa, koska hän ei
tuonut uhrilahjaa Herralle määräaikanansa; se mies
joutuu syynalaiseksi. 14 Ja jos muukalainen asuu
teidän luonanne ja tahtoo viettää pääsiäistä Herran
kunniaksi, viettäköön sen pääsiäistä koskevien käskyjen
ja säädösten mukaan; samat käskyt olkoot teillä, niin
muukalaisella kuin maassa syntyneelläkin." 15 Mutta
sinä päivänä, jona asumus pystytettiin, peitti pilvi
asumuksen, lain majan, ja illalla näkyi asumuksen
päällä niinkuin tulenhohde, ja aina aamuun asti. 16
Niin oli aina: pilvi peitti sen päivällä ja tulenhohde
yöllä. 17 Ja niin usein kuin pilvi kohosi majan päältä,
lähtivät israelilaiset liikkeelle; ja mihin pilvi laskeutui,
siihen israelilaiset leiriytyivät. 18 Herran käskyn mukaan
israelilaiset lähtivät liikkeelle, ja Herran käskyn mukaan
israelilaiset leiriytyivät. He olivat leiriytyneinä, niin kauan
kuin pilvi pysyi asumuksen päällä. 19 Ja kun pilvi
viipyi asumuksen päällä useampia päiviä, noudattivat
israelilaiset, mitä Herra oli käskenyt heidän noudattaa,
eivätkä lähteneet liikkeelle. 20 Mutta joskus pilvi viipyi
asumuksen päällä vain muutamia päiviä; silloinkin he
Herran käskyn mukaan olivat leiriytyneinä ja lähtivät
Herran käskyn mukaan liikkeelle. 21 Ja joskus pilvi
pysyi paikallaan vain illasta aamuun ja kohosi aamulla;
silloinkin he lähtivät liikkeelle. Tahi jos pilvi pysyi päivän
ja yön ja sitten kohosi, niin he lähtivät liikkeelle. 22 Tahi
kun pilvi viipyi pysyen asumuksen päällä pari päivää tai
kuukauden tai vielä pitemmän ajan, niin olivat israelilaiset
leiriytyneinä eivätkä lähteneet liikkeelle; mutta kun se
kohosi, lähtivät he liikkeelle. 23 Herran käskyn mukaan
he leiriytyivät ja Herran käskyn mukaan he lähtivät
liikkeelle. He noudattivat, mitä Herra Mooseksen kautta
oli käskenyt heidän noudattaa.

10 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Tee
itsellesi kaksi hopeatorvea, tee ne kohotakoista
tekoa, käyttääksesi niitä kansan kokoonkutsumiseen ja
leirien liikkeelle-panemiseen. 3 Kun niihin molempiin
puhalletaan, kokoontukoon sinun luoksesi koko
kansa ilmestysmajan oven eteen. 4 Mutta kun
ainoastaan toiseen puhalletaan, kokoontukoot sinun
luoksesi ruhtinaat, Israelin heimojen päämiehet. 5
Mutta kun puhallatte hälytyssoiton, silloin lähteköötä
itään päin leiriytyneet leirit liikkeelle. 6 Ja
kun toistamiseen puhallatte hälytyssoiton, lähteköötä
etelään päin leiriytyneet leirit liikkeelle. Hälytyssoitto
puhallettakoon liikkeelle lähdettäessä. 7 Mutta
seurakuntaa kokoonkutsuttaessa puhaltakaa torveen,
hälytyssoittoa soittamatta. 8 Ja Aaronin pojat, papit,
puhaltakoot näitä torvia. Tämä olkoon teille ikuinen
säädös sukupolvesta sukupolveen. 9 Ja kun te
maassanne lähdette taisteluun vihollista vastaan, joka
teitä ahdistaa, niin soittakaa torvilla hälytys; silloin
te muistutte Herran, teidän Jumalanne, mieleen ja
pelastutte vihollisistanne. 10 Ja ilopäivinänne sekä
juhlinanne ynnä uudenkuun päivinä puhaltakaa torviin
uhratessanne poltto-ja yhteysuhrejanne, niin ne saattavat
teidän Jumalanne muistamaan teitä. Minä olen Herra,
teidän Jumalanne." 11 Toisen vuoden toisen kuukauden
kahdentenakymmenentenä päivänä pilvi kohosi lain
asumuksen päältä. 12 Silloin israelilaiset lähtivät
liikkeelle, leiri leirin jälkeen, Siinain erämaasta; ja pilvi
pysähtyi Paaranin erämaassa. 13 Niin he ensi kerran
lähtivät liikkeelle sillä tavoin, kuin Herra oli Mooseksen
kautta käskenyt. 14 Juudan jälkeläisten leirin lippukunta
lähti ensimmäisenä joukkona liikkeelle osastoittain,

ja tätä osastoa johti Nahson, Amminadabin poika.
15 Ja Isaskarin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti
Netanel, Suuarin poika. 16 Ja Sebulonin jälkeläisten
sukukuntaosastoa johti Eliab, Heelonin poika. 17 Ja
kun asumus oli purettu, niin lähtivät liikkeelle Geersonin
pojat ja Merarin pojat, jotka kantoivat asumusta.
18 Sitten lähti Ruubenin leirin lippukunta liikkeelle
osastoittain, ja tätä osastoa johti Elisur, Sedeurin poika.
19 Ja Simeonin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti
Selumiel, Suurisaddain poika. 20 Ja Gaadin jälkeläisten
sukukuntaosastoa johti Eljasaf, Deguelin poika. 21
Sitten lähtivät kehatilaiset liikkeelle kantaen pyhiä
esineitä. Ja asumus pantiin pystyyn, ennenkuin he
saapuivat perille. 22 Sitten lähti Efraimin jälkeläisten leirin
lippukunta liikkeelle osastoittain, ja tätä osastoa johti
Elisama, Ammihudin poika. 23 Manassen jälkeläisten
sukukuntaosastoa johti Gamliel, Pedasurin poika. 24
Benjaminin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti Abidan,
Gideonin poika. 25 Sitten lähti Daanin jälkeläisten
leirin lippukunta liikkeelle kaikkien leirien jälkijoukkona,
osastoittain, ja tätä osastoa johti Ahieser, Ammisaddain
poika. 26 Asserin jälkeläisten sukukuntaosastoa johti
Pagiel, Okranin poika. 27 Ja Naftalin jälkeläisten
sukukuntaosastoa johti Ahira, Eenanin poika. 28
Tällainen oli israelilaisten liikkeellelähtö osastoittain; niin
he lähtivät liikkeelle. 29 Ja Mooses puhui Hoobabille,
midianilaisen Reguelin, Mooseksen apen, pojalle: "Me
lähdemme siihen paikkaan, josta Herra on sanonut:
'Sen minä annan teille'. Lähde meidän kanssamme, niin
me palkitsemme sinut hyvin, sillä Herra on luvannut
hyvää Israelille." 30 Mutta hän vastasi hänelle: "En
lähde, vaan minä menen omaan maahani ja sukuni
luo". 31 Niin Mooses sanoi: "Älä jätä meitä, sillä sinähän
tiedät, mihin meidän sopii leiriytyä erämaassa; rupea siis
meille oppaaksi. 32 Jos lähdet meidän kanssamme, niin
me annamme sinun saada osasi siitä hyvästä, minkä
Herra meille suo." 33 Niin he lähtivät liikkeelle Herran
vuoren luota ja vaelsivat kolme päivänmatkaa. Ja Herran
liitonarkki kulki heidän edellänsä kolme päivänmatkaa
etsimässä heille levähdyspaikkaa. 34 Ja Herran pilvi
oli heidän päällänsä päivällä, kun he lähtivät leiristä
liikkeelle. 35 Ja kun arkki lähti liikkeelle, niin Mooses
lausui: "Nouse, Herra, hajaantukoot sinun vihollisesi,
ja sinun vihamiehesi paetkoot sinua". 36 Ja kun arkki
laskettiin maahan, lausui hän: "Palaja, Herra, Israelin
heimojen kymmentuhansien tykö".

11 Mutta kansa tuskitteli, ja se oli paha Herran
korvissa. Kun Herra sen kuuli, vihastui hän,
ja Herran tuli syttyi heidän keskellään, ja se kulutti
ulommaisen osan leiriä. 2 Silloin kansa huusi Moosesta,
ja Mooses rukoili Herraa; niin tuli alkoi sammua. 3 Ja
sen paikan nimeksi pantiin Tabeera, koska Herran tuli
oli siellä syttynyt heidän keskellään. 4 Mutta heidän
keskuuteensa kerääntyneessä hylkyväessä heräsivät
himot, ja niin israelilaisetkin rupesivat jälleen itkemään,
sanoen: "Voi jospa meillä olisi lihaa syödäksemme!
5 Me muistelemme kaloja, joita söimme Egyptissä
ilmaiseksi, kurkkuja, melooneja, ruoholaukkaa, sipulia ja
kynsilaukkaa. 6 Mutta nyt me näännymme, sillä eihän
täällä ole mitään; emme saa nähdäkään muuta kuin
tuota mannaa." 7 Ja manna oli korianderin siemenen
kaltaista ja bedellion-pihkan näköistä. 8 Kansa samoili
sitä kokoamassa ja jauhoi sitä käsikivillä tai survoi
huhmaressa; sitten he keittivät sitä padassa ja valmistivat
siitä kaltiaisia. Ja sen maku oli samanlainen kuin
öljyleivoksen. 9 Ja kasteen laskeutuessa yöllä leiriin
laskeutui mannakin siihen. 10 Ja Mooses kuuli, kuinka
kansa, joka suku, itki, kukin majansa ovella; niin Herra
vihastui kovin, ja myös Mooseksen silmissä se oli paha.
11 Ja Mooses sanoi Herralle: "Miksi olet tehnyt niin
pahoin palvelijallesi, ja miksi en ole saanut armoa sinun
silmiesi edessä, koska olet pannut kaiken tämän kansan
minun taakakseni? 12 Olenko minä kaiken tämän
kansan äiti tai isä, koska käsket minua kantamaan sitä
sylissäni, niinkuin hoitaja kantaa imeväistä lasta, siihen
maahan, jonka olet valalla vannoen luvannut heidän
isillensä? 13 Mistä minulla on lihaa antaa kaikelle tälle
kansalle, kun he ahdistavat minua itkullaan sanoen:
'Anna meille lihaa syödäksemme'? 14 En minä jaksa
yksinäni kantaa koko tätä kansaa, sillä se on minulle
liian raskas. 15 Ja jos näin aiot kohdella minua, niin
surmaa minut mieluummin, jos olen saanut armon
sinun silmiesi edessä, ja päästä minut näkemästä
tätä kurjuutta." 16 Silloin Herra puhui Moosekselle:
"Kutsu kokoon minua varten seitsemänkymmentä miestä
Israelin vanhimpia, jotka tiedät kansan vanhimmiksi
ja päällysmiehiksi; tuo heidät ilmestysmajalle, ja he
asettukoot sinne sinun kanssasi. 17 Minä sitten astun
alas ja puhun siellä sinun kanssasi ja otan henkeä,
joka sinussa on, ja annan heille; siten he voivat auttaa
sinua tuon kansataakan kantamisessa, ettei sinun
tarvitse sitä yksinäsi kantaa. 18 Mutta kansalle sano:
Pyhittäytykää huomiseksi, niin saatte syödä lihaa, koska
itkitte Herran kuullen, sanoen: 'Voi, jospa meillä olisi
lihaa syödäksemme! Egyptissä meidän oli hyvä olla.'
Herra antaa nyt teille lihaa syödäksenne. 19 Eikä siinä
ole teille syömistä ainoastaan päiväksi tai kahdeksi,
tai viideksi tai kymmeneksi tai kahdeksikymmeneksi
päiväksi, 20 vaan kuukauden päiviksi, kunnes ette
enää siedä sen hajua ja se iljettää teitä. Sillä te olette
pitäneet halpana Herran, joka on teidän keskellänne, ja
itkeneet hänen edessänsä sanoen: 'Miksi lähdimmekään
Egyptistä!" 21 Mooses vastasi: "Kuusisataa tuhatta
jalkamiestä on sitä kansaa, jonka keskuudessa minä
elän, ja kuitenkin sinä sanot: 'Minä annan heille lihaa,
niin että heillä on sitä syödä kuukauden päivät'. 22 Onko

lampaita ja raavaita teurastettaviksi heille, niin että heille
riittää, vai kootaanko heille kaikki meren kalat, niin että
heille riittää?" 23 Mutta Herra sanoi Moosekselle: "Onko
Herran käsi lyhyt? Nyt saat nähdä, toteutuuko sinulle
minun sanani vai eikö." 24 Niin Mooses meni ulos ja
kertoi kansalle Herran sanat. Sitten hän kutsui kokoon
seitsemänkymmentä miestä kansan vanhimpia ja asetti
heidät majan ympärille. 25 Silloin Herra astui alas
pilvessä ja puhutteli häntä, otti henkeä, joka hänessä oli,
ja antoi sitä niille seitsemällekymmenelle vanhimmalle.
Kun henki laskeutui heihin, niin he joutuivat hurmoksiin,
mutta sen jälkeen he eivät enää siihen joutuneet. 26
Mutta leiriin oli heitä jäänyt kaksi miestä, toisen nimi oli
Eldad ja toisen nimi Meedad. Heihinkin henki laskeutui,
sillä hekin olivat luetteloon merkityt, vaikka eivät olleet
lähteneet majalle; nämä joutuivat leirissä hurmoksiin. 27
Silloin riensi muuan nuorukainen ja ilmoitti Moosekselle
sanoen: "Eldad ja Meedad ovat joutuneet hurmoksiin
leirissä". 28 Mutta Joosua, Nuunin poika, joka oli
ollut Mooseksen palvelija nuoruudestaan asti, puuttui
puheeseen sanoen: "Oi, herrani Mooses, kiellä heitä!"
29 Mutta Mooses vastasi hänelle: "Oletko kateellinen
minun puolestani? Oi, jospa koko Herran kansa olisi
profeettoja, niin että Herra antaisi henkensä heihin!" 30
Sitten Mooses siirtyi takaisin leiriin ja hänen kanssaan
Israelin vanhimmat. 31 Mutta Herran lähettämä tuuli
nousi ja ajoi edellään viiriäisiä mereltä päin ja painoi niitä
leiriin päivänmatkan laajuudelta joka suunnalle leiristä,
lähes kahden kyynärän korkeuteen maasta. 32 Silloin
kansa ryhtyi kokoamaan viiriäisiä ja kokosi niitä koko
sen päivän ja koko yön ja koko seuraavan päivän. Vähin
määrä, jonka joku sai kootuksi, oli kymmenen hoomer-
mittaa. Ja he levittivät niitä pitkin leiriä kuivamaan. 33
Mutta lihan vielä ollessa heidän hampaissaan, ennenkuin
se oli syöty loppuun, syttyi Herran viha kansaa kohtaan,
ja Herra tuotti kansalle hyvin suuren surman. 34 Ja sen
paikan nimeksi pantiin Kibrot-Hattaava, koska sinne
haudattiin kansasta ne, jotka olivat antautuneet halunsa
valtaan. 35 Kibrot-Hattaavasta kansa lähti liikkeelle
Haserotia kohti ja pysähtyi Haserotiin.

12 Mutta Mirjam ja Aaron parjasivat Moosesta
etiopialaisen naisen tähden, jonka hän oli
ottanut vaimokseen; sillä hän oli ottanut vaimokseen
etiopialaisen naisen. 2 Ja he sanoivat: "Ainoastaan
Mooseksen kauttako Herra puhuu? Eikö hän puhu
myös meidän kauttamme?" Ja Herra kuuli sen. 3 Mutta
Mooses oli sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan
muu ihminen maan päällä. 4 Niin Herra sanoi äkisti
Moosekselle ja Aaronille ja Mirjamille: "Menkää te kaikki
kolme ilmestysmajalle". Ja he menivät kaikki kolme
sinne. 5 Silloin Herra astui alas pilvenpatsaassa, asettui
majan ovelle ja kutsui Aaronia ja Mirjamia; molemmat
menivät sinne. 6 Ja Herra sanoi: "Kuulkaa minun sanani.
Jos keskuudessanne on profeetta, niin minä ilmestyn
hänelle näyssä, puhun hänen kanssaan unessa. 7 Niin
ei ole minun palvelijani Mooses, hän on uskollinen koko
minun talossani; 8 hänen kanssaan minä puhun suusta
suuhun, avoimesti enkä peitetyin sanoin, ja hän saa
katsella Herran muotoa. Miksi ette siis peljänneet puhua
minun palvelijaani Moosesta vastaan?" 9 Ja Herran viha
syttyi heitä kohtaan, ja hän meni pois. 10 Kun pilvi oli
poistunut majan päältä, niin katso, Mirjam oli lumivalkea
pitalista; ja Aaron kääntyi Mirjamiin päin, ja katso, tämä
oli pitalinen. 11 Silloin Aaron sanoi Moosekselle: "Oi,
herrani! Älä pane meidän päällemme syntiä, jonka
olemme tyhmyydessä tehneet. 12 Älä anna hänen jäädä
kuolleen sikiön kaltaiseksi, jonka ruumis on puoleksi
mädännyt, kun se äitinsä kohdusta tulee." 13 Silloin
Mooses huusi Herran puoleen sanoen: "Oi, Jumala!
Paranna hänet!" 14 Herra vastasi Moosekselle: "Jos
hänen isänsä olisi sylkenyt häntä silmille, eikö hänen
olisi ollut hävettävä seitsemän päivää? Olkoon hän nyt
suljettuna ulos leiristä seitsemän päivää, ja sitten hän
pääsköön takaisin." 15 Niin Mirjam oli suljettuna ulos
leiristä seitsemän päivää, eikä kansa lähtenyt liikkeelle,
ennenkuin Mirjam oli tuotu takaisin. 16 Sen jälkeen
kansa lähti liikkeelle Haserotista ja leiriytyi Paaranin
erämaahan.

13 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Lähetä
miehiä vakoilemaan Kanaanin maata, jonka minä
annan israelilaisille; lähettäkää mies kustakin isien
sukukunnasta, ainoastaan niitä, jotka ovat ruhtinaita
heidän keskuudessaan". 3 Niin Mooses lähetti heidät
Paaranin erämaasta Herran käskyn mukaan; kaikki ne
miehet olivat israelilaisten päämiehiä. 4 Ja nämä olivat
heidän nimensä: Ruubenin sukukunnasta Sammua,
Sakkurin poika, 5 Simeonin sukukunnasta Saafat,
Hoorin poika, 6 Juudan sukukunnasta Kaaleb, Jefunnen
poika, 7 Isaskarin sukukunnasta Jigal, Joosefin poika,
8 Efraimin sukukunnasta Hoosea, Nuunin poika, 9
Benjaminin sukukunnasta Palti, Raafun poika, 10
Sebulonin sukukunnasta Gaddiel, Soodin poika, 11
Manassen sukukunnasta Joosefin sukukuntaa Gaddi,
Suusin poika, 12 Daanin sukukunnasta Ammiel, Gemallin
poika, 13 Asserin sukukunnasta Setur, Miikaelin poika,
14 Naftalin sukukunnasta Nahbi, Vofsin poika, 15
Gaadin sukukunnasta Genuel, Maakin poika. 16
Nämä olivat niiden miesten nimet, jotka Mooses lähetti
maata vakoilemaan. Mutta Mooses kutsui Hoosean,
Nuunin pojan, Joosuaksi. 17 Ja lähettäessään heidät
vakoilemaan Kanaanin maata Mooses sanoi heille:
"Lähtekää nyt Etelämaahan ja nouskaa vuoristoon 18 ja
katselkaa, minkälainen maa on ja minkälainen kansa,
joka siinä asuu, onko se voimakas vai heikko, onko
sitä vähän vai paljon, 19 ja minkälainen maa on, jossa
se asuu, onko se hyvä vai huono, ja minkälaiset ne

kaupungit ovat, joissa se asuu, avonaisia kyliäkö vai
varustettuja kaupunkeja, 20 ja minkälaista on maa,
lihavaa vai laihaa, onko siinä puita vai ei. Ja olkaa
rohkealla mielellä ja ottakaa mukaanne sen maan
hedelmiä." Oli näet se aika, jolloin ensimmäiset rypäleet
kypsyivät. 21 Niin he lähtivät sinne ja vakoilivat maata
Siinin erämaasta Rehobiin asti, josta mennään Hamatiin.
22 Ja he lähtivät Etelämaahan ja tulivat Hebroniin, jossa
asuivat Ahiman, Seesai ja Talmai, Anakin jälkeläiset.
Mutta Hebron oli rakennettu seitsemän vuotta ennen
Egyptin Sooania. 23 Ja he tulivat Rypälelaaksoon; sieltä
he leikkasivat viiniköynnöksen, jossa oli rypäleterttu, ja
kahden miehen täytyi kantaa sitä korennolla; samoin
he ottivat granaattiomenia ja viikunoita. 24 Se paikka
nimitettiin Rypälelaaksoksi, rypäleen tähden, jonka
israelilaiset sieltä leikkasivat. 25 Ja he palasivat maata
vakoilemasta neljänkymmenen päivän kuluttua. 26 He
vaelsivat ja tulivat Mooseksen, Aaronin ja kaiken Israelin
kansan luo Paaranin erämaahan Kaadekseen. Ja he
tekivät heille ja kaikelle kansalle selkoa matkastaan ja
näyttivät heille sen maan hedelmiä. 27 Ja he kertoivat
hänelle sanoen: "Me menimme siihen maahan, jonne
meidät lähetit. Ja se tosiaankin vuotaa maitoa ja
mettä, ja tällaisia ovat sen hedelmät. 28 Mutta kansa,
joka siinä maassa asuu, on voimallista, ja kaupungit
ovat lujasti varustettuja ja hyvin suuria; näimmepä
siellä Anakin jälkeläisiäkin. 29 Amalekilaiset asuvat
Etelämaassa ja heettiläiset, jebusilaiset ja amorilaiset
asuvat vuoristossa, ja kanaanilaiset asuvat meren
rannalla ja Jordanin varsilla." 30 Ja Kaaleb koitti
tyynnyttää kansaa napisemasta Moosesta vastaan ja
sanoi: "Menkäämme sittenkin sinne ja ottakaamme se
haltuumme, sillä varmasti me sen voitamme". 31 Mutta
ne miehet, jotka olivat käyneet hänen kanssaan siellä,
sanoivat: "Emme me kykene käymään sen kansan
kimppuun, sillä se on meitä voimakkaampi". 32 Niin he
saattoivat israelilaisten keskuudessa pahaan huutoon
sen maan, jota olivat olleet vakoilemassa, sanoessaan:
"Se maa, jota olemme kierrelleet ja vakoilleet, on maa,
joka syö omat asukkaansa; ja kaikki kansa, jota me
siellä näimme, oli kookasta väkeä. 33 Näimmepä siellä
jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon jälkeläisiä, ja me
olimme mielestämme kuin heinäsirkkoja; sellaisia me
heistäkin olimme."

14 Silloin koko kansa alkoi huutaa ja parkua, ja kansa
itki sen yön. 2 Ja kaikki israelilaiset napisivat
Moosesta ja Aaronia vastaan, ja koko kansa sanoi
heille: "Jospa olisimme kuolleet Egyptin maahan tai
tähän erämaahan! Jospa olisimme kuolleet! 3 Ja
miksi viekään Herra meitä tuohon maahan, jossa
me kaadumme miekkaan ja vaimomme ja lapsemme
joutuvat vihollisen saaliiksi! Eikö meidän olisi parempi
palata Egyptiin?" 4 Ja he puhuivat toinen toiselleen:
"Valitkaamme johtaja ja palatkaamme Egyptiin". 5 Silloin
Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen Israelin kansan
koko seurakunnan eteen. 6 Mutta Joosua, Nuunin
poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika, jotka olivat olleet
mukana maata vakoilemassa, repäisivät vaatteensa 7
ja puhuivat kaikelle israelilaisten seurakunnalle näin:
"Maa, jota kävimme vakoilemassa, on ylen ihana
maa. 8 Jos Herra on meille suosiollinen, niin hän vie
meidät siihen maahan ja antaa sen meille, maan, joka
vuotaa maitoa ja mettä. 9 Älkää vain kapinoiko Herraa
vastaan älkääkä peljätkö sen maan kansaa, sillä heitä
ei ole meille kuin suupalaksi. Heidän varjelijansa on
väistynyt heistä, mutta meidän kanssamme on Herra.
Älkää te heitä peljätkö." 10 Silloin koko seurakunta
vaati heitä kivitettäviksi, mutta Herran kirkkaus ilmestyi
kaikille israelilaisille ilmestysmajassa. 11 Ja Herra
sanoi Moosekselle: "Kuinka kauan tämä kansa pitää
minua pilkkanaan eikä usko minuun, huolimatta kaikista
tunnusteoista, jotka minä olen tehnyt sen keskuudessa?
12 Minä tuhoan sen rutolla ja hävitän sen perinjuurin,
mutta sinusta minä teen suuremman ja väkevämmän
kansan, kuin se on." 13 Mutta Mooses sanoi Herralle:
"Ovathan egyptiläiset kuulleet, että sinä voimallasi olet
vienyt tämän kansan heidän keskeltänsä. 14 Ja he ovat
puhuneet siitä sen maan asukkaille; hekin siis ovat
kuulleet, että sinä, Herra, olet tämän kansan keskellä,
sinä Herra, joka olet sille ilmestynyt silmästä silmään,
ja että sinun pilvesi pysyy heidän päällänsä ja että
sinä kuljet heidän edellänsä pilvenpatsaassa päivin ja
tulenpatsaassa öin. 15 Mutta jos sinä nyt surmaat tämän
kansan, niinkuin yhden miehen, niin kansat, jotka saavat
kuulla sitä kerrottavan sinusta, sanovat näin: 16 'Koska
Herra ei kyennyt viemään tätä kansaa siihen maahan,
jonka hän oli heille valalla vannoen luvannut, tappoi hän
heidät erämaahan'. 17 Osoittautukoon nyt sinun suuri
voimasi, Herra, niinkuin olet puhunut sanoen: 18 'Herra
on pitkämielinen ja suuri armossa, hän antaa anteeksi
pahat teot ja rikokset, mutta ei jätä niitä rankaisematta,
vaan kostaa isien pahat teot lapsille kolmanteen ja
neljänteen polveen'. 19 Anna siis anteeksi tämän kansan
pahat teot suuressa armossasi, niinkuin sinä ennenkin
olet anteeksi antanut tälle kansalle, Egyptistä tänne
saakka." 20 Ja Herra vastasi: "Minä annan anteeksi,
niinkuin sinä olet anonut. 21 Mutta niin totta kuin minä
elän, ja niin totta kuin Herran kirkkaus on täyttävä kaiken
maan: 22 ei kukaan niistä miehistä, jotka ovat nähneet
minun kirkkauteni ja minun tunnustekoni, jotka minä olen
tehnyt Egyptissä ja tässä erämaassa, mutta kuitenkin
nyt jo kymmenen kertaa ovat minua kiusanneet eivätkä
ole kuulleet minun ääntäni, 23 ei yksikään heistä ole
näkevä sitä maata, jonka minä valalla vannoen lupasin
heidän isillensä; ei yksikään minun pilkkaajistani ole sitä
näkevä. 24 Mutta koska minun palvelijassani Kaalebissa

on toinen henki, niin että hän on minua uskollisesti
seurannut, niin hänet minä vien siihen maahan, jossa
hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omakseen.
25 Mutta koska amalekilaiset ja kanaanilaiset asuvat
laaksoissa, niin kääntykää huomenna toisaanne päin ja
painukaa erämaahan, Kaislameren tietä." 26 Ja Herra
puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen: 27 "Kuinka
kauan tämä häijy joukko napisee minua vastaan?
Minä olen kuullut, kuinka israelilaiset napisevat minua
vastaan. 28 Sano heille: Niin totta kuin minä elän, sanoo
Herra, aivan niinkuin te olette minulle puhuneet, niin
minä teille teen. 29 Tähän erämaahan kaatuvat teidän
ruumiinne, teidän kaikkien, jotka olette katselmuksessa
olleet, niin monta kuin teitä on kaksikymmenvuotisia ja
sitä vanhempia, jotka olette napisseet minua vastaan.
30 Totisesti, te ette pääse siihen maahan, jonka minä
olen kättä kohottaen luvannut antaa teille asumasijaksi,
ei kukaan teistä, paitsi Kaaleb, Jefunnen poika, ja
Joosua, Nuunin poika. 31 Mutta teidän lapsenne, joiden
sanoitte joutuvan vihollisen saaliiksi, heidät minä vien
sinne, ja he saavat tulla tuntemaan sen maan, jota
te halveksitte. 32 Mutta teidän ruumiinne kaatuvat
tähän erämaahan, 33 ja teidän lastenne täytyy harhailla
paimentolaisina tässä erämaassa neljäkymmentä vuotta
ja kärsiä teidän uskottomuutenne tähden, kunnes teidän
ruumiinne ovat maatuneet tähän erämaahan. 34 Niinkuin
te neljäkymmentä päivää vakoilitte maata, niin saatte nyt,
päivä vuodeksi luettuna, neljäkymmentä vuotta kärsiä
pahoista teoistanne ja tulla tuntemaan, mitä se on, että
minä käännyn teistä pois. 35 Minä, Herra, olen puhunut.
Totisesti, niin minä teen tälle häijylle kansalle, joka on
käynyt kapinoimaan minua vastaan: he hukkuvat tähän
erämaahan, tänne he kuolevat." 36 Mutta ne miehet,
jotka Mooses oli lähettänyt maata vakoilemaan ja jotka
palattuaan olivat saattaneet koko kansan napisemaan
häntä vastaan, saattamalla sen maan pahaan huutoon,
37 ne miehet, jotka olivat saattaneet sen maan pahaan
huutoon, kuolivat äkkikuolemalla Herran edessä. 38
Mutta Joosua, Nuunin poika, ja Kaaleb, Jefunnen poika,
jäivät eloon niistä miehistä, jotka olivat käyneet maata
vakoilemassa. 39 Ja Mooses puhui tämän kaikille
israelilaisille. Niin kansa tuli kovin murheelliseksi. 40 Ja
he nousivat varhain seuraavana aamuna lähteäkseen
ylös vuoristoon ja sanoivat: "Katso, tässä me olemme;
me lähdemme siihen paikkaan, josta Herra on puhunut,
sillä me olemme syntiä tehneet". 41 Mutta Mooses
sanoi: "Minkätähden te nyt käytte rikkomaan Herran
käskyä? Ei se onnistu. 42 Älkää lähtekö sinne, sillä
Herra ei ole teidän keskellänne; älkää lähtekö, etteivät
vihollisenne voittaisi teitä. 43 Sillä amalekilaiset ja
kanaanilaiset ovat siellä teitä vastassa, ja niin te kaadutte
miekkaan; sillä te olette kääntyneet pois Herrasta, eikä
Herra ole teidän kanssanne." 44 Yhtäkaikki he lähtivät
uppiniskaisuudessaan kulkemaan ylös vuoristoon; mutta
ei Herran liitonarkki eikä Mooseskaan siirtynyt leiristä.
45 Silloin amalekilaiset ja kanaanilaiset, jotka siinä
vuoristossa asuivat, syöksyivät alas ja voittivat heidät ja
hajottivat heidät, ajaen heitä aina Hormaan asti.

15 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Puhu
israelilaisille ja sano heille: Kun te tulette siihen
maahan, jonka minä annan teille asuinsijaksi, 3 ja
uhraatte Herralle uhrin, poltto-tai teurasuhrin, joko
lupausta täyttääksenne tai vapaaehtoisena lahjana tai
juhlissanne, valmistaaksenne Herralle suloisen tuoksun
raavaista tai lampaista, 4 niin se, joka tuo uhrin, tuokoon
lahjanansa Herralle ruokauhriksi kymmenenneksen
lestyjä jauhoja, sekoitettuna neljännekseen hiin-mittaa
öljyä; 5 ja juomauhriksi, polttouhrin tai teurasuhrin
lisäksi, uhraa neljännes hiin-mittaa viiniä kutakin karitsaa
kohti. 6 Mutta oinaan lisäksi uhraa ruokauhrina
kaksi kymmenennestä lestyjä jauhoja, sekoitettuna
kolmannekseen hiin-mittaa öljyä, 7 ja juomauhriksi tuo
kolmannes hiin-mittaa viiniä suloiseksi tuoksuksi Herralle.
8 Mutta kun uhraat mullikan poltto-tai teurasuhriksi,
joko lupausta täyttääksesi tai yhteysuhriksi Herralle,
9 niin tuotakoon mullikan lisäksi ruokauhrina kolme
kymmenennestä lestyjä jauhoja, sekoitettuna puoleen
hiin-mittaa öljyä, 10 ja juomauhriksi tuo puoli hiin-mittaa
viiniä suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle. 11 Näin
tehtäköön kutakin härkää tai oinasta tai karitsaa tai
vohlaa uhrattaessa. 12 Niin monta kuin uhrieläimiä
on, niin tehkää näin kullekin, niin monta kuin niitä
on. 13 Jokainen maassa syntynyt tehköön näin,
tuodessaan suloisesti tuoksuvan uhrin Herralle. 14 Ja
jos muukalainen, joka asuu teidän luonanne tai on
ainiaaksi asettunut teidän keskuuteenne, tahtoo uhrata
suloisesti tuoksuvan uhrin Herralle, niin hän tehköön,
niinkuin tekin teette. 15 Seurakunnassa olkoon laki sama
teillä kuin muukalaisellakin, joka asuu teidän luonanne.
Tämä olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta
sukupolveen. Se, mikä koskee teitä, koskekoon myös
muukalaista Herran edessä. 16 Sama laki ja sama
oikeus olkoon sekä teillä että muukalaisella, joka asuu
teidän luonanne." 17 Ja Herra puhui Moosekselle
sanoen: 18 "Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun
tulette siihen maahan, johon minä teidät vien, 19 niin
syödessänne sen maan leipää antakaa Herralle anti. 20
Ensimmäisistä jyvärouheistanne antakaa kakku anniksi;
antakaa se, niinkuin puimatantereelta annatte annin. 21
Ensimmäisistä jyvärouheistanne antakaa Herralle anti
sukupolvesta sukupolveen. 22 Mutta jos erehdyksestä
jätätte täyttämättä jonkun näistä käskyistä, jotka Herra
on Moosekselle puhunut, 23 mitä hyvänsä, mistä
Herra Mooseksen kautta on teille käskyn antanut, siitä
päivästä lähtien, jolloin Herra antoi käskynsä, ja edelleen
sukupolvesta sukupolveen, 24 niin, jos rikkomus tapahtui

seurakunnan tietämättä, erehdyksestä, uhratkoon koko
seurakunta mullikan polttouhriksi, suloiseksi tuoksuksi
Herralle, ynnä siihen kuuluvan ruoka-ja juomauhrin,
niinkuin säädetty on, sekä kauriin syntiuhriksi. 25
Kun pappi sitten on toimittanut sovituksen kaikelle
israelilaisten seurakunnalle, niin rikkomus annetaan
heille anteeksi; sillä se on ollut erehdys ja he ovat tuoneet
lahjansa uhriksi Herralle sekä syntiuhrinsa Herran
eteen erehdyksensä vuoksi. 26 Se annetaan silloin
anteeksi kaikelle israelilaisten seurakunnalle samoinkuin
muukalaiselle, joka asuu heidän keskellänsä; sillä koko
kansa on vastuunalainen erehdyksestä. 27 Mutta jos
joku yksityinen rikkoo erehdyksestä, tuokoon vuoden
vanhan vuohen syntiuhriksi. 28 Kun pappi on toimittanut
sovituksen sille, joka on erehdyksestä, tahtomattaan,
rikkonut Herraa vastaan, kun hän on toimittanut hänelle
sovituksen, niin hänelle annetaan anteeksi. 29 Sama
laki olkoon sekä maassa syntyneillä israelilaisilla että
muukalaisella, joka asuu heidän keskellänsä, kun joku
rikkoo erehdyksestä. 30 Mutta se, joka tahallisesti tekee
syntiä, olipa hän maassa syntynyt tai muukalainen,
pilkkaa Herraa, ja hänet hävitettäköön kansastansa. 31
Sillä hän on pitänyt halpana Herran sanan ja rikkonut
hänen käskynsä; hänet tuhottakoon, syntivelka painaa
häntä." 32 Israelilaisten oleskellessa erämaassa tavattiin
mies kokoamassa puita sapatinpäivänä. 33 Niin ne,
jotka hänet tapasivat puita kokoamasta, toivat hänet
Mooseksen ja Aaronin ja koko seurakunnan eteen.
34 Ja he panivat hänet vankeuteen, koska ei ollut
vielä määrätty, mitä hänelle oli tehtävä. 35 Mutta
Herra sanoi Moosekselle: "Se mies rangaistakoon
kuolemalla, koko seurakunta kivittäköön hänet leirin
ulkopuolella". 36 Silloin koko seurakunta vei hänet leirin
ulkopuolelle, ja he kivittivät hänet kuoliaaksi, niinkuin
Herra oli Moosekselle käskyn antanut. 37 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 38 "Puhu israelilaisille ja sano
heille, että heidän on sukupolvesta sukupolveen tehtävä
itsellensä tupsut viittojensa kulmiin ja sidottava kulmien
tupsuihin punasininen lanka. 39 Ne tupsut olkoon teillä,
että te, kun ne näette, muistaisitte kaikki Herran käskyt
ja ne täyttäisitte ettekä seuraisi sydämenne ettekä
silmienne himoja, jotka houkuttelevat teitä haureuteen;
40 niin muistakaa ja täyttäkää kaikki minun käskyni
ja olkaa pyhät Jumalallenne. 41 Minä olen Herra,
teidän Jumalanne, joka vein teidät pois Egyptin maasta
ollakseni teidän Jumalanne. Minä olen Herra, teidän
Jumalanne."

16 Mutta Koorah, Jisharin poika, joka oli Leevin pojan
Kehatin poika, otti Daatanin ja Abiramin, Eliabin
pojat, ja Oonin, joka oli Ruubenin pojan Peletin poika, 2 ja
he nousivat kapinaan Moosesta vastaan, ja heihin yhtyi
israelilaisista kaksisataa viisikymmentä miestä, kansan
päämiehiä, kansankokouksen jäseniä, arvokkaita miehiä.
3 Ja he kokoontuivat Moosesta ja Aaronia vastaan ja
sanoivat heille: "Jo riittää! Koko seurakunta, he kaikki,
ovat pyhät, ja Herra on heidän keskellänsä. Miksi te
siis korotatte itsenne Herran seurakunnan yli?" 4 Kun
Mooses sen kuuli, lankesi hän kasvoillensa. 5 Sitten hän
puhui Koorahille ja kaikelle hänen joukolleen sanoen:
"Huomenna Herra ilmoittaa, kuka on hänen omansa ja
kuka on pyhä ja kenen hän sallii käydä tykönsä. Kenen
hän valitsee, sen hän sallii käydä tykönsä. 6 Tehkää
näin: Ottakaa itsellenne hiilipannut, sinä Koorah ja kaikki
sinun joukkosi, 7 ja virittäkää niihin tuli ja pankaa niihin
huomenna suitsuketta Herran edessä, niin se mies,
jonka Herra silloin valitsee, on pyhä. Riittäköön se teille,
te leeviläiset!" 8 Ja Mooses puhui Koorahille: "Kuulkaa,
te leeviläiset! 9 Eikö teille jo riitä se, että Israelin Jumala
on erottanut teidät Israelin seurakunnasta, sallinut
teidän käydä hänen tykönsä toimittamaan palvelusta
Herran asumuksessa ja seisomaan seurakunnan edessä
palvelemassa heitä? 10 Hän salli käydä tykönsä sinun
ja kaikkien veljiesi, leeviläisten, sinun kanssasi; ja nyt
te tavoittelette pappeuttakin. 11 Niin siis sinä ja koko
sinun joukkosi käytte kapinoimaan Herraa vastaan; sillä
mikä on Aaron, että te häntä vastaan napisette!" 12
Ja Mooses kutsutti Daatanin ja Abiramin, Eliabin pojat.
Mutta he sanoivat: "Emme tule. 13 Eikö jo riitä, että
olet tuonut meidät tänne maasta, joka vuotaa maitoa
ja mettä, hukuttaaksesi meidät erämaahan? Pyritkö
vielä meidän valtiaaksemme? 14 Oletpa totisesti tuonut
meidät maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, ja antanut
meille perintöosaksi vainioita ja viinitarhoja! Luuletko
voivasi sokaista silmät näiltä ihmisiltä? Me emme tule."
15 Silloin Mooses vihastui kovin ja sanoi Herralle: "Älä
katso heidän uhrilahjansa puoleen. En ole keneltäkään
heistä aasiakaan anastanut enkä kenellekään heistä
mitään vääryyttä tehnyt." 16 Silloin Mooses sanoi
Koorahille: "Astukaa huomenna Herran eteen, sinä itse
ja koko sinun joukkosi, sekä myöskin Aaron, 17 ja
ottakoon kukin teistä hiilipannunsa ja pankoon siihen
suitsuketta sekä tuokoon Herran eteen hiilipannunsa,
kaksisataa viisikymmentä hiilipannua; niin ikään sinä ja
Aaron tuokaa kumpikin hiilipannunne". 18 Niin he ottivat
kukin hiilipannunsa, virittivät niihin tulen ja panivat niihin
suitsuketta ja asettuivat ilmestysmajan ovelle; samoin
myöskin Mooses ja Aaron. 19 Mutta Koorah kokosi heitä
vastaan koko seurakunnan ilmestysmajan ovelle. Silloin
Herran kirkkaus näkyi koko seurakunnalle. 20 Ja Herra
puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen: 21 "Erottautukaa
te tästä joukosta, niin minä tuokiossa heidät tuhoan". 22
Mutta he lankesivat kasvoillensa ja sanoivat: "Oi Jumala,
sinä Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki: jos
yksi mies rikkoo, vihastutko silloin koko seurakuntaan?"
23 Niin Herra puhui Moosekselle sanoen: 24 "Puhu
seurakunnalle näin: Lähtekää pois Koorahin, Daatanin ja

Abiramin asumuksen ympäriltä". 25 Sitten Mooses nousi
ja meni Daatanin ja Abiramin luo, ja Israelin vanhimmat
seurasivat häntä. 26 Ja hän puhui seurakunnalle sanoen:
"Siirtykää pois näiden jumalattomien miesten majoilta
älkääkä koskeko mihinkään, mikä on heidän, ettette
tuhoutuisi kaikkien heidän syntiensä tähden". 27 Niin he
lähtivät pois Koorahin, Daatanin ja Abiramin asumuksen
ympäriltä. Mutta Daatan ja Abiram olivat tulleet ulos
ja asettuneet majojensa ovelle vaimoinensa ja suurine
ja pienine lapsinensa. 28 Ja Mooses puhui: "Tästä te
tietäkää, että Herra on minut lähettänyt tekemään kaikki
nämä teot ja etteivät ne ole tapahtuneet minun omasta
tahdostani: 29 jos nämä kuolevat samalla tavalla, kuin
muut ihmiset kuolevat, ja heidän käy, niinkuin kaikkien
muiden ihmisten käy, niin ei Herra ole minua lähettänyt.
30 Mutta jos Herra antaa jotakin erikoista tapahtua ja
maa avaa kitansa ja nielaisee heidät kaikkinensa, niin
että he elävältä suistuvat tuonelaan, niin siitä tietäkää,
että nämä miehet ovat pilkanneet Herraa." **(Sheol h7585)**
31 Tuskin oli hän saanut kaiken tämän sanotuksi, niin
maa halkesi heidän altansa 32 ja maa avasi kitansa
ja nielaisi heidät, heidän asuntonsa, kaiken Koorahin
väen ja kaikki heidän tavaransa. 33 Ja he suistuivat
kaikkinensa elävältä tuonelaan, ja maa peitti heidät; ja
niin heidät hävitettiin seurakunnan keskeltä. **(Sheol h7585)**
34 Ja koko Israel, joka oli heidän ympärillänsä, pakeni
kuullessaan heidän huutonsa, sillä he pelkäsivät maan
nielaisevan heidätkin. 35 Mutta tuli lähti Herran tyköä ja
kulutti ne kaksisataa viisikymmentä miestä, jotka olivat
tuoneet suitsutusta. 36 Ja Herra puhui Moosekselle
sanoen: 37 "Käske Eleasaria, pappi Aaronin poikaa,
korjaamaan nuo hiilipannut palosta, mutta pudistamaan
tuli niistä kauas, 38 sillä ne ovat tulleet pyhäkön omiksi.
Noiden henkensä menettäneiden syntisten hiilipannuista
takokaa ohuita levyjä alttarin päällystämiseksi; sillä he
toivat ne Herran eteen, ja niin ne tulivat pyhäkön omiksi
ja merkiksi israelilaisille." 39 Niin pappi Eleasar otti ne
vaskiset hiilipannut, jotka nuo tulen polttamat miehet
olivat tuoneet, ja ne taottiin alttarin päällystykseksi, 40
muistuttamaan israelilaisille, ettei kukaan syrjäinen, joka
ei ole Aaronin sukua, lähestyisi polttamaan suitsuketta
Herran edessä, niin ettei hänen kävisi samoin kuin
Koorahin ja hänen joukkonsa, niinkuin Herra oli hänelle
Mooseksen kautta puhunut. 41 Mutta seuraavana
päivänä kaikki israelilaisten seurakunta napisi Moosesta
ja Aaronia vastaan sanoen: "Te olette surmanneet
Herran kansaa". 42 Mutta kun kansa kokoontui Moosesta
ja Aaronia vastaan, niin he kääntyivät ilmestysmajaan
päin, ja katso, pilvi peitti sen, ja Herran kirkkaus näkyi.
43 Silloin Mooses ja Aaron menivät ilmestysmajan
edustalle. 44 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 45
"Poistukaa tämän joukon luota, niin minä tuokiossa
heidät tuhoan". Silloin he lankesivat kasvoillensa. 46 Ja
Mooses sanoi Aaronille: "Ota hiilipannu ja viritä siihen
tuli alttarilta, pane siihen suitsuketta ja vie se nopeasti
seurakunnan luo ja toimita heille sovitus, sillä viha on
lähtenyt liikkeelle Herran tyköä, vitsaus on jo alkanut".
47 Ja Aaron teki, niinkuin Mooses oli käskenyt, ja riensi
seurakunnan keskelle, ja katso, vitsaus oli jo alkanut
kansan keskuudessa. Silloin hän suitsutti ja toimitti
kansalle sovituksen. 48 Ja hänen siinä seisoessaan
kuolleitten ja elävien vaiheella vitsaus taukosi. 49
Mutta niitä, jotka vitsauksesta kuolivat, oli neljätoista
tuhatta seitsemänsataa henkeä, paitsi niitä, jotka saivat
surmansa Koorahin tähden. 50 Sitten Aaron palasi
takaisin Mooseksen luo ilmestysmajan ovelle, ja vitsaus
oli tauonnut.

17 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2
"Puhu israelilaisille ja ota heiltä, kaikilta heidän
ruhtinailtansa, sauva kutakin sukukuntaa kohti, heidän
sukukuntiensa mukaan, kaksitoista sauvaa. Kirjoita
kunkin nimi hänen sauvaansa, 3 mutta Leevin
sauvaan kirjoita Aaronin nimi, sillä tämänkin sukukunnan
päämiehellä olkoon sauvansa. 4 Pane ne sitten
ilmestysmajaan lain arkin eteen, missä minä teille
ilmestyn. 5 Ja tapahtuu, että kenen minä valitsen, sen
sauva versoo. Siten minä lopetan israelilaisten napinan,
niin että pääsen kuulemasta heidän napinaansa teitä
vastaan." 6 Ja Mooses puhui tämän israelilaisille,
ja kaikki heidän ruhtinaansa antoivat hänelle kukin
sauvansa sukukunnittain, yhteensä kaksitoista sauvaa,
ja Aaronin sauva oli heidän sauvainsa joukossa. 7 Ja
Mooses pani sauvat lain majaan, Herran eteen. 8 Kun
Mooses seuraavana päivänä meni lain majaan, niin
katso, Aaronin sauva, joka oli siinä Leevin sukukunnan
puolesta, oli alkanut versoa, siihen oli ilmestynyt silmuja,
puhjennut kukkia ja kasvanut kypsiä manteleita. 9 Ja
Mooses vei ulos kaikki sauvat Herran kasvojen edestä
kaikkien israelilaisten tykö; ja he katselivat niitä ja ottivat
kukin sauvansa. 10 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Vie
Aaronin sauva takaisin lain arkin eteen säilytettäväksi
merkkinä uppiniskaisille, ja lopeta heidän napinansa, niin
että minä pääsen sitä kuulemasta, jotta he eivät kuolisi".
11 Ja Mooses teki sen; niinkuin Herra häntä käski, niin
hän teki. 12 Mutta israelilaiset sanoivat Moosekselle
näin: "Katso, me menehdymme, me hukumme, kaikki
me hukumme! 13 Kuka vain lähestyy, kuka ikinä lähestyy
Herran asumusta, se kuolee! Onko meidän kaikkien
hukkuminen?"

18 Ja Herra sanoi Aaronille: "Sinun ja sinun poikiesi,
isäsi suvun sinun kanssasi, on kannettava
pyhäkköä vastaan tehdyt rikkomukset; samoin sinun
ja poikiesi sinun kanssasi on kannettava pappeutta
vastaan tehdyt rikkomukset. 2 Mutta salli myös veljiesi,
Leevin sukukunnan, isäsi heimon, käydä sinun kanssasi

sinne. He liittykööt sinuun ja palvelkoot sinua, kun
sinä ja poikasi sinun kanssasi toimitatte palvelusta lain
majan edessä. 3 Ja he hoitakoot sekä sinun tehtäviäsi
että kaikkia majan tehtäviä, mutta älkööt lähestykö
pyhiä esineitä tai alttaria, etteivät kuolisi, niin he kuin
tekin. 4 Liittykööt he sinuun ja hoitakoot ilmestysmajan
tehtävät, majan kaikki palvelustehtävät; mutta syrjäinen
älköön teitä lähestykö. 5 Ja teidän on hoidettava
tehtävät pyhäkössä ja alttarilla, ettei Herran viha enää
kohtaisi israelilaisia. 6 Ja katso, minä olen ottanut teidän
veljenne, leeviläiset, israelilaisten keskuudesta teille
lahjaksi, Herralle annettuina toimittamaan palvelusta
ilmestysmajassa. 7 Mutta sinä ja poikasi sinun kanssasi
hoitakaa papinvirkaanne, pitäen huolta kaikista alttarilla
ja esiripun sisäpuolella suoritettavista tehtävistä, ja
toimittakaa palvelusta siellä. Lahjana minä annan teille
papinvirkanne; mutta syrjäinen, joka siihen ryhtyy,
surmattakoon." 8 Ja Herra puhui Aaronille: "Katso,
minä annan sinulle sen, mikä saamistani anneista on
talteen otettava; kaikista israelilaisten pyhistä lahjoista
minä annan sen sinulle osuudeksi ja sinun pojillesi
ikuiseksi oikeudeksi. 9 Korkeasti-pyhistä lahjoista olkoon
sinun omasi tämä, jota ei tulessa polteta: kaikki ne
heidän uhrilahjansa, jotka kuuluvat kaikkiin heidän
ruokauhreihinsa, syntiuhreihinsa ja vikauhreihinsa, joita
he suorittavat minulle korvauksena; se on korkeasti-
pyhää ja olkoon sinun ja sinun poikiesi oma. 10 Syökää
se korkeasti-pyhässä paikassa; jokainen miehenpuoli
saakoon syödä sitä. Olkoon se sinulle pyhä. 11 Ja
antina heidän lahjoistansa olkoon sinun omasi tämä:
kaiken sen, minkä israelilaiset uhraavat heilutusmenoin,
minä annan sinulle, sinun pojillesi ja tyttärillesi ikuiseksi
oikeudeksi; jokainen, joka on puhdas sinun perheessäsi,
saakoon syödä sitä. 12 Kaiken parhaan öljyn ja kaiken
parhaan viinin ja viljan, minkä he uutisena antavat
Herralle, sen minä annan sinulle. 13 Uutiset kaikesta,
mitä heidän maassansa kasvaa ja minkä he tuovat
Herralle, olkoot sinun omasi; jokainen, joka on puhdas
sinun perheessäsi, saakoon syödä niitä. 14 Kaikki,
mitä Israelissa vihittyä on, olkoon sinun omaasi. 15
Kaikki, mikä avaa äidinkohdun, mikä elollinen hyvänsä,
joka tuodaan Herralle, ihmisistä tai karjasta, olkoon
sinun omasi; lunastuta kuitenkin ihmisen esikoinen
samoinkuin saastaisen eläimen esikoinen. 16 Ja mitä
heidän lunastamiseensa tulee, niin lunastuta heidät
kuukauden ikäisistä alkaen sinun asettamastasi viiden
sekelin arviohinnasta pyhäkkösekelin painon mukaan,
sekeli kaksikymmentä geeraa. 17 Mutta raavaan tai
lampaan tai vuohen esikoista älä lunastuta; ne ovat
pyhiä. Vihmo niiden veri alttarille ja polta niiden rasva
uhriksi, suloiseksi tuoksuksi Herralle. 18 Mutta niiden
liha olkoon sinun omasi; niinkuin heilutettu rintalihakin
ja oikea reisi olkoon se sinun omasi. 19 Kaikki pyhät
annit, joita israelilaiset antavat Herralle, minä annan
sinulle, sinun pojillesi ja tyttärillesi ikuiseksi oikeudeksi.
Se olkoon ikuinen suolaliitto Herran edessä sinulle
ja sinun jälkeläisillesi." 20 Ja Herra puhui Aaronille:
"Sinulla älköön olko perintöosaa heidän maassansa
älköönkä osuutta heidän keskellänsä; minä itse olen
sinun osuutesi ja perintöosasi israelilaisten keskellä.
21 Mutta leeviläisille minä annan kaikki kymmenykset
Israelissa perintöosaksi, palkkana siitä palveluksesta,
jonka he toimittavat ilmestysmajassa. 22 Älköötkä muut
israelilaiset enää lähestykö ilmestysmajaa, että he eivät
joutuisi syynalaisiksi ja kuolisi. 23 Ainoastaan leeviläiset
toimittakoot palvelusta ilmestysmajassa ja kantakoot
tehdyt rikkomukset; se olkoon teille ikuinen säädös
sukupolvesta sukupolveen. Mutta heillä älköön olko
perintöosaa israelilaisten keskellä. 24 Sillä israelilaisten
kymmenykset, jotka he antavat Herralle anniksi, minä
annan leeviläisille perintöosaksi; sentähden minä kiellän
heiltä perintöosan israelilaisten keskuudessa." 25 Ja
Herra puhui Moosekselle sanoen: 26 "Puhu leeviläisille
ja sano: Kun te israelilaisilta otatte ne kymmenykset,
jotka minä olen määrännyt heidän teille annettavaksi
perintöosaksenne, niin antakaa siitä Herralle anti,
kymmenykset kymmenyksistä, 27 ja se katsotaan teidän
anniksenne, niinkuin puimatantereelta annetut jyvät tai
kuurnasta tullut mehu. 28 Niin antakaa tekin Herralle anti
kaikista kymmenyksistä, jotka te saatte israelilaisilta, ja
tämä Herralle niistä tuleva anti antakaa pappi Aaronille.
29 Kaikista saamistanne lahjoista antakaa Herralle täysi
anti; kaikesta, mikä parasta on, antakaa pyhä lahja.
30 Ja sano heille: Kun te siitä annatte parhaimman
osan, niin se katsotaan leeviläisten anniksi niinkuin
puimatantereen tai kuurnan sato. 31 Ja sen saatte te ja
teidän perheenne syödä missä hyvänsä, sillä se on teille
palkka palveluksestanne ilmestysmajassa. 32 Kun te
näin annatte siitä anniksi parhaimman osan, ette joudu
syynalaisiksi ettekä saastuta israelilaisten pyhiä lahjoja
ettekä kuole."

19 Ja Herra puhui Moosekselle ja Aaronille sanoen: 2
"Tämä on lakimääräys, jonka Herra sääsi sanoen:
Käske israelilaisia tuomaan sinulle ruskeanpunainen,
virheetön hieho, jossa ei ole mitään vammaa ja jonka
päälle iestä ei vielä ole pantu. 3 Antakaa se pappi
Eleasarin haltuun, ja vietäköön se leiristä ulos ja
teurastettakoon hänen edessänsä. 4 Sitten pappi Eleasar
ottakoon sen verta sormeensa ja pirskoittakoon sen
verta ilmestysmajan etupuolta kohti seitsemän kertaa. 5
Ja hieho poltettakoon hänen nähtensä; nahkoinensa,
lihoinensa ja verinensä ynnä rapoinensa se poltettakoon.
6 Mutta pappi ottakoon setripuuta, isoppikorren ja
helakanpunaista lankaa ja viskatkoon ne tuleen, missä
hieho palaa. 7 Sitten pappi peskööon vaatteensa ja
peskööon ruumiinsa vedessä; sitten menköön leiriin.

Mutta pappi olkoon saastainen iltaan asti. 8 Sekin,
joka hiehon poltti, peskööon vaatteensa vedessä ja
peskööon ruumiinsa vedessä ja olkoon saastainen
iltaan asti. 9 Sitten joku, joka on puhdas, kootkoon
hiehon tuhan ja pankoon sen talteen leirin ulkopuolelle
puhtaaseen paikkaan. Ja säilytettäköön se israelilaisten
seurakunnalle puhdistusvettä varten. Tämä on syntiuhri.
10 Ja joka hiehon tuhan kokosi, peskööon vaatteensa ja
olkoon saastainen iltaan asti. Tämä olkoon israelilaisille
ja muukalaiselle, joka asuu heidän keskellänsä, ikuinen
säädös. 11 Joka koskee kuolleen ihmisen ruumiiseen,
kenen hyvänsä, olkoon saastainen seitsemän päivää.
12 Hän puhdistakoon itsensä tällä vedellä kolmantena ja
seitsemäntenä päivänä, niin hän tulee puhtaaksi. Mutta
jos hän ei puhdistaudu kolmantena ja seitsemäntenä
päivänä, niin hän ei tule puhtaaksi. 13 Jokainen, joka
koskee kuolleeseen, kuolleen ihmisen ruumiiseen, eikä
puhdistaudu, hän saastuttaa Herran asumuksen, ja
hänet hävitettäköön Israelista, koska puhdistusvettä
ei ole vihmottu häneen; hän on saastainen, hänen
saastaisuutensa pysyy hänessä yhä. 14 Tämä on laki:
Kun joku kuolee telttamajassa, niin jokainen, joka menee
siihen majaan, ja jokainen, joka on siinä majassa, olkoon
saastainen seitsemän päivää. 15 Ja jokainen avoin astia,
johon ei ole peitettä sidottu, olkoon saastainen. 16 Ja
jokainen, joka ulkona kedolla koskee miekalla surmattuun
tai muulla tavoin kuolleeseen tai ihmisluuhun tai hautaan,
olkoon saastainen seitsemän päivää. 17 Mutta näin
saastunutta varten otettakoon poltetun syntiuhrin tuhkaa
ja kaadettakoon sen päälle astiaan raikasta vettä. 18
Ottakoon sitten joku, joka on puhdas, isoppikorren
ja kastakoon sen siihen veteen ja pirskoittakoon sitä
tuohon majaan ja kaikkiin sen esineihin ja ihmisiin, jotka
siellä olivat, samoinkuin siihen, joka on koskenut luuhun
tai surmattuun tai muulla tavoin kuolleeseen tai hautaan.
19 Ja se puhdas pirskoittakoon sitä saastuneeseen
kolmantena ja seitsemäntenä päivänä ja puhdistakoon
hänet seitsemäntenä päivänä. Sitten hän peskööon
vaatteensa ja peseytyköön vedessä, niin hän tulee
illalla puhtaaksi. 20 Mutta joka on saastunut eikä
puhdistaudu, se hävitettäköön seurakunnasta, koska
hän on saastuttanut Herran pyhäkön eikä puhdistusvettä
ole vihmottu häneen; hän on saastainen. 21 Ja tämä
olkoon heille ikuinen säädös. Mutta puhdistusveden
pirskoittaja peskööon vaatteensa, ja se, joka koskee
puhdistusveteen, olkoon saastainen iltaan asti. 22 Ja
kaikki, mihin saastunut koskee, olkoon saastaista, ja se,
joka koskee häneen, olkoon saastainen iltaan asti."

20 Senjälkeen israelilaiset, koko seurakunta, tulivat
Siinin erämaahan ensimmäisenä kuukautena,
ja kansa asettui Kaadekseen. Siellä Mirjam kuoli,
ja hänet haudattiin sinne. 2 Mutta kansalla ei ollut
vettä; niin he kokoontuivat Moosesta ja Aaronia
vastaan. 3 Ja kansa riiteli Moosesta vastaan ja sanoi
näin: "Jospa mekin olisimme hukkuneet silloin, kun
veljemme hukkuivat Herran edessä! 4 Minkätähden toitte
Herran seurakunnan tähän erämaahan, kuollaksemme
karjoinemme tänne? 5 Ja minkätähden johdatitte meidät
pois Egyptistä tuodaksenne meidät tähän pahaan
paikkaan, jossa ei kasva viljaa eikä viikunoita, ei
viiniköynnöksiä eikä granaattiomenia, ja jossa ei ole vettä
juoda?" 6 Mutta Mooses ja Aaron menivät seurakunnan
luota ilmestysmajan ovelle ja lankesivat kasvoilleen.
Silloin näkyi Herran kirkkaus heille. 7 Ja Herra puhui
Moosekselle sanoen: 8 "Ota sauva ja kokoa seurakunta,
sinä ja veljesi Aaron, ja puhukaa heidän silmiensä
edessä kalliolle, niin se antaa vettä, ja sinä saat vettä
tulemaan heille kalliosta ja juotat joukon ja sen karjan".
9 Niin Mooses otti sauvan Herran kasvojen edestä,
niinkuin hän oli häntä käskenyt. 10 Ja Mooses ja Aaron
kokosivat seurakunnan kallion eteen, ja hän sanoi heille:
"Kuulkaa nyt, te niskurit! Onko meidän saatava teille
vettä tästä kalliosta?" 11 Niin Mooses nosti kätensä ja
iski kalliota kahdesti sauvallansa, ja siitä lähti runsaasti
vettä, niin että kansa ja sen karja saivat juoda. 12
Mutta Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: "Koska
ette uskoneet minuun ettekä pitäneet minua pyhänä
israelilaisten silmien edessä, niin te ette saa viedä tätä
seurakuntaa siihen maahan, jonka minä heille annan". 13
Tämä oli Meriban vesi, jonka luona israelilaiset riitelivät
Herraa vastaan ja hän näytti heille pyhyytensä. 14 Mutta
Mooses lähetti Kaadeksesta sanansaattajat Edomin
kuninkaan tykö sanomaan: "Näin sanoo veljesi Israel:
Sinä tunnet kaiken vaivan, joka on meitä kohdannut, 15
kuinka isämme lähtivät Egyptiin, kuinka olemme asuneet
Egyptissä kauan aikaa ja kuinka egyptiläiset kohtelivat
pahoin meitä ja meidän isiämme. 16 Mutta me huusimme
Herran puoleen, ja hän kuuli meidän huutomme ja
lähetti enkelin, joka vei meidät pois Egyptistä. Ja katso,
me olemme nyt Kaadeksessa, kaupungissa, joka on
sinun maasi rajalla. 17 Salli meidän kulkea maasi läpi.
Me emme kulje peltojen emmekä viinitarhojen poikki
emmekä juo vettä kaivoista. Poikkeamatta oikealle tai
vasemmalle me kuljemme valtatietä, kunnes olemme
päässeet alueesi läpi." 18 Mutta Edom vastasi hänelle:
"Älä kulje minun maani läpi; muutoin minä käyn miekka
kädessä sinua vastaan". 19 Mutta israelilaiset sanoivat
hänelle: "Maantietä me kuljemme, ja jos juomme vettäsi,
me tai meidän karjamme, niin me maksamme sen, kun
vain saamme jalkaisin kulkea sinun maasi läpi". 20
Mutta hän vastasi: "Tästä et kulje!" Ja Edom lähti häntä
vastaan suurella sotajoukolla ja vahvasti varustettuna.
21 Kun siis Edom kielsi Israelia kulkemasta maansa läpi,
niin Israel väistyi sieltä pois. 22 Ja he lähtivät liikkeelle
Kaadeksesta. Ja israelilaiset, koko kansa, tulivat Hoorin

vuorelle. 23 Mutta Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille
Hoorin vuorella, Edomin maan rajalla, näin: 24 "Aaron
otetaan nyt pois heimonsa tykö, sillä hän ei pääse
siihen maahan, jonka minä annan israelilaisille, koska te
niskoittelitte minun käskyäni vastaan Meriban veden
luona. 25 Ota Aaron ja hänen poikansa Eleasar ja vie
heidät Hoorin vuorelle. 26 Ja riisu Aaronilta vaatteet ja
pue ne hänen poikansa Eleasarin ylle. Aaron otetaan
pois ja kuolee siellä." 27 Ja Mooses teki, niinkuin Herra
oli käskenyt; ja he nousivat Hoorin vuorelle koko kansan
silmien edessä. 28 Ja Mooses riisui Aaronilta vaatteet ja
puki ne hänen poikansa Eleasarin ylle. Niin Aaron kuoli
siellä vuoren huipulla, mutta Mooses ja Eleasar astuivat
alas vuorelta. 29 Ja kun koko kansa sai tietää, että
Aaron oli kuollut, niin he itkivät Aaronia kolmekymmentä
päivää, koko Israelin heimo.

21 Mutta kun Aradin kuningas, kanaanilainen, joka
asui Etelämaassa, kuuli, että Israel oli tulossa
Atarimin tietä, ryhtyi hän sotimaan Israelia vastaan
ja otti muutamia heistä vangiksi. 2 Silloin Israel teki
lupauksen Herralle ja sanoi: "Jos sinä annat tämän
kansan minun käsiini, niin minä vihin sen kaupungit
tuhon omiksi". 3 Ja Herra kuuli, mitä Israel lausui, ja jätti
kanaanilaiset hänen käsiinsä. Niin Israel vihki heidät ja
heidän kaupunkinsa tuhon omiksi. Ja sen paikan nimeksi
pantiin Horma. 4 Senjälkeen he lähtivät liikkeelle Hoorin
vuorelta Kaislameren tietä kiertääksensä Edomin maan.
Mutta matkalla kansa kävi kärsimättömäksi. 5 Ja kansa
puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan: "Minkätähden te
johdatitte meidät pois Egyptistä kuolemaan erämaahan?
Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme
kyllästyneet tähän huonoon ruokaan." 6 Silloin Herra
lähetti kansan sekaan myrkkykäärmeitä, jotka purivat
kansaa, niin että paljon kansaa Israelista kuoli. 7
Niin kansa tuli Mooseksen luo, ja he sanoivat: "Me
teimme syntiä, kun puhuimme Herraa ja sinua vastaan.
Rukoile Herraa, että hän poistaa käärmeet meidän
kimpustamme." Ja Mooses rukoili kansan puolesta. 8
Silloin Herra sanoi Moosekselle: "Tee itsellesi käärme ja
pane se tangon päähän, niin jokainen purtu, joka siihen
katsoo, jää eloon". 9 Niin Mooses teki vaskikäärmeen
ja pani sen tangon päähän; jos ketä käärmeet sitten
purivat ja tämä katsoi vaskikäärmeeseen, niin hän
jäi eloon. 10 Sitten israelilaiset lähtivät liikkeelle ja
leiriytyivät Oobotiin. 11 Ja he lähtivät liikkeelle Oobotista
ja leiriytyivät Iije-Abarimiin siinä erämaassa, joka on
Mooabista itään, auringon nousun puolella. 12 Sieltä
he lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät Seredin laaksoon.
13 Sieltä he lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät erämaahan
tuolle puolelle Arnon-jokea, joka lähtee amorilaisten
alueelta; sillä Arnon on Mooabin rajana Mooabin ja
amorilaisten maan välillä. 14 Sentähden sanotaan
"Herran sotien kirjassa": "Vaaheb Suufassa ja Arnonin
laaksot 15 ja laaksojen rinteet, jotka ulottuvat Aarin
tienoille ja kallistuvat Mooabin rajaan". 16 Ja sieltä he
kulkivat Beeriin. Se oli se kaivo, josta Herra oli sanonut
Moosekselle: "Kokoa kansa, niin minä annan heille
vettä". 17 Silloin lauloi Israel tämän laulun: "Kuohu, kaivo!
-laulakaa sille laulu- 18 kaivo, jonka ruhtinaat kaivoivat,
kansan parhaat koversivat valtikallaan, sauvoillansa!" Ja
siitä erämaasta he kulkivat Mattanaan 19 ja Mattanasta
Nahalieliin ja Nahalielista Baamotiin 20 ja Baamotista
siihen laaksoon, joka on Mooabin maassa, Pisgan
huipun juurella, joka kohoaa yli erämaan. 21 Ja Israel
lähetti sanansaattajat Siihonin, amorilaisten kuninkaan,
tykö sanomaan: 22 "Salli minun kulkea maasi läpi. Me
emme poikkea pelloille emmekä viinitarhoihin emmekä
juo vettä kaivoista. Valtatietä me kuljemme, kunnes
olemme päässeet sinun alueesi läpi." 23 Mutta Siihon ei
sallinut Israelin kulkea alueensa läpi, vaan kokosi kaiken
väkensä ja lähti Israelia vastaan erämaahan. Ja kun
hän oli tullut Jahaaseen, ryhtyi hän taisteluun Israelia
vastaan. 24 Mutta Israel voitti hänet miekan terällä
ja valloitti hänen maansa Arnonista Jabbokiin, aina
ammonilaisten maahan asti, sillä ammonilaisten raja oli
varustettu. 25 Ja Israel valtasi sieltä kaikki kaupungit;
ja Israel asettui kaikkiin amorilaisten kaupunkeihin,
Hesboniin ja kaikkiin sen tytärkaupunkeihin. 26 Sillä
Hesbon oli amorilaisten kuninkaan Siihonin kaupunki;
hän oli näet käynyt sotaa entistä Mooabin kuningasta
vastaan sekä vallannut häneltä kaiken hänen maansa
Arnoniin asti. 27 Sentähden runosepät sanovat: "Tulkaa
Hesboniin! Rakennettakoon ja varustettakoon Siihonin
kaupunki. 28 Sillä tuli lähti Hesbonista, liekki Siihonin
kaupungista; se kulutti Aar-Mooabin, Arnonin kukkulain
valtiaat. 29 Voi sinua, Mooab! Sinä hukuit, Kemoksen
kansa! Poikiensa hän salli tulla pakolaisiksi, tytärtensä
amorilaisten kuninkaan Siihonin vangeiksi. 30 Me
ammuimme heidät, Hesbon kukistui Diibonia myöten;
me hävitimme Noofahiin asti, aina Meedebaan saakka."
31 Niin Israel asettui amorilaisten maahan. 32 Ja
Mooses lähetti vakoilemaan Jaeseria, ja he valloittivat
sen tytärkaupungit; ja hän karkoitti amorilaiset, jotka
siellä olivat. 33 Sitten he kääntyivät toisaalle ja kulkivat
Baasanin tietä. Silloin lähti Oog, Baasanin kuningas,
heitä vastaan, hän ja kaikki hänen väkensä, Edreihin
taistelemaan. 34 Mutta Herra sanoi Moosekselle: "Älä
pelkää häntä, sillä minä annan sinun käteesi hänet ja
kaiken hänen kansansa ja maansa. Ja tee hänelle,
niinkuin teit Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, joka
asui Hesbonissa." 35 Ja he voittivat hänet ja hänen
poikansa ja kaiken hänen väkensä, päästämättä pakoon
ainoatakaan. Niin he valloittivat hänen maansa.

22 Sitten israelilaiset lähtivät liikkeelle ja leiriytyivät
Mooabin arolle, Jordanin tuolle puolelle, Jerikon
kohdalle. 2 Mutta Baalak, Sipporin poika, näki kaiken,

mitä Israel oli tehnyt amorilaisille. 3 Ja Mooab pelkäsi
tätä kansaa suuresti, kun sitä oli niin paljon; ja
Mooab kauhistui israelilaisia. 4 Mooab sanoi Midianin
vanhimmille: "Nyt tuo lauma syö puhtaaksi kaiken meidän
ympäriltämme, niinkuin härkä syö kedon vihannuuden".
Ja Baalak, Sipporin poika, oli Mooabin kuninkaana
siihen aikaan. 5 Hän lähetti sanansaattajat Bileamin,
Beorin pojan, tykö Petoriin, joka on Eufrat-virran varrella,
heimolaistensa maahan, kutsumaan häntä ja käski
sanoa hänelle: "Katso, Egyptistä on lähtenyt liikkeelle
kansa; katso, se on tulvinut yli maan ja asettunut minua
lähelle. 6 Tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa,
sillä se on minua väkevämpi; ehkä minä sitten saan sen
voitetuksi ja karkoitetuksi maasta. Sillä minä tiedän, että
jonka sinä siunaat, se on siunattu, ja jonka sinä kiroat,
se on kirottu." 7 Niin Mooabin vanhimmat ja Midianin
vanhimmat lähtivät matkaan, tietäjänpalkka mukanansa.
Ja kun he saapuivat Bileamin luo, puhuivat he hänelle
Baalakin sanat. 8 Hän vastasi heille: "Viipykää täällä
tämä yö, niin minä annan teille vastauksen sen mukaan,
kuin Herra minulle puhuu". Silloin jäivät mooabilaisten
päämiehet Bileamin luo. 9 Niin Jumala tuli Bileamin
tykö ja kysyi: "Keitä ovat ne miehet, jotka ovat sinun
luonasi?" 10 Bileam vastasi Jumalalle: "Baalak, Sipporin
poika, Mooabin kuningas, on lähettänyt heidät tuomaan
minulle tämän sanan: 11 'Katso, kansa on lähtenyt
Egyptistä ja on tulvinut yli maan; tule siis, kiroa se
minun puolestani, ehkä sitten voin ryhtyä taisteluun
sitä vastaan ja karkoittaa sen'". 12 Mutta Jumala sanoi
Bileamille: "Älä mene heidän kanssaan äläkä kiroa
sitä kansaa, sillä se on siunattu". 13 Niin Bileam
nousi aamulla ja sanoi Baalakin päämiehille: "Menkää
takaisin maahanne, sillä Herra ei ole sallinut minun
lähteä teidän kanssanne". 14 Silloin nousivat Mooabin
päämiehet ja tulivat Baalakin luo ja sanoivat: "Bileam ei
suostunut lähtemään meidän kanssamme". 15 Mutta
Baalak lähetti uudestaan päämiehiä matkaan, vielä
useampia ja arvokkaampia kuin edelliset. 16 Ja he
saapuivat Bileamin luo ja sanoivat hänelle: "Näin sanoo
Baalak, Sipporin poika: 'Älä kieltäydy tulemasta minun
luokseni. 17 Sillä minä palkitsen sinut ylenpalttisesti
ja teen kaiken, mitä minulta vaadit; tule siis ja kiroa
minun puolestani tämä kansa.'" 18 Mutta Bileam vastasi
ja sanoi Baalakin palvelijoille: "Vaikka Baalak antaisi
minulle talonsa täyden hopeata ja kultaa, en sittenkään
voisi, en pienessä enkä suuressa, rikkoa Herran, minun
Jumalani, käskyä. 19 Mutta jääkää nyt tänne tekin
täksi yöksi, saadakseni tietää, mitä Herra vielä minulle
sanoo." 20 Niin Jumala tuli Bileamin tykö yöllä ja sanoi
hänelle: "Jos nämä miehet ovat tulleet kutsumaan sinua,
niin nouse ja lähde heidän kanssaan, mutta tee vain se,
mitä minä sinulle sanon". 21 Ja Bileam nousi aamulla,
satuloi aasintammansa ja lähti matkaan Mooabin
päämiesten kanssa. 22 Mutta kun hän lähti, syttyi
Jumalan viha, ja Herran enkeli asettui tielle estämään
häntä, hänen ratsastaessaan aasintammallaan, kaksi
palvelijaa mukanansa. 23 Kun aasintamma näki Herran
enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädessänsä,
niin se poikkesi tieltä ja meni peltoon. Mutta Bileam
löi aasintammaa palauttaaksensa sen tielle. 24 Sitten
Herran enkeli asettui solaan viinitarhojen välille, jossa
oli kiviaita kummallakin puolella. 25 Kun aasintamma
näki Herran enkelin, niin se painautui aitaan ja likisti
Bileamin jalkaa aitaa vasten. Ja hän löi sitä vielä
kerran. 26 Silloin Herran enkeli taas meni edemmäs ja
asettui ahtaaseen paikkaan, jossa ei ollut tilaa väistyä
oikealle eikä vasemmalle. 27 Kun aasintamma näki
Herran enkelin, laskeutui se maahan Bileamin alla.
Silloin Bileamin viha syttyi, ja hän löi aasintammaa
sauvalla. 28 Niin Herra avasi aasintamman suun, ja se
sanoi Bileamille: "Mitä minä olen sinulle tehnyt, koska
lyöt minua jo kolmannen kerran?" 29 Bileam vastasi
aasintammalle: "Sinä olet pitänyt minua pilkkanasi.
Olisipa minulla miekka kädessäni, niin nyt minä sinut
tappaisin." 30 Mutta aasintamma sanoi Bileamille: "Enkö
minä ole sinun aasintammasi, jolla olet ratsastanut
kaiken aikasi tähän päivään asti? Onko minun ollut
tapana tehdä sinulle näin?" Hän vastasi: "Ei". 31 Niin
Herra avasi Bileamin silmät, niin että hän näki Herran
enkelin seisovan tiellä, paljastettu miekka kädessänsä.
Silloin hän kumartui ja heittäytyi kasvoilleen. 32 Niin
Herran enkeli sanoi hänelle: "Minkätähden olet lyönyt
aasintammaasi jo kolme kertaa? Katso, minä olen
tullut sinua estämään, sillä ajattelemattomasti sinä olet
lähtenyt tälle matkalle vastoin minun tahtoani. 33 Mutta
aasintamma näki minut ja on väistynyt minun edestäni
jo kolme kertaa. Ja jos se ei olisi väistynyt minun
edestäni, niin minä olisin surmannut sinut, mutta jättänyt
sen elämään." 34 Niin Bileam vastasi Herran enkelille:
"Minä olen tehnyt syntiä; sillä minä en tiennyt, että sinä
olit asettunut minua vastaan tielle. Mutta jos tämä ei
ole sinulle mieleen, niin minä nyt palaan takaisin." 35
Mutta Herran enkeli sanoi Bileamille: "Mene näiden
miesten kanssa, mutta puhu ainoastaan se, minkä minä
sinulle puhun". Niin Bileam lähti Baalakin päämiesten
kanssa. 36 Kun Baalak kuuli, että Bileam oli tulossa,
meni hän häntä vastaan Iir-Mooabiin, joka on Arnonia
pitkin kulkevalla rajalla, uloimmalla rajalla. 37 Ja Baalak
sanoi Bileamille: "Enkö minä vartavasten lähettänyt
kutsumaan sinua? Minkätähden et tahtonut tulla minun
luokseni? Enkö minä muka voi sinua palkita?" 38 Mutta
Bileam vastasi Baalakille: "Olenhan minä nyt tullut
sinun luoksesi. Mutta onko minun vallassani puhua
mitään? Minkä Jumala panee minun suuhuni, sen minä
puhun." 39 Niin Bileam lähti Baalakin kanssa, ja he
saapuivat Kirjat-Husotiin. 40 Ja Baalak teurasti raavaita

ja lampaita ja lähetti ne Bileamille ja päämiehille, jotka
olivat hänen luonansa. 41 Mutta seuraavana aamuna
Baalak otti Bileamin mukaansa ja vei hänet Baamot-
Baalin kukkulalle, josta hän näki reunimmaisen osan
tuota kansaa.

23 Ja Bileam sanoi Baalakille: "Rakenna minulle
tähän seitsemän alttaria ja hanki minulle tänne
seitsemän härkää ja seitsemän oinasta". 2 Niin Baalak
teki, niinkuin Bileam käski. Ja Baalak ja Bileam uhrasivat
härän ja oinaan kullakin alttarilla. 3 Niin Bileam sanoi
Baalakille: "Asetu tähän polttouhrisi ääreen, minä menen
tuonne; ehkä minä saan kohdata Herran. Minkä hän
minulle näyttää, sen minä ilmoitan sinulle." Ja hän
meni eräälle autiolle kukkulalle. 4 Ja Jumala tuli ja
kohtasi Bileamin. Silloin tämä sanoi hänelle: "Seitsemän
alttaria minä olen pannut kuntoon ja olen uhrannut
härän ja oinaan kullakin alttarilla". 5 Ja Herra pani sanat
Bileamin suuhun ja sanoi: "Palaja Baalakin luo ja puhu
hänelle näin". 6 Niin hän palasi hänen luoksensa, ja
hän seisoi siinä polttouhrinsa ääressä, hän ja kaikki
Mooabin päämiehet. 7 Niin hän puhkesi lausumaan
ja sanoi: "Aramista nouti minut Baalak, idän vuorilta
Mooabin kuningas: 'Tule, kiroa minun puolestani Jaakob,
tule ja sadattele Israelia'. 8 Kuinka minä kiroaisin
sen, jota ei Jumala kiroa, kuinka sadattelisin sitä,
jota ei Herra sadattele? 9 Minä näen sen kallioiden
huipulta, minä katselen sitä kukkuloilta: katso, se on
erillään asuva kansa, se ei lukeudu pakanakansojen
joukkoon. 10 Kuka mittaa Jaakobin hiekkajyväset,
kuka Israelin tomuhiukkasten luvun? Suotakoon minun
kuolla oikeamielisten kuolema, olkoon minun loppuni
niinkuin heidän." 11 Silloin Baalak sanoi Bileamille: "Mitä
oletkaan minulle tehnyt! Minä toin sinut tänne vihollisiani
kiroamaan, ja katso, nyt sinä heidät siunaat!" 12 Mutta
hän vastasi ja sanoi: "Eikö minun ole tarkoin puhuttava
se, minkä Herra panee minun suuhuni?" 13 Niin Baalak
sanoi hänelle: "Tule minun kanssani toiseen paikkaan,
josta voit nähdä sen kansan, kuitenkin ainoastaan sen
äärimmäisen reunan, et sitä kokonaisuudessaan, ja
kiroa se minun puolestani sieltä". 14 Ja hän vei hänet
Vartijakedolle Pisga-vuoren huipulle ja rakensi siihen
seitsemän alttaria ja uhrasi härän ja oinaan kullakin
alttarilla. 15 Sitten Bileam sanoi Baalakille: "Asetu tähän
polttouhrisi ääreen, ehkä hän kohtaa minua tuolla".
16 Niin Herra tuli kohtaamaan Bileamia, pani sanat
hänen suuhunsa ja sanoi: "Palaja Baalakin luo ja puhu
hänelle näin". 17 Niin hän tuli hänen luoksensa, ja hän
seisoi siinä polttouhrinsa ääressä, Mooabin päämiehet
kanssansa. Baalak kysyi häneltä: "Mitä Herra puhui?" 18
Niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi: "Nouse, Baalak, ja
kuule! Kuuntele minua, sinä Sipporin poika! 19 Ei Jumala
ole ihminen, niin että hän valhettelisi, eikä ihmislapsi,
että hän katuisi. Sanoisiko hän jotakin eikä sitä tekisi,
puhuisiko jotakin eikä sitä täyttäisi? 20 Katso, minä
olen saanut tehtäväkseni siunata: hän on siunannut,
enkä minä voi sitä peruuttaa. 21 Ei havaita vaivaa
Jaakobissa eikä nähdä onnettomuutta Israelissa; Herra,
hänen Jumalansa, on hänen kanssansa, riemuhuuto
kuninkaalle kaikuu siellä. 22 Jumala vei sen pois
Egyptistä; sen sarvet ovat kuin villihärän. 23 Sillä ei ole
noituutta Jaakobissa eikä tavata taikuutta Israelissa.
Aikanansa ilmoitetaan Jaakobille ja Israelille, mitä
Jumala on tekevä. 24 Katso, se on kansa, joka nousee
kuin naarasleijona, joka kohoaa kuin leijona. Ei se
paneudu levolle, ennenkuin on saalista syönyt ja juonut
surmattujen verta." 25 Mutta Baalak sanoi Bileamille:
"Älä kiroa sitä äläkä siunaa sitä". 26 Mutta Bileam
vastasi ja sanoi Baalakille: "Enkö minä puhunut sinulle
näin: 'Kaikki, mitä Herra sanoo, on minun tehtävä'?"
27 Niin Baalak sanoi Bileamille: "Tule, minä vien sinut
toiseen paikkaan; ehkäpä on Jumalan silmissä otollista,
että kiroat kansan minun puolestani sieltä". 28 Ja Baalak
vei Bileamin Peor-vuoren huipulle, joka kohoaa yli
erämaan. 29 Sitten Bileam sanoi Baalakille: "Rakenna
minulle tähän seitsemän alttaria ja hanki minulle tänne
seitsemän härkää ja seitsemän oinasta". 30 Ja Baalak
teki, niinkuin Bileam käski, ja uhrasi härän ja oinaan
kullakin alttarilla.

24 Kun Bileam näki, että Israelin siunaaminen oli
Herralle otollista, ei hän enää mennyt niinkuin aina
ennen ennusmerkkejä etsimään, vaan käänsi kasvonsa
erämaahan. 2 Ja kun Bileam nosti silmänsä ja näki
Israelin leiriytyneenä heimokunnittain, niin Jumalan Henki
tuli häneen. 3 Ja hän puhkesi lausumaan ja sanoi: "Näin
puhuu Bileam, Beorin poika, näin puhuu mies, jonka
silmä on avattu. 4 Näin puhuu hän, joka kuulee Jumalan
puheen, joka näkee Kaikkivaltiaan näkyjä, joka lankeaa
loveen ja jonka silmät avataan. 5 Kuinka ihanat ovat
sinun majasi, Jaakob, sinun asuinsijasi, Israel! 6 Niinkuin
laajat purolaaksot, niinkuin puutarhat virran varrella,
niinkuin aloepuut, Herran istuttamat, niinkuin setripuut
vesien vierillä! 7 Vettä läikkyy sen vesisangoista, ja sen
laihot saavat runsaasti vettä. Agagia mahtavampi on
sen kuningas, ylhäinen sen kuningasvalta. 8 Jumala vei
sen pois Egyptistä; sen sarvet ovat kuin villihärän. Se
syö suuhunsa viholliskansat, heidän luunsa se murskaa
ja lävistää heidät nuolillansa. 9 Se on kyyristynyt, se on
laskeutunut maahan kuin leijona, niinkuin naarasleijona-
kuka uskaltaa sitä häiritä? Siunattu olkoon, joka sinua
siunaa, kirottu, joka sinua kiroaa!" 10 Silloin Baalak
vihastui Bileamiin ja löi kätensä yhteen. Ja Baalak sanoi
Bileamille: "Minä kutsuin sinut vihollisiani kiroamaan,
ja nyt sinä olet siunannut heidät jo kolme kertaa.
11 Mene tiehesi! Minä aioin sinua runsaasti palkita,
mutta katso, Herra on sinulta palkan kieltänyt." 12
Bileam vastasi Baalakille: "Enkö minä jo sanonut sinun

sanansaattajillesi, jotka lähetit luokseni: 13 'Vaikka
Baalak antaisi minulle talonsa täyden hopeata ja kultaa,
en sittenkään voisi rikkoa Herran käskyä, en tehdä
mitään oman mieleni mukaan, en hyvää, en pahaa'.
Minkä Herra puhuu, sen minäkin puhun. 14 Ja nyt
minä lähden kansani tykö, mutta sitä ennen minä
ilmoitan sinulle, mitä tämä kansa on tekevä sinun
kansallesi aikojen lopulla." 15 Ja hän puhkesi lausumaan
ja sanoi: "Näin puhuu Bileam, Beorin poika, näin
puhuu mies, jonka silmä on avattu. 16 Näin puhuu
hän, joka kuulee Jumalan puheen ja saa tietonsa
Korkeimmalta, joka näkee Kaikkivaltiaan näkyjä, joka
lankeaa loveen ja jonka silmät avataan: 17 Minä näen
hänet, en kuitenkaan nyt, minä katselen häntä, en
kuitenkaan läheltä. Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka
kohoaa Israelista. Se ruhjoo Mooabilta ohimot, päälaen
kaikilta Seetin pojilta. 18 Ja Edomista tulee alusmaa,
Seir joutuu vihollistensa omaksi; mutta Israel tekee
väkeviä tekoja. 19 Ja Jaakobista tulee valtias, hän
hävittää kaupungeista niihin pelastuneet." 20 Ja kun hän
näki Amalekin, niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi:
"Kansakunnista ensimmäinen on Amalek, mutta sen
loppu on perikato". 21 Ja kun hän näki keeniläiset,
niin hän puhkesi lausumaan ja sanoi: "Järkkymätön on
sinun asumuksesi, ja kalliolle on pesäsi pantu. 22 Mutta
sittenkin Kain hävitetään: ei aikaakaan, niin Assur vie
sinut vangiksi." 23 Ja hän puhkesi lausumaan ja sanoi:
"Voi! Kuka jää enää elämään, kun Jumala tämän tekee!
24 Laivoja saapuu kittiläisten suunnalta, ja ne kurittavat
Assurin ja kurittavat Eeberin. Hänkin on perikadon oma."
25 Senjälkeen Bileam nousi, lähti matkaan ja palasi
kotiinsa; ja myöskin Baalak lähti tiehensä.

25 Niin Israel asettui Sittimiin. Ja kansa rupesi
irstailemaan Mooabin tyttärien kanssa. 2 Nämä
kutsuivat kansaa jumaliensa uhreille, ja kansa söi
ja kumarsi heidän jumaliansa. 3 Kun Israel näin
antautui palvelemaan Baal-Peoria, syttyi Herran viha
Israelia kohtaan. 4 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Ota
kansan kaikki päämiehet ja lävistä heidät paaluihin
Herralle, vasten aurinkoa, että Herran vihan hehku
kääntyisi pois Israelista". 5 Niin Mooses sanoi Israelin
tuomareille: "Surmatkoon jokainen miehistään ne, jotka
ovat antautuneet palvelemaan Baal-Peoria". 6 Ja
katso, muuan mies israelilaisista tuli ja toi veljiensä luo
midianilaisen naisen, Mooseksen ja kaiken israelilaisten
seurakunnan nähden, kun nämä olivat itkemässä
ilmestysmajan ovella. 7 Kun Piinehas, pappi Aaronin
pojan Eleasarin poika, näki sen, nousi hän kansan
keskeltä ja otti keihään käteensä 8 ja seurasi tuota
Israelin miestä makuusuojaan ja lävisti heidät molemmat,
Israelin miehen ja sen naisen, vatsan kohdalta. Silloin
taukosi israelilaisilta vitsaus. 9 Ja niitä, jotka kuolivat
tässä vitsauksessa, oli kaksikymmentäneljä tuhatta. 10
Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 11 "Piinehas, pappi
Aaronin pojan Eleasarin poika, on kääntänyt minun
vihani pois israelilaisista, kun hän on kiivaillut minun
puolestani heidän keskuudessaan, niin ettei minun ole
tarvinnut kiivaudessani tehdä loppua israelilaisista. 12
Sano siis: Katso, minä teen hänen kanssansa liiton
hänen menestymiseksensä. 13 Ja se tulee hänelle ja
hänen jälkeläisillensä ikuiseksi pappeuden liitoksi, koska
hän kiivaili Jumalansa puolesta ja toimitti sovituksen
israelilaisille." 14 Ja surmatun Israelin miehen nimi, sen,
joka surmattiin midianilaisen naisen kanssa, oli Simri,
simeonilaisen perhekunta-päämiehen Saalun poika. 15
Ja surmatun midianilais-naisen nimi oli Kosbi, Suurin,
midianilaisen perhekunnan heimopäällikön, tytär. 16
Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 17 "Ahdistakaa
midianilaisia ja tuhotkaa heidät. 18 Sillä he ahdistivat
teitä viekkailla juonillansa, joilla he houkuttelivat teidät
Peorin ja sisarensa Kosbin, midianilaisen päämiehen
tyttären, ansaan, hänen, joka surmattiin Peorin vuoksi
tapahtuneen vitsauksen päivänä."

26 Tämän vitsauksen jälkeen Herra puhui
Moosekselle ja Eleasarille, pappi Aaronin pojalle,
sanoen: 2 "Laskekaa koko israelilaisten seurakunnan
väkiluku, kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat,
perhekunnittain, kaikki Israelin sotakelpoiset miehet". 3
Ja Mooses ja pappi Eleasar puhuivat heille Mooabin
arolla Jordanin luona, Jerikon kohdalla, sanoen: 4
"Kaksikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat laskettakoon",
niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Ja
israelilaiset, jotka olivat lähteneet Egyptin maasta, olivat:
5 Ruuben, Israelin esikoinen; Ruubenin jälkeläisiä olivat:
Hanokista hanokilaisten suku, Pallusta pallulaisten
suku, 6 Hesronista hesronilaisten suku, Karmista
karmilaisten suku. 7 Nämä olivat ruubenilaisten suvut.
Ja katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentäkolme
tuhatta seitsemänsataa kolmekymmentä. 8 Ja Pallun
poika oli Eliab. 9 Ja Eliabin pojat olivat Nemuel ja
Daatan ja Abiram. Nämä olivat ne kansan edusmiehet
Daatan ja Abiram, jotka taistelivat Moosesta ja Aaronia
vastaan Koorahin joukossa ja taistelivat Herraa vastaan,
10 jolloin maa avasi kitansa ja nielaisi heidät ja
Koorahin, silloin kun hänen joukkonsa kuoli ja tuli
kulutti kaksisataa viisikymmentä miestä; ja heistä
tuli varoitusmerkki. 11 Mutta Koorahin pojat eivät
kuolleet. 12 Simeonin jälkeläisiä, sukujensa mukaan,
olivat: Nemuelista nemuelilaisten suku, Jaaminista
jaaminilaisten suku, Jaakinista jaakinilaisten suku, 13
Serahista serahilaisten suku, Saulista saulilaisten suku.
14 Nämä olivat simeonilaisten suvut, kaksikymmentäkaksi
tuhatta kaksisataa. 15 Gaadin jälkeläisiä, sukujensa
mukaan, olivat: Sefonista sefonilaisten suku, Haggista
haggilaisten suku, Suunista suunilaisten suku, 16
Osnista osnilaisten suku, Eeristä eeriläisten suku, 17

Arodista arodilaisten suku, Arelista arelilaisten suku. **18** Nämä olivat Gaadin jälkeläisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentä tuhatta viisisataa. **19** Juudan poikia olivat Eer ja Oonan, mutta Eer ja Oonan kuolivat Kanaanin maassa. **20** Ja Juudan jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Seelasta seelalaisten suku, Pereksestä perekseläisten suku, Serahista serahilaisten suku. **21** Ja Pereksen jälkeläisiä olivat: Hesronista hesronilaisten suku, Haamulista haamulilaisten suku. **22** Nämä olivat Juudan suvut; katselmuksessa olleita oli heitä seitsemänkymmentäkuusi tuhatta viisisataa. **23** Isaskarin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Toolasta toolalaisten suku, Puvvasta puunilaisten suku, **24** Jaasubista jaasubilaisten suku, Simronista simronilaisten suku. **25** Nämä olivat Isaskarin suvut; katselmuksessa olleita oli heitä kuusikymmentäneljä tuhatta kolmesataa. **26** Sebulonin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Seredistä serediläisten suku, Eelonista eelonilaisten suku, Jahlelista jahlelilaisten suku. **27** Nämä olivat sebulonilaisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä kuusikymmentä tuhatta viisisataa. **28** Joosefin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat Manasse ja Efraim. **29** Manassen jälkeläisiä olivat: Maakirista maakirilaisten suku. Ja Maakirille syntyi Gilead; Gileadista on gileadilaisten suku. **30** Nämä olivat Gileadin jälkeläisiä: Iieseristä iieseriläisten suku, Helekistä helekiläisten suku; **31** Asrielista asrielilaisten suku, Sekemistä sekemiläisten suku; **32** Semidasta semidalaisten suku, Heeferistä heeferiläisten suku. **33** Mutta Selofhadilla, Heeferin pojalla, ei ollut poikia, vaan ainoastaan tyttäriä. Ja Selofhadin tyttärien nimet olivat: Mahla, Nooga, Hogla, Milka ja Tirsa. **34** Nämä olivat Manassen suvut; katselmuksessa olleita oli heitä viisikymmentäkaksi tuhatta seitsemänsataa. **35** Ja nämä olivat Efraimin jälkeläisiä, sukujensa mukaan: Suutelahista suutelahilaisten suku, Bekeristä bekeriläisten suku, Tahanista tahanilaisten suku. **36** Nämä olivat Suutelahin jälkeläisiä: Eeranista eeranilaisten suku. **37** Nämä olivat efraimilaisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä kolmekymmentäkaksi tuhatta viisisataa. Nämä olivat Joosefin jälkeläiset sukujensa mukaan. **38** Benjaminin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Belasta belalaisten suku, Asbelista asbelilaisten suku, Ahiramista ahiramilaisten suku, **39** Sefufamista suufamilaisten suku, Huufamista huufamilaisten suku. **40** Mutta Belan jälkeläisiä olivat Ard ja Naaman: Ardista ardilaisten suku, Naamanista naamilaisten suku. **41** Nämä olivat Benjaminin jälkeläiset sukujensa mukaan; ja katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentäviisi tuhatta kuusisataa. **42** Nämä olivat Daanin jälkeläisiä, sukujensa mukaan: Suuhamista suuhamilaisten suku. Nämä ovat Daanin suvut sukujensa mukaan. **43** Kaikista suuhamilaisten suvuista oli katselmuksessa olleita kuusikymmentäneljä tuhatta neljäsataa. **44** Asserin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Jimnasta jimnalaisten suku, Jisvistä jisviläisten suku, Beriasta berialaisten suku. **45** Berian jälkeläisiä olivat: Heeberistä heeberiläisten suku, Malkielista malkielilaisten suku. **46** Mutta Asserin tyttären nimi oli Serah. **47** Nämä olivat asserilaisten suvut; katselmuksessa olleita oli heitä viisikymmentäkolme tuhatta neljäsataa. **48** Naftalin jälkeläisiä, sukujensa mukaan, olivat: Jahselista jahselilaisten suku, Guunista guunilaisten suku; **49** Jeeseristä jeeseriläisten suku, Sillemistä sillemiläisten suku. **50** Nämä olivat Naftalin suvut sukujensa mukaan; ja katselmuksessa olleita oli heitä neljäkymmentäviisi tuhatta neljäsataa. **51** Nämä olivat katselmuksessa olleet israelilaiset: kuusisataayksi tuhatta seitsemänsataa kolmekymmentä. **52** Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: **53** "Näille jaettakoon maa perintöosiksi nimien lukumäärän mukaan. **54** Isommalle suvulle anna isompi perintöosa ja pienemmälle pienempi perintöosa; kullekin annettakoon perintöosa katselmuksessa olleiden määrän mukaan. **55** Mutta maa jaettakoon arvalla. Isiensä heimojen nimien mukaan he saakoot perintöosansa. **56** Arvan määräyksen mukaan jaettakoon perintöosat suurilukuisten ja vähälukuisten heimojen kesken." **57** Ja nämä olivat Leevin katselmuksessa olleet, sukujensa mukaan: Geersonista geersonilaisten suku, Kehatista kehatilaisten suku, Merarista merarilaisten suku. **58** Nämä olivat leeviläisten suvut: libniläisten suku, hebronilaisten suku, mahlilaisten suku, muusilaisten suku, koorahilaisten suku. Ja Kehatille oli syntynyt Amram. **59** Ja Amramin vaimon nimi oli Jookebed, Leevin tytär, joka oli Leeville syntynyt Egyptissä. Ja hän synnytti Amramille Aaronin ja Mooseksen sekä heidän sisarensa Mirjamin. **60** Ja Aaronille syntyi Naadab ja Abihu, Eleasar ja Iitamar. **61** Mutta Naadab ja Abihu kuolivat, kun toivat vierasta tulta Herran eteen. **62** Ja katselmuksessa olleita oli heitä kaksikymmentäkolme tuhatta, kaikki miehenpuolia, kuukauden vanhoja ja sitä vanhempia. Sillä heistä ei pidetty katselmusta yhdessä muiden israelilaisten kanssa, koska heille ei annettu perintöosaa israelilaisten keskuudessa. **63** Nämä olivat siinä israelilaisten katselmuksessa, jonka Mooses ja pappi Eleasar pitivät Mooabin arolla lähellä Jordania, Jerikon kohdalla. **64** Eikä heidän joukossaan ollut ketään siinä israelilaisten katselmuksessa ollutta, jonka Mooses ja pappi Aaron olivat pitäneet Siinain erämaassa. **65** Sillä Herra oli heille sanonut, että heidän oli kuoltava erämaassa. Eikä heistä jäänyt ketään, paitsi Kaaleb, Jefunnen poika, ja Joosua, Nuunin poika.

27 Niin astuivat esiin Selofhadin tyttäret-Selofhadin, Heeferin pojan, Gileadin pojan, Maakirin pojan, Manassen pojan, tyttäret-jotka olivat Manassen, Joosefin

pojan, suvuista ja joiden nimet olivat Mahla, Nooga,
Hogla, Milka ja Tirsa, 2 ja he asettuivat Mooseksen ja
pappi Eleasarin ja päämiesten ja kaiken kansan eteen
ilmestysmajan ovelle ja sanoivat: 3 "Meidän isämme kuoli
erämaassa, mutta hän ei ollut siinä joukossa, joka kävi
kapinoimaan Herraa vastaan, Koorahin joukossa, vaan
hän kuoli oman syntinsä tähden, eikä hänellä ollut poikia.
4 Miksi häviäisi nyt meidän isämme nimi hänen sukunsa
keskuudesta sentähden, että hänellä ei ollut poikaa?
Anna meille perintöosuus isämme veljien keskuudessa."
5 Ja Mooses saattoi heidän asiansa Herran eteen. 6 Ja
Herra puhui Moosekselle sanoen: 7 "Selofhadin tyttäret
puhuvat oikein. Anna heille perintöosuus heidän isänsä
veljien keskuudessa ja siirrä heidän isänsä perintöosa
heille. 8 Ja puhu israelilaisille sanoen: Jos joku kuolee
pojatonna, niin siirtäkää hänen perintöosansa hänen
tyttärellensä. 9 Mutta jos hänellä ei ole tytärtä, niin
antakaa hänen perintöosansa hänen veljillensä. 10
Mutta jos hänellä ei ole veljiä, niin antakaa hänen
perintöosansa hänen isänsä veljille. 11 Mutta jos hänen
isällänsä ei ole veljiä, niin antakaa hänen perintöosansa
sille hänen veriheimolaisellensa, joka hänen suvussansa
on häntä lähin; tämä ottakoon sen haltuunsa. Ja tämä
olkoon oikeussäädöksenä israelilaisilla, niinkuin Herra
on Moosekselle käskyn antanut." 12 Ja Herra sanoi
Moosekselle: "Nouse tälle Abarimin vuorelle ja katsele
sitä maata, jonka minä annan israelilaisille. 13 Ja kun
olet sitä katsellut, niin sinutkin otetaan pois heimosi
tykö, niinkuin veljesi Aaron otettiin, 14 sentähden että
te Siinin erämaassa, kansan riidellessä, niskoittelitte
minun käskyjäni vastaan ettekä pitäneet minua pyhänä
heidän silmiensä edessä, silloin kun vettä hankitte."
Se oli Meriban vesi Kaadeksessa Siinin erämaassa.
15 Ja Mooses puhui Herralle sanoen: 16 "Asettakoon
Herra, Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki,
tämän seurakunnan johtoon miehen, 17 joka heidän
edellänsä lähtee ja joka heidän edellänsä tulee, joka
saattaa heidät lähtemään ja tulemaan, ettei Herran
seurakunta olisi niinkuin lammaslauma, jolla ei ole
paimenta". 18 Ja Herra sanoi Moosekselle: "Ota Joosua,
Nuunin poika, mies, jossa on Henki, ja pane kätesi
hänen päällensä. 19 Ja aseta hänet pappi Eleasarin
ja kaiken kansan eteen ja aseta hänet virkaan heidän
nähtensä. 20 Ja siirrä hänelle osa omaa arvoasi, että
kaikki israelilaisten seurakunta häntä tottelisi. 21 Ja
hän astukoon pappi Eleasarin eteen, ja tämä kysyköön
hänen puolestaan uurimin kautta Jumalan vastausta
Herran edessä. Hänen käskystänsä he lähteköot ja
hänen käskystänsä he tulkoot, hän ja kaikki israelilaiset
hänen kanssansa, koko seurakunta." 22 Ja Mooses
teki, niinkuin Herra oli häntä käskenyt, ja otti Joosuan
ja asetti hänet pappi Eleasarin ja kaiken seurakunnan
eteen. 23 Ja hän pani kätensä hänen päällensä ja asetti
hänet virkaan, niinkuin Herra oli puhunut Mooseksen
kautta.

28 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Käske
israelilaisia ja sano heille: Pitäkää vaari siitä,
että tuotte minulle minun uhrilahjani, ruokani, suloisesti
tuoksuvat uhrini, määräaikanaan. 3 Ja sano heille: Tämä
on se uhri, joka teidän on tuotava joka päivä Herralle:
kaksi vuoden vanhaa virheetöntä karitsaa jokapäiväiseksi
polttouhriksi. 4 Uhraa toinen karitsa aamulla, ja
toinen karitsa uhraa iltahämärässä 5 ja ruokauhriksi
kymmenesosa eefa-mittaa lestyjä jauhoja, sekoitettuna
neljännekseen hiin-mittaa survomalla saatua öljyä. 6
Tämä on jokapäiväinen polttouhri, joka toimitettiin Siinain
vuorella suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle. 7 Ja
siihen kuulukoon juomauhrina neljännes hiin-mittaa viiniä
kumpaakin karitsaa kohti. Pyhäkössä vuodata Herralle
höysteviiniuhri. 8 Ja toinen karitsa uhraa iltahämärässä ja
toimita siihen kuuluva ruoka-ja juomauhri samalla tavoin
kuin aamullakin, suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle.
9 Mutta sapatinpäivänä uhraa kaksi vuoden vanhaa
virheetöntä karitsaa ynnä kaksi kymmenennestä lestyjä
jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi, sekä siihen
kuuluva juomauhri. 10 Tämä on sapatin polttouhri, joka
uhrattakoon kunakin sapattina jokapäiväisen polttouhrin
ja siihen kuuluvan juomauhrin ohella. 11 Ja kuukausienne
ensimmäisenä päivänä tuokaa polttouhriksi Herralle
kaksi mullikkaa, oinas ja seitsemän virheetöntä vuoden
vanhaa karitsaa 12 sekä kolme kymmenennestä
lestyjä jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi kutakin
mullikkaa kohti ynnä kaksi kymmenennestä lestyjä
jauhoja, öljyyn sekoitettuna, ruokauhriksi oinasta kohti,
13 sekä yksi kymmenennes lestyjä jauhoja, öljyyn
sekoitettuna, ruokauhriksi kutakin karitsaa kohti. Tämä
on polttouhri, suloisesti tuoksuva uhri Herralle. 14
Ja niihin kuulukoon juomauhrina puoli hiin-mittaa
viiniä kutakin mullikkaa kohti ja kolmannes hiin-mittaa
oinasta kohti ja neljännes hiin-mittaa karitsaa kohti.
Tämä on uudenkuun polttouhri, joka uhrattakoon
kunakin uutenakuuna, vuoden kaikkina kuukausina.
15 Ja sitäpaitsi uhratkaa yksi kauris syntiuhriksi
Herralle. Se uhrattakoon jokapäiväisen polttouhrin
ynnä siihen kuuluvan juomauhrin ohella. 16 Ja
ensimmäisessä kuussa, kuukauden neljäntenätoista
päivänä, on pääsiäinen Herran kunniaksi. 17 Ja
saman kuukauden viidentenätoista päivänä on juhla;
seitsemän päivää syötäköön happamatonta leipää.
18 Ensimmäisenä päivänä on pyhä kokous; älkää
silloin yhtäkään arkiaskaretta toimittako. 19 Ja tuokaa
polttouhriksi Herralle kaksi mullikkaa, oinas ja seitsemän
vuodenvanhaa karitsaa; ne olkoot virheettömät. 20 Ja
niihin kuuluvana ruokauhrina uhratkaa lestyjä jauhoja,
öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä mullikkaa
kohti ja kaksi kymmenennestä oinasta kohti. 21

Kutakin kohti niistä seitsemästä karitsasta uhratkaa
kymmenennes. 22 Ja vielä uhratkaa kauris syntiuhriksi,
joka tuottaa teille sovituksen. 23 Paitsi aamupolttouhria,
joka on jokapäiväinen polttouhri, uhratkaa nämä.
24 Samoin uhratkaa Herralle joka päivä seitsemän
päivän aikana leipää suloisesti tuoksuvaksi uhriksi;
uhratkaa tämä jokapäiväisen polttouhrin ynnä siihen
kuuluvan juomauhrin ohella. 25 Ja seitsemäntenä
päivänä olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään
arkiaskaretta toimittako. 26 Mutta uutisen päivänä,
kun tuotte uuden ruokauhrin Herralle viikkojuhlananne,
olkoon teillä pyhä kokous; älkää silloin yhtäkään
arkiaskaretta toimittako. 27 Ja tuokaa suloisesti
tuoksuvaksi polttouhriksi Herralle kaksi mullikkaa,
oinas ja seitsemän vuodenvanhaa karitsaa 28 ja
niihin kuuluvana ruokauhrina lestyjä jauhoja, öljyyn
sekoitettuna, kolme kymmenennestä kutakin mullikkaa
kohti, kaksi kymmenennestä oinasta kohti 29 ja
yksi kymmenennes kutakin kohti niistä seitsemästä
karitsasta; 30 ja yksi kauris sovittamiseksenne. 31 Paitsi
jokapäiväistä polttouhria ja siihen kuuluvaa ruokauhria
uhratkaa nämä ynnä niihin kuuluvat juomauhrit; eläimet
olkoot virheettömät."

29 "Ja seitsemännessä kuussa, kuukauden
ensimmäisenä päivänä, olkoon teillä pyhä
kokous; älkää silloin yhtäkään arkiaskaretta toimittako.
Olkoon se teille pasunansoiton päivä. 2 Ja uhratkaa
suloisesti tuoksuvaksi polttouhriksi Herralle mullikka,
oinas ja seitsemän vuodenvanhaa virheetöntä
karitsaa 3 ja niihin kuuluvana ruokauhrina lestyjä
jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä
mullikkaa kohti, kaksi kymmenennestä oinasta
kohti 4 ja yksi kymmenennes kutakin kohti niistä
seitsemästä karitsasta; 5 ja kauris syntiuhriksi, teidän
sovittamiseksenne. 6 Paitsi uudenkuun polttouhria ynnä
siihen kuuluvaa ruokauhria ja jokapäiväistä polttouhria
ynnä siihen kuuluvaa ruokauhria ja niihin kuuluvia
juomauhreja, niinkuin niistä on säädetty, uhratkaa kaikki
tämä suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle. 7 Ja saman
seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä olkoon teillä
pyhä kokous, ja silloin kurittakaa itseänne paastolla,
älkääkä yhtäkään askaretta toimittako. 8 Ja tuokaa
suloisesti tuoksuvaksi polttouhriksi Herralle mullikka,
oinas ja seitsemän vuodenvanhaa karitsaa; ne olkoot
virheettömät. 9 Ja niihin kuulukoon ruokauhrina lestyjä
jauhoja, öljyyn sekoitettuna, kolme kymmenennestä
mullikkaa kohti, kaksi kymmenennestä oinasta kohti 10
ja yksi kymmenennes kutakin kohti niistä seitsemästä
karitsasta; 11 ja kauris syntiuhriksi, paitsi sovitusuhria ja
jokapäiväistä polttouhria ynnä niihin kuuluvia ruoka-
ja juomauhreja. 12 Ja seitsemännen kuukauden
viidentenätoista päivänä olkoon teillä pyhä kokous; älkää
silloin yhtäkään arkiaskaretta toimittako, vaan viettäkää
juhlaa Herran kunniaksi seitsemän päivää. 13 Ja tuokaa
polttouhriksi, suloisesti tuoksuvaksi uhriksi Herralle,
kolmetoista mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista
vuodenvanhaa karitsaa; olkoot ne virheettömät. 14 Ja
kuulukoon niihin ruokauhrina lestyjä jauhoja, öljyyn
sekoitettuna, kolme kymmenennestä kutakin kohti
niistä kolmestatoista mullikasta, kaksi kymmenennestä
kumpaakin kohti niistä kahdesta oinaasta 15 ja
yksi kymmenennes kutakin kohti niistä neljästätoista
karitsasta; 16 ja kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä
polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka-ja juomauhria. 17
Ja toisena päivänä: kaksitoista mullikkaa, kaksi oinasta
ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa 18 ja
niihin kuuluvat ruoka-ja juomauhrit mullikkain, oinaiden
ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on, 19
sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria
ynnä siihen kuuluvaa ruoka-ja juomauhria. 20 Ja
kolmantena päivänä: yksitoista mullikkaa, kaksi oinasta
ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa 21 ja
niihin kuuluvat ruoka-ja juomauhrit mullikkain, oinaiden
ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on, 22
sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria
ynnä siihen kuuluvaa ruoka-ja juomauhria. 23 Ja
neljäntenä päivänä: kymmenen mullikkaa, kaksi oinasta
ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa 24 ja
niihin kuuluvat ruoka-ja juomauhrit mullikkain, oinaiden
ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on, 25
sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria
ynnä siihen kuuluvaa ruoka-ja juomauhria. 26 Ja
viidentenä päivänä: yhdeksän mullikkaa, kaksi oinasta
ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa
27 ja niihin kuuluvat ruoka-ja juomauhrit mullikkain,
oinaiden ja karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty
on, 28 sekä kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä
polttouhria ynnä siihen kuuluvaa ruoka-ja juomauhria.
29 Ja kuudentena päivänä: kahdeksan mullikkaa,
kaksi oinasta ja neljätoista vuodenvanhaa, virheetöntä
karitsaa 30 ja niihin kuuluvat ruoka-ja juomauhrit
mullikkain, oinaiden ja karitsain luvun mukaan,
niinkuin säädetty on, 31 sekä kauris syntiuhriksi,
paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen kuuluvaa
ruoka-ja juomauhria. 32 Ja seitsemäntenä päivänä:
seitsemän mullikkaa, kaksi oinasta ja neljätoista
vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa 33 ja niihin kuuluvat
ruoka-ja juomauhrit mullikkain, oinaiden ja karitsain
luvun mukaan, niinkuin säädetty on, 34 sekä kauris
syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä siihen
kuuluvaa ruoka-ja juomauhria. 35 Ja kahdeksantena
päivänä olkoon teillä juhlakokous; älkää silloin yhtäkään
arkiaskaretta toimittako, 36 vaan tuokaa suloisesti
tuoksuvaksi polttouhriksi Herralle mullikka, oinas ja
seitsemän vuodenvanhaa, virheetöntä karitsaa 37 ja
niihin kuuluvat ruoka-ja juomauhrit mullikan, oinaan ja

karitsain luvun mukaan, niinkuin säädetty on, 38 sekä
kauris syntiuhriksi, paitsi jokapäiväistä polttouhria ynnä
siihen kuuluvaa ruoka-ja juomauhria. 39 Nämä uhratkaa
Herralle juhla-aikoinanne, paitsi mitä lupausuhreinanne
ja vapaaehtoisina lahjoinanne tuotte polttouhreiksi,
ruokauhreiksi, juomauhreiksi ja yhteysuhreiksi." 40
Ja Mooses puhui israelilaisille kaiken, mitä Herra oli
Mooseksen käskenyt puhua.

30 Ja Mooses puhui Israelin sukukuntien päämiehille
sanoen: "Näin on Herra käskenyt: 2 Jos joku
tekee lupauksen Herralle tahi valalla vannoen sitoutuu
kieltäytymään jostakin, älköön hän rikkoko sanaansa,
vaan tehköön kaiken, mitä hänen suunsa on sanonut. 3
Ja jos nainen ollessaan nuorena tyttönä isänsä kodissa
tekee lupauksen Herralle tahi sitoutuu kieltäytymään
jostakin 4 ja hänen isänsä kuulee hänen lupauksensa tai
sitoumuksensa eikä hänen isänsä hänelle siitä mitään
puhu, niin kaikki hänen lupauksensa ja kaikki hänen
sitoumuksensa, joilla hän kieltäytyy jostakin, olkoot
pätevät. 5 Mutta jos hänen isänsä kieltää häntä sinä
päivänä, jona hän ne kuulee, niin hänen lupauksensa
ja sitoumuksensa, joilla hän kieltäytyy jostakin, älköät
olko pätevät, olivatpa ne mitkä hyvänsä, ja Herra
antaa hänelle anteeksi, sentähden että hänen isänsä
on häntä kieltänyt. 6 Ja jos hän joutuu miehelle ja
hänellä on täytettävänä lupauksia tai ajattelemattomasti
lausuttu sana, jolla hän on kieltäytynyt jostakin, 7 ja
hänen miehensä saa sen kuulla, mutta ei puhu hänelle
siitä mitään sinä päivänä, jona hän sen kuulee, niin
hänen lupauksensa ja hänen sitoumuksensa, joilla hän
on kieltäytynyt jostakin, olkoot pätevät. 8 Mutta jos
hänen miehensä sinä päivänä, jona hän sen kuulee,
kieltää häntä, niin hän purkaa hänen lupauksensa, jonka
täyttämiseen hän on sitoutunut, ja sen ajattelemattomasti
lausutun sanan, jolla hän on kieltäytynyt jostakin, ja
Herra antaa hänelle anteeksi. 9 Mutta lesken tai
hyljätyn lupaus, mihin hyvänsä hän onkin sitoutunut,
olkoon pätevä. 10 Ja jos vaimo on miehensä kodissa
tehnyt lupauksen tahi valalla sitoutunut kieltäytymään
jostakin 11 ja hänen miehensä saa sen kuulla, mutta ei
puhu hänelle siitä mitään eikä kiellä häntä, niin kaikki
hänen lupauksensa ja kaikki sitoumukset, joilla hän
on kieltäytynyt jostakin, olkoot pätevät. 12 Mutta jos
hänen miehensä ne purkaa sinä päivänä, jona hän
niistä kuulee, älköön yksikään hänen huuliltaan lähtenyt
lupaus tai sitoumus olko pätevä. Hänen miehensä on ne
purkanut, ja Herra antaa hänelle anteeksi. 13 Jokaisen
lupauksen ja jokaisen valallisen sitoumuksen, jonka
vaimo itsensä kurittamiseksi tekee, saakoon hänen
miehensä joko vahvistaa tahi purkaa. 14 Mutta jos
hänen miehensä ei puhu hänelle niistä mitään sen
päivän kuluessa, niin hän on vahvistanut kaikki hänen
lupauksensa ja kaikki hänen sitoumuksensa, jotka
hänellä on täytettävinä. Hän on ne vahvistanut, koska
hän ei niistä hänelle mitään puhunut sinä päivänä, jona
hän niistä kuuli. 15 Mutta jos hän ne purkaa vasta
jonkun aikaa sen jälkeen, kuin on niistä kuullut, joutuu
hän kantamaan vaimonsa syyllisyyden." 16 Nämä ovat
ne säädökset, jotka Herra antoi Moosekselle, olemaan
voimassa miehen ja hänen vaimonsa välillä sekä isän ja
hänen tyttärensä välillä, tämän ollessa nuorena tyttönä
isänsä kodissa.

31 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Kosta
israelilaisten puolesta midianilaisille. Senjälkeen
sinut otetaan pois heimosi tykö." 3 Niin Mooses
puhui kansalle sanoen: "Varustakaa joukostanne miehiä
sotaan, ja lähtekööt he Midiania vastaan toimittamaan
Herran koston Midianille. 4 Tuhat miestä jokaisesta
sukukunnasta, kaikista Israelin sukukunnista, lähettäkää
sotaan." 5 Silloin annettiin Israelin heimoista tuhat
miestä jokaisesta sukukunnasta, yhteensä kaksitoista
tuhatta sotaan varustettua miestä. 6 Ja Mooses lähetti
heidät, tuhat miestä jokaisesta sukukunnasta, sotaan
sekä heidän kanssaan Piinehaan, pappi Eleasarin pojan;
tällä oli mukanaan pyhät esineet ja hälytystorvet. 7 Niin
he lähtivät sotimaan Midiania vastaan, niinkuin Herra
oli Moosekselle käskyn antanut, ja surmasivat kaikki
miehenpuolet. 8 Muiden mukana, jotka kaatuivat, he
surmasivat Midianin kuninkaat Evin, Rekemin, Suurin,
Huurin ja Reban, Midianin viisi kuningasta. Myös
Bileamin, Beorin pojan, he surmasivat miekalla. 9
Mutta israelilaiset ottivat vangiksi midianilaisten vaimot
ja lapset ja ryöstivät kaikki heidän juhtansa ja kaiken
heidän karjansa ja kaiken heidän tavaransa. 10 Ja
kaikki heidän asumansa kaupungit ja kaikki heidän
leiripaikkansa he polttivat tulella. 11 Ja he ottivat kaiken
ryöstettävän ja kaiken otettavan, sekä ihmiset että karjan.
12 Ja he toivat Moosekselle ja pappi Eleasarille sekä
Israelin kansalle vangit ja ottamansa ja ryöstämänsä
saaliin leiriin Mooabin arolle, joka on Jordanin luona,
Jerikon kohdalla. 13 Silloin Mooses ja pappi Eleasar
ja kaikki kansan päämiehet lähtivät heitä vastaan
leirin ulkopuolelle. 14 Ja Mooses vihastui sotajoukon
johtajiin, tuhannen-ja sadanpäämiehiin, kun he palasivat
sotaretkeltä. 15 Ja Mooses sanoi heille: "Oletteko siis
jättäneet henkiin kaikki naiset? 16 Katso, nehän ne olivat,
jotka Bileamin neuvosta saivat israelilaiset antautumaan
uskottomuuteen Herraa vastaan Peorin vuoksi, niin että
vitsaus kohtasi Herran seurakuntaa. 17 Niin surmatkaa
siis kaikki poikalapset ja surmatkaa myös jokainen vaimo,
joka on yhtynyt mieheen. 18 Mutta jokainen tyttö, joka ei
ole yhtynyt mieheen, jättäkää itsellenne henkiin. 19 Mutta
itse oleskelkaa leirin ulkopuolella seitsemän päivää.
Jokainen teistä, joka on jonkun surmannut, ja jokainen

teistä, joka on koskenut surmattuun, puhdistautukoon
kolmantena ja seitsemäntenä päivänä, sekä te että
teidän vankinne. 20 Ja puhdistettakoon jokainen vaate
ja jokainen nahkaesine ja kaikki, mikä on tehty vuohen
karvoista, ja jokainen puuesine." 21 Ja pappi Eleasar
sanoi sotamiehille, jotka olivat menneet sotaan: "Tämä
on lakisäädös, jonka Herra antoi Moosekselle: 22
Vain kulta, hopea, vaski, rauta, tina ja lyijy, 23 kaikki,
mikä tulta kestää, käyttäkää tulessa, niin se puhdistuu;
puhdistettakoon se kuitenkin vielä puhdistusvedellä.
Mutta mikä ei tulta kestä, käyttäkää se vedessä. 24
Ja peskää vaatteenne seitsemäntenä päivänä, niin
te puhdistutte; ja sitten tulkaa leiriin." 25 Ja Herra
puhui Moosekselle sanoen: 26 "Laskekaa, sinä ja pappi
Eleasar ja kansan perhekuntien päämiehet, otetun
saaliin määrä, ihmiset ja karja. 27 Ja pane saalis kahtia
soturien, sotaan lähteneiden, ja kaiken muun kansan
kesken. 28 Ja ota Herralle verona sotamiehiltä, sotaan
lähteneiltä, yksi viidestäsadasta, ihmisiä, raavaita, aaseja
ja lampaita. 29 Ota se heille tulevasta puoliskosta ja anna
se pappi Eleasarille antina Herralle. 30 Ja israelilaisille
tulevasta puoliskosta ota yksi viidestäkymmenestä,
ihmisiä, raavaita, aaseja, lampaita ja kaikkia karjaeläimiä,
ja anna ne leeviläisille, joiden on hoidettava tehtävät
Herran asumuksessa." 31 Ja Mooses ja pappi Eleasar
tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut.
32 Ja saalis, jäännös siitä, mitä sotajoukko oli ryöstänyt,
oli: lampaita kuusisataa seitsemänkymmentäviisi
tuhatta 33 ja raavaita seitsemänkymmentäkaksi
tuhatta 34 ja aaseja kuusikymmentäyksi tuhatta
35 ja ihmisiä, tyttöjä, jotka eivät olleet yhtyneet
mieheen, kaikkiaan kolmekymmentäkaksi tuhatta. 36
Ja puolet siitä eli se osa, joka tuli sotaan lähteneille,
oli: lampaita kolmesataa kolmekymmentäseitsemän
tuhatta viisisataa, 37 ja Herralle tuleva vero lampaista
oli kuusisataa seitsemänkymmentä viisi; 38 ja
raavaita kolmekymmentäkuusi tuhatta sekä niistä
Herralle tuleva vero seitsemänkymmentä kaksi; 39
ja aaseja kolmekymmentä tuhatta viisisataa sekä
niistä Herralle tuleva vero kuusikymmentä yksi; 40
ja ihmisiä kuusitoista tuhatta sekä niistä Herralle
tuleva vero kolmekymmentä kaksi. 41 Ja Mooses
antoi Herran antiveron pappi Eleasarille, niinkuin Herra
oli Moosekselle käskyn antanut. 42 Ja israelilaisille
tuleva puolisko, jonka Mooses oli erottanut sotamiesten
osasta, 43 tämä seurakunnalle tuleva puolisko
oli: lampaita kolmesataa kolmekymmentäseitsemän
tuhatta viisisataa 44 ja raavaita kolmekymmentäkuusi
tuhatta 45 ja aaseja kolmekymmentä tuhatta viisisataa
46 sekä ihmisiä kuusitoista tuhatta. 47 Tästä
israelilaisille tulevasta puoliskosta Mooses otti yhden
viidestäkymmenestä, ihmisiä ja karjaa, sekä antoi
ne leeviläisille, joiden oli hoidettava tehtävät Herran
asumuksessa, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut. 48 Silloin tulivat sotajoukon osastojen johtajat,
tuhannen-ja sadanpäämiehet, Mooseksen luo 49 ja
sanoivat Moosekselle: "Palvelijasi ovat laskeneet niiden
sotamiesten luvun, jotka ovat olleet hallussamme, eikä
meistä puutu yhtäkään. 50 Sentähden me tuomme
nyt Herralle lahjaksi, mitä kukin on saanut kultakaluja:
käätyjä, rannerenkaita, sormuksia, korvarenkaita ja
kaulakoristeita, saadaksemme itsellemme sovituksen
Herran edessä." 51 Niin Mooses ja pappi Eleasar ottivat
heiltä kullan, kaikkinaiset taidokkaasti valmistetut esineet.
52 Ja anniksi annettua kultaa, jonka he antoivat Herralle
tuhannen-ja sadanpäämiesten puolesta, oli kaikkiaan
kuusitoista tuhatta seitsemänsataa viisikymmentä
sekeliä. 53 Sotamiehet olivat ottaneet saalista kukin
itselleen. 54 Ja Mooses ja pappi Eleasar ottivat
kullan tuhannen-ja sadanpäämiehiltä ja veivät sen
ilmestysmajaan, että se johdattaisi israelilaiset Herran
muistoon.

32 Mutta ruubenilaisilla ja gaadilaisilla oli paljon, ylen
runsaasti, karjaa. Kun he nyt katselivat Jaeserin
maata ja Gileadin maata, niin he huomasivat, että
seutu oli karjanhoitoon sopiva. 2 Niin gaadilaiset ja
ruubenilaiset tulivat ja puhuivat Moosekselle ja pappi
Eleasarille ja seurakunnan päämiehille sanoen: 3
"Atarot, Diibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Elale, Sebam,
Nebo ja Beon, 4 tämä maa, jonka Herra on vallannut
Israelin seurakunnalle, on karjanhoitoon sopivaa maata,
ja sinun palvelijoillasi on karjaa". 5 Ja he sanoivat vielä:
"Jos olemme saaneet armon sinun silmiesi edessä, niin
annettakoon tämä maa palvelijoillesi omaksi, äläkä vie
meitä Jordanin yli". 6 Mutta Mooses vastasi gaadilaisille
ja ruubenilaisille: "Onko teidän veljienne lähdettävä
sotaan, ja te jäisitte tänne? 7 Miksi viette israelilaisilta
halun mennä siihen maahan, jonka Herra on heille
antanut? 8 Niin teidän isännekin tekivät, kun minä
lähetin heidät Kaades-Barneasta katselemaan sitä
maata. 9 Kun he olivat saapuneet Rypälelaaksoon asti ja
katselleet sitä maata, veivät he israelilaisilta halun lähteä
siihen maahan, jonka Herra oli heille antanut. 10 Ja sinä
päivänä syttyi Herran viha, ja hän vannoi sanoen: 11 'Ne
miehet, jotka lähtivät Egyptistä, kaksikymmenvuotiset ja
sitä vanhemmat, eivät saa nähdä sitä maata, jonka minä
vannoen lupasin Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille,
sillä he eivät ole minua uskollisesti seuranneet, 12
paitsi Kaaleb, kenissiläisen Jefunnen poika, ja Joosua,
Nuunin poika; sillä nämä ovat uskollisesti seuranneet
Herraa'. 13 Ja Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän
antoi heidän harhailla erämaassa neljäkymmentä vuotta,
kunnes koko se sukupolvi hävisi, joka oli tehnyt sitä, mikä
oli pahaa Herran silmissä. 14 Mutta katso, te olette nyt
astuneet isienne sijaan, te syntisten sikiöt, lisätäksenne
vielä Herran vihan kiivautta Israelia kohtaan. 15 Jos te

nyt käännytte pois hänestä, niin hän jättää kansan vielä
kauemmaksi aikaa tähän erämaahan, ja niin te tuotatte
tuhon kaikelle tälle kansalle." 16 Niin he lähestyivät
häntä ja sanoivat: "Karjatarhoja me vain rakentaisimme
tänne laumoillemme ja kaupunkeja vaimojamme ja
lapsiamme varten, 17 mutta itse me varustautuisimme
ja rientäisimme israelilaisten etunenässä, kunnes
saisimme viedyksi heidät määräpaikkoihinsa, mutta
meidän vaimomme ja lapsemme asuisivat sillä aikaa
varustetuissa kaupungeissa maan asukkailta rauhassa.
18 Emme me palaisi kotiimme, ennenkuin israelilaiset
ovat saaneet haltuunsa kukin perintöosansa, 19 sillä
me emme tahdo perintöosaa heidän kanssansa tuolta
puolen Jordanin emmekä kauempaa, vaan meidän
perintöosamme on joutunut meille tältä puolelta Jordanin,
itään päin." 20 Niin Mooses vastasi heille: "Jos näin
teette, jos Herran edessä varustaudutte sotaan 21 ja
teistä jokainen, sotaan varustettuna, menee Jordanin yli
Herran edessä niin pitkäksi aikaa, kunnes on karkoittanut
vihollisensa edestään, 22 ja te palaatte vasta senjälkeen,
kuin se maa on tehty alamaiseksi Herralle, niin te olette
vastuusta vapaat Herran ja Israelin edessä, ja tämä
maa tulee teidän omaksenne Herran edessä. 23 Mutta
jos ette näin tee, niin katso, te rikotte Herraa vastaan
ja saatte tuntea syntinne palkan, joka kohtaa teitä.
24 Rakentakaa siis itsellenne kaupunkeja vaimojanne
ja lapsianne varten ja tarhoja karjallenne ja tehkää
se, mitä suunne on sanonut." 25 Niin gaadilaiset ja
ruubenilaiset vastasivat Moosekselle sanoen: "Sinun
palvelijasi tekevät, niinkuin herramme käskee. 26
Lapsemme, vaimomme, laumamme ja kaikki juhtamme
jääköot tänne Gileadin kaupunkeihin, 27 mutta sinun
palvelijasi lähtevät, jokainen sotaan varustettuna, sinne
taisteluun Herran edessä, niinkuin herramme sanoi."
28 Niin Mooses antoi heistä käskyn pappi Eleasarille
ja Joosualle, Nuunin pojalle, ja Israelin sukukuntien
perhekuntain päämiehille, 29 ja Mooses sanoi heille:
"Jos gaadilaiset ja ruubenilaiset teidän kanssanne
lähtevät Jordanin yli, jokainen varustettuna taisteluun
Herran edessä, ja se maa tulee teille alamaiseksi,
niin antakaa heille Gileadin maa omaksi. 30 Mutta
jolleivät he varustaudu ja lähde teidän kanssanne
sinne, niin asettukoot teidän keskuuteenne Kanaanin
maahan." 31 Silloin gaadilaiset ja ruubenilaiset vastasivat
sanoen: "Mitä Herra on puhunut sinun palvelijoillesi, sen
me teemme. 32 Me lähdemme varustettuina Herran
edessä Kanaanin maahan, että saisimme omaksemme
perintöosan tällä puolella Jordanin." 33 Ja Mooses antoi
heille, gaadilaisille ja ruubenilaisille sekä toiselle puolelle
Manassen, Joosefin pojan, sukukuntaa, amorilaisten
kuninkaan Siihonin valtakunnan ja Baasanin kuninkaan
Oogin valtakunnan, maan ja sen kaupungit alueinensa,
sen maan kaupungit yltympäri. 34 Ja gaadilaiset
rakensivat Diibonin, Atarotin, Aroerin, 35 Atrot-Soofanin,
Jaeserin, Jogbehan, 36 Beet-Nimran ja Beet-Haaranin
varustetuiksi kaupungeiksi sekä karjatarhoja. 37 Ja
ruubenilaiset rakensivat Hesbonin, Elalen ja Kirjataimin,
38 Nebon ja Baal-Meonin, joiden nimet muutettiin, sekä
Sibman. Ja he panivat nimet niille kaupungeille, jotka
he rakensivat. 39 Mutta Maakir, Manassen poika, lähti
Gileadiin ja valloitti sen ja karkoitti amorilaiset, jotka
asuivat siellä. 40 Ja Mooses antoi Gileadin Maakirille,
Manassen pojalle, ja hän asettui sinne. 41 Ja Jaair,
Manassen poika, meni ja valloitti heidän leirikylänsä
ja kutsui ne Jaairin leirikyliksi. 42 Ja Noobah meni ja
valloitti Kenatin ynnä sen alueella olevat kylät ja kutsui
sen, nimensä mukaan, Noobahiksi.

33 Nämä olivat israelilaisten matkat, jotka he
kulkivat Egyptistä osastoittain Mooseksen ja
Aaronin johdolla. 2 Ja Mooses kirjoitti Herran käskyn
mukaan muistiin ne paikat, joista he lähtivät liikkeelle
matkoillansa. Ja nämä ovat heidän matkansa heidän
lähtöpaikkojensa mukaan. 3 He lähtivät liikkeelle
Ramseksesta ensimmäisessä kuussa, ensimmäisen
kuukauden viidentenätoista päivänä; pääsiäisen
jälkeisenä päivänä israelilaiset lähtivät matkaan
voimallisen käden suojassa, kaikkien egyptiläisten
nähden, 4 egyptiläisten haudatessa kaikkia esikoisiansa,
jotka Herra heidän keskuudestaan oli surmannut, ja
Herran antaessa tuomion kohdata heidän jumaliansa.
5 Niin israelilaiset lähtivät Ramseksesta ja leiriytyivät
Sukkotiin. 6 Sitten he lähtivät Sukkotista ja leiriytyivät
Eetamiin, joka on erämaan reunassa. 7 Ja he lähtivät
Eetamista ja kääntyivät takaisin Pii-Hahirotiin päin,
joka on vastapäätä Baal-Sefonia, ja leiriytyivät Migdolin
kohdalle. 8 Ja he lähtivät Pii-Hahirotista ja kulkivat
meren keskitse erämaahan ja vaelsivat kolmen päivän
matkan Eetamin erämaassa ja leiriytyivät Maaraan. 9
Sitten he lähtivät Maarasta ja tulivat Eelimiin. Eelimissä
oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä
palmupuuta, ja he leiriytyivät sinne. 10 Ja he lähtivät
Eelimistä ja leiriytyivät Kaislameren rannalle. 11 Ja
he lähtivät Kaislameren rannalta ja leiriytyivät Siinin
erämaahan. 12 Ja he lähtivät Siinin erämaasta ja
leiriytyivät Dofkaan. 13 Ja he lähtivät Dofkasta ja
leiriytyivät Aalukseen. 14 Ja he lähtivät Aaluksesta
ja leiriytyivät Refidimiin; siellä ei ollut vettä kansan
juoda. 15 Ja he lähtivät Refidimistä ja leiriytyivät Siinain
erämaahan. 16 Ja he lähtivät Siinain erämaasta ja
leiriytyivät Kibrot-Hattaavaan. 17 Ja he lähtivät Kibrot-
Hattaavasta ja leiriytyivät Haserotiin. 18 Ja he lähtivät
Haserotista ja leiriytyivät Ritmaan. 19 Ja he lähtivät
Ritmasta ja leiriytyivät Rimmon-Perekseen. 20 Ja he
lähtivät Rimmon-Pereksestä ja leiriytyivät Libnaan. 21
Ja he lähtivät Libnasta ja leiriytyivät Rissaan. 22 Ja he
lähtivät Rissasta ja leiriytyivät Kehelataan. 23 Ja he

lähtivät Kehelatasta ja leiriytyivät Seferin vuoren juurelle.
24 Ja he lähtivät Seferin vuoren juurelta ja leiriytyivät
Haradaan. 25 Ja he lähtivät Haradasta ja leiriytyivät
Makhelotiin. 26 Ja he lähtivät Makhelotista ja leiriytyivät
Tahatiin. 27 Ja he lähtivät Tahatista ja leiriytyivät Tarahiin.
28 Ja he lähtivät Tarahista ja leiriytyivät Mitkaan. 29 Ja
he lähtivät Mitkasta ja leiriytyivät Hasmonaan. 30 Ja he
lähtivät Hasmonasta ja leiriytyivät Mooserotiin. 31 Ja
he lähtivät Mooserotista ja leiriytyivät Bene-Jaakaniin.
32 Ja he lähtivät Bene-Jaakanista ja leiriytyivät Hoor-
Gidgadiin. 33 Ja he lähtivät Hoor-Gidgadista ja leiriytyivät
Jotbataan. 34 Ja he lähtivät Jotbatasta ja leiriytyivät
Abronaan. 35 Ja he lähtivät Abronasta ja leiriytyivät
Esjon-Geberiin. 36 Ja he lähtivät Esjon-Geberistä
ja leiriytyivät Siinin erämaahan, se on Kaadekseen.
37 Ja he lähtivät Kaadeksesta ja leiriytyivät Hoorin
vuoren juurelle, Edomin maan rajalle. 38 Ja pappi
Aaron nousi Hoorin vuorelle Herran käskyn mukaan ja
kuoli siellä neljäntenäkymmenentenä vuotena siitä, kun
israelilaiset olivat lähteneet Egyptin maasta, viidennessä
kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä. 39 Ja Aaron
oli sadan kahdenkymmenen kolmen vuoden vanha
kuollessaan Hoorin vuorella. 40 Mutta Aradin kuningas,
kanaanilainen, joka asui Kanaanin maan eteläosassa,
sai kuulla israelilaisten tulosta. 41 Ja he lähtivät Hoorin
vuorelta ja leiriytyivät Salmonaan. 42 Ja he lähtivät
Salmonasta ja leiriytyivät Puunoniin. 43 Ja he lähtivät
Puunonista ja leiriytyivät Oobotiin. 44 Ja he lähtivät
Oobotista ja leiriytyivät Iije-Abarimiin Mooabin rajalle.
45 Ja he lähtivät Iijimistä ja leiriytyivät Diibon-Gaadiin.
46 Ja he lähtivät Diibon-Gaadista ja leiriytyivät Almon-
Diblataimiin. 47 Ja he lähtivät Almon-Diblataimista
ja leiriytyivät Abarimin vuoristoon vastapäätä Neboa.
48 Ja he lähtivät Abarimin vuoristosta ja leiriytyivät
Mooabin arolle Jordanin rantaan, Jerikon kohdalle. 49 Ja
Jordanin rannalla heidän leirinsä ulottui Beet-Jesimotista
aina Aabel-Sittimiin asti Mooabin arolle. 50 Ja Herra
puhui Moosekselle Mooabin arolla Jordanin rannalla,
Jerikon kohdalla, sanoen: 51 "Puhu israelilaisille ja
sano heille: Kun olette kulkeneet Jordanin yli Kanaanin
maahan, 52 niin karkoittakaa tieltänne kaikki maan
asukkaat ja hävittäkää kaikki heidän jumalankuvansa,
hävittäkää kaikki heidän valetut kuvansa ja kukistakaa
kaikki heidän uhrikukkulansa. 53 Ottakaa sitten maa
haltuunne ja asukaa siinä, sillä teille minä annan omaksi
sen maan. 54 Ja jakakaa maa keskenänne arvalla
sukujenne mukaan; suuremmalle antakaa suurempi
perintöosa ja pienemmälle pienempi perintöosa. Kukin
saakoon perintöosansa siinä, mihin arpa sen hänelle
määrää; isienne sukukuntien mukaan jakakaa maa
keskenänne. 55 Mutta jos ette karkoita maan asukkaita
tieltänne, niin ne, jotka te heistä jätätte jäljelle, tulevat
teille okaiksi silmiinne ja tutkaimiksi kylkiinne, ja he
ahdistavat teitä siinä maassa, jossa te asutte. 56 Ja
silloin minä teen teille, niinkuin aioin tehdä heille."

34 Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: 2 "Käske
israelilaisia ja sano heille: Kun te tulette Kanaanin
maahan-se on se maa, jonka te saatte perintöosaksenne,
Kanaanin maa äärestä ääreen- 3 niin teidän eteläinen
rajanne kulkekoon Siinin erämaasta Edomia pitkin;
eteläinen raja alkakoon idässä Suolameren päästä 4 ja
kääntyköön Skorpionisolasta etelään ja kulkekoon Siiniin,
ja se päättyköön Kaades-Barneasta etelään. Sieltä raja
lähteköön Hasar-Addariin, kulkekoon Asmoniin 5 ja
kääntyköön Asmonista Egyptin purolle ja päättyköön
mereen. 6 Ja teidän läntisenä rajananne olkoon Suuri
meri; tämä olkoon läntisenä rajananne. 7 Ja teidän
pohjoinen rajanne olkoon tämä: Suuresta merestä
vetäkää raja Hoorin vuoreen; 8 Hoorin vuoresta
vetäkää raja siihen, mistä mennään Hamatiin, ja raja
päättyköön Sedadiin. 9 Sieltä raja lähteköön Sifroniin ja
päättyköön Hasar-Eenaniin. Tämä olkoon pohjoisena
rajananne. 10 Ja itäinen rajanne vetäkää Hasar-
Eenanista Sefamiin; 11 Sefamista raja painukoon
Riblaan, Ainista itään, ja sieltä raja edelleen painukoon,
kunnes se sattuu vuoriselänteeseen Kinneretin järven
itäpuolella. 12 Sitten raja yhtyköön Jordaniin ja
päättyköön Suolamereen. Tämä on oleva teidän
maanne rajoineen yltympäri." 13 Ja Mooses käski
israelilaisia sanoen: "Tämä on se maa, joka teidän on
jaettava arvalla keskenänne ja jonka Herra määräsi
annettavaksi yhdeksälle ja puolelle sukukunnalle. 14 Sillä
ruubenilaisten sukukunta perhekunnittain ja gaadilaisten
sukukunta perhekunnittain ja toinen puoli Manassen
sukukuntaa ovat jo saaneet perintöosansa. 15 Nämä
kaksi ja puoli sukukuntaa ovat jo saaneet perintöosansa
tällä puolella Jordania Jerikon kohdalla, itään päin,
auringonnousuun päin." 16 Ja Herra puhui Moosekselle
sanoen: 17 "Nämä ovat niiden miesten nimet, joiden
on jaettava teille se maa: pappi Eleasar ja Joosua,
Nuunin poika; 18 ja näiden lisäksi valitkaa päämies
kustakin sukukunnasta maata jakamaan. 19 Nämä ovat
niiden miesten nimet: Juudan sukukunnasta Kaaleb,
Jefunnen poika; 20 simeonilaisten sukukunnasta Semuel,
Ammihudin poika; 21 Benjaminin sukukunnasta Elidad,
Kislonin poika; 22 daanilaisten sukukunnasta päämies
Bukki, Joglin poika; 23 joosefilaisista, manasselaisten
sukukunnasta, päämies Hanniel, Eefodin poika; 24
efraimilaisten sukukunnasta päämies Kemuel, Siftanin
poika; 25 sebulonilaisten sukukunnasta päämies
Elisafan, Parnakin poika; 26 isaskarilaisten sukukunnasta
päämies Paltiel, Assanin poika; 27 asserilaisten
sukukunnasta päämies Ahihud, Selomin poika, 28 ja
naftalilaisten sukukunnasta Pedahel, Ammihudin poika."
29 Nämä olivat ne, jotka Herra määräsi jakamaan
israelilaisille Kanaanin maan.

35 Ja Herra puhui Moosekselle Mooabin arolla
Jordanin rannalla, Jerikon kohdalla, sanoen:
2 "Käske israelilaisia antamaan omistamistaan
perintöosista leeviläisille kaupunkeja heidän asuaksensa
ja antamaan leeviläisille myöskin laidunmaata näiden
kaupunkien ympäriltä. **3** Nämä kaupungit olkoot heillä
asuntoina, ja niiden laidunmaat olkoot heidän juhtiansa,
karjaansa ja kaikkia muita elukoitansa varten. **4** Ja
näiden kaupunkien laidunmaat, jotka teidän on annettava
leeviläisille, ulottukoot kaupungin muurista ulospäin
tuhat kyynärää joka taholle. **5** Ja mitatkaa kaupungin
ulkopuolella itään päin kaksituhatta kyynärää ja etelään
päin kaksituhatta kyynärää ja länteen päin kaksituhatta
kyynärää ja pohjoiseen päin kaksituhatta kyynärää,
ja kaupunki olkoon siinä keskellä. Tämä olkoon heillä
kaupunkien laidunmaa. **6** Ja niistä kaupungeista,
jotka teidän on annettava leeviläisille, olkoon kuusi
turvakaupunkia, jotka teidän on annettava pakopaikaksi
sille, joka on jonkun tappanut; ja niiden lisäksi antakaa
neljäkymmentä kaksi kaupunkia. **7** Kaikkiaan olkoon
kaupunkeja ja niiden laidunmaita, jotka teidän on
annettava leeviläisille, neljäkymmentä kahdeksan. **8** Ja
niitä israelilaisten omistamia kaupunkeja, jotka teidän
on annettava, otettakoon useampia siltä sukukunnalta,
jolla niitä on paljon, ja vähemmän siltä, jolla niitä
on vähemmän. Kukin sukukunta antakoon leeviläisille
kaupunkejaan saamansa perintöosan mukaan." **9**
Ja Herra puhui Moosekselle sanoen: **10** "Puhu
israelilaisille ja sano heille: Kun te olette menneet
Jordanin yli Kanaanin maahan, **11** niin valitkaa itsellenne
kaupunkeja turvakaupungeiksenne. Niihin paetkoon
tappaja, joka tapaturmaisesti on jonkun surmannut.
12 Ja nämä kaupungit olkoot teillä turvapaikkoina
verenkostajalta, niin ettei tappajan tarvitse kuolla,
ennenkuin hän on ollut seurakunnan tuomittavana.
13 Ja kaupunkeja, jotka teidän on määrättävä
turvakaupungeiksi, olkoon teillä kuusi. **14** Kolme
kaupunkia teidän on määrättävä tältä puolelta Jordanin,
ja kolme kaupunkia teidän on määrättävä Kanaanin
maasta; ne olkoot turvakaupunkeja. **15** Israelilaisille
ja teidän keskuudessanne asuvalle muukalaiselle ja
loiselle olkoot ne kuusi kaupunkia turvapaikkoina, joihin
voi paeta jokainen, joka tapaturmaisesti jonkun surmaa.
16 Mutta jos joku rauta-aseella lyö toista, niin että tämä
kuolee, on hän tahallinen tappaja; sellainen tappaja
rangaistakoon kuolemalla. **17** Jos joku ottaa käteensä
kiven, jolla voi lyödä kuoliaaksi, ja lyö toista, niin
että tämä kuolee, on hän tahallinen tappaja; sellainen
tappaja rangaistakoon kuolemalla. **18** Tahi jos joku
ottaa käteensä puuaseen, jolla voi lyödä kuoliaaksi,
ja lyö toista, niin että tämä kuolee, on hän tahallinen
tappaja; sellainen tappaja rangaistakoon kuolemalla. **19**
Verenkostaja ottakoon sellaisen tappajan hengiltä; hän
ottakoon hänet hengiltä, milloin vain hänet tapaa. **20** Ja
jos joku vihassa iskee toista tahi heittää häntä jollakin
murhaamisen tarkoituksessa, niin että tämä kuolee,
21 tahi vihaa kantaen lyö häntä kädellään, niin että
hän kuolee, rangaistakoon lyöjä kuolemalla, sillä hän
on tahallinen tappaja; verenkostaja ottakoon sellaisen
tappajan hengiltä, milloin vain hänet tapaa. **22** Mutta
jos joku vahingossa, vaan ei vihassa, satuttaa toista tai
heittää häntä jollakin esineellä, millä hyvänsä, ilman
murhaamisen tarkoitusta, **23** tahi jos hän kivellä, jolla voi
lyödä kuoliaaksi, huomaamattansa satuttaa toista, niin
että tämä kuolee, eikä hän ollut hänen vihamiehensä
eikä tarkoittanut häntä vahingoittaa, **24** niin seurakunta
ratkaiskoon tappajan ja verenkostajan välin näiden
säädösten mukaan. **25** Ja seurakunta päästäköön
tappajan verenkostajan kädestä, ja seurakunta antakoon
hänen palata turvakaupunkiin, johon hän oli paennut, ja
siellä hän asukoon pyhällä öljyllä voidellun ylimmäisen
papin kuolemaan asti. **26** Mutta jos tappaja menee
sen turvakaupungin alueen ulkopuolelle, johon hän on
paennut, **27** ja verenkostaja tapaa hänet ulkopuolella
hänen turvakaupunkinsa aluetta ja verenkostaja surmaa
tappajan, niin ei hän joudu verenvikaan; **28** sillä
hänen on asuttava turvakaupungissaan ylimmäisen
papin kuolemaan asti. Mutta ylimmäisen papin kuoltua
tappaja saa palata perintömaallensa. **29** Ja tämä olkoon
teillä oikeussäädöksenä sukupolvesta sukupolveen,
missä asuttekin. **30** Jos joku lyö toisen kuoliaaksi,
surmattakoon tappaja todistajien antaman todistuksen
nojalla; mutta yhden todistajan todistuksen nojalla
älköön ketään kuolemalla rangaistako. **31** Älkää ottako
lunastusmaksua sellaisen tappajan hengestä, joka
on tehnyt hengenrikoksen, vaan rangaistakoon hänet
kuolemalla. **32** Älkääkä ottako lunastusmaksua siltä,
joka on paennut turvakaupunkiin, ettei hän ennen papin
kuolemaa saisi palata asumaan omalle maallensa.
33 Älkääkä saastuttako sitä maata, jossa te olette,
sillä veri saastuttaa maan. Ja maalle ei voi toimittaa
sovitusta verestä, joka siihen on vuodatettu, muulla
kuin sen verellä, joka sen on vuodattanut. **34** Älkää
siis saastuttako sitä maata, jossa te asutte ja jossa
minäkin asun teidän keskellänne, sillä minä, Herra, asun
israelilaisten keskellä."

36 Silloin Gileadin, Maakirin pojan, Manassen
pojanpojan, suvun perhekuntapäämiehet, jotka
olivat Joosefin poikien sukua, astuivat esiin ja puhuivat
Moosekselle ja ruhtinaille, israelilaisten perhekunta-
päämiehille, **2** ja sanoivat: "Herra käski herrani
jakaa sen maan arvalla israelilaisille perintöosaksi, ja
herrani sai käskyn Herralta antaa Selofhadin, meidän
veljemme, perintöosan hänen tyttärillensä. **3** Mutta
jos he joutuvat vaimoiksi joillekin israelilaisten muiden

heimojen pojista, niin heidän perintöosansa siirtyy
pois meidän isiemme perintöosasta ja liitetään sen
sukukunnan perintöosaan, johon he tulevat kuulumaan,
mutta meidän perintöosamme vähenee. **4** Ja kun
israelilaisten riemuvuosi tulee, niin heidän perintöosansa
lisätään sen sukukunnan perintöosaan, johon he
tulevat kuulumaan, mutta meidän isiemme sukukunnan
perintöosasta vähentyy heidän perintöosansa." **5** Silloin
Mooses sääti israelilaisille Herran käskyn mukaan,
sanoen: "Joosefilaisten sukukunta puhuu oikein. **6**
Näin Herra säätää Selofhadin tyttäristä: Menkööt
he vaimoiksi kenelle tahtovat, kunhan vain menevät
vaimoiksi johonkin isänsä sukukunnan sukuun. **7** Sillä
älköön israelilaisilla perintöosa siirtykö sukukunnasta
toiseen, vaan israelilaiset säilyttäkööt kukin isiensä
sukukunnan perintöosan. **8** Mutta jokainen tytär, joka
saa perintöosan israelilaisten sukukunnissa, menköön
vaimoksi johonkin isänsä sukukunnan sukuun, että
israelilaiset saisivat periä kukin isiensä perintöosan
9 ja ettei perintöosa siirtyisi sukukunnasta toiseen,
vaan israelilaisten sukukunnat säilyttäisivät kukin
perintöosansa." **10** Niinkuin Herra Moosekselle käskyn
antoi, niin Selofhadin tyttäret tekivät. **11** Ja Mahla, Tirsa,
Hogla, Milka ja Nooga, Selofhadin tyttäret, menivät
vaimoiksi setiensä pojille. **12** Joosefin pojan Manassen
poikien sukuihin he menivät vaimoiksi; ja niin heidän
perintöosansa jäi heidän isänsä suvun sukukuntaan.
13 Nämä ovat ne käskyt ja säädökset, jotka Herra
Mooseksen kautta antoi israelilaisille Mooabin arolla
Jordanin rannalla, Jerikon kohdalla.

5 Mooseksen

1 Nämä ovat ne sanat, jotka Mooses puhui kaikelle
Israelille, tuolla puolella Jordanin, erämaassa,
Aromaassa, vastapäätä Suufia, Paaranin, Toofelin,
Laabanin, Haserotin ja Dii-Saahabin välillä. **2** Hoorebista
on yksitoista päivänmatkaa, Seirin vuoriston tietä,
Kaades-Barneaan. **3** Neljäntenäkymmenentenä vuotena,
yhdennessätoista kuussa, kuukauden ensimmäisenä
päivänä, Mooses puhui israelilaisille kaiken, mitä Herra
oli käskenyt hänen heille puhua. **4** Tämä tapahtui sen
jälkeen, kuin hän oli voittanut Siihonin, amorilaisten
kuninkaan, joka asui Hesbonissa, ja Oogin, Baasanin
kuninkaan, joka asui Astarotissa, Edrein luona. **5** Tuolla
puolella Jordanin, Mooabin maassa, Mooses alkoi
selittää tätä lakia, sanoen: **6** "Herra, meidän Jumalamme,
puhui meille Hoorebilla näin: 'Te olette jo tarpeeksi
kauan olleet tämän vuoren vaiheilla; **7** kääntykää
toisaalle, lähtekää liikkeelle ja menkää amorilaisten
vuoristoon ja kaikkien heidän naapuriensa tykö
Aromaahan, Vuoristoon, Alankomaahan, Etelämaahan
ja Merenrannikolle, kanaanilaisten maahan ja Libanoniin,
aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan, saakka. **8** Katso,
minä annan maan teidän valtaanne; menkää ja ottakaa
omaksenne se maa, jonka Herra teidän isillenne,
Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla
on luvannut antaa heille ja heidän jälkeläisillensä.' **9**
Ja minä puhuin teille silloin sanoen: 'Minä en jaksa
yksin kantaa teitä. **10** Herra, teidän Jumalanne, on
antanut teidän lisääntyä, ja katso, teidän lukunne on tänä
päivänä niinkuin taivaan tähtien. **11** Lisätköön Herra,
teidän isienne Jumala, teitä vielä tuhatkertaisesti ja
siunatkoon teitä, niinkuin hän on teille puhunut. **12** Mutta
kuinka minä voin yksin kantaa sitä kuormaa ja taakkaa,
joka minulla on teistä ja teidän riitelemisistänne? **13**
Tuokaa tänne viisaita, ymmärtäväisiä ja tunnettuja
miehiä jokaisesta sukukunnastanne, niin minä asetan
heidät teidän päämiehiksenne.' **14** Te vastasitte minulle
ja sanoitte: 'Se on hyvä, mitä sinä ehdotat tehtäväksi'. **15**
Silloin minä otin teidän sukukuntienne päämiehet, jotka
olivat viisaita ja tunnettuja miehiä, ja asetin heidät teidän
päämiehiksenne, tuhannen-, sadan-, viidenkymmenen-
ja kymmenenjohtajiksi, ja päällysmiehiksi sukukuntiinne.
16 Ja silloin minä käskin teidän tuomareitanne sanoen:
'Kuulustelkaa veljiänne ja tuomitkaa oikein, jos jollakulla
on riita-asia veljensä tai luonaan asuvan muukalaisen
kanssa. **17** Älkää katsoko henkilöön tuomitessanne, vaan
kuulkaa pientä yhtä hyvin kuin suurtakin; älkää peljätkö
ketään ihmistä, sillä tuomio on Jumalan. Mutta asia,
joka on teistä liian vaikea, lykätkää minulle, kuullakseni
sen.' **18** Ja silloin minä annoin teille käskyt kaikesta,
mitä teidän oli tehtävä. **19** Niin me lähdimme liikkeelle
Hoorebilta ja kuljimme koko sen suuren ja peljättävän
erämaan kautta, jonka te olette nähneet, amorilaisten
vuoriston tietä, niinkuin Herra, meidän Jumalamme,
oli käskenyt meitä, ja tulimme Kaades-Barneaan. **20**
Silloin minä sanoin teille: 'Te olette tulleet amorilaisten
vuoristoon, jonka Herra, meidän Jumalamme, meille
antaa. **21** Katso, Herra, sinun Jumalasi, antaa maan
sinun valtaasi. Mene ja ota se omaksesi, niinkuin Herra,
sinun isiesi Jumala, on sinulle puhunut; älä pelkää äläkä
arkaile.' **22** Silloin te astuitte kaikki minun eteeni ja
sanoitte: 'Lähettäkäämme miehiä edellämme tutkimaan
maata ja antamaan meille tietoja tiestä, jota meidän on
sinne mentävä, ja kaupungeista, joihin me tulemme'.
23 Tämä puhe oli minun silmissäni hyvä, ja minä
otin kaksitoista miestä teidän keskuudestanne, yhden
jokaisesta sukukunnasta. **24** Nämä lähtivät ja nousivat
vuoristoon ja tulivat Rypälelaaksoon ja vakoilivat maata.
25 Ja he ottivat mukaansa maan hedelmiä ja toivat
meille ja antoivat meille tietoja ja sanoivat: 'Maa, jonka
Herra, meidän Jumalamme, antaa meille, on hyvä'. **26**
Mutta te ette tahtoneet mennä sinne, vaan niskoittelitte
Herran, teidän Jumalanne, käskyä vastaan. **27** Ja
te napisitte teltoissanne ja sanoitte: 'Sentähden että
Herra vihaa meitä, vei hän meidät pois Egyptin maasta,
antaakseen meidät amorilaisten käsiin ja tuhotakseen
meidät. **28** Mihin me menemme? Veljemme ovat
saattaneet meidän rohkeutemme raukeamaan, sillä he
sanovat: Siellä on meitä suurempi ja kookkaampi kansa,
siellä on suuria, taivaan tasalle varustettuja kaupunkeja;
näimmepä siellä anakilaisiakin.' **29** Niin minä vastasin
teille: 'Älkää säikähtykö älkääkä peljätkö heitä. **30** Herra,
teidän Jumalanne, joka käy teidän edellänne, taistelee
itse teidän puolestanne, aivan niinkuin hän teki teille
Egyptissä teidän silmienne edessä **31** ja erämaassa,
jossa sinä olet nähnyt, kuinka Herra, sinun Jumalasi,
on kantanut sinua, niinkuin mies kantaa poikaansa,
koko sen matkan, jonka te olette kulkeneet, kunnes
tulitte tähän paikkaan.' **32** Mutta sittenkään te ette
uskoneet Herraan, teidän Jumalaanne, **33** joka kävi
teidän edellänne tiellä katsoakseen teille leiripaikat:
yöllä tulessa, valaistakseen teille tien, jota teidän oli
kuljettava, ja päivällä pilvessä. **34** Kun Herra kuuli teidän
puheenne, vihastui hän ja vannoi sanoen: **35** 'Totisesti,
ei kukaan näistä miehistä, tästä pahasta sukupolvesta,
saa nähdä sitä hyvää maata, jonka minä valalla vannoen
olen luvannut antaa teidän isillenne, **36** ei kukaan,
paitsi Kaaleb, Jefunnen poika; hän saa sen nähdä, ja
hänelle ja hänen lapsillensa minä annan sen maan,
johon hän on astunut, sentähden että hän on uskollisesti
seurannut Herraa'. **37** Myöskin minuun Herra vihastui
teidän tähtenne ja sanoi: 'Et sinäkään sinne pääse. **38**
Joosua, Nuunin poika, joka sinua palvelee, hän pääsee
sinne; vahvista häntä, sillä hän on jakava maan Israelille
perinnöksi. **39** Ja teidän lapsenne, joiden sanoitte

joutuvan vihollisen saaliiksi, ja teidän poikanne, jotka
eivät vielä tiedä, mikä on hyvä, mikä paha, ne pääsevät
sinne; heille minä annan maan, ja he ottavat sen
omaksensa. 40 Mutta te kääntykää takaisin ja lähtekää
liikkeelle erämaahan, Kaislameren tietä.' 41 Silloin
te vastasitte ja sanoitte minulle: 'Me olemme tehneet
syntiä Herraa vastaan. Me menemme ja taistelemme,
aivan niinkuin Herra, meidän Jumalamme, on meitä
käskenyt.' Ja te vyöttäydyitte kaikki sota-aseisiinne
ja lähditte kevytmielisesti nousemaan vuoristoon. 42
Mutta Herra sanoi minulle: 'Sano heille: Älkää nousko
sinne älkääkä antautuko taisteluun, sillä minä en ole
teidän keskellänne; älkää tehkö niin, etteivät vihollisenne
voittaisi teitä'. 43 Ja minä puhuin teille, mutta te ette
kuulleet, vaan niskoittelitte Herran käskyä vastaan ja
lähditte ylimielisesti vuoristoon. 44 Ja amorilaiset, jotka
asuvat siinä vuoristossa, lähtivät teitä vastaan ja ajoivat
teitä takaa, niinkuin mehiläiset tekevät, ja hajottivat
teidät Seirissä, ja aina Hormaan asti. 45 Niin te palasitte
ja itkitte Herran edessä. Mutta Herra ei kuullut teidän
huutoanne, ei kuunnellut teitä. 46 Ja teidän täytyi viipyä
Kaadeksessa se pitkä aika, minkä siellä viivyitte."

2 "Sitten me käännyimme toisaalle ja lähdimme
liikkeelle erämaahan, Kaislameren tietä, niinkuin
Herra oli minulle puhunut, ja kiertelimme kauan aikaa
Seirin vuoristossa. 2 Ja Herra sanoi minulle näin: 3 'Te
olette jo tarpeeksi kauan kierrelleet tässä vuoristossa;
kääntykää nyt pohjoista kohti. 4 Ja käske kansaa
sanoen: Te tulette kulkemaan Seirissä asuvien veljienne,
Eesaun jälkeläisten, alueen kautta. He pelkäävät teitä,
mutta te pitäkää itsestänne tarkka vaari: 5 Älkää ryhtykö
taisteluun heidän kanssansa, sillä minä en anna teille
jalanleveyttäkään heidän maastansa, koska minä olen
antanut Seirin vuoriston Eesaun omaksi. 6 Rahalla te
ostakaa heiltä ruokaa syödäksenne; vesikin hankkikaa
heiltä rahalla juodaksenne. 7 Sillä Herra, sinun Jumalasi,
on siunannut sinua kaikissa kättesi töissä. Hän on pitänyt
huolen sinun vaelluksestasi tässä suuressa erämaassa.
Jo neljäkymmentä vuotta on Herra, sinun Jumalasi, ollut
sinun kanssasi, eikä sinulta ole mitään puuttunut.' 8 Niin
me lähdimme pois veljiemme, Eesaun jälkeläisten, luota,
jotka asuvat Seirissä, poiketen Aromaan tieltä, joka tulee
Eelatista ja Esjon-Geberistä. Me käännyimme toisaalle
ja lähdimme kulkemaan Mooabin erämaan tietä. 9
Ja Herra sanoi minulle: 'Älä käy Mooabin kimppuun
äläkä ryhdy taisteluun heidän kanssaan, sillä minä en
anna heidän maastaan mitään sinun omaksesi, koska
minä olen antanut Aarin Lootin jälkeläisten omaksi'. 10
Eemiläiset asuivat muinoin siellä, suuri, lukuisa ja kookas
kansa niinkuin anakilaiset. 11 Ja samoin kuin anakilaiset
luettiin heidätkin refalaisiin; mutta mooabilaiset kutsuivat
heitä eemiläisiksi. 12 Hoorilaiset sitävastoin asuivat
muinoin Seirissä, mutta Eesaun jälkeläiset karkoittivat
heidät tieltään ja tuhosivat heidät ja asettuivat heidän
sijaansa, samoin kuin Israel teki siinä maassa, jonka
Herra oli antanut heidän omaksensa. 13 'Nouskaa siis ja
kulkekaa Seredin puron poikki.' Ja me kuljimme Seredin
puron poikki. 14 Ja aika, joka kului vaellukseemme
Kaades-Barneasta siihen asti, että kuljimme Seredin
puron yli, oli kolmekymmentä kahdeksan vuotta, kunnes
hävisi koko se sukupolvi, kaikki sotakuntoiset miehet,
leiristä, niinkuin Herra oli heille vannonut. 15 Myös oli
Herran käsi heitä vastaan hävittämässä heitä leiristä,
viimeiseen mieheen asti. 16 Kun kaikki sotakuntoiset
miehet olivat kuolleet pois kansasta, 17 puhui Herra
minulle sanoen: 18 'Sinä kuljet nyt Mooabin alueen
kautta, Aarin kautta, 19 ja lähestyt ammonilaisia; mutta
älä käy heidän kimppuunsa äläkä ryhdy taisteluun
heidän kanssansa, sillä minä en anna ammonilaisten
maasta mitään omaksesi, koska minä olen antanut
sen Lootin jälkeläisten omaksi'. 20 Tämäkin on luettu
refalaisten maaksi; refalaiset asuivat muinoin siellä,
mutta ammonilaiset kutsuivat heitä samsumilaisiksi. 21
Ne olivat niinkuin anakilaiset suuri, lukuisa ja kookas
kansa. Mutta Herra tuhosi ne heidän tieltänsä; he
karkoittivat ne ja asettuivat niiden sijaan. 22 Samoin hän
on tehnyt Eesaun jälkeläisille, jotka asuvat Seirissä, kun
hän tuhosi hoorilaiset heidän tieltänsä; he karkoittivat
nämä ja asettuivat heidän sijaansa, ja siellä he asuvat
vielä tänäkin päivänä. 23 Mutta avvilaisille, jotka
asuivat maakylissä aina Gassaan asti, tuottivat tuhon
kaftorilaiset, jotka olivat lähteneet Kaftorista, ja asettuivat
heidän sijaansa. 24 'Nouskaa ja lähtekää liikkeelle ja
kulkekaa Arnon-joen yli. Katso, minä annan sinun käsiisi
amorilaisen Siihonin, Hesbonin kuninkaan, ja hänen
maansa. Käy sitä valloittamaan ja ryhdy taisteluun häntä
vastaan. 25 Tästä päivästä alkaen minä saatan kauhuun
ja pelkoon sinun edessäsi kansat kaiken taivaan alla,
niin että, kun ne kuulevat sinusta kerrottavan, ne
pelkäävät ja vapisevat sinun edessäsi.' 26 Ja minä
lähetin sanansaattajat Kedemotin erämaasta Siihonille,
Hesbonin kuninkaalle, viemään rauhan tervehdyksen
ja sanomaan: 27 'Salli minun kulkea maasi kautta.
Aina tiellä pysyen minä kuljen, poikkeamatta oikealle
tai vasemmalle. 28 Anna minun rahalla ostaa ruokaa
syödäkseni ja anna minulle rahalla vettä juodakseni;
salli vain minun jalkaisin kulkea maasi kautta- 29 minkä
minulle myönsivät Eesaun jälkeläiset, jotka asuvat
Seirissä, ja mooabilaiset, jotka asuvat Aarissa-kunnes
menen Jordanin yli siihen maahan, jonka Herra, meidän
Jumalamme, meille antaa.' 30 Mutta Siihon, Hesbonin
kuningas, ei tahtonut antaa meidän kulkea maansa
kautta, sillä Herra, sinun Jumalasi, paadutti hänen
mielensä ja kovensi hänen sydämensä, antaakseen
hänet sinun käsiisi, niinkuin nyt onkin tapahtunut. 31 Ja

Herra sanoi minulle: 'Katso, minä annan nyt Siihonin ja
hänen maansa sinun valtaasi. Ryhdy sitä valloittamaan
ja ota hänen maansa omaksesi.' 32 Niin Siihon ja
kaikki hänen sotaväkensä lähti Jahaaseen taistelemaan
meitä vastaan. 33 Mutta Herra, meidän Jumalamme,
antoi hänet meidän valtaamme, ja me voitimme hänet
ja hänen poikansa ja kaiken hänen sotaväkensä. 34
Ja me valloitimme silloin kaikki hänen kaupunkinsa ja
vihimme tuhon omiksi jokaisessa kaupungissa miehet,
naiset ja lapset, päästämättä pakoon ainoatakaan.
35 Ainoastaan karjan me ryöstimme itsellemme ynnä
saaliin valloittamistamme kaupungeista. 36 Aroerista,
joka on Arnon-joen rannalla, ja jokilaaksossa olevasta
kaupungista Gileadiin saakka ei ollut ainoatakaan
kaupunkia, joka olisi ollut meille liian korkealla; Herra,
meidän Jumalamme, antoi kaikki meidän valtaamme.
37 Ainoastaan ammonilaisten maahan sinä et astunut,
et mihinkään, mikä on Jabbok-joen varrella, et vuoriston
kaupunkeihin etkä mihinkään muuhun, josta Herra,
meidän Jumalamme, oli niin määrännyt."

3 "Sitten me käännyimme toisaalle ja kuljimme
Baasanin tietä. Silloin lähti Oog, Baasanin kuningas,
hän ja kaikki hänen sotaväkensä, Edreihin taistelemaan
meitä vastaan. 2 Mutta Herra sanoi minulle: 'Älä
pelkää häntä, sillä minä annan sinun käsiisi hänet ja
kaiken hänen kansansa ja hänen maansa. Tee hänelle,
niinkuin teit Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, joka
asui Hesbonissa.' 3 Ja niin Herra, meidän Jumalamme,
antoi meidän käsiimme myöskin Oogin, Baasanin
kuninkaan, ja kaiken hänen sotaväkensä, ja me voitimme
hänet, päästämättä pakoon ainoatakaan. 4 Ja me
valloitimme silloin kaikki hänen kaupunkinsa-ei ollut
ainoatakaan kaupunkia, jota emme olisi heiltä ottaneet-
kuusikymmentä kaupunkia, koko Argobin seudun, Oogin
valtakunnan Baasanissa, 5 kaikki nämä kaupungit
korkeilla muureilla, porteilla ja salvoilla varustettuja,
ja sen lisäksi vielä suuren joukon linnoittamattomia
pikkukaupunkeja. 6 Ja me vihimme ne tuhon omiksi,
niinkuin olimme tehneet Siihonille, Hesbonin kuninkaalle;
me vihimme tuhon omiksi jokaisessa kaupungissa
miehet, naiset ja lapset. 7 Mutta kaiken karjan ynnä
saaliin kaupungeista me ryöstimme itsellemme. 8 Niin
me otimme silloin kahdelta amorilaisten kuninkaalta,
jotka hallitsivat tuolla puolella Jordanin, heidän maansa
Arnon-joesta aina Hermonin vuoreen asti- 9 siidonilaiset
kutsuvat Hermonia Sirjoniksi, mutta amorilaiset kutsuvat
sitä Seniriksi- 10 kaikki ylätasangon kaupungit ja koko
Gileadin ja koko Baasanin aina Salkaan ja Edreihin,
Baasanissa oleviin Oogin valtakunnan kaupunkeihin,
saakka. 11 Sillä Baasanin kuningas Oog oli yksin enää
jäljellä viimeisistä refalaisista. Hänen basaltista tehty
ruumisarkkunsa on vieläkin ammonilaisten kaupungissa
Rabbassa; se on yhdeksää kyynärää pitkä ja neljää
kyynärää leveä, mitattuna tavallisella kyynärämitalla.
12 Kun me silloin olimme ottaneet omaksemme tämän
maan, annoin minä sen osan siitä, joka alkaa Aroerista,
Arnon-joen varrelta, sekä puolet Gileadin vuoristoa
kaupunkeineen ruubenilaisille ja gaadilaisille. 13 Loput
Gileadista ja koko Baasanin, Oogin valtakunnan,
minä annoin toiselle puolelle Manassen sukukuntaa,
koko Argobin seudun; koko tätä Baasania kutsutaan
refalaisten maaksi. 14 Jaair, Manassen poika, valtasi
koko Argobin seudun aina gesurilaisten ja maakatilaisten
alueeseen saakka, ja hän kutsui nämä seudut, se on
Baasanin, oman nimensä mukaan Jaairin leirikyliksi,
niinkuin niitä kutsutaan vielä tänäkin päivänä. 15 Ja
Maakirille minä annoin Gileadin. 16 Ja ruubenilaisille ja
gaadilaisille minä annoin maan Gileadista aina Arnon-
jokeen, jokilaakson keskikohtaan saakka, joka on rajana,
ja Jabbok-jokeen saakka, joka on ammonilaisten rajana;
17 niin myös Aromaan, Jordan rajana, Kinneretistä
aina Aromaan mereen, Suolamereen, saakka, Pisgan
rinteiden juurelle, itään päin. 18 Ja silloin minä käskin
teitä ja sanoin: 'Herra, teidän Jumalanne, on antanut teille
tämän maan omaksenne. Mutta te, kaikki sotakuntoiset
miehet, lähtekää asestettuina veljienne, israelilaisten,
etunenässä. 19 Ainoastaan vaimonne, lapsenne ja
karjanne-sillä minä tiedän teillä olevan paljon karjaa-
jääköot kaupunkeihinne, jotka minä olen teille antanut,
20 kunnes Herra suo veljienne, samoinkuin teidänkin,
päästä rauhaan, kun hekin ovat ottaneet omaksensa
sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, antaa teille
Jordanin tuolta puolelta; sitten saatte palata takaisin,
kukin omistamallensa maalle, jonka minä olen teille
antanut.' 21 Ja silloin minä käskin Joosuaa ja sanoin:
'Sinä olet omin silmin nähnyt kaiken, mitä Herra,
teidän Jumalanne, on tehnyt näille kahdelle kuninkaalle.
Samalla tavalla Herra on tekevä kaikille valtakunnille,
joihin sinä menet. 22 Älkää niitä peljätkö, sillä Herra,
teidän Jumalanne, sotii itse teidän puolestanne.' 23
Ja silloin minä anoin Herralta armoa sanoen: 24
'Herra, Herra, sinä olet alkanut näyttää palvelijallesi
valtasuuruuttasi ja väkevää kättäsi; sillä kuka on se
jumala taivaassa tai maassa, joka voi tehdä sellaisia
töitä ja niin voimallisia tekoja kuin sinä? 25 Niin salli
minun nyt mennä katsomaan sitä hyvää maata, joka
on tuolla puolella Jordanin, tuota ihanaa vuoristoa ja
Libanonia.' 26 Mutta Herra oli julmistunut minuun teidän
tähtenne eikä kuullut minua, vaan sanoi minulle: 'Riittää!
Älä puhu minulle enempää tästä asiasta. 27 Nouse
Pisgan huipulle ja kohota katseesi länteen ja pohjoiseen,
etelään ja itään ja katsele silmilläsi; sillä tämän Jordanin
yli sinä et mene. 28 Ja anna määräyksiä Joosualle,
vahvista ja rohkaise häntä. Sillä hän menee sinne tämän
kansan edellä, ja hän jakaa heille perinnöksi sen maan,

jonka sinä näet.' 29 Ja me jäimme laaksoon, vastapäätä
Beet-Peoria."

4 "Ja nyt, Israel, kuule ne käskyt ja säädökset, jotka
minä teille opetan, että seuraisitte niitä, eläisitte ja
ottaisitte omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän
isienne Jumala, teille antaa. 2 Älkää lisätkö mitään siihen,
mitä minä teille määrään, älkääkä ottako siitä mitään pois,
vaan noudattakaa Herran, teidän Jumalanne, käskyjä,
jotka minä teille annan. 3 Te olette omin silmin nähneet,
mitä Herra teki Baal-Peorin asiassa, kuinka Herra, sinun
Jumalasi, hävitti sinun keskuudestasi jokaisen, joka
lähti kulkemaan Baal-Peorin perässä. 4 Mutta te, jotka
riipuitte kiinni Herrassa, teidän Jumalassanne, te kaikki
olette elossa vielä tänä päivänä. 5 Katso, minä olen
opettanut teille käskyt ja säädökset, niinkuin Herra,
minun Jumalani, on minua käskenyt, että seuraisitte niitä
siinä maassa, jota te menette ottamaan omaksenne. 6
Noudattakaa ja seuratkaa niitä, sillä se on oleva teidän
viisautenne ja ymmärryksenne kansojen silmissä. Kun
he kuulevat kaikki nämä käskyt, sanovat he: 'Totisesti,
viisas ja ymmärtäväinen kansa on tämä suuri kansa'.
7 Sillä onko toista suurta kansaa, jonka jumalat ovat
sitä niin lähellä, kuin Herra, meidän Jumalamme, on
lähellä meitä, niin usein kuin me häntä rukoilemme? 8
Ja onko toista suurta kansaa, jolla on niin vanhurskaat
käskyt ja säädökset, kuin on koko tämä laki, jonka minä
tänä päivänä teille annan? 9 Ole vain varuillasi ja ota
itsestäsi tarkka vaari, ettet unhota, mitä omin silmin
olet nähnyt, ja ettei se lähde sinun sydämestäsi koko
elinaikanasi, vaan että ilmoitat sen lapsillesi ja lastesi
lapsille: 10 mitä tapahtui sinä päivänä, jona seisoit
Herran, sinun Jumalasi, edessä Hoorebilla, kun Herra
sanoi minulle: 'Kokoa kansa, niin minä julistan heille
sanani, että he oppisivat pelkäämään minua, niin kauan
kuin elävät maan päällä, ja opettaisivat lapsensakin
siihen'. 11 Ja te astuitte esille ja jäitte seisomaan vuoren
juurelle, ja vuori paloi tulena, joka loimusi sisimpään
taivaaseen asti pimeyden ja synkkien pilvien keskellä.
12 Ja Herra puhui teille tulen keskeltä. Sanat te kuulitte,
mutta ette nähneet hänen muotoansa, kuulitte vain
äänen. 13 Ja hän ilmoitti teille liittonsa, jonka hän käski
teidän pitää, nimittäin ne kymmenen käskysanaa; ja
hän kirjoitti ne kahteen kivitauluun. 14 Ja minun Herra
silloin käski opettaa teille käskyt ja säädökset, että te
seuraisitte niitä siinä maassa, jota te menette ottamaan
omaksenne. 15 Ottakaa siis itsestänne tarkka vaari-sillä
te ette sinä päivänä, jona Herra puhui teille tulen keskeltä
Hoorebilla, nähneet hänestä minkäänkaltaista muotoa-
16 ettette menettele kelvottomasti ettekä tee itsellenne
jumalankuvaa, ette minkään muotoista patsasta, ette
miehen tai naisen kuvaa, 17 ette maan päällä liikkuvan
nelijalkaisen eläimen kuvaa, ette taivaan alla lentävän
siivekkään linnun kuvaa, 18 ette maassa matelevaisen
kuvaa ettekä vesissä maan alla olevan kalan kuvaa;
19 ja ettet, kun nostat silmäsi taivasta kohti ja katselet
aurinkoa ja kuuta ja tähtiä, kaikkea taivaan joukkoa,
anna vietellä itseäsi kumartamaan ja palvelemaan niitä,
sillä Herra, sinun Jumalasi, on jakanut ne kaikille muille
kansoille koko taivaan alla. 20 Onhan Herra ottanut
teidät ja vienyt pois rautapätsistä, Egyptistä, että teistä
tulisi hänen perintökansansa, niinkuin nyt on tapahtunut.
21 Mutta Herra vihastui minuun teidän tähtenne ja
vannoi, etten minä saa mennä Jordanin yli enkä tulla
siihen hyvään maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi,
antaa sinulle perintöosaksi, 22 vaan että minä kuolen
tässä maassa enkä mene Jordanin yli. Mutta te menette
sen yli ja otatte tuon hyvän maan omaksenne. 23
Niin varokaa, ettette unhota Herran, teidän Jumalanne,
liittoa, jonka hän on tehnyt teidän kanssanne, ettekä tee
itsellenne jumalankuvaa, mitään sen muotoista kuvaa,
jota Herra, sinun Jumalasi, on kieltänyt sinua tekemästä.
24 Sillä Herra, sinun Jumalasi, on kuluttava tuli, kiivas
Jumala. 25 Kun sitten sinulle on syntynyt lapsia ja
lasten lapsia ja te olette vanhentuneet maassa, ja jos
te silloin menettelette kelvottomasti ja teette itsellenne
jumalankuvan, minkämuotoisen kuvan hyvänsä, ja siten
teette sitä, mikä on pahaa Herran, sinun Jumalasi,
silmissä, ja vihoitatte hänet, 26 niin minä otan tänä
päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että
teidät äkkiä hävitetään siitä maasta, johon te menette
Jordanin yli ottamaan sen omaksenne; te ette saa
kauan elää siellä, vaan teidät tuhotaan kokonaan. 27 Ja
Herra hajottaa teidät kansojen sekaan, ja ainoastaan
vähäinen joukko teitä on jäävä niiden pakanakansojen
keskelle, joiden tykö Herra teidät kuljettaa. 28 Ja siellä
te palvelette jumalia, jotka ovat ihmiskätten tekoa, puuta
ja kiveä, jotka eivät näe eivätkä kuule, eivät syö eivätkä
hajua tunne. 29 Mutta sitten sinä siellä etsit Herraa,
sinun Jumalaasi, ja sinä löydät hänet, kun kysyt häntä
kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi. 30 Kun
olet ahdistuksessa ja kaikki tämä kohtaa sinua aikojen
lopussa, niin sinä palajat Herran, sinun Jumalasi, tykö ja
kuulet hänen ääntänsä. 31 Sillä Herra, sinun Jumalasi,
on laupias Jumala. Hän ei jätä sinua eikä hukuta sinua;
hän ei unhota sinun isiesi kanssa tekemäänsä liittoa,
jonka hän on heille valalla vahvistanut. 32 Sillä kysy
menneiltä ajoilta, jotka ovat olleet ennen sinua, alkaen
siitä päivästä, jona Jumala loi ihmiset maan päälle,
kysy taivaan äärestä toiseen: onko koskaan mitään näin
suurta tapahtunut, tai onko mitään tällaista ikinä kuultu?
33 Onko mikään kansa kuullut Jumalan äänen puhuvan
tulen keskeltä, niinkuin sinä olet kuullut, ja kuitenkin
jäänyt elämään? 34 Tahi onko mikään jumala koettanut
mennä ottamaan itsellensä kansaa toisen kansan
keskuudesta koettelemuksilla, tunnusteoilla ja ihmeillä,
sodalla, väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella ja

suurilla, peljättävillä teoilla, minkä kaiken Herra, teidän
Jumalanne, on tehnyt teille Egyptissä, sinun silmiesi
edessä? 35 Sinun on annettu se nähdä, tietääksesi, että
Herra on Jumala, eikä muuta jumalaa ole kuin hän. 36
Taivaasta hän antoi sinun kuulla äänensä opettaaksensa
sinua, ja maan päällä hän antoi sinun nähdä suuren
tulensa, ja sinä kuulit hänen sanansa tulen keskeltä.
37 Koska hän siis rakasti sinun isiäsi ja valitsi heidän
jälkeläisensä itselleen ja itse suurella voimallaan vei
sinut pois Egyptistä 38 karkoittaen sinun tieltäsi kansoja,
suurempia ja väkevämpiä kuin sinä, ja tuoden sinut
heidän maahansa antaakseen sen sinulle perintöosaksi,
niinkuin nyt on tapahtunut, 39 niin tiedä siis tänä päivänä
ja paina se sydämeesi, että Herra on Jumala ylhäällä
taivaassa ja alhaalla maan päällä, eikä muuta jumalaa
ole. 40 Noudata hänen säädöksiänsä ja käskyjänsä,
jotka minä tänä päivänä sinulle annan, että sinä ja sinun
lapsesi sinun jälkeesi menestyisitte ja että eläisit kauan
siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle
ainiaaksi." 41 Silloin Mooses erotti kolme kaupunkia
tuolta puolelta Jordanin, auringon nousun puolelta, 42
että niihin voisi paeta tappaja, joka on tappanut toisen
tahtomattaan ja häntä ennestään vihaamatta; paetkoon
hän johonkin näistä kaupungeista, niin hän saa elää. 43
Ne olivat: ruubenilaisille Beser erämaassa, ylätasangolla;
gaadilaisille Raamot Gileadissa ja manasselaisille
Goolan Baasanissa. 44 Tämä on se laki, jonka
Mooses antoi israelilaisille, 45 ja nämä ovat ne
todistukset, käskyt ja oikeudet, jotka Mooses julisti
israelilaisille, heidän lähdettyään Egyptistä, 46 tuolla
puolella Jordanin, laaksossa, vastapäätä Beet-Peoria,
Siihonin, amorilaisten kuninkaan, maassa, hänen, joka
asui Hesbonissa ja jonka Mooses ja israelilaiset voittivat,
lähdettyänsä Egyptistä. 47 Ja he ottivat omakseen hänen
maansa ja Oogin, Baasanin kuninkaan, maan, kahden
amorilaisten kuninkaan maat, jotka ovat tuolla puolella
Jordanin, auringon nousuun päin, 48 alkaen Aroerista,
joka on Arnonjoen rannalla, aina Sirjonin vuoreen, se
on Hermoniin, saakka, 49 sekä koko Aromaan, tuolla
puolella Jordanin, idän puolella, aina Aromaan mereen
saakka, Pisgan rinteiden juurelle.

5 Ja Mooses kutsui kokoon kaiken Israelin ja sanoi
heille: "Kuule, Israel, nämä käskyt ja oikeudet, jotka
minä tänä päivänä julistan teidän korvienne kuullen.
Oppikaa ne ja noudattakaa niitä tarkoin. 2 Herra,
meidän Jumalamme, teki liiton meidän kanssamme
Hoorebilla. 3 Herra ei tehnyt tätä liittoa meidän isiemme
kanssa, vaan meidän kanssamme, jotka olemme tässä
tänä päivänä, kaikkien meidän kanssamme, jotka nyt
elämme. 4 Kasvoista kasvoihin Herra puhui teidän
kanssanne vuorelta, tulen keskeltä. 5 Minä seisoin
silloin Herran ja teidän välillänne ja ilmoitin teille Herran
sanan, sillä te pelkäsitte tulta ettekä nousseet vuorelle.
Hän sanoi: 6 'Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka
vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä. 7 Älä
pidä muita jumalia minun rinnallani. 8 Älä tee itsellesi
jumalankuvaa, älä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat
ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan
päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla. 9
Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä. Sillä minä, Herra,
sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kostan isien
pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen,
niille, jotka minua vihaavat; 10 mutta teen laupeuden
tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun
käskyni. 11 Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi,
nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen
nimensä turhaan lausuu. 12 Ota vaari lepopäivästä,
niin että sen pyhität, niinkuin Herra, sinun Jumalasi,
on sinua käskenyt. 13 Kuusi päivää tee työtä ja toimita
kaikki askareesi; 14 mutta seitsemäs päivä on Herran,
sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta
toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi,
sinun palvelijasi tai palvelijattaresi, sinun härkäsi, aasisi
tai muu juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun
porteissasi on, että palvelijasi ja palvelijattaresi saisivat
levätä niinkuin sinäkin. 15 Ja muista, että itse olit
orjana Egyptin maassa ja että Herra, sinun Jumalasi,
vei sinut sieltä pois väkevällä kädellä ja ojennetulla
käsivarrella. Sentähden Herra, sinun Jumalasi, käski
sinun viettää lepopäivän. 16 Kunnioita isääsi ja äitiäsi,
niinkuin Herra, sinun Jumalasi, on sinua käskenyt, että
kauan eläisit ja menestyisit siinä maassa, jonka Herra,
sinun Jumalasi, sinulle antaa. 17 Älä tapa. 18 Älä tee
huorin. 19 Älä varasta. 20 Älä sano väärää todistusta
lähimmäisestäsi. 21 Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa.
Älä halaja lähimmäisesi huonetta, älä hänen peltoansa,
älä hänen palvelijaansa, palvelijatartansa, härkäänsä,
aasiansa, äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.' 22
Nämä sanat Herra puhui koko teidän seurakunnallenne
vuorelta, tulen ja synkkien pilvien keskeltä, suurella
äänellä, eikä siihen enempää lisännyt. Ja hän kirjoitti ne
kahteen kivitauluun ja antoi ne minulle. 23 Kun te kuulitte
äänen pimeyden keskeltä, vuoren palaessa tulena, niin
te astuitte minun luokseni, kaikki teidän sukukuntienne
päämiehet, niin myös teidän vanhimpanne. 24 Ja te
sanoitte: 'Katso, Herra, meidän Jumalamme, on antanut
meidän nähdä kirkkautensa ja valtasuuruutensa, ja
me olemme kuulleet hänen äänensä tulen keskeltä.
Tänä päivänä me olemme nähneet, että Jumala voi
puhua ihmisen kanssa, ja tämä jää kuitenkin henkiin.
25 Miksi on meidän siis kuoleminen? Sillä tämä suuri
tuli kuluttaa meidät. Jos me vielä kuulemme Herran,
meidän Jumalamme, äänen, niin me kuolemme. 26
Sillä kuka kaikesta lihasta on koskaan niinkuin me
kuullut elävän Jumalan äänen puhuvan tulen keskeltä

ja jäänyt henkiin? 27 Astu siis esiin ja kuule kaikki,
mitä Herra, meidän Jumalamme, sanoo; ja puhu sinä
meille kaikki, mitä Herra, meidän Jumalamme, sinulle
puhuu, niin me kuulemme ja teemme.' 28 Ja Herra
kuuli teidän puheenne, kun te puhuitte minulle, ja Herra
sanoi minulle: 'Minä olen kuullut, mitä tämä kansa on
puhunut sinulle. Kaikki, mitä he ovat puhuneet, on oikein
puhuttu. 29 Jospa heillä olisi sellainen sydän, että he
alati pelkäisivät minua ja noudattaisivat kaikkia minun
käskyjäni, niin että he ja heidän lapsensa menestyisivät
iankaikkisesti! 30 Mene siis ja sano heille: Palatkaa
majoillenne. 31 Mutta jää sinä tähän minun eteeni,
niin minä puhun sinulle kaikki ne käskyt, säädökset
ja oikeudet, jotka sinun on opetettava heille, että
he seuraisivat niitä siinä maassa, jonka minä annan
heille omaksi.' 32 Niin noudattakaa siis tarkoin niitä,
niinkuin Herra, teidän Jumalanne, on teitä käskenyt;
älkää poiketko oikealle älkääkä vasemmalle, 33 vaan
vaeltakaa aina sitä tietä, jota Herra, teidän Jumalanne,
käski teidän vaeltaa, että eläisitte, menestyisitte ja
elinpäivänne olisivat pitkät siinä maassa, jonka otatte
omaksenne."

6 "Ja nämä ovat ne käskyt, säädökset ja oikeudet,
jotka Herra, teidän Jumalanne, on käskenyt teille
opettaa, että seuraisitte niitä siinä maassa, jota te
menette ottamaan omaksenne 2 -että sinä pelkäisit
Herraa, sinun Jumalaasi, ja noudattaisit kaikkia hänen
säädöksiänsä ja käskyjänsä, jotka minä sinulle annan,
sekä sinä että sinun poikasi ja poikasi poika, kaikkena
elinaikanasi, ja että saisit kauan elää. 3 Niin kuule siis,
Israel, ja noudata tarkoin niitä, että, niinkuin Herra, sinun
isiesi Jumala, on sinulle luvannut, menestyisit ja te
lisääntyisitte suuresti siinä maassa, joka vuotaa maitoa
ja mettä. 4 Kuule, Israel! Herra, meidän Jumalamme,
Herra on yksi. 5 Ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi,
kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta
voimastasi. 6 Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä
sinulle annan, painukoot sydämeesi. 7 Ja teroita niitä
lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä
käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi. 8 Ja
sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena
sinun otsallasi. 9 Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja
portteihisi. 10 Kun Herra, sinun Jumalasi, on vienyt
sinut siihen maahan, jonka hän isillesi, Aabrahamille,
Iisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla on luvannut
antaa sinulle-suuret ja kauniit kaupungit, joita sinä et ole
rakentanut, 11 ja talot, täynnä kaikkea hyvää, joita sinä
et ole täyttänyt, ja kallioon hakatut vesisäiliöt, joita sinä
et ole hakannut, viinitarhat ja öljypuut, joita sinä et ole
istuttanut-ja kun sinä olet syönyt ja olet ravittu, 12 niin
varo, ettet unhota Herraa, joka vei sinut pois Egyptin
maasta, orjuuden pesästä. 13 Pelkää Herraa, sinun
Jumalaasi, ja palvele häntä ja vanno hänen nimeensä.
14 Älkää kulkeko muiden jumalien perässä, niiden
kansain jumalien, jotka asuvat teidän ympärillänne-
15 sillä Herra, sinun Jumalasi, on kiivas Jumala sinun
keskelläsi-ettei Herran, sinun Jumalasi, viha syttyisi
sinua vastaan ja hän hävittäisi sinua maasta. 16 Älkää
kiusatko Herraa, teidän Jumalaanne, niinkuin kiusasitte
häntä Massassa, 17 vaan noudattakaa Herran, teidän
Jumalanne, käskyjä ja niitä todistuksia ja säädöksiä,
jotka hän on sinulle antanut. 18 Ja tee, mikä on oikeata
ja hyvää Herran silmissä, että menestyisit ja pääsisit
siihen hyvään maahan, jonka Herra valalla vannoen on
luvannut sinun isillesi, ja ottaisit sen omaksesi 19 ja
karkoittaisit tieltäsi kaikki vihollisesi, niinkuin Herra on
puhunut. 20 Kun poikasi vastaisuudessa kysyy sinulta
ja sanoo: 'Mitä merkitsevät ne todistukset, säädökset
ja oikeudet, jotka Herra, meidän Jumalamme, on teille
antanut?' 21 niin vastaa pojallesi: 'Me olimme faraon
orjia Egyptissä, mutta väkevällä kädellä Herra vei meidät
pois Egyptistä. 22 Ja Herra teki suuria ja tuhoisia
tunnustekoja ja ihmeitä Egyptissä faraolle ja kaikelle
hänen hoviväellensä meidän silmiemme edessä, 23
mutta meidät hän vei sieltä pois ja johdatti meidät siihen
maahan, jonka hän valalla vannoen oli luvannut meidän
isillemme, ja antoi sen meille. 24 Ja Herra käski meidän
pitää kaikki nämä säädökset ja peljätä Herraa, meidän
Jumalaamme, että me aina menestyisimme ja hän
pitäisi meitä elossa, niinkuin tähän päivään saakka on
tapahtunut. 25 Ja se on koituva meille vanhurskaudeksi,
että tarkoin noudatamme kaikkia näitä käskyjä Herran,
meidän Jumalamme, edessä, niinkuin hän on meitä
käskenyt.'"

7 "Kun Herra, sinun Jumalasi, vie sinut siihen maahan,
jota menet ottamaan omaksesi, ja kun hän sinun
tieltäsi karkoittaa suuret kansat, heettiläiset, girgasilaiset,
amorilaiset, kanaanilaiset, perissiläiset, hivviläiset ja
jebusilaiset, nuo seitsemän kansaa, jotka ovat sinua
suuremmat ja väkevämmät, 2 ja kun Herra, sinun
Jumalasi, antaa ne sinulle alttiiksi ja sinä voitat ne, niin
vihi heidät tuhon omiksi; älä tee liittoa heidän kanssansa
äläkä osoita heille armoa. 3 Älä lankoudu heidän
kanssansa; älä anna tyttäriäsi heidän pojillensa äläkä ota
heidän tyttäriänsä pojillesi vaimoiksi. 4 Sillä he viettelevät
sinun poikasi luopumaan minusta ja palvelemaan muita
jumalia; ja silloin Herran viha syttyy teitä kohtaan,
ja hän hävittää sinut nopeasti. 5 Vaan tehkää heille
näin: kukistakaa heidän alttarinsa, murskatkaa heidän
patsaansa, hakatkaa maahan heidän aserakarsikkonsa
ja polttakaa tulessa heidän jumalankuvansa. 6 Sillä
sinä olet Herralle, Jumalallesi, pyhitetty kansa; Herra,
sinun Jumalasi, on valinnut sinut omaisuuskansakseen
ennen kaikkia muita kansoja, mitä maan päällä on. 7 Ei
Herra sentähden ole mielistynyt teihin ja valinnut teitä,

että olisitte lukuisammat kaikkia muita kansoja, sillä
tehän olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat,
8 vaan sen tähden, että Herra rakasti teitä ja tahtoi
pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne; niin
Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja vapahti sinut
orjuuden pesästä, faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä. 9
Ja tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala,
uskollinen Jumala, joka pitää liiton ja on laupias tuhansiin
polviin asti niille, jotka häntä rakastavat ja pitävät hänen
käskynsä, 10 mutta kostaa sille, joka häntä vihaa, ja
hukuttaa hänet. Hän ei vitkastele, vaan kostaa sille, joka
häntä vihaa. 11 Noudata siis niitä käskyjä, säädöksiä ja
oikeuksia, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, ja pidä
ne. 12 Jos te tottelette näitä säädöksiä, noudatatte ja
seuraatte niitä, niin Herra, sinun Jumalasi, pitää liittonsa
ja on laupias sinulle, niinkuin hän valalla vannoen on
sinun isillesi luvannut. 13 Ja hän rakastaa sinua, siunaa
sinua ja antaa sinun lisääntyä; hän siunaa sinun kohtusi
hedelmän ja maasi hedelmän, siunaa sinun viljasi,
viinisi ja öljysi, sinun raavaittesi vasikat ja lampaittesi
karitsat siinä maassa, jonka hän isillesi vannotulla
valalla on luvannut antaa sinulle. 14 Siunattu olet
sinä oleva yli kaikkien muitten kansojen. Hedelmätöntä
miestä tai naista ei ole sinun keskuudessasi oleva,
ei myöskään sinun karjassasi yhtään hedelmätöntä.
15 Ja Herra on poistava sinusta kaikki sairaudet; ei
ainoatakaan Egyptin kovista taudeista, jotka sinä tunnet,
hän ole paneva sinun kärsittäväksesi, vaan hän antaa
niiden tulla kaikkiin niihin, jotka sinua vihaavat. 16
Tuhoa kaikki kansat, jotka Herra, sinun Jumalasi, antaa
sinulle; älä heitä sääli. Älä myöskään palvele heidän
jumaliansa, sillä se tulee sinulle paulaksi. 17 Vaikka
ajatteletkin sydämessäsi: 'Nämä kansat ovat minua
suuremmat, kuinka minä voisin ne karkoittaa?' 18 niin
älä kuitenkaan pelkää niitä; muista, mitä Herra, sinun
Jumalasi, teki faraolle ja kaikille egyptiläisille, 19 niitä
suuria koettelemuksia, jotka sinä näit omin silmin, ja
niitä tunnustekoja ja ihmeitä ja sitä väkevätä kättä ja
ojennettua käsivartta, joilla Herra, sinun Jumalasi, vei
sinut pois. Samoin on Herra, sinun Jumalasi, tekevä
kaikille niille kansoille, joita sinä pelkäät. 20 Niin, Herra,
sinun Jumalasi, lähettää heidän kimppuunsa herhiläisiä,
kunnes ne, jotka ovat jäljellä ja ovat sinulta piiloutuneet,
ovat hävitetyt. 21 Älä heitä säikähdy, sillä Herra, sinun
Jumalasi, on sinun keskelläsi, suuri ja peljättävä Jumala.
22 Ja Herra, sinun Jumalasi, karkoittaa nämä kansat
sinun tieltäsi vähitellen. Älä lopeta heitä yhtäkkiä, etteivät
metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi. 23 Herra,
sinun Jumalasi, antaa heidät sinulle alttiiksi ja saattaa
heidät suureen hämminkiin, kunnes he tuhoutuvat, 24
ja hän antaa heidän kuninkaansa sinun käsiisi, ja sinä
hävität heidän nimensä taivaan alta. Ei kukaan kestä
sinun edessäsi, vaan sinä tuhoat heidät. 25 Heidän
jumaliensa kuvat polttakaa tulessa. Älä himoitse hopeata
ja kultaa, joka niissä on, äläkä ota siitä itsellesi mitään,
ettet joutuisi sen paulaan, sillä se on Herralle, sinun
Jumalallesi, kauhistus. 26 Äläkä vie sitä kauhistusta
taloosi, ettet sinäkin samoin kuin se joutuisi vihittäväksi
tuhon omaksi. Katso se inhottavaksi ja kauhistavaksi,
sillä se on vihitty tuhon omaksi."

8 "Pitäkää tarkoin kaikki käskyt, jotka minä tänä päivänä
sinulle annan, että eläisitte ja lisääntyisitte ja pääsisitte
ottamaan omaksenne sen maan, jonka Herra valalla
vannoen on luvannut teidän isillenne. 2 Ja muista kaikki,
mitä on tapahtunut sillä tiellä, jota Herra, sinun Jumalasi,
näinä neljänäkymmenenä vuotena on sinua kuljettanut
erämaassa nöyryyttääksensä sinua ja koetellaksensa
sinua ja tietääksensä, mitä sinun sydämessäsi on:
tahdotko noudattaa hänen käskyjänsä vai etkö. 3 Hän
nöyryytti sinua ja antoi sinun nähdä nälkää, ja hän antoi
sinulle mannaa syödä, jota et ennen tuntenut ja jota eivät
isäsikään tunteneet, opettaaksensa sinut ymmärtämään,
että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan että hän
elää jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee. 4
Sinun vaatteesi eivät kuluneet yltäsi, eivätkä sinun jalkasi
ajettuneet näinä neljänäkymmenenä vuotena. 5 Tiedä
siis sydämessäsi, että Herra, sinun Jumalasi, kasvattaa
sinua, niinkuin isä kasvattaa poikaansa. 6 Ja noudata
Herran, sinun Jumalasi, käskyjä, vaella hänen teitänsä
ja pelkää häntä. 7 Sillä Herra, sinun Jumalasi, vie sinut
hyvään maahan, laaksoissa ja vuorilla vuotavien purojen,
lähteiden ja syvien vesien maahan, 8 nisun ja ohran,
viiniköynnöksen, viikunapuun ja granaattiomenapuun
maahan, jalostetun öljypuun ja hunajan maahan, 9
maahan, jossa sinun ei tarvitse puutteessa leipääsi
syödä eikä mitään puutetta nähdä, maahan, jonka kivet
ovat rautaa ja jonka vuorista voit louhia vaskea. 10
Kun sinä syöt ja tulet ravituksi, niin ylistä Herraa, sinun
Jumalaasi, siitä hyvästä maasta, jonka hän on antanut
sinulle. 11 Varo, ettet unhota Herraa, sinun Jumalaasi,
ja muista noudattaa hänen käskyjänsä, oikeuksiansa ja
säädöksiänsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan.
12 Kun sinä syöt ja tulet ravituksi, kun rakennat kauniita
taloja ja asut niissä, 13 kun karjasi ja lampaasi lisääntyvät
ja kun hopeasi ja kultasi lisääntyy ja kaikki, mitä sinulla
on, lisääntyy, 14 niin älköön sydämesi ylpistykö, äläkä
unhota Herraa, sinun Jumalaasi, joka vei sinut pois
Egyptin maasta, orjuuden pesästä, 15 kuljetti sinua
suuressa ja hirmuisessa, myrkyllisten käärmeiden ja
skorpionien ja kuivien, vedettömien maiden erämaassa,
vuodatti sinulle vettä kovasta kalliosta 16 ja antoi
erämaassa sinulle mannaa syödä, jota sinun isäsi eivät
tunteneet-nöyryyttääksensä ja koetellaksensa sinua
ja lopuksi sinulle hyvää tehdäksensä. 17 Älä ajattele
sydämessäsi: 'Oma voimani ja oman käteni väkevyys
on hankkinut minulle tämän rikkauden', 18 vaan muista,

että Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle voiman hankkia
rikkautta pitääkseen liittonsa, jonka hän valalla vannoen
teki sinun isiesi kanssa, niinkuin tähän päivään saakka
on tapahtunut. 19 Mutta jos sinä unhotat Herran, sinun
Jumalasi, ja seuraat muita jumalia, palvelet niitä ja
kumarrat niitä, niin minä vakuutan teille tänä päivänä,
että te peräti hukutte. 20 Niinkuin ne kansat, jotka Herra
hukuttaa teidän tieltänne, niin tekin hukutte, kun ette
kuulleet Herraa, teidän Jumalaanne."

9 "Kuule, Israel! Sinä menet nyt Jordanin yli laskeaksesi
valtasi alle kansoja, jotka ovat sinua suuremmat
ja väkevämmät, ja suuria, taivaan tasalle varustettuja
kaupunkeja, 2 anakilaisten suuren ja kookkaan kansan,
jonka sinä tunnet ja josta olet kuullut sanottavan: 'Kuka
kestää anakilaisten edessä?' 3 Niin tiedä nyt, että Herra,
sinun Jumalasi, käy sinun edelläsi niinkuin kuluttava
tuli; hän hävittää heidät ja nöyryyttää heidät sinun
edessäsi, ja sinä karkoitat heidät ja hukutat heidät
nopeasti, niinkuin Herra on sinulle puhunut. 4 Kun
Herra, sinun Jumalasi, työntää heidät sinun tieltäsi, niin
älä ajattele sydämessäsi näin: 'Minun vanhurskauteni
tähden Herra on tuonut minut ottamaan tämän maan
omakseni'. Sillä näiden kansojen jumalattomuuden
tähden Herra karkoittaa heidät sinun tieltäsi. 5
Et sinä vanhurskautesi ja oikeamielisyytesi tähden
pääse ottamaan heidän maatansa omaksesi, vaan
näiden kansojen jumalattomuuden tähden Herra, sinun
Jumalasi, karkoittaa heidät sinun tieltäsi ja täyttääksensä,
mitä Herra valalla vannoen on luvannut sinun isillesi,
Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille. 6 Tiedä siis, ettei
Herra, sinun Jumalasi, sinun vanhurskautesi tähden
anna sinulle tätä hyvää maata omaksesi; sillä sinä
olet niskurikansa. 7 Muista äläkä unhota, kuinka
sinä erämaassa vihoitit Herran, sinun Jumalasi. Siitä
päivästä alkaen, jona sinä lähdit Egyptin maasta, aina
siihen saakka, kun te tulitte tähän paikkaan, te olette
niskoitelleet Herraa vastaan. 8 Myöskin Hoorebilla
te vihoititte Herran, ja Herra vihastui teihin, niin että
hän aikoi tuhota teidät. 9 Kun minä olin noussut
vuorelle vastaanottamaan kivitaulut, sen liiton taulut,
jonka Herra oli tehnyt teidän kanssanne, olin minä
vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä
syömättä ja juomatta. 10 Ja Herra antoi minulle ne
kaksi kivitaulua, joihin oli kirjoitettu Jumalan sormella,
ja niissä oli kaikki ne sanat, jotka Herra oli puhunut
teille vuorelta, tulen keskeltä, silloin kun seurakunta
oli koolla. 11 Ja niiden neljänkymmenen päivän ja
neljänkymmenen yön kuluttua Herra antoi minulle ne
kaksi kivitaulua, liitontaulut. 12 Ja Herra sanoi minulle:
'Nouse ja astu nopeasti täältä alas, sillä sinun kansasi,
jonka sinä veit pois Egyptistä, on turmion tehnyt. Pian he
poikkesivat siltä tieltä, jota minä käskin heidän vaeltaa;
he tekivät itselleen valetun kuvan.' 13 Ja Herra puhui
minulle sanoen: 'Minä olen nähnyt, että tämä kansa
on niskurikansa. 14 Anna minun olla, minä tuhoan
heidät ja pyyhin pois heidän nimensä taivaan alta.
Mutta sinusta minä teen väkevämmän ja lukuisamman
kansan, kuin se on.' 15 Silloin minä käännyin ja astuin
alas vuorelta, vuoren palaessa tulena; ja minulla oli
käsissäni ne kaksi liitontaulua. 16 Ja niin minä näin, että
te olitte rikkoneet Herraa, teidän Jumalaanne, vastaan:
olitte tehneet itsellenne valetun vasikankuvan, pian
poikenneet siltä tieltä, jota Herra oli käskenyt teidän
vaeltaa. 17 Silloin minä tartuin molempiin tauluihin ja
heitin ne käsistäni ja murskasin ne teidän silmienne
edessä. 18 Ja minä heittäydyin Herran eteen ja olin,
niinkuin edelliselläkin kerralla, neljäkymmentä päivää
ja neljäkymmentä yötä syömättä ja juomatta, kaiken
sen synnin tähden, jota te olitte tehneet, kun teitte sitä,
mikä on pahaa Herran silmissä, ja vihoititte hänet. 19
Sillä minä pelkäsin sitä vihaa ja kiivautta teitä vastaan,
joka oli vallannut Herran, niin että hän aikoi tuhota
teidät. Ja Herra kuuli minua vielä silläkin kertaa. 20
Myöskin Aaroniin Herra vihastui niin suuresti, että hän
aikoi tuhota hänet, ja minä rukoilin silloin myöskin
Aaronin puolesta. 21 Sitten minä otin teidän tekemänne
syntikuvatuksen, vasikan, ja poltin sen tulessa, löin sen
palasiksi ja rouhensin sen hienoksi, aivan kuin tuhaksi,
ja sen tuhan minä heitin puroon, joka juoksi vuorelta.
22 Tabeerassa, Massassa ja Kibrot-Hattaavassa te
vielä vihoititte Herran. 23 Ja kun Herra tahtoi lähettää
teidät Kaades-Barneasta ja sanoi: 'Menkää ja ottakaa
omaksenne se maa, jonka minä teille annan', niin te
niskoittelitte Herran, teidän Jumalanne, käskyä vastaan
ettekä uskoneet häneen ettekä kuulleet hänen ääntänsä.
24 Te olette niskoitelleet Herraa, teidän Jumalaanne,
vastaan aina siitä päivästä alkaen, jona minä opin teidät
tuntemaan. 25 Silloin minä heittäydyin Herran eteen ja
olin siinä neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä;
sillä Herra oli sanonut aikovansa tuhota teidät. 26 Ja
minä rukoilin Herraa ja sanoin: Herra, Herra, älä tuhoa
kansaasi ja perintöosaasi, jonka sinä suuruudessasi
vapahdit ja jonka sinä veit pois Egyptistä väkevällä
kädellä. 27 Muista palvelijoitasi Aabrahamia, Iisakia ja
Jaakobia, älä katso tämän kansan uppiniskaisuutta,
jumalattomuutta ja syntiä, 28 ettei sanottaisi siinä
maassa, josta sinä veit meidät pois: 'Koska Herra ei
kyennyt viemään heitä siihen maahan, jonka hän oli
heille luvannut, ja koska hän vihasi heitä, vei hän heidät
täältä pois surmatakseen heidät erämaassa'. 29 Ovathan
he sinun kansasi ja perintöosasi, jonka sinä veit sieltä
pois suurella voimallasi ja ojennetulla käsivarrellasi."

10 "Silloin Herra sanoi minulle: 'Veistä itsellesi kaksi
kivitaulua, entisten kaltaista, ja nouse vuorelle
minun tyköni; tee myös itsellesi puusta arkki. 2
Minä kirjoitan niihin tauluihin ne sanat, jotka olivat

entisissä tauluissa, niissä, jotka sinä murskasit; pane
ne arkkiin.' 3 Niin minä tein arkin akasiapuusta ja
veistin kaksi kivitaulua, entisten kaltaista. Ja minä
nousin vuorelle, kädessäni ne kaksi taulua. 4 Ja hän
kirjoitti tauluihin saman, minkä edellisellä kerralla, ne
kymmenen sanaa, jotka Herra oli puhunut teille vuorelta,
tulen keskeltä, seurakunnan kokouspäivänä. Ja Herra
antoi ne minulle. 5 Sitten minä käännyin ja astuin alas
vuorelta ja panin taulut tekemääni arkkiin, niinkuin Herra
oli minua käskenyt, ja siinä ne ovat. 6 Ja israelilaiset
lähtivät liikkeelle Bene-Jaakanin kaivoilta ja vaelsivat
Mooseraan. Siellä kuoli Aaron, ja hänet haudattiin sinne;
ja hänen poikansa Eleasar tuli papiksi hänen sijaansa.
7 Sieltä he lähtivät liikkeelle Gudgodaan, ja Gudgodasta
Jotbataan, seutuun, jossa on vesipuroja. 8 Siihen aikaan
Herra erotti Leevin sukukunnan kantamaan Herran
liitonarkkia, seisomaan Herran edessä, palvelemaan
häntä ja siunaamaan hänen nimeensä, niinkuin tähän
päivään saakka on tapahtunut. 9 Sentähden Leevi
ei saanut osuutta eikä perintöosaa veljiensä rinnalla,
sillä Herra on hänen perintöosansa, niinkuin Herra,
sinun Jumalasi, on hänelle puhunut. 10 Ja minä viivyin
vuorella, niinkuin edellisellä kerralla, neljäkymmentä
päivää ja neljäkymmentä yötä; ja Herra kuuli minua
vielä silläkin kertaa, sillä Herra ei tahtonut tuhota
sinua. 11 Ja Herra sanoi minulle: 'Nouse ja lähde, kulje
kansan edellä, että he menevät ja ottavat omakseen
maan, jonka minä heidän isillensä vannotulla valalla
olen luvannut antaa heille'. 12 Ja nyt, Israel, mitä
Herra, sinun Jumalasi, sinulta muuta vaatii, kuin että
pelkäät Herraa, sinun Jumalaasi, että aina vaellat hänen
teitänsä ja rakastat häntä, ja että palvelet Herraa, sinun
Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi,
13 noudattaen Herran käskyjä ja säädöksiä, jotka minä
sinulle tänä päivänä annan, että menestyisit. 14 Katso,
taivaat ja taivasten taivaat, maa ja kaikki, mitä siinä
on, ovat Herran, sinun Jumalasi. 15 Mutta ainoastaan
sinun isiisi Herra mielistyi ja rakasti heitä; ja hän valitsi
omikseen heidän jälkeläisensä, hän valitsi teidät kaikista
kansoista, niinkuin yhä vielä on. 16 Ympärileikatkaa
sentähden sydämenne älkääkä olko enää niskureita. 17
Sillä Herra, teidän Jumalanne, on jumalain Jumala ja
herrain Herra, suuri, voimallinen ja peljättävä Jumala,
joka ei katso henkilöön eikä ota lahjusta, 18 joka
hankkii orvolle ja leskelle oikeuden ja joka rakastaa
muukalaista ja antaa hänelle ruuan ja vaatteen. 19
Sentähden rakastakaa muukalaista, sillä te olette itse
olleet muukalaisina Egyptin maassa. 20 Herraa, sinun
Jumalaasi, pelkää, häntä palvele, hänessä riipu kiinni ja
vanno hänen nimeensä. 21 Hän on sinun ylistyksesi, ja
hän on sinun Jumalasi, joka on tehnyt sinulle ne suuret
ja peljättävät teot, jotka sinun silmäsi ovat nähneet. 22
Seitsemänkymmentä henkeä oli sinun isiesi joukkoa, kun
he menivät Egyptiin, mutta nyt Herra, sinun Jumalasi,
on tehnyt sinun lukusi paljoksi niinkuin taivaan tähdet."

11 "Rakasta siis Herraa, sinun Jumalaasi, ja
noudata alati hänen määräyksiänsä, säädöksiänsä,
oikeuksiansa ja käskyjänsä. 2 Ja huomatkaa tänä
päivänä, etten minä nyt puhu teidän lapsillenne, jotka
eivät ole kokeneet eivätkä nähneet Herran, teidän
Jumalanne, kuritusta, hänen suuruuttansa, väkevää
kättänsä ja ojennettua käsivarttansa, 3 eivät hänen
tunnustekojaan ja töitään, jotka hän teki Egyptissä
faraolle, Egyptin kuninkaalle, ja koko hänen maalleen, 4
eivätkä, mitä hän teki egyptiläisten sotajoukolle, heidän
hevosillensa ja vaunuillensa, joiden päälle hän vyörytti
Kaislameren vedet, kun he ajoivat teitä takaa, ja jotka
Herra hukutti, niin ettei heitä enää ole, 5 eivätkä, mitä
hän teki teille erämaassa, aina siihen saakka, kunnes te
tulitte tähän paikkaan, 6 eivätkä, mitä hän teki Daatanille
ja Abiramille, Eliabin, Ruubenin pojan, pojille, kun maa
avasi kitansa ja koko Israelin keskeltä nielaisi heidät
ja heidän perheensä ja majansa ja kaiken, mitä heillä
oli mukanansa; 7 vaan minä puhun teille, jotka olette
omin silmin nähneet kaikki Herran suuret teot, jotka
hän on tehnyt. 8 Niin pitäkää kaikki käskyt, jotka minä
tänä päivänä teille annan, että te tulisitte voimakkaiksi,
menisitte ja ottaisitte omaksenne sen maan, jota nyt
menette omaksenne ottamaan, 9 ja että te kauan
eläisitte siinä maassa, jonka Herra teidän isillenne
vannotulla valalla on luvannut antaa heille ja heidän
jälkeläisillensä, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. 10
Sillä se maa, jota sinä menet omaksesi ottamaan, ei
ole niinkuin Egyptin maa, josta te olette lähteneet ja
jota sinä, siemenesi siihen kylvettyäsi, jalalla polkien
kastelit niinkuin vihannestarhaa. 11 Vaan se maa, jota te
menette omaksenne ottamaan, on maa, jossa on vuoria
ja laaksoja ja joka juo vettä taivaan sateesta, 12 maa,
josta Herra, sinun Jumalasi, pitää huolen ja jota Herran,
sinun Jumalasi, silmät aina katsovat, vuoden alusta sen
loppuun saakka. 13 Ja jos nyt tottelette minun käskyjäni,
jotka minä tänä päivänä teille annan, niin että rakastatte
Herraa, teidän Jumalaanne, ja palvelette häntä kaikesta
sydämestänne ja kaikesta sielustanne, 14 niin minä
annan teidän maallenne sateen ajallansa, syyssateen ja
kevätsateen, ja sinä saat korjata viljasi ja viinisi ja öljysi.
15 Ja minä annan sinun karjallesi ruohoa kedoillasi;
ja sinä syöt ja tulet ravituksi. 16 Varokaa, ettei teidän
sydämenne antaudu vieteltäväksi, niin että poikkeatte
pois ja palvelette muita jumalia ja niitä kumarratte; 17
muutoin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja hän sulkee
taivaan, niin ettei tule sadetta eikä maa anna satoansa,
ja te häviätte pian siitä hyvästä maasta, jonka Herra teille
antaa. 18 Painakaa siis nämä minun sanani sydämeenne
ja mieleenne ja sitokaa ne merkiksi käteenne, ja ne
olkoot muistolauseena otsallanne; 19 ja opettakaa ne

lapsillenne, niin että puhut niistä kotona istuessasi ja
tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi.
20 Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja portteihisi, 21 että te
ja teidän lapsenne kauan eläisitte siinä maassa, jonka
Herra teidän isillenne vannotulla valalla lupasi antaa
heille, niin kauan kuin taivas maan yli kaareutuu. 22
Sillä jos te pidätte kaikki nämä käskyt, jotka minä teille
annan, ja seuraatte niitä, niin että rakastatte Herraa,
teidän Jumalaanne, ja aina vaellatte hänen teitänsä ja
riiputte hänessä kiinni, 23 niin Herra karkoittaa kaikki
nämä kansat teidän tieltänne, ja te laskette valtanne alle
kansoja, jotka ovat teitä suuremmat ja väkevämmät. 24
Mihin paikkaan te jalkanne astutte, se on oleva teidän.
Erämaasta ja Libanonista, virrasta, Eufrat-virrasta, aina
Länsimereen saakka on teidän alueenne ulottuva.
25 Ei kukaan kestä teidän edessänne. Kauhuun ja
peljästykseen teidän edessänne on Herra saattava
koko sen maan, johon te astutte, niinkuin hän on teille
puhunut. 26 Katso, minä asetan tänä päivänä teidän
eteenne siunauksen ja kirouksen: 27 siunauksen, jos te
tottelette Herran, teidän Jumalanne, käskyjä, jotka minä
tänä päivänä teille annan, 28 mutta kirouksen, jos te
ette tottele Herran, teidän Jumalanne, käskyjä, vaan
poikkeatte siltä tieltä, jota minä tänä päivänä käsken
teidän vaeltaa, ja seuraatte muita jumalia, joita te ette
tunne. 29 Ja kun Herra, sinun Jumalasi, on vienyt sinut
siihen maahan, jota sinä nyt menet omaksesi ottamaan,
niin tee Garissimin vuoresta siunauksen paikka ja
Eebalin vuoresta kirouksen paikka." 30 Ne ovat toisella
puolella Jordanin, länteen päin auringonlaskun tiestä,
kanaanilaisten maassa, niiden, jotka asuvat Aromaassa,
vastapäätä Gilgalia, Mooren tammiston luona. 31 "Sillä
te kuljette Jordanin yli ja menette ottamaan omaksenne
sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne, teille antaa.
Kun sitten olette ottaneet sen omaksenne ja asettuneet
siihen, 32 niin noudattakaa tarkoin kaikkia niitä käskyjä
ja oikeuksia, jotka minä tänä päivänä teille annan."

12 "Nämä ovat ne käskyt ja oikeudet, joita teidän on
tarkoin noudatettava siinä maassa, jonka Herra,
sinun isiesi Jumala, sinulle antaa, että ottaisit sen
omaksesi-noudatettava niin kauan kuin elätte maan
päällä. 2 Hävittäkää perin pohjin kaikki ne paikat,
missä karkoittamanne kansat ovat jumaliansa palvelleet,
korkeilla vuorilla, kukkuloilla tai viheriäin puiden alla.
3 Kukistakaa heidän alttarinsa, murskatkaa heidän
patsaansa, polttakaa tulessa heidän asera-karsikkonsa ja
hakatkaa maahan heidän jumaliensa kuvat, ja hävittäkää
heidän nimensä niistä paikoista. 4 Palvellessanne
Herraa, teidän Jumalaanne, älkää tehkö niinkuin he,
5 vaan se paikka, jonka Herra, teidän Jumalanne,
valitsee teidän sukukuntienne alueelta ja johon hän
asettaa nimensä asuaksensa siellä, se etsikää, ja mene
sinne. 6 Ja sinne viekää polttouhrinne ja teurasuhrinne,
kymmenyksenne, kätenne anti, lupausuhrinne ja
vapaaehtoiset uhrinne sekä raavaittenne ja lampaittenne
esikoiset. 7 Ja siellä syökää Herran, teidän Jumalanne,
edessä, ja iloitkaa perheinenne kaikesta, mitä kätenne
on hankkinut, millä Herra, sinun Jumalasi, on sinua
siunannut. 8 Älkää tehkö, niinkuin me tässä tänä
päivänä teemme, jokainen sitä, mikä hänen omasta
mielestään on oikein, 9 sillä te ette vielä ole päässeet
lepoon ettekä siihen perintömaahan, jonka Herra, sinun
Jumalasi, on sinulle antava. 10 Mutta kun olette menneet
Jordanin yli ja asettuneet siihen maahan, jonka Herra,
teidän Jumalanne, jakaa teille perinnöksi, ja kun hän on
suonut teidän päästä rauhaan kaikista vihollisistanne
joka taholta, niin että asutte turvassa, 11 silloin viekää
siihen paikkaan, jonka Herra, teidän Jumalanne, valitsee
nimensä asuinsijaksi, kaikki, mitä minä käsken teidän
viedä: polttouhrinne ja teurasuhrinne, kymmenyksenne,
kätenne anti, niin myös kaikki parhaat lupausuhrinne,
jotka te lupaatte Herralle. 12 Ja iloitkaa Herran, teidän
Jumalanne, edessä, sekä te että teidän poikanne ja
tyttärenne, palvelijanne ja palvelijattarenne, ja leeviläiset,
jotka asuvat teidän porttienne sisäpuolella, sillä heillä
ei ole osuutta eikä perintöosaa teidän rinnallanne. 13
Varo, ettet uhraa polttouhrejasi missä mieleisessäsi
paikassa hyvänsä. 14 Vaan siinä paikassa, jonka
Herra valitsee jonkun sinun sukukuntasi alueelta, siinä
uhraa polttouhrisi ja tee kaikki, mitä minä käsken
sinun tehdä. 15 Kuitenkin saat kaikkialla porttiesi
sisäpuolella teurastaa mielinmäärin ja syödä lihaa, sen
mukaan kuin Herra, sinun Jumalasi, sinulle siunaa.
Sekä saastainen että puhdas saakoon syödä sitä,
niinkuin syödään gasellia tai peuraa. 16 Vain verta älkää
syökö, vuodattakaa se maahan niinkuin vesi. 17 Sinä
et saa omien porttiesi sisäpuolella syödä jyviesi, viinisi
ja öljysi kymmenyksiä etkä myöskään raavaittesi ja
lampaittesi esikoisia etkä mitään lupaamaasi lupausuhria
tai vapaaehtoisia uhreja tai kätesi antia, 18 vaan syö niitä
Herran, sinun Jumalasi, edessä siinä paikassa, jonka
Herra, sinun Jumalasi, valitsee, sekä sinä että sinun
poikasi ja tyttäresi, sinun palvelijasi ja palvelijattaresi
ja leeviläinen, joka asuu sinun porttiesi sisäpuolella; ja
iloitse näin Herran, sinun Jumalasi, edessä kaikesta,
mitä kätesi on hankkinut. 19 Varo, ettet jätä osattomaksi
leeviläistä, niin kauan kuin sinä elät maassasi. 20 Kun
Herra, sinun Jumalasi, on laajentanut sinun alueesi,
niinkuin hän on sinulle luvannut, ja sinä ajattelet: 'Minä
tahdon syödä lihaa' -koska haluat syödä lihaa-niin syö
lihaa mielinmäärin. 21 Jos se paikka, jonka Herra, sinun
Jumalasi, valitsee asettaakseen siihen nimensä, on liian
kaukana sinusta, niin teurasta, niinkuin minä olen sinua
käskenyt, raavaitasi ja lampaitasi, joita Herra on sinulle
antanut, ja syö niitä porttiesi sisäpuolella mielinmäärin.
22 Mutta syö niitä, niinkuin syödään gasellia ja peuraa;

niinhyvin saastainen kuin puhdas saakoon syödä niitä.
23 Ole vain luja siinä, ettet syö verta; sillä veri on sielu,
ja sielua sinun ei pidä syömän lihan kanssa. 24 Älä syö
sitä; vuodata se maahan niinkuin vesi. 25 Älä syö sitä,
että menestyisit, sinä ja sinun lapsesi sinun jälkeesi, kun
teet, mikä oikeata on Herran silmissä. 26 Mutta pyhät
lahjasi, jotka sinä tuot, sekä lupausuhrisi, ota ja vie
siihen paikkaan, jonka Herra on valinnut. 27 Ja uhraa
polttouhrisi, sekä liha että veri, Herran, sinun Jumalasi,
alttarilla. Teurasuhreistasi vuodatettakoon veri Herran,
sinun Jumalasi, alttarille, mutta lihan sinä saat syödä.
28 Noudata ja tottele kaikkia näitä sanoja, jotka minä
sinulle annan, että menestyisit, sinä ja sinun lapsesi
sinun jälkeesi, ikuisesti, kun teet sitä, mikä on hyvää ja
oikeata Herran, sinun Jumalasi, silmissä. 29 Kun Herra,
sinun Jumalasi, on hävittänyt ne kansat, joita sinä menet
karkoittamaan tieltäsi, ja kun olet karkoittanut heidät ja
asettunut heidän maahansa, 30 niin varo, sittenkuin
he ovat hävitetyt sinun tieltäsi, ettet kietoudu heidän
pauloihinsa, heitä seuraamaan, ja ettet etsi heidän
jumaliansa ja kysy: 'Miten oli näiden kansojen tapana
palvella jumaliansa, että minäkin tekisin niin?' 31 Älä tee
niin Herraa, sinun Jumalaasi, kohtaan, sillä kaikkea,
mikä on Herralle kauhistus ja mitä hän vihaa, he ovat
tehneet palvellessaan jumaliansa: omia poikiansakin ja
tyttäriänsä he ovat jumalillensa polttaneet. 32 Kaikkea,
mitä minä käsken, noudattakaa tarkoin. Älkää siihen
mitään lisätkö älkääkä siitä mitään ottako pois."

13 "Jos teidän keskuuteenne ilmestyy profeetta tai
unennäkijä ja lupaa sinulle jonkun tunnusteon
tai ihmeen, 2 ja jos sitten todellakin tapahtuu se
tunnusteko tai ihme, josta hän puhui sinulle sanoen:
'Lähtekäämme seuraamaan muita jumalia, joita te ette
tunne, ja palvelkaamme niitä', 3 niin älä kuuntele sen
profeetan puhetta tai sitä unennäkijää, sillä Herra, teidän
Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä,
rakastatteko Herraa, teidän Jumalaanne, kaikesta
sydämestänne ja kaikesta sielustanne. 4 Seuratkaa
Herraa, teidän Jumalaanne, häntä peljätkää ja pitäkää
hänen käskynsä, häntä kuulkaa, häntä palvelkaa
ja hänessä kiinni riippukaa. 5 Mutta se profeetta
tai unennäkijä surmattakoon, sillä hän on julistanut
luopumusta Herrasta, teidän Jumalastanne, joka vei
teidät pois Egyptin maasta ja vapahti sinut orjuuden
pesästä, ja on tahtonut vietellä sinut siltä tieltä, jota
Herra, sinun Jumalasi, käski sinun vaeltaa. Poista paha
keskuudestasi. 6 Jos sinun veljesi, sinun äitisi poika, tai
sinun poikasi tai tyttäresi tai vaimo, joka on sylissäsi,
tai ystäväsi, joka on sinulle kuin oma sielusi, salaa
houkuttelisi sinua ja sanoisi: 'Käykäämme palvelemaan
muita jumalia', joita et sinä tunne eivätkä sinun isäsi
tunteneet- 7 niiden kansojen jumalia, jotka asuvat teidän
ympärillänne, lähellä sinua tai kaukana sinusta, maan
äärestä toiseen- 8 niin älä noudata hänen mieltään
äläkä kuule häntä; älä sääli äläkä armahda häntä
äläkä salaa hänen rikostansa, 9 vaan tapa hänet:
oma kätesi kohotkoon ensimmäisenä häntä vastaan
surmatakseen hänet, ja sitten koko kansan käsi. 10
Kivitä hänet kuoliaaksi, sillä hän koetti saada sinut
luopumaan Herrasta, sinun Jumalastasi, joka vei sinut
pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä. 11 Ja koko Israel
kuulkoon sen ja peljätköön, ettei kukaan enää tekisi
senkaltaista pahaa sinun keskuudessasi. 12 Jos sinä
kuulet sanottavan, että jossakin kaupungeistasi, jotka
Herra, sinun Jumalasi, antaa sinun asuttaviksesi, 13
sinun keskuudestasi on lähtenyt kelvottomia miehiä, jotka
viettelevät kaupunkinsa asukkaita sanoen: 'Käykäämme
palvelemaan muita jumalia', joita te ette tunne, 14
niin tutki, tiedustele ja kysele tarkoin; ja jos on totta
ja varmaa, että sellaista kauhistusta on harjoitettu
sinun keskuudessasi, 15 niin surmaa sen kaupungin
asukkaat miekan terällä ja vihi tuhon omaksi se ja kaikki,
mitä siinä on, ja tapa sen karjakin miekan terällä. 16
Ja kokoa kaikki siitä otettu saalis keskelle sen toria
ja polta tulella sekä kaupunki että kaikki siitä otettu
saalis kokonaisuhrina Herralle, sinun Jumalallesi; ja
jääköön se rauniokummuksi iankaikkisesti, älköönkä
sitä koskaan enää rakennettako. 17 Älköön siitä tuhon
omaksi vihitystä mitään tarttuko sinun käsiisi, että Herra
kääntyisi pois vihansa hehkusta, antaisi sinulle armon
ja armahtaisi sinua ja sallisi sinun lisääntyä, niinkuin
hän on vannonut sinun isillesi, 18 jos sinä vain kuulet
Herran, sinun Jumalasi ääntä ja pidät kaikki hänen
käskynsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, ja teet
sitä, mikä on oikein Herran, sinun Jumalasi, silmissä."

14 "Te olette Herran, teidän Jumalanne, lapsia.
Älkää viileskelkö ihoanne älkääkä ajako paljaaksi
päätänne otsapuolelta vainajan tähden, 2 sillä sinä
olet Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa, ja
Herra on valinnut sinut omaisuuskansakseen ennen
kaikkia muita kansoja, mitä maan päällä on. 3 Älä
syö mitään, mikä on kauhistus. 4 Nämä ovat ne
nelijalkaiset eläimet, joita saatte syödä: raavas, lammas
ja vuohi, 5 peura, gaselli, metsäkauris, vuorikauris,
musta antilooppi, keihäsantilooppi ja betsoari-vuohi,
6 kaikki ne nelijalkaiset eläimet, joilla on kokonansa
halkinaiset, kaksivarpaiset sorkat ja jotka märehtivät;
niitä saatte syödä. 7 Näitä älkää kuitenkaan syökö
niistä, jotka märehtivät, ja niistä, joilla on kokonansa
halkinaiset sorkat: kamelia, jänistä ja tamaania, jotka
kyllä märehtivät, mutta joilla ei ole sorkkia: ne olkoot
teille saastaiset; 8 sikaa, jolla kyllä on sorkat, mutta joka
ei märehdi: se olkoon teille saastainen. Näiden lihaa
älkää syökö, ja niiden raatoihin älkää koskeko. 9 Näitä
te saatte syödä kaikista vesieläimistä: kaikkia, joilla on
evät ja suomukset, te saatte syödä. 10 Mutta kaikista

niistä, joilla ei ole eviä eikä suomuksia, älkää syökö
mitään: ne olkoot teille saastaiset. 11 Kaikkia puhtaita
lintuja te saatte syödä. 12 Mutta nämä ovat linnuista
ne, joita älkää syökö: kotka, partakorppikotka, harmaa
korppikotka, 13 haarahaukka ja suohaukkalajit, 14
kaikki kaarnelajit, 15 kamelikurki, pääskynen, kalalokki,
jalohaukkalajit, 16 huuhkaja, kissapöllö, sarvipöllö,
17 pelikaani, likakorppikotka, kalasääksi, 18 haikara,
sirriäislajit, harjalintu ja yölepakko. 19 Myöskin kaikki
siivelliset pikkueläimet olkoot teille saastaiset, niitä
älköön syötäkö. 20 Kaikkia puhtaita siivellisiä te saatte
syödä. 21 Älkää syökö mitään itsestään kuollutta.
Muukalaiselle, joka sinun porteissasi on, sinä saat antaa
sitä syötäväksi, tahi myy se vieraalle; sillä sinä olet
Herralle, sinun Jumalallesi, pyhitetty kansa. Älä keitä
vohlaa emänsä maidossa. 22 Kaikesta kylvösi sadosta,
joka kasvaa pellollasi, anna joka vuosi kymmenykset, 23
ja syö ne Herran, sinun Jumalasi, edessä, siinä paikassa,
jonka hän valitsee nimensä asuinsijaksi: kymmenykset
jyvistäsi, viinistäsi ja öljystäsi, niin myös raavaittesi ja
lampaittesi esikoiset, että oppisit pelkäämään Herraa,
sinun Jumalaasi, kaikkena elinaikanasi. 24 Mutta jos tie
on sinulle liian pitkä, niin ettet voi kantaa kannettavaasi,
koska se paikka, jonka Herra, sinun Jumalasi, on
valinnut asettaakseen siihen nimensä, on sinulle liian
kaukana, -sillä Herra, sinun Jumalasi on sinua siunaava-
25 niin muuta se rahaksi, pane raha kääröön, ota
käteesi ja mene siihen paikkaan, jonka Herra, sinun
Jumalasi, valitsee, 26 ja osta sillä rahalla kaikkea, mitä
haluat, joko raavaita tai lampaita, viiniä tai väkijuomaa,
kaikkea, mitä mielesi tekee, ja syö siellä Herran, sinun
Jumalasi, edessä ja iloitse, sinä ja perheesi. 27 Äläkä
jätä osattomaksi leeviläistä, joka asuu sinun porttiesi
sisäpuolella, sillä hänellä ei ole osuutta eikä perintöosaa
sinun rinnallasi. 28 Joka kolmas vuosi tuo kaikki
kymmenykset sinä vuonna saamastasi sadosta ja pane
ne talteen porttiesi sisäpuolelle. 29 Ja sitten tulkoon
leeviläinen, jolla ei ole osuutta eikä perintöosaa sinun
rinnallasi, niin myös muukalainen, orpo ja leski, jotka
asuvat sinun porttiesi sisäpuolella, ja he syökööt ja
tulkoot ravituiksi, että Herra, sinun Jumalasi, siunaisi
sinua kaikissa kättesi töissä, joita teet."

15 "Joka seitsemäs vuosi pane toimeen vapautus.
2 Ja näin on vapautuksesta määrätty:
jokainen saamamies luopukoon siitä, minkä hän
on lähimmäiselleen lainannut, älköönkä velkoko
lähimmäistänsä ja veljeänsä, sillä silloin on Herran
kunniaksi vapautus julistettu. 3 Vierasta saat velkoa,
mutta luovu siitä, mitä sinulla on saamista veljeltäsi. 4
Tosin ei köyhää sinun keskuudessasi tulisi ollakaan,
sillä Herra on runsaasti siunaava sinua siinä maassa,
jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi
ja jonka saat ottaa omaksesi, 5 jos vain kuulet Herran,
sinun Jumalasi, ääntä ja tarkoin noudatat kaikkia näitä
käskyjä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan. 6 Sillä
Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua, niinkuin hän
on sinulle puhunut; ja sinä lainaat monelle kansalle,
mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset
monia kansoja, mutta he eivät vallitse sinua. 7 Jos
sinun keskuudessasi on joku köyhä, joku veljesi jossakin
porttiesi sisäpuolella siinä maassa, jonka Herra, sinun
Jumalasi, sinulle antaa, niin älä kovenna sydäntäsi
äläkä sulje kättäsi köyhältä veljeltäsi, 8 vaan avaa
auliisti kätesi hänelle ja lainaa mielelläsi, mitä hän
puutteessansa tarvitsee. 9 Varo, ettei sydämessäsi synny
tämä paha ajatus: 'Seitsemäs vuosi, vapautusvuosi,
on lähellä', ja ettet sen tähden katso karsaasti köyhää
veljeäsi etkä anna hänelle mitään. Jos hän silloin
huutaa sinun tähtesi Herran puoleen, niin sinä joudut
syyhyn. 10 Anna mielelläsi hänelle, älköönkä sydämesi
olko vastahakoinen antaessasi, sillä lahjasi tähden on
Herra, sinun Jumalasi, siunaava sinua kaikissa töissäsi,
kaikessa, mihin ryhdyt. 11 Koska köyhiä ei koskaan
puutu maasta, sentähden käsken minä sinua näin:
Avaa auliisti kätesi veljellesi, kurjalle ja köyhälle, joita
sinun maassasi on. 12 Jos joku veljesi, hebrealainen
mies tai nainen, on myynyt itsensä sinulle ja palvellut
sinua kuusi vuotta, niin päästä hänet seitsemäntenä
vuotena luotasi vapaaksi, 13 ja kun päästät hänet luotasi
vapaaksi, niin älä lähetä häntä tyhjin käsin. 14 Vaan
sälytä hänen selkäänsä runsaasti lahjoja laumastasi,
puimatantereeltasi ja kuurnastasi; anna hänellekin siitä,
millä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut. 15
Muista, että itse olit orjana Egyptin maassa ja että
Herra, sinun Jumalasi, vapahti sinut. Sentähden minä
tänä päivänä annan sinulle tämän käskyn. 16 Mutta
jos hän sanoo sinulle: 'En tahdo lähteä luotasi', koska
hän rakastaa sinua ja sinun perhettäsi ja koska hänen
on ollut sinun luonasi hyvä olla, 17 niin ota naskali ja
pistä se hänen korvansa läpi oveen; olkoon hän sitten
sinun orjasi ainiaan. Samoin tee myös orjattarellesi.
18 Älköön sinusta olko vaikeata päästää häntä luotasi
vapaaksi: onhan hänestä kuutena vuotena ollut sinulle
kahta vertaa suurempi hyöty kuin palkkalaisesta. Ja
Herra, sinun Jumalasi, on siunaava sinua kaikessa,
mitä teet. 19 Kaikki urospuoliset esikoiset, jotka syntyvät
raavaskarjassasi ja pikkukarjassasi, pyhitä Herralle,
Jumalallesi; raavaasi esikoisella älä työtä tee, älä
myöskään keritse lampaasi esikoista. 20 Herran, sinun
Jumalasi, edessä syö perheinesi se joka vuosi siinä
paikassa, jonka Herra valitsee. 21 Jos siinä on joku
vamma, jos se ontuu tai on sokea tai jos sillä on
joku muu paha vamma, mikä tahansa, niin älä uhraa
sitä Herralle, sinun Jumalallesi. 22 Syö se porttiesi
sisäpuolella; niin hyvin saastainen kuin puhdas saakoon

syödä sitä, niinkuin syödään gasellia tai peuraa. 23 Vain
verta älä syö; vuodata se maahan niinkuin vesi."

16 "Ota vaari aabib-kuusta ja vietä pääsiäinen Herran,
sinun Jumalasi, kunniaksi, sillä aabib-kuussa
Herra, sinun Jumalasi, vei sinut pois Egyptistä, yöllä. 2
Ja teurasta Herralle, sinun Jumalallesi, pääsiäisuhri,
lampaita ja raavaita, siinä paikassa, jonka Herra valitsee
nimensä asuinsijaksi. 3 Älä syö sen ohella hapanta.
Syö seitsemänä päivänä sen ohella happamatonta
leipää, kurjuuden leipää-sillä kiiruusti sinä lähdit pois
Egyptin maasta-että alati muistaisit sitä päivää, jona
lähdit Egyptin maasta. 4 Seitsemään päivään älköön
hapanta taikinaa olko koko sinun maassasi; ja siitä, mitä
teurastat ensimmäisen päivän ehtoona, älköön mitään
lihaa jääkö yön yli seuraavaan aamuun. 5 Sinä et
saa teurastaa pääsiäisuhria niiden kaupunkiesi porttien
sisäpuolella, jotka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa,
6 vaan siinä paikassa, jonka Herra, sinun Jumalasi,
valitsee nimensä asuinsijaksi, teurasta pääsiäisuhri,
ehtoolla, auringon laskiessa, sinä määrähetkenä, jona
Egyptistä lähdit. 7 Ja keitä ja syö se siinä paikassa,
jonka Herra, sinun Jumalasi, valitsee; aamulla saat
sitten lähteä paluumatkalle ja mennä kotiisi. 8 Kuutena
päivänä syö happamatonta leipää, ja seitsemäntenä
päivänä olkoon juhlakokous Herran, sinun Jumalasi,
kunniaksi; älä silloin yhtäkään askaretta toimita. 9 Laske
seitsemän viikkoa; siitä alkaen, kun sirppi ensi kerran
olkeen pannaan, laske seitsemän viikkoa 10 ja vietä
viikkojuhla Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi kätesi
vapaaehtoisin lahjoin, joita sinä annat sen mukaan, kuin
Herra, sinun Jumalasi, on sinulle siunausta antanut.
11 Ja iloitse Herran, sinun Jumalasi, edessä, sinä ja
sinun poikasi ja tyttäresi, palvelijasi ja palvelijattaresi,
leeviläinen, joka asuu sinun porttiesi sisäpuolella,
muukalainen, orpo ja leski, jotka sinun keskuudessasi
ovat, siinä paikassa, jonka Herra, sinun Jumalasi,
valitsee nimensä asuinsijaksi. 12 Ja muista, että itse olit
orjana Egyptissä, ja noudata tarkoin näitä käskyjä. 13
Lehtimajanjuhlaa vietä seitsemän päivää, korjatessasi
satoa puimatantereeltasi ja kuurnastasi. 14 Ja iloitse tänä
juhlanasi, sinä ja sinun poikasi ja tyttäresi, palvelijasi
ja palvelijattaresi, leeviläinen, muukalainen, orpo ja
leski, jotka asuvat sinun porttiesi sisäpuolella. 15
Seitsemän päivää juhli Herran, sinun Jumalasi, kunniaksi
siinä paikassa, jonka Herra valitsee; sillä Herra, sinun
Jumalasi, on siunaava sinua kaikessa, minkä satona
saat, ja kaikissa kättesi töissä; sentähden ole iloinen. 16
Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki sinun miesväkesi
Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siihen paikkaan,
jonka hän valitsee: happamattoman leivän juhlana,
viikkojuhlana ja lehtimajanjuhlana. Mutta tyhjin käsin
älköön tultako Herran kasvojen eteen; 17 kukin tuokoon
lahjana sen, minkä voi, sen siunauksen mukaan,
minkä Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut. 18
Aseta tuomarit ja päällysmiehet eri sukukuntiasi varten
kaikkien niiden kaupunkiesi portteihin, jotka Herra, sinun
Jumalasi, sinulle antaa; he tuomitkoot kansaa oikein.
19 Älä vääristä oikeutta, älä katso henkilöön äläkä
ota lahjusta, sillä lahjus sokaisee viisaiden silmät ja
vääristää syyttömien asiat. 20 Vanhurskautta, ainoastaan
vanhurskautta harrasta, että eläisit ja ottaisit omaksesi
sen maan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa. 21
Älä pystytä itsellesi asera-karsikoita, älä mitään puuta,
Herran, sinun Jumalasi, alttarin viereen, jonka itsellesi
teet; 22 Älä myöskään pystytä itsellesi patsasta, sillä
niitä Herra, sinun Jumalasi, vihaa."

17 "Älä uhraa Herralle, sinun Jumalallesi, raavasta tai
lammasta, jossa on joku vamma, mikä paha vika
tahansa, sillä se on kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi.
2 Jos sinun keskuudessasi, niiden kaupunkiesi porttien
sisäpuolella, jotka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa,
on mies tai nainen, joka tekee sitä, mikä on pahaa
Herran, sinun Jumalasi, silmissä, rikkoo hänen liittonsa,
3 ja menee ja palvelee muita jumalia ja kumartaa niitä:
aurinkoa, kuuta tai kaikkea taivaan joukkoa, minkä minä
olen kieltänyt, 4 ja siitä ilmoitetaan sinulle, niin että saat
sen kuulla, niin tutki asia tarkoin, ja jos on totta ja varmaa,
että sellaista kauhistusta on harjoitettu Israelissa, 5 niin
vie se mies tai se nainen, joka on sellaisen pahan tehnyt,
porttiesi edustalle-se mies tai se nainen-ja kivitä heidät
kuoliaaksi. 6 Kahden tai kolmen todistajan todistuksen
nojalla kuolemaan tuomittu surmattakoon; yhden ainoan
todistajan todistuksen nojalla älköön häntä surmattako.
7 Todistajien käsi kohotkoon ensimmäisenä häntä
vastaan surmatakseen hänet, ja sitten koko kansan
käsi. Poista paha keskuudestasi. 8 Jos joku murhaa tai
omaisuusriitaa tai pahoinpitelyä koskeva asia tai mikä
muu asia hyvänsä, josta sinun porteissasi riidellään,
näyttää sinusta liian vaikealta ratkaista, niin nouse ja
lähde siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi,
valitsee, 9 ja mene leeviläisten pappien luo ja sen
luo, joka siihen aikaan on tuomarina; kysy heiltä, ja he
ilmoittavat sinulle tuomion. 10 Ja tee sen sanan mukaan,
minkä he sinulle ilmoittavat siinä paikassa, jonka Herra
valitsee; ja noudata tarkoin kaikkea, mitä he sinulle
opettavat. 11 Tee sen lain mukaan, minkä he sinulle
opettavat, ja sen tuomion mukaan, minkä he sinulle
julistavat, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle siitä,
mitä he sinulle ilmoittavat. 12 Mutta jos joku menettelisi
niin julkeasti, ettei kuulisi pappia, joka siellä seisoo
palvelemassa Herraa, sinun Jumalaasi, tai tuomaria, niin
se mies kuolkoon. 13 Poista paha Israelista. Ja kaikki
kansa kuulkoon sen ja peljätköön, niin ettei kukaan enää
olisi niin julkea. 14 Kun tulet siihen maahan, jonka Herra,
sinun Jumalasi, sinulle antaa, ja otat sen omaksesi ja
asetut siihen ja ajattelet: 'Minä asetan itselleni kuninkaan,

niinkuin on kaikilla kansoilla, jotka minun ympärilläni
asuvat', 15 niin aseta itsellesi kuninkaaksi se, jonka
Herra, sinun Jumalasi, valitsee. Aseta joku veljistäsi
kuninkaaksesi; älä korota hallitsijaksesi muukalaista
miestä, joka ei ole sinun veljesi. 16 Mutta älköön hän
hankkiko itselleen paljon hevosia älköönkä viekö kansaa
takaisin Egyptiin hankkiakseen paljon hevosia, sillä
Herra on teille sanonut: 'Älkää enää palatko tätä tietä'.
17 Älköönkä hän ottako itsellensä monta vaimoa, ettei
hänen sydämensä luopuisi pois; älköönkä hän kootko
itsellensä ylen paljon hopeata ja kultaa. 18 Ja kun hän on
noussut valtaistuimellensa, kirjoituttakoon hän itsellensä
kirjaan jäljennöksen tästä laista, joka on leeviläisten
pappien huostassa. 19 Ja hän pitäköön sen luonaan
ja lukekoon sitä, niin kauan kuin elää, oppiaksensa
pelkäämään Herraa, Jumalaansa, ja noudattamaan
tarkoin kaikkia tämän lain sanoja ja näitä käskyjä,
20 ettei hänen sydämensä ylpistyisi hänen veljiänsä
kohtaan ja ettei hän poikkeaisi käskyistä, ei oikealle
eikä vasemmalle-niin että hän ja hänen poikansa kauan
hallitsisivat Israelin keskuudessa."

18 "Leeviläisillä papeilla, Leevin koko sukukunnalla,
älköön olko osuutta tai perintöosaa muun Israelin
rinnalla; Herran uhreista ja siitä, mikä hänen osakseen
tulee, he saakoot elatuksensa. 2 Heillä ei ole oleva
perintöosaa veljiensä keskuudessa; Herra itse on
heidän perintöosansa, niinkuin hän on heille puhunut.
3 Ja tämä olkoon papeilla oikeus saada kansalta,
niiltä, jotka uhraavat teurasuhrin, raavaan tai lampaan:
papille annettakoon lapa, leukaluut ja maha. 4 Uutiset
jyvistäsi, viinistäsi ja öljystäsi ja lammastesi ensimmäiset
kerityt villat anna hänelle. 5 Sillä hänet Herra, sinun
Jumalasi, on valinnut kaikista sukukunnistasi, että
hän ja hänen poikansa alati seisoisivat ja palvelisivat
Herran nimessä. 6 Ja jos leeviläinen tahtoo tulla
jostakin sinun kaupungistasi, jonka porttien sisäpuolella
hän muukalaisena asuu, missä hyvänsä Israelissa,
niin tulkoon vapaasti, niinkuin hänen mielensä tekee,
siihen paikkaan, jonka Herra valitsee, 7 ja saakoon
palvella Herran, Jumalansa, nimessä, niinkuin kaikki
muutkin hänen veljensä, leeviläiset, jotka seisovat siellä
Herran edessä. 8 He kaikki saakoot elatukseksensa
yhtäläisen osuuden, lukuunottamatta sitä, mitä joku on
saanut myymällä perheomaisuuttaan. 9 Kun tulet siihen
maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, niin
älä opettele jäljittelemään niiden kansojen kauhistavia
tekoja. 10 Älköön keskuudessasi olko ketään, joka
panee poikansa tai tyttärensä kulkemaan tulen läpi,
tahi joka tekee taikoja, ennustelee merkeistä, harjoittaa
noituutta tai velhoutta, 11 joka lukee loitsuja, kysyy
vainaja-tai tietäjähengiltä tahi kääntyy vainajien puoleen.
12 Sillä jokainen, joka senkaltaista tekee, on kauhistus
Herralle, ja sellaisten kauhistusten tähden Herra, sinun
Jumalasi, karkoittaa heidät sinun tieltäsi. 13 Ole siis
nuhteeton Herran, sinun Jumalasi, edessä. 14 Sillä
nämä kansat, jotka sinä nyt karkoitat, kuuntelevat kyllä
merkeistäennustajia ja taikureita, mutta sinulle ei Herra,
sinun Jumalasi, sitä salli. 15 Sinun keskuudestasi,
veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää
sinulle profeetan, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa. 16
On tapahtuva aivan niin, kuin sinä Herralta, sinun
Jumalaltasi, anoit Hoorebilla, silloin kun seurakunta oli
koolla ja sanoit: 'Älköön minun enää suotako kuulla
Herran, minun Jumalani, ääntä älköönkä nähdä tätä
suurta tulta, etten kuolisi'. 17 Ja Herra sanoi minulle:
'Mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu. 18 Profeetan
minä olen herättävä heille heidän veljiensä keskuudesta,
sinun kaltaisesi, ja minä panen sanani hänen suuhunsa,
ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hänen
puhua. 19 Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän
minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille.
20 Mutta profeetta, joka julkeaa puhua minun nimessäni
jotakin, jota minä en ole käskenyt hänen puhua, tahi
puhuu muiden jumalien nimessä, sellainen profeetta
kuolkoon.' 21 Ja jos sinä ajattelet sydämessäsi: 'Mistä
me tiedämme, mikä sana ei ole Herran puhetta?' niin
huomaa: 22 kun profeetta puhuu Herran nimessä, ja kun
se, mitä hän on puhunut, ei tapahdu eikä käy toteen,
niin sitä sanaa Herra ei ole puhunut; julkeuttaan se
profeetta on niin puhunut; älä pelkää häntä."

19 "Kun Herra, sinun Jumalasi, on hävittänyt ne
kansat, joiden maan Herra, sinun Jumalasi, antaa
sinulle, ja kun sinä olet karkoittanut heidät ja asettunut
heidän kaupunkeihinsa ja heidän taloihinsa, 2 niin
erota itsellesi kolme kaupunkia siinä maassa, jonka
Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, että ottaisit sen
omaksesi. 3 Mittaa matkat ja jaa kolmeen osaan sen
maan alue, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle
perinnöksi, että niihin voisi paeta jokainen tappaja. 4
Ja näin on määrätty tappajasta, joka pakenee niihin
saadakseen elää: kun joku tappaa lähimmäisensä
tahtomattaan ja häntä ennestään vihaamatta- 5 niinkuin
jos joku menee lähimmäisensä kanssa metsään puita
hakkaamaan ja hänen kätensä heiluttaa kirvestä
kaataakseen puun ja rauta lentää varresta ja sattuu
toiseen, niin että tämä kuolee-niin paetkoon sellainen
johonkin näistä kaupungeista saadakseen elää, 6 ettei
verenkostaja, sydämensä kiihkossa tappajaa takaa
ajaessaan, saavuttaisi häntä, jos tie on pitkä, ja surmaisi
häntä, vaikka hän ei ole ansainnut kuolemaa, koska ei
ennestään toista vihannut. 7 Sentähden minä käsken
sinua sanoen: 'Erota itsellesi kolme kaupunkia'. 8 Ja jos
Herra, sinun Jumalasi, laajentaa sinun aluettasi, niinkuin
hän on vannonut sinun isillesi, ja antaa sinulle kaiken
sen maan, jonka hän on sinun isillesi sanonut antavansa,
9 jos sinä noudatat tarkoin kaikkia näitä käskyjä, jotka

minä tänä päivänä sinulle annan, niin että alati rakastat
Herraa, sinun Jumalaasi, ja vaellat hänen teitänsä,
lisää silloin vielä kolme kaupunkia näihin kolmeen,
10 ettei viatonta verta vuodatettaisi sinun maassasi,
jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi,
ja ettet joutuisi verivelan alaiseksi. 11 Mutta jos joku
vihaa lähimmäistään ja asettuu häntä väijymään ja
karkaa hänen kimppuunsa ja lyö hänet kuoliaaksi ja
sitten pakenee johonkin näistä kaupungeista, 12 niin
lähettäköot hänen kaupunkinsa vanhimmat noutamaan
hänet sieltä ja antakoot hänet verenkostajan käsiin,
ja hän kuolkoon. 13 Älä sääli häntä, vaan poista
viattoman veren velka Israelista, että menestyisit. 14
Älä siirrä lähimmäisesi rajaa, jonka entiset polvet ovat
määränneet sinun perintöosallesi siinä maassa, jonka
Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, että ottaisit sen
omaksesi. 15 Yksi ainoa todistaja älköön olko pätevä
ketään vastaan, olkoonpa mikä pahateko tai rikkomus,
mikä synti tahansa, jonka joku tekee. Kahden tai kolmen
todistajan sanalla on asia vahva. 16 Jos väärä todistaja
nousee jotakuta vastaan ja syyttää häntä jostakin
rikkomuksesta, 17 niin astukoot molemmat riitapuolet
Herran eteen, pappien eteen ja niiden eteen, jotka
siihen aikaan ovat tuomareina. 18 Ja tuomarit tutkikoot
tarkoin asian, ja jos todistaja on väärä todistaja, joka
on tehnyt väärän syytöksen veljeänsä vastaan, 19 niin
tehkää hänelle samoin, kuin hän aikoi tehdä veljellensä.
Poista paha keskuudestasi. 20 Ja muut kuulkoot sen
ja peljätköot, niin ettei kukaan enää tekisi sellaista
pahaa sinun keskuudessasi. 21 Älä sääli häntä: henki
hengestä, silmä silmästä, hammas hampaasta, käsi
kädestä, jalka jalasta."

20 "Jos lähdet sotaan vihollistasi vastaan ja näet
hevosia ja sotavaunuja ja sotajoukon, joka on
sinua suurempi, niin älä pelkää heitä, sillä Herra,
sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, hän, joka johdatti
sinut Egyptin maasta. 2 Kun olette ryhtymässä
taisteluun, astukoon pappi esiin puhumaan kansalle
3 ja sanokoon heille: 'Kuule, Israel! Te ryhdytte nyt
taisteluun vihollisianne vastaan. Älkää arkailko, älkää
peljätkö älkääkä hätääntykö, älkää säikähtykö heitä; 4
sillä Herra, teidän Jumalanne, käy teidän kanssanne,
sotii teidän puolestanne vihollisianne vastaan ja antaa
teille voiton.' 5 Ja päällysmiehet puhukoot kansalle ja
sanokoot: 'Joka on rakentanut uuden talon, mutta ei
vielä ole sitä vihkinyt, menköön ja palatkoon kotiinsa,
ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen vihkisi sitä. 6
Joka on istuttanut viinitarhan, mutta ei vielä ole korjannut
sen ensi hedelmää, menköön ja palatkoon kotiinsa,
ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen korjaisi sen
ensi hedelmää. 7 Joka on kihlannut naisen, mutta
ei vielä ole ottanut häntä vaimoksensa, menköön ja
palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja
joku toinen ottaisi hänen morsiantaan vaimoksensa.'
8 Vielä puhukoot päällysmiehet kansalle ja sanokoot:
'Joka pelkää ja arkailee, menköön ja palatkoon kotiinsa,
etteivät hänen veljensäkin menettäisi rohkeuttaan
niinkuin hän'. 9 Ja kun päällysmiehet ovat tämän kaiken
kansalle puhuneet, asettakoot he osastopäälliköt väen
johtoon. 10 Kun lähestyt jotakin kaupunkia sotiaksesi
sitä vastaan, tarjoa sille ensin rauhaa. 11 Ja jos se
suostuu tarjoamaasi rauhaan ja avaa sinulle porttinsa,
suorittakoon kaikki siellä oleva kansa sinulle työveroa
ja palvelkoon sinua. 12 Mutta jos se ei tee rauhaa
sinun kanssasi, vaan valmistautuu taistelemaan sinua
vastaan, niin piiritä sitä. 13 Ja jos Herra, sinun Jumalasi,
antaa sen sinun käsiisi, niin surmaa kaikki sen miesväki
miekan terällä. 14 Mutta naiset, lapset ja karja ja
kaikki, mitä kaupungissa on, kaikki, mitä sieltä on
saatavana saalista, ryöstä itsellesi, ja nauti vihollisiltasi
saatu saalis, minkä Herra, sinun Jumalasi, sinulle
antaa. 15 Tee näin kaikille niille kaupungeille, jotka ovat
sinusta hyvin kaukana, jotka eivät ole näiden kansojen
kaupunkeja. 16 Mutta näiden kansojen kaupungeissa,
jotka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi,
älä jätä ainoatakaan henkeä eloon, 17 vaan vihi ne
tuhon omiksi: heettiläiset ja amorilaiset, kanaanilaiset ja
perissiläiset, hivviläiset ja jebusilaiset, niinkuin Herra,
sinun Jumalasi, on sinua käskenyt, 18 etteivät he
opettaisi teitä tekemään kaikkia niitä kauhistavia tekoja,
joita he ovat tehneet palvellessaan jumaliansa, ja ettette
te rikkoisi Herraa, teidän Jumalaanne, vastaan. 19
Jos joudut kauan piirittämään kaupunkia ja sotimaan
sitä vastaan valloittaaksesi sen, niin älä hävitä sen
puita äläkä heiluta kirvestäsi niitä vastaan. Niiden
hedelmiä saat nauttia, mutta älä hakkaa niitä maahan,
sillä eivät kedon puut ole ihmisiä joutuakseen sinun
piiritettäviksesi. 20 Ainoastaan ne puut, joista tiedät, että
niissä ei ole mitään syötävää, saat hävittää ja hakata
maahan, rakentaaksesi niistä varustuksia sinun kanssasi
sotivaa kaupunkia vastaan, kunnes se kukistuu."

21 "Jos siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi,
sinulle antaa, että ottaisit sen omaksesi, löydetään
murhattu virumassa kedolla, eikä tiedetä, kuka hänet
tappoi, 2 niin lähteköot sinun vanhimpasi ja tuomarisi
mittaamaan välimatkan niihin kaupunkeihin, jotka ovat
murhatun ympärillä. 3 Sen kaupungin vanhimmat, joka
on murhattua lähinnä, ottakoot hiehon, jolla ei ole työtä
tehty ja joka ei ole ollut vetojuhtana ikeen alla, 4 ja sen
kaupungin vanhimmat vieköot hiehon alas ehtymättömän
puron notkoon, jossa ei ole kynnetty eikä kylvetty; ja he
taittakoot hieholta niskan siinä notkossa. 5 Ja papit,
leeviläiset, astukoot esiin, sillä heidät on Herra, sinun
Jumalasi, valinnut palvelemaan häntä ja Herran nimeen
siunaamaan, ja heidän sanansa mukaan ratkaistakoon
jokainen riita ja pahoinpitely. 6 Ja kaikki sen kaupungin

vanhimmat, he kun asuvat murhattua lähinnä, peskööt
kätensä pitäen niitä hiehon päällä, jolta niska taitettiin
siinä notkossa; 7 ja he lausukoot sanoen: 'Meidän
kätemme eivät ole tätä verta vuodattaneet, eivätkä
silmämme tapausta nähneet. 8 Anna anteeksi, Herra,
kansallesi Israelille, jonka vapahdit, äläkä lue viatonta
verta kansallesi Israelille.' Ja niin se verivelka annetaan
heille anteeksi. 9 Poista keskuudestasi viattoman veren
velka, sillä sinun on tehtävä se, mikä on oikeata Herran
silmissä. 10 Kun lähdet sotaan vihollisiasi vastaan ja
Herra, sinun Jumalasi, antaa heidät sinun käsiisi ja
sinä otat heistä vankeja 11 ja vankien joukossa näet
kaunisvartaloisen naisen ja mielistyt häneen ja tahdot
ottaa hänet vaimoksesi, 12 niin vie hänet kotiisi, ja
hän ajattakoon hiuksensa ja leikatkoon kyntensä. 13
Ja hän riisukoon vaatteensa, joissa hänet vangittiin, ja
asukoon sinun kodissasi ja saakoon itkeä kuukauden
päivät isäänsä ja äitiänsä; sitten saat yhtyä häneen
ja naida hänet, niin että hän tulee vaimoksesi. 14
Mutta jos hän ei sitten enää sinua miellytä, niin päästä
hänet menemään vapaana äläkä myy häntä rahasta.
Älä kohtele häntä tylysti, koska olet häntä alentavasti
kohdellut. 15 Jos jollakin miehellä on kaksi vaimoa,
toinen, jota hän rakastaa, ja toinen, jota hän hylkii,
ja he synnyttävät hänelle lapsia, sekä se, jota hän
rakastaa, että se, jota hän hylkii, ja esikoinen on hyljityn
poika, 16 Älköön hän, kun jakaa pojilleen omaisuutensa
perinnöksi, antako esikoisoikeutta rakastetun pojalle
syrjäyttämällä hyljityn vaimon pojan, joka on esikoinen;
17 vaan hän tunnustakoon esikoisekseen hyljityn vaimon
pojan ja antakoon hänelle kaksinkertaisen osan kaikesta,
minkä omistaa. Sillä hän on hänen miehuutensa parhain;
hänen on esikoisoikeus. 18 Jos jollakin on uppiniskainen
ja kovakorvainen poika, joka ei ota kuullakseen, mitä
hänen isänsä ja äitinsä sanovat, eikä tottele heitä, vaikka
he kurittavat häntä, 19 niin hänen isänsä ja äitinsä
ottakoot hänet ja viekööt kaupunkinsa vanhinten eteen,
asuinpaikkansa porttiin, 20 ja sanokoot kaupunkinsa
vanhimmille: 'Tämä meidän poikamme on uppiniskainen
ja kovakorvainen, hän ei ota kuullakseen, mitä me
sanomme, vaan on irstailija ja juomari'. 21 Silloin kaikki
hänen kaupunkinsa miehet kivittäkööt hänet kuoliaaksi.
Poista paha keskuudestasi, ja koko Israel kuulkoon sen
ja peljätköön. 22 Jos joku on tehnyt itsensä syypääksi
rikkomukseen, josta rangaistaan kuolemalla, ja hänet
surmataan, ja sinä ripustat hänet hirteen, 23 niin älköön
hänen ruumiinsa jääkö hirteen yöksi, vaan hautaa hänet
samana päivänä, sillä Jumalan kiroama on se, joka on
hirteen ripustettu; älä saastuta sitä maata, jonka Herra,
sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi."

22 "Jos näet veljesi härän tai lampaan eksyneen,
älä jätä sitä siihen; vie se takaisin veljellesi. 2
Jos veljesi ei asu sinua lähellä tai jos et tiedä, kuka
hän on, niin korjaa eksynyt taloosi, ja olkoon se sinun
huostassasi, kunnes veljesi tiedustelee sitä; anna se
silloin hänelle takaisin. 3 Tee samoin, jos veljeltäsi on
kadonnut aasi, samoin, jos vaate, samoin, jos mitä
muuta hyvänsä, jonka löydät; älä jätä sitä siihen. 4
Jos näet veljesi aasin tai härän kaatuneen tielle, älä
jätä sitä siihen; auta häntä nostamaan se jaloilleen. 5
Nainen älköön käyttäkö miehen tamineita, älköönkä
mies pukeutuko naisen vaatteisiin; sillä jokainen, joka
niin tekee, on kauhistus Herralle, sinun Jumalallesi. 6
Jos kulkiessasi tapaat puusta tai maasta linnun pesän,
jossa on pojat tai munat ja emo makaamassa poikien
tai munien päällä, niin älä ota emoa poikineen, 7 vaan
päästä emo lentämään ja ota vain pojat, että menestyisit
ja kauan eläisit. 8 Kun rakennat uuden talon, tee kaide
kattosi ympärille, ettet saattaisi verenvikaa taloosi, jos
joku sieltä putoaisi. 9 Älä kylvä viinitarhaasi kahdenlaista
siementä, muutoin kaikki, mitä siinä on, sekä siemen,
jonka kylvit, että viinitarhan sato, on oleva pyhäkölle
pyhitetty. 10 Älä kynnä yhtaikaa härällä ja aasilla. 11
Älä pue yllesi vaatetta, joka on kudottu kahdenlaisista
langoista, villaisista ja pellavaisista sekaisin. 12 Tee
itsellesi tupsut viittasi neljään kulmaan, johon verhoudut.
13 Jos joku on ottanut vaimon ja yhtynyt häneen, mutta
sitten hylkii häntä 14 ja esittää häntä vastaan perättömiä
syytöksiä ja saattaa hänet pahaan maineeseen ja sanoo:
'Minä otin tämän naisen vaimokseni, mutta kun ryhdyin
häneen, en tavannut hänessä neitsyyden merkkiä', 15
niin tytön isä ja äiti ottakoot ja tuokoot tytön neitsyyden
merkin kaupungin vanhimmille, porttiin. 16 Ja tytön isä
sanokoon vanhimmille: 'Minä annoin tyttäreni vaimoksi
tälle miehelle, mutta hän hylkii häntä. 17 Ja katso, hän
esittää häntä vastaan perättömiä syytöksiä sanoen:
Minä en tavannut tyttäressäsi neitsyyden merkkiä.
Mutta tässä on tyttäreni neitsyyden merkki.' Ja he
levittäkööt vaatteen kaupungin vanhinten eteen. 18
Silloin kaupungin vanhimmat ottakoot sen miehen ja
kurittakoot häntä. Ja he määrätkööt hänelle sakkoa sata
hopeasekeliä annettavaksi tytön isälle, sentähden että
hän saattoi Israelin neitsyen pahaan maineeseen. 19
Ja hän olkoon hänen vaimonsa; hän älköön hyljätkö
häntä koko elinaikanansa. 20 Mutta jos syytös on
tosi, jos tytössä ei tavattu neitsyyden merkkiä, 21
silloin vietäköön tyttö isänsä talon ovelle, ja kaupungin
miehet kivittäkööt hänet kuoliaaksi, koska hän teki
häpeällisen teon Israelissa, harjoittaen haureutta isänsä
kodissa. Poista paha keskuudestasi. 22 Jos joku
tavataan makaamasta naisen kanssa, joka on toisen
miehen aviovaimo, niin kuolkoot molemmat, sekä mies,
joka makasi vaimon kanssa, että vaimo. Poista paha
Israelista. 23 Jos joku neitsyt on kihloissa miehen kanssa
ja toinen tapaa hänet kaupungissa ja makaa hänen
kanssaan, 24 niin viekää molemmat sen kaupungin

portille ja kivittäkää heidät kuoliaaksi, tyttö siksi, että
hän ei huutanut apua kaupungissa, ja mies siksi, että
hän teki väkivaltaa lähimmäisensä morsiamelle. Poista
paha keskuudestasi. 25 Mutta jos mies tapaa kihlatun
tytön kedolla, käy häneen käsiksi ja makaa hänen
kanssaan, niin mies, joka makasi hänen kanssaan,
kuolkoon yksin. 26 Mutta tytölle älä tee mitään, sillä tyttö
ei ole tehnyt kuoleman rikosta; tässä on samanlainen
tapaus, kuin jos mies karkaa toisen kimppuun ja tappaa
hänet. 27 Sillä hän tapasi hänet kedolla; kihlattu tyttö
huusi, mutta hänellä ei ollut auttajaa. 28 Jos joku tapaa
neitsyen, joka ei ole kihlattu, ja ottaa hänet kiinni ja
makaa hänen kanssaan ja heidät siitä tavataan, 29
niin mies, joka makasi hänen kanssaan, antakoon tytön
isälle viisikymmentä hopeasekeliä, ja tyttö tulkoon hänen
vaimokseen, koska hän raiskasi hänet; hän älköön
hyljätkö häntä koko elinaikanansa. 30 Älköön kukaan
ottako vaimoksi äitipuoltaan älköönkä nostako isänsä
peitettä."

23 "Älköön kukaan, joka on kuohittu musertamalla
tai leikkaamalla, pääskö Herran seurakuntaan. 2
Älköön kukaan sekasikiö pääskö Herran seurakuntaan;
älköön sellaisen jälkeläinen edes kymmenennessä
polvessa pääskö Herran seurakuntaan. 3 Älköön
ammonilainen ja mooabilainen pääskö Herran
seurakuntaan; älkööt heidän jälkeläisensä edes
kymmenennessä polvessa koskaan pääskö Herran
seurakuntaan, 4 sentähden että he eivät tulleet leipää
ja vettä tuoden teitä vastaan matkalla, kun olitte
lähteneet Egyptistä, ja sentähden että hän palkkasi
sinua vastaan Bileamin, Beorin pojan, Mesopotamian
Petorista, sinua kiroamaan. 5 Mutta Herra, sinun
Jumalasi, ei tahtonut kuulla Bileamia, vaan Herra, sinun
Jumalasi, muutti kirouksen sinulle siunaukseksi, sillä
Herra, sinun Jumalasi, rakasti sinua. 6 Älä koskaan,
älä koko elinaikanasi, harrasta heidän menestystään
ja onneaan. 7 Edomilaista älä inhoa, sillä hän on
sinun veljesi. Älä inhoa egyptiläistä, sillä sinä olet
asunut muukalaisena hänen maassaan. 8 Lapset, jotka
heille syntyvät kolmannessa polvessa, pääsköot Herran
seurakuntaan. 9 Kun lähdettyäsi vihollisiasi vastaan
asetut leiriin, karta kaikkea siivotonta. 10 Jos sinun
keskuudessasi on joku, joka ei ole puhdas sen johdosta,
mitä hänelle yöllä on tapahtunut, menköön hän leirin
ulkopuolelle; hän älköön tulko leiriin. 11 Illan suussa
hän peseytyköön vedessä, ja auringon laskettua hän
tulkoon leiriin. 12 Leirin ulkopuolella olkoon sinulla
syrjäinen paikka, johon sinun on mentävä tarpeellesi.
13 Ja sinulla olkoon aseittesi lisänä pieni lapio, ja kun
siellä ulkona istut tarpeellesi, kaiva sillä kuoppa ja
peitä sitten ulostuksesi. 14 Sillä Herra, sinun Jumalasi,
vaeltaa leirissä auttaaksensa sinua ja antaakseen
vihollisesi sinulle alttiiksi; sentähden olkoon sinun leirisi
pyhä, ettei hän näkisi sinun keskuudessasi mitään
häpeällistä ja kääntyisi pois sinusta. 15 Älä luovuta
orjaa, joka on paennut isäntänsä luota sinun luoksesi,
hänen isännällensä. 16 Hän asukoon sinun luonasi,
sinun keskuudessasi, valitsemassaan paikassa, jonkun
kaupunkisi porttien sisäpuolella, missä hän viihtyy; älä
sorra häntä. 17 Älköön pyhäkköporttoa olko Israelin
tyttärien joukossa älköönkä haureellista pyhäkköpoikaa
Israelin poikien joukossa. 18 Älä tuo portonpalkkaa äläkä
koiranpalkkaa Herran, sinun Jumalasi, huoneeseen
lupauksen suoritukseksi, sillä molemmat ovat kauhistus
Herralle, sinun Jumalallesi. 19 Älä pane veljeäsi
maksamaan korkoa rahasta tai elintarpeista tai muusta,
mitä korkoa vastaan lainataan. 20 Muukalaisen saat
panna korkoa maksamaan, mutta et veljeäsi, että Herra,
sinun Jumalasi, siunaisi sinua kaikessa, mihin ryhdyt,
siinä maassa, jota menet ottamaan omaksesi. 21 Kun
teet lupauksen Herralle, sinun Jumalallesi, niin täytä se
viivyttelemättä, sillä totisesti on Herra, sinun Jumalasi,
sen vaativa sinulta, ja sinä joudut syyhyn. 22 Mutta
jos jätät lupauksen tekemättä, et joudu syyhyn. 23
Pidä se, mikä on huuliltasi lähtenyt, ja tee, niinkuin
vapaaehtoisesti olet luvannut Herralle, sinun Jumalallesi,
niinkuin olet suullasi puhunut. 24 Kun tulet lähimmäisesi
viinitarhaan, niin saat syödä rypäleitä, minkä mielesi
tekee, kunnes olet saanut kylläsi, mutta älä pane mitään
astiaasi. 25 Kun tulet lähimmäisesi viljapellolle, niin saat
kädelläsi katkoa tähkäpäitä, mutta sirppiä älä heiluta
lähimmäisesi viljapellolla."

24 "Jos joku ottaa vaimon ja nai hänet ja vaimo
ei häntä enää miellytä, sentähden että mies on
tavannut hänessä jotakin häpeällistä, ja hän kirjoittaa
hänelle erokirjan ja antaa sen hänen käteensä ja
lähettää hänet pois talostaan, 2 ja jos nainen sitten,
lähdettyään hänen talostaan, menee ja joutuu toisen
miehen vaimoksi, 3 ja myöskin tämä toinen mies hylkii
häntä ja kirjoittaa hänelle erokirjan ja antaa sen hänen
käteensä ja lähettää hänet pois talostaan, tai jos tämä
toinen mies, joka on ottanut hänet vaimokseen, kuolee, 4
Älköön hänen ensimmäinen miehensä, joka lähetti hänet
pois, ottako häntä uudestaan vaimokseen, sittenkuin
tämä on tullut saastutetuksi, sillä se olisi kauhistus Herran
edessä. Älä saata syynalaiseksi maata, jonka Herra,
sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi. 5 Jos joku
äsken on ottanut vaimon, ei hänen tarvitse lähteä sotaan,
älköönkä hänen päälleen pantako muutakaan rasitusta;
olkoon hän vuoden ajan vapaa perhettään varten ja
iloksi vaimolleen, jonka on ottanut. 6 Älköön pantiksi
otettako käsikiviä, ei päällimmäistäkään kiveä, sillä se
olisi hengen ottamista pantiksi. 7 Jos joku tavataan siitä,
että hän on varastanut jonkun veljistään, israelilaisista,
ja kohdellut häntä tylysti tai myynyt hänet, niin varas

kuolkoon. Poista paha keskuudestasi. 8 Ole varuillasi
pitalitautia vastaan, niin että tarkoin noudatat kaikkea,
mitä leeviläiset papit teille neuvovat. Noudattakaa tarkoin
käskyjä, jotka minä olen heille antanut. 9 Muista, mitä
Herra, sinun Jumalasi, teki Mirjamille matkalla, kun
te olitte lähteneet Egyptistä. 10 Jos lainaat jotakin
lähimmäisellesi, älä mene hänen taloonsa ottamaan
häneltä panttia. 11 Jää ulos, ja se mies, jolle lainasit,
tuokoon pantin sinulle ulos. 12 Ja jos hän on köyhä
mies, niin älä mene maata, pitäen hänen panttiansa, 13
vaan anna hänelle takaisin hänen panttinsa auringon
laskiessa, että hän voisi maata vaipassaan ja siunaisi
sinua; se koituu sinulle vanhurskaudeksi Herran, sinun
Jumalasi, edessä. 14 Älä tee vääryyttä kurjalle ja
köyhälle palkkalaiselle, olipa hän veljiäsi tai muukalaisia,
joita asuu maassasi, sinun porttiesi sisäpuolella. 15
Maksa hänelle hänen palkkansa samana päivänä,
ennenkuin aurinko laskee, sillä hän on kurja ja halajaa
palkkaansa-ettei hän huutaisi sinun tähtesi Herran
puoleen ja ettet sinä joutuisi syyhyn. 16 Älköön isiä
rangaistako kuolemalla lasten tähden älköönkä lapsia
isien tähden; kukin rangaistakoon kuolemalla oman
syntinsä tähden. 17 Älä vääristä muukalaisen äläkä
orvon oikeutta, äläkä ota lesken vaatteita pantiksi. 18
Muista, että itse olit orjana Egyptissä ja että Herra, sinun
Jumalasi, sinut sieltä vapahti; sentähden minä käsken
sinua näin tekemään. 19 Jos korjatessasi eloa pelloltasi
unhotat pellolle lyhteen, älä palaa sitä hakemaan; se
olkoon muukalaisen, orvon ja lesken oma, että Herra,
sinun Jumalasi, siunaisi sinua kaikissa kättesi töissä.
20 Kun olet pudistanut öljypuustasi hedelmät, älä enää
jäännöstä oksilta poimi; se olkoon muukalaisen, orvon ja
lesken oma. 21 Kun olet korjannut sadon viinitarhastasi,
älä enää jälkikorjuuta pidä; se jääköön muukalaiselle,
orvolle ja leskelle. 22 Muista, että itse olit orjana Egyptin
maassa; sentähden minä käsken sinua näin tekemään."

25 "Jos syntyy riita miesten välillä ja he astuvat
oikeuden eteen ja heidät tuomitaan, syytön
syyttömäksi ja syyllinen syylliseksi, 2 ja jos syyllinen
tuomitaan raippoihin, niin käskeköön tuomari hänen
laskeutua maahan ja annattakoon läsnä ollessaan
hänelle hänen rikostaan vastaavan määräluvun raippoja.
3 Neljäkymmentä raippaa saa hän hänelle antaa, ei
enempää, ettei veljeäsi häväistäisi sinun silmiesi edessä
antamalla hänelle vielä useampia lyöntejä. 4 Älä sido
puivan härän suuta. 5 Kun veljeksiä asuu yhdessä
ja joku heistä kuolee eikä hänellä ole poikaa, niin
älköön vainajan leski menkö naimisiin muuhun sukuun,
syrjäisen miehen kanssa. Hänen lankonsa yhtyköön
häneen, ottakoon hänet vaimokseen ja täyttäköön häntä
kohtaan langon velvollisuuden. 6 Ja esikoinen, jonka
vaimo synnyttää, katsottakoon kuolleen veljen omaksi,
ettei hänen nimeänsä pyyhittäisi pois Israelista. 7 Mutta
jos mies ei suostu ottamaan kälyänsä vaimoksi, niin
menköön käly porttiin vanhinten eteen ja sanokoon:
'Minun lankoni kieltäytyy pysyttämästä veljensä nimeä
Israelissa; hän ei tahdo täyttää langon velvollisuutta'. 8
Silloin hänen kaupunkinsa vanhimmat kutsukoot hänet
ja puhutelkoot häntä. Ja jos hän pysyy päätöksessään
ja sanoo: 'En suostu ottamaan häntä vaimokseni', 9 niin
hänen kälynsä astukoon hänen luoksensa vanhinten
silmien eteen ja vetäköön kengän hänen jalastaan,
sylkeköön häntä silmille ja lausukoon sanoen: 'Näin
tehtäköön jokaiselle, joka ei veljensä huonetta rakenna'.
10 Ja hänen perhettänsä nimitettäköön sitten Israelissa
'paljasjalan perheeksi'. 11 Jos kaksi miestä tappelee
keskenään ja toisen vaimo tulee auttamaan miestään
sen käsistä, joka häntä lyö, ja ojentaa kätensä ja tarttuu
tämän häpyyn, 12 niin hakkaa poikki hänen kätensä
säälimättä. 13 Älä pidä kukkarossasi kahdenlaisia
punnuksia, suurempia ja pienempiä. 14 Älä pidä talossasi
kahdenlaista eefa-mittaa, suurempaa ja pienempää.
15 Olkoon sinulla täydet ja oikeat punnukset; olkoon
sinulla täysi ja oikea eefa-mitta, että eläisit kauan siinä
maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa. 16
Sillä jokainen, joka näitä tekee, on kauhistus Herralle,
jokainen, joka vääryyttä tekee. 17 Muista, mitä Amalek
teki sinulle matkalla, kun olit lähtenyt Egyptistä, 18
kuinka hän, Jumalaa pelkäämättä, tuli sinua vastaan
tiellä, kun sinä olit väsynyt ja uuvuksissa, ja eristi
sinun yhteydestäsi kaikki heikommat, jotka kulkivat
jälkipäässä. 19 Sentähden, kun Herra, sinun Jumalasi,
antaa sinun päästä rauhaan kaikista ympärillä olevista
vihollisistasi siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi,
antaa sinulle perintöosaksi, ottaaksesi sen omaksesi,
niin pyyhi pois Amalekin muisto taivaan alta. Älä tätä
unhota."

26 "Kun tulet siihen maahan, jonka Herra, sinun
Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi, ja sinä otat
sen omaksesi ja asetut siihen, 2 niin ota uutiset kaikista
maasi hedelmistä, mitä saat satona maastasi, jonka
Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, ja pane ne koriin
ja lähde siihen paikkaan, jonka Herra, sinun Jumalasi,
valitsee nimensä asuinsijaksi. 3 Ja mene sen tykö,
joka siihen aikaan on pappina, ja sano hänelle: 'Minä
tunnustan tänä päivänä Herralle, sinun Jumalallesi, että
minä olen tullut siihen maahan, jonka Herra meidän
isillemme vannotulla valalla on luvannut antaa meille'. 4
Ja pappi ottakoon korin sinun kädestäsi ja asettakoon
sen Herran, sinun Jumalasi, alttarin eteen. 5 Niin
lausu Herran, Jumalasi, edessä sanoen: 'Minun isäni oli
harhaileva aramilainen, joka meni Egyptiin, vähäinen
joukko mukanaan, ja asui siellä muukalaisena ja tuli
siellä suureksi, väkeväksi ja lukuisaksi kansaksi. 6
Mutta egyptiläiset kohtelivat meitä pahoin ja rasittivat

meitä ja teettivät meillä kovaa työtä. 7 Silloin me
huusimme Herran, isiemme Jumalan, puoleen, ja Herra
kuuli meidän huutomme ja näki meidän kurjuutemme,
vaivamme ja kärsimämme sorron. 8 Ja Herra vei
meidät pois Egyptistä väkevällä kädellä ja ojennetulla
käsivarrella, suurella peljätyksellä, tehden tunnustekoja
ja ihmeitä. 9 Ja hän toi meidät tähän paikkaan ja
antoi meille tämän maan, maan, joka vuotaa maitoa ja
mettä. 10 Ja katso, nyt minä tuon uutiset sen maan
hedelmistä, jonka sinä, Herra, minulle annoit.' Niin
aseta ne Herran, sinun Jumalasi, eteen ja kumartaen
rukoile Herran, sinun Jumalasi, edessä 11 ja iloitse
kaikesta hyvästä, minkä Herra, sinun Jumalasi, on
antanut sinulle ja sinun perheellesi, sinä ja leeviläinen
ja muukalainen, joka asuu sinun keskuudessasi. 12
Kun kolmantena vuotena, kymmenysten vuotena, olet
suorittanut loppuun kaikki kymmenykset saamastasi
sadosta ja antanut ne leeviläiselle, muukalaiselle, orvolle
ja leskelle, ja he ovat syöneet sinun porttiesi sisäpuolella
ja tulleet ravituiksi, 13 niin sano Herran, Jumalasi,
edessä: 'Minä olen vienyt pois talostani sen, mikä on
pyhäkölle pyhitettyä, ja olen antanut sen leeviläiselle ja
muukalaiselle, orvolle ja leskelle, aivan sinun käskysi
mukaan, jonka olet minulle antanut; en ole rikkonut
sinun käskyjäsi enkä niitä unhottanut. 14 Minä en syönyt
siitä mitään silloin, kun minulla oli suru, enkä vienyt siitä
mitään pois silloin, kun olin saastunut, enkä antanut siitä
mitään vainajalle. Olen kuullut Herran, minun Jumalani,
ääntä; olen tehnyt aivan niin, kuin olet minun käskenyt
tehdä. 15 Katso pyhästä asunnostasi, taivaasta, ja
siunaa kansaasi Israelia ja sitä maata, jonka olet meille
antanut, niinkuin valalla vannoen lupasit isillemme,
maata, joka vuotaa maitoa ja mettä.' 16 Tänä päivänä
Herra, sinun Jumalasi, käskee sinun seurata näitä
käskyjä ja oikeuksia; noudata ja seuraa niitä kaikesta
sydämestäsi ja kaikesta sielustasi. 17 Sinä olet tänään
kuullut Herran, sinun Jumalasi, julistavan, että hän
tahtoo olla sinun Jumalasi ja että sinun on vaellettava
hänen teitänsä ja noudatettava hänen käskyjänsä,
säädöksiänsä ja oikeuksiansa sekä kuultava häntä.
18 Ja Herra on kuullut sinun tänä päivänä julistavan,
että sinä tahdot olla hänen omaisuuskansansa, niinkuin
hän on sinulle puhunut, ja noudattaa kaikkia hänen
käskyjänsä, 19 että hän asettaisi sinut korkeammaksi
kaikkia luomiansa kansoja, ylistykseksi, kunniaksi ja
kiitokseksi, ja että olisit Herralle, sinun Jumalallesi,
pyhitetty kansa, niinkuin hän on puhunut."

27 Niin Mooses ja Israelin vanhimmat käskivät kansaa
sanoen: "Noudattakaa kaikkia niitä käskyjä, jotka
minä tänä päivänä teille annan. 2 Ja kun menette
Jordanin yli siihen maahan, jonka Herra, sinun Jumalasi,
sinulle antaa, pystytä itsellesi suuria kiviä ja sivele
ne kalkilla. 3 Ja kirjoita niihin kaikki tämän lain
sanat, kun menet joen yli siihen maahan, jonka Herra,
sinun Jumalasi, sinulle antaa, maahan, joka vuotaa
maitoa ja mettä, niinkuin Herra, sinun isiesi Jumala,
on sinulle puhunut. 4 Ja kun olette menneet Jordanin
yli, niin pystyttäkää Eebalin vuorelle ne kivet, joista
minä tänä päivänä annan teille käskyn, ja sivele ne
kalkilla. 5 Ja rakenna siihen alttari Herralle, sinun
Jumalallesi, alttari kivistä, joihin et saa rauta-aseella
koskea. 6 Hakkaamattomista kivistä rakenna Herran,
Jumalasi, alttari; uhraa sen päällä polttouhreja Herralle,
Jumalallesi, 7 ja teurasta teuraita yhteysuhriksi ja syö
siellä ja iloitse Herran, Jumalasi, edessä. 8 Ja kirjoita
kiviin kaikki tämän lain sanat hyvin selkeästi." 9 Ja
Mooses ja leeviläiset papit puhuivat kaikelle Israelille
sanoen: "Ole hiljaa ja kuule, Israel! Tänä päivänä on
sinusta tullut Herran, Jumalasi, kansa. 10 Kuule siis
Herraa, Jumalaasi, ja noudata hänen käskyjänsä ja
ohjeitansa, jotka minä tänä päivänä sinulle annan."
11 Ja Mooses käski kansaa sinä päivänä sanoen:
12 "Kun te olette menneet Jordanin yli, asettukoot
nämä Garissimin vuorelle siunaamaan kansaa: Simeon,
Leevi, Juuda, Isaskar, Joosef ja Benjamin. 13 Nämä
taas asettukoot Eebalin vuorelle lausumaan kirouksen:
Ruuben, Gaad, Asser, Sebulon, Daan ja Naftali. 14
Ja leeviläiset lausukoot ja sanokoot kovalla äänellä
kaikille Israelin miehille: 15 'Kirottu olkoon se, joka
tekee jumalankuvan, veistetyn tai valetun, taitajan käden
tekemän, kauhistukseksi Herralle, ja joka salaa sen
pystyttää'. Ja kaikki kansa vastatkoon ja sanokoon:
'Amen'. 16 Kirottu olkoon se, joka häpäisee isäänsä tai
äitiänsä. Ja kaikki kansa sanokoon: 'Amen'. 17 Kirottu
olkoon se, joka siirtää lähimmäisensä rajan. Ja kaikki
kansa sanokoon: 'Amen'. 18 Kirottu olkoon se, joka
vie sokean harhaan tieltä. Ja kaikki kansa sanokoon:
'Amen'. 19 Kirottu olkoon se, joka vääristää muukalaisen,
orvon tai lesken oikeuden. Ja kaikki kansa sanokoon:
'Amen'. 20 Kirottu olkoon se, joka makaa äitipuolensa
kanssa, sillä hän nostaa isänsä peitteen. Ja kaikki
kansa sanokoon: 'Amen'. 21 Kirottu olkoon se, joka
sekaantuu eläimeen. Ja kaikki kansa sanokoon: 'Amen'.
22 Kirottu olkoon se, joka makaa sisarensa, isänsä
tyttären tai äitinsä tyttären, kanssa. Ja kaikki kansa
sanokoon: 'Amen'. 23 Kirottu olkoon se, joka makaa
anoppinsa kanssa. Ja kaikki kansa sanokoon: 'Amen'.
24 Kirottu olkoon se, joka salaa murhaa lähimmäisensä.
Ja kaikki kansa sanokoon: 'Amen'. 25 Kirottu olkoon se,
joka ottaa lahjuksen surmatakseen viattoman. Ja kaikki
kansa sanokoon: 'Amen'. 26 Kirottu olkoon se, joka ei
pidä tämän lain sanoja eikä täytä niitä. Ja kaikki kansa
sanokoon: 'Amen'."

28 "Jos kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä ja pidät
tarkoin kaikki hänen käskynsä, jotka minä tänä
päivänä sinulle annan, niin Herra, sinun Jumalasi,

asettaa sinut korkeammaksi kaikkia kansoja maan
päällä. 2 Ja kaikki nämä siunaukset tulevat sinun
osaksesi ja saavuttavat sinut, jos kuulet Herran, sinun
Jumalasi, ääntä. 3 Siunattu olet sinä kaupungissa
ja siunattu olet kedolla. 4 Siunattu on sinun kohtusi
hedelmä ja maasi hedelmä ja sinun karjasi hedelmä,
raavaittesi vasikat ja lampaittesi karitsat. 5 Siunattu
on sinun korisi ja sinun taikinakaukalosi. 6 Siunattu
olet tullessasi ja siunattu olet lähtiessäsi. 7 Herra antaa
sinun voittaa vihollisesi, jotka nousevat sinua vastaan;
yhtä tietä he lähtevät sinua vastaan, mutta seitsemää
tietä he sinua pakenevat. 8 Herra käskee siunauksen
seurata sinua jyväaitoissasi ja kaikessa, mihin ryhdyt;
hän siunaa sinua siinä maassa, jonka Herra, sinun
Jumalasi, sinulle antaa. 9 Herra korottaa sinut hänelle
pyhitetyksi kansaksi, niinkuin hän valalla vannoen
on sinulle luvannut, jos sinä noudatat Herran, sinun
Jumalasi, käskyjä ja vaellat hänen teitänsä. 10 Ja kaikki
kansat maan päällä näkevät, että Herra on ottanut sinut
nimiinsä; ja he pelkäävät sinua. 11 Ja Herra antaa sinulle
ylen runsaasti hyvää, tekee sinun kohtusi hedelmän,
karjasi hedelmän ja maasi hedelmän ylen runsaaksi
siinä maassa, jonka Herra sinun isillesi vannotulla valalla
on luvannut antaa sinulle. 12 Herra avaa sinulle rikkaan
aarrekammionsa, taivaan, antaakseen sinun maallesi
sateen aikanansa ja siunatakseen kaikki sinun kättesi
työt; ja sinä lainaat monelle kansalle, mutta sinun itsesi
ei tarvitse lainaa ottaa. 13 Ja Herra tekee sinut pääksi
eikä hännäksi; sinä aina vain ylenet etkä koskaan alene,
jos tottelet Herran, sinun Jumalasi, käskyjä, jotka minä
tänä päivänä sinulle annan, että ne tarkoin pitäisit, 14
etkä poikkea oikealle etkä vasemmalle yhdestäkään
niistä sanoista, jotka minä tänä päivänä teille annan,
et seuraa muita jumalia etkä palvele niitä. 15 Mutta
jos sinä et kuule Herran, sinun Jumalasi, ääntä etkä
tarkoin pidä kaikkia hänen käskyjänsä ja säädöksiänsä,
jotka minä tänä päivänä sinulle annan, niin kaikki nämä
kiroukset tulevat sinun päällesi ja saavuttavat sinut.
16 Kirottu olet sinä kaupungissa ja kirottu olet kedolla.
17 Kirottu on sinun korisi ja sinun taikinakaukalosi. 18
Kirottu on sinun kohtusi hedelmä ja maasi hedelmä,
kirotut sinun raavaittesi vasikat ja lampaittesi karitsat.
19 Kirottu olet tullessasi ja kirottu olet lähtiessäsi. 20
Herra lähettää sinun sekaasi kirousta, hämminkiä ja
uhkaa, mihin tahansa ryhdyt, kunnes äkisti tuhoudut ja
hukut töittesi pahuuden tähden, kun olet minut hyljännyt.
21 Herra antaa ruttotaudin tarttua sinuun, kunnes se
sukupuuttoon hävittää sinut siitä maasta, jota menet
ottamaan omaksesi. 22 Herra lyö sinua hivutustaudilla,
kuumeella, poltteella ja tulehduksella, kuivuudella,
nokitähkillä ja viljan ruosteella, ja ne vainoavat sinua,
kunnes menehdyt. 23 Ja taivaasi, joka on sinun pääsi
päällä, on niinkuin vaski, ja maa, joka on allasi, on
niinkuin rauta. 24 Herra muuttaa sinun maasi sateen
tomuksi ja tuhaksi; taivaasta se tulee sinun päällesi,
kunnes tuhoudut. 25 Herra antaa sinun vihollistesi
voittaa sinut; yhtä tietä sinä menet heitä vastaan,
mutta seitsemää tietä sinä heitä pakenet; ja sinä tulet
kauhistukseksi kaikille valtakunnille maan päällä. 26 Ja
ruumiisi joutuvat ruuaksi kaikille taivaan linnuille ja maan
eläimille, eikä kukaan karkoita niitä. 27 Herra lyö sinua
Egyptin paiseilla ja ajoksilla, ihottumalla ja ruvella, joista
et parannu. 28 Herra lyö sinua hulluudella, sokeudella
ja mielisairaudella. 29 Sinä haparoit keskellä päivää,
niinkuin sokea haparoi pimeässä; sinä et menesty teilläsi,
vaan kaiken elinaikasi sinä olet oleva sorrettu ja ryöstetty,
eikä ole auttajaa. 30 Sinä kihlaat naisen, mutta toinen
makaa hänet; sinä rakennat talon, mutta et siinä asu;
sinä istutat viinitarhan, mutta et korjaa sen hedelmää.
31 Härkäsi teurastetaan sinun silmiesi edessä, mutta
sinä et sitä syö; aasisi ryöstetään sinulta sinun nähtesi
eikä sitä anneta sinulle takaisin; lampaasi joutuvat sinun
vihollistesi valtaan, eikä sinulla ole auttajaa. 32 Sinun
poikasi ja tyttäresi joutuvat vieraan kansan valtaan, ja
sinun silmäsi näkevät sen ja raukeavat heitä alinomaa
ikävöidessäsi, mutta sinä et voi sille mitään. 33 Sinun
maasi hedelmän ja kaiken sinun vaivannäkösi kuluttaa
kansa, jota sinä et tunne; kaiken elinaikasi sinä olet
oleva sorrettu ja runneltu. 34 Ja sinä tulet hulluksi
siitä, mitä sinun silmäsi näkevät. 35 Herra lyö sinuun,
sinun polviisi ja pohkeisiisi, pahoja paiseita, joista et
parannu, kantapäästä kiireeseen asti. 36 Herra vie sinut
ja kuninkaan, jonka sinä itsellesi asetat, kansan luo, jota
sinä et tunne ja jota sinun isäsi eivät tunteneet; ja siellä
sinä palvelet muita jumalia, puu-ja kivijumalia. 37 Ja sinä
tulet kauhistukseksi, sananparreksi ja pistopuheeksi
kaikille niille kansoille, joiden keskuuteen Herra sinut
kuljettaa. 38 Paljon siementä sinä viet pellollesi, mutta
vähän sinä korjaat, sillä heinäsirkat hävittävät sen.
39 Viinitarhoja sinä istutat ja hoidat, mutta viiniä et
saa juodaksesi etkä tallettaaksesi, sillä madot syövät
sen. 40 Öljypuita sinulla on kaikkialla alueellasi, mutta
öljyllä et sinä itseäsi voitele, sillä sinun öljymarjasi
varisevat maahan. 41 Poikia ja tyttäriä sinulle syntyy,
mutta et saa niitä pitää, sillä he vaeltavat vankeuteen.
42 Tuhohyönteiset valtaavat kaikki sinun puusi ja
sinun maasi hedelmän. 43 Muukalainen, joka asuu
keskuudessasi, kohoaa sinun ylitsesi yhä ylemmäksi,
mutta sinä painut aina alemmaksi. 44 Hän lainaa sinulle,
mutta sinä et voi lainata hänelle. Hän tulee pääksi, mutta
sinä hännäksi. 45 Kaikki nämä kiroukset tulevat sinun
päällesi, vainoavat sinua ja saavuttavat sinut, kunnes
tuhoudut, koska et kuullut Herran, sinun Jumalasi ääntä
etkä noudattanut hänen käskyjänsä ja säädöksiänsä,
jotka hän on sinulle antanut. 46 Ne jäävät merkkeinä
ja ihmeinä sinuun ja sinun jälkeläisiisi iankaikkisesti.

47 Koska et palvellut Herraa, sinun Jumalaasi, ilolla ja
sydämen halulla, kun sinulla oli yltäkyllin kaikkea, 48 on
sinun palveltava vihollisiasi, jotka Herra sinun kimppuusi
lähettää, nälässä ja janossa ja alastomuudessa ja kaiken
puutteessa. Ja hän panee sinun kaulallesi rautaisen
ikeen, kunnes hän sinut tuhoaa. 49 Herra nostaa sinua
vastaan kaukaisen kansan, joka tulee maan äärestä
lentäen niinkuin kotka, kansan, jonka kieltä sinä et
ymmärrä; 50 tuimakatseisen kansan, joka ei armahda
vanhaa eikä sääli nuorta. 51 Se syö sinun karjasi
hedelmän ja maasi hedelmän, kunnes sinä tuhoudut;
se ei jätä sinulle mitään, ei jyviä ei viiniä eikä öljyä, ei
raavaittesi vasikoita eikä lampaittesi karitsoita, kunnes
on tehnyt sinusta lopun. 52 Ja se ahdistaa sinua kaikissa
porteissasi, kunnes korkeat ja lujat muurisi, joihin sinä
luotit, kukistuvat kaikkialla maassasi. Se ahdistaa sinua
kaikissa porteissasi kaikkialla sinun maassasi, jonka
Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut. 53 Siinä
hädässä ja ahdistuksessa, johon sinun vihollisesi saattaa
sinut, sinä syöt oman kohtusi hedelmän, syöt poikiesi ja
tyttäriesi lihaa, jotka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle
antanut. 54 Hempeästi ja hekumallisesti elänyt mies
sinun keskuudessasi katselee silloin karsaasti veljeänsä
ja vaimoaan, joka hänen sylissänsä on, ja jäljellä olevia
lapsiaan, jotka hän on jättänyt henkiin; 55 kenellekään
heistä hän ei anna lastensa lihaa, jota hän itse syö, kun
hänellä ei ole mitään muuta jäljellä, siinä hädässä ja
ahdistuksessa, johon vihollisesi saattaa sinut kaikissa
sinun porteissasi. 56 Hempeästi ja hekumallisesti elänyt
nainen sinun keskuudessasi, joka hekumassaan ja
hempeydessään ei edes yrittänyt laskea jalkaansa
maahan, katselee silloin karsaasti miestä, joka hänen
sylissänsä on, ja poikaansa ja tytärtänsä 57 eikä suo
heille jälkeläisiä, jotka tulevat hänen kohdustansa, eikä
lapsia, joita hän synnyttää, sillä kaiken muun puutteessa
syö hän ne salaa itse siinä hädässä ja ahdistuksessa,
johon vihollisesi saattaa sinut sinun porteissasi. 58 Jos
et tarkoin noudata kaikkia tämän lain sanoja, jotka ovat
kirjoitetut tähän kirjaan, niin että pelkäät tätä kunniallista
ja peljättävää nimeä, Herraa, sinun Jumalaasi, 59 niin
Herra panee sinun ja sinun jälkeläistesi kärsittäväksi
erinomaisia vaivoja, suuria ja pitkällisiä vaivoja, pahoja
ja pitkällisiä sairauksia. 60 Hän kääntää sinua vastaan
kaikki Egyptin taudit, joita sinä pelkäät, ja ne tarttuvat
sinuun. 61 Ja kaikkinaisia muita sairauksia ja vaivoja,
joista ei ole kirjoitettu tässä lakikirjassa, Herra nostattaa
sinua vastaan, kunnes sinä tuhoudut. 62 Ja teistä, jotka
ennen olitte monilukuiset kuin taivaan tähdet, jää jäljelle
ainoastaan vähäinen joukko, koska et kuullut Herran,
sinun Jumalasi, ääntä. 63 Ja niinkuin Herra ennen iloitsi
teistä, siitä, että teki teille hyvää ja antoi teidän lisääntyä,
niin Herra silloin iloitsee teistä, siitä, että hävittää ja
tuhoaa teidät. Ja teidät temmataan irti siitä maasta, jota
sinä menet ottamaan omaksesi. 64 Ja Herra hajottaa
sinut kaikkien kansojen sekaan maan äärestä toiseen,
ja sinä palvelet siellä muita jumalia, joita sinä et tunne ja
joita sinun isäsi eivät tunteneet, puuta ja kiveä. 65 Ja
niiden kansojen seassa sinä et saa rauhaa, eikä jalkasi
löydä lepopaikkaa. Herra antaa sinulle siellä vapisevan
sydämen, rauenneet silmät ja nääntyvän sielun. 66
Ja sinun elämäsi näyttää sinusta olevan hiuskarvan
varassa, yöt ja päivät sinä olet pelon vallassa etkä ole
varma hengestäsi. 67 Aamulla sinä sanot: 'Jospa olisi
ilta!' ja illalla sanot: 'Jospa olisi aamu!' -sellaista pelkoa
sinä tunnet sydämessäsi, ja sellaisia näkyjä sinä näet
silmissäsi. 68 Ja Herra vie sinut laivoilla takaisin Egyptiin
samaa tietä, josta minä sanoin sinulle: 'Et ole sitä enää
näkevä'. Ja siellä teitä kaupitaan vihollisillenne orjiksi ja
orjattariksi, mutta ostajaa ei ole."

29 Nämä ovat sen liiton sanat, jonka Herra käski
Mooseksen tehdä israelilaisten kanssa Mooabin
maassa, sen liiton lisäksi, jonka hän oli tehnyt heidän
kanssaan Hoorebilla. 2 Ja Mooses kutsui kokoon kaiken
Israelin ja sanoi heille: "Te olette nähneet kaiken, minkä
Herra teki teidän silmienne edessä Egyptin maassa
faraolle ja kaikille hänen palvelijoilleen ja koko hänen
maalleen, 3 ne suuret koettelemukset, jotka sinun
silmäsi näkivät, ne suuret tunnusteot ja ihmeet. 4 Mutta
tähän päivään asti Herra ei vielä ole antanut teille
sydäntä ymmärtääksenne ja silmiä nähdäksenne ja
korvia kuullaksenne. 5 Ja minä kuljetin teitä erämaassa
neljäkymmentä vuotta: teidän vaatteenne eivät kuluneet
yltänne, eivätkä kenkäsi kuluneet jalassasi. 6 Leipää
ette saaneet syödäksenne ettekä viiniä ja väkijuomaa
juodaksenne, jotta tietäisitte, että minä olen Herra,
teidän Jumalanne. 7 Ja kun te tulitte tähän paikkaan, niin
lähtivät Siihon, Hesbonin kuningas, ja Oog, Baasanin
kuningas, sotimaan meitä vastaan, mutta me voitimme
heidät. 8 Ja me valloitimme heidän maansa ja annoimme
sen perintöosaksi ruubenilaisille ja gaadilaisille ja toiselle
puolelle Manassen sukukuntaa. 9 Noudattakaa siis
tämän liiton sanoja ja täyttäkää ne menestyäksenne
kaikessa, mitä teette. 10 Te seisotte tänä päivänä kaikki
Herran, teidän Jumalanne, edessä: teidän päämiehenne,
sukukuntanne, vanhimpanne ja päällysmiehenne, kaikki
Israelin miehet, 11 teidän lapsenne ja vaimonne sekä
muukalainen, joka on leirissäsi, jopa puunhakkaajasi
ja vedenkantajasikin, 12 käydäksenne Herran, teidän
Jumalanne, liittoon, siihen valaliittoon, jonka Herra,
sinun Jumalasi, tänä päivänä tekee sinun kanssasi,
13 että hän tänä päivänä korottaisi sinut kansaksensa
ja tulisi sinun Jumalaksesi, niinkuin hän on sinulle
puhunut ja niinkuin hän on vannonut sinun isillesi,
Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille. 14 Enkä minä tee
tätä liittoa, tätä valaliittoa, ainoastaan teidän kanssanne,
15 vaan niinhyvin niiden kanssa, jotka tänä päivänä

ovat tässä meidän kanssamme seisomassa Herran,
meidän Jumalamme, edessä, kuin niidenkin kanssa,
jotka eivät ole tänä päivänä tässä meidän kanssamme.
16 Sillä te tiedätte, kuinka me asuimme Egyptin maassa
ja kuinka me kuljimme niiden kansojen keskitse, joiden
kautta te olette kulkeneet. 17 Ja te näitte heidän
iljetyksensä, ne puu-, kivi-, hopea-ja kultajumalat, jotka
heillä on. 18 Älköön siis teidän joukossanne olko
ainoatakaan miestä tai naista, sukua tai sukukuntaa,
jonka sydän tänä päivänä kääntyisi pois Herrasta,
meidän Jumalastamme, mennäkseen palvelemaan
noiden kansojen jumalia; älköön teidän keskuudessanne
olko juurta, josta kasvaa koiruohoa ja marunaa, 19
niin että se, joka kuulee tämän valan sanat, siunaisi
itseänsä sydämessään sanoen: 'Minun käy hyvin,
vaikka vaellankin sydämeni paatumuksessa'. Siten hän
hukuttaisi kaikki, sekä kostean että kuivan maan. 20
Herra ei tahdo antaa hänelle anteeksi, vaan silloin
suitsuaa Herran viha ja kiivaus sitä miestä vastaan,
ja kaikki se kirous, joka on kirjoitettu tähän kirjaan,
laskeutuu hänen päällensä, ja Herra pyyhkii pois hänen
nimensä taivaan alta. 21 Ja Herra erottaa hänet
kaikista Israelin sukukunnista, tuottaakseen hänelle
onnettomuuden, kaikki ne kiroukset, jotka sisältyvät
tähän lain kirjaan kirjoitettuun liittoon. 22 Ja tuleva
sukupolvi, teidän lapsenne, jotka nousevat teidän
jälkeenne, ja vieras, joka tulee kaukaisesta maasta,
kysyvät, kun näkevät sen maan vaivat ja ne sairaudet,
joilla Herra sitä rasittaa, 23 tulikiven ja suolan, kun koko
maa on poltettu, niin ettei siihen kylvetä eikä se kasva
eikä siitä ruohonkortta nouse-niinkuin oli silloin, kun
Sodoma ja Gomorra, Adma ja Seboim hävitettiin, kun
Herra vihassaan ja kiivastuksessaan ne hävitti- 24 silloin
kaikki kansat kysyvät: 'Minkätähden Herra on näin tehnyt
tälle maalle? Mistä tämä hänen suuri vihansa hehku?'
25 Silloin vastataan: 'Siitä, että he hylkäsivät Herran,
isiensä Jumalan, liiton, jonka hän teki heidän kanssansa
viedessään heidät pois Egyptin maasta, 26 ja menivät
palvelemaan muita jumalia ja kumarsivat niitä, jumalia,
joita he eivät tunteneet ja joita hän ei ollut heidän osalleen
jakanut- 27 siitä syttyi Herran viha tätä maata kohtaan,
niin että hän antoi kohdata sitä kaiken sen kiroukseen,
joka on kirjoitettu tähän kirjaan. 28 Ja Herra tempasi
heidät irti heidän maastaan vihassa ja kiivastuksessa
ja suuressa suuttumuksessa ja heitti heidät toiseen
maahan, niinkuin nyt on tapahtunut.' 29 Se, mikä on
salassa, se on Herran, meidän Jumalamme; mutta mikä
on ilmoitettu, se on meitä ja meidän lapsiamme varten
ikuisesti, että me pitäisimme kaikki tämän lain sanat."

30 "Jos sinä silloin, kun tämä kaikki sinua kohtaa,
siunaus tai kirous, jotka minä olen asettanut sinun
valittavaksesi, painat sen sydämeesi kaikkien kansojen
keskellä, joiden luo Herra, sinun Jumalasi, on sinut
karkoittanut, 2 ja palajat Herran, sinun Jumalasi, tykö
ja kuulet hänen ääntänsä kaikesta sydämestäsi ja
kaikesta sielustasi, sinä itse ja sinun lapsesi, kaikessa,
niinkuin minä tänä päivänä sinua käsken, 3 niin Herra,
sinun Jumalasi, kääntää sinun kohtalosi ja armahtaa
sinua; Herra, sinun Jumalasi, kokoaa sinut jälleen
kaikista kansoista, joiden sekaan hän on sinut hajottanut.
4 Vaikka sinun karkoitettusi olisivat taivaan äärissä,
niin Herra, sinun Jumalasi, kokoaa ja noutaa sinut
sieltäkin. 5 Ja Herra, sinun Jumalasi, tuo sinut siihen
maahan, jonka sinun isäsi ovat omistaneet, ja niin
sinä otat sen omaksesi; ja hän tekee sinulle hyvää
ja antaa sinun lisääntyä enemmän kuin isiesi. 6 Ja
Herra, sinun Jumalasi, ympärileikkaa sinun sydämesi ja
sinun jälkeläistesi sydämet, niin että rakastat Herraa,
sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta
sielustasi, että eläisit. 7 Ja Herra, sinun Jumalasi, antaa
kaikkien näiden kirousten kohdata sinun vihollisiasi ja
vihamiehiäsi, jotka sinua vainosivat. 8 Ja sinä kuulet
jälleen Herran ääntä ja pidät kaikki hänen käskynsä,
jotka minä tänä päivänä sinulle annan. 9 Herra, sinun
Jumalasi, antaa sinulle ylen runsaasti hyvää kaikissa
sinun kättesi töissä, hän tekee sinun kohtusi hedelmän,
karjasi hedelmän ja maasi hedelmän ylen runsaaksi.
Sillä niinkuin Herra iloitsi sinun isistäsi, hän jälleen
iloitsee sinusta, siitä, että tekee sinulle hyvää, 10
kun sinä kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä ja
noudatat hänen käskyjänsä ja säädöksiänsä, jotka ovat
kirjoitetut tähän lain kirjaan, ja kun sinä palajat Herran,
sinun Jumalasi, tykö kaikesta sydämestäsi ja kaikesta
sielustasi. 11 Sillä tämä käsky, jonka minä tänä päivänä
sinulle annan, ei ole sinulle vaikea täyttää eikä liian
kaukana. 12 Se ei ole taivaassa, eikä sinun tarvitse
sanoa: 'Kuka nousisi meidän puolestamme taivaaseen
noutamaan sen meille ja julistaisi sen meille, että me
sen täyttäisimme?' 13 Se ei ole meren takana, eikä
sinun tarvitse sanoa: 'Kuka menisi meidän puolestamme
meren taakse noutamaan sen meille ja julistaisi sen
meille, että me sen täyttäisimme?' 14 Vaan sana on
sinua aivan lähellä, sinun suussasi ja sydämessäsi, niin
että voit sen täyttää. 15 Katso, minä panen tänä päivänä
sinun eteesi elämän ja hyvän, kuoleman ja pahan,
16 kun minä tänä päivänä käsken sinua rakastamaan
Herraa, sinun Jumalaasi, ja vaeltamaan hänen teitänsä
ja noudattamaan hänen käskyjänsä, säädöksiänsä ja
oikeuksiansa, että eläisit ja lisääntyisit ja että Herra,
sinun Jumalasi, siunaisi sinua siinä maassa, jota menet
ottamaan omaksesi. 17 Mutta jos sinun sydämesi
kääntyy pois etkä tottele, vaan annat vietellä itsesi
kumartamaan muita jumalia ja palvelemaan niitä, 18
niin minä julistan teille tänä päivänä, että te totisesti
hukutte; te ette kauan elä siinä maassa, johon sinä
menet Jordanin yli, ottamaan sen omaksesi. 19 Minä

otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä
vastaan, että minä olen pannut sinun eteesi elämän
ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis
elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisitte. 20 Rakasta
Herraa, sinun Jumalaasi, kuule hänen ääntänsä ja riipu
hänessä kiinni, sillä siinä on sinun elämäsi ja pitkä ikäsi,
ja niin sinä saat asua siinä maassa, jonka Herra sinun
isillesi, Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille, vannotulla
valalla on luvannut heille antaa."

31 Ja Mooses meni ja puhui kaikelle Israelille nämä
sanat; 2 hän sanoi heille: "Minä olen nyt sadan
kahdenkymmenen vuoden vanha; en voi enää mennä ja
tulla, ja Herra on sanonut minulle: 'Sinä et mene tämän
Jordanin yli'. 3 Mutta Herra, sinun Jumalasi, kulkee sinun
edelläsi. Hän tuhoaa nämä kansat sinun tieltäsi, ja sinä
lasket heidät valtasi alle. Joosua kulkee sinun edelläsi,
niinkuin Herra on puhunut. 4 Ja Herra tekee heille,
niinkuin hän teki Siihonille ja Oogille, tuhoamillensa
amorilaisten kuninkaille, ja heidän maallensa. 5 Herra
antaa heidät teille alttiiksi; tehkää heille aivan sen käskyn
mukaan, jonka minä olen teille antanut. 6 Olkaa lujat
ja rohkeat, älkää peljätkö älkääkä säikähtykö heitä,
sillä Herra, sinun Jumalasi, käy itse sinun kanssasi;
hän ei jätä eikä hylkää sinua." 7 Ja Mooses kutsui
Joosuan ja sanoi hänelle koko Israelin läsnä ollessa:
"Ole luja ja rohkea, sillä sinä viet tämän kansan
siihen maahan, jonka Herra heidän isillensä vannotulla
valalla on luvannut antaa heille, ja sinä jaat sen heille
perinnöksi. 8 Ja Herra itse käy sinun edelläsi, hän on
sinun kanssasi, hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua; älä
pelkää äläkä arkaile." 9 Ja Mooses kirjoitti tämän lain ja
antoi sen papeille, leeviläisille, jotka kantoivat Herran
liitonarkkia, ja kaikille Israelin vanhimmille. 10 Ja Mooses
käski heitä sanoen: "Joka seitsemäs vuosi, määrättynä
aikana vapautusvuonna, lehtimajanjuhlassa, 11 kun
koko Israel tulee Herran, sinun Jumalasi, kasvojen
eteen siinä paikassa, jonka hän valitsee, lue tämä
laki koko Israelin läsnä ollessa, heidän kuultensa. 12
Kokoa kansa, miehet, naiset ja lapset sekä muukalaiset,
jotka asuvat porttiesi sisäpuolella, että he kuulisivat sen
ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne,
ja tarkoin pitämään kaikki tämän lain sanat, 13 ja
että heidän lapsensa, jotka eivät vielä sitä tunne,
kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän
Jumalaanne, niin kauan kuin elätte siinä maassa, johon
menette Jordanin yli, ottamaan sen omaksenne." 14
Ja Herra sanoi Moosekselle: "Katso, lähestyy aika,
jolloin sinun on kuoltava. Kutsu Joosua, ja asettukaa
ilmestysmajaan, niin minä asetan hänet virkaansa." Niin
Mooses ja Joosua menivät ja asettuivat ilmestysmajaan.
15 Niin Herra ilmestyi majassa pilvenpatsaassa, ja
pilvenpatsas seisahtui majan ovelle. 16 Ja Herra sanoi
Moosekselle: "Katso, sinä käyt lepäämään isiesi tykö;
silloin tämä kansa nousee ja lähtee haureudessa
kulkemaan vieraiden jumalien jäljessä, joita palvellaan
siinä maassa, johon se menee, ja hylkää minut ja
rikkoo liiton, jonka minä olen tehnyt sen kanssa. 17
Sinä päivänä minun vihani syttyy sitä vastaan, ja minä
hylkään heidät ja peitän kasvoni heiltä, niin että he
joutuvat tuhon omiksi, ja suuret onnettomuudet ja
ahdistukset kohtaavat sitä. Sinä päivänä se sanoo:
'Eivätkö nämä onnettomuudet ole kohdanneet minua
sen tähden, ettei minun Jumalani ole minun keskelläni?'
18 Mutta sinä päivänä minä kokonaan peitän kasvoni
kaiken sen pahan tähden, mitä he ovat tehneet, kun
ovat kääntyneet muiden jumalien puoleen. 19 Ja nyt
kirjoittakaa itsellenne tämä virsi. Opeta se israelilaisille
ja pane se heidän suuhunsa, että tämä laulu olisi minulle
todistajana israelilaisia vastaan. 20 Sillä minä vien
heidät siihen maahan, jonka minä valalla vannoen olen
luvannut heidän isillensä, maahan, joka vuotaa maitoa ja
mettä, ja he syövät ja tulevat ravituiksi ja lihaviksi; mutta
he kääntyvät muiden jumalien puoleen ja palvelevat niitä
ja pitävät minua pilkkanaan ja rikkovat minun liittoni. 21
Ja kun suuret onnettomuudet ja ahdistukset kohtaavat
heitä, niin tämä laulu on oleva todistajana heitä vastaan,
eikä se ole unhottuva heidän jälkeläistensä suusta.
Sillä minä tiedän heidän aikeensa, joita he hautovat jo
ennenkuin minä olen vienyt heidät siihen maahan, josta
minä olen valan vannonut." 22 Ja Mooses kirjoitti tämän
laulun sinä päivänä ja opetti sen israelilaisille. 23 Ja hän
asetti virkaan Joosuan, Nuunin pojan, ja sanoi: "Ole
luja ja rohkea, sillä sinä viet israelilaiset siihen maahan,
jonka minä valalla vannoen olen heille luvannut, ja minä
olen sinun kanssasi". 24 Ja kun Mooses oli kirjoittanut
kirjaan tämän lain sanat, alusta loppuun asti, 25
käski hän leeviläisiä, jotka kantoivat Herran liitonarkkia,
sanoen: 26 "Ottakaa tämä lain kirja ja pankaa se Herran,
teidän Jumalanne, liitonarkin sivulle, olemaan siellä
todistajana sinua vastaan. 27 Sillä minä tunnen sinun
tottelemattomuutesi ja uppiniskaisuutesi. Katso, minun
vielä eläessäni teidän kanssanne te olette niskoitelleet
Herraa vastaan; saati sitten minun kuoltuani! 28 Kootkaa
minun luokseni kaikki sukukuntienne vanhimmat sekä
päällysmiehenne, että minä heidän kuultensa puhuisin
nämä sanat ja ottaisin taivaan ja maan todistajiksi heitä
vastaan. 29 Sillä minä tiedän, että te minun kuoltuani
vaellatte kelvottomasti ja poikkeatte siltä tieltä, jota
minä käskin teidän vaeltaa. Sentähden on onnettomuus
kohtaava teitä aikojen lopulla, kun te teette sitä, mikä
on pahaa Herran silmissä, ja vihoitatte hänet kättenne
teoilla." 30 Ja Mooses lausui koko Israelin seurakunnan
kuullen tämän virren sanat, alusta loppuun asti:

32 "Kuunnelkaa, te taivaat, kun minä puhun, ja
kuulkoon maa minun suuni sanat! 2 Sateena
pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon

puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro
ruohikolle. 3 Sillä minä julistan Herran nimeä; antakaa
kunnia meidän Jumalallemme. 4 Hän on kallio; täydelliset
ovat hänen tekonsa, sillä kaikki hänen tiensä ovat oikeat.
Uskollinen Jumala ja ilman vääryyttä, vanhurskas ja
vakaa hän on. 5 Heidän menonsa oli paha häntä kohtaan,
he eivät olleet hänen lapsiansa, vaan häpeäpilkku-tuo
nurja ja kiero sukupolvi! 6 Niinkö sinä maksat Herralle,
sinä houkka ja tyhmä kansa? Eikö hän ole sinun isäsi,
joka sinut loi? Hän sinut teki ja valmisti. 7 Muistele
muinaisia päiviä, ajattele menneiden sukupolvien vuosia.
Kysy isältäsi, niin hän sen sinulle ilmoittaa, vanhimmiltasi,
niin he sen sinulle sanovat. 8 Kun Korkein jakoi perinnöt
kansoille, kun hän erotteli ihmisten lapset, silloin hän
määräsi kansojen rajat israelilaisten luvun mukaan. 9
Sillä Herran kansa on hänen osuutensa, Jaakob on
hänen perintöosansa. 10 Erämaasta hän löysi hänet,
autiosta, ulvovasta korvesta; hän otti hänet suojaansa ja
hoitoonsa, varjeli häntä kuin silmäteräänsä. 11 Niinkuin
kotka kiihoittaa pesuettaan lentoon ja liitelee poikastensa
suojana, niin hän levitti siipensä, otti hänet ja kantoi
häntä sulillansa. 12 Herra yksin johdatti häntä, eikä
hänen kanssansa ollut ketään vierasta jumalaa. 13
Hän kuljetti hänet maan kukkuloiden yli ja ruokki häntä
pellon antimilla; hän antoi hänen imeä hunajaa kalliosta
ja öljyä kovasta kivestä. 14 Hän antoi voita lehmistä
ja maitoa lampaista sekä karitsain ja oinasten rasvaa,
Baasanin härkiä ja kauriita ja parasta vehnän ydintä;
ja sinä sait juoda rypäleen verta, tulista viiniä. 15 Ja
Jesurun lihoi ja alkoi potkia, sinä tulit lihavaksi, paksuksi
ja aloit äksyillä. Niin hän hylkäsi Jumalan, joka oli
tehnyt hänet, ja halveksui pelastuksensa kalliota. 16
He herättivät hänen kiivautensa vierailla jumalillaan,
he vihoittivat hänet kauhistuksillansa. 17 He uhrasivat
riivaajille, epäjumalille, jumalille, joita he eivät tunteneet,
uusille, äsken tulleille, joista teidän isänne eivät tienneet.
18 Kalliota, joka sinut synnytti, sinä et muistanut; sinä
unhotit Jumalan, joka sinulle elämän antoi. 19 Herra
näki sen ja hylkäsi heidät, sillä hän vihastui poikiinsa ja
tyttäriinsä. 20 Hän sanoi: 'Minä peitän heiltä kasvoni,
minä katson, mikä heidän loppunsa on; sillä he ovat
nurja suku, lapsia, joissa ei ole uskollisuutta. 21 He ovat
herättäneet minun kiivauteni jumalilla, jotka eivät jumalia
ole, ovat vihoittaneet minut turhilla jumalillansa; niin
minäkin herätän heidän kiivautensa kansalla, joka ei ole
kansa, vihoitan heidät houkalla pakanakansalla. 22 Sillä
minun vihani tuli on syttynyt, ja se leimuaa tuonelan
syvyyksiin saakka; se kuluttaa maan kasvuinensa ja
polttaa vuorten perustukset. (Sheol h7585) 23 Minä kasaan
onnettomuuksia heidän päällensä, kaikki nuoleni minä
heihin ammun. 24 He nääntyvät nälkään ja menehtyvät
ruttoon, kulkutautien poltteeseen; minä lähetän heidän
kimppuunsa petojen hampaat ja tomussa matelevaisten
myrkyn. 25 Ulkona surmaa miekka ja sisällä kauhu
sekä nuorukaisen että neitosen, sekä imeväisen että
harmaapään. 26 Minä sanoisin: 'Minä puhallan heidät
pois, hävitän heidän muistonsa ihmisten seasta', 27
jollen varoisi, että vihollinen tuottaisi minulle mielipahaa,
että heidän vastustajansa selittäisivät sen väärin, että he
sanoisivat: 'Meidän kätemme oli korotettu, eikä Herra ole
tästä kaikesta mitään tehnyt'. 28 Sillä he ovat neuvoton
kansa, eikä heissä ole ymmärrystä. 29 Jos he viisaita
olisivat, niin he käsittäisivät tämän, he ymmärtäisivät,
mikä heidän loppunsa on. 30 Kuinka yksi ajaisi tuhatta
takaa, kuinka kaksi ajaisi pakoon kymmenentuhatta,
jollei heidän kallionsa olisi heitä myynyt ja Herra
luovuttanut heitä! 31 Sillä heidän kallionsa ei ole niinkuin
meidän kalliomme; niin vihollisemmekin päättelevät.
32 Sillä Sodoman viinipuita on heidän viinipuunsa, se
on kotoisin Gomorran viinitarhoista; heidän rypäleensä
ovat myrkkyrypäleitä, heidän viiniterttujensa maku on
karvas. 33 Heidän viininsä on lohikäärmeitten kähyä,
kyykäärmeitten kauheata myrkkyä. 34 Eikö sitä ole
talletettuna minun takanani, sinetillä lukittuna minun
aitoissani? 35 Minun on kosto ja rankaiseminen,
säästetty siksi ajaksi, jolloin heidän jalkansa horjuu.
Sillä heidän onnettomuutensa päivä on lähellä, ja mikä
heitä odottaa, se tulee rientäen. 36 Sillä Herra hankkii
oikeuden kansallensa ja armahtaa palvelijoitansa, koska
hän näkee, että heidän voimansa on poissa ja että
kaikki tyynni on lopussa. 37 Silloin hän kysyy: 'Missä
ovat nyt niiden jumalat, missä kallio, johon he turvasivat,
38 missä ne, jotka söivät heidän teurasuhriensa rasvan
ja joivat heidän juomauhriensa viinin?' Nouskoot ne
auttamaan teitä, olkoot ne teidän suojananne. 39
Katsokaa nyt, että minä, minä olen, eikä yhtäkään
jumalaa ole minun rinnallani. Minä kuoletan ja minä teen
eläväksi, minä lyön ja minä parannan; eikä ole sitä, joka
pelastaisi minun käsistäni. 40 Minä nostan käteni taivasta
kohti ja sanon: Niin totta kuin minä elän iankaikkisesti,
kun minä teroitan miekkani salaman, 41 kun minun
käteni ryhtyy tuomiota pitämään, niin minä kostan
vastustajilleni ja maksan vihamiehilleni. Minä annan
nuolteni juopua verestä- 42 ja minun miekkani syö lihaa-
surmattujen ja vangittujen verestä, vihollispäällikköjen
päistä. 43 Riemuiten ylistäkää, te pakanakansat, hänen
kansaansa, sillä hän kostaa palvelijoittensa veren;
hän antaa koston kohdata vastustajiansa ja toimittaa
sovituksen maallensa, kansallensa." 44 Ja Mooses tuli
ja lausui kaikki tämän virren sanat kansan kuullen, hän
itse ja Joosua, Nuunin poika. 45 Ja kun Mooses oli
puhunut loppuun kaikki nämä sanat koko Israelille, 46
sanoi hän heille: "Painakaa sydämiinne kaikki ne sanat,
jotka minä tänä päivänä teen todistajiksi teitä vastaan,
niin että käskette lapsianne tarkoin täyttämään kaikki
tämän lain sanat. 47 Sillä ei ole se turha sana, joka

ei koskisi teitä, vaan siinä on teidän elämänne; ja sen
sanan varassa te elätte kauan siinä maassa, johon
te menette Jordanin yli, ottamaan sen omaksenne."
48 Ja Herra puhui Moosekselle sinä samana päivänä
sanoen: 49 "Nouse tänne Abarimin vuoristoon, Nebon
vuorelle, joka on Mooabin maassa vastapäätä Jerikoa, ja
katsele Kanaanin maata, jonka minä annan israelilaisten
omaksi. 50 Ja sinä kuolet sillä vuorella, jolle nouset,
ja tulet otetuksi heimosi tykö, niinkuin sinun veljesi
Aaron kuoli Hoorin vuorella ja tuli otetuksi heimonsa
tykö, 51 koska te lankesitte uskottomuuteen minua
kohtaan israelilaisten keskellä Meriban veden ääressä
Kaadeksessa, Siinin erämaassa, kun ette pitäneet minua
pyhänä israelilaisten keskellä. 52 Niin, sinä saat katsella
sitä maata matkan päästä, mutta sinne sinä et pääse,
siihen maahan, jonka minä annan israelilaisille."

33 Tämä on se siunaus, jolla Jumalan mies Mooses
siunasi israelilaiset ennen kuolemaansa; 2 hän
sanoi: "Herra tuli Siinailta, Seiristä hän nousi loistaen
heille; hän ilmestyi kirkkaudessa Paaranin vuoristosta,
hän tuli kymmentuhantisesta pyhien joukosta; hänen
oikealla puolellansa liekitsi lain tuli. 3 Hän rakastaa
kansoja; kaikki niiden pyhät ovat sinun kädessäsi. He
asettuvat sinun jalkojesi juureen, ottavat oppia sinun
sanoistasi. 4 Mooses antoi meille lain, perintönä Jaakobin
seurakunnalle. 5 Ja Herra tuli kuninkaaksi Jesurunissa,
kun kansan päämiehet kokoontuivat, kaikki Israelin
sukukunnat. 6 Ruuben eläköön, älköön hän kuolko;
mutta vähäiseksi jääköön hänen miestensä joukko." 7 Ja
tämän hän sanoi Juudasta: "Kuule, Herra, Juudan huuto
ja tuo hänet kansansa luo. Hän sen puolesta käsillänsä
taisteli; ole sinä apuna hänen vihollisiansa vastaan." 8 Ja
Leevistä hän sanoi: "Sinun tummimisi ja uurimisi olkoot
sinun hurskaasi omat, sen miehen, jota sinä Massassa
koettelit, jonka kanssa sinä riitelit Meriban veden luona,
9 joka sanoi isästänsä ja äidistänsä: 'Minä en heitä
nähnyt', ja joka ei tunnustanut veljiään omiksensa eikä
tuntenut omia lapsiansa. Sillä he noudattivat sinun
sanaasi ja pysyivät sinun liitossasi. 10 He opettavat
sinun säädöksiäsi Jaakobille ja Israelille sinun lakiasi;
he panevat suitsutusta sinun eteesi ja kokonaisuhreja
sinun alttarillesi. 11 Siunaa, Herra, hänen voimansa,
ja olkoon hänen kättensä työ sinulle otollinen. Ruhjo
hänen vastustajiensa lanteet ja hänen vihamiehensä
niin, että eivät enää nouse." 12 Benjaminista hän
sanoi: "Herran rakkaana hän asuu hänen turvissansa;
Herra suojelee häntä aina ja asuu hänen kukkulainsa
välissä". 13 Ja Joosefista hän sanoi: "Herra siunatkoon
hänen maansa kalleimmalla, kasteella, joka tulee
taivaasta, kalleimmalla, mikä tulee syvyydestä alhaalta,
14 kalleimmalla, minkä aurinko antaa, kalleimmalla,
minkä kuun vaiheet tuottavat, 15 kalleimmalla, mikä
tulee ikuisten vuorien huipuilta, kalleimmalla, mikä tulee
ikikukkuloilta, 16 kalleimmalla, minkä maa kasvaa, ja
kaikella, mitä siinä on, ja mielisuosiollaan, hän, joka
pensaassa asui. Ne laskeutukoot Joosefin pään päälle,
hänen päälaellensa, hänen, joka on ruhtinas veljiensä
joukossa. 17 Uljas on hänen härkiensä esikoinen,
sen sarvet ovat kuin villihärän sarvet; niillä se puskee
kumoon kansat, kaikki tyynni maan ääriin saakka.
Sellaisia ovat Efraimin kymmenet tuhannet, sellaisia
Manassen tuhannet." 18 Ja Sebulonista hän sanoi:
"Iloitse, Sebulon, kun liikkeelle lähdet, ja sinä, Isaskar,
majoissasi. 19 He kutsuvat kansoja vuorellensa, siellä
he uhraavat oikeita uhreja. Sillä he imevät merten
rikkauden ja hiekkaan kätketyt aarteet." 20 Ja Gaadista
hän sanoi: "Kiitetty olkoon hän, joka on niin laajentanut
Gaadin. Niinkuin naarasleijona hän asettuu leposijaansa
ja raatelee sekä käsivarren että päälaen. 21 Hän katsoi
itsellensä parhaan osan maata, sillä siellä oli hänelle
johtajan osa varattu. Mutta hän tuli kansan päämiesten
kanssa, pani toimeen Herran vanhurskauden ja hänen
tuomionsa yhdessä muun Israelin kanssa." 22 Ja
Daanista hän sanoi: "Daan on nuori leijona, joka syöksyy
esiin Baasanista". 23 Ja Naftalista hän sanoi: "Naftali on
kylläinen mielisuosiosta ja täynnä Herran siunausta.
Lännen ja etelän hän omaksensa ottakoon." 24 Ja
Asserista hän sanoi: "Siunattu olkoon Asser poikien
joukossa. Olkoon hän veljiensä lemmikki, ja kastakoon
hän jalkansa öljyyn. 25 Rautaa ja vaskea olkoot sinun
salpasi; ja niinkuin sinun päiväsi, niin olkoon sinun
voimasikin. 26 Ei kukaan ole niinkuin Jesurunin Jumala,
joka kulkee taivasten yli sinun apunasi ja korkeudessaan
pilvien päällitse. 27 Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala,
sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret. Hän karkoitti
viholliset sinun tieltäsi, hän sanoi: 'Hävitä!' 28 Näin Israel
asuu turvassa, Jaakobin lähde erillänsä viljan ja viinin
maassa, jonka taivaskin tiukkuu kastetta. 29 Autuas olet
sinä, Israel; kuka on sinun vertaisesi! Sinä olet kansa,
jota Herra auttaa, hän, joka on sinun kilpesi ja suojasi,
sinun miekkasi ja korkeutesi. Vihollisesi mielistelevät
sinua, ja sinä astut heidän kukkuloillansa."

34 Ja Mooses nousi Mooabin arolta Nebon vuorelle,
Pisgan huipulle, vastapäätä Jerikoa. Ja Herra
näytti hänelle koko maan: Gileadin Daaniin asti, 2 koko
Naftalin, Efraimin ja Manassen maan, koko Juudan maan
aina Länsimereen asti, 3 Etelämaan sekä Lakeuden, se
on Jerikon, Palmukaupungin, laakson, aina Sooariin
asti. 4 Ja Herra sanoi hänelle: "Tämä on se maa,
jonka minä valalla vannoen olen luvannut Aabrahamille,
Iisakille ja Jaakobille, sanoen: 'Sinun jälkeläisillesi minä
annan sen'. Minä olen nyt antanut sinun omin silmin
nähdä sen, mutta sinne sinä et mene." 5 Ja Herran
palvelija Mooses kuoli siellä Mooabin maassa, Herran
sanan mukaan. 6 Ja hän hautasi hänet laaksoon
Mooabin maahan, vastapäätä Beet-Peoria, mutta ei

kukaan ole saanut tietää hänen hautaansa tähän
päivään asti. **7** Ja Mooses oli kuollessaan sadan
kahdenkymmenen vuoden vanha, mutta hänen silmänsä
eivät olleet hämärtyneet, eikä hänen elinvoimansa ollut
kadonnut. **8** Ja israelilaiset itkivät Moosesta Mooabin
arolla kolmekymmentä päivää; sitten päättyi Mooseksen
muistoksi vietetty itku-ja suruaika. **9** Ja Joosua, Nuunin
poika, oli täynnä viisauden henkeä, sillä Mooses oli
pannut kätensä hänen päällensä; ja israelilaiset tottelivat
häntä ja tekivät, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn
antanut. **10** Mutta Israelissa ei enää noussut yhtäkään
sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra
seurusteli kasvoista kasvoihin; **11** ei ketään, joka olisi
tehnyt sellaisia tunnustekoja ja ihmeitä, kuin hän Herran
lähettämänä teki Egyptin maassa faraolle ja kaikille
hänen palvelijoillensa, koko hänen maallensa; **12** ei
ketään, jolla olisi ollut niin väkevä käsi ja joka olisi tehnyt
niin suuria, peljättäviä tekoja, kuin hän teki koko Israelin
silmien edessä.

Joosuan

1 Herran palvelijan Mooseksen kuoltua sanoi Herra
Joosualle, Nuunin pojalle, Mooseksen palvelijalle,
näin: **2** "Minun palvelijani Mooses on kuollut; nouse siis
ja mene tämän Jordanin yli, sinä ja kaikki tämä kansa,
siihen maahan, jonka minä annan heille, israelilaisille.
3 Jokaisen paikan, johon te jalkanne astutte, minä
annan teille, niinkuin olen Moosekselle puhunut. **4**
Maa erämaasta ja tuolta Libanonista aina suureen
virtaan, Eufrat-virtaan, saakka-koko heettiläisten maa-
ja aina Suureen mereen asti, auringonlaskuun päin,
on oleva teidän aluettanne. **5** Ei kukaan kestä sinun
edessäsi kaikkena elinaikanasi. Niinkuin minä olin
Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi;
minä en jätä sinua enkä hylkää sinua. **6** Ole luja ja
rohkea; sillä sinä jaat tälle kansalle perinnöksi sen
maan, jonka minä heidän isillensä vannotulla valalla
olen luvannut antaa heille. **7** Ole vain luja ja aivan
rohkea ja noudata tarkoin kaikessa sitä lakia, jonka
minun palvelijani Mooses on sinulle antanut; älä poikkea
siitä oikealle äläkä vasemmalle, että menestyisit, missä
ikinä kuljetkin. **8** Älköön tämä lain kirja sinun suustasi
poistuko, vaan tutkiskele sitä päivät ja yöt, että tarkoin
noudattaisit kaikkea, mitä siihen on kirjoitettu, sillä
silloin sinä onnistut teilläsi ja silloin sinä menestyt. **9**
Olenhan minä sinua käskenyt: Ole luja ja rohkea; älä
säikähdy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on
sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin." **10** Silloin Joosua
käski kansan päällysmiehiä sanoen: **11** "Kulkekaa
halki leirin ja käskekää kansaa sanoen: 'Valmistakaa
itsellenne evästä, sillä kolmen päivän kuluttua te
kuljette tämän Jordanin yli mennäksenne ottamaan
omaksenne sen maan, jonka Herra, teidän Jumalanne,
teidän omaksenne antaa'". **12** Mutta ruubenilaisille,
gaadilaisille ja toiselle puolelle Manassen sukukuntaa
Joosua sanoi näin: **13** "Muistakaa sitä käskyä, jonka
Herran palvelija Mooses teille antoi sanoen: 'Herra,
teidän Jumalanne, suo teidän päästä rauhaan ja antaa
teille tämän maan'. **14** Vaimonne, lapsenne ja karjanne
jääköot siihen maahan, jonka Mooses antoi teille
tältä puolelta Jordanin. Mutta teidän itsenne, kaikkien
sotaurhojen, on taisteluun valmiina lähdettävä veljienne
etunenässä ja autettava heitä, **15** kunnes Herra suo
teidän veljienne päästä rauhaan niinkuin teidänkin,
ja hekin ottavat omakseen sen maan, jonka Herra,
teidän Jumalanne, heille antaa. Sitten saatte palata
takaisin siihen maahan, joka on teidän omanne, ja ottaa
omaksenne sen maan, jonka Herran palvelija Mooses
antoi teille tältä puolelta Jordanin, auringonnousun
puolelta." **16** Niin he vastasivat Joosualle sanoen:
"Kaiken, minkä olet meidän käskenyt tehdä, me teemme,
ja mihin ikinä meidät lähetät, sinne me menemme.
17 Niinkuin me olemme kaikessa totelleet Moosesta,
niin me tottelemme sinuakin. Olkoon vain Herra, sinun
Jumalasi, sinun kanssasi, niinkuin hän oli Mooseksen
kanssa. **18** Jokainen, joka niskoittelee sinun käskyjäsi
vastaan eikä tottele sanojasi kaikessa, mitä hänelle
käsket, surmattakoon. Ole vain luja ja rohkea."

2 Niin Joosua, Nuunin poika, lähetti salaa Sittimistä
kaksi vakoojaa, sanoen: "Menkää, katselkaa maata
ja Jerikoa". Ja he menivät ja tulivat Raahab nimisen
porton taloon ja laskeutuivat siellä levolle. **2** Mutta
Jerikon kuninkaalle kerrottiin näin: "Katso, tänne on yöllä
tullut miehiä israelilaisten joukosta vakoilemaan maata".
3 Silloin Jerikon kuningas lähetti sanan Raahabille:
"Tuo ulos ne miehet, jotka ovat tulleet luoksesi, jotka
ovat tulleet sinun taloosi, sillä he ovat tulleet koko
maata vakoilemaan". **4** Mutta vaimo otti molemmat
miehet, piilotti heidät ja sanoi: "Miehet kyllä tulivat
minun luokseni, mutta en tiennyt, mistä he olivat. **5** Ja
kun kaupungin portti pimeän tullen oli suljettava, niin
miehet lähtivät ulos. En tiedä, minne miehet menivät;
ajakaa nopeasti heitä takaa, niin te saavutatte heidät."
6 Mutta hän oli vienyt heidät katolle ja kätkenyt heidät
pellavanvarsien alle, joita oli asetellut katolle. **7** Niin
miehet ajoivat heitä takaa Jordanin tietä kahlauspaikoille
saakka, ja kaupungin portti suljettiin, niin pian kuin heidän
takaa-ajajansa olivat menneet. **8** Mutta ennenkuin he
olivat laskeutuneet levolle, nousi hän heidän luoksensa
katolle ja sanoi miehille: **9** "Minä tiedän, että Herra
antaa teille tämän maan ja että kauhu teitä kohtaan
on vallannut meidät ja että kaikki maan asukkaat
menehtyvät pelkoon teidän edessänne. **10** Sillä me
olemme kuulleet, kuinka Herra kuivasi Kaislameren
vedet teidän tieltänne, kun lähditte Egyptistä, ja mitä
te teitte niille kahdelle amorilaisten kuninkaalle tuolla
puolella Jordanin, Siihonille ja Oogille, jotka te vihitte
tuhon omiksi. **11** Kun me sen kuulimme, raukesi meidän
sydämemme, eikä kenessäkään ole enää rohkeutta
asettua teitä vastaan; sillä Herra, teidän Jumalanne, on
Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä. **12**
Niin vannokaa nyt minulle Herran kautta, että niinkuin
minä olen tehnyt teille laupeuden, tekin teette laupeuden
minun isäni perheelle; ja antakaa minulle varma merkki
siitä, **13** että jätätte eloon minun isäni, äitini, veljeni,
sisareni ja kaikki heidän omaisensa ja pelastatte meidät
kuolemasta." **14** Niin miehet sanoivat hänelle: "Me
vastaamme hengellämme teidän hengestänne, jos vain
ette ilmaise tätä meidän asiaamme. Kun Herra antaa
meille tämän maan, niin me osoitamme sinulle laupeutta
ja uskollisuutta." **15** Ja hän laski heidät köydellä alas
ikkunasta, sillä hänen talonsa oli kiinni kaupungin
muurissa, niin että hän asui muurissa kiinni. **16** Ja
hän sanoi heille: "Menkää vuoristoon, etteivät takaa-
ajajat kohtaisi teitä, ja olkaa siellä piilossa kolme päivää,

kunnes takaa-ajajat ovat palanneet; sitten voitte lähteä
matkaanne". 17 Niin miehet sanoivat hänelle: "Me
olemme vapaat siitä valasta, jonka meille vannotit, 18
jollet sinä, kun me tulemme tähän maahan, sido tätä
punaista nauhaa siihen ikkunaan, josta laskit meidät
alas, ja kokoa isääsi, äitiäsi, veljiäsi ja isäsi koko
perhettä luoksesi taloon. 19 Ja kuka vain menee talosi
ovesta ulos, sen veri tulkoon hänen oman päänsä
päälle, ja me olemme vastuusta vapaat; mutta kuka
vain on sinun kanssasi talossa, sen veri tulkoon meidän
päämme päälle, jos kenen käsi sattuu häneen. 20
Mutta jos sinä ilmaiset tämän meidän asiamme, niin me
olemme vapaat valasta, jonka meillä vannotit." 21 Ja
hän sanoi: "Olkoon, niinkuin sanotte", ja päästi heidät
menemään, ja he lähtivät. Ja hän sitoi sen punaisen
nauhan ikkunaan. 22 Niin he lähtivät ja tulivat vuoristoon
ja viipyivät siellä kolme päivää, kunnes takaa-ajajat
olivat palanneet. Ja takaa-ajajat etsivät heitä kaikkialta
tien varrelta, mutta eivät löytäneet. 23 Sitten nuo kaksi
miestä kääntyivät paluumatkalle. He laskeutuivat alas
vuoristosta, menivät virran yli ja tulivat Joosuan, Nuunin
pojan, luo ja kertoivat hänelle kaikki, mitä heille oli
tapahtunut. 24 Ja he sanoivat Joosualle: "Herra on
antanut koko maan meidän käsiimme, ja kaikki maan
asukkaat menehtyvät pelkoon meidän edessämme".

3 Niin Joosua nousi varhain seuraavana aamuna, ja he
lähtivät liikkeelle Sittimistä ja tulivat Jordanille, hän ja
kaikki israelilaiset; ja he olivat siellä yötä, ennenkuin
menivät virran yli. 2 Mutta kolmen päivän kuluttua kulkivat
päällysmiehet halki leirin 3 ja käskivät kansaa sanoen:
"Kun te näette Herran, teidän Jumalanne, liitonarkin ja
leeviläiset papit sitä kantamassa, niin lähtekää tekin
liikkeelle paikoiltanne ja seuratkaa sitä. 4 Kuitenkin
olkoon noin kahdentuhannen kyynärän välimatka teidän
ja sen välillä-älkää menkö sitä lähelle-että tietäisitte tien,
jota teidän on käytävä, sillä te ette ole ennen kulkeneet
sitä tietä." 5 Ja Joosua sanoi kansalle: "Pyhittäytykää,
sillä huomenna Herra on tekevä ihmeellisiä tekoja teidän
keskuudessanne". 6 Mutta papeille Joosua sanoi näin:
"Ottakaa liitonarkki ja kulkekaa kansan edellä". Niin he
ottivat liitonarkin ja kulkivat kansan edellä. 7 Silloin
Herra sanoi Joosualle: "Tästä päivästä alkaen minä teen
sinut suureksi koko Israelin silmissä, jotta he tietäisivät,
että niinkuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä
olen sinunkin kanssasi. 8 Käske pappeja, jotka kantavat
liitonarkkia, ja sano: 'Kun tulette Jordanin veden ääreen,
niin pysähtykää Jordanin rantaan'." 9 Sitten Joosua
sanoi israelilaisille: "Tulkaa tänne ja kuulkaa Herran,
teidän Jumalanne, sanat". 10 Ja Joosua sanoi: "Tästä
saatte tietää, että elävä Jumala on teidän keskellänne ja
karkoittaa teidän tieltänne kanaanilaiset, heettiläiset,
hivviläiset, perissiläiset, girgasilaiset, amorilaiset ja
jebusilaiset: 11 katso, kaiken maan Herran liitonarkki
kulkee teidän edellänne Jordanin poikki. 12 Ottakaa
siis kaksitoista miestä Israelin sukukunnista, kustakin
sukukunnasta yksi mies. 13 Niin pian kuin papit, jotka
kantavat Herran, kaiken maan Herran, liitonarkkia,
laskevat jalkansa Jordanin veteen, katkeaa Jordanin
vesi, ylhäältä päin virtaava vesi, juoksussaan ja pysähtyy
roukkioksi." 14 Kun kansa sitten lähti liikkeelle teltoistaan
mennäksensä Jordanin poikki, liitonarkkia kantavien
pappien käydessä kansan edellä, 15 ja niin pian
kuin liitonarkin kantajat tulivat Jordanille ja liitonarkkia
kantavien pappien jalat painuivat rantaveteen, niin
vaikka Jordan koko elonleikkuuajan on tulvillaan yli
kaikkien äyräidensä, 16 pysähtyi ylhäältä päin virtaava
vesi ja seisoi yhtenä roukkiona hyvin kaukana Aadamin
luona, sen kaupungin, joka on Saaretanin vieressä; ja
se vesi, joka virtasi alaspäin Aromereen, Suolamereen,
hävisi kokonaan. Niin kansa kulki virran yli Jerikon
kohdalta. 17 Ja Herran liitonarkkia kantavat papit
seisoivat alallaan kuivalla pohjalla keskellä Jordania,
kaiken Israelin kulkiessa kuivaa myöten, kunnes koko
kansa oli ehtinyt kulkea Jordanin yli.

4 Ja kun koko kansa oli ehtinyt kulkea Jordanin yli,
sanoi Herra Joosualle näin: 2 "Ottakaa kansasta
kaksitoista miestä, kustakin sukukunnasta yksi mies,
3 ja käskekää heitä sanoen: 'Ottakaa itsellenne tästä,
keskeltä Jordania, siltä kohdalta, missä papit seisovat
alallaan, kaksitoista kiveä ja viekää ne mukananne
ja asettakaa ne siihen paikkaan, mihin jäätte ensi
yöksi'". 4 Niin Joosua kutsui ne kaksitoista miestä,
jotka hän oli määrännyt otettaviksi israelilaisista, yhden
miehen kustakin sukukunnasta, 5 ja Joosua sanoi
heille: "Menkää Herran, Jumalanne, arkin eteen keskelle
Jordania, ja nostakoon kukin kiven olalleen israelilaisten
sukukuntien luvun mukaan, 6 että ne olisivat merkkinä
teidän keskellänne. Kun lapsenne vastaisuudessa
kysyvät ja sanovat: 'Mitä nämä kivet merkitsevät?' 7
niin vastatkaa heille: 'Sitä, että Jordanin vesi katkesi
juoksussaan Herran liitonarkin edessä, kun se kulki
Jordanin poikki; Jordanin vesi katkesi juoksussaan, ja
siitä ovat nämä kivet muistona israelilaisille ikuisiksi
ajoiksi'." 8 Ja israelilaiset tekivät, niinkuin Joosua oli
käskenyt, ja ottivat israelilaisten sukukuntien luvun
mukaan kaksitoista kiveä keskeltä Jordania, niinkuin
Herra oli puhunut Joosualle, ja veivät ne mukanaan
yöpaikkaan ja asettivat ne sinne. 9 Ja Joosua pystytti
kaksitoista kiveä keskelle Jordania sille kohdalle, jossa
liitonarkkia kantavat papit seisoivat; ja ne ovat siellä
vielä tänäkin päivänä. 10 Ja papit, jotka kantoivat arkkia,
seisoivat keskellä Jordania, kunnes oli suoritettu kaikki,
mitä Herra oli käskenyt Joosuan puhua kansalle, kaikki
tyynni, mistä Mooses oli Joosualle käskyn antanut, ja
kansa kulki nopeasti virran yli. 11 Ja kun koko kansa oli
ehtinyt kulkea virran yli, menivät Herran arkki ja papit

yli, kansan eteen. 12 Ja ruubenilaiset, gaadilaiset ja
toinen puoli Manassen sukukuntaa kulkivat taisteluun
valmiina israelilaisten etunenässä, niinkuin Mooses oli
heille puhunut. 13 Noin nelikymmentuhantinen sotaan
varustettu joukko heitä kulki Herran edellä taisteluun
Jerikon arolle. 14 Sinä päivänä Herra teki Joosuan
suureksi koko Israelin silmissä, ja he pelkäsivät häntä
kaikkena hänen elinaikanansa, niinkuin olivat Moosesta
peljänneet. 15 Ja Herra puhui Joosualle sanoen: 16
"Käske pappeja, jotka kantavat lain arkkia, astumaan
ylös Jordanista." 17 Niin Joosua käski pappeja sanoen:
"Astukaa ylös Jordanista". 18 Kun nyt Herran liitonarkkia
kantavat papit astuivat ylös Jordanista, niin tuskin olivat
pappien jalat nousseet kuivalle maalle, kun Jordanin
vesi palasi paikoilleen ja juoksi niinkuin ennenkin yli
kaikkien äyräidensä. 19 Kansa astui ylös Jordanista
ensimmäisen kuun kymmenentenä päivänä. Ja he
leiriytyivät Gilgaliin, Jerikon itäiselle rajalle. 20 Ja ne
kaksitoista kiveä, jotka he olivat ottaneet Jordanista,
Joosua pystytti Gilgaliin. 21 Ja hän sanoi israelilaisille
näin: "Kun lapsenne vastaisuudessa kysyvät isiltään
ja sanovat: 'Mitä nämä kivet merkitsevät?' 22 niin
ilmoittakaa se lapsillenne ja sanokaa: 'Israel kulki tämän
Jordanin poikki kuivaa myöten, 23 koska Herra, teidän
Jumalanne, kuivasi Jordanin veden teidän tieltänne,
kunnes olitte kulkeneet virran poikki, samoinkuin Herra,
teidän Jumalanne, teki Kaislamerelle, jonka hän kuivasi
meidän tieltämme, kunnes olimme kulkeneet sen poikki,
24 jotta kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että
Herran käsi on väkevä, ja jotta te pelkäisitte Herraa,
teidän Jumalaanne, ainiaan'".

5 Kun kaikki amorilaisten kuninkaat, jotka asuivat
tällä puolella Jordanin, lännen puolella, ja kaikki
kanaanilaisten kuninkaat, jotka asuivat meren rannalla,
kuulivat, kuinka Herra oli kuivannut Jordanin veden
israelilaisten tieltä, kunnes he olivat kulkeneet yli,
niin raukesi heidän sydämensä, eikä heissä enää
ollut rohkeutta asettua israelilaisia vastaan. 2 Siihen
aikaan Herra sanoi Joosualle: "Tee itsellesi kiviveitsiä
ja ympärileikkaa taas israelilaiset toistamiseen". 3
Niin Joosua teki itselleen kiviveitsiä ja ympärileikkasi
israelilaiset Esinahkakukkulan luona. 4 Ja syy siihen,
että Joosua toimitti ympärileikkauksen, oli tämä: koko
kansa, joka oli lähtenyt Egyptistä, miehenpuolet, kaikki
sotakuntoiset miehet, olivat kuolleet matkalla erämaassa,
heidän lähdettyään Egyptistä. 5 Sillä kaikki se kansa,
joka oli lähtenyt, oli ollut ympärileikattu, mutta sitä
kansaa, joka oli syntynyt matkalla erämaassa, heidän
lähdettyään Egyptistä, ei oltu ympärileikattu. 6 Sillä
neljäkymmentä vuotta olivat israelilaiset vaeltaneet
erämaassa, kunnes oli hävinnyt koko se kansa, ne
sotakuntoiset miehet, jotka olivat Egyptistä lähteneet,
ne, jotka eivät olleet totelleet Herran ääntä ja joille
Herra sentähden oli vannonut, ettei hän ollut salliva
heidän nähdä sitä maata, jonka Herra heidän isillensä
vannotulla valalla oli luvannut antaa meille, sitä maata,
joka vuotaa maitoa ja mettä. 7 Mutta hän herätti heidän
poikansa heidän sijaansa; ne Joosua ympärileikkasi,
sillä he olivat ympärileikkaamattomia, koska ei heitä
oltu ympärileikattu matkalla. 8 Kun koko kansa oli
saatu ympärileikatuksi, pysyivät he paikallaan leirissä,
kunnes olivat toipuneet. 9 Niin Herra sanoi Joosualle:
"Tänä päivänä minä olen vierittänyt teidän päältänne
Egyptin häväistyksen". Sentähden kutsutaan paikkaa
vielä tänäkin päivänä Gilgaliksi. 10 Kun israelilaiset
olivat leiriytyneet Gilgaliin, viettivät he sen kuukauden
neljäntenätoista päivänä, ehtoolla, pääsiäistä Jerikon
arolla. 11 Ja pääsiäisen jälkeisenä päivänä he söivät
sen maan tuotteista happamatonta leipää ja paahdettuja
jyviä, juuri sinä päivänä. 12 Mutta seuraavana päivänä
lakkasi manna, koska he söivät sen maan tuotteita;
eivätkä israelilaiset enää saaneet mannaa, vaan he
söivät sinä vuonna Kanaanin maan satoa. 13 Ja tapahtui
Joosuan ollessa Jerikon luona, että hän nosti silmänsä
ja näki miehen seisovan edessään, paljastettu miekka
kädessä. Ja Joosua meni hänen luokseen ja sanoi
hänelle: "Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?" 14
Niin hän sanoi: "En, vaan minä olen Herran sotajoukon
päämies ja olen juuri nyt tullut". Niin Joosua heittäytyi
kasvoilleen maahan, kumarsi ja sanoi hänelle: "Mitä
herrallani on sanottavana palvelijalleen?" 15 Ja Herran
sotajoukon päämies sanoi Joosualle: "Riisu kengät
jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä". Ja Joosua
teki niin.

6 Mutta Jeriko sulki porttinsa ja oli suljettuna
israelilaisilta: ei kukaan käynyt ulos, eikä kukaan
käynyt sisälle. 2 Niin Herra sanoi Joosualle: "Katso,
minä annan sinun käsiisi Jerikon sekä sen kuninkaan
ja sotaurhot. 3 Kulkekaa siis, kaikki sotakuntoiset
miehet, kaupungin ympäri, kiertäkää kerta kaupunki;
tee niin kuutena päivänä. 4 Ja seitsemän pappia
kantakoon seitsemää oinaansarvista pasunaa arkin
edellä. Seitsemäntenä päivänä kulkekaa kaupungin
ympäri seitsemän kertaa, ja papit puhaltakoot pasunoihin.
5 Ja kun pitkä oinaansarven puhallus kuuluu, kun
kuulette pasunan äänen, niin nostakoon koko kansa
kovan sotahuudon; silloin kaupungin muuri kukistuu
siihen paikkaansa, ja kansa voi rynnätä sinne ylös,
kukin suoraan eteensä." 6 Silloin Joosua, Nuunin
poika, kutsui papit ja sanoi heille: "Ottakaa liitonarkki, ja
seitsemän pappia kantakoon seitsemää oinaansarvista
pasunaa Herran arkin edellä". 7 Sitten hän sanoi
kansalle: "Lähtekää ja kulkekaa kaupungin ympäri, ja
aseväki käyköön Herran arkin edellä". 8 Ja tapahtui,
niinkuin Joosua oli kansalle sanonut. Ne seitsemän
pappia, jotka kantoivat niitä seitsemää oinaansarvista

pasunaa Herran edellä, lähtivät ja puhalsivat pasunoihin,
ja Herran liitonarkki kulki heidän jäljessään. 9 Ja
aseväki kulki pasunaa puhaltavien pappien edellä, mutta
muu väki kulki arkin jäljessä, samalla kuin pasunoihin
yhtenään puhallettiin. 10 Ja Joosua käski kansaa
sanoen: "Älkää nostako sotahuutoa älkääkä antako
äänenne kuulua, älköönkä sanaakaan pääskö teidän
suustanne ennenkuin sinä päivänä, jona minä teille
sanon: 'Nostakaa sotahuuto', silloin se nostakaa." 11
Ja hän antoi Herran arkin kulkea yhden kierroksen
kaupungin ympäri; sitten he menivät leiriin ja jäivät yöksi
leiriin. 12 Joosua nousi varhain seuraavana aamuna,
ja papit ottivat Herran arkin. 13 Ja ne seitsemän
pappia, jotka kantoivat niitä seitsemää oinaansarvista
pasunaa Herran arkin edellä, kulkivat puhaltaen yhtenään
pasunoihin, ja aseväki kulki heidän edellään, mutta
muu väki kulki Herran arkin jäljessä, samalla kuin
pasunoihin yhtenään puhallettiin. 14 Ja tänä toisenakin
päivänä he kulkivat kerran kaupungin ympäri ja palasivat
sitten leiriin. Niin he tekivät kuutena päivänä. 15 Mutta
seitsemäntenä päivänä he nousivat varhain aamun
sarastaessa ja kulkivat kaupungin ympäri samalla tavalla
seitsemän kertaa. Ainoastaan sinä päivänä he kulkivat
kaupungin ympäri seitsemän kertaa. 16 Ja kun papit
seitsemännellä kerralla puhalsivat pasunoihin, sanoi
Joosua kansalle: "Nostakaa sotahuuto, sillä Herra
antaa teille kaupungin. 17 Kaupunki ja kaikki, mitä
siinä on, vihittäköön tuhon omaksi Herran kunniaksi;
ainoastaan portto Raahab jääköön henkiin, hän ja
kaikki, jotka ovat hänen kanssaan hänen talossansa,
sillä hän piilotti tiedustelijat, jotka me lähetimme. 18
Mutta karttakaa tuhon omaksi vihittyä, ettette vihi jotakin
tuhon omaksi ja kuitenkin ota tuhon omaksi vihittyä
ja niin tule vihkineiksi Israelin leiriä tuhon omaksi ja
syökse sitä onnettomuuteen. 19 Ja kaikki hopea ja kulta
sekä vaski-ja rautakalut olkoot pyhitetyt Herralle; ne
joutukoot Herran aartehistoon." 20 Silloin kansa nosti
sotahuudon ja pasunoihin puhallettiin. Kun kansa kuuli
pasunan äänen, niin se nosti kovan sotahuudon; silloin
kukistui muuri siihen paikkaansa, ja kansa ryntäsi ylös
kaupunkiin, kukin suoraan eteensä. Niin he valloittivat
kaupungin. 21 Ja he vihkivät miekan terällä tuhon omaksi
kaiken, mitä kaupungissa oli, miehet ja naiset, nuoret ja
vanhat, vieläpä härät, lampaat ja aasit. 22 Mutta niille
kahdelle miehelle, jotka olivat olleet vakoilemassa maata,
Joosua sanoi: "Menkää sen porton taloon ja tuokaa
nainen ja kaikki hänen omaisensa sieltä ulos, niinkuin
olette hänelle vannoneet". 23 Silloin ne nuoret miehet,
jotka olivat olleet vakoilemassa, menivät ja toivat ulos
Raahabin sekä hänen isänsä, äitinsä, veljensä ja kaikki
hänen omaisensa; kaikki hänen sukulaisensa he toivat
ulos ja jättivät heidät Israelin leirin ulkopuolelle. 24 Mutta
kaupungin ja kaikki, mitä siinä oli, he polttivat tulella;
ainoastaan hopean, kullan sekä vaski-ja rautakalut he
panivat Herran huoneen aartehistoon. 25 Mutta portto
Raahabin sekä hänen isänsä perheen ja kaikki hänen
omaisensa Joosua jätti henkiin; ja hän jäi asumaan
Israelin keskuuteen, aina tähän päivään asti, koska hän
oli piilottanut ne tiedustelijat, jotka Joosua oli lähettänyt
vakoilemaan Jerikoa. 26 Siihen aikaan Joosua vannotti
tämän valan: "Kirottu olkoon Herran edessä se mies,
joka ryhtyy rakentamaan tätä Jerikon kaupunkia. Sen
perustuksen laskemisesta hän menettäköön esikoisensa
ja sen porttien pystyttämisestä nuorimpansa." 27 Ja
Herra oli Joosuan kanssa, ja hänen maineensa levisi
kautta maan.

7 Mutta israelilaiset menettelivät uskottomasti
anastamalla itselleen tuhon omaksi vihittyä; sillä
Aakan, Karmin poika, joka oli Sabdin poika, joka Serahin
poika, Juudan sukukuntaa, otti itselleen tuhon omaksi
vihittyä. Silloin syttyi Herran viha israelilaisia kohtaan.
2 Ja Joosua lähetti miehiä Jerikosta Aihin, joka on
lähellä Beet-Aavenia, itään päin Beetelistä, ja sanoi
heille näin: "Menkää vakoilemaan maata". Niin miehet
menivät ja vakoilivat Aita. 3 Kun he palasivat Joosuan
luo, sanoivat he hänelle: "Älköön koko kansa menkö,
vaan menköön noin kaksi tai kolme tuhatta miestä
Aita valloittamaan; älä vaivaa koko kansaa sinne, sillä
niitä on vähän". 4 Niin meni sinne kansasta noin
kolme tuhatta miestä, mutta he kääntyivät pakoon Ain
miesten edestä. 5 Ja Ain miehet löivät heitä kuoliaaksi
noin kolmekymmentä kuusi miestä, ajoivat heitä takaa
kaupungin portilta Sebarimiin asti ja voittivat heidät
rinteessä. Silloin kansan sydän raukesi ja tuli kuin
vedeksi. 6 Niin Joosua repäisi vaatteensa ja lankesi
kasvoilleen maahan Herran arkin eteen ja oli siinä
iltaan saakka, hän ja Israelin vanhimmat; ja he heittivät
tomua päänsä päälle. 7 Ja Joosua sanoi: "Voi, Herra,
Herra, minkätähden toit tämän kansan Jordanin yli
antaaksesi meidät amorilaisten käsiin ja tuhotaksesi
meidät? Oi, jospa olisimme päättäneet jäädä tuolle
puolelle Jordanin! 8 Oi, Herra, mitä sanoisinkaan, kun
Israel on kääntynyt pakoon vihollistensa edestä! 9
Kun kanaanilaiset ja kaikki muut maan asukkaat sen
kuulevat, niin he saartavat meidät ja hävittävät meidän
nimemme maan päältä. Mitä aiot tehdä suuren nimesi
puolesta?" 10 Mutta Herra sanoi Joosualle: "Nouse!
Miksi makaat kasvoillasi? 11 Israel on tehnyt syntiä,
he ovat rikkoneet minun liittoni, jonka minä olen heille
säätänyt; he ovat ottaneet sitä, mikä oli vihitty tuhon
omaksi, he ovat varastaneet ja valhetelleet, he ovat
panneet sen omain tavarainsa joukkoon. 12 Sentähden
israelilaiset eivät voi kestää vihollistensa edessä, vaan
heidän täytyy kääntyä pakoon vihollistensa edestä,
sillä he itse ovat vihityt tuhon omiksi. En minä enää
ole teidän kanssanne, ellette hävitä keskuudestanne

tuhon omaksi vihittyä. 13 Nouse, pyhitä kansa ja
sano: Pyhittäytykää huomiseksi, sillä näin sanoo Herra,
Israelin Jumala: Sinun keskuudessasi, Israel, on jotakin
tuhon omaksi vihittyä; sinä et voi kestää vihollistesi
edessä, ennenkuin olette poistaneet keskuudestanne
tuhon omaksi vihityn. 14 Astukaa siis huomenaamuna
sukukunnittain esiin, ja se sukukunta, johon Herran
arpa osuu, astukoon esiin suvuittain, ja se suku, johon
Herran arpa osuu, astukoon esiin perhekunnittain, ja
se perhekunta, johon Herran arpa osuu, astukoon
esiin mies mieheltä. 15 Mutta se, jolta tavataan tuhon
omaksi vihittyä, poltettakoon tulessa, hän ja kaikki,
mitä hänellä on, sillä hän on rikkonut Herran liiton ja
tehnyt häpeällisen teon Israelissa." 16 Niin Joosua antoi
varhain seuraavana aamuna Israelin sukukunnittain
astua esiin; ja arpa osui Juudan sukukuntaan. 17 Silloin
hän antoi Juudan sukukunnan astua esiin, ja arpa osui
serahilaisten sukuun. Sitten hän antoi serahilaisten
suvun astua esiin mies mieheltä, ja arpa osui Sabdiin.
18 Niin hän antoi hänen perhekuntansa mies mieheltä
astua esiin, ja arpa osui Aakaniin, Karmin poikaan,
joka oli Sabdin poika, joka Serahin poika, Juudan
sukukuntaa. 19 Silloin Joosua sanoi Aakanille: "Poikani,
anna Herralle, Israelin Jumalalle, kunnia ja anna hänelle
ylistys: tunnusta minulle, mitä olet tehnyt, äläkä salaa
sitä minulta". 20 Niin Aakan vastasi Joosualle ja
sanoi: "Minä todella olen tehnyt syntiä Herraa, Israelin
Jumalaa, vastaan, sillä näin minä tein: 21 kun minä näin
saaliin joukossa kauniin sinearilaisen vaipan, kaksisataa
sekeliä hopeata ja kultalevyn, viidenkymmenen sekelin
painoisen, niin minussa syttyi niihin himo, ja minä
otin ne; ne ovat kätkettyinä maahan keskelle minun
telttaani, hopea alimpana". 22 Niin Joosua lähetti miehiä
ottamaan selkoa, ja ne juoksivat telttaan. Siellä oli kätkö
hänen teltassaan, hopea alimpana. 23 Ja he ottivat
ne teltasta, veivät ne Joosuan ja kaikkien israelilaisten
luo ja panivat Herran eteen. 24 Niin Joosua yhdessä
koko Israelin kanssa otti Aakanin, Serahin pojan, ja
hopean, vaipan ja kultalevyn, sekä hänen poikansa,
tyttärensä, härkänsä, aasinsa, lampaansa, telttansa
ynnä kaikki, mitä hänellä oli, ja he veivät ne Aakorin
laaksoon. 25 Ja Joosua sanoi: "Miksi olet syössyt meidät
onnettomuuteen? Herra syöksee sinut onnettomuuteen
tänä päivänä." Silloin koko Israel kivitti hänet kuoliaaksi.
He polttivat heidät tulessa ja kivittivät heidät. 26 Ja he
kasasivat hänen päällensä suuren kiviroukkion, joka
vielä tänäkin päivänä on olemassa; ja niin Herra lauhtui
vihansa hehkusta. Sentähden kutsutaan sitä paikkaa
vielä tänäkin päivänä Aakorin laaksoksi.

8 Ja Herra sanoi Joosualle: "Älä pelkää äläkä arkaile.
Ota mukaasi kaikki sotaväki ja lähde ja mene Aihin.
Katso, minä annan sinun käsiisi Ain kuninkaan ja
hänen kansansa, hänen kaupunkinsa ja maansa. 2
Ja tee Aille ja sen kuninkaalle, niinkuin teit Jerikolle
ja sen kuninkaalle; kuitenkin saatte ryöstää itsellenne,
mitä sieltä on saatavana saalista ja karjaa. Aseta
väijytys kaupungin taa." 3 Niin Joosua ynnä kaikki
sotaväki lähti liikkeelle mennäkseen Aihin. Ja Joosua
valitsi kolmekymmentä tuhatta miestä, sotaurhoa, ja
lähetti heidät menemään yöllä. 4 Ja hän käski heitä
sanoen: "Asettukaa väijyksiin kaupungin taa, ei aivan
kauas kaupungista; ja olkaa kaikki valmiina. 5 Mutta
minä ynnä kaikki se väki, joka on minun kanssani,
lähenemme kaupunkia. Kun he sitten tulevat ulos meitä
vastaan niinkuin ensi kerrallakin, niin me käännymme
pakoon heidän edestänsä. 6 Ja he seuraavat meitä
niin kauas, että eristämme heidät kaupungista, sillä he
sanovat: 'He pakenevat meitä niinkuin ensi kerrallakin'.
Kun me näin pakenemme heitä, 7 silloin nouskaa te
väijytyksestä ja ottakaa kaupunki haltuunne, sillä Herra,
teidän Jumalanne, antaa sen teidän käsiinne. 8 Ja
kun olette saaneet kaupungin valtaanne, sytyttäkää
kaupunki palamaan; tehkää Herran sanan mukaan.
Huomatkaa, että minä käsken teidän tehdä sen." 9
Sitten Joosua lähetti heidät menemään, ja he menivät
ja asettuivat väijytyspaikkaan Beetelin ja Ain välille,
länteen päin Aista. Mutta Joosua oli sen yön kansan
kanssa. 10 Varhain seuraavana aamuna Joosua piti
kansan katselmuksen ja lähti, hän ja Israelin vanhimmat,
kansan etunenässä nousemaan Aihin. 11 Ja kaikki se
sotaväki, joka oli hänen kanssaan, nousi, lähestyi ja tuli
kaupungin edustalle; ja he leiriytyivät Ain pohjoispuolelle,
niin että laakso oli heidän ja Ain välillä. 12 Sitten hän
otti noin viisituhatta miestä ja asetti heidät väijyksiin
Beetelin ja Ain välille, länteen päin kaupungista. 13 Niin
kansa, koko leiri, joka oli kaupungin pohjoispuolella,
ja kaupungin länsipuolella oleva jälkijoukko asetettiin
asemiinsa. Mutta Joosua meni sinä yönä keskelle
laaksoa. 14 Kun Ain kuningas näki sen, niin kaupungin
miehet, kuningas ja kaikki hänen väkensä, lähtivät
varhain aamulla nopeasti taisteluun Israelia vastaan
määrättyyn paikkaan aromaan puolelle; hän ei näet
tiennyt, että oli väijytys häntä vastaan kaupungin takana.
15 Niin Joosua ja koko Israel olivat joutuvinaan tappiolle
ja pakenivat erämaahan päin. 16 Silloin kaupungin
koko väki kutsuttiin ajamaan heitä takaa; ja he ajoivat
Joosuaa takaa, ja niin heidät eristettiin kaupungista. 17
Eikä Aihin eikä Beeteliin jäänyt ainoatakaan miestä, joka
ei lähtenyt Israelin jälkeen, vaan he jättivät kaupungin
avoimeksi ja ajoivat takaa Israelia. 18 Niin Herra sanoi
Joosualle: "Ojenna keihäs, joka on kädessäsi, Aita
kohti, sillä minä annan sen sinun käsiisi". Ja Joosua
ojensi keihään, joka oli hänen kädessään, kaupunkia
kohti. 19 Silloin väijyksissä oleva joukko nousi kiiruusti
paikaltaan ja riensi, niin pian kuin hän ojensi kätensä,
ja tunkeutui kaupunkiin ja valloitti sen ja sytytti heti

kaupungin palamaan. 20 Kun Ain miehet kääntyivät
ja katsoivat taaksensa, niin he näkivät kaupungista
savun nousevan taivasta kohti; eivätkä he kyenneet
pakenemaan, ei sinne eikä tänne, sillä se väki, joka
pakeni erämaahan, kääntyi takaa-ajajia vastaan. 21
Kun Joosua ja koko Israel näki, että väijyksissä ollut
joukko oli valloittanut kaupungin ja että kaupungista
nousi savu, niin he palasivat takaisin ja voittivat Ain
miehet. 22 Ja myöskin ne toiset lähtivät kaupungista
heitä vastaan, joten he joutuivat israelilaisten väliin,
toisten ollessa edessä, toisten takana. Ja he voittivat
heidät, päästämättä pakoon ja pelastumaan ainoatakaan
heistä. 23 Mutta Ain kuninkaan he ottivat kiinni elävänä ja
toivat hänet Joosuan eteen. 24 Kun Israel oli surmannut
kaikki Ain asukkaat kedolla, erämaassa, jonne he olivat
heitä ajaneet takaa, ja he kaikki viimeiseen mieheen
olivat kaatuneet miekan terään, palasi koko Israel
Aihin, ja siellä olevat tapettiin miekan terällä. 25 Ja
niitä, jotka sinä päivänä kaatuivat, miehiä ja naisia,
oli kaikkiaan kaksitoista tuhatta, kaikki Ain asukkaat.
26 Joosua ei vetänyt takaisin kättänsä, jossa hänellä
oli keihäs ojennettuna, ennenkuin oli vihkinyt tuhon
omiksi kaikki Ain asukkaat. 27 Ainoastaan karjan, ja
mitä kaupungista oli saatavana saalista, Israel ryösti
itselleen sen määräyksen mukaan, jonka Herra oli
Joosualle antanut. 28 Ja Joosua poltti Ain ja teki siitä
ikiajoiksi rauniokummun, aution aina tähän päivään
asti. 29 Mutta Ain kuninkaan hän ripusti hirteen,
jossa hän riippui iltaan asti. Mutta auringon laskiessa
Joosua käski ottaa hänen ruumiinsa alas hirrestä, ja
he heittivät sen kaupungin portin edustalle ja kasasivat
sen päälle suuren kiviroukkion, joka on siellä vielä
tänäkin päivänä. 30 Silloin Joosua rakensi Eebalin
vuorelle alttarin Herralle, Israelin Jumalalle, 31 niinkuin
Herran palvelija Mooses oli käskenyt israelilaisten tehdä
ja niinkuin on kirjoitettuna Mooseksen lain kirjassa:
alttarin hakkaamattomista kivistä, joihin ei oltu rauta-
aseella koskettu. Ja he uhrasivat sen päällä polttouhreja
Herralle ja teurastivat teuraita yhteysuhriksi. 32 Ja hän
kirjoitti siellä kiviin jäljennöksen Mooseksen laista, jonka
tämä oli kirjoittanut israelilaisille. 33 Ja koko Israel
vanhimpineen, päällysmiehineen ja tuomareineen seisoi
kummallakin puolella arkkia, päin leeviläisiä pappeja,
jotka kantoivat Herran liitonarkkia, niin muukalaiset
kuin maassasyntyneetkin, toinen puoli kääntyneenä
Garissimin vuorta kohti, toinen puoli Eebalin vuorta kohti.
Niin Israelin kansa ensiksi siunattiin, niinkuin Herran
palvelija Mooses oli käskenyt, 34 ja sen jälkeen hän luki
kaikki lain sanat, siunauksen ja kirouksen, aivan niinkuin
lain kirjassa on kirjoitettuna. 35 Ei mitään siitä, mitä
Mooses oli käskenyt, Joosua jättänyt lukematta kaiken
Israelin seurakunnan läsnäollessa, niin myös naisten,
lasten ja mukana kulkevien muukalaisten läsnäollessa.

9 Kun kaikki kuninkaat, jotka asuivat tällä puolella
Jordanin, Vuoristossa, Alankomaassa ja pitkin Suuren
meren koko rannikkoa Libanoniin päin, heettiläiset,
amorilaiset, kanaanilaiset, perissiläiset, hivviläiset ja
jebusilaiset, kuulivat, mitä oli tapahtunut, 2 niin he
kokoontuivat yhteen sotiakseen yksimielisesti Joosuaa
ja Israelia vastaan. 3 Mutta kun Gibeonin asukkaat
kuulivat, mitä Joosua oli tehnyt Jerikolle ja Aille,
4 niin hekin menettelivät viekkaasti: he menivät ja
tekeytyivät lähettiläiksi, ottivat kuluneita säkkejä aasiensa
selkään sekä kuluneita, repeytyneitä ja kiinnisolmeiltuja
viinileilejä 5 ja panivat kuluneet, paikatut kengät
jalkaansa ja kuluneet vaatteet päällensä; ja kaikki heidän
eväsleipänsä olivat kuivia ja murentuneita. 6 Niin he
menivät Joosuan luo Gilgalin leiriin ja sanoivat hänelle
sekä Israelin miehille: "Me olemme tulleet kaukaisesta
maasta; tehkää siis liitto meidän kanssamme". 7 Mutta
Israelin miehet vastasivat hivviläisille: "Kenties te asutte
täällä meidän keskellämme; kuinka me tekisimme liiton
teidän kanssanne?" 8 Niin he sanoivat Joosualle:
"Me olemme sinun palvelijoitasi". Joosua sanoi heille:
"Keitä te olette ja mistä tulette?" 9 Niin he vastasivat
hänelle: "Palvelijasi tulevat hyvin kaukaisesta maasta
Herran, sinun Jumalasi, nimen tähden. Sillä me olemme
kuulleet hänestä kaiken, mitä hän teki Egyptissä, 10
ja kaiken, mitä hän teki niille kahdelle amorilaisten
kuninkaalle, jotka asuivat tuolla puolella Jordanin,
Siihonille, Hesbonin kuninkaalle, ja Oogille, Baasanin
kuninkaalle, joka asui Astarotissa. 11 Sentähden
sanoivat meille meidän vanhimpamme ja kaikki maamme
asukkaat näin: 'Ottakaa evästä mukaanne matkalle ja
menkää heitä vastaan ja sanokaa heille: Me olemme
teidän palvelijanne, tehkää siis liitto meidän kanssamme'.
12 Tämä leipämme oli vielä lämmintä, kun kotoa
otimme sen evääksi lähtiessämme matkalle teidän
luoksenne, ja katso, nyt se on kuivaa ja murentunutta.
13 Ja nämä viinileilit, jotka uusina täytimme, ovat nyt
repeytyneitä; ja nämä vaatteemme ja kenkämme ovat
kovin pitkällä matkalla kuluneet." 14 Niin miehet ottivat
heidän evästänsä, mutta eivät kysyneet Herran mieltä.
15 Niin Joosua takasi heille rauhan ja teki heidän
kanssaan liiton, luvaten jättää heidät henkiin; ja kansan
päämiehet vannoivat heille valan. 16 Mutta kolmen
päivän kuluttua, sen jälkeen kuin liitto heidän kanssaan
oli tehty, saatiin kuulla, että he olivat lähiseuduilta
ja asuivat heidän keskellänsä. 17 Niin israelilaiset
lähtivät liikkeelle ja tulivat kolmantena päivänä heidän
kaupunkeihinsa; ja heidän kaupunkinsa olivat Gibeon,
Kefira, Beerot ja Kirjat-Jearim. 18 Mutta israelilaiset
eivät surmanneet heitä, sillä kansan päämiehet olivat
vannoneet heille valan Herran, Israelin Jumalan, kautta.
Ja koko seurakunta napisi päämiehiä vastaan. 19 Silloin
kaikki päämiehet sanoivat koko seurakunnalle: "Me

olemme vannoneet heille valan Herran, Israelin Jumalan,
kautta; sentähden me emme voi koskea heihin. 20 Mutta
tämän me teemme heille, jättäessämme heidät henkiin,
ettei viha kohtaisi meitä valan tähden, jonka olemme
heille vannoneet." 21 Ja päämiehet sanoivat heistä:
"Jääköot henkiin, mutta tulkoon heistä halonhakkaajia
ja vedenkantajia kaikelle kansalle". Näin päämiehet
antoivat käskyn heistä. 22 Silloin Joosua kutsui heidät
ja puhui heille sanoen: "Miksi olette pettäneet meidät ja
sanoneet: 'Me asumme hyvin kaukana teistä', vaikka
asutte täällä meidän keskellämme? 23 Sentähden olkaa
kirotut! Älköön ikinä ketään teistä päästettäkö olemasta
minun Jumalani huoneen palvelijana, halonhakkaajana
ja vedenkantajana." 24 He vastasivat Joosualle ja
sanoivat: "Sinun palvelijoillesi oli kerrottu, että Herra,
sinun Jumalasi, oli käskenyt palvelijaansa Moosesta
antamaan teille koko tämän maan ja tuhoamaan kaikki
maan asukkaat teidän tieltänne. Sentähden me suuresti
pelkäsimme henkeämme teidän edessänne ja teimme
tämän. 25 Mutta katso, nyt me olemme sinun käsissäsi:
tee meille, mikä mielestäsi on hyvin ja oikein." 26 Silloin
hän teki heille näin: hän pelasti heidät israelilaisten
käsistä, niin etteivät he heitä surmanneet. 27 Niin
Joosua sinä päivänä määräsi heidät seurakunnan ja
Herran alttarin halonhakkaajiksi ja vedenkantajiksi, aina
tähän päivään asti, sitä paikkaa varten, jonka Herra oli
valitseva.

10 Kun Adonisedek, Jerusalemin kuningas, kuuli, että
Joosua oli valloittanut Ain ja vihkinyt sen tuhon
omaksi, tehden Aille ja sen kuninkaalle, niinkuin oli tehnyt
Jerikolle ja sen kuninkaalle, ja että Gibeonin asukkaat
olivat tehneet rauhan Israelin kanssa ja jääneet heidän
keskuuteensa, 2 niin he peljästyivät suuresti, sillä Gibeon
oli suuri kaupunki, niinkuin joku kuninkaankaupunki, ja
suurempi kuin Ai, ja kaikki sen miehet olivat urhoollisia.
3 Ja Adonisedek, Jerusalemin kuningas, lähetti sanan
Hoohamille, Hebronin kuninkaalle, Piramille, Jarmutin
kuninkaalle, Jaafialle, Laakiin kuninkaalle, ja Debirille,
Eglonin kuninkaalle: 4 "Tulkaa minun luokseni ja
auttakaa minua, ja kukistakaamme Gibeon, koska se
on tehnyt rauhan Joosuan ja israelilaisten kanssa".
5 Niin nuo viisi amorilaisten kuningasta, Jerusalemin
kuningas, Hebronin kuningas, Jarmutin kuningas, Laakiin
kuningas ja Eglonin kuningas, kokoontuivat ja lähtivät
liikkeelle kaikkine joukkoineen; ja he asettuivat leiriin
Gibeonin edustalle ja ryhtyivät taisteluun sitä vastaan.
6 Silloin Gibeonin miehet lähettivät sanan Joosualle
Gilgalin leiriin: "Älköön sinun kätesi vetäytykö auttamasta
palvelijoitasi. Tule nopeasti luoksemme, pelasta meidät ja
auta meitä, sillä kaikki vuoristossa asuvien amorilaisten
kuninkaat ovat kokoontuneet meitä vastaan." 7 Niin
Joosua lähti Gilgalista, hän ja kaikki sotaväki hänen
kanssaan ja kaikki sotaurhot. 8 Silloin Herra sanoi
Joosualle: "Älä pelkää heitä, sillä minä annan heidät
sinun käsiisi; ei kukaan heistä kestä sinun edessäsi".
9 Niin Joosua yllätti heidät, kuljettuaan kaiken yötä
Gilgalista. 10 Ja Herra saattoi heidät hämminkiin
israelilaisten edessä, niin että nämä tuottivat heille
suuren tappion Gibeonissa ja ajoivat heitä takaa Beet-
Hooronin solatietä, surmaten heitä aina Asekaan ja
Makkedaan asti. 11 Ja kun he paetessaan Israelia olivat
Beet-Hooronin rinteessä, heitti Herra taivaasta heidän
päällensä isoja kiviä, koko matkan Asekaan asti, niin että
he kuolivat; niitä, jotka kuolivat raekivistä, oli useampia
kuin niitä, jotka israelilaiset surmasivat miekalla. 12
Silloin puhui Joosua Herralle, sinä päivänä, jona Herra
antoi amorilaiset israelilaisten valtaan, ja sanoi Israelin
silmien edessä: "Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa, ja
kuu Aijalonin laaksossa". 13 Niin aurinko seisoi alallansa,
ja kuu pysyi paikallansa, kunnes kansa oli kostanut
vihollisilleen. Niinhän on kirjoitettuna "Oikeamielisen
kirjassa". Niin aurinko pysyi paikallansa keskitaivaalla
päiväkauden, kiirehtimättä laskemaan. 14 Eikä ole
ollut sen päivän vertaista, ei ennen eikä jälkeen, jona
Herra näin kuuli ihmisen ääntä; sillä Herra soti Israelin
puolesta. 15 Sen jälkeen Joosua ja koko Israel hänen
kanssaan palasi Gilgalin leiriin. 16 Mutta nuo viisi
kuningasta pakenivat ja piiloutuivat Makkedan luolaan.
17 Niin Joosualle ilmoitettiin: "Ne viisi kuningasta on
löydetty piiloutuneina Makkedan luolaan". 18 Silloin
Joosua sanoi: "Vierittäkää isoja kiviä luolan suulle ja
asettakaa sen eteen miehiä vartioimaan heitä. 19
Mutta te muut, älkää pysähtykö, vaan ajakaa takaa
vihollisianne ja hakatkaa maahan heidän jälkijoukkonsa
älkääkä päästäkö heitä menemään kaupunkeihinsa,
sillä Herra, teidän Jumalanne, on antanut heidät
teidän käsiinne." 20 Kun sitten Joosua ja israelilaiset
olivat tuottaneet heille hyvin suuren, perinpohjaisen
tappion ja ne harvat, jotka olivat pelastuneet, olivat
päässeet varustettuihin kaupunkeihin, 21 niin koko
kansa palasi vahingoittumatonna takaisin Joosuan
luo leiriin Makkedaan, eikä kukaan uskaltanut enää
hiiskua sanaakaan israelilaisia vastaan. 22 Silloin
Joosua sanoi: "Avatkaa luolan suu ja tuokaa ne viisi
kuningasta minun eteeni luolasta". 23 Ja he tekivät niin
ja toivat hänen eteensä ne viisi kuningasta luolasta:
Jerusalemin kuninkaan, Hebronin kuninkaan, Jarmutin
kuninkaan, Laakiin kuninkaan ja Eglonin kuninkaan.
24 Ja kun he olivat tuoneet nämä kuninkaat Joosuan
eteen, niin Joosua kutsui kaikki Israelin miehet ja sanoi
sotaväen päälliköille, jotka olivat seuranneet häntä:
"Astukaa esiin ja pankaa jalkanne näiden kuninkaiden
niskalle". Niin he astuivat esiin ja panivat jalkansa
heidän niskallensa. 25 Silloin Joosua sanoi heille:
"Älkää peljätkö älkääkä arkailko, vaan olkaa lujat ja
rohkeat, sillä näin on Herra tekevä kaikille teidän

vihollisillenne, joita vastaan te joudutte sotimaan". 26
Sen jälkeen Joosua löi heidät kuoliaaksi ja ripusti heidät
viiteen hirsipuuhun. Ja he riippuivat hirressä iltaan asti.
27 Mutta auringonlaskun aikaan Joosua käski ottaa
heidät alas hirrestä ja heittää luolaan, johon he olivat
piiloutuneet. Ja he panivat luolan suulle isoja kiviä, jotka
ovat siinä vielä tänäkin päivänä. 28 Samana päivänä
Joosua valloitti Makkedan ja surmasi miekan terällä
sen asukkaat ja sen kuninkaan; hän vihki tuhon omiksi
heidät ja jokaisen, joka siellä oli, päästämättä pakoon
ainoatakaan. Ja hän teki Makkedan kuninkaalle, niinkuin
oli tehnyt Jerikon kuninkaalle. 29 Sitten Joosua ja koko
Israel hänen kanssaan lähti Makkedasta Libnaan ja
ryhtyi taisteluun Libnaa vastaan. 30 Ja Herra antoi
senkin ja sen kuninkaan Israelin käsiin. Ja Joosua
surmasi miekan terällä sen asukkaat, jokaisen, joka
siellä oli, päästämättä sieltä pakoon ainoatakaan; ja hän
teki sen kuninkaalle saman, minkä oli tehnyt Jerikon
kuninkaalle. 31 Sitten Joosua ja koko Israel hänen
kanssaan lähti Libnasta Laakiiseen ja asettui leiriin
sen edustalle ja ryhtyi taisteluun sitä vastaan. 32 Ja
Herra antoi Laakiin Israelin käsiin, niin että hän valloitti
sen toisena päivänä; ja hän surmasi miekan terällä
sen asukkaat, jokaisen, joka siellä oli, samoin kuin oli
tehnyt Libnalle. 33 Silloin Hooram, Geserin kuningas, tuli
auttamaan Laakista; mutta Joosua voitti hänet ja hänen
väkensä, päästämättä pakoon ainoatakaan heistä. 34
Ja Laakiista Joosua ja koko Israel hänen kanssaan
lähti Egloniin, ja he asettuivat leiriin sen edustalle ja
ryhtyivät taisteluun sitä vastaan. 35 Ja he valloittivat
sen samana päivänä ja surmasivat miekan terällä sen
asukkaat, ja hän vihki sinä päivänä tuhon omaksi
jokaisen, joka siellä oli, samoin kuin oli tehnyt Laakiille.
36 Sen jälkeen Joosua ja koko Israel hänen kanssaan
lähti Eglonista Hebroniin, ja he ryhtyivät taisteluun
sitä vastaan. 37 Ja he valloittivat sen ja surmasivat
miekan terällä sen asukkaat ja sen kuninkaan, ja
samoin kaikki sen alaiset kaupungit ja jokaisen, joka
siellä oli, päästämättä pakoon ainoatakaan, samoin
kuin hän oli tehnyt Eglonille. Hän vihki tuhon omaksi
sen ja jokaisen, joka siellä oli. 38 Sitten Joosua ja
koko Israel hänen kanssaan kääntyi Debiriin ja ryhtyi
taisteluun sitä vastaan. 39 Ja hän sai valtaansa sen
ja sen kuninkaan ja kaikki sen alaiset kaupungit, ja he
surmasivat miekan terällä niiden asukkaat ja vihkivät
tuhon omaksi jokaisen, joka siellä oli, päästämättä
pakoon ainoatakaan. Hän teki Debirille ja sen kuninkaalle
saman, minkä oli tehnyt Hebronille ja minkä oli tehnyt
Libnalle ja sen kuninkaalle. 40 Sitten Joosua valtasi koko
maan, Vuoriston, Etelämaan, Alankomaan ja Rinnemaat,
ja surmasi kaikki niiden kuninkaat, päästämättä pakoon
ainoatakaan, ja vihki tuhon omaksi joka hengen, niinkuin
Herra, Israelin Jumala, oli käskenyt. 41 Ja Joosua valtasi
heidän alueensa Kaades-Barneasta Gassaan saakka
ja koko Goosenin maakunnan Gibeoniin saakka. 42
Kaikki nämä kuninkaat ja heidän maansa Joosua sai
valtaansa yhdellä otteella; sillä Herra, Israelin Jumala,
soti Israelin puolesta. 43 Sitten Joosua ja koko Israel
hänen kanssaan palasi Gilgalin leiriin.

11 Kun Jaabin, Haasorin kuningas, sen kuuli, lähetti
hän sanan Joobabille, Maadonin kuninkaalle, ja
Simronin kuninkaalle ja Aksafin kuninkaalle 2 ja niille
kuninkaille, jotka asuivat pohjoisessa, Vuoristossa,
Aromaassa Kinarotista etelään päin, Alankomaassa
ja Doorin kukkuloilla lännessä, 3 kanaanilaisille itään
ja länteen, amorilaisille, heettiläisille, perissiläisille ja
jebusilaisille vuoristoon ja hivviläisille Hermonin juurelle
Mispan maahan. 4 Nämä lähtivät liikkeelle kaikkine
joukkoineen; väkeä oli niin paljon kuin hiekkaa meren
rannalla ja hevosia ja sotavaunuja ylen paljon. 5 Ja kaikki
nämä kuninkaat liittyivät yhteen, tulivat ja leiriytyivät
yhdessä Meeromin veden rannalle sotiaksensa Israelia
vastaan. 6 Silloin Herra sanoi Joosualle: "Älä pelkää
heitä, sillä huomenna tähän aikaan minä annan heidät
kaikki voitettuina Israelin valtaan; heidän ratsujensa
vuohisjänteet sinä katkot, ja heidän vaununsa sinä
poltat tulessa". 7 Niin Joosua ja kaikki sotaväki hänen
kanssaan yllätti heidät Meeromin veden rannalla ja
hyökkäsi heidän kimppuunsa. 8 Ja Herra antoi heidät
Israelin käsiin, niin että he voittivat heidät ja ajoivat
heitä takaa aina suureen Siidoniin, Misrefot-Majimiin ja
itään päin Mispan laaksoon asti; ja he voittivat heidät,
päästämättä pakoon ainoatakaan heistä. 9 Ja Joosua
teki heille, niinkuin Herra oli hänelle sanonut: heidän
ratsujensa vuohisjänteet hän katkoi, ja heidän vaununsa
hän poltti tulessa. 10 Sitten Joosua kääntyi takaisin ja
valloitti Haasorin ja surmasi miekalla sen kuninkaan;
Haasor oli näet muinoin kaikkien näiden kuningaskuntien
pääkaupunki. 11 Ja he surmasivat miekan terällä ja
vihkivät tuhon omaksi jokaisen, joka siellä oli, niin ettei
jäänyt jäljelle ainoatakaan henkeä; ja Haasorin hän poltti
tulella. 12 Kaikki nämä kuninkaankaupungit ja niiden
kuninkaat Joosua sai valtaansa, ja hän surmasi miekan
terällä niiden asukkaat, vihkien heidät tuhon omiksi,
niinkuin Herran palvelija Mooses oli käskenyt. 13 Mutta
kukkuloilla olevista kaupungeista Israel ei polttanut
ainoatakaan, paitsi Haasorin, jonka Joosua poltti. 14
Ja kaiken, mitä näistä kaupungeista oli saatavana
saalista, ynnä karjan israelilaiset ryöstivät itselleen;
mutta kaikki ihmiset he surmasivat miekan terällä ja
tuhosivat heidät, jättämättä eloon ainoatakaan henkeä.
15 Niinkuin Herra oli käskenyt palvelijaansa Moosesta,
niin oli Mooses käskenyt Joosuaa, ja niin Joosua teki;
eikä hän jättänyt tekemättä mitään kaikesta siitä, mistä
Herra oli Moosekselle käskyn antanut. 16 Niin Joosua
valloitti koko tämän maan, Vuoriston, koko Etelämaan ja

koko Goosenin maakunnan, Alankomaan ja Aromaan,
niin myös Israelin vuoriston ja sen alankomaan- 17 maan
Seiriin päin kohoavasta Sileästä vuoresta aina Baal-
Gaadiin saakka, Libanonin laaksoon, Hermonin vuoren
juurelle; kaikki heidän kuninkaansa hän sai valtaansa
ja löi heidät kuoliaaksi. 18 Kauan aikaa Joosua kävi
sotaa kaikkia näitä kuninkaita vastaan. 19 Eikä ollut
ainoatakaan kaupunkia, joka olisi tehnyt rauhan Israelin
kanssa, paitsi ne hivviläiset, jotka asuivat Gibeonissa;
vaan kaikki valloitettiin asevoimalla. 20 Sillä Herralta
tämä tuli; hän paadutti heidän sydämensä, niin että he
kävivät taisteluun Israelia vastaan, jotta heidät armotta
vihittäisiin tuhon omiksi ja hävitettäisiin, niinkuin Herra oli
Moosekselle käskyn antanut. 21 Siihen aikaan Joosua
tuli ja hävitti anakilaiset vuoristosta, Hebronista, Debiristä
ja Anabista, koko Juudan vuoristosta ja koko Israelin
vuoristosta; Joosua vihki heidät kaupunkeineen tuhon
omiksi. 22 Israelilaisten maahan ei jäänyt anakilaisia;
ainoastaan Gassaan, Gatiin ja Asdodiin niitä jäi. 23
Näin Joosua valloitti koko maan, aivan niinkuin Herra oli
Moosekselle puhunut; ja Joosua antoi sen perintöosaksi
Israelille, heidän sukukunnilleen heidän osastojensa
mukaan. Ja maa pääsi rauhaan sodasta.

12 Nämä olivat ne maan kuninkaat, jotka israelilaiset
voittivat ja joiden maan he ottivat omakseen
tuolla puolella Jordanin, auringonnousun puolella, maan
Arnon-joesta aina Hermonin vuoreen saakka ja koko
itäpuolisen Aromaan: 2 Siihon, amorilaisten kuningas,
joka asui Hesbonissa ja hallitsi maata Arnon-joen
rannalla olevasta Aroerista ja jokilaakson keskikohdalta,
ja puolta Gileadia, Jabbok-jokeen saakka, joka on
ammonilaisten rajana, 3 ja Aromaata aina Kinerotin
järveen, sen itärantaan, saakka ja Aromaan mereen,
Suolamereen, sen itärantaan, saakka, Beet-Jesimotin
tienoille, ja etelään päin Pisgan rinteiden juurelle saakka.
4 Ja he ottivat omakseen Oogin, Baasanin kuninkaan,
alueen, hänen, joka oli viimeisiä refalaisia ja asui
Astarotissa ja Edreissä 5 ja hallitsi Hermonin vuorta,
Salkaa ja koko Baasania gesurilaisten ja maakatilaisten
alueeseen saakka ja toista puolta Gileadia, Hesbonin
kuninkaan Siihonin alueeseen saakka. 6 Herran palvelija
Mooses ja israelilaiset olivat voittaneet heidät; ja Herran
palvelija Mooses oli antanut maan omaksi ruubenilaisille
ja gaadilaisille ja toiselle puolelle Manassen sukukuntaa.
7 Ja nämä olivat ne maan kuninkaat, jotka Joosua ja
israelilaiset voittivat tällä puolella Jordanin, länsipuolella,
Libanonin laaksossa olevasta Baal-Gaadista aina Seiriin
päin kohoavaan Sileään vuoreen saakka, ja joiden
maan Joosua antoi Israelin sukukuntien omaksi, heidän
osastojensa mukaan, 8 Vuoristossa, Alankomaassa,
Aromaassa, Rinnemaissa, Erämaassa ja Etelämaassa,
heettiläisten, amorilaisten, kanaanilaisten, perissiläisten,
hivviläisten ja jebusilaisten maan: 9 Jerikon kuningas
yksi, lähellä Beeteliä olevan Ain kuningas yksi, 10
Jerusalemin kuningas yksi, Hebronin kuningas yksi,
11 Jarmutin kuningas yksi, Laakiin kuningas yksi, 12
Eglonin kuningas yksi, Geserin kuningas yksi, 13 Debirin
kuningas yksi, Gederin kuningas yksi, 14 Horman
kuningas yksi, Aradin kuningas yksi, 15 Libnan kuningas
yksi, Adullamin kuningas yksi, 16 Makkedan kuningas
yksi, Beetelin kuningas yksi, 17 Tappuahin kuningas
yksi, Heeferin kuningas yksi, 18 Afekin kuningas yksi,
Lassaronin kuningas yksi, 19 Maadonin kuningas yksi,
Haasorin kuningas yksi, 20 Simron-Meronin kuningas
yksi, Aksafin kuningas yksi, 21 Taanakin kuningas yksi,
Megiddon kuningas yksi, 22 Kedeksen kuningas yksi,
Karmelin juurella olevan Jokneamin kuningas yksi, 23
Doorin kukkuloilla olevan Doorin kuningas yksi, Gilgalin
seudun pakanain kuningas yksi, 24 Tirsan kuningas
yksi. Kaikkiaan kolmekymmentä yksi kuningasta.

13 Kun Joosua oli käynyt vanhaksi ja iäkkääksi,
sanoi Herra hänelle: "Sinä olet käynyt vanhaksi ja
iäkkääksi, mutta vielä on hyvin paljon maata valtaamatta.
2 Tämä on se maa, mikä vielä on jäljellä: kaikki
filistealaisten alueet ja koko gesurilaisten maa. 3
Siihorista alkaen, joka on itään päin Egyptistä, aina
Ekronin alueeseen saakka pohjoiseen päin-se luetaan
kanaanilaisten alueeseen-ne viisi filistealaista ruhtinasta,
nimittäin Gassan, Asdodin, Askelonin, Gatin ja Ekronin
ruhtinaat, niin myöskin avvilaiset 4 etelässä päin; koko
kanaanilaisten maa ja Meara, joka on siidonilaisten,
Afekiin saakka, amorilaisten alueeseen saakka; 5 ja
gebalilaisten maa ja koko Libanon, auringonnousun
puolella, Hermonin vuoren juurella olevasta Baal-
Gaadista siihen saakka, mistä mennään Hamatiin. 6
Kaikki vuoriston asukkaat Libanonista Misrefot-Majimiin
saakka, kaikki siidonilaiset, minä karkoitan israelilaisten
tieltä; arvo vain niiden maa Israelin kesken perintöosaksi,
niinkuin minä olen sinulle käskyn antanut. 7 Jaa siis
tämä maa perintöosana yhdeksälle sukukunnalle ja
toiselle puolelle Manassen sukukuntaa." 8 Samalla
kuin sen toinen puoli olivat näet myöskin ruubenilaiset
ja gaadilaiset saaneet perintöosansa, jonka Mooses
antoi heille tuolta puolelta Jordanin, idän puolelta,
niinkuin Herran palvelija Mooses sen heille antoi,
9 maan Arnon-joen rannalla olevasta Aroerista ja
jokilaakson keskikohdalla olevasta kaupungista alkaen
ja koko Meedeban ylätasangon Diiboniin saakka; 10
ja kaikki Siihonin, amorilaisten kuninkaan, kaupungit,
hänen, joka hallitsi Hesbonissa, aina ammonilaisten
alueeseen saakka, 11 ja Gileadin sekä gesurilaisten ja
maakatilaisten alueet ja koko Hermonin vuoren ja koko
Baasanin Salkaan saakka, 12 koko Oogin valtakunnan
Baasanissa, hänen, joka hallitsi Astarotissa ja Edreissä
ja oli viimeisiä refalaisia; nämä Mooses voitti ja karkoitti.

13 Mutta israelilaiset eivät karkoittaneet gesurilaisia ja
maakatilaisia, vaan gesurilaiset ja maakatilaiset jäivät
asumaan Israelin keskeen aina tähän päivään asti.
14 Ainoastaan Leevin sukukunnalle hän ei antanut
perintöosaa. Herran, Israelin Jumalan, uhrit ovat sen
perintöosa, niinkuin hän on sille puhunut. 15 Mooses antoi
ruubenilaisten sukukunnalle, heidän suvuilleen, maata:
16 heille tuli alue Arnon-joen rannalla olevasta Aroerista
ja jokilaakson keskikohdalla olevasta kaupungista alkaen
ja koko ylätasanko Meedeban luona; 17 Hesbon ynnä
kaikki sen alaiset kaupungit, jotka ovat ylätasangolla,
Diibon, Baamot-Baal, Beet-Baal-Meon, 18 Jahas,
Kedemot, Meefaat, 19 Kirjataim, Sibma, Seret-Sahar
Laaksovuorella, 20 Beet-Peor ja Pisgan rinteet ja Beet-
Jesimot; 21 ja kaikki ylätasangon kaupungit ja Siihonin,
amorilaisten kuninkaan, koko valtakunta, hänen, joka
hallitsi Hesbonissa ja jonka Mooses voitti samalla kuin
Midianin ruhtinaat Evin, Rekemin, Suurin, Huurin ja
Reban, jotka olivat Siihonin aliruhtinaita ja asuivat siinä
maassa. 22 Muiden mukana, jotka kaatuivat, israelilaiset
surmasivat miekalla myöskin Bileamin, Beorin pojan,
tietäjän. 23 Ruubenilaisten raja on Jordan; se on
rajana. Tämä on ruubenilaisten, heidän sukujensa,
perintöosa, kaupungit kylineen. 24 Mooses antoi Gaadin
sukukunnalle, gaadilaisille, heidän suvuilleen, maata:
25 heidän alueekseen tuli Jaeser, ja kaikki Gileadin
kaupungit ja puolet ammonilaisten maata Aroeriin asti,
joka on itään päin Rabbasta, 26 ja maa Hesbonista
Raamat-Mispeen ja Betonimiin saakka, ja Mahanaimista
Lidebirin alueeseen saakka; 27 ja laaksossa: Beet-Raam,
Beet-Nimra, Sukkot ja Saafon, loput Siihonin, Hesbonin
kuninkaan, valtakunnasta, rajana Jordan Kinneretin
järven päähän saakka, tuolla puolella Jordanin, idän
puolella. 28 Tämä on gaadilaisten, heidän sukujensa,
perintöosa, kaupungit kylineen. 29 Mooses antoi toiselle
puolelle Manassen sukukuntaa maata, ja se tuli toiselle
puolelle Manassen sukukuntaa, heidän suvuilleen: 30
heidän alueekseen tuli Mahanaimista alkaen koko
Baasan, Oogin, Baasanin kuninkaan, koko valtakunta,
kaikki Jaairin leirikylät Baasanissa, kuusikymmentä
kaupunkia, 31 ja puolet Gileadia sekä Astarot ja Edrei,
Oogin valtakunnan pääkaupungit Baasanissa; tämä tuli
Maakirin, Manassen pojan, jälkeläisille, toiselle puolelle
Maakirin jälkeläisiä, heidän suvuilleen. 32 Nämä ovat
ne alueet, jotka Mooses jakoi perintöosiksi Mooabin
arolla, tuolla puolella Jordanin, Jerikon kohdalla, idän
puolella. 33 Mutta Leevin sukukunnalle Mooses ei
antanut perintöosaa. Herra, Israelin Jumala, on heidän
perintöosansa, niinkuin hän on heille puhunut.

14 Nämä ovat ne alueet, jotka israelilaiset saivat
perintöosiksi Kanaanin maassa, ne, jotka pappi
Eleasar ja Joosua, Nuunin poika, ja israelilaisten
sukukuntien perhekunta-päämiehet jakoivat heille 2
arvalla perintöosiksi sen käskyn mukaisesti, jonka
Herra oli yhdeksästä ja puolesta sukukunnasta antanut
Mooseksen kautta. 3 Sillä Mooses oli antanut kahdelle
ja puolelle sukukunnalle perintöosat tuolta puolelta
Jordanin, mutta leeviläisille hän ei antanut perintöosaa
heidän keskellänsä. 4 Sillä joosefilaisia oli kaksi
sukukuntaa, Manasse ja Efraim; ja leeviläisille ei
annettu osuutta maahan, vaan ainoastaan kaupunkeja
heidän asuaksensa sekä niiden laidunmaat heidän
karjaansa ja omaisuuttansa varten. 5 Niinkuin Herra oli
Moosekselle käskyn antanut, niin israelilaiset tekivät ja
jakoivat maan. 6 Silloin juudalaiset astuivat Joosuan
eteen Gilgalissa, ja kenissiläinen Kaaleb, Jefunnen
poika, sanoi hänelle: "Sinä tunnet sen sanan, jonka
Herra puhui Jumalan miehelle Moosekselle minusta ja
sinusta Kaades-Barneassa. 7 Minä olin neljänkymmenen
vuoden vanha, kun Herran palvelija Mooses lähetti
minut Kaades-Barneasta vakoilemaan maata, ja minä
annoin hänelle tietoja parhaan ymmärrykseni mukaan. 8
Mutta veljeni, jotka olivat käyneet siellä minun kanssani,
saivat kansan sydämen raukeamaan, kun taas minä
uskollisesti seurasin Herraa, Jumalaani. 9 Sinä päivänä
Mooses vannoi sanoen: 'Totisesti, se maa, johon
sinä olet jalkasi astunut, on tuleva sinulle ja sinun
lapsillesi perintöosaksi ikiaikoihin asti, koska sinä olet
uskollisesti seurannut Herraa, minun Jumalaani'. 10
Ja nyt, katso, Herra on antanut minun elää, niinkuin
hän oli sanonut, vielä neljäkymmentä viisi vuotta sen
jälkeen, kuin Herra puhui tämän sanan Moosekselle,
Israelin vaeltaessa erämaassa. Ja katso, minä olen
nyt kahdeksankymmenen viiden vuoden vanha 11 ja
olen vielä tänä päivänä yhtä voimakas, kuin olin sinä
päivänä, jona Mooses minut lähetti; niinkuin voimani oli
silloin, niin se on vielä nytkin: minä kykenen sotimaan,
lähtemään ja tulemaan. 12 Anna minulle siis tämä
vuoristo, josta Herra puhui sinä päivänä. Sinähän kuulit
sinä päivänä, että siellä asuu anakilaisia ja että siellä
on suuria, varustettuja kaupunkeja. Kenties Herra on
minun kanssani, niin että minä saan heidät karkoitetuksi,
niinkuin Herra on puhunut." 13 Silloin Joosua siunasi
Kaalebin, Jefunnen pojan, ja antoi hänelle perintöosaksi
Hebronin. 14 Niin Hebron tuli kenissiläisen Kaalebin,
Jefunnen pojan, perintöosaksi, niinkuin se on tänäkin
päivänä, sentähden että hän oli uskollisesti seurannut
Herraa, Israelin Jumalaa. 15 Mutta Hebronin nimi oli
muinoin Kirjat-Arba, Arban mukaan, joka oli mahtavin
mies anakilaisten joukossa. Ja maa pääsi rauhaan
sodasta.

15 Juudan jälkeläisten sukukunta, heidän sukunsa,
saivat arpaosansa etelästä, Edomin rajaan ja
Siinin erämaahan päin, etäisintä etelää myöten. 2
Heidän eteläinen rajansa alkaa Suolameren päästä,

sen eteläisimmästä pohjukasta, **3** jatkuu Skorpionisolan
eteläpuolitse, kulkee Siiniin, nousee Kaades-Barnean
eteläpuolitse, kulkee Hesroniin, nousee Addariin ja
kääntyy Karkaan päin. **4** Edelleen se kulkee Asmoniin
ja jatkuu Egyptin puroon; sitten raja päättyy mereen.
Tämä olkoon teidän eteläinen rajanne. **5** Itäisenä rajana
on Suolameri Jordanin suuhun saakka. Pohjoinen raja
alkaa siitä meren pohjukasta, jossa on Jordanin suu.
6 Sieltä raja nousee Beet-Hoglaan ja kulkee Beet-
Araban pohjoispuolitse; edelleen raja nousee Boohanin,
Ruubenin pojan, kiveen. **7** Sitten raja nousee Debiriin
Aakorin laaksosta ja kääntyy pohjoiseen päin Gilgalia
kohti, joka on vastapäätä puron eteläpuolella olevaa
Adummimin solaa; sitten raja kulkee Een-Semeksen
veteen ja päättyy Roogelin lähteeseen. **8** Edelleen raja
nousee Ben-Hinnomin laaksoon, Jebusilaiskukkulan, se
on Jerusalemin, eteläpuolitse. Sitten raja nousee sen
vuoren laelle, joka on vastapäätä Hinnomin laaksoa,
lännessä päin, Refaimin tasangon pohjoisessa laidassa.
9 Tämän vuoren laelta raja kaartuu Neftoahin veden
lähteelle ja jatkuu Efronin vuoren kaupunkeihin, ja sitten
raja kaartuu Baalaan, se on Kirjat-Jearimiin. **10** Baalasta
raja kääntyy länteen päin Seirin vuoreen, kulkee Jearimin
vuoren kukkulan, se on Kesalonin, pohjoispuolitse,
laskeutuu Beet-Semekseen ja kulkee sitten Timnaan. **11**
Edelleen raja jatkuu Ekronin kukkulaan, pohjoiseen päin;
sitten raja kaartuu Sikkeroniin, kulkee Baala-vuoreen
ja jatkuu Jabneeliin; sitten raja päättyy mereen. **12** Ja
läntisenä rajana on Suuri meri; se on rajana. Nämä
ovat Juudan jälkeläisten, heidän sukukuntiensa, rajat
yltympäri. **13** Mutta Kaalebille, Jefunnen pojalle, Joosua
antoi, niinkuin Herra oli häntä käskenyt, osuuden Juudan
jälkeläisten keskuudessa, Kirjat-Arban, anakilaisten isän
Arban kaupungin, se on Hebronin. **14** Ja Kaaleb karkoitti
sieltä kolme anakilaista, Anakin jälkeläiset Seesain,
Ahimanin ja Talmain, **15** ja lähti sieltä Debirin asukkaita
vastaan; mutta Debirin nimi oli muinoin Kirjat-Seefer. **16**
Silloin Kaaleb sanoi: "Joka voittaa ja valloittaa Kirjat-
Seeferin, sille minä annan tyttäreni Aksan vaimoksi".
17 Niin Otniel, Kenaan, Kaalebin veljen, poika, valloitti
sen; ja hän antoi tälle tyttärensä Aksan vaimoksi. **18**
Ja kun Aksa tuli, niin hän yllytti miestänsä, että tämä
pyytäisi hänen isältänsä peltomaata; ja Aksa pudottautui
aasin selästä maahan. Silloin Kaaleb sanoi hänelle:
"Mikä sinun on?" **19** Niin hän vastasi: "Anna minulle
jäähyväislahja, sillä sinä olet naittanut minut kuivaan
maahan; anna siis minulle vesilähteitä". Silloin hän antoi
hänelle Ylälähteet ja Alalähteet. **20** Tämä on Juudan
jälkeläisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa.
21 Juudan jälkeläisten sukukunnan etäisimmät kaupungit
Edomin rajalla Etelämaassa ovat: Kabseel, Eeder,
Jaagur, **22** Kiina, Diimona, Adada, **23** Kedes, Haasor,
Jitnan, **24** Siif, Telem, Bealot, **25** Haasor-Hadatta, Kerijot-
Hesron, se on Haasor, **26** Amam, Sema, Moolada, **27**
Hasar-Gadda, Hesmon, Beet-Pelet, **28** Hasar-Suual,
Beerseba ja Bisjotja, **29** Baala, Ijjim, Esem, **30** Eltolad,
Kesil, Horma, **31** Siklag, Madmanna, Sansanna, **32**
Lebaot, Silhim, Ain ja Rimmon-kaikkiaan kaksikymmentä
yhdeksän kaupunkia kylineen. **33** Alankomaassa: Estaol,
Sora, Asna, **34** Saanoah, Een-Gannim, Tappuah,
Eenam, **35** Jarmut, Adullam, Sooko, Aseka, **36** Saaraim,
Aditaim, Gedera ja Gederotaim-neljätoista kaupunkia
kylineen; **37** Senan, Hadasa, Migdal-Gaad, **38** Dilan,
Mispe, Jokteel, **39** Laakis, Boskat, Eglon, **40** Kabbon,
Lahmas, Kitlis, **41** Gederot, Beet-Daagon, Naema ja
Makkeda-kuusitoista kaupunkia kylineen; **42** Libna, Eter,
Aasan, **43** Jiftah, Asna, Nesib, **44** Kegila, Aksib ja
Maaresa-yhdeksän kaupunkia kylineen; **45** Ekron ja sen
tytärkaupungit ja kylät; **46** koko se alue kylineen, joka
on Asdodin puolella Ekronista mereen kulkevaa rajaa;
47 Asdod ja sen tytärkaupungit ja kylät; Gassa ja sen
tytärkaupungit ja kylät Egyptin puroon asti. Ja Suuri
meri on rajana. **48** Ja vuoristossa: Saamir, Jattir, Sooko,
49 Danna, Kirjat-Sanna, se on Debir; **50** Anab, Estemo,
Aanim; **51** Goosen, Hoolon ja Giilo-yksitoista kaupunkia
kylineen; **52** Arab, Duuma, Esan, **53** Jaanum, Beet-
Tappuah, Afeka, **54** Humta, Kirjat-Arba, se on Hebron, ja
Siior-yhdeksän kaupunkia kylineen; **55** Maaon, Karmel,
Siif, Jutta, **56** Jisreel, Jokdeam ja Saanoah, **57** Kain,
Gibea, Timna-kymmenen kaupunkia kylineen; **58** Halhul,
Beet-Suur, Gedor, **59** Maarat, Beet-Anot ja Eltekon-
kuusi kaupunkia kylineen; **60** Kirjat-Baal, se on Kirjat-
Jearim, ja Rabba-kaksi kaupunkia kylineen. **61** Ja
erämaassa: Beet-Araba, Middin, Sekaka, **62** Nibsan,
Iir-Melah ja Een-Gedi-kuusi kaupunkia kylineen. **63**
Mutta jebusilaisia, jotka asuivat Jerusalemissa, eivät
Juudan jälkeläiset kyenneet karkoittamaan, ja niin
jebusilaiset jäivät asumaan Juudan jälkeläisten sekaan,
Jerusalemiin, aina tähän päivään asti.

16 Joosefilaisille määräsi arpa rajan kulkemaan
idästä päin, Jerikon Jordanista, Jerikon veteen
ja sieltä erämaahan, joka kohoaa Jerikosta vuoristoon
Beeteliä kohti. **2** Beetelistä raja jatkuu Luusiin ja kulkee
arkilaisten alueeseen, Atarotiin. **3** Sitten se laskeutuu
länteen päin jafletilaisten alueeseen, aina alisen Beet-
Hooronin alueeseen ja Geseriin asti ja päättyy mereen. **4**
Joosefilaiset, Manasse ja Efraim, saivat perintöosakseen
tämän: **5** Efraimilaisille, heidän suvuilleen, tuli seuraava
alue: heidän perintöosansa itäinen raja kulkee Aterot-
Addarista yliseen Beet-Hooroniin. **6** Sitten raja päättyy
mereen. Pohjoisessa on Mikmetat rajana. Sieltä raja
kääntyy itään päin Taanat-Siiloon ja menee sen
itäpuolitse Janohaan. **7** Janohasta se laskeutuu Atarotiin
ja Naaraan, koskettaa Jerikoa ja päättyy Jordaniin. **8**
Tappuahista raja kulkee länteen päin Kaana-puroon ja

päättyy mereen. Tämä on efraimilaisten sukukunnan,
heidän sukujensa, perintöosa, 9 ja lisäksi ne kaupungit,
jotka erotettiin efraimilaisille keskeltä manasselaisten
perintöosaa, kaikki ne kaupungit kylineen. 10 Mutta he
eivät karkoittaneet kanaanilaisia, jotka asuivat Geserissä;
niin kanaanilaiset jäivät asumaan Efraimin keskeen aina
tähän päivään asti, mutta joutuivat työveron alaisiksi.

17 Manassen sukukunta sai sekin arpaosansa, sillä
hän oli Joosefin esikoinen. Maakir, Manassen
esikoinen, Gileadin isä, sai Gileadin ja Baasanin, sillä hän
oli sotilas. 2 Muutkin manasselaiset saivat osuutensa,
suvuittain: abieserilaiset, heelekiläiset, asrielilaiset,
sekemiläiset, heeferiläiset ja semidalaiset. Nämä ovat
Manassen, Joosefin pojan, miespuoliset jälkeläiset,
suvuittain. 3 Mutta Selofhadilla, Heeferin pojalla, joka
oli Gileadin poika, joka Maakirin poika, joka Manassen
poika, ei ollut poikia, vaan ainoastaan tyttäriä; ja nämä
olivat hänen tyttäriensä nimet: Mahla, Nooga, Hogla,
Milka ja Tirsa. 4 Nämä astuivat pappi Eleasarin ja
Joosuan, Nuunin pojan, ja päämiesten eteen ja sanoivat:
"Herra käski Mooseksen antaa meille perintöosan
veljiemme keskuudessa". Silloin Joosua antoi heille
Herran käskyn mukaisesti perintöosan heidän isänsä
veljien keskuudessa. 5 Niin tuli Manasselle, paitsi
Gileadin maata ja Baasania tuolla puolella Jordanin,
kymmenen osaa, 6 koska Manassen tyttäret saivat
perintöosan hänen poikiensa keskuudessa; mutta
Gileadin maa joutui Manassen muille jälkeläisille. 7
Manassen raja kulkee Asserista Mikmetatiin, joka on
Sikemin itäpuolella; sitten raja menee oikealle Een-
Tappuahin asukkaiden tienoille. 8 Tappuahin maa
joutui Manasselle, mutta Tappuah, Manassen rajalla,
efraimilaisille. 9 Sitten raja laskeutuu Kaana-puroon,
puron eteläpuolelle; mutta siellä, Manassen kaupunkien
keskellä, olevat kaupungit joutuivat Efraimille. Sitten
Manassen raja kulkee puron pohjoispuolelle ja päättyy
mereen. 10 Eteläpuolella oleva maa joutui Efraimille,
mutta pohjoispuolella oleva maa joutui Manasselle,
ja meri on sen rajana. Ja pohjoisessa sen raja
koskettaa Asseria ja idässä Isaskaria. 11 Isaskarista
ja Asserista joutui Manasselle Beet-Sean ja sen
tytärkaupungit, Jibleam ja sen tytärkaupungit, Doorin
asukkaat ja sen tytärkaupungit, Een-Doorin asukkaat
ja sen tytärkaupungit, Taanakin asukkaat ja sen
tytärkaupungit, Megiddon asukkaat ja sen tytärkaupungit,
kolme kukkulaa. 12 Mutta manasselaiset eivät
kyenneet ottamaan haltuunsa näitä kaupunkeja, vaan
kanaanilaisten onnistui jäädä asumaan siihen maahan.
13 Kun israelilaiset sitten voimistuivat, saattoivat he
kanaanilaiset työveron alaisiksi, mutta eivät karkoittaneet
heitä. 14 Joosefilaiset puhuivat Joosualle sanoen: "Miksi
sinä olet antanut minulle perintöosaksi vain yhden
arvan ja yhden osan, vaikka minä olen lukuisa kansa,
kun Herra aina tähän asti on minua siunannut?" 15
Silloin Joosua sanoi heille: "Jos sinä olet niin lukuisa
kansa, niin mene metsäseutuun ja raivaa itsellesi maata
sieltä, perissiläisten ja refalaisten maasta, kun kerran
Efraimin vuoristo on sinulle liian ahdas". 16 Mutta
joosefilaiset vastasivat: "Ei vuoristo riitä meille; ja kaikilla
kanaanilaisilla, jotka asuvat tasangoilla, on raudoitettuja
sotavaunuja, sekä niillä, jotka asuvat Beet-Seanissa ja
sen tytärkaupungeissa, että niillä, jotka asuvat Jisreelin
tasangolla". 17 Silloin Joosua sanoi Joosefin heimolle,
Efraimille ja Manasselle, näin: "Sinä olet lukuisa kansa
ja sinun voimasi on suuri; sinua ei ole jätettävä yhdelle
ainoalle arpaosalle, 18 vaan vuoristo on tuleva sinun
omaksesi. Koska se on metsäseutua, on sinun raivattava
se, ja sen laitapuoletkin tulevat sinun omiksesi. Sillä
sinun on karkoitettava kanaanilaiset, vaikka heillä on
raudoitettuja sotavaunuja ja vaikka he ovat voimakkaat."

18 Ja kaikki israelilaisten seurakunta kokoontui
Siiloon, ja he pystyttivät sinne ilmestysmajan,
sittenkuin maa oli tullut heille alamaiseksi. 2 Mutta
vielä oli israelilaisista jäljellä seitsemän sukukuntaa,
joiden perintöosa oli jakamatta. 3 Niin Joosua sanoi
israelilaisille: "Kuinka kauan hidastelette ettekä mene
ottamaan omaksenne maata, jonka Herra, teidän isienne
Jumala, on teille antanut? 4 Tuokaa tänne jokaisesta
sukukunnasta kolme miestä, niin minä lähetän heidät
menemään ja kiertelemään maata ja panemaan sen
kirjaan heidän perintöosiaan silmällä pitäen; ja tulkoot
he sitten takaisin minun luokseni. 5 He jakakoot maan
seitsemään osaan. Juuda pysyköön alueellaan etelässä,
ja Joosefin heimo pysyköön alueellaan pohjoisessa.
6 Pankaa maa, ne seitsemän osaa, kirjaan ja tuokaa
kirja tänne minulle, niin minä heitän teidän puolestanne
arpaa täällä Herran, meidän Jumalamme, edessä. 7
Sillä leeviläisillä ei ole osuutta teidän keskuudessanne,
vaan Herran pappeus on heidän perintöosansa; ja Gaad
ja Ruuben ja toinen puoli Manassen sukukuntaa saivat
tuolta puolelta Jordanin, idän puolelta, perintöosansa,
jonka Herran palvelija Mooses heille antoi." 8 Niin
miehet nousivat ja lähtivät; ja Joosua käski lähtevien
panna kirjaan maan, sanoen: "Menkää ja kierrelkää maa
ja pankaa se kirjaan ja palatkaa sitten minun luokseni,
niin minä heitän teidän puolestanne arpaa täällä Herran
edessä Siilossa". 9 Ja miehet lähtivät, kulkivat kautta
maan ja panivat sen kirjaan kaupunki kaupungilta,
seitsemänä osana, ja tulivat takaisin Joosuan luo Siilon
leiriin. 10 Ja Joosua heitti heidän puolestaan arpaa
Siilossa Herran edessä, ja Joosua jakoi siellä maan
israelilaisille, heidän osastojensa mukaan. 11 Ja arpa
nousi benjaminilaisten sukukunnalle, heidän suvuilleen;
ja heidän arvalla saamansa alue oli Juudan jälkeläisten
ja joosefilaisten välillä. 12 Heidän pohjoinen rajansa

lähtee Jordanista, ja raja nousee Jerikon pohjoispuolella
olevalle kukkulalle ja nousee vuoristoon, länteen päin,
ja päättyy Beet-Aavenin erämaahan. **13** Sieltä raja
kulkee Luusiin, Luusin eteläpuolella olevaan kukkulaan,
se on Beeteliin; sitten raja laskeutuu Aterot-Addariin
vuoren yli, joka on alisen Beet-Hooronin eteläpuolella.
14 Sitten raja kaartuu ja kääntyy läntisenä rajana
etelään päin siitä vuoresta, joka on vastapäätä Beet-
Hooronia, sen eteläpuolella, ja päättyy Kirjat-Baaliin,
se on Kirjat-Jearimiin, Juudan jälkeläisten kaupunkiin.
Tämä on läntinen raja. **15** Mutta eteläinen raja lähtee
Kirjat-Jearimin laidasta, lännen puolelta, ja jatkuu
Neftoahin veden lähteelle. **16** Sitten raja laskeutuu
sen vuoren päähän, joka on vastapäätä Ben-Hinnomin
laaksoa, Refaimin tasangon pohjoisessa laidassa; sieltä
se laskeutuu Hinnomin laaksoon Jebusilaiskukkulan
eteläpuolitse ja edelleen Roogelin lähteelle. **17** Sitten se
kaartuu pohjoiseen päin ja jatkuu Een-Semekseen ja
edelleen kivitarhoille, jotka ovat vastapäätä Adummimin
solaa, ja laskeutuu Boohanin, Ruubenin pojan, kiveen.
18 Edelleen se kulkee Aromaahan päin olevan kukkulan
pohjoispuolitse ja laskeutuu Aromaalle. **19** Sitten raja
kulkee Beet-Hoglan kukkulan pohjoispuolitse, ja raja
päättyy Suolameren pohjoiseen pohjukkaan, Jordanin
eteläpäähän. Tämä on eteläinen raja. **20** Mutta idän
puolella on Jordan rajana. Tämä on benjaminilaisten,
heidän sukujensa, perintöosa rajoineen yltympäri. **21**
Ja benjaminilaisten sukukunnan, heidän sukujensa,
kaupungit ovat: Jeriko, Beet-Hogla, Eemek-Kesis, **22**
Beet-Araba, Semaraim, Beetel, **23** Avvim, Paara, Ofra,
24 Kefar-Ammoni, Ofni ja Geba-kaksitoista kaupunkia
kylineen; **25** Gibeon, Raama, Beerot, **26** Mispe, Kefira,
Moosa, **27** Rekem, Jirpeel, Tarala, **28** Seela, Elef, Jebus,
se on Jerusalem, Gibeat ja Kirjat-neljätoista kaupunkia
kylineen. Tämä on benjaminilaisten, heidän sukujensa,
perintöosa.

19 Toinen arpa tuli Simeonille, simeonilaisten
sukukunnalle, heidän suvuillensa; ja heidän
perintöosansa tuli olemaan keskellä Juudan jälkeläisten
perintöosaa. **2** Heidän perintöosakseen tuli: Beerseba,
Seba, Moolada, **3** Hasar-Suual, Baala, Esem, **4** Eltolad,
Betul, Horma, **5** Siklag, Beet-Markabot, Hasar-Suusa,
6 Beet-Lebaot ja Saaruhen-kolmetoista kaupunkia
kylineen; **7** Ain, Rimmon, Eeter ja Aasan-neljä kaupunkia
kylineen; **8** sitten kaikki ne kylät, jotka ovat näiden
kaupunkien ympärillä, aina Baalat-Beeriin, Etelämaan
Raamaan, saakka. Tämä on simeonilaisten sukukunnan,
heidän sukujensa, perintöosa. **9** Juudan jälkeläisten
osasta saivat simeonilaiset perintöosansa, sillä Juudan
jälkeläisille oli heidän osuutensa liian suuri; niin
simeonilaiset saivat perintöosansa heidän perintöosansa
keskeltä. **10** Kolmas arpa nousi sebulonilaisille, heidän
suvuillensa, ja heidän perintöosansa alue tuli ulottumaan
Saaridiin saakka. **11** Länteen päin nousee heidän rajansa
Maralaan, koskettaa Dabbesetia ja sitä puroa, joka on
Jokneamin itäpuolella. **12** Itään päin, auringonnousuun
päin, kääntyy raja Saaridista Kislot-Taaborin alueelle ja
jatkuu Daberatiin ja nousee Jaafiaan. **13** Sieltä se kulkee
itään päin, auringonnousuun päin, Gat-Heeferiin ja Eet-
Kasiniin ja jatkuu Rimmoniin, joka ulottuu Neegaan.
14 Sitten raja kääntyy sen pohjoispuolitse Hannatoniin
ja päättyy Jiftah-Eelin laaksoon. **15** Kattat, Nahalal,
Simron, Jidala ja Beetlehem-kaksitoista kaupunkia
kylineen. **16** Tämä on sebulonilaisten, heidän sukujensa,
perintöosa, nämä kaupungit kylineen. **17** Neljäs arpa
tuli Isaskarille, isaskarilaisille, heidän suvuilleen. **18** Ja
heidän alueellaan tuli olemaan Jisreel, Kesullot, Suunem,
19 Hafaraim, Siion, Anaharat, **20** Rabbit, Kisjon, Ebes,
21 Remet, Een-Gannim, Een-Hadda ja Beet-Passes; **22**
ja raja koskettaa Taaboria, Sahasimia, Beet-Semestä, ja
heidän rajansa päättyy Jordaniin-kuusitoista kaupunkia
kylineen. **23** Tämä on isaskarilaisten sukukunnan, heidän
sukujensa, perintöosa, kaupungit kylineen. **24** Viides
arpa tuli asserilaisten sukukunnalle, heidän suvuillensa.
25 Ja heidän alueellaan tuli olemaan Helkat, Hali, Beten
ja Aksaf, **26** Alammelek, Amad ja Misal; ja lännessä raja
koskettaa Karmelia ja Siihor-Libnatia, **27** kääntyy sitten
auringonnousuun päin Beet-Daagoniin ja koskettaa
Sebulonia ja Jiftah-Eelin laaksoa pohjoisessa, Beet-
Eemekiä ja Negieliä ja jatkuu Kaabulin pohjoispuolitse **28**
Ebroniin, Rehobiin, Hammoniin ja Kaanaan, aina suureen
Siidoniin saakka. **29** Sitten raja kääntyy Raamaan ja
menee Tyyron varustettuun kaupunkiin saakka; sitten
raja kääntyy Hoosaan ja päättyy mereen, Heebelistä
Aksibiin. **30** Umma, Afek ja Rehob-kaksikymmentä
kaksi kaupunkia kylineen. **31** Tämä on asserilaisten
sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa, nämä
kaupungit kylineen. **32** Kuudes arpa tuli naftalilaisille,
naftalilaisten suvuille. **33** Ja heidän rajansa tuli kulkemaan
Heelefistä, Saanannimin tammesta, Adami-Nekebin ja
Jabneelin kautta Lakkumiin asti ja päättyy Jordaniin.
34 Ja raja kääntyy länteen päin Asnot-Taaboriin ja
jatkuu sieltä Hukkokiin ja koskettaa etelässä Sebulonia,
lännessä Asseria ja idässä Juudaa Jordanin luona. **35**
Varustettuja kaupunkeja ovat: Siddim, Seer, Hammat,
Rakkat, Kinneret, **36** Adama, Raama, Haasor, **37** Kedes,
Edrei, Een-Haasor, **38** Jireon, Migdal-Eel, Horem,
Beet-Anat ja Beet-Semes-yhdeksäntoista kaupunkia
kylineen. **39** Tämä on naftalilaisten sukukunnan, heidän
sukujensa, perintöosa, kaupungit kylineen. **40** Seitsemäs
arpa tuli daanilaisten sukukunnalle, heidän suvuilleen.
41 Heidän perintöosansa alueella tuli olemaan Sora,
Estaol, Iir-Semes, **42** Saalabbin, Aijalon, Jitla, **43**
Eelon, Timna, Ekron, **44** Elteke, Gibbeton, Baalat,
45 Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon, **46** Mee-Jarkon

ja Rakkon, ynnä Jaafoon päin oleva alue. **47** Mutta
daanilaisten alue joutui heiltä pois. Niin daanilaiset
lähtivät ja taistelivat Lesemiä vastaan ja valloittivat sen
ja surmasivat miekan terällä sen asukkaat ja ottivat sen
omaksensa ja asettuivat sinne. Ja he antoivat Lesemille
nimen Daan, isänsä Daanin mukaan. **48** Tämä on
daanilaisten sukukunnan, heidän sukujensa, perintöosa,
nämä kaupungit kylineen. **49** Kun israelilaiset olivat
saaneet jaetuksi maan sen rajoja myöten, antoivat he
Joosualle, Nuunin pojalle, perintöosan keskuudessaan.
50 Herran käskyn mukaisesti he antoivat hänelle sen
kaupungin, jota hän pyysi, Timnat-Serahin Efraimin
vuoristossa. Ja hän rakensi uudestaan kaupungin ja
asettui sinne. **51** Nämä ovat ne perintöosat, jotka
pappi Eleasar ja Joosua, Nuunin poika, ja israelilaisten
sukukuntien perhekunta-päämiehet jakoivat arvalla
Siilossa Herran edessä, ilmestysmajan ovella. Niin he
lopettivat maan jakamisen.

20 Silloin Herra puhui Joosualle sanoen: **2** "Puhu
israelilaisille ja sano: Määrätkää itsellenne
ne turvakaupungit, joista minä olen puhunut teille
Mooseksen kautta, **3** että niihin voisi paeta tappaja, joka
tapaturmaisesti, tahtomattaan, on jonkun surmannut;
ja olkoot ne teillä turvapaikkoina verenkostajalta. **4**
Ja kun joku pakenee johonkin näistä kaupungeista,
pysähtyköön hän kaupungin portin ovelle ja kertokoon
asiansa sen kaupungin vanhimmille; he korjatkoot hänet
luoksensa kaupunkiin ja antakoot hänelle paikan, jossa
hän saa asua heidän luonansa. **5** Ja jos verenkostaja
ajaa häntä takaa, älköötkö he luovuttako tappajaa hänen
käsiinsä, koska hän tahtomattaan tappoi lähimmäisensä,
häntä ennestään vihaamatta. **6** Ja asukoon hän siinä
kaupungissa, kunnes on ollut kansan tuomittavana, ja
silloisen ylimmäisen papin kuolemaan saakka; sitten
tappaja tulkoon taas takaisin omaan kaupunkiinsa ja
kotiinsa, kaupunkiin, josta oli paennut." **7** Niin he
pyhittivät sitä varten Kedeksen Galileasta, Naftalin
vuoristosta, Sikemin Efraimin vuoristosta ja Kirjat-
Arban, se on Hebronin, Juudan vuoristosta. **8** Ja
tuolta puolelta Jerikon Jordanin, idän puolelta, he
määräsivät Ruubenin sukukunnasta Beserin erämaasta,
ylätasangolta, ja Gaadin sukukunnasta Raamotin,
Gileadista, ja Manassen sukukunnasta Goolanin,
Baasanista. **9** Nämä ovat ne kaupungit, jotka asetettiin
kaikille israelilaisille ja heidän keskuudessaan asuville
muukalaisille sitä varten, että niihin voisi paeta jokainen,
joka tapaturmaisesti oli jonkun surmannut, eikä hänen
tarvitsisi kuolla verenkostajan käden kautta, ennenkuin
oli ollut kansan tuomittavana.

21 Leeviläisten perhekunta-päämiehet astuivat pappi
Eleasarin ja Joosuan, Nuunin pojan, eteen ja
israelilaisten sukukuntien perhekunta-päämiesten eteen
2 ja puhuivat heille Siilossa Kanaanin maassa, sanoen:
"Herra käski Mooseksen kautta antaa meille kaupunkeja
asuaksemme ja niiden laidunmaat karjaamme varten".
3 Niin israelilaiset antoivat leeviläisille perintöosastaan
Herran käskyn mukaan nämä kaupungit laidunmaineen:
4 Arpa tuli kehatilaisten suvuille niin, että leeviläisistä
pappi Aaronin jälkeläiset saivat arvalla Juudan
sukukunnalta, Simeonin sukukunnalta ja Benjaminin
sukukunnalta kolmetoista kaupunkia. **5** Mutta muut
kehatilaiset saivat arvalla Efraimin sukukunnan suvuilta,
Daanin sukukunnalta ja toiselta puolelta Manassen
sukukuntaa kymmenen kaupunkia. **6** Geersonilaiset
saivat arvalla Isaskarin sukukunnan suvuilta, Asserin
sukukunnalta ja Naftalin sukukunnalta, sekä toiselta
puolelta Manassen sukukuntaa Baasanista, kolmetoista
kaupunkia. **7** Merarilaiset, heidän sukunsa, saivat
Ruubenin sukukunnalta, Gaadin sukukunnalta ja
Sebulonin sukukunnalta kaksitoista kaupunkia. **8**
Israelilaiset antoivat arvalla leeviläisille nämä kaupungit
laidunmaineen, niinkuin Herra oli Mooseksen kautta
käskenyt. **9** Juudan jälkeläisten sukukunnasta
ja simeonilaisten sukukunnasta annettiin nämä
nimeltä mainitut kaupungit: **10** Leevin jälkeläisiin,
kehatilaisten sukuihin, kuuluville Aaronin jälkeläisille,
sillä heille tuli arpa ensin, **11** annettiin Kirjat-Arba,
anakilaisten kantaisän Arban kaupunki, se on Hebron,
Juudan vuoristosta, ympärillä olevine laidunmaineen.
12 Mutta kaupungin peltomaat kylineen annettiin
Kaalebille, Jefunnen pojalle, perintömaaksi. **13** Pappi
Aaronin jälkeläisille annettiin tappajan turvakaupunki
Hebron laidunmaineen, Libna laidunmaineen, **14**
Jattir laidunmaineen, Estemoa laidunmaineen, **15**
Hoolon laidunmaineen, Debir laidunmaineen, **16**
Ain laidunmaineen, Jutta laidunmaineen ja Beet-
Semes laidunmaineen-yhdeksän kaupunkia näistä
kahdesta sukukunnasta; **17** ja Benjaminin sukukunnasta
Gibeon laidunmaineen, Geba laidunmaineen, **18**
Anatot laidunmaineen ja Almon laidunmaineen-
neljä kaupunkia. **19** Aaronin jälkeläisten, pappien,
kaupunkeja oli kaikkiaan kolmetoista kaupunkia
laidunmaineen. **20** Muut leeviläisiin kuuluvat kehatilaisten
suvut, muut kehatilaiset, saivat arvalla Efraimin
sukukunnalta seuraavat kaupungit: **21** heille annettiin
tappajan turvakaupunki Sikem laidunmaineen Efraimin
vuoristosta, Geser laidunmaineen, **22** Kibsaim
laidunmaineen, Beet-Hooron laidunmaineen-neljä
kaupunkia; **23** ja Daanin sukukunnasta Elteke
laidunmaineen, Gibbeton laidunmaineen, **24** Aijalon
laidunmaineen ja Gat-Rimmon laidunmaineen-neljä
kaupunkia, **25** ja toisesta puolesta Manassen sukukuntaa
Taanak laidunmaineen ja Gat-Rimmon laidunmaineen-
kaksi kaupunkia. **26** Näiden muiden kehatilaisten sukujen
kaupunkeja laidunmaineen oli kaikkiaan kymmenen.

27 Leeviläisten sukuihin kuuluvat geersonilaiset saivat
toiselta puolelta Manassen sukukuntaa tappajan
turvakaupungin Goolanin laidunmaineen Baasanista
ja Beesteran laidunmaineen-kaksi kaupunkia; 28
ja Isaskarin sukukunnalta Kisjonin laidunmaineen,
Daberatin laidunmaineen, 29 Jarmutin laidunmaineen
ja Een-Gannimin laidunmaineen-neljä kaupunkia;
30 ja Asserin sukukunnalta Misalin laidunmaineen,
Abdonin laidunmaineen, 31 Helkatin laidunmaineen
ja Rehobin laidunmaineen-neljä kaupunkia; 32
ja Naftalin sukukunnalta tappajan turvakaupungin
Kedeksen laidunmaineen Galileasta, Hammot-Doorin
laidunmaineen ja Kartanin laidunmaineen-kolme
kaupunkia. 33 Geersonilaisten, heidän sukujensa,
kaupunkeja oli kaikkiaan kolmetoista kaupunkia
laidunmaineen. 34 Muut leeviläisiin kuuluvat
merarilaisten suvut saivat Sebulonin sukukunnalta
Jokneamin laidunmaineen, Kartan laidunmaineen,
35 Dimnan laidunmaineen, Nahalalin laidunmaineen-
neljä kaupunkia; 36 ja Ruubenin sukukunnalta
Beserin laidunmaineen, Jahaan laidunmaineen, 37
Kedemotin laidunmaineen ja Meefaatin laidunmaineen-
neljä kaupunkia; 38 ja Gaadin sukukunnalta tappajan
turvakaupungin Raamotin laidunmaineen Gileadista ja
Mahanaimin laidunmaineen, 39 Hesbonin laidunmaineen
ja Jaeserin laidunmaineen-yhteensä neljä kaupunkia. 40
Niitä kaupunkeja, jotka nämä muut leeviläisten sukuihin
kuuluvat merarilaiset, heidän sukunsa, saivat arvalla,
oli kaikkiaan kaksitoista kaupunkia. 41 Kaikkiaan oli
leeviläisten kaupunkeja israelilaisten perintömaassa
neljäkymmentä kahdeksan kaupunkia laidunmaineen.
42 Näihin kaupunkeihin kuului kuhunkin itse kaupunki ja
sen ympärillä olevat laidunmaat; sellaisia olivat kaikki
nämä kaupungit. 43 Niin Herra antoi Israelille koko sen
maan, jonka hän oli vannonut antavansa heidän isilleen;
ja he ottivat sen omaksensa ja asettuivat siihen. 44
Ja Herra soi heidän päästä rauhaan kaikkialla, aivan
niinkuin hän valalla vannoen oli luvannut heidän isillensä;
eikä yksikään heidän vihollisistaan kestänyt heidän
edessään, vaan kaikki heidän vihollisensa Herra antoi
heidän käsiinsä. 45 Ei jäänyt täyttämättä ainoakaan
kaikista niistä lupauksista, jotka Herra oli antanut Israelin
heimolle, vaan kaikki toteutui.

22 Sitten Joosua kutsui ruubenilaiset, gaadilaiset ja
toisen puolen Manassen sukukuntaa 2 ja sanoi
heille: "Te olette noudattaneet kaikkea, mitä Herran
palvelija Mooses on käskenyt teidän noudattaa, ja olette
kuulleet minua kaikessa, mitä minä olen käskenyt teidän
tehdä. 3 Te ette ole hyljänneet veljiänne koko tämän
pitkän ajan kuluessa aina tähän päivään asti, ja te
olette noudattaneet, mitä Herra, teidän Jumalanne,
on käskenyt noudattaa. 4 Ja nyt on Herra, teidän
Jumalanne, suonut teidän veljienne päästä rauhaan,
niinkuin hän heille puhui; kääntykää siis takaisin ja
menkää majoillenne, siihen perintömaahanne, jonka
Herran palvelija Mooses antoi teille tuolta puolelta
Jordanin. 5 Noudattakaa vain tarkoin niitä käskyjä ja sitä
lakia, jotka Herran palvelija Mooses on teille antanut,
rakastakaa Herraa, teidän Jumalaanne, vaeltakaa
aina hänen teitänsä, noudattakaa hänen käskyjänsä,
riippukaa hänessä kiinni ja palvelkaa häntä kaikesta
sydämestänne ja kaikesta sielustanne." 6 Niin Joosua
siunasi heidät ja päästi heidät menemään, ja he menivät
majoillensa. 7 Toiselle puolelle Manassen sukukuntaa
Mooses oli antanut maata Baasanista, ja toiselle puolelle
Joosua oli antanut maata länsipuolelta Jordanin, heille
samoin kuin heidän veljilleen. Ja kun Joosua päästi
heidät menemään majoillensa ja siunasi heidät, 8
sanoi hän heille näin: "Kun te palaatte majoillenne,
mukananne suuret rikkaudet ja suuri karjan paljous,
suuri hopean, kullan, vasken, raudan ja vaatteiden
paljous, jakakaa veljienne kanssa vihollisiltanne saatu
saalis." 9 Niin ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli
Manassen sukukuntaa palasivat takaisin ja lähtivät pois
israelilaisten luota Siilosta, joka on Kanaanin maassa,
mennäkseen Gileadin maahan, perintömaahansa, johon
he olivat asettuneet sen käskyn mukaan, jonka Herra
oli Mooseksen kautta antanut. 10 Kun ruubenilaiset,
gaadilaiset ja toinen puoli Manassen sukukuntaa tulivat
Jordanin kivitarhoille, jotka ovat Kanaanin maan puolella,
rakensivat he sinne Jordanin partaalle alttarin, valtavan
alttarin. 11 Niin israelilaiset kuulivat sanottavan: "Katso,
ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen
sukukuntaa ovat rakentaneet alttarin, päin Kanaanin
maata, Jordanin kivitarhojen luo, israelilaisten puolelle".
12 Kun israelilaiset sen kuulivat, kokoontui kaikki
israelilaisten seurakunta Siiloon, lähteäkseen sotaan
heitä vastaan. 13 Ja israelilaiset lähettivät ruubenilaisten
ja gaadilaisten luo ja Manassen sukukunnan toisen
puolen luo Gileadin maahan pappi Piinehaan, Eleasarin
pojan, 14 ja hänen kanssaan kymmenen ruhtinasta,
yhden ruhtinaan kustakin perhekunnasta, kaikista Israelin
sukukunnista; kukin heistä oli perhekunta-päämies
Israelin heimojen joukossa. 15 Ja he tulivat ruubenilaisten
ja gaadilaisten luo ja Manassen sukukunnan toisen
puolen luo Gileadin maahan, puhuivat heille ja sanoivat:
16 "Näin sanoo koko Herran seurakunta: Kuinka te
menettelette näin uskottomasti Israelin Jumalaa kohtaan,
että nyt käännytte pois Herrasta rakentamalla itsellenne
alttarin ja niin nyt kapinoitte Herraa vastaan? 17 Eikö
meille jo riitä Peorin vuoksi tehty rikos, josta emme
ole päässeet puhdistumaan vielä tänäkään päivänä ja
josta rangaistus kohtasi Herran seurakuntaa? 18 Ja
kuitenkin te nytkin käännytte pois Herrasta! Kun te tänä
päivänä kapinoitte Herraa vastaan, niin hän huomenna

vihastuu koko Israelin seurakuntaan. 19 Mutta jos
teidän perintömaanne on saastainen, niin tulkaa Herran
perintömaahan, jossa on Herran asumus, ja asettukaa
meidän keskellemme. Älkää kapinoiko Herraa vastaan
älkääkä kapinoiko meitä vastaan rakentamalla itsellenne
alttaria, toista kuin Herran, meidän Jumalamme, alttari.
20 Eikö silloin, kun Aakan, Serahin poika, oli ollut uskoton
ja anastanut itselleen sitä, mikä oli vihitty tuhon omaksi,
viha kohdannut koko Israelin seurakuntaa, vaikka hän
olikin vain yksi mies? Eikö hänen täytynyt hukkua
rikoksensa tähden?" 21 Silloin ruubenilaiset, gaadilaiset
ja toinen puoli Manassen sukukuntaa vastasivat ja
puhuivat Israelin heimojen päämiehille: 22 "Jumala,
Herra Jumala, Jumala, Herra Jumala, hän tietää sen,
ja Israel myöskin tietäköön sen: jos me olemme
kapinamielessä tai uskottomuudesta Herraa kohtaan-
älä meitä silloin tänä päivänä auta- 23 rakentaneet
alttarin kääntyäksemme pois Herrasta, uhrataksemme
sen päällä polttouhria ja ruokauhria tai toimittaaksemme
sen päällä yhteysuhreja, niin kostakoon Herra itse sen.
24 Totisesti, me olemme tehneet sen vain yhdestä
huolestuneina, siitä, että teidän lapsenne vastaisuudessa
voivat sanoa meidän lapsillemme näin: 'Mitä teillä
on tekemistä Herran, Israelin Jumalan, kanssa? 25
Onhan Herra pannut Jordanin välirajaksi meille ja
teille, te ruubenilaiset ja gaadilaiset; teillä ei ole mitään
osuutta Herraan.' Ja niin teidän lapsenne voivat saada
aikaan, että meidän lapsemme lakkaavat pelkäämästä
Herraa. 26 Sentähden me sanoimme: Tehkäämme
itsellemme alttari, rakentakaamme se, ei polttouhria
eikä teurasuhria varten, 27 vaan olemaan meidän ja
teidän sekä myös meidän jälkeläistemme välillä meidän
jälkeemme todistajana siitä, että me tahdomme toimittaa
Herran palvelusta hänen edessänsä, polttouhreja,
teurasuhreja ja yhteysuhreja, etteivät teidän lapsenne
vastaisuudessa sanoisi meidän lapsillemme: 'Teillä ei
ole mitään osuutta Herraan'. 28 Ja me ajattelimme:
Jos he vastaisuudessa sanovat näin meille ja meidän
jälkeläisillemme, niin me voimme vastata: 'Katsokaa
Herran alttarin kuvaa, jonka meidän esi-isämme ovat
tehneet, ei polttouhria eikä teurasuhria varten, vaan
olemaan todistajana meidän välillämme ja teidän'. 29
Pois se, että me kapinoisimme Herraa vastaan ja
kääntyisimme tänä päivänä pois Herrasta rakentamalla
alttarin polttouhria, ruokauhria ja teurasuhria varten,
toisen kuin Herran, meidän Jumalamme, alttari, joka on
hänen asumuksensa edessä!" 30 Kun pappi Piinehas ja
kansan ruhtinaat, Israelin heimojen päämiehet, jotka
olivat hänen kanssaan, kuulivat, mitä ruubenilaiset,
gaadilaiset ja manasselaiset puhuivat, oli se heille
mieleen. 31 Ja pappi Piinehas, Eleasarin poika, sanoi
ruubenilaisille, gaadilaisille ja manasselaisille: "Nyt me
tiedämme, että Herra on meidän keskellämme, koska ette
olekaan menetelleet uskottomasti Herraa kohtaan; näin
te pelastitte israelilaiset joutumasta Herran käsiin". 32
Sen jälkeen pappi Piinehas, Eleasarin poika, ja ruhtinaat
palasivat Gileadin maasta, ruubenilaisten ja gaadilaisten
luota, takaisin Kanaanin maahan israelilaisten luo ja
antoivat heille nämä tiedot. 33 Ja ne olivat israelilaisille
mieleen, ja israelilaiset ylistivät Jumalaa; eivätkä he
enää ajatelleet lähteä sotaan heitä vastaan, hävittämään
sitä maata, jossa ruubenilaiset ja gaadilaiset asuivat. 34
Ja ruubenilaiset ja gaadilaiset antoivat alttarille nimen,
sanoen: "Se on todistaja meidän välillämme siitä, että
Herra on Jumala".

23 Pitkän ajan kuluttua, sitten kuin Herra oli suonut
Israelin päästä rauhaan kaikilta sen ympärillä
asuvilta vihollisilta, ja kun Joosua oli käynyt vanhaksi
ja iäkkääksi, 2 kutsui Joosua kaiken Israelin, sen
vanhimmat, päämiehet, tuomarit ja päällysmiehet ja sanoi
heille: "Minä olen käynyt vanhaksi ja iäkkääksi. 3 Ja te
olette itse nähneet kaiken, mitä Herra, teidän Jumalanne,
on tehnyt kaikille näille kansoille, jotka hän on karkoittanut
teidän tieltänne; sillä Herra, teidän Jumalanne, on itse
sotinut teidän puolestanne. 4 Katsokaa, minä olen
arponut teille, teidän sukukunnillenne, perintöosaksi
nämä kansat, jotka vielä ovat jäljellä, ja kaikki kansat,
jotka minä hävitin Jordanista Suureen mereen asti,
auringonlaskuun päin. 5 Ja Herra, teidän Jumalanne,
työntää itse ne pois teidän edestänne ja karkoittaa ne
teidän tieltänne, niin että te otatte omaksenne heidän
maansa, niinkuin Herra, teidän Jumalanne, on teille
puhunut. 6 Olkaa siis aivan lujat ja noudattakaa tarkoin
kaikkea, mitä Mooseksen lain kirjaan on kirjoitettu,
poikkeamatta siitä oikealle tai vasemmalle, 7 niin ettette
yhdy näihin teidän keskuuteenne jääneisiin kansoihin,
ette mainitse heidän jumaliensa nimiä ettekä vanno
niiden nimeen, ette palvele niitä ettekä kumarra niitä,
8 vaan että riiputte kiinni Herrassa, Jumalassanne,
niinkuin olette tehneet aina tähän päivään asti. 9
Sentähden Herra on karkoittanut teidän tieltänne suuret
ja mahtavat kansat, eikä ainoakaan ole kestänyt teidän
edessänne aina tähän päivään asti. 10 Yksi ainoa mies
teistä ajoi pakoon tuhat, sillä Herra, teidän Jumalanne,
soti itse teidän puolestanne, niinkuin hän on teille
puhunut. 11 Ottakaa siis henkenne tähden tarkka vaari
siitä, että rakastatte Herraa, teidän Jumalaanne. 12
Sillä jos te käännytte hänestä pois ja liitytte näiden
teidän keskuuteenne jääneiden kansojen tähteisiin ja
lankoudutte heidän kanssansa ja yhdytte heihin ja he
teihin, 13 niin tietäkää, ettei Herra, teidän Jumalanne,
enää karkoita näitä kansoja teidän tieltänne, vaan ne
tulevat teille paulaksi ja ansaksi, kylkienne ruoskaksi
ja okaiksi silmiinne, kunnes te häviätte tästä hyvästä
maasta, jonka Herra, teidän Jumalanne, on teille antanut.
14 Katso, minä menen nyt kaiken maailman tietä.

Koko sydämenne ja koko sielunne tietäköön, ettei
ainoakaan kaikista niistä teitä koskevista lupauksista,
jotka Herra, teidän Jumalanne, on antanut, ole jäänyt
täyttämättä; kaikki ovat toteutuneet teille, ei ainoakaan
niistä ole jäänyt täyttämättä. 15 Ja niinkuin kaikki teitä
koskevat lupaukset, jotka Herra, teidän Jumalanne,
on antanut, ovat toteutuneet teille, niin Herra myöskin
antaa kaikkien uhkauksiensa toteutua teille, kunnes hän
on hävittänyt teidät tästä hyvästä maasta, jonka Herra,
teidän Jumalanne, on teille antanut: 16 jos te rikotte
Herran, teidän Jumalanne, liiton, jonka hän on teille
säätänyt, ja menette ja palvelette muita jumalia ja niitä
kumarratte, niin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja te
häviätte pian siitä hyvästä maasta, jonka hän on teille
antanut."

24 Sitten Joosua kokosi kaikki Israelin sukukunnat
Sikemiin ja kutsui Israelin vanhimmat, sen
päämiehet, tuomarit ja päällysmiehet, ja he asettuivat
Jumalan eteen. 2 Ja Joosua sanoi koko kansalle:
"Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Tuolla puolella
Eufrat-virran asuivat muinoin teidän isänne, myös Terah,
Aabrahamin ja Naahorin isä, ja he palvelivat muita
jumalia. 3 Mutta minä otin teidän isänne Aabrahamin
tuolta puolelta virran ja kuljetin häntä kautta koko
Kanaanin maan ja tein hänen jälkeläisensä lukuisiksi
ja annoin hänelle Iisakin. 4 Ja Iisakille minä annoin
Jaakobin ja Eesaun. Ja Eesaulle minä annoin Seirin
vuoriston omaksi, mutta Jaakob ja hänen poikansa
menivät Egyptiin. 5 Sitten minä lähetin Mooseksen ja
Aaronin ja rankaisin Egyptiä sillä, mitä minä siellä tein,
ja sen jälkeen minä vein teidät sieltä pois. 6 Ja kun minä
vein teidän isänne pois Egyptistä ja te olitte saapuneet
meren rannalle, ajoivat egyptiläiset teidän isänne takaa
sotavaunuilla ja ratsumiehillä Kaislamereen saakka. 7
Niin he huusivat Herraa, ja hän pani pimeyden teidän ja
egyptiläisten välille ja antoi meren tulla heidän ylitsensä,
ja se peitti heidät; omin silmin te näitte, mitä minä tein
egyptiläisille. Kun te sitten olitte asuneet kauan aikaa
erämaassa, 8 toin minä teidät amorilaisten maahan,
jotka asuivat tuolla puolella Jordanin, ja he taistelivat
teitä vastaan; mutta minä annoin heidät teidän käsiinne,
ja te otitte omaksenne heidän maansa, ja minä tuhosin
heidät teidän tieltänne. 9 Silloin nousi Baalak, Sipporin
poika, Mooabin kuningas ja taisteli Israelia vastaan; ja
hän lähetti kutsumaan Bileamin, Beorin pojan, että hän
kiroaisi teidät. 10 Mutta minä en tahtonut kuulla Bileamia,
vaan hänen täytyi siunata teidät, ja minä pelastin
teidät hänen käsistään. 11 Ja kun te olitte menneet
Jordanin yli ja tulleet Jerikoon, niin Jerikon miehet
ja amorilaiset, perissiläiset, kanaanilaiset, heettiläiset,
girgasilaiset, hivviläiset ja jebusilaiset taistelivat teitä
vastaan, mutta minä annoin heidät teidän käsiinne.
12 Ja minä lähetin herhiläisiä teidän edellänne, ja ne
karkoittivat heidät teidän tieltänne, ne kaksi amorilaisten
kuningasta; sinä miekallasi ja jousellasi et sitä tehnyt.
13 Ja minä annoin teille maan, josta sinä et ollut vaivaa
nähnyt, ja kaupunkeja, joita te ette olleet rakentaneet,
mutta joihin saitte asettua; viinitarhoista ja öljypuista,
joita te ette olleet istuttaneet, te saitte syödä. 14 Niin
peljätkää nyt Herraa, palvelkaa häntä nuhteettomasti ja
uskollisesti ja poistakaa ne jumalat, joita teidän isänne
palvelivat tuolla puolella virran ja Egyptissä, ja palvelkaa
Herraa. 15 Mutta jos pidätte pahana palvella Herraa,
niin valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella, niitäkö
jumalia, joita teidän isänne palvelivat tuolla puolella
virran, vai amorilaisten jumalia, niiden, joiden maassa
te asutte. Mutta minä ja minun perheeni palvelemme
Herraa." 16 Silloin kansa vastasi ja sanoi: "Pois se,
että me hylkäisimme Herran ja palvelisimme muita
jumalia! 17 Sillä Herra on meidän Jumalamme, hän, joka
johdatti meidät ja meidän isämme pois Egyptin maasta,
orjuuden pesästä, ja joka teki meidän silmiemme edessä
suuret tunnusteot ja aina varjeli meitä sillä tiellä, jota
me vaelsimme, ja kaikkien niiden kansojen keskellä,
joiden kautta me kuljimme. 18 Ja Herra karkoitti meidän
tieltämme kaikki ne kansat, myös amorilaiset, jotka
asuivat tässä maassa. Sentähden me palvelemme
Herraa, sillä hän on meidän Jumalamme." 19 Niin
Joosua sanoi kansalle: "Te ette voi palvella Herraa,
sillä hän on pyhä Jumala; hän on kiivas Jumala, hän ei
anna anteeksi teidän rikoksianne ja syntejänne. 20 Jos
te hylkäätte Herran ja palvelette vieraita jumalia, niin
hän kääntyy pois ja antaa teille käydä pahoin ja tekee
lopun teistä, sen sijaan että hän on ennen antanut teille
käydä hyvin." 21 Mutta kansa sanoi Joosualle: "Ei niin,
vaan me palvelemme Herraa". 22 Silloin Joosua sanoi
kansalle: "Te olette itse todistajina itseänne vastaan, että
olette valinneet itsellenne Herran palvellaksenne häntä".
He vastasivat: "Olemme". 23 Hän sanoi: "Niin poistakaa
nyt vieraat jumalat, joita on teidän keskuudessanne,
ja taivuttakaa sydämenne Herran, Israelin Jumalan,
puoleen". 24 Kansa vastasi Joosualle: "Herraa, meidän
Jumalaamme, me palvelemme, ja hänen ääntänsä me
kuulemme". 25 Niin Joosua teki sinä päivänä liiton
kansan kanssa ja antoi heille Sikemissä käskyt ja
oikeudet. 26 Ja Joosua kirjoitti nämä puheet Jumalan
lain kirjaan, ja hän otti suuren kiven ja pystytti sen
sinne, tammen alle, joka oli Herran pyhäkössä. 27 Ja
Joosua sanoi kaikelle kansalle: "Katso, tämä kivi on
oleva todistajana meitä vastaan, sillä se on kuullut kaikki
Herran sanat, jotka hän on meille puhunut, ja se on oleva
todistajana teitä vastaan, ettette kieltäisi Jumalaanne".
28 Sitten Joosua päästi kansan menemään, kunkin
perintöosalleen. 29 Näiden tapausten jälkeen Herran
palvelija Joosua, Nuunin poika, kuoli sadan kymmenen

vuoden vanhana. **30** Ja he hautasivat hänet hänen
perintöosansa alueelle, Timnat-Serahiin, joka on Efraimin
vuoristossa, pohjoispuolelle Gaas-vuorta. **31** Ja Israel
palveli Herraa Joosuan koko elinajan ja niiden vanhinten
koko elinajan, jotka elivät vielä kauan Joosuan jälkeen
ja tunsivat kaikki ne teot, jotka Herra oli Israelille tehnyt.
32 Ja Joosefin luut, jotka israelilaiset olivat tuoneet
Egyptistä, he hautasivat Sikemiin, siihen maapalstaan,
jonka Jaakob oli ostanut Hamorin, Sikemin isän, pojilta
sadalla kesitalla ja jonka joosefilaiset olivat saaneet
perintöosaksensa. **33** Ja Eleasar, Aaronin poika, kuoli, ja
he hautasivat hänet Gibeaan, hänen poikansa Piinehaan
kaupunkiin, joka oli annettu hänelle Efraimin vuoristosta.

Tuomarien

1 Joosuan kuoleman jälkeen israelilaiset kysyivät
Herralta ja sanoivat: "Kenen meistä on ensiksi
lähdettävä kanaanilaisia vastaan, sotimaan heitä
vastaan?" Herra vastasi: **2** "Juuda lähteköön; katso,
minä annan maan hänen käsiinsä". **3** Niin Juuda sanoi
veljellensä Simeonille: "Lähde minun kanssani minun
arpaosaani, ja sotikaamme kanaanilaisia vastaan, niin
minäkin tulen sinun kanssasi sinun arpaosaasi". Niin
Simeon lähti hänen kanssaan. **4** Ja Juuda lähti, ja Herra
antoi kanaanilaiset ja perissiläiset heidän käsiinsä; ja he
voittivat heidät Besekissä-kymmenentuhatta miestä. **5**
Ja he kohtasivat Adoni-Besekin Besekissä ja taistelivat
häntä vastaan ja voittivat kanaanilaiset ja perissiläiset.
6 Ja Adoni-Besek pakeni, mutta he ajoivat häntä
takaa ja ottivat hänet kiinni ja hakkasivat häneltä
peukalot ja isotvarpaat. **7** Silloin Adoni-Besek sanoi:
"Seitsemänkymmentä kuningasta, joilta oli hakattu
peukalot ja isotvarpaat, kokosi muruja minun pöytäni
alta; niinkuin minä olen tehnyt, niin on Jumala minulle
maksanut". Ja he veivät hänet Jerusalemiin, ja siellä
hän kuoli. **8** Ja Juudan miehet ryhtyivät taisteluun
Jerusalemia vastaan ja valloittivat sen ja surmasivat
miekan terällä sen asukkaat ja pistivät kaupungin tuleen.
9 Sen jälkeen Juudan miehet laskeutuivat sotimaan
niitä kanaanilaisia vastaan, jotka asuivat Vuoristossa,
Etelämaassa ja Alankomaassa. **10** Niin Juuda meni
niitä kanaanilaisia vastaan, jotka asuivat Hebronissa-
Hebronin nimi oli muinoin Kirjat-Arba-ja he voittivat
Seesain, Ahimanin ja Talmain. **11** Sieltä hän meni Debirin
asukkaita vastaan-Debirin nimi oli muinoin Kirjat-Seefer-
12 ja Kaaleb sanoi: "Joka voittaa ja valloittaa Kirjat-
Seeferin, sille minä annan tyttäreni Aksan vaimoksi".
13 Niin Otniel, Kenaan, Kaalebin nuoremman veljen,
poika, valloitti sen; ja hän antoi tälle tyttärensä Aksan
vaimoksi. **14** Ja kun Aksa tuli, niin hän yllytti miestänsä,
että tämä pyytäisi hänen isältänsä peltomaata; ja Aksa
pudottautui aasin selästä maahan. Silloin Kaaleb sanoi
hänelle: "Mikä sinun on?" **15** Niin hän vastasi hänelle:
"Anna minulle jäähyväislahja, sillä sinä olet naittanut
minut kuivaan maahan, anna siis minulle vesilähteitä".
Silloin Kaaleb antoi hänelle Ylälähteet ja Alalähteet.
16 Ja keeniläisen, Mooseksen apen, jälkeläiset olivat
lähteneet Palmukaupungista Juudan jälkeläisten kanssa
Juudan erämaahan, eteläpuolelle Aradia; he menivät
ja asettuivat sikäläisen kansan sekaan. **17** Mutta
Juuda meni veljensä Simeonin kanssa, ja he voittivat
kanaanilaiset, jotka asuivat Sefatissa, ja he vihkivät
kaupungin tuhon omaksi ja kutsuivat sen Hormaksi. **18**
Ja Juuda valloitti Gassan alueineen, Askelonin alueineen
ja Ekronin alueineen. **19** Ja Herra oli Juudan kanssa,
niin että hän sai haltuunsa vuoriston; sillä hän ei kyennyt
karkoittamaan niitä, jotka asuivat tasangolla, koska heillä
oli raudoitettuja sotavaunuja. **20** Ja he antoivat Kaalebille
Hebronin, niinkuin Mooses oli puhunut; ja hän karkoitti
sieltä ne kolme anakilaista. **21** Mutta benjaminilaiset eivät
karkoittaneet jebusilaisia, jotka asuivat Jerusalemissa, ja
niin jebusilaiset jäivät asumaan benjaminilaisten sekaan,
Jerusalemiin, aina tähän päivään asti. **22** Myöskin
Joosefin heimo lähti liikkeelle; se lähti Beeteliin, ja
Herra oli heidän kanssansa. **23** Ja Joosefin heimo
vakoilutti Beeteliä-kaupungin nimi oli muinoin Luus-
24 ja vakoilijat näkivät miehen tulevan kaupungista
ja sanoivat hänelle: "Näytä meille, mistä päästään
kaupunkiin, niin me teemme sinulle laupeuden". **25**
Niin hän näytti heille, mistä päästiin kaupunkiin, ja
he surmasivat miekan terällä kaupungin asukkaat,
mutta sen miehen ja koko hänen sukunsa he päästivät
menemään. **26** Ja se mies meni heettiläisten maahan
ja rakensi kaupungin ja antoi sille nimen Luus, ja se
nimi sillä on vielä tänäkin päivänä. **27** Mutta Manasse ei
saanut haltuunsa Beet-Seania ja sen tytärkaupunkeja,
ei Taanakia ja sen tytärkaupunkeja, ei Doorin asukkaita
ja sen tytärkaupunkeja, ei Jibleamin asukkaita ja
sen tytärkaupunkeja eikä Megiddon asukkaita ja sen
tytärkaupunkeja, vaan kanaanilaisten onnistui jäädä
asumaan siihen maahan. **28** Kun Israel sitten voimistui,
saattoi se kanaanilaiset työveron alaisiksi, mutta ei
karkoittanut heitä. **29** Efraim ei karkoittanut kanaanilaisia,
jotka asuivat Geserissä, ja niin kanaanilaiset jäivät
asumaan sen keskeen, Geseriin. **30** Sebulon ei
karkoittanut Kidronin asukkaita eikä Nahalolin asukkaita,
ja niin kanaanilaiset jäivät asumaan sen keskeen, mutta
joutuivat työveron alaisiksi. **31** Asser ei karkoittanut
Akkon asukkaita eikä Siidonin asukkaita eikä myöskään
Ahlabin, Aksibin, Helban, Afekin ja Rehobin asukkaita. **32**
Ja niin asserilaiset joutuivat asumaan maan asukkaiden,
kanaanilaisten, keskeen, koska eivät karkoittaneet heitä.
33 Naftali ei karkoittanut Beet-Semeksen asukkaita
eikä Beet-Anatin asukkaita ja joutui niin asumaan
maan asukkaiden, kanaanilaisten, keskeen; mutta Beet-
Semeksen ja Beet-Anatin asukkaat joutuivat heille
työveron alaisiksi. **34** Amorilaiset tunkivat daanilaiset
vuoristoon, sillä he eivät sallineet heidän laskeutua
tasangolle. **35** Ja amorilaisten onnistui jäädä asumaan
Har-Herekseen, Aijaloniin ja Saalbimiin; mutta Joosefin
heimon käsi kävi heille raskaaksi, ja he joutuivat työveron
alaisiksi. **36** Ja amorilaisten alue ulottui Skorpionisolasta,
Seelasta, ylöspäin.

2 Ja Herran enkeli tuli Gilgalista ylös Bookimiin.
Ja hän sanoi: "Minä johdatin teidät Egyptistä ja
toin teidät maahan, jonka minä valalla vannoen olin
luvannut teidän isillenne, ja sanoin: 'Minä en riko liittoani
teidän kanssanne ikinä. **2** Te taas älkää tehkö liittoa
tämän maan asukasten kanssa, vaan kukistakaa heidän

alttarinsa.' Mutta te ette ole kuulleet minun ääntäni. Mitä
olettekaan tehneet! 3 Niinpä minä nyt sanon teille: Minä
en karkoita heitä teidän tieltänne, vaan heistä tulee teille
ahdistajat, ja heidän jumalansa tulevat teille ansaksi." 4
Ja kun Herran enkeli oli puhunut nämä sanat kaikille
israelilaisille, korotti kansa äänensä ja itki. 5 Ja he
antoivat sille paikalle nimen Bookim; ja he uhrasivat siinä
Herralle. 6 Kun Joosua oli päästänyt kansan menemään,
menivät israelilaiset kukin perintöosallensa, ottaakseen
maan omaksensa. 7 Ja kansa palveli Herraa Joosuan
koko elinajan ja niiden vanhinten koko elinajan, jotka
elivät vielä kauan Joosuan jälkeen ja jotka olivat nähneet
kaikki ne suuret teot, jotka Herra oli Israelille tehnyt.
8 Mutta Herran palvelija Joosua, Nuunin poika, kuoli
sadan kymmenen vuoden vanhana. 9 Ja he hautasivat
hänet hänen perintöosansa alueelle Timnat-Herekseen,
Efraimin vuoristoon, pohjoispuolelle Gaas-vuorta. 10
Ja kun koko sekin sukupolvi oli tullut kootuksi isiensä
tykö, nousi heidän jälkeensä toinen sukupolvi, joka ei
tuntenut Herraa eikä niitä tekoja, jotka hän oli Israelille
tehnyt. 11 Niin israelilaiset tekivät sitä, mikä oli pahaa
Herran silmissä, ja palvelivat baaleja 12 ja hylkäsivät
Herran, isiensä Jumalan, joka oli vienyt heidät pois
Egyptin maasta, ja lähtivät kulkemaan muiden jumalien
jäljessä, niiden kansojen jumalien, jotka asuivat heidän
ympärillänsä, kumarsivat niitä ja vihoittivat Herran. 13
Mutta kun he hylkäsivät Herran ja palvelivat baalia ja
astarteja, 14 niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja
hän antoi heidät ryöstäjien käsiin, jotka ryöstivät heitä,
ja myi heidät heidän ympärillään asuvien vihollisten
käsiin, niin etteivät he enää voineet kestää vihollistensa
edessä. 15 Mihin ikinä he lähtivätkin, oli Herran käsi
heitä vastaan, tuottaen onnettomuutta, niinkuin Herra oli
puhunut ja niinkuin Herra oli heille vannonut; ja niin he
joutuivat suureen ahdinkoon. 16 Silloin Herra herätti
tuomareita, jotka pelastivat heidät heidän ryöstäjäinsä
käsistä. 17 Mutta he eivät totelleet tuomareitansakaan,
vaan kulkivat haureudessa muiden jumalien jäljessä
ja kumarsivat niitä. Pian he poikkesivat siltä tieltä, jota
heidän isänsä, Herran käskyjä totellen, olivat kulkeneet;
he eivät tehneet niin. 18 Kun siis Herra herätti heille
tuomareita, niin Herra oli tuomarin kanssa ja pelasti
heidät heidän vihollistensa käsistä niin kauaksi aikaa,
kuin tuomari eli; sillä Herran tuli sääli, kun he voihkivat
sortajainsa ja vaivaajainsa käsissä. 19 Mutta kun
tuomari kuoli, vaelsivat he jälleen kelvottomasti, vielä
pahemmin kuin heidän isänsä, kulkien muiden jumalien
jäljessä, palvellen ja kumartaen niitä. He eivät lakanneet
teoistansa eivätkä paatuneesta vaelluksestansa. 20
Niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän sanoi:
"Koska tämä kansa on rikkonut minun liittoni, jonka minä
sääsin heidän isillensä, eivätkä he ole kuulleet minun
ääntäni, 21 niin en minäkään enää karkoita heidän
tieltänsä ainoatakaan niistä kansoista, jotka Joosua
kuollessaan jätti jäljelle. 22 Minä tahdon näin heidän
kauttansa koetella Israelia, noudattavatko he Herran
tietä ja vaeltavatko sitä, niinkuin heidän isänsä tekivät,
vai eivätkö." 23 Niin Herra jätti nämä kansat paikoilleen,
karkoittamatta niitä heti kohta; hän ei antanut niitä
Joosuan käsiin.

3 Nämä ovat ne kansat, jotka Herra jätti paikoilleen
koetellakseen niiden kautta Israelia, kaikkia niitä,
jotka eivät olleet kokeneet mitään kaikista Kanaanin
sodista- 2 hän jätti ne ainoastaan sitä varten, että
israelilaisten sukupolvet saisivat kokea sotaa, hänen
opettaessaan heitä sotimaan, kuitenkin ainoastaan niitä,
jotka eivät ennen olleet sotaa kokeneet-: 3 filistealaisten
viisi ruhtinasta ja kaikki kanaanilaiset ja siidonilaiset ja
hivviläiset, jotka asuivat Libanonin vuoristossa, Baal-
Hermonin vuoresta siihen saakka, mistä mennään
Hamatiin. 4 Nämä jäivät, että hän niiden kautta koettelisi
Israelia saadakseen tietää, tottelisivatko he Herran
käskyjä, jotka hän Mooseksen kautta oli antanut heidän
isillensä. 5 Israelilaiset asuivat siis kanaanilaisten,
heettiläisten, amorilaisten, perissiläisten, hivviläisten ja
jebusilaisten keskellä, 6 ja he ottivat heidän tyttäriänsä
vaimoikseen ja antoivat omia tyttäriänsä heidän pojillensa
ja palvelivat heidän jumaliansa. 7 Näin israelilaiset
tekivät sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, ja unhottivat
Herran, Jumalansa, ja palvelivat baaleja ja aseroita. 8
Silloin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja hän myi
heidät Kuusan-Risataimin, Mesopotamian kuninkaan,
käsiin; ja israelilaiset palvelivat Kuusan-Risataimia
kahdeksan vuotta. 9 Mutta israelilaiset huusivat Herraa,
ja Herra herätti israelilaisille vapauttajan, joka heidät
vapautti, Otnielin, Kenaan, Kaalebin nuoremman veljen,
pojan. 10 Ja Herran henki tuli häneen, ja hän oli
tuomarina Israelissa; hän lähti sotaan, ja Herra antoi
Kuusan-Risataimin, Aramin kuninkaan, hänen käsiinsä,
ja Kuusan-Risataim sai tuntea hänen kätensä voimaa.
11 Ja maassa oli rauha neljäkymmentä vuotta; sitten
Otniel, Kenaan poika, kuoli. 12 Mutta israelilaiset
tekivät jälleen sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä.
Silloin Herra vahvisti Eglonin, Mooabin kuninkaan,
Israelia väkevämmäksi, koska he tekivät sitä, mikä
oli pahaa Herran silmissä. 13 Ja tämä kokosi
luoksensa ammonilaiset ja amalekilaiset, lähti liikkeelle
ja voitti Israelin, ja he valtasivat Palmukaupungin.
14 Ja israelilaiset palvelivat Eglonia, mooabilaisten
kuningasta, kahdeksantoista vuotta. 15 Ja israelilaiset
huusivat Herraa, ja Herra herätti heille vapauttajan,
benjaminilaisen Eehudin, Geeran pojan, vasenkätisen
miehen. Kun israelilaiset lähettivät hänet viemään
veroa Eglonille, Mooabin kuninkaalle, 16 niin Eehud
teki itsellensä kaksiteräisen miekan, jalan pituisen,
ja sitoi sen takkinsa alle oikealle kupeelleen. 17 Ja

hän toi veron Eglonille, Mooabin kuninkaalle. Mutta
Eglon oli hyvin lihava mies. 18 Kun hän oli saanut
tuoduksi veron, saattoi hän väen, joka oli verolahjoja
kantanut, matkalle. 19 Mutta itse hän kääntyi takaisin
Gilgalin luona olevilta jumalankuvilta ja käski sanoa:
"Minulla on salaista asiaa sinulle, kuningas". Niin tämä
sanoi: "Hiljaa!" Ja kaikki, jotka seisoivat hänen luonaan,
menivät hänen luotaan ulos. 20 Kun Eehud oli tullut
hänen luoksensa, hänen istuessaan yksin viileässä
yläsalissaan, sanoi Eehud: "Minulla on sinulle sana
Jumalalta". Silloin hän nousi istuimeltaan, 21 mutta
Eehud ojensi vasemman kätensä ja tempasi miekan
oikealta kupeeltaan ja pisti sen hänen vatsaansa, 22 niin
että kahvakin meni sisään terän mukana ja terä upposi
kokonaan ihraan, sillä hän ei vetänyt ulos miekkaa hänen
vatsastaan. Sitten hän meni ulos laakealle katolle. 23
Kun Eehud oli tullut pylväskäytävään, sulki hän yläsalin
ovet jälkeensä ja lukitsi ne. 24 Hänen mentyään tulivat
kuninkaan palvelijat, ja kun he näkivät, että yläsalin ovet
olivat lukitut, niin he ajattelivat: "Varmaankin hän on
tarpeellaan viileässä kammiossa". 25 Sitten he odottivat
kyllästyksiin asti, mutta kun hän ei sittenkään avannut
yläsalin ovia, ottivat he avaimen ja avasivat itse. Ja
katso, heidän herransa makasi kuolleena lattialla. 26
Mutta Eehud oli paennut heidän vitkastellessaan; hän
oli jo päässyt jumalankuvien ohi ja pakeni Seiraan.
27 Ja sinne tultuaan hän puhalsi pasunaan Efraimin
vuoristossa. Silloin israelilaiset laskeutuivat hänen
kanssaan vuoristosta, ja hän heidän etunenässään.
28 Ja hän sanoi heille: "Seuratkaa minua, sillä Herra
antaa teidän vihollisenne, mooabilaiset, teidän käsiinne".
Silloin he laskeutuivat hänen jäljessään alas, valtasivat
mooabilaisten tieltä Jordanin kahlauspaikat eivätkä
päästäneet ketään yli. 29 Ja he voittivat silloin Mooabin,
lähes kymmenen tuhatta miestä, kaikki voimakkaita ja
sotakuntoisia miehiä; eikä ainoakaan päässyt pakoon.
30 Niin täytyi Mooabin silloin nöyrtyä Israelin käden alle.
Ja maassa oli rauha kahdeksankymmentä vuotta. 31
Hänen jälkeensä tuli Samgar, Anatin poika. Hän surmasi
filistealaisia kuusisataa miestä häränpistimellä; hänkin
vapautti Israelin.

4 Mutta Eehudin kuoltua israelilaiset tekivät jälleen sitä,
mikä oli pahaa Herran silmissä. 2 Silloin Herra myi
heidät Jaabinin, Kanaanin kuninkaan, käsiin, joka hallitsi
Haasorissa. Hänen sotapäällikkönsä oli Siisera, joka asui
Haroset-Goojimissa. 3 Ja israelilaiset huusivat Herraa,
sillä Siiseralla oli yhdeksätsadat raudoitetut sotavaunut,
ja hän sorti ankarasti israelilaisia kaksikymmentä vuotta.
4 Mutta Debora, naisprofeetta, Lappidotin vaimo, oli
siihen aikaan tuomarina Israelissa. 5 Hänen oli tapana
istua Deboran-palmun alla, Raaman ja Beetelin välillä,
Efraimin vuoristossa, ja israelilaiset menivät hänen
luoksensa oikeutta saamaan. 6 Hän lähetti kutsumaan
Baarakin, Abinoamin pojan, Naftalin Kedeksestä, ja hän
sanoi hänelle: "Näin käskee Herra, Israelin Jumala:
Lähde ja mene Taaborin vuorelle ja ota mukaasi
kymmenentuhatta miestä naftalilaisia ja sebulonilaisia.
7 Ja minä tuon sinun luoksesi Kiisonin purolle Siiseran,
Jaabinin sotapäällikön, sotavaunuineen ja laumoineen
ja annan hänet sinun käsiisi." 8 Niin Baarak sanoi
hänelle: "Jos sinä lähdet minun kanssani, niin minäkin
lähden; mutta jos sinä et lähde minun kanssani, niin en
minäkään lähde". 9 Hän vastasi: "Minä lähden sinun
kanssasi; mutta kunnia siitä retkestä, jolle lähdet, ei tule
sinulle, vaan Herra on myyvä Siiseran naisen käsiin".
Niin Debora nousi ja lähti Baarakin kanssa Kedekseen.
10 Silloin Baarak kutsui Sebulonin ja Naftalin koolle
Kedekseen; kymmenentuhatta miestä seurasi häntä,
ja Debora lähti hänen kanssaan. 11 Mutta keeniläinen
Heber oli eronnut keeniläisistä, Hoobabin, Mooseksen
apen, jälkeläisistä; ja hän oli telttaansa pystytellen tullut
aina Saanaimin tammelle asti, joka on Kedeksen luona.
12 Kun Siiseralle ilmoitettiin, että Baarak, Abinoamin
poika, oli noussut Taaborin vuorelle, 13 niin Siisera kutsui
koolle kaikki sotavaununsa, yhdeksätsadat raudoitetut
sotavaunut, ja kaiken väen, mikä hänellä oli, Haroset-
Goojimista Kiisonin purolle. 14 Silloin Debora sanoi
Baarakille: "Nouse, sillä tämä on se päivä, jona Herra
antaa Siiseran sinun käsiisi; onhan Herra lähtenyt
sinun edelläsi". Niin Baarak laskeutui Taaborin vuorelta,
ja kymmenentuhatta miestä hänen jäljessään. 15 Ja
Herra saattoi Baarakin miekan terän edessä hämminkiin
Siiseran ja kaikki hänen sotavaununsa ja koko hänen
joukkonsa; ja Siisera astui alas vaunuistaan ja pakeni
jalkaisin. 16 Mutta Baarak ajoi takaa sotavaunuja
ja sotajoukkoa Haroset-Goojimiin saakka. Ja koko
Siiseran joukko kaatui miekan terään; ei ainoakaan
pelastunut. 17 Mutta Siisera oli paennut jalkaisin Jaaelin,
keeniläisen Heberin vaimon, teltalle; sillä Jaabinin,
Haasorin kuninkaan, ja keeniläisen Heberin perheen
välillä oli rauha. 18 Ja Jaael meni Siiseraa vastaan
ja sanoi hänelle: "Poikkea, herrani, poikkea minun
luokseni, älä pelkää". Ja hän poikkesi hänen luoksensa
telttaan, ja hän peitti hänet peitteellä. 19 Ja hän sanoi
hänelle: "Anna minulle vähän vettä juodakseni, sillä
minun on jano". Niin hän avasi maitoleilin ja antoi hänen
juoda ja peitti hänet. 20 Ja hän sanoi hänelle: "Asetu
teltan ovelle; ja jos joku tulee ja kysyy sinulta ja sanoo:
'Onko täällä ketään?' niin vastaa: 'Ei ole'. 21 Mutta Jaael,
Heberin vaimo, tempasi telttavaarnan, otti vasaran
käteensä, hiipi hänen luoksensa ja löi vaarnan hänen
ohimoonsa, niin että se tunkeutui aina maahan asti;
hän oli näet väsymyksestä vaipunut sikeään uneen, ja
hän kuoli. 22 Ja katso, silloin Baarak tuli ajaen Siiseraa
takaa; ja Jaael meni häntä vastaan ja sanoi hänelle:

"Tule, minä näytän sinulle miehen, jota etsit". Ja hän tuli
hänen luoksensa, ja katso, Siisera makasi kuolleena,
vaarna ohimossaan. 23 Näin Jumala sinä päivänä
nöyryytti Jaabinin, Kanaanin kuninkaan, israelilaisten
edessä. 24 Ja israelilaisten käsi painoi yhä raskaammin
Jaabinia, Kanaanin kuningasta, kunnes he tuhosivat
Jaabinin, Kanaanin kuninkaan.

5 Sinä päivänä Debora ja Baarak, Abinoamin poika,
lauloivat näin: 2 "Johtajat johtivat Israelia, kansa oli
altis-siitä te kiittäkää Herraa. 3 Kuulkaa, te kuninkaat,
kuunnelkaa, te ruhtinaat. Herran kiitosta minä laulan,
minä veisaan Herran, Israelin Jumalan, ylistystä. 4 Kun
sinä, Herra, lähdit liikkeelle Seiristä, kun sinä tulit astuen
Edomin maasta, niin maa järisi, ja taivaat vuotivat, pilvet
vuotivat vettä. 5 Vuoret järkkyivät Herran edessä, itse
Siinai Herran, Israelin Jumalan, edessä. 6 Samgarin,
Anatin pojan, päivinä, Jaaelin päivinä tiet olivat tyhjinä,
matkamiehet kiertelivät syrjäisiä polkuja. 7 Israel oli
johtoa vailla, peräti vailla, kunnes sinä, Debora, nousit,
sinä, Israelin äiti. 8 He valitsivat uusia jumalia; silloin oli
sota porteilla asti, mutta ei näkynyt kilpeä, ei keihästä
Israelin neljänkymmenen tuhannen joukossa. 9 Minun
sydämeni on kiintynyt Israelin johtomiehiin. Te kansan
joukossa alttiit, kiittäkää Herraa. 10 Te, jotka ratsastatte
valkoisilla aasintammoilla, te, jotka istutte matoilla,
ja te, jotka kuljette teillä, puhukaa. 11 Laulu kuuluu
juotto-ojilta, siellä ylistetään Herran vanhurskaita tekoja,
hänen johdatuksensa vanhurskautta Israelissa. Silloin
Herran kansa laskeutui porteille. 12 Heräjä, heräjä,
Debora! Heräjä, heräjä, laula laulu! Nouse, Baarak!
Ota vankeja saaliiksesi, sinä Abinoamin poika! 13
Silloin pakolaiset laskeutuivat näiden jalojen luo, Herran
kansa laskeutui minun luokseni, sankarien joukko. 14
Efraimista tulivat ne, jotka olivat juurtuneet Amalekiin,
he seurasivat sinun joukkojesi mukana, Benjamin.
Maakirista laskeutuivat johtomiehet, Sebulonista ne,
jotka kantoivat päällikönsauvaa. 15 Ja Isaskarin ruhtinaat
tulivat Deboran kanssa, ja niinkuin Baarak, niin Isaskar:
hän kiiti tasangolle hänen jäljessänsä. Ruubenin suvuissa
oli suuria neuvotteluja. 16 Miksi sinä jäit istumaan
karjatarhojen välille, kuuntelemaan paimenpillin soittoa?
Ruubenin suvuissa oli suuria neuvonpitoja. 17 Gilead
pysyi alallaan tuolla puolella Jordanin, ja Daan-miksi
hän viipyi vierailla laivoilla? Asser jäi istumaan meren
rannalle ja pysyi alallaan lahtiensa luona. 18 Sebulon
on kansa, joka antaa henkensä alttiiksi kuolemaan,
samoin Naftali kedon kummuilla. 19 Kuninkaat tulivat
ja taistelivat, silloin taistelivat Kanaanin kuninkaat
Taanakissa, Megiddon vesien varsilla; mutta hopeata
he eivät saaneet saaliiksensa. 20 Tähdet taivaalta
kävivät sotaa, radoiltaan ne sotivat Siiseraa vastaan. 21
Kiisonin puro tempasi heidät mukaansa, taistelujen puro,
Kiisonin puro. Astu esiin, minun sieluni, voimallisesti!
22 Silloin hevosten kaviot tömistivät maata, kun urhot
laskivat, laskivat laukkaa. 23 Kirotkaa Meeros, sanoo
Herran enkeli, kiroamalla kirotkaa sen asukkaat, koska
eivät tulleet Herran avuksi, Herran avuksi sankarien
joukkoon. 24 Siunattu olkoon vaimojen joukossa Jaael,
keeniläisen Heberin vaimo, siunattu vaimojen joukossa,
jotka teltoissa asuvat. 25 Vettä toinen pyysi, maitoa hän
antoi, toi juhlamaljassa kermaa. 26 Hän ojensi kätensä
ottamaan vaarnaa, oikean kätensä työvasaraa; ja hän
iski Siiseraa, löi murskaksi hänen päänsä, musersi ja
lävisti hänen ohimonsa. 27 Hänen jalkainsa juureen
hän vaipui, kaatui, jäi siihen, hänen jalkainsa juureen
hän vaipui, kaatui; jäi kuolleena makaamaan siihen,
mihin vaipui. 28 Siiseran äiti katselee ikkunasta ja
huutaa ristikon läpi: 'Miksi viipyvät hänen sotavaununsa
tulemasta? Miksi ovat hänen valjakkonsa askeleet niin
hitaat?' 29 Viisain hänen ruhtinattaristaan vastaa hänelle,
ja hän kertaa itselleen hänen sanansa: 30 'Varmaankin
he ovat saaneet saalista ja jakavat sitä: tytön, kaksikin
mieheen, kirjavaa kangasta saaliiksi Siiseralle, kirjavaa
kangasta, kirjaeltua vaatetta saaliiksi, kaksi kirjaeltua,
kirjavaa huivia saatujen saalisten kaulaan'. 31 Niin
häviävät kaikki sinun vihollisesi, Herra. Mutta ne, jotka
häntä rakastavat, ovat niinkuin aurinko, kun se nousee
voimassansa." Ja maassa oli rauha neljäkymmentä
vuotta.

6 Mutta israelilaiset tekivät sitä, mikä oli pahaa
Herran silmissä, ja Herra antoi heidät Midianin
käsiin seitsemäksi vuodeksi. 2 Ja Israel sai tuntea
Midianin käden voimaa, ja israelilaiset tekivät suojakseen
midianilaisia vastaan ne onkalot, joita on vuorissa, ja
luolat ja vuorilinnat. 3 Ja joka kerta kun israelilaiset
olivat kylväneet, tulivat midianilaiset, amalekilaiset ja
Idän miehet ja hyökkäsivät heidän kimppuunsa. 4 He
leiriytyivät heitä vastaan ja hävittivät maan sadon aina
Gassaa myöten eivätkä jättäneet mitään elintarpeita
Israeliin, eivät myöskään lampaita, nautakarjaa eivätkä
aaseja. 5 Sillä he lähtivät liikkeelle laumoineen ja
telttoineen, he tulivat monilukuisina kuin heinäsirkat,
heillä ja heidän kameleillaan ei ollut määrää, ja he tulivat
maahan sitä hävittämään. 6 Niin Israel joutui suureen
kurjuuteen midianilaisten tähden; ja israelilaiset huusivat
Herraa. 7 Ja kun israelilaiset huusivat Herraa Midianin
tähden, 8 lähetti Herra israelilaisten luo profeetan, joka
sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä
johdatin teidät Egyptistä ja vein teidät pois orjuuden
pesästä; 9 minä pelastin teidät egyptiläisten käsistä ja
kaikkien teidän sortajainne käsistä; minä karkoitin heidät
teidän tieltänne ja annoin teille heidän maansa. 10 Ja
minä sanoin teille: Minä olen Herra, teidän Jumalanne,
älkää peljätkö amorilaisten jumalia, joiden maassa
te asutte. Mutta te ette kuulleet minun ääntäni." 11
Ja Herran enkeli tuli ja istui Ofran tammen alle, joka

oli abieserilaisen Jooaan oma, juuri kun tämän poika
Gideon oli puimassa nisuja viinikuurnassa, korjatakseen
ne talteen midianilaisilta. 12 Ja Herran enkeli ilmestyi
hänelle ja sanoi hänelle: "Herra olkoon sinun kanssasi,
sinä sotaurho!" 13 Niin Gideon vastasi hänelle: "Oi,
Herrani, jos Herra on meidän kanssamme, miksi sitten
kaikki tämä on meitä kohdannut? Ja missä ovat kaikki
hänen ihmeelliset tekonsa, joista isämme ovat meille
kertoneet sanoen: 'Herra on johdattanut meidät tänne
Egyptistä'? Mutta nyt Herra on hyljännyt meidät ja
antanut meidät Midianin kouriin." 14 Silloin Herra kääntyi
häneen ja sanoi: "Mene tässä voimassasi ja vapauta
Israel Midianin kourista; minä lähetän sinut". 15 Hän
vastasi hänelle: "Oi, Herra, millä minä vapautan Israelin?
Minun sukunihan on heikoin Manassessa, ja minä
itse olen kaikkein vähäisin isäni perheessä." 16 Herra
sanoi hänelle: "Minä olen sinun kanssasi, ja sinä voitat
midianilaiset niinkuin yhden ainoan miehen". 17 Mutta
hän sanoi hänelle: "Jos olen saanut armon sinun silmiesi
edessä, niin osoita minulle tunnusteolla, että sinä itse
puhut minun kanssani. 18 Älä poistu täältä, ennenkuin
minä tulen takaisin sinun luoksesi ja tuon uhrilahjani
ja panen sen eteesi." Hän sanoi: "Minä jään, kunnes
sinä tulet takaisin". 19 Gideon meni ja valmisti vohlan,
ja eefa-mitan jauhoja happamattomiksi leiviksi, pani
lihan koriin ja liemen pataan ja vei ne hänen luoksensa
tammen alle ja pani ne tarjolle. 20 Mutta Jumalan
enkeli sanoi hänelle: "Ota liha ja happamattomat leivät
ja pane ne tälle kalliolle ja vuodata liemi". Ja hän
teki niin. 21 Ja Herran enkeli ojensi sauvan, joka
hänellä oli kädessään, ja kosketti sen kärjellä lihaa ja
happamattomia leipiä; niin kalliosta nousi tuli, ja se
kulutti lihan ja happamattomat leivät. Ja Herran enkeli
katosi hänen silmistänsä. 22 Kun Gideon näki, että se oli
Herran enkeli, sanoi Gideon: "Voi minua, Herra, Herra,
kun olen nähnyt Herran enkelin kasvoista kasvoihin!" 23
Mutta Herra sanoi hänelle: "Rauha sinulle! Älä pelkää,
sinä et kuole." 24 Silloin Gideon rakensi siihen Herralle
alttarin ja pani sen nimeksi: "Herra on rauha". Se on
vielä tänäkin päivänä abieserilaisten Ofrassa. 25 Ja sinä
yönä Herra sanoi hänelle: "Ota härkä, joka isälläsi on, ja
toinen seitsenvuotias härkä ja hajota Baalin alttari, joka
isälläsi on, ja hakkaa maahan asera-karsikko, joka on
sen vieressä. 26 Ja rakenna ladotuista kivistä alttari
Herralle, Jumalallesi, tämän vuorenkukkulan laelle; ota
sitten se toinen härkä ja uhraa se polttouhriksi halkojen
päällä, jotka saat hakkaamastasi asera-karsikosta."
27 Niin Gideon otti palvelijoitaan kymmenen miestä
ja teki, niinkuin Herra oli hänelle puhunut. Mutta kun
hän isänsä perhettä ja kaupungin miehiä peljäten ei
uskaltanut tehdä sitä päivällä, teki hän sen yöllä. 28 Kun
kaupungin miehet varhain seuraavana aamuna nousivat,
niin katso, Baalin alttari oli kukistettu ja asera-karsikko
sen vierestä hakattu maahan, ja se toinen härkä oli
uhrattu polttouhriksi vastarakennetulla alttarilla. 29 Niin
he sanoivat toinen toiselleen: "Kuka on tämän tehnyt?"
Ja kun he tutkivat ja tiedustelivat, niin sanottiin: "Gideon,
Jooaan poika, on sen tehnyt". 30 Silloin kaupungin
miehet sanoivat Jooaalle: "Tuo tänne poikasi, hänen
täytyy kuolla, sillä hän on kukistanut Baalin alttarin ja
hakannut maahan asera-karsikon sen vierestä". 31 Mutta
Jooas vastasi kaikille, jotka seisoivat hänen ympärillään:
"Tekö ajatte Baalin asiaa, tekö autatte häntä? Se, joka
ajaa hänen asiaansa, rangaistakoon kuolemalla ennen
huomisaamua. Jos hän on jumala, ajakoon itse asiansa,
koska kukistettu alttari oli hänen." 32 Sinä päivänä Gideon
sai nimekseen Jerubbaal, sillä sanottiin: "Baal ajakoon
itse asiansa häntä vastaan, koska hän on kukistanut
hänen alttarinsa". 33 Kaikki midianilaiset, amalekilaiset
ja Idän miehet olivat kokoontuneet yhteen, tulleet virran
yli ja leiriytyneet Jisreelin tasangolle. 34 Silloin Herran
henki täytti Gideonin; hän puhalsi pasunaan, ja niin
abieserilaiset kutsuttiin koolle seuraamaan häntä. 35
Ja hän lähetti sanansaattajia koko Manasseen, niin
että heidätkin kutsuttiin koolle seuraamaan häntä;
samoin hän lähetti sanansaattajat Asseriin, Sebuloniin
ja Naftaliin, ja nämä lähtivät vihollisia vastaan. 36 Silloin
Gideon sanoi Jumalalle: "Jos sinä aiot vapauttaa Israelin
minun kädelläni, niinkuin olet puhunut, 37 niin katso,
minä panen nämä kerityt villat puimatantereelle: jos
kastetta tulee ainoastaan villoihin ja kaikki maa muuten
jää kuivaksi, niin minä siitä tiedän, että sinä minun
kädelläni vapautat Israelin, niinkuin olet puhunut". 38
Ja tapahtui niin. Sillä kun hän varhain seuraavana
päivänä nousi ja puristi villoja, pusersi hän kastetta
villoista koko vesimaljan täyden. 39 Ja Gideon sanoi
Jumalalle: "Älköön vihasi syttykö minua kohtaan, jos
minä vielä kerran puhun. Anna minun vielä kerta tehdä
koetus villoilla. Anna ainoastaan villojen jäädä kuiviksi ja
kastetta tulla kaikkialle muualle maahan." 40 Ja Jumala
teki niin sinä yönä; ainoastaan villat jäivät kuiviksi, ja
kastetta tuli kaikkialle muualle maahan.

7 Varhain seuraavana aamuna Jerubbaal, se on
Gideon, ynnä kaikki väki, joka oli hänen kanssaan,
leiriytyi Harodin lähteelle. Midianilaisten leiri taas oli siitä,
Mooren kukkulasta, pohjoiseen päin, tasangolla. 2 Mutta
Herra sanoi Gideonille: "Sinulla on kanssasi liian paljon
väkeä, antaakseni Midianin heidän käsiinsä; muuten
Israel voisi kerskua minua vastaan ja sanoa: 'Oma käteni
vapautti minut'. 3 Julista siis kansan kuullen näin: 'Se,
joka pelkää ja on arka, palatkoon takaisin ja väistyköön
Gileadin vuorilta'." Niin kansasta palasi takaisin
kaksikymmentäkaksi tuhatta, ja kymmenentuhatta jäi. 4
Ja Herra sanoi Gideonille: "Vielä on väkeä liian paljon;
vie heidät alas veden ääreen, niin minä siellä heidät
sinulle tutkin. Se, josta minä sinulle sanon: 'Tämä

lähteköön sinun kanssasi', se lähteköön kanssasi; mutta
jokainen, josta minä sinulle sanon: 'Tämä älköön lähtekö
sinun kanssasi', se älköön lähtekö." 5 Niin hän vei
väen alas veden ääreen. Ja Herra sanoi Gideonille:
"Aseta erikseen jokainen, joka latkii vettä kielellään,
niinkuin koira latkii, ja samoin jokainen, joka laskeutuu
polvilleen juodaksensa". 6 Niiden luku, jotka latkivat
kädestä suuhunsa, oli kolmesataa miestä; kaikki muu
väki oli laskeutunut polvilleen juomaan vettä. 7 Silloin
Herra sanoi Gideonille: "Niillä kolmellasadalla miehellä,
jotka latkivat, minä vapautan teidät ja annan Midianin
sinun käsiisi; kaikki muu väki menköön kukin kotiinsa".
8 Sitten väki otti mukaansa eväät ja pasunansa, ja
hän päästi kaikki Israelin miehet menemään kunkin
majalleen, pidättäen ainoastaan ne kolmesataa miestä.
Ja midianilaisten leiri oli hänen alapuolellaan tasangolla.
9 Sinä yönä Herra sanoi hänelle: "Nouse ja käy leirin
kimppuun, sillä minä annan sen sinun käsiisi. 10 Mutta jos
sinä pelkäät käydä sen kimppuun, niin mene palvelijasi
Puuran kanssa alas leiriin 11 ja kuuntele, mitä siellä
puhutaan. Sitten saat rohkeutta käydä leirin kimppuun."
Niin hän meni palvelijansa Puuran kanssa alas aina
leirin etuvartijoiden luo. 12 Midianilaisia, amalekilaisia
ja kaikkia Idän miehiä oli asettunut tasangolle niin
paljon kuin heinäsirkkoja; ja heidän kameleillaan ei
ollut määrää, niitä oli niin paljon kuin hiekkaa meren
rannalla. 13 Kun Gideon tuli, niin muuan mies kertoi
untansa toiselle. Hän sanoi: "Minä näin unta ja katso,
ohraleipäkakku tuli pyörien midianilaisten leiriin. Se tuli
teltalle saakka, iski siihen niin, että se kaatui, ja käänsi
sen ylösalaisin, ja teltta jäi kumoon." 14 Niin toinen
vastasi ja sanoi: "Se ei ole mikään muu kuin israelilaisen
Gideonin, Jooaan pojan, miekka; Jumala antaa hänen
käsiinsä Midianin ja koko leirin". 15 Kun Gideon oli
kuullut kertomuksen unesta ja sen selityksen, niin hän
kumartaen rukoili, palasi sitten takaisin Israelin leiriin ja
sanoi: "Nouskaa, sillä Herra antaa midianilaisten leirin
teidän käsiinne". 16 Ja hän jakoi ne kolmesataa miestä
kolmeen joukkoon ja antoi heille kullekin käteen pasunan
ja tyhjän saviruukun, tulisoihtu ruukussa. 17 Ja hän
sanoi heille: "Tarkatkaa minua ja tehkää niinkuin minä;
kun minä olen tullut leirin laitaan, niin tehkää, niinkuin
minä teen. 18 Kun minä ja kaikki, jotka ovat minun
kanssani, puhallamme pasunoihin, niin puhaltakaa
tekin pasunoihin kaikkialla leirin ympärillä ja huutakaa:
'Herran ja Gideonin puolesta!'" 19 Niin Gideon ja ne
sata miestä, jotka olivat hänen kanssansa, tulivat leirin
laitaan keskimmäisen yövartion alussa; vartijat olivat
juuri asetetut paikoilleen. Silloin he puhalsivat pasunoihin
ja särkivät saviruukut, jotka heillä oli käsissään. 20 Niin
ne kolme joukkoa puhalsivat pasunoihin, murskasivat
saviruukut, tempasivat vasempaan käteensä tulisoihdut
ja oikeaan pasunat, puhalsivat niihin ja huusivat: "Herran
ja Gideonin miekka!" 21 Ja he seisoivat kukin paikallaan
leirin ympärillä. Mutta leirissä kaikki juoksivat sekaisin,
kirkuivat ja pakenivat. 22 Ja kun he puhalsivat noihin
kolmeensataan pasunaan, niin Herra käänsi toisen
miekan toista vastaan koko leirissä, ja leiri pakeni Beet-
Sittaan asti Sereraan päin, Tabbatin luona olevan Aabel-
Meholan rantaan saakka. 23 Ja Israelin miehet kutsuttiin
koolle Naftalista, Asserista ja koko Manassesta, ja he
ajoivat midianilaisia takaa. 24 Ja Gideon oli lähettänyt
sanansaattajia koko Efraimin vuoristoon, sanomaan:
"Tulkaa alas midianilaisia vastaan ja vallatkaa heidän
tieltään vedet aina Beet-Baaraan asti sekä Jordan". Niin
kaikki Efraimin miehet kutsuttiin koolle, ja he valtasivat
vedet aina Beet-Baaraan asti sekä Jordanin. 25 Ja he
ottivat vangiksi kaksi midianilaisten ruhtinasta, Oorebin
ja Seebin; Oorebin he surmasivat Oorebin kalliolla, ja
Seebin he surmasivat Seebin viinikuurnan luona, ja he
ajoivat midianilaisia takaa. Mutta Oorebin ja Seebin päät
he toivat Gideonille tuolta puolelta Jordanin.

8 Mutta Efraimin miehet sanoivat hänelle: "Miksi
teit meille sen, ettet kutsunut meitä, kun menit
taistelemaan midianilaisia vastaan?" Ja he riitelivät
kovasti häntä vastaan. 2 Niin hän sanoi heille: "Mitä
minä sitten olen tehnyt teihin verraten? Eikö Efraimin
jälkikorjuu ole parempi kuin Abieserin viininkorjuu? 3
Teidän käsiinnehän Jumala antoi midianilaisten ruhtinaat
Oorebin ja Seebin. Mitä minä olen voinut tehdä
teihin verraten?" Kun hän puhui näin, asettui heidän
suuttumuksensa häneen. 4 Kun Gideon tuli Jordanille,
meni hän sen yli, hän ja ne kolmesataa miestä,
jotka olivat hänen kanssaan. He olivat uuvuksissa
takaa-ajamisesta. 5 Ja hän sanoi Sukkotin miehille:
"Antakaa joitakin leipäkakkuja väelle, joka seuraa minua,
sillä he ovat uuvuksissa; minä olen ajamassa takaa
midianilaisten kuninkaita Sebahia ja Salmunnaa". 6
Mutta Sukkotin päämiehet sanoivat: "Onko sinulla
sitten jo Sebahin ja Salmunnan nyrkki kädessäsi,
että me antaisimme leipää sinun sotajoukollesi?" 7
Gideon vastasi: "Hyvä! Kun Herra antaa Sebahin ja
Salmunnan minun käsiini, puin minä teidän lihanne
rikki erämaan orjantappuroilla ja orjanruoskilla." 8
Ja hän nousi sieltä Penueliin ja puhui heille samalla
tavalla. Ja Penuelin miehet vastasivat hänelle samoin,
kuin Sukkotin miehet olivat vastanneet. 9 Niin hän
sanoi myös Penuelin miehille: "Jahka palaan voittajana,
kukistan minä tämän tornin". 10 Mutta Sebah ja
Salmunna olivat Karkorissa ja heidän joukkonsa heidän
kanssansa, noin viisitoista tuhatta miestä, kaikki, mitä
oli jäljellä Idän miesten koko joukosta; kaatunut oli sata
kaksikymmentä tuhatta miekkamiestä. 11 Ja Gideon kulki
teltoissa-eläjien tietä Noobahin ja Jogbehan itäpuolitse
ja voitti joukon, kun se oli huoletonna leirissään. 12
Ja Sebah ja Salmunna pakenivat, mutta hän ajoi heitä

takaa; ja hän otti molemmat midianilaisten kuninkaat,
Sebahin ja Salmunnan, vangiksi, saatettuaan koko leirin
pakokauhun valtaan. 13 Ja Gideon, Jooaan poika,
palasi taistelusta, Hereksen solalta. 14 Ja hän otti kiinni
erään nuorukaisen, joka oli Sukkotin miehiä, ja kyseli
häneltä, ja tämä kirjoitti hänelle Sukkotin päämiehet
ja vanhimmat, seitsemänkymmentä seitsemän miestä.
15 Kun hän sitten tuli Sukkotin miesten luo, sanoi
hän: "Tässä ovat nyt Sebah ja Salmunna, joilla te
pilkkasitte minua sanoen: 'Onko sinulla sitten jo Sebahin
ja Salmunnan nyrkki kädessäsi, että me antaisimme
leipää sinun uupuneille miehillesi?'" 16 Ja hän otti
kiinni kaupungin vanhimmat; ja hän otti erämaan
orjantappuroita ja orjanruoskia ja antoi Sukkotin miesten
maistaa niitä. 17 Ja hän kukisti Penuelin tornin ja
surmasi kaupungin miehet. 18 Sitten hän sanoi Sebahille
ja Salmunnalle: "Minkä näköisiä ne miehet olivat, jotka
te tapoitte Taaborilla?" He vastasivat: "Ne olivat niinkuin
sinä; jokainen oli varreltaan kuin kuninkaan poika".
19 Hän sanoi: "He olivat minun veljiäni, minun äitini
poikia. Niin totta kuin Herra elää: jos te olisitte jättäneet
heidät henkiin, en minä surmaisi teitä." 20 Ja hän
sanoi Jeterille, esikoiselleen: "Nouse ja surmaa heidät".
Mutta nuorukainen ei paljastanut miekkaansa, sillä hän
pelkäsi, koska oli vielä nuori. 21 Silloin sanoivat Sebah
ja Salmunna: "Nouse sinä ja pistä meidät kuoliaaksi,
sillä miehellä on miehen voima". Niin Gideon nousi
ja surmasi Sebahin ja Salmunnan. Ja hän otti heidän
kameliensa kaulasta puolikuukorut. 22 Niin Israelin
miehet sanoivat Gideonille: "Hallitse sinä meitä, sekä
sinä itse että sinun poikasi ja poikasi poika; sillä sinä olet
vapauttanut meidät Midianin käsistä". 23 Mutta Gideon
vastasi heille: "En minä hallitse teitä, eikä minun poikani
ole hallitseva teitä; Herra on teitä hallitseva". 24 Ja
Gideon sanoi heille: "Yhtä minä pyydän teiltä: antakoon
kukin minulle heiltä saaliiksi saamansa nenärenkaan".
Heikäläisillä näet on kultaiset nenärenkaat, koska
ovat ismaelilaisia. 25 Niin he vastasivat: "Annamme
mielellämme". Ja he levittivät vaipan ja heittivät siihen
kukin saaliiksi saamansa nenärenkaan. 26 Ja hänen
pyytämänsä kultaiset nenärenkaat painoivat tuhat
seitsemänsataa kultasekeliä, lukuunottamatta niitä
puolikuukoruja, korvarenkaita ja purppuravaatteita, joita
midianilaisten kuninkaat olivat kantaneet, ja heidän
kameliensa kaulavitjoja. 27 Ja Gideon valmisti niistä
kasukan, jonka hän sijoitti kaupunkiinsa Ofraan, ja koko
Israel kulki haureudessa siellä sen jäljessä. Ja se tuli
ansaksi Gideonille ja hänen perheellensä. 28 Niin täytyi
Midianin nöyrtyä israelilaisten edessä, eikä se enää
nostanut päätänsä. Ja maassa oli rauha neljäkymmentä
vuotta, niin kauan kuin Gideon eli. 29 Ja Jerubbaal,
Jooaan poika, meni ja jäi asumaan taloonsa. 30 Ja
Gideonilla oli seitsemänkymmentä poikaa, jotka olivat
lähteneet hänen kupeistansa; sillä hänellä oli monta
vaimoa. 31 Ja myös hänen sivuvaimonsa, joka hänellä
oli Sikemissä, synnytti hänelle pojan, ja hän antoi
tälle nimen Abimelek. 32 Ja Gideon, Jooaan poika,
kuoli päästyään korkeaan ikään, ja hänet haudattiin
isänsä Jooaan hautaan abieserilaisten Ofraan. 33 Mutta
kun Gideon oli kuollut, niin israelilaiset lähtivät jälleen
haureudessa kulkemaan baalien jäljessä ja ottivat Baal-
Beritin jumalaksensa. 34 Eivätkä israelilaiset enää
muistaneet Herraa, Jumalaansa, joka oli pelastanut
heidät kaikkien heidän vihollistensa käsistä, jotka asuivat
heidän ympärillään. 35 Eivät he myöskään tehneet
Jerubbaalin, Gideonin, perheelle laupeutta kaiken sen
hyvän tähden, mitä hän oli tehnyt Israelille.

9 Mutta Abimelek, Jerubbaalin poika, meni Sikemiin
äitinsä veljien luo ja puhui heille sekä kaikille,
jotka olivat sukua hänen äitinsä isän perheelle, ja
sanoi: 2 "Puhukaa kaikkien Sikemin miesten kuullen:
Kumpi teille on parempi, sekö, että teitä hallitsee
seitsemänkymmentä miestä, kaikki Jerubbaalin pojat,
vai että teitä hallitsee yksi mies? Ja muistakaa,
että minä olen teidän luutanne ja lihaanne." 3
Niin hänen äitinsä veljet puhuivat hänen puolestaan
kaikkien Sikemin miesten kuullen kaiken tämän. Ja
heidän sydämensä taipui Abimelekin puolelle, sillä he
sanoivat: "Hän on meidän veljemme". 4 Ja he antoivat
hänelle seitsemänkymmentä hopeasekeliä Baal-Beritin
temppelistä. Niillä Abimelek palkkasi tyhjäntoimittajia ja
huikentelijoita, ja ne seurasivat häntä. 5 Sitten hän lähti
isänsä taloon Ofraan ja surmasi veljensä, Jerubbaalin
pojat, seitsemänkymmentä miestä, saman kiven päällä;
mutta Jootam, Jerubbaalin nuorin poika, jäi henkiin, sillä
hän oli piiloutunut. 6 Sen jälkeen kokoontuivat kaikki
Sikemin miehet ja koko Millon väki, ja he menivät ja
tekivät Abimelekin kuninkaaksi Muistomerkkitammen
luona, joka on Sikemissä. 7 Kun se kerrottiin Jootamille,
niin hän meni, asettui seisomaan Garissimin vuoren
laelle ja korotti äänensä, huusi ja sanoi heille: "Kuulkaa
minua, te Sikemin miehet, että Jumalakin kuulisi teitä. 8
Puut lähtivät voitelemaan itsellensä kuningasta. Ja he
sanoivat öljypuulle: 'Ole sinä meidän kuninkaamme'.
9 Mutta öljypuu vastasi heille: 'Jättäisinkö lihavuuteni,
josta jumalat ja ihmiset minua ylistävät, mennäkseni
huojumaan ylempänä muita puita!' 10 Niin puut sanoivat
viikunapuulle: 'Tule sinä ja ole meidän kuninkaamme'. 11
Mutta viikunapuu vastasi heille: 'Jättäisinkö makeuteni ja
hyvät antimeni, mennäkseni huojumaan ylempänä muita
puita!' 12 Niin puut sanoivat viinipuulle: 'Tule sinä ja ole
meidän kuninkaamme'. 13 Mutta viinipuu vastasi heille:
'Jättäisinkö mehuni, joka saa jumalat ja ihmiset iloisiksi,
mennäkseni huojumaan ylempänä muita puita!' 14 Niin
kaikki puut sanoivat orjantappuralle: 'Tule sinä ja ole
meidän kuninkaamme'. 15 Ja orjantappura vastasi puille:

'Jos todella aiotte voidella minut kuninkaaksenne, niin
tulkaa ja etsikää suojaa minun varjossani; mutta ellette,
niin tuli lähtee orjantappurasta ja kuluttaa Libanonin
setrit'. 16 Jos te nyt olette menetelleet uskollisesti
ja rehellisesti tehdessänne Abimelekin kuninkaaksi
ja jos olette kohdelleet hyvin Jerubbaalia ja hänen
perhettänsä ja jos olette palkinneet häntä siitä, mitä
hänen kätensä ovat hyvää tehneet- 17 sillä sotihan
minun isäni teidän puolestanne ja pani alttiiksi henkensä
ja pelasti teidät Midianin käsistä, 18 mutta te olette
tänä päivänä nousseet minun isäni perhettä vastaan
ja surmanneet hänen poikansa, seitsemänkymmentä
miestä, saman kiven päällä ja tehneet Abimelekin,
hänen orjattarensa pojan, Sikemin miesten kuninkaaksi,
koska hän on teidän veljenne- 19 jos te siis olette
tänä päivänä menetelleet uskollisesti ja rehellisesti
Jerubbaalia ja hänen perhettänsä kohtaan, niin olkoon
teillä iloa Abimelekista ja myöskin hänellä olkoon
iloa teistä; 20 mutta ellette ole, niin lähteköön tuli
Abimelekista ja kuluttakoon Sikemin miehet sekä Millon
väen; ja samoin lähteköön tuli Sikemin miehistä ja
Millon väestä ja kuluttakoon Abimelekin." 21 Sitten
Jootam lähti pakoon ja pääsi pakenemaan Beeriin; hän
asettui sinne suojaan veljeltään Abimelekilta. 22 Kun
Abimelek oli hallinnut Israelia kolme vuotta, 23 lähetti
Jumala pahan hengen Abimelekin ja Sikemin miesten
väliin, niin että Sikemin miehet luopuivat Abimelekista,
24 jotta Jerubbaalin seitsemällekymmenelle pojalle
tehty väkivalta tulisi kostetuksi ja heidän verensä tulisi
Abimelekin, heidän veljensä, päälle, joka oli heidät
surmannut, ja Sikemin miesten päälle, jotka olivat
auttaneet häntä surmaamaan veljensä. 25 Ja Sikemin
miehet asettivat vuorten kukkuloille väijyjiä, ja nämä
ryöstivät jokaisen, joka kulki sitä tietä heidän ohitsensa.
Se kerrottiin Abimelekille. 26 Mutta Gaal, Ebedin poika,
tuli veljineen, ja he poikkesivat Sikemiin; ja Sikemin
miehet luottivat häneen. 27 Ja he menivät kedolle ja
korjasivat sadon viinitarhoistaan, polkivat rypäleet ja
pitivät ilojuhlan; he menivät jumalansa huoneeseen ja
söivät ja joivat ja kirosivat Abimelekia. 28 Ja Gaal, Ebedin
poika, sanoi: "Mikä on Abimelek, ja mikä on Sikem,
että me häntä palvelisimme? Eikö hän ole Jerubbaalin
poika, eikö Sebul ole hänen käskynhaltijansa? Palvelkaa
Hamorin, Sikemin isän, miehiä. Miksi me palvelisimme
häntä? 29 Olisipa minulla tuo kansa vallassani, niin
minä toimittaisin pois Abimelekin; ja Abimelekista hän
sanoi: 'Lisää sotajoukkoasi ja tule!'" 30 Mutta kun
Sebul, kaupungin päällikkö, kuuli Gaalin, Ebedin pojan,
sanat, syttyi hänen vihansa. 31 Ja hän lähetti salaa
sanansaattajia Abimelekin luo sanomaan: "Katso, Gaal,
Ebedin poika, ja hänen veljensä ovat tulleet Sikemiin, ja
nyt he yllyttävät kaupunkia sinua vastaan. 32 Nouse
siis yöllä, sinä ja väki, joka on sinun kanssasi, ja
asetu kedolle väijyksiin. 33 Ja karkaa aamulla varhain,
auringon noustessa, kaupungin kimppuun. Kun hän
ja väki, joka on hänen kanssaan, silloin lähtee sinua
vastaan, niin tee hänelle, minkä voit." 34 Silloin Abimelek
ja kaikki väki, joka oli hänen kanssaan, lähti liikkeelle
yöllä, ja he asettuivat väijyksiin Sikemiä vastaan neljässä
joukossa. 35 Ja Gaal, Ebedin poika, tuli ulos ja asettui
kaupungin portin ovelle; niin Abimelek ja väki, joka
oli hänen kanssaan, nousi väijytyspaikasta. 36 Kun
Gaal näki väen, sanoi hän Sebulille: "Katso, väkeä
tulee alas vuorten kukkuloilta". Mutta Sebul vastasi
hänelle: "Vuorten varjot näyttävät sinusta miehiltä". 37
Gaal puhui taas ja sanoi: "Katso, väkeä tulee alas
Maannavalta; ja toinen joukko tulee Tietäjätammelta
päin". 38 Silloin Sebul sanoi hänelle: "Missä on nyt sinun
suuri suusi, kun sanoit: 'Mikä on Abimelek, että me häntä
palvelisimme?' Siinä on nyt se väki, jota halveksit. Mene
nyt ja taistele heitä vastaan." 39 Niin Gaal lähti Sikemin
miesten etunenässä ja taisteli Abimelekia vastaan.
40 Mutta Abimelek ajoi hänet pakoon, ja hän pääsi
pakenemaan häntä; ja heitä kaatui paljon, aina portin
ovelle asti. 41 Ja Abimelek jäi Arumaan; mutta Sebul
karkoitti Gaalin ja hänen veljensä pois Sikemistä. 42
Seuraavana päivänä kansa lähti ulos kedolle, ja siitä
ilmoitettiin Abimelekille. 43 Silloin hän otti väkensä ja
jakoi sen kolmeen joukkoon ja asettui väijyksiin kedolle.
Ja kun hän näki kansan lähtevän kaupungista, hyökkäsi
hän heidän kimppuunsa ja surmasi heidät. 44 Abimelek
ja ne joukot, jotka olivat hänen kanssaan, karkasivat
näet esiin ja asettuivat kaupungin portin ovelle, samalla
kuin muut kaksi joukkoa karkasivat kaikkien niiden
kimppuun, jotka olivat kedolla, ja surmasivat heidät. 45
Sitten Abimelek taisteli kaupunkia vastaan koko sen
päivän, valloitti kaupungin ja surmasi kansan, joka
siellä oli. Ja hän hävitti kaupungin ja kylvi suolaa sen
paikalle. 46 Kun kaikki Sikemin tornin miehet sen
kuulivat, menivät he Eel-Beritin temppelin holviin. 47
Mutta kun Abimelekille kerrottiin, että kaikki Sikemin
tornin miehet olivat kokoontuneet sinne, 48 niin Abimelek
nousi Salmonin vuorelle, hän ja kaikki väki, joka oli
hänen kanssaan. Ja Abimelek otti kirveen käteensä ja
löi poikki puunoksan, nosti ja pani sen olalleen ja sanoi
väelle, joka oli hänen kanssaan: "Mitä näitte minun
tekevän, se tehkää tekin joutuin". 49 Niin väestäkin löi
poikki oksansa kukin; sitten he seurasivat Abimelekia,
panivat oksat holvin päälle ja sytyttivät holvin heidän
päällään palamaan. Niin saivat surmansa myöskin
kaikki Sikemin tornin asukkaat, noin tuhat miestä ja
naista. 50 Sitten Abimelek meni Teebekseen, asettui
leiriin Teebestä vastaan ja valloitti sen. 51 Mutta
kaupungin keskellä oli luja torni, ja kaikki miehet ja
naiset, kaikki kaupungin asukkaat, pakenivat siihen.
He sulkivat jälkeensä oven ja nousivat tornin katolle.

52 Niin Abimelek tuli tornin ääreen ja ryhtyi taisteluun
sitä vastaan; ja hän astui tornin ovelle polttaakseen
sen tulella. 53 Mutta eräs nainen heitti jauhinkiven
Abimelekin päähän ja murskasi hänen pääkallonsa.
54 Silloin hän heti huusi palvelijalle, joka kantoi hänen
aseitansa, ja sanoi hänelle: "Paljasta miekkasi ja surmaa
minut, ettei minusta sanottaisi: 'Nainen tappoi hänet'".
Ja hänen palvelijansa lävisti hänet, ja hän kuoli. 55 Kun
Israelin miehet näkivät, että Abimelek oli kuollut, menivät
he kukin kotiinsa. 56 Näin Jumala kosti Abimelekille
sen pahan, minkä hän oli tehnyt isäänsä kohtaan
surmatessaan seitsemänkymmentä veljeään; 57 ja
kaiken Sikemin miesten tekemän pahan Jumala käänsi
heidän omaan päähänsä. Niin heidät saavutti Jootamin,
Jerubbaalin pojan, kirous.

10 Abimelekin jälkeen nousi Israelia vapauttamaan
isaskarilainen Toola, Doodon pojan Puuan poika,
joka asui Saamirissa, Efraimin vuoristossa. 2 Hän
oli tuomarina Israelissa kaksikymmentä kolme vuotta;
sitten hän kuoli, ja hänet haudattiin Saamiriin. 3
Hänen jälkeensä nousi gileadilainen Jaair ja oli
tuomarina Israelissa kaksikymmentä kaksi vuotta. 4
Ja hänellä oli kolmekymmentä poikaa, jotka ratsastivat
kolmellakymmenellä aasilla; ja heillä oli kolmekymmentä
kaupunkia, joita vielä tänäkin päivänä kutsutaan Jaairin
leirikyliksi ja jotka ovat Gileadin maassa. 5 Ja Jaair kuoli,
ja hänet haudattiin Kaamoniin. 6 Mutta israelilaiset tekivät
jälleen sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, ja palvelivat
baaleja ja astarteja ja Aramin jumalia, Siidonin jumalia,
Mooabin jumalia, ammonilaisten jumalia ja filistealaisten
jumalia, ja he hylkäsivät Herran eivätkä palvelleet
häntä. 7 Niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan, ja
hän myi heidät filistealaisten ja ammonilaisten käsiin. 8
Nämä riistivät ja raastivat israelilaisia sen vuoden ja
vielä kahdeksantoista vuotta, kaikkia israelilaisia, jotka
asuivat tuolla puolella Jordanin amorilaisten maassa,
Gileadissa. 9 Ja ammonilaiset menivät Jordanin yli
taistelemaan myöskin Juudaa, Benjaminia ja Efraimin
heimoa vastaan, ja niin Israel joutui suureen ahdinkoon.
10 Silloin israelilaiset huusivat Herraa sanoen: "Me
olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme
hyljänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja".
11 Ja Herra vastasi israelilaisille: "Eivätkö egyptiläiset,
amorilaiset, ammonilaiset, filistealaiset, 12 siidonilaiset,
amalekilaiset ja maaonilaiset sortaneet teitä, ja kun
te huusitte minua, enkö minä pelastanut teitä heidän
käsistänsä. 13 Mutta te hylkäsitte minut ja palvelitte
muita jumalia; sentähden en minä enää teitä pelasta. 14
Menkää ja huutakaa avuksenne niitä jumalia, jotka olette
valinneet; pelastakoot ne teidät ahdinkonne aikana." 15
Niin israelilaiset sanoivat Herralle: "Me olemme syntiä
tehneet; tee sinä meille aivan niinkuin hyväksi näet,
kunhan vain tänä päivänä autat meitä". 16 Ja he poistivat
vieraat jumalat keskuudestaan ja palvelivat Herraa.
Silloin hän ei enää kärsinyt, että Israelia vaivattiin. 17 Ja
ammonilaiset kutsuttiin koolle, ja he leiriytyivät Gileadiin;
mutta israelilaiset kokoontuivat ja leiriytyivät Mispaan.
18 Silloin kansa, Gileadin ruhtinaat, sanoivat toisillensa:
"Kuka on se mies, joka alkaa taistelun ammonilaisia
vastaan? Hän on oleva kaikkien Gileadin asukasten
päämies."

11 Gileadilainen Jefta oli sotaurho, mutta hän oli
porton poika; Jeftan isä oli Gilead. 2 Mutta Gileadin
vaimo synnytti hänelle poikia, ja kun tämän vaimon
pojat kasvoivat suuriksi, niin he karkoittivat Jeftan ja
sanoivat hänelle: "Et sinä saa perintöosaa meidän
isämme talossa, sillä sinä olet toisen naisen poika".
3 Niin Jefta lähti pakoon veljiänsä ja asettui Toobin
maahan. Ja Jeftan luo kerääntyi tyhjäntoimittajia, ja ne
retkeilivät yhdessä hänen kanssaan. 4 Jonkun ajan
kuluttua ammonilaiset aloittivat sodan Israelia vastaan.
5 Kun nyt ammonilaiset alottivat sodan Israelia vastaan,
niin Gileadin vanhimmat lähtivät noutamaan Jeftaa
Toobin maasta. 6 Ja he sanoivat Jeftalle: "Tule ja rupea
meidän päälliköksemme, sotiaksemme ammonilaisia
vastaan". 7 Mutta Jefta vastasi Gileadin vanhimmille:
"Ettekö te vihanneet minua ja karkoittaneet minua
isäni talosta? Minkätähden tulette minun luokseni nyt,
kun teillä on hätä?" 8 Gileadin vanhimmat sanoivat
Jeftalle: "Juuri sentähden olemme nyt tulleet jälleen
sinun luoksesi; ja jos sinä tulet meidän kanssamme
ja ryhdyt taistelemaan ammonilaisia vastaan, niin
sinä olet oleva meidän, kaikkien Gileadin asukasten,
päämies". 9 Jefta vastasi Gileadin vanhimmille: "Jos
te viette minut takaisin, taistelemaan ammonilaisia
vastaan, ja Herra antaa heidät minun valtaani, niin minä
rupean teidän päämieheksenne". 10 Silloin Gileadin
vanhimmat sanoivat Jeftalle: "Herra kuulee meidän
välipuheemme; totisesti, me teemme kaiken, mitä sinä
sanoit". 11 Niin Jefta lähti Gileadin vanhinten kanssa, ja
kansa asetti hänet päämiehekseen ja päällikökseen. Ja
Jefta lausui Herran edessä Mispassa kaiken, mitä oli
puhunut. 12 Sitten Jefta lähetti ammonilaisten kuninkaan
luo sanansaattajia sanomaan: "Mitä sinulla on minun
kanssani tekemistä, kun tulet minua vastaan, sotimaan
minun maatani vastaan?" 13 Niin ammonilaisten
kuningas vastasi Jeftan sanansaattajille: "Ottihan Israel
tullessaan Egyptistä minun maani Arnonista Jabbokiin
ja Jordaniin asti; anna se nyt hyvällä takaisin". 14 Jefta
lähetti taas sanansaattajia ammonilaisten kuninkaan
luo 15 ja käski sanoa hänelle: "Näin sanoo Jefta: Ei
Israel ole ottanut Mooabin maata eikä ammonilaisten
maata. 16 Sillä tullessaan Egyptistä Israel kulki erämaan
kautta Kaislamerelle saakka ja tuli Kaadekseen. 17
Ja Israel lähetti sanansaattajia Edomin kuninkaan luo

sanomaan: 'Salli minun kulkea maasi läpi'. Mutta Edomin
kuningas ei kuullut heitä. Ja he lähettivät sanan myöskin
Mooabin kuninkaalle, mutta ei hänkään suostunut.
Niin Israel asettui Kaadekseen. 18 Sitten he kulkivat
erämaan kautta ja kiersivät Edomin maan ja Mooabin
maan ja tulivat itäpuolelle Mooabin maata ja leiriytyivät
Arnonin toiselle puolelle; he eivät tulleet Mooabin
alueelle, sillä Arnon on Mooabin raja. 19 Silloin Israel
lähetti sanansaattajia Siihoniin, amorilaisten kuninkaan,
Hesbonin kuninkaan, luo, ja Israel käski sanoa hänelle:
'Salli meidän kulkea maasi läpi määräpaikkaamme'. 20
Mutta Siihon ei uskonut Israelia, niin että olisi sallinut
sen kulkea alueensa läpi, vaan Siihon kokosi kaiken
väkensä, ja he leiriytyivät Jahaaseen, ja hän ryhtyi
taisteluun Israelia vastaan. 21 Mutta Herra, Israelin
Jumala, antoi Siihonin ja kaiken hänen väkensä Israelin
käsiin, niin että nämä voittivat heidät. Ja Israel valloitti
koko amorilaisten maan, niiden, jotka asuivat siinä
maassa. 22 Ja he ottivat omakseen koko amorilaisten
alueen Arnonista Jabbokiin asti ja erämaasta Jordaniin
saakka. 23 Näin siis Herra, Israelin Jumala, karkoitti
amorilaiset kansansa Israelin tieltä. Ja nyt sinä ottaisit
omaksesi heidän maansa! 24 Eikö ole niin: minkä sinun
jumalasi Kemos antaa sinun omaksesi, sen sinä otat
omaksesi; ja kenen hyvänsä Herra, meidän Jumalamme,
karkoittaa meidän tieltämme, sen maan me otamme
omaksemme? 25 Vai oletko sinä parempi kuin Baalak,
Sipporin poika, Mooabin kuningas? Rakensiko hän
riitaa Israelin kanssa, tahi ryhtyikö hän sotaan heitä
vastaan? 26 Israel on nyt asunut Hesbonissa ja sen
tytärkaupungeissa, Aroerissa ja sen tytärkaupungeissa
ja kaikissa Arnonin varrella olevissa kaupungeissa
kolmesataa vuotta. Miksi te ette sen ajan kuluessa
ole ottaneet niitä pois? 27 Minä en ole rikkonut sinua
vastaan, mutta sinä teet pahasti minua kohtaan, kun
ryhdyt sotimaan minua vastaan. Herra, joka on tuomari,
tuomitkoon tänä päivänä israelilaisten ja ammonilaisten
välillä." 28 Mutta ammonilaisten kuningas ei ottanut
kuuloonsa, mitä Jefta lähetti hänelle sanomaan. 29
Silloin Herran henki tuli Jeftaan, ja hän kulki Gileadin
ja Manassen läpi ja kulki edelleen Gileadin Mispeen,
ja Gileadin Mispestä hän lähti ammonilaisia vastaan.
30 Ja Jefta teki lupauksen Herralle ja sanoi: "Jos sinä
annat ammonilaiset minun käsiini, 31 niin tulkoon
kuka tulkoonkin minua vastaan taloni ovesta, kun
minä voittajana palaan ammonilaisten luota, hän on
oleva Herran, ja minä uhraan hänet polttouhriksi". 32
Sitten Jefta lähti ammonilaisia vastaan, sotimaan heitä
vastaan, ja Herra antoi heidät hänen käsiinsä. 33
Ja hän tuotti heille hyvin suuren tappion, valloittaen
maan Aroerista Minnitiin ja Aabel-Keramimiin asti,
kaksikymmentä kaupunkia. Niin täytyi ammonilaisten
nöyrtyä israelilaisten edessä. 34 Kun Jefta sitten tuli
kotiinsa Mispaan, niin katso, hänen tyttärensä tuli ulos
häntä vastaan vaskirumpua lyöden ja karkeloiden. Ja
hän oli hänen ainoa lapsensa; paitsi tätä ei hänellä
ollut poikaa eikä tytärtä. 35 Nähdessään hänet hän
repäisi vaatteensa ja sanoi: "Voi, tyttäreni, nyt sinä
masennat minut maahan, nyt sinä syökset minut
onnettomuuteen! Sillä minä avasin suuni Herralle enkä
voi sanaani peruuttaa." 36 Niin hän vastasi hänelle:
"Isäni, jos sinä avasit suusi Herralle, niin tee minulle,
niinkuin suusi on puhunut, koska Herra on antanut
sinun kostaa vihollisillesi, ammonilaisille". 37 Sitten
hän sanoi isällensä: "Myönnettäköön minulle kuitenkin
tämä: jätä minut vapauteeni kahdeksi kuukaudeksi,
että minä yhdessä ystävättärieni kanssa menen vuorille
itkemään neitsyyttäni". 38 Niin hän sanoi: "Mene!" ja
päästi hänet menemään kahdeksi kuukaudeksi. Ja hän
meni ystävättärineen ja itki neitsyyttänsä vuorilla. 39
Mutta kahden kuukauden kuluttua hän palasi isänsä luo,
ja tämä pani hänessä täytäntöön lupauksensa, jonka
oli tehnyt. Eikä hän miehestä tietänyt. Ja tuli tavaksi
Israelissa, 40 että Israelin tyttäret joka vuosi menivät
lauluin ylistämään gileadilaisen Jeftan tytärtä-neljän
päivän ajaksi joka vuosi.

12 Ja Efraimin miehet kutsuttiin koolle, ja he lähtivät
pohjoiseen päin ja sanoivat Jeftalle: "Miksi lähdit
sotimaan ammonilaisia vastaan kutsumatta meitä
tulemaan kanssasi? Me poltamme tulella sinun talosi
pääsi päältä." 2 Jefta vastasi heille: "Minulla ja minun
kansallani oli kova taistelu ammonilaisten kanssa; silloin
minä kutsuin teitä, mutta te ette tulleet auttamaan minua
heidän käsistään. 3 Ja kun minä näin, ettette tulleet
auttamaan minua, panin minä henkeni kämmenelleni ja
lähdin ammonilaisia vastaan, ja Herra antoi heidät minun
käsiini. Miksi te olette nyt lähteneet minua vastaan,
sotimaan minua vastaan?" 4 Ja Jefta kokosi kaikki
Gileadin miehet ja ryhtyi taisteluun Efraimia vastaan;
ja Gileadin miehet voittivat efraimilaiset, jotka olivat
sanoneet: "Te olette karkureita Efraimista; Gilead on
Efraimin ja Manassen keskessä". 5 Ja gileadilaiset
valtasivat efraimilaisten tieltä Jordanin kahlauspaikat.
Kun sitten Efraimin pakolaiset sanoivat: "Antakaa minun
mennä yli", kysyivät Gileadin miehet kultakin: "Oletko
efraimilainen?" Jos hän vastasi: "En", 6 niin he sanoivat
hänelle: "Sano 'shibbolet'". Jos hän sanoi "sibbolet",
kun ei osannut ääntää oikein, ottivat he hänet kiinni ja
tappoivat Jordanin kahlauspaikoilla. Niin kaatui silloin
Efraimista neljäkymmentäkaksi tuhatta. 7 Ja Jefta oli
tuomarina Israelissa kuusi vuotta; sitten gileadilainen
Jefta kuoli, ja hänet haudattiin erääseen Gileadin
kaupunkiin. 8 Hänen jälkeensä oli Ibsan, Beetlehemistä,
tuomarina Israelissa. 9 Hänellä oli kolmekymmentä
poikaa, ja hän naitti kolmekymmentä tytärtänsä muualle
ja toi muualta kolmekymmentä tyttöä pojilleen vaimoiksi.

Ja hän oli tuomarina Israelissa seitsemän vuotta. **10** Sitten Ibsan kuoli, ja hänet haudattiin Beetlehemiin. **11** Hänen jälkeensä oli sebulonilainen Eelon tuomarina Israelissa; hän oli tuomarina Israelissa kymmenen vuotta. **12** Sitten sebulonilainen Eelon kuoli, ja hänet haudattiin Aijaloniin, Sebulonin maahan. **13** Hänen jälkeensä oli piratonilainen Abdon, Hillelin poika, tuomarina Israelissa. **14** Hänellä oli neljäkymmentä poikaa ja kolmekymmentä pojanpoikaa, jotka ratsastivat seitsemälläkymmenellä aasilla; hän oli tuomarina Israelissa kahdeksan vuotta. **15** Sitten piratonilainen Abdon, Hillelin poika, kuoli, ja hänet haudattiin Piratoniin, Efraimin maahan, amalekilaisten vuoristoon.

13 Kun israelilaiset taas tekivät sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, niin Herra antoi heidät filistealaisten käsiin neljäksikymmeneksi vuodeksi. **2** Sorassa oli mies, Daanin sukukuntaa, nimeltä Maanoah; hänen vaimonsa oli hedelmätön eikä ollut synnyttänyt. **3** Silloin ilmestyi Herran enkeli vaimolle ja sanoi hänelle: "Katso, sinä olet hedelmätön etkä ole synnyttänyt, mutta sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan. **4** Varo siis, ettet juo viiniä ja väkijuomaa etkä syö mitään saastaista. **5** Sillä katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan; partaveitsi älköön koskettako hänen päätänsä, sillä poika on oleva Jumalan nasiiri äitinsä kohdusta asti, ja hän on alottava Israelin vapauttamisen filistealaisten käsistä." **6** Niin vaimo meni ja sanoi miehelleen näin: "Jumalan mies tuli minun luokseni; hän oli näöltään niinkuin Jumalan enkeli, hyvin peljättävä. En kysynyt häneltä, mistä hän oli, eikä hän ilmaissut minulle nimeänsä. **7** Ja hän sanoi minulle: 'Katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan; älä siis juo viiniä ja väkijuomaa äläkä syö mitään saastaista, sillä poika on oleva Jumalan nasiiri äitinsä kohdusta aina kuolinpäiväänsä asti'." **8** Silloin Maanoah rukoili Herraa ja sanoi: "Oi Herra, salli Jumalan miehen, jonka lähetit, vielä tulla luoksemme opettamaan meille, mitä meidän on tehtävä pojalle, joka on syntyvä". **9** Ja Jumala kuuli Maanoahin rukouksen, ja Jumalan enkeli tuli jälleen vaimon tykö, kun tämä istui kedolla; ja Maanoah, hänen miehensä, ei ollut hänen kanssaan. **10** Niin vaimo juoksi nopeasti ilmoittamaan miehellensä ja sanoi hänelle: "Katso, sama mies, joka äsken kävi luonani, ilmestyi minulle". **11** Niin Maanoah nousi ja seurasi vaimoaan. Ja kun hän tuli miehen luo, sanoi hän tälle: "Sinäkö olet se mies, joka puhuttelit tätä vaimoa?" Hän vastasi: "Minä". **12** Silloin Maanoah sanoi: "Kun sanasi käy toteen, miten sitten on meneteltävä pojan kanssa ja mitä hänelle on tehtävä?" **13** Herran enkeli sanoi Maanoahille: "Varokoon vaimo kaikkea, mistä minä olen hänelle puhunut: **14** Älköön syökö mitään, mikä viiniköynnöksestä tulee, viiniä ja väkijuomaa hän älköön juoko älköönkä syökö mitään saastaista. Noudattakoon hän kaikkea, mitä minä olen käskenyt hänen noudattaa." **15** Ja Maanoah sanoi Herran enkelille: "Salli meidän pidättää sinua valmistaaksemme sinulle vohlan". **16** Mutta Herran enkeli vastasi Maanoahille: "Vaikka sinä pidättäisitkin minut, en minä kuitenkaan söisi sinun ruokaasi; mutta jos tahdot valmistaa polttouhrin, niin uhraa se Herralle". Sillä Maanoah ei tiennyt häntä Herran enkeliksi. **17** Niin Maanoah sanoi Herran enkelille: "Mikä on sinun nimesi, kunnioittaaksemme sinua, kun sinun sanasi käy toteen?" **18** Herran enkeli vastasi hänelle: "Minkätähden kysyt minun nimeäni? Se on ihmeellinen." **19** Niin Maanoah otti vohlan ja ruokauhrin ja uhrasi sen kalliolla Herralle. Ja Herra teki ihmeen Maanoahin ja hänen vaimonsa nähden: **20** liekin kohotessa alttarilta taivasta kohti kohosi Herran enkeli alttarin liekissä ylös Maanoahin ja hänen vaimonsa nähden, ja he heittäytyivät kasvoilleen maahan; **21** eikä Herran enkeli enää ilmestynyt Maanoahille ja hänen vaimollensa. Nyt Maanoah tiesi hänet Herran enkeliksi. **22** Niin Maanoah sanoi vaimolleen: "Me olemme kuoleman omat, sillä olemme nähneet Jumalan". **23** Mutta hänen vaimonsa vastasi hänelle: "Jos Herra tahtoisi surmata meidät, ei hän olisi ottanut meiltä vastaan polttouhria ja ruokauhria eikä antanut meidän nähdä tätä kaikkea eikä antanut meidän juuri nyt tätä kuulla". **24** Ja vaimo synnytti pojan ja antoi hänelle nimen Simson; ja poika kasvoi, ja Herra siunasi häntä. **25** Ja Herran henki alkoi hänessä vaikuttaa Daanin leirissä, Soran ja Estaolin välillä.

14 Ja Simson meni alas Timnaan ja näki Timnassa naisen, filistealaisten tyttäriä. **2** Niin hän tuli sieltä ja kertoi sen isälleen ja äidilleen ja sanoi: "Minä näin Timnassa naisen, filistealaisten tyttäriä; ottakaa hänet nyt minulle vaimoksi". **3** Hänen isänsä ja äitinsä sanoivat hänelle: "Eikö ole yhtään naista veljiesi tyttärien joukossa ja minun koko kansassani, kun aiot mennä ottamaan vaimon ympärileikkaamattomien filistealaisten joukosta?" Mutta Simson sanoi isälleen: "Ota hänet minulle, sillä hän on mieluinen minun silmissäni". **4** Mutta hänen isänsä ja äitinsä eivät tienneet, että se tuli Herralta, sillä hän etsi tilaisuutta filistealaisia vastaan. Filistealaiset näet hallitsivat siihen aikaan Israelia. **5** Niin Simson meni isänsä ja äitinsä kanssa alas Timnaan. Mutta kun he saapuivat Timnan viinitarhoille, niin katso, nuori leijona tuli kiljuen häntä vastaan. **6** Silloin Herran henki tuli häneen, niin että hän repäisi sen, niinkuin olisi reväissyt vohlan, sulin käsin. Eikä hän ilmoittanut isälleen eikä äidilleen, mitä oli tehnyt. **7** Sitten hän meni sinne ja puhutteli naista, ja tämä oli mieluinen Simsonin silmissä. **8** Ja kun hän jonkun ajan kuluttua palasi sinne ottaakseen hänet, poikkesi hän katsomaan leijonan raatoa, ja katso, leijonan ruumiissa oli mehiläisparvi ja hunajaa. **9** Ja hän kaapi hunajan kouriinsa ja kulki edelleen ja söi sitä. Niin hän tuli isänsä ja äitinsä luo ja antoi heille, ja he söivät. Mutta hän ei sanonut heille, että oli kaapinut hunajan

leijonan ruumiista. 10 Sitten hänen isänsä meni naisen
luo, ja Simson laittoi siellä pidot, sillä niin oli nuorten
miesten tapa. 11 Mutta kun he näkivät hänet, valitsivat
he kolmekymmentä sulhaspoikaa olemaan hänen
kanssaan. 12 Niin Simson sanoi heille: "Minä panen
teille arvoituksen; jos selitätte sen minulle seitsemän
pitopäivän kuluessa ja arvaatte oikein, niin minä annan
teille kolmekymmentä aivinapaitaa ja kolmekymmentä
juhlapukua. 13 Mutta ellette voi sitä minulle selittää,
niin te annatte minulle kolmekymmentä aivinapaitaa ja
kolmekymmentä juhlapukua." Ja he sanoivat hänelle:
"Lausu arvoituksesi, että saamme sen kuulla". 14
Silloin hän sanoi heille: "Lähti syötävä syömäristä, lähti
väkevästä makea". Mutta he eivät voineet kolmeen
päivään selittää arvoitusta. 15 Seitsemäntenä päivänä
he sanoivat Simsonin vaimolle: "Viekoittele miehesi
selittämään meille arvoitus, muuten me poltamme sinut
ja sinun isäsi talon tulella. Oletteko kutsuneet meidät
tänne köyhdyttääksenne meitä, vai kuinka?" 16 Niin
Simsonin vaimo ahdisti häntä itkullaan ja sanoi: "Sinähän
vihaat minua etkä rakasta; sinä olet pannut arvoituksen
minun kansalaisilleni etkä selitä sitä minulle". Mutta
hän vastasi hänelle: "En ole selittänyt sitä edes isälleni
enkä äidilleni, sinulleko sen selittäisin!" 17 Niin hän
ahdisti häntä itkullaan ne seitsemän päivää, jotka heidän
pitonsa kestivät. Mutta seitsemäntenä päivänä Simson
selitti hänelle, koska vaimo häntä ahdisti. Ja vaimo selitti
arvoituksen kansalaisilleen. 18 Niin kaupungin miehet
sanoivat hänelle seitsemäntenä päivänä, ennenkuin
aurinko laski: "Mikä on makeampaa kuin hunaja, ja
mikä leijonaa väkevämpi?" Hän vastasi heille: "Ellette
olisi kyntäneet minun vasikallani, ette olisi arvoitustani
arvanneet". 19 Silloin Herran Henki tuli häneen, ja hän
meni Askeloniin, löi siellä kuoliaaksi kolmekymmentä
miestä, otti heiltä vaatteet ja antoi juhlapuvut arvoituksen
selittäjille. Ja hänen vihansa syttyi, ja hän meni isänsä
kotiin. 20 Mutta Simsonin vaimo joutui sille sulhaspojista,
joka oli ollut yljän ystävänä.

15 Jonkun ajan kuluttua, nisunleikkuuaikana, tuli
Simson katsomaan vaimoansa, tuomisinaan vohla,
ja sanoi: "Minä menen vaimoni luo sisähuoneeseen".
Mutta tämän isä ei sallinut hänen mennä, 2 vaan sanoi:
"Minä tosiaankin luulin, että olit ruvennut vihaamaan
häntä, ja annoin hänet sinun sulhaspojallesi. Mutta
onhan hänen nuorempi sisarensa häntä kauniimpi,
sinä saat hänet toisen sijaan". 3 Mutta Simson vastasi
heille: "Nyt minä en tule syynalaiseksi filistealaisista,
vaikka teenkin heille pahaa". 4 Niin Simson meni ja
pyydysti kolmesataa kettua. Ja hän otti tulisoihtuja, sitoi
aina kaksi häntää yhteen ja asetti tulisoihdun kunkin
häntäparin väliin. 5 Sitten hän sytytti tulisoihdut ja päästi
ketut menemään filistealaisten viljapeltoihin; näin hän
sytytti palamaan sekä kuhilaat että kasvavan viljan,
viinitarhat ja öljypuut. 6 Niin filistealaiset kysyivät: "Kuka
tämän on tehnyt?" Vastattiin: "Simson, timnalaisen vävy,
koska tämä otti hänen vaimonsa ja antoi sen hänen
sulhaspojalleen". Niin filistealaiset menivät ja polttivat
sekä vaimon että hänen isänsä tulessa. 7 Mutta Simson
sanoi heille: "Koska te näin teette, niin totisesti minä
en lakkaa, ennenkuin olen kostanut teille". 8 Ja hän
pieksi heitä pahasti kupeisiin jos kinttuihinkin. Sitten
hän meni ja asettui asumaan Eetamin kallioluolaan. 9
Silloin filistealaiset lähtivät liikkeelle, leiriytyivät Juudaan
ja levittäytyivät Lehin tienoille. 10 Ja Juudan miehet
kysyivät: "Miksi te olette tulleet meitä vastaan?" He
vastasivat: "Me olemme tulleet sitomaan Simsonin
tehdäksemme hänelle, niinkuin hän teki meille". 11
Niin kolmetuhatta miestä Juudasta meni Eetamin
kallioluolalle, ja he sanoivat Simsonille: "Etkö tiedä,
että filistealaiset hallitsevat meitä; mitä oletkaan meille
tehnyt!" Hän vastasi heille: "Niinkuin he tekivät minulle,
niin minäkin tein heille". 12 He sanoivat hänelle: "Me
tulimme sitomaan sinut antaaksemme sinut filistealaisten
käsiin". Mutta Simson sanoi heille: "Vannokaa minulle,
ettette itse lyö minua kuoliaaksi". 13 Niin he vastasivat
hänelle sanoen: "Emme lyö; me ainoastaan sidomme
sinut ja annamme sinut heidän käsiinsä, mutta emme
sinua surmaa". Ja he sitoivat hänet kahdella uudella
köydellä ja veivät hänet pois kalliolta. 14 Kun hän saapui
Lehiin, niin filistealaiset riensivät riemuhuudoin häntä
vastaan. Silloin Herran henki tuli häneen, ja samalla
köydet hänen käsivarsissaan olivat kuin tulen polttamat
aivinalangat, ja hänen siteensä sulivat pois hänen
käsistänsä. 15 Ja hän huomasi tuoreen aasinleukaluun,
ojensi kätensä, otti sen ja löi sillä kuoliaaksi tuhat
miestä. 16 Ja Simson sanoi: "Aasinleukaluulla minä
löin heitä läjään, löin kahteen, aasinleukaluulla löin
heitä tuhannen miestä". 17 Sen sanottuaan hän heitti
leukaluun kädestänsä. Niin sen paikan nimeksi tuli
Raamat-Lehi. 18 Mutta kun hän oli kovin janoissaan, niin
hän huusi Herraa ja sanoi: "Sinä annoit palvelijasi käden
kautta tämän suuren voiton; ja nyt minä kuolen janoon
ja joudun ympärileikkaamattomien käsiin". 19 Silloin
Jumala avasi hampaankolon leukaluussa, ja siitä vuoti
vettä; hän joi, ja hänen henkensä elpyi, ja hän virkistyi.
Siitä lähde sai nimekseen Een-Hakkore; se on vielä
tänäkin päivänä Lehissä. 20 Ja hän oli filistealaisten
aikana tuomarina Israelissa kaksikymmentä vuotta.

16 Niin Simson meni Gassaan, ja hän näki siellä
porton ja meni sen luo. 2 Kun gassalaisille
kerrottiin, että Simson oli tullut sinne, niin he piirittivät
hänet ja väijyivät häntä koko yön kaupungin portilla.
Mutta he olivat hiljaa koko yön, ajatellen: "Kun aamu
valkenee, surmaamme hänet". 3 Ja Simson makasi
siellä puoliyöhön asti. Mutta puoliyön aikana hän nousi,
tarttui kaupungin portin oviin ja molempiin pihtipieliin,

nosti ne salpoineen paikaltansa, asetti hartioilleen
ja vei ne sen vuoren laelle, joka on vastapäätä
Hebronia. 4 Sen jälkeen hän rakastui erääseen Soorekin
laaksossa asuvaan naiseen, jonka nimi oli Delila. 5
Niin filistealaisten ruhtinaat tulivat naisen luo ja sanoivat
hänelle: "Viekoittele hänet ja ota selko, missä hänen
suuri voimansa on ja miten voisimme voittaa hänet,
että saisimme hänet sidotuksi ja masennetuksi; niin me
annamme sinulle kukin tuhat ja sata hopeasekeliä". 6
Silloin Delila sanoi Simsonille: "Ilmaise minulle, missä
sinun suuri voimasi on ja miten sinut voidaan sitoa
ja masentaa". 7 Simson vastasi hänelle: "Jos minut
sidotaan seitsemällä tuoreella jänteellä, jotka eivät ole
kuivuneet, niin minä tulen heikoksi ja olen niinkuin
muutkin ihmiset". 8 Niin filistealaisten ruhtinaat toivat
naiselle seitsemän tuoretta jännettä, jotka eivät olleet
kuivuneet, ja hän sitoi hänet niillä. 9 Mutta sisähuoneessa
hänellä istui väijyjiä. Ja hän sanoi hänelle: "Filistealaiset
ovat kimpussasi, Simson!" Silloin tämä katkaisi jänteet,
niinkuin katkeaa tulen kärventämä rohdinlanka. Ei siis
päästy hänen voimansa perille. 10 Ja Delila sanoi
Simsonille: "Katso, sinä olet pettänyt minut ja valhetellut
minulle. Ilmaise nyt minulle, miten sinut voidaan sitoa."
11 Niin hän sanoi hänelle: "Jos minut sidotaan uusilla
köysillä, joilla ei ole tehty työtä, niin minä tulen heikoksi
ja olen niinkuin muutkin ihmiset". 12 Niin Delila otti uudet
köydet, sitoi hänet niillä ja sanoi hänelle: "Filistealaiset
ovat kimpussasi, Simson!" Ja sisähuoneessa istui
väijyjiä. Mutta hän katkaisi ne käsivarsistaan niinkuin
langan. 13 Niin Delila sanoi Simsonille: "Sinä olet tähän
asti minua pettänyt ja valhetellut minulle; ilmaise minulle,
miten sinut voidaan sitoa". Niin hän vastasi hänelle:
"Jos kudot minun pääni seitsemän palmikkoa kankaan
loimiin". 14 Ja hän löi ne lujaan iskulastalla. Sitten hän
sanoi hänelle: "Filistealaiset ovat kimpussasi, Simson!"
Kun hän heräsi unestansa, repäisi hän irti iskulastan ja
loimet. 15 Niin nainen sanoi hänelle: "Kuinka sinä saatat
sanoa: 'Minä rakastan sinua', vaikka sydämesi ei ole
minun kanssani? Jo kolme kertaa olet pettänyt minut
etkä ole minulle ilmaissut, missä sinun suuri voimasi
on." 16 Ja kun hän joka päivä ahdisti häntä sanoillansa
ja vaivasi häntä, niin hän kiusautui kuollakseen 17 ja
paljasti hänelle koko sydämensä ja sanoi hänelle: "Ei
ole partaveitsi minun päätäni koskettanut, sillä minä olen
Jumalan nasiiri äitini kohdusta asti; jos minun hiukseni
ajetaan, niin voimani poistuu minusta, ja minä tulen
heikoksi ja olen niinkuin kaikki muutkin ihmiset". 18 Kun
Delila huomasi, että hän oli paljastanut hänelle koko
sydämensä, niin hän lähetti kutsumaan filistealaisten
ruhtinaat sanoen: "Nyt tulkaa, sillä hän on paljastanut
minulle koko sydämensä". Niin filistealaisten ruhtinaat
tulivat hänen luoksensa tuoden mukanaan rahat. 19
Ja hän nukutti hänet polvilleen ja kutsui miehen, joka
leikkasi hänen päänsä seitsemän palmikkoa. Niin hän
alkoi saada hänet masennetuksi, ja hänen voimansa
poistui hänestä. 20 Ja Delila sanoi: "Filistealaiset ovat
kimpussasi, Simson!" Kun hän heräsi unestaan, niin hän
ajatteli: "Kyllä minä selviydyn niinkuin aina ennenkin ja
pudistan itseni vapaaksi". Eikä hän tiennyt, että Herra oli
poistunut hänestä. 21 Silloin filistealaiset ottivat hänet
kiinni ja puhkaisivat hänen silmänsä. Ja he veivät hänet
Gassaan ja kytkivät hänet vaskikahleisiin, ja hänen
täytyi jauhaa vankilassa. 22 Mutta hiukset rupesivat
jälleen kasvamaan hänen päähänsä sen jälkeen, kuin ne
olivat ajetut. 23 Niin filistealaisten ruhtinaat kokoontuivat
uhraamaan suurta uhria jumalalleen Daagonille ja iloa
pitämään, sillä he sanoivat: "Meidän jumalamme on
antanut vihollisemme Simsonin meidän käsiimme". 24
Kun kansa näki hänet, niin he ylistivät jumalaansa, sillä
he sanoivat: "Meidän jumalamme on antanut käsiimme
vihollisemme, maamme hävittäjän, sen, joka surmasi
meistä niin monta". 25 Ja kun heidän sydämensä
olivat tulleet iloisiksi, niin he sanoivat: "Noutakaa
Simson huvittamaan meitä". Niin Simson noudettiin
vankilasta huvittamaan heitä. Ja he asettivat hänet
seisomaan pylvästen väliin. 26 Silloin Simson sanoi
palvelijalle, joka piti kiinni hänen kädestään: "Päästä
minut tunnustelemaan pylväitä, joiden varassa rakennus
on, nojatakseni niihin". 27 Mutta huone oli täynnä
miehiä ja naisia; myöskin kaikki filistealaisten ruhtinaat
olivat siellä, ja katolla oli noin kolmetuhatta miestä ja
naista katselemassa, kuinka Simson heitä huvitti. 28
Silloin Simson huusi Herraa ja sanoi: "Herra, Herra,
muista minua ja vahvista minua ainoastaan tämä
kerta, oi Jumala, niin että saisin filistealaisille yhdellä
kertaa kostetuksi molemmat silmäni!" 29 Sitten Simson
kiersi käsivartensa molempien keskipylväiden ympäri,
joiden varassa rakennus oli, toisen ympäri oikean ja
toisen ympäri vasemman käsivartensa, ja painautui niitä
vastaan. 30 Ja Simson sanoi: "Menköön oma henkeni
yhdessä filistealaisten kanssa!" Ja hän taivuttautui
eteenpäin niin rajusti, että rakennus luhistui ruhtinasten
ja kaiken siinä olevan kansan päälle. Ja kuolleita, jotka
hän surmasi kuollessaan, oli enemmän kuin niitä, jotka
hän oli surmannut eläessään. 31 Niin hänen veljensä ja
koko hänen isänsä perhe menivät ja ottivat hänet ja
veivät ja hautasivat hänet Soran ja Estaolin välille, hänen
isänsä Maanoahin hautaan. Hän oli ollut tuomarina
Israelissa kaksikymmentä vuotta.

17 Efraimin vuoristossa oli mies, nimeltä Miika. 2 Hän
sanoi äidillensä: "Ne tuhat ja sata hopeasekeliä,
jotka sinulta otettiin ja joiden tähden sinä lausuit
vannotuksen minunkin kuulteni, katso, ne rahat ovat
minulla; minä ne otin". Silloin sanoi hänen äitinsä: "Herra
siunatkoon sinua, poikani!" 3 Niin hän antoi takaisin
äidilleen ne tuhat ja sata hopeasekeliä. Mutta hänen

äitinsä sanoi: "Minä pyhitän nämä rahat Herralle ja
luovutan ne pojalleni veistetyn ja valetun jumalankuvan
teettämistä varten. Nyt minä annan ne sinulle takaisin." 4
Mutta hän antoi rahat takaisin äidilleen. Ja hänen äitinsä
otti kaksisataa hopeasekeliä ja antoi ne kultasepälle,
joka niistä teki veistetyn ja valetun jumalankuvan. Se oli
sitten Miikan talossa. 5 Sillä miehellä, Miikalla, oli siis
jumalanhuone, ja hän teetti kasukan ja kotijumalien kuvia
ja asetti yhden pojistaan itsellensä papiksi. 6 Siihen
aikaan ei ollut kuningasta Israelissa, ja jokainen teki
sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein. 7 Juudan
Beetlehemissä oli nuori mies, Juudan sukukuntaa; hän oli
leeviläinen ja asui siellä muukalaisena. 8 Tämä mies lähti
siitä kaupungista, Juudan Beetlehemistä, asuaksensa
muukalaisena, missä vain sopisi; ja vaeltaessaan
tietänsä hän tuli Efraimin vuoristoon, Miikan talolle asti.
9 Miika kysyi häneltä: "Mistä sinä tulet?" Hän vastasi:
"Minä olen leeviläinen Juudan Beetlehemistä ja vaellan
asuakseni muukalaisena, missä vain sopii". 10 Miika
sanoi hänelle: "Asetu minun luokseni ja tule minun
isäkseni ja papikseni, niin minä annan sinulle vuosittain
kymmenen hopeasekeliä ja vaatetuksen ja elatuksesi".
Niin leeviläinen tuli. 11 Ja leeviläinen suostui asettumaan
sen miehen luo, ja tämä piti sitä nuorta miestä kuin
omaa poikaansa. 12 Miika asetti leeviläisen virkaan,
ja nuoresta miehestä tuli hänen pappinsa, ja hän jäi
Miikan taloon. 13 Ja Miika sanoi: "Nyt minä tiedän, että
Herra tekee minulle hyvää, sillä minulla on pappina
leeviläinen".

18 Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa; ja
siihen aikaan daanilaisten sukukunta etsi itsellensä
perintöosaa asuttavaksensa, sillä siihen päivään asti se
ei ollut saanut perintöosaa Israelin sukukuntien kesken.
2 Ja daanilaiset lähettivät sukukuntansa keskuudesta
viisi miestä, sotakuntoisia miehiä Sorasta ja Estaolista,
vakoilemaan maata ja tutkimaan sitä; he sanoivat heille:
"Menkää tutkimaan maata". Ja nämä tulivat Efraimin
vuoristoon, Miikan talolle asti, ja yöpyivät sinne. 3
Ollessaan Miikan talon luona he tunsivat nuoren miehen
hänen äänestään leeviläiseksi; niin he poikkesivat sinne
ja kysyivät häneltä: "Kuka on tuonut sinut tänne? Mitä
sinä täällä toimitat, ja mitä sinulla on täällä tekemistä?"
4 Hän vastasi heille: "Niin ja niin teki Miika minulle ja
palkkasi minut papiksensa". 5 Ja he sanoivat hänelle:
"Kysy Jumalalta, että saisimme tietää, onnistuuko matka,
jolla me olemme". 6 Pappi vastasi heille: "Menkää
rauhassa. Matka, jolla olette, tapahtuu Herran edessä."
7 Niin ne viisi miestä jatkoivat matkaansa ja tulivat
Laikseen; ja he näkivät, että sikäläinen kansa asui
huoleti siidonilaisten tavoin, rauhassa ja huoletonna;
eikä kukaan tehnyt vahinkoa siinä maassa rikkauksia
anastamalla. Myöskin olivat he kaukana siidonilaisista
eivätkä olleet tekemisissä muitten ihmisten kanssa.
8 Ja he tulivat veljiensä luo Soraan ja Estaoliin, ja
heidän veljensä kysyivät heiltä: "Mitä kuuluu?" 9 He
sanoivat: "Nouskaa, lähtekäämme heitä vastaan. Sillä
me olemme katselleet maata, ja katso, se on hyvin
hyvä. Ja tekö jäisitte toimettomiksi! Älkää viivytelkö,
lähtekää liikkeelle, menkää sinne ja ottakaa omaksenne
se maa. 10 Kun tulette sinne, tulette huoletonna elävän
kansan luo, ja maa on tilava joka suuntaan. Niin,
Jumala antaa sen teidän käsiinne, paikan, jossa ei ole
puutetta mistään, mitä maan päällä on." 11 Niin lähti
sieltä liikkeelle, daanilaisten sukukunnasta, Sorasta ja
Estaolista, kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä.
12 He nousivat Juudan Kirjat-Jearimiin ja leiriytyivät
sinne. Sentähden kutsutaan sitä paikkaa vielä tänäkin
päivänä "Daanin leiriksi"; se on Kirjat-Jearimin takana.
13 Sieltä he kulkivat Efraimin vuoristoon ja tulivat Miikan
talolle asti. 14 Niin ne viisi miestä, jotka olivat käyneet
vakoilemassa Laiksen maata, rupesivat puhumaan ja
sanoivat veljillensä: "Tiedättekö, että noissa huoneissa
on kasukka ja kotijumalia sekä veistetty ja valettu
jumalankuva? Miettikää siis, mitä teidän on tehtävä." 15
Niin he poikkesivat sinne ja tulivat sen nuoren leeviläisen
miehen asunnolle, Miikan taloon, ja tervehtivät häntä.
16 Ja ne kuusisataa sota-aseilla varustettua daanilaista
asettuivat portin oven eteen. 17 Ja ne viisi miestä, jotka
olivat käyneet vakoilemassa maata, nousivat taloon,
menivät sisään ja ottivat veistetyn jumalankuvan ja
kasukan ja kotijumalat ja valetun jumalankuvan, mutta
pappi ja ne kuusisataa sota-aseilla varustettua miestä
seisoivat portin oven edessä. 18 Kun he menivät
Miikan taloon ja ottivat veistetyn jumalankuvan ja
kasukan ja kotijumalat ja valetun jumalankuvan, niin
pappi kysyi heiltä: "Mitä te teette?" 19 He vastasivat
hänelle: "Vaikene, pidä suusi kiinni ja lähde meidän
kanssamme ja tule meidän isäksemme ja papiksemme.
Onko parempi ollaksesi pappina yhden miehen talossa
kuin Israelin heimon ja sukukunnan pappina?" 20 Silloin
pappi tuli hyville mielin, ja hän otti kasukan ja kotijumalat
ja veistetyn jumalankuvan ja meni väen keskeen. 21
Sitten he kääntyivät jatkamaan matkaansa ja panivat
vaimot ja lapset sekä karjan ja kuormaston kulkemaan
edellänsä. 22 He olivat ehtineet vähän matkaa Miikan
talosta, kun Miikan talon lähitalojen miehet kutsuttiin
koolle, ja he pääsivät daanilaisten kintereille. 23 Ja
he huusivat daanilaisille; nämä kääntyivät ja kysyivät
Miikalta: "Mikä sinun on, kun väkesi on noin kutsuttu
koolle?" 24 Hän vastasi: "Te olette ottaneet minun
jumalani, jotka minä olen teettänyt, ja papin, ja menette
matkoihinne. Mitä on minulla enää jäljellä? Ja kuinka
te vielä kysytte minulta: 'Mikä sinun on'?" 25 Mutta
daanilaiset sanoivat hänelle: "Herkeä huutamasta meille,
muuten miehet ärtyvät ja käyvät kimppuunne, ja te

menetätte henkenne, sekä sinä että sinun perheesi".
26 Niin daanilaiset jatkoivat matkaansa, ja kun Miika
näki, että he olivat häntä voimakkaammat, kääntyi hän
ja palasi kotiinsa. 27 Otettuaan siis sen, minkä Miika oli
teettänyt, sekä hänen pappinsa, hyökkäsivät he Laiksen
rauhassa ja huoletonna elävän kansan kimppuun ja
surmasivat heidät miekan terällä ja polttivat kaupungin
tulella. 28 Eikä kukaan tullut avuksi, sillä se oli kaukana
Siidonista eivätkä he olleet tekemisissä muitten ihmisten
kanssa; se oli Beet-Rehobin tasangolla. Daanilaiset
rakensivat kaupungin uudestaan ja asettuivat siihen. 29
Ja he antoivat kaupungille nimen Daan, isänsä Daanin
nimen mukaan, hänen, joka oli Israelille syntynyt; mutta
ennen oli kaupungin nimi ollut Lais. 30 Sitten daanilaiset
pystyttivät itsellensä sen veistetyn jumalankuvan; ja
Joonatan, Manassen pojan Geersomin poika, ja hänen
poikansa olivat daanilaisten sukukunnan pappeina,
kunnes maan väestö vietiin pakkosiirtolaisuuteen. 31
He pystyttivät itsellensä sen veistetyn jumalankuvan,
jonka Miika oli teettänyt, ja se oli siinä koko ajan, minkä
Jumalan huone oli Siilossa.

19 Siihen aikaan, kun ei ollut kuningasta Israelissa,
asui eräs leeviläinen mies muukalaisena Efraimin
vuoriston perukoilla, ja hän otti itselleen sivuvaimon
Juudan Beetlehemistä. 2 Mutta hänen sivuvaimonsa oli
hänelle uskoton ja meni hänen luotansa isänsä kotiin
Juudan Beetlehemiin, ja hän oli siellä jonkun aikaa, neljä
kuukautta. 3 Sitten hänen miehensä nousi ja lähti hänen
jälkeensä viihdytelläkseen häntä ja palauttaakseen
hänet luokseen; ja hänellä oli mukanaan palvelija ja
aasipari. Ja nainen vei hänet isänsä kotiin; ja kun naisen
isä näki hänet, riensi hän iloisena häntä vastaan. 4 Ja
hänen appensa, naisen isä, pidätteli häntä, niin että hän
viipyi hänen luonaan kolme päivää; he söivät ja joivat
ja olivat siellä yötä. 5 Neljäntenä päivänä hän varhain
aamulla nousi lähteäkseen; mutta naisen isä sanoi
vävyllensä: "Vahvista itseäsi leipäpalalla; sitten saatte
lähteä". 6 Niin he istuivat, söivät ja joivat molemmat
yhdessä. Sitten naisen isä sanoi miehelle: "Suostu
jäämään yöksi, ja olkoon sydämesi iloinen". 7 Mutta mies
nousi lähteäksensä; silloin hänen appensa pyysi häntä
pyytämällä, ja hän jäi sinne vielä yöksi. 8 Viidentenä
päivänä hän varhain aamulla nousi lähteäksensä,
mutta naisen isä sanoi hänelle: "Vahvista itseäsi, ja
viipykää iltapäivään asti". Niin he söivät toistensa
kanssa. 9 Ja mies nousi lähteäkseen sivuvaimonsa
ja palvelijansa kanssa, mutta hänen appensa, naisen
isä, sanoi hänelle: "Katso, päivä kallistuu iltaan, jääkää
yöksi; päivä on menemässä mailleen, jää tänne yöksi,
ja olkoon sydämesi iloinen. Nouskaa huomenna varhain
matkallenne, ja lähde sitten majallesi." 10 Mutta mies
ei tahtonut jäädä yöksi, vaan nousi ja lähti ja tuli
Jebuksen, se on Jerusalemin, kohdalle, mukanaan
satuloitu aasipari ja sivuvaimonsa. 11 Kun he olivat
Jebuksen luona ja päivä oli kohta laskemassa, sanoi
palvelija isännälleen: "Tule, poiketkaamme tuohon
jebusilaisten kaupunkiin ja yöpykäämme sinne". 12
Mutta hänen isäntänsä vastasi hänelle: "Emme poikkea
vieraitten kaupunkiin, jotka eivät ole israelilaisia, vaan
menemme edelleen Gibeaan asti". 13 Ja hän sanoi
palvelijallensa: "Tule, pyrkikäämme toiseen paikkaan,
yöpykäämme Gibeaan tai Raamaan". 14 Niin he jatkoivat
matkaansa, ja aurinko laski heiltä lähellä Gibeaa,
joka on Benjaminissa. 15 Ja he poikkesivat Gibeaan
yöpyäkseen sinne. Hän tuli sinne ja istuutui kaupungin
torille, mutta ei kukaan ottanut heitä yöksi huoneeseen.
16 Ja katso, illalla tuli vanha mies työstään kedolta; hän
oli Efraimin vuoristosta ja asui muukalaisena Gibeassa.
Mutta sen paikkakunnan miehet olivat benjaminilaisia.
17 Ja kun hän nosti silmänsä, näki hän matkamiehen
kaupungin torilla. Silloin vanha mies sanoi: "Minne olet
matkalla ja mistä tulet?" 18 Hän vastasi hänelle sanoen:
"Me olemme matkalla Juudan Beetlehemistä Efraimin
vuoriston perukoille; sieltä minä olen kotoisin ja olen
käynyt Juudan Beetlehemissä asti. Olen matkalla Herran
huoneeseen, mutta ei kukaan ota minua huoneeseen. 19
Meillä on sekä olkia että muuta rehua aaseillemme, niin
myös leipää ja viiniä minulle itselleni ja palvelijattarellesi
ja nuorelle miehelle, joka on palvelijasi kanssa, niin ettei
meiltä mitään puutu." 20 Vanha mies sanoi: "Rauha
sinulle! Minun asiani on, jos sinulta jotakin puuttuisi.
Älä vain jää yöksi tähän torille." 21 Ja hän vei hänet
taloonsa ja teki aaseille appeen. Ja he pesivät jalkansa
ja söivät ja joivat. 22 Ja kun he olivat ilahduttamassa
sydäntänsä, niin katso, kaupungin miehet, kelvottomat
miehet, piirittivät talon, kolkuttivat ovelle ja sanoivat
vanhalle miehelle, talon isännälle, näin: "Tuo tänne se
mies, joka tuli sinun taloosi, ryhtyäksemme häneen". 23
Mutta mies, talon isäntä, meni ulos heidän luokseen ja
sanoi heille: "Älkää, veljeni, älkää tehkö niin pahoin! Kun
kerran tämä mies on tullut minun talooni, älkää tehkö
sellaista häpeällistä tekoa. 24 Katso, täällä on minun
tyttäreni, joka on neitsyt, ja tämän miehen sivuvaimo.
Minä tuon heidät tänne; tehkää heille väkivaltaa, tehkää
heille, mitä tahdotte, mutta tälle miehelle älkää tehkö
sellaista häpeällistä tekoa." 25 Mutta miehet eivät
tahtoneet häntä kuulla. Silloin mies tarttui sivuvaimoonsa
ja vei hänet heidän luoksensa kadulle, ja he yhtyivät
häneen ja pitelivät häntä pahoin koko yön aina aamuun
asti, ja vasta aamun sarastaessa he hänet päästivät. 26
Ja päivän koittaessa vaimo tuli ja kaatui sen miehen
talon oven eteen, jonka talossa hänen isäntänsä oli,
ja makasi siinä, kunnes päivä valkeni. 27 Kun hänen
isäntänsä aamulla nousi ja avasi talon oven ja tuli ulos
lähteäksensä matkalle, niin katso, hänen sivuvaimonsa
makasi talon oven edessä, kädet kynnyksellä. 28

Hän sanoi hänelle: "Nouse ja lähtekäämme!" Mutta vastausta ei tullut. Silloin mies nosti hänet aasin selkään, nousi ja lähti kotiinsa. 29 Mutta kotiin tultuaan hän otti veitsen, tarttui sivuvaimoonsa ja paloitteli hänet luineen kaikkineen kahdeksitoista kappaleeksi ja lähetti ne kaikkialle Israelin alueelle. 30 Ja jokainen, joka sen näki, sanoi: "Mitään sellaista ei ole tapahtunut eikä nähty siitä päivästä lähtien, jona israelilaiset tulivat Egyptin maasta, aina tähän päivään saakka. Harkitkaa tätä, neuvotelkaa ja puhukaa."

20 Ja kaikki israelilaiset lähtivät liikkeelle, ja kansa kokoontui yhtenä miehenä Daanista aina Beersebaan saakka, niin myös Gileadin maasta, Herran eteen Mispaan. 2 Ja koko kansan päämiehet ja kaikki Israelin sukukunnat astuivat esiin Jumalan kansan seurakunnassa: neljäsataa tuhatta miekalla varustettua jalkamiestä. 3 Ja benjaminilaiset saivat kuulla, että israelilaiset olivat menneet Mispaan. Ja israelilaiset sanoivat: "Kertokaa, kuinka tämä pahateko tapahtui". 4 Niin se leeviläinen mies, murhatun vaimon mies, vastasi ja sanoi: "Minä ja minun sivuvaimoni olimme tulleet Benjaminin Gibeaan yöpyäksemme sinne. 5 Silloin Gibean miehet nousivat minua vastaan ja piirittivät yöllä talon, jossa minä olin. Minut he aikoivat tappaa, minun sivuvaimolleni he tekivät väkivaltaa, niin että hän kuoli. 6 Sitten minä tartuin sivuvaimooni ja paloittelin hänet ja lähetin kappaleet kaikkialle Israelin perintömaahan, koska he olivat tehneet ilkityön ja häpeällisen teon Israelissa. 7 Katso, nyt olette kaikki tässä, te israelilaiset. Keskustelkaa ja neuvotelkaa tässä paikassa." 8 Silloin nousi kaikki kansa yhtenä miehenä ja sanoi: "Älköön meistä kukaan menkö majallensa, älköön kukaan poistuko kotiinsa. 9 Tämän me nyt teemme Gibealle: me menemme sitä vastaan arvan mukaan. 10 Ja me otamme kymmenen miestä sadasta, Israelin kaikista sukukunnista, ja sata tuhannesta ja tuhat kymmenestätuhannesta, hankkimaan muonaa kansalle, kun se menee kostamaan Benjaminin Gibealle sen häpeällisen teon, minkä se on tehnyt Israelissa." 11 Niin kokoontuivat kaikki Israelin miehet kaupunkia vastaan, kuin yhdeksi mieheksi yhtyneinä. 12 Ja Israelin sukukunnat lähettivät miehiä kaikkiin Benjaminin sukuihin sanomaan: "Mikä pahateko onkaan teidän keskuudessanne tehty! 13 Luovuttakaa nyt ne Gibean kelvottomat miehet, surmataksemme heidät ja poistaaksemme pahan Israelista." Mutta benjaminilaiset eivät tahtoneet kuulla veljiänsä, israelilaisia. 14 Niin benjaminilaiset kokoontuivat kaupungeistaan Gibeaan lähteäksensä sotaan israelilaisia vastaan. 15 Sinä päivänä pidettiin benjaminilaisten katselmus, ja heitä oli muista kaupungeista kaksikymmentäkuusi tuhatta miekkamiestä, paitsi Gibean asukkaita, joita katselmuksessa oli seitsemänsataa valiomiestä. 16 Kaikesta tästä väestä oli seitsemänsataa valiomiestä vasenkätistä; jokainen näistä osasi lingota kiven hiuskarvalleen, hairahtumatta. 17 Myös pidettiin Israelin miesten katselmus, ja heitä oli, paitsi benjaminilaisia, neljäsataa tuhatta miekkamiestä, kaikki sotilaita. 18 Ja he nousivat ja lähtivät Beeteliin ja kysyivät Jumalalta. Israelilaiset sanoivat: "Kenen meistä on ensiksi lähdettävä taistelemaan benjaminilaisia vastaan?" Herra vastasi: "Juuda ensiksi". 19 Ja israelilaiset lähtivät liikkeelle seuraavana aamuna ja asettuivat leiriin Gibean edustalle. 20 Ja Israelin miehet lähtivät taistelemaan Benjaminia vastaan, ja Israelin miehet asettuivat sotarintaan heitä vastaan Gibean edustalle. 21 Mutta benjaminilaiset ryntäsivät ulos Gibeasta ja kaatoivat sinä päivänä Israelista kaksikymmentäkaksi tuhatta miestä. 22 Mutta kansa, Israelin miehet, rohkaisivat mielensä ja asettuivat jälleen sotarintaan samalle paikalle, mihin olivat asettuneet ensimmäisenä päivänä. 23 Sillä kun israelilaiset menivät ja itkivät Herran edessä iltaan asti ja kysyivät Herralta sanoen: "Onko minun vielä ryhdyttävä taisteluun veljiäni, benjaminilaisia, vastaan?" niin Herra vastasi: "Menkää heitä vastaan". 24 Ja toisena päivänä israelilaiset lähenivät benjaminilaisia; 25 niin benjaminilaiset toisena päivänä ryntäsivät Gibeasta heitä vastaan ja kaatoivat israelilaisia vielä kahdeksantoista tuhatta miestä, kaikki miekkamiehiä. 26 Silloin kaikki israelilaiset, koko kansa, lähtivät ja tulivat Beeteliin ja itkivät ja istuivat siellä Herran edessä ja paastosivat sen päivän aina iltaan asti; ja he uhrasivat polttouhreja ja yhteysuhreja Herran edessä. 27 Ja israelilaiset kysyivät Herralta-sillä Jumalan liitonarkki oli siihen aikaan siellä, 28 ja Piinehas, Aaronin pojan Eleasarin poika, seisoi siihen aikaan sen edessä-ja sanoivat: "Onko minun vielä lähdettävä taisteluun veljiäni, benjaminilaisia, vastaan, vai onko minun siitä luovuttava?" Herra vastasi: "Lähtekää; sillä huomenna minä annan heidät sinun käsiisi". 29 Silloin Israel asetti väijytyksiä Gibean ympärille. 30 Ja israelilaiset menivät kolmantena päivänä benjaminilaisia vastaan ja asettuivat sotarintaan Gibeaa vastaan niinkuin edellisilläkin kerroilla. 31 Ja benjaminilaiset ryntäsivät ulos kansaa vastaan, mutta tulivat eristetyiksi kaupungista; ja niinkuin edellisilläkin kerroilla he aluksi saivat lyödyksi kansaa kuoliaaksi niillä valtateillä, joista toinen vie Beeteliin, toinen kedon yli Gibeaan, noin kolmekymmentä Israelin miestä. 32 Ja benjaminilaiset sanoivat: "Me voitimme heidät nyt niinkuin ennenkin"; mutta israelilaiset sanoivat: "Paetkaamme ja eristäkäämme heidät kaupungista valtateille". 33 Niin kaikki Israelin miehet nousivat, kukin paikaltaan, ja asettuivat sotarintaan Baal-Taamariin; ja väijyksissä oleva Israelin joukko syöksyi esiin paikaltaan Geban aukealta. 34 Niin tuli kymmenentuhatta valiomiestä

koko Israelista Gibean edustalle, ja syntyi ankara
taistelu; eivätkä he huomanneet, että onnettomuus
oli kohtaamassa heitä. 35 Ja Herra antoi Israelin
voittaa Benjaminin, ja israelilaiset kaatoivat sinä päivänä
Benjaminista kaksikymmentäviisi tuhatta ja sata miestä,
kaikki miekkamiehiä. 36 Nyt benjaminilaiset näkivät
olevansa voitetut. Mutta Israelin miehet väistyivät
benjaminilaisten tieltä, sillä he luottivat väijytykseen,
jonka olivat asettaneet Gibeaa vastaan. 37 Silloin
väijyksissä ollut joukko riensi ja karkasi Gibeaan;
väijyksissä ollut joukko meni ja surmasi kaikki kaupungin
asukkaat miekan terällä. 38 Ja Israelin miehet olivat
sopineet väijyksissä olevan joukon kanssa, että se
panisi sakean savupilven nousemaan kaupungista. 39
Kun siis Israelin miehet olivat kääntyneet pakosalle
taistelussa, ja kun Benjaminin miehet aluksi olivat
lyöneet kuoliaaksi Israelin miehiä noin kolmekymmentä
miestä ja sanoneet: "Varmasti me voitamme heidät
niinkuin ensimmäisessäkin taistelussa", 40 niin alkoi pilvi,
savupatsas, nousta kaupungista. Ja kun benjaminilaiset
kääntyivät taaksepäin, niin katso, koko kaupunki nousi
savuna taivasta kohti. 41 Israelin miehet kääntyivät
takaisin, mutta Benjaminin miehet kauhistuivat, sillä he
näkivät, että onnettomuus oli kohdannut heitä. 42 Ja
he kääntyivät pakoon Israelin miesten edestä erämaan
tielle, mutta sota seurasi heitä kintereillä; ja sikäläisten
kaupunkien asukkaat kaatoivat heitä heidän kesketänsä.
43 He saartoivat Benjaminin, ajoivat heitä takaa ja
tallasivat heitä maahan levähdyspaikassa ja aina Gibean
kohdalle asti, auringonnousuun päin. 44 Niin kaatui
Benjaminista kahdeksantoistatuhatta miestä, kaikki
sotakuntoisia miehiä. 45 He kääntyivät ja pakenivat
erämaahan päin, Rimmonin kalliolle; mutta israelilaiset
tekivät heistä valtateillä vielä jälkikorjuun, surmaten
viisituhatta miestä, ja seurasivat heitä kintereillä aina
Gideomiin asti ja surmasivat heitä kaksituhatta miestä.
46 Kaikkiaan oli niitä, jotka sinä päivänä kaatuivat
Benjaminista, kaksikymmentäviisi tuhatta miekkamiestä,
kaikki sotakuntoisia miehiä. 47 Ja heitä kääntyi pakoon
erämaahan päin, Rimmonin kalliolle, kuusisataa miestä.
Ja he jäivät Rimmonin kalliolle neljäksi kuukaudeksi. 48
Mutta Israelin miehet palasivat takaisin benjaminilaisten
luo ja surmasivat heidät miekan terällä, kaupungin
sekä vahingoittumatta jääneet ihmiset että eläimet,
kaiken, minkä tapasivat; myöskin pistivät he tuleen
kaikki kaupungit, joihin tulivat.

21 Israelin miehet olivat vannoneet Mispassa ja
sanoneet: "Ei kukaan meistä anna tytärtään
benjaminilaiselle vaimoksi". 2 Ja kansa tuli Beeteliin,
ja he istuivat siellä aina iltaan asti Jumalan edessä,
korottivat äänensä ja itkivät katkerasti 3 ja sanoivat:
"Miksi, oi Herra, Israelin Jumala, on Israelissa käynyt
niin, että Israelista nyt puuttuu yksi sukukunta?" 4
Varhain seuraavana päivänä kansa nousi ja rakensi
sinne alttarin ja uhrasi polttouhreja ja yhteysuhreja. 5
Ja israelilaiset sanoivat: "Onko yhdessäkään Israelin
sukukunnassa ketään, joka ei ole tullut seurakunnan
kanssa tänne Herran eteen?" Sillä siitä, joka ei tulisi
Herran luo Mispaan, oli vannottu ankara vala: "Hän on
kuolemalla rangaistava". 6 Ja israelilaisten tuli sääli
veljeänsä Benjaminia, ja he sanoivat: "Tänä päivänä on
yksi sukukunta hakattu pois Israelista. 7 Mitä meidän on
tehtävä, että jäljelle jääneet saavat vaimoja? Sillä itse
me olemme vannoneet Herran kautta, ettemme anna
heille tyttäriämme vaimoiksi." 8 Ja he kysyivät: "Onko
Israelin sukukunnissa ainoatakaan, joka ei ole tullut
Herran eteen Mispaan?" Ja katso, Gileadin Jaabeksesta
ei ollut ketään tullut leiriin, seurakuntakokoukseen. 9
Sillä kun kansasta pidettiin katselmus, niin katso, siellä
ei ollut ketään Gileadin Jaabeksen asukkaista. 10
Niin kansa lähetti sinne kaksitoistatuhatta sotakuntoista
miestä ja käski heitä sanoen: "Menkää ja surmatkaa
miekan terällä Gileadin Jaabeksen asukkaat vaimoineen
ja lapsineen. 11 Tehkää näin: kaikki miehenpuolet ja
kaikki naiset, jotka ovat yhtyneet mieheen, vihkikää
tuhon omiksi." 12 Ja Gileadin Jaabeksen asukkaista he
löysivät neljäsataa nuorta naista, jotka olivat neitsyitä
eivätkä olleet yhtyneet mieheen; ja he veivät nämä
leiriin Siiloon, joka on Kanaanin maassa. 13 Sitten koko
kansa lähetti sanansaattajia puhumaan benjaminilaisten
kanssa, jotka olivat Rimmonin kalliolla, ja tarjosi heille
rauhaa. 14 Silloin benjaminilaiset palasivat takaisin,
ja heille annettiin ne naiset, jotka oli jätetty henkiin
Gileadin Jaabeksen naisista. Mutta ne eivät riittäneet
heille. 15 Niin kansan tuli sääli Benjaminia, koska
Herra oli tehnyt aukon Israelin sukukuntiin. 16 Ja
kansan vanhimmat sanoivat: "Mitä meidän on tehtävä,
että jäljelle jääneet saisivat vaimoja? Sillä ovathan
naiset hävitetyt Benjaminista." 17 Ja he sanoivat:
"Pelastuneiden perintöomaisuus on jäävä Benjaminille,
ettei yksikään sukukunta häviäisi Israelista. 18 Mutta
itse me emme voi antaa heille tyttäriämme vaimoiksi,
sillä israelilaiset ovat vannoneet ja sanoneet: kirottu
olkoon se, joka antaa vaimon benjaminilaiselle." 19
Niin he sanoivat: "Katso, joka vuosi vietetään Herran
juhla Siilossa, joka on pohjoiseen päin Beetelistä,
auringonnousuun päin siitä valtatiestä, joka vie Beetelistä
Sikemiin, ja etelään päin Lebonasta". 20 Ja he käskivät
benjaminilaisia sanoen: "Menkää ja asettukaa väijyksiin
viinitarhoihin. 21 Kun näette Siilon tyttärien tulevan ulos
karkeloimaan, niin rynnätkää viinitarhoista ja ryöstäkää
jokainen itsellenne vaimo Siilon tyttäristä ja lähtekää
Benjaminin maahan. 22 Ja kun heidän isänsä tai
veljensä tulevat valittamaan meille, niin me sanomme
heille: 'Lahjoittakaa heidät meille, sillä ei kukaan meistä
ole ottanut sodassa vaimoa. Ettehän te ole itse antaneet

niitä heille; muuten olisitte joutuneet vikapäiksi.'" **23**
Benjaminilaiset tekivät niin ja ottivat lukumääränsä
mukaan itselleen vaimoja karkeloivien joukosta, ryöstäen
heidät. Sitten he palasivat perintöosaansa ja rakensivat
uudestaan kaupungit ja asettuivat niihin. **24** Silloin
israelilaisetkin vaelsivat sieltä, kukin sukukuntaansa ja
sukuunsa, ja menivät sieltä kukin perintöosallensa. **25**
Siihen aikaan ei ollut kuningasta Israelissa; jokainen
teki sitä, mikä hänen omasta mielestään oli oikein.

Ruutin

1 Siihen aikaan kun tuomarit hallitsivat, tuli nälänhätä
maahan. Silloin muuan Juudan Beetlehemin mies
lähti sieltä ja asettui vaimonsa ja kahden poikansa
kanssa muukalaisena asumaan Mooabin maahan. **2**
Miehen nimi oli Elimelek, hänen vaimonsa nimi oli Noomi
ja hänen kahden poikansa nimet Mahlon ja Kiljon; he
olivat efratilaisia Juudan Beetlehemistä. Niin he tulivat
Mooabin maahan ja oleskelivat siellä. **3** Ja Elimelek,
Noomin mies, kuoli, ja Noomi jäi jälkeen kahden
poikansa kanssa. **4** Nämä ottivat itselleen mooabilaiset
vaimot; toisen nimi oli Orpa ja toisen nimi Ruut. Ja he
asuivat siellä noin kymmenen vuotta. **5** Ja myös nuo
molemmat, Mahlon ja Kiljon, kuolivat, niin että vaimo
jäi yksin jälkeen kahdesta pojastaan ja miehestään.
6 Silloin hän nousi miniöineen palataksensa takaisin
Mooabin maasta, sillä hän oli kuullut Mooabin maassa,
että Herra oli pitänyt kansastansa huolen ja antanut sille
leipää. **7** Niin hän lähti yhdessä molempien miniäinsä
kanssa siitä paikasta, jossa oli oleskellut. Ja heidän tietä
käydessään matkalla Juudan maahan **8** sanoi Noomi
molemmille miniöillensä: "Menkää, palatkaa kumpikin
äitinne kotiin. Herra tehköön teille laupeuden, niinkuin te
olette vainajille ja minulle tehneet. **9** Herra suokoon,
että saisitte turvan kumpikin miehenne kodissa." Ja hän
suuteli heitä. Mutta he korottivat äänensä ja itkivät **10** ja
sanoivat hänelle: "Me seuraamme sinua sinun kansasi
luo". **11** Mutta Noomi vastasi: "Kääntykää takaisin,
tyttäreni; miksi te lähtisitte minun kanssani? Voinko
minä enää saada poikia miehiksi teille? **12** Kääntykää
takaisin, tyttäreni, menkää, sillä minä olen liian vanha
joutuakseni miehelään. Vaikka ajattelisinkin: 'Minulla
on vielä toivoa', ja vaikka vielä tänä yönä joutuisin
miehelään ja synnyttäisin poikia, **13** ette kai te kuitenkaan
odottaisi, kunnes he kasvaisivat suuriksi, ette kai te
kuitenkaan sulkeutuisi huoneeseen ja olisi miehelään
menemättä. Ei, tyttäreni; minä olen hyvin murheissani
teidän tähtenne, sillä Herran käsi on sattunut minuun."
14 Niin he korottivat vielä äänensä ja itkivät. Silloin Orpa
suuteli anoppiaan jäähyväisiksi, mutta Ruut riippui kiinni
hänessä. **15** Ja Noomi sanoi: "Katso, kälysi on kääntynyt
takaisin oman kansansa ja jumalansa luo, käänny
sinäkin kälysi kanssa". **16** Mutta Ruut vastasi: "Älä vaadi
minua jättämään sinua ja kääntymään takaisin, pois
sinun tyköäsi. Sillä mihin sinä menet, sinne minäkin
menen, ja mihin sinä jäät, sinne minäkin jään; sinun
kansasi on minun kansani, sinun Jumalasi on minun
Jumalani. **17** Missä sinä kuolet, siellä minäkin tahdon
kuolla ja sinne tulla haudatuksi. Herra rangaiskoon minua
nyt ja vasta, jos muu kuin kuolema erottaa meidät." **18**
Kun Noomi näki, että hän oli lujasti päättänyt seurata
häntä, ei hän enää puhunut siitä hänen kanssansa.
19 Niin he kulkivat molemmat yhdessä, kunnes tulivat
Beetlehemiin. Ja kun he tulivat Beetlehemiin, joutui koko
kaupunki liikkeelle heidän tähtensä, ja vaimot sanoivat:
"Onko tämä Noomi?" **20** Mutta hän vastasi heille: "Älkää
kutsuko minua Noomiksi, kutsukaa minua Maaraksi,
sillä Kaikkivaltias on antanut minulle paljon katkerata
murhetta. **21** Rikkaana minä lähdin, mutta tyhjänä Herra
antaa minun palata. Miksi siis kutsutte minua Noomiksi,
kun Herra on minua vastaan todistanut ja Kaikkivaltias
on tuottanut minulle onnettomuutta?" **22** Niin Noomi
palasi miniänsä, mooabilaisen Ruutin, kanssa, joka
tuli Mooabin maasta; ja he saapuivat Beetlehemiin
ohranleikkuun alussa.

2 Noomilla oli miehensä puolelta sukulainen, hyvin
varakas mies, Elimelekin sukua, nimeltä Booas. **2**
Ja mooabilainen Ruut sanoi Noomille: "Anna minun
mennä pellolle poimimaan tähkiä jonkun jäljessä, jonka
silmien edessä saan armon". Noomi vastasi hänelle:
"Mene, tyttäreni!" **3** Niin hän lähti ja meni poimimaan
eräälle pellolle leikkuuväen jäljessä; ja hänelle sattui
niin, että se peltopalsta oli Booaan, joka oli Elimelekin
sukua. **4** Ja katso, Booas tuli Beetlehemistä, ja hän
sanoi leikkuuväelle: "Herra olkoon teidän kanssanne!"
He vastasivat hänelle: "Herra siunatkoon sinua!" **5**
Sitten Booas sanoi palvelijallensa, joka oli leikkuuväen
päällysmiehenä: "Kenen tuo nuori nainen on?" **6**
Palvelija, joka oli leikkuuväen päällysmiehenä, vastasi
ja sanoi: "Se on se nuori mooabitar, joka tuli Noomin
mukana Mooabin maasta. **7** Hän sanoi: 'Salli minun
poimia ja koota tähkiä lyhteiden väliltä leikkuuväen
jäljessä'. Niin hän tuli ja on ahertanut aamusta varhain
tähän saakka; vasta äsken hän hiukan levähti tuolla
majassa." **8** Niin Booas sanoi Ruutille: "Kuules, tyttäreni!
Älä mene muiden pelloille poimimaan äläkä lähde
pois täältä, vaan pysyttele täällä minun palvelijattarieni
mukana. **9** Pidä silmällä, millä pellolla leikataan, ja
kulje heidän jäljessään. Minä olen kieltänyt palvelijoitani
koskemasta sinuun. Jos sinun tulee jano, niin mene
astioille ja juo vettä, jota palvelijat ammentavat." **10**
Silloin Ruut heittäytyi kasvoilleen, kumartui maahan ja
sanoi hänelle: "Miten olen saanut armon sinun silmiesi
edessä, niin että huolehdit minusta, vaikka olen vieras?"
11 Booas vastasi ja sanoi hänelle: "Minulle on kerrottu
kaikki, mitä sinä olet tehnyt anopillesi miehesi kuoltua,
kuinka jätit isäsi ja äitisi ja synnyinmaasi ja lähdit kansan
luo, jota et ennen tuntenut. **12** Herra palkitkoon sinulle
tekosi; tulkoon sinulle täysi palkka Herralta, Israelin
Jumalalta, jonka siipien alta olet tullut turvaa etsimään."
13 Ruut sanoi: "Minä olen saanut armon sinun silmiesi
edessä, herrani, sillä sinä olet lohduttanut minua ja
puhutellut palvelijatartasi ystävällisesti, vaikka en ole
yhdenkään sinun palvelijattaresi vertainen". **14** Ruoka-
ajan tultua Booas sanoi hänelle: "Käy tänne ruualle ja

kasta palasesi hapanviiniin". Niin Ruut istui leikkuuväen
viereen; ja Booas pani hänen eteensä paahdettuja jyviä,
niin että hän söi tarpeeksensa ja jäi tähteeksikin. 15 Kun
hän sitten nousi poimimaan, käski Booas palvelijoitaan
sanoen: "Hän saa poimia myöskin lyhteiden väliltä; ja te
ette saa loukata häntä. 16 Voittepa vetää sitomistakin
joitakin tähkiä ja jättää ne hänen poimittavikseen; ja te
ette saa nuhdella häntä." 17 Niin Ruut poimi pellolla
iltaan asti; sitten hän pui, mitä oli saanut poimituksi,
ja siitä tuli noin eefa-mitan verta ohria. 18 Ja hän
otti ne ja tuli kaupunkiin ja näytti anopillensa, mitä oli
poiminut. Sen jälkeen Ruut otti esille tähteet ruuasta,
josta oli syönyt tarpeeksen, ja antoi ne hänelle. 19
Silloin hänen anoppinsa sanoi hänelle: "Missä olet
tänään poiminut ja missä olet tehnyt työtä? Siunattu
olkoon se, joka on sinusta huolehtinut." Sitten hän
ilmoitti anopillensa, kenen luona hän oli ollut työssä,
sanoen: "Se mies, jonka luona olin tänä päivänä työssä,
on nimeltään Booas". 20 Noomi sanoi miniällensä:
"Siunatkoon häntä Herra, joka on osoittanut laupeutta
eläviä ja kuolleita kohtaan". Ja Noomi sanoi vielä:
"Hän on sukulaisemme ja meidän sukulunastajiamme".
21 Silloin mooabilainen Ruut sanoi: "Vielä hän sanoi
minulle: 'Pysyttele vain minun palvelijaini mukana siihen
asti, että he saavat kaiken minun leikkuuni lopetetuksi'".
22 Niin Noomi sanoi miniällensä Ruutille: "Hyvä on,
tyttäreni, lähde hänen palvelijattariensa mukana, niin et
joudu sysittäväksi muiden pelloilla". 23 Ja hän pysytteli
Booaan palvelijattarien seurassa poimien tähkiä, kunnes
ohran-ja nisunleikkuu oli lopussa. Sitten hän jäi olemaan
anoppinsa luo.

3 Niin Noomi, hänen anoppinsa, sanoi hänelle:
"Tyttäreni, minäpä hankin sinulle turvapaikan, että
sinun kävisi hyvin. 2 Onhan Booas, jonka palvelijattarien
kanssa olit, sukulaisemme; katso, hän viskaa tänä yönä
ohria puimatantereella. 3 Niin peseydy nyt ja voitele
itsesi ja pukeudu ja mene puimatantereelle; mutta älä
näyttäydy hänelle, ennenkuin hän on syönyt ja juonut.
4 Kun hän panee maata, niin katso, mihin paikkaan
hän panee maata, ja mene ja nosta peitettä hänen
jalkojensa kohdalta ja pane siihen maata; hän sanoo
sitten sinulle, mitä sinun on tehtävä." 5 Ruut vastasi
hänelle: "Minä teen kaiken, mitä sanot". 6 Niin hän
meni alas puimatantereelle ja teki aivan niin, kuin hänen
anoppinsa oli häntä käskenyt. 7 Ja kun Booas oli syönyt
ja juonut, tuli hänen sydämensä iloiseksi, ja hän meni
maata viljakasan ääreen. Ja Ruut tuli hiljaa ja nosti
peitettä hänen jalkojensa kohdalta ja pani siihen maata.
8 Puoliyön aikana mies säikähti ja kumartui eteenpäin;
ja katso, nainen makasi hänen jalkapohjissaan. 9 Ja
hän kysyi: "Kuka sinä olet?" Hän vastasi: "Minä olen
Ruut, palvelijattaresi. Levitä liepeesi palvelijattaresi yli,
sillä sinä olet minun sukulunastajani." 10 Hän sanoi:
"Herra siunatkoon sinua, tyttäreni! Sinä olet osoittanut
sukurakkauttasi nyt viimeksi vielä kauniimmin kuin
aikaisemmin, kun et ole kulkenut nuorten miesten
jäljessä, et köyhien etkä rikkaitten. 11 Ja nyt, tyttäreni,
älä pelkää; kaiken, mitä sanot, teen minä sinulle.
Sillä minun kansani portissa jokainen tietää sinut
kunnialliseksi naiseksi. 12 Totta on, että minä olen sinun
sukulunastajasi, mutta on vielä toinen sukulunastaja,
joka on läheisempi kuin minä. 13 Jää tähän yöksi; jos
hän huomenna lunastaa sinut, niin hyvä; lunastakoon.
Mutta jollei hän halua lunastaa sinua, niin minä lunastan
sinut, niin totta kuin Herra elää. Lepää siinä aamuun
asti." 14 Niin hän lepäsi hänen jalkapohjissaan aamuun
asti, mutta nousi, ennenkuin kukaan vielä voi tuntea
toisensa. Ja Booas ajatteli: "Älköön tulko tunnetuksi,
että tuo nainen on tullut tänne puimatantereelle". 15
Ja hän sanoi: "Anna tänne vaippa, joka on ylläsi, ja
pidä sitä". Ja Ruut piti sitä. Silloin hän mittasi siihen
kuusi mittaa ohria ja pani ne hänen selkäänsä. Ja hän
meni kaupunkiin. 16 Ja Ruut tuli anoppinsa luo, joka
sanoi: "Kuinka kävi, tyttäreni?" Niin hän kertoi hänelle
kaikki, mitä mies oli hänelle tehnyt; 17 ja hän sanoi:
"Nämä kuusi mittaa ohria hän antoi minulle, sanoen: 'Et
saa mennä tyhjin käsin anoppisi luo'". 18 Silloin Noomi
sanoi: "Pysy alallasi, tyttäreni, kunnes saat tietää, kuinka
asia päättyy; sillä mies ei suo itselleen lepoa, ennenkuin
hän tänä päivänä saattaa asian päätökseen".

4 Mutta Booas meni kaupungin porttiin ja istuutui
sinne. Ja katso, sukulunastaja, josta Booas oli
puhunut, kulki siitä ohitse; ja Booas sanoi: "Sinä siellä,
poikkea tänne istumaan". Hän poikkesi ja istui siihen. 2
Senjälkeen Booas otti kaupungin vanhimpia kymmenen
miestä ja sanoi: "Istukaa tähän". Ja he istuivat. 3 Sitten
Booas sanoi sukulunastajalle: "Sen peltopalstan, joka
oli veljellämme Elimelekillä, on Noomi, joka on palannut
Mooabin maasta, myynyt. 4 Sentähden ajattelin: minä
ilmoitan siitä sinulle ja sanon: osta se tässä saapuvilla
olevien ja minun kansani vanhimpien läsnäollessa. Jos
tahdot sen lunastaa sukuun, niin lunasta. Mutta ellet
tahdo sitä lunastaa, niin ilmoita minulle, että saan sen
tietää; sillä ei ole ketään muuta sukulunastajaa kuin
sinä, ja sinun jälkeesi minä." Hän sanoi: "Minä lunastan
sen". 5 Niin Booas sanoi: "Ostaessasi pellon Noomilta
ostat sen myöskin mooabilaiselta Ruutilta, vainajan
leskeltä, ja sinun on pysytettävä vainajan nimi hänen
perintöosassaan". 6 Silloin sanoi sukulunastaja: "En
voi lunastaa sitä itselleni, sillä siten minä turmelisin
oman perintöosani. Lunasta sinä itsellesi, mitä minun
olisi lunastettava; minä en voi sitä tehdä." 7 Muinoin oli
Israelissa lunastus-ja vaihtokauppoja vahvistettaessa
tapa tällainen: riisuttiin kenkä ja annettiin toiselle; tätä
käytettiin Israelissa todistuksena. 8 Niin sukulunastaja
sanoi Booaalle: "Osta sinä se itsellesi". Ja hän veti

kengän jalastaan. **9** Silloin sanoi Booas vanhimmille ja
kaikelle kansalle: "Te olette tänään todistajina, että minä
ostan Noomilta kaiken Elimelekin ja kaiken Kiljonin ja
Mahlonin omaisuuden. **10** Samalla minä olen ostanut
myös mooabilaisen Ruutin, Mahlonin lesken, vaimokseni,
pysyttääkseni vainajan nimen hänen perintöosassaan,
ettei vainajan nimi häviäisi hänen veljiensä keskuudesta
eikä hänen kotipaikkansa portista; sen todistajat te olette
tänä päivänä." **11** Niin kaikki kansa, joka oli portissa
saapuvilla, ja vanhimmat sanoivat: "Me olemme sen
todistajat. Suokoon Herra, että vaimo, joka tulee taloosi,
tulisi Raakelin ja Leean kaltaiseksi, jotka molemmat
rakensivat Israelin huoneen. Tee väkeviä tekoja Efratassa
ja saata nimesi kuuluisaksi Beetlehemissä. **12** Ja
tulkoon niistä jälkeläisistä, jotka Herra antaa sinulle
tästä nuoresta naisesta, sinulle suku, Pereksen suvun
kaltainen, hänen, jonka Taamar synnytti Juudalle." **13**
Niin Booas otti Ruutin, ja tämä tuli hänen vaimokseen. Ja
hän yhtyi häneen; ja Herra antoi hänen tulla raskaaksi, ja
hän synnytti pojan. **14** Silloin vaimot sanoivat Noomille:
"Kiitetty olkoon Herra, joka tänä päivänä salli sinun
saada sukulunastajan. Hänen nimensä tulee kuuluisaksi
Israelissa. **15** Hän on virvoittava sinua, ja hänestä
on tuleva sinun vanhuutesi tuki, sillä miniäsi, joka
rakastaa sinua, on hänet synnyttänyt, hän, joka on
sinulle parempi kuin seitsemän poikaa." **16** Niin Noomi
otti lapsen, pani sen helmaansa ja rupesi sen hoitajaksi.
17 Ja naapurivaimot antoivat lapselle nimen, sanoen:
"Noomille on syntynyt poika". Ja he panivat hänen
nimekseen Oobed. Hänestä tuli Iisain, Daavidin isän,
isä. **18** Tämä on Pereksen sukuluettelo: Perekselle
syntyi Hesron. **19** Hesronille syntyi Raam, ja Raamille
syntyi Amminadab. **20** Amminadabille syntyi Nahson,
ja Nahsonille syntyi Salma. **21** Salmalle syntyi Booas,
ja Booaalle syntyi Oobed. **22** Oobedille syntyi Iisai, ja
Iisaille syntyi Daavid.

1 Samuelin

1 Raamataim-Soofimissa, Efraimin vuoristossa, oli
mies, nimeltä Elkana, Jerohamin poika, joka oli Elihun
poika, joka Toohun poika, joka Suufin poika, efratilainen.
2 Hänellä oli kaksi vaimoa; toisen nimi oli Hanna, ja
toisen nimi oli Peninna. Ja Peninnalla oli lapsia, mutta
Hanna oli lapseton. **3** Tämä mies meni joka vuosi
kaupungistansa Siiloon rukoilemaan Herraa Sebaotia ja
uhraamaan hänelle. Ja siellä oli kaksi Eelin poikaa, Hofni
ja Piinehas, Herran pappeina. **4** Niin Elkana eräänä
päivänä uhrasi. Ja hänellä oli tapana antaa vaimollensa
Peninnalle ja kaikille tämän pojille ja tyttärille määräosat.
5 Mutta Hannalle hän antoi kahdenkertaisen osan, sillä
hän rakasti Hannaa, vaikka Herra oli sulkenut hänen
kohtunsa. **6** Ja hänen kilpailijattarensa kiusasi häntä
kiusaamistaan suututtaaksensa häntä, koska Herra
oli sulkenut hänen kohtunsa. **7** Ja näin tapahtui joka
vuosi, niin usein kuin hän meni Herran huoneeseen.
Niinpä Peninna nytkin kiusasi häntä, ja hän itki eikä
syönyt mitään. **8** Silloin hänen miehensä Elkana sanoi
hänelle: "Hanna, mitä itket, miksi et syö ja miksi olet
noin apealla mielellä? Enkö minä ole sinulle enempi
kuin kymmenen poikaa?" **9** Kun he sitten olivat syöneet
ja juoneet Siilossa ja pappi Eeli istui istuimellaan Herran
temppelin ovenpielessä, nousi Hanna **10** ja rukoili
Herraa mieli murheellisena, itki katkerasti **11** ja teki
lupauksen sanoen: "Herra Sebaot, jos sinä katsot
palvelijattaresi kurjuutta, muistat minua etkä unhota
palvelijatartasi, vaan annat palvelijattarellesi miehisen
perillisen, niin minä annan hänet Herralle koko hänen
elinajaksensa, eikä partaveitsi ole koskettava hänen
päätänsä". **12** Ja kun hän kauan rukoili Herran edessä,
tarkkasi Eeli hänen suutansa, **13** sillä Hanna puhui
sydämessänsä ja ainoastaan hänen huulensa liikkuivat,
mutta ääntä häneltä ei kuulunut; niin Eeli luuli, että
hän oli juovuksissa. **14** Ja Eeli sanoi hänelle: "Kuinka
kauan sinä siinä olet juovuksissa? Haihduta humalasi."
15 Mutta Hanna vastasi ja sanoi: "Ei, herrani, minä
olen murheen raskauttama vaimo; viiniä ja väkijuomaa
en ole juonut, vaan minä vuodatin sydämeni Herran
eteen. **16** Älä pidä palvelijatartasi kelvottomana naisena,
sillä tuskani ja suruni suuruuden tähden minä olen
näin kauan puhunut." **17** Eeli vastasi ja sanoi: "Mene
rauhaan, Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet
häneltä pyytänyt". **18** Hän sanoi: "Salli palvelijattaresi
saada armo sinun silmiesi edessä". Niin vaimo meni
pois ja söi eikä enää näyttänyt murheelliselta. **19** Varhain
seuraavana aamuna he nousivat ja kumartaen rukoilivat
Herran edessä; sitten he palasivat ja tulivat kotiinsa
Raamaan. Ja Elkana yhtyi vaimoonsa Hannaan, ja
Herra muisti tätä. **20** Ja Hanna tuli raskaaksi ja synnytti
vuoden vaihteessa pojan ja antoi hänelle nimen Samuel,
sanoen: "Herralta olen minä hänet pyytänyt". **21** Sitten se
mies, Elkana, ja koko hänen perheensä lähti uhraamaan
Herralle jokavuotista teurasuhria ja lupausuhriaan, **22**
mutta Hanna ei lähtenyt, vaan sanoi miehellensä: "Kun
poika on vieroitettu, vien minä hänet sinne, niin että
hän tulee Herran kasvojen eteen ja saa jäädä sinne
ainiaaksi". **23** Hänen miehensä Elkana sanoi hänelle:
"Tee, niinkuin hyväksi näet, jää kotiin, kunnes olet hänet
vieroittanut; kunhan Herra vain täyttää sanansa". Niin
vaimo jäi kotiin ja imetti poikaansa, kunnes hän vieroitti
tämän. **24** Mutta kun hän oli hänet vieroittanut, vei hän
hänet kanssansa ottaen mukaansa kolme härkää, yhden
eefa-mitan jauhoja ja leilin viiniä; niin hän toi hänet
Herran huoneeseen Siiloon. Mutta poika oli vielä pieni.
25 Ja teurastettuaan härän he toivat pojan Eelin tykö. **26**
Ja Hanna sanoi: "Oi, herrani, niin totta kuin sinä elät,
herrani, minä olen se vaimo, joka seisoin tässä sinun
luonasi rukoillen Herraa. **27** Tätä poikaa minä rukoilin;
Herra antoi minulle, mitä häneltä pyysin. **28** Sentähden
myös minä suostun antamaan hänet Herralle: kaikiksi
elinpäiviksensä hän olkoon Herralle annettu." Ja Samuel
rukoili siellä Herraa.

2 Ja Hanna rukoili ja sanoi: "Minun sydämeni riemuitsee
Herrassa; minun sarveni kohoaa korkealle Herrassa.
Minun suuni on avartunut vihollisiani vastaan, sillä
minä iloitsen sinun avustasi. **2** Ei kukaan ole pyhä
niinkuin Herra; paitsi sinua ei ole yhtäkään, eikä
ole kalliota meidän Jumalamme vertaista. **3** Älkää
yhä ylpeitä puhuko, älköön suustanne lähtekö julkeita
sanoja; sillä Herra on kaikkitietävä Jumala, hänen
edessänsä punnitaan teot. **4** Urhojen jouset ovat särjetyt,
voipuneet vyöttäytyvät voimalla. **5** Kylläisinä olleet
käyvät palvelukseen leipäpalkoilla, nälkää nähneet eivät
enää nälkää näe. Hedelmätön synnyttää seitsemän
lasta, lapsirikas kuihtuu. **6** Herra antaa kuoleman ja
antaa elämän, hän vie alas tuonelaan ja tuo ylös jälleen.
(Sheol h7585) **7** Herra köyhdyttää ja rikastuttaa, hän
alentaa ja ylentää. **8** Hän tomusta nostaa halvan, hän
loasta korottaa köyhän, pannaksensa heidät ruhtinasten
rinnalle ja antaaksensa heidän periä kunniasijat. Sillä
maan tukipylväät ovat Herran, hän on asettanut niiden
päälle maanpiirin. **9** Hän varjelee hurskastensa jalat,
mutta jumalattomat hukkuvat pimeyteen; sillä mies
ei omalla voimallaan mitään voi. **10** Jotka taistelevat
Herraa vastaan, ne joutuvat kauhun valtaan; hän jylisee
taivaasta heidän ylitsensä. Herra tuomitsee maan ääret;
hän antaa vallan kuninkaallensa ja korottaa korkealle
voideltunsa sarven." **11** Sitten Elkana meni kotiinsa
Raamaan; mutta poikanen palveli Herraa pappi Eelin
johdolla. **12** Mutta Eelin pojat olivat kelvottomia miehiä;
he eivät välittäneet Herrasta **13** eivätkä siitä, mitä
papeilla oli oikeus kansalta saada. Niin usein kuin joku

uhrasi teurasuhria, tuli papin palvelija lihan kiehuessa,
kolmihaarainen haarukka kädessänsä, 14 ja pisti sen
kattilaan tai ruukkuun tai pannuun tai pataan, ja kaikki,
minkä haarukka toi mukanaan, sen pappi otti itselleen.
Niin he tekivät kaikille israelilaisille, jotka tulivat sinne
Siiloon. 15 Jo ennenkuin rasva oli poltettu, tuli papin
palvelija ja sanoi miehelle, joka uhrasi: "Anna liha
paistettavaksi papille, sillä hän ei ota sinulta keitettyä
lihaa, vaan raakaa". 16 Kun mies sanoi hänelle: "Ensin
poltettakoon rasva; ota sitten itsellesi, mitä haluat", niin
hän sanoi: "Ei niin, vaan anna se nyt heti, muutoin minä
otan väkisin". 17 Ja nuorten miesten synti oli kovin
suuri Herran edessä, koska he pitivät Herran uhrilahjan
halpana. 18 Mutta Samuel palveli Herran edessä,
puettuna, vaikka oli poikanen, pellavakasukkaan. 19 Ja
hänen äitinsä teki hänelle joka vuosi pienen viitan ja
toi sen hänelle, kun miehensä kanssa tuli uhraamaan
vuotuista teurasuhria. 20 Silloin Eeli aina siunasi Elkanan
ja hänen vaimonsa ja sanoi: "Herra antakoon sinulle
lapsen tästä vaimosta sen sijaan, jonka hän on suostunut
antamaan Herralle"; sitten he menivät kotiinsa. 21 Ja
Herra piti Hannasta huolen, niin että hän tuli raskaaksi
ja synnytti vielä kolme poikaa ja kaksi tytärtä. Mutta
poikanen Samuel kasvoi Herran edessä. 22 Mutta
Eeli oli käynyt hyvin vanhaksi; ja kun hän sai kuulla,
mitä hänen poikansa tekivät kaikelle Israelille, ja että
he makasivat niiden naisten kanssa, jotka toimittivat
palvelusta ilmestysmajan ovella, 23 sanoi hän heille:
"Miksi te sellaista pahaa teette, mitä minä teistä kuulen
kaikelta tältä kansalta? 24 Ei niin, poikani! Ei ole hyvä
se huhu, jonka minä kuulen kulkevan Herran kansan
seassa. 25 Jos ihminen rikkoo ihmistä vastaan, niin
Jumala voi olla hänellä välittäjänä; mutta jos ihminen
rikkoo Herraa vastaan, niin kuka voi ruveta hänelle
välittäjäksi?" Mutta he eivät kuulleet isäänsä, sillä Herra
tahtoi surmata heidät. 26 Mutta poikanen Samuel
kasvoi kasvamistaan ja oli sekä Herralle että ihmisille
otollinen. 27 Ja Eelin luo tuli Jumalan mies ja sanoi
hänelle: "Näin sanoo Herra: Enkö minä ilmestynyt
sinun isäsi suvulle, kun he olivat Egyptissä faraon
huoneen vallassa? 28 Ja minä valitsin heidät kaikista
Israelin sukukunnista olemaan pappeinani, nousemaan
minun alttarilleni, polttamaan suitsuketta ja kantamaan
kasukkaa minun edessäni; ja minä annoin sinun isäsi
suvulle kaikki israelilaisten uhrit. 29 Miksi te häpäisette
minun teurasuhrini ja ruokauhrini, jotka minä olen
säätänyt asuntooni? Ja miksi sinä kunnioitat poikiasi
enemmän kuin minua, niin että te lihotatte itseänne
parhaalla osalla jokaisesta minun kansani Israelin
uhrilahjasta? 30 Sentähden Herra, Israelin Jumala,
sanoo: Minä olen tosin sanonut: sinun sukusi ja sinun
isäsi suku saavat vaeltaa minun edessäni iäti. Mutta nyt
Herra sanoo: Pois se! Sillä minä kunnioitan niitä, jotka
minua kunnioittavat; mutta jotka minut ylenkatsovat,
ne tulevat halveksituiksi. 31 Katso, päivät tulevat,
jolloin minä katkaisen sinun käsivartesi ja sinun isäsi
suvun käsivarren, niin ettei kukaan sinun suvussasi elä
vanhaksi. 32 Ja sinä saat nähdä minun asuntoni olevan
puutteessa huolimatta kaikesta siitä hyvästä, mikä tulee
Israelille. Eikä kukaan sinun suvussasi ole koskaan elävä
vanhaksi. 33 Kuitenkaan minä en hävitä kaikkia sinun
omaisiasi alttariltani, niin että sammuttaisin sinun silmäsi
ja näännyttäisin sielusi; mutta kaikki sinun suvussasi
kasvaneet kuolevat miehiksi tultuaan. 34 Ja merkkinä
tästä on sinulla oleva se, mitä kahdelle pojallesi, Hofnille
ja Piinehaalle, tapahtuu: he kuolevat molemmat samana
päivänä. 35 Mutta minä herätän itselleni uskollisen
papin, joka tekee minun sydämeni ja mieleni mukaan.
Hänelle minä rakennan pysyväisen huoneen, ja hän on
vaeltava minun voideltuni edessä kaiken elinaikansa.
36 Ja jokainen, joka jää jäljelle sinun suvustasi, on
tuleva kumartamaan häntä saadaksensa hopearahan
ja leipäkakun ja sanovat: 'Päästä minutkin johonkin
papintehtävään, että saisin palan leipää syödäkseni'."

3 Ja poikanen Samuel palveli Herraa Eelin johdolla;
mutta Herran sana oli harvinainen siihen aikaan,
eivätkä näyt olleet tavallisia. 2 Siihen aikaan tapahtui
kerran, kun Eeli, jonka silmiä alkoi hämärtää, niin ettei
hän voinut nähdä, makasi sijallansa 3 eikä Jumalan
lamppu ollut vielä sammunut ja Samuel makasi Herran
temppelissä, jossa Jumalan arkki oli, 4 että Herra
kutsui Samuelia. Hän vastasi: "Tässä olen". 5 Ja hän
riensi Eelin tykö ja sanoi: "Tässä olen, sinä kutsuit
minua". Mutta hän vastasi: "En minä kutsunut; pane
jälleen maata". Ja hän meni ja pani maata. 6 Mutta
Herra kutsui taas Samuelia; ja Samuel nousi ja meni
Eelin tykö ja sanoi: "Tässä olen, sinä kutsuit minua".
Mutta tämä vastasi: "En minä kutsunut, poikani; pane
jälleen maata". 7 Mutta Samuel ei silloin vielä tuntenut
Herraa, eikä Herran sana ollut vielä ilmestynyt hänelle.
8 Ja Herra kutsui Samuelia vielä kolmannen kerran;
niin hän nousi ja meni Eelin tykö ja sanoi: "Tässä
olen, sinä kutsuit minua". Silloin Eeli ymmärsi, että
Herra oli kutsunut poikasta. 9 Ja Eeli sanoi Samuelille:
"Mene ja pane maata; ja jos sinua vielä kutsutaan, niin
sano: 'Puhu, Herra; palvelijasi kuulee'". Samuel meni
ja pani maata sijallensa. 10 Niin Herra tuli ja seisoi ja
huusi niinkuin edellisilläkin kerroilla: "Samuel, Samuel!"
Samuel vastasi: "Puhu, palvelijasi kuulee". 11 Ja Herra
sanoi Samuelille: "Katso, minä teen Israelissa sellaisen
teon, että joka sen kuulee, sen molemmat korvat soivat.
12 Sinä päivänä minä annan toteutua Eelille kaiken,
mitä olen hänen sukuansa vastaan puhunut, alusta
loppuun asti. 13 Minä ilmoitan hänelle, että minä
tuomitsen hänen sukunsa ikuisiksi ajoiksi sen rikoksen
tähden, kun hän tiesi poikiensa pilkkaavan Jumalaa

eikä pitänyt heitä kurissa. 14 Sentähden minä olen
vannonut Eelin suvusta: 'Totisesti, Eelin suvun rikosta ei
koskaan soviteta, ei teurasuhrilla eikä ruokauhrilla'." 15
Ja Samuel makasi aamuun asti ja avasi sitten Herran
huoneen ovet. Eikä Samuel uskaltanut kertoa Eelille
sitä ilmestystä. 16 Mutta Eeli kutsui Samuelin ja sanoi:
"Samuel, poikani!" Hän vastasi: "Tässä olen". 17 Hän
sanoi: "Mikä oli asia, josta hän sinulle puhui? Älä salaa
sitä minulta. Jumala rangaiskoon sinua nyt ja vasta, jos
salaat minulta mitään siitä, mitä hän sinulle puhui." 18
Niin Samuel kertoi hänelle kaiken eikä salannut häneltä
mitään. Mutta hän sanoi: "Hän on Herra; hän tehköön,
minkä hyväksi näkee". 19 Ja Samuel kasvoi, ja Herra oli
hänen kanssansa eikä antanut yhdenkään sanoistansa
varista maahan. 20 Ja koko Israel Daanista Beersebaan
asti tiesi, että Samuelille oli uskottu Herran profeetan
tehtävä. 21 Ja Herra ilmestyi edelleenkin Siilossa; sillä
Herra ilmestyi Samuelille Siilossa Herran sanan kautta.
Ja Samuelin sana tuli koko Israelille.

4 Israel lähti sotaan filistealaisia vastaan ja leiriytyi
Eben-Eserin luo, mutta filistealaiset olivat leiriytyneet
Afekiin. 2 Ja filistealaiset asettuivat sotarintaan Israelia
vastaan, ja taistelu levisi laajalle, ja filistealaiset voittivat
Israelin ja surmasivat taistelukentällä noin neljätuhatta
miestä. 3 Kun kansa tuli leiriin, sanoivat Israelin
vanhimmat: "Minkätähden Herra antoi tänä päivänä
filistealaisten voittaa meidät? Ottakaamme Herran
liitonarkki Siilosta luoksemme, tulkoon se keskellemme
pelastamaan meidät vihollistemme käsistä." 4 Ja kansa
lähetti sanan Siiloon, ja sieltä tuotiin Herran Sebaotin
liitonarkki, hänen, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat;
ja Eelin kaksi poikaa, Hofni ja Piinehas, seurasivat
sieltä Jumalan liitonarkkia. 5 Ja kun Herran liitonarkki
tuli leiriin, nosti koko Israel suuren riemuhuudon, niin
että maa jymisi. 6 Kun filistealaiset kuulivat sen
riemuhuudon, sanoivat he: "Mitä tuo suuri riemuhuuto
on hebrealaisten leirissä?" Ja he saivat tietää, että leiriin
oli tullut Herran arkki. 7 Silloin filistealaiset peljästyivät,
sillä he ajattelivat: "Jumala on tullut leiriin". Ja he
sanoivat: "Voi meitä! Tällaista ei ole milloinkaan ennen
tapahtunut. 8 Voi meitä! Kuka pelastaa meidät tämän
voimallisen jumalan kädestä? Tämähän on se jumala,
joka löi egyptiläisiä kaikkinaisilla vaivoilla erämaassa.
9 Rohkaiskaa mielenne ja olkaa miehiä, filistealaiset,
ettette te joutuisi palvelemaan hebrealaisia, niinkuin he
ovat palvelleet teitä. Olkaa miehiä ja taistelkaa." 10
Ja filistealaiset ryhtyivät taisteluun; ja Israel voitettiin,
niin että he pakenivat kukin majallensa, ja tappio oli
sangen suuri: Israelista kaatui kolmekymmentä tuhatta
jalkamiestä. 11 Ja Jumalan arkki ryöstettiin, ja Eelin
kaksi poikaa, Hofni ja Piinehas, saivat surmansa. 12
Eräs benjaminilainen mies juoksi sotarinnasta ja tuli
samana päivänä Siiloon, takki reväistynä ja multaa pään
päällä. 13 Ja kun hän tuli sinne, istui Eeli istuimellaan
tien vieressä tähystellen, sillä hänen sydämensä oli
levoton Jumalan arkin tähden. Ja kun mies tuli ja kertoi
kaupungissa tapahtumasta, puhkesi koko kaupunki
valittamaan. 14 Kun Eeli kuuli valitushuudon, kysyi hän:
"Mikä meteli tämä on?" Niin mies tuli rientäen sinne ja
kertoi sen Eelille. 15 Mutta Eeli oli yhdeksänkymmenen
kahdeksan vuoden vanha, ja hänen silmissään oli kaihi,
niin ettei hän voinut nähdä. 16 Ja mies sanoi Eelille:
"Minä tulen sotarinnasta; olen tänä päivänä paennut
sotarinnasta". Niin hän kysyi: "Miten on asiat, poikani?"
17 Sanansaattaja vastasi ja sanoi: "Israel on paennut
filistealaisia, ja kansan mieshukka on suuri; myöskin
sinun molemmat poikasi, Hofni ja Piinehas, ovat saaneet
surmansa, ja Jumalan arkki on ryöstetty". 18 Kun
hän mainitsi Jumalan arkin, kaatui Eeli istuimeltaan
taapäin portin viereen, taittoi niskansa ja kuoli; sillä hän
oli vanha ja raskas mies. Ja hän oli ollut tuomarina
Israelissa neljäkymmentä vuotta. 19 Ja hänen miniänsä,
Piinehaan vaimo, oli viimeisillänsä raskaana. Kun hän
kuuli sanoman Jumalan arkin ryöstöstä ja appensa ja
miehensä kuolemasta, vaipui hän maahan ja synnytti,
sillä poltot yllättivät hänet. 20 Ja kun hän silloin oli
kuolemaisillansa, sanoivat vaimot, jotka seisoivat hänen
luonaan: "Älä pelkää, sillä sinä olet synnyttänyt pojan".
Mutta hän ei vastannut mitään eikä välittänyt siitä,
21 vaan nimitti pojan Iikabodiksi ja sanoi: "Kunnia on
mennyt Israelilta" -hän tarkoitti Jumalan arkin ryöstöä
ja appeansa ja miestänsä. 22 Hän sanoi: "Kunnia on
mennyt Israelilta", koska Jumalan arkki oli ryöstetty.

5 Kun filistealaiset olivat ryöstäneet Jumalan arkin,
veivät he sen Eben-Eseristä Asdodiin. 2 Ja
filistealaiset ottivat Jumalan arkin ja veivät sen Daagonin
temppeliin ja asettivat sen Daagonin rinnalle. 3 Kun
asdodilaiset nousivat varhain seuraavana päivänä, niin
katso: Daagon makasi kasvoillaan maassa Herran
arkin edessä. Mutta he ottivat Daagonin ja asettivat
sen takaisin paikoillensa. 4 Kun he taas nousivat
varhain seuraavana aamuna, niin katso: Daagon
makasi kasvoillaan maassa Herran arkin edessä, mutta
Daagonin pää ja molemmat kädet olivat katkaistuina
kynnyksellä, ja ainoastaan muu ruumis oli jäljellä. 5
Sentähden eivät Daagonin papit eikä kukaan, joka
menee Daagonin temppeliin, astu Daagonin kynnykselle
Asdodissa vielä tänäkään päivänä. 6 Mutta Herran
käsi painoi asdodilaisia, ja hän tuhosi heitä: hän löi
heitä ajoksilla, sekä Asdodia että sen aluetta. 7 Kun
Asdodin miehet näkivät, miten oli, sanoivat he: "Älköön
Israelin Jumalan arkki jääkö meidän luoksemme, sillä
hänen kätensä on käynyt raskaaksi meille ja meidän
jumalallemme Daagonille". 8 Ja he lähettivät sanan ja
kokosivat kaikki filistealaisten ruhtinaat luoksensa ja
sanoivat: "Mitä me teemme Israelin Jumalan arkille?"

He vastasivat: "Israelin Jumalan arkki siirtyköön Gatiin".
Ja he siirsivät Israelin Jumalan arkin sinne. 9 Mutta
kun he olivat siirtäneet sen sinne, kohtasi Herran käsi
kaupunkia ja sai aikaan suuren hämmingin: hän löi
kaupungin asukkaita, sekä pieniä että suuria, niin että
heihin puhkesi ajoksia. 10 Silloin he lähettivät Jumalan
arkin Ekroniin. Mutta kun Jumalan arkki tuli Ekroniin,
huusivat ekronilaiset sanoen: "He ovat siirtäneet Israelin
Jumalan arkin tänne minun luokseni, surmaamaan minut
ja minun kansani". 11 Ja he lähettivät sanan ja kokosivat
kaikki filistealaisten ruhtinaat ja sanoivat: "Lähettäkää
Israelin Jumalan arkki pois, ja palatkoon se kotiinsa
älköönkä enää surmatko minua ja minun kansaani".
Sillä surma oli saattanut koko kaupungin hämminkiin;
Jumalan käsi painoi sitä kovasti. 12 Ne asukkaat, jotka
eivät kuolleet, olivat ajoksilla lyödyt, ja huuto nousi
kaupungista ylös taivaaseen.

6 Herran arkki oli filistealaisten maassa seitsemän
kuukautta. 2 Ja filistealaiset kutsuivat papit ja tietäjät
ja sanoivat: "Mitä me teemme Herran arkille? Antakaa
meidän tietää, millä tavalla me lähettäisimme sen
kotiinsa." 3 He vastasivat: "Jos te lähetätte Israelin
Jumalan arkin pois, niin älkää lähettäkö häntä tyhjin
käsin, vaan antakaa hänelle hyvitys. Silloin te tulette
terveiksi ja saatte tietää, minkätähden hänen kätensä
ei heltiä teistä." 4 Mutta he kysyivät: "Minkälainen
hyvitys meidän on annettava hänelle?" He vastasivat:
"Viisi kulta-ajosta ja viisi kultahiirtä, yhtä monta, kuin on
filistealaisten ruhtinasta; sillä sama vitsaus on kohdannut
kaikkia, myöskin teidän ruhtinaitanne. 5 Tehkää siis
ajoksistanne kuvat, samoin hiiristänne, jotka hävittävät
maata, ja antakaa kunnia Israelin Jumalalle. Kenties
hän silloin hellittää kätensä teistä, teidän jumalistanne ja
maastanne. 6 Miksi te paadutatte sydämenne, niinkuin
egyptiläiset ja farao paaduttivat sydämensä? Eivätkö he,
sittenkuin hän oli näyttänyt heille voimansa, päästäneet
israelilaisia menemään? 7 Niin tehkää nyt uudet vaunut
ja ottakaa kaksi imettävää lehmää, joiden niskassa ei ole
iestä ollut, ja valjastakaa lehmät vaunujen eteen, mutta
ajakaa vasikat kotiin, pois niiden jäljestä. 8 Ja ottakaa
Herran arkki ja asettakaa se vaunuihin ja pankaa ne
kultakalut, jotka annatte hänelle hyvitykseksi, lippaaseen
sen viereen, ja lähettäkää se menemään. 9 Ja sitten
katsokaa: jos hän menee omaa aluettaan kohti, ylös
Beet-Semekseen, niin on hän tuottanut meille tämän
suuren onnettomuuden; mutta jos ei, niin tiedämme,
ettei hänen kätensä ole meihin koskenut. Se on silloin
tapahtunut meille sattumalta." 10 Miehet tekivät niin;
he ottivat kaksi imettävää lehmää ja valjastivat ne
vaunujen eteen, mutta niiden vasikat he jättivät kotiin.
11 Ja he panivat Herran arkin vaunuihin ynnä lippaan,
kultahiiret ja paiseittensa kuvat. 12 Ja lehmät menivät
suoraan Beet-Semestä kohti; ne kulkivat koko ajan
samaa tietä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle,
ja ammuivat lakkaamatta. Ja filistealaisten ruhtinaat
seurasivat niitä Beet-Semeksen alueelle asti. 13 Mutta
Beet-Semeksessä oltiin leikkaamassa nisua laaksossa.
Kun he nostivat silmänsä, näkivät he arkin; ja he
ilostuivat nähdessään sen. 14 Vaunut tulivat beet-
semekseläisen Joosuan pellolle ja pysähtyivät sinne; ja
siellä oli suuri kivi. Ja he hakkasivat vaunut haloiksi ja
uhrasivat lehmät polttouhriksi Herralle. 15 Ja leeviläiset
nostivat maahan Herran arkin ja sen vieressä olevan
lippaan, jossa kultakalut olivat, ja panivat ne sille suurelle
kivelle. Ja Beet-Semeksen miehet uhrasivat sinä päivänä
Herralle polttouhreja ja teurasuhreja. 16 Katseltuaan
tätä ne filistealaisten viisi ruhtinasta palasivat samana
päivänä Ekroniin. 17 Nämä ovat ne kultapaiseet, jotka
filistealaiset antoivat Herralle hyvitykseksi: yksi Asdodin
puolesta, yksi Gassan puolesta, yksi Askelonin puolesta,
yksi Gatin puolesta ja yksi Ekronin puolesta. 18 Mutta
kultahiiriä oli yhtä monta, kuin oli kaikkiaan filistealaisten
kaupunkeja viidellä ruhtinaalla, niin hyvin varustettuja
kaupunkeja kuin linnoittamattomia kyliä, suureen Aabel-
kiveen asti, jolle he laskivat Herran arkin ja joka on
vielä tänäkin päivänä beet-semekseläisen Joosuan
pellolla. 19 Mutta Herra surmasi Beet-Semeksen miehiä
sentähden, että he olivat katsoneet Herran arkkia;
hän surmasi kansasta seitsemänkymmentä miestä,
viisikymmentä tuhatta miestä; ja kansa suri sitä, että
Herra oli surmannut niin paljon kansaa. 20 Ja Beet-
Semeksen miehet sanoivat: "Kuka voi kestää Herran,
tämän pyhän Jumalan, edessä? Ja kenen luo hän menee
meidän luotamme?" 21 Ja he lähettivät sanansaattajat
Kirjat-Jearimin asukasten luo sanomaan: "Filistealaiset
ovat tuoneet Herran arkin takaisin; tulkaa tänne ja viekää
se luoksenne".

7 Niin Kirjat-Jearimin miehet tulivat ja veivät Herran
arkin sinne ja toivat sen Abinadabin taloon mäelle.
Ja hänen poikansa Eleasarin he pyhittivät pitämään
huolta Herran arkista. 2 Ja siitä päivästä, jona arkki
oli asettunut Kirjat-Jearimiin, kului pitkä aika, kului
kaksikymmentä vuotta; ja koko Israelin heimo huokaili
Herran puoleen. 3 Mutta Samuel sanoi koko Israelin
heimolle näin: "Jos te kaikesta sydämestänne käännytte
Herran puoleen, niin poistakaa keskuudestanne vieraat
jumalat ja astartet ja kiinnittäkää sydämenne Herraan ja
palvelkaa ainoastaan häntä, niin hän pelastaa teidät
filistealaisten käsistä". 4 Niin israelilaiset poistivat baalit
ja astartet ja palvelivat ainoastaan Herraa. 5 Ja Samuel
sanoi: "Kootkaa koko Israel Mispaan, ja minä rukoilen
teidän puolestanne Herraa". 6 Niin he kokoontuivat
Mispaan, ammensivat vettä ja vuodattivat sitä Herran
eteen sekä paastosivat sen päivän; ja he sanoivat
siellä: "Me olemme tehneet syntiä Herraa vastaan".

Ja Samuel jakoi israelilaisille oikeutta Mispassa. 7
Kun filistealaiset kuulivat israelilaisten kokoontuneen
Mispaan, lähtivät filistealaisten ruhtinaat Israelia vastaan.
Kun israelilaiset kuulivat sen, pelkäsivät he filistealaisia.
8 Ja israelilaiset sanoivat Samuelille: "Älä kieltäydy
huutamasta meidän puolestamme Herraa, meidän
Jumalaamme, että hän pelastaisi meidät filistealaisten
käsistä". 9 Niin Samuel otti imevän karitsan ja uhrasi
sen polttouhriksi, kokonaisuhriksi, Herralle; ja Samuel
huusi Herraa Israelin puolesta, ja Herra kuuli häntä. 10
Sillä kun Samuelin uhratessa polttouhria filistealaiset
lähestyivät käydäkseen taisteluun Israelia vastaan,
niin sinä päivänä Herra jylisi kovalla ukkosen jylinällä
filistealaisia vastaan ja saattoi heidät hämminkiin, niin
että Israel voitti heidät. 11 Ja Israelin miehet lähtivät
Mispasta ja ajoivat filistealaisia takaa, surmaten heitä
aina Beet-Kaarin alapuolelle asti. 12 Ja Samuel otti
kiven ja pani sen Mispan ja Seenin välille ja antoi
sille nimen Eben-Eser ja sanoi: "Tähän asti on Herra
meitä auttanut". 13 Niin filistealaiset lannistettiin, eivätkä
he enää tulleet Israelin alueelle. Ja Herran käsi oli
filistealaisia vastaan Samuelin koko elinajan. 14 Ja ne
kaupungit, jotka filistealaiset olivat ottaneet Israelilta,
joutuivat takaisin Israelille, Ekronista Gatiin saakka; ja
myös niiden alueet Israel vapautti filistealaisten käsistä.
Myöskin Israelin ja amorilaisten välillä oli rauha. 15
Samuel oli tuomarina Israelissa koko elinaikansa. 16
Ja hän teki joka vuosi kiertomatkoja Beeteliin, Gilgaliin
ja Mispaan, ja hän jakoi Israelille oikeutta kaikissa
näissä paikoissa. 17 Sitten hän palasi jälleen Raamaan,
sillä siellä oli hänen kotinsa ja siellä hän jakoi oikeutta
Israelille. Ja hän rakensi sinne alttarin Herralle.

8 Kun Samuel oli käynyt vanhaksi, pani hän poikansa
Israelin tuomareiksi. 2 Hänen esikoisensa nimi
oli Jooel, ja hänen toisen poikansa nimi oli Abia;
nämä olivat tuomareina Beersebassa. 3 Mutta hänen
poikansa eivät vaeltaneet hänen teitänsä, vaan olivat
väärän voiton pyytäjiä, ottivat lahjuksia ja vääristivät
oikeutta. 4 Niin kaikki Israelin vanhimmat kokoontuivat
ja tulivat Samuelin tykö Raamaan 5 ja sanoivat hänelle:
"Katso, sinä olet käynyt vanhaksi, eivätkä poikasi vaella
sinun teitäsi. Niin aseta nyt meille oikeutta jakamaan
kuningas, jollainen kaikilla muillakin kansoilla on." 6
Mutta Samuel pahastui siitä, että he sanoivat: "Anna
meille kuningas jakamaan meille oikeutta". Ja Samuel
rukoili Herraa. 7 Niin Herra sanoi Samuelille: "Kuule
kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä
sinua he eivät ole pitäneet halpana, vaan minut he
ovat pitäneet halpana olemaan heidän kuninkaanansa.
8 Niinkuin he aina siitä päivästä, jona minä johdatin
heidät tänne Egyptistä, tähän päivään asti ovat tehneet,
kun ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia,
aivan niin he tekevät nyt sinullekin. 9 Kuule siis
heidän ääntänsä. Kuitenkin varoita heitä vakavasti ja
ilmoita heille, mitkä oikeudet on kuninkaalla, joka on
heitä hallitseva." 10 Niin Samuel puhui kaikki Herran
sanat kansalle, joka häneltä pyysi kuningasta. 11 Hän
sanoi: "Nämä oikeudet on kuninkaalla, joka on teitä
hallitseva: Teidän poikanne hän ottaa ja panee heidät
vaunumiehikseen ja ratsumiehikseen ja vaunujensa
edelläjuoksijoiksi. 12 Myöskin hän panee heitä tuhannen-
ja viidenkymmenenpäämiehiksi ja kyntämään hänen
kyntöjänsä ja leikkaamaan hänen viljaansa sekä
tekemään hänelle sotatarpeita ja vaunutarpeita. 13
Ja teidän tyttärenne hän ottaa voiteiden tekijöiksi,
keittäjiksi ja leipojiksi. 14 Hän ottaa teidän parhaat
peltonne, viinitarhanne ja öljypuunne ja antaa ne
palvelijoillensa; 15 ja hän ottaa kymmenykset teidän
kylvöstänne ja viinitarhojenne sadosta ja antaa ne
hoviherroillensa ja palvelijoillensa. 16 Hän ottaa myös
teidän palvelijanne ja palvelijattarenne ja parhaat nuoret
miehenne sekä aasinne ja teettää niillä työnsä; 17
ja hän ottaa kymmenykset teidän lampaistanne, ja te
tulette hänen palvelijoiksensa. 18 Silloin te huudatte
Herraa kuninkaanne tähden, jonka olette itsellenne
valinneet, mutta hän ei silloin teitä kuule." 19 Mutta
kansa ei tahtonut kuulla Samuelin puhetta, vaan sanoi:
"Ei, kuningas meillä pitää olla. 20 Mekin tahdomme olla
niinkuin kaikki muut kansat: kuningas jakakoon meille
oikeutta ja johtakoon meitä ja käyköön sotiamme." 21
Kun Samuel kuuli kaikki kansan puheet, puhui hän ne
Herralle. 22 Ja Herra sanoi Samuelille: "Kuule heidän
ääntänsä ja aseta heille kuningas". Niin Samuel sanoi
Israelin miehille: "Menkää kukin kaupunkiinne".

9 Benjaminissa oli mies, hyvin varakas, nimeltä Kiis,
Abielin poika, joka oli Serorin poika, joka Bekoratin
poika, joka Afiahin poika, joka erään benjaminilaisen
miehen poika. 2 Hänellä oli poika, nimeltä Saul, nuori,
kaunis mies. Israelilaisten joukossa ei ollut kauniimpaa
miestä kuin hän: hän oli päätänsä pitempi kaikkea
kansaa. 3 Ja Kiisiltä, Saulin isältä, olivat aasintammat
joutuneet kateisiin, ja Kiis sanoi pojallensa Saulille: "Ota
palvelijoista joku mukaasi, nouse ja mene etsimään
aasintammoja". 4 Niin hän kulki Efraimin vuoriston
halki, ja hän kulki Salisan maan halki; mutta he eivät
löytäneet niitä. Ja he kulkivat Saalimin maan halki,
eikä niitä ollut sielläkään; sitten he kulkivat Benjaminin
maan halki eivätkä löytäneet niitä. 5 Kun he olivat
tulleet Suufin maahan, sanoi Saul palvelijallensa, joka
hänellä oli mukanaan: "Tule, palatkaamme kotiin;
muutoin isäni käy levottomaksi meidän tähtemme ja
jättää mielestään aasintammat". 6 Mutta palvelija sanoi
hänelle: "Katso, tässä kaupungissa on Jumalan mies,
arvossa pidetty mies; kaikki, mitä hän sanoo, se varmasti
toteutuu. Menkäämme nyt sinne; kenties hän ilmaisee
meille jotakin matkasta, jolla olemme." 7 Niin Saul

sanoi palvelijallensa: "Jos menemme sinne, niin mitä
me viemme sille miehelle? Sillä leipä on loppunut
repuistamme, eikä meillä ole muutakaan lahjaa vietäväksi
Jumalan miehelle. Vai onko meillä mitään?" 8 Palvelija
vastasi vielä Saulille ja sanoi: "Katso, tässä on minulla
neljännes sekeliä hopeata; minä annan sen Jumalan
miehelle, että hän ilmaisisi meille jotakin matkastamme".
9 -Muinoin sanottiin Israelissa, kun mentiin kysymään
Jumalalta, näin: "Tulkaa, menkäämme näkijän luo". Sillä
sitä, jota nyt sanotaan profeetaksi, kutsuttiin muinoin
näkijäksi. - 10 Saul vastasi palvelijallensa: "Puheesi on
hyvä; tule, menkäämme". Ja he menivät kaupunkiin,
jossa Jumalan mies oli. 11 Kun he nousivat rinnettä ylös
kaupunkiin, kohtasivat he tyttöjä, jotka olivat menossa
vettä ammentamaan. Näiltä he kysyivät: "Onko näkijä
täällä?" 12 Nämä vastasivat heille ja sanoivat: "On,
katso, hän on tuolla edessäpäin. Riennä, sillä hän on
juuri nyt tullut kaupunkiin, koska kansalla tänä päivänä
on teurasuhrit uhrikukkulalla. 13 Kun tulette kaupunkiin,
tapaatte hänet, ennenkuin hän menee uhrikukkulalle
aterioimaan; sillä kansa ei aterioi, ennenkuin hän tulee.
Kun hän on siunannut uhrin, sitten vasta kutsuvieraat
aterioivat. Menkää siis sinne, sillä juuri nyt te hänet
tapaatte." 14 Ja he menivät kaupunkiin. Kun he
tulivat kaupunkiin, niin katso, Samuel tuli heitä vastaan
menossa uhrikukkulalle. 15 Mutta päivää ennen Saulin
tuloa oli Herra ilmoittanut ja sanonut Samuelille: 16
"Huomenna tähän aikaan minä lähetän sinun tykösi
miehen Benjaminin maasta. Voitele hänet minun kansani
Israelin ruhtinaaksi. Hän on vapauttava minun kansani
filistealaisten käsistä. Sillä minä olen katsonut kansani
puoleen, sen huuto on tullut minun eteeni." 17 Kun
Samuel näki Saulin, ilmoitti Herra hänelle: "Katso, tässä
on mies, josta minä olen sinulle sanonut: 'Tämä on
vallitseva minun kansaani'". 18 Saul meni Samuelin tykö
keskelle porttia ja sanoi: "Sano minulle, missä on näkijän
asunto?" 19 Samuel vastasi Saulille ja sanoi: "Minä olen
näkijä. Mene minun edelläni uhrikukkulalle. Aterioikaa
tänä päivänä minun kanssani; huomenaamuna minä
päästän sinut menemään, ja kaikki, mitä sinulla on
sydämelläsi, minä selvitän sinulle. 20 Äläkä enää ole
huolissasi aasintammoista, jotka ovat olleet sinulta
kateissa kolme päivää, sillä ne ovat löytyneet. Ja
kenen on kaikki, mitä kallisarvoisinta Israelissa on,
jollei sinun ja kaiken sinun isäsi perheen?" 21 Saul
vastasi ja sanoi: "Minähän olen benjaminilainen, olen
sukukunnasta, joka on Israelin pienimpiä, ja minun
sukuni on vähäisin kaikista Benjaminin sukukunnan
suvuista. Miksi puhut minulle näin?" 22 Mutta Samuel otti
Saulin palvelijoinensa ja vei heidät ruokailuhuoneeseen
ja antoi heille ylimmän sijan kutsuvierasten joukossa,
joita oli noin kolmekymmentä miestä. 23 Ja Samuel
sanoi keittäjälle: "Tuo tänne se kappale, jonka minä
sinulle annoin ja josta minä sinulle sanoin: 'Pane se
syrjään'". 24 Niin keittäjä otti reiden, ja mitä siihen kuului,
ja pani sen Saulin eteen. Ja Samuel sanoi: "Katso,
tässä pannaan sinun eteesi se, mikä on varattu; syö
siitä. Sillä juuri täksi hetkeksi se säästettiin sinua varten,
kun minä sanoin: 'Minä olen kutsunut kansan'." Niin
Saul aterioi Samuelin kanssa sinä päivänä. 25 Kun he
sitten olivat tulleet uhrikukkulalta alas kaupunkiin, puhui
hän Saulin kanssa katolla. Ja he nousivat varhain. 26
Niin Samuel aamun sarastaessa kutsui Saulia katolta ja
sanoi: "Nouse, minä lähden saattamaan sinua". Saul
nousi, ja hän ja Samuel menivät yhdessä ulos. 27 Kun
he tulivat alas kaupungin laitaan, sanoi Samuel Saulille:
"Sano palvelijalle, että hän menee meidän edellämme" -
ja tämä meni edelle-"mutta pysähdy sinä hetkeksi tähän,
niin minä julistan sinulle Jumalan sanan".

10 Silloin Samuel otti öljyastian, vuodatti öljyä hänen
päähänsä, suuteli häntä ja sanoi: "Katso, Herra
on voidellut sinut perintöosansa ruhtinaaksi. 2 Kun
sinä tänä päivänä lähdet minun luotani, kohtaat sinä
Raakelin haudan luona Selsahissa Benjaminin rajalla
kaksi miestä; ne sanovat sinulle: 'Aasintammat, joita
olet lähtenyt etsimään, ovat löytyneet; katso, isäsi on
heittänyt mielestään aasintammat, kun on levoton teidän
tähtenne ja sanoo: Mitä minä voisin tehdä poikani
avuksi?' 3 Ja kun menet siitä edemmäksi ja tulet
Taaborin tammelle, tulee siellä sinua vastaan kolme
miestä menossa Jumalan eteen Beeteliin. Yksi kantaa
kolmea vohlaa, toinen kantaa kolmea leipäkakkua, ja
kolmas kantaa viinileiliä. 4 Ne tervehtivät sinua ja antavat
sinulle kaksi leipää; ota ne heiltä. 5 Senjälkeen sinä
tulet Jumalan Gibeaan, jossa filistealaisten maaherrat
ovat. Ja tullessasi sinne kaupunkiin sinä kohtaat
joukon profeettoja, jotka tulevat alas uhrikukkulalta
hurmoksissaan, harppu, vaskirumpu, huilu ja kannel
edellänsä. 6 Ja Herran henki tulee sinuun, ja sinäkin
joudut hurmoksiin niinkuin hekin; ja sinä muutut toiseksi
mieheksi. 7 Ja kun nämä ennusmerkit käyvät toteen,
niin tee, mikä tehtäväksesi tulee, sillä Jumala on sinun
kanssasi. 8 Mene sitten minun edelläni Gilgaliin, niin
minä tulen sinne sinun luoksesi uhraamaan polttouhreja
ja yhteysuhreja; odota seitsemän päivää, kunnes minä
tulen sinun luoksesi ja ilmoitan sinulle, mitä sinun on
tehtävä." 9 Ja kun hän käänsi selkänsä lähteäksensä
Samuelin luota, muutti Jumala hänen sydämensä;
ja kaikki nämä ennusmerkit kävivät sinä päivänä
toteen. 10 Ja kun he tulivat sinne, Gibeaan, niin katso,
joukko profeettoja tuli häntä vastaan. Silloin Jumalan
henki tuli häneen, ja hänkin joutui hurmoksiin heidän
keskellänsä. 11 Kun kaikki, jotka ennestään tunsivat
hänet, näkivät hänet hurmoksissa niinkuin profeetatkin,
sanoivat he toisillensa: "Mikä Kiisin pojalle on tullut?
Onko Saulkin profeettain joukossa?" 12 Mutta eräs

sikäläisistä miehistä vastasi ja sanoi: "Kuka sitten heidän
isänsä on?" -Niin tuli sananlaskuksi: "Onko Saulkin
profeettain joukossa?" 13 Päästyään hurmoksista hän
meni uhrikukkulalle. 14 Ja Saulin setä kysyi häneltä ja
hänen palvelijaltansa: "Missä te olette käyneet?" Hän
vastasi: "Aasintammoja etsimässä. Mutta kun emme
niitä missään nähneet, menimme Samuelin tykö." 15
Silloin Saulin setä sanoi: "Kerro minulle, mitä Samuel
teille sanoi". 16 Saul vastasi sedällensä: "Hän ilmoitti
meille aasintammain löytyneen". Mutta mitä Samuel oli
sanonut kuninkuudesta, sitä hän ei hänelle kertonut.
17 Sitten Samuel kutsui kansan koolle Herran eteen
Mispaan. 18 Hän sanoi israelilaisille: "Näin sanoo Herra,
Israelin Jumala: Minä johdatin Israelin Egyptistä, ja minä
vapautin teidät egyptiläisten käsistä sekä kaikkien niiden
valtakuntien käsistä, jotka teitä sortivat. 19 Mutta nyt te
olette pitäneet halpana Jumalanne, joka on auttanut
teidät kaikista onnettomuuksistanne ja ahdingoistanne,
ja olette sanoneet hänelle: 'Aseta meille kuningas'.
Asettukaa siis Herran eteen sukukunnittain ja suvuittain."
20 Niin Samuel antoi kaikkien Israelin sukukuntien astua
esiin; ja arpa osui Benjaminin sukukuntaan. 21 Kun
hän sitten antoi Benjaminin sukukunnan astua esiin
suvuittain, osui arpa Matrin sukuun; sen jälkeen osui
arpa Sauliin, Kiisin poikaan. Mutta kun häntä etsittiin,
ei häntä löydetty. 22 Silloin he kysyivät vielä kerran
Herralta: "Onko ketään muuta vielä tullut tänne?" Herra
vastasi: "Katso, hän on piiloutunut kuormastoon". 23
Niin he juoksivat ja toivat hänet sieltä, ja kun hän
asettui kansan keskelle, niin hän oli päätänsä pitempi
kaikkea kansaa. 24 Ja Samuel sanoi kaikelle kansalle:
"Näettekö, kenen Herra on valinnut; sillä ei ole hänen
vertaistansa koko kansan joukossa". Niin koko kansa
riemuitsi huutaen: "Eläköön kuningas!" 25 Ja Samuel
julisti kansalle kuninkuuden oikeudet, kirjoitti ne kirjaan
ja asetti sen Herran eteen. Sitten Samuel päästi kaiken
kansan menemään, kunkin kotiinsa. 26 Ja myöskin
Saul meni kotiinsa Gibeaan, ja hänen kanssaan meni
sotaväki, ne, joiden sydämiä Jumala oli koskettanut. 27
Mutta kelvottomat miehet sanoivat: "Mitä apua meille
tästä on?" Ja nämä halveksivat häntä eivätkä tuoneet
hänelle mitään lahjoja; mutta hän ei virkkanut mitään.

11 Ammonilainen Naahas lähti piirittämään Gileadin
Jaabesta. Niin kaikki Jaabeksen miehet sanoivat
Naahaalle: "Tee liitto meidän kanssamme, niin me
palvelemme sinua". 2 Mutta ammonilainen Naahas
vastasi heille: "Sillä ehdolla minä teen liiton teidän
kanssanne, että saan puhkaista jokaiselta teiltä oikean
silmän; niin minä häpäisen koko Israelin". 3 Jaabeksen
vanhimmat sanoivat hänelle: "Jätä meidät rauhaan
seitsemäksi päiväksi, niin me lähetämme sanansaattajia
kaikkialle Israelin alueelle; jollei kukaan meitä auta,
niin me antaudumme sinulle". 4 Niin sanansaattajat
tulivat Saulin Gibeaan ja puhuivat asian kansalle. Silloin
kaikki kansa korotti äänensä ja itki. 5 Ja katso, Saul tuli
käyden härkäin jäljessä pellolta. Ja Saul kysyi: "Mikä
kansalla on, kun he itkevät?" Niin he kertoivat hänelle
Jaabeksen miesten asian. 6 Kun Saul kuuli tämän asian,
tuli Jumalan henki häneen, ja hän vihastui kovin. 7 Ja
hän otti härkäparin, paloitteli härät ja lähetti kappaleet
kaikkialle Israelin alueelle sanansaattajain mukana ja
käski sanoa: "Näin tehdään jokaisen härjille, joka ei
seuraa Saulia ja Samuelia". Ja Herran kauhu valtasi
kansan, niin että he lähtivät niinkuin yksi mies. 8 Ja hän
piti katselmuksen heistä Besekissä; ja israelilaisia oli
kolmesataa tuhatta ja Juudan miehiä kolmekymmentä
tuhatta. 9 Ja he sanoivat sanansaattajille, jotka olivat
tulleet: "Sanokaa näin Gileadin Jaabeksen miehille:
'Huomenna, auringon ollessa polttavimmillaan, te saatte
apua'". Niin sanansaattajat tulivat ja ilmoittivat sen
Jaabeksen miehille; ja nämä ilostuivat. 10 Niin Jaabeksen
miehet sanoivat: "Huomenna me antaudumme teille, ja
te saatte tehdä meille, mitä tahdotte". 11 Seuraavana
päivänä Saul jakoi kansan kolmeen joukkoon; ja he
tunkeutuivat leiriin aamuvartion aikana ja voittivat
ammonilaiset, surmaten heitä, kunnes päivä tuli
palavimmilleen. Ja jäljelle jääneet hajaantuivat, niin
ettei heistä kahta yhteen jäänyt. 12 Silloin kansa sanoi
Samuelille: "Ketkä ne olivat, jotka sanoivat: 'Saulko tulisi
meidän kuninkaaksemme?' Antakaa tänne ne miehet,
surmataksemme heidät." 13 Mutta Saul sanoi: "Tänä
päivänä ei ketään surmata, sillä tänä päivänä on Herra
antanut voiton Israelille". 14 Ja Samuel sanoi kansalle:
"Tulkaa, menkäämme Gilgaliin ja uudistakaamme siellä
kuninkuus". 15 Niin kaikki kansa meni Gilgaliin ja teki
Saulin kuninkaaksi siellä, Herran edessä Gilgalissa; ja
he uhrasivat siellä yhteysuhreja Herran edessä. Ja Saul
ja kaikki Israelin miehet iloitsivat siellä suuresti.

12 Samuel sanoi kaikelle Israelille: "Katso, minä
olen kuullut teidän ääntänne kaikessa, mitä te
olette minulta pyytäneet; minä olen asettanut kuninkaan
teitä hallitsemaan. 2 Ja nyt on teidän kuninkaanne
käyvä teidän edellänne, kun minä olen tullut vanhaksi ja
harmaaksi-ovathan jo minun poikani teidän keskellänne.
Mutta minä olen käynyt teidän edellänne nuoruudestani
tähän päivään asti. 3 Tässä minä olen; todistakaa minua
vastaan Herran ja hänen voideltunsa edessä. Keneltä
minä olen vienyt härän tai keneltä aasin? Kenelle minä
olen tehnyt vääryyttä, kenelle väkivaltaa? Keneltä minä
olen lahjuksia ottanut ummistaakseni silmäni hänen
hyväksensä? Todistakaa, niin minä korvaan sen teille."
4 He vastasivat: "Et ole tehnyt meille vääryyttä etkä
väkivaltaa, et myös ole keneltäkään mitään ottanut".
5 Silloin hän sanoi heille: "Herra on todistaja teitä
vastaan, ja hänen voideltunsa on todistaja tänä päivänä,
että te ette ole löytäneet mitään minun kädestäni".

He vastasivat: "Hän on todistaja". 6 Samuel sanoi
kansalle: "Todistaja on Herra, joka kutsui Mooseksen
ja Aaronin ja johdatti teidän isänne Egyptin maasta. 7
Astukaa nyt esiin, minä haastan teidät tuomiolle Herran
edessä kaikista Herran vanhurskaista teoista, jotka hän
on teille ja teidän isillenne tehnyt. 8 Kun Jaakob oli
tullut Egyptiin, huusivat teidän isänne Herraa, ja Herra
lähetti Mooseksen ja Aaronin viemään teidän isänne
pois Egyptistä ja sijoittamaan heidät tähän paikkaan.
9 Mutta he unhottivat Herran, Jumalansa. Silloin hän
myi heidät Siiseran, Haasorin sotapäällikön, käsiin
ja filistealaisten käsiin ja Mooabin kuninkaan käsiin,
ja nämä sotivat heitä vastaan. 10 Niin he huusivat
Herraa ja sanoivat: 'Me olemme syntiä tehneet, kun
hylkäsimme Herran ja palvelimme baaleja ja astarteja;
mutta vapauta nyt meidät vihollistemme käsistä, niin
me palvelemme sinua'. 11 Ja Herra lähetti Jerubbaalin,
Bedanin, Jeftan ja Samuelin ja vapautti teidät ympärillä
asuvain vihollistenne käsistä, niin että saitte asua
turvassa. 12 Mutta kun te näitte Naahaan, ammonilaisten
kuninkaan, hyökkäävän teitä vastaan, sanoitte te minulle:
'Ei, vaan kuningas hallitkoon meitä', vaikka Herra,
teidän Jumalanne, on kuninkaanne. 13 Tässä on nyt
kuningas, jonka te valitsitte ja jota anoitte: katso, Herra
on antanut teille kuninkaan. 14 Jos te pelkäätte Herraa
ja palvelette häntä, kuulette hänen ääntänsä ettekä
niskoittele hänen käskyjänsä vastaan, niin te seuraatte
Herraa, Jumalaanne, sekä te että kuningas, joka teitä
hallitsee. 15 Mutta jollette kuule Herran ääntä, vaan
niskoittelette hänen käskyjänsä vastaan, niin Herran käsi
on oleva teitä vastaan, niinkuin oli myös teidän isänne
vastaan. 16 Astukaa nyt esiin ja katsokaa tätä suurta
tekoa, jonka Herra tekee teidän silmienne edessä.
17 Nythän on nisunleikkuun aika; mutta minä huudan
Herraa, että hän antaa ukkosenjylinän ja sateen, että
ymmärtäisitte ja näkisitte, kuinka paha Herran silmissä
on se, minkä olette tehneet anoessanne itsellenne
kuningasta." 18 Ja Samuel huusi Herraa, ja Herra antoi
ukkosenjylinän ja sateen sinä päivänä. Ja kaikki kansa
pelkäsi suuresti Herraa ja Samuelia. 19 Ja kaikki kansa
sanoi Samuelille: "Rukoile palvelijaisi puolesta Herraa,
Jumalaasi, ettemme kuolisi; sillä me olemme tehneet
kaikkien muiden syntiemme lisäksi senkin pahan, että
anoimme itsellemme kuningasta". 20 Samuel sanoi
kansalle: "Älkää peljätkö. Te olette tosin tehneet kaiken
tämän pahan, mutta älkää kuitenkaan poiketko pois
seuraamasta Herraa, vaan palvelkaa Herraa kaikesta
sydämestänne. 21 Älkää poiketko seuraamaan turhia
jumalia, joista ei ole hyötyä eikä apua, sillä turhia
ne ovat. 22 Suuren nimensä tähden Herra ei hylkää
kansaansa, koska Herra on tahtonut tehdä teidät omaksi
kansaksensa. 23 Ja pois se minusta, että tekisin sen
synnin Herraa vastaan, että lakkaisin rukoilemasta teidän
puolestanne ja opettamasta teille hyvää ja oikeata tietä.
24 Peljätkää vain Herraa ja palvelkaa häntä uskollisesti
kaikesta sydämestänne. Sillä katsokaa, kuinka suuria
hän on teille tehnyt. 25 Mutta jos teette pahaa, niin
hukutte, sekä te itse että teidän kuninkaanne."

13 Saul oli ollut vuoden kuninkaana ja hallitsi
Israelia toista vuotta, 2 kun Saul valitsi
itsellensä kolmetuhatta miestä Israelista, ja näistä oli
kaksituhatta Saulin kanssa Mikmaassa ja Beetelin
vuoristossa, ja tuhat Joonatanin kanssa Benjaminin
Gibeassa. Mutta muun väen hän oli päästänyt
menemään, kunkin majallensa. 3 Mutta Joonatan,
Saulin poika, löi kuoliaaksi filistealaisten maaherran,
joka asui Gebassa, ja filistealaiset saivat sen kuulla.
Silloin Saul puhallutti pasunaan kaikkialla maassa
ja käski sanoa: "Hebrealaiset kuulkoot tämän".
4 Ja koko Israel kuuli sen sanoman, että Saul
oli lyönyt kuoliaaksi filistealaisten maaherran ja
että Israel oli joutunut filistealaisten vihoihin. Niin
kansa kutsuttiin koolle Gilgaliin, seuraamaan Saulia.
5 Sillä filistealaiset olivat kokoontuneet sotimaan
Israelia vastaan: kolmetkymmenet tuhannet sotavaunut,
kuusituhatta ratsumiestä ja muuta väkeä niin paljon
kuin hiekkaa meren rannalla; ja he tulivat ylös ja
leiriytyivät Mikmaaseen, vastapäätä Beet-Aavenia. 6
Kun Israelin miehet näkivät joutuneensa hätään ja
kansaa ahdistettavan, piiloutuivat he luoliin, onkaloihin,
kallionrotkoihin, hautoihin ja kaivoihin. 7 Hebrealaisia
meni myös Jordanin yli Gaadiin ja Gileadin maahan.
Mutta Saul oli vielä Gilgalissa, ja kaikki sotaväki seurasi
häntä peloissaan. 8 Kun hän oli odottanut seitsemän
päivää, sen ajan, jonka Samuel oli määrännyt, eikä
Samuel tullutkaan Gilgaliin, alkoi kansa hajaantua pois
hänen luotaan. 9 Silloin Saul sanoi: "Tuokaa minulle
polttouhri ja yhteysuhri". Ja hän uhrasi polttouhrin. 10
Mutta juuri kun hän oli saanut polttouhrin uhratuksi,
niin katso, Samuel tuli. Ja Saul meni häntä vastaan
tervehtimään häntä. 11 Mutta Samuel sanoi: "Mitä olet
tehnyt?" Saul vastasi: "Kun näin, että kansa hajaantui
pois minun luotani etkä sinä tullut määrättynä aikana,
vaikka filistealaiset olivat kokoontuneet Mikmaaseen,
12 niin minä ajattelin: nyt filistealaiset hyökkäävät
minua vastaan alas Gilgaliin, enkä minä ole etsinyt
Herran mielisuosiota; ja minä rohkaisin itseni ja uhrasin
polttouhrin". 13 Samuel sanoi Saulille: "Sinä olet
tehnyt tyhmästi. Et ole noudattanut Herran, Jumalasi,
käskyä, jonka hän antoi sinulle; muutoin olisi Herra
vahvistanut sinun kuninkuutesi Israelissa ikuisiksi ajoiksi.
14 Mutta nyt sinun kuninkuutesi ei ole pysyvä. Herra
on etsinyt itselleen mielensä mukaisen miehen, ja
hänet on Herra määrännyt kansansa ruhtinaaksi,
koska sinä et noudattanut käskyä, minkä Herra sinulle
antoi." 15 Sitten Samuel nousi ja meni Gilgalista

Benjaminin Gibeaan. Ja Saul piti mukanansa olevan
väen katselmuksen: noin kuusisataa miestä. 16 Ja Saul
ja hänen poikansa Joonatan ynnä väki, joka oli heidän
kanssansa, jäivät Benjaminin Gebaan, mutta filistealaiset
olivat leiriytyneet Mikmaaseen. 17 Ja filistealaisten leiristä
lähti ryöstöosasto kolmena joukkona: yksi joukko kääntyi
Ofran tielle Suualin maahan päin, 18 toinen joukko
kääntyi Beet-Hooronin tielle, ja kolmas joukko kääntyi
sille tielle, joka vie Seboimin laakson yli kohoavalle
alueelle, erämaahan päin. 19 Mutta ei yhtään seppää
ollut löydettävissä koko Israelin maasta, sillä filistealaiset
ajattelivat, että hebrealaiset muutoin teettäisivät miekkoja
tai keihäitä. 20 Ja koko Israelin, joka miehen, oli
mentävä filistealaisten luo teroituttamaan vannastansa,
kuokkaansa, kirvestänsä tai muuta teräkaluansa, 21
kun vannasten, kuokkien, tadikkojen tai kirvesten terät
olivat tylsyneet, tahi kun häränpistimen tutkain oli
oikaistava. 22 Niinpä ei taistelupäivänä ollut yhtään
miekkaa eikä keihästä kenelläkään siitä väestä, joka
oli Saulin ja Joonatanin kanssa; ainoastaan Saulilla ja
hänen pojallansa Joonatanilla oli. 23 Mutta filistealaisten
vartiosto lähti Mikmaan solatielle.

14 Ja tapahtui eräänä päivänä, että Joonatan,
Saulin poika, sanoi palvelijalle, joka kantoi hänen
aseitansa: "Tule, menkäämme lähelle filistealaisten
vartiostoa, joka on tuolla toisella puolella". Mutta
hän ei ilmoittanut sitä isällensä. 2 Saul istui silloin
granaattiomenapuun juurella Migronissa Gibean rajalla,
ja väkeä oli hänellä kanssansa noin kuusisataa miestä. 3
Ja kasukankantajana oli Ahia, Ahitubin, Iikabodin veljen,
poika, joka oli Piinehaan poika, joka Eelin poika, sen,
joka oli ollut Herran pappina Siilossa. Mutta kansa ei
tiennyt, että Joonatan oli lähtenyt. 4 Mutta kummallakin
puolen solatietä, jota Joonatan koetti mennä lähelle
filistealaisten vartiostoa, oli jyrkkä kallionkieleke; toisen
nimi on Booses, toisen Sene. 5 Toinen kallionkieleke
on kuin pylväs, pohjoisen puolella, Mikmaaseen päin,
toinen on etelän puolella, Gebaan päin. 6 Ja Joonatan
sanoi palvelijalle, joka kantoi hänen aseitansa: "Tule,
menkäämme lähelle noiden ympärileikkaamattomain
vartiostoa; ehkä Herra on tekevä jotakin meidän
puolestamme, sillä ei mikään estä Herraa antamasta
voittoa harvojen kautta yhtä hyvin kuin monien". 7 Hänen
aseenkantajansa vastasi hänelle: "Tee, mitä mielessäsi
on. Lähde, minä seuraan sinua mielesi mukaan." 8 Niin
Joonatan sanoi: "Katso, me menemme tuonne, lähelle
noita miehiä, ja näyttäydymme heille. 9 Jos he sanovat
meille näin: 'Olkaa hiljaa, kunnes me tulemme teidän
luoksenne', niin me seisomme alallamme emmekä lähde
nousemaan heidän luoksensa. 10 Mutta jos he sanovat
näin: 'Nouskaa tänne meidän luoksemme', niin me
nousemme, sillä silloin Herra on antanut heidät meidän
käsiimme; tämä olkoon meillä merkkinä." 11 Kun he
sitten molemmat tulivat filistealaisten vartioston näkyviin,
sanoivat filistealaiset: "Katso, hebrealaiset tulevat esiin
koloistansa, joihin ovat piiloutuneet". 12 Ja vartioston
miehet huusivat Joonatanille ja hänen aseenkantajalleen
ja sanoivat: "Nouskaa tänne meidän luoksemme, niin
me ilmoitamme teille jotakin". Silloin sanoi Joonatan
aseenkantajallensa: "Nouse minun perässäni, sillä Herra
on antanut heidät Israelin käsiin". 13 Ja Joonatan
kiipesi käsin ja jaloin ylöspäin, ja aseenkantaja hänen
perässään. Ja he kaatuivat Joonatanin edessä, ja
aseenkantaja löi heidät kuoliaaksi hänen jäljessänsä. 14
Tässä ensimmäisessä kahakassa surmasivat Joonatan
ja hänen aseenkantajansa noin kaksikymmentä miestä,
noin puolen auranalan suuruisella maa-alalla. 15
Silloin syntyi kauhu leirissä ja sen ulkopuolella, koko
sotaväessä; myös vartiosto ja ryöstöosasto joutuivat
kauhun valtaan. Maakin järisi, ja niin syntyi Jumalan
kauhu. 16 Ja Saulin tähystäjät Benjaminin Gibeassa
huomasivat lauman hajoavan ja menevän sinne tänne.
17 Niin Saul sanoi väelle, joka oli hänen kanssansa:
"Pitäkää katselmus ja katsokaa, kuka on mennyt
pois meidän luotamme". Ja kun katselmus pidettiin,
huomattiin, etteivät Joonatan ja hänen aseenkantajansa
olleet läsnä. 18 Ja Saul sanoi Ahialle: "Tuo tänne Jumalan
arkki". Sillä Jumalan arkki oli siihen aikaan israelilaisten
hallussa. 19 Mutta Saulin vielä puhutellessa pappia
kävi meteli filistealaisten leirissä yhä suuremmaksi.
Niin Saul sanoi papille: "Jätä sikseen". 20 Silloin Saul
kutsutti koolle kaiken väen, joka oli hänen kanssaan, ja
he tulivat taistelupaikalle, ja katso, toisen miekka oli
toista vastaan, ja oli mitä suurin hämminki. 21 Myös
ne hebrealaiset, jotka ennestään olivat filistealaisten
vallassa ja jotka olivat tulleet heidän kanssaan ja
olivat leirissä, menivät niiden israelilaisten puolelle,
jotka olivat Saulin ja Joonatanin kanssa. 22 Ja kun
ne Israelin miehet, jotka olivat piiloutuneet Efraimin
vuoristoon, kuulivat filistealaisten pakenevan, yhtyivät
hekin kaikki ajamaan heitä takaa taistelussa. 23 Niin
Herra antoi Israelille voiton sinä päivänä, ja taistelu
levisi Beet-Aavenin toiselle puolelle. 24 Israelin miehet
olivat sinä päivänä ylen rasitetut, mutta Saul vannotti
kansan ja sanoi: "Kirottu olkoon se mies, joka syö
mitään ennen iltaa ja ennen kuin minä olen kostanut
vihollisilleni". Ja koko kansa oli ruokaa maistamatta. 25
Ja kun he kaikki tulivat metsään, oli maassa hunajata.
26 Kun kansa tuli kennokakkujen ääreen, niin katso,
niistä vuoti hunajata, mutta ei kukaan vienyt kättään
suuhun, sillä kansa pelkäsi valaa. 27 Mutta Joonatan ei
ollut kuulemassa, kun hänen isänsä vannotti kansan;
niin hän ojensi sauvan, joka oli hänen kädessään,
pisti sen kärjen kennokakkuun ja vei sitten kätensä
suuhunsa, ja silloin hänen silmänsä kirkastuivat. 28

Mutta eräs mies väestä puhkesi puhumaan ja sanoi:
"Sinun isäsi vannotti väen ja sanoi: 'Kirottu olkoon
se mies, joka tänä päivänä syö mitään'". Ja väki oli
näännyksissä. 29 Joonatan vastasi: "Isäni on syössyt
maan onnettomuuteen. Katsokaa, kuinka minun silmäni
kirkastuivat, kun vähän maistoin tätä hunajata. 30 Jos
myös väki olisi tänä päivänä saanut syödä vihollisiltaan
ottamaansa saalista, niin eiköhän filistealaisten tappio
olisi ollut vieläkin suurempi?" 31 Ja he voittivat sinä
päivänä filistealaiset ja ajoivat heitä takaa Mikmaasta
Aijaloniin asti; ja väki oli kovin näännyksissä. 32
Sentähden väki syöksyi saaliin kimppuun ja otti lampaita,
raavaita ja vasikoita ja teurasti niitä paljaan maan päällä;
ja väki söi lihan verinensä. 33 Niin Saulille ilmoitettiin
tämä: "Katso, väki tekee syntiä Herraa vastaan, kun
syö lihaa verinensä". Hän sanoi: "Te olette menetelleet
uskottomasti; vierittäkää nyt tänne minun eteeni suuri
kivi". 34 Ja Saul sanoi: "Menkää väen sekaan ja sanokaa
heille: 'Tuokaa jokainen härkänne ja lampaanne minun
luokseni ja teurastakaa ne täällä. Sitten syökää; älkääkä
tehkö syntiä Herraa vastaan syömällä lihaa verinensä.'"
Niin väestä jokainen silloin yöllä toi omin käsin härkänsä
ja teurasti sen siellä. 35 Ja Saul rakensi alttarin
Herralle; tämä oli ensimmäinen alttari, jonka hän Herralle
rakensi. 36 Ja Saul sanoi: "Lähtekäämme tänä yönä
filistealaisten jälkeen ja ryöstäkäämme heitä, kunnes
aamu valkenee, ja älkäämme jättäkö heistä jäljelle
ainoatakaan". He vastasivat: "Tee kaikki, mitä hyväksi
näet". Mutta pappi sanoi: "Astukaamme tänne Jumalan
eteen". 37 Silloin Saul kysyi Jumalalta: "Lähdenkö
minä filistealaisten jälkeen? Annatko sinä heidät Israelin
käsiin?" Mutta hän ei vastannut hänelle sinä päivänä. 38
Niin Saul sanoi: "Tulkaa tänne, kaikki kansan päämiehet,
saadaksenne tietää ja nähdä, mikä synti nyt on tähän
syynä. 39 Sillä niin totta kuin Herra elää, hän, joka on
antanut Israelille voiton: vaikka syy olisi minun poikani
Joonatanin, niin hänen on kuoltava." Mutta ei kukaan
koko kansasta vastannut hänelle. 40 Silloin hän sanoi
koko Israelille: "Olkaa te toisella puolella, niin minä
ja minun poikani Joonatan olemme toisella puolella".
Kansa vastasi Saulille: "Tee, niinkuin hyväksi näet".
41 Ja Saul sanoi Herralle, Israelin Jumalalle: "Anna
oikea arpa". Niin arpa osui Joonataniin ja Sauliin, ja
kansa pääsi vapaaksi. 42 Saul sanoi: "Heittäkää arpaa
minun ja minun poikani Joonatanin välillä". Niin arpa
osui Joonataniin. 43 Ja Saul sanoi Joonatanille: "Ilmaise
minulle, mitä olet tehnyt". Joonatan ilmaisi sen hänelle
ja sanoi: "Minä maistoin vähän hunajata sauvan kärjellä,
joka oli kädessäni; katso, minä olen valmis kuolemaan".
44 Ja Saul sanoi: "Jumala rangaiskoon minua nyt
ja vasta: sinun on kuolemalla kuoltava, Joonatan".
45 Mutta kansa sanoi Saulille: "Onko Joonatanin
kuoltava, hänen, joka on hankkinut tämän suuren voiton
Israelille? Pois se! Niin totta kuin Herra elää: ei saa
hiuskarvakaan pudota maahan hänen päästänsä; sillä
Jumalan avulla hän on sen tänä päivänä tehnyt." Näin
kansa vapahti Joonatanin kuolemasta. 46 Sitten Saul
meni eikä ajanut filistealaisia takaa; ja filistealaiset
menivät kotiinsa. 47 Kun nyt Saul oli saanut kuninkuuden
Israelissa, soti hän kaikkia vihollisiansa vastaan joka
taholla: mooabilaisia, ammonilaisia, edomilaisia, Sooban
kuninkaita ja filistealaisia vastaan; ja minne tahansa
hän kääntyi, siellä hän rankaisi. 48 Ja hän teki väkeviä
tekoja ja voitti amalekilaiset ja vapautti Israelin sen
ryöstäjäin käsistä. 49 Saulin pojat olivat Joonatan, Jisvi
ja Malkisua; ja hänen kahden tyttärensä nimet olivat:
vanhemman nimi Meerab ja nuoremman nimi Miikal. 50
Ja Saulin vaimon nimi oli Ahinoam, Ahimaan tytär. Ja
hänen sotapäällikkönsä nimi oli Abner, Neerin, Saulin
sedän, poika. 51 Sillä Kiis, Saulin isä, ja Neer, Abnerin
isä, olivat Abielin poikia. 52 Mutta filistealaisia vastaan
käytiin kiivaasti sotaa, niin kauan kuin Saul eli. Ja kenen
vain Saul tapasi urhoollisen ja sotakuntoisen miehen,
sen hän otti luoksensa.

15 Mutta Samuel sanoi Saulille: "Minut Herra lähetti
voitelemaan sinut kansansa Israelin kuninkaaksi.
Kuule siis Herran ääntä. 2 Näin sanoo Herra Sebaot:
Minä kostan Amalekille sen, mitä hän teki Israelille
asettumalla hänen tielleen, kun hän tuli Egyptistä. 3
Mene siis ja voita amalekilaiset, ja vihkikää tuhon omaksi
kaikki, mitä heillä on; äläkä säästä heitä, vaan surmaa
miehet ja naiset, lapset ja imeväiset, raavaat ja lampaat,
kamelit ja aasit." 4 Saul kuulutti kansan kokoon ja
piti heistä katselmuksen Telaimissa: kaksisataa tuhatta
jalkamiestä ynnä kymmenentuhatta Juudan miestä. 5
Kun Saul tuli lähelle amalekilaisten kaupunkia, asettui
hän laaksoon väijyksiin. 6 Ja Saul sanoi keeniläisille:
"Tulkaa, erotkaa ja siirtykää pois amalekilaisten joukosta,
etten minä hukuttaisi teitä heidän kanssansa; sillä te
teitte laupeuden kaikille israelilaisille, kun he tulivat
Egyptistä". Niin keeniläiset erosivat amalekilaisista. 7 Ja
Saul voitti amalekilaiset ja ajoi heitä takaa Havilasta
Suuriin päin, joka on Egyptistä itään päin. 8 Ja hän
otti Agagin, Amalekin kuninkaan, elävänä vangiksi,
mutta kaiken kansan hän vihki tuhon omaksi miekan
terällä. 9 Mutta Saul ja väki säästivät Agagin sekä
parhaimmat lampaat, lihavimmat raavaat ja karitsat,
kaiken, mikä oli arvokasta; sitä he eivät tahtoneet
vihkiä tuhon omaksi. Mutta kaiken karjan, mikä oli
halpaa ja arvotonta, he vihkivät tuhon omaksi. 10 Silloin
Samuelille tuli tämä Herran sana: 11 "Minä kadun, että
tein Saulin kuninkaaksi, sillä hän on kääntynyt pois
minusta eikä ole täyttänyt minun käskyjäni". Samuel
pahastui, ja hän huusi Herraa kaiken sen yön. 12
Varhain seuraavana aamuna Samuel lähti tapaamaan
Saulia. Mutta Samuelille ilmoitettiin: "Saul on mennyt

Karmeliin ja pystyttänyt sinne itsellensä muistomerkin;
sitten hän on palannut sieltä ja mennyt alas Gilgaliin".
13 Kun Samuel tuli Saulin luo, sanoi Saul hänelle:
"Herra siunatkoon sinua! Minä olen täyttänyt Herran
käskyn." 14 Mutta Samuel sanoi: "Mitä tämä lammasten
määkiminen sitten on, joka kuuluu minun korviini,
ja tämä raavaiden ammuminen, jonka kuulen?" 15
Saul vastasi: "Amalekilaisilta ne on tuotu; sillä kansa
säästi parhaat lampaat ja raavaat uhrataksensa ne
Herralle, sinun Jumalallesi; mutta muut me olemme
vihkineet tuhon omiksi". 16 Silloin Samuel sanoi Saulille:
"Lopeta; minä ilmoitan sinulle, mitä Herra on minulle
tänä yönä puhunut". Hän sanoi hänelle: "Puhu". 17
Samuel sanoi: "Sinä olet Israelin sukukuntien päämies,
vaikka oletkin vähäinen omissa silmissäsi: Herra on
voidellut sinut Israelin kuninkaaksi. 18 Ja Herra lähetti
sinut matkaan ja sanoi: 'Mene ja vihi tuhon omiksi nämä
syntiset, amalekilaiset, ja sodi heitä vastaan, kunnes
olet tehnyt heistä lopun'. 19 Miksi et kuullut Herran
ääntä, vaan syöksyit saaliin kimppuun ja teit sitä, mikä
on pahaa Herran silmissä?" 20 Saul vastasi Samuelille:
"Minähän olen kuullut Herran ääntä ja tehnyt sen
matkan, jolle Herra minut lähetti. Minä olen tuonut tänne
Agagin, Amalekin kuninkaan, ja vihkinyt tuhon omiksi
amalekilaiset. 21 Mutta väki on ottanut saaliista lampaita
ja raavaita, parhaan osan siitä, mikä oli vihitty tuhon
omaksi, uhrataksensa ne Herralle, sinun Jumalallesi,
Gilgalissa." 22 Silloin Samuel sanoi: "Haluaako Herra
polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta
Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri
ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva. 23 Sillä
tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on
valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta. Koska sinä olet
hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut,
etkä sinä enää saa olla kuninkaana." 24 Saul sanoi
Samuelille: "Minä olen tehnyt syntiä, kun olen rikkonut
Herran käskyn ja sinun sanasi; sillä minä pelkäsin
kansaa ja kuulin heidän ääntänsä. 25 Anna nyt minulle
syntini anteeksi ja palaja minun kanssani, niin minä
kumartaen rukoilen Herraa." 26 Samuel sanoi Saulille:
"Minä en palaja sinun kanssasi; sillä sinä olet hyljännyt
Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut, niin
että et enää saa olla Israelin kuninkaana". 27 Kun sitten
Samuel kääntyi menemään pois, tarttui Saul hänen
viittansa liepeeseen, niin että se repesi. 28 Ja Samuel
sanoi hänelle: "Herra on tänä päivänä reväissyt Israelin
kuninkuuden sinulta ja antanut sen toiselle, joka on sinua
parempi. 29 Ja hän, joka on Israelin kunnia, ei valhettele
eikä kadu; sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi."
30 Hän vastasi: "Minä olen syntiä tehnyt; mutta osoita
minulle kuitenkin se kunnia kansani vanhimpien edessä
ja Israelin edessä, että palajat minun kanssani, niin minä
kumartaen rukoilisin Herraa, sinun Jumalaasi". 31 Niin
Samuel palasi Saulin jäljessä; ja Saul kumartaen rukoili
Herraa. 32 Ja Samuel sanoi: "Tuokaa minun eteeni
Agag, Amalekin kuningas". Ja Agag tuli iloisesti hänen
eteensä; ja Agag sanoi: "Totisesti on katkera kuolema
väistynyt pois". 33 Mutta Samuel sanoi: "Niinkuin sinun
miekkasi on tehnyt vaimoja lapsettomiksi, niin on myös
sinun äitisi tuleva lapsettomaksi ennen muita vaimoja".
Ja Samuel hakkasi Agagin kappaleiksi Herran edessä
Gilgalissa. 34 Sitten Samuel lähti Raamaan, mutta
Saul meni kotiinsa Saulin Gibeaan. 35 Eikä Samuel
enää nähnyt Saulia kuolinpäiväänsä asti, ja Samuel suri
Saulia. Mutta Herra katui, että oli tehnyt Saulin Israelin
kuninkaaksi.

16 Ja Herra sanoi Samuelille: "Kuinka kauan sinä
suret Saulia? Minähän olen hyljännyt hänet, niin
ettei hän enää saa olla Israelin kuninkaana. Täytä sarvesi
öljyllä ja mene; minä lähetän sinut beetlehemiläisen
Iisain luo, sillä hänen pojistansa minä olen katsonut
itselleni kuninkaan." 2 Mutta Samuel sanoi: "Kuinka
minä voisin mennä sinne? Jos Saul saa sen kuulla,
tappaa hän minut." Herra vastasi: "Ota mukaasi vasikka
ja sano: 'Minä tulin uhraamaan Herralle'. 3 Kutsu sitten
Iisai uhrille, niin minä ilmoitan sinulle, mitä sinun on
tehtävä; ja voitele minulle se, jonka minä sinulle osoitan."
4 Samuel teki, niinkuin Herra oli puhunut. Mutta kun hän
tuli Beetlehemiin, tulivat kaupungin vanhimmat vavisten
häntä vastaan ja kysyivät: "Tietääkö tulosi rauhaa?"
5 Hän vastasi: "Rauhaa. Minä olen tullut uhraamaan
Herralle. Pyhittäytykää ja tulkaa minun kanssani uhrille."
Ja hän pyhitti Iisain ja hänen poikansa ja kutsui heidät
uhrille. 6 Kun he sitten tulivat ja hän näki Eliabin,
ajatteli hän: "Varmaan on nyt tässä Herran edessä
hänen voideltunsa". 7 Mutta Herra sanoi Samuelille:
"Älä katso hänen näköänsä äläkä kookasta vartaloansa,
sillä minä olen hänet hyljännyt. Sillä ei ole, niinkuin
ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta
Herra näkee sydämen." 8 Niin Iisai kutsui Abinadabin
ja toi hänet Samuelin eteen. Mutta hän sanoi: "Ei ole
Herra tätäkään valinnut". 9 Silloin Iisai toi Samman
esille. Mutta hän sanoi: "Ei ole Herra tätäkään valinnut".
10 Niin toi Iisai seitsemän poikaansa Samuelin eteen.
Mutta Samuel sanoi Iisaille: "Herra ei ole valinnut ketään
näistä". 11 Ja Samuel kysyi Iisailta: "Siinäkö olivat kaikki
nuorukaiset?" Hän vastasi: "Vielä on nuorin jäljellä,
mutta hän on kaitsemassa lampaita". Niin Samuel sanoi
Iisaille: "Lähetä noutamaan hänet, sillä me emme istu
ruualle, ennenkuin hän tulee tänne". 12 Silloin tämä
noudatti hänet; ja hän oli verevä, kaunissilmäinen ja
sorea nähdä. Ja Herra sanoi: "Nouse ja voitele tämä,
sillä hän se on". 13 Niin Samuel otti öljysarven ja
voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Ja Herran henki
tuli Daavidiin, siitä päivästä ja yhä edelleen. Sitten
Samuel nousi ja meni Raamaan. 14 Mutta Herran

henki poistui Saulista, ja Herran lähettämä paha henki
vaivasi häntä. 15 Niin Saulin palvelijat sanoivat hänelle:
"Katso, Jumalan lähettämä paha henki vaivaa sinua. 16
Käskeköön vain herramme, niin palvelijasi, jotka ovat
edessäsi, etsivät miehen, joka taitaa soittaa kannelta,
että hän, kun Jumalan lähettämä paha henki tulee
sinuun, soittaisi sitä, ja sinun olisi parempi olla." 17
Silloin Saul sanoi palvelijoillensa: "Katsokaa minulle
mies, joka on taitava soittaja, ja tuokaa hänet minun
luokseni". 18 Niin eräs nuorista miehistä vastasi ja sanoi:
"Katso, minä olen nähnyt beetlehemiläisellä Iisailla
pojan, joka taitaa soittaa ja joka on kelpo mies ja sotilas
sekä ymmärtäväinen puheiltaan ja komea mies, ja Herra
on hänen kanssaan". 19 Niin Saul lähetti sanansaattajat
Iisain luo ja käski sanoa: "Lähetä minun luokseni poikasi
Daavid, joka kaitsee lampaita". 20 Ja Iisai otti aasin
sekä leipää, viinileilin ja vohlan ja lähetti ne poikansa
Daavidin mukana Saulille. 21 Ja Daavid tuli Saulin luo
ja rupesi palvelemaan häntä; ja hän tuli hänelle hyvin
rakkaaksi ja pääsi hänen aseenkantajakseen. 22 Ja
Saul lähetti sanan Iisaille ja käski sanoa: "Anna Daavidin
jäädä minua palvelemaan, sillä hän on saanut armon
minun silmieni edessä". 23 Niin usein kuin Jumalan
lähettämä henki tuli Sauliin, otti Daavid kanteleen ja
soitti sitä; silloin Saulin oli helpompi ja parempi olla, ja
paha henki väistyi hänestä.

17 Mutta filistealaiset kokosivat joukkonsa sotaan,
ja he kokoontuivat lähelle Sookoa, joka on
Juudassa. Ja he leiriytyivät Sookon ja Asekan välille,
Efes-Dammimiin. 2 Saul ja Israelin miehet olivat
myös kokoontuneet ja leiriytyneet Tammilaaksoon;
ja he asettuivat sotarintaan filistealaisia vastaan. 3
Filistealaiset olivat vuorella, joka oli toisella puolella,
ja israelilaiset olivat vuorella, joka oli toisella puolella,
ja laakso oli heidän välillänsä. 4 Niin filistealaisten
joukoista tuli kaksintaistelija nimeltä Goljat, kotoisin
Gatista. Hän oli kuuden kyynärän ja vaaksan pituinen. 5
Hänellä oli vaskikypäri päässänsä ja suomuspanssari
yllänsä, ja rintahaarniska, joka painoi viisituhatta sekeliä,
oli vaskea. 6 Ja hänellä oli säärissään vaskivarukset
ja selässään vaskikeihäs. 7 Hänen peitsensä varsi oli
niinkuin kangastukki, ja hänen peitsensä kärki, joka
painoi kuusisataa sekeliä, oli rautaa. Ja kilvenkantaja
kävi hänen edellänsä. 8 Hän astui esiin ja huusi
Israelin taisteluriveille sanoen: "Miksi te lähditte sotaan ja
asetuitte sotarintaan? Minä olen filistealainen, ja te olette
Saulin palvelijoita; valitkaa joukostanne mies, joka tulee
tänne minun luokseni. 9 Jos hän kykenee taistelemaan
minua vastaan ja surmaa minut, niin me olemme teidän
palvelijanne; mutta jos minä voitan ja surmaan hänet,
niin te olette meidän palvelijamme ja palvelette meitä."
10 Ja filistealainen sanoi vielä: "Minä olen tänä päivänä
häväissyt Israelin taistelurivit. Antakaa tänne mies, niin
me taistelemme keskenämme." 11 Kun Saul ja koko
Israel kuuli nämä filistealaisen puheet, valtasi heidät
kauhu, ja he pelkäsivät suuresti. 12 Mutta Daavid oli
sen efratilaisen miehen poika Juudan Beetlehemistä,
jonka nimi oli Iisai, ja tällä oli kahdeksan poikaa; hän oli
Saulin aikana jo vanha, iäkäs mies. 13 Ja Iisain kolme
vanhinta poikaa oli seurannut Saulia sotaan; ja näiden
hänen kolmen sotaan lähteneen poikansa nimet olivat:
esikoisen Eliab, toisen Abinadab ja kolmannen Samma.
14 Daavid oli nuorin. Ja nuo kolme vanhinta olivat
seuranneet Saulia. 15 Mutta Daavid lähti tuontuostakin
Saulin luota Beetlehemiin kaitsemaan isänsä lampaita.
16 Ja filistealainen astui esiin haastaen taisteluun joka
aamu ja ilta, neljänäkymmenenä päivänä. 17 Ja Iisai
sanoi pojallensa Daavidille: "Ota veljillesi eefa-mitta
näitä paahdettuja jyviä ja nämä kymmenen leipää,
ja vie ne kiiruusti leiriin veljillesi. 18 Ja vie nämä
kymmenen juustoa tuhannenpäämiehelle. Tiedustele
veljiesi vointia ja hanki varmuus, että lähetys on heille
saapunut. 19 Saul ja he ynnä kaikki Israelin miehet
ovat Tammilaaksossa sotimassa filistealaisia vastaan."
20 Varhain seuraavana aamuna Daavid jätti lampaat
vartijan haltuun, otti kantamuksensa ja lähti matkalle,
niinkuin Iisai oli häntä käskenyt. Kun hän tuli leiriin, lähti
sotaväki taistelurintaan ja nosti sotahuudon. 21 Ja Israel
ja filistealaiset asettuivat sotarintaan toisiansa vastaan.
22 Niin Daavid heitti tavarat selästänsä kuormaston
vartijalle ja riensi sotarintaan; ja sinne tultuaan hän
tervehti veljiänsä. 23 Kun hän puhutteli heitä, niin
katso, kaksintaistelija, Goljat niminen filistealainen,
kotoisin Gatista, tuli filistealaisten taisteluriveistä ja
puhui niinkuin ennenkin; ja Daavid kuuli sen. 24 Ja
kun israelilaiset näkivät tuon miehen, pakenivat he
häntä kaikki ja pelkäsivät suuresti. 25 Ja Israelin
miehet sanoivat: "Katsokaa miestä, joka tuolla tulee!
Hän tulee häpäisemään Israelia. Mutta sen miehen,
joka surmaa hänet, kuningas tekee hyvin rikkaaksi
ja antaa hänelle tyttärensä ja tekee hänen isänsä
perheen veroista vapaaksi Israelissa." 26 Niin Daavid
sanoi miehille, jotka seisoivat siinä hänen kanssaan:
"Mitä saa se mies, joka surmaa tuon filistealaisen
ja poistaa häväistyksen Israelista? Sillä mikä tuo
ympärileikkaamaton filistealainen on häpäisemään
elävän Jumalan taistelurivejä?" 27 Väki sanoi hänelle
saman, minkä ennenkin: sen ja sen saa se mies, joka
surmaa hänet. 28 Mutta kun hänen vanhin veljensä
Eliab kuuli hänen puhuvan miesten kanssa, vihastui
Eliab Daavidiin ja sanoi: "Miksi sinä olet tullut tänne, ja
kenelle olet jättänyt sen pienen lammaslauman siellä
erämaassa? Minä tunnen sinun julkeutesi ja pahan
sisusi; sinä olet tullut tänne katsomaan sotaa." 29 Daavid
vastasi: "Mitä minä sitten olen tehnyt? Saaneehan tuon
verran kysyä." 30 Ja hän kääntyi hänen luotansa toisen

puoleen ja kysyi niinkuin ennenkin; ja väki vastasi hänelle
samoin kuin äsken. 31 Mutta tuli tunnetuksi, mitä Daavid
oli puhunut; ja se kerrottiin Saulille, ja tämä noudatti
hänet luoksensa. 32 Ja Daavid sanoi Saulille: "Älköön
kenenkään mieli masentuko hänen tähtensä. Palvelijasi
käy taistelemaan tuota filistealaista vastaan." 33 Saul
sanoi Daavidille: "Et sinä voi mennä tuota filistealaista
vastaan etkä taistella hänen kanssaan, sillä sinä olet
nuorukainen, mutta hän on sotilas nuoruudestansa
saakka". 34 Mutta Daavid sanoi Saulille: "Palvelijasi
on ollut kaitsemassa isänsä lampaita. Jos leijona tai
karhu tuli ja vei lampaan laumasta, 35 niin minä
hyökkäsin sen jälkeen, löin sen maahan ja tempasin
saaliin sen suusta; ja jos se karkasi minua vastaan,
niin minä tartuin sen partaan, löin sen maahan ja
tapoin sen. 36 Kun palvelijasi on lyönyt maahan sekä
leijonan että karhun, niin tuolle ympärileikkaamattomalle
filistealaiselle käy niinkuin niille; sillä hän on häväissyt
elävän Jumalan taistelurivejä." 37 Ja Daavid sanoi:
"Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun
kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen
käsistä". Silloin Saul sanoi Daavidille: "Mene; Herra
olkoon sinun kanssasi". 38 Ja Saul puki takkinsa
Daavidin ylle ja pani vaskikypärin hänen päähänsä sekä
panssarin hänen yllensä. 39 Ja Daavid sitoi hänen
miekkansa vyölleen takin päälle ja yritti käydä, sillä hän
ei ollut koskaan sellaisia koettanut. Niin Daavid sanoi
Saulille: "En minä voi näissä käydä, sillä en ole koskaan
tällaisia koettanut". Ja Daavid riisui ne päältänsä. 40
Ja hän otti sauvansa käteensä, valitsi purosta viisi
sileätä kiveä, pani ne paimenlaukkuun, joka hänellä oli
linkokivisäiliönä, otti lingon käteensä ja meni filistealaista
vastaan. 41 Ja filistealainen tuli yhä lähemmäksi
Daavidia, ja kilvenkantaja kulki hänen edellänsä. 42
Kun filistealainen katsahti ja näki Daavidin, halveksi hän
häntä; sillä hän oli vielä nuorukainen, verevä ja kaunis
näöltään. 43 Niin filistealainen sanoi Daavidille: "Olenko
minä koira, kun tulet sauva kädessä minua vastaan?" Ja
filistealainen kiroili Daavidia vannoen jumaliensa kautta.
44 Sitten filistealainen sanoi Daavidille: "Tule tänne
minun luokseni, niin minä annan sinun lihasi taivaan
linnuille ja metsän eläimille". 45 Mutta Daavid sanoi
filistealaiselle: "Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen
ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan
Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan,
jota sinä olet häväissyt. 46 Tänä päivänä Herra antaa
sinut minun käsiini, ja minä surmaan sinut, katkaisen
sinulta pään ja annan filistealaisten sotajoukon ruumiit
tänä päivänä taivaan linnuille ja metsän pedoille; ja
kaikki maat tulevat tietämään, että Israelilla on Jumala.
47 Ja koko tämä suuri joukko tulee tietämään, ettei Herra
anna voittoa miekan eikä keihään voimalla; sillä sota
on Herran, ja hän antaa teidät meidän käsiimme." 48
Kun filistealainen lähti tulemaan ja lähestyi Daavidia,
niin Daavid juoksi nopeasti sotarintaan filistealaista
vastaan. 49 Ja Daavid pisti kätensä reppuunsa ja otti
sieltä kiven, linkosi ja satutti filistealaista otsaan, niin
että kivi upposi hänen otsaansa, ja hän kaatui maahan
kasvoillensa. 50 Niin sai Daavid voiton filistealaisesta
lingolla ja kivellä ja löi filistealaisen kuoliaaksi, eikä
Daavidilla ollut miekkaa kädessään. 51 Sitten Daavid
juoksi ja asettui filistealaisen ääreen, tarttui hänen
miekkaansa, veti sen tupesta ja tappoi hänet ja löi sillä
häneltä pään poikki. Kun filistealaiset näkivät, että heidän
sankarinsa oli kuollut, pakenivat he. 52 Mutta Israelin ja
Juudan miehet nousivat, nostivat sotahuudon ja ajoivat
filistealaisia takaa laakson suulle ja Ekronin porteille
saakka; ja filistealaisia kaatui surmattuina Saaraimin
tiellä, aina Gatiin ja Ekroniin saakka. 53 Sitten israelilaiset
palasivat ajamasta filistealaisia takaa ja ryöstivät heidän
leirinsä. 54 Ja Daavid otti filistealaisen pään ja vei sen
Jerusalemiin, mutta hänen aseensa hän asetti majaansa.
55 Kun Saul näki Daavidin menevän filistealaista vastaan,
kysyi hän sotapäälliköltään Abnerilta: "Kenen poika tuo
nuorukainen on, Abner?" Abner vastasi: "Niin totta kuin
sinä, kuningas, elät, minä en sitä tiedä". 56 Niin kuningas
sanoi: "Kysele sitten, kenen poika tuo nuori mies on". 57
Ja kun Daavid palasi takaisin surmattuaan filistealaisen,
otti Abner hänet ja vei hänet Saulin eteen, ja hänellä oli
kädessään filistealaisen pää. 58 Niin Saul kysyi häneltä:
"Kenen poika sinä olet, nuorukainen?" Daavid vastasi:
"Palvelijasi beetlehemiläisen Iisain poika".

18 Kun hän oli lakannut puhumasta Saulin kanssa,
kiintyi Joonatan kaikesta sielustaan Daavidiin, ja
Joonatan rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa. 2 Ja
Saul otti hänet sinä päivänä luoksensa eikä sallinut
hänen enää palata isänsä kotiin. 3 Ja Joonatan teki
liiton Daavidin kanssa, sillä hän rakasti häntä niinkuin
omaa sieluansa. 4 Ja Joonatan riisui viitan, joka hänellä
oli yllänsä, ja antoi sen Daavidille, ja samoin takkinsa,
vieläpä miekkansa, jousensa ja vyönsä. 5 Daavid lähti,
minne vain Saul hänet lähetti, ja hän menestyi. Niin
Saul asetti hänet sotamiesten päälliköksi, ja se oli
mieleen kaikelle kansalle ja myös Saulin palvelijoille.
6 Ja kun he olivat tulossa, silloin kun Daavid palasi
takaisin surmattuansa filistealaisen, menivät naiset
kaikista Israelin kaupungeista laulaen ja karkeloiden
kuningas Saulia vastaan, riemuiten, vaskirumpuja ja
kymbaaleja lyöden. 7 Ja karkeloivat naiset virittivät laulun
ja sanoivat: "Saul voitti tuhat, mutta Daavid kymmenen
tuhatta". 8 Silloin Saul vihastui kovin, sillä hän pani
sen puheen pahakseen, ja hän sanoi: "Daavidille he
antavat kymmenen tuhatta, ja minulle he antavat tuhat;
nyt puuttuu häneltä enää vain kuninkuus". 9 Ja Saul
katsoi karsain silmin Daavidia siitä päivästä alkaen. 10

Seuraavana päivänä Jumalan lähettämä paha henki
valtasi Saulin, niin että hän raivosi kotonansa; mutta
Daavid soitteli, niinkuin muulloinkin joka päivä, ja Saulilla
oli kädessänsä keihäs. 11 Niin Saul heitti keihään
ja ajatteli: "Minä keihästän Daavidin seinään". Mutta
Daavid väisti häntä kaksi kertaa. 12 Ja Saul pelkäsi
Daavidia, koska Herra oli hänen kanssansa, mutta oli
poistunut Saulista. 13 Sentähden Saul toimitti hänet
pois luotansa ja teki hänet tuhannenpäämieheksi; ja
hän lähti ja tuli väen edellä. 14 Ja Daavid menestyi
kaikilla teillään, ja Herra oli hänen kanssansa. 15
Kun Saul näki, että hänellä oli niin suuri menestys,
rupesi hän häntä kammomaan. 16 Mutta koko Israel
ja Juuda rakasti Daavidia, koska hän lähti ja tuli
heidän edellänsä. 17 Ja Saul sanoi Daavidille: "Katso,
vanhimman tyttäreni, Meerabin, minä annan sinulle
vaimoksi; ole vain urhoollinen ja käy Herran sotia".
Sillä Saul ajatteli: "Minun käteni älköön sattuko häneen,
vaan sattukoon häneen filistealaisten käsi". 18 Mutta
Daavid vastasi Saulille: "Mikä minä olen, mikä on
minun elämäni ja mikä on isäni suku Israelissa, että
minä tulisin kuninkaan vävyksi?" 19 Kun aika tuli, että
Saulin tytär Meerab oli annettava Daavidille, annettiinkin
hänet vaimoksi meholalaiselle Adrielille. 20 Mutta Saulin
tytär Miikal rakasti Daavidia. Ja kun se ilmoitettiin
Saulille, oli se hänelle mieleen. 21 Sillä Saul ajatteli:
"Minä annan hänet Daavidille, että hän tulisi hänelle
ansaksi ja filistealaisten käsi sattuisi häneen". Niin
Saul sanoi Daavidille: "Nyt voit toisen kerran tulla
minun vävykseni". 22 Ja Saul käski palvelijoitansa:
"Puhukaa salaa Daavidille näin: 'Katso, kuningas on
mieltynyt sinuun, ja kaikki hänen palvelijansa rakastavat
sinua; sinun on nyt tultava kuninkaan vävyksi'". 23 Niin
Saulin palvelijat puhuivat nämä sanat Daavidille. Mutta
Daavid sanoi: "Onko teidän mielestänne niin pieni asia
tulla kuninkaan vävyksi? Minähän olen köyhä ja halpa
mies." 24 Saulin palvelijat ilmoittivat hänelle tämän,
sanoen: "Näin on Daavid puhunut". 25 Niin Saul sanoi:
"Sanokaa Daavidille näin: 'Kuningas ei halua muuta
morsiamenhintaa kuin sata filistealaisten esinahkaa,
että kuninkaan vihollisille kostettaisiin'". Sillä Saul ajatteli
kaataa Daavidin filistealaisten käden kautta. 26 Kun
hänen palvelijansa ilmoittivat tämän Daavidille, miellytti
Daavidia tulla näin kuninkaan vävyksi; ja ennenkuin
määräaika oli kulunut umpeen, 27 nousi Daavid ja lähti
miehineen ja kaatoi filistealaisia kaksisataa miestä.
Ja Daavid toi heidän esinahkansa, täyden määrän,
kuninkaalle, tullaksensa kuninkaan vävyksi. Silloin Saul
antoi tyttärensä Miikalin hänelle vaimoksi. 28 Ja Saul
näki ja ymmärsi, että Herra oli Daavidin kanssa, ja Saulin
tytär Miikal rakasti häntä. 29 Niin Saul pelkäsi vielä
enemmän Daavidia, ja Saulista tuli koko elinajakseen
Daavidin vihamies. 30 Mutta filistealaisten ruhtinaat
lähtivät sotaan; ja niin usein kuin he lähtivät sotaan,
oli Daavidilla suurempi menestys kuin kaikilla muilla
Saulin palvelijoilla, niin että hänen nimensä tuli sangen
kuuluisaksi.

19 Ja Saul puhui pojallensa Joonatanille ja kaikille
palvelijoillensa, että Daavid olisi surmattava. Mutta
Saulin poika Joonatan oli suuresti mieltynyt Daavidiin.
2 Sentähden Joonatan ilmaisi sen Daavidille ja sanoi:
"Minun isäni Saul koettaa saada sinut surmatuksi. Ole
siis varuillasi huomenaamuna, kätkeydy ja pysy piilossa.
3 Mutta minä menen ja asetun isäni viereen kedolle,
sinne, missä sinä olet, ja puhun sinusta isälleni; ja jos
jotakin huomaan, niin minä ilmaisen sen sinulle." 4 Niin
Joonatan puhui hyvää Daavidista isällensä Saulille ja
sanoi hänelle: "Älköön kuningas rikkoko palvelijaansa
Daavidia vastaan, sillä hän ei ole rikkonut sinua vastaan,
vaan hänen työnsä ovat olleet sinulle suureksi hyödyksi.
5 Hänhän pani henkensä kämmenelleen ja surmasi
sen filistealaisen, ja niin Herra antoi suuren voiton
koko Israelille; sinä olet itse nähnyt sen ja iloinnut.
Miksi siis rikkoisit viatonta verta vastaan surmaamalla
Daavidin syyttömästi?" 6 Saul kuuli Joonatanin ääntä;
ja Saul vannoi: "Niin totta kuin Herra elää, häntä ei
surmata". 7 Niin Joonatan kutsui Daavidin, ja Joonatan
ilmoitti hänelle kaiken tämän. Ja sitten Joonatan vei
Daavidin Saulin tykö, ja hän palveli häntä niinkuin
ennenkin. 8 Kun sitten sota alkoi uudestaan, lähti
Daavid taistelemaan filistealaisia vastaan ja tuotti heille
suuren tappion, niin että he pakenivat hänen edestään.
9 Mutta Herran lähettämä paha henki tuli Sauliin, kun
hän istui kotonaan keihäs kädessä ja Daavid soitteli.
10 Niin Saul koetti keihästää Daavidin seinään; mutta
hän väisti Saulia, ja tämä iski keihään seinään. Daavid
pakeni ja pelastui sinä yönä. 11 Niin Saul lähetti miehiä
Daavidin kotiin vartioimaan häntä ja surmaamaan hänet
aamulla. Mutta Daavidin vaimo Miikal ilmaisi sen hänelle
ja sanoi: "Jollet tänä yönä pelasta henkeäsi, niin sinä
huomenna olet surman oma". 12 Ja Miikal laski Daavidin
alas ikkunasta; ja hän lähti pakoon ja pelastui. 13
Sitten Miikal otti kotijumalan ja asetti sen vuoteeseen,
ja levitettyään vuohenkarvoista tehdyn kärpäsverkon
sen pään yli hän peitti sen vaatteella. 14 Ja kun Saul
lähetti miehiä ottamaan Daavidia, sanoi hän: "Hän on
sairas". 15 Niin Saul lähetti miehiä katsomaan Daavidia,
sanoen: "Tuokaa hänet vuoteessa tänne minun luokseni
surmattavaksi". 16 Mutta kun miehet tulivat sisälle,
niin katso, vuoteessa olikin kotijumala, vuohenkarvoista
tehty kärpäsverkko pään päällä. 17 Niin Saul sanoi
Miikalille: "Miksi sinä olet minut näin pettänyt ja olet
päästänyt minun vihamieheni pelastumaan?" Miikal
vastasi Saulille: "Hän sanoi minulle: 'Päästä minut,
muutoin minä surmaan sinut'". 18 Kun Daavid oli paennut
ja pelastunut, meni hän Samuelin luo Raamaan ja kertoi

hänelle kaikki, mitä Saul oli hänelle tehnyt. Ja hän ja
Samuel menivät Naajotiin ja jäivät sinne. 19 Ja Saulille
ilmoitettiin: "Katso, Daavid on Raaman Naajotissa". 20
Niin Saul lähetti miehiä ottamaan Daavidia. Mutta kun
he näkivät profeettain joukon hurmoksissa ja Samuelin
seisovan johtamassa heitä, tuli Jumalan henki Saulin
miehiin, niin että hekin joutuivat hurmoksiin. 21 Kun se
ilmoitettiin Saulille, lähetti hän toiset miehet; mutta hekin
joutuivat hurmoksiin. Ja Saul lähetti vielä kolmannet
miehet, mutta hekin joutuivat hurmoksiin. 22 Silloin
hän itse lähti Raamaan. Ja kun hän tuli sen suuren
vesisäiliön luo, joka on Seekussa, kysyi hän: "Missä
ovat Samuel ja Daavid?" Hänelle vastattiin: "He ovat
Raaman Naajotissa". 23 Mutta kun hän oli menossa
sinne, Raaman Naajotiin, tuli Jumalan henki häneenkin,
niin että hän kulki hurmoksissa, kunnes tuli Raaman
Naajotiin. 24 Silloin hänkin riisui vaatteensa ja joutui
hurmoksiin Samuelin edessä; ja hän kaatui maahan ja
makasi alastonna koko sen päivän ja koko sen yön.
Sentähden on tapana sanoa: "Onko Saulkin profeettain
joukossa?"

20 Mutta Daavid pakeni Raaman Naajotista, tuli ja
puhui Joonatanille: "Mitä minä olen tehnyt? Mitä
vääryyttä, mitä syntiä minä olen tehnyt sinun isääsi
vastaan, kun hän väijyy henkeäni?" 2 Tämä vastasi
hänelle: "Pois se! Et sinä kuole. Katso, isäni ei tee mitään,
suurta eikä pientä, ilmoittamatta minulle. Miksi sitten
isäni salaisi minulta tämän? Ei ole niin." 3 Mutta Daavid
vielä vakuutti vannoen ja sanoi: "Isäsi tietää, että minä
olen saanut armon sinun silmiesi edessä; sentähden
hän ajattelee: 'Älköön Joonatan saako tietää tätä, ettei
hän tulisi murheelliseksi'. Mutta niin totta kuin Herra
elää ja niin totta kuin sinä itse elät: on vain askel minun
ja kuoleman välillä." 4 Niin Joonatan sanoi Daavidille:
"Mitä sinä vain lausut toivovasi, sen minä sinulle teen".
5 Daavid sanoi Joonatanille: "Katso, huomenna on
uusikuu, ja minun pitäisi istua aterioimassa kuninkaan
kanssa; mutta salli minun mennä ja kätkeytyä ulos
kedolle ylihuomeniltaan asti. 6 Jos isäsi kaipaa minua,
niin sano: 'Daavid pyysi minulta, että saisi käväistä
kaupungissaan Beetlehemissä, sillä koko suvulla on
siellä jokavuotiset teurasuhrit'. 7 Ja jos hän sanoo: 'Hyvä
on', niin voi palvelijasi olla rauhassa. Mutta jos hän
vihastuu, niin tiedä, että hänellä on paha mielessä. 8 Tee
siis laupeus palvelijallesi, koska olet ottanut palvelijasi
Herran liittoon kanssasi. Mutta jos minussa on vääryys,
niin surmaa sinä minut; sillä miksi sinä veisit minut isäsi
eteen?" 9 Joonatan sanoi: "Pois se! Jos huomaan,
että minun isälläni on paha mielessä sinua vastaan,
niin minä sen varmasti sinulle ilmoitan." 10 Mutta
Daavid sanoi Joonatanille: "Kunpa sitten joku ilmoittaisi
minulle, antaako isäsi sinulle kovan vastauksen". 11
Joonatan sanoi Daavidille: "Tule, menkäämme ulos
kedolle". Niin he menivät molemmat ulos kedolle. 12
Ja Joonatan sanoi Daavidille: "Minä vakuutan Herran,
Israelin Jumalan, kautta, että koetan huomenna tai
ylihuomenna tähän aikaan päästä selville isästäni; ja jos
Daavidin asiat ovat hyvin, niin minä varmasti lähetän
siitä tiedon ja ilmoitan sen sinulle. 13 Herra rangaiskoon
Joonatania nyt ja vasta, jollen minä, jos isäni mielii
tehdä sinulle pahaa, ilmoita sitä sinulle ja päästä sinua
menemään rauhassa. Herra olkoon sinun kanssasi,
niinkuin hän on ollut minun isäni kanssa. 14 Etkö sinäkin,
jos minä silloin vielä elän, etkö sinäkin tee Herran
laupeutta minulle, niin ettei minun tarvitse kuolla? 15
Ethän koskaan kiellä laupeuttasi minun suvultani, et
silloinkaan, kun Herra hävittää Daavidin vihamiehet
kaikki tyynni maan päältä?" 16 Niin Joonatan teki liiton
Daavidin suvun kanssa. Ja Herra vaati koston Daavidin
vihamiehiltä. 17 Ja Joonatan vannotti vielä Daavidin
heidän keskinäisen rakkautensa kautta, sillä hän rakasti
häntä niinkuin omaa sieluansa. 18 Ja Joonatan sanoi
hänelle: "Huomenna on uusikuu, ja sinua kaivataan, kun
paikkasi on tyhjä. 19 Mutta ylihuomenna mene nopeasti
siihen paikkaan, johon kätkeydyit sinä päivänä, jona se
teko tapahtui, ja istuudu Eselin kiven ääreen. 20 Niin
minä ammun kolme nuolta sen laitaa kohti, niinkuin
ampuisin maaliin. 21 Sitten minä lähetän palvelijan
sanoen: 'Mene ja hae nuolet'. Jos minä silloin sanon
palvelijalle: 'Katso, nuolet ovat takanasi, tännempänä,
ota ne', niin tule kotiin, sillä silloin voit olla rauhassa
eikä mitään ole tekeillä; niin totta kuin Herra elää.
22 Mutta jos minä sanon sille nuorelle miehelle näin:
'Katso, nuolet ovat edessäsi, sinnempänä', niin lähde,
sillä Herra lähettää sinut pois. 23 Ja mitä minä ja sinä
olemme keskenämme puhuneet, sen todistaja meidän
välillämme, minun ja sinun, on Herra iankaikkisesti."
24 Niin Daavid kätkeytyi kedolle. Ja kun uusikuu tuli,
istuutui kuningas aterialle. 25 Kuningas istui tavallisella
istuimellansa, istuimella seinän vieressä. Ja Joonatan
nousi seisomaan, ja Abner istuutui Saulin viereen. Mutta
Daavidin paikka oli tyhjä. 26 Saul ei kuitenkaan sanonut
mitään sinä päivänä, sillä hän ajatteli: "Jotakin on hänelle
tapahtunut: hän ei liene puhdas; varmaankaan hän ei
ole puhdas". 27 Mutta kun Daavidin paikka oli tyhjä
seuraavanakin päivänä, toisena uudenkuun päivänä,
sanoi Saul pojallensa Joonatanille: "Miksi ei Iisain poika
ole eilen eikä tänään tullut aterialle?" 28 Joonatan
vastasi Saulille: "Daavid pyysi minulta, että saisi mennä
Beetlehemiin; 29 hän sanoi: 'Salli minun mennä, sillä
meillä on suvun teurasuhrit kaupungissa, ja veljeni itse
on käskenyt minut sinne; jos minä siis olen saanut armon
sinun silmiesi edessä, niin päästä minut katsomaan
veljiäni'. Sentähden hän ei ole tullut kuninkaan pöytään."
30 Silloin Saul vihastui Joonataniin ja sanoi hänelle: "Sinä
säädyttömän naisen poika! Tiesinhän minä, että sinä olet

mieltynyt Iisain poikaan, häpeäksi itsellesi ja häpeäksi
äitisi hävylle. 31 Sillä niin kauan kuin Iisain poika
elää maan päällä, et sinä eikä sinun kuninkuutesi ole
turvassa. Lähetä nyt noutamaan hänet minun luokseni,
sillä hän on kuoleman oma." 32 Joonatan vastasi isälleen
Saulille ja sanoi hänelle: "Miksi hänet on surmattava?
Mitä hän on tehnyt?" 33 Silloin Saul heitti keihään häntä
kohti surmataksensa hänet. Niin Joonatan ymmärsi,
että hänen isänsä oli päättänyt tappaa Daavidin. 34
Ja Joonatan nousi pöydästä, vihasta hehkuen, eikä
syönyt mitään toisena uudenkuun päivänä, sillä hän oli
murheissaan Daavidin tähden, koska hänen isänsä oli
häväissyt tätä. 35 Seuraavana aamuna Joonatan lähti
ulos kedolle, niinkuin hän oli sopinut Daavidin kanssa,
ja hänellä oli mukanaan pieni poikanen. 36 Ja hän sanoi
pojalle: "Juokse noutamaan nuolet, jotka minä ammun".
Ja pojan juostessa hän ampui nuolen hänen ylitsensä.
37 Ja kun poika oli tulemassa siihen paikkaan, missä
Joonatanin ampuma nuoli oli, huusi Joonatan pojalle ja
sanoi: "Nuoli on edessäsi, sinnempänä". 38 Ja Joonatan
huusi vielä pojalle: "Riennä nopeasti, älä seisahtele!"
Niin Joonatanin poikanen otti nuolen ja tuli herransa
luo. 39 Eikä poika tiennyt asiasta mitään; ainoastaan
Joonatan ja Daavid tiesivät sen. 40 Ja Joonatan antoi
aseensa pojalle, joka hänellä oli mukanaan, ja sanoi
hänelle: "Mene ja vie nämä kaupunkiin". 41 Ja kun
poika oli mennyt, nousi Daavid ylös etelän puolelta;
ja hän lankesi kasvoilleen maahan ja kumartui kolme
kertaa; ja he suutelivat toisiansa ja itkivät yhdessä;
Daavid itki hillittömästi. 42 Ja Joonatan sanoi Daavidille:
"Mene rauhassa. Niin on, kuin me molemmat olemme
vannoneet Herran nimeen ja sanoneet: 'Herra on
todistaja meidän välillämme, minun ja sinun, ja minun
jälkeläisteni ja sinun jälkeläistesi välillä iankaikkisesti'.
Sitten Daavid nousi ja lähti, mutta Joonatan palasi
kaupunkiin.

21 Ja Daavid tuli pappi Ahimelekin luo Noobiin.
Mutta Ahimelek tuli vavisten Daavidia vastaan ja
kysyi häneltä: "Miksi sinä tulet yksin, eikä ole ketään
sinun kanssasi?" 2 Daavid vastasi pappi Ahimelekille:
"Kuningas on käskenyt minut asialle ja sanoi minulle:
'Älköön kukaan saako tietää mitään siitä asiasta, jolle
minä sinut lähetän, ja siitä käskystä, jonka minä olen
sinulle antanut'. Ja palvelijat minä olen määrännyt
siihen ja siihen paikkaan. 3 Anna nyt minulle, mitä
sinulla on, viisi leipää, tahi mitä muuta löytyy." 4 Pappi
vastasi Daavidille ja sanoi: "Tavallista leipää minulla
ei ole; ainoastaan pyhää leipää on, jos vain palvelijat
ovat karttaneet naisia". 5 Daavid vastasi papille ja
sanoi hänelle: "Totisesti olivat naiset eristettyinä meistä
niinkuin ennenkin, milloin minä olen retkelle lähtenyt;
ovatpa palvelijain reputkin aina olleet pyhät, vaikka
retki on ollutkin tavallinen retki. Sitä enemmän leipä
repuissa nyt pysyy pyhänä." 6 Niin pappi antoi hänelle
pyhää leipää; sillä siellä ei ollut muuta leipää kuin
näkyleipiä, jotka oli siirretty pois Herran edestä, että
sinne samana päivänä, jona ne oli otettu pois, pantaisiin
tuoreet leivät. 7 Mutta siellä oli sinä päivänä eristettynä
Herran edessä eräs Saulin palvelija, nimeltä Dooeg,
edomilainen, Saulin paimenten päämies. 8 Ja Daavid
kysyi vielä Ahimelekiltä: "Eikö sinulla ole täällä yhtään
keihästä tai miekkaa? Sillä minä en ottanut mukaani, en
miekkaani enkä muita aseitani, koska kuninkaan asia oli
niin kiireellinen." 9 Pappi vastasi: "On, sen filistealaisen
Goljatin miekka, jonka sinä surmasit Tammilaaksossa;
katso, se on vaippaan käärittynä tuolla kasukan takana.
Jos tahdot ottaa itsellesi sen, niin ota; sillä muuta kuin se
ei täällä ole." Daavid sanoi: "Ei ole toista sen vertaista;
anna se minulle". 10 Sitten Daavid nousi ja pakeni
sinä päivänä Saulia ja tuli Aakiin, Gatin kuninkaan,
luo. 11 Mutta Aakiin palvelijat sanoivat hänelle: "Eikö
tämä ole Daavid, sen maan kuningas? Eivätkö he
karkeloiden virittäneet hänelle tätä laulua: 'Saul voitti
tuhat, mutta Daavid kymmenentuhatta'?" 12 Daavid pani
mieleensä nämä sanat ja pelkäsi suuresti Aakista, Gatin
kuningasta. 13 Niin hän tekeytyi mielipuoleksi heidän
silmiensä edessä ja raivosi heidän käsissään ja piirusteli
portin oviin ja valutti sylkeä partaansa. 14 Silloin Aakis
sanoi palvelijoilleen: "Näettehän, että mies on hullu.
Miksi toitte hänet minun luokseni? 15 Puuttuuko minulta
hulluja, kun toitte tämän hulluttelemaan minun eteeni?
Tällainenko saisi tulla minun hoviini?"

22 Niin Daavid lähti sieltä ja pääsi pakoon Adullamin
luolaan. Ja kun hänen veljensä ja koko hänen
isänsä perhe kuulivat sen, tulivat he sinne hänen
luoksensa. 2 Ja hänen luoksensa kokoontui kaikenlaista
ahdingossa olevaa, velkaantunutta ja katkeroitunutta
väkeä, ja hän rupesi heidän päämiehekseen. Näin liittyi
häneen noin neljäsataa miestä. 3 Sieltä Daavid meni
Mooabin Mispeen. Ja hän sanoi Mooabin kuninkaalle:
"Salli minun isäni ja äitini tulla asumaan teidän luoksenne,
kunnes saan tietää, mitä Jumala minulle tekee". 4
Ja hän vei heidät Mooabin kuninkaan eteen; ja he
jäivät tämän luo kaikeksi aikaa, minkä Daavid oli
vuorilinnassa. 5 Mutta profeetta Gaad sanoi Daavidille:
"Älä jää vuorilinnaan; lähde täältä ja mene Juudan
maahan". Niin Daavid lähti ja tuli Jaar-Heretiin. 6
Ja Saul kuuli, että oli saatu vihiä Daavidista ja niistä
miehistä, jotka olivat hänen kanssaan; ja Saul istui
Gibeassa tamariskipuun alla kummulla, keihäs kädessä,
ja kaikki hänen palvelijansa seisoivat hänen luonaan.
7 Niin Saul sanoi palvelijoilleen, jotka seisoivat hänen
luonaan: "Kuulkaa, benjaminilaiset! Antaako Iisain poika
teillekin kaikille pellot ja viinitarhat, ja tekeekö hän
teidät kaikki tuhannen-ja sadanpäämiehiksi? 8 Tehän

olette kaikki salaliitossa minua vastaan, eikä kukaan
ole ilmaissut minulle, että oma poikani on tehnyt liiton
Iisain pojan kanssa. Ei kukaan teistä välitä niin paljoa
minusta, että olisi ilmaissut sen minulle. Sillä minun
poikani on yllyttänyt palvelijani väijymään minua, niinkuin
nyt tapahtuu." 9 Niin edomilainen Dooeg, joka seisoi
siinä Saulin palvelijain kanssa, vastasi ja sanoi: "Minä
näin Iisain pojan tulevan Noobiin, Ahimelekin, Ahitubin
pojan, luo. 10 Tämä kysyi hänelle neuvoa Herralta
ja evästi hänet ja antoi hänelle filistealaisen Goljatin
miekan." 11 Silloin kuningas lähetti kutsumaan pappi
Ahimelekin, Ahitubin pojan, ja koko hänen isänsä
suvun, Noobin papit. Ja he tulivat kaikki kuninkaan
luo. 12 Niin Saul sanoi: "Kuule, Ahitubin poika!" Hän
vastasi: "Tässä olen, Herrani". 13 Saul sanoi hänelle:
"Miksi te olette salaliitossa minua vastaan, sinä ja
Iisain poika, koska sinä olet antanut hänelle leipää
ja miekan ja kysynyt hänelle Herralta neuvoa, että
hän ryhtyisi väijymään minua, niinkuin nyt tapahtuu?"
14 Ahimelek vastasi kuninkaalle ja sanoi: "Kuka on
kaikkien sinun palvelijaisi joukossa niin uskottu kuin
Daavid, joka on kuninkaan vävy ja sinun henkivartiostosi
päällikkö ja on korkeassa arvossa sinun hovissasi? 15
Enhän minä nyt ensi kertaa kysynyt hänelle Jumalalta
neuvoa. Pois se! Älköön kuningas lukeko mitään viaksi
minulle, palvelijalleen, älköönkä kaikelle minun isäni
suvulle, sillä palvelijasi ei tietänyt kaikesta tästä vähän
vähääkään." 16 Mutta kuningas sanoi: "Sinun on
kuolemalla kuoltava, Ahimelek, sinun ja koko sinun
isäsi suvun". 17 Ja kuningas sanoi henkivartijoille, jotka
seisoivat hänen luonaan: "Käykää tänne ja surmatkaa
Herran papit, sillä hekin pitävät Daavidin puolta; ja
vaikka tiesivät hänen paenneen, eivät he ilmoittaneet
sitä minulle". Mutta kuninkaan palvelijat eivät tahtoneet
ojentaa kättään lyömään kuoliaaksi Herran pappeja.
18 Niin kuningas sanoi Dooegille: "Käy sinä tänne
ja lyö papit kuoliaaksi". Ja edomilainen Dooeg astui
esiin ja löi papit kuoliaaksi; ja hän tappoi sinä päivänä
kahdeksankymmentä viisi pellavakasukkaa kantavaa
miestä. 19 Myös pappiskaupungin Noobin asukkaat
hän surmasi miekan terällä, sekä miehet että naiset,
sekä lapset että imeväiset; jopa raavaat, aasit ja
lampaatkin hän tappoi miekan terällä. 20 Ainoastaan
yksi Ahimelekin, Ahitubin pojan, poika, nimeltä Ebjatar,
pelastui ja pakeni Daavidin luo. 21 Ja Ebjatar kertoi
Daavidille, että Saul oli tappanut Herran papit. 22 Niin
Daavid sanoi Ebjatarille: "Minä ymmärsin jo silloin, että
edomilainen Dooeg, kun hän oli siellä, oli ilmaiseva
sen Saulille. Minä olen syypää koko sinun isäsi suvun,
joka hengen, kuolemaan. 23 Jää minun luokseni, älä
pelkää; sillä joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyy minun
henkeäni. Minun luonani sinä olet turvassa."

23 Daavidille ilmoitettiin: "Katso, filistealaiset ovat
taistelemassa Kegilaa vastaan ja ryöstävät
puimatantereita". 2 Niin Daavid kysyi Herralta: "Menenkö
minä ja lyönkö nämä filistealaiset maahan?" Herra
vastasi Daavidille: "Mene, lyö filistealaiset maahan ja
pelasta Kegila". 3 Mutta Daavidin miehet sanoivat
hänelle: "Mehän elämme pelossa jo täällä Juudassa.
Menisimmekö vielä Kegilaan filistealaisten taistelurivejä
vastaan?" 4 Niin Daavid kysyi taas Herralta, ja Herra
vastasi hänelle ja sanoi: "Nouse ja mene alas Kegilaan;
sillä minä annan filistealaiset sinun käsiisi". 5 Ja
Daavid meni miehinensä Kegilaan ja ryhtyi taisteluun
filistealaisia vastaan ja kuljetti heidän karjansa pois
ja tuotti heille suuren tappion. Näin Daavid pelasti
Kegilan asukkaat. 6 Ja kun Ebjatar, Ahimelekin poika,
pakeni Daavidin luo Kegilaan, seurasi kasukka hänen
mukanaan. 7 Saulille ilmoitettiin, että Daavid oli mennyt
Kegilaan. Niin Saul sanoi: "Jumala on jättänyt hänet
minun käsiini, sillä hän on itse sulkenut itsensä sisälle,
kun on mennyt kaupunkiin, jossa on ovet ja salvat". 8
Sitten Saul kuulutti kaiken kansan sotaan, menemään
alas Kegilaan, piirittämään Daavidia ja hänen miehiänsä.
9 Kun Daavid sai tietää, että Saul hankki hänelle tuhoa,
sanoi hän pappi Ebjatarille: "Tuo tänne kasukka". 10 Ja
Daavid sanoi: "Herra, Israelin Jumala! Sinun palvelijasi
on kuullut, että Saul aikoo tulla Kegilaan hävittämään
kaupungin minun tähteni. 11 Luovuttavatko Kegilan
miehet minut hänen käsiinsä? Tuleeko Saul, niinkuin
palvelijasi on kuullut? Herra, Israelin Jumala, ilmoita se
palvelijallesi." Herra vastasi: "Tulee". 12 Ja Daavid kysyi
vielä: "Luovuttavatko Kegilan miehet minut ja minun
mieheni Saulin käsiin?" Herra vastasi: "Luovuttavat". 13
Niin Daavid nousi miehinensä, joita oli noin kuusisataa
miestä, ja he lähtivät Kegilasta ja kuljeskelivat paikasta
toiseen. Mutta kun Saulille kerrottiin, että Daavid oli
päässyt pakoon Kegilasta, luopui hän retkestänsä.
14 Ja Daavid oleskeli erämaassa vuorten huipuilla;
hän oleskeli Siifin erämaan vuoristossa. Ja Saul etsi
häntä kaiken aikaa, mutta Jumala ei antanut häntä
tämän käsiin. 15 Daavid huomasi, että Saul oli lähtenyt
väijymään hänen henkeänsä, ja Daavid oli Hooreksessa,
Siifin erämaassa. 16 Silloin Saulin poika Joonatan nousi
ja meni Daavidin luo Hoorekseen ja rohkaisi häntä
Jumalassa. 17 Hän sanoi hänelle: "Älä pelkää; sillä
minun isäni Saulin käsi ei ole tapaava sinua, vaan
sinusta tulee Israelin kuningas, ja minä tulen olemaan
lähinnä sinua. Myös minun isäni Saul tietää kyllä sen."
18 Sitten he molemmat tekivät liiton Herran edessä. Ja
Daavid jäi Hoorekseen, mutta Joonatan palasi kotiinsa.
19 Mutta siifiläisiä meni Saulin luo Gibeaan, ja he
sanoivat: "Daavid piileksii meillä päin, vuorten huipuilla
Hooreksessa, Gibeat-Hakilassa, joka on kallioerämaasta
etelään. 20 Niin tule nyt sinne, kuningas, milloin vain

haluat tulla; me kyllä luovutamme hänet kuninkaan
käsiin." 21 Saul sanoi: "Herra siunatkoon teitä, kun
te säälitte minua. 22 Menkää, pitäkää häntä vielä
silmällä, tiedustelkaa ja katsokaa, missä paikassa hänen
jalkansa liikkuu ja kuka hänet on siellä nähnyt; sillä
minulle on sanottu, että hän on hyvin kavala. 23
Katsokaa ja tiedustelkaa kaikki piilopaikat, joihin hän
voi piiloutua. Palatkaa sitten minun luokseni ja tuokaa
varmat tiedot, niin minä lähden teidän kanssanne.
Ja jos hän on tässä maassa, niin minä etsin hänet
kaikkien Juudan sukujen seasta." 24 Ja he nousivat ja
menivät Siifiin Saulin edellä. Mutta Daavid miehineen
oli Maaonin erämaassa, aromaassa, kallioerämaasta
etelään. 25 Kun Saul miehineen meni etsimään Daavidia,
ilmoitettiin se tälle, ja hän laskeutui eräälle kalliolle ja
jäi Maaonin erämaahan. Kun Saul kuuli sen, lähti hän
ajamaan Daavidia takaa Maaonin erämaahan. 26 Ja
Saul kulki vuoren toista puolta ja Daavid miehineen
vuoren toista puolta. Ja kun Daavid riensi pakoon Saulin
tieltä ja Saul miehinensä oli kiertämässä Daavidia ja
hänen miehiänsä, ottaaksensa heidät kiinni, 27 tuli
sanansaattaja Saulin luo ja sanoi: "Tule kiiruusti, sillä
filistealaiset ovat hyökänneet maahan". 28 Silloin Saul
lakkasi ajamasta takaa Daavidia ja lähti filistealaisia
vastaan. Siitä se paikka sai nimekseen Mahlekotkallio.
29 Mutta Daavid lähti sieltä ja oleskeli Een-Gedin vuorten
huipuilla.

24 Ja kun Saul palasi ajamasta filistealaisia takaa,
ilmoitettiin hänelle: "Katso, Daavid on Een-Gedin
erämaassa". 2 Niin Saul otti kolmetuhatta valiomiestä
koko Israelista ja meni etsimään Daavidia ja hänen
miehiään Kauriskallioiden itäpuolelta. 3 Ja kun hän
tuli tien varrella oleville karjatarhoille, oli siellä luola; ja
Saul meni luolaan tarpeelleen. Mutta Daavid ja hänen
miehensä istuivat luolan perällä. 4 Niin Daavidin miehet
sanoivat hänelle: "Katso, tämä on se päivä, josta Herra
on sanonut sinulle: 'Minä annan vihamiehesi sinun
käsiisi, tehdäksesi hänelle, mitä hyväksi näet'". Ja Daavid
nousi ja leikkasi salaa kappaleen Saulin viitan liepeestä.
5 Mutta sen jälkeen Daavidin omatunto soimasi häntä
siitä, että hän oli leikannut Saulin viitan lievettä. 6
Ja hän sanoi miehillensä: "Pois se! Herra varjelkoon
minua tekemästä sitä herralleni, Herran voidellulle, että
satuttaisin käteni häneen; sillä hän on Herran voideltu".
7 Ja Daavid kovisti miehiänsä eikä sallinut heidän
hyökätä Saulin kimppuun. Niin Saul nousi luolasta ja
meni matkaansa. 8 Senjälkeen Daavid myös nousi,
lähti luolasta ja huusi Saulin jälkeen: "Minun herrani,
kuningas!" Kun Saul katsahti taaksensa, kumartui Daavid
kasvoilleen maahan ja osoitti kunnioitusta. 9 Ja Daavid
sanoi Saulille: "Miksi sinä kuuntelet ihmisten puhetta,
jotka sanovat: 'Daavid hankkii sinulle onnettomuutta'?
10 Katso, näethän nyt omin silmin, kuinka Herra tänä
päivänä antoi sinut minun käsiini luolassa, mutta minä
säästin sinut, vaikka minua neuvottiin tappamaan sinut;
sillä minä ajattelin: 'Minä en satuta kättäni herraani; sillä
hän on Herran voideltu'. 11 Katso itse, isäni, katso tätä
viittasi liepeen kappaletta, joka on minun kädessäni.
Kun minä leikkasin sen sinun viittasi liepeestä enkä
sinua tappanut, niin ymmärrä siitä ja näe, ettei minulla
ole tekeillä mitään pahaa tai rikollista ja etten minä
ole sinua vastaan rikkonut, vaikka sinä vainoat minua
ottaaksesi minulta hengen. 12 Herra tuomitkoon meidän
välillämme, minun ja sinun, ja Herra kostakoon sinulle
minun puolestani, mutta minun käteni ei sinuun satu. 13
On, niinkuin vanha sananlasku sanoo: 'Jumalattomuus
tulee jumalattomista'; mutta minun käteni ei sinuun
satu. 14 Kenen jälkeen Israelin kuningas on lähtenyt?
Ketä sinä ajat takaa? Koiranraatoa, yhtä kirppua! 15
Herra olkoon tuomari ja tuomitkoon meidän välillämme,
minun ja sinun; hän nähköön ja ajakoon minun asiani
ja auttakoon minut sinun käsistäsi oikeuteeni." 16 Kun
Daavid oli päättänyt tämän puheensa Saulille, sanoi
Saul: "Eikö se ole sinun äänesi, poikani Daavid?" Ja
Saul korotti äänensä ja itki. 17 Ja hän sanoi Daavidille:
"Sinä olet minua vanhurskaampi, sillä sinä olet tehnyt
minulle hyvää, vaikka minä olen tehnyt sinulle pahaa.
18 Sinä olet tänä päivänä osoittanut hyvyyttäsi minua
kohtaan, kun et tappanut minua, vaikka Herra oli antanut
minut sinun käsiisi. 19 Sillä kun joku kohtaa vihollisensa,
päästääkö hän hänet menemään rauhassa? Herra
palkitkoon sinulle runsaasti sen, mitä olet tänä päivänä
tehnyt minulle. 20 Ja katso, nyt minä tiedän, että sinä
tulet kuninkaaksi ja että Israelin kuninkuus on pysyvä
sinun kädessäsi. 21 Niin vanno nyt minulle Herran
kautta, ettet hukuta minun jälkeläisiäni etkä hävitä
minun nimeäni isäni suvusta." 22 Ja Daavid vannoi
Saulille. Sitten Saul meni kotiinsa; mutta Daavid ja
hänen miehensä nousivat vuorilinnaan.

25 Ja Samuel kuoli, ja koko Israel kokoontui pitämään
hänen valittajaisiaan, ja he hautasivat hänet hänen
kotipaikkaansa Raamaan. Ja Daavid nousi ja meni
Paaranin erämaahan. 2 Ja Maaonissa oli mies, jolla
oli karjataloutensa Karmelissa, ja se mies oli hyvin
rikas: hänellä oli kolmetuhatta lammasta ja tuhat vuohta.
Ja hän oli keritsemässä lampaitansa Karmelissa. 3
Miehen nimi oli Naabal, ja hänen vaimonsa nimi oli
Abigail. Vaimo oli hyvin ymmärtäväinen ja vartaloltaan
kaunis, mutta mies oli tyly ja menoissaan raaka; hän
oli kaalebilainen. 4 Ja kun Daavid kuuli erämaassa,
että Naabal keritsi lampaitansa, 5 lähetti hän sinne
kymmenen nuorta miestä, ja Daavid sanoi nuorille
miehille: "Menkää Karmeliin, ja kun tulette Naabalin luo,
niin tervehtikää häntä minun nimessäni 6 ja sanokaa sille
eläjälle: 'Sinä elät rauhassa; rauhassa elää myös sinun

perheesi ja kaikki, mitä sinulla on. 7 Minä olen nyt kuullut,
että sinulla on lammasten keritsiäiset. Sinun paimenesi
ovat olleet meidän läheisyydessämme; me emme ole
heitä loukanneet, eikä heiltä ole mitään hävinnyt koko
sinä aikana, minkä ovat olleet Karmelissa. 8 Kysy
nuorilta miehiltäsi, niin he sanovat sen sinulle. Saakoot
siis nämä miehet armon sinun silmiesi edessä, sillä
mehän olemme tulleet juhlapäivänä. Anna sentähden
palvelijoillesi ja pojallesi Daavidille sitä, mitä sinulla
on käsillä.'" 9 Kun Daavidin miehet tulivat sinne,
puhuivat he Daavidin nimessä Naabalille tämän kaiken
ja jäivät hiljaa odottamaan. 10 Mutta Naabal vastasi
Daavidin palvelijoille ja sanoi: "Kuka Daavid on, kuka
on Iisain poika? Tätä nykyä on paljon orjia, jotka
karkaavat isäntäinsä luota. 11 Ottaisinko minä ruokani ja
juomani ja teuraani, jotka olen teurastanut keritsiäisiini,
ja antaisin ne miehille, jotka ovat kotoisin ties mistä?"
12 Niin Daavidin miehet kääntyivät ja menivät pois, ja
tultuaan takaisin he kertoivat hänelle tämän kaiken.
13 Niin Daavid sanoi miehillensä: "Jokainen sitokoon
miekkansa vyölleen". Ja jokainen sitoi miekkansa
vyölleen; ja Daavid itsekin sitoi miekkansa vyölleen.
Ja noin neljäsataa miestä lähti seuraamaan Daavidia,
mutta kaksisataa jäi kuormaston luo. 14 Mutta eräs
nuori mies toi sanan Abigailille, Naabalin vaimolle,
ja sanoi: "Katso, Daavid on lähettänyt sanansaattajia
erämaasta tervehtimään meidän isäntäämme, mutta
hän vain haukkui heitä. 15 Ne miehet ovat kuitenkin
olleet meille varsin hyviä: he eivät loukanneet meitä,
eikä meiltä mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä
kuljeskelimme heidän läheisyydessään ollessamme
kedolla. 16 He olivat muurina meidän ympärillämme
yöllä ja päivällä koko sen ajan, minkä oleskelimme
heidän läheisyydessään paimentaessamme lampaita.
17 Niin ajattele nyt sinä ja katso, mitä voit tehdä, sillä
onnettomuus uhkaa meidän isäntäämme ja koko hänen
taloansa. Hän itse on kelvoton mies, niin ettei hänelle
auta puhua." 18 Niin Abigail otti joutuin kaksisataa
leipää, kaksi leiliä viiniä, viisi lampaanpaistia, viisi sea-
mittaa paahdettuja jyviä, sata rusinakakkua ja kaksisataa
viikunakakkua ja pani ne aasien selkään. 19 Ja hän
sanoi palvelijoillensa: "Menkää minun edelläni, minä
tulen jäljessänne". Mutta miehellensä Naabalille hän ei
sitä ilmoittanut. 20 Kun hän sitten ratsasti aasilla alas
mäkeä vuoren suojassa, niin katso, Daavid miehinensä
tuli toista mäkeä alas häntä vastaan, niin että hän
joutui kohtaamaan heidät. 21 Mutta Daavid oli sanonut:
"Mitään saamatta minä olen suojellut kaikkea, mitä tällä
miehellä oli erämaassa, niin ettei mitään ole hävinnyt
kaikesta, mitä hänellä oli. Hän on palkinnut minulle hyvän
pahalla. 22 Jumala rangaiskoon Daavidin vihamiehiä nyt
ja vasta: totisesti, minä en jätä kaikesta hänen väestänsä
huomenaamuksi henkiin yhtään miehenpuolta." 23
Mutta kun Abigail näki Daavidin, laskeutui hän kiiruusti
aasin selästä maahan, lankesi kasvoilleen Daavidin
eteen ja kumartui maahan. 24 Ja kun hän oli langennut
hänen jalkainsa juureen, sanoi hän: "Minun on syy,
herrani. Mutta salli palvelijattaresi puhua sinulle ja
kuule palvelijattaresi sanoja. 25 Älköön herrani välittäkö
mitään tuosta kelvottomasta miehestä, Naabalista, sillä
nimi on miestä myöten. Naabal on hänen nimensä, ja
houkkamainen hän on. Mutta minä, sinun palvelijattaresi,
en ole nähnyt niitä miehiä, jotka sinä, herrani, lähetit. 26
Ja nyt, herrani, niin totta kuin Herra elää ja niin totta
kuin sinä itse elät, jonka Herra on estänyt joutumasta
verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäsi omalla kädelläsi:
käyköön nyt sinun vihamiehillesi ja kaikille, jotka
hankkivat onnettomuutta minun herralleni, niinkuin
Naabalille. 27 Ja nyt annettakoon tämä tervehdyslahja,
jonka palvelijattaresi on herralleni tuonut, niille miehille,
jotka seuraavat herraani. 28 Anna palvelijattaresi
rikkomus anteeksi. Sillä Herra on rakentava minun
herralleni pysyväisen huoneen, koska minun herrani käy
Herran sotia; eikä mitään pahaa löydetä sinussa koko
elinaikanasi. 29 Ja jos joku nousee vainoamaan sinua ja
väijymään sinun henkeäsi, niin herrani henki on tallella
elävien kukkarossa Herran, sinun Jumalasi, tykönä;
mutta sinun vihollistesi hengen hän lingolla linkoaa pois.
30 Ja kun Herra tekee minun herralleni kaiken hyvän,
josta hän on sinulle puhunut, ja määrää sinut Israelin
ruhtinaaksi, 31 niin ei sinua kaada eikä herrani tuntoa
vaivaa se, että olisit aiheettomasti vuodattanut verta
ja että herrani olisi itse auttanut itseänsä. Mutta kun
Herra on tekevä hyvää minun herralleni, niin muista
palvelijatartasi." 32 Niin Daavid sanoi Abigailille: "Kiitetty
olkoon Herra, Israelin Jumala, joka tänä päivänä lähetti
sinut minua vastaan. 33 Ja siunattu olkoon sinun
ymmärtäväisyytesi, ja siunattu ole sinä itse, joka tänä
päivänä estit minut joutumasta verivelan alaiseksi ja
auttamasta itseäni omalla kädelläni. 34 Mutta niin totta
kuin Herra, Israelin Jumala, elää, hän, joka on pidättänyt
minut tekemästä sinulle pahaa: jollet sinä joutuin olisi
tullut minua vastaan, niin totisesti ei Naabalin väestä
olisi huomenna aamun valjetessa ollut jäljellä yhtään
miehenpuolta." 35 Sitten Daavid otti häneltä, mitä hän
oli hänelle tuonut, ja sanoi hänelle: "Mene rauhassa
kotiisi. Katso, minä olen kuullut sinua ja tehnyt sinulle
mieliksi." 36 Kun Abigail sitten tuli Naabalin luo, oli tällä
talossansa pidot, niinkuin kuninkaan pidot; ja Naabalin
sydän oli iloinen, ja hän oli kovin juovuksissa. Niin
hän ei kertonut Naabalille mitään, ennenkuin aamu
valkeni. 37 Mutta seuraavana aamuna, kun Naabalista
humala oli haihtunut, kertoi hänen vaimonsa hänelle,
mitä oli tapahtunut. Silloin hänen sydämensä kuoleutui
hänen povessaan, ja hän ikäänkuin kivettyi. 38 Ja noin
kymmenen päivän kuluttua Herra löi Naabalia, niin että

hän kuoli. 39 Kun Daavid kuuli, että Naabal oli kuollut,
sanoi hän: "Kiitetty olkoon Herra, joka on kostanut
Naabalille minun häväistykseni ja pidättänyt palvelijansa
pahasta ja kääntänyt Naabalin pahuuden hänen oman
päänsä päälle". Senjälkeen Daavid lähetti sanomaan
Abigailille, että hän halusi ottaa hänet vaimokseen. 40
Ja kun Daavidin palvelijat tulivat Abigailin luo Karmeliin,
puhuivat he hänelle ja sanoivat: "Daavid lähetti meidät
sinun luoksesi ottamaan sinut hänelle vaimoksi". 41
Niin hän nousi ylös, kumartui kasvoilleen maahan ja
sanoi: "Katso, palvelijattaresi on valmis rupeamaan
orjattareksi ja pesemään herrani palvelijain jalat". 42
Sitten Abigail nousi kiiruusti ylös ja istuutui aasin selkään,
samoin hänen viisi palvelijatartansa, jotka olivat hänellä
seuralaisina. Ja niin hän seurasi Daavidin sanansaattajia
ja tuli hänen vaimoksensa. 43 Daavid oli nainut myös
Ahinoamin Jisreelistä, niin että he molemmat tulivat
hänen vaimoikseen. 44 Mutta Saul oli antanut tyttärensä
Miikalin, Daavidin vaimon, Paltille, Laiksen pojalle, joka
oli kotoisin Gallimista.

26 Siifiläiset tulivat Saulin luo Gibeaan ja sanoivat:
"Daavid piileksii Gibeat-Hakilassa, kallioerämaan
puolella". 2 Niin Saul nousi ja meni Siifin erämaahan,
ja hänen kanssansa kolmetuhatta Israelin valiomiestä,
etsimään Daavidia Siifin erämaasta. 3 Ja Saul leiriytyi
Gibeat-Hakilaan, joka on kallioerämaan puolella tien
varrella. Mutta Daavid oleskeli erämaassa. Ja kun
Daavid huomasi, että Saul oli tullut hänen jäljessään
erämaahan, 4 lähetti hän vakoojia ja sai varman tiedon
Saulin tulosta. 5 Niin Daavid nousi ja meni siihen
paikkaan, johon Saul oli leiriytynyt; ja Daavid näki, missä
paikassa Saul ja hänen sotapäällikkönsä Abner, Neerin
poika, makasivat. Saul näet makasi leirissä, ja väki
oli asettunut hänen ympärilleen. 6 Ja Daavid puhui
heettiläiselle Ahimelekille ja Abisaille, Serujan pojalle,
Jooabin veljelle, ja sanoi: "Kuka lähtee minun kanssani
Saulin tykö leiriin?" Abisai vastasi: "Minä lähden sinun
kanssasi". 7 Niin Daavid ja Abisai menivät yöllä väen luo
ja näkivät, että Saul makasi ja nukkui leirissä, ja hänen
keihäänsä oli pistettynä maahan hänen päänpohjiinsa;
mutta Abner ja väki makasivat hänen ympärillänsä. 8 Ja
Abisai sanoi Daavidille: "Jumala on tänä päivänä antanut
vihamiehesi sinun käsiisi. Salli nyt minun keihästää
hänet maahan; yksi isku vain, toista ei tarvita." 9 Mutta
Daavid vastasi Abisaille: "Älä surmaa häntä; sillä kuka on
rankaisematta satuttanut kätensä Herran voideltuun?"
10 Ja Daavid sanoi vielä: "Niin totta kuin Herra elää:
Herra itse lyö hänet, tahi hänen kuolinpäivänsä tulee,
tahi hän menee sotaan ja tuhoutuu siellä. 11 Mutta
minä en satuta kättäni Herran voideltuun. Pois se, Herra
varjelkoon! Vaan ota nyt keihäs hänen päänpohjistaan
ja vesiastia, ja sitten menkäämme." 12 Ja Daavid otti
keihään ja vesiastian Saulin päänpohjista, ja sitten he
menivät tiehensä. Eikä kukaan nähnyt tai huomannut
sitä, eikä kukaan herännyt, vaan he nukkuivat kaikki;
sillä Herran lähettämä raskas uni oli vallannut heidät. 13
Kun sitten Daavid oli tullut toiselle puolelle, asettui hän
kauas vuoren laelle, pitkän välimatkan päähän. 14 Ja
Daavid huusi väelle ja Abnerille, Neerin pojalle, ja sanoi:
"Etkö vastaa, Abner?" Abner vastasi ja sanoi: "Kuka
sinä olet, joka niin huudat kuninkaalle?" 15 Daavid sanoi
Abnerille: "Sinähän olet mies, eikä sinun vertaistasi ole
Israelissa. Miksi et sitten vartioinut herraasi, kuningasta?
Sillä joku kansasta tuli surmaamaan kuningasta, sinun
herraasi. 16 Ei ole hyvin tehty, mitä sinä olet tehnyt. Niin
totta kuin Herra elää: te olette kuoleman omat, koska
ette vartioineet herraanne, Herran voideltua. Katsohan
nyt: missä ovat kuninkaan keihäs ja vesiastia, jotka olivat
hänen päänpohjissaan?" 17 Niin Saul tunsi Daavidin
äänen ja sanoi: "Sehän on sinun äänesi, poikani Daavid".
Daavid vastasi: "Niin on, herrani, kuningas". 18 Ja hän
sanoi vielä: "Miksi herrani vainoaa palvelijaansa? Mitä
minä olen tehnyt, tahi mitä pahaa minulla on tekeillä? 19
Kuulkoon nyt herrani, kuningas, mitä hänen palvelijansa
sanoo: Jos Herra on yllyttänyt sinut minua vastaan,
niin saakoon hän tuntea ruokauhrin hajua; mutta jos
sen ovat tehneet ihmiset, niin olkoot he kirotut Herran
edessä, koska tänä päivänä karkoittavat minut pois
Herran perintöosasta, sanoen: 'Mene ja palvele muita
jumalia'. 20 Älköön kuitenkaan minun vereni vuotako
maahan siellä kaukana Herran kasvoista. Niin, Israelin
kuningas on lähtenyt liikkeelle etsimään yhtä kirppua,
niinkuin ajetaan peltokanaa vuorilla." 21 Niin Saul sanoi:
"Minä olen tehnyt syntiä. Tule takaisin, poikani Daavid;
sillä minä en enää tee sinulle pahaa, koska minun
henkeni tänä päivänä on ollut kallis sinun silmissäsi.
Katso, minä olen tehnyt tyhmästi ja erehtynyt kovin
pahoin." 22 Daavid vastasi ja sanoi: "Tässä on kuninkaan
keihäs; tulkoon joku miehistä tänne ottamaan sen. 23
Herra palkitsee jokaiselle hänen vanhurskautensa ja
uskollisuutensa. Sillä Herra antoi sinut tänä päivänä
minun käsiini, mutta minä en tahtonut satuttaa kättäni
Herran voideltuun. 24 Katso, niinkuin sinun henkesi
tänä päivänä on ollut suuriarvoinen minun silmissäni,
niin on myös minun henkeni oleva suuriarvoinen Herran
silmissä, ja hän on pelastava minut kaikesta hädästä."
25 Saul sanoi Daavidille: "Siunattu ole sinä, poikani
Daavid! Mihin sinä ryhdyt, siihen sinä pystyt." Sitten
Daavid meni pois, ja Saul palasi kotiinsa.

27 Mutta Daavid ajatteli mielessään: "Kerran Saulin
käsi kuitenkin tuhoaa minut. Minulla ei ole muuta
neuvoa kuin pelastautua filistealaisten maahan. Silloin
Saul huomaa turhaksi enää etsiä minua kaikkialta
Israelin alueelta, ja niin minä pelastun hänen käsistänsä."
2 Niin Daavid nousi ja meni, hän ja ne kuusisataa
miestä, jotka olivat hänen kanssaan, Aakiin, Maaokin

pojan, Gatin kuninkaan, luo. 3 Ja Daavid asettui
miehinensä Aakiin luo Gatiin. Jokaisella oli perheensä
mukanaan, Daavidilla molemmat vaimonsa, jisreeliläinen
Ahinoam ja karmelilainen Abigail, Naabalin vaimo. 4
Kun sitten Saulille ilmoitettiin, että Daavid oli paennut
Gatiin, ei hän enää etsinyt häntä. 5 Ja Daavid sanoi
Aakiille: "Jos minä olen saanut armon sinun silmiesi
edessä, niin annettakoon minulle paikka jossakin
maaseutukaupungissa, asuakseni siellä. Sillä miksi
sinun palvelijasi asuisi kuninkaan kaupungissa sinun
luonasi?" 6 Niin Aakis antoi hänelle sinä päivänä
Siklagin. Sentähden on Siklag Juudan kuningasten
oma vielä tänä päivänä. 7 Aika, jonka Daavid asui
filistealaisten maassa, oli vuosi ja neljä kuukautta.
8 Daavid lähti miehinensä, ja he tekivät ryöstöretkiä
gesurilaisten, geresiläisten ja amalekilaisten maahan.
Sillä nämä asuivat siinä maassa, joka muinoin ulottui
Suuriin päin ja Egyptin maahan asti. 9 Ja hävittäessään
maata Daavid ei jättänyt yhtään miestä eikä naista
henkiin, otti lampaat, raavaat, aasit, kamelit ja vaatteet
ja palasi sitten takaisin ja tuli Aakiin luo. 10 Ja kun
Aakis kysyi: "Ette kai ole tänään tehneet ryöstöretkeä?"
vastasi Daavid: "Kyllä, Juudan Etelämaahan", tahi:
"Jerahmeelilaisten Etelämaahan", tahi: "Keeniläisten
Etelämaahan". 11 Daavid ei jättänyt yhtään miestä eikä
naista henkiin, vietäväksi Gatiin, sillä hän ajatteli: "Ne
voisivat kertoa meistä ja sanoa: 'Näin on Daavid tehnyt,
tämä on ollut hänen tapansa kaiken aikaa, minkä hän
asui filistealaisten maassa'". 12 Ja Aakis luotti Daavidiin
ja ajatteli: "Hän on saattanut itsensä kansansa Israelin
vihoihin ja tulee olemaan minun palvelijani ainiaan".

28 Siihen aikaan filistealaiset kokosivat joukkonsa
sotaretkelle Israelia vastaan. Ja Aakis sanoi
Daavidille: "Tiedä, että sinun on miehinesi lähdettävä
minun kanssani sotajoukon mukana". 2 Daavid vastasi
Aakiille: "Hyvä! Sinä tulet tietämään, mitä palvelijasi saa
aikaan." Aakis sanoi Daavidille: "Siispä minä asetan
sinut oman pääni vartijaksi koko täksi aikaa". 3 Samuel
oli kuollut, ja koko Israel oli pitänyt hänelle valittajaiset;
ja he olivat haudanneet hänet hänen kaupunkiinsa
Raamaan. Ja Saul oli toimittanut pois maasta vainaja-ja
tietäjähenkien manaajat. 4 Ja filistealaiset kokoontuivat,
ja he tulivat ja leiriytyivät Suunemiin. Niin Saulkin
kokosi koko Israelin, ja he leiriytyivät Gilboaan. 5
Mutta kun Saul näki filistealaisten leirin, peljästyi
hän, ja hänen sydämensä vapisi kovin. 6 Ja Saul
kysyi Herralta, mutta Herra ei vastannut hänelle, ei
unissa, ei uurimin eikä profeettain kautta. 7 Niin Saul
sanoi palvelijoillensa: "Etsikää minulle joku vaimo,
jolla on vallassaan vainajahenki, niin minä menen
hänen luoksensa ja kysyn häneltä". Hänen palvelijansa
vastasivat hänelle: "Katso, Een-Doorissa on vaimo,
jolla on vallassaan vainajahenki". 8 Silloin Saul teki
itsensä tuntemattomaksi, pukeutui toisiin vaatteisiin
ja lähti matkalle, mukanansa kaksi miestä. He tulivat
yöllä vaimon luo, ja hän sanoi: "Ennusta minulle
vainajahengen avulla ja nostata minulle se, jonka minä
sinulle sanon". 9 Mutta vaimo vastasi hänelle: "Sinä
tiedät kyllä, mitä Saul on tehnyt, kuinka hän on hävittänyt
vainaja-ja tietäjähenkien manaajat maasta. Miksi virität
minulle ansan tuottaaksesi minulle kuoleman?" 10 Niin
Saul vannoi hänelle Herran kautta ja sanoi: "Niin totta
kuin Herra elää: tästä asiasta ei sinulle tule mitään
syytä". 11 Vaimo kysyi: "Kenen minä nostatan sinulle?"
Hän vastasi: "Nostata minulle Samuel". 12 Mutta kun
vaimo näki Samuelin, huudahti hän kovalla äänellä. Ja
vaimo sanoi Saulille: "Miksi olet pettänyt minut? Sinähän
olet Saul." 13 Kuningas sanoi hänelle: "Älä pelkää.
Mitä sinä näet?" Vaimo vastasi Saulille: "Minä näen
jumal'olennon nousevan maasta". 14 Hän kysyi häneltä:
"Minkä näköinen hän on?" Vaimo vastasi: "Vanha mies
nousee ylös, viittaan verhoutuneena". Niin Saul ymmärsi,
että se oli Samuel, ja kumartui kasvoilleen maahan
ja osoitti kunnioitusta. 15 Ja Samuel sanoi Saulille:
"Miksi sinä olet häirinnyt minua ja nostattanut minut?"
Saul vastasi: "Minä olen suuressa hädässä: filistealaiset
sotivat minua vastaan, ja Jumala on poistunut minusta
eikä vastaa minulle enää, ei profeettain kautta eikä
unissa. Niin minä kutsutin sinut, että ilmoittaisit minulle,
mitä minun on tehtävä." 16 Mutta Samuel vastasi:
"Miksi sinä minulta kysyt, kun Herra on poistunut
sinusta ja tullut vihamieheksesi? 17 Herra on tehnyt
sen, minkä hän on minun kauttani puhunut: Herra on
reväissyt kuninkuuden sinun kädestäsi ja on antanut
sen toiselle, Daavidille. 18 Kun sinä et kuullut Herran
ääntä etkä tehnyt Amalekille, mitä hänen hehkuva
vihansa vaati, sentähden Herra on tänä päivänä tehnyt
sinulle tämän. 19 Herra antaa myöskin Israelin yhdessä
sinun kanssasi filistealaisten käsiin, ja huomenna olet
sinä poikinesi minun tykönäni; myös Israelin leirin
Herra antaa filistealaisten käsiin." 20 Niin Saul siinä
tuokiossa kaatui pitkin koko pituuttaan maahan, sillä hän
peljästyi kovin Samuelin puheesta; myös olivat häneltä
voimat lopussa, sillä vuorokauteen hän ei ollut syönyt
mitään. 21 Mutta vaimo meni Saulin luo, ja kun hän
näki, että tämä oli kauhun vallassa, sanoi hän hänelle:
"Katso, palvelijattaresi kuuli sinua, minä panin henkeni
kämmenelleni ja tottelin käskyä, jonka sinä minulle
lausuit. 22 Niin kuule nyt sinäkin palvelijatartasi ja salli
minun asettaa sinun eteesi palanen leipää, ja syö, että
olisit voimissasi, kun lähdet matkalle." 23 Hän epäsi
ja sanoi: "Minä en syö". Mutta kun hänen palvelijansa
yhdessä vaimon kanssa pyytämällä pyysivät häntä,
kuuli hän heitä; ja hän nousi maasta ja istui vuoteelle.
24 Ja vaimolla oli juottovasikka kotonaan; sen hän
teurasti joutuin. Sitten hän otti jauhoja, sotki ne ja leipoi

niistä happamattomia leipiä. 25 Ja hän toi ruuan Saulin
ja hänen palvelijainsa eteen, ja he söivät. Sitten he
nousivat ja lähtivät samana yönä.

29 Filistealaiset kokosivat kaikki joukkonsa Afekiin,
ja israelilaiset olivat leiriytyneet lähteelle, joka
on Jisreelissä. 2 Ja kun filistealaisten ruhtinaat tulivat
satoineen ja tuhansineen, ja Daavid miehineen tuli
viimeiseksi Aakiin kanssa, 3 sanoivat filistealaisten
päälliköt: "Mitä nuo hebrealaiset täällä tekevät?" Aakis
vastasi filistealaisten päälliköille: "Tämähän on Daavid,
Saulin, Israelin kuninkaan, palvelija, joka on ollut minun
luonani toista vuotta, enkä minä ole havainnut hänessä
mitään siitä päivästä alkaen, jona hän siirtyi minun
luokseni, tähän päivään asti". 4 Niin filistealaisten
päälliköt vihastuivat häneen; ja filistealaisten päälliköt
sanoivat hänelle: "Toimita tämä mies takaisin; palatkoon
hän siihen paikkaan, jonka sinä olet hänelle määrännyt.
Älköön hän tulko meidän kanssamme taisteluun, ettei
hän taistelussa tulisi meidän vastustajaksemme. Sillä
miten hän voisi hankkia itselleen Herransa suosion
paremmin kuin näiden miesten päillä? 5 Eikö tämä ole
se Daavid, jolle he karkeloiden virittivät tämän laulun:
'Saul voitti tuhat, mutta Daavid kymmenentuhatta'?"
6 Niin Aakis kutsui Daavidin ja sanoi hänelle: "Niin
totta kuin Herra elää: sinä olet rehellinen, ja minulle
olisi mieleen, että olisit täällä leirissä, lähtisit ja tulisit
minun kanssani; sillä minä en ole havainnut mitään
pahaa sinussa siitä päivästä alkaen, jona tulit minun
luokseni, tähän päivään asti. Mutta ruhtinaille sinä et
ole mieluinen. 7 Lähde siis takaisin ja mene rauhassa,
ettet tekisi mitään, joka ei olisi filistealaisten ruhtinaille
mieleen." 8 Daavid sanoi Aakiille: "Mitä minä olen tehnyt,
ja mitä olet havainnut palvelijassasi siitä päivästä alkaen,
jona minä tulin sinun palvelukseesi, tähän päivään asti,
koska en saa tulla taistelemaan herrani, kuninkaan,
vihollisia vastaan?" 9 Aakis vastasi ja sanoi Daavidille:
"Minä tiedän, että sinä olet minulle mieluinen niinkuin
Jumalan enkeli; mutta filistealaisten päälliköt sanovat:
'Hän ei saa lähteä meidän kanssamme taisteluun'.
10 Nouse siis huomenaamuna varhain, sinä ja sinun
herrasi palvelijat, jotka ovat tulleet kanssasi, ja lähtekää
matkaan huomenaamuna varhain, kun päivä valkenee."
11 Niin Daavid miehinensä lähti varhain seuraavana
aamuna matkalle palatakseen filistealaisten maahan.
Mutta filistealaiset menivät Jisreeliin.

30 Kun Daavid miehinensä kolmantena päivänä tuli
Siklagiin, olivat amalekilaiset tehneet ryöstöretken
Etelämaahan ja Siklagiin, ja he olivat vallanneet Siklagin
ja polttaneet sen tulella. 2 Naiset, mitä siellä oli,
sekä pienet että suuret, he olivat ottaneet vangiksi,
surmaamatta ketään; he olivat vieneet ne pois ja menneet
matkoihinsa. 3 Kun Daavid miehinensä tuli kaupunkiin,
niin katso, se oli tulella poltettu, ja heidän vaimonsa,
poikansa ja tyttärensä oli otettu vangiksi. 4 Silloin Daavid
ja väki, joka oli hänen kanssaan, korottivat äänensä ja
itkivät, kunnes eivät enää jaksaneet itkeä. 5 Vangiksi oli
otettu myös Daavidin molemmat vaimot, jisreeliläinen
Ahinoam ja Abigail, karmelilaisen Naabalin vaimo. 6 Ja
Daavid joutui suureen hätään, sillä kansa aikoi kivittää
hänet: niin katkeroitunut oli koko kansa, kukin poikiensa
ja tyttäriensä tähden. Mutta Daavid rohkaisi mielensä
Herrassa, Jumalassansa. 7 Ja Daavid sanoi pappi
Ebjatarille, Ahimelekin pojalle: "Tuo minulle kasukka".
Niin Ebjatar toi kasukan Daavidille. 8 Ja Daavid kysyi
Herralta: "Ajanko takaa tuota rosvojoukkoa? Saavutanko
minä sen?" Hän vastasi hänelle: "Aja, sillä sinä saavutat
sen ja pelastat pelastettavat". 9 Niin Daavid lähti, hän
ja ne kuusisataa miestä, jotka olivat hänen kanssaan,
ja he tulivat Besorin purolle; siihen pysähtyivät ne,
jotka olivat jääneet muista jälkeen. 10 Mutta Daavid
jatkoi takaa-ajoa neljänsadan miehen kanssa; sillä niitä,
jotka väsyneinä pysähtyivät eivätkä menneet Besorin
puron poikki, oli kaksisataa miestä. 11 Ja he tapasivat
kedolla egyptiläisen miehen ja toivat hänet Daavidin
luo. He antoivat hänelle leipää syödä ja vettä juoda,
12 ja he antoivat vielä hänelle viikunakakun ja kaksi
rusinakakkua syödä. Silloin hän virkosi henkiin; sillä hän
ei ollut syönyt eikä juonut kolmeen vuorokauteen. 13
Ja Daavid kysyi häneltä: "Kenen olet miehiä ja mistä
tulet?" Hän vastasi: "Minä olen egyptiläinen nuorukainen,
erään amalekilaisen miehen palvelija; mutta minun
herrani jätti minut, sillä minä sairastuin kolme päivää
sitten. 14 Me teimme ryöstöretken kreettien, Juudan ja
Kaalebin Etelämaahan ja poltimme Siklagin tulella." 15
Daavid sanoi hänelle: "Vietkö minut tuon rosvojoukon
luo?" Hän vastasi: "Vanno minulle Jumalan kautta,
ettet surmaa minua etkä luovuta minua herrani käsiin,
niin minä vien sinut sen rosvojoukon luo". 16 Ja hän
vei hänet sinne; ja katso, heitä oli hajallaan maassa
kaikkialla syömässä, juomassa ja juhlimassa kaikella
sillä suurella saaliilla, jonka olivat ottaneet filistealaisten
maasta ja Juudan maasta. 17 Niin Daavid kaatoi
heitä aamuhämärästä iltaan asti; eikä heistä pelastunut
kuin neljäsataa nuorta miestä, jotka nousivat kamelien
selkään ja pakenivat. 18 Ja Daavid pelasti kaikki, mitä
amalekilaiset olivat ottaneet; myös molemmat vaimonsa
Daavid pelasti. 19 Ei ketään puuttunut, ei pientä eikä
suurta, ei kenenkään poikaa eikä kenenkään tytärtä eikä
saalista tai muuta, mitä he olivat ottaneet itsellensä;
kaiken Daavid toi takaisin. 20 Daavid otti myös kaikki
lampaat ja raavaat, ja niitä ajettiin muun karjan edellä
ja huudettiin: "Tämä on Daavidin saalis!" 21 Ja kun
Daavid tuli niiden kahdensadan miehen luo, jotka olivat
väsyneet, jaksamatta seurata Daavidia, ja jotka oli jätetty
Besorin purolle, tulivat he Daavidia vastaan ja sitä väkeä,

joka oli hänen kanssansa; ja kun Daavid väkineen
lähestyi, tervehti hän heitä. 22 Mutta kaikenlaiset
huonot ja kelvottomat miehet niiden joukosta, jotka
olivat kulkeneet Daavidin mukana, rupesivat sanomaan:
"Koska nämä eivät ole kulkeneet meidän mukanamme,
emme me anna heille mitään saaliista, jonka pelastimme,
paitsi kunkin vaimon ja lapset; vieköoot ne ja menkööt
matkoihinsa". 23 Mutta Daavid sanoi: "Älkää tehkö niin,
veljeni, sen jälkeen, mitä Herra on meille suonut, kun hän
varjeli meidät ja antoi meidän käsiimme rosvojoukon,
joka hyökkäsi meidän kimppuumme. 24 Ja kukapa
teitä kuulisi tässä asiassa? Sillä taisteluun menevällä
ja kuormaston luo jäävällä on oleva yhtäläinen osuus;
heidän on jaettava tasan." 25 Ja sillensä asia jäi silloin
ja sen jälkeenkin: hän teki sen säännöksi ja tavaksi
Israelissa, aina tähän päivään asti. 26 Kun Daavid tuli
Siklagiin, lähetti hän osan saaliista Juudan vanhimmille,
ystävillensä, sanoen: "Tässä on teille tervehdyslahja
siitä saaliista, joka otettiin Herran vihollisilta" - 27 lahja
niille, jotka olivat Beetelissä, Etelämaan Raamotissa,
Jattirissa, 28 Aroerissa, Sifmotissa, Estemoassa, 29
Raakalissa, jerahmeelilaisten kaupungeissa, keeniläisten
kaupungeissa, 30 Hormassa, Boor-Aasanissa, Atakissa
31 ja Hebronissa, ja samoin lahja kaikille muille
paikkakunnille, joissa Daavid miehinensä oli kulkenut.

31 Mutta filistealaiset taistelivat Israelia vastaan. Ja
Israelin miehet pakenivat filistealaisia, ja heitä
kaatui surmattuina Gilboan vuorella. 2 Ja filistealaiset
pääsivät Saulin ja hänen poikiensa kintereille, ja
filistealaiset surmasivat Joonatanin, Abinadabin ja
Malkisuan, Saulin pojat. 3 Ja kun taistelu kiihtyi ankaraksi
Saulia vastaan ja jousimiehet keksivät hänet, joutui hän
suureen hätään jousimiesten ahdistaessa. 4 Ja Saul
sanoi aseenkantajallensa: "Paljasta miekkasi ja lävistä
sillä minut, etteivät nuo ympärileikkaamattomat tulisi
lävistämään minua ja pitämään minua pilkkanaan". Mutta
hänen aseenkantajansa ei tahtonut, sillä hän pelkäsi
kovin. Niin Saul itse otti miekan ja heittäytyi siihen. 5
Mutta kun hänen aseenkantajansa näki, että Saul oli
kuollut, heittäytyi hänkin miekkaansa ja kuoli hänen
kanssansa. 6 Niin kuolivat sinä päivänä yhdessä Saul,
hänen kolme poikaansa ja hänen aseenkantajansa ynnä
kaikki hänen miehensä. 7 Ja kun Israelin miehet, jotka
asuivat tuolla puolella laakson ja tuolla puolella Jordanin,
huomasivat, että Israelin miehet olivat paenneet ja
että Saul poikinensa oli kuollut, jättivät he kaupungit ja
pakenivat, ja filistealaiset tulivat ja asettuivat niihin. 8
Seuraavana päivänä filistealaiset tulivat ryöstämään
surmattuja ja löysivät Saulin ja hänen kolme poikaansa
kaatuneina Gilboan vuorella. 9 Niin he löivät häneltä pään
poikki, ryöstivät häneltä aseet ja lähettivät ne ympäri
filistealaisten maata, julistaaksensa voitonsanomaa
epäjumaliensa temppeleissä ja kansan seassa. 10 Ja
he asettivat hänen aseensa Astarten temppeliin, mutta
hänen ruumiinsa he kiinnittivät Beet-Seanin muurille.
11 Kun Gileadin Jaabeksen asukkaat kuulivat, mitä
filistealaiset olivat tehneet Saulille, 12 nousivat he,
kaikki sotakuntoiset miehet, kulkivat kaiken yötä ja
ottivat Saulin ja hänen poikiensa ruumiit alas Beet-
Seanin muurilta, menivät Jaabekseen ja polttivat ne
siellä. 13 Sitten he ottivat heidän luunsa, hautasivat ne
tamariskipuun alle Jaabekseen ja paastosivat seitsemän
päivää.

2 Samuelin

1 Saulin kuoleman jälkeen, kun Daavid, voitettuaan
amalekilaiset, oli palannut takaisin ja ollut Siklagissa
pari päivää, **2** tuli kolmantena päivänä eräs mies leiristä
Saulin luota, vaatteet reväistyinä ja multaa pään päällä.
Ja tullessaan Daavidin luo hän heittäytyi maahan ja
osoitti kunnioitusta. **3** Daavid kysyi häneltä: "Mistä tulet?"
Hän vastasi hänelle: "Minä olen päässyt pakoon Israelin
leiristä". **4** Niin Daavid sanoi hänelle: "Miten on asiat?
Kerro minulle." Hän vastasi: "Väki on paennut taistelusta,
paljon väkeä on kaatunut ja kuollut; myöskin Saul ja
hänen poikansa Joonatan ovat kuolleet". **5** Daavid
kysyi nuorelta mieheltä, joka kertoi tämän hänelle:
"Mistä tiedät, että Saul ja hänen poikansa Joonatan
ovat kuolleet?" **6** Nuori mies, joka oli kertonut hänelle
tämän, vastasi: "Minä tulin sattumalta Gilboan vuorelle,
ja katso, Saul nojasi keihääseensä, ja sotavaunut ja
ratsumiehet ahdistivat häntä. **7** Hän kääntyi taakseen
ja nähdessään minut hän huusi minua; minä vastasin:
'Tässä olen'. **8** Niin hän kysyi minulta: 'Kuka olet?' Minä
vastasin hänelle: 'Olen amalekilainen'. **9** Sitten hän sanoi
minulle: 'Astu luokseni ja surmaa minut, sillä minä olen
kangistumassa, vaikka olenkin vielä täysin hengissä'. **10**
Niin minä astuin hänen luoksensa ja surmasin hänet,
sillä minä käsitin, ettei hän sortumisensa jälkeen jäisi
henkiin. Ja minä otin kruunun, joka oli hänen päässänsä,
ja rannerenkaan, joka oli hänen käsivarressaan, ja toin
ne tänne herralleni." **11** Niin Daavid tarttui vaatteisiinsa
ja repäisi ne; samoin tekivät kaikki miehet, jotka olivat
hänen kanssansa. **12** Ja he pitivät valittajaisia ja itkivät
ja paastosivat iltaan asti Saulin ja hänen poikansa
Joonatanin tähden ja Herran kansan tähden ja Israelin
heimon tähden, koska he olivat kaatuneet miekkaan.
13 Ja Daavid kysyi nuorelta mieheltä, joka oli hänelle
kertonut tämän: "Mistä sinä olet?" Hän vastasi: "Minä
olen täällä muukalaisena elävän amalekilaisen miehen
poika". **14** Daavid sanoi hänelle: "Kuinka et peljännyt
ojentaa kättäsi tuhotaksesi Herran voidellun?" **15** Ja
Daavid kutsui yhden palvelijoistaan ja sanoi: "Käy tänne,
lyö hänet kuoliaaksi". Ja hän iski hänet kuoliaaksi.
16 Mutta Daavid sanoi hänelle: "Sinun veresi tulkoon
oman pääsi päälle, sillä oma suusi on todistanut sinua
vastaan, kun sanoit: 'Minä olen surmannut Herran
voidellun'". **17** Ja Daavid viritti tämän itkuvirren Saulista
ja hänen pojastaan Joonatanista **18** ja käski opettaa sen,
"Jousilaulun", Juudan pojille: katso, se on kirjoitettuna
"Oikeamielisen kirjassa": **19** "Sinun kaunistuksesi, Israel,
on surmattuna kukkuloillasi. Kuinka ovatkaan sankarit
kaatuneet! **20** Älkää ilmoittako sitä Gatissa, älkää julistako
voitonsanomaa Askelonin kaduilla, etteivät filistealaisten
tyttäret iloitsisi, etteivät ympärileikkaamattomain tyttäret
riemuitsisi. **21** Te Gilboan vuoret, älköön teille kastetta
tulko, älköön sadetta, älköön peltoja, joista anteja
uhrataan. Sillä siellä on poisviskattuna sankarien kilpi,
Saulin kilpi, öljyllä voitelematonna. **22** Kaatuneitten
verta, sankarien ytimiä ei Joonatanin jousi väistänyt, eikä
tyhjänä palannut Saulin miekka. **23** Saul ja Joonatan,
rakkaat ja armaat, olivat elämässä ja kuolemassa
erottamattomat, olivat nopeammat kuin kotkat, leijonia
väkevämmät. **24** Te Israelin tyttäret, itkekää Saulia, häntä,
joka puetti teidät purppuraan ja koristeihin, joka kiinnitti
pukuunne kultahelyjä. **25** Kuinka ovat sankarit taistelussa
kaatuneet! Joonatan on surmattuna kukkuloillasi. **26**
Minä suren sinua, veljeni Joonatan; sinä olit minulle
ylen rakas. Rakkautesi oli minulle ihmeellisempi kuin
naisen rakkaus. **27** Kuinka ovatkaan sankarit kaatuneet,
kuinka ovat hukkuneet taisteluaseet!"

2 Sen jälkeen Daavid kysyi Herralta: "Menenkö minä
johonkin Juudan kaupunkiin?" Herra vastasi hänelle:
"Mene". Ja Daavid kysyi: "Mihinkä minä menen?"
Hän vastasi: "Hebroniin". **2** Niin Daavid meni sinne,
mukanaan molemmat vaimonsa, jisreeliläinen Ahinoam
ja Abigail, karmelilaisen Naabalin vaimo. **3** Ja Daavid
vei sinne myös miehet, jotka olivat hänen kanssaan,
kunkin perheinensä; ja he asettuivat Hebronin ympärillä
oleviin kaupunkeihin. **4** Ja Juudan miehet tulivat ja
voitelivat siellä Daavidin Juudan heimon kuninkaaksi.
Kun Daavidille ilmoitettiin, että Gileadin Jaabeksen
miehet olivat haudanneet Saulin, **5** lähetti Daavid
lähettiläät Gileadin Jaabeksen miesten luo sanomaan
heille: "Herra siunatkoon teitä, koska olette osoittaneet
herrallenne Saulille laupeutta hautaamalla hänet. **6**
Osoittakoon nyt Herra laupeutta ja uskollisuutta teitä
kohtaan. Minäkin teen teille hyvää, koska tämän teitte.
7 Rohkaiskaa siis itsenne ja olkaa urhoolliset; teidän
herranne Saul tosin on kuollut, mutta Juudan heimo on
voidellut kuninkaaksensa minut." **8** Mutta Abner, Neerin
poika, Saulin sotapäällikkö, otti Saulin pojan Iisbosetin
ja vei hänet Mahanaimiin **9** ja asetti hänet Gileadin,
Asurin, Jisreelin, Efraimin, Benjaminin ja koko Israelin
kuninkaaksi. **10** Saulin poika Iisboset oli neljänkymmenen
vuoden vanha tullessaan Israelin kuninkaaksi ja hallitsi
kaksi vuotta. Ainoastaan Juudan heimo seurasi Daavidia.
11 Ja aika, minkä Daavid oli Juudan heimon kuninkaana
Hebronissa, oli seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta. **12**
Abner, Neerin poika, ja Saulin pojan Iisbosetin palvelijat
lähtivät Mahanaimista Gibeoniin. **13** Ja Jooab, Serujan
poika, ja Daavidin palvelijat lähtivät hekin liikkeelle,
ja he kohtasivat toisensa Gibeonin lammikolla; he
asettuivat toiset tälle, toiset tuolle puolelle lammikon.
14 Ja Abner sanoi Jooabille: "Nouskoon nuoria miehiä
pitämään taistelukisaa meidän edessämme". Jooab
sanoi: "Nouskoon vain". **15** Niin heitä nousi ja astui
esiin sama määrä: kaksitoista Benjaminin ja Saulin

pojan Iisbosetin puolelta sekä kaksitoista Daavidin
palvelijaa. 16 Ja he tarttuivat kukin vastustajaansa
päähän ja pistivät miekkansa toinen toisensa kylkeen ja
kaatuivat yhdessä. Niin sen paikan nimeksi tuli Helkat-
Suurim, ja se on Gibeonin luona. 17 Ja sinä päivänä
syntyi hyvin kova taistelu; mutta Daavidin palvelijat
voittivat Abnerin ja Israelin miehet. 18 Ja siellä oli
kolme Serujan poikaa: Jooab, Abisai ja Asael. Ja
Asael oli nopeajalkainen kuin gaselli kedolla. 19 Ja
Asael ajoi takaa Abneria eikä poikennut oikealle eikä
vasemmalle Abnerin jäljestä. 20 Niin Abner käännähti
taaksensa ja sanoi: "Sinäkö se olet, Asael?" Hän vastasi:
"Minä". 21 Ja Abner sanoi hänelle: "Käänny oikealle tai
vasemmalle ja ota joku noista nuorista miehistä kiinni
ja riistä siltä sota-asu". Mutta Asael ei tahtonut luopua
hänestä. 22 Niin Abner vielä kerran sanoi Asaelille:
"Luovu minusta, muutoin lyön sinut maahan. Mutta
kuinka minä sitten voisin katsoa sinun veljeäsi Jooabia
silmiin?" 23 Mutta kun hän ei tahtonut luopua hänestä,
pisti Abner häntä keihään varsipuolella vatsaan, niin
että keihäs tuli takaapäin ulos; ja hän kaatui ja kuoli
siihen paikkaan. Ja jokainen, joka tuli siihen paikkaan,
mihin Asael oli kaatunut ja kuollut, pysähtyi siihen. 24
Mutta Jooab ja Abisai ajoivat Abneria takaa ja tulivat,
kun aurinko oli laskenut, Amman kukkulalle, joka on
vastapäätä Giiahia, Gibeonin erämaahan päin. 25 Silloin
benjaminilaiset kokoontuivat Abnerin taakse yhteen
joukkoon ja asettuivat kukkulan laelle. 26 Ja Abner huusi
Jooabille ja sanoi: "Pitääkö miekan syödä ainiaan?
Etkö sinä ymmärrä, että siitä tulee vain katkeruutta
jäljestäpäin? Etkö jo käske väen lakata ajamasta takaa
veljiänsä?" 27 Jooab vastasi: "Niin totta kuin Jumala
elää: jos sinä et olisi puhunut, niin varmasti väki vasta
huomenaamuna olisi lähtenyt pois ajamasta takaa
veljiänsä". 28 Ja Jooab puhalsi pasunaan; niin kaikki
väki pysähtyi eikä enää ajanut takaa Israelia. Ja he eivät
enää taistelleet. 29 Mutta Abner ja hänen miehensä
kulkivat koko sen yön Aromaata ja menivät Jordanin yli,
kulkivat koko Bitronin läpi ja tulivat Mahanaimiin. 30 Ja
Jooab kokosi kaiken kansan, palattuaan ajamasta takaa
Abneria. Ja Daavidin palvelijoista puuttui yhdeksäntoista
miestä ja Asael. 31 Mutta Daavidin palvelijat olivat
lyöneet benjaminilaisia ja Abnerin miehiä kuoliaaksi
kolmesataa kuusikymmentä miestä. 32 Ja he ottivat
Asaelin ja hautasivat hänet hänen isänsä hautaan
Beetlehemiin. Ja Jooab ja hänen miehensä kulkivat
koko sen yön ja tulivat päivän valjetessa Hebroniin.

3 Sota Saulin suvun ja Daavidin suvun välillä tuli
pitkälliseksi. Mutta Daavid vahvistui vahvistumistaan,
Saulin suku heikontui heikontumistaan. 2 Ja Daavidille
syntyi poikia Hebronissa. Hänen esikoisensa oli Amnon,
jonka äiti oli jisreeliläinen Ahinoam. 3 Hänen toinen
poikansa oli Kilab, jonka äiti oli Abigail, karmelilaisen
Naabalin vaimo; kolmas oli Absalom, Gesurin kuninkaan
Talmain tyttären, Maakan, poika. 4 Neljäs oli Adonia,
Haggitin poika, ja viides Sefatja, Abitalin poika. 5 Kuudes
oli Jitream, Daavidin vaimon Eglan poika. Nämä syntyivät
Daavidille Hebronissa. 6 Niin kauan kuin oli sota Saulin
suvun ja Daavidin suvun välillä, piti Abner voimakkaasti
Saulin suvun puolta. 7 Saulilla oli ollut sivuvaimo, nimeltä
Rispa, Aijan tytär. Ja Iisboset sanoi Abnerille: "Miksi
olet mennyt minun isäni sivuvaimon tykö?" 8 Abner
vihastui kovin Iisbosetin sanoista ja sanoi: "Olenko
minä koiranpää, Juudasta kotoisin? Kun minä nytkin
osoitan laupeutta isäsi Saulin suvulle, hänen veljilleen ja
ystävilleen enkä ole antanut sinun joutua Daavidin käsiin,
niin sinä kuitenkin nyt syytät minua rikoksen teosta
naiselle. 9 Jumala rangaiskoon Abneria nyt ja vasta,
jos minä en tee Daavidille, niinkuin Herra on hänelle
vannonut: 10 minä otan pois kuninkuuden Saulin suvulta
ja pystytän Daavidille valtaistuimen Israeliin ja Juudaan,
Daanista aina Beersebaan asti." 11 Eikä hän enää
voinut vastata Abnerille sanaakaan, sillä hän pelkäsi
häntä. 12 Mutta Abner lähetti paikalla sanansaattajat
Daavidin luo sanomaan: "Kenenkä on maa?" ja vielä
näin: "Tee liitto minun kanssani; ja katso, minun käteni on
oleva sinun kanssasi ja on kääntävä koko Israelin sinun
puolellesi". 13 Hän vastasi: "Hyvä, minä teen liiton sinun
kanssasi. Yhtä minä kuitenkin vaadin sinulta: älä astu
minun kasvojeni eteen tuomatta Miikalia, Saulin tytärtä,
kun tulet astuaksesi minun kasvojeni eteen." 14 Sitten
Daavid lähetti sanansaattajat Iisbosetin, Saulin pojan,
luo sanomaan: "Anna minulle vaimoni Miikal, jonka minä
olen kihlannut itselleni sadalla filistealaisten esinahalla".
15 Iisboset lähetti ottamaan hänet hänen mieheltään
Paltielilta, Laiksen pojalta. 16 Ja hänen miehensä lähti
hänen mukanaan ja seurasi häntä aina Bahurimiin
asti, itkien lakkaamatta. Niin Abner sanoi hänelle:
"Mene tiehesi, palaja takaisin". Ja hän palasi takaisin.
17 Abner oli neuvotellut Israelin vanhinten kanssa
sanoen: "Jo kauan olette halunneet saada Daavidin
kuninkaaksenne. 18 Niin pankaa se nyt toimeen, sillä
Herra on sanonut Daavidille näin: 'Palvelijani Daavidin
kädellä minä vapautan kansani Israelin filistealaisten
käsistä ja kaikkien heidän vihollistensa käsistä'." 19
Abner puhui tämän myös benjaminilaisille, ja Abner
meni ja puhui Daavidillekin Hebronissa, mitä mieltä
Israel ja koko Benjaminin heimo olivat. 20 Kun Abner
tuli Daavidin luo Hebroniin, mukanaan kaksikymmentä
miestä, laittoi Daavid pidot Abnerille ja miehille, jotka
olivat hänen kanssaan. 21 Ja Abner sanoi Daavidille:
"Minä nousen ja menen kokoamaan kaiken Israelin
herrani, kuninkaan, luo, että he tekisivät liiton sinun
kanssasi ja sinä saisit hallittaviksesi kaikki, joita haluat".
Niin Daavid päästi Abnerin menemään, ja hän lähti
rauhassa. 22 Katso, silloin Daavidin palvelijat ja Jooab

tulivat ryöstöretkeltä ja toivat mukanaan paljon saalista;
mutta Abner ei ollut enää Daavidin luona Hebronissa,
sillä tämä oli päästänyt hänet menemään, ja hän oli
lähtenyt rauhassa. 23 Kun Jooab ja kaikki sotaväki,
joka oli hänen kanssaan, tulivat, kerrottiin Jooabille:
"Abner, Neerin poika, tuli kuninkaan luo, ja hän päästi
hänet menemään, ja hän lähti rauhassa". 24 Silloin
Jooab meni kuninkaan luo ja sanoi: "Mitä olet tehnyt?
Katso, Abner tuli sinun luoksesi; miksi päästit hänet
menemään menojansa? 25 Etkö ymmärrä, että Abner,
Neerin poika, tuli pettämään sinua ja urkkimaan lähtöäsi
ja tuloasi ja kaikkea, mitä teet?" 26 Sitten Jooab
lähti Daavidin luota ja lähetti sanansaattajat Abnerin
jälkeen, ja he palauttivat hänet takaisin Boor-Siirasta;
eikä Daavid tiennyt siitä mitään. 27 Kun Abner tuli
takaisin Hebroniin, vei Jooab hänet syrjään porttiholvin
keskelle, muka puhutellakseen häntä kahden kesken,
ja pisti häntä siellä vatsaan, niin että hän kuoli-hänen
veljensä Asaelin veren kostoksi. 28 Kun Daavid sitten
sai sen kuulla, sanoi hän: "Abnerin, Neerin pojan,
vereen olen viaton minä ja minun kuninkuuteni Herran
edessä iankaikkisesti. 29 Tulkoon se Jooabin pään
päälle ja kaiken hänen isänsä perheen päälle, älköötkä
Jooabin suvusta loppuko vuotoa tai pitalia sairastavat,
kainalosauvoilla kulkijat, miekkaan kaatuvat ja leivän
puutteessa olijat." 30 Näin Jooab ja hänen veljensä
Abisai tappoivat Abnerin, sentähden että tämä oli
surmannut heidän veljensä Asaelin taistelussa Gibeonin
luona. 31 Mutta Daavid sanoi Jooabille ja kaikelle väelle,
joka oli hänen kanssaan: "Reväiskää vaatteenne ja
kääriytykää säkkeihin ja pitäkää valittajaiset Abnerille".
Ja kuningas Daavid kulki paarien perässä. 32 Ja
he hautasivat Abnerin Hebroniin; ja kuningas korotti
äänensä ja itki Abnerin haudalla, ja kaikki kansa itki. 33
Ja kuningas viritti itkuvirren Abnerista ja sanoi: "Pitikö
Abnerin kuolla, niinkuin kuolee houkka? 34 Eivät olleet
sinun kätesi sidotut eivätkä jalkasi vaskikahleisiin pannut.
Sinä kaaduit, niinkuin kaadutaan vilpillisten käden
kautta." Niin kaikki kansa itki häntä vielä enemmän.
35 Ja kaikki kansa tuli, kun vielä oli päivä, vaatimaan,
että Daavid söisi jotakin; mutta Daavid vannoi ja sanoi:
"Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos minä
maistan leipää tai muuta, ennenkuin aurinko laskee".
36 Kun kaikki kansa sai kuulla sen, miellytti se heitä,
samoinkuin kaikki muu, mitä kuningas teki, oli kaikelle
kansalle mieleen. 37 Ja kaikki kansa ja koko Israel
ymmärsivät sinä päivänä, että Abnerin, Neerin pojan,
surma ei ollut lähtenyt kuninkaasta. 38 Ja kuningas
sanoi palvelijoilleen: "Ettekö tiedä, että ruhtinas ja suuri
mies on tänä päivänä kaatunut Israelissa? 39 Mutta
minä olen vielä heikko, vaikka olen voideltu kuninkaaksi,
ja nuo miehet, Serujan pojat, ovat liian väkivaltaiset
minun hillitä. Herra maksakoon sille, joka tekee pahaa,
hänen pahuutensa mukaan."

4 Kun Saulin poika kuuli Abnerin kuolleen Hebronissa,
herposivat hänen kätensä, ja koko Israel peljästyi.
2 Ja Saulin pojalla oli partiojoukkojen päämiehinä
kaksi miestä, toisen nimi oli Baana ja toisen Reekab,
beerotilaisen Rimmonin poikia, benjaminilaisia; sillä
Beerotkin luetaan kuuluvaksi Benjaminiin. 3 Mutta
beerotilaiset olivat paenneet Gittaimiin ja asuivat siellä
muukalaisina, niinkuin asuvat vielä tänäkin päivänä. 4
Joonatanilla, Saulin pojalla, oli poika, joka oli rampa
jaloistaan. Hän oli viiden vuoden vanha, kun sanoma
Saulista ja Joonatanista tuli Jisreelistä; ja hänen
hoitajansa otti hänet ja pakeni. Mutta kun tämä
hätääntyneenä pakeni, putosi poika ja tuli ontuvaksi; ja
hänen nimensä oli Mefiboset. 5 Beerotilaisen Rimmonin
pojat Reekab ja Baana lähtivät matkaan ja tulivat
päivän ollessa palavimmillaan Iisbosetin taloon, kun
hän oli puolipäivälevollansa. 6 Ja katso, he tulivat
sisälle taloon muka ottamaan nisuja, mutta pistivät
häntä vatsaan. Ja Reekab ja hänen veljensä Baana
pääsivät pakoon. 7 He tulivat niinmuodoin taloon, kun
hän lepäsi vuoteellansa makuuhuoneessaan, pistivät
hänet kuoliaaksi, löivät häneltä pään poikki ja ottivat
sen mukaansa. He kulkivat sitten Aromaan tietä koko
yön, 8 toivat Iisbosetin pään Daavidille Hebroniin ja
sanoivat kuninkaalle: "Katso, tässä on Iisbosetin, Saulin
pojan, sinun vihamiehesi, pää, hänen, joka väijyi sinun
henkeäsi. Herra on tänä päivänä kostanut Saulille ja
hänen jälkeläisillensä herrani, kuninkaan, puolesta."
9 Niin Daavid vastasi Reekabille ja hänen veljellensä
Baanalle, beerotilaisen Rimmonin pojille, ja sanoi heille:
"Niin totta kuin Herra elää, joka on vapahtanut minut
kaikesta hädästä: 10 sen, joka ilmoitti minulle ja sanoi:
'Katso, Saul on kuollut', luullen tuovansa ilosanoman,
minä otatin kiinni ja surmautin Siklagissa antaakseni
hänelle sanansaattajan palkan; 11 eikö minun paljoa
enemmän nyt, kun jumalattomat miehet ovat murhanneet
syyttömän miehen hänen omassa kodissaan, hänen
vuoteeseensa, ole vaadittava hänen verensä teidän
kädestänne ja hävitettävä teidät maan päältä?" 12 Ja
Daavid käski nuorten miesten surmata heidät. Niin he
hakkasivat poikki heidän kätensä ja jalkansa ja hirttivät
heidät Hebronin lammikon rannalle. Mutta Iisbosetin
pään he ottivat ja hautasivat sen Abnerin hautaan
Hebroniin.

5 Sitten kaikki Israelin sukukunnat tulivat Daavidin
luo Hebroniin ja sanoivat näin: "Katso, me olemme
sinun luutasi ja lihaasi. 2 Jo kauan sitten, Saulin vielä
ollessa kuninkaanamme, sinä saatoit Israelin lähtemään
ja tulemaan. Ja sinulle on Herra sanonut: 'Sinä olet
kaitseva minun kansaani Israelia, ja sinä olet oleva

Israelin ruhtinas'." 3 Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat
kuninkaan tykö Hebroniin, ja kuningas Daavid teki heidän
kanssaan liiton Hebronissa, Herran edessä; ja sitten he
voitelivat Daavidin Israelin kuninkaaksi. 4 Daavid oli
kolmenkymmenen vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi
ja hallitsi neljäkymmentä vuotta. 5 Hebronissa hän
hallitsi Juudaa seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta,
ja Jerusalemissa hän hallitsi koko Israelia ja Juudaa
kolmekymmentä kolme vuotta. 6 Ja kuningas meni
miehinensä Jerusalemiin jebusilaisia vastaan, jotka
asuivat siinä maassa. He sanoivat Daavidille näin:
"Tänne sinä et tule, vaan sokeat ja ontuvat karkoittavat
sinut sanomalla: 'Ei tule Daavid tänne'". 7 Mutta
Daavid valloitti Siionin vuorilinnan, se on Daavidin
kaupungin. 8 Ja Daavid sanoi sinä päivänä: "Jokainen,
joka surmaa jebusilaisen ja tunkeutuu vesijohdolle asti,
hän voittaa ne sokeat ja ontuvat, joita Daavid vihaa".
Sentähden on tapana sanoa: "Sokea ja ontuva älköön
tulko taloon". 9 Sitten Daavid asettui vuorilinnaan ja
kutsui sen Daavidin kaupungiksi. Ja Daavid rakenteli
sitä yltympäri, Millosta sisälle päin. 10 Ja Daavid tuli
yhä mahtavammaksi, ja Herra, Jumala Sebaot, oli
hänen kanssansa. 11 Hiiram, Tyyron kuningas, lähetti
sanansaattajat Daavidin luo sekä setripuita, puuseppiä
ja kivenhakkaajia; ja nämä rakensivat Daavidille palatsin.
12 Ja Daavid ymmärsi, että Herra oli vahvistanut hänet
Israelin kuninkaaksi ja korottanut hänen kuninkuutensa
kansansa Israelin tähden. 13 Ja Hebronista tultuaan
Daavid otti Jerusalemista vielä useampia sivuvaimoja
ja vaimoja. Ja Daavidille syntyi vielä poikia ja tyttäriä.
14 Ja nämä ovat niiden poikien nimet, jotka syntyivät
hänelle Jerusalemissa: Sammua, Soobab, Naatan,
Salomo, 15 Jibhar, Elisua, Nefeg, Jaafia, 16 Elisama,
Eljada ja Elifelet. 17 Mutta kun filistealaiset kuulivat,
että Daavid oli voideltu Israelin kuninkaaksi, lähtivät
kaikki filistealaiset etsimään Daavidia. Kun Daavid sen
kuuli, meni hän alas vuorilinnaan. 18 Kun filistealaiset
olivat tulleet ja levittäytyneet Refaimin tasangolle, 19
kysyi Daavid Herralta: "Menenkö minä filistealaisia
vastaan? Annatko sinä heidät minun käsiini?" Ja Herra
sanoi Daavidille: "Mene, sillä minä annan filistealaiset
sinun käsiisi". 20 Niin Daavid tuli Baal-Perasimiin. Ja
siellä Daavid voitti heidät ja sanoi: "Herra on murtanut
viholliseni minun edessäni, niinkuin vedet murtavat".
Siitä sen paikan nimeksi tuli Baal-Perasim. 21 He
jättivät siihen epäjumalankuvansa, ja Daavid ja hänen
miehensä veivät ne pois. 22 Mutta filistealaiset tulivat
vielä kerran ja levittäytyivät Refaimin tasangolle. 23 Niin
Daavid kysyi Herralta, ja hän vastasi: "Älä mene heitä
vastaan, vaan kierrä heidät takaapäin ja hyökkää heidän
kimppuunsa balsamipuiden puolelta. 24 Ja kun kuulet
astunnan kahinan balsamipuiden latvoista, niin ryntää
nopeasti, sillä silloin Herra on käynyt sinun edelläsi
tuhotakseen filistealaisten leirin." 25 Daavid teki, niinkuin
Herra oli häntä käskenyt; ja hän voitti filistealaiset ja ajoi
heitä takaa Gebasta aina Geseriin saakka.

6 Daavid kokosi jälleen kaikki valiomiehet Israelista,
kolmekymmentä tuhatta miestä. 2 Ja Daavid ja
kaikki väki, joka oli hänen kanssaan, nousi ja lähti
Juudan Baalasta, tuomaan sieltä Jumalan arkkia,
jonka Herra Sebaot oli ottanut nimiinsä, hän, jonka
istuinta kerubit kannattavat. 3 Ja he panivat Jumalan
arkin uusiin vaunuihin ja veivät sen pois Abinadabin
talosta, joka oli mäellä; ja Ussa ja Ahjo, Abinadabin
pojat, ohjasivat niitä uusia vaunuja. 4 Niin he
veivät Jumalan arkin pois Abinadabin talosta, joka
oli mäellä, kulkien Jumalan arkin mukana, ja Ahjo
kulki arkin edellä. 5 Ja Daavid ynnä koko Israelin
heimo karkeloi kaikin voimin Herran edessä soittaen
kaikenkaltaisilla kypressipuisilla soittimilla, kanteleilla,
harpuilla, vaskirummuilla, helistimillä ja kymbaaleilla.
6 Mutta kun he tulivat Naakonin puimatantereen luo,
ojensi Ussa kätensä Jumalan arkkiin ja tarttui siihen, sillä
härät kompastuivat. 7 Silloin Herran viha syttyi Ussaa
kohtaan, ja Jumala löi hänet siinä hänen hairahduksensa
tähden, niin että hän kuoli siihen, Jumalan arkin ääreen.
8 Mutta Daavid pahastui siitä, että Herra niin oli murtanut
Ussan. Siitä se paikka sai nimekseen Peres-Ussa, aina
tähän päivään saakka. 9 Ja Daavid pelkäsi sinä päivänä
Herraa, niin että hän sanoi: "Kuinka Herran arkki voi
tulla minun tyköni?" 10 Eikä Daavid tahtonut siirtää
Herran arkkia tykönsä Daavidin kaupunkiin, vaan Daavid
toimitti sen syrjään, gatilaisen Oobed-Edomin taloon.
11 Ja Herran arkki jäi kolmeksi kuukaudeksi gatilaisen
Oobed-Edomin taloon. Ja Herra siunasi Oobed-Edomia
ja koko hänen taloansa. 12 Kun kuningas Daavidille
kerrottiin, että Herra oli Jumalan arkin tähden siunannut
Oobed-Edomin taloa ja kaikkea, mitä hänellä oli, niin
Daavid meni ja toi riemuiten Jumalan arkin Oobed-
Edomin talosta Daavidin kaupunkiin. 13 Kun Herran
arkin kantajat olivat astuneet kuusi askelta, uhrasi hän
härän ja juottovasikan. 14 Ja Daavid hyppi kaikin voimin
Herran edessä, ja Daavid oli puettu pellavakasukkaan.
15 Niin Daavid ja koko Israelin heimo toivat Herran
arkin riemun raikuessa ja pasunain pauhatessa. 16 Kun
Herran arkki tuli Daavidin kaupunkiin, katseli Miikal,
Saulin tytär, ikkunasta; ja nähdessään kuningas Daavidin
karkeloivan ja hyppivän Herran edessä halveksi hän
häntä sydämessänsä. 17 Ja kun he olivat tuoneet
Herran arkin ja asettaneet sen paikalleen majaan, jonka
Daavid oli sille pystyttänyt, uhrasi Daavid polttouhreja
ja yhteysuhreja Herran edessä. 18 Ja kun Daavid oli
uhrannut polttouhrin ja yhteysuhrit, siunasi hän kansan
Herran Sebaotin nimeen. 19 Ja hän jakoi koko kansalle,
kaikelle Israelin joukolle, sekä miehille että naisille,

kullekin kakun, kappaleen lihaa ja rypälekakun. Sitten
kaikki kansa lähti, kukin kotiinsa. 20 Mutta kun Daavid
palasi takaisin tervehtimään perhettänsä, meni Miikal,
Saulin tytär, ulos Daavidia vastaan ja sanoi: "Kuinka
arvokkaana onkaan Israelin kuningas nyt esiintynyt,
kun on tänä päivänä paljastanut itsensä palvelijainsa
palvelijattarien silmien edessä, niinkuin kevytmielinen
ihminen paljastautuu!" 21 Niin Daavid sanoi Miikalille:
"Herran edessä, joka on valinnut minut, sivu sinun isäsi ja
koko hänen sukunsa, ja asettanut minut Herran kansan,
Israelin, ruhtinaaksi-Herran edessä minä karkeloin; 22
ja tähänkin minä pidän itseni liian vähäisenä ja olen
omissa silmissäni halpa; mutta ne palvelijattaret, joista
sinä puhuit, tulevat minua kunnioittamaan". 23 Ja Miikal,
Saulin tytär, ei saanut lasta kuolinpäiväänsä asti.

7 Kerran, kun kuningas istui linnassaan, sittenkuin
Herra oli suonut hänen päästä rauhaan kaikilta
hänen ympärillään olevilta vihollisilta, 2 sanoi kuningas
profeetta Naatanille: "Katso, minä asun setripuisessa
linnassa, mutta Jumalan arkki asuu telttakankaan
suojassa". 3 Naatan sanoi kuninkaalle: "Tee vain kaikki,
mitä mielessäsi on, sillä Herra on sinun kanssasi". 4
Mutta sinä yönä tapahtui, että Naatanille tuli tämä Herran
sana: 5 "Mene ja sano minun palvelijalleni Daavidille:
Näin sanoo Herra: Sinäkö rakentaisit minulle huoneen
asuakseni? 6 Enhän minä ole asunut huoneessa
siitä päivästä asti, jona johdatin israelilaiset Egyptistä,
tähän päivään saakka, vaan minä olen vaeltanut asuen
teltta-asumuksessa. 7 Olenko minä koskaan, missä
olenkin vaeltanut kaikkien israelilaisten keskuudessa,
millekään Israelin sukukunnalle, jonka olen asettanut
kaitsemaan kansaani Israelia, sanonut näin: Miksi te ette
ole rakentaneet minulle setripuista huonetta? 8 Sano
siis minun palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra
Sebaot: Minä olen ottanut sinut laitumelta, lammasten
jäljestä, kansani Israelin ruhtinaaksi. 9 Ja minä olen
ollut sinun kanssasi kaikkialla, missä sinä vaelsit, ja
olen hävittänyt kaikki vihollisesi sinun tieltäsi. Ja minä
teen sinulle suuren nimen, suurimpien nimien vertaisen
maan päällä. 10 Ja minä valmistan sijan kansalleni
Israelille ja istutan sen niin, että se asuu paikallansa
eikä enää ole levoton, eivätkä vääryyden tekijät sitä
enää sorra niinkuin ennen, 11 siitä ajasta saakka, jolloin
minä asetin tuomareita kansalleni Israelille; minä annan
sinun päästä rauhaan kaikista vihollisistasi. Ja Herra
ilmoittaa sinulle, että Herra on tekevä sinulle huoneen.
12 Kun sinun päiväsi ovat päättyneet ja sinä lepäät isiesi
tykönä, korotan minä sinun seuraajaksesi jälkeläisesi,
joka lähtee sinun ruumiistasi; ja minä vahvistan hänen
kuninkuutensa. 13 Hän on rakentava huoneen minun
nimelleni, ja minä vahvistan hänen valtaistuimensa
ikuisiksi ajoiksi. 14 Minä olen oleva hänen isänsä ja
hän minun poikani, niin että, jos hän tekee väärin, minä
rankaisen häntä ihmisvitsalla ja niinkuin ihmislapsia
lyödään; 15 mutta minun armoni ei poistu hänestä,
niinkuin minä poistin sen Saulista, jonka minä poistin
sinun tieltäsi. 16 Ja sinun sukusi ja kuninkuutesi pysyvät
sinun edessäsi iäti, ja sinun valtaistuimesi on oleva
iäti vahva." 17 Aivan näillä sanoilla ja tämän näyn
mukaan Naatan puhui Daavidille. 18 Niin kuningas
Daavid meni ja asettui Herran eteen ja sanoi: "Mikä olen
minä, Herra, Herra, ja mikä on minun sukuni, että olet
saattanut minut tähän asti? 19 Mutta tämäkin on ollut
vähän sinun silmissäsi, Herra, Herra, ja niin olet sinä
puhunut palvelijasi suvulle myöskin kaukaisista asioista,
näin opettaen ihmisten tavalla, Herra, Herra. 20 Mitä
Daavid enää sinulle puhuisi? Sinähän tunnet palvelijasi,
Herra, Herra. 21 Oman sanasi tähden ja mielesi mukaan
sinä olet tehnyt sen, että ilmoitit palvelijallesi kaikki
nämä suuret asiat. 22 Sentähden olet sinä, Herra
Jumala, suuri; sillä kaiken sen mukaan, mitä me olemme
korvillamme kuulleet, ei ole sinun vertaistasi, eikä
muuta jumalaa ole kuin sinä. 23 Ja missä on maan
päällä toista kansaa sinun kansasi Israelin vertaista,
jota Jumala itse on käynyt lunastamaan kansaksensa,
tehdäkseen sen nimen kuuluisaksi ja tehdäkseen teille,
sinun maallesi, suuria ja peljättäviä tekoja kansasi
edessä, jonka sinä lunastit itsellesi Egyptistä, pakanain
ja heidän jumaliensa vallasta? 24 Ja sinä olet valmistanut
itsellesi kansasi Israelin, omaksi kansaksesi ikuisiksi
ajoiksi; ja sinä, Herra, olet tullut heidän Jumalaksensa.
25 Niin täytä nyt, Herra Jumala, ikuisiksi ajoiksi se,
mitä olet puhunut palvelijastasi ja hänen suvustansa;
tee, niinkuin olet puhunut. 26 Niin sinun nimesi tulee
suureksi iankaikkisesti, ja se on oleva: Herra Sebaot,
Israelin Jumala. Ja palvelijasi Daavidin suku on pysyvä
sinun edessäsi. 27 Sillä sinä, Herra Sebaot, Israelin
Jumala, olet ilmoittanut palvelijallesi ja sanonut: 'Minä
rakennan sinulle huoneen'. Siitä sinun palvelijasi on
saanut rohkeuden rukoilla tämän rukouksen sinun
kuullaksesi. 28 Ja nyt, Herra, Herra, sinä olet Jumala, ja
sinun sanasi ovat todet; ja kun olet luvannut palvelijallesi
tämän hyvän, 29 niin suvaitse nyt siunata palvelijasi
sukua, että se pysyisi iäti sinun edessäsi. Sillä sinä,
Herra, Herra, olet sen luvannut, ja sinun palvelijasi suku
on oleva siunattu sinun siunauksellasi iankaikkisesti."

8 Sen jälkeen Daavid voitti filistealaiset ja nöyryytti
heidät; ja Daavid otti vallan ohjat filistealaisten
käsistä. 2 Hän voitti myös mooabilaiset ja mittasi
heitä nuoralla, pantuaan heidät makaamaan maahan:
aina kaksi nuoranpituutta hän mittasi surmattavaksi ja
yhden nuoranpituuden henkiin jätettäväksi. Niin tulivat
mooabilaiset Daavidin veronalaisiksi palvelijoiksi. 3
Samoin Daavid voitti Hadadeserin, Rehobin pojan,
Sooban kuninkaan, kun tämä oli menossa ulottamaan

valtaansa Eufrat-virtaan. 4 Ja Daavid otti häneltä vangiksi
tuhat seitsemänsataa ratsumiestä ja kaksikymmentä
tuhatta jalkamiestä ja katkoi kaikilta vaunuhevosilta
vuohisjänteet; ainoastaan sata vaunuhevosta hän
niistä säästi. 5 Ja kun Damaskon aramilaiset tulivat
auttamaan Hadadeseria, Sooban kuningasta, voitti
Daavid kaksikymmentä kaksi tuhatta aramilaista. 6
Ja Daavid asetti maaherroja Damaskon Aramiin; ja
aramilaiset tulivat Daavidin veronalaisiksi palvelijoiksi.
Näin Herra antoi Daavidille voiton, mihin tahansa hän
meni. 7 Ja Daavid otti ne kultavarustukset, jotka
Hadadeserin palvelijoilla oli, ja vei ne Jerusalemiin.
8 Mutta Hadadeserin kaupungeista, Betahista ja
Beerotaista, kuningas Daavid otti sangen paljon vaskea.
9 Kun Tooi, Hamatin kuningas, kuuli, että Daavid oli
voittanut Hadadeserin koko sotajoukon, 10 lähetti Tooi
poikansa Jooramin kuningas Daavidin luo tervehtimään
häntä ja onnittelemaan häntä siitä, että hän oli taistellut
Hadadeserin kanssa ja voittanut hänet; sillä Hadadeser
oli ollut Tooin vastustaja. Ja hänellä oli mukanaan
hopea-, kulta-ja vaskikaluja. 11 Nekin kuningas Daavid
pyhitti Herralle, samoin kuin oli pyhittänyt sen hopean ja
kullan, minkä oli ottanut kaikilta kukistamiltaan kansoilta:
12 Aramilta, Mooabilta, ammonilaisilta, filistealaisilta
ja Amalekilta, sekä sen saaliin, minkä hän oli ottanut
Hadadeserilta, Rehobin pojalta, Sooban kuninkaalta.
13 Ja Daavid teki nimensä kuuluisaksi, kun hän
palasi takaisin, voitettuaan Suolalaaksossa edomilaiset,
kahdeksantoista tuhatta miestä. 14 Sen jälkeen hän asetti
maaherroja Edomiin, koko Edomiin hän asetti maaherrat,
ja kaikki edomilaiset tulivat Daavidin palvelijoiksi. Näin
Herra antoi Daavidille voiton, mihin tahansa tämä meni.
15 Ja Daavid hallitsi koko Israelia, ja Daavid teki kaikelle
kansallensa sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus on. 16
Jooab, Serujan poika, oli sotajoukon ylipäällikkönä, ja
Joosafat, Ahiludin poika, oli kanslerina. 17 Saadok,
Ahitubin poika, ja Ahimelek, Ebjatarin poika, olivat
pappeina, ja Seraja oli kirjurina. 18 Benaja, Joojadan
poika, oli kreettien ja pleettien päällikkönä; Daavidin
pojat olivat myös pappeina.

9 Daavid kysyi: "Onko Saulin suvusta enää jäljellä
ketään, jolle minä voisin tehdä laupeuden Joonatanin
tähden?" 2 Saulin perheessä oli ollut palvelija nimeltä
Siiba, ja hänet he kutsuivat Daavidin eteen. Ja
kuningas sanoi hänelle: "Oletko sinä Siiba?" Hän
vastasi: "Palvelijasi on". 3 Kuningas kysyi: "Eikö Saulin
suvusta ole enää jäljellä ketään, jolle minä voisin
tehdä Jumalan laupeuden?" Siiba vastasi kuninkaalle:
"Vielä on Joonatanin poika, joka on rampa jaloistaan".
4 Kuningas kysyi häneltä: "Missä hän on?" Siiba
vastasi kuninkaalle: "Hän on Maakirin, Ammielin pojan,
talossa Loodebarissa". 5 Niin kuningas Daavid lähetti
noutamaan hänet Maakirin, Ammielin pojan, talosta
Loodebarista. 6 Kun Mefiboset, Saulin pojan Joonatanin
poika, tuli Daavidin tykö, lankesi hän kasvoillensa ja
osoitti kunnioitusta. Niin Daavid sanoi: "Mefiboset!"
Hän vastasi: "Tässä on palvelijasi". 7 Daavid sanoi
hänelle: "Älä pelkää, sillä minä teen sinulle laupeuden
isäsi Joonatanin tähden, ja minä palautan sinulle
isoisäsi Saulin kaiken maaomaisuuden, ja sinä saat aina
aterioida minun pöydässäni". 8 Niin tämä kumarsi ja
sanoi: "Mikä on palvelijasi, että sinä käännyt minunlaiseni
koiranraadon puoleen?" 9 Sitten kuningas kutsui
Siiban, Saulin palvelijan, ja sanoi hänelle: "Kaiken, mikä
on ollut Saulin ja koko hänen sukunsa omaa, minä
annan sinun herrasi pojalle. 10 Ja sinä poikinesi ja
palvelijoinesi viljele hänelle sitä maata ja korjaa sato,
että sinun herrasi pojalla olisi leipää syödä; kuitenkin
saa Mefiboset, sinun herrasi poika, aina aterioida
minun pöydässäni." Ja Siiballa oli viisitoista poikaa ja
kaksikymmentä palvelijaa. 11 Siiba sanoi kuninkaalle:
"Aivan niinkuin herrani, kuningas, käskee palvelijaansa,
on palvelijasi tekevä". -"Niin, Mefiboset on syövä minun
pöydässäni, niinkuin hän olisi kuninkaan poikia." 12 Ja
Mefibosetilla oli pieni poika nimeltä Miika. Ja koko Siiban
talonväki oli Mefibosetin palvelijoita. 13 Ja Mefiboset
asui Jerusalemissa, koska hän aina söi kuninkaan
pöydässä. Ja hän ontui kumpaakin jalkaansa.

10 Senjälkeen ammonilaisten kuningas kuoli, ja hänen
poikansa Haanun tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.
2 Niin Daavid sanoi: "Minä osoitan laupeutta Haanunille,
Naahaan pojalle, niinkuin hänen isänsä osoitti laupeutta
minulle". Ja Daavid lähetti palvelijoitaan lohduttamaan
häntä hänen isänsä kuoleman johdosta. Kun Daavidin
palvelijat tulivat ammonilaisten maahan, 3 sanoivat
ammonilaisten päämiehet herrallensa Haanunille:
"Luuletko sinä, että Daavid tahtoo kunnioittaa sinun
isääsi, kun hän lähettää lohduttajia sinun luoksesi?
Varmasti on Daavid lähettänyt palvelijansa sinun luoksesi
tutkimaan kaupunkia ja vakoilemaan ja hävittämään
sitä." 4 Niin Haanun otatti kiinni Daavidin palvelijat, ajatti
toisen puolen heidän partaansa ja leikkautti toisen puolen
heidän vaatteistaan, peräpuolia myöten, ja päästi heidät
sitten menemään. 5 Ja kun se ilmoitettiin Daavidille,
lähetti hän sanan heitä vastaan, sillä miehiä oli pahasti
häväisty. Ja kuningas käski sanoa: "Jääkää Jerikoon,
kunnes partanne on kasvanut, ja tulkaa sitten takaisin". 6
Kun ammonilaiset näkivät joutuneensa Daavidin vihoihin,
lähettivät ammonilaiset lähettiläitä ja palkkasivat Beet-
Rehobin ja Sooban aramilaisia, kaksikymmentä tuhatta
jalkamiestä, ja Maakan kuninkaalta tuhat miestä ja
Toobin miehiä kaksitoista tuhatta. 7 Kun Daavid sen kuuli,
lähetti hän Jooabin ja koko sotajoukon, kaikki urhot. 8
Niin ammonilaiset lähtivät ja asettuivat sotarintaan portin
oven edustalle, mutta Sooban ja Rehobin aramilaiset ja
Toobin ja Maakan miehet olivat eri joukkona kedolla. 9

Kun Jooab näki, että häntä uhkasi hyökkäys edestä ja
takaa, valitsi hän miehiä kaikista Israelin valiomiehistä
ja asettui sotarintaan aramilaisia vastaan. 10 Mutta
muun väen hän antoi veljensä Abisain johtoon, ja tämä
asettui sotarintaan ammonilaisia vastaan. 11 Ja hän
sanoi: "Jos aramilaiset tulevat minulle ylivoimaisiksi, niin
tule sinä minun avukseni; jos taas ammonilaiset tulevat
sinulle ylivoimaisiksi, niin minä tulen sinua auttamaan.
12 Ole luja, ja pysykäämme lujina kansamme puolesta
ja meidän Jumalamme kaupunkien puolesta. Tehköön
sitten Herra, minkä hyväksi näkee." 13 Sitten Jooab
ja väki, joka oli hänen kanssaan, ryhtyi taisteluun
aramilaisia vastaan, ja nämä pakenivat häntä. 14 Ja kun
ammonilaiset näkivät aramilaisten pakenevan, pakenivat
hekin Abisaita ja menivät kaupunkiin. Sitten Jooab
palasi ahdistamasta ammonilaisia ja tuli Jerusalemiin.
15 Kun aramilaiset näkivät, että Israel oli voittanut
heidät, kokoontuivat he kaikki, 16 ja Hadareser lähetti
nostattamaan niitä aramilaisia, jotka asuivat tuolla
puolella Eufrat-virran; ja he tulivat Heelamiin, ja Soobak,
Hadareserin sotapäällikkö, johti heitä. 17 Kun se
ilmoitettiin Daavidille, kokosi hän kaiken Israelin ja
meni Jordanin yli ja tuli Heelamiin; ja aramilaiset
asettuivat sotarintaan Daavidia vastaan ja taistelivat
hänen kanssaan. 18 Mutta aramilaiset pakenivat
Israelia, ja Daavid tappoi aramilaisilta seitsemän sataa
vaunuhevosta ja neljäkymmentä tuhatta ratsumiestä,
ja heidän sotapäällikkönsä Soobakin hän siellä löi
kuoliaaksi. 19 Kun kaikki Hadareserin alaiset kuninkaat
näkivät, että Israel oli voittanut heidät, tekivät he Israelin
kanssa rauhan ja palvelivat heitä. Sitten aramilaiset
eivät enää uskaltaneet auttaa ammonilaisia.

11 Vuoden vaihteessa, kuningasten
sotaanlähtöaikana, lähetti Daavid Jooabin ja hänen
kanssaan palvelijansa ja koko Israelin sotaretkelle; ja he
hävittivät ammonilaisten maata ja piirittivät Rabbaa.
Mutta Daavid itse jäi Jerusalemiin. 2 Niin tapahtui
eräänä iltana, kun Daavid oli noussut vuoteeltansa
ja käveli kuninkaan linnan katolla, että hän katolta
näki naisen peseytymässä; ja nainen oli näöltään
hyvin ihana. 3 Daavid lähetti hankkimaan tietoja
naisesta; ja sanottiin: "Se on Batseba, Eliamin tytär,
heettiläisen Uurian vaimo". 4 Niin Daavid lähetti
sanansaattajat häntä noutamaan, ja hän tuli hänen
luoksensa. Ja Daavid makasi naisen kanssa, joka
juuri oli puhdistautunut saastaisuudestaan. Sitten tämä
palasi kotiinsa. 5 Ja vaimo tuli raskaaksi; ja hän lähetti
ilmoittamaan Daavidille: "Minä olen raskaana". 6 Silloin
Daavid lähetti Jooabille sanan: "Lähetä minun luokseni
heettiläinen Uuria". Ja Jooab lähetti Uurian Daavidin
luo. 7 Ja kun Uuria tuli Daavidin luo, kysyi tämä, kuinka
Jooab ja väki voivat ja kuinka sota menestyi. 8 Ja
Daavid sanoi Uurialle: "Mene kotiisi ja pese jalkasi".
Uuria lähti kuninkaan linnasta, ja kuninkaan lahja
seurasi häntä. 9 Mutta Uuria panikin maata kuninkaan
linnan oven eteen kaikkien muiden herransa palvelijain
joukkoon eikä mennyt kotiinsa. 10 Kun Daavidille
ilmoitettiin: "Uuria ei ole mennytkään kotiinsa", sanoi
Daavid Uurialle: "Tulethan sinä matkalta, mikset mennyt
kotiisi?" 11 Mutta Uuria sanoi Daavidille: "Arkki ja Israel
ja Juuda asuvat lehtimajoissa, minun herrani Jooab ja
herrani palvelijat ovat leiriytyneinä kedolla; menisinkö
minä kotiin syömään, juomaan ja makaamaan vaimoni
kanssa? Niin totta kuin sinä elät ja sinun sielusi elää:
sitä minä en tee." 12 Niin Daavid sanoi Uurialle: "Jää
tänne vielä täksi päiväksi, niin minä huomenna päästän
sinut menemään". Niin Uuria jäi Jerusalemiin vielä
siksi päiväksi. Seuraavana päivänä 13 Daavid kutsui
hänet luoksensa syömään ja juomaan ja juotti hänet
juovuksiin. Mutta illalla hän meni maata vuoteelleen
herransa palvelijain joukkoon eikä mennyt kotiinsa. 14
Seuraavana aamuna Daavid kirjoitti kirjeen Jooabille
ja lähetti sen Uurian mukana. 15 Ja kirjeessä hän
kirjoitti näin: "Pankaa Uuria eturintaan, kiivaimpaan
taisteluun, ja vetäytykää takaisin hänen luotaan, että
hänet lyötäisiin kuoliaaksi". 16 Piirittäessään kaupunkia
Jooab asetti Uurian siihen paikkaan, missä tiesi
urhoollisimpien miesten olevan. 17 Kun sitten kaupungin
miehet ryntäsivät ulos ja ryhtyivät taisteluun Jooabin
kanssa, niin väkeä, Daavidin palvelijoita, kaatui, ja
myöskin heettiläinen Uuria kuoli. 18 Sitten Jooab lähetti
ilmoittamaan Daavidille kaikki, mitä taistelussa oli
tapahtunut. 19 Ja hän käski sanansaattajaa sanoen:
"Kun olet kertonut kuninkaalle kaikki, mitä sodassa
on tapahtunut, 20 niin kuningas ehkä kiivastuu ja
sanoo sinulle: 'Miksi menitte niin lähelle kaupunkia
taistelemaan? Ettekö tienneet, että ne ampuvat
muurilta? 21 Kuka surmasi Abimelekin, Jerubbesetin
pojan? Eikö nainen heittänyt muurilta jauhinkiviä hänen
päällensä, niin että hän kuoli Teebeksessä? Miksi
menitte niin lähelle muuria?' Sano silloin: 'Myöskin
sinun palvelijasi heettiläinen Uuria on kuollut'." 22
Sanansaattaja lähti, ja tultuaan hän ilmoitti Daavidille
kaiken, mitä Jooab oli lähettänyt hänet ilmoittamaan. 23
Ja sanansaattaja sanoi Daavidille: "Ne miehet olivat
meille ylivoimaiset ja ryntäsivät meitä vastaan ulos
kedolle, mutta me työnsimme heidät takaisin portin
ovelle saakka. 24 Silloin ampujat ampuivat muurilta
sinun palvelijoitasi, ja kuninkaan palvelijoita kuoli;
myöskin palvelijasi heettiläinen Uuria kuoli." 25 Silloin
Daavid sanoi sanansaattajalle: "Sano näin Jooabille:
'Älä pane sitä pahaksesi, sillä miekka syö milloin yhden,
milloin toisen; taistele urheasti kaupunkia vastaan ja
hävitä se'. Rohkaise häntä näin." 26 Kun Uurian vaimo
kuuli, että hänen miehensä Uuria oli kuollut, piti hän
puolisolleen valittajaiset. 27 Mutta kun suruaika oli

ohitse, lähetti Daavid ottamaan hänet linnaansa, ja hän
tuli hänen vaimoksensa. Sitten hän synnytti hänelle
pojan. Mutta se, minkä Daavid oli tehnyt, oli paha
Herran silmissä.

12 Ja Herra lähetti Naatanin Daavidin tykö. Kun hän
tuli hänen tykönsä, sanoi hän hänelle: "Kaksi
miestä oli samassa kaupungissa, toinen rikas ja toinen
köyhä. **2** Rikkaalla oli lampaita ja raavaita hyvin paljon. **3**
Mutta köyhällä ei ollut muuta kuin yksi ainoa pieni karitsa,
jonka hän oli ostanut. Hän elätti sitä, ja se kasvoi hänen
luonansa yhdessä hänen lastensa kanssa: se söi hänen
leipäpalastansa, joi hänen maljastansa, makasi hänen
sylissään ja oli hänelle niinkuin tytär. **4** Niin rikkaalle
miehelle tuli vieras. Mutta hän ei raskinut ottaa omia
lampaitansa eikä raavaitansa valmistaakseen ruokaa
matkamiehelle, joka oli tullut hänen luoksensa; vaan
hän otti köyhän miehen karitsan ja valmisti sen miehelle,
joka oli tullut hänen luoksensa." **5** Niin Daavid vihastui
kovin siihen mieheen ja sanoi Naatanille: "Niin totta kuin
Herra elää: mies, joka tämän on tehnyt, on kuoleman
oma. **6** Ja karitsa hänen on korvattava nelinkertaisesti,
koska hän teki näin ja koska hän ei sääliä tuntenut." **7**
Mutta Naatan sanoi Daavidille: "Sinä olet se mies. Näin
sanoo Herra, Israelin Jumala: 'Minä olen voidellut sinut
Israelin kuninkaaksi ja pelastanut sinut Saulin käsistä.
8 Minä olen antanut sinulle herrasi linnan ja antanut
herrasi vaimot sinun syliisi; ja minä olen antanut sinulle
Israelin ja Juudan heimot. Ja jos tämä olisi vähän,
niin minä antaisin sinulle vielä sekä sitä että tätä. **9**
Miksi sinä olet pitänyt halpana Herran sanan ja tehnyt
sitä, mikä on pahaa hänen silmissään? Heettiläisen
Uurian sinä olet surmannut miekalla, olet tappanut
hänet ammonilaisten miekalla, ja hänen vaimonsa sinä
olet ottanut vaimoksesi. **10** Sentähden ei miekka ole
milloinkaan väistyvä sinun suvustasi, koska olet pitänyt
halpana minut ja ottanut vaimoksesi heettiläisen Uurian
vaimon. **11** Näin sanoo Herra: Katso, minä nostatan
sinulle onnettomuuden sinun omasta perheestäsi, ja
silmiesi edessä minä otan sinun vaimosi ja annan
heidät toiselle, ja hän on makaava sinun vaimojesi
kanssa tämän auringon nähden. **12** Sillä sinä olet tehnyt
tekosi salassa, mutta minä teen tämän koko Israelin
ja auringon nähden.'" **13** Niin Daavid sanoi Naatanille:
"Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan". Naatan sanoi
Daavidille: "Niin on myös Herra antanut sinun syntisi
anteeksi; sinä et kuole. **14** Mutta koska sinä tällä teolla
olet saattanut Herran viholliset pilkkaamaan häntä, niin
se poika, joka sinulle on syntynyt, on kuoleva." **15**
Sitten Naatan meni kotiinsa. Ja Herra löi lasta, jonka
Uurian vaimo oli Daavidille synnyttänyt, niin että se
sairastui vaikeasti. **16** Silloin Daavid etsi Jumalaa pojan
tähden, ja Daavid paastosi; ja aina kun hän tuli kotiinsa,
makasi hän yötä paljaalla maalla. **17** Niin hänen hovinsa
vanhimmat menivät hänen luokseen saadaksensa hänet
nousemaan ylös maasta, mutta hän ei tahtonut; eikä
hän syönyt mitään heidän kanssansa. **18** Seitsemäntenä
päivänä lapsi kuoli. Mutta Daavidin palvelijat eivät
uskaltaneet ilmoittaa hänelle, että lapsi oli kuollut, sillä
he ajattelivat: "Katso, kun me puhuimme hänelle lapsen
vielä eläessä, ei hän kuullut meitä. Kuinka voisimme
sitten sanoa hänelle, että lapsi on kuollut? Hän voisi
tehdä itselleen pahaa." **19** Mutta kun Daavid näki, että
hänen palvelijansa kuiskailivat keskenänsä, ymmärsi
hän, että lapsi oli kuollut. Ja Daavid kysyi palvelijoiltansa:
"Onko lapsi kuollut?" He vastasivat: "On". **20** Niin
Daavid nousi maasta, peseytyi ja voiteli itsensä, muutti
vaatteensa, meni Herran huoneeseen ja rukoili. Ja kun
hän tuli kotiinsa, pyysi hän ruokaa; ja he tarjosivat, ja
hän söi. **21** Mutta hänen palvelijansa sanoivat hänelle:
"Miksi teet näin? Lapsen eläessä sinä paastosit ja itkit,
mutta lapsen kuoltua sinä nouset ja syöt." **22** Hän
vastasi: "Kun lapsi vielä eli, paastosin minä ja itkin,
sillä minä ajattelin: Kenties Herra on minulle armollinen,
niin että lapsi jää eloon. **23** Mutta kun hän nyt on
kuollut, niin mitä minä enää paastoaisin? Enhän minä
enää voi palauttaa häntä. Minä menen hänen tykönsä,
mutta hän ei enää palaja minun tyköni." **24** Daavid
lohdutti vaimoansa Batsebaa ja meni hänen luoksensa
ja makasi hänen kanssansa. Ja tämä synnytti pojan, ja
hän antoi tälle nimen Salomo, ja Herra rakasti häntä.
25 Ja Daavid laittoi hänet profeetta Naatanin hoitoon,
ja tämä kutsui häntä Jedidjaksi Herran tähden. **26**
Mutta Jooab ryhtyi taistelemaan ammonilaisten Rabbaa
vastaan ja valloitti kuninkaan kaupungin. **27** Ja Jooab
lähetti sanansaattajat Daavidin luo ja käski sanoa: "Minä
olen ryhtynyt taisteluun Rabbaa vastaan ja olen jo
valloittanut vesikaupungin. **28** Niin kokoa nyt jäljellä
oleva väki ja asetu leiriin kaupungin edustalle ja valloita
se, etten minä sitä valloittaisi ja ottaisi sitä nimiini." **29**
Silloin Daavid kokosi kaiken väen ja lähti Rabbaan,
ryhtyi taisteluun sitä vastaan ja valloitti sen. **30** Ja hän
otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä-
se painoi talentin kultaa, ja siinä oli kallis kivi-ja se
pantiin Daavidin päähän. Ja hän vei sangen paljon
saalista kaupungista. **31** Ja kansan, mitä siellä oli, hän
vei pois ja asetti heitä kivisahojen ja rautahakkujen ja
rautakirveiden ääreen ja pani heitä tiilentekoon. Näin
hän teki kaikille ammonilaisten kaupungeille. Sitten
Daavid ja kaikki väki palasi Jerusalemiin.

13 Sen jälkeen tapahtui tämä. Daavidin pojalla
Absalomilla oli kaunis sisar nimeltä Taamar, ja
Daavidin poika Amnon rakastui häneen. **2** Ja Amnon tuli
aivan sairaaksi tuskasta sisarensa Taamarin tähden; sillä
kun tämä oli neitsyt, näytti Amnonista mahdottomalta
tehdä hänelle mitään. **3** Mutta Amnonilla oli ystävä,
nimeltä Joonadab, Daavidin veljen Simean poika; ja

Joonadab oli hyvin ovela mies. 4 Tämä sanoi hänelle:
"Miksi sinä kuihdut noin päivä päivältä, kuninkaan poika?
Etkö ilmaise minulle sitä?" Amnon vastasi hänelle: "Minä
olen rakastunut veljeni Absalomin sisareen Taamariin".
5 Joonadab sanoi hänelle: "Paneudu vuoteeseesi ja
tekeydy sairaaksi. Ja kun isäsi tulee katsomaan sinua,
niin sano hänelle: 'Salli minun sisareni Taamarin tulla
antamaan minulle jotakin syötävää; jos hän valmistaisi
ruuan minun silmieni edessä, että minä näkisin sen,
niin minä söisin hänen kädestään'." 6 Niin Amnon
paneutui maata ja tekeytyi sairaaksi. Kun kuningas tuli
katsomaan häntä, sanoi Amnon kuninkaalle: "Salli minun
sisareni Taamarin tulla tekemään kaksi kakkua minun
silmieni edessä, niin minä syön hänen kädestään". 7
Silloin Daavid lähetti sanan Taamarille linnaan ja käski
sanoa hänelle: "Mene veljesi Amnonin taloon ja valmista
hänelle ruokaa". 8 Niin Taamar meni veljensä Amnonin
taloon, jossa tämä makasi. Ja hän otti taikinaa, sotki ja
teki kakkuja hänen silmiensä edessä ja paistoi kakut,
9 otti pannun ja kaatoi hänen eteensä; mutta tämä ei
tahtonut syödä. Ja Amnon sanoi: "Toimittakaa kaikki
minun luotani ulos". Niin menivät kaikki hänen luotaan
ulos. 10 Sitten Amnon sanoi Taamarille: "Tuo ruoka tänne
sisähuoneeseen, syödäkseni sinun kädestäsi". Niin
Taamar otti tekemänsä kakut ja toi ne sisähuoneeseen
veljellensä Amnonille. 11 Mutta kun hän tarjosi niitä
tälle syödä, tarttui tämä häneen ja sanoi hänelle:
"Tule, makaa minun kanssani, sisareni!" 12 Mutta hän
sanoi: "Pois se, veljeni, älä tee minulle väkivaltaa; sillä
semmoista ei saa tehdä Israelissa. Älä tee sellaista
häpeällistä tekoa. 13 Mihin minä joutuisin häpeäni
kanssa? Ja sinua pidettäisiin Israelissa houkkana. Puhu
nyt kuninkaan kanssa; hän ei minua sinulta kiellä."
14 Mutta tämä ei tahtonut kuulla häntä, vaan voitti
hänet, teki hänelle väkivaltaa ja makasi hänet. 15 Mutta
sitten valtasi Amnonin ylen suuri vastenmielisyys häntä
kohtaan: vastenmielisyys häntä kohtaan oli suurempi
kuin rakkaus, jolla hän oli häntä rakastanut. Ja Amnon
sanoi hänelle: "Nouse, mene tiehesi". 16 Silloin hän
sanoi hänelle: "Eikö tämä rikos, että ajat minut pois, ole
vielä suurempi kuin se toinen, jonka olet minulle tehnyt?"
Mutta hän ei tahtonut kuulla häntä, 17 vaan huusi
nuoren miehen, joka häntä palveli, ja sanoi: "Ajakaa
ulos minun luotani tämä, ja lukitse ovi hänen jälkeensä".
18 Ja tytöllä oli yllään pitkäliepeinen, hihallinen ihokas;
sillä sellaisiin viittoihin olivat kuninkaan tyttäret puetut
neitsyenä ollessaan. Ja kun palvelija oli vienyt hänet ulos
ja lukinnut oven hänen jälkeensä, 19 sirotteli Taamar
tuhkaa päähänsä ja repäisi pitkäliepeisen, hihallisen
ihokkaan, joka hänellä oli yllänsä, pani kätensä päänsä
päälle ja meni huutaen lakkaamatta. 20 Hänen veljensä
Absalom sanoi hänelle: "Onko veljesi Amnon ollut sinun
kanssasi? Vaikene nyt, sisareni, onhan hän veljesi.
Älä pane tätä asiaa niin sydämellesi." Niin Taamar jäi
hyljättynä veljensä Absalomin taloon. 21 Kun kuningas
Daavid kuuli kaiken tämän, vihastui hän kovin. 22 Mutta
Absalom ei puhunut Amnonille sanaakaan, ei pahaa
eikä hyvää, sillä Absalom vihasi Amnonia, sentähden
että tämä oli tehnyt väkivaltaa hänen sisarellensa
Taamarille. 23 Kahden vuoden kuluttua tapahtui, että
Absalomilla oli lammasten keritsiäiset Baal-Haasorissa,
joka on Efraimin luona. Ja Absalom kutsui sinne kaikki
kuninkaan pojat. 24 Ja Absalom tuli kuninkaan tykö ja
sanoi: "Katso, palvelijallasi on lammasten keritsiäiset;
jospa kuningaskin palvelijoineen tulisi palvelijansa luo".
25 Mutta kuningas vastasi Absalomille: "Ei niin, poikani,
älkäämme tulko kaikki, ettemme olisi sinulle vaivaksi".
Ja vaikka hän pyytämällä pyysi häntä, ei hän kuitenkaan
tahtonut mennä, vaan hyvästeli hänet. 26 Silloin Absalom
sanoi: "Jollet itse tulekaan, salli kuitenkin veljeni Amnonin
tulla meidän kanssamme". Kuningas sanoi hänelle:
"Miksi juuri hänen olisi mentävä sinun kanssasi?" 27
Mutta kun Absalom pyytämällä pyysi häntä, päästi hän
Amnonin ja kaikki muut kuninkaan pojat menemään
hänen kanssansa. 28 Ja Absalom käski palvelijoitaan ja
sanoi: "Pitäkää silmällä, milloin Amnonin sydän tulee
iloiseksi viinistä, ja kun minä sanon teille: 'Surmatkaa
Amnon', niin tappakaa hänet älkääkä peljätkö; sillä
minähän olen teitä käskenyt. Olkaa lujat ja urhoolliset." 29
Absalomin palvelijat tekivät Amnonille, niinkuin Absalom
oli käskenyt. Silloin kaikki kuninkaan pojat nousivat,
istuivat kukin muulinsa selkään ja pakenivat. 30 Heidän
vielä ollessaan matkalla tuli Daavidille sanoma: "Absalom
on surmannut kaikki kuninkaan pojat, niin ettei heistä ole
jäänyt jäljelle ainoatakaan". 31 Silloin kuningas nousi,
repäisi vaatteensa ja paneutui maahan maata; ja kaikki
hänen palvelijansa seisoivat siinä reväistyin vaattein.
32 Niin Joonadab, Daavidin veljen Simean poika,
puhkesi puhumaan ja sanoi: "Älköön herrani luulko,
että kaikki nuoret miehet, kuninkaan pojat, ovat tapetut;
ainoastaan Amnon on kuollut. Sillä ilme Absalomin
kasvoilla on tiennyt pahaa siitä päivästä lähtien, jona
Amnon teki väkivaltaa hänen sisarellensa Taamarille.
33 Älköön siis herrani, kuningas, panko sydämelleen
sitä puhetta, että muka kaikki kuninkaan pojat olisivat
kuolleet; sillä ainoastaan Amnon on kuollut." 34 Mutta
Absalom pakeni. Kun palvelija, joka oli tähystäjänä,
nosti silmänsä ja katseli, niin katso, paljon väkeä tuli
tietä, joka oli hänen takanansa, vuoren kuvetta. 35
Silloin Joonadab sanoi kuninkaalle: "Katso, kuninkaan
pojat tulevat. On tapahtunut, niinkuin palvelijasi sanoi."
36 Juuri kun hän oli saanut sen sanotuksi, niin katso,
kuninkaan pojat tulivat; ja he korottivat äänensä ja
itkivät. Myöskin kuningas ja kaikki hänen palvelijansa
itkivät hyvin katkerasti. 37 Mutta Absalom oli paennut ja
mennyt Gesurin kuninkaan Talmain, Ammihudin pojan,

luo. Ja Daavid suri poikaansa kaiken aikaa. 38 Kun
Absalom oli paennut ja tullut Gesuriin, jäi hän sinne
kolmeksi vuodeksi. 39 Ja kuningas Daavid ikävöi päästä
Absalomin luo, sillä hän oli lohduttautunut Amnonin
kuolemasta.

14 Kun Jooab, Serujan poika, huomasi, että
kuninkaan sydän oli kääntynyt Absalomin puoleen,
2 lähetti Jooab noutamaan Tekoasta taitavan vaimon ja
sanoi hänelle: "Ole surevinasi ja pukeudu suruvaatteisiin
äläkä voitele itseäsi öljyllä, vaan ole niinkuin vaimo,
joka jo kauan on surrut vainajaa. 3 Mene sitten
kuninkaan eteen ja puhu hänelle näin." Ja Jooab
pani sanat hänen suuhunsa. 4 Niin tekoalainen vaimo
meni kuninkaan eteen, lankesi kasvoillensa maahan
ja osoitti kunnioitusta ja sanoi: "Auta, kuningas!" 5
Kuningas sanoi hänelle: "Mikä sinun on?" Hän vastasi:
"Totisesti, minä olen leskivaimo; mieheni on kuollut. 6
Ja sinun palvelijattarellasi oli kaksi poikaa; he tulivat
riitaan keskenänsä kedolla, eikä siellä ollut ketään,
joka olisi sovittanut heidän välinsä, ja niin toinen löi
toisen kuoliaaksi. 7 Ja katso, koko suku on noussut
palvelijatartasi vastaan, ja he sanovat: 'Anna tänne
veljensä surmaaja, että me otamme häneltä hengen
hänen tapetun veljensä hengestä ja niin hävitämme
perillisenkin'. Niin he sammuttaisivat kipinänkin, joka
minulla vielä on jäljellä, ettei miehestäni jäisi nimeä eikä
jälkeläistä maan päälle." 8 Kuningas sanoi vaimolle:
"Mene kotiisi, minä annan käskyn sinusta". 9 Mutta
tekoalainen vaimo sanoi kuninkaalle: "Herrani, kuningas,
tulkoon tämä rikos minun ja minun isäni perheen
kannettavaksi, mutta kuningas ja hänen valtaistuimensa
olkoon siitä vapaa". 10 Kuningas sanoi: "Tuo minun
eteeni se, joka puhuu sinulle niin, ja hän ei enää
sinuun koske". 11 Vaimo sanoi: "Muistakoon kuningas
Herraa Jumalaansa, ettei verenkostaja saisi tuottaa
vielä suurempaa turmiota, ja ettei minun poikaani
tuhottaisi". Silloin hän sanoi: "Niin totta kuin Herra elää:
ei hiuskarvaakaan sinun poikasi päästä ole putoava
maahan". 12 Mutta vaimo sanoi: "Salli palvelijattaresi
puhua vielä sananen herralleni, kuninkaalle". Hän
vastasi: "Puhu". 13 Vaimo sanoi: "Miksi sinä ajattelet
tehdä juuri samoin Jumalan kansaa vastaan, koskapa
kuningas ei salli oman hylkäämänsä tulla takaisin?
Noin puhuessaanhan kuningas itse joutuu ikäänkuin
syylliseksi. 14 Mehän kuolemme ja olemme niinkuin
maahan kaadettu vesi, jota ei voi koota takaisin.
Mutta Jumala ei ota pois elämää, vaan sitä hän
ajattelee, ettei vain hyljätty joutuisi hänestä erotetuksi.
15 Sentähden minä tulin nyt puhumaan tätä herralleni,
kuninkaalle, kun kansa sai minut pelkäämään; silloin
ajatteli palvelijattaresi: minä puhun kuninkaalle, ehkä
kuningas tekee palvelijattarensa sanan mukaan. 16
Niin, kuningas on kuuleva ja pelastava palvelijattarensa
sen miehen kourista, joka tahtoo hävittää sekä minut
että minun poikani Jumalan perintöosasta. 17 Ja
palvelijattaresi ajatteli: minun herrani, kuninkaan, sana
on rauhoittava minut. Sillä herrani, kuningas, on Jumalan
enkelin kaltainen, niin että hän kuulee, mikä hyvää on ja
mikä pahaa. Ja Herra, sinun Jumalasi, olkoon sinun
kanssasi." 18 Kuningas vastasi ja sanoi vaimolle: "Älä
salaa minulta mitään, mitä minä sinulta kysyn". Vaimo
sanoi: "Herrani, kuningas, puhukoon". 19 Kuningas
kysyi: "Eikö Jooabin käsi ole mukanasi kaikessa tässä?"
Vaimo vastasi ja sanoi: "Niin totta kuin sinun sielusi,
minun herrani, kuningas, elää: ei pääse oikeaan eikä
vasempaan siitä, mitä herrani, kuningas, puhuu. Niin,
sinun palvelijasi Jooab on käskenyt minua tähän ja
pannut kaikki nämä sanat palvelijattaresi suuhun. 20
Antaakseen asialle toisen muodon on palvelijasi Jooab
näin tehnyt; mutta herrani on viisas niinkuin Jumalan
enkeli ja tietää kaiken, mitä maan päällä tapahtuu." 21
Silloin kuningas sanoi Jooabille: "Katso, tämän minä
teen: mene ja tuo takaisin nuorukainen Absalom".
22 Niin Jooab lankesi kasvoilleen maahan, osoitti
kunnioitusta ja siunasi kuningasta. Ja Jooab sanoi: "Nyt
palvelijasi tietää, että minä olen saanut armon sinun
silmiesi edessä, herrani, kuningas, koska kuningas tekee
palvelijansa sanan mukaan". 23 Sitten Jooab nousi ja
meni Gesuriin ja toi Absalomin Jerusalemiin. 24 Mutta
kuningas sanoi: "Hän siirtyköön omaan taloonsa, mutta
älköön tulko minun kasvojeni eteen". Niin Absalom siirtyi
omaan taloonsa, mutta ei tullut kuninkaan kasvojen
eteen. 25 Mutta koko Israelissa ei ollut yhtään niin
kaunista miestä kuin Absalom, eikä ketään niin ylisteltyä:
kantapäästä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään
virheä. 26 Ja kun hän ajatti hiuksensa-aina vuoden
kuluttua hän ajatti ne, sillä ne tulivat hänelle niin
raskaiksi, että hänen täytyi ne ajattaa-niin painoivat
hänen hiuksensa kaksisataa sekeliä kuninkaan painoa.
27 Ja Absalomille syntyi kolme poikaa ja tytär, jonka
nimi oli Taamar; hän oli kaunis nainen. 28 Absalom
asui kaksi vuotta Jerusalemissa, tulematta kuninkaan
kasvojen eteen. 29 Ja Absalom lähetti sanan Jooabille
lähettääkseen hänet kuninkaan luo; mutta tämä ei
tahtonut tulla hänen luokseen. Ja hän lähetti vielä toisen
kerran, mutta hän ei tahtonut tulla. 30 Silloin hän sanoi
palvelijoillensa: "Katsokaa, Jooabin maapalsta on minun
maapalstani vieressä, ja hänellä on siinä ohraa; menkää
ja sytyttäkää se palamaan". Ja Absalomin palvelijat
sytyttivät maapalstan palamaan. 31 Niin Jooab nousi ja
meni Absalomin luo taloon ja sanoi hänelle: "Miksi sinun
palvelijasi ovat sytyttäneet palamaan maapalstan, joka
on minun omani?" 32 Absalom vastasi Jooabille: "Katso,
minä lähetin sinulle sanan: Tule tänne, niin minä lähetän
sinut kuninkaan luo sanomaan: Mitä varten minä olen
tullut kotiin Gesurista? Olisi parempi, jos vielä olisin

siellä. Nyt minä tahdon tulla kuninkaan kasvojen eteen;
ja jos minussa on vääryys, niin surmatkoon hän minut."
33 Silloin Jooab meni kuninkaan tykö ja kertoi hänelle
tämän. Ja hän kutsui Absalomin, ja tämä tuli kuninkaan
tykö ja kumartui kasvoilleen maahan kuninkaan eteen.
Ja kuningas suuteli Absalomia.

15 Mutta sitten tapahtui, että Absalom hankki
itsellensä vaunut ja hevoset sekä viisikymmentä
miestä, jotka juoksivat hänen edellänsä. 2 Ja Absalomilla
oli tapana asettua varhain aamulla sen tien viereen,
joka vei portille; ja kun joku oli tulossa kuninkaan eteen
saamaan oikeutta riita-asiassaan, kutsui Absalom hänet
ja kysyi: "Mistä kaupungista sinä olet?" Kun tämä vastasi:
"Palvelijasi on siitä tai siitä Israelin sukukunnasta", 3
sanoi Absalom hänelle: "Asiasi on kyllä hyvä ja oikea,
mutta kuninkaan luona ei ole ketään, joka sinua kuulisi".
4 Ja Absalom sanoi vielä: "Jospa minut asetettaisiin
tuomariksi maahan! Silloin tulisi minun eteeni jokainen,
jolla on riita-tai oikeusasia, ja minä antaisin hänelle
oikeuden." 5 Ja kun joku lähestyi kumartaaksensa häntä,
ojensi hän kätensä, tarttui häneen ja suuteli häntä. 6
Näin Absalom teki kaikille israelilaisille, jotka tulivat
kuninkaan eteen saamaan oikeutta. Ja niin Absalom
varasti Israelin miesten sydämet. 7 Neljän vuoden
kuluttua sanoi Absalom kerran kuninkaalle: "Salli minun
mennä Hebroniin täyttämään lupaus, jonka olen Herralle
tehnyt. 8 Sillä asuessani Gesurissa, Aramissa, sinun
palvelijasi teki lupauksen ja sanoi: 'Jos Herra antaa
minun tulla takaisin Jerusalemiin, niin minä palvelen
Herraa'." 9 Kuningas sanoi hänelle: "Mene rauhassa".
Niin hän nousi ja meni Hebroniin. 10 Mutta Absalom
lähetti vakoojia kaikkiin Israelin sukukuntiin ja sanoi:
"Kun kuulette pasunan äänen, niin sanokaa: 'Absalom on
tullut kuninkaaksi Hebronissa'". 11 Ja Absalomin kanssa
oli Jerusalemista kutsuvieraina mennyt kaksisataa
miestä, jotka menivät sinne aivan viattomina, tietämättä
mitään koko asiasta. 12 Ja Absalom lähetti myös,
sillä aikaa kun uhrasi teurasuhrejaan, noutamaan
giilolaisen Ahitofelin, Daavidin neuvonantajan, hänen
kaupungistaan Giilosta. Ja salaliitto vahvistui, ja yhä
enemmän kansaa meni Absalomin puolelle. 13 Niin tultiin
Daavidin luo ja ilmoitettiin: "Israelin miesten sydämet
ovat kääntyneet Absalomin puolelle". 14 Silloin Daavid
sanoi kaikille palvelijoillensa, jotka olivat hänen luonaan
Jerusalemissa: "Nouskaa, paetkaamme, sillä meillä
ei ole muuta pelastusta Absalomin käsistä. Lähtekää
kiiruusti, ettei hän äkkiä saavuttaisi meitä ja saattaisi
onnettomuutta meille ja surmaisi kaupungin asukkaita
miekan terällä." 15 Kuninkaan palvelijat vastasivat
kuninkaalle: "Tehtäköön aivan niinkuin herrani, kuningas,
harkitsee parhaaksi. Me olemme sinun palvelijoitasi."
16 Ja kuningas lähti, ja koko hänen hovinsa seurasi
häntä; kuitenkin jätti kuningas kymmenen sivuvaimoaan
jäljelle vartioimaan linnaa. 17 Niin kuningas lähti, ja
kaikki väki seurasi häntä. He pysähtyivät kaukaisimman
talon kohdalle 18 kaikkien hänen palvelijainsa kulkiessa
hänen ohitsensa. Myös kaikki kreetit ja pleetit sekä kaikki
gatilaiset, kuusisataa miestä, jotka olivat tulleet hänen
jäljessään Gatista, kulkivat kuninkaan ohitse. 19 Niin
kuningas sanoi gatilaiselle Ittaille: "Miksi sinäkin tulet
meidän kanssamme? Käänny takaisin ja jää kuninkaan
luo, sillä sinä olet vieras, vieläpä maanpaossa kotoasi.
20 Eilen sinä tulit; ottaisinko minä jo tänä päivänä sinut
harhailemaan meidän kanssamme matkallamme, kun
minä itsekin menen, minne menenkin? Käänny takaisin
ja vie veljesi mukanasi. Armo ja uskollisuus sinulle!" 21
Mutta Ittai vastasi kuninkaalle ja sanoi: "Niin totta kuin
Herra elää, ja niin totta kuin herrani, kuningas, elää:
missä paikassa herrani, kuningas, on, siellä tahtoo myös
palvelijasi olla, olkoonpa se elämäksi tai kuolemaksi". 22
Daavid sanoi Ittaille: "Tule sitten ja kulje minun ohitseni".
Niin gatilainen Ittai kulki ohitse ja kaikki hänen miehensä
ja kaikki vaimot ja lapset, jotka olivat hänen kanssaan.
23 Ja koko maa itki ääneen, kun kaikki väki kulki ohitse.
Ja kun kuningas oli kulkemassa Kidronin laakson poikki,
kaiken väen kulkiessa erämaan tielle päin, 24 niin katso,
siinä oli myös Saadok ynnä hänen kanssaan kaikki
leeviläiset, jotka kantoivat Jumalan liitonarkkia. Mutta he
laskivat Jumalan arkin maahan, ja Ebjatar uhrasi, kunnes
kaikki väki kaupungista oli ehtinyt kulkea ohitse. 25 Niin
kuningas sanoi Saadokille: "Vie Jumalan arkki takaisin
kaupunkiin. Jos minä saan armon Herran silmien edessä,
tuo hän minut takaisin ja antaa minun vielä nähdä
hänet ja hänen asumuksensa. 26 Mutta jos hän sanoo
näin: 'Minä en ole mielistynyt sinuun', niin katso, hän
tehköön minulle, minkä hyväksi näkee." 27 Ja kuningas
sanoi pappi Saadokille: "Sinähän olet näkijä; palaa
rauhassa kaupunkiin, sinä ja sinun poikasi Ahimaas ja
Ebjatarin poika Joonatan, molemmat poikanne, teidän
kanssanne. 28 Katsokaa, minä viivyn kahlauspaikoissa
erämaassa, kunnes teiltä tulee sana minun tiedokseni."
29 Niin Saadok ja Ebjatar veivät Jumalan arkin takaisin
Jerusalemiin ja jäivät sinne. 30 Mutta Daavid kulki itkien
Öljymäkeä ylös, pää peitettynä ja paljain jaloin. Ja kaikki
väki, mikä oli hänen kanssansa, oli myös peittänyt
päänsä, ja he kulkivat itkien lakkaamatta. 31 Ja kun
Daavidille kerrottiin, että myös Ahitofel oli salaliittolaisten
joukossa Absalomin puolella, sanoi Daavid: "Herra,
käännä Ahitofelin neuvo hulluudeksi". 32 Kun sitten
Daavid oli tullut vuoren laelle, jossa Jumalaa rukoiltiin,
tuli arkilainen Huusai häntä vastaan, ihokas reväistynä ja
multaa pään päällä. 33 Daavid sanoi hänelle: "Jos sinä
tulet minun kanssani, niin olet minulle vain kuormaksi.
34 Mutta jos palaat kaupunkiin ja sanot Absalomille:
'Minä tahdon olla sinun palvelijasi, kuningas. Minä olen
ennen ollut sinun isäsi palvelija, mutta nyt tahdon olla

sinun palvelijasi', niin voit olla minulle avuksi tekemällä
Ahitofelin neuvon tyhjäksi. 35 Siellähän ovat sinun
kanssasi myöskin papit, Saadok ja Ebjatar; kaikki, mitä
kuulet kuninkaan linnasta, ilmoita papeille, Saadokille ja
Ebjatarille. 36 Katso, heillä on siellä mukanaan myös
molemmat poikansa, Saadokilla Ahimaas ja Ebjatarilla
Joonatan; näiden kautta voitte lähettää minulle tiedon
kaikesta, mitä kuulette." 37 Niin Huusai, Daavidin ystävä,
meni kaupunkiin, juuri kun Absalom tuli Jerusalemiin.

16 Kun Daavid oli kulkenut vähän matkaa vuoren
laelta, tuli häntä vastaan Siiba, Mefibosetin
palvelija, mukanaan satuloitu aasipari, jonka selässä oli
kaksisataa leipää, sata rusinakakkua, sata hedelmää ja
leili viiniä. 2 Niin kuningas sanoi Siiballe: "Mitä sinä näillä
teet?" Siiba vastasi: "Aasit ovat kuninkaan perheelle
ratsastettaviksi, leipä ja hedelmät palvelijoille syötäviksi
ja viini uupuneiden juotavaksi erämaassa". 3 Kuningas
sanoi: "Mutta missä sinun herrasi poika on?" Siiba
vastasi kuninkaalle: "Hän jäi Jerusalemiin; sillä hän
ajatteli: 'Nyt Israelin heimo antaa minulle takaisin isäni
kuninkuuden'". 4 Niin kuningas sanoi Siiballe: "Katso,
kaikki, mitä Mefibosetilla on, tulee sinun omaksesi". Siiba
vastasi: "Minä kumarran; suo minun saada armo sinun
silmiesi edessä, herrani, kuningas". 5 Kun kuningas
Daavid tuli Bahurimiin, niin katso, sieltä tuli mies, joka
oli sukua Saulin perheelle, nimeltä Siimei, Geeran
poika; hän tuli ja kiroili tullessaan. 6 Ja hän viskeli
kivillä Daavidia ja kaikkia kuningas Daavidin palvelijoita,
vaikka kaikki väki ja kaikki urhot olivat hänen oikealla ja
vasemmalla puolellaan. 7 Ja kiroillessaan häntä Siimei
sanoi näin: "Pois, pois, sinä murhamies, sinä kelvoton!
8 Herra kostaa sinulle kaiken Saulin perheen veren,
hänen, jonka sijaan sinä olet tullut kuninkaaksi. Ja Herra
antaa nyt kuninkuuden sinun poikasi Absalomin käteen.
Ja katso, sinä olet itse joutunut onnettomuuteen, sillä
murhamies sinä olet." 9 Niin Abisai, Serujan poika,
sanoi kuninkaalle: "Miksi tuo koiranraato saa kiroilla
herraani, kuningasta? Anna minun mennä ja lyödä
häneltä pää poikki." 10 Mutta kuningas vastasi: "Mitä
teillä on minun kanssani tekemistä, te Serujan pojat?
Jos hän kiroilee ja jos Herra on käskenyt häntä: 'Kiroile
Daavidia', niin kuka voi sanoa: 'Miksi teet niin?'" 11 Ja
Daavid sanoi vielä Abisaille ja kaikille palvelijoillensa:
"Katso, oma poikani, joka on lähtenyt minun ruumiistani,
väijyy henkeäni; miksi ei sitten tämä benjaminilainen?
Antakaa hänen olla, kiroilkoon vain; sillä Herra on häntä
käskenyt. 12 Ehkä Herra vielä näkee minun kurjuuteni,
ja ehkä Herra maksaa minulle hyvällä sen kirouksen,
joka tänä päivänä kohtaa minua." 13 Ja Daavid kulki
miehinensä tietä myöten, ja Siimei kulki pitkin vuoren
kuvetta rinnan hänen kanssansa, kiroili kulkiessaan
ja viskeli kiviä ja heitteli soraa. 14 Kun kuningas ja
kaikki väki, joka oli hänen kanssansa, oli tullut Ajefimiin,
hengähti hän siellä. 15 Mutta Absalom ja kaikki kansa,
Israelin miehet, olivat tulleet Jerusalemiin; ja Ahitofel oli
hänen kanssansa. 16 Kun arkilainen Huusai, Daavidin
ystävä, tuli Absalomin luo, sanoi Huusai Absalomille:
"Eläköön kuningas! Eläköön kuningas!" 17 Absalom
sanoi Huusaille: "Tällainenko on rakkautesi ystävääsi
kohtaan? Miksi et mennyt ystäväsi kanssa?" 18 Huusai
vastasi Absalomille: "Ei, vaan kenen Herra ja tämä kansa
ja kaikki Israelin miehet ovat valinneet, sen puolella
minä olen, ja sen luokse minä jään. 19 Ja toisekseen:
ketä minä palvelisin? Enkö hänen poikaansa? Niinkuin
olen palvellut sinun isääsi, niin tahdon palvella sinuakin."
20 Sitten Absalom sanoi Ahitofelille: "Antakaa nyt
neuvo, mitä meidän on tehtävä". 21 Ahitofel vastasi
Absalomille: "Mene isäsi sivuvaimojen tykö, jotka hän
on jättänyt linnaa vartioimaan. Silloin koko Israel saa
kuulla, että sinä olet saattanut itsesi isäsi vihoihin, ja
kaikki, jotka ovat sinun kanssasi, saavat rohkeutta." 22
Niin Absalomille pystytettiin teltta katolle; ja Absalom
meni isänsä sivuvaimojen tykö koko Israelin nähden.
23 Ahitofelin antama neuvo oli siihen aikaan niinkuin
Jumalalta saatu vastaus: sen arvoinen oli jokainen
Ahitofelin neuvo sekä Daavidille että Absalomille.

17 Ja Ahitofel sanoi Absalomille: "Salli minun valita
kaksitoista tuhatta miestä ja nousta tänä yönä
ajamaan takaa Daavidia, 2 niin minä karkaan hänen
kimppuunsa, kun hän on väsynyt ja hänen kätensä ovat
herpoutuneet, ja saatan hänet kauhun valtaan, niin että
kaikki väki, mitä hänen kanssansa on, pakenee. Sitten
minä surmaan kuninkaan yksinänsä. 3 Ja minä palautan
kaiken kansan sinun luoksesi. Kaikkien palaaminen
riippuu siitä miehestä, jota sinä etsit; kaikki kansa saa
rauhan." 4 Tämä miellytti Absalomia ja kaikkia Israelin
vanhimpia. 5 Kuitenkin sanoi Absalom: "Kutsukaa
myös arkilainen Huusai, kuullaksemme, mitä hänellä
on sanottavana". 6 Ja kun Huusai tuli Absalomin tykö,
sanoi Absalom hänelle: "Niin ja niin puhui Ahitofel. Onko
meidän tehtävä hänen sanansa mukaan? Jollei, niin
puhu sinä." 7 Huusai vastasi Absalomille: "Ei ole hyvä
se neuvo, jonka Ahitofel tällä kertaa on antanut". 8 Ja
Huusai sanoi vielä: "Sinä tiedät, että isäsi ja hänen
miehensä ovat urhoja ja julmistuneita niinkuin karhu
kedolla, jolta poikaset on riistetty; myöskin on isäsi
sotilas, joka väkineen ei lepää yöllä. 9 Katso, hän on
nyt piiloutunut johonkin onkaloon tai muuhun paikkaan.
Jos jo alussa meikäläisiä kaatuisi ja se saataisiin kuulla,
niin sanottaisiin: 'Väelle, joka seurasi Absalomia, on
tullut tappio'. 10 Silloin urhoollisinkin, jolla on sydän
kuin leijonalla, menettäisi rohkeutensa; sillä koko Israel
tietää, että sinun isäsi on sankari ja että ne, jotka ovat
hänen kanssansa, ovat urhoollisia miehiä. 11 Sentähden
on minun neuvoni tämä: Koottakoon sinun luoksesi
koko Israel Daanista aina Beersebaan asti, että niitä

tulee niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla; ja lähde
sinä itsekin taisteluun. 12 Kun me sitten karkaamme
hänen kimppuunsa, missä ikinä hänet tavataan, niin me
painumme hänen päällensä, niinkuin kaste laskeutuu
maahan. Eikä hänestä ja kaikista niistä miehistä, jotka
ovat hänen kanssaan, jää jäljelle ainoatakaan. 13
Ja jos hän vetäytyisi johonkin kaupunkiin, niin koko
Israel asettaisi köydet sen kaupungin ympärille, ja me
kiskoisimme sen alas laaksoon, kunnes siitä ei löytyisi
kiveäkään." 14 Silloin sanoivat Absalom ja kaikki Israelin
miehet: "Arkilaisen Huusain neuvo on parempi kuin
Ahitofelin neuvo". Sillä Herra oli säätänyt sen näin,
tehdäkseen tyhjäksi Ahitofelin hyvän neuvon, että Herra
saattaisi Absalomin onnettomuuteen. 15 Ja Huusai sanoi
papeille, Saadokille ja Ebjatarille: "Sen ja sen neuvon on
Ahitofel antanut Absalomille ja Israelin vanhimmille, ja
sen ja sen neuvon olen minä antanut. 16 Niin lähettäkää
nyt pian ja ilmoittakaa Daavidille tämä sana: 'Älä jää
yöksi kahlauspaikkoihin erämaahan, vaan mene joen yli,
ettei kuningas ja kaikki väki, joka on hänen kanssaan,
joutuisi perikatoon'." 17 Ja Joonatan ja Ahimaas olivat
asettuneet Roogelin lähteelle, ja eräs palvelijatar kuljetti
heille sinne sanaa; sitten he aina menivät ja veivät sanan
kuningas Daavidille. Sillä he eivät uskaltaneet näyttäytyä
menemällä kaupunkiin. 18 Mutta eräs poikanen näki
heidät ja ilmoitti Absalomille. Silloin he molemmat
menivät kiiruusti pois ja tulivat erään miehen taloon
Bahurimiin. Hänellä oli kaivo pihallaan, ja he laskeutuivat
siihen. 19 Ja hänen vaimonsa otti peitteen ja levitti sen
kaivon suulle ja sirotti jyviä sen päälle, niin ettei voitu
huomata mitään. 20 Kun Absalomin palvelijat tulivat
vaimon luo taloon, kysyivät he: "Missä ovat Ahimaas ja
Joonatan?" Vaimo vastasi heille: "Tuosta he menivät
vesilätäkön yli". He etsivät, ja kun eivät heitä löytäneet,
palasivat he takaisin Jerusalemiin. 21 Ja niin pian kuin
he olivat menneet, nousivat toiset kaivosta, menivät ja
veivät sanan kuningas Daavidille; he sanoivat Daavidille:
"Nouskaa ja menkää joutuin veden yli, sillä sen ja sen
neuvon on Ahitofel antanut teidän turmioksenne". 22
Silloin Daavid ja kaikki väki, mikä oli hänen kanssaan,
nousi, ja he menivät Jordanin yli. Ja kun aamu valkeni,
ei ollut ainoatakaan, joka ei olisi tullut Jordanin yli.
23 Mutta kun Ahitofel näki, ettei hänen neuvoansa
noudatettu, satuloi hän aasinsa, nousi ja lähti kotiinsa
omaan kaupunkiinsa, ja kun hän oli toimittanut talonsa,
hirttäytyi hän; niin hän kuoli, ja hänet haudattiin isänsä
hautaan. 24 Daavid oli tullut Mahanaimiin, kun Absalom
ja kaikki Israelin miehet hänen kanssaan menivät
Jordanin yli. 25 Mutta Absalom oli asettanut Amasan
Jooabin sijaan sotajoukon ylipäälliköksi. Ja Amasa oli
Jitra nimisen jisreeliläisen miehen poika; tämä mies
oli yhtynyt Abigailiin, Naahaan tyttäreen, Jooabin äidin
Serujan sisareen. 26 Ja Israel ja Absalom leiriytyivät
Gileadin maahan. 27 Kun Daavid tuli Mahanaimiin, niin
Soobi, Naahaan poika, ammonilaisten Rabbasta, ja
Maakir, Ammielin poika, Loodebarista, ja gileadilainen
Barsillai, Roogelimista, 28 toivat sinne vuoteita, vateja ja
saviastioita, nisuja, ohria, jauhoja ja paahdettuja jyviä,
papuja, herneitä 29 sekä hunajaa, voita, lampaita ja
juustoja ruuaksi Daavidille ja väelle, mikä oli hänen
kanssansa; sillä he ajattelivat: "Väki on nälissään,
uuvuksissa ja janoissaan erämaassa".

18 Ja Daavid piti mukanaan olevan väen
katselmuksen, ja asetti sille tuhannen-ja
sadanpäämiehet. 2 Sitten Daavid lähetti väen
liikkeelle: yhden kolmanneksen Jooabin johdolla, toisen
kolmanneksen Abisain, Serujan pojan, Jooabin veljen,
johdolla ja kolmannen kolmanneksen gatilaisen Ittain
johdolla. Ja kuningas sanoi kansalle: "Minä lähden myös
itse teidän kanssanne". 3 Mutta kansa vastasi: "Älä
lähde; sillä jos me pakenemme, ei meistä välitetä, ja
jos puolet meistä saa surmansa, ei meistä silloinkaan
välitetä, mutta sinä olet niinkuin kymmenen tuhatta
meistä. Sentähden on nyt parempi, että sinä olet
valmiina tulemaan meille avuksi kaupungista." 4 Niin
kuningas sanoi heille: "Minä teen, minkä te hyväksi
näette". Ja kuningas asettui portin pieleen, ja kaikki
väki lähti liikkeelle sadan ja tuhannen joukkoina. 5
Mutta kuningas käski Jooabia, Abisaita ja Ittaita ja
sanoi: "Pidelkää minulle mieliksi hellävaroen nuorukaista
Absalomia". Ja kaikki kansa kuuli, kuinka kuningas
antoi kaikille päälliköille käskyn Absalomista. 6 Niin
väki lähti kentälle Israelia vastaan, ja taistelu tapahtui
Efraimin metsässä. 7 Siellä Daavidin palvelijat voittivat
Israelin väen, ja siellä oli sinä päivänä suuri mieshukka:
kaksikymmentä tuhatta miestä. 8 Ja taistelu levisi koko
siihen seutuun; ja metsä söi sinä päivänä enemmän
väkeä kuin miekka. 9 Ja Absalom sattui yhteen Daavidin
palvelijain kanssa. Absalom ratsasti muulilla; ja kun
muuli tuli suuren, tiheäoksaisen tammen alle, tarttui hän
päästään tammeen, niin että hän jäi riippumaan taivaan
ja maan välille, kun muuli juoksi pois hänen altansa. 10
Sen näki eräs mies ja ilmoitti sen Jooabille ja sanoi:
"Katso, minä näin Absalomin riippuvan tammessa". 11
Niin Jooab sanoi miehelle, joka ilmoitti hänelle tämän:
"Jos näit sen, miksi et lyönyt häntä siinä maahan? Minun
olisi ollut annettava sinulle kymmenen hopeasekeliä ja
vyö." 12 Mutta mies vastasi Jooabille: "Vaikka käsiini
punnittaisiin tuhat hopeasekeliä, en sittenkään kävisi
käsiksi kuninkaan poikaan, sillä kuningas käski meidän
kuultemme sinua, Abisaita ja Ittaita sanoen: 'Pitäkää
vaari nuorukaisesta Absalomista'. 13 Vai kavaltaisinko
minä oman henkeni? Sillä eihän mikään pysy salassa
kuninkaalta, ja sinä pysyisit kyllä syrjässä." 14 Niin Jooab
sanoi: "Minä en enää kuluta aikaa sinun kanssasi". Sitten
hän otti kolme keihästä käteensä ja pisti ne Absalomin

rintaan, kun hän vielä eli tammessa. 15 Ja kymmenen
nuorta miestä, Jooabin aseenkantajaa, astui Absalomin
luo, ja he löivät hänet kuoliaaksi. 16 Sitten Jooab puhalsi
pasunaan; ja väki palasi ajamasta takaa Israelia, kun
Jooab pysähdytti väen. 17 Ja he ottivat Absalomin ja
heittivät hänet metsässä suureen kuoppaan ja pystyttivät
sangen suuren kiviroukkion hänen päällensä. Mutta
koko Israel pakeni, kukin majallensa. 18 Mutta Absalom
oli eläessään hankkinut ja pystyttänyt itsellensä patsaan,
joka on Kuninkaanlaaksossa; sillä hän sanoi: "Minulla
ei ole poikaa, joka säilyttäisi minun nimeni muiston".
Patsaan hän oli kutsunut nimensä mukaan, ja sen nimi
on vielä tänäkin päivänä Absalomin muistomerkki. 19
Ja Ahimaas, Saadokin poika, sanoi: "Minä juoksen
saattamaan kuninkaalle sen ilosanoman, että Herra on
auttanut hänet hänen vihollistensa käsistä oikeuteensa".
20 Mutta Jooab sanoi hänelle: "Tänä päivänä et ole
ilosanoman saattaja; jonakin muuna päivänä saattanet
ilosanoman, mutta tänä päivänä et saata ilosanomaa,
sillä onhan kuninkaan poika kuollut". 21 Sitten Jooab
sanoi eräälle etiopialaiselle: "Mene ja ilmoita kuninkaalle,
mitä olet nähnyt". Niin etiopialainen kumarsi Jooabille ja
lähti juoksemaan. 22 Mutta Ahimaas, Saadokin poika,
sanoi taas Jooabille: "Tulkoon mitä tahansa, mutta minä
juoksen etiopialaisen jälkeen". Jooab sanoi: "Miksi sinä
juoksisit, poikani, eihän sinulle siitä ilosanomansaattajan
palkkaa tule?" 23 "Tulkoon mitä tahansa, mutta minä
juoksen." Silloin hän sanoi hänelle: "Juokse sitten". Niin
Ahimaas lähti juoksemaan Lakeuden tietä ja sivuutti
etiopialaisen. 24 Daavid istui molempien porttien välissä.
Ja tähystäjä meni portin katolle muurin päälle; kun
hän nosti silmänsä ja katseli, niin katso: mies tuli
juosten yksinänsä. 25 Tähystäjä huusi ja ilmoitti sen
kuninkaalle. Niin kuningas sanoi: "Jos hän on yksin,
niin hänellä on ilosanoma". Ja hän tuli yhä lähemmäksi.
26 Sitten tähystäjä näki toisen miehen tulevan juosten;
ja hän huusi porttiin sanoen: "Minä näen vielä toisen
miehen tulevan juosten yksinänsä". Kuningas sanoi:
"Sekin saattaa ilosanomaa". 27 Ja tähystäjä sanoi:
"Sen ensimmäisen juoksu näyttää minusta Ahimaasin,
Saadokin pojan, juoksulta". Niin kuningas sanoi: "Se
on hyvä mies; hän tulee hyviä sanomia tuoden". 28 Ja
Ahimaas huusi ja sanoi kuninkaalle: "Rauha!" Sitten
hän kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen ja
sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi, joka on
antanut sinun käsiisi ne miehet, jotka nostivat kätensä
herraani, kuningasta, vastaan". 29 Niin kuningas kysyi:
"Voiko nuorukainen Absalom hyvin?" Ahimaas vastasi:
"Minä näin suuren väkijoukon, kun kuninkaan palvelija
Jooab lähetti minut, palvelijasi; mutta en tiedä, mitä
se oli". 30 Kuningas sanoi: "Astu syrjään ja asetu
sinne". Niin hän astui syrjään ja jäi seisomaan sinne.
31 Ja katso, etiopialainen tuli perille, ja etiopialainen
sanoi: "Ilosanoma herralleni, kuninkaalle: Herra on tänä
päivänä auttanut sinut oikeuteesi kaikkien niiden käsistä,
jotka ovat nousseet sinua vastaan". 32 Kuningas kysyi
etiopialaiselta: "Voiko nuorukainen Absalom hyvin?"
Etiopialainen vastasi: "Käyköön herrani kuninkaan
vihollisille ja kaikille, jotka nousevat sinua vastaan
tehdäksensä sinulle pahaa, niinkuin on käynyt sille
nuorukaiselle". 33 Kuningas tuli kovin järkytetyksi, nousi
portin päällä olevaan yläsaliin ja itki. Ja mennessänsä
hän huusi näin: "Poikani Absalom, minun poikani,
oma poikani Absalom! Jospa minä olisin kuollut sinun
sijastasi! Absalom, poikani, oma poikani!"

19 Jooabille ilmoitettiin: "Katso, kuningas itkee ja
suree Absalomia". 2 Ja voitto muuttui sinä päivänä
suruksi kaikelle kansalle, koska kansa sinä päivänä kuuli
sanottavan, että kuningas oli murheissaan poikansa
tähden. 3 Ja kansa tuli sinä päivänä kaupunkiin ikäänkuin
varkain, niinkuin tulee varkain väki, joka on häväissyt
itsensä pakenemalla taistelusta. 4 Mutta kuningas
oli peittänyt kasvonsa, ja hän huusi kovalla äänellä:
"Poikani Absalom! Absalom, poikani, oma poikani!" 5
Niin Jooab meni sisälle kuninkaan luo ja sanoi: "Sinä
olet tänä päivänä nostanut häpeän kaikkien palvelijaisi
kasvoille, vaikka he tänä päivänä ovat pelastaneet
sekä sinun oman henkesi että sinun poikiesi, tyttäriesi,
vaimojesi ja sivuvaimojesi hengen. 6 Sinähän rakastat
niitä, jotka sinua vihaavat, ja vihaat niitä, jotka sinua
rakastavat. Sillä nyt sinä olet antanut tietää, ettei sinulla
olekaan päälliköitä eikä palvelijoita; -niin, nyt minä tiedän,
että jos Absalom olisi elossa ja me kaikki olisimme
tänään kuolleet, se olisi sinulle mieleen. 7 Mutta
nouse nyt ylös ja mene ulos ja puhuttele ystävällisesti
palvelijoitasi. Sillä minä vannon Herran kautta: jollet
mene ulos, niin ei totisesti yhtä ainoatakaan miestä jää
luoksesi tänä yönä; ja tämä on oleva sinulle suurempi
onnettomuus kuin mikään muu, joka on kohdannut
sinua nuoruudestasi tähän päivään saakka." 8 Silloin
kuningas nousi ja asettui istumaan porttiin. Ja kaikelle
kansalle ilmoitettiin ja sanottiin: "Kuningas istuu nyt
portissa". Silloin kaikki kansa tuli kuninkaan eteen. Mutta
kun Israel oli paennut, kukin majallensa, 9 alkoi kaikki
kansa kaikkien Israelin heimojen keskuudessa riidellä ja
sanoa: "Kuningas on pelastanut meidät vihollistemme
kourista, hän on vapauttanut meidät filistealaisten
kourista, ja nyt hän on Absalomia paossa, maasta
poissa. 10 Mutta Absalom, jonka me olemme voidelleet
kuninkaaksemme, on kuollut taistelussa. Miksi ette nyt
ryhdy tuomaan kuningasta takaisin?" 11 Mutta kuningas
Daavid lähetti sanan papeille Saadokille ja Ebjatarille ja
käski sanoa: "Puhukaa Juudan vanhimmille ja sanokaa:
'Miksi te olette viimeiset tuomaan kuningasta takaisin
hänen linnaansa? Sillä se, mitä koko Israel puhuu, on
tullut kuninkaan tietoon hänen olinpaikkaansa. 12 Te

olette minun veljiäni, minun luutani ja lihaani. Miksi
te olisitte viimeiset tuomaan kuningasta takaisin?' 13
Ja Amasalle sanokaa: 'Olethan sinä minun luutani
ja lihaani. Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta,
jollet sinä kaikkea elinaikaasi ole minun sotapäällikköni
Jooabin sijassa.'" 14 Näin hän taivutti kaikkien Juudan
miesten sydämet, niin että he yhtenä miehenä lähettivät
sanomaan kuninkaalle: "Palaa takaisin, sinä ja kaikki
sinun palvelijasi". 15 Niin kuningas palasi takaisin ja tuli
Jordanille; mutta Juuda oli tullut Gilgaliin mennäkseen
kuningasta vastaan ja tuodakseen kuninkaan Jordanin
yli. 16 Myöskin Siimei, Geeran poika, benjaminilainen
Bahurimista, lähti kiiruusti Juudan miesten kanssa
kuningas Daavidia vastaan. 17 Ja hänen kanssansa oli
tuhat miestä Benjaminista sekä Siiba, Saulin perheen
palvelija, viidentoista poikansa ja kahdenkymmenen
palvelijansa kanssa. Nämä olivat rientäneet Jordanille
ennen kuningasta 18 ja menneet yli kahlauspaikasta
tuomaan kuninkaan perhettä ja toimittamaan, mitä hän
näkisi hyväksi määrätä. Mutta Siimei, Geeran poika,
heittäytyi kuninkaan eteen, kun hän oli lähtemässä
Jordanin yli, 19 ja sanoi kuninkaalle: "Älköön herrani
lukeko minulle pahaa tekoani älköönkä muistelko,
kuinka väärin palvelijasi teki sinä päivänä, jona herrani,
kuningas, lähti Jerusalemista; älköön kuningas panko
sitä sydämellensä. 20 Sillä palvelijasi tuntee, että
olen tehnyt synnin; sentähden minä olen tänä päivänä
ensimmäisenä koko Joosefin heimosta tullut tänne
herraani, kuningasta, vastaan." 21 Niin Abisai, Serujan
poika, puuttui puheeseen ja sanoi: "Eikö Siimei ole
rangaistava kuolemalla siitä, että hän on kiroillut Herran
voideltua?" 22 Mutta Daavid vastasi: "Mitä teillä on minun
kanssani tekemistä, te Serujan pojat, kun tulette minulle
tänä päivänä kiusaajaksi? Olisiko ketään Israelissa tänä
päivänä kuolemalla rangaistava? Minä tiedän tulleeni
tänä päivänä Israelin kuninkaaksi." 23 Ja kuningas
sanoi Siimeille: "Sinä et kuole". Ja kuningas vannoi sen
hänelle. 24 Mefiboset, Saulin pojanpoika, oli myös tullut
kuningasta vastaan. Hän ei ollut siistinyt jalkojansa,
ei siistinyt partaansa eikä pesettänyt vaatteitansa siitä
päivästä, jona kuningas lähti, siihen päivään asti,
jona hän rauhassa tuli takaisin. 25 Kun hän nyt tuli
Jerusalemista kuningasta vastaan, sanoi kuningas
hänelle: "Miksi sinä et tullut minun kanssani, Mefiboset?"
26 Hän vastasi: "Herrani, kuningas, palvelijani petti
minut. Sillä sinun palvelijasi sanoi hänelle: 'Satuloi minun
aasini, ratsastaakseni sillä ja mennäkseni kuninkaan
kanssa' -sillä palvelijasihan on ontuva- 27 mutta hän
on panetellut palvelijaasi herralle kuninkaalle. Herrani,
kuningas, on kuitenkin niinkuin Jumalan enkeli; tee siis,
mitä hyväksi näet. 28 Sillä koko minun isäni suku oli
herrani, kuninkaan, edessä kuoleman oma, ja kuitenkin
sinä asetit palvelijasi niiden joukkoon, jotka syövät sinun
pöydässäsi. Mitäpä minulla on enää muuta oikeutta
ja mitä valittamista kuninkaalle?" 29 Kuningas sanoi
hänelle: "Mitäs tuosta enää puhut? Minä sanon, että
sinä ja Siiba saatte jakaa keskenänne maaomaisuuden."
30 Niin Mefiboset sanoi kuninkaalle: "Ottakoon hän sen
vaikka kokonaan, kun kerran herrani, kuningas, on
palannut rauhassa kotiinsa". 31 Gileadilainen Barsillai
oli myös tullut Roogelimista ja meni kuninkaan kanssa
Jordanille saattamaan häntä Jordanin yli. 32 Barsillai oli
hyvin vanha, kahdeksankymmenen vuoden vanha. Hän
oli elättänyt kuningasta tämän ollessa Mahanaimissa,
sillä hän oli hyvin rikas mies. 33 Kuningas sanoi
nyt Barsillaille: "Tule sinä minun mukanani, niin minä
elätän sinut luonani Jerusalemissa". 34 Mutta Barsillai
vastasi kuninkaalle: "Montakopa ikävuotta minulla enää
lienee, että menisin kuninkaan kanssa Jerusalemiin:
35 minä olen nyt kahdeksankymmenen vuoden vanha;
osaisinko minä enää erottaa hyvää pahasta, tahi
maistuisiko palvelijastasi miltään se, mitä hän syö ja mitä
juo? Tahi kuuluisiko minusta enää miltään laulajain ja
laulajattarien laulu? Miksi palvelijasi vielä tulisi herralleni,
kuninkaalle, kuormaksi? 36 Ainoastaan vähän matkaa
seuraa palvelijasi kuningasta tuolle puolelle Jordanin.
Miksi kuningas antaisi minulle sellaisen korvauksen?
37 Salli palvelijasi palata takaisin, saadakseni kuolla
omassa kaupungissani isäni ja äitini haudan ääressä.
Mutta katso, tässä on palvelijasi Kimham, menköön
hän herrani, kuninkaan, kanssa; ja tee hänelle, mitä
hyväksi näet." 38 Niin kuningas sanoi: "Kimham tulkoon
minun kanssani, ja minä teen hänelle, mitä sinä
hyväksi näet. Ja kaiken, mitä sinä minulta toivot, minä
sinulle teen." 39 Sitten kaikki kansa meni Jordanin
yli, ja myös kuningas itse meni. Ja kuningas suuteli
Barsillaita ja hyvästeli hänet. Sitten tämä palasi takaisin
kotiinsa. 40 Kuningas meni Gilgaliin, ja Kimham meni
hänen mukanansa, samoin myös kaikki Juudan kansa.
Ja he ja puolet Israelin kansasta veivät kuninkaan
yli sinne. 41 Ja katso, silloin kaikki muut Israelin
miehet tulivat kuninkaan tykö ja sanoivat kuninkaalle:
"Miksi ovat meidän veljemme, Juudan miehet, varkain
tuoneet Jordanin yli kuninkaan ja hänen perheensä
ynnä kaikki Daavidin miehet hänen kanssaan?" 42
Mutta kaikki Juudan miehet vastasivat Israelin miehille:
"Onhan kuningas meille läheisempi; miksi vihastut siitä?
Olemmeko me syöneet kuningasta, tahi olemmeko
vieneet hänet itsellemme?" 43 Israelin miehet vastasivat
Juudan miehille ja sanoivat: "Minulla on kymmenen
kertaa suurempi osa kuninkaaseen, myös Daavidiin,
kuin sinulla. Miksi olet siis ylenkatsonut minua? Ja enkö
minä ensin puhunut kuninkaani takaisintuomisesta?"
Mutta Juudan miesten sanat olivat vielä ankarammat
kuin Israelin miesten sanat.

20 Ja siellä oli sattumalta kelvoton mies, nimeltä
Seba, Bikrin poika, benjaminilainen. Hän puhalsi
pasunaan ja sanoi: "Meillä ei ole mitään osaa Daavidiin
eikä perintöosaa Isain poikaan. Kukin majallensa, Israel!"
2 Silloin kaikki Israelin miehet luopuivat Daavidista ja
seurasivat Sebaa, Bikrin poikaa; mutta Juudan miehet
riippuivat kiinni kuninkaassansa ja seurasivat häntä
Jordanilta aina Jerusalemiin. **3** Niin Daavid tuli linnaansa
Jerusalemiin. Ja kuningas otti ne kymmenen sivuvaimoa,
jotka hän oli jättänyt palatsia vartioimaan, ja panetti
heidät vartioituun taloon; ja hän elätti heitä, mutta ei
mennyt heidän luoksensa. Siellä he olivat eristettyinä
kuolinpäiväänsä asti, elävän miehen leskinä. **4** Ja
kuningas sanoi Amasalle: "Kutsu koolle Juudan miehet
kolmen päivän kuluessa ja ole silloin itse paikallasi
täällä". **5** Niin Amasa meni kutsumaan koolle Juudaa;
mutta hän viipyi ohi sen ajan, jonka hän oli määrännyt.
6 Silloin sanoi Daavid Abisaille: "Nyt Seba, Bikrin
poika, tekee meille enemmän pahaa kuin Absalom.
Ota sinä herrasi palvelijat ja aja häntä takaa, ettei hän
saisi haltuunsa varustettuja kaupunkeja ja repisi meiltä
silmiä." **7** Niin Jooabin miehet sekä kreetit ja pleetit
ja kaikki urhot lähtivät liikkeelle hänen jäljessään; he
lähtivät Jerusalemista ajamaan takaa Sebaa, Bikrin
poikaa. **8** Mutta kun he olivat suuren kiven luona, joka
on Gibeonissa, tuli Amasa heitä vastaan. Ja Jooab oli
puettu takkiinsa, ja sen päällä oli miekanvyö, kiinnitettynä
vyötäisille; miekka oli tupessaan, mutta kun hän lähti
liikkeelle, niin se putosi. **9** Ja Jooab sanoi Amasalle:
"Voitko hyvin, veljeni?" Ja Jooab tarttui oikealla kädellään
Amasaa partaan, muka suudellakseen häntä. **10** Ja
kun Amasa ei varonut miekkaa, joka Jooabilla oli
kädessään, pisti tämä häntä sillä vatsaan, niin että
hänen sisälmyksensä valuivat maahan; toista pistoa
ei tarvittu: hän kuoli. Sitten Jooab ja hänen veljensä
Abisai ajoivat takaa Sebaa, Bikrin poikaa. **11** Mutta
eräs Jooabin palvelijoista jäi seisomaan Amasan ääreen
ja huusi: "Jokainen, joka on Jooabille myötämielinen
ja joka on Daavidin puolella, seuratkoon Jooabia!" **12**
Ja Amasa virui verissään keskellä tietä; mutta kun
se mies näki, että kaikki väki pysähtyi siihen, vei
hän Amasan tieltä syrjään pellolle ja heitti vaatteen
hänen päällensä, nähdessään, että kaikki ohikulkijat
pysähtyivät. **13** Ja kun hänet oli toimitettu pois tieltä,
kulkivat kaikki ohi ja seurasivat Jooabia ajaakseen
takaa Sebaa, Bikrin poikaa. **14** Tämä kulki kaikkien
Israelin sukukuntien kautta Aabeliin ja Beet-Maakaan,
ja kaikki beeriläiset kokoontuivat ja seurasivat häntä
sinne saakka. **15** Mutta he tulivat ja piirittivät häntä
Aabel-Beet-Maakassa ja loivat kaupunkia vastaan vallin,
joka ulottui ulkomuuriin. Ja kaikki Jooabin väki teki
hävitystyötä kukistaakseen muurin. **16** Silloin huusi
viisas vaimo kaupungista: "Kuulkaa! Kuulkaa! Sanokaa
Jooabille, että hän tulee tänne lähelle puhutellakseni
häntä". **17** Ja kun tämä tuli häntä lähelle, sanoi vaimo:
"Oletko Jooab?" Hän vastasi: "Olen". Vaimo sanoi
hänelle: "Kuule palvelijattaresi sanoja". Hän vastasi:
"Minä kuulen". **18** Silloin vaimo sanoi: "Muinoin oli
tapana sanoa: 'On kysyttävä neuvoa Aabelista', ja niin
tuli valmista. **19** Minä olen rauhallisimpia ja uskollisimpia
Israelissa, ja sinä koetat ottaa hengen kaupungilta, joka
on äiti Israelissa. Miksi sinä tahdot hävittää Herran
perintöosan?" **20** Jooab vastasi ja sanoi: "Pois se, pois
se! En minä tahdo hävittää enkä tuhota. **21** Niin ei ole
asia, vaan eräs mies Efraimin vuoristosta, nimeltä Seba,
Bikrin poika, on nostanut kätensä kuningas Daavidia
vastaan; luovuttakaa hänet yksin, niin minä lähden pois
kaupungin edustalta." Vaimo vastasi Jooabille: "Katso,
hänen päänsä heitetään sinulle muurin yli". **22** Sitten
vaimo viisaudessaan meni kaiken kansan luo; niin he
löivät Sebalta, Bikrin pojalta, pään poikki ja heittivät
sen Jooabille. Silloin tämä puhalsi pasunaan, ja he
hajaantuivat kaupungin edustalta, kukin majallensa.
Mutta Jooab palasi kuninkaan luo Jerusalemiin. **23** Jooab
oli Israelin koko sotajoukon ylipäällikkönä, ja Benaja,
Joojadan poika, oli kreettien ja pleettien päällikkönä. **24**
Adoram oli verotöiden valvojana, ja Joosafat, Ahiludin
poika, oli kanslerina. **25** Seja oli kirjurina, ja Saadok ja
Ebjatar olivat pappeina. **26** Myöskin jaairilainen Iira oli
Daavidilla pappina.

21 Daavidin aikana oli nälänhätä, jota kesti kolme
vuotta peräkkäin; silloin Daavid etsi Herran
kasvoja. Herra vastasi: "Saulin tähden, verivelan alaisen
suvun tähden, koska hän surmasi gibeonilaiset". **2** Niin
kuningas kutsui gibeonilaiset ja puhutteli heitä. Mutta
gibeonilaiset eivät olleet israelilaisia, vaan amorilaisten
jätteitä, ja israelilaiset olivat vannoneet heille valan, mutta
Saul oli kiivaillessaan israelilaisten ja Juudan puolesta
koettanut hävittää heidät. **3** Daavid sanoi gibeonilaisille:
"Mitä minun on tehtävä teidän hyväksenne, ja millä
minun on teidät sovitettava, että siunaisitte Herran
perintöosaa?" **4** Gibeonilaiset vastasivat hänelle: "Ei
ole meidän ja Saulin sekä hänen sukunsa välillä
kysymys hopeasta eikä kullasta, eikä meillä ole valtaa
surmata ketään Israelissa". Hän sanoi: "Mitä sitten
vaaditte minua tekemään teidän hyväksenne?" **5** He
vastasivat kuninkaalle: "Sen miehen, joka tahtoi meidät
lopettaa ja joka aikoi hävittää meidät, niin ettei meillä
olisi missä olla koko Israelin alueella, **6** sen miehen
jälkeläisistä luovutettakoon meille seitsemän miestä
lävistääksemme heidät paaluihin Herralle Saulin, Herran
valitun, Gibeassa". Kuningas sanoi: "Minä luovutan". **7**
Mefibosetin, Saulin pojan Joonatanin pojan, kuningas
kuitenkin säästi Herran valan tähden, joka oli heidän
välillänsä, Daavidin ja Joonatanin, Saulin pojan, välillä. **8**
Mutta kuningas otti Rispan, Aijan tyttären, kaksi poikaa,

Armonin ja Mefibosetin, jotka tämä oli synnyttänyt
Saulille, sekä Meerabin, Saulin tyttären, viisi poikaa, jotka
tämä oli synnyttänyt Adrielille, meholalaisen Barsillain
pojalle, 9 ja luovutti heidät gibeonilaisten käsiin; ja
nämä lävistivät heidät paaluihin vuorella Herran edessä,
niin että ne seitsemän sortuivat kaikki yhdessä. Näin
heidät surmattiin elonleikkuun ensimmäisinä päivinä,
ohranleikkuun alussa. 10 Silloin Rispa, Aijan tytär, otti
säkin ja levitti sen kalliolle, ja se oli hänen vuoteenaan
elonleikkuun alusta siihen asti, kunnes sade taivaasta
vuoti heidän päällensä, eikä hän sallinut taivaan lintujen
päivällä eikä metsän eläinten yöllä tulla heidän päällensä.
11 Kun Daavidille kerrottiin, mitä Rispa, Aijan tytär,
Saulin sivuvaimo, oli tehnyt, 12 meni Daavid ja otti
Saulin ja hänen poikansa Joonatanin luut Gileadin
Jaabeksen miehiltä, jotka olivat varkain ottaneet ne
siltä torilta Beet-Seanista, jolle filistealaiset olivat heidät
ripustaneet silloin, kun filistealaiset surmasivat Saulin
Gilboassa. 13 Ja hän toi sieltä Saulin ja hänen
poikansa Joonatanin luut. Myös paaluihin lävistettyjen
luut koottiin 14 ja haudattiin yhdessä Saulin ja hänen
poikansa Joonatanin luiden kanssa Benjaminin maahan
Seelaan, Saulin isän, Kiisin, hautaan. Tehtiin kaikki,
mitä kuningas oli käskenyt. Niin Jumala leppyi maalle.
15 Taas syttyi sota filistealaisten ja Israelin välillä.
Ja Daavid lähti palvelijoineen sotimaan filistealaisia
vastaan. Ja Daavid väsyi. 16 Niin Jisbi-Benob, Raafan
jälkeläisiä, jonka keihäs painoi kolmesataa sekeliä
vaskea ja joka oli puettu uusiin tamineihin, aikoi surmata
Daavidin. 17 Mutta Abisai, Serujan poika, tuli hänen
avukseen ja löi filistealaisen kuoliaaksi. Silloin Daavidin
miehet vannottivat hänellä valan sanoen: "Sinä et
saa enää lähteä meidän kanssamme taisteluun, ettet
sammuttaisi Israelin lamppua". 18 Sen jälkeen oli
taas taistelu filistealaisten kanssa Goobissa: silloin
huusalainen Sibbekai surmasi Safin, joka myös oli
Raafan jälkeläisiä. 19 Taas oli taistelu filistealaisia
vastaan Goobissa. Elhanan, Jare-Ooregimin poika,
beetlehemiläinen, surmasi gatilaisen Goljatin, jonka
peitsen varsi oli niinkuin kangastukki. 20 Taas oli taistelu
Gatissa. Siellä oli kookas mies, jolla oli kuusi sormea
kummassakin kädessä ja kuusi varvasta kummassakin
jalassa, yhteensä kaksikymmentä neljä; hänkin polveutui
Raafasta. 21 Ja kun hän häpäisi Israelia, surmasi hänet
Joonatan, Daavidin veljen Simean poika. 22 Nämä neljä
polveutuivat gatilaisesta Raafasta; he kaatuivat Daavidin
ja hänen palvelijainsa käden kautta.

22 Ja Daavid puhui Herralle tämän laulun sanat sinä
päivänä, jona Herra oli pelastanut hänet kaikkien
hänen vihollistensa ja Saulin vallasta. Hän sanoi: 2
"Herra, minun kallioni, linnani ja pelastajani! 3 Jumala,
minun vuoreni, jonka turviin minä pakenen, minun kilpeni,
autuuteni sarvi, varustukseni ja pakopaikkani, sinä
pelastajani, joka pelastat minut väkivallasta! 4 'Ylistetty
olkoon Herra' -niin minä huudan, ja vihollisistani minä
pelastun. 5 Sillä kuoleman aallot piirittivät minut, turmion
virrat peljästyttivät minut. 6 Tuonelan paulat kietoivat
minut, kuoleman ansat yllättivät minut. **(Sheol h7585)** 7
Ahdistuksessani minä rukoilin Herraa, Jumalaani minä
rukoilin; ja hän kuuli minun ääneni temppelistänsä, minun
huutoni kohosi hänen korviinsa. 8 Silloin maa huojui
ja järisi, taivaan perustukset järkkyivät; ne horjuivat,
sillä hänen vihansa syttyi. 9 Savu suitsusi hänen
sieraimistaan, kuluttava tuli hänen suustansa, palavat
hiilet hehkuivat hänestä. 10 Hän notkisti taivaan ja
astui alas, synkkä pilvi jalkojensa alla. 11 Hän ajoi
kerubin kannattamana ja lensi, hän näkyi tuulen siipien
päältä. 12 Ja hän pani pimeyden majaksi ympärillensä,
synkät vedet, paksut pilvet. 13 Hohteesta, joka kävi
hänen edellänsä, hehkuivat palavat hiilet. 14 Herra
jylisi taivaasta, Korkein antoi äänensä kaikua. 15
Hän lennätti nuolia ja hajotti heidät, salamoita, ja
kauhistutti heidät. 16 Silloin meren syvyydet tulivat
näkyviin, maanpiirin perustukset paljastuivat Herran
nuhtelusta, hänen vihansa hengen puuskauksesta.
17 Hän ojensi kätensä korkeudesta ja tarttui minuun,
veti minut ylös suurista vesistä. 18 Hän pelasti minut
voimallisesta vihollisestani, minun vihamiehistäni, sillä
he olivat minua väkevämmät. 19 He hyökkäsivät minun
kimppuuni hätäni päivänä, mutta Herra tuli minun
tuekseni. 20 Hän toi minut avaraan paikkaan, hän
vapautti minut, sillä hän oli mielistynyt minuun. 21 Herra
tekee minulle minun vanhurskauteni mukaan; minun
kätteni puhtauden mukaan hän minulle maksaa. 22 Sillä
minä olen noudattanut Herran teitä enkä ole luopunut
pois Jumalastani, jumalattomuuteen. 23 Kaikki hänen
oikeutensa ovat minun silmieni edessä, enkä minä
poikkea hänen käskyistänsä. 24 Minä olen vilpitön häntä
kohtaan ja varon itseni pahoista teoista. 25 Sentähden
Herra palkitsee minulle vanhurskauteni mukaan, sen
mukaan kuin olen puhdas hänen silmiensä edessä.
26 Hurskasta kohtaan sinä olet hurskas, nuhteetonta
sankaria kohtaan nuhteeton; 27 puhdasta kohtaan sinä
olet puhdas, mutta kieroa kohtaan nurja. 28 Ja sinä
pelastat nöyrän kansan, mutta sinun silmäsi ovat ylpeitä
vastaan, sinä alennat heidät. 29 Sillä sinä, Herra, olet
minun lamppuni; Herra valaisee minun pimeyteni. 30
Sinun avullasi minä hyökkään rosvojoukkoa vastaan,
Jumalani avulla minä ryntään ylitse muurin. 31 Jumalan
tie on nuhteeton, Herran sana tulessa koeteltu. Hän on
kaikkien kilpi, jotka häneen turvaavat. 32 Sillä kuka muu
on Jumala paitsi Herra, ja kuka muu on pelastuksen kallio
paitsi meidän Jumalamme? 33 se Jumala, joka on minun
vahva turvani ja johdattaa nuhteetonta hänen tiellänsä,
34 tekee hänen jalkansa nopeiksi niinkuin peurat ja
asettaa minut kukkuloilleni, 35 joka opettaa minun käteni

sotimaan ja käsivarteni vaskijousta jännittämään. 36
Sinä annat minulle pelastuksen kilven; ja kun sinä kuulet
minun rukoukseni, teet sinä minut suureksi. 37 Sinä
annat minun askeleilleni avaran tilan, ja minun jalkani
eivät horju. 38 Minä ajan vihollisiani takaa ja tuhoan
heidät enkä palaja, ennenkuin teen heistä lopun. 39
Minä lopetan heidät ja murskaan heidät, niin etteivät
enää nouse; he sortuvat minun jalkojeni alle. 40 Sinä
vyötät minut voimalla sotaan, sinä painat vastustajani
minun alleni. 41 Sinä ajat minun viholliseni pakoon,
vihamieheni minä hukutan. 42 He katselevat, mutta
pelastajaa ei ole, katsovat Herran puoleen, mutta hän
ei heille vastaa. 43 Minä survon heidät maan tomuksi,
kadun loaksi minä heidät poljen ja tallaan. 44 Sinä
pelastat minut kansani riidoista, sinä varjelet minua, niin
että tulen pakanain pääksi; kansat, joita minä en tunne,
palvelevat minua. 45 Muukalaiset minua mielistelevät; jo
korvan kuulemalta he tottelevat minua. 46 Muukalaiset
masentuvat; he tulevat vyöttäytyneinä varustuksistansa.
47 Herra elää! Kiitetty olkoon minun kallioni, ja ylistetty
Jumala, minun pelastukseni kallio, 48 Jumala, joka
hankkii minulle koston ja laskee kansat minun valtani
alle; 49 sinä, joka vapahdat minut vihollisistani ja korotat
minut vastustajaini ylitse ja päästät minut väkivaltaisesta
miehestä. 50 Sentähden minä ylistän sinua, Herra,
kansojen keskuudessa ja veisaan sinun nimesi kiitosta;
51 sinun, joka annat kuninkaallesi suuren avun ja osoitat
armoa voidellullesi, Daavidille, ja hänen jälkeläisilleen,
iankaikkisesti."

23 Nämä olivat Daavidin viimeiset sanat: Näin
puhuu Daavid, Iisain poika, näin puhuu korkealle
korotettu mies, Jaakobin Jumalan voideltu, ihana Israelin
ylistysvirsissä: 2 "Herran Henki on puhunut minulle, ja
hänen sanansa on minun kielelläni; 3 Israelin Jumala
on sanonut, Israelin kallio on puhunut minulle: 'Joka
hallitsee ihmisiä vanhurskaasti, joka hallitsee Jumalan
pelossa, 4 hän on niinkuin huomenhohde auringon
noustessa pilvettömänä aamuna, kun maa kirkkaassa
valossa vihannoi sateen jälkeen'. 5 Eikö minun sukuni
ole näin Jumalan edessä? Sillä hän on tehnyt minun
kanssani iankaikkisen liiton, kaikin puolin taatun ja
vakaan. Hän antaa versoa minulle kaiken autuuden ja
kaiken ilon. 6 Mutta kaikki kelvottomat ovat niinkuin
poisviskatut orjantappurat, joihin ei käsin tartuta. 7 Ja jos
jonkun on koskettava niihin, varustautuu hän raudalla ja
keihäänvarrella; sitten ne tulella poltetaan, siinä missä
ovat." 8 Nämä ovat Daavidin sankarien nimet: Jooseb-
Bassebet, tahkemonilainen, vaunusoturien päällikkö,
hän, joka heilutti keihästään kahdeksansadan kaatuneen
yli yhdellä kertaa. 9 Hänen jälkeensä Eleasar, Doodin
poika, joka oli erään ahohilaisen poika. Hän oli yksi niistä
kolmesta urhosta, jotka olivat Daavidin kanssa silloin,
kun he häpäisivät filistealaisia, jotka olivat kokoontuneet
sinne sotimaan. Israelin miehet vetäytyivät silloin takaisin,
10 mutta hän jäi paikalleen ja surmasi filistealaisia,
kunnes hänen kätensä uupui niin, että se kouristui kiinni
miekkaan. Ja Herra antoi suuren voiton sinä päivänä;
väki kääntyi vain hänen jälkeensä ryöstämään. 11 Hänen
jälkeensä Samma, Aagen poika, hararilainen. Kerran
olivat filistealaiset kokoontuneet yhteen joukkoon, ja
siellä oli peltopalsta, kokonaan hernettä kasvamassa. Ja
väki pakeni filistealaisia, 12 mutta hän asettui keskelle
palstaa, sai sen pelastetuksi ja voitti filistealaiset; ja
niin Herra antoi suuren voiton. 13 Kerran lähti kolme
niistä kolmestakymmenestä päälliköstä liikkeelle, ja
he tulivat elonleikkuun aikana Daavidin luo Adullamin
luolalle. Ja filistealaisten joukko oli leiriytynyt Refaimin
tasangolle. 14 Mutta Daavid oli silloin vuorilinnassa, ja
filistealaisten vartiosto oli Beetlehemissä. 15 Ja Daavidin
rupesi tekemään mieli vettä, ja hän sanoi: "Jospa joku
toisi minulle vettä juodakseni Beetlehemin kaivosta,
joka on portin edustalla!" 16 Silloin murtautuivat ne
kolme urhoa filistealaisten leirin läpi ja ammensivat vettä
Beetlehemin kaivosta portin edustalta, kantoivat ja toivat
sen Daavidille. Mutta hän ei tahtonut sitä juoda, vaan
vuodatti sen juomauhriksi Herralle 17 ja sanoi: "Pois
se! Herra varjelkoon minut sitä tekemästä. Onhan se
niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä
uhalla." Eikä hän tahtonut juoda sitä. Tämän tekivät ne
kolme urhoa. 18 Abisai, Jooabin veli, Serujan poika,
oli niiden kolmen päällikkö; hän heilutti keihästään
kolmensadan kaatuneen yli. Ja hän oli kuulu niiden
kolmen joukossa. 19 Hän oli arvossa pidetty niiden
kolmen joukossa ja oli heidän päämiehensä, mutta ei
hän vetänyt vertoja niille kolmelle. 20 Benaja, Joojadan
poika, joka oli urhoollisen ja suurista teoistaan kuuluisan
miehen poika, oli kotoisin Kabseelista. Hän surmasi ne
kaksi mooabilaista sankaria, ja hän laskeutui alas ja
tappoi lumituiskun aikana leijonan kaivoon. 21 Myöskin
surmasi hän egyptiläisen miehen, sen uhkean miehen.
Egyptiläisellä oli keihäs kädessä, mutta hän meni häntä
vastaan ainoastaan sauva kädessä. Ja hän tempasi
keihään egyptiläisen kädestä ja tappoi hänet hänen
omalla keihäällään. 22 Tällaisia teki Benaja, Joojadan
poika. Ja hän oli kuulu niiden kolmen urhon joukossa.
23 Hän oli arvossa pidetty niiden kolmenkymmenen
joukossa, mutta ei hän vetänyt vertoja niille kolmelle. Ja
Daavid asetti hänet henkivartiostonsa päälliköksi. 24
Niiden kolmenkymmenen joukossa oli Asael, Jooabin
veli; Elhanan, Doodon poika, Beetlehemistä; 25
harodilainen Samma; harodilainen Elika; 26 pleettiläinen
Heles; tekoalainen Iira, Ikkeksen poika; 27 anatotilainen
Abieser; huusalainen Mebunnai; 28 ahohilainen Salmon;
netofalainen Maharai; 29 netofalainen Heeleb, Baanan
poika; Ittai, Riibain poika, benjaminilaisten Gibeasta;

30 piratonilainen Benaja; Hiddai Nahale-Gaasista;
31 arabalainen Abi-Albon; barhumilainen Asmavet;
32 saalbonilainen Eljahba; Bene-Jaasen; Joonatan;
33 hararilainen Samma; ararilainen Ahiam, Sararin
poika; 34 Elifelet, Ahasbain poika, joka oli erään
maakatilaisen poika; giilolainen Eliam, Ahitofelin poika;
35 karmelilainen Hesrai; arabilainen Paarai; 36 Jigal,
Naatanin poika, Soobasta; gaadilainen Vaani; 37
ammonilainen Selek; beerotilainen Naharai, Jooabin,
Serujan pojan, aseenkantaja; 38 jeteriläinen Iira;
jeteriläinen Gaareb; 39 heettiläinen Uuria. Kaikkiaan
kolmekymmentä seitsemän.

24 Mutta Herran viha syttyi taas Israelia kohtaan, niin
että hän yllytti Daavidin heitä vastaan, sanoen:
"Mene ja laske Israel ja Juuda". 2 Niin kuningas
sanoi Jooabille, sotajoukon päällikölle, joka oli hänen
luonaan: "Kiertele kaikki Israelin sukukunnat Daanista
Beersebaan asti, ja pitäkää kansan katselmus, että
minä saisin tietää kansan lukumäärän". 3 Jooab vastasi
kuninkaalle: "Herra, sinun Jumalasi, lisätköön kansan,
olkoon se kuinka suuri tahansa, satakertaiseksi, ja
saakoon herrani, kuningas, nähdä sen omin silmin. Mutta
miksi herrani, kuningas, haluaa sellaista?" 4 Kuitenkin
kuninkaan sana velvoitti Jooabia ja sotapäällikköjä;
niin Jooab ja sotapäälliköt lähtivät kuninkaan luota
pitämään Israelin kansan katselmusta. 5 Ja he menivät
Jordanin yli ja leiriytyivät Aroeriin, oikealle puolelle
jokilaakson keskikohdalla olevaa kaupunkia, Gaadiin ja
Jaeseriin päin. 6 Sitten he tulivat Gileadiin ja Tahtim-
Hodsin maahan; sitten he tulivat Daan-Jaaniin ja sieltä
ympäri Siidoniin. 7 Sitten he tulivat Tyyron linnoitukseen
ja kaikkiin hivviläisten ja kanaanilaisten kaupunkeihin
ja menivät sieltä Juudan Etelämaahan Beersebaan
asti. 8 Ja kun he olivat kierrelleet koko maan, tulivat
he yhdeksän kuukauden ja kahdenkymmenen päivän
kuluttua takaisin Jerusalemiin. 9 Ja Jooab ilmoitti
kuninkaalle kansan lasketun lukumäärän: Israelissa oli
kahdeksansataa tuhatta sotakuntoista miekkamiestä, ja
Juudassa oli viisisataa tuhatta miestä. 10 Mutta Daavidin
omatunto soimasi häntä, sittenkuin hän oli laskenut
kansan, ja Daavid sanoi Herralle: "Minä olen tehnyt
suuren synnin tehdessäni tämän; mutta anna nyt, Herra,
anteeksi palvelijasi rikos, sillä minä olen menetellyt
ylen tyhmästi". 11 Ja kun Daavid aamulla nousi, oli
profeetta Gaadille, Daavidin näkijälle, tullut tämä Herran
sana: 12 "Mene ja puhu Daavidille: Näin sanoo Herra:
Kolme ehtoa minä asetan sinun eteesi; valitse yksi
niistä, niin minä teen sen sinulle". 13 Niin Gaad meni
Daavidin tykö, ilmoitti ja sanoi hänelle: "Tuleeko nälkä
seitsemäksi vuodeksi sinun maahasi, vai pakenetko sinä
kolme kuukautta vihollisiasi, jotka ajavat sinua takaa,
vai tuleeko rutto sinun maahasi kolmeksi päiväksi? Mieti
nyt ja katso, mitä minä vastaan hänelle, joka minut
lähetti." 14 Daavid vastasi Gaadille: "Minä olen suuressa
hädässä. Me tahdomme langeta Herran käsiin, sillä
hänen laupeutensa on suuri; ihmisten käsiin minä en
tahdo langeta." 15 Niin Herra antoi ruton tulla Israeliin,
aamusta alkaen määrättyyn aikaan asti; ja kansaa
kuoli Daanista Beersebaan asti seitsemänkymmentä
tuhatta miestä. 16 Mutta kun enkeli ojensi kätensä
Jerusalemia kohti tuhotaksensa sen, katui Herra sitä
pahaa ja sanoi enkelille, joka kansaa tuhosi: "Jo
riittää; laske kätesi alas". Ja Herran enkeli oli silloin
jebusilaisen Araunan puimatantereen luona. 17 Mutta
nähdessään enkelin surmaavan kansaa sanoi Daavid
Herralle: "Katso, minä olen tehnyt syntiä, minä olen
tehnyt väärin; mutta nämä minun lampaani, mitä he
ovat tehneet? Sattukoon sinun kätesi minuun ja minun
isäni perheeseen." 18 Ja Gaad tuli Daavidin tykö
samana päivänä ja sanoi hänelle: "Mene ja pystytä
Herralle alttari jebusilaisen Araunan puimatantereelle".
19 Niin Daavid meni, Gaadin sanan ja Herran käskyn
mukaan. 20 Mutta kun Arauna katsahti ulos ja näki
kuninkaan palvelijoineen tulevan luoksensa, meni
hän ulos ja kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan
eteen. 21 Ja Arauna sanoi: "Miksi herrani, kuningas,
tulee palvelijansa luo?" Daavid vastasi: "Ostamaan
sinulta puimatantereen, rakentaakseni Herralle alttarin,
että vitsaus taukoaisi kansasta". 22 Arauna sanoi
Daavidille: "Herrani, kuningas, ottakoon ja uhratkoon,
mitä hyväksi näkee. Katso, tässä on härät polttouhriksi
ja puimaäkeet sekä härkien valjaat haloiksi. 23 Tämän
kaiken, kuningas, Arauna antaa kuninkaalle." Ja Arauna
sanoi kuninkaalle: "Olkoon Herra, sinun Jumalasi, sinulle
suosiollinen". 24 Mutta kuningas sanoi Araunalle: "Ei
niin, vaan minä ostan ne sinulta täydestä hinnasta,
sillä minä en uhraa Herralleni, Jumalalleni, ilmaiseksi
saatuja polttouhreja". Niin Daavid osti puimatantereen ja
härät viidelläkymmenellä hopeasekelillä. 25 Ja Daavid
rakensi sinne alttarin Herralle ja uhrasi polttouhreja ja
yhteysuhreja. Niin Herra leppyi maalle, ja vitsaus taukosi
Israelista.

1 Kuninkaiden

1 Kun kuningas Daavid oli käynyt vanhaksi ja iäkkääksi,
ei hän enää voinut pysyä lämpimänä, vaikka
häntä peitettiin peitteillä. 2 Silloin hänen palvelijansa
sanoivat hänelle: "Etsittäköön herralleni, kuninkaalle,
tyttö, neitsyt, palvelemaan kuningasta ja olemaan
hänen hoitajattarenaan. Jos hän makaa sinun sylissäsi,
niin herrani, kuningas, pysyy lämpimänä." 3 Ja he
etsivät koko Israelin alueelta kaunista tyttöä ja löysivät
suunemilaisen Abisagin ja veivät hänet kuninkaan
tykö. 4 Hän oli hyvin kaunis tyttö ja tuli kuninkaan
hoitajattareksi ja palveli häntä. Mutta kuningas ei yhtynyt
häneen. 5 Mutta Adonia, Haggitin poika, korotti itsensä
ja sanoi: "Minä tahdon tulla kuninkaaksi". Ja hän hankki
itselleen sotavaunuja ja ratsumiehiä ja viisikymmentä
miestä, jotka juoksivat hänen edellään. 6 Hänen isänsä
ei koskaan elämässään ollut pahoittanut hänen mieltään
sanomalla: "Kuinka sinä noin teet?" Hän oli myöskin
hyvin kaunis mies; ja äiti oli synnyttänyt hänet Absalomin
jälkeen. 7 Hän neuvotteli Jooabin, Serujan pojan,
ja pappi Ebjatarin kanssa; ja he kannattivat Adonian
puoluetta. 8 Mutta pappi Saadok ja Benaja, Joojadan
poika, sekä profeetta Naatan, Siimei, Rei ja Daavidin
urhot eivät olleet Adonian puolella. 9 Ja Adonia teurasti
lampaita, raavaita ja juottovasikoita Soohelet-kiven
luona, joka on Roogelin lähteen ääressä. Ja hän kutsui
kaikki veljensä, kuninkaan pojat, ja kaikki Juudan miehet,
kuninkaan palvelijat; 10 mutta profeetta Naatanin,
Benajan, urhot ja veljensä Salomon hän jätti kutsumatta.
11 Silloin Naatan sanoi Batseballe, Salomon äidille,
näin: "Etkö ole kuullut, että Adonia, Haggitin poika,
on tullut kuninkaaksi, herramme Daavidin siitä mitään
tietämättä? 12 Niin tule nyt, minä annan sinulle neuvon,
että pelastat oman henkesi ja poikasi Salomon hengen.
13 Mene kuningas Daavidin tykö ja sano hänelle: Herrani,
kuningas, etkö sinä itse ole vannonut palvelijattarellesi
ja sanonut: Sinun poikasi Salomo on tuleva kuninkaaksi
minun jälkeeni; hän on istuva minun valtaistuimellani?
Miksi siis Adonia on tullut kuninkaaksi? 14 Ja katso,
sinun vielä puhutellessasi kuningasta siellä, tulen minä
sinun jälkeesi sisään ja vahvistan sinun sanasi." 15
Niin Batseba meni kuninkaan tykö makuuhuoneeseen.
Kuningas oli hyvin vanha; ja suunemilainen Abisag
palveli kuningasta. 16 Ja Batseba kumarsi ja osoitti
kuninkaalle kunnioitusta. Kuningas sanoi: "Mikä sinun
on?" 17 Hän vastasi hänelle: "Herrani, sinä olet itse
vannonut palvelijattarellesi Herran, Jumalasi, kautta:
'Sinun poikasi Salomo on tuleva kuninkaaksi minun
jälkeeni; hän on istuva minun valtaistuimellani'. 18
Mutta katso, nyt on Adonia tullut kuninkaaksi, ja sinä,
herrani, kuningas, et tiedä siitä mitään. 19 Hän on
teurastanut paljon härkiä, juottovasikoita ja lampaita
ja kutsunut kaikki kuninkaan pojat, pappi Ebjatarin
ja sotapäällikkö Jooabin; mutta palvelijasi Salomon
hän on jättänyt kutsumatta. 20 Sinua kohti, herrani,
kuningas, ovat nyt koko Israelin silmät tähdätyt, että
ilmoittaisit heille, kuka on istuva herrani, kuninkaan,
valtaistuimella hänen jälkeensä. 21 Muuten käy niin, että
kun herrani, kuningas, on mennyt lepoon isiensä tykö,
minua ja minun poikaani Salomoa pidetään rikollisina."
22 Ja katso, hänen vielä puhutellessaan kuningasta tuli
profeetta Naatan. 23 Ja kuninkaalle ilmoitettiin: "Katso,
profeetta Naatan on täällä". Ja tämä tuli kuninkaan eteen
ja kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen.
24 Ja Naatan sanoi: "Herrani, kuningas, sinäkö olet
sanonut: 'Adonia on tuleva kuninkaaksi minun jälkeeni;
hän on istuva minun valtaistuimellani'? 25 Sillä hän
on tänä päivänä mennyt ja teurastanut paljon härkiä,
juottovasikoita ja lampaita ja kutsunut kaikki kuninkaan
pojat, sotapäälliköt ja pappi Ebjatarin; ja katso, he syövät
ja juovat hänen edessään, ja he huutavat: 'Eläköön
kuningas Adonia!' 26 Mutta minut, sinun palvelijasi,
pappi Saadokin, Benajan, Joojadan pojan, ja sinun
palvelijasi Salomon hän on jättänyt kutsumatta. 27 Onko
tämä lähtenyt herrastani, kuninkaasta, sinun antamatta
palvelijasi tietää, kuka on istuva herrani, kuninkaan,
valtaistuimella hänen jälkeensä?" 28 Kuningas Daavid
vastasi ja sanoi: "Kutsukaa minun luokseni Batseba".
Kun hän tuli kuninkaan eteen ja seisoi kuninkaan edessä,
29 vannoi kuningas ja sanoi: "Niin totta kuin Herra elää,
joka on pelastanut minut kaikesta hädästä: 30 niinkuin
minä vannoin sinulle Herran, Israelin Jumalan, kautta ja
sanoin: 'Sinun poikasi Salomo on tuleva kuninkaaksi
minun jälkeeni, hän on istuva minun valtaistuimellani
minun sijassani', niin minä tänä päivänä teen". 31
Silloin Batseba kumartui kasvoillensa maahan ja osoitti
kuninkaalle kunnioitusta ja sanoi: "Herrani, kuningas
Daavid, eläköön iankaikkisesti!" 32 Ja kuningas Daavid
sanoi: "Kutsukaa minun luokseni pappi Saadok, profeetta
Naatan ja Benaja, Joojadan poika". Niin he tulivat
kuninkaan eteen. 33 Ja kuningas sanoi heille: "Ottakaa
mukaanne herranne palvelijat ja pankaa poikani Salomo
minun oman muulini selkään ja viekää hänet alas
Giihonille. 34 Siellä pappi Saadok ja profeetta Naatan
voidelkoot hänet Israelin kuninkaaksi. Ja puhaltakaa
pasunaan ja huutakaa: 'Eläköön kuningas Salomo!'
35 Seuratkaa sitten häntä tänne, että hän tulisi ja
istuisi minun valtaistuimelleni ja olisi kuninkaana minun
sijassani. Sillä hänet minä olen määrännyt Israelin ja
Juudan ruhtinaaksi." 36 Silloin Benaja, Joojadan poika,
vastasi kuninkaalle ja sanoi: "Amen! Niin sanokoon
Herra, minun herrani, kuninkaan, Jumala. 37 Niinkuin
Herra on ollut minun herrani, kuninkaan, kanssa,
niin olkoon hän Salomon kanssa ja tehköön hänen
valtaistuimensa vielä suuremmaksi kuin on herrani,

kuningas Daavidin, valtaistuin." **38** Niin pappi Saadok,
profeetta Naatan ja Benaja, Joojadan poika, sekä
kreetit ja pleetit menivät sinne. He panivat Salomon
kuningas Daavidin muulin selkään ja saattoivat hänet
Giihonille. **39** Ja pappi Saadok otti öljysarven majasta
ja voiteli Salomon. Ja he puhalsivat pasunaan, ja
kaikki kansa huusi: "Eläköön kuningas Salomo!" **40** Ja
kaikki kansa seurasi häntä, ja kansa soitti huiluilla ja
ratkesi niin suureen riemuun, että maa oli haljeta heidän
huudostansa. **41** Mutta Adonia ja kaikki kutsuvieraat,
jotka olivat hänen kanssaan, kuulivat sen, juuri kun
olivat lopettaneet syöntinsä. Ja kun Jooab kuuli pasunan
äänen, sanoi hän: "Mitä tuo huuto ja pauhu kaupungissa
tietää?" **42** Hänen vielä puhuessaan tuli Joonatan, pappi
Ebjatarin poika; ja Adonia sanoi: "Tule tänne, sillä sinä
olet kunnon mies ja tuot hyviä sanomia". **43** Joonatan
vastasi ja sanoi Adonialle: "Päinvastoin! Herramme,
kuningas Daavid, on tehnyt Salomon kuninkaaksi. **44**
Kuningas lähetti hänen kanssaan pappi Saadokin,
profeetta Naatanin ja Benajan, Joojadan pojan, sekä
kreetit ja pleetit, ja he panivat hänet kuninkaan muulin
selkään. **45** Ja pappi Saadok ja profeetta Naatan
voitelivat hänet Giihonilla kuninkaaksi, ja he tulivat
sieltä riemuiten, ja koko kaupunki joutui liikkeelle. Sitä
oli se huuto, jonka te kuulitte. **46** Onpa Salomo jo
istunut kuninkaan valtaistuimellekin, **47** ja kuninkaan
palvelijat ovat tulleet onnittelemaan meidän herraamme,
kuningas Daavidia, ja sanoneet: 'Antakoon sinun
Jumalasi Salomon nimen tulla vielä mainehikkaammaksi
kuin sinun nimesi ja tehköön hänen valtaistuimensa vielä
suuremmaksi kuin on sinun valtaistuimesi'. Ja kuningas
on rukoillut vuoteessansa. **48** Ja vielä on kuningas
puhunut näin: 'Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka
tänä päivänä on asettanut jälkeläisen istumaan minun
valtaistuimellani, niin että minä olen sen omin silmin
nähnyt'." **49** Silloin kaikki Adonian kutsuvieraat joutuivat
kauhun valtaan ja nousivat ja menivät kukin tiehensä.
50 Mutta Adonia pelkäsi Salomoa, nousi, meni ja tarttui
alttarin sarviin. **51** Ja Salomolle ilmoitettiin: "Katso,
Adonia on peläten kuningas Salomoa tarttunut alttarin
sarviin ja sanonut: 'Kuningas Salomo vannokoon minulle
tänä päivänä, ettei hän miekalla surmaa palvelijaansa'".
52 Silloin Salomo sanoi: "Jos hän osoittautuu kunnon
mieheksi, ei hiuskarvakaan hänen päästään ole putoava
maahan; mutta jos hänessä huomataan jotakin pahaa,
on hänen kuoltava". **53** Ja kuningas Salomo lähetti
tuomaan hänet pois alttarilta; niin hän tuli ja kumarsi
kuningas Salomoa. Ja Salomo sanoi hänelle: "Mene
kotiisi".

2 Kun lähestyi aika, jolloin Daavidin oli kuoltava, käski
hän poikaansa Salomoa sanoen: **2** "Minä menen
kaiken maailman tietä; ole luja ja ole mies. **3** Ja noudata
Herran, Jumalasi, määräyksiä, niin että vaellat hänen
teitänsä ja noudatat hänen säädöksiänsä, käskyjänsä,
oikeuksiansa ja todistuksiansa, niinkuin on kirjoitettuna
Mooseksen laissa, että menestyisit kaikessa, mitä teet,
ja kaikkialla, minne käännyt; **4** että Herra täyttäisi
tämän sanansa, jonka hän minusta puhui: 'Jos sinun
poikasi pitävät vaarin teistänsä, niin että vaeltavat minun
edessäni uskollisesti, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta
sielustansa, niin on mies sinun suvustasi aina oleva
Israelin valtaistuimella'. **5** Sinä tiedät myöskin, mitä
Jooab, Serujan poika, on tehnyt minulle-tiedät, mitä hän
teki kahdelle Israelin sotapäällikölle, Abnerille, Neerin
pojalle, ja Amasalle, Jeterin pojalle: kuinka hän tappoi
heidät, vuodattaen sotaverta rauhan aikana ja tahraten
sotaverellä vyönsä, joka hänellä oli vyötäisillään, ja
kenkänsä, jotka hänellä oli jalassaan. **6** Niin tee
nyt viisautesi mukaan äläkä anna hänen harmaiden
hapsiensa rauhassa mennä alas tuonelaan. **(Sheol h7585)**
7 Mutta gileadilaisen Barsillain pojille osoita laupeutta,
niin että he pääsevät niiden joukkoon, jotka syövät sinun
pöydästäsi, sillä hekin tulivat minun avukseni, kun minä
pakenin sinun veljeäsi Absalomia. **8** Ja katso, vielä on
sinun luonasi Siimei, Geeran poika, benjaminilainen
Bahurimista, joka hirveillä kirouksilla kiroili minua, kun
minä menin Mahanaimiin. Kun hän tuli minua vastaan
alas Jordanille, vannoin minä hänelle Herran kautta ja
sanoin: 'Minä en surmaa sinua miekalla'. **9** Mutta älä sinä
jätä häntä rankaisematta, sillä sinä olet viisas mies ja
tiedät, mitä sinun on hänelle tehtävä, saattaaksesi hänen
harmaat hapsensa verisinä alas tuonelaan." **(Sheol h7585)**
10 Sitten Daavid meni lepoon isiensä tykö, ja hänet
haudattiin Daavidin kaupunkiin. **11** Ja aika, jonka Daavid
hallitsi Israelia, oli neljäkymmentä vuotta: Hebronissa
hän hallitsi seitsemän vuotta, ja Jerusalemissa hän
hallitsi kolmekymmentä kolme vuotta. **12** Ja Salomo istui
isänsä Daavidin valtaistuimelle, ja hänen kuninkuutensa
tuli hyvin vahvaksi. **13** Mutta Adonia, Haggitin poika, tuli
Batseban, Salomon äidin, luo. Tämä sanoi: "Rauhaako
sinun tulosi tietää?" Hän vastasi: "Rauhaa". **14** Sitten
hän sanoi: "Minulla on asiaa sinulle". Batseba sanoi:
"Puhu". **15** Silloin hän sanoi: "Sinä tiedät, että kuninkuus
oli minun, ja että koko Israel oli kääntänyt katseensa
minuun, että minusta tulisi kuningas. Mutta sitten
kuninkuus meni minulta pois ja joutui minun veljelleni,
sillä Herralta se hänelle tuli. **16** Yhtä minä nyt sinulta
pyydän; älä sitä minulta kiellä." Hän sanoi hänelle:
"Puhu". **17** Hän sanoi: "Puhu kuningas Salomolle-
sillä sinulta hän ei sitä kiellä-että hän antaisi minulle
suunemilaisen Abisagin vaimoksi". **18** Batseba vastasi:
"Hyvä. Minä puhun kuninkaalle sinun puolestasi." **19**
Silloin Batseba meni kuningas Salomon tykö puhumaan
hänelle Adonian puolesta. Niin kuningas nousi ja meni
häntä vastaan ja kumarsi häntä ja istui valtaistuimelleen.
Ja myös kuninkaan äidille asetettiin istuin, ja hän

istui hänen oikealle puolellensa. 20 Sitten hän sanoi:
"Minulla on sinulle pieni pyyntö, älä sitä minulta kiellä".
Kuningas sanoi hänelle: "Pyydä, äiti, minä en sinulta
kiellä". 21 Silloin hän sanoi: "Annettakoon suunemilainen
Abisag sinun veljellesi Adonialle vaimoksi". 22 Mutta
kuningas Salomo vastasi ja sanoi äidillensä: "Miksi
pyydät vain suunemilaista Abisagia Adonialle? Pyydä
myös kuninkuutta hänelle-hänhän on minun vanhin
veljeni-hänelle ja pappi Ebjatarille ja Jooabille, Serujan
pojalle." 23 Ja kuningas Salomo vannoi Herran kautta,
sanoen: "Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta,
jollei Adonia saa hengellään maksaa sitä, että on
puhunut näin. 24 Ja nyt, niin totta kuin Herra elää,
joka on minut vahvistanut ja on asettanut minut isäni
Daavidin valtaistuimelle ja joka lupauksensa mukaan
on perustanut minun sukuni: Adonia on tänä päivänä
kuolemalla rangaistava." 25 Ja kuningas Salomo lähetti
Benajan, Joojadan pojan, lyömään hänet kuoliaaksi; ja
hän kuoli. 26 Ja pappi Ebjatarille kuningas sanoi: "Mene
maatilallesi Anatotiin, sillä sinä olet kuoleman oma. En
minä sinua nyt surmaa, koska sinä olet kantanut Herran
Jumalan arkkia minun isäni Daavidin edessä ja koska
olet kärsinyt kaikkea, mitä isäni on kärsinyt." 27 Niin
Salomo karkoitti Ebjatarin olemasta Herran pappina
ja täytti sen sanan, minkä Herra oli Siilossa puhunut
Eelin suvusta. 28 Ja kun sanoma tästä tuli Jooabille-sillä
Jooab oli liittynyt Adoniaan, vaikka hän ei ollut liittynyt
Absalomiin-pakeni Jooab Herran majaan ja tarttui alttarin
sarviin. 29 Mutta kun kuningas Salomolle ilmoitettiin:
"Jooab on paennut Herran majaan ja on alttarin ääressä",
lähetti Salomo Benajan, Joojadan pojan, sanoen: "Mene
ja lyö hänet kuoliaaksi". 30 Benaja meni Herran majaan
ja sanoi hänelle: "Näin käskee kuningas: 'Tule ulos'".
Mutta hän vastasi: "En, tässä minä kuolen". Silloin
Benaja palasi kertomaan sitä kuninkaalle ja sanoi:
"Näin Jooab puhui, ja näin hän vastasi minulle". 31
Kuningas sanoi hänelle: "Tee, niinkuin hän on puhunut,
lyö hänet kuoliaaksi ja hautaa hänet, että poistaisit
minusta ja minun isäni perheestä sen viattoman veren,
jonka Jooab on vuodattanut. 32 Ja Herra antakoon
hänen verensä tulla hänen oman päänsä päälle, koska
hän löi kuoliaaksi kaksi miestä, jotka olivat häntä
hurskaammat ja paremmat, ja tappoi heidät miekalla,
minun isäni Daavidin siitä mitään tietämättä: Abnerin,
Neerin pojan, Israelin sotapäällikön, ja Amasan, Jeterin
pojan, Juudan sotapäällikön. 33 Heidän verensä tulkoon
Jooabin pään päälle ja hänen jälkeläistensä pään päälle,
iankaikkisesti. Mutta Daavidilla ja hänen jälkeläisillään,
hänen suvullansa ja hänen valtaistuimellansa olkoon
rauha Herralta iankaikkisesti." 34 Niin Benaja, Joojadan
poika, meni ja löi hänet kuoliaaksi; ja hänet haudattiin
omaan taloonsa erämaahan. 35 Ja kuningas asetti
Benajan, Joojadan pojan, hänen sijaansa sotaväen
päälliköksi; ja pappi Saadokin kuningas asetti Ebjatarin
sijalle. 36 Sen jälkeen kuningas lähetti kutsumaan Siimein
ja sanoi hänelle: "Rakenna itsellesi talo Jerusalemiin ja
asu siellä, menemättä sieltä sinne tai tänne. 37 Sillä jona
päivänä sinä lähdet sieltä ja menet Kidronin laakson
poikki, sinä päivänä on sinun, tiedä se, kuolemalla
kuoltava; sinun veresi on tuleva oman pääsi päälle." 38
Siimei sanoi kuninkaalle: "Hyvä on; niinkuin herrani,
kuningas, on puhunut, niin on sinun palvelijasi tekevä".
Ja Siimei asui Jerusalemissa kauan aikaa. 39 Mutta
kolmen vuoden kuluttua tapahtui, että Siimeiltä karkasi
kaksi palvelijaa Aakiin, Maakan pojan, Gatin kuninkaan,
luo. Ja Siimeille ilmoitettiin: "Katso, sinun palvelijasi
ovat Gatissa". 40 Niin Siimei nousi ja satuloi aasinsa ja
lähti Aakiin luo Gatiin etsimään palvelijoitaan; ja Siimei
meni ja toi palvelijansa Gatista. 41 Ja kun Salomolle
ilmoitettiin, että Siimei oli mennyt Jerusalemista Gatiin
ja palannut takaisin, 42 lähetti kuningas kutsumaan
Siimein ja sanoi hänelle: "Enkö minä ole vannottanut
sinua Herran kautta ja varoittanut sinua sanoen: 'Jona
päivänä sinä lähdet ja menet sinne tai tänne, sinä
päivänä on sinun, tiedä se, kuolemalla kuoltava'? Ja
sinä sanoit minulle: 'Hyvä on; minä olen kuullut'. 43 Miksi
et ole pitänyt Herran valaa etkä sitä käskyä, jonka minä
sinulle annoin?" 44 Ja kuningas sanoi vielä Siimeille:
"Sinä tiedät, tunnossasi tiedät, kaiken pahan, minkä olet
tehnyt minun isälleni Daavidille; Herra kääntää tekemäsi
pahan omaan päähäsi. 45 Mutta kuningas Salomo
on oleva siunattu, ja Daavidin valtaistuin on oleva iäti
vahva Herran edessä." 46 Ja kuningas käski Benajaa,
Joojadan poikaa; niin tämä meni ja löi hänet kuoliaaksi,
ja hän kuoli. Niin kuninkuus vahvistui Salomon käsissä.

3 Ja Salomo tuli faraon, Egyptin kuninkaan, vävyksi:
hän otti faraon tyttären vaimokseen. Ja hän vei hänet
Daavidin kaupunkiin, kunnes oli saanut rakennetuksi
oman linnansa, Herran temppelin ja Jerusalemin
ympärysmuurin. 2 Mutta kansa uhrasi uhrikukkuloilla,
koska niihin aikoihin ei vielä oltu rakennettu temppeliä
Herran nimelle. 3 Ja Salomo rakasti Herraa ja vaelsi
isänsä Daavidin käskyjen mukaan; kuitenkin hän uhrasi ja
suitsutti uhrikukkuloilla. 4 Niin kuningas meni Gibeoniin,
uhraamaan siellä, sillä se oli suurin uhrikukkula. Tuhat
polttouhria Salomo uhrasi sillä alttarilla. 5 Gibeonissa
Herra ilmestyi Salomolle yöllä unessa, ja Jumala sanoi:
"Ano, mitä tahdot, että minä sinulle antaisin". 6 Salomo
vastasi: "Sinä olet tehnyt suuren laupeuden palvelijallesi,
minun isälleni Daavidille, koska hän vaelsi sinun edessäsi
totuudessa ja vanhurskaudessa sekä vilpittömällä
sydämellä sinua kohtaan. Ja sinä olet säilyttänyt hänelle
tämän suuren laupeuden ja antanut hänelle pojan, joka
istuu hänen valtaistuimellansa, niinkuin on laita tänä
päivänä. 7 Ja nyt, Herra, minun Jumalani, sinä olet tehnyt
palvelijasi kuninkaaksi minun isäni Daavidin sijaan;

mutta minä olen kuin pieni poikanen: en osaa lähteä
enkä tulla. 8 Ja palvelijasi on keskellä sinun kansaasi,
jonka olet valinnut, niin monilukuista kansaa, että sitä ei
voi laskea eikä lukea sen paljouden tähden. 9 Anna
sentähden palvelijallesi kuuliainen sydän tuomitakseni
sinun kansaasi ja erottaakseni hyvän pahasta; sillä kuka
voi muuten tätä sinun suurta kansaasi tuomita?" 10
Herralle oli otollista, että Salomo tätä anoi. 11 Ja Jumala
sanoi hänelle: "Koska sinä anoit tätä etkä anonut itsellesi
pitkää ikää, et rikkautta etkä vihamiestesi henkeä,
vaan anoit itsellesi ymmärrystä kuullaksesi, mikä oikein
on, 12 niin katso, minä teen, niinkuin sanot: katso,
minä annan sinulle viisaan ja ymmärtäväisen sydämen,
niin ettei sinun vertaistasi ole ollut ennen sinua eikä
tule sinun jälkeesi. 13 Ja lisäksi minä annan sinulle,
mitä et anonutkaan: sekä rikkautta että kunniaa, niin
ettei koko elinaikanasi ole kuningasten joukossa oleva
sinun vertaistasi. 14 Ja jos sinä vaellat minun teitäni,
noudattaen minun säädöksiäni ja käskyjäni, niinkuin
sinun isäsi Daavid vaelsi, niin minä suon sinulle pitkän
iän." 15 Siihen Salomo heräsi; ja katso, se oli unta. Ja
kun hän tuli Jerusalemiin, astui hän Herran liitonarkin
eteen, uhrasi polttouhreja ja toimitti yhteysuhrin ja laittoi
pidot kaikille palvelijoillensa. 16 Siihen aikaan tuli kaksi
porttoa kuninkaan luo, ja he astuivat hänen eteensä. 17
Ja toinen nainen sanoi: "Oi herrani, minä ja tämä nainen
asumme samassa huoneessa. Ja minä synnytin hänen
luonansa siinä huoneessa. 18 Ja kolmantena päivänä
sen jälkeen, kun minä olin synnyttänyt, synnytti myös
tämä nainen. Me olimme yhdessä, eikä ketään vierasta
ollut meidän kanssamme huoneessa; ainoastaan me
kahden olimme huoneessa. 19 Mutta tämän naisen
poika kuoli yöllä, sillä hän oli maannut sen. 20 Niin
hän nousi keskellä yötä ja otti minun poikani vierestäni
palvelijattaresi nukkuessa ja pani sen povellensa, mutta
oman kuolleen poikansa hän pani minun povelleni. 21
Kun minä aamulla nousin imettämään poikaani, niin
katso, se oli kuollut. Mutta kun minä tarkastin sitä
aamulla, niin katso, se ei ollutkaan minun poikani, jonka
minä olin synnyttänyt." 22 Niin toinen nainen sanoi: "Ei
ole niin; vaan tuo elossa oleva on minun poikani, ja
tämä kuollut on sinun poikasi". Mutta edellinen vastasi:
"Ei ole niin; tuo kuollut on sinun poikasi, ja tämä elossa
oleva on minun poikani". Näin he riitelivät kuninkaan
edessä. 23 Niin kuningas sanoi: "Toinen sanoo: 'Elossa
oleva on minun poikani, ja kuollut on sinun poikasi'. Ja
toinen sanoo: 'Ei ole niin; vaan kuollut on sinun poikasi,
ja elossa oleva on minun poikani'." 24 Sitten kuningas
sanoi: "Antakaa minulle miekka". Ja kuninkaan eteen
tuotiin miekka. 25 Ja kuningas sanoi: "Viiltäkää elossa
oleva lapsi kahtia, ja antakaa toinen puoli toiselle ja
toinen puoli toiselle". 26 Mutta silloin sanoi kuninkaalle
se nainen, jonka oma elossa oleva poika oli, sillä hänen
sydämensä tuli liikutetuksi hänen poikansa tähden-hän
sanoi: "Oi herrani, antakaa tuolle elossa oleva lapsi;
älkää surmatko sitä". Mutta toinen sanoi: "Ei minulle
eikä sinulle; viiltäkää!" 27 Niin kuningas vastasi ja
sanoi: "Antakaa tälle elossa oleva lapsi; älkää surmatko
sitä. Hän on sen äiti." 28 Ja koko Israel kuuli tästä
tuomiosta, jonka kuningas oli antanut, ja he pelkäsivät
kuningasta; sillä he näkivät, että hänessä oli Jumalan
viisaus oikeuden jakamiseen.

4 Kuningas Salomo oli koko Israelin kuningas. 2
Ja nämä olivat hänen ylimmät virkamiehensä:
Asarja, Saadokin poika, oli ylipappina; 3 Elihoref ja
Ahia, Siisan pojat, olivat kirjureina; Joosafat, Ahiludin
poika, oli kanslerina; 4 Benaja, Joojadan poika,
oli sotaväen ylipäällikkönä; Saadok ja Ebjatar olivat
pappeina. 5 Asarja, Naatanin poika, oli ylimaaherrana;
Saabud, Naatanin poika, pappi, oli kuninkaan ystävänä.
6 Ahisar oli linnanpäällikkönä; Adoniram, Abdan
poika, oli verotöiden valvojana. 7 Ja Salomolla oli
kaksitoista maaherraa, yli koko Israelin, joiden oli
hankittava kuninkaan ja hänen hovinsa elintarpeet;
yhtenä kuukautena vuodessa oli kunkin hankittava
elintarpeet. 8 Nämä olivat heidän nimensä: Huurin
poika Efraimin vuoristossa; 9 Dekerin poika Maakaassa,
Saalbimissa, Beet-Semeksessä, Eelonissa ja Beet-
Haananissa; 10 Hesedin poika Arubbotissa; hänellä
oli Sooko ja koko Heeferin maa; 11 Abinadabin poika
koko Doorin kukkula-alueella; hänellä oli vaimona
Taafat, Salomon tytär; 12 Baana, Ahiludin poika,
Taanakissa ja Megiddossa ja koko Beet-Seanissa, joka
on Saaretanin sivulla Jisreelin alapuolella, Beet-Seanista
aina Aabel-Meholaan, tuolle puolelle Jokmeamin; 13
Geberin poika Gileadin Raamotissa; hänellä oli Jaairin,
Manassen pojan, leirikylät, jotka ovat Gileadissa;
hänellä oli siis Argobin seutu, joka on Baasanissa,
kuusikymmentä suurta, muureilla ja vaskisalvoilla
varustettua kaupunkia; 14 Ahinadab, Iddon poika,
Mahanaimissa; 15 Ahimaas Naftalissa; hänkin oli
ottanut vaimokseen Salomon tyttären, Baasematin; 16
Baana, Huusain poika, Asserissa ja Bealotissa; 17
Joosafat, Paaruahin poika, Isaskarissa; 18 Siimei, Eelan
poika, Benjaminissa; 19 Geber, Uurin poika, Gileadin
maassa, Siihonin, amorilaisten kuninkaan, ja Oogin,
Baasanin kuninkaan, maassa; sillä siinä maassa oli
yksi maaherra. 20 Juudaa ja Israelia oli paljon, niin
paljon kuin hiekkaa meren rannalla; he söivät ja joivat ja
olivat iloisia. 21 Ja Salomo hallitsi kaikkia valtakuntia
Eufrat-virrasta aina filistealaisten maahan ja Egyptin
rajaan asti. He toivat lahjoja ja palvelivat Salomoa,
niin kauan kuin hän eli. 22 Ja Salomon jokapäiväinen
muona oli: kolmekymmentä koor-mittaa lestyjä jauhoja
ja kuusikymmentä koor-mittaa muita jauhoja, 23
kymmenen syöttöraavasta, kaksikymmentä laitumella

käyvää raavasta ja sata lammasta; näitten lisäksi
peuroja, gaselleja, metsäkauriita ja syötettyjä hanhia.
24 Sillä hän vallitsi kaikkea Eufrat-virran senpuoleista
maata, Tifsahista aina Gassaan saakka, kaikkia Eufrat-
virran senpuoleisia kuninkaita; ja hänellä oli rauha joka
puolelta yltympäri, 25 niin että Juuda ja Israel asuivat
turvallisesti, itsekukin viinipuunsa ja viikunapuunsa alla,
Daanista Beersebaan asti, niin kauan kuin Salomo eli. 26
Ja Salomolla oli neljäkymmentä tuhatta hevosvaljakkoa
vaunujaan varten ja kaksitoista tuhatta ratsuhevosta. 27
Ja maaherrat hankkivat, kukin kuukautenaan, elintarpeet
kuningas Salomolle ja kaikille, joilla oli pääsy kuningas
Salomon pöytään, antamatta minkään puuttua. 28
Myöskin ohrat ja oljet hevosille ja juoksijoille he toivat,
kukin vuorollaan, siihen paikkaan, missä hän oleskeli.
29 Ja Jumala antoi Salomolle viisautta ja ymmärrystä
ylen runsaasti ja älyä niin laajalti, kuin on hiekkaa meren
rannalla, 30 niin että Salomon viisaus oli suurempi
kuin kaikkien Idän miesten ja kaikkien egyptiläisten
viisaus. 31 Hän oli viisaampi kaikkia ihmisiä, viisaampi
kuin esrahilainen Eetan ja Heeman, Kalkol ja Darda,
Maaholin pojat; ja hänen nimensä tuli kuuluksi kaikkien
ympärillä olevien kansojen keskuudessa. 32 Ja Salomo
sepitti kolmetuhatta sananlaskua, ja hänen laulujansa
oli tuhatviisi. 33 Hän puhui puista, Libanonin setripuusta
alkaen isoppiin asti, joka kasvaa seinän vieressä. Hän
puhui myös karjaeläimistä, linnuista, matelijoista ja
kaloista. 34 Ja Salomon viisautta tultiin kuulemaan
kaikista kansoista, kaikkien maan kuninkaiden luota,
jotka olivat kuulleet hänen viisaudestansa.

5 Hiiram, Tyyron kuningas, lähetti palvelijoitansa
Salomon luo, kuultuaan, että hänet oli voideltu
kuninkaaksi isänsä sijaan; sillä Hiiram oli aina ollut
Daavidin likeinen ystävä. 2 Ja Salomo lähetti Hiiramille
tämän sanan: 3 "Sinä tiedät, ettei minun isäni Daavid
voinut rakentaa temppeliä Herran, Jumalansa, nimelle
niiden sotien tähden, joilla häntä joka puolelta ahdistettiin,
kunnes Herra oli laskenut viholliset hänen jalkojensa
alle. 4 Mutta nyt Herra, minun Jumalani, on suonut
minun päästä rauhaan joka taholla; ei ole vastustajaa
eikä vaaran uhkaa. 5 Sentähden minä aion rakentaa
temppelin Herran, Jumalani, nimelle, niinkuin Herra
puhui minun isälleni Daavidille, sanoen: 'Sinun poikasi,
jonka minä asetan valtaistuimellesi sinun sijaasi, on
rakentava minun nimelleni temppelin'. 6 Niin käske
nyt hakata minulle setripuita Libanonilta. Ja minun
palvelijani olkoot sinun palvelijaisi kanssa. Ja minä
annan sinulle palvelijaisi palkan, aivan niinkuin sinä
määräät. Sillä sinä tiedät, ettei meillä ole ketään,
joka osaisi niin hakata puita kuin siidonilaiset." 7 Kun
Hiiram kuuli Salomon sanat, tuli hän hyvin iloiseksi
ja sanoi: "Kiitetty olkoon tänä päivänä Herra, joka on
antanut Daavidille viisaan pojan hallitsemaan tuota
monilukuista kansaa". 8 Ja Hiiram lähetti Salomolle
tämän sanan: "Minä olen kuullut sanan, jonka sinä
minulle lähetit. Minä olen täyttävä kaikessa sinun
toivomuksesi, mitä tulee setripuihin ja kypressipuihin. 9
Minun palvelijani vetäköötä ne Libanonilta alas mereen,
ja minä panetan ne meressä lauttoihin kuljetettaviksi
paikkaan, minkä sinä minulle määräät, ja hajotan ne
siellä; sinä saat noutaa ne sieltä. Mutta täytä sinä minun
toivomukseni ja anna minun hovilleni muonaa." 10
Niin Hiiram antoi Salomolle setripuita ja kypressipuita
niin paljon, kuin tämä toivoi. 11 Mutta Salomo antoi
Hiiramille kaksikymmentä tuhatta koor-mittaa nisuja,
ravinnoksi hänen hovillensa, ja kaksikymmentä koor-
mittaa survomalla saatua öljyä. Tämän Salomo antoi
Hiiramille joka vuosi. 12 Ja Herra oli antanut Salomolle
viisautta, niinkuin hän oli hänelle luvannut. Ja rauha
vallitsi Hiiramin ja Salomon välillä, ja he tekivät liiton
keskenänsä. 13 Ja kuningas Salomo otti verotyöläisiä
koko Israelista, ja verotyöläisiä oli kolmekymmentä
tuhatta miestä. 14 Nämä hän lähetti Libanonille
vuorotellen, kymmenentuhatta kunakin kuukautena,
niin että he olivat yhden kuukauden Libanonilla ja
kaksi kuukautta kotonansa; ja Adoniram oli verotöiden
valvojana. 15 Ja Salomolla oli seitsemänkymmentä
tuhatta taakankantajaa ja kahdeksankymmentä tuhatta
kivenhakkaajaa vuoristossa; 16 sen lisäksi Salomon
maaherrojen virkamiehiä, jotka valvoivat töitä,
kolmetuhatta kolmesataa miestä, vallitsemassa väkeä,
joka teki työtä. 17 Ja kuningas käski louhia suuria kiviä,
kallisarvoisia kiviä, laskeakseen temppelin perustuksen
hakatuista kivistä. 18 Niin Salomon ja Hiiramin rakentajat
ja gebalilaiset hakkasivat niitä ja valmistivat puut ja kivet
temppelin rakentamiseksi.

6 Neljäntenäsadantena kahdeksantenakymmenentenä
vuotena siitä, kun israelilaiset olivat lähteneet Egyptin
maasta, neljäntenä vuotena siitä, kun Salomo oli
tullut Israelin kuninkaaksi, alkoi hän siiv-kuussa, joka
on toinen kuukausi, rakentaa temppeliä Herralle. 2
Temppeli, jonka kuningas Salomo Herralle rakensi,
oli kuuttakymmentä kyynärää pitkä, kahtakymmentä
kyynärää leveä ja kolmeakymmentä kyynärää korkea. 3
Temppelisalin eteinen, joka oli temppelin itäpäässä, oli
kahtakymmentä kyynärää pitkä, ja sen leveys, temppelin
itäiseen suuntaan, oli kymmenen kyynärää. 4 Ja hän
teki temppeliin sisäänpäin avartuvat ikkuna-aukot. 5 Ja
hän rakensi temppelin seinään kiinni kylkirakennuksen,
ympäri temppelin seinien, sekä temppelisalin että
kaikkeinpyhimmän ympäri, ja teki siihen sivukammioita
yltympäri. 6 Kylkirakennuksen alin kerros oli viittä
kyynärää leveä, keskimmäinen kuutta kyynärää leveä
ja kolmas seitsemää kyynärää leveä; sillä hän teki
temppelin ulkomuurin ympärinsä penkerellisen, ettei
vuoliaisia tarvinnut upottaa temppelin seiniin. 7 Ja kun

temppeli rakennettiin, tehtiin se kivistä, jotka tulivat
valmiina louhimosta, niin ettei kuulunut vasaran, ei
minkään rauta-aseen kalketta temppeliä rakennettaessa.
8 Alimman kerroksen ovi oli temppelin eteläsivussa;
portaita myöten noustiin keskimmäiseen kerrokseen
ja keskimmäisestä kolmanteen. 9 Rakennettuaan
temppelin valmiiksi hän laudoitti sen sisältä setripuisilla
parruilla ja laudoilla. 10 Ja hän rakensi kauttaaltaan
kiinni temppeliin kylkirakennuksen, jonka kerrokset olivat
viiden kyynärän korkuiset ja joka oli kiinnitetty temppeliin
setripalkeilla. 11 Ja Salomolle tuli tämä Herran sana: 12
"Tälle temppelille, jota sinä rakennat, on käyvä näin:
jos sinä vaellat minun säädöksieni mukaan ja noudatat
minun oikeuksiani, otat vaarin kaikista minun käskyistäni
ja vaellat niiden mukaan, niin minä täytän sinulle
sanani, jonka olen puhunut sinun isällesi Daavidille:
13 minä asun israelilaisten keskellä enkä hylkää
kansaani Israelia". 14 Niin Salomo rakensi temppelin
valmiiksi. 15 Hän laudoitti temppelin seinät sisäpuolelta
setrilaudoilla; temppelin lattiasta kattopalkkeihin asti
hän päällysti sen puulla sisäpuolelta. Temppelin
lattian hän päällysti kypressilaudoilla. 16 Ja temppelin
peräosan, kaksikymmentä kyynärää, hän laudoitti erilleen
setrilaudoilla lattiasta kattopalkkeihin asti; niin hän
rakensi siihen sisälle kuorin, kaikkeinpyhimmän. 17 Ja
temppeli, se on temppelisali kaikkeinpyhimmän edessä,
oli neljääkymmentä kyynärää pitkä. 18 Ja temppeli
oli sisäpuolelta setripuuta, koristettu metsäkurpitsi-
ja kukkakiehkura-leikkauksilla; kaikki oli setripuuta,
kiveä ei näkynyt. 19 Temppelin sisään hän laittoi
kaikkeinpyhimmän, pannakseen sinne Herran liitonarkin.
20 Kaikkeinpyhin oli kahtakymmentä kyynärää pitkä,
kahtakymmentä kyynärää leveä ja kahtakymmentä
kyynärää korkea; ja hän päällysti sen sisältä puhtaalla
kullalla, ja hän teki alttarin setripuusta. 21 Ja Salomo
päällysti temppelin sisäpuolelta puhtaalla kullalla. Ja
hän sulki kultavitjoilla kaikkeinpyhimmän, jonka oli
päällystänyt kullalla. 22 Koko temppelin hän päällysti
sisältä kullalla, koko temppelin yltyleensä. Myöskin koko
sen alttarin, joka oli kaikkeinpyhimmän edessä, hän
päällysti kullalla. 23 Ja hän teki kaikkeinpyhimpään kaksi
kerubia öljypuusta, kymmenen kyynärän korkuista; 24 ja
kerubin toinen siipi oli viisikyynäräinen, ja kerubin toinen
siipi oli myöskin viisikyynäräinen, niin että oli kymmenen
kyynärää toisen siiven kärjestä toisen kärkeen. 25 Toinen
kerubi oli myöskin kymmenkyynäräinen. Molemmat
kerubit olivat yhtä suuret ja yhdenmuotoiset: 26 toinen
kerubi oli kymmentä kyynärää korkea ja samoin myöskin
toinen kerubi. 27 Ja hän pani kerubit temppelin
sisimpään osaan, ja kerubit levittivät siipensä niin,
että toisen siipi kosketti toista seinää ja toisen kerubin
siipi kosketti toista seinää; ja temppelin keskikohdalla
koskettivat niiden toiset siivet toisiaan. 28 Ja hän
päällysti kerubit kullalla. 29 Ja kaikkiin temppelin seiniin
yltympäri hän leikkautti veistoksia, kerubeja, palmuja
ja kukkakiehkuroita sekä perä-että etuosaan. 30 Ja
temppelin lattian hän päällysti kullalla, sekä perä-että
etuosan lattian. 31 Ja kaikkeinpyhimmän oviaukkoon
hän teki ovet öljypuusta; kamana ja pielet muodostivat
viisikulmion. 32 Ja molempiin öljypuusta tehtyihin oviin
hän leikkautti kerubeja, palmuja ja kukkakiehkuroita,
ja päällysti ne kullalla; hän levitti kultaa kerubien ja
palmujen päälle. 33 Niin hän teki myös temppelisalin
oviaukkoon öljypuusta pielet, nelikulmion muotoiset, 34
ja kypressipuusta kaksi ovea; toisen oven molemmat
laudat olivat kääntyviä, ja toisen oven molemmat
laudat olivat kääntyviä. 35 Ja hän leikkautti niihin
kerubeja, palmuja ja kukkakiehkuroita ja päällysti ne
kullalla, joka levitettiin veistosten päälle. 36 Sitten
hän rakensi sisemmän esipihan muurin, jossa oli aina
rinnakkain kolme kivikertaa hakattuja kiviä ja yksi
hirsikerta veistettyjä setrihirsiä. 37 Neljäntenä vuotena,
siiv-kuussa, laskettiin Herran temppelin perustus. 38
Ja yhdentenätoista vuotena, buul-kuussa, joka on
kahdeksas kuukausi, temppeli oli kokonaan ja kaikkineen
valmis. Hän rakensi sitä seitsemän vuotta.

7 Mutta omaa linnaansa Salomo rakensi kolmetoista
vuotta ja sai niin koko linnansa valmiiksi. 2 Hän
rakensi Libanoninmetsä-talon, sataa kyynärää pitkän,
viittäkymmentä kyynärää leveän ja kolmeakymmentä
kyynärää korkean, kolmen setripylväsrivin varaan, ja
pylväiden päällä oli veistetyt setriansaat. 3 Ja siinä
oli setripuukatto sivukammioiden päällä, jotka olivat
pylväiden varassa; pylväitä oli yhteensä neljäkymmentä
viisi, viisitoista kussakin rivissä. 4 Ja siinä oli ikkunoita
kolmessa rivissä, ja valoaukot olivat vastakkain, aina
kolme ja kolme. 5 Kaikki oviaukot ja valoaukot olivat
nelikulmaiset; ja oviaukot olivat vastakkain, aina kolme
ja kolme. 6 Vielä hän teki pylvässalin, viittäkymmentä
kyynärää pitkän ja kolmeakymmentä kyynärää leveän,
ja sen eteen eteisen pylväineen sekä pylväiden eteen
porraskatoksen. 7 Sitten hän teki valtaistuinsalin,
jossa hän jakoi oikeutta, oikeussalin; se oli laudoitettu
sisältä setripuulla lattiasta kattoon asti. 8 Ja hänen
linnansa, jossa hän itse asui, oli toisella esipihalla, salin
takana, ja oli rakennettu samalla tavalla. Salomo teki
myöskin faraon tyttärelle, jonka hän oli nainut, palatsin,
samanlaisen kuin sali. 9 Kaikki nämä olivat rakennetut
kallisarvoisista, mitan mukaan hakatuista ja sisältä ja
ulkoa sahalla sahatuista kivistä, perustuksesta räystäisiin
asti; samoin ulkopuolella suureen esipihaan saakka. 10
Ja perustus oli laskettu kallisarvoisista kivistä, suurista
kivistä, kymmenkyynäräisistä ja kahdeksankyynäräisistä
kivistä. 11 Ja sen päällä oli kallisarvoisia, mitan
mukaan hakattuja kiviä sekä setripuuta. 12 Ja suuren
esipihan muurissa oli yltympäri, aina rinnakkain, kolme

kivikertaa hakattuja kiviä ja yksi hirsikerta veistettyjä
setrihirsiä. Samoin oli Herran temppelin sisemmän
esipihan muuri ja myöskin palatsin eteisen esipihan
muuri rakennettu. 13 Ja kuningas Salomo lähetti
noutamaan Hiiramin Tyyrosta. 14 Hän oli leskivaimon
poika Naftalin sukukunnasta, ja hänen isänsä oli ollut
tyyrolainen, vaskiseppä. Hän oli täynnä taidollisuutta,
ymmärrystä ja tietoa, niin että hän kykeni valmistamaan
kaikkinaisia vaskitöitä. Ja hän tuli kuningas Salomon luo
ja valmisti kaikki hänen työnsä. 15 Hän teki vaskesta
kaksi pylvästä. Toinen pylväs oli kahdeksantoista
kyynärän korkuinen, ja kahdentoista kyynärän pituinen
nauha ulottui toisen pylvään ympäri. 16 Hän teki
myös kaksi pylväänpäätä, vaskesta valettua, pylväiden
päähän pantavaksi. Kummankin pylväänpään korkeus
oli viisi kyynärää. 17 Verkon kaltaisia ristikkokoristeita,
vitjan kaltaisia riippukoristeita, oli pylväänpäissä, jotka
olivat pylväiden päässä, seitsemän kummassakin
pylväänpäässä. 18 Ja hän teki granaattiomenia kahteen
riviin toisen ristikkokoristeen päälle yltympäri, peittämään
pylväänpäät, jotka olivat pylväiden päässä; ja samoin
hän teki niitä toiseen pylväänpäähän. 19 Ja pylväänpäät,
jotka olivat pylväiden päässä eteisessä, olivat liljan
muotoiset, nelikyynäräiset. 20 Pylväänpäissä, ylhäällä
kahden pylvään päässä, oli kupevat alaosat, joihin
ristikkokoriste ei ulottunut. Ja granaattiomenia oli
kaksisataa, rivittäin yltympäri toisen pylväänpään päällä.
21 Ja hän pystytti pylväät temppelin eteisen eteen.
Pylväälle, jonka hän pystytti oikealle puolelle, hän
antoi nimen Jaakin, ja pylväälle, jonka hän pystytti
vasemmalle puolelle, hän antoi nimen Booas. 22
Ylinnä pylväiden päällä oli liljan muotoinen laite. Ja
niin päättyi pylväiden valmistus. 23 Hän teki myös
meren, valetun, kymmentä kyynärää leveän reunasta
reunaan, ympärinsä pyöreän ja viittä kyynärää korkean;
ja kolmenkymmenen kyynärän pituinen mittanuora ulottui
sen ympäri. 24 Sen reunan alla oli metsäkurpitsikoristeita,
jotka kulkivat sen ympäri. Ne ympäröivät merta yltympäri,
kymmenen jokaisella kyynärällä. Metsäkurpitsikoristeet
olivat kahdessa rivissä, valettuina meren kanssa yhteen.
25 Ja se seisoi kahdentoista raavaan varassa, joista
kolme oli käännettynä pohjoiseen, kolme länteen, kolme
etelään ja kolme itään päin; meri oli niiden yläpuolella,
niiden varassa, ja kaikkien niiden takapuolet olivat
sisäänpäin. 26 Se oli kämmenen paksuinen, ja sen
reuna oli maljan reunan kaltainen, puhjenneen liljan
muotoinen; se veti kaksituhatta bat-mittaa. 27 Hän teki
myös kymmenen telinettä vaskesta. Kukin teline oli
neljää kyynärää pitkä, neljää kyynärää leveä ja kolmea
kyynärää korkea. 28 Ja telineet olivat rakenteeltaan
tällaiset: niissä oli kehäpienat, ja myös poikkitankojen
välissä oli kehäpienat. 29 Kehäpienain päällä, jotka
olivat poikkitankojen välissä, oli leijonia, raavaita ja
kerubeja, ja samoin poikkitankojen päällä, sekä ylhäällä
että alhaalla. Leijonissa ja raavaissa oli takomalla
tehtyjä punonnaiskoristeita. 30 Kussakin telineessä oli
neljä vaskipyörää ja vaskiakselit; ja niiden neljässä
jalkapylväässä oli olkapää. Olkapäät olivat valetut altaan
alle; kunkin ulkopuolella oli punonnaiskoristeita. 31
Telineen aukko oli olkapäiden sisäpuolella, ja sen reuna
oli kyynärän korkuinen; aukko oli pyöreä, jalustan tapaan
tehty, puolitoistakyynäräinen. Myöskin aukon reunassa
oli leikkauksia. Kehäpienat olivat nelikulmaiset eivätkä
pyöreät. 32 Ja ne neljä pyörää olivat kehäpienain
alla, ja pyöräin pitimet olivat telineessä kiinni. Kukin
pyörä oli puoltatoista kyynärää korkea. 33 Pyörät
olivat tehdyt niinkuin vaununpyörät; ja niiden pitimet,
kehät, puolat ja navat olivat kaikki valetut. 34 Neljä
olkapäätä oli kussakin telineessä, sen neljässä kulmassa;
olkapäät olivat yhtä telineen kanssa. 35 Ylinnä telineen
päällä oli puolen kyynärän korkuinen laite, ympärinsä
pyöreä; ja telineen pitimet ja kehäpienat olivat yhtä
sen kanssa. 36 Ja sen kehäpienojen pintoihin hän
kaiversi kerubeja, leijonia ja palmuja, niin paljon kuin
kussakin oli tilaa, sekä punonnaiskoristeita yltympäri. 37
Näin hän teki ne kymmenen telinettä; ne olivat kaikki
valetut samalla tavalla, yhtä suuret ja yhdenmuotoiset.
38 Hän teki myös kymmenen vaskiallasta; kukin allas
veti neljäkymmentä bat-mittaa, ja kukin allas oli neljää
kyynärää läpimitaten. Kullakin kymmenellä telineellä
oli altaansa. 39 Ja hän asetti viisi telinettä temppelin
oikealle sivulle ja viisi temppelin vasemmalle sivulle;
meren hän asetti temppelin oikealle sivulle, kaakkoa
kohti. 40 Hiiram teki myös kattilat, lapiot ja maljat. Ja
niin Hiiram sai suoritetuksi kaiken työn, mikä hänen oli
tehtävä kuningas Salomolle Herran temppeliin: 41 kaksi
pylvästä ja ne kaksi pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka
olivat pylväiden päässä, ja ne kaksi ristikkokoristetta
peittämään niitä kahta pallonmuotoista pylväänpäätä,
jotka olivat pylväiden päässä; 42 ja ne neljäsataa
granaattiomenaa kahteen ristikkokoristeeseen, kaksi
riviä granaattiomenia kumpaankin ristikkokoristeeseen,
peittämään niitä kahta pallonmuotoista pylväänpäätä,
jotka olivat pylväiden päässä; 43 ja ne kymmenen
telinettä ja ne kymmenen allasta telineiden päälle;
44 ja sen yhden meren, ja ne kaksitoista raavasta
meren alle; ja kattilat, lapiot ja maljat. 45 Kaikki nämä
kalut, jotka Hiiram teki kuningas Salomolle Herran
temppeliin, olivat kiilloitetusta vaskesta. 46 Jordanin
lakeudella kuningas ne valatti savimuotteihin, Sukkotin
ja Saaretanin välillä. 47 Ja Salomo jätti kaikki kalut
punnitsematta, koska niitä oli ylen paljon; vasken painoa
ei määrätty. 48 Salomo teetti myös kaikki muut kalut,
mitä Herran temppelissä on: kulta-alttarin, pöydän, jolla
näkyleivät ovat, kullasta, 49 lampunjalat, viisi oikealle
puolelle ja viisi vasemmalle puolelle kaikkeinpyhimmän

eteen, puhtaasta kullasta, kultaisine kukkalehtineen,
lamppuineen ja lamppusaksineen, 50 vadit, veitset,
maljat, kupit ja hiilipannut, puhtaasta kullasta, sekä
kultasaranat niihin temppelin sisäosan oviin, jotka vievät
kaikkeinpyhimpään, ja niihin temppelin oviin, jotka vievät
temppelisaliin. 51 Kun kaikki työ, minkä kuningas Salomo
teetti Herran temppeliin, oli valmis, vei Salomo sinne
isänsä Daavidin pyhät lahjat; hopean, kullan ja kalut
hän pani Herran temppelin aarrekammioihin.

8 Sitten Salomo kokosi Israelin vanhimmat ja kaikki
sukukuntien johtomiehet, israelilaisten perhekunta-
päämiehet, kuningas Salomon luo Jerusalemiin, tuomaan
Herran liitonarkkia Daavidin kaupungista, se on Siionista.
2 Niin kokoontuivat kuningas Salomon luo kaikki Israelin
miehet juhlapäivänä eetanim-kuussa, joka on seitsemäs
kuukausi. 3 Ja kun kaikki Israelin vanhimmat olivat
tulleet saapuville, nostivat papit arkin, 4 ja he veivät
Herran arkin ja ilmestysmajan sinne, sekä kaiken
pyhän kaluston, joka oli majassa; papit ja leeviläiset
veivät ne sinne. 5 Ja kuningas Salomo seisoi arkin
edessä ja hänen kanssaan koko Israelin kansa, joka oli
kokoontunut hänen luoksensa; ja he uhrasivat lampaita
ja raavaita niin paljon, että niitä ei voitu lukea, ei laskea.
6 Ja papit toivat Herran liitonarkin paikoilleen temppelin
kuoriin, kaikkeinpyhimpään, kerubien siipien alle. 7 Sillä
kerubit levittivät siipensä sen paikan yli, missä arkki oli,
ja kerubit suojasivat ylhäältä päin arkkia ja sen korentoja.
8 Ja korennot olivat niin pitkät, että niiden päät voi
nähdä kaikkeinpyhimmästä, kuorin edestä; mutta ulkoa
niitä ei voinut nähdä. Ja ne jäivät sinne, tähän päivään
asti. 9 Arkissa ei ollut muuta kuin ne kaksi kivitaulua,
jotka Mooses oli pannut sinne Hoorebilla, kun Herra
teki liiton israelilaisten kanssa, heidän lähdettyänsä
Egyptin maasta. 10 Ja kun papit lähtivät pyhäköstä, täytti
pilvi Herran temppelin, 11 niin että papit eivät voineet
astua toimittamaan virkaansa pilven tähden; sillä Herran
kirkkaus täytti Herran temppelin. 12 Silloin Salomo
sanoi: "Herra on sanonut tahtovansa asua pimeässä.
13 Minä olen rakentanut huoneen sinulle asunnoksi,
asuinsijan, asuaksesi siinä iäti." 14 Sitten kuningas
käänsi kasvonsa ja siunasi koko Israelin seurakunnan;
ja koko Israelin seurakunta seisoi. 15 Hän sanoi: "Kiitetty
olkoon Herra, Israelin Jumala, joka kädellänsä on
täyttänyt sen, mitä hän suullansa puhui minun isälleni
Daavidille, sanoen: 16 'Siitä päivästä saakka, jona minä
vein kansani Israelin pois Egyptistä, en ole mistään
Israelin sukukunnasta valinnut yhtään kaupunkia, että
siihen rakennettaisiin temppeli, missä minun nimeni
asuisi; mutta minä olen valinnut Daavidin vallitsemaan
kansaani Israelia'. 17 Ja minun isäni Daavid aikoi
rakentaa temppelin Herran, Israelin Jumalan, nimelle.
18 Mutta Herra sanoi minun isälleni Daavidille: 'Kun sinä
aiot rakentaa temppelin minun nimelleni, niin tosin teet
siinä hyvin, että sitä aiot; 19 kuitenkaan et sinä ole sitä
temppeliä rakentava, vaan sinun poikasi, joka lähtee
sinun kupeistasi, hän on rakentava temppelin minun
nimelleni'. 20 Ja Herra on täyttänyt sanansa, jonka hän
puhui: minä olen noussut isäni Daavidin sijalle ja istun
Israelin valtaistuimella, niinkuin Herra puhui, ja minä
olen rakentanut temppelin Herran, Israelin Jumalan,
nimelle. 21 Ja minä olen valmistanut siihen sijan arkille,
jossa on se Herran liitto, minkä hän teki meidän isiemme
kanssa viedessään heidät pois Egyptin maasta." 22
Sitten Salomo astui Herran alttarin eteen koko Israelin
seurakunnan nähden, ojensi kätensä taivasta kohti 23 ja
sanoi: "Herra, Israelin Jumala, ei ole sinun vertaistasi
jumalaa, ei ylhäällä taivaassa eikä alhaalla maan
päällä, sinun, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden
palvelijoitasi kohtaan, jotka vaeltavat sinun edessäsi
kaikesta sydämestänsä, 24 sinun, joka olet pitänyt,
mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni. Mitä
suullasi puhuit, sen sinä kädelläsi täytit, niinkuin nyt on
tapahtunut. 25 Niin pidä nytkin, Herra, Israelin Jumala,
mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni,
sanoen: 'Aina on mies sinun suvustasi istuva minun
edessäni Israelin valtaistuimella, jos vain sinun poikasi
pitävät vaarin tiestänsä, niin että he vaeltavat minun
edessäni, niinkuin sinä olet minun edessäni vaeltanut'.
26 Niin toteutukoot nyt, Israelin Jumala, sinun sanasi,
jotka puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni. 27
Mutta asuuko todella Jumala maan päällä? Katso,
taivaisiin ja taivasten taivaisiin sinä et mahdu; kuinka
sitten tähän temppeliin, jonka minä olen rakentanut!
28 Käänny kuitenkin palvelijasi rukouksen ja anomisen
puoleen, Herra, minun Jumalani, niin että kuulet huudon
ja rukouksen, jonka palvelijasi tänä päivänä rukoilee
sinun edessäsi, 29 ja että silmäsi ovat yöt ja päivät
avoinna tätä temppeliä kohti, tätä paikkaa kohti, josta
sinä olet sanonut: 'Minun nimeni on asuva siellä', niin että
kuulet rukouksen, jonka palvelijasi tähän paikkaan päin
kääntyneenä rukoilee. 30 Kuule palvelijasi ja kansasi
Israelin rukous, jonka he rukoilevat tähän paikkaan
päin kääntyneinä; kuule asuinpaikastasi, taivaasta, ja
kun kuulet, niin anna anteeksi. 31 Jos joku rikkoo
lähimmäistänsä vastaan ja hänet pannaan valalle ja
vannotetaan, ja jos hän tulee ja vannoo sinun alttarisi
edessä tässä temppelissä, 32 niin kuule taivaasta ja
auta palvelijasi oikeuteensa; tee niin, että tuomitset
syyllisen syylliseksi ja annat hänen tekojensa tulla hänen
päänsä päälle, mutta julistat syyttömän syyttömäksi ja
annat hänelle hänen vanhurskautensa mukaan. 33 Jos
vihollinen voittaa sinun kansasi, Israelin, sentähden
että he ovat tehneet syntiä sinua vastaan, mutta he
palajavat sinun tykösi, kiittävät sinun nimeäsi, rukoilevat
sinua ja anovat sinulta armoa tässä temppelissä, 34
niin kuule taivaasta ja anna anteeksi kansasi Israelin

synti ja tuo heidät takaisin tähän maahan, jonka olet
antanut heidän isillensä. 35 Jos taivas suljetaan, niin
ettei tule sadetta, koska he ovat tehneet syntiä sinua
vastaan, mutta he rukoilevat kääntyneinä tähän paikkaan
päin, ja kiittävät sinun nimeäsi ja kääntyvät synnistään,
koska sinä kuulet heitä, 36 niin kuule taivaasta ja anna
anteeksi palvelijaisi ja kansasi Israelin synti-sillä sinä
osoitat heille hyvän tien, jota heidän on vaeltaminen-
ja suo sade maallesi, jonka olet antanut kansallesi
perintöosaksi. 37 Jos maahan tulee nälänhätä, rutto, jos
tulee nokitähkä ja viljanruoste, jos tulevat heinäsirkat ja
tuhosirkat, jos vihollinen ahdistaa sitä maassa, jossa
sen portit ovat, jos tulee mikä tahansa vitsaus tai
vaiva, 38 ja jos silloin joku ihminen, kuka hyvänsä,
tai koko sinun kansasi Israel rukoilee ja anoo armoa,
kun he kukin tuntevat omantunnon vaivoja ja ojentavat
kätensä tähän temppeliin päin, 39 niin kuule silloin
taivaasta, asuinpaikastasi, ja anna anteeksi ja tee niin,
että annat jokaiselle aivan hänen tekojensa mukaan,
koska sinä tunnet hänen sydämensä-sillä sinä yksin
tunnet kaikkien ihmislasten sydämet- 40 jotta he sinua
pelkäisivät niin kauan kuin he elävät tässä maassa,
jonka sinä olet meidän isillemme antanut. 41 Myös jos
joku muukalainen, joka ei ole sinun kansaasi Israelia,
tulee kaukaisesta maasta sinun nimesi tähden- 42 sillä
sielläkin kuullaan sinun suuresta nimestäsi, väkevästä
kädestäsi ja ojennetusta käsivarrestasi-jos hän tulee
ja rukoilee kääntyneenä tähän temppeliin päin, 43 niin
kuule taivaasta, asuinpaikastasi, häntä ja tee kaikki, mitä
muukalainen sinulta rukoilee, että kaikki maan kansat
tuntisivat sinun nimesi ja pelkäisivät sinua, samoin
kuin sinun kansasi Israel, ja tulisivat tietämään, että
sinä olet ottanut nimiisi tämän temppelin, jonka minä
olen rakentanut. 44 Jos sinun kansasi lähtee sotaan
vihollistansa vastaan sitä tietä, jota sinä heidät lähetät,
ja he rukoilevat Herraa kääntyneinä tähän kaupunkiin
päin, jonka sinä olet valinnut, ja tähän temppeliin päin,
jonka minä olen sinun nimellesi rakentanut, 45 niin kuule
taivaasta heidän rukouksensa ja anomisensa ja hanki
heille oikeus. 46 Jos he tekevät syntiä sinua vastaan-
sillä ei ole ihmistä, joka ei syntiä tee-ja sinä vihastut
heihin ja annat heidät vihollisen valtaan, niin että heidän
vangitsijansa vievät heidät vangeiksi vihollismaahan,
kaukaiseen tai läheiseen, 47 mutta jos he sitten menevät
itseensä siinä maassa, johon heidät on vangeiksi
viety, kääntyvät ja anovat sinulta armoa vangitsijainsa
maassa, sanoen: 'Me olemme tehneet syntiä, tehneet
väärin ja olleet jumalattomat', 48 ja palajavat sinun
tykösi kaikesta sydämestään ja kaikesta sielustaan
vihollistensa maassa, jotka veivät heidät vangeiksi, ja
rukoilevat sinua kääntyneinä tähän maahan päin, jonka
sinä olet antanut heidän isillensä, tähän kaupunkiin
päin, jonka olet valinnut, ja tähän temppeliin päin,
jonka minä olen sinun nimellesi rakentanut, 49 niin
kuule taivaasta, asuinsijastasi, heidän rukouksensa ja
anomisensa, hanki heille oikeus 50 ja anna anteeksi
kansallesi, mitä he ovat rikkoneet sinua vastaan, ja kaikki
heidän syntinsä, jotka he ovat tehneet sinua vastaan;
ja suo, että heidän vangitsijansa olisivat laupiaat heitä
kohtaan ja armahtaisivat heitä. 51 Sillä ovathan he
sinun kansasi ja sinun perintöosasi, jonka olet vienyt
pois Egyptistä, rautapätsistä. 52 Olkoot siis sinun
silmäsi avoinna palvelijasi ja sinun kansasi Israelin
anomisen puoleen, niin että kuulet heitä kaikessa,
mitä he sinulta rukoilevat. 53 Sillä sinä olet erottanut
heidät perintöosaksesi kaikista maan kansoista, niinkuin
sinä puhuit palvelijasi Mooseksen kautta, viedessäsi
isämme pois Egyptistä, Herra, Herra." 54 Ja kun
Salomo oli lakannut rukoilemasta ja anomasta Herralta
kaikkea tätä, nousi hän Herran alttarin edestä, jossa
hän oli ollut polvillaan kädet ojennettuina taivasta kohti,
55 astui esille ja siunasi koko Israelin seurakunnan
suurella äänellä, sanoen: 56 "Kiitetty olkoon Herra,
joka on antanut levon kansallensa Israelille, aivan
niinkuin hän on puhunut. Ei ole jäänyt täyttämättä
ainoakaan kaikista lupauksista, jotka Herra on antanut
palvelijansa Mooseksen kautta. 57 Olkoon Herra,
meidän Jumalamme, meidän kanssamme, niinkuin hän
on ollut meidän isiemme kanssa. Älköön hän meitä
jättäkö älköönkä hyljätkö, 58 vaan kääntäköön meidän
sydämemme puoleensa, niin että aina vaellamme
hänen teitänsä ja noudatamme hänen käskyjänsä,
säädöksiänsä ja oikeuksiansa, jotka hän on antanut
meidän isillemme. 59 Ja olkoot nämä minun sanani,
joilla minä olen armoa anonut Herran edessä, päivät
ja yöt likellä Herraa, meidän Jumalaamme, että hän
hankkisi oikeuden palvelijallensa ja kansallensa Israelille,
kunkin päivän tarpeen mukaan, 60 niin että kaikki
maan kansat tulisivat tietämään, että Herra on Jumala
eikä muuta jumalaa ole. 61 Ja antautukaa te ehyin
sydämin Herralle, Jumalallenne, niin että vaellatte
hänen säädöksiensä mukaan ja noudatatte hänen
käskyjänsä samoin kuin nytkin." 62 Sitten kuningas
ja koko Israel hänen kanssansa uhrasivat teurasuhrin
Herran edessä. 63 Ja Salomo uhrasi yhteysuhrina,
jonka hän Herralle uhrasi, kaksikymmentäkaksi tuhatta
raavasta ja satakaksikymmentä tuhatta lammasta. Niin
he, kuningas ja kaikki israelilaiset, vihkivät Herran
temppelin. 64 Sinä päivänä kuningas pyhitti Herran
temppelin edessä olevan esipihan keskiosan, sillä hänen
oli siellä uhrattava polttouhri, ruokauhri ja yhteysuhrin
rasvat. Vaskialttari, joka oli Herran edessä, oli näet
liian pieni, että polttouhri, ruokauhri ja yhteysuhrin
rasvat olisivat siihen mahtuneet. 65 Näin Salomo siihen
aikaan vietti juhlaa, ja koko Israel hänen kanssansa,
Herran, meidän Jumalamme, edessä seitsemän päivää

ja vielä toiset seitsemän päivää, yhteensä neljätoista
päivää. Se oli suuri kokous, johon kokoonnuttiin aina
sieltä, mistä mennään Hamatiin, ja aina Egyptin purolta
asti. 66 Kahdeksantena päivänä hän päästi kansan
menemään, ja he hyvästelivät kuninkaan. Sitten he
menivät majoillensa iloiten ja hyvillä mielin kaikesta
hyvästä, mitä Herra oli tehnyt palvelijallensa Daavidille
ja kansallensa Israelille.

9 Kun Salomo oli saanut rakennetuksi Herran temppelin
ja kuninkaan linnan ja kaiken, mitä Salomo oli
halunnut tehdä, 2 ilmestyi Herra Salomolle toisen kerran,
3 niinkuin hän oli ilmestynyt hänelle Gibeonissa. Ja
Herra sanoi hänelle: "Minä olen kuullut sinun rukouksesi
ja anomisesi, kun sinä anoit armoa minun edessäni.
Minä olen pyhittänyt tämän temppelin, jonka sinä olet
rakentanut sitä varten, että minä sijoittaisin nimeni siihen
ainiaaksi; ja minun silmäni ja sydämeni tulevat alati
olemaan siellä. 4 Ja jos sinä vaellat minun edessäni,
niinkuin sinun isäsi Daavid vaelsi, vilpittömällä sydämellä
ja oikeamielisesti, niin että teet kaiken, mitä minä olen
käskenyt sinun tehdä, ja noudatat minun käskyjäni
ja oikeuksiani, 5 niin minä pidän pystyssä sinun
kuninkaallisen valtaistuimesi Israelissa ikuisesti, niinkuin
minä puhuin isällesi Daavidille sanoen: 'Aina on mies
sinun suvustasi oleva Israelin valtaistuimella'. 6 Mutta jos
te käännytte pois minusta, te ja teidän lapsenne, ettekä
noudata minun käskyjäni ja säädöksiäni, jotka minä olen
teille antanut, vaan menette ja palvelette muita jumalia ja
kumarratte niitä, 7 niin minä hävitän Israelin siitä maasta,
jonka olen antanut heille, ja temppelin, jonka minä olen
pyhittänyt nimelleni, minä heitän pois kasvojeni edestä;
ja Israel tulee sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille
kansoille. 8 Ja tämä temppeli on tosin korkein, mutta
jokainen, joka kulkee siitä ohi, on tyrmistyvä ja viheltävä;
ja kun kysytään: 'Miksi on Herra tehnyt näin tälle maalle
ja tälle temppelille?' 9 niin vastataan: 'Siksi, että he
hylkäsivät Herran, Jumalansa, joka oli vienyt heidän
isänsä pois Egyptin maasta, ja liittyivät muihin jumaliin
ja kumarsivat niitä ja palvelivat niitä; sentähden Herra
on antanut kaiken tämän pahan kohdata heitä'." 10 Kun
olivat loppuun kuluneet ne kaksikymmentä vuotta, joiden
kuluessa Salomo oli rakentanut ne kaksi rakennusta,
Herran temppelin ja kuninkaan linnan, 11 Hiiramin,
Tyyron kuninkaan, avustaessa Salomoa setripuilla,
kypressipuilla ja kullalla, niin paljolla kuin tämä halusi,
silloin kuningas Salomo antoi Hiiramille kaksikymmentä
kaupunkia Galilean maakunnasta. 12 Niin Hiiram lähti
Tyyrosta katsomaan niitä kaupunkeja, jotka Salomo oli
antanut hänelle, mutta ne eivät miellyttäneet häntä. 13
Hän sanoi: "Mitä kaupunkeja nämä ovat, jotka sinä olet
antanut minulle, veljeni!" Ja niin kutsutaan niitä Kaabulin
maaksi vielä tänäkin päivänä. 14 Mutta Hiiram lähetti
kuninkaalle sata kaksikymmentä talenttia kultaa. 15 Ja
näin on sen työveron laita, jonka kuningas Salomo otatti
rakentaaksensa Herran temppeliä, omaa linnaansa,
Milloa ja Jerusalemin muuria sekä Haasoria, Megiddoa
ja Geseriä. 16 Farao, Egyptin kuningas, oli näet tullut ja
valloittanut Geserin, polttanut sen tulella ja surmannut
kanaanilaiset, jotka asuivat kaupungissa, ja antanut
sen myötäjäisiksi tyttärellensä, Salomon puolisolle.
17 Ja Salomo linnoitti Geserin, alisen Beet-Hooronin,
18 Baalatin ja Taamarin sen maan erämaassa 19 ja
kaikki varastokaupungit, jotka hänellä oli, ja kaikki
vaunukaupungit ja ratsumiesten kaupungit ja mitä
muuta Salomo oli tahtonut linnoittaa Jerusalemissa
ja Libanonilla ja koko hallitsemassaan maassa. 20
Kaiken kansan, mitä oli jäänyt jäljelle amorilaisista,
heettiläisistä, perissiläisistä, hivviläisistä ja jebusilaisista,
kaikki, jotka eivät olleet israelilaisia, 21 ne niiden
jälkeläiset, jotka vielä olivat jäljellä maassa ja joita
israelilaiset eivät olleet kyenneet vihkimään tuhon
omiksi, ne Salomo saattoi työveron alaisiksi, aina
tähän päivään asti. 22 Mutta israelilaisista Salomo ei
tehnyt ketään orjaksi, vaan heitä oli sotilaina, hänen
palvelijoinaan, päällikköinään, vaunusotureinaan ja
hänen sotavaunujensa ja ratsumiestensä päällikköinä.
23 Maaherrojen virkamiehiä, jotka valvoivat Salomon
töitä, oli viisisataa viisikymmentä miestä, vallitsemassa
väkeä, joka teki työtä. 24 Heti kun faraon tytär oli
muuttanut Daavidin kaupungista omaan linnaansa, jonka
hän oli hänelle rakentanut, rakensi hän Millon. 25 Ja
Salomo uhrasi kolme kertaa vuodessa polttouhreja ja
yhteysuhreja alttarilla, jonka hän oli rakentanut Herralle,
ja suitsutti alttarin ääressä, joka oli Herran edessä. Ja
niin hän oli saanut temppelin valmiiksi. 26 Kuningas
Salomo rakensi myös laivaston Esjon-Geberissä,
joka on lähellä Eelatia Kaislameren rannalla Edomin
maassa. 27 Tähän laivastoon Hiiram lähetti palvelijoitaan,
meritaitoisia laivamiehiä, Salomon palvelijain mukaan.
28 He menivät Oofiriin ja noutivat sieltä kultaa
neljäsataa kaksikymmentä talenttia ja toivat sen kuningas
Salomolle.

10 Kun Saban kuningatar kuuli, mitä Salomosta
kerrottiin Herran nimen kunniaksi, tuli hän
koettelemaan häntä arvoituksilla. 2 Hän tuli Jerusalemiin
sangen suuren seurueen kanssa, mukanaan kameleja,
jotka kantoivat hajuaineita, kultaa ylen paljon ja kalliita
kiviä. Ja kun hän tuli Salomon luo, puhui hän tälle
kaikki, mitä hänellä oli mielessänsä. 3 Mutta Salomo
selitti hänelle kaikki hänen kysymyksensä; kuninkaalle
ei mikään jäänyt ongelmaksi, jota hän ei olisi hänelle
selittänyt. 4 Kun Saban kuningatar näki kaiken Salomon
viisauden, linnan, jonka hän oli rakentanut, 5 ruuat
hänen pöydällänsä, kuinka hänen palvelijansa asuivat ja
hänen palvelusväkensä palveli ja kuinka he olivat puetut,

ja näki hänen juomanlaskijansa ja hänen polttouhrinsa,
jotka hän uhrasi Herran temppelissä, meni hän miltei
hengettömäksi. 6 Sitten hän sanoi kuninkaalle: "Totta
oli se puhe, jonka minä kotimaahani sinusta ja sinun
viisaudestasi kuulin. 7 Minä en uskonut, mitä sanottiin,
ennenkuin itse tulin ja sain omin silmin nähdä; ja katso,
ei puoltakaan oltu minulle kerrottu. Sinulla on paljon
enemmän viisautta ja rikkautta, kuin minä olin kuullut
huhuttavan. 8 Onnellisia ovat sinun miehesi, onnellisia
nämä palvelijasi, jotka aina saavat olla sinun edessäsi
ja kuulla sinun viisauttasi. 9 Kiitetty olkoon Herra,
sinun Jumalasi, joka sinuun on niin mielistynyt, että on
asettanut sinut Israelin valtaistuimelle. Sentähden, että
Herra rakastaa Israelia ainiaan, hän on pannut sinut
kuninkaaksi, tekemään sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus
on." 10 Ja hän antoi kuninkaalle sata kaksikymmentä
talenttia kultaa, hyvin paljon hajuaineita ja kalliita kiviä.
Niin paljon hajuaineita, kuin mitä Saban kuningatar antoi
kuningas Salomolle, ei sinne ole sen jälkeen tullut. 11
Myöskin Hiiramin laivat, jotka kuljettivat kultaa Oofirista,
toivat Oofirista hyvin paljon santelipuuta ja kalliita kiviä.
12 Ja kuningas teetti santelipuusta kalustoa Herran
temppeliin ja kuninkaan linnaan ja kanteleita ja harppuja
laulajille. Sellaista santelipuumäärää ei ole tuotu eikä
nähty tähän päivään asti. 13 Kuningas Salomo taas
antoi Saban kuningattarelle kaiken, mitä tämä halusi ja
pyysi, ja sen lisäksi hän antoi muutakin kuninkaallisella
anteliaisuudella. Sitten tämä lähti ja meni palvelijoineen
omaan maahansa. 14 Sen kullan paino, mikä yhtenä
vuotena tuli Salomolle, oli kuusisataa kuusikymmentä
kuusi talenttia kultaa, 15 paitsi mitä tuli kauppamiehiltä ja
kaupustelijain kaupanteosta ja kaikilta Erebin kuninkailta
ja maan käskynhaltijoilta. 16 Ja kuningas Salomo
teetti pakotetusta kullasta kaksisataa suurta kilpeä ja
käytti jokaiseen kilpeen kuusisataa sekeliä kultaa; 17 ja
pakotetusta kullasta kolmesataa pienempää kilpeä, ja
käytti jokaiseen kilpeen kolme miinaa kultaa. Ja kuningas
asetti ne Libanoninmetsä-taloon. 18 Vielä kuningas
teetti suuren norsunluisen valtaistuimen ja päällysti
sen puhdistetulla kullalla. 19 Valtaistuimessa oli kuusi
porrasta, ja valtaistuimen selusta oli ylhäältä pyöreä.
Istuimen kummallakin puolella oli käsinoja, ja kaksi
leijonaa seisoi käsinojain vieressä. 20 Ja kaksitoista
leijonaa seisoi siinä kuudella portaalla, kummallakin
puolella. Senkaltaista ei ole tehty missään muussa
valtakunnassa. 21 Ja kaikki kuningas Salomon juoma-
astiat olivat kultaa, ja kaikki Libanoninmetsä-talon astiat
olivat puhdasta kultaa. Hopeata ei siellä ollut, eikä
sitä Salomon päivinä pidetty minkään arvoisena. 22
Kuninkaalla oli Tarsiin-laivasto merellä Hiiramin laivaston
kanssa. Kerran kolmessa vuodessa Tarsiin-laivasto
tuli ja toi kultaa ja hopeata, norsunluuta, apinoita ja
riikinkukkoja. 23 Ja kuningas Salomo oli kaikkia maan
kuninkaita suurempi rikkaudessa ja viisaudessa. 24 Ja
kaikki maa pyrki näkemään Salomoa kuullakseen hänen
viisauttaan, jonka Jumala oli antanut hänen sydämeensä.
25 Ja he toivat kukin lahjansa: hopea-ja kultakaluja,
vaatteita, aseita, hajuaineita, hevosia ja muuleja, joka
vuosi vuoden tarpeen. 26 Salomo kokosi sotavaunuja ja
ratsumiehiä, niin että hänellä oli tuhannet neljätsadat
sotavaunut ja kaksitoista tuhatta ratsumiestä; ne hän
sijoitti vaunukaupunkeihin ja Jerusalemiin kuninkaan luo.
27 Ja kuningas toimitti niin, että Jerusalemissa oli hopeata
kuin kiviä, ja setripuuta niin paljon kuin metsäviikunapuita
Alankomaassa. 28 Ja hevoset, mitä Salomolla oli, tuotiin
Egyptistä ja Kuvesta. Kuninkaan kauppiaat noutivat niitä
Kuvesta maksua vastaan. 29 Egyptistä tuodut vaunut
maksoivat kuusisataa hopeasekeliä ja hevonen sata
viisikymmentä. Samoin tuotiin niitä heidän välityksellään
kaikille heettiläisten ja aramilaisten kuninkaille.

11 Mutta kuningas Salomolla oli paitsi faraon tytärtä
monta muuta muukalaista vaimoa, joita hän rakasti:
mooabilaisia, ammonilaisia, edomilaisia, siidonilaisia
ja heettiläisiä, 2 niiden kansain naisia, joista Herra oli
sanonut israelilaisille: "Älkää yhtykö heihin, älköötkä
hekään yhtykö teihin; he varmasti taivuttavat teidän
sydämenne seuraamaan heidän jumaliansa". Näihin
Salomo kiintyi rakkaudella. 3 Hänellä oli seitsemänsataa
ruhtinaallista puolisoa ja kolmesataa sivuvaimoa; ja
hänen vaimonsa taivuttivat hänen sydämensä. 4
Ja kun Salomo vanheni, taivuttivat hänen vaimonsa
hänen sydämensä seuraamaan muita jumalia, niin ettei
hän antautunut ehyin sydämin Herralle, Jumalallensa,
niinkuin hänen isänsä Daavidin sydän oli ollut. 5
Niin Salomo lähti seuraamaan Astartea, siidonilaisten
jumalatarta, ja Milkomia, ammonilais-iljetystä. 6 Ja
Salomo teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
eikä uskollisesti seurannut Herraa niinkuin hänen
isänsä Daavid. 7 Silloin Salomo rakensi Kemokselle,
mooabilais-iljetykselle, uhrikukkulan sille vuorelle, joka
on itään päin Jerusalemista, ja samoin Moolokille,
ammonilais-iljetykselle. 8 Näin hän teki kaikkien
muukalaisten vaimojen mieliksi, jotka suitsuttivat ja
uhrasivat jumalilleen. 9 Niin Herra vihastui Salomoon,
koska hänen sydämensä oli kääntynyt pois Herrasta,
Israelin Jumalasta, joka kahdesti oli ilmestynyt hänelle
10 ja nimenomaan kieltänyt häntä seuraamasta muita
jumalia, ja koska hän ei ollut noudattanut Herran
kieltoa. 11 Sentähden Herra sanoi Salomolle: "Koska
sinun on käynyt näin, ja koska et ole pitänyt minun
liittoani etkä noudattanut minun käskyjäni, jotka minä
sinulle annoin, niin minä repäisen valtakunnan sinulta ja
annan sen sinun palvelijallesi. 12 Mutta isäsi Daavidin
tähden minä en tee tätä sinun päivinäsi; sinun poikasi
kädestä minä sen repäisen. 13 Kuitenkaan en minä

repäise koko valtakuntaa: yhden sukukunnan minä
annan sinun pojallesi palvelijani Daavidin tähden ja
Jerusalemin tähden, jonka minä olen valinnut." 14
Niin Herra nostatti Salomolle vastustajaksi edomilaisen
Hadadin; tämä oli edomilaista kuningassukua. 15 Kun
Daavid oli sodassa Edomin kanssa ja sotapäällikkö
Jooab meni hautaamaan kaatuneita ja surmasi kaikki
miehenpuolet Edomissa- 16 sillä Jooab ja koko Israel
viipyi siellä kuusi kuukautta, kunnes olivat hävittäneet
kaikki miehenpuolet Edomista- 17 pakeni Hadad ja
hänen kanssaan muutamat edomilaiset miehet, hänen
isänsä palvelijat, Egyptiin päin; Hadad oli vielä pieni
poikanen. 18 He lähtivät liikkeelle Midianista ja tulivat
Paaraniin. Ja he ottivat mukaansa miehiä Paaranista ja
tulivat Egyptiin faraon, Egyptin kuninkaan, luo. Tämä
antoi hänelle talon ja määräsi hänelle elatuksen ja antoi
hänelle myös maata. 19 Ja Hadad pääsi faraon suureen
suosioon, niin että hän antoi hänelle vaimoksi kälynsä,
kuningatar Tahpeneen sisaren. 20 Tahpeneen sisar
synnytti hänelle hänen poikansa Genubatin, ja Tahpenes
vieroitti hänet faraon palatsissa; ja niin jäi Genubat
faraon palatsiin, faraon lasten joukkoon. 21 Kun Hadad
Egyptissä kuuli, että Daavid oli mennyt lepoon isiensä
tykö ja että sotapäällikkö Jooab oli kuollut, sanoi Hadad
faraolle: "Päästä minut menemään omaan maahani".
22 Mutta farao sanoi hänelle: "Mitä sinulta puuttuu
minun luonani, koska haluat mennä omaan maahasi?"
Hän vastasi: "Ei mitään, mutta päästä minut". 23 Ja
Jumala nostatti Salomolle vastustajaksi Resonin, Eljadan
pojan, joka oli paennut herransa Hadadeserin, Sooban
kuninkaan, luota. 24 Tämä kokosi miehiä ympärilleen ja
oli partiojoukon päällikkönä silloin, kun Daavid surmasi
heitä. He menivät sitten Damaskoon, asettuivat sinne
ja hallitsivat Damaskossa. 25 Ja hän oli Israelin
vastustaja, niin kauan kuin Salomo eli, ja teki sille pahaa
samoin kuin Hadadkin. Hän inhosi Israelia; ja hänestä
tuli Aramin kuningas. 26 Myöskin Salomon palvelija
Jerobeam, Nebatin poika, efraimilainen Seredasta,
jonka äiti oli nimeltään Serua ja oli leskivaimo, kohotti
kätensä kuningasta vastaan. 27 Hän joutui kohottamaan
kätensä kuningasta vastaan seuraavalla tavalla. Salomo
rakensi Milloa ja sulki siten aukon isänsä Daavidin
kaupungissa. 28 Ja Jerobeam oli kelpo mies; ja kun
Salomo näki, kuinka tämä nuori mies teki työtä, asetti
hän hänet kaiken sen pakkotyön valvojaksi, mikä oli
Joosefin heimon osalla. 29 Siihen aikaan tapahtui,
kun Jerobeam kerran oli lähtenyt Jerusalemista, että
siilolainen Ahia, profeetta, kohtasi hänet tiellä. Tämä oli
puettuna uuteen vaippaan, ja he olivat kahdenkesken
kedolla. 30 Silloin Ahia tarttui siihen uuteen vaippaan,
joka hänellä oli yllään, ja repäisi sen kahdeksitoista
kappaleeksi 31 ja sanoi Jerobeamille: "Ota itsellesi
kymmenen kappaletta, sillä näin sanoo Herra, Israelin
Jumala: Katso, minä repäisen valtakunnan Salomon
kädestä ja annan kymmenen sukukuntaa sinulle. 32 Yksi
sukukunta jääköön hänelle minun palvelijani Daavidin
tähden ja Jerusalemin kaupungin tähden, jonka minä
olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista. 33 Näin
on tapahtuva, koska he ovat hyljänneet minut ja
kumartaneet Astartea, siidonilaisten jumalatarta, ja
Kemosta, Mooabin jumalaa, ja Milkomia, ammonilaisten
jumalaa, eivätkä ole vaeltaneet minun teitäni eivätkä
tehneet sitä, mikä on oikein minun silmissäni, eivätkä
noudattaneet minun käskyjäni ja oikeuksiani niinkuin
Salomon isä Daavid. 34 Kuitenkaan en minä ota hänen
kädestään koko valtakuntaa, vaan annan hänen olla
ruhtinaana koko elinaikansa palvelijani Daavidin tähden,
jonka minä valitsin, koska hän noudatti minun käskyjäni
ja säädöksiäni. 35 Mutta hänen poikansa kädestä minä
otan kuninkuuden ja annan sen sinulle, nimittäin ne
kymmenen sukukuntaa, 36 ja hänen pojallensa minä
annan yhden sukukunnan, että minun palvelijallani
Daavidilla aina olisi lamppu palamassa minun edessäni
Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka minä olen
itselleni valinnut, asettaakseni nimeni siihen. 37 Mutta
sinut minä otan, ja sinä saat hallittavaksesi kaikki, joita
haluat; sinusta tulee Israelin kuningas. 38 Jos sinä olet
kuuliainen kaikessa, mitä minä käsken sinun tehdä,
ja vaellat minun tietäni ja teet sitä, mikä on oikein
minun silmissäni, ja noudatat minun säädöksiäni ja
käskyjäni, niinkuin minun palvelijani Daavid teki, niin
minä olen sinun kanssasi ja rakennan sinulle pysyväisen
huoneen, niinkuin minä Daavidille rakensin, ja annan
Israelin sinulle. 39 Siitä syystä minä nöyryytän Daavidin
jälkeläiset, en kuitenkaan ainiaaksi." 40 Salomo koetti
saada surmatuksi Jerobeamin; mutta Jerobeam lähti
ja pakeni Egyptiin, Suusakin, Egyptin kuninkaan, luo.
Ja hän oli Egyptissä Salomon kuolemaan asti. 41
Mitä muuta Salomosta on kerrottavaa, kaikesta, mitä
hän teki, ja hänen viisaudestansa, se on kirjoitettuna
Salomon historiassa. 42 Ja aika, minkä Salomo
hallitsi Jerusalemissa koko Israelia, oli neljäkymmentä
vuotta. 43 Sitten Salomo meni lepoon isiensä tykö ja
hänet haudattiin isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen
poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

12 Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli
tullut Sikemiin tekemään häntä kuninkaaksi. 2
Kun Jerobeam, Nebatin poika, kuuli sen-hän oli vielä
Egyptissä, jonne hän oli paennut kuningas Salomoa,
ja Jerobeam asui Egyptissä, 3 mutta he lähettivät
kutsumaan hänet-niin Jerobeam ja koko Israelin
seurakunta tuli saapuville, ja he puhuivat Rehabeamille
sanoen: 4 "Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi;
mutta huojenna sinä nyt se kova työ, jota isäsi teetti, ja
se raskas ies, jonka hän pani meidän niskaamme, niin
me palvelemme sinua". 5 Hän vastasi heille: "Menkää

ja odottakaa kolme päivää ja tulkaa sitten takaisin
minun tyköni". Ja kansa meni. 6 Kuningas Rehabeam
neuvotteli vanhain kanssa, jotka olivat palvelleet hänen
isäänsä Salomoa, kun tämä vielä eli, ja kysyi: "Kuinka
te neuvotte vastaamaan tälle kansalle?" 7 He vastasivat
hänelle ja sanoivat: "Jos sinä tänä päivänä rupeat tämän
kansan palvelijaksi ja palvelet heitä, jos kuulet heitä ja
puhut heille hyviä sanoja, niin he ovat sinun palvelijoitasi
kaiken elinaikasi". 8 Mutta hän hylkäsi tämän neuvon,
jonka vanhat hänelle antoivat, ja neuvotteli nuorten
miesten kanssa, jotka olivat kasvaneet hänen kanssaan
ja jotka palvelivat häntä. 9 Hän kysyi heiltä: "Kuinka
te neuvotte meitä vastaamaan tälle kansalle, joka
on puhunut minulle sanoen: 'Huojenna se ies, jonka
sinun isäsi on pannut meidän niskaamme'?" 10 Niin
nuoret miehet, jotka olivat kasvaneet hänen kanssaan,
vastasivat hänelle sanoen: "Sano näin tälle kansalle,
joka on puhunut sinulle sanoen: 'Sinun isäsi teki meidän
ikeemme raskaaksi, mutta huojenna sinä sitä meiltä' -
puhu heille näin: 'Minun pikkusormeni on paksumpi kuin
minun isäni lantio. 11 Jos siis isäni on sälyttänyt teidän
selkäänne raskaan ikeen, niin minä teen teidän ikeenne
vielä raskaammaksi; jos isäni on kurittanut teitä raipoilla,
niin minä kuritan teitä piikkiruoskilla.'" 12 Niin Jerobeam
ja kaikki kansa tuli Rehabeamin tykö kolmantena
päivänä, niinkuin kuningas oli käskenyt sanoen: "Tulkaa
takaisin minun tyköni kolmantena päivänä". 13 Ja
kuningas antoi kansalle kovan vastauksen, hyljäten sen
neuvon, jonka vanhat olivat hänelle antaneet. 14 Ja hän
puhui heille nuorten miesten neuvon mukaan, sanoen:
"Jos minun isäni on tehnyt teidän ikeenne raskaaksi,
niin minä teen ikeenne vielä raskaammaksi; jos minun
isäni on kurittanut teitä raipoilla, niin minä kuritan teitä
piikkiruoskilla". 15 Kuningas ei siis kuullut kansaa; sillä
Herra sen niin salli täyttääkseen sanansa, jonka Herra oli
puhunut Jerobeamille, Nebatin pojalle, siilolaisen Ahian
kautta. 16 Kun koko Israel huomasi, ettei kuningas heitä
kuullut, vastasi kansa kuninkaalle näin: "Mitä osaa meillä
on Daavidiin? Ei meillä ole perintöosaa Iisain poikaan.
Majoillesi, Israel! Valvo nyt huonettasi, Daavid!" Ja Israel
meni majoillensa. 17 Niin Rehabeam tuli ainoastaan
niiden israelilaisten kuninkaaksi, jotka asuivat Juudan
kaupungeissa. 18 Ja kun kuningas Rehabeam lähetti
matkaan verotöiden valvojan Adoramin, kivitti koko
Israel hänet kuoliaaksi. Silloin kuningas Rehabeam
nousi nopeasti vaunuihinsa ja pakeni Jerusalemiin.
19 Näin Israel luopui Daavidin suvusta, aina tähän
päivään asti. 20 Mutta kun koko Israel kuuli, että
Jerobeam oli tullut takaisin, lähettivät he kutsumaan
hänet kansankokoukseen ja tekivät hänet koko Israelin
kuninkaaksi. Daavidin sukua ei seurannut kukaan muu
kuin Juudan sukukunta yksin. 21 Ja kun Rehabeam
tuli Jerusalemiin, kokosi hän koko Juudan heimon
ja Benjaminin sukukunnan, satakahdeksankymmentä
tuhatta sotakuntoista valiomiestä, sotimaan Israelin
heimoa vastaan ja palauttamaan kuninkuutta
Rehabeamille Salomon pojalle. 22 Mutta Jumalan
miehelle Semajalle tuli tämä Jumalan sana: 23 "Sano
Rehabeamille, Salomon pojalle, Juudan kuninkaalle,
ja koko Juudan ja Benjaminin heimoille sekä muulle
kansalle näin: 24 'Näin sanoo Herra: Älkää menkö
sotimaan veljiänne, israelilaisia, vastaan. Palatkaa kukin
kotiinne, sillä minä olen sallinut tämän tapahtua.'" Niin
he kuulivat Herran sanaa, kääntyivät takaisin ja menivät
pois Herran sanan mukaan. 25 Mutta Jerobeam linnoitti
Sikemin Efraimin vuoristossa ja asettui sinne. Sitten hän
lähti sieltä ja linnoitti Penuelin. 26 Ja Jerobeam ajatteli
sydämessänsä: "Nyt valtakunta joutuu takaisin Daavidin
suvulle. 27 Jos tämä kansa menee ja uhraa teurasuhreja
Herran temppelissä Jerusalemissa, niin tämän kansan
sydän kääntyy jälleen heidän herransa Rehabeamin,
Juudan kuninkaan, puolelle; ja he tappavat minut ja
palaavat takaisin Rehabeamin, Juudan kuninkaan,
luo." 28 Mietittyään asiaa kuningas teetti kaksi kultaista
vasikkaa ja sanoi heille: "Te olette jo tarpeeksi kauan
kulkeneet Jerusalemissa. Katso, Israel, tässä on sinun
Jumalasi, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta."
29 Ja hän pystytti toisen Beeteliin, ja toisen hän
asetti Daaniin. 30 Ja tämä koitui synniksi. Ja kansa
kulki sen toisen kuvan luo Daaniin saakka. 31 Hän
rakensi myös uhrikukkulatemppeleitä ja teki kansan
keskuudesta papeiksi kaikenkaltaisia miehiä, jotka
eivät olleet leeviläisiä. 32 Ja Jerobeam laittoi juhlan
kahdeksannessa kuussa, kuukauden viidentenätoista
päivänä, sen juhlan kaltaisen, jota vietetään Juudassa,
ja nousi silloin itse alttarille; niin hän teki Beetelissä
ja uhrasi niille vasikoille, jotka hän oli teettänyt. Ja
tekemiänsä uhrikukkulapappeja hän asetti virkaan
Beeteliin. 33 Hän nousi sille alttarille, jonka oli teettänyt
Beeteliin, viidentenätoista päivänä kahdeksatta kuuta,
jonka kuukauden hän oli omasta päästään keksinyt.
Hän laittoi silloin juhlan israelilaisille ja nousi alttarille
polttamaan uhreja.

13 Ja katso, Juudasta Beeteliin tuli Herran käskystä
Jumalan mies, juuri kun Jerobeam seisoi alttarin
ääressä polttamassa uhreja. 2 Ja hän huusi alttaria
kohti Herran käskystä ja sanoi: "Alttari, alttari, näin
sanoo Herra: Katso, Daavidin suvusta on syntyvä
poika, nimeltä Joosia. Hän on teurastava sinun päälläsi
uhrikukkulapapit, jotka polttavat uhreja sinun päälläsi,
ja sinun päälläsi tullaan polttamaan ihmisten luita."
3 Ja hän antoi sinä päivänä ennusmerkin, sanoen:
"Ennusmerkki siitä, että Herra on puhunut, on tämä:
alttari halkeaa, ja tuhka, joka on sen päällä, hajoaa". 4
Kun kuningas Jerobeam kuuli Jumalan miehen sanan,
jonka hän huusi alttaria kohti Beetelissä, ojensi hän

kätensä alttarilta ja sanoi: "Ottakaa hänet kiinni". Silloin
hänen kätensä, jonka hän oli ojentanut häntä vastaan,
kuivettui, eikä hän enää voinut vetää sitä takaisin. 5 Ja
alttari halkesi ja tuhka hajosi alttarilta, niinkuin Jumalan
mies Herran käskystä oli ennusmerkin antanut. 6 Silloin
kuningas puhkesi puhumaan ja sanoi Jumalan miehelle:
"Lepytä Herraa, Jumalaasi, ja rukoile minun puolestani,
että minä voisin vetää käteni takaisin". Ja Jumalan mies
lepytti Herraa; niin kuningas voi vetää kätensä takaisin,
ja se tuli entiselleen. 7 Ja kuningas puhui Jumalan
miehelle: "Tule minun kanssani kotiini virkistämään
itseäsi; minä annan sinulle lahjan". 8 Mutta Jumalan
mies sanoi kuninkaalle: "Vaikka antaisit minulle puolet
linnastasi, en minä tulisi sinun kanssasi. Tässä paikassa
en minä syö leipää enkä juo vettä. 9 Sillä niin käski
minua Herra sanallansa, sanoen: Älä syö leipää, älä juo
vettä äläkä palaa samaa tietä, jota olet tullut." 10 Ja hän
meni toista tietä eikä palannut samaa tietä, jota oli tullut
Beeteliin. 11 Mutta Beetelissä asui vanha profeetta;
ja hänen poikansa tuli ja kertoi hänelle kaiken, mitä
Jumalan mies sinä päivänä oli tehnyt Beetelissä ja mitä
hän oli puhunut kuninkaalle. Kun he olivat kertoneet
sen isällensä, 12 kysyi heidän isänsä heiltä, mitä tietä
hän oli mennyt. Ja hänen poikansa olivat nähneet,
mitä tietä Juudasta tullut Jumalan mies oli lähtenyt. 13
Silloin hän sanoi pojilleen: "Satuloikaa minulle aasi". Ja
kun he olivat satuloineet hänelle aasin, istui hän sen
selkään 14 ja lähti Jumalan miehen jälkeen ja tapasi
hänet istumassa tammen alla. Ja hän kysyi häneltä:
"Sinäkö olet se Juudasta tullut Jumalan mies?" Hän
vastasi: "Minä". 15 Hän sanoi hänelle: "Tule kanssani
minun kotiini syömään". 16 Hän vastasi: "En voi palata
enkä tulla sinun kanssasi, en voi syödä leipää enkä
juoda vettä sinun kanssasi tässä paikassa, 17 sillä
minulle on tullut sana, Herran sana: 'Älä syö leipää
äläkä juo vettä siellä, älä myöskään tule takaisin samaa
tietä, jota olet mennyt'". 18 Hän sanoi hänelle: "Minäkin
olen profeetta niinkuin sinä, ja enkeli on puhunut minulle
Herran käskystä, sanoen: 'Vie hänet kanssasi takaisin
kotiisi syömään leipää ja juomaan vettä'". Mutta sen hän
valhetteli hänelle. 19 Niin tämä palasi hänen kanssansa
ja söi leipää ja joi vettä hänen kodissaan. 20 Mutta
heidän istuessaan pöydässä tuli Herran sana profeetalle,
joka oli tuonut hänet takaisin. 21 Ja hän huusi Juudasta
tulleelle Jumalan miehelle, sanoen: "Näin sanoo Herra:
Koska sinä olet niskoitellut Herran käskyä vastaan etkä
ole noudattanut sitä määräystä, jonka Herra, sinun
Jumalasi, sinulle antoi, 22 vaan olet palannut syömään
leipää ja juomaan vettä siinä paikassa, josta sinulle oli
sanottu: 'Älä siellä syö leipää äläkä juo vettä', niin älköön
sinun ruumiisi tulko isiesi hautaan". 23 Ja kun hän oli
syönyt leipää ja juonut, satuloi hän aasin profeetalle,
jonka hän oli tuonut takaisin. 24 Kun tämä oli lähtenyt,
kohtasi hänet leijona tiellä ja tappoi hänet. Ja hänen
ruumiinsa oli pitkänään tiellä, ja aasi seisoi hänen
vieressään, ja leijona seisoi ruumiin ääressä. 25 Ja
katso, siitä kulki ohitse miehiä, ja he näkivät ruumiin
pitkänään tiellä ja leijonan seisomassa ruumiin ääressä.
He menivät ja puhuivat siitä kaupungissa, jossa vanha
profeetta asui. 26 Kun profeetta, joka oli palauttanut
hänet tieltä, kuuli sen, sanoi hän: "Se on se Jumalan
mies, joka niskoitteli Herran käskyä vastaan. Sentähden
Herra on antanut hänet leijonalle, ja se on ruhjonut ja
tappanut hänet sen Herran sanan mukaan, jonka hän
oli hänelle puhunut." 27 Ja hän puhui pojilleen, sanoen:
"Satuloikaa minulle aasi". Ja he satuloivat. 28 Ja hän
lähti ja löysi hänen ruumiinsa, joka oli pitkänään tiellä, ja
aasin ja leijonan seisomasta ruumiin ääressä; leijona ei
ollut syönyt ruumista eikä myöskään ruhjonut aasia. 29
Niin profeetta otti Jumalan miehen ruumiin, pani sen
aasin selkään ja vei sen takaisin; ja vanha profeetta tuli
kaupunkiin pitämään valittajaisia ja hautaamaan häntä.
30 Ja hän pani ruumiin omaan hautaansa; ja he pitivät
valittajaiset hänelle ja huusivat: "Voi, minun veljeni!" 31
Ja kun hän oli haudannut hänet, sanoi hän pojilleen näin:
"Kun minä kuolen, niin haudatkaa minut siihen hautaan,
johon Jumalan mies on haudattu, ja pankaa minun luuni
hänen luittensa viereen. 32 Sillä toteutuva on sana,
jonka hän Herran käskystä huusi Beetelissä olevaa
alttaria vastaan ja kaikkia Samarian kaupungeissa olevia
uhrikukkulatemppeleitä vastaan." 33 Ei tämänkään
jälkeen Jerobeam kääntynyt pahalta tieltään, vaan teki
taas uhrikukkulapapeiksi kaikenkaltaisia miehiä kansan
keskuudesta. Kuka vain halusi, sen hän vihki papin
virkaan, ja niin siitä tuli uhrikukkulapappi. 34 Ja tällä
tavalla tämä tuli synniksi Jerobeamin suvulle ja syyksi
siihen, että se hävitettiin ja hukutettiin maan päältä.

14 Siihen aikaan sairastui Abia, Jerobeamin poika.
2 Niin Jerobeam sanoi vaimollensa: "Nouse ja
pukeudu niin, ettei sinua tunneta Jerobeamin vaimoksi,
ja mene Siiloon. Katso, siellä on profeetta Ahia, joka
ilmoitti, että minusta on tuleva tämän kansan kuningas.
3 Ja ota mukaasi kymmenen leipää sekä pieniä leivoksia
ja ruukullinen hunajaa ja mene hänen luoksensa. Hän
ilmaisee sinulle, kuinka pojan käy." 4 Jerobeamin vaimo
teki niin: hän nousi ja meni Siiloon ja tuli Ahian taloon.
Ja Ahia ei voinut nähdä, sillä hänellä oli vanhuuttaan
kaihi silmissä. 5 Mutta Herra oli sanonut Ahialle: "Katso,
Jerobeamin vaimo tulee sinulta kysymään pojastaan,
sillä hän on sairaana. Niin ja niin on sinun puhuttava
hänelle." Ja kun hän tuli tekeytyen tuntemattomaksi, 6
ja kun Ahia kuuli hänen askeleensa hänen tullessaan
ovessa, sanoi hän: "Tule sisään, Jerobeamin vaimo;
miksi sinä tekeydyt tuntemattomaksi? Minä olen saanut
ilmoittaakseni sinulle kovan sanoman. 7 Mene ja sano

Jerobeamille: 'Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä
olen korottanut sinut kansan seasta ja asettanut sinut
kansani Israelin ruhtinaaksi 8 ja reväissyt valtakunnan
Daavidin suvulta ja antanut sen sinulle. Mutta sinä
et ole ollut niinkuin minun palvelijani Daavid, joka
noudatti minun käskyjäni ja seurasi minua kaikesta
sydämestänsä, niin että hän teki ainoastaan sitä, mikä
oli oikeata minun silmissäni. 9 Vaan sinä olet tehnyt
enemmän pahaa kuin kaikki sinun edeltäjäsi: sinä olet
mennyt ja tehnyt itsellesi muita jumalia, valettuja kuvia, ja
olet vihoittanut minut ja heittänyt minut selkäsi taakse. 10
Katso, sentähden minä annan onnettomuuden kohdata
Jerobeamin sukua ja hävitän Israelista Jerobeamin
miespuoliset jälkeläiset, kaikki tyynni, ja minä lakaisen
pois Jerobeamin suvun, niinkuin saasta lakaistaan,
kunnes siitä on tullut loppu. 11 Joka Jerobeamin
jälkeläisistä kuolee kaupungissa, sen koirat syövät, ja
joka kuolee kedolle, sen syövät taivaan linnut. Sillä
Herra on puhunut.' 12 Niin nouse nyt ja mene kotiisi.
Kun sinun jalkasi astuu kaupunkiin, kuolee lapsi. 13
Ja koko Israel on pitävä valittajaiset hänelle, ja hänet
haudataan. Sillä Jerobeamin jälkeläisistä on hän yksin
tuleva hautaan, koska Jerobeamin suvussa on vain
hänessä havaittu jotakin Herralle, Israelin Jumalalle,
otollista. 14 Mutta Herra on herättävä itsellensä Israeliin
kuninkaan, joka hävittää Jerobeamin suvun. Se on se
päivä; ja mitä sitten? 15 Herra on lyövä Israelia, niin
että se tulee ruovon kaltaiseksi, joka häilyy vedessä. Ja
hän kiskaisee Israelin irti tästä hyvästä maasta, jonka
hän on antanut heidän isillensä, ja hajottaa heidät tuolle
puolelle Eufrat-virran, koska he ovat tehneet itsellensä
asera-karsikkoja ja siten vihoittaneet Herran. 16 Ja
hän antaa alttiiksi Israelin niiden syntien tähden, jotka
Jerobeam on tehnyt ja joilla hän on saattanut Israelin
tekemään syntiä." 17 Niin Jerobeamin vaimo nousi, meni
matkaansa ja tuli Tirsaan. Juuri kun hän tuli huoneen
kynnykselle, kuoli poika. 18 Ja hänet haudattiin, ja
koko Israel piti valittajaiset hänelle, sen sanan mukaan,
jonka Herra oli puhunut palvelijansa, profeetta Ahian,
kautta. 19 Mitä muuta on kerrottavaa Jerobeamista,
kuinka hän soti ja kuinka hän hallitsi, katso, se on
kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. 20 Ja aika,
minkä Jerobeam hallitsi, oli kaksikymmentä kaksi vuotta.
Sitten hän meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa
Naadab tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 21 Mutta
Rehabeam, Salomon poika, tuli Juudan kuninkaaksi.
Neljänkymmenen yhden vuoden vanha oli Rehabeam
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi seitsemäntoista
vuotta Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka Herra oli
valinnut kaikista Israelin sukukunnista, asettaakseen
nimensä siihen. Hänen äitinsä oli nimeltään Naema,
ammonilainen. 22 Ja Juuda teki sitä, mikä oli pahaa
Herran silmissä. Synneillänsä, joita he tekivät, he
vihoittivat Herraa paljon enemmän, kuin heidän isänsä
olivat tehneet. 23 Hekin tekivät itsellensä uhrikukkuloita,
patsaita ja asera-karsikkoja kaikille korkeille kukkuloille
ja jokaisen viheriän puun alle. 24 Ja maassa oli myöskin
haureellisia pyhäkköpoikia. He jäljittelivät niiden kansojen
kaikkia kauhistavia tekoja, jotka Herra oli karkoittanut
israelilaisten tieltä. 25 Mutta kuningas Rehabeamin
viidentenä hallitusvuotena hyökkäsi Suusak, Egyptin
kuningas, Jerusalemin kimppuun. 26 Ja hän otti Herran
temppelin aarteet ja kuninkaan palatsin aarteet; otti
kaikki tyynni. Hän otti myös kaikki ne kultakilvet,
jotka Salomo oli teettänyt. 27 Kuningas Rehabeam
teetti niiden sijaan vaskikilvet ja jätti ne henkivartijain
päälliköiden haltuun, jotka vartioivat kuninkaan linnan
ovella. 28 Ja niin usein kuin kuningas meni Herran
temppeliin, kantoivat henkivartijat niitä ja veivät ne
sitten takaisin henkivartijain huoneeseen. 29 Mitä
muuta on kerrottavaa Rehabeamista ja kaikesta, mitä
hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten
aikakirjassa. 30 Mutta Rehabeam ja Jerobeam olivat
kaiken aikaa sodassa keskenään. 31 Sitten Rehabeam
meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä
viereen Daavidin kaupunkiin. Hänen äitinsä oli nimeltään
Naema, ammonilainen. Ja hänen poikansa Abiam tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa.

15 Ja kuningas Jerobeamin, Nebatin pojan,
kahdeksantenatoista hallitusvuotena tuli Abiam
Juudan kuninkaaksi. 2 Hän hallitsi kolme vuotta
Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Maaka,
Abisalomin tytär. 3 Ja hän vaelsi kaikissa isänsä
synneissä, joita tämä oli tehnyt ennen häntä, eikä
hänen sydämensä ollut ehyesti antautunut Herralle,
hänen Jumalallensa, niinkuin hänen isänsä Daavidin
sydän oli ollut. 4 Mutta Daavidin tähden Herra,
hänen Jumalansa, antoi hänen lamppunsa palaa
Jerusalemissa, korottamalla hänen jälkeläisekseen
hänen poikansa ja pitämällä Jerusalemia pystyssä- 5
koska Daavid oli tehnyt sitä, mikä on oikein Herran
silmissä, eikä koko elinaikanaan ollut poikennut mistään,
mitä hän on käskenyt, paitsi heettiläisen Uurian
asiassa. 6 Ja Abiam oli koko elinaikansa sodassa
Jerobeamin kanssa. 7 Mitä muuta on kerrottavaa
Abiamista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna
Juudan kuningasten aikakirjassa. Mutta Abiam ja
Jerobeam olivat sodassa keskenään. 8 Ja Abiam
meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Daavidin
kaupunkiin. Ja Aasa, hänen poikansa, tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. 9 Israelin kuninkaan Jerobeamin
kahdentenakymmenentenä hallitusvuotena tuli Aasa
Juudan kuninkaaksi. 10 Hän hallitsi neljäkymmentä
yksi vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään
Maaka, Abisalomin tytär. 11 Ja Aasa teki sitä, mikä oli
oikein Herran silmissä, niinkuin hänen isänsä Daavid, 12

ja toimitti haureelliset pyhäkköpojat pois maasta ja hävitti
kaikki ne kivijumalat, jotka hänen isänsä olivat tehneet.
13 Jopa hän erotti äitinsä Maakan kuningattaren arvosta,
koska tämä oli pystyttänyt inhotuksen Aseralle; ja Aasa
kukisti inhotuksen ja poltti sen Kidronin laaksossa. 14
Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet. Kuitenkin oli Aasan
sydän ehyesti antautunut Herralle, niin kauan kuin hän
eli. 15 Ja hän vei Herran temppeliin isänsä pyhät lahjat ja
omat pyhät lahjansa: hopeata, kultaa ja kaluja. 16 Mutta
Aasa ja Israelin kuningas Baesa olivat kaiken aikansa
sodassa keskenään. 17 Baesa, Israelin kuningas, lähti
Juudaa vastaan ja linnoitti Raaman, estääkseen ketään
pääsemästä Aasan, Juudan kuninkaan, luota tai hänen
luokseen. 18 Ja Aasa otti kaiken hopean ja kullan, mikä
vielä oli jäljellä Herran temppelin ja kuninkaan linnan
aarrekammioissa, ja antoi sen palvelijainsa haltuun; ja
kuningas Aasa lähetti heidät Benhadadin, Tabrimmonin
pojan, Hesjonin pojanpojan, Aramin kuninkaan, luo, joka
asui Damaskossa, ja käski sanoa hänelle: 19 "Onhan
liitto meidän välillämme, minun ja sinun, niinkuin oli
minun isäni ja sinun isäsi välillä. Katso, minä lähetän
sinulle hopeata ja kultaa lahjaksi; mene ja riko Baesan,
Israelin kuninkaan, kanssa tekemäsi liitto, että hän
lähtisi pois minun kimpustani." 20 Niin Benhadad kuuli
kuningas Aasaa ja lähetti sotajoukkojensa päälliköt
Israelin kaupunkeja vastaan ja valtasi Iijonin, Daanin,
Aabel-Beet-Maakan ja koko Kinnerotin ynnä koko
Naftalin maan. 21 Kun Baesa kuuli sen, lakkasi hän
linnoittamasta Raamaa ja jäi Tirsaan. 22 Mutta kuningas
Aasa kutsui kokoon kaiken Juudan, vapauttamatta
ketään. Ja he veivät pois kivet ja puut, joilla Baesa
oli linnoittanut Raamaa. Niillä kuningas Aasa linnoitti
Geban, joka on Benjaminissa, ja Mispan. 23 Mitä
muuta kaikkea on kerrottavaa Aasasta, kaikista hänen
urotöistään, kaikesta, mitä hän teki, ja kaupungeista,
jotka hän rakensi, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten
aikakirjassa. Mutta vanhuutensa päivinä hän oli sairas
jaloistaan. 24 Sitten Aasa meni lepoon isiensä tykö, ja
hänet haudattiin isiensä viereen hänen isänsä Daavidin
kaupunkiin. Ja hänen poikansa Joosafat tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. 25 Ja Naadab, Jerobeamin poika,
tuli Israelin kuninkaaksi Aasan, Juudan kuninkaan,
toisena hallitusvuotena, ja hän hallitsi Israelia kaksi
vuotta. 26 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
ja vaelsi isänsä teitä ja hänen synnissänsä, jolla
hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä. 27 Mutta
Baesa, Ahian poika, Isaskarin sukua, teki salaliiton
häntä vastaan, ja Baesa surmasi hänet Gibbetonin
luona, joka oli filistealaisilla; sillä Naadab ja koko
Israel piirittivät Gibbetonia. 28 Baesa tappoi hänet
Juudan kuninkaan Aasan kolmantena hallitusvuotena
ja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 29 Kuninkaaksi
tultuaan hän surmasi koko Jerobeamin suvun jättämättä
Jerobeamin jälkeläisistä eloon ainoatakaan henkeä:
hän hävitti heidät Herran sanan mukaan, jonka hän oli
puhunut palvelijansa, siilolaisen Ahian, kautta- 30 niiden
syntien tähden, jotka Jerobeam oli tehnyt ja joilla hän
oli saattanut Israelin tekemään syntiä, siten vihoittaen
Herran, Israelin Jumalan. 31 Mitä muuta on kerrottavaa
Naadabista ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna
Israelin kuningasten aikakirjassa. 32 Mutta Aasa ja
Israelin kuningas Baesa olivat kaiken aikansa sodassa
keskenään. 33 Aasan, Juudan kuninkaan, kolmantena
hallitusvuotena tuli Baesa, Ahian poika, koko Israelin
kuninkaaksi Tirsassa, ja hän hallitsi kaksikymmentä neljä
vuotta. 34 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
ja vaelsi Jerobeamin teitä ja hänen synneissänsä, joilla
hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä.

16 Ja Jeehulle, Hananin pojalle, tuli tämä Herran
sana Baesaa vastaan: 2 "Sentähden, että sinä,
vaikka minä olen korottanut sinut tomusta ja pannut sinut
kansani Israelin ruhtinaaksi, olet vaeltanut Jerobeamin
teitä ja saattanut minun kansani Israelin tekemään
syntiä, niin että he ovat vihoittaneet minut synneillänsä,
3 katso, minä lakaisen pois Baesan ja hänen sukunsa.
Minä teen sinun suvullesi, niinkuin minä tein Jerobeamin,
Nebatin pojan, suvulle. 4 Joka Baesan jälkeläisistä
kuolee kaupungissa, sen koirat syövät, ja joka kuolee
kedolle, sen syövät taivaan linnut." 5 Mitä muuta on
kerrottavaa Baesasta, siitä, mitä hän teki, ja hänen
urotöistänsä, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten
aikakirjassa. 6 Ja Baesa meni lepoon isiensä tykö, ja
hänet haudattiin Tirsaan. Ja hänen poikansa Eela tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa. 7 Mutta profeetta Jeehun,
Hananin pojan, kautta oli tullut Herran sana Baesaa ja
hänen sukuansa vastaan kaiken sen tähden, mitä hän oli
tehnyt ja mikä oli pahaa Herran silmissä, hänen kättensä
tekojen tähden, joilla hän oli vihoittanut Herran, niin että
hänen kävi niinkuin Jerobeamin suvun, kuin myöskin
sen tähden, että hän oli surmannut tämän suvun. 8
Aasan, Juudan kuninkaan, kahdentenakymmenentenä
kuudentena hallitusvuotena tuli Eela, Baesan poika,
Israelin kuninkaaksi Tirsassa, ja hän hallitsi kaksi
vuotta. 9 Mutta hänen palvelijansa Simri, jolla oli
johdossaan puolet sotavaunuista, teki salaliiton häntä
vastaan. Ja kun hän Tirsassa kerran oli juonut itsensä
juovuksiin Tirsassa olevan linnan päällikön Arsan
talossa, 10 tuli Simri sinne ja löi hänet kuoliaaksi
Juudan kuninkaan Aasan kahdentenakymmenentenä
seitsemäntenä hallitusvuotena; ja hän tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. 11 Ja kun hän oli tullut kuninkaaksi
ja istunut valtaistuimelleen, surmasi hän koko Baesan
suvun eikä jättänyt hänen jälkeläisistään eloon
ainoatakaan miehenpuolta, ei sukulunastajaa eikä
ystävää. 12 Ja niin tuhosi Simri koko Baesan suvun,

Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut Baesaa
vastaan profeetta Jeehun kautta, 13 kaikkien Baesan ja
hänen poikansa Eelan syntien tähden, jotka nämä olivat
tehneet ja joilla he olivat saattaneet Israelin tekemään
syntiä; he olivat vihoittaneet Herran, Israelin Jumalan,
turhilla jumalilla, joita he palvelivat. 14 Mitä muuta
on kerrottavaa Eelasta ja kaikesta, mitä hän teki, se
on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. 15
Juudan kuninkaan Aasan kahdentenakymmenentenä
seitsemäntenä hallitusvuotena tuli Simri kuninkaaksi,
ja hän hallitsi Tirsassa seitsemän päivää. Väki oli
silloin asettuneena leiriin Gibbetonin edustalle, joka
oli filistealaisilla. 16 Kun leiriin asettunut väki kuuli
sanottavan: "Simri on tehnyt salaliiton ja on myös
surmannut kuninkaan", niin koko Israel teki sinä päivänä
leirissä Omrin, Israelin sotapäällikön, kuninkaaksi. 17 Ja
Omri ja koko Israel hänen kanssaan lähti Gibbetonista, ja
he saarsivat Tirsan. 18 Ja kun Simri näki, että kaupunki
oli valloitettu, meni hän kuninkaan linnan palatsiin ja
poltti kuninkaan linnan päänsä päältä tulella, ja niin hän
kuoli, 19 syntiensä tähden, jotka hän oli tehnyt, kun oli
tehnyt sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, vaeltamalla
Jerobeamin teitä ja hänen synnissään, jota tämä oli
tehnyt ja jolla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä.
20 Mitä muuta on kerrottavaa Simristä ja salaliitosta,
jonka hän teki, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten
aikakirjassa. 21 Silloin Israelin kansa jakaantui kahtia.
Toinen puoli kansaa seurasi Tibniä, Giinatin poikaa,
tehdäkseen hänet kuninkaaksi, toinen puoli seurasi
Omria. 22 Mutta se osa kansaa, joka seurasi Omria, sai
voiton siitä osasta kansaa, joka seurasi Tibniä, Giinatin
poikaa. Ja Tibni kuoli, ja Omri tuli kuninkaaksi. 23
Juudan kuninkaan Aasan kolmantenakymmenentenä
ensimmäisenä hallitusvuotena tuli Omri Israelin
kuninkaaksi, ja hän hallitsi kaksitoista vuotta; Tirsassa
hän hallitsi kuusi vuotta. 24 Hän osti Samarian vuoren
Semeriltä kahdella talentilla hopeata ja rakensi vuorelle
kaupungin ja kutsui rakentamansa kaupungin Samariaksi
Semerin, vuoren omistajan, nimen mukaan. 25 Ja Omri
teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, teki enemmän
pahaa kuin kaikki hänen edeltäjänsä. 26 Ja hän vaelsi
kaikessa Jerobeamin, Nebatin pojan, tietä ja hänen
synneissänsä, joilla hän oli saattanut Israelin tekemään
syntiä, niin että he vihoittivat Herran, Israelin Jumalan,
turhilla jumalillaan. 27 Mitä muuta on kerrottavaa Omrista,
siitä, mitä hän teki, ja hänen tekemistään urotöistä, se on
kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. 28 Omri
meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin Samariaan.
Ja hänen poikansa Ahab tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa. 29 Ahab, Omrin poika, tuli Israelin kuninkaaksi
Aasan, Juudan kuninkaan, kolmantenakymmenentenä
kahdeksantena hallitusvuotena; sitten Ahab, Omrin
poika, hallitsi Israelia Samariassa kaksikymmentä kaksi
vuotta. 30 Mutta Ahab, Omrin poika, teki sitä, mikä on
pahaa Herran silmissä, enemmän kuin kaikki hänen
edeltäjänsä. 31 Ei ollut siinä kylliksi, että hän vaelsi
Jerobeamin, Nebatin pojan, synneissä, vaan hän otti
myös vaimokseen Iisebelin, siidonilaisten kuninkaan
Etbaalin tyttären, ja rupesi palvelemaan Baalia ja
kumartamaan sitä. 32 Ja hän pystytti alttarin Baalille
Baalin temppeliin, jonka hän oli rakentanut Samariaan.
33 Ahab teki myös aseran. Ja Ahab teki vielä paljon
muuta ja vihoitti Herraa, Israelin Jumalaa, enemmän
kuin kukaan niistä Israelin kuninkaista, jotka olivat
olleet ennen häntä. 34 Hänen aikanansa beetelilainen
Hiiel rakensi uudelleen Jerikon. Sen perustuksen
laskemisesta hän menetti esikoisensa Abiramin, ja
sen ovien pystyttämisestä hän menetti nuorimpansa
Segubin, Herran sanan mukaan, jonka hän oli puhunut
Joosuan, Nuunin pojan, kautta.

17 Tisbeläinen Elia, eräs Gileadiin asettuneita
siirtolaisia, sanoi Ahabille: "Niin totta kuin Herra,
Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison: näinä
vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muutoin kuin minun
sanani kautta". 2 Ja hänelle tuli tämä Herran sana:
3 "Mene pois täältä ja käänny itään päin ja kätkeydy
Keritin purolle, joka on Jordanin itäpuolella. 4 Sinä
saat juoda purosta, ja minä olen käskenyt kaarneiden
elättää sinua siellä." 5 Niin hän meni ja teki Herran
sanan mukaan: hän meni ja asettui Keritin purolle, joka
on Jordanin itäpuolella. 6 Ja kaarneet toivat hänelle
leipää ja lihaa aamuin sekä leipää ja lihaa illoin, ja hän
joi purosta. 7 Mutta jonkun ajan kuluttua puro kuivui,
koska siinä maassa ei ollut satanut. 8 Ja hänelle tuli
tämä Herran sana: 9 "Nouse ja mene Sarpatiin, joka
on Siidonin aluetta, ja asetu sinne. Katso, minä olen
käskenyt leskivaimon elättää sinua siellä." 10 Niin hän
nousi ja meni Sarpatiin. Ja kun hän tuli kaupungin
portille, niin katso, siellä oli leskivaimo keräilemässä
puita. Hän huusi tälle ja sanoi: "Tuo minulle vähän vettä
astiassa juodakseni". 11 Kun hän meni hakemaan, huusi
hän hänelle ja sanoi: "Tuo minulle myös palanen leipää
kädessäsi". 12 Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra,
sinun Jumalasi, elää, minulla ei ole leipäkakkuakaan,
vaan ainoastaan kourallinen jauhoja ruukussa ja vähän
öljyä astiassa. Ja katso, kerättyäni pari puuta minä
menen leipomaan itselleni ja pojalleni, syödäksemme
ja sitten kuollaksemme." 13 Niin Elia sanoi hänelle:
"Älä pelkää; mene ja tee, niinkuin olet sanonut. Mutta
leivo minulle ensin pieni kaltiainen ja tuo se minulle.
Leivo sitten itsellesi ja pojallesi. 14 Sillä näin sanoo
Herra, Israelin Jumala: Jauhot eivät lopu ruukusta,
eikä öljyä ole puuttuva astiasta siihen päivään asti,
jona Herra antaa sateen maan päälle." 15 Niin hän
meni ja teki, niinkuin Elia oli sanonut. Ja hänellä sekä

myös Elialla ja vaimon perheellä oli syötävää pitkäksi
aikaa. 16 Jauhot eivät loppuneet ruukusta, eikä öljyä
puuttunut astiasta, sen Herran sanan mukaan, jonka
hän oli Elian kautta puhunut. 17 Sen jälkeen vaimon,
talon emännän, poika sairastui; ja hänen tautinsa kävi
hyvin kovaksi, niin ettei hänessä enää ollut henkeä. 18
Silloin vaimo sanoi Elialle: "Mitä minulla on tekemistä
sinun kanssasi, Jumalan mies? Sinä olet tullut minun
luokseni saattamaan minun pahat tekoni muistoon ja
tuottamaan kuoleman minun pojalleni." 19 Mutta hän
sanoi hänelle: "Anna poikasi minulle". Ja hän otti tämän
hänen sylistään ja vei hänet yliskammioon, jossa asui,
ja pani hänet vuoteellensa. 20 Ja hän huusi Herraa
ja sanoi: "Herra, minun Jumalani, oletko tehnyt niin
pahoin tätä leskeä kohtaan, jonka vieraana minä olen,
että olet surmannut hänen poikansa?" 21 Sitten hän
ojentautui pojan yli kolme kertaa, huusi Herraa ja sanoi:
"Herra, minun Jumalani, anna tämän pojan sielun tulla
häneen takaisin". 22 Ja Herra kuuli Eliaa, ja pojan sielu
tuli häneen takaisin, ja hän virkosi henkiin. 23 Ja Elia
otti pojan ja toi hänet yliskammiosta alas huoneeseen
ja antoi hänet hänen äidillensä. Ja Elia sanoi: "Katso,
poikasi elää". 24 Niin vaimo sanoi Elialle: "Nyt minä
tiedän, että sinä olet Jumalan mies ja että Herran sana
sinun suussasi on tosi".

18 Pitkän ajan kuluttua, kolmantena vuotena, tuli
Elialle tämä Herran sana: "Mene ja näyttäydy
Ahabille, niin minä annan sateen maan päälle". 2 Niin
Elia meni näyttäytymään Ahabille. Mutta Samariassa
oli kova nälänhätä. 3 Ja Ahab kutsui Obadjan, joka
oli palatsin päällikkönä. Mutta Obadja oli hyvin Herraa
pelkääväinen mies; 4 niinpä Obadja oli silloin, kun
Iisebel hävitti Herran profeetat, ottanut sata profeettaa
ja piilottanut heidät luolaan, viisikymmentä kerrallaan,
ja elättänyt heitä leivällä ja vedellä. 5 Ahab sanoi
Obadjalle: "Kulje maa, kaikki vesilähteet ja kaikki purot.
Kenties me löydämme ruohoa pitääksemme hevoset
ja muulit hengissä, niin ettei meidän tarvitse hävittää
elukoita." 6 Ja he jakoivat keskenään kuljettavansa
maan. Ahab kulki toista tietä yksinänsä, ja Obadja kulki
toista tietä yksinänsä. 7 Kun nyt Obadja oli matkalla,
niin katso, Elia tuli häntä vastaan. Tuntiessaan tämän
hän heittäytyi kasvoillensa ja sanoi: "Sinäkö se olet,
herrani Elia?" 8 Tämä vastasi hänelle: "Minä. Mene
ja sano herrallesi: 'Katso, Elia on täällä'." 9 Niin hän
sanoi: "Mitä minä olen rikkonut, koska annat palvelijasi
Ahabin käsiin, hänen surmattavakseen? 10 Niin totta
kuin Herra, sinun Jumalasi, elää, ei ole sitä kansaa eikä
sitä valtakuntaa, josta minun herrani ei olisi lähettänyt
etsimään sinua, mutta kun on vastattu: 'Ei hän ole täällä',
on hän vannottanut sillä valtakunnalla ja sillä kansalla
valan, ettei sinua ole löydetty. 11 Ja nyt sinä sanot: 'Mene
ja sano herrallesi: Katso, Elia on täällä'. 12 Kun minä
lähden pois luotasi, niin Herran Henki kuljettaa sinut, en
tiedä minne, ja kun minä menen ilmoittamaan Ahabille
eikä hän löydä sinua, niin hän tappaa minut. Ja kuitenkin
palvelijasi on peljännyt Herraa nuoruudestaan asti. 13
Eikö herralleni ole kerrottu, mitä minä tein, kun Iisebel
tappoi Herran profeetat: kuinka minä piilotin luolaan
sata Herran profeettaa, viisikymmentä kerrallaan, ja
elätin heitä leivällä ja vedellä? 14 Ja nyt sinä sanot:
'Mene ja sano herrallesi: Katso, Elia on täällä', ja niin
hän tappaa minut." 15 Mutta Elia sanoi: "Niin totta kuin
Herra Sebaot elää, jonka edessä minä seison, minä
näyttäydyn tänä päivänä hänelle". 16 Niin Obadja meni
Ahabia vastaan ja ilmoitti hänelle tämän. Ahab meni
silloin Eliaa vastaan. 17 Ja nähdessään Elian Ahab
sanoi hänelle: "Siinäkö sinä olet, sinä, joka syökset
Israelin onnettomuuteen?" 18 Tämä vastasi: "En minä
syökse Israelia onnettomuuteen, vaan sinä ja sinun isäsi
suku, koska te hylkäätte Herran käskyt ja koska sinä
seuraat baaleja. 19 Mutta lähetä nyt kokoamaan kaikki
Israel minun luokseni Karmel-vuorelle, sekä neljäsataa
viisikymmentä Baalin profeettaa ja neljäsataa Aseran
profeettaa, jotka syövät Iisebelin pöydästä." 20 Niin Ahab
lähetti sanan kaikille israelilaisille ja kokosi profeetat
Karmel-vuorelle. 21 Ja Elia astui kaiken kansan eteen ja
sanoi: "Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille?
Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal
on Jumala, seuratkaa häntä." Eikä kansa vastannut
hänelle mitään. 22 Niin Elia sanoi kansalle: "Minä olen
ainoa jäljelle jäänyt Herran profeetta, mutta Baalin
profeettoja on neljäsataa viisikymmentä. 23 Antakaa
meille kaksi mullikkaa, ja valitkoot he itselleen toisen
mullikan, paloitelkoot sen ja pankoot kappaleet puiden
päälle, mutta älköötpanko tulta; ja minä valmistan toisen
mullikan ja asetan sen puiden päälle, mutta en pane
tulta. 24 Sitten huutakaa te jumalanne nimeä, ja minä
huudan Herran nimeä. Se jumala, joka vastaa tulella, on
Jumala." Kaikki kansa vastasi ja sanoi: "Niin on hyvä".
25 Ja Elia sanoi Baalin profeetoille: "Valitkaa itsellenne
toinen mullikka ja valmistakaa se ensin, sillä teitä on
enemmän. Huutakaa sitten jumalanne nimeä, mutta
älkää panko tulta". 26 Niin he ottivat sen mullikan, jonka
hän antoi heille, ja valmistivat sen. Sitten he huusivat
Baalin nimeä aamusta puolipäivään asti, sanoen: "Baal,
vastaa meille!" Mutta ei ääntä, ei vastausta! Ja he
hyppelivät alttarin ääressä, joka oli tehty. 27 Puolipäivän
aikana Elia pilkkasi heitä ja sanoi: "Huutakaa kovemmin;
hän on tosin jumala, mutta hänellä voi olla jotakin
toimittamista, tahi hän on poistunut johonkin, tahi on
matkalla; kenties hän nukkuu, mutta kyllä hän herää".
28 Niin he huusivat vielä kovemmin ja viileksivät itseään
tapansa mukaan miekoilla ja keihäillä, niin että heistä
vuoti verta. 29 Kun puolipäivä oli kulunut, joutuivat he
hurmoksiin, aina siihen hetkeen asti, jolloin ruokauhri

uhrataan. Mutta ei ääntä, ei vastausta, ei vaarinottoa!
30 Niin Elia sanoi kaikelle kansalle: "Astukaa minun
luokseni". Ja kaikki kansa astui hänen luoksensa. Niin
hän korjasi Herran alttarin, joka oli hajotettu. 31 Ja
Elia otti kaksitoista kiveä, yhtä monta kuin oli Jaakobin
poikien sukukuntia, hänen, jolle oli tullut tämä Herran
sana: "Israel on oleva sinun nimesi". 32 Ja hän rakensi
kivistä alttarin Herran nimeen ja teki alttarin ympärille
ojan, johon olisi mahtunut kaksi sea-mittaa jyviä. 33
Sitten hän latoi puut, paloitteli mullikan ja pani kappaleet
puiden päälle. 34 Ja hän sanoi: "Täyttäkää neljä ruukkua
vedellä ja vuodattakaa se polttouhrin ja puiden päälle".
Ja hän sanoi: "Tehkää se toinen kerta". Ja he tekivät
niin toisen kerran. Vielä hän sanoi: "Tehkää se kolmas
kerta". Ja he tekivät niin kolmannen kerran. 35 Niin
vesi juoksi ympäri alttarin; ojankin hän täytti vedellä. 36
Ja kun oli tullut hetki, jolloin ruokauhri uhrataan, astui
profeetta Elia esille ja sanoi: "Herra, Aabrahamin, Iisakin
ja Israelin Jumala, tulkoon tänä päivänä tiettäväksi,
että sinä olet Jumala Israelissa ja että minä olen sinun
palvelijasi ja että minä olen sinun käskystäsi tehnyt
kaiken tämän. 37 Vastaa minulle, Herra, vastaa minulle,
että tämä kansa tulisi näkemään, että sinä, Herra, olet
Jumala ja että sinä käännät heidän sydämensä takaisin."
38 Silloin Herran tuli iski alas ja kulutti polttouhrin, puut,
kivet ja mullan sekä nuoli veden, joka oli ojassa. 39 Kun
kaikki kansa näki tämän, lankesivat he kasvoillensa ja
sanoivat: "Herra on Jumala! Herra on Jumala!" 40 Mutta
Elia sanoi heille: "Ottakaa Baalin profeetat kiinni; älköön
yksikään heistä pääskö pakoon". Ja he ottivat heidät
kiinni. Ja Elia vei heidät Kiisonin purolle ja tappoi heidät
siellä. 41 Ja Elia sanoi Ahabille: "Nouse, syö ja juo, sillä
sateen kohina kuuluu". 42 Niin Ahab nousi syömään ja
juomaan. Mutta Elia nousi Karmelin huipulle, kumartui
maahan ja painoi kasvonsa polviensa väliin. 43 Ja hän
sanoi palvelijallensa: "Nouse ja katso merelle päin".
Tämä nousi ja katsoi, mutta sanoi: "Ei näy mitään".
Hän sanoi: "Mene takaisin". Näin seitsemän kertaa. 44
Seitsemännellä kerralla palvelija sanoi: "Katso, pieni
pilvi, miehen kämmenen kokoinen, nousee merestä".
Niin Elia sanoi: "Nouse ja sano Ahabille: 'Valjasta ja
lähde alas, ettei sade sinua pidättäisi'". 45 Ja tuossa
tuokiossa taivas kävi mustaksi pilvistä ja myrskytuulesta,
ja tuli ankara sade. Mutta Ahab nousi vaunuihinsa ja
lähti Jisreeliin. 46 Ja Herran käsi tuli Elian päälle, ja niin
hän vyötti kupeensa ja juoksi Ahabin edellä Jisreeliin
saakka.

19 Mutta kun Ahab kertoi Iisebelille kaiken, mitä Elia
oli tehnyt ja kuinka hän oli tappanut miekalla kaikki
profeetat, 2 lähetti Iisebel sanansaattajan Elian luo ja
käski sanoa: "Jumalat rangaiskoot minua nyt ja vasta,
jollen minä huomenna tähän aikaan tee sinulle samaa,
mikä jokaiselle näistä on tehty". 3 Kun tämä näki sen,
nousi hän ja lähti matkaan pelastaakseen henkensä ja
tuli Beersebaan, joka on Juudan aluetta. 4 Sinne hän jätti
palvelijansa, mutta meni itse erämaahan päivänmatkan
päähän. Hän tuli ja istuutui kinsteripensaan juureen.
Ja hän toivotti itsellensä kuolemaa ja sanoi: "Jo
riittää, Herra; ota minun henkeni, sillä minä en ole
isiäni parempi". 5 Ja hän paneutui maata ja nukkui
kinsteripensaan juurelle. Mutta katso, enkeli kosketti
häntä ja sanoi hänelle: "Nouse ja syö". 6 Ja kun
hän katsahti, niin katso, hänen päänsä pohjissa oli
kuumennetuilla kivillä paistettu kaltiainen ja vesiastia.
Niin hän söi ja joi ja paneutui jälleen maata. 7 Mutta
Herran enkeli kosketti häntä vielä toisen kerran ja sanoi:
"Nouse ja syö, sillä muutoin käy matka sinulle liian
pitkäksi". 8 Niin hän nousi ja söi ja joi. Ja hän kulki sen
ruuan voimalla neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä
yötä Jumalan vuorelle, Hoorebille, asti. 9 Siellä hän
meni luolaan ja oli siinä yötä. Ja katso, Herran sana
tuli hänelle; hän kysyi häneltä: "Mitä sinä täällä teet,
Elia?" 10 Hän vastasi: "Minä olen kiivailemalla kiivaillut
Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä israelilaiset
ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet sinun alttarisi ja
tappaneet miekalla sinun profeettasi. Minä yksin olen
jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät,
ottaaksensa sen." 11 Hän sanoi: "Mene ulos ja asetu
vuorelle Herran eteen". Ja katso, Herra kulki ohitse, ja
suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliot,
kävi Herran edellä; mutta ei Herra ollut myrskyssä.
Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut
maanjäristyksessä. 12 Maanjäristyksen jälkeen tuli
tulta; mutta ei Herra ollut tulessa. Tulen jälkeen tuli
hiljainen tuulen hyminä. 13 Kun Elia sen kuuli, peitti hän
kasvonsa vaipallansa, meni ulos ja asettui luolan suulle.
Ja katso, hänelle puhui ääni ja sanoi: "Mitä sinä täällä
teet, Elia?" 14 Hän vastasi: "Minä olen kiivailemalla
kiivaillut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta. Sillä
israelilaiset ovat hyljänneet sinun liittosi, hajottaneet
sinun alttarisi ja tappaneet miekalla sinun profeettasi.
Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni
he väijyvät, ottaaksensa sen." 15 Herra sanoi hänelle:
"Lähde takaisin samaa tietä, jota tulit, erämaan kautta
Damaskoon. Mene ja voitele Hasael Aramin kuninkaaksi.
16 Ja voitele Jeehu, Nimsin poika, Israelin kuninkaaksi.
Ja voitele sijaasi profeetaksi Elisa, Saafatin poika,
Aabel-Meholasta. 17 Ja on tapahtuva näin: joka välttää
Hasaelin miekan, sen surmaa Jeehu, ja joka välttää
Jeehun miekan, sen surmaa Elisa. 18 Mutta minä jätän
jäljelle Israeliin seitsemäntuhatta: kaikki polvet, jotka
eivät ole notkistuneet Baalille, ja kaikki suut, jotka eivät
ole hänelle suuta antaneet." 19 Niin hän lähti sieltä ja
kohtasi Elisan, Saafatin pojan, kun tämä oli kyntämässä;
kaksitoista härkäparia kulki hänen edellänsä, ja itse hän
ajoi kahdettatoista. Kulkiessaan hänen ohitsensa Elia

heitti vaippansa hänen päällensä. 20 Niin hän jätti härät,
riensi Elian jälkeen ja sanoi: "Salli minun ensin antaa
suuta isälleni ja äidilleni; sitten minä seuraan sinua".
Elia sanoi hänelle: "Mene, mutta tule takaisin; tiedäthän,
mitä minä olen sinulle tehnyt". 21 Niin hän meni hänen
luotaan takaisin, otti härkäparinsa ja teurasti sen, ja
härkäin ikeellä hän keitti lihat; ne hän antoi väelle, ja he
söivät. Sitten hän nousi ja seurasi Eliaa ja palveli häntä.

20 Ja Benhadad, Aramin kuningas, kokosi
kaiken sotajoukkonsa. Hänellä oli mukanaan
kolmekymmentä kaksi kuningasta sekä hevosia ja
sotavaunuja. Ja hän meni ja piiritti Samariaa ja ryhtyi
taisteluun sitä vastaan. 2 Ja hän lähetti sanansaattajat
kaupunkiin Ahabin, Israelin kuninkaan, luo 3 ja käski
sanoa hänelle: "Näin sanoo Benhadad: 'Sinun hopeasi
ja kultasi ovat minun, ja sinun kauneimmat vaimosi
ja lapsesi ovat myöskin minun'". 4 Israelin kuningas
vastasi ja sanoi: "Niinkuin sinä olet sanonut, herrani,
kuningas, minä olen sinun, minä ja kaikki, mitä minulla
on". 5 Mutta sanansaattajat tulivat takaisin ja sanoivat:
"Näin sanoo Benhadad: 'Minä olen lähettänyt sinulle
tämän sanan: Anna minulle hopeasi ja kultasi, vaimosi
ja lapsesi. 6 Totisesti minä lähetän huomenna tähän
aikaan palvelijani sinun luoksesi tutkimaan sinun taloasi
ja sinun palvelijaisi taloja; ja kaiken, mikä on sinun
silmiesi ihastus, he ottavat haltuunsa ja vievät.'" 7
Silloin Israelin kuningas kutsui kaikki maan vanhimmat
ja sanoi: "Ymmärtäkää ja nähkää, että hän hankkii
meille onnettomuutta; sillä kun hän lähetti vaatimaan
minulta vaimojani ja lapsiani, hopeatani ja kultaani, en
minä niitä häneltä kieltänyt". 8 Kaikki vanhimmat ja
kaikki kansa sanoivat hänelle: "Älä kuule häntä äläkä
suostu". 9 Niin hän sanoi Benhadadin sanansaattajille:
"Sanokaa herralleni, kuninkaalle: 'Kaiken, mitä sinä
ensi kerralla käskit palvelijasi tehdä, minä teen; mutta
tätä minä en voi tehdä'". Ja sanansaattajat menivät ja
veivät tämän vastauksen hänelle. 10 Niin Benhadad
lähetti hänelle sanan: "Jumalat rangaiskoot minua nyt
ja vasta, jos Samarian tomu riittää täyttämään kaiken
sen väen kourat, joka minua seuraa". 11 Mutta Israelin
kuningas vastasi ja sanoi: "Sanokaa hänelle: 'Älköön
se, joka vyöttäytyy miekkaan, kerskatko niinkuin se,
joka sen riisuu'". 12 Kun hän, juodessaan kuninkaitten
kanssa lehtimajoissa, kuuli tämän vastauksen, sanoi
hän palvelijoilleen: "Piiritys käyntiin!" Ja he panivat
piirityksen käyntiin kaupunkia vastaan. 13 Ja katso,
eräs profeetta astui Ahabin, Israelin kuninkaan, eteen ja
sanoi: "Näin sanoo Herra: Näetkö kaiken tuon suuren
lauman? Katso, minä annan sen tänä päivänä sinun
käsiisi, että sinä tulisit tietämään, että minä olen Herra."
14 Ahab kysyi: "Kenen avulla?" Hän vastasi: "Näin
sanoo Herra: Maaherrain palvelijoitten avulla". Ahab
kysyi vielä: "Kuka alottaa taistelun?" Hän vastasi:
"Sinä". 15 Niin hän katsasti herrain palvelijat, ja niitä
oli kaksisataa kolmekymmentä kaksi. Niitten jälkeen
hän katsasti kaiken väen, kaikki israelilaiset, joita
oli seitsemäntuhatta. 16 Ja he tekivät hyökkäyksen
puolenpäivän aikana, kun Benhadad oli juovuksissa
ja joi lehtimajoissa, hän ja ne kolmekymmentä kaksi
kuningasta, jotka olivat tulleet hänen avuksensa. 17
Maaherrain palvelijat hyökkäsivät ensimmäisinä. Silloin
Benhadad lähetti tiedustelemaan, ja hänelle ilmoitettiin:
"Miehiä on lähtenyt liikkeelle Samariasta". 18 Hän sanoi:
"Jos he ovat lähteneet liikkeelle rauha mielessä, niin
ottakaa heidät kiinni elävinä; ja jos he ovat lähteneet
taistellakseen, ottakaa heidät silloinkin kiinni elävinä".
19 Mutta kun maaherrain palvelijat ja sotajoukko,
joka seurasi heitä, olivat hyökänneet kaupungista, 20
surmasivat he miehen kukin. Niin aramilaiset pakenivat,
ja Israel ajoi heitä takaa. Mutta Benhadad, Aramin
kuningas, pääsi muutamien ratsumiesten kanssa pakoon
hevosen selässä. 21 Mutta Israelin kuningas lähti
liikkeelle ja valtasi hevoset ja sotavaunut; ja niin hän tuotti
aramilaisille suuren tappion. 22 Ja profeetta astui Israelin
kuninkaan eteen ja sanoi hänelle: "Vahvista itsesi,
ymmärrä ja katso, mitä sinun on tehtävä, sillä vuoden
vaihteessa hyökkää Aramin kuningas sinun kimppuusi".
23 Aramin kuninkaan palvelijat sanoivat tälle: "Heidän
jumalansa on vuorijumala; sentähden he saivat meistä
voiton. Mutta taistelkaamme heitä vastaan tasangolla,
silloin me varmasti saamme heistä voiton. 24 Ja tee
näin: Pane pois kuninkaat, kukin paikaltaan, ja aseta
käskynhaltijat heidän sijaansa. 25 Hanki sitten itsellesi
sotajoukko, yhtä suuri kuin menettämäsi oli, yhtä monta
hevosta ja yhtä monet sotavaunut; ja taistelkaamme
heitä vastaan tasangolla, niin me varmasti saamme
heistä voiton." Niin hän kuuli heitä ja teki niin. 26
Vuoden vaihteessa Benhadad katsasti aramilaiset ja lähti
Afekiin taistelemaan Israelia vastaan. 27 Ja israelilaiset
katsastettiin ja muonitettiin, ja he lähtivät heitä vastaan.
Israelilaiset leiriytyivät heidän eteensä niinkuin kaksi
pientä vuohilaumaa, mutta aramilaiset täyttivät maan.
28 Silloin Jumalan mies astui Israelin kuninkaan eteen ja
sanoi: "Näin sanoo Herra: Sentähden, että aramilaiset
ovat sanoneet: 'Herra on vuorijumala eikä laaksojumala',
annan minä koko tämän suuren lauman sinun käsiisi,
tullaksenne tietämään, että minä olen Herra." 29 Ja
he olivat leiriytyneinä vastakkain seitsemän päivää.
Seitsemäntenä päivänä sukeutui taistelu, ja israelilaiset
surmasivat aramilaisia satatuhatta jalkamiestä yhtenä
päivänä. 30 Jäljellejääneet pakenivat Afekiin, kaupunkiin.
Ja muuri kaatui kahdenkymmenen seitsemän tuhannen
jäljellejääneen miehen päälle. Mutta Benhadad pakeni,
tuli kaupunkiin ja juoksi huoneesta huoneeseen. 31
Silloin hänen palvelijansa sanoivat hänelle: "Katso, me

olemme kuulleet, että Israelin heimon kuninkaat ovat
laupiaita kuninkaita. Pankaamme säkit lanteillemme ja
nuorat päämme ympärille ja antautukaamme Israelin
kuninkaalle; ehkä hän jättää sinut henkiin." 32 Ja
he käärivät säkit lanteilleen ja panivat nuorat päänsä
ympärille ja tulivat Israelin kuninkaan luo ja sanoivat:
"Palvelijasi Benhadad sanoo: 'Salli minun elää'." Hän
sanoi: "Vieläkö hän elää? Hän on minun veljeni." 33 Niin
miehet katsoivat sen hyväksi enteeksi, tarttuivat kiiruusti
hänen sanaansa ja sanoivat: "Benhadad on sinun
veljesi". Hän sanoi: "Menkää ja noutakaa hänet". Silloin
Benhadad antautui hänelle, ja hän antoi hänen nousta
vaunuihinsa. 34 Ja Benhadad sanoi hänelle: "Kaupungit,
jotka minun isäni otti sinun isältäsi, minä annan takaisin.
Laita itsellesi katumyymälöitä Damaskoon, niinkuin
minun isäni laittoi Samariaan." Ahab vastasi: "Minä
päästän sinut menemään sillä välipuheella". Ja hän teki
liiton hänen kanssaan ja päästi hänet menemään. 35
Silloin eräs profeetanoppilaista sanoi Herran käskystä
toverilleen: "Lyö minua". Mutta mies ei tahtonut lyödä
häntä. 36 Niin hän sanoi tälle: "Koska et kuullut Herran
ääntä, niin katso, leijona surmaa sinut, kun lähdet minun
luotani". Ja kun hän lähti hänen luotansa, kohtasi leijona
hänet ja surmasi hänet. 37 Sitten hän tapasi toisen
miehen ja sanoi: "Lyö minua". Ja mies löi hänet haavoille.
38 Niin profeetta meni ja asettui tielle, jota kuninkaan oli
kuljettava, ja teki itsensä tuntemattomaksi panemalla
siteen silmilleen. 39 Kun kuningas kulki ohitse, huusi
hän kuninkaalle ja sanoi: "Palvelijasi oli lähtenyt keskelle
taistelua; ja katso, sieltä tuli mies ja toi toisen miehen
minun luokseni ja sanoi: 'Vartioitse tätä miestä. Jos
hän katoaa, menee sinun henkesi hänen hengestään,
tahi sinä maksat talentin hopeata.' 40 Palvelijallasi oli
tehtävää siellä ja täällä, ja sitten ei miestä enää ollut."
Israelin kuningas sanoi hänelle: "Tuomiosi on siis se;
sinä olet itse julistanut sen". 41 Silloin hän nopeasti
poisti siteen silmiltään, ja Israelin kuningas tunsi hänet,
että hän oli profeettoja. 42 Ja tämä sanoi hänelle: "Näin
sanoo Herra: Koska sinä päästit käsistäsi menemään
minulle tuhon omaksi vihityn miehen, menee sinun
henkesi hänen hengestänsä ja sinun kansasi hänen
kansastaan." 43 Niin Israelin kuningas meni kotiinsa
pahastuneena ja alakuloisena ja tuli Samariaan.

21 Näiden tapausten jälkeen tapahtui tämä.
Jisreeliläisellä Naabotilla oli viinitarha, joka
oli Jisreelissä Samarian kuninkaan Ahabin palatsin
vieressä. 2 Ja Ahab puhui Naabotille sanoen: "Anna
minulle viinitarhasi vihannestarhaksi, koska se on niin
likellä minun linnaani; minä annan sinulle sen sijaan
paremman viinitarhan, tahi, jos niin tahdot, minä annan
sinulle sen hinnan rahana". 3 Mutta Naabot vastasi
Ahabille: "Pois se, Herra varjelkoon minua antamasta
sinulle isieni perintöosaa". 4 Niin Ahab tuli kotiinsa
pahastuneena ja alakuloisena vastauksesta, jonka
jisreeliläinen Naabot oli hänelle antanut, kun tämä oli
sanonut: "En minä anna sinulle isieni perintöosaa". Ja
hän pani maata vuoteellensa, käänsi kasvonsa pois
eikä syönyt mitään. 5 Niin hänen vaimonsa Iisebel tuli
hänen luokseen ja puhui hänelle: "Miksi olet niin pahoilla
mielin ja miksi et syö mitään?" 6 Ahab vastasi hänelle:
"Siksi, että puhuttelin jisreeliläistä Naabotia ja sanoin
hänelle: 'Anna minulle viinitarhasi rahasta, tahi jos
haluat, annan minä sinulle toisen viinitarhan sen sijaan',
mutta hän vastasi: 'En minä anna sinulle viinitarhaani'".
7 Niin hänen vaimonsa Iisebel sanoi hänelle: "Sinäkö
olet käyttävinäsi kuninkaanvaltaa Israelissa? Nouse ja
syö, ja olkoon sydämesi iloinen; minä kyllä toimitan
sinulle jisreeliläisen Naabotin viinitarhan." 8 Ja hän
kirjoitti kirjeen Ahabin nimessä, sinetöi sen hänen
sinetillään ja lähetti kirjeen vanhimmille ja ylimyksille,
jotka olivat Naabotin kaupungissa ja asuivat siellä
hänen kanssaan. 9 Ja kirjeessä hän kirjoitti näin:
"Kuuluttakaa paasto ja asettakaa Naabot istumaan
etumaiseksi kansan joukkoon. 10 Ja asettakaa kaksi
kelvotonta miestä istumaan häntä vastapäätä, että he
todistaisivat hänestä näin: 'Sinä olet kironnut Jumalaa
ja kuningasta'. Viekää hänet sitten ulos ja kivittäkää
hänet kuoliaaksi." 11 Ja kaupungin miehet, vanhimmat
ja ylimykset, jotka asuivat hänen kaupungissansa,
tekivät, niinkuin Iisebel oli käskenyt heitä ja niinkuin oli
kirjoitettu kirjeessä, jonka hän oli heille lähettänyt. 12
He kuuluttivat paaston ja asettivat Naabotin istumaan
etumaiseksi kansan joukkoon. 13 Ja kaksi kelvotonta
miestä tuli ja istui häntä vastapäätä. Ja ne kelvottomat
miehet todistivat Naabotista kansan edessä sanoen:
"Naabot on kironnut Jumalaa ja kuningasta". Silloin he
veivät hänet kaupungin ulkopuolelle ja kivittivät hänet
kuoliaaksi. 14 Sitten he lähettivät Iisebelille tämän
sanan: "Naabot on kivitetty kuoliaaksi". 15 Kun Iisebel
kuuli, että Naabot oli kivitetty kuoliaaksi, sanoi Iisebel
Ahabille: "Nouse ja ota haltuusi jisreeliläisen Naabotin
viinitarha, jota hän ei tahtonut antaa sinulle rahasta;
sillä Naabot ei ole enää elossa, vaan on kuollut". 16
Kun Ahab kuuli, että Naabot oli kuollut, nousi hän
ja lähti jisreeliläisen Naabotin viinitarhalle ottaakseen
sen haltuunsa. 17 Mutta tisbeläiselle Elialle tuli tämä
Herran sana: 18 "Nouse ja mene tapaamaan Ahabia,
Israelin kuningasta, joka asuu Samariassa. Katso, hän
on Naabotin viinitarhassa, jota hän on mennyt ottamaan
haltuunsa. 19 Ja puhu hänelle ja sano: 'Näin sanoo Herra:
Oletko sinä sekä tappanut että anastanut perinnön?' Ja
puhu sitten hänelle ja sano: 'Näin sanoo Herra: Siinä
paikassa, missä koirat nuoleskelivat Naabotin veren,
tulevat koirat nuoleskelemaan sinunkin veresi'." 20 Ahab
sanoi Elialle: "Joko löysit minut, sinä vihamieheni?"

Hän vastasi: "Jo löysin. Koska sinä olet myynyt itsesi
tekemään sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, 21
niin katso, minä annan onnettomuuden kohdata sinua
ja lakaisen sinut pois ja hävitän Israelista Ahabin
miespuoliset jälkeläiset, kaikki tyynni. 22 Ja minä teen
sinun suvullesi niinkuin Jerobeamin, Nebatin pojan,
suvulle ja niinkuin Baesan, Ahian pojan, suvulle, koska
sinä olet vihoittanut minut ja saattanut Israelin tekemään
syntiä. 23 Myöskin Iisebelistä on Herra puhunut sanoen:
Koirat syövät Iisebelin Jisreelin muurin luona. 24 Joka
Ahabin jälkeläisistä kuolee kaupungissa, sen koirat
syövät, ja joka kuolee kedolle, sen syövät taivaan linnut."
25 Totisesti ei ole ollut ketään, joka olisi niin myynyt
itsensä tekemään sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
kuin Ahab, kun hänen vaimonsa Iisebel vietteli häntä.
26 Hän teki ylen kauhistavasti, kun lähti seuraamaan
kivijumalia, aivan niinkuin amorilaiset tekivät, jotka Herra
karkoitti israelilaisten tieltä. 27 Mutta kun Ahab kuuli
nämä sanat, repäisi hän vaatteensa, pani paljaalle
iholleen säkin ja paastosi. Ja hän makasi säkki yllänsä ja
liikkui hiljaa. 28 Niin tisbeläiselle Elialle tuli tämä Herran
sana: 29 "Oletko nähnyt, kuinka Ahab on nöyrtynyt minun
edessäni? Koska hän on nöyrtynyt minun edessäni,
en minä anna onnettomuuden tulla hänen aikanansa:
hänen poikansa aikana minä annan onnettomuuden
kohdata hänen sukuansa."

22 He olivat alallaan kolme vuotta: ei ollut sotaa
Aramin ja Israelin välillä. 2 Mutta kolmantena
vuotena tuli Joosafat, Juudan kuningas, Israelin
kuninkaan luo. 3 Ja Israelin kuningas sanoi
palvelijoillensa: "Tiedättehän, että Gileadin Raamot
on meidän. Ja kuitenkin me olemme toimettomat
emmekä ota sitä pois Aramin kuninkaan käsistä."
4 Ja hän sanoi Joosafatille: "Lähdetkö sinä minun
kanssani sotaan Gileadin Raamotiin?" Joosafat vastasi
Israelin kuninkaalle: "Minä niinkuin sinä, minun kansani
niinkuin sinun kansasi, minun hevoseni niinkuin sinun
hevosesi!" 5 Mutta Joosafat sanoi Israelin kuninkaalle:
"Kysy kuitenkin ensin, mitä Herra sanoo". 6 Niin
Israelin kuningas kokosi profeetat, noin neljäsataa
miestä, ja sanoi heille: "Onko minun lähdettävä sotaan
Gileadin Raamotia vastaan vai oltava lähtemättä?" He
vastasivat: "Lähde; Herra antaa sen kuninkaan käsiin".
7 Mutta Joosafat sanoi: "Eikö täällä ole enää ketään
muuta Herran profeettaa, jolta voisimme kysyä?" 8
Israelin kuningas vastasi Joosafatille: "On täällä vielä
mies, jolta voisimme kysyä Herran mieltä, mutta minä
vihaan häntä, sillä hän ei koskaan ennusta minulle
hyvää, vaan aina pahaa; se on Miika, Jimlan poika".
Joosafat sanoi: "Älköön kuningas niin puhuko". 9 Niin
Israelin kuningas kutsui erään hoviherran ja sanoi:
"Nouda kiiruusti Miika, Jimlan poika". 10 Mutta Israelin
kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, istuivat kumpikin
valtaistuimellansa, puettuina kuninkaallisiin pukuihinsa,
puimatantereella Samarian portin ovella; ja kaikki
profeetat olivat hurmoksissa heidän edessänsä. 11 Ja
Sidkia, Kenaanan poika, teki itsellensä rautasarvet ja
sanoi: "Näin sanoo Herra: Näillä sinä pusket aramilaisia,
kunnes teet heistä lopun". 12 Ja kaikki profeetat
ennustivat samalla tavalla, sanoen: "Mene Gileadin
Raamotiin, niin sinä saat voiton; Herra antaa sen
kuninkaan käsiin". 13 Ja sanansaattaja, joka oli mennyt
kutsumaan Miikaa, puhui hänelle sanoen: "Katso, kaikki
profeetat ovat yhdestä suusta luvanneet kuninkaalle
hyvää; olkoon sinun sanasi heidän sanansa kaltainen, ja
lupaa sinäkin hyvää". 14 Mutta Miika vastasi: "Niin totta
kuin Herra elää, sen minä puhun, minkä Herra minulle
sanoo". 15 Kun hän tuli kuninkaan eteen, sanoi kuningas
hänelle: "Miika, onko meidän lähdettävä sotaan Gileadin
Raamotiin vai oltava lähtemättä?" Hän vastasi hänelle:
"Lähde, niin saat voiton; Herra antaa sen kuninkaan
käsiin". 16 Mutta kuningas sanoi hänelle: "Kuinka monta
kertaa minun on vannotettava sinua, ettet puhu minulle
muuta kuin totuutta Herran nimessä?" 17 Silloin hän
sanoi: "Minä näin koko Israelin hajallaan vuorilla niinkuin
lampaat, joilla ei ole paimenta. Ja Herra sanoi: 'Näillä ei
ole isäntää; palatkoot he kukin rauhassa kotiinsa'." 18
Niin Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Enkö minä
sanonut sinulle, ettei tämä koskaan ennusta minulle
hyvää, vaan aina pahaa?" 19 Mutta hän sanoi: "Kuule
siis Herran sana: Minä näin Herran istuvan istuimellansa
ja kaiken taivaan joukon seisovan hänen edessään,
hänen oikealla ja vasemmalla puolellansa. 20 Ja Herra
sanoi: 'Kuka viekoittelisi Ahabin lähtemään sotaan,
että hän kaatuisi Gileadin Raamotissa?' Mikä vastasi
niin, mikä näin. 21 Silloin tuli henki ja asettui Herran
eteen ja sanoi: 'Minä viekoittelen hänet'. Herra kysyi
häneltä: 'Miten?' 22 Hän vastasi: 'Minä menen valheen
hengeksi kaikkien hänen profeettainsa suuhun'. Silloin
Herra sanoi: 'Saat viekoitella, siihen sinä pystyt; mene
ja tee niin'. 23 Katso, nyt Herra on pannut valheen
hengen kaikkien näiden sinun profeettaisi suuhun, sillä
Herra on päättänyt sinun osaksesi onnettomuuden." 24
Silloin astui esille Sidkia, Kenaanan poika, löi Miikaa
poskelle ja sanoi: "Mitä tietä Herran henki on poistunut
minusta puhuakseen sinun kanssasi?" 25 Miika vastasi:
"Sen saat nähdä sinä päivänä, jona kuljet huoneesta
huoneeseen piiloutuaksesi". 26 Mutta Israelin kuningas
sanoi: "Ota Miika ja vie hänet takaisin Aamonin,
kaupungin päällikön, ja Jooaan, kuninkaan pojan, luo. 27
Ja sano: 'Näin sanoo kuningas: Pankaa tämä vankilaan
ja elättäkää häntä vaivaisella vedellä ja leivällä, kunnes
minä palaan voittajana takaisin'." 28 Miika vastasi: "Jos
sinä palaat voittajana takaisin, niin ei Herra ole puhunut
minun kauttani". Ja hän sanoi vielä: "Kuulkaa tämä,
kaikki kansat". 29 Niin Israelin kuningas ja Joosafat,

Juudan kuningas, menivät Gileadin Raamotiin. **30** Ja
Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Täytyypä pukeutua
tuntemattomaksi, kun käy taisteluun, mutta ole sinä
omissa vaatteissasi". Ja Israelin kuningas pukeutui
tuntemattomaksi ja kävi taisteluun. **31** Mutta Aramin
kuningas oli käskenyt sotavaunujen päälliköitä, joita
hänellä oli kolmekymmentä kaksi, sanoen: "Älkää ryhtykö
taisteluun kenenkään muun kanssa, olkoon alempi tai
ylempi, kuin ainoastaan Israelin kuninkaan kanssa".
32 Kun sotavaunujen päälliköt näkivät Joosafatin,
ajattelivat he: "Tuo on varmaankin Israelin kuningas", ja
kääntyivät hyökkäämään häntä vastaan. Silloin Joosafat
huusi. **33** Kun sotavaunujen päälliköt näkivät, ettei
se ollutkaan Israelin kuningas, vetäytyivät he hänestä
pois. **34** Mutta eräs mies, joka oli jännittänyt jousensa
ja ampui umpimähkään, satutti Israelin kuningasta
vyöpanssarin ja rintahaarniskan väliin. Niin tämä sanoi
vaunujensa ohjaajalle: "Käännä vaunut ja vie minut pois
sotarinnasta, sillä minä olen haavoittunut". **35** Mutta
kun taistelu sinä päivänä yltyi yltymistään, jäi kuningas
seisomaan vaunuihinsa, päin aramilaisia. Illalla hän
kuoli; ja verta oli vuotanut haavasta vaununpohjaan. **36**
Ja auringon laskiessa kaikui kautta sotajoukon huuto:
"Joka mies kaupunkiinsa! Joka mies maahansa!" **37**
Näin kuoli kuningas, ja hänet vietiin Samariaan; ja
kuningas haudattiin Samariaan. **38** Ja kun vaunut
huuhdottiin Samarian lammikolla, nuoleskelivat koirat
hänen vertansa, ja portot peseytyivät siinä, sen sanan
mukaan, jonka Herra oli puhunut. **39** Mitä muuta
on kerrottavaa Ahabista ja kaikesta, mitä hän teki,
siitä norsunluisesta palatsista, jonka hän rakensi,
ja kaikista kaupungeista, jotka hän linnoitti, se on
kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. **40** Ja
niin Ahab meni lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa
Ahasja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. **41** Joosafat,
Aasan poika, tuli Juudan kuninkaaksi Ahabin, Israelin
kuninkaan, neljäntenä hallitusvuotena. **42** Joosafat
oli kolmenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi kaksikymmentä viisi vuotta
Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Asuba, Silhin
tytär. **43** Ja hän vaelsi kaikessa isänsä Aasan tietä,
siltä poikkeamatta, ja teki sitä, mikä oli oikein Herran
silmissä. Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet, vaan kansa
uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla. **44** Ja
Joosafat teki rauhan Israelin kuninkaan kanssa. **45** Mitä
muuta on kerrottavaa Joosafatista, hänen urotöistään ja
hänen sodistaan, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten
aikakirjassa. **46** Hän hävitti maasta viimeiset niistä
haureellisista pyhäkköpojista, jotka olivat jääneet jäljelle
hänen isänsä Aasan ajoilta. **47** Edomissa ei siihen aikaan
ollut kuningasta; maaherra oli kuninkaana. **48** Ja Joosafat
oli teettänyt Tarsiin-laivoja, joiden oli määrä kulkea
Oofiriin kultaa noutamaan; mutta laivat eivät päässeet
lähtemään, sillä ne särkyivät Esjon-Geberissä. **49** Silloin
Ahasja, Ahabin poika, sanoi Joosafatille: "Anna minun
palvelijaini kulkea sinun palvelijaisi kanssa laivoissa".
Mutta Joosafat ei tahtonut. **50** Ja Joosafat meni lepoon
isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen hänen
isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Jooram
tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. **51** Ahasja, Ahabin
poika, tuli Israelin kuninkaaksi Samariassa Joosafatin,
Juudan kuninkaan, seitsemäntenätoista hallitusvuotena,
ja hän hallitsi Israelia kaksi vuotta. **52** Hän teki sitä, mikä
on pahaa Herran silmissä, ja vaelsi isänsä ja äitinsä
tietä ja Jerobeamin, Nebatin pojan, tietä, hänen, joka oli
saattanut Israelin tekemään syntiä. **53** Hän palveli Baalia
ja kumarsi häntä ja vihoitti Herran, Israelin Jumalan,
aivan niinkuin hänen isänsä oli tehnyt.

2 Kuninkaiden

1 Ahabin kuoleman jälkeen Mooab luopui Israelista.
2 Ahasja putosi Samariassa yläsalinsa ristikon läpi
ja makasi sairaana. Ja hän lähetti sanansaattajia
ja sanoi heille: "Menkää ja kysykää Baal-Sebubilta,
Ekronin jumalalta, toivunko minä tästä taudista". **3** Mutta
Herran enkeli oli sanonut tisbeläiselle Elialle: "Nouse
ja mene Samarian kuninkaan sanansaattajia vastaan
ja sano heille: 'Eikö ole Jumalaa Israelissa, koska
menette kysymään neuvoa Baal-Sebubilta, Ekronin
jumalalta?' **4** Sentähden sanoo Herra näin: 'Vuoteesta,
johon olet noussut, et sinä enää astu alas, sillä
sinun on kuoltava'." Ja Elia lähti tiehensä. **5** Kun
sanansaattajat sitten palasivat kuninkaan luo, kysyi
hän heiltä: "Minkätähden te tulette takaisin?" **6** He
vastasivat hänelle: "Meitä vastaan tuli mies, joka sanoi
meille: 'Menkää takaisin kuninkaan luo, joka on teidät
lähettänyt, ja sanokaa hänelle: Näin sanoo Herra: Eikö
ole Jumalaa Israelissa, koska sinä lähetät kysymään
neuvoa Baal-Sebubilta, Ekronin jumalalta? Sentähden
sinä et enää astu alas vuoteesta, johon olet noussut,
sillä sinun on kuoltava.'" **7** Hän kysyi heiltä: "Minkä
näköinen oli mies, joka tuli teitä vastaan ja puhui teille
näitä?" **8** He vastasivat hänelle: "Hänellä oli yllään
karvanahka ja nahkavyö vyötäisillä". Silloin hän sanoi:
"Se oli tisbeläinen Elia". **9** Ja hän lähetti hänen luokseen
viidenkymmenenpäämiehen ja hänen viisikymmentä
miestänsä. Ja kun tämä tuli hänen luoksensa, hänen
istuessaan vuoren kukkulalla, sanoi hän hänelle: "Sinä
Jumalan mies, kuningas käskee: Tule alas". **10** Mutta
Elia vastasi ja sanoi viidenkymmenenpäämiehelle: "Jos
minä olen Jumalan mies, niin tulkoon tuli taivaasta ja
kuluttakoon sinut ja sinun viisikymmentä miestäsi". Silloin
tuli taivaasta tuli ja kulutti hänet ja hänen viisikymmentä
miestänsä. **11** Hän lähetti taas hänen luoksensa toisen
viidenkymmenenpäämiehen ja hänen viisikymmentä
miestänsä. Tämä lausui ja sanoi hänelle: "Sinä Jumalan
mies, näin käskee kuningas: Tule kiiruusti alas". **12** Mutta
Elia vastasi ja sanoi heille: "Jos minä olen Jumalan mies,
niin tulkoon tuli taivaasta ja kuluttakoon sinut ja sinun
viisikymmentä miestäsi". Silloin tuli taivaasta Jumalan
tuli ja kulutti hänet ja hänen viisikymmentä miestänsä. **13**
Hän lähetti vielä kolmannen viidenkymmenenpäämiehen
ja hänen viisikymmentä miestänsä. Ja tämä kolmas
viidenkymmenenpäämies meni sinne, ja kun hän tuli
perille, polvistui hän Elian eteen ja anoi häneltä armoa ja
sanoi hänelle: "Sinä Jumalan mies, olkoon minun henkeni
ja näiden viidenkymmenen palvelijasi henki kallis sinun
silmissäsi. **14** Katso, tuli on tullut taivaasta ja kuluttanut
ne kaksi ensimmäistä viidenkymmenenpäämiestä ja
heidän viisikymmentä miestänsä, mutta olkoon minun
henkeni kallis sinun silmissäsi." **15** Ja Herran enkeli sanoi
Elialle: "Mene alas hänen kanssaan, älä pelkää häntä".
Niin hän nousi ja meni hänen kanssaan kuninkaan tykö.
16 Ja hän sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Koska
lähetit sanansaattajia kysymään neuvoa Baal-Sebubilta,
Ekronin jumalalta, ikäänkuin Israelissa ei olisi Jumalaa,
jolta voisi kysyä neuvoa, sentähden sinä et astu alas
vuoteesta, johon olet noussut, sillä sinun on kuoltava".
17 Niin hän kuoli, Herran sanan mukaan, jonka Elia oli
puhunut. Ja Jooram tuli kuninkaaksi hänen sijaansa
Jooramin, Joosafatin pojan, Juudan kuninkaan, toisena
hallitusvuotena, sillä Ahasjalla ei ollut poikaa. **18** Mitä
muuta on kerrottavaa Ahasjasta, siitä, mitä hän teki, se
on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.

2 Silloin, kun Herra oli vievä Elian tuulispäässä
taivaaseen, kulkivat Elia ja Elisa Gilgalista. **2** Ja
Elia sanoi Elisalle: "Jää tähän, sillä Herra on lähettänyt
minut Beeteliin asti". Mutta Elisa vastasi: "Niin totta kuin
Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en
jätä sinua". Ja he menivät Beeteliin. **3** Niin Beetelissä
olevat profeetanoppilaat tulivat Elisan tykö ja sanoivat
hänelle: "Tiedätkö, että Herra tänä päivänä ottaa sinun
herrasi pois sinun pääsi ylitse?" Hän vastasi: "Tiedän
kyllä; olkaa vaiti". **4** Ja Elia sanoi hänelle: "Elisa, jää
tähän, sillä Herra on lähettänyt minut Jerikoon". Mutta
hän vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin
sinun sielusi elää: minä en jätä sinua". Ja he tulivat
Jerikoon. **5** Niin Jerikossa olevat profeetanoppilaat
astuivat Elisan tykö ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö,
että Herra tänä päivänä ottaa herrasi pois sinun pääsi
ylitse?" Hän vastasi: "Tiedän kyllä; olkaa vaiti". **6** Ja
Elia sanoi hänelle: "Jää tähän, sillä Herra on lähettänyt
minut Jordanille". Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin
Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi elää: minä en
jätä sinua". Niin he kulkivat molemmat yhdessä. **7** Mutta
myös profeetanoppilaita lähti matkaan viisikymmentä
miestä, ja he asettuivat syrjään jonkun matkan päähän
näiden kahden pysähtyessä Jordanille. **8** Niin Elia
otti vaippansa, kääri sen kokoon ja löi veteen; ja vesi
jakaantui kummallekin puolelle, ja he kävivät molemmat
virran yli kuivaa myöten. **9** Kun he olivat tulleet yli, sanoi
Elia Elisalle: "Pyydä minua tekemään hyväksesi jotakin,
ennenkuin minut otetaan pois sinun tyköäsi". Elisa sanoi:
"Tulkoon minuun sinun hengestäsi kaksinkertainen osa".
10 Hän vastasi: "Pyyntösi on vaikea täyttää. Mutta jos
näet, kuinka minut otetaan pois sinun tyköäsi, niin se
täytetään; jollet, niin se jää täyttämättä." **11** Kun he
niin kulkivat ja puhelivat, niin katso, äkkiä ilmestyivät
tuliset vaunut ja tuliset hevoset, ja ne erottivat heidät
toisistansa, ja Elia nousi tuulispäässä taivaaseen. **12**
Kun Elisa sen näki, huusi hän: "Isäni, isäni! Israelin
sotavaunut ja ratsumiehet!" Sitten hän ei enää nähnyt
häntä. Ja hän tarttui vaatteisiinsa ja repäisi ne kahdeksi
kappaleeksi. **13** Sitten hän otti maasta Elian vaipan,

joka oli pudonnut hänen päältään, palasi takaisin ja
pysähtyi Jordanin rannalle. 14 Ja hän otti Elian vaipan,
joka oli pudonnut tämän päältä, löi veteen ja sanoi:
"Missä on Herra, Elian Jumala?" Kun hän siis löi veteen,
jakaantui se kummallekin puolelle, ja Elisa kävi virran
yli. 15 Kun Jerikosta tulleet profeetanoppilaat syrjästä
näkivät sen, sanoivat he: "Elian henki on laskeutunut
Elisaan". Niin he tulivat häntä vastaan ja kumartuivat
hänen edessään maahan. 16 Ja he sanoivat hänelle:
"Katso, palvelijaisi joukossa on viisikymmentä urhoollista
miestä; menkööt he etsimään sinun isäntääsi. Ehkä
Herran Henki on vienyt hänet ja heittänyt jollekin vuorelle
tai johonkin laaksoon." Hän vastasi: "Älkää lähettäkö".
17 Mutta he pyysivät häntä pyytämällä, kyllästyksiin asti,
kunnes hän sanoi: "Lähettäkää sitten". Niin he lähettivät
viisikymmentä miestä; ja nämä etsivät kolme päivää,
mutta eivät löytäneet häntä. 18 Kun he tulivat takaisin
hänen luoksensa, hänen ollessaan Jerikossa, sanoi hän
heille: "Enkö minä kieltänyt teitä menemästä?" 19 Ja
kaupungin miehet sanoivat Elisalle: "Katso, kaupungin
asema on hyvä, niinkuin herrani näkee, mutta vesi on
huonoa, ja maassa syntyy keskoisia". 20 Hän sanoi:
"Tuokaa minulle uusi malja ja pankaa siihen suoloja".
Ja he toivat sen hänelle. 21 Niin hän meni vesien
lähteelle ja heitti siihen suolat, sanoen: "Näin sanoo
Herra: Minä olen parantanut tämän veden; siitä ei enää
tule kuolemaa eikä keskenmenoa". 22 Niin vesi tuli
terveelliseksi, aina tähän päivään asti, Elisan sanan
mukaan, jonka hän puhui. 23 Sieltä hän meni Beeteliin, ja
hänen käydessään tietä tuli pieniä poikasia kaupungista,
ja ne pilkkasivat häntä ja sanoivat hänelle: "Tule ylös,
kaljupää, tule ylös, kaljupää!" 24 Ja kun hän kääntyi ja
näki heidät, kirosi hän heidät Herran nimeen. Silloin tuli
metsästä kaksi karhua ja raateli neljäkymmentä kaksi
poikaa kuoliaaksi. 25 Sieltä hän meni Karmel-vuorelle ja
palasi sieltä Samariaan.

3 Jooram, Ahabin poika, tuli Israelin kuninkaaksi
Samariassa Joosafatin, Juudan kuninkaan,
kahdeksantenatoista hallitusvuotena, ja hän hallitsi
kaksitoista vuotta. 2 Hän teki sitä, mikä on pahaa
Herran silmissä, ei kuitenkaan niinkuin hänen isänsä
ja äitinsä, sillä hän poisti Baalin patsaan, jonka hänen
isänsä oli teettänyt. 3 Kuitenkin hän riippui kiinni
Jerobeamin, Nebatin pojan, synnissä, jolla tämä oli
saattanut Israelin tekemään syntiä; siitä hän ei luopunut.
4 Meesa, Mooabin kuningas, omisti lammaslaumoja ja
maksoi verona Israelin kuninkaalle satatuhatta karitsaa
ja sadantuhannen oinaan villat. 5 Mutta Ahabin kuoltua
Mooabin kuningas luopui Israelin kuninkaasta. 6 Siihen
aikaan lähti kuningas Jooram Samariasta ja katsasti
kaiken Israelin. 7 Ja hän meni ja lähetti Joosafatille
Juudan kuninkaalle sanan: "Mooabin kuningas on
luopunut minusta. Lähdetkö minun kanssani sotaan
Mooabia vastaan?" Hän vastasi: "Lähden; minä niinkuin
sinä, minun kansani niinkuin sinun kansasi, minun
hevoseni niinkuin sinun hevosesi!" 8 Ja Joosafat kysyi:
"Mitä tietä meidän on sinne mentävä?" Hän vastasi:
"Edomin erämaan tietä". 9 Niin Israelin kuningas, Juudan
kuningas ja Edomin kuningas lähtivät liikkeelle. Mutta
kun he olivat kierrellen kulkeneet seitsemän päivän
matkan eikä ollut vettä sotajoukolle eikä juhdille, jotka
seurasivat heitä, 10 sanoi Israelin kuningas: "Voi, Herra
on kutsunut nämä kolme kuningasta kokoon antaakseen
heidät Mooabin käsiin!" 11 Mutta Joosafat sanoi: "Eikö
täällä ole ketään Herran profeettaa, kysyäksemme
hänen kauttaan neuvoa Herralta?" Silloin eräs Israelin
kuninkaan palvelijoista vastasi ja sanoi: "Täällä on Elisa,
Saafatin poika, joka vuodatti vettä Elian käsille". 12
Joosafat sanoi: "Hänellä on Herran sana". Niin Israelin
kuningas, Joosafat ja Edomin kuningas menivät hänen
tykönsä. 13 Ja Elisa sanoi Israelin kuninkaalle: "Mitä
minulla on tekemistä sinun kanssasi? Mene isäsi ja äitisi
profeettain tykö." Israelin kuningas sanoi hänelle: "Ei
niin! Sillä Herra on kutsunut nämä kolme kuningasta
kokoon antaakseen heidät Mooabin käsiin." 14 Elisa
sanoi: "Niin totta kuin Herra Sebaot elää, jonka edessä
minä seison: jollen tahtoisi tehdä Joosafatille, Juudan
kuninkaalle, mieliksi, niin minä tosiaankaan en katsoisi
sinuun enkä huomaisi sinua. 15 Mutta tuokaa minulle nyt
kanteleensoittaja." Ja kun kanteleensoittaja soitti, niin
Herran käsi laskeutui hänen päällensä, 16 ja hän sanoi:
"Näin sanoo Herra: Tehkää tämä laakso kuoppia täyteen.
17 Sillä näin sanoo Herra: Te ette tule näkemään tuulta
ettekä sadetta, ja kuitenkin tämä laakso tulee vettä
täyteen; ja te saatte juoda, sekä te että teidän karjanne
ja juhtanne. 18 Mutta tämä on Herran silmissä pieni
asia: hän antaa Mooabin teidän käsiinne, 19 ja niin te
valloitatte kaikki varustetut kaupungit ja kaikki valitut
kaupungit, kaadatte kaikki hedelmäpuut, tukitte kaikki
vesilähteet ja turmelette kivillä kaikki hyvät peltopalstat."
20 Ja katso, seuraavana aamuna, sinä hetkenä, jona
ruokauhri uhrataan, tuli vettä Edomista päin, niin että
maa tuli vettä täyteen. 21 Kun kaikki mooabilaiset
kuulivat, että kuninkaat olivat lähteneet sotaan heitä
vastaan, kutsuttiin koolle kaikki miekkaan vyöttäytyvät
ja myös vanhemmat miehet, ja he asettuivat rajalle.
22 Mutta varhain aamulla, kun aurinko nousi ja paistoi
veteen, näkivät mooabilaiset, että vesi heidän edessään
oli punaista kuin veri. 23 Ja he sanoivat: "Se on verta;
varmaan kuninkaat ovat joutuneet taisteluun keskenään
ja surmanneet toisensa. Ja nyt saaliin ryöstöön, Mooab!"
24 Mutta kun he tulivat Israelin leiriin, nousivat israelilaiset
ja voittivat mooabilaiset, niin että nämä pakenivat
heitä. Ja he hyökkäsivät maahan ja voittivat uudelleen
mooabilaiset. 25 Ja he hävittivät kaupungit, kaikille

hyville peltopalstoille heitti kukin heistä kiven, täyttäen
ne; he tukkivat kaikki vesilähteet ja kaatoivat kaikki
hedelmäpuut, niin että ainoastaan Kiir-Haresetissa jäivät
kivet paikoilleen. Ja linkomiehet piirittivät kaupungin ja
ampuivat sitä. 26 Kun Mooabin kuningas näki joutuvansa
tappiolle taistelussa, otti hän mukaansa seitsemänsataa
miekkamiestä murtautuakseen Edomin kuninkaan luo;
mutta he eivät voineet. 27 Niin hän otti poikansa,
esikoisensa, joka oli tuleva kuninkaaksi hänen sijaansa,
ja uhrasi hänet polttouhriksi muurilla. Silloin suuri viha
kohtasi Israelia, niin että he lähtivät sieltä ja palasivat
omaan maahansa.

4 Eräs nainen, profeetanoppilaan vaimo, huusi Elisalle
sanoen: "Minun mieheni, sinun palvelijasi, kuoli,
ja sinä tiedät, että palvelijasi oli herraapelkääväinen
mies. Nyt velkoja tulee ottamaan minun molemmat
poikani orjikseen." 2 Elisa sanoi hänelle: "Mitä minä
voin tehdä sinun hyväksesi? Sano minulle, mitä sinulla
on talossasi." Hän vastasi: "Palvelijattarellasi ei ole
talossa muuta kuin öljyä sen verran, kuin minä tarvitsen
voidellakseni itseäni". 3 Silloin hän sanoi: "Mene ja
lainaa itsellesi astioita kylästä, kaikilta naapureiltasi,
tyhjiä astioita, tarpeeksi paljon. 4 Mene sitten sisään,
sulje ovi jälkeesi ja poikiesi jälkeen ja kaada kaikkiin
niihin astioihin. Ja aina kun astia on täysi, nosta se
syrjään." 5 Niin hän meni pois hänen tyköänsä ja
sulki oven jälkeensä ja poikiensa jälkeen. Nämä toivat
sitten hänelle astiat, ja hän kaatoi niihin. 6 Ja kun
astiat olivat täynnä, sanoi hän pojallensa: "Tuo minulle
vielä yksi astia". Mutta hän vastasi hänelle: "Ei ole
enää astiata". Silloin öljy tyrehtyi. 7 Ja hän meni
ja kertoi sen Jumalan miehelle. Tämä sanoi: "Mene
ja myy öljy ja maksa velkasi. Sinä ja poikasi elätte
siitä, mikä jää jäljelle." 8 Eräänä päivänä Elisa meni
Suunemiin, ja siellä oli arvossa pidetty vaimo, joka vaati
häntä aterioimaan. Ja niin usein kuin hän kulki sen
kautta, poikkesi hän sinne aterioimaan. 9 Niin vaimo
sanoi miehellensä: "Katso, minä olen huomannut, että
hän, joka aina kulkee meidän kauttamme, on pyhä
Jumalan mies. 10 Muurauttakaamme pieni yliskammio
ja pankaamme hänelle sinne vuode, pöytä, tuoli ja
lamppu, niin että hän tullessaan meidän luoksemme
voi vetäytyä sinne." 11 Eräänä päivänä hän sitten
tuli sinne, poikkesi yliskammioon ja pani sinne maata.
12 Ja hän sanoi palvelijallensa Geehasille: "Kutsu se
suunemilainen vaimo". Ja hän kutsui tämän, ja hän astui
hänen eteensä. 13 Niin hän sanoi palvelijalle: "Sano
hänelle: 'Katso, sinä olet nähnyt kaiken tämän vaivan
meidän tähtemme. Voisinko minä tehdä jotakin sinun
hyväksesi? Onko sinulla jotakin esitettävää kuninkaalle
tai sotapäällikölle?'" Mutta hän vastasi: "Minähän asun
heimoni keskellä". 14 Niin hän kysyi: "Eikö siis voi
tehdä mitään hänen hyväksensä?" Geehasi vastasi:
"Voi kyllä: hänellä ei ole poikaa, ja hänen miehensä on
vanha". 15 Hän sanoi: "Kutsu hänet". Niin tämä kutsui
hänet, ja hän astui ovelle. 16 Ja Elisa sanoi: "Tähän
aikaan tulevana vuonna on sinulla poika sylissäsi".
Hän vastasi: "Ei, herrani; sinä Jumalan mies, älä petä
palvelijatartasi". 17 Mutta vaimo tuli raskaaksi ja synnytti
pojan seuraavana vuonna juuri sinä aikana, jonka
Elisa oli hänelle sanonut. 18 Kun poika oli kasvanut
isoksi, meni hän eräänä päivänä isänsä tykö, joka oli
leikkuuväen luona. 19 Ja hän valitti isällensä: "Voi minun
päätäni, voi minun päätäni!" Tämä sanoi palvelijalle:
"Kanna hänet äitinsä luo". 20 Niin palvelija otti hänet ja
vei hänen äitinsä luo. Ja poika istui hänen polvillansa
puolipäivään asti; sitten hän kuoli. 21 Ja äiti meni ylös ja
laski hänet Jumalan miehen vuoteeseen, sulki oven,
niin että poika jäi yksin, ja lähti pois. 22 Sitten hän
kutsui miehensä ja sanoi: "Lähetä minulle palvelija ja
aasintamma, niin minä riennän Jumalan miehen tykö
ja tulen heti takaisin". 23 Hän sanoi: "Miksi menet
hänen tykönsä tänä päivänä? Eihän nyt ole uusikuu
eikä sapatti." Hän vastasi: "Ole huoleti". 24 Ja hän
satuloi aasintamman ja sanoi palvelijallensa: "Aja yhä
eteenpäin äläkä keskeytä minun matkaani, ennenkuin
sanon sinulle". 25 Niin hän lähti ja tuli Jumalan miehen
tykö Karmel-vuorelle. Kun Jumalan mies näki hänet
kaukaa, sanoi hän palvelijalleen Geehasille: "Katso,
se on suunemilainen vaimo. 26 Riennä nyt häntä
vastaan ja kysy häneltä: 'Voitko sinä hyvin, voivatko
miehesi ja poikasi hyvin?'" Hän vastasi: "Hyvin". 27
Tultuaan vuorelle Jumalan miehen tykö hän tarttui
hänen jalkoihinsa. Niin Geehasi astui esiin työntääkseen
hänet pois. Mutta Jumalan mies sanoi: "Jätä hänet
rauhaan, sillä hänen sielunsa on murheellinen, ja Herra
on salannut sen minulta eikä ole ilmoittanut sitä minulle".
28 Hän sanoi: "Pyysinkö minä poikaa herraltani? Enkö
sanonut: 'Älä uskottele minulle'?" 29 Silloin Elisa sanoi
Geehasille: "Vyötä kupeesi ja ota minun sauvani käteesi
ja mene. Jos kohtaat jonkun, älä tervehdi häntä, ja
jos joku tervehtii sinua, älä vastaa. Ja pane minun
sauvani pojan kasvoille." 30 Mutta pojan äiti sanoi: "Niin
totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin sinun sielusi
elää: minä en jätä sinua". Ja Elisa nousi ja seurasi
häntä. 31 Mutta Geehasi oli mennyt heidän edellänsä ja
pannut sauvan pojan kasvoille, mutta tämä ei ääntänyt
eikä kuullut. Niin hän tuli takaisin häntä vastaan ja
kertoi hänelle sanoen: "Poika ei herännyt". 32 Ja kun
Elisa tuli huoneeseen, niin katso, poika makasi hänen
vuoteessaan kuolleena. 33 Tultuaan sisään hän sulki
oven, niin että he jäivät kahden, ja rukoili Herraa. 34
Senjälkeen hän nousi vuoteelle ja laskeutui pojan yli,
pannen suunsa hänen suunsa päälle, silmänsä hänen
silmiensä päälle ja kätensä hänen kättensä päälle.
Ja kun hän näin kumartui hänen ylitsensä, lämpeni

pojan ruumis. 35 Sitten hän kulki huoneessa kerran
edestakaisin ja nousi ja kumartui hänen ylitsensä. Silloin
poika aivasti seitsemän kertaa, ja senjälkeen poika
avasi silmänsä. 36 Hän kutsui Geehasin ja sanoi: "Kutsu
se suunemilainen vaimo". Niin hän kutsui vaimon, ja
tämä tuli hänen luokseen. Hän sanoi: "Ota poikasi".
37 Ja vaimo tuli ja lankesi hänen jalkainsa juureen,
kumartui maahan ja otti poikansa ja meni ulos. 38
Elisa palasi Gilgaliin, ja maassa oli nälänhätä. Ja kun
profeetanoppilaat istuivat hänen edessänsä, sanoi hän
palvelijallensa: "Pane suuri pata liedelle ja keitä keitto
profeetanoppilaille". 39 Niin muuan heistä meni kedolle
poimimaan yrttejä ja löysi villin köynnöskasvin ja poimi
siitä villikurkkuja viittansa täyden. Tultuaan hän leikkeli
ne keittopataan, sillä he eivät tunteneet niitä. 40 Ja he
kaatoivat miesten syödä, mutta kun nämä maistoivat
keittoa, huusivat he ja sanoivat: "Jumalan mies, padassa
on kuolema!" Eivätkä he voineet syödä. 41 Silloin hän
sanoi: "Tuokaa jauhoja". Ja hän heitti ne pataan. Sitten
hän sanoi: "Kaatakaa väen syödä". Eikä padassa ollut
mitään vahingollista. 42 Ja eräs mies tuli Baal-Saalisasta
ja toi Jumalan miehelle uutisleipää, kaksikymmentä
ohraleipää ja tuleentumatonta viljaa repussansa. Silloin
Elisa sanoi: "Anna väelle syödä". 43 Mutta hänen
palvelijansa sanoi: "Kuinka minä voin tarjota siitä sadalle
miehelle?" Hän sanoi: "Anna väelle syödä; sillä näin
sanoo Herra: He syövät, ja jää tähteeksikin". 44 Ja hän
tarjosi heille; ja he söivät, ja jäi tähteeksikin, Herran
sanan mukaan.

5 Naeman, Aramin kuninkaan sotapäällikkö, oli
herransa hyvin arvossa pitämä ja suurta kunnioitusta
nauttiva mies, sillä hänen kauttansa Herra oli antanut
Aramille voiton; ja hän oli sotaurho, mutta pitalitautinen.
2 Kerran olivat aramilaiset menneet ryöstöretkelle ja
tuoneet Israelin maasta vankina pienen tytön, joka
joutui palvelukseen Naemanin puolisolle. 3 Tyttö sanoi
emännällensä: "Oi, jospa herrani kävisi profeetan
luona Samariassa! Hän kyllä päästäisi hänet hänen
pitalistansa." 4 Niin Naeman meni ja kertoi tämän
herrallensa, sanoen: "Niin ja niin on tyttö, joka on Israelin
maasta, puhunut". 5 Aramin kuningas vastasi: "Mene
vain sinne; minä lähetän kirjeen Israelin kuninkaalle". Niin
Naeman lähti sinne ja otti mukaansa kymmenen talenttia
hopeata, kuusituhatta sekeliä kultaa ja kymmenen
juhlapukua. 6 Ja hän vei Israelin kuninkaalle kirjeen,
joka kuului näin: "Kun tämä kirje tulee sinulle, niin katso,
minä olen lähettänyt luoksesi palvelijani Naemanin, että
sinä päästäisit hänet hänen pitalistansa". 7 Kun Israelin
kuningas oli lukenut kirjeen, repäisi hän vaatteensa
ja sanoi: "Olenko minä Jumala, joka ottaa elämän ja
antaa elämän, koska hän käskee minua päästämään
miehen hänen pitalistansa? Ymmärtäkää ja nähkää,
että hän etsii aihetta minua vastaan." 8 Mutta kun
Jumalan mies Elisa kuuli, että Israelin kuningas oli
reväissyt vaatteensa, lähetti hän kuninkaalle sanan:
"Miksi olet reväissyt vaatteesi? Anna hänen tulla minun
luokseni, niin hän tulee tietämään, että Israelissa on
profeetta." 9 Niin Naeman tuli hevosineen ja vaunuineen
ja pysähtyi Elisan talon oven eteen. 10 Ja Elisa lähetti
hänen luokseen sanansaattajan ja käski sanoa: "Mene
ja peseydy seitsemän kertaa Jordanissa, niin lihasi tulee
entisellensä, ja sinä tulet puhtaaksi". 11 Mutta Naeman
vihastui ja meni matkaansa sanoen: "Katso, minä luulin
hänen edes tulevan ja astuvan esiin ja rukoilevan Herran,
Jumalansa, nimeä, heiluttavan kättänsä sen paikan yli ja
niin poistavan pitalin. 12 Eivätkö Damaskon virrat, Abana
ja Parpar, ole kaikkia Israelin vesiä paremmat? Voisinhan
minä yhtä hyvin peseytyä niissä tullakseni puhtaaksi." Ja
hän kääntyi ja meni tiehensä kiukustuneena. 13 Mutta
hänen palvelijansa astuivat esiin ja puhuttelivat häntä ja
sanoivat: "Isäni, jos profeetta olisi määrännyt sinulle
jotakin erinomaista, etkö tekisi sitä? Saati sitten, kun hän
sanoi sinulle ainoastaan: 'Peseydy, niin tulet puhtaaksi'."
14 Niin hän meni ja sukelsi Jordaniin seitsemän kertaa,
niinkuin Jumalan mies oli sanonut; ja hänen lihansa
tuli entisellensä, pienen pojan lihan kaltaiseksi, ja hän
tuli puhtaaksi. 15 Sitten hän palasi Jumalan miehen
luo, hän ja koko hänen joukkonsa, meni sisälle, astui
hänen eteensä ja sanoi: "Katso, nyt minä tiedän,
ettei Jumalaa ole missään muualla maan päällä kuin
Israelissa. Ota siis vastaan jäähyväislahja palvelijaltasi."
16 Mutta hän vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, jonka
edessä minä seison, en minä sitä ota". Ja Naeman
pyytämällä pyysi häntä ottamaan, mutta hän epäsi. 17
Niin Naeman sanoi: "Jos et tätä otakaan, salli kuitenkin
palvelijasi saada sen verran maata, kuin muulipari voi
kantaa. Sillä palvelijasi ei enää uhraa polttouhria eikä
teurasuhria muille jumalille kuin Herralle. 18 Tämän
antakoon kuitenkin Herra anteeksi palvelijallesi: kun
minun herrani menee Rimmonin temppeliin rukoilemaan,
nojaten minun käteeni, ja minäkin kumartaen rukoilen
Rimmonin temppelissä, niin antakoon Herra palvelijallesi
anteeksi sen, että minä kumartaen rukoilen Rimmonin
temppelissä." 19 Elisa sanoi hänelle: "Mene rauhassa".
Kun hän oli kulkenut hänen luotansa jonkun matkaa,
20 ajatteli Geehasi, Jumalan miehen Elisan palvelija:
"Katso, minun herrani säästi tuota aramilaista Naemania,
niin ettei ottanut häneltä, mitä hän oli tuonut. Niin totta
kuin Herra elää, minä riennän hänen jälkeensä ja otan
häneltä jotakin." 21 Niin Geehasi juoksi Naemanin
jälkeen. Kun Naeman näki hänen rientävän jäljessänsä,
hyppäsi hän alas vaunuistaan, meni häntä vastaan ja
kysyi: "Onko kaikki hyvin?" 22 Hän vastasi: "Hyvin on;
mutta herrani on lähettänyt minut ja käskee sanoa:
'Nyt juuri tuli luokseni Efraimin vuoristosta kaksi nuorta

miestä, profeetanoppilaita. Anna heille talentti hopeata
ja kaksi juhlapukua.'" 23 Naeman vastasi: "Suvaitse
ottaa kaksi talenttia". Ja hän pyytämällä pyysi häntä. Niin
hän sitoi kaksi talenttia hopeata kahteen kukkaroon ja
antoi ne ynnä kaksi juhlapukua kahdelle palvelijallensa,
ja he kantoivat niitä hänen edellänsä. 24 Mutta kun hän
tuli kummulle, otti hän ne heidän käsistänsä ja kätki
ne taloon; sitten hän päästi miehet menemään. 25 Ja
hän meni sisälle ja astui herransa luo. Niin Elisa kysyi
häneltä: "Mistä tulet, Geehasi?" Hän vastasi: "Palvelijasi
ei ole käynyt missään". 26 Elisa sanoi hänelle: "Eikö
minun henkeni kulkenut sinun kanssasi, kun eräs mies
kääntyi vaunuissansa sinua vastaan? Oliko nyt aika ottaa
hopeata ja hankkia vaatteita, öljytarhoja, viinitarhoja,
lampaita, raavaita, palvelijoita ja palvelijattaria? 27
Naemanin pitalitauti tarttuu sinuun ja sinun jälkeläisiisi
ikiajoiksi." Ja Geehasi lähti hänen luotansa lumivalkeana
pitalista.

6 Ja profeetanoppilaat sanoivat Elisalle: "Katso, huone,
jossa me istumme sinun edessäsi, on meille liian
ahdas. 2 Menkäämme siis Jordanille, ja tuokaamme
sieltä kukin yksi hirsi ja rakentakaamme sinne huone
istuaksemme." Hän sanoi: "Menkää". 3 Eräs heistä
sanoi: "Suvaitse tulla palvelijasi kanssa". Hän sanoi:
"Minä tulen". 4 Niin hän meni heidän kanssaan. Ja
Jordanille tultuaan he hakkasivat puita. 5 Mutta erään
heistä kaataessa hirttä kirposi kirves veteen. Niin hän
huusi ja sanoi: "Voi, herrani, se oli vielä lainattu!" 6
Jumalan mies kysyi: "Mihin se kirposi?" Ja hän näytti
hänelle paikan. Silloin hän veisti puukappaleen ja heitti
sen siihen ja sai kirveen nousemaan pinnalle. 7 Sitten
hän sanoi: "Nosta se ylös". Ja mies ojensi kätensä ja otti
sen. 8 Kun Aramin kuningas oli sodassa Israelia vastaan,
neuvotteli hän palvelijainsa kanssa ja sanoi: "Siihen ja
siihen paikkaan minä asetun leiriin". 9 Mutta Jumalan
mies lähetti Israelin kuninkaalle sanan: "Varo, ettet
mene siihen paikkaan, sillä aramilaiset ovat asettuneet
sinne". 10 Niin Israelin kuningas lähetti sanan siihen
paikkaan, jonka Jumalan mies oli hänelle sanonut.
Näin tämä varoitti häntä, ja hän oli siellä varuillaan.
Eikä se tapahtunut ainoastaan kerran tai kahdesti. 11
Aramin kuninkaan sydän tuli tästä levottomaksi, ja hän
kutsui palvelijansa ja sanoi heille: "Ettekö voi ilmaista
minulle, kuka meikäläisistä pitää Israelin kuninkaan
puolta?" 12 Silloin eräs hänen palvelijoistaan sanoi: "Ei
niin, herrani, kuningas, vaan profeetta Elisa, joka on
Israelissa, ilmaisee Israelin kuninkaalle nekin sanat,
jotka sinä puhut makuuhuoneessasi". 13 Hän sanoi:
"Menkää ja katsokaa, missä hän on, niin minä lähetän
ottamaan hänet kiinni". Ja hänelle ilmoitettiin: "Katso,
hän on Dootanissa". 14 Niin hän lähetti sinne hevosia
ja sotavaunuja ja suuren sotajoukon. He tulivat sinne
yöllä ja ympäröivät kaupungin. 15 Kun Jumalan miehen
palvelija nousi aamulla varhain ja meni ulos, niin katso,
sotajoukko, hevoset ja sotavaunut piirittivät kaupunkia.
Ja hänen palvelijansa sanoi hänelle: "Voi, herrani, mitä
me nyt teemme?" 16 Hän sanoi: "Älä pelkää, sillä
niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän
kuin niitä, jotka ovat heidän kanssansa". 17 Ja Elisa
rukoili ja sanoi: "Herra, avaa hänen silmänsä, että
hän näkisi". Ja Herra avasi palvelijan silmät, ja hän
näki, ja katso: vuori oli täynnä tulisia hevosia ja tulisia
vaunuja Elisan ympärillä. 18 Kun viholliset sitten tulivat
häntä vastaan, rukoili Elisa Herraa ja sanoi: "Sokaise
tämä väki". Silloin hän sokaisi heidät Elisan pyynnön
mukaan. 19 Ja Elisa sanoi heille: "Ei tämä ole oikea
tie, eikä tämä ole oikea kaupunki. Seuratkaa minua,
niin minä vien teidät sen miehen luo, jota te etsitte."
Ja hän vei heidät Samariaan. 20 Mutta kun he tulivat
Samariaan, sanoi Elisa: "Herra, avaa näiden silmät,
että he näkisivät". Silloin Herra avasi heidän silmänsä,
ja he näkivät; ja katso: he olivat keskellä Samariaa.
21 Ja kun Israelin kuningas näki heidät, sanoi hän
Elisalle: "Surmaanko minä heidät, isäni, surmaanko
heidät?" 22 Hän sanoi: "Älä surmaa. Surmaatko sinä
ne, jotka otat vangiksi miekallasi ja jousellasi? Pane
heidän eteensä ruokaa ja juomaa heidän syödä ja juoda;
menkööt sitten takaisin herransa luo." 23 Niin tämä
valmisti heille suuren aterian, ja kun he olivat syöneet ja
juoneet, päästi hän heidät menemään; ja he menivät
herransa luo. Eikä aramilaisia partiojoukkoja sitten
enää tullut Israelin maahan. 24 Sen jälkeen Benhadad,
Aramin kuningas, kokosi kaiken sotajoukkonsa ja tuli ja
piiritti Samarian. 25 Silloin syntyi Samariassa, heidän
piirittäessään sitä, suuri nälänhätä, niin että aasinpää
maksoi kahdeksankymmentä hopeasekeliä ja neljännes
kab-mittaa kyyhkysensontaa viisi hopeasekeliä. 26 Ja
kun Israelin kuningas käveli muurin päällä, huusi muuan
vaimo hänelle ja sanoi: "Auta, herrani, kuningas". 27 Hän
vastasi: "Jollei Herra auta sinua, niin mistä minä hankin
sinulle apua? Puimatantereeltako vai viinikuurnasta?"
28 Ja kuningas sanoi hänelle: "Mikä sinun on?" Hän
vastasi: "Tämä vaimo sanoi minulle: 'Anna tänne
poikasi, syödäksemme hänet tänä päivänä, niin syömme
huomenna minun poikani'. 29 Ja me keitimme minun
poikani ja söimme hänet. Ja minä sanoin toisena päivänä
hänelle: 'Anna tänne poikasi, syödäksemme hänet'.
Mutta hän piilotti poikansa." 30 Kun kuningas kuuli
vaimon sanat, repäisi hän vaatteensa, kävellessään
muurin päällä. Niin kansa näki, että hänellä oli vaatteiden
alla säkki, paljaalla iholla. 31 Ja hän sanoi: "Jumala
rangaiskoon minua nyt ja vasta, jos Elisan, Saafatin
pojan, pää tänä päivänä jää hänen hartioilleen". 32 Elisa
istui talossaan, ja vanhimmat istuivat hänen tykönänsä.
Ja kuningas oli lähettänyt miehen edellänsä. Mutta
ennenkuin sanansaattaja tuli hänen luokseen, sanoi

hän vanhimmille: "Näettekö, kuinka se murhamiehen
poika lähettää hakkaamaan minulta päätä poikki? Mutta
kun sanansaattaja tulee, katsokaa, että suljette oven
ja pidätte oven kiinni häneltä. Eivätkö jo kuulu hänen
herransa askeleet hänen jäljessään?" 33 Hänen vielä
puhuessaan heidän kanssansa, tuli sanansaattaja hänen
luokseen ja sanoi: "Katso, tämä onnettomuus tulee
Herralta; mitä minä enää odottaisin Herraa?"

7 Mutta Elisa vastasi: "Kuulkaa Herran sana; näin
sanoo Herra: Huomenna tähän aikaan maksaa
Samarian portissa sea-mitta lestyjä jauhoja sekelin ja
kaksi sea-mittaa ohria sekelin". 2 Niin vaunusoturi,
jonka käsivarteen kuningas nojasi, vastasi Jumalan
miehelle ja sanoi: "Katso, vaikka Herra tekisi akkunat
taivaaseen, kuinka voisi tämä tapahtua?" Hän sanoi:
"Sinä olet näkevä sen omin silmin, mutta syödä siitä
et saa". 3 Ja kaupungin portin oven edustalla oleskeli
neljä pitalitautista miestä. He sanoivat toisillensa:
"Mitä me istumme tässä, kunnes kuolemme? 4 Jos
päätämme mennä kaupunkiin, jossa on nälänhätä, niin
me kuolemme. Jos jäämme tähän, niin me kuolemme.
Tulkaa, siirtykäämme nyt aramilaisten leiriin. Jos he
jättävät meidät eloon, niin me jäämme eloon; jos he
surmaavat meidät, niin me kuolemme." 5 Niin he
nousivat hämärissä mennäkseen aramilaisten leiriin.
Kun he tulivat aramilaisten leirin laitaan, niin katso: siellä
ei ollut ketään. 6 Sillä Herra oli antanut aramilaisten
sotajoukon kuulla sotavaunujen, hevosten ja suuren
sotajoukon töminää; ja niin he olivat sanoneet toisilleen:
"Katso, Israelin kuningas on palkannut meitä vastaan
heettiläisten kuninkaat ja egyptiläisten kuninkaat, että
nämä hyökkäisivät meidän kimppuumme". 7 Niin he
olivat lähteneet liikkeelle ja paenneet hämärissä ja
jättäneet telttansa, hevosensa, aasinsa ja leirinsä,
niinkuin se oli; he olivat paenneet pelastaakseen
henkensä. 8 Tultuaan leirin laitaan pitalitautiset menivät
erääseen telttaan, söivät ja joivat, ottivat sieltä hopeata ja
kultaa ja vaatteita, menivät pois ja kätkivät ne. Sitten he
tulivat takaisin ja menivät toiseen telttaan ja ottivat sieltä
saalista ja menivät pois ja kätkivät sen. 9 Mutta sitten
he sanoivat toisilleen: "Emme tee oikein. Tämä päivä on
hyvän sanoman päivä. Jos olemme vaiti ja odotamme
aamun valkenemiseen asti, niin me joudumme syyllisiksi.
Tulkaa, menkäämme nyt ilmoittamaan tämä kuninkaan
linnaan." 10 Niin he tulivat ja kutsuivat kaupungin
portinvartijat ja ilmoittivat heille sanoen: "Me tulimme
aramilaisten leiriin, ja katso, siellä ei ollut ketään eikä
kuulunut ihmisääntä; siellä oli vain hevosia ja aaseja
kytkettyinä kiinni, ja teltat olivat, niinkuin olivat olleet".
11 Portinvartijat huusivat ja ilmoittivat tämän kuninkaan
linnaan. 12 Silloin kuningas nousi yöllä ja sanoi
palvelijoilleen: "Minä sanon teille, minkä aramilaiset
meille tekevät. He tietävät meidän kärsivän nälkää, ja
sentähden he ovat poistuneet leiristä ja piiloutuneet
kedolle, ajatellen: kun ne lähtevät kaupungista, niin me
otamme heidät elävinä kiinni ja menemme kaupunkiin."
13 Mutta eräs hänen palvelijoistaan vastasi ja sanoi:
"Otettakoon viisi tähteeksi jääneistä hevosista, jotka
ovat vielä täällä jäljellä-niidenhän käy kuitenkin samoin
kuin kaiken Israelin joukon, joka on täällä jäljellä, ja
samoin kuin kaiken Israelin joukon, joka on hukkunut-
ja lähettäkäämme katsomaan". 14 Niin he ottivat
kahdet sotavaunut hevosineen, ja kuningas lähetti
ne aramilaisten sotajoukon jälkeen, sanoen: "Menkää
ja katsokaa". 15 He menivät heidän jälkeensä aina
Jordanille asti; ja katso: koko tie oli täynnä vaatteita
ja aseita, jotka aramilaiset olivat heittäneet pois
rientäessään pakoon. Niin sanansaattajat tulivat takaisin
ja ilmoittivat sen kuninkaalle. 16 Silloin kansa lähti
ja ryösti aramilaisten leirin. Ja niin sea-mitta lestyjä
jauhoja maksoi sekelin ja kaksi sea-mittaa ohria
sekelin, Herran sanan mukaan. 17 Kuningas oli
asettanut sen vaunusoturin, jonka käsivarteen hän
nojasi, porttiin valvomaan järjestystä. Mutta kansa tallasi
hänet kuoliaaksi portissa, niinkuin Jumalan mies oli
puhunut, silloin kun kuningas tuli hänen luoksensa. 18
Sillä kun Jumalan mies oli puhunut kuninkaalle näin:
"Huomenna tähän aikaan maksaa kaksi sea-mittaa
ohria Samarian portissa sekelin ja sea-mitta lestyjä
jauhoja sekelin", 19 oli vaunusoturi vastannut Jumalan
miehelle ja sanonut: "Katso, vaikka Herra tekisi akkunat
taivaaseen, kuinka tämä voisi tapahtua?" Silloin hän
oli sanonut: "Sinä olet näkevä sen omin silmin, mutta
syödä siitä et saa". 20 Ja niin hänen myös kävi: kansa
tallasi hänet kuoliaaksi portissa.

8 Ja Elisa puhui vaimolle, jonka pojan hän oli
palauttanut henkiin, ja sanoi: "Nouse ja lähde, sinä
ja sinun perheesi, asumaan muukalaisena, missä vain
voit asua, sillä Herra on käskenyt nälänhädän tulla, ja
se myös tulee maahan seitsemäksi vuodeksi". 2 Niin
vaimo nousi ja teki Jumalan miehen sanan mukaan: hän
lähti ja asui perheinensä muukalaisena filistealaisten
maassa seitsemän vuotta. 3 Mutta niiden seitsemän
vuoden kuluttua vaimo palasi filistealaisten maasta; ja
hän tuli anomaan kuninkaalta taloansa ja peltoansa. 4
Ja kuningas puhutteli juuri Geehasia, Jumalan miehen
palvelijaa, ja sanoi: "Kerro minulle kaikki ne suuret
teot, jotka Elisa on tehnyt". 5 Juuri kun hän kertoi
kuninkaalle, kuinka Elisa oli palauttanut kuolleen henkiin,
tuli vaimo, jonka pojan hän oli palauttanut henkiin,
anomaan kuninkaalta taloansa ja peltoansa. Silloin
Geehasi sanoi: "Herrani, kuningas, tämä on se vaimo;
ja tämä on se poika, jonka Elisa palautti henkiin". 6 Ja
kuningas kyseli vaimolta, ja tämä kertoi sen hänelle.
Niin kuningas antoi hänen mukaansa hoviherran ja

sanoi: "Toimita tälle takaisin kaikki, mikä on hänen
omaansa, ja lisäksi kaikki pellon sadot siitä päivästä
alkaen, jona hän jätti maan, aina tähän asti". 7 Ja
Elisa tuli Damaskoon. Ja Aramin kuningas Benhadad oli
sairaana. Kun hänelle ilmoitettiin: "Jumalan mies on
tullut tänne", 8 sanoi kuningas Hasaelille: "Ota mukaasi
lahja ja mene Jumalan miestä vastaan ja kysy hänen
kauttansa Herralta: 'Toivunko minä tästä taudista?'" 9 Ja
Hasael meni häntä vastaan ja otti mukaansa lahjaksi
kaikkea, mitä Damaskossa oli parasta, neljäkymmentä
kamelinkuormaa. Ja hän tuli ja astui hänen eteensä
ja sanoi: "Poikasi Benhadad, Aramin kuningas, lähetti
minut sinun luoksesi ja käski kysyä: 'Toivunko minä
tästä taudista?'" 10 Elisa sanoi: "Mene ja sano hänelle:
'Toivut'. Mutta Herra on ilmoittanut minulle, että hänen
on kuoltava." 11 Ja hän tuijotti eteensä kauan ja
liikahtamatta; sitten Jumalan mies alkoi itkeä. 12 Niin
Hasael sanoi: "Minkätähden herrani itkee?" Hän vastasi:
"Sentähden, että minä tiedän, kuinka paljon pahaa sinä
olet tekevä israelilaisille: sinä pistät heidän varustetut
kaupunkinsa tuleen, sinä surmaat miekalla heidän
valiomiehensä, sinä murskaat heidän pienet lapsensa ja
halkaiset heidän raskaat vaimonsa". 13 Hasael sanoi:
"Mikä on palvelijasi, tällainen koira, tekemään näitä
suuria asioita?" Elisa vastasi: "Herra on ilmoittanut
minulle, että sinusta on tuleva Aramin kuningas". 14
Niin hän meni Elisan tykö, ja kun hän tuli herransa
tykö, kysyi tämä häneltä: "Mitä Elisa sanoi sinulle?"
Hän vastasi: "Hän sanoi minulle, että sinä toivut". 15
Mutta seuraavana päivänä hän otti peitteen ja kastoi
sen veteen ja levitti sen hänen kasvoillensa; niin hän
kuoli. Ja Hasael tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 16
Israelin kuninkaan Jooramin, Ahabin pojan, viidentenä
hallitusvuotena tuli Jooram, Juudan kuninkaan Joosafatin
poika, kuninkaaksi. 17 Hän oli kolmenkymmenen kahden
vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kahdeksan vuotta. 18 Mutta hän vaelsi
Israelin kuningasten tietä, niinkuin Ahabin suku oli
tehnyt, sillä hänellä oli puolisona Ahabin tytär. Ja niin
hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä. 19
Mutta palvelijansa Daavidin tähden Herra ei tahtonut
tuhota Juudaa, koska hän oli luvannut antaa hänelle ja
hänen pojilleen lampun ainiaaksi. 20 Hänen aikanaan
edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta ja
asettivat itsellensä kuninkaan. 21 Ja Jooram lähti
Saairiin kaikkine sotavaunuinensa. Ja hän nousi yöllä ja
voitti edomilaiset, jotka olivat saartaneet hänet, sekä
sotavaunujen päälliköt. Mutta väki pakeni majoillensa;
22 ja edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta;
niin aina tähän päivään asti. Siihen aikaan luopui myös
Libna. 23 Mitä muuta on kerrottavaa Jooramista ja
kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan
kuningasten aikakirjassa. 24 Sitten Jooram meni lepoon
isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin
kaupunkiin. Ja hänen poikansa Ahasja tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. 25 Israelin kuninkaan Jooramin, Ahabin
pojan, kahdentenatoista hallitusvuotena tuli Ahasja,
Juudan kuninkaan Jooramin poika, kuninkaaksi. 26 Ja
Ahasja oli kahdenkymmenen kahden vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
vuoden. Hänen äitinsä oli nimeltään Atalja, Israelin
kuninkaan Omrin tytär. 27 Ahasja vaelsi Ahabin suvun
tietä ja teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, samoin
kuin Ahabin suku; sillä hän oli lankoutunut Ahabin suvun
kanssa. 28 Ja hän lähti Jooramin, Ahabin pojan, kanssa
sotimaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan Gileadin
Raamotiin; mutta aramilaiset haavoittivat Jooramin.
29 Niin kuningas Jooram tuli takaisin parantuakseen
Jisreelissä haavoista, joita aramilaiset olivat iskeneet
häneen Raamassa hänen taistellessaan Hasaelia,
Aramin kuningasta, vastaan. Ja Ahasja, Jooramin poika,
Juudan kuningas, tuli Jisreeliin katsomaan Jooramia,
Ahabin poikaa, koska tämä oli sairas.

9 Profeetta Elisa kutsui erään profeetanoppilaan ja
sanoi hänelle: "Vyötä kupeesi ja ota tämä öljyastia
mukaasi ja mene Gileadin Raamotiin. 2 Ja tultuasi
sinne hae sieltä käsiisi Jeehu, Joosafatin poika, Nimsin
pojanpoika; mene sisään, käske hänen nousta toveriensa
keskeltä ja vie hänet sisimpään huoneeseen. 3 Ota
sitten öljyastia, vuodata öljyä hänen päähänsä ja sano:
'Näin sanoo Herra: Minä olen voidellut sinut Israelin
kuninkaaksi'. Avaa sitten ovi ja pakene viivyttelemättä."
4 Niin nuorukainen, profeetan palvelija, meni Gileadin
Raamotiin. 5 Ja kun hän tuli sinne, niin katso: sotaväen
päälliköt istuivat siellä. Niin hän sanoi: "Minulla on asiaa
sinulle, päällikkö". Jeehu kysyi: "Kenelle meistä kaikista?"
Hän vastasi: "Sinulle itsellesi, päällikkö". 6 Silloin tämä
nousi ja meni sisälle huoneeseen; ja hän vuodatti öljyä
tämän päähän ja sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra,
Israelin Jumala: Minä olen voidellut sinut Herran kansan,
Israelin, kuninkaaksi. 7 Ja sinä olet surmaava herrasi
Ahabin suvun; sillä minä kostan Iisebelille palvelijaini,
profeettain, veren ja kaikkien Herran palvelijain veren. 8
Ja koko Ahabin suku on hukkuva: minä hävitän Israelista
Ahabin miespuoliset jälkeläiset, kaikki tyynni. 9 Ja minä
teen Ahabin suvulle saman, minkä Jerobeamin, Nebatin
pojan, suvulle ja saman, minkä Baesan, Ahian pojan,
suvulle. 10 Ja koirat syövät Iisebelin Jisreelin vainiolla,
eikä kukaan ole hautaava häntä." Sitten hän avasi oven
ja pakeni. 11 Kun Jeehu tuli ulos herransa palvelijain
luo, kysyttiin häneltä: "Onko kaikki hyvin? Miksi tuo
hullu kävi sinun luonasi?" Hän vastasi heille: "Tehän
tunnette sen miehen ja hänen puheensa". 12 Mutta he
sanoivat: "Valhetta! Sano meille totuus." Hän sanoi:
"Niin ja niin hän puhui minulle ja sanoi: 'Näin sanoo
Herra: Minä olen voidellut sinut Israelin kuninkaaksi'".

13 Silloin he ottivat kiiruusti kukin vaatteensa ja panivat
ne hänen allensa paljaille portaille; ja he puhalsivat
pasunaan ja huusivat: "Jeehu on tullut kuninkaaksi".
14 Niin Jeehu, Joosafatin poika, Nimsin pojanpoika,
teki salaliiton Jooramia vastaan. Jooram oli ollut kaiken
Israelin kanssa puolustamassa Gileadin Raamotia
Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan. 15 Mutta kuningas
Jooram oli tullut takaisin parantuakseen Jisreelissä
haavoista, joita aramilaiset olivat iskeneet häneen
hänen taistellessaan Hasaelia, Aramin kuningasta,
vastaan. Ja Jeehu sanoi: "Jos se teille kelpaa, niin
älkää päästäkö pakoon kaupungista ketään, joka menisi
ilmoittamaan tätä Jisreeliin". 16 Sitten Jeehu nousi
vaunuihinsa ja lähti Jisreeliin, sillä Jooram makasi siellä;
ja Ahasja, Juudan kuningas, oli tullut sinne katsomaan
Jooramia. 17 Mutta tähystäjä seisoi Jisreelin tornissa,
ja kun hän näki Jeehun joukon tulevan, sanoi hän:
"Minä näen väkijoukon". Niin Jooram sanoi: "Otettakoon
ratsumies ja lähetettäköön heitä vastaan kysymään,
onko kaikki hyvin". 18 Ja ratsumies lähti häntä vastaan
ja sanoi: "Näin kysyy kuningas: 'Onko kaikki hyvin?'"
Jeehu vastasi: "Mitä se sinua liikuttaa, onko hyvin?
Käänny ja seuraa minua." Niin tähystäjä ilmoitti sanoen:
"Sanansaattaja on tullut heidän luoksensa, mutta ei
palaa". 19 Silloin hän lähetti toisen ratsumiehen. Kun
tämä oli tullut heidän luoksensa, sanoi hän: "Näin
kysyy kuningas: 'Onko kaikki hyvin?' Jeehu vastasi:
"Mitä se sinua liikuttaa, onko hyvin? Käänny ja seuraa
minua." 20 Niin tähystäjä ilmoitti sanoen: "Hän on tullut
heidän luoksensa, mutta ei palaa. Ja ajo on aivan kuin
Jeehun, Nimsin pojan, ajoa; sillä hän ajaa niinkuin
hurja." 21 Silloin Jooram sanoi: "Valjastettakoon!" Ja he
valjastivat hänen sotavaununsa. Niin Jooram, Israelin
kuningas, ja Ahasja, Juudan kuningas, lähtivät kumpikin
sotavaunuissansa ja menivät Jeehua vastaan. He
kohtasivat hänet jisreeliläisen Naabotin maapalstalla.
22 Kun Jooram näki Jeehun, kysyi hän: "Onko kaikki
hyvin, Jeehu?" Tämä vastasi: "Kuinka kaikki voisi olla
hyvin, kun sinun äitisi Iisebelin haureus ja hänen monet
velhoutensa yhä vielä jatkuvat?" 23 Silloin Jooram
käänsi vaununsa ja pakeni, huutaen Ahasjalle: "Kavallus,
Ahasja!" 24 Mutta Jeehu sieppasi jousen käteensä ja
ampui Jooramia hartioiden väliin, niin että nuoli meni
sydämen lävitse, ja hän vaipui vaunuihinsa. 25 Sitten
hän sanoi Bidkarille, vaunusoturille: "Ota hänet ja heitä
jisreeliläisen Naabotin maapalstalle; sillä muistathan, että
Herra meidän ratsastaessamme rinnakkain hänen isänsä
Ahabin jäljessä lausui hänestä tämän ennustuksen: 26
'Totisesti, minä näin eilen Naabotin ja hänen poikiensa
veren, sanoo Herra; ja minä olen juuri tällä maapalstalla
kostava sinulle, sanoo Herra'. Ota siis hänet ja heitä
tälle maapalstalle, Herran sanan mukaan." 27 Kun
Ahasja, Juudan kuningas, sen näki, pakeni hän Beet-
Gaaniin päin. Mutta Jeehu ajoi häntä takaa ja sanoi:
"Ampukaa hänetkin vaunuihinsa". Ja he ampuivat
häntä Guurin solassa, joka on Jibleamin luona; mutta
hän pakeni Megiddoon ja kuoli siellä. 28 Ja hänen
palvelijansa veivät hänet vaunuissa Jerusalemiin ja
hautasivat hänet hänen omaan hautaansa, hänen isiensä
viereen, Daavidin kaupunkiin. 29 Ahasja oli tullut Juudan
kuninkaaksi Jooramin, Ahabin pojan, yhdentenätoista
hallitusvuotena. 30 Sitten Jeehu tuli Jisreeliin. Kun
Iisebel kuuli sen, maalasi hän ihomaalilla silmäluomensa,
koristeli päänsä ja katseli ulos akkunasta. 31 Ja kun
Jeehu tuli portista sisään, kysyi Iisebel: "Kävikö hyvin
Simrille, herransa murhaajalle?" 32 Hän käänsi kasvonsa
akkunaa kohti ja sanoi: "Kuka on minun puolellani?
Kuka?" Niin pari kolme hoviherraa katsoi alas häneen.
33 Jeehu sanoi: "Syöskää hänet alas". Ja he syöksivät
hänet alas, niin että hänen vertansa pirskui seinään ja
hevosiin; ja nämä tallasivat hänet jalkoihinsa. 34 Sitten
Jeehu meni sisään, söi ja joi. Ja hän sanoi: "Korjatkaa
se kirottu ja haudatkaa hänet, sillä onhan hän kuninkaan
tytär". 35 Mutta kun he menivät hautaamaan häntä,
eivät he löytäneet hänestä muuta kuin pääkallon, jalat ja
kädet. 36 Ja he tulivat takaisin ja ilmoittivat sen Jeehulle.
Niin hän sanoi: "Tässä on toteutunut Herran sana, jonka
hän puhui palvelijansa tisbeläisen Elian kautta: 'Jisreelin
vainiolla koirat syövät Iisebelin lihan; 37 ja Iisebelin
ruumis on oleva niinkuin pellon lanta Jisreelin vainiolla,
niin ettei voida sanoa: Tämä on Iisebel'".

10 Mutta Ahabilla oli seitsemänkymmentä poikaa
Samariassa. Ja Jeehu kirjoitti kirjeet ja lähetti ne
Samariaan, Jisreelin päämiehille, vanhimmille ja Ahabin
poikien holhoojille; hän kirjoitti näin: 2 "Kun tämä kirje
tulee teille, joiden hallussa herranne pojat ovat ja joiden
hallussa ovat sotavaunut, hevoset, varustettu kaupunki
ja aseet, 3 niin valitkaa herranne pojista paras ja
oikeamielisin ja asettakaa hänet isänsä valtaistuimelle ja
sotikaa herranne suvun puolesta". 4 Mutta he peljästyivät
kovin ja sanoivat: "Katso, ne kaksi kuningasta eivät
kestäneet hänen edessään, kuinka me kestäisimme?"
5 Niin linnan päällikkö ja kaupungin päällikkö sekä
vanhimmat ja holhoojat lähettivät Jeehulle sanan: "Me
olemme sinun palvelijoitasi; me teemme kaiken, mitä
sinä meille määräät. Emme me tee ketään kuninkaaksi;
tee, mitä tahdot." 6 Silloin hän kirjoitti heille toisen
kirjeen, näin kuuluvan: "Jos te olette minun puolellani
ja kuulette minua, niin ottakaa herranne poikien päät
ja tulkaa huomenna tähän aikaan minun luokseni
Jisreeliin". Ne seitsemänkymmentä kuninkaan poikaa
asuivat näet kaupungin ylimysten luona, jotka heitä
kasvattivat. 7 Kun kirje tuli heille, ottivat he kuninkaan
pojat ja tappoivat heidät, seitsemänkymmentä miestä,
panivat heidän päänsä koreihin ja lähettivät ne Jeehulle
Jisreeliin. 8 Ja sanansaattaja tuli ja ilmoitti hänelle

sanoen: "He ovat tuoneet kuninkaan poikien päät".
Hän sanoi: "Pankaa ne kahteen roukkioon portin oven
edustalle huomiseen saakka". 9 Ja aamulla hän meni
ulos, asettui siihen ja sanoi kaikelle kansalle: "Te olette
syyttömät. Katso, minä olen tehnyt salaliiton herraani
vastaan ja tappanut hänet; mutta kuka on surmannut
kaikki nämä? 10 Tietäkää siis, ettei ainoakaan Herran
sana, jonka Herra on puhunut Ahabin sukua vastaan,
varise maahan. Herra on tehnyt, minkä hän on puhunut
palvelijansa Elian kautta." 11 Sitten Jeehu surmasi
kaikki, jotka olivat Ahabin suvusta jäljellä Jisreelissä,
sekä kaikki hänen ylimyksensä, uskottunsa ja pappinsa,
päästämättä pakoon ainoatakaan. 12 Sitten hän nousi
ja lähti Samariaan; mutta tullessaan paimenten Beet-
Eekediin, joka on tien varrella, 13 Jeehu kohtasi Ahasjan,
Juudan kuninkaan, veljet ja kysyi: "Keitä te olette?" He
vastasivat: "Me olemme Ahasjan veljiä ja menemme
tervehtimään kuninkaan poikia ja kuninkaan äidin poikia".
14 Hän sanoi: "Ottakaa nämä elävinä kiinni". Ja he
ottivat heidät elävinä kiinni ja tappoivat heidät ja heittivät
Beet-Eekedin vesisäiliöön, neljäkymmentä kaksi miestä.
Hän ei jättänyt heistä eloon ainoatakaan. 15 Kun hän
sitten lähti sieltä, kohtasi hän Joonadabin, Reekabin
pojan, joka tuli häntä vastaan. Ja hän tervehti häntä ja
sanoi hänelle: "Onko sinun sydämesi yhtä vilpitön minua
kohtaan, kuin minun sydämeni on sinua kohtaan?"
Joonadab vastasi: "On". -"Jos niin on, niin lyö kättä
minun kanssani." Ja hän löi kättä, ja hän otti hänet
vaunuihinsa. 16 Ja hän sanoi: "Tule minun kanssani
katsomaan minun kiivailuani Herran puolesta". Niin hän
sai ajaa hänen vaunuissansa. 17 Tultuaan Samariaan
hän surmasi kaikki, jotka olivat Ahabin jälkeläisistä jäljellä
Samariassa, kunnes hän oli hävittänyt hänen sukunsa,
Herran sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut Elialle. 18
Sitten Jeehu kokosi kaiken kansan ja sanoi heille: "Ahab
on palvellut Baalia vähän; Jeehu on palveleva häntä
paljon. 19 Kutsukaa nyt minun luokseni kaikki Baalin
profeetat, kaikki hänen palvelijansa ja kaikki hänen
pappinsa, älköönkä kukaan jääkö pois; sillä minä aion
uhrata suuret uhrit Baalille. Eloon ei jää kukaan, joka
jää pois." Mutta Jeehu menetteli kavalasti, tuhotakseen
Baalin palvelijat. 20 Niin Jeehu sanoi: "Kuuluttakaa pyhä
juhlakokous Baalin kunniaksi". Ja se kutsuttiin koolle.
21 Ja Jeehu lähetti sanan kaikkeen Israeliin, ja kaikki
Baalin palvelijat tulivat; ei yksikään jäänyt tulematta.
Niin he menivät Baalin temppeliin, ja Baalin temppeli
täyttyi ääriään myöten. 22 Ja hän sanoi vaatekammion
hoitajalle: "Tuo puvut kaikille Baalin palvelijoille". Ja
tämä toi heille puvut. 23 Kun Jeehu Joonadabin,
Reekabin pojan, kanssa tuli Baalin temppeliin, sanoi
hän Baalin palvelijoille: "Tutkikaa ja katsokaa, ettei täällä
teidän joukossanne ole ketään Herran palvelijaa, vaan
ainoastaan Baalin palvelijoita". 24 Sitten he menivät
uhraamaan teurasuhreja ja polttouhreja. Mutta Jeehu oli
asettanut ulkopuolelle kahdeksankymmentä miestä ja
sanonut: "Jos kuka päästää pakoon yhdenkään niistä
miehistä, jotka minä tuon teidän käsiinne, menee henki
hengestä". 25 Ja päätettyänsä polttouhrin uhraamisen
sanoi Jeehu henkivartijoille ja vaunusotureille: "Menkää
sisään ja surmatkaa heidät; älköön yksikään pääskö
ulos". Niin he surmasivat heidät miekan terällä, ja
henkivartijat ja vaunusoturit heittivät ulos heidän
ruumiinsa. Sitten he menivät Baalin temppelilinnaan 26
ja toivat ulos Baalin temppelin patsaat ja polttivat ne,
27 ja he kukistivat Baalin patsaan. He hävittivät Baalin
temppelin ja tekivät siitä käymälöitä; niin aina tähän
päivään asti. 28 Näin Jeehu hävitti Baalin Israelista.
29 Mutta Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla
hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä, Beetelissä ja
Daanissa olevista kultavasikoista, Jeehu ei luopunut. 30
Niin Herra sanoi Jeehulle: "Koska olet hyvin toimittanut
sen, mikä oli oikein minun silmissäni, ja koska teit
Ahabin suvulle aivan minun mieleni mukaan, niin
istukoot sinun poikasi Israelin valtaistuimella neljänteen
polveen". 31 Mutta Jeehu ei vaeltanut tarkoin, kaikesta
sydämestänsä, Herran, Israelin Jumalan, lain mukaan;
hän ei luopunut Jerobeamin synneistä, joilla tämä oli
saattanut Israelin tekemään syntiä. 32 Niihin aikoihin
Herra rupesi lohkomaan Israelia, sillä Hasael voitti heidät
kaikkialla Israelin raja-alueella 33 ja valloitti Jordanista
auringonnousuun päin koko Gileadin maan, gaadilaiset,
ruubenilaiset ja manasselaiset, alkaen Aroerista, joka
on Arnon-joen rannalla-sekä Gileadin että Baasanin.
34 Mitä muuta on kerrottavaa Jeehusta ja kaikesta,
mitä hän teki, ja kaikista hänen urotöistänsä, se on
kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. 35 Sitten
Jeehu meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin
Samariaan. Ja hänen poikansa Jooahas tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. 36 Ja aika, jonka Jeehu hallitsi Israelia
Samariassa, oli kaksikymmentä kahdeksan vuotta.

11 Kun Atalja, Ahasjan äiti, näki, että hänen poikansa
oli kuollut, nousi hän ja tuhosi koko kuningassuvun.
2 Mutta kuningas Jooramin tytär Jooseba, Ahasjan sisar,
otti surmattavien kuninkaan poikien joukosta Ahasjan
pojan Jooaan ja vei hänet ja hänen imettäjänsä salaa
makuuhuoneeseen. Täällä pidettiin Jooasta kätkettynä
Ataljalta, niin ettei hän tullut surmatuksi. 3 Sitten poika
oli Jooseban luona Herran temppeliin piilotettuna kuusi
vuotta, Ataljan hallitessa maata. 4 Mutta seitsemäntenä
vuotena Joojada lähetti hakemaan kaarilaisten ja
henkivartijain sadanpäämiehiä ja tuotti heidät luoksensa
Herran temppeliin. Ja sittenkuin hän oli tehnyt liiton
heidän kanssansa ja vannottanut heidät siellä Herran
temppelissä, näytti hän heille kuninkaan pojan. 5
Sitten hän käski heitä sanoen: "Tehkää näin: kolmas
osa teistä, joiden on mentävä vartionpitoon sapattina,

vartioikoon kuninkaan palatsia, 6 kolmas osa olkoon
sivuportilla ja kolmas osa henkivartijain takana olevalla
portilla; vartioikaa palatsia, kukin vuorollanne. 7 Mutta
kaksi muuta teidän osastoanne, kaikki, jotka pääsevät
vartionpidosta sapattina, vartioikoot Herran temppeliä,
kuninkaan luona. 8 Asettukaa kuninkaan ympärille,
kullakin ase kädessä; ja joka tunkeutuu rivien läpi, se
surmattakoon. Näin olkaa kuninkaan luona, menköön
hän ulos tai sisään." 9 Sadanpäämiehet tekivät, aivan
niinkuin pappi Joojada oli heitä käskenyt: kukin heistä
otti miehensä, sekä ne, joiden oli mentävä vartionpitoon
sapattina, että ne, jotka pääsivät vartionpidosta sapattina,
ja he tulivat pappi Joojadan luo. 10 Ja pappi
antoi sadanpäämiehille keihäät ja varustukset, jotka
olivat olleet kuningas Daavidin omat ja olivat Herran
temppelissä. 11 Ja henkivartijat asettuivat, kullakin ase
kädessä, temppelin eteläsivulta aina sen pohjoissivulle
saakka, päin alttaria ja temppeliä, kuninkaan ympärille.
12 Sitten hän toi kuninkaan pojan esille, pani hänen
päähänsä kruunun ja antoi hänelle lain kirjan, ja he
tekivät hänet kuninkaaksi ja voitelivat hänet; ja he
paukuttivat käsiänsä ja huusivat: "Eläköön kuningas!"
13 Kun Atalja kuuli henkivartijain ja kansan huudon,
meni hän kansan luo Herran temppeliin. 14 Hän näki
kuninkaan seisovan pylvään vieressä, niinkuin tapa
oli, ja päälliköt ja torvensoittajat kuninkaan luona, ja
kaiken maan kansan, joka riemuitsi ja puhalsi torviin.
Silloin Atalja repäisi vaatteensa ja huusi: "Kapina!
Kapina!" 15 Mutta pappi Joojada käski sadanpäämiehiä,
sotajoukon johtajia, ja sanoi heille: "Viekää hänet
pois rivien välitse, ja joka yrittää seurata häntä, se
surmatkaa miekalla". Sillä pappi oli sanonut: "Älköön
häntä surmattako Herran temppelissä". 16 Niin he
kävivät häneen käsiksi, ja kun hän oli tullut tielle,
jota myöten hevosia kuljetettiin kuninkaan palatsiin,
surmattiin hänet siellä. 17 Ja Joojada teki liiton Herran,
kuninkaan ja kansan kesken, että he olisivat Herran
kansa; niin myös kuninkaan ja kansan kesken. 18
Sitten kaikki maan kansa meni Baalin temppeliin, ja
he hävittivät sen. Sen alttarit ja kuvat he löivät aivan
murskaksi ja tappoivat alttarien edessä Mattanin, Baalin
papin. Sitten pappi asetti vartijat vartioimaan Herran
temppeliä. 19 Ja hän otti mukaansa sadanpäämiehet
sekä kaarilaiset ja henkivartijat ja kaiken maan kansan,
ja he veivät kuninkaan Herran temppelistä ja tulivat
henkivartijain portin kautta kuninkaan linnaan, ja hän istui
kuninkaalliselle valtaistuimelle. 20 Ja kaikki maan kansa
iloitsi, ja kaupunki pysyi rauhallisena. Mutta Ataljan he
surmasivat miekalla kuninkaan linnassa. 21 Jooas oli
seitsemän vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi.

12 Jeehun seitsemäntenä hallitusvuotena tuli Jooas
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
neljäkymmentä vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Sibja
Beersebasta. 2 Ja Jooas teki sitä, mikä on oikein Herran
silmissä, niin kauan kuin hän eli, sillä pappi Joojada
oli opettanut häntä. 3 Kuitenkaan eivät uhrikukkulat
hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen
uhrikukkuloilla. 4 Ja Jooas sanoi papeille: "Kaiken rahan,
joka pyhinä lahjoina tuodaan Herran temppeliin, käyvän
rahan, kaiken arvion mukaan suoritettavan henkilörahan
ja kaiken rahan, jonka joku sydämensä vaatimuksesta
tuo Herran temppeliin, 5 sen ottakoot papit itselleen,
kukin tuttavaltaan; mutta heidän on niillä korjattava, mitä
on rappeutunutta Herran temppelissä, missä vain jotakin
rappeutunutta on". 6 Mutta vielä kuningas Jooaan
kahdentenakymmenentenä kolmantena hallitusvuotena
eivät papit olleet korjanneet mitään, mikä temppelissä
oli rappeutunutta. 7 Silloin kuningas Jooas kutsui pappi
Joojadan ja muut papit ja sanoi heille: "Miksi te ette ole
korjanneet mitään, mikä temppelissä on rappeutunutta?
Nyt te ette enää saa ottaa rahaa tuttaviltanne, vaan
teidän on annettava se siihen, mikä temppelissä on
rappeutunutta." 8 Ja papit suostuivat siihen, etteivät
ottaisi rahaa kansalta, mutta eivät myöskään korjaisi
sitä, mikä temppelissä oli rappeutunutta. 9 Mutta pappi
Joojada otti arkun ja kaivoi reiän sen kanteen ja asetti
sen alttarin ääreen, oikealle puolelle, kun mennään
Herran temppeliin. Ja papit, jotka vartioivat ovea,
panivat siihen kaiken rahan, mikä Herran temppeliin
tuotiin. 10 Kun he näkivät, että arkussa oli paljon
rahaa, meni kuninkaan kirjuri sinne ylimmäisen papin
kanssa, ja he sitoivat yhteen ja laskivat rahat, jotka
olivat Herran temppelissä. 11 Sitten annettiin punnitut
rahat työnteettäjille, jotka oli pantu valvomaan töitä
Herran temppelissä; ja he maksoivat niillä puusepät ja
rakentajat, jotka tekivät työtä Herran temppelissä, 12
ynnä muurarit ja kivenhakkaajat, niin myös puutavarat
ja hakatut kivet, jotka oli ostettava sen korjaamiseksi,
mikä Herran temppelissä oli rappeutunutta, kaikki
temppelin korjausmenot. 13 Ei kuitenkaan teetetty
Herran temppeliin hopeavateja, veitsiä, maljoja, torvia, ei
mitään kulta-tai hopeakaluja, rahalla, joka tuotiin Herran
temppeliin, 14 vaan se annettiin työmiehille, että he sillä
korjaisivat Herran temppeliä. 15 Eikä miehiltä, joille rahat
luovutettiin työmiehille annettaviksi, vaadittu tilintekoa,
vaan he toimivat luottamusmiehinä. 16 Vikauhri-ja
syntiuhrirahoja ei tuotu Herran temppeliin; ne tulivat
papeille. 17 Siihen aikaan Hasael, Aramin kuningas,
tuli ja ryhtyi sotimaan Gatia vastaan, ja hän valloitti
sen. Sitten Hasael kävi hyökkäämään Jerusalemia
vastaan. 18 Silloin Jooas, Juudan kuningas, otti kaikki
pyhät lahjat, jotka hänen isänsä, Juudan kuninkaat
Joosafat, Jooram ja Ahasja, olivat pyhittäneet, ja omat
pyhät lahjansa sekä kaiken kullan, mitä oli Herran
temppelin aarrekammioissa ja kuninkaan linnassa, ja
lähetti ne Hasaelille, Aramin kuninkaalle. Niin tämä

lähti pois Jerusalemin kimpusta. 19 Mitä muuta on
kerrottavaa Jooaasta ja kaikesta, mitä hän teki, se
on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa. 20
Mutta hänen palvelijansa nousivat ja tekivät salaliiton ja
surmasivat Jooaan Millo-rakennuksessa, siinä, mistä
mennään alas Sillaan. 21 Hänen palvelijansa Joosakar,
Simeatin poika, ja Joosabad, Soomerin poika, löivät
hänet kuoliaaksi, ja hänet haudattiin isiensä viereen
Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa Amasja tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa.

13 Juudan kuninkaan Jooaan, Ahasjan pojan,
kahdentenakymmenentenä kolmantena
hallitusvuotena tuli Jooahas, Jeehun poika, Israelin
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa seitsemäntoista
vuotta. 2 Ja hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
ja vaelsi Jerobeamin, Nebatin pojan, synneissä, joilla
tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä; hän ei
luopunut niistä. 3 Niin Herran viha syttyi Israelia kohtaan,
ja hän antoi heidät Hasaelin, Aramin kuninkaan, ja
Benhadadin, Hasaelin pojan, käsiin koko siksi ajaksi.
4 Mutta Jooahas lepytti Herraa, ja Herra kuuli häntä,
sillä hän näki Israelin sorron, kun Aramin kuningas
sorti heitä. 5 Ja Herra antoi Israelille vapauttajan,
ja he pääsivät aramilaisten käsistä. Ja israelilaiset
asuivat majoissansa niinkuin ennenkin. 6 Eivät he
kuitenkaan luopuneet Jerobeamin suvun synneistä,
joilla hän oli saattanut Israelin tekemään syntiä, vaan he
vaelsivat niissä; aserakin jäi paikoilleen Samariaan. 7
Niin ei Herra jättänyt Jooahaalle väkeä enempää kuin
viisikymmentä ratsumiestä, kymmenet sotavaunut ja
kymmenentuhatta jalkamiestä; sillä Aramin kuningas oli
hävittänyt ne ja pannut ne tomuksi, niinkuin puitaessa
tulee tomua. 8 Mitä muuta on kerrottavaa Jooahaasta,
kaikesta, mitä hän teki, ja hänen urotöistänsä, se
on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa.
9 Ja Jooahas meni lepoon isiensä tykö, ja hänet
haudattiin Samariaan. Ja hänen poikansa Jooas tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa. 10 Juudan kuninkaan
Jooaan kolmantenakymmenentenä seitsemäntenä
hallitusvuotena tuli Jooas, Jooahaan poika, Israelin
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa kuusitoista
vuotta. 11 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä:
hän ei luopunut mistään Jerobeamin, Nebatin pojan,
synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään
syntiä, vaan vaelsi niissä. 12 Mitä muuta on kerrottavaa
Jooaasta, kaikesta, mitä hän teki, ja hänen urotöistään,
kuinka hän soti Juudan kuningasta Amasjaa vastaan, se
on kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. 13 Ja
Jooas meni lepoon isiensä tykö, ja Jerobeam istui hänen
valtaistuimellensa. Ja Jooas haudattiin Samariaan
Israelin kuningasten viereen. 14 Mutta kun Elisa
sairasti kuolintautiansa, tuli Jooas, Israelin kuningas,
hänen tykönsä. Ja kumartuneena hänen kasvojensa
yli hän itki ja sanoi: "Isäni, isäni! Israelin sotavaunut
ja ratsumiehet!" 15 Niin Elisa sanoi hänelle: "Nouda
jousi ja nuolia". Ja hän nouti hänelle jousen ja nuolia.
16 Sitten hän sanoi Israelin kuninkaalle: "Laske kätesi
jouselle". Ja kun hän oli laskenut kätensä, pani Elisa
kätensä kuninkaan kätten päälle. 17 Ja hän sanoi: "Avaa
ikkuna itään päin". Ja kun tämä oli avannut sen, sanoi
Elisa: "Ammu". Ja hän ampui. Niin hän sanoi: "Herran
voitonnuoli, voitonnuoli Aramia vastaan! Sinä olet
voittava aramilaiset Afekissa perinpohjin." 18 Sitten hän
sanoi: "Ota nuolet". Ja kun hän oli ne ottanut, sanoi hän
Israelin kuninkaalle: "Lyö maahan". Niin hän löi kolme
kertaa ja lakkasi sitten. 19 Mutta Jumalan mies vihastui
häneen ja sanoi: "Sinun olisi pitänyt lyödä viisi tai kuusi
kertaa: silloin olisit voittanut aramilaiset perinpohjin.
Mutta nyt olet voittava aramilaiset ainoastaan kolme
kertaa." 20 Sitten Elisa kuoli, ja hänet haudattiin.
Ja mooabilaisten partiojoukkoja tuli maahan vuosi
vuodelta. 21 Ja kerran, kun he haudatessaan erästä
miestä näkivät partiojoukon, heittivät he miehen Elisan
hautaan ja menivät matkoihinsa. Kun mies kosketti
Elisan luita, virkosi hän ja nousi jaloilleen. 22 Hasael,
Aramin kuningas, sorti Israelia, niin kauan kuin Jooahas
eli. 23 Mutta Herra oli heille laupias, armahti heitä
ja kääntyi heidän puoleensa liiton tähden, jonka hän
oli tehnyt Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa.
Sillä hän ei tahtonut tuhota heitä, eikä hän ollut vielä
heittänyt heitä pois kasvojensa edestä. 24 Ja Hasael,
Aramin kuningas, kuoli, ja hänen poikansa Benhadad
tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 25 Ja Jooas, Jooahaan
poika, otti Benhadadilta, Hasaelin pojalta, takaisin ne
kaupungit, jotka tämä oli asevoimalla ottanut hänen
isältänsä Jooahaalta. Kolme kertaa Jooas voitti hänet ja
otti takaisin Israelin kaupungit.

14 Israelin kuninkaan Jooaan, Jooahaan pojan,
toisena hallitusvuotena tuli Amasja, Jooaan poika,
Juudan kuninkaaksi. 2 Hän oli kahdenkymmenen viiden
vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen
äitinsä oli nimeltään Jooaddin, Jerusalemista. 3 Hän
teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, ei kuitenkaan
niinkuin hänen isänsä Daavid. Kaikessa hän teki,
niinkuin hänen isänsä Jooas oli tehnyt. 4 Kuitenkaan
eivät uhrikukkulat hävinneet, vaan kansa uhrasi ja
suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla. 5 Ja kun kuninkuus
oli vahvistunut hänen käsissään, surmautti hän ne
palvelijansa, jotka olivat murhanneet kuninkaan, hänen
isänsä. 6 Mutta murhaajain lapset hän jätti surmaamatta,
niinkuin on kirjoitettu Mooseksen lain kirjaan, jossa
Herra on käskenyt: "Älköön isiä rangaistako kuolemalla
lasten tähden älköönkä lapsia isien tähden; kukin
rangaistakoon kuolemalla oman syntinsä tähden". 7 Hän

voitti edomilaiset Suolalaaksossa, kymmenentuhatta
miestä, ja valloitti Seelan asevoimalla ja antoi sille
nimen Jokteel, joka sillä tänäkin päivänä on. 8 Silloin
Amasja lähetti sanansaattajat Israelin kuninkaan Jooaan,
Jooahaan pojan, Jeehun pojanpojan luo ja käski sanoa
hänelle: "Tule, otelkaamme keskenämme". 9 Mutta
Jooas, Israelin kuningas, lähetti Amasjalle, Juudan
kuninkaalle tämän sanan: "Libanonilla kasvava ohdake
lähetti setripuulle, joka kasvoi Libanonilla, sanan: 'Anna
tyttäresi vaimoksi minun pojalleni'. Mutta metsän eläimet
Libanonilla kulkivat ohdakkeen ylitse ja tallasivat sen
maahan. 10 Sinä olet voittanut Edomin, ja siitä olet
käynyt ylpeäksi. Tyydy siihen kunniaan ja pysy kotonasi.
Minkätähden tuotat onnettomuuden? Sinä kukistut itse
ynnä Juuda sinun kanssasi." 11 Mutta Amasja ei totellut.
Niin Jooas, Israelin kuningas, lähti liikkeelle, ja he,
hän ja Amasja, Juudan kuningas, ottelivat keskenään
Beet-Semeksessä, joka on Juudan aluetta. 12 Ja
israelilaiset voittivat Juudan miehet, ja nämä pakenivat
kukin majallensa. 13 Ja Jooas, Israelin kuningas, otti
Juudan kuninkaan Amasjan, Jooaan pojan, Ahasjan
pojanpojan, Beet-Semeksessä vangiksi. Kun hän tuli
Jerusalemiin, revitti hän Jerusalemin muuria Efraimin
portista Kulmaporttiin saakka, neljäsataa kyynärää.
14 Ja hän otti kaiken kullan ja hopean sekä kaikki
kalut, mitä Herran temppelissä ja kuninkaan linnan
aarrekammioissa oli, ynnä panttivankeja, ja palasi
Samariaan. 15 Mitä muuta on kerrottavaa Jooaasta,
siitä, mitä hän teki, ja hänen urotöistään, kuinka hän
soti Amasjaa, Juudan kuningasta, vastaan, se on
kirjoitettuna Israelin kuningasten aikakirjassa. 16 Ja
Jooas meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin
Samariaan Israelin kuningasten viereen. Ja hänen
poikansa Jerobeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.
17 Mutta Juudan kuningas Amasja, Jooaan poika, eli
Israelin kuninkaan Jooaan, Jooahaan pojan, kuoleman
jälkeen viisitoista vuotta. 18 Mitä muuta on kerrottavaa
Amasjasta, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten
aikakirjassa. 19 Ja häntä vastaan tehtiin Jerusalemissa
salaliitto. Hän pakeni Laakiiseen, mutta Laakiiseen
lähetettiin miehiä hänen jälkeensä, ja ne surmasivat
hänet siellä. 20 Hänet nostettiin hevosten selkään
ja haudattiin Jerusalemiin isiensä viereen Daavidin
kaupunkiin. 21 Mutta koko Juudan kansa otti Asarjan,
joka oli kuudentoista vuoden vanha, ja teki hänet
kuninkaaksi hänen isänsä Amasjan sijaan. 22 Hän
linnoitti Eelatin ja palautti sen Juudalle, sittenkuin
kuningas oli mennyt lepoon isiensä tykö. 23 Juudan
kuninkaan Amasjan, Jooaan pojan, viidentenätoista
hallitusvuotena tuli Jerobeam, Jooaan poika, Israelin
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa neljäkymmentä
yksi vuotta. 24 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran
silmissä; hän ei luopunut mistään Jerobeamin, Nebatin
pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut Israelin
tekemään syntiä. 25 Hän palautti entiselleen Israelin
alueen, siitä, mistä mennään Hamatiin, aina Aromaan
mereen saakka, sen sanan mukaan, jonka Herra, Israelin
Jumala, oli puhunut palvelijansa, profeetta Joonan,
Amittain pojan, kautta, joka oli kotoisin Gat-Heeferistä.
26 Sillä Herra oli nähnyt Israelin ylen katkeran kurjuuden,
kuinka kaikki tyynni menehtyivät eikä Israelilla ollut
auttajaa. 27 Herra ei ollut vielä sanonut, että hän oli
pyyhkivä Israelin nimen pois taivaan alta, ja niin hän
vapautti heidät Jerobeamin, Jooaan pojan, kautta. 28
Mitä muuta on kerrottavaa Jerobeamista, kaikesta, mitä
hän teki, ja hänen urotöistänsä, kuinka hän kävi sotaa ja
kuinka hän palautti Israelille Damaskosta ja Hamatista
sen, mikä oli ollut Juudan, se on kirjoitettuna Israelin
kuningasten aikakirjassa. 29 Ja Jerobeam meni lepoon
isiensä, Israelin kuningasten, tykö. Ja hänen poikansa
Sakarja tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

15 Jerobeamin, Israelin kuninkaan,
kahdentenakymmenentenä seitsemäntenä
hallitusvuotena tuli Asarja, Amasjan poika, Juudan
kuninkaaksi. 2 Hän oli kuudentoista vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa
viisikymmentä kaksi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään
Jekolja, Jerusalemista. 3 Ja hän teki sitä, mikä on
oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä
Amasja oli tehnyt. 4 Kuitenkaan eivät uhrikukkulat
hävinneet, vaan kansa uhrasi ja suitsutti yhä edelleen
uhrikukkuloilla. 5 Ja Herra löi kuningasta, niin että hän
oli pitalitautinen kuolinpäiväänsä saakka. Hän asui
eri talossa, mutta Jootam, kuninkaan poika, oli linnan
päällikkönä ja tuomitsi maan kansaa. 6 Mitä muuta
on kerrottavaa Asarjasta ja kaikesta, mitä hän teki, se
on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa. 7 Ja
Asarja meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin
isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja hänen
poikansa Jootam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 8
Asarjan, Juudan kuninkaan, kolmantenakymmenentenä
kahdeksantena hallitusvuotena tuli Sakarja, Jerobeamin
poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa
kuusi kuukautta. 9 Ja hän teki sitä, mikä on pahaa
Herran silmissä, niinkuin hänen isänsäkin olivat tehneet;
hän ei luopunut Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä,
joilla tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä. 10
Ja Sallum, Jaabeksen poika, teki salaliiton häntä
vastaan ja löi hänet kuoliaaksi kansan nähden ja
tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 11 Mitä muuta on
kerrottavaa Sakarjasta, katso, se on kirjoitettuna Israelin
kuningasten aikakirjassa. 12 Näin toteutui Herran sana,
jonka hän oli puhunut Jeehulle sanoen: "Sinun poikasi
istukoot Israelin valtaistuimella neljänteen polveen": niin
tapahtui. 13 Sallum, Jaabeksen poika, tuli kuninkaaksi
Ussian, Juudan kuninkaan, kolmantenakymmenentenä

yhdeksäntenä hallitusvuotena, ja hän hallitsi Samariassa
kuukauden päivät. 14 Mutta silloin Menahem, Gaadin
poika, lähti liikkeelle Tirsasta, tuli Samariaan ja löi
Sallumin, Jaabeksen pojan, kuoliaaksi Samariassa.
Ja hän tuli kuninkaaksi tämän sijaan. 15 Mitä muuta
on kerrottavaa Sallumista ja salaliitosta, jonka hän
teki, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten
aikakirjassa. 16 Siihen aikaan Menahem hävitti Tifsahin
ja kaiken, mitä siellä oli, niin myös sen alueen Tirsasta
lähtien, koska he eivät avanneet hänelle portteja;
hän hävitti sen ja halkaisi kaikki raskaat vaimot. 17
Juudan kuninkaan Asarjan kolmantenakymmenentenä
yhdeksäntenä hallitusvuotena tuli Menahem, Gaadin
poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän hallitsi Samariassa
kymmenen vuotta. 18 Hän teki sitä, mikä on pahaa
Herran edessä; hän ei luopunut koko elinaikanaan
mistään Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla
tämä oli saattanut Israelin tekemään syntiä. 19 Puul,
Assurin kuningas, hyökkäsi maahan; ja Menahem
antoi Puulille tuhat talenttia hopeata, että tämä auttaisi
häntä ja vahvistaisi kuninkuuden hänen käsiinsä. 20 Ja
Menahem otti rahat verona Israelilta, kaikilta varakkailta
miehiltä, niin että jokainen joutui maksamaan Assurin
kuninkaalle viisikymmentä sekeliä hopeata. 21 Niin
Assurin kuningas palasi takaisin eikä jäänyt siihen
maahan. Mitä muuta on kerrottavaa Menahemista
ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Israelin
kuningasten aikakirjassa. 22 Ja Menahem meni
lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Pekahja tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa. 23 Juudan kuninkaan
Asarjan viidentenäkymmenentenä hallitusvuotena tuli
Pekahja, Menahemin poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän
hallitsi Samariassa kaksi vuotta. 24 Hän teki sitä, mikä
on pahaa Herran silmissä; hän ei luopunut Jerobeamin,
Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli saattanut
Israelin tekemään syntiä. 25 Ja Pekah, Remaljan
poika, hänen vaunusoturinsa, teki salaliiton häntä
vastaan ja tappoi hänet Samariassa kuninkaan linnan
palatsissa, sekä hänet että Argobin ja Arjen, jolloin
Pekahilla oli mukanaan viisikymmentä Gileadin miestä.
Näin tämä surmasi hänet ja tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa. 26 Mitä muuta on kerrottavaa Pekahjasta ja
kaikesta, mitä hän teki, katso, se on kirjoitettuna Israelin
kuningasten aikakirjassa. 27 Juudan kuninkaan Asarjan
viidentenäkymmenentenä toisena hallitusvuotena tuli
Pekah, Remaljan poika, Israelin kuninkaaksi, ja hän
hallitsi Samariassa kaksikymmentä vuotta. 28 Hän teki
sitä, mikä on pahaa Herran silmissä; hän ei luopunut
Jerobeamin, Nebatin pojan, synneistä, joilla tämä oli
saattanut Israelin tekemään syntiä. 29 Israelin kuninkaan
Pekahin aikana tuli Tiglat-Pileser, Assurin kuningas,
ja valloitti Iijonin, Aabel-Beet-Maakan, Jaanoahin,
Kedeksen, Haasorin, Gileadin ja Galilean, koko Naftalin
maan, ja vei asukkaat pakkosiirtolaisuuteen Assuriin.
30 Mutta Hoosea, Eelan poika, teki salaliiton Pekahia,
Remaljan poikaa, vastaan ja löi hänet kuoliaaksi ja tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa Jootamin, Ussian pojan,
kahdentenakymmenentenä hallitusvuotena. 31 Mitä
muuta on kerrottavaa Pekahista ja kaikesta, mitä hän
teki, katso, se on kirjoitettuna Israelin kuningasten
aikakirjassa. 32 Israelin kuninkaan Pekahin, Remaljan
pojan, toisena hallitusvuotena tuli Jootam, Juudan
kuninkaan Ussian poika, kuninkaaksi. 33 Hän oli
kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa kuusitoista vuotta.
Hänen äitinsä oli nimeltään Jerusa, Saadokin tytär.
34 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä,
aivan niinkuin hänen isänsä Ussia oli tehnyt. 35
Kuitenkaan uhrikukkulat eivät hävinneet, vaan kansa
uhrasi ja suitsutti yhä edelleen uhrikukkuloilla. Hän
rakennutti Yläportin Herran temppeliin. 36 Mitä muuta on
kerrottavaa Jootamista ja kaikesta, mitä hän teki, se on
kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa. 37 Niihin
aikoihin alkoivat Resin, Aramin kuningas, ja Pekah,
Remaljan poika, Herran lähettäminä käydä Juudan
kimppuun. 38 Ja Jootam meni lepoon isiensä tykö,
ja hänet haudattiin isiensä viereen, isänsä Daavidin
kaupunkiin. Ja hänen poikansa Aahas tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa.

16 Pekahin, Remaljan pojan, seitsemäntenätoista
hallitusvuotena tuli Aahas, Juudan kuninkaan
Jootamin poika, kuninkaaksi. 2 Aahas oli
kahdenkymmenen vuoden vanha tullessansa
kuninkaaksi ja hallitsi Jerusalemissa kuusitoista
vuotta. Hän ei tehnyt sitä, mikä oli oikein Herran,
hänen Jumalansa, silmissä, niinkuin hänen isänsä
Daavid, 3 vaan vaelsi Israelin kuningasten tietä; jopa
hän pani poikansakin kulkemaan tulen läpi, niiden
kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli
karkoittanut israelilaisten tieltä. 4 Ja hän uhrasi ja
suitsutti uhrikukkuloilla ja kummuilla ja jokaisen viheriän
puun alla. 5 Siihen aikaan Resin, Aramin kuningas,
ja Pekah, Remaljan poika, Israelin kuningas, lähtivät
Jerusalemiin sotimaan. Ja he saartoivat Aahaan, mutta
eivät voineet valloittaa kaupunkia. 6 Samaan aikaan
Resin, Aramin kuningas, palautti Eelatin Aramille ja
karkoitti Juudan miehet Eelatista. Niin tulivat aramilaiset
Eelatiin ja asettuivat sinne, ja siellä heitä on tänäkin
päivänä. 7 Mutta Aahas lähetti sanansaattajat Assurin
kuninkaan Tiglat-Pileserin luo ja käski sanoa hänelle:
"Minä olen sinun palvelijasi ja sinun poikasi. Tule ja
pelasta minut Aramin kuninkaan ja Israelin kuninkaan
käsistä; he ovat hyökänneet minun kimppuuni." 8 Ja
Aahas otti hopean ja kullan, mitä Herran temppelissä ja
kuninkaan palatsin aarrekammioissa oli, ja lähetti sen
lahjaksi Assurin kuninkaalle. 9 Ja Assurin kuningas kuuli

häntä. Niin Assurin kuningas lähti Damaskoa vastaan ja
valloitti sen, vei asukkaat pakkosiirtolaisuuteen Kiiriin
ja surmasi Resinin. 10 Silloin kuningas Aahas lähti
Damaskoon kohtaamaan Assurin kuningasta Tiglat-
Pileseriä. Ja kun kuningas Aahas näki Damaskossa
olevan alttarin, lähetti hän pappi Uurialle kuvan alttarista
ja sen mukaan tehdyn tarkan mallin. 11 Ja pappi Uuria
rakensi alttarin; aivan sen määräyksen mukaan, jonka
kuningas Aahas oli hänelle lähettänyt Damaskosta;
aivan sen mukaan pappi Uuria teki, jo ennenkuin
kuningas Aahas oli palannut Damaskosta. 12 Ja kun
kuningas palasi Damaskosta ja näki alttarin, astui hän
alttarin ääreen ja nousi sen päälle, 13 poltti polttouhrinsa
ja ruokauhrinsa, vuodatti juomauhrinsa ja vihmoi
uhraamansa uhrin veren alttarille. 14 Mutta vaskialttarin,
joka oli Herran edessä, hän siirsi pois temppelin
edustalta, alttarin ja Herran temppelin väliltä, ja pani sen
alttarin pohjoissivulle. 15 Ja kuningas Aahas käski pappi
Uuriaa ja sanoi: "Polta suuremmalla alttarilla aamu-
polttouhri ja ehtoo-ruokauhri ja kuninkaan polttouhri
sekä hänen ruokauhrinsa, niin myös koko maan kansan
polttouhri sekä heidän ruoka-ja juomauhrinsa; ja vihmo
kaikki sekä polttouhrin että teurasuhrin veri sen päälle.
Mutta vaskialttarin käyttämistä minä vielä mietin." 16
Ja pappi Uuria teki kaiken, mitä kuningas Aahas oli
käskenyt. 17 Kuningas Aahas leikkautti irti telineiden
kehäpienat ja otti pois altaat niiden päältä; ja meren
hän nostatti pois vaskiraavasten päältä, jotka olivat
sen alla, ja panetti sen kivialustalle. 18 Ja katetun
sapattikäytävän, joka oli rakennettu temppeliin, ja
kuninkaan ulkopuolisen sisäänkäytävän hän muutti
Herran temppelin sisään Assurin kuninkaan vuoksi.
19 Mitä muuta on vielä kerrottavaa Aahaasta, siitä,
mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten
aikakirjassa. 20 Ja Aahas meni lepoon isiensä tykö, ja
hänet haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin. Ja
hänen poikansa Hiskia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

17 Juudan kuninkaan Aahaan kahdentenatoista
hallitusvuotena tuli Hoosea, Eelan poika, Israelin
kuninkaaksi Samariaan, ja hän hallitsi yhdeksän vuotta.
2 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
ei kuitenkaan niinkuin ne Israelin kuninkaat, jotka
olivat olleet ennen häntä. 3 Hänen kimppuunsa
hyökkäsi Salmaneser, Assurin kuningas; ja Hoosea
tuli hänen palvelijakseen ja maksoi hänelle veroa.
4 Mutta Assurin kuningas huomasi Hoosean olevan
salahankkeissa, koska tämä lähetti sanansaattajat
Soon, Egyptin kuninkaan, luo eikä suorittanut enää
niinkuin ennen vuotuista veroa Assurin kuninkaalle. Niin
Assurin kuningas vangitutti hänet ja piti häntä sidottuna
vankilassa. 5 Ja Assurin kuningas hyökkäsi koko maan
kimppuun ja meni Samariaan ja piiritti sitä kolme vuotta. 6
Hoosean yhdeksäntenä hallitusvuotena Assurin kuningas
valloitti Samarian ja vei Israelin pakkosiirtolaisuuteen
Assuriin ja asetti heidät asumaan Halahiin ja Haaborin,
Goosanin joen, rannoille sekä Meedian kaupunkeihin. 7
Näin tapahtui, koska israelilaiset olivat tehneet syntiä
Herraa, Jumalaansa, vastaan, joka oli johdattanut heidät
Egyptin maasta, pois faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä,
ja koska he olivat peljänneet muita jumalia. 8 He olivat
myös vaeltaneet niiden kansain säädösten mukaan,
jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä, ja tehneet
sitä, mitä Israelin kuninkaatkin. 9 Israelilaiset olivat
tehneet Herraa, Jumalaansa, vastaan sellaista, mikä ei
ole oikein: he olivat rakentaneet itsellensä uhrikukkuloita
kaikkiin kaupunkeihinsa, sekä vartiotornien luo että
varustettuihin kaupunkeihin. 10 He olivat pystyttäneet
itsellensä patsaita ja asera-karsikkoja jokaiselle korkealle
kummulle ja jokaisen viheriän puun alle. 11 He olivat
polttaneet uhreja kaikilla uhrikukkuloilla, niinkuin ne
kansat, jotka Herra oli karkoittanut heidän tieltänsä,
olivat harjoittaneet pahuutta ja vihoittaneet Herran. 12
He olivat palvelleet kivijumalia, vaikka Herra oli heille
sanonut: "Älkää tehkö sitä". 13 Ja Herra oli varoittanut
sekä Israelia että Juudaa kaikkien profeettainsa, kaikkien
näkijäin, kautta ja sanonut: "Palatkaa pahoilta teiltänne
ja noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni, kaiken
sen lain mukaan, jonka minä annoin teidän isillenne ja
jonka minä olen teille ilmoittanut palvelijaini, profeettain,
kautta". 14 Mutta he eivät kuulleet, vaan olivat niskureita
niinkuin heidän isänsäkin, jotka eivät uskoneet Herraan,
Jumalaansa. 15 He hylkäsivät hänen käskynsä ja
hänen liittonsa, jonka hän oli tehnyt heidän isiensä
kanssa, ja todistukset, jotka hän oli heille antanut. He
seurasivat turhia jumalia, ja turhanpäiväisiksi he tulivat,
kun seurasivat pakanakansoja, jotka asuivat heidän
ympärillänsä, vaikka Herra oli kieltänyt heitä tekemästä
niinkuin ne. 16 He hylkäsivät Herran, Jumalansa, kaikki
käskyt ja tekivät itsellensä valettuja kuvia, kaksi vasikkaa.
Ja he tekivät itsellensä myös asera-karsikkoja ja
kumarsivat kaikkea taivaan joukkoa ja palvelivat Baalia.
17 Ja he panivat poikansa ja tyttärensä kulkemaan
tulen läpi ja tekivät taikoja ja harjoittivat noituutta. He
myivät itsensä tekemään sitä, mikä on pahaa Herran
silmissä, ja vihoittivat hänet. 18 Niin Herra vihastui
suuresti Israeliin ja poisti heidät kasvojensa edestä,
niin ettei muuta jäänyt jäljelle kuin Juudan sukukunta
yksin. 19 Ei myöskään Juuda pitänyt Herran, Jumalansa,
käskyjä, vaan he vaelsivat niiden säädösten mukaan,
jotka Israel itse oli tehnyt. 20 Niin Herra hylkäsi koko
Israelin heimon, nöyryytti heitä ja antoi heidät ryöstäjien
käsiin ja heitti viimein heidät pois kasvojensa edestä. 21
Sillä kun hän oli reväissyt Israelin Daavidin suvulta ja he
olivat tehneet kuninkaaksi Jerobeamin, Nebatin pojan,
käänsi Jerobeam Israelin pois Herrasta ja saattoi heidät
tekemään suuren synnin. 22 Ja israelilaiset vaelsivat

kaikissa synneissä, joita Jerobeam oli tehnyt; he eivät
luopuneet niistä. 23 Ja niin Herra viimein poisti Israelin
kasvojensa edestä, niinkuin hän oli puhunut kaikkien
palvelijainsa, profeettain, kautta. Ja Israel vietiin pois
maastansa pakkosiirtolaisuuteen Assuriin, jossa he
ovat tänäkin päivänä. 24 Sen jälkeen Assurin kuningas
antoi tuoda kansaa Baabelista, Kuutasta, Avvasta,
Hamatista ja Sefarvaimista ja asetti heidät asumaan
Samarian kaupunkeihin israelilaisten sijaan. Ja he ottivat
Samarian omaksensa ja asettuivat sen kaupunkeihin.
25 Ja kun he siellä olonsa ensi aikoina eivät peljänneet
Herraa, lähetti Herra heidän sekaansa leijonia, jotka
tappoivat heitä. 26 Se ilmoitettiin Assurin kuninkaalle
näin: "Kansat, jotka sinä veit pakkosiirtolaisuuteen ja
asetit asumaan Samarian kaupunkeihin, eivät tiedä, millä
tavalla sen maan Jumalaa on palveltava. Sentähden
hän on lähettänyt leijonia heidän sekaansa, ja katso,
ne surmaavat heitä, koska he eivät tiedä, millä tavalla
sen maan Jumalaa on palveltava." 27 Silloin Assurin
kuningas käski sanoen: "Viekää sinne joku niistä
papeista, jotka toitte sieltä pakkosiirtolaisuuteen; joku
heistä menköön sinne ja asukoon siellä ja opettakoon
heille, millä tavalla sen maan Jumalaa on palveltava."
28 Ja niin eräs niistä papeista, jotka he olivat vieneet
Samariasta pakkosiirtolaisuuteen, tuli ja asettui Beeteliin;
ja hän opetti heille, kuinka heidän oli peljättävä Herraa.
29 Mutta kukin kansa teki itselleen omat jumalansa, ja
he panivat ne samarialaisten rakentamiin uhrikukkula-
temppeleihin, kukin kansa niissä kaupungeissa, joissa
se asui. 30 Baabelin miehet tekivät itselleen Sukkot-
Benotin, Kuutin miehet tekivät Neergalin, Hamatin
miehet Asiman, 31 avvalaiset tekivät Nibhaan ja
Tartakin, sefarvaimilaiset polttivat poikiansa tulessa
Adrammelekille ja Annammelekille, Sefarvaimin jumalille.
32 Mutta he pelkäsivät myöskin Herraa. Ja he asettivat
itsellensä uhrikukkula-pappeja omasta keskuudestaan,
ja nämä uhrasivat heidän puolestaan uhrikukkula-
temppeleissä. 33 He pelkäsivät tosin Herraa, mutta
palvelivat myös omia jumaliansa samalla tavalla kuin
ne kansat, joiden keskuudesta heidät oli tuotu. 34
Ja vielä tänäkin päivänä he tekevät vanhan tapansa
mukaan: he eivät pelkää Herraa eivätkä tee saamiensa
säädösten ja oikeuksien mukaan, eivät sen lain ja niiden
käskyjen mukaan, jotka Herra on antanut Jaakobin
pojille, hänen, jolle hän antoi nimen Israel. 35 Herra
teki liiton näiden kanssa ja käski heitä sanoen: "Älkää
peljätkö muita jumalia, älkää kumartako ja palvelko niitä
älkääkä uhratko niille, 36 vaan Herraa, joka johdatti
teidät Egyptin maasta suurella voimalla ja ojennetulla
käsivarrella, häntä te peljätkää, häntä kumartakaa ja
hänelle uhratkaa. 37 Ja niitä säädöksiä ja oikeuksia,
sitä lakia ja niitä käskyjä, jotka hän on teille kirjoittanut,
te alati tarkoin noudattakaa, mutta älkää peljätkö muita
jumalia. 38 Liittoa, jonka minä tein teidän kanssanne,
älkää unhottako. Älkääkä peljätkö muita jumalia, 39
vaan peljätkää ainoastaan Herraa, teidän Jumalaanne,
niin hän pelastaa teidät kaikkien vihollistenne käsistä."
40 Mutta he eivät totelleet, vaan tekivät vanhan tapansa
mukaan. 41 Niin nämä kansat pelkäsivät Herraa, mutta
palvelivat samalla omia jumalankuviansa. Myöskin
heidän lapsensa ja heidän lastensa lapset tekevät vielä
tänä päivänä samoin, kuin heidän isänsä ovat tehneet.

18 Israelin kuninkaan Hoosean, Eelan pojan,
kolmantena hallitusvuotena tuli Hiskia, Juudan
kuninkaan Aahaan poika, kuninkaaksi. 2 Hän oli
kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessansa
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä
yhdeksän vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Abi,
Sakarjan tytär. 3 Hän teki sitä, mikä on oikein Herran
silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä Daavid oli tehnyt.
4 Hän poisti uhrikukkulat, murskasi patsaat, hakkasi
maahan asera-karsikon ja löi palasiksi vaskikäärmeen,
jonka Mooses oli tehnyt; sillä niihin aikoihin asti
israelilaiset olivat polttaneet uhreja sille; sitä kutsuttiin
nimellä Nehustan. 5 Hän turvasi Herraan, Israelin
Jumalaan, niin ettei kukaan ollut hänen kaltaisensa
kaikista hänen jälkeläisistään Juudan kuninkaista eikä
niistä, jotka olivat olleet ennen häntä. 6 Hän riippui
Herrassa kiinni eikä luopunut hänestä, vaan noudatti
hänen käskyjänsä, jotka Herra oli antanut Moosekselle. 7
Niin Herra oli hänen kanssansa; hän menestyi kaikessa,
mihin ryhtyi. Hän kapinoi Assurin kuningasta vastaan eikä
enää palvellut häntä. 8 Hän voitti filistealaiset ja valtasi
heidän alueensa aina Gassaan asti, sekä vartiotornit
että varustetut kaupungit. 9 Mutta kuningas Hiskian
neljäntenä hallitusvuotena, joka oli Israelin kuninkaan
Hoosean, Eelan pojan, seitsemäs hallitusvuosi, hyökkäsi
Salmaneser, Assurin kuningas, Samarian kimppuun
ja piiritti sitä. 10 Ja hän valloitti sen kolmen vuoden
kuluttua. Hiskian kuudentena hallitusvuotena, joka oli
Israelin kuninkaan Hoosean yhdeksäs hallitusvuosi,
valloitettiin Samaria. 11 Ja Assurin kuningas vei Israelin
pakkosiirtolaisuuteen Assuriin ja sijoitti heidät Halahiin
ja Haaborin, Goosanin joen, rannoille ja Meedian
kaupunkeihin, 12 sentähden että he eivät olleet kuulleet
Herran, Jumalansa, ääntä, vaan olivat rikkoneet hänen
liittonsa, kaiken, mitä Mooses, Herran palvelija, oli
käskenyt; he eivät olleet kuulleet sitä eivätkä tehneet
sen mukaan. 13 Kuningas Hiskian neljäntenätoista
hallitusvuotena hyökkäsi Sanherib, Assurin kuningas,
kaikkien Juudan varustettujen kaupunkien kimppuun
ja valloitti ne. 14 Niin Hiskia, Juudan kuningas, lähetti
Assurin kuninkaalle Laakiiseen sanan: "Minä olen
rikkonut, käänny pois minun kimpustani. Minä kannan,
mitä panet kannettavakseni." Niin Assurin kuningas
määräsi Hiskian, Juudan kuninkaan, maksettavaksi

kolmesataa talenttia hopeata ja kolmekymmentä talenttia
kultaa. 15 Ja Hiskia antoi kaikki rahat, mitä Herran
temppelissä ja kuninkaan linnan aarrekammioissa
oli. 16 Siihen aikaan Hiskia leikkautti irti Herran
temppelin ovista ja pihtipielistä sen päällystyksen, jolla
Hiskia, Juudan kuningas, oli päällystänyt ne, ja antoi
sen Assurin kuninkaalle. 17 Mutta Assurin kuningas
lähetti Laakiista Tartanin ja ylimmäisen hoviherran
ja Rabsaken suuren sotajoukon kanssa kuningas
Hiskiaa vastaan Jerusalemiin. Ja nämä lähtivät liikkeelle
ja tulivat Jerusalemiin; ja lähdettyänsä liikkeelle ja
tultuansa he pysähtyivät Ylälammikon vesijohdolle,
joka on Vanuttajankedon tien varrella. 18 Kun he
sitten kutsuivat kuningasta, menivät Eljakim, Hilkian
poika, joka oli linnan päällikkönä, ja kirjuri Sebna ja
kansleri Jooah, Aasafin poika, heidän luoksensa. 19 Ja
Rabsake sanoi heille: "Sanokaa Hiskialle: Näin sanoo
suurkuningas, Assurin kuningas: 'Mitä on tuo luottamus,
mikä sinulla on? 20 Arvelet kai, että pelkästä huulten
puheesta tulee neuvo ja voima sodankäyntiin. Keneen
sinä oikein luotat, kun kapinoit minua vastaan? 21
Katso, sinä luotat nyt Egyptiin, tuohon särkyneeseen
ruokosauvaan, joka tunkeutuu sen käteen, joka siihen
nojaa, ja lävistää sen. Sellainen on farao, Egyptin
kuningas, kaikille, jotka häneen luottavat. 22 Vai
sanotteko te ehkä minulle: Me luotamme Herraan,
meidän Jumalaamme? Mutta eikö hän ole se, jonka
uhrikukkulat ja alttarit Hiskia poisti, kun hän sanoi
Juudalle ja Jerusalemille: Tämän alttarin edessä on
teidän kumartaen rukoiltava, täällä Jerusalemissa?' 23
Mutta lyö nyt vetoa minun herrani, Assurin kuninkaan,
kanssa: minä annan sinulle kaksi tuhatta hevosta, jos
sinä voit hankkia niille ratsastajat. 24 Kuinka sinä sitten
voisit torjua ainoankaan käskynhaltijan, ainoankaan
minun herrani vähimmän palvelijan, hyökkäyksen? Ja
sinä vain luotat Egyptiin, sen vaunuihin ja ratsumiehiin.
25 Olenko minä siis Herran sallimatta hyökännyt tämän
paikan kimppuun hävittämään sitä? Herra itse on
sanonut minulle: 'Hyökkää tähän maahan ja hävitä
se'." 26 Niin Eljakim, Hilkian poika, ja Sebna ja Jooah
sanoivat Rabsakelle: "Puhu palvelijoillesi araminkieltä,
sillä me ymmärrämme sitä; älä puhu meidän kanssamme
juudankieltä kansan kuullen, jota on muurilla". 27 Mutta
Rabsake vastasi heille: "Onko minun herrani lähettänyt
minut puhumaan näitä sanoja sinun herrallesi ja sinulle?
Eikö juuri niille miehille, jotka istuvat muurilla ja joutuvat
teidän kanssanne syömään omaa likaansa ja juomaan
omaa vettänsä?" 28 Sitten Rabsake astui esiin, huusi
kovalla äänellä juudankielellä, puhui ja sanoi: "Kuulkaa
suurkuninkaan, Assurin kuninkaan, sana. 29 Näin sanoo
kuningas: 'Älkää antako Hiskian pettää itseänne, sillä hän
ei voi pelastaa teitä minun käsistäni. 30 Älköön Hiskia
saako teitä luottamaan Herraan, kun hän sanoo: Herra on
varmasti pelastava meidät, eikä tätä kaupunkia anneta
Assurin kuninkaan käsiin. 31 Älkää kuulko Hiskiaa.'
Sillä Assurin kuningas sanoo näin: 'Tehkää sovinto
minun kanssani ja antautukaa minulle, niin te saatte
syödä kukin omasta viinipuustanne ja viikunapuustanne
ja juoda kukin omasta kaivostanne, 32 kunnes minä
tulen ja vien teidät maahan, joka on teidän maanne
kaltainen, vilja-, viini-ja leipämaahan, viinitarhojen, jalon
öljypuun ja hunajan maahan; ja niin te saatte elää ettekä
kuole. Mutta älkää kuulko Hiskiaa; sillä hän viettelee
teidät, kun sanoo: Herra pelastaa meidät. 33 Onko
muidenkaan kansojen jumalista yksikään pelastanut
maatansa Assurin kuninkaan käsistä? 34 Missä ovat
Hamatin ja Arpadin jumalat? Missä ovat Sefarvaimin,
Heenan ja Ivvan jumalat? Ovatko ne pelastaneet
Samariaa minun käsistäni? 35 Onko muiden maiden
kaikista jumalista ainoakaan pelastanut maatansa minun
käsistäni? Kuinka sitten Herra pelastaisi Jerusalemin
minun käsistäni?'" 36 Mutta kansa oli vaiti, eivätkä he
vastanneet hänelle mitään; sillä kuningas oli käskenyt
niin ja sanonut: "Älkää vastatko hänelle". 37 Sitten
palatsin päällikkö Eljakim, Hilkian poika, ja kirjuri Sebna
ja kansleri Jooah, Aasafin poika, tulivat Hiskian luo
vaatteet reväistyinä ja kertoivat hänelle, mitä Rabsake
oli sanonut.

19 Kun kuningas Hiskia sen kuuli, repäisi hän
vaatteensa, pukeutui säkkiin ja meni Herran
temppeliin. 2 Ja hän lähetti palatsin päällikön Eljakimin
ja kirjuri Sebnan sekä pappien vanhimmat, säkkeihin
puettuina, profeetta Jesajan, Aamoksen pojan, tykö. 3
Ja he sanoivat hänelle: "Näin sanoo Hiskia: 'Hädän,
kurituksen ja häväistyksen päivä on tämä päivä, sillä
lapset ovat tulleet kohdun suulle saakka, mutta ei
ole voimaa synnyttää. 4 Ehkä Herra, sinun Jumalasi,
kuulee kaikki Rabsaken sanat, joilla hänen herransa,
Assurin kuningas, on lähettänyt hänet herjaamaan
elävää Jumalaa, ja rankaisee häntä näistä sanoista,
jotka Herra, sinun Jumalasi, on kuullut. Niin kohota nyt
rukous jäännöksen puolesta, joka vielä on olemassa.'"
5 Kun kuningas Hiskian palvelijat tulivat Jesajan tykö, 6
sanoi Jesaja heille: "Sanokaa näin herrallenne: 'Näin
sanoo Herra: Älä pelkää niitä sanoja, jotka olet kuullut
ja joilla Assurin kuninkaan poikaset ovat häväisseet
minua. 7 Katso, minä annan häneen mennä sellaisen
hengen, että hän kuultuaan sanoman palaa omaan
maahansa. Ja minä annan hänen kaatua miekkaan
omassa maassansa.'" 8 Ja Rabsake kääntyi takaisin ja
tapasi Assurin kuninkaan sotimassa Libnaa vastaan;
sillä hän oli kuullut, että tämä oli lähtenyt Laakiista
pois. 9 Mutta kun Sanherib kuuli Tirhakasta, Etiopian
kuninkaasta, sanottavan: "Katso, hän on lähtenyt
liikkeelle sotiakseen sinua vastaan", lähetti hän taas
sanansaattajat Hiskian tykö ja käski sanoa: 10 "Sanokaa

näin Hiskialle, Juudan kuninkaalle: 'Älä anna Jumalasi,
johon sinä luotat, pettää itseäsi äläkä ajattele: Jerusalem
ei joudu Assurin kuninkaan käsiin. 11 Olethan kuullut,
mitä Assurin kuninkaat ovat tehneet kaikille maille,
kuinka he ovat vihkineet ne tuhon omiksi. Ja sinäkö
pelastuisit! 12 Ovatko kansain jumalat pelastaneet niitä,
jotka minun isäni ovat tuhonneet: Goosania, Harrania,
Resefiä ja Telassarin edeniläisiä? 13 Missä on Hamatin
kuningas ja Arpadin kuningas, Sefarvaimin kaupungin,
Heenan ja Ivvan kuningas?'" 14 Kun Hiskia oli ottanut
kirjeen sanansaattajilta ja lukenut sen, meni hän Herran
temppeliin; ja Hiskia levitti sen Herran eteen. 15 Ja
Hiskia rukoili Herran edessä ja sanoi: "Herra, Israelin
Jumala, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, sinä
yksin olet maan kaikkien valtakuntain Jumala; sinä olet
tehnyt taivaan ja maan. 16 Herra, kallista korvasi ja
kuule; Herra, avaa silmäsi ja katso. Kuule Sanheribin
sanat, kuinka hän lähetti tuon miehen herjaamaan
elävää Jumalaa. 17 Se on totta, Herra, että Assurin
kuninkaat ovat hävittäneet kansat ja heidän maansa.
18 Ja he ovat heittäneet heidän jumalansa tuleen;
sillä ne eivät olleet jumalia, vaan ihmiskätten tekoa,
puuta ja kiveä, ja sentähden he voivat hävittää ne. 19
Mutta pelasta nyt meidät, Herra, meidän Jumalamme,
hänen käsistänsä, että kaikki maan valtakunnat tulisivat
tietämään, että sinä, Herra, yksin olet Jumala." 20 Niin
Jesaja, Aamoksen poika, lähetti Hiskialle tämän sanan:
"Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Mitä sinä olet minulta
Sanheribin, Assurin kuninkaan, tähden rukoillut, sen
minä olen kuullut. 21 Ja tämä on sana, jonka Herra on
puhunut hänestä: Neitsyt, tytär Siion, halveksii ja pilkkaa
sinua; tytär Jerusalem nyökyttää ilkkuen päätänsä sinun
jälkeesi. 22 Ketä olet herjannut ja häväissyt, ja ketä
vastaan olet korottanut äänesi? Korkealle olet kohottanut
silmäsi Israelin Pyhää vastaan. 23 Sanansaattajaisi
kautta sinä herjasit Herraa ja sanoit: 'Monilla vaunuillani
minä nousin vuorten harjalle, Libanonin ääriin saakka;
minä hakkasin maahan sen korkeat setrit, sen parhaat
kypressit, ja tunkeuduin sen etäisimpään yöpaikkaan,
sen rehevimpään metsään; 24 minä kaivoin kaivoja
ja join kuiviin muukalaisten vedet, ja jalkapohjallani
minä kuivasin kaikki Egyptin virrat'. 25 Etkö ole kuullut:
kauan sitten minä olen tätä valmistanut, muinaisuudesta
saakka tätä aivoitellut! Nyt minä olen sen toteuttanut,
ja niin sinä sait hävittää varustetut kaupungit autioiksi
kiviroukkioiksi, 26 ja niiden asukkaat olivat voimattomat,
he kauhistuivat ja joutuivat häpeään; heidän kävi niinkuin
kedon ruohon ja niinkuin vihannan heinän, niinkuin
katolla kasvavain kortten ja niinkuin laihon, joka kuivettuu
ennen oljelle tulemistaan. 27 Istuitpa sinä tai lähdit tai
tulit, minä sen tiedän, niinkuin senkin, että sinä raivoat
minua vastaan. 28 Koska sinä minua vastaan raivoat ja
koska sinun ylpeytesi on tullut minun korviini, niin minä
panen koukkuni sinun nenääsi ja suitseni sinun suuhusi
ja vien sinut takaisin samaa tietä, jota tulitkin. 29 Ja
tämä on oleva sinulle merkkinä: tänä vuonna syödään
jälkikasvua ja toisena vuonna kesanto-aaluvaa, mutta
kolmantena vuonna te kylväkää ja leikatkaa, istuttakaa
viinitarhoja ja syökää niiden hedelmää. 30 Ja Juudan
heimon pelastuneet, jotka ovat jäljelle jääneet, tekevät
taas juurta alaspäin ja hedelmää ylöspäin. 31 Sillä
Jerusalemista lähtee kasvamaan jäännös, pelastunut
joukko Siionin vuorelta. Herran kiivaus on sen tekevä. 32
Sentähden, näin sanoo Herra Assurin kuninkaasta: Hän
ei tule tähän kaupunkiin eikä siihen nuolta ammu, ei tuo
sitä vastaan kilpeä eikä luo sitä vastaan vallia. 33 Samaa
tietä, jota hän tuli, hän palajaa, ja tähän kaupunkiin
hän ei tule, sanoo Herra. 34 Sillä minä varjelen tämän
kaupungin ja pelastan sen itseni tähden ja palvelijani
Daavidin tähden." 35 Ja sinä yönä Herran enkeli lähti
ja löi Assurin leirissä sata kahdeksankymmentä viisi
tuhatta miestä, ja kun noustiin aamulla varhain, niin
katso, ne olivat kaikki kuolleina ruumiina. 36 Silloin
Sanherib, Assurin kuningas, lähti liikkeelle ja meni pois;
hän palasi takaisin ja jäi Niiniveen. 37 Mutta kun hän oli
kerran rukoilemassa jumalansa Nisrokin temppelissä,
surmasivat Adrammelek ja Sareser hänet miekalla;
sitten he pakenivat Araratin maahan. Ja hänen poikansa
Eesarhaddon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

20 Niihin aikoihin Hiskia sairastui ja oli
kuolemaisillansa; ja profeetta Jesaja, Aamoksen
poika, tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Näin
sanoo Herra: Toimita talosi; sillä sinä kuolet etkä enää
parane". 2 Niin hän käänsi kasvonsa seinään päin ja
rukoili Herraa sanoen: 3 "Oi Herra, muista, kuinka
minä olen vaeltanut sinun edessäsi uskollisesti ja
ehyellä sydämellä ja tehnyt sitä, mikä on hyvää sinun
silmissäsi!" Ja Hiskia itki katkerasti. 4 Mutta Jesaja
ei ollut vielä lähtenyt keskimmäiseltä esipihalta, kun
hänelle tuli tämä Herran sana: 5 "Palaja takaisin ja
sano Hiskialle, minun kansani ruhtinaalle: 'Näin sanoo
Herra, sinun isäsi Daavidin Jumala: Minä olen kuullut
sinun rukouksesi, olen nähnyt sinun kyyneleesi. Katso,
minä parannan sinut: jo kolmantena päivänä sinä
menet Herran temppeliin. 6 Ja minä lisään sinulle
ikää viisitoista vuotta. Ja minä pelastan sinut ja tämän
kaupungin Assurin kuninkaan käsistä. Minä varjelen tätä
kaupunkia itseni tähden ja palvelijani Daavidin tähden.'"
7 Ja Jesaja sanoi: "Toimittakaa tänne viikunakakkua".
Niin he toivat sitä ja panivat paiseen päälle; ja hän
parani. 8 Ja Hiskia sanoi Jesajalle: "Mikä on merkkinä
siitä, että Herra on parantava minut, niin että minä
kolmantena päivänä voin mennä Herran temppeliin?"
9 Jesaja sanoi: "Tämä on oleva sinulle merkkinä
Herralta siitä, että Herra tekee, mitä hän on sanonut:
varjo kulkee kymmenen astetta eteenpäin tahi siirtyy

kymmenen astetta takaisin". 10 Hiskia sanoi: "Varjon on
helppo pidetä kymmenen astetta. Ei, vaan siirtyköön
varjo takaisin kymmenen astetta." 11 Silloin profeetta
Jesaja huusi Herraa, ja hän antoi varjon Aahaan
aurinkokellossa siirtyä takaisin kymmenen astetta, jotka
se oli jo laskeutunut. 12 Siihen aikaan Merodak-Baladan,
Baladanin poika, Baabelin kuningas, lähetti kirjeen ja
lahjoja Hiskialle, sillä hän oli kuullut, että Hiskia oli ollut
sairaana. 13 Ja kuultuansa heitä Hiskia näytti heille
koko varastohuoneensa, hopean ja kullan, hajuaineet ja
kalliin öljyn ja koko asehuoneensa ja kaikki, mitä hänen
aarrekammioissansa oli. Ei ollut mitään Hiskian talossa
eikä koko hänen valtakunnassaan, mitä hän ei olisi
heille näyttänyt. 14 Mutta profeetta Jesaja tuli kuningas
Hiskian tykö ja sanoi hänelle: "Mitä nämä miehet
ovat sanoneet, ja mistä he ovat tulleet sinun tykösi?"
Hiskia vastasi: "He ovat tulleet kaukaisesta maasta,
Baabelista". 15 Hän sanoi: "Mitä he ovat nähneet sinun
talossasi?" Hiskia vastasi: "Kaiken, mitä talossani on, he
ovat nähneet; minun aarrekammioissani ei ole mitään,
mitä en olisi heille näyttänyt". 16 Niin Jesaja sanoi
Hiskialle: "Kuule Herran sana: 17 Katso, päivät tulevat,
jolloin kaikki, mitä sinun talossasi on ja mitä sinun
isäsi ovat koonneet tähän päivään asti, viedään pois
Baabeliin; ei mitään jää jäljelle, sanoo Herra. 18 Ja
sinun omia poikiasi, jotka sinusta polveutuvat, jotka
sinulle syntyvät, viedään hovipalvelijoiksi Baabelin
kuninkaan palatsiin." 19 Hiskia sanoi Jesajalle: "Herran
sana, jonka olet puhunut, on hyvä". Sillä hän ajatteli:
"Onpahan rauha ja turvallisuus minun päivinäni".
20 Mitä muuta on kerrottavaa Hiskiasta ja kaikista
hänen urotöistään, ja kuinka hän rakensi lammikon ja
vesijohdon ja johti veden kaupunkiin, se on kirjoitettuna
Juudan kuningasten aikakirjassa. 21 Ja Hiskia meni
lepoon isiensä tykö. Ja hänen poikansa Manasse tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa.

21 Manasse oli kahdentoista vuoden vanha
tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa viisikymmentä viisi vuotta. Hänen äitinsä
oli nimeltään Hefsibah. 2 Hän teki sitä, mikä on pahaa
Herran silmissä, niiden kansain kauhistavien tekojen
mukaan, jotka Herra oli karkoittanut israelilaisten
tieltä. 3 Hän rakensi jälleen uhrikukkulat, jotka hänen
isänsä Hiskia oli hävittänyt, ja pystytti alttareja Baalille
ja teki aseran, niinkuin Israelin kuningas Ahab oli
tehnyt, kumarsi ja palveli kaikkea taivaan joukkoa. 4
Hän rakensi alttareja myös Herran temppeliin, josta
paikasta Herra oli sanonut: "Jerusalemiin minä asetan
nimeni". 5 Hän rakensi alttareja kaikelle taivaan joukolle
Herran temppelin molempiin esipihoihin. 6 Myös
pani hän poikansa kulkemaan tulen läpi, ennusteli
merkeistä, harjoitti noituutta ja hankki itsellensä vainaja-
ja tietäjähenkien manaajia; hän teki paljon sitä, mikä
on pahaa Herran silmissä, ja vihoitti hänet. 7 Ja
teettämänsä Aseran kuvan hän asetti temppeliin,
josta Herra oli sanonut Daavidille ja hänen pojallensa
Salomolle: "Tähän temppeliin ja Jerusalemiin, jonka
minä olen valinnut kaikista Israelin sukukunnista, minä
asetan nimeni ikiajoiksi. 8 Enkä minä anna enää
Israelin jalkojen harhailla pois siitä maasta, jonka minä
olen antanut heidän isillensä, jos he vain kaikessa
noudattavat sitä, mitä minä olen käskenyt heidän
noudattaa-koko sitä lakia, jonka minun palvelijani
Mooses on heille antanut." 9 Mutta he eivät totelleet, ja
Manasse eksytti heidät tekemään pahaa enemmän
kuin ne kansat, jotka Herra oli hävittänyt israelilaisten
tieltä. 10 Niin Herra puhui palvelijainsa, profeettain,
kautta ja sanoi: 11 "Koska Manasse, Juudan kuningas,
on tehnyt nämä kauhistavat teot ja siten tehnyt pahaa
enemmän kuin amorilaiset, jotka olivat ennen häntä, ja
on saattanut kivijumalillansa myös Juudan tekemään
syntiä, 12 sentähden sanoo Herra, Israelin Jumala,
näin: Katso, minä annan sellaisen onnettomuuden
kohdata Jerusalemia ja Juudaa, että joka sen kuulee,
sen molemmat korvat soivat. 13 Ja minä mittaan
Jerusalemin samalla mittanuoralla kuin Samarian ja
punnitsen sen samalla vaa'alla kuin Ahabin suvun. Ja
minä huuhdon Jerusalemin, niinkuin vati huuhdotaan: se
huuhdotaan ja käännetään kumollensa. 14 Minä hylkään
perintöosani jäännöksen ja annan heidät vihollistensa
käsiin, niin että he joutuvat kaikkien vihollistensa
saaliiksi ja ryöstettäviksi, 15 koska ovat tehneet sitä,
mikä on pahaa minun silmissäni, ja vihoittaneet minua
siitä päivästä asti, jona heidän isänsä lähtivät Egyptin
maasta, tähän päivään saakka." 16 Manasse vuodatti
myös sangen paljon viatonta verta, niin että hän sillä
täytti Jerusalemin ääriään myöten, sen syntinsä lisäksi,
jolla hän saattoi Juudan tekemään syntiä, tekemään
sitä, mikä on pahaa Herran silmissä. 17 Mitä muuta
on kerrottavaa Manassesta ja kaikesta, mitä hän
teki, ja synnistä, minkä hän teki, se on kirjoitettuna
Juudan kuningasten aikakirjassa. 18 Ja Manasse
meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin linnansa
puutarhaan, Ussan puutarhaan. Ja hänen poikansa
Aamon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. 19 Aamon oli
kahdenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksi vuotta.
Hänen äitinsä oli nimeltään Mesullemet, Haaruksen
tytär, Jotbasta. 20 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran
silmissä, niinkuin hänen isänsä Manasse oli tehnyt. 21
Hän vaelsi kaikessa samaa tietä, mitä hänen isänsä
oli vaeltanut: hän palveli niitä kivijumalia, joita hänen
isänsä oli palvellut, ja kumarsi niitä; 22 hän hylkäsi
Herran, isiensä Jumalan, eikä vaeltanut Herran tietä. 23
Ja Aamonin palvelijat tekivät salaliiton häntä vastaan ja

tappoivat kuninkaan hänen linnassansa. 24 Mutta maan
kansa surmasi kaikki, jotka olivat tehneet salaliiton
kuningas Aamonia vastaan. Ja maan kansa teki hänen
poikansa Joosian kuninkaaksi hänen sijaansa. 25 Mitä
muuta on kerrottavaa Aamonista, siitä, mitä hän teki, se
on kirjoitettuna Juudan kuningasten aikakirjassa. 26 Ja
hänet haudattiin omaan hautaansa Ussan puutarhaan.
Ja hänen poikansa Joosia tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa.

22 Joosia oli kahdeksan vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
kolmekymmentä yksi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään
Jedida, Adajan tytär, Boskatista. 2 Hän teki sitä, mikä
on oikein Herran silmissä, ja vaelsi kaikessa isänsä
Daavidin tietä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle. 3
Kahdeksantenatoista hallitusvuotenaan kuningas Joosia
lähetti kirjuri Saafanin, Asaljan pojan, Mesullamin
pojanpojan, Herran temppeliin ja sanoi: 4 "Mene
ylimmäisen papin Hilkian luo, että hän lukisi valmiiksi
Herran temppeliin tuodut rahat, joita ovenvartijat ovat
koonneet kansalta. 5 Ja hän antakoon ne työnteettäjille,
jotka on pantu valvomaan töitä Herran temppelissä,
ja nämä maksakoot niillä työmiehet, jotka ovat Herran
temppelissä korjaamassa sitä, mikä temppelissä on
rappeutunutta, 6 puusepät, rakentajat ja muurarit, sekä
temppelin korjaamista varten ostettavat puutavarat ja
hakatut kivet. 7 Älköön heiltä kuitenkaan vaadittako
tilintekoa rahoista, jotka heille luovutetaan, vaan toimikoot
he luottamusmiehinä." 8 Ja ylimmäinen pappi Hilkia
sanoi kirjuri Saafanille: "Minä löysin Herran temppelistä
lain kirjan". Ja Hilkia antoi kirjan Saafanille, ja tämä
luki sen. 9 Sitten kirjuri Saafan meni kuninkaan tykö
ja teki kuninkaalle selon asiasta, sanoen: "Palvelijasi
ovat ottaneet esille rahat, mitä temppelissä oli, ja ovat
antaneet ne työnteettäjille, jotka on pantu valvomaan
töitä Herran temppelissä". 10 Ja kirjuri Saafan kertoi
kuninkaalle sanoen: "Pappi Hilkia antoi minulle erään
kirjan". Ja Saafan luki sen kuninkaalle. 11 Kun kuningas
kuuli lain kirjan sanat, repäisi hän vaatteensa. 12
Ja kuningas käski pappi Hilkiaa, Ahikamia, Saafanin
poikaa, Akboria, Miikajan poikaa, kirjuri Saafania ja
Asajaa, kuninkaan palvelijaa, sanoen: 13 "Menkää ja
kysykää minun ja kansan ja koko Juudan puolesta
neuvoa Herralta tästä löydetystä kirjasta. Sillä suuri
on Herran viha, joka on syttynyt meitä vastaan, koska
meidän isämme eivät ole totelleet tämän kirjan sanoja
eivätkä tehneet mitään kaikesta siitä, mitä siinä on meille
kirjoitettuna." 14 Niin pappi Hilkia, Ahikam, Akbor, Saafan
ja Asaja menivät naisprofeetta Huldan tykö, joka oli
vaatevaraston hoitajan Sallumin, Tikvan pojan, Harhaan
pojanpojan, vaimo ja asui Jerusalemissa, toisessa
kaupunginosassa. He puhuivat hänen kanssaan. 15 Niin
hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala:
Sanokaa sille miehelle, joka lähetti teidät minun tyköni:
16 'Näin sanoo Herra: Katso, minä annan tätä paikkaa ja
sen asukkaita kohdata onnettomuuden, kaiken, mitä
sanotaan siinä kirjassa, jonka Juudan kuningas on
lukenut, 17 sillä he ovat hyljänneet minut ja polttaneet
uhreja muille jumalille ja vihoittaneet minut kaikilla
kättensä teoilla; ja minussa on syttynyt viha tätä paikkaa
kohtaan, eikä se sammu. 18 Mutta Juudan kuninkaalle,
joka on lähettänyt teidät kysymään neuvoa Herralta,
sanokaa näin: Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, niistä
sanoista, jotka sinä olet kuullut: 19 Koska sinun sydämesi
on pehminnyt ja sinä olet nöyrtynyt Herran edessä,
kuullessasi, mitä minä olen puhunut tätä paikkaa ja sen
asukkaita vastaan, että he tulevat kauhistukseksi ja
kiroussanaksi, ja koska sinä olet reväissyt vaatteesi ja
itkenyt minun edessäni, niin minäkin olen kuullut sinua,
sanoo Herra. 20 Sentähden minä korjaan sinut isiesi
tykö, ja sinä saat rauhassa siirtyä hautaasi, ja sinun
silmäsi pääsevät näkemästä kaikkea sitä onnettomuutta,
minkä minä annan kohdata tätä paikkaa.'" Ja he toivat
kuninkaalle tämän vastauksen.

23 Niin kuningas lähetti kokoamaan luoksensa kaikki
Juudan ja Jerusalemin vanhimmat. 2 Ja kuningas
meni Herran temppeliin, ja hänen kanssaan kaikki
Juudan miehet ja kaikki Jerusalemin asukkaat, myöskin
papit ja profeetat, koko kansa pienimmästä suurimpaan.
Ja hän luki heidän kuultensa kaikki Herran temppelistä
löydetyn liitonkirjan sanat. 3 Ja kuningas asettui
pylvään viereen ja teki Herran edessä liiton, että
heidän tuli seurata Herraa, noudattaa hänen käskyjänsä,
todistuksiansa ja säädöksiänsä kaikesta sydämestään
ja kaikesta sielustaan ja pitää liiton sanat, jotka olivat
kirjoitettuina siinä kirjassa. Ja kaikki kansa yhtyi siihen
liittoon. 4 Sitten kuningas käski ylimmäistä pappia
Hilkiaa ja häntä lähimpiä pappeja sekä ovenvartijoita
viemään Herran temppelistä pois kaikki kalut, mitä oli
tehty Baalille, Aseralle ja kaikelle taivaan joukolle. Ja hän
poltatti ne Jerusalemin ulkopuolella Kidronin kedoilla,
mutta vei niiden tuhan Beeteliin. 5 Hän pani myös
viralta epäjumalain papit, jotka Juudan kuninkaat olivat
asettaneet polttamaan uhreja uhrikukkuloilla Juudan
kaupungeissa ja Jerusalemin ympäristössä ja jotka
polttivat uhreja Baalille, auringolle, kuulle, eläinradan
tähdille ja kaikelle taivaan joukolle. 6 Hän vei aseran pois
Herran temppelistä Jerusalemin ulkopuolelle Kidronin
laaksoon ja poltti sen Kidronin laaksossa, rouhensi sen
tomuksi ja heitti tomun yhteiselle hautausmaalle. 7
Ja hän kukisti haureellisten pyhäkköpoikien huoneet,
jotka olivat Herran temppelissä ja joissa naiset kutoivat
verhoja Aseralle. 8 Hän toi pois kaikki papit Juudan
kaupungeista ja saastutti uhrikukkulat, joilla papit
olivat polttaneet uhreja, Gebasta Beersebaan asti.
Ja hän kukisti porteilla olevat uhrikukkulat, joita oli

kaupungin päällikön Joosuan portin oven edustalla,
vasemmalla puolella mentäessä sisään kaupungin
portista. 9 Uhrikukkulapapit eivät kuitenkaan saaneet
nousta Herran alttarille Jerusalemissa; he saivat vain
syödä happamatonta leipää veljiensä kanssa. 10 Hän
saastutti myöskin polttopaikan Ben-Hinnomin laaksossa,
ettei kukaan voisi panna poikaansa tai tytärtänsä
kulkemaan tulen läpi Molokin kunniaksi. 11 Ja hän poisti
ne hevoset, jotka Juudan kuninkaat olivat auringon
kunniaksi asettaneet, siitä, mistä mennään Herran
temppeliin, hoviherra Netan-Melekin kammion vierestä,
joka oli Parvarimissa, ja poltti auringonvaunut tulessa.
12 Ja Aahaan yläsalin katolla olevat alttarit, jotka
Juudan kuninkaat olivat teettäneet, ja ne alttarit, jotka
Manasse oli teettänyt Herran temppelin molempiin
esipihoihin, kuningas kukisti; sitten hän riensi sieltä
ja heitti niiden tomun Kidronin laaksoon. 13 Ja ne
uhrikukkulat, jotka olivat itään päin Jerusalemista,
etelään päin Turmiovuoresta, ja jotka Salomo, Israelin
kuningas, oli rakentanut Astartelle, siidonilais-iljetykselle,
ja Kemokselle, Mooabin iljetykselle, ja Milkomille,
ammonilais-kauhistukselle, ne kuningas saastutti. 14
Hän murskasi patsaat ja hakkasi maahan asera-
karsikot ja täytti niiden sijan ihmisten luilla. 15 Myöskin
Beetelissä olevan alttarin, sen uhrikukkulan, jonka oli
teettänyt Jerobeam, Nebatin poika, joka saattoi Israelin
tekemään syntiä, senkin alttarin uhrikukkuloineen hän
kukisti; sitten hän poltti uhrikukkulan ja rouhensi sen
tomuksi sekä poltti asera-karsikon. 16 Kun Joosia
sitten kääntyi ja näki haudat, jotka olivat vuorella,
lähetti hän ottamaan luut haudoista, poltti ne alttarilla
ja saastutti näin alttarin, Herran sanan mukaan, jonka
oli julistanut se Jumalan mies, joka nämä julisti. 17
Ja hän kysyi: "Mikä tuo hautamerkki on, jonka minä
näen?" Kaupungin miehet vastasivat hänelle: "Se on
sen Jumalan miehen hauta, joka tuli Juudasta ja julisti
sen, minkä sinä nyt olet tehnyt Beetelin alttarille". 18
Hän sanoi: "Antakaa hänen olla; älköön kukaan koskeko
hänen luihinsa". Niin he jättivät hänen luunsa rauhaan
ja samoin sen profeetan luut, joka oli tullut Samariasta.
19 Myöskin Samarian kaupungeista Joosia poisti kaikki
uhrikukkulatemppelit, jotka Israelin kuninkaat olivat
rakentaneet ja niin vihoittaneet Herran; ja hän teki niille
saman, minkä oli tehnyt Beetelissä. 20 Ja kaikki siellä
olevat uhrikukkulapapit hän teurasti alttareilla ja poltti
ihmisten luita niiden päällä. Sitten hän palasi takaisin
Jerusalemiin. 21 Ja kuningas käski kaikkea kansaa
sanoen: "Viettäkää pääsiäistä Herran, teidän Jumalanne,
kunniaksi, niinkuin on kirjoitettuna tässä liitonkirjassa". 22
Sillä sellaista pääsiäistä ei oltu vietetty sen ajan jälkeen,
jona tuomarit tuomitsivat Israelia, ei Israelin kuningasten
eikä Juudan kuningasten koko aikana. 23 Vasta kuningas
Joosian kahdeksantenatoista hallitusvuotena vietettiin
sellainen pääsiäinen Jerusalemissa Herran kunniaksi. 24
Myöskin vainaja-ja tietäjähenkien manaajat, kotijumalat
ja kivijumalat ja kaikki iljetykset, joita oli nähty Juudan
maassa ja Jerusalemissa, Joosia hävitti, täyttääkseen
lain sanat, jotka olivat kirjoitettuina siinä kirjassa, minkä
pappi Hilkia oli löytänyt Herran temppelistä. 25 Ei ollut
ennen häntä ollut hänen vertaistansa kuningasta, joka
niin kaikesta sydämestänsä, kaikesta sielustansa ja
kaikesta voimastansa olisi kääntynyt Herran puoleen,
kaiken Mooseksen lain mukaan; eikä hänen jälkeensä
tullut hänen vertaistansa. 26 Kuitenkaan ei Herra
kääntynyt suuren vihansa hehkusta, kun kerran hänen
vihansa oli syttynyt Juudaa vastaan kaikesta siitä, millä
Manasse oli vihoittanut hänet. 27 Ja Herra sanoi: "Minä
toimitan myöskin Juudan pois kasvojeni edestä, niinkuin
minä olen toimittanut pois Israelin; ja minä hylkään
Jerusalemin, tämän kaupungin, jonka minä olin valinnut,
ja temppelin, josta minä olin sanonut: 'Minun nimeni on
oleva siinä'". 28 Mitä muuta on kerrottavaa Joosiasta
ja kaikesta, mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan
kuningasten aikakirjassa. 29 Hänen aikanansa farao
Neko, Egyptin kuningas, lähti Assurin kuningasta vastaan
Eufrat-virralle. Niin kuningas Joosia meni häntä vastaan,
mutta farao surmasi hänet Megiddossa heti, kun näki
hänet. 30 Ja hänen palvelijansa veivät hänet kuolleena
vaunuissa Megiddosta, toivat hänet Jerusalemiin ja
hautasivat hänet hänen omaan hautaansa. Mutta
maan kansa otti Joosian pojan Jooahaan, voiteli hänet
ja teki hänet kuninkaaksi hänen isänsä sijaan. 31
Jooahas oli kahdenkymmenen kolmen vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi kolme kuukautta
Jerusalemissa. Hänen äitinsä oli nimeltään Hamutal,
Jeremian tytär, Libnasta. 32 Ja hän teki sitä, mikä on
pahaa Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä olivat
tehneet. 33 Mutta farao Neko vangitutti hänet Riblassa,
Hamatin maassa, ettei hän hallitsisi Jerusalemissa,
ja määräsi maan maksettavaksi pakkoveron: sata
talenttia hopeata ja kymmenen talenttia kultaa. 34 Ja
farao Neko teki Eljakimin, Joosian pojan, kuninkaaksi
hänen isänsä Joosian sijaan ja muutti hänen nimensä
Joojakimiksi. Mutta Jooahaan hän otti vangiksi, ja tämä
joutui Egyptiin; siellä hän kuoli. 35 Hopean ja kullan
Joojakim maksoi faraolle; mutta voidakseen maksaa
rahat faraon käskyn mukaan hän veroitti maata, ottaen
maan kansalta, sen mukaan kuin kukin oli verotettu,
hopeata ja kultaa, antaakseen farao Nekolle. 36 Joojakim
oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa yksitoista
vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Sebida, Pedajan
tytär, Ruumasta. 37 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran
silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä olivat tehneet.

24 Hänen aikanaan Nebukadnessar, Baabelin
kuningas, lähti liikkeelle, ja Joojakim tuli hänen

palvelijakseen. Kolmen vuoden kuluttua tämä jälleen
kapinoi häntä vastaan. 2 Ja Herra lähetti hänen
kimppuunsa kaldealaisten, aramilaisten, mooabilaisten
ja ammonilaisten partiojoukkoja; hän lähetti ne Juudan
kimppuun sitä tuhoamaan, Herran sanan mukaan, jonka
hän oli puhunut palvelijainsa, profeettain, kautta. 3
Mutta tämä tapahtui Juudalle Herran käskystä; ja näin
hän toimitti heidät pois kasvojensa edestä Manassen
syntien tähden, kaiken tähden, mitä hän oli tehnyt,
4 ja myöskin viattoman veren tähden, minkä hän
oli vuodattanut täyttäessään Jerusalemin viattomalla
verellä; sitä ei Herra tahtonut antaa anteeksi. 5
Mitä muuta on kerrottavaa Joojakimista ja kaikesta,
mitä hän teki, se on kirjoitettuna Juudan kuningasten
aikakirjassa. 6 Ja Joojakim meni lepoon isiensä
tykö. Ja hänen poikansa Joojakin tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. 7 Egyptin kuningas ei enää lähtenyt
maastansa, sillä Baabelin kuningas oli vallannut kaiken,
mikä oli Egyptin kuninkaan omaa, Egyptin purosta aina
Eufrat-virtaan saakka. 8 Joojakin oli kahdeksantoista
vuoden vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kolme kuukautta. Hänen äitinsä oli
nimeltään Nehusta, Elnatanin tytär, Jerusalemista.
9 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä,
aivan niinkuin hänen isänsä oli tehnyt. 10 Siihen
aikaan Baabelin kuninkaan Nebukadnessarin palvelijat
tulivat Jerusalemiin, ja kaupunki saarrettiin. 11 Ja
Nebukadnessar, Baabelin kuningas, ryntäsi kaupunkiin,
hänen palvelijainsa saartaessa sitä. 12 Niin Joojakin,
Juudan kuningas, antautui Baabelin kuninkaalle äitineen
ja palvelijoineen, päällikköineen ja hoviherroineen. Ja
Baabelin kuningas otti hänet vangiksi kahdeksantena
hallitusvuotenaan. 13 Ja hän vei pois sieltä kaikki
Herran temppelin ja kuninkaan linnan aarteet, ja hän
rikkoi kaikki kultakalut, jotka Israelin kuningas Salomo
oli teettänyt Herran temppeliin. Tapahtui, niinkuin
Herra oli puhunut. 14 Ja hän vei pakkosiirtolaisuuteen
koko Jerusalemin, kaikki päälliköt ja kaikki sotaurhot,
kymmenentuhatta pakkosiirtolaista, ja kaikki sepät ja
lukkosepät; ei jäänyt jäljelle muita kuin maakansan
köyhät. 15 Hän siirsi Joojakinin vankina Baabeliin;
samoin hän vei kuninkaan äidin, kuninkaan puolisot
ja hänen hoviherransa sekä muut maan mahtavat
pakkosiirtolaisina Jerusalemista Baabeliin, 16 niin myös
kaikki sotilaat, luvultaan seitsemäntuhatta, sepät ja
lukkosepät, luvultaan tuhat, kaikki sotaan harjaantuneita
urhoja. Ne Baabelin kuningas vei pakkosiirtolaisina
Baabeliin. 17 Mutta Baabelin kuningas asetti hänen
setänsä Mattanjan kuninkaaksi hänen sijaansa ja muutti
hänen nimensä Sidkiaksi. 18 Sidkia oli kahdenkymmenen
yhden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän
hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. Hänen äitinsä oli
nimeltään Hamutal, Jeremian tytär, Libnasta. 19 Hän
teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, aivan samoin
kuin Joojakim oli tehnyt. 20 Sillä Herran vihan tähden
kävi näin Jerusalemille ja Juudalle, kunnes hän vihdoin
heitti heidät pois kasvojensa edestä.

25 Sidkia kapinoi Baabelin kuningasta vastaan.
Hänen yhdeksäntenä hallitusvuotenaan, sen
kymmenennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä
päivänä, kävi Nebukadnessar, Baabelin kuningas,
hän ja koko hänen sotajoukkonsa, Jerusalemin
kimppuun ja asettui leiriin sitä vastaan. Ja he
rakensivat saartovarusteet sitä vastaan yltympäri. 2 Näin
kaupunkia piiritettiin kuningas Sidkian yhdenteentoista
hallitusvuoteen asti. 3 Mutta neljännen kuukauden
yhdeksäntenä päivänä, kun nälänhätä ahdisti kaupunkia
eikä ollut leipää maan kansalle, 4 valloitettiin kaupunki,
ja kaikki sotilaat pakenivat yöllä molempien muurien
välistä porttitietä, joka oli kuninkaan puutarhan puolella,
kaldealaisten ollessa kaupungin ympärillä, ja he kulkivat
Aromaahan päin. 5 Mutta kaldealaisten sotajoukko
ajoi kuningasta takaa, ja he saavuttivat hänet Jerikon
aroilla; ja kaikki hänen sotaväkensä oli jättänyt hänet
ja hajaantunut. 6 Ja he ottivat kuninkaan kiinni ja
veivät hänet Baabelin kuninkaan eteen Riblaan; ja
hänelle julistettiin tuomio: 7 Sidkian pojat teurastettiin
hänen silmiensä edessä, ja Sidkialta itseltään hän
sokaisutti silmät ja kytketti hänet vaskikahleisiin,
ja hänet vietiin Baabeliin. 8 Viidennessä kuussa,
kuukauden seitsemäntenä päivänä, Baabelin kuninkaan
Nebukadnessarin yhdeksäntenätoista hallitusvuotena,
tuli Baabelin kuninkaan palvelija Nebusaradan,
henkivartijain päällikkö, Jerusalemiin. 9 Hän poltti Herran
temppelin ja kuninkaan linnan ja kaikki Jerusalemin
talot; kaikki ylhäisten talot hän poltti tulella. 10 Ja
koko kaldealaisten sotajoukko, joka henkivartijain
päälliköllä oli mukanaan, repi maahan Jerusalemin
muurit, yltympäri. 11 Ja Nebusaradan, henkivartijain
päällikkö, vei pakkosiirtolaisuuteen kansan tähteet, mitä
oli jäljellä kaupungissa, sekä ne, jotka olivat menneet
Baabelin kuninkaan puolelle, ja muun rahvaan. 12
Mutta osan maan köyhiä henkivartijain päällikkö jätti
jäljelle viinitarhureiksi ja peltomiehiksi. 13 Vaskipylväät,
jotka olivat Herran temppelissä, altaiden telineet ja
vaskimeren, jotka olivat Herran temppelissä, kaldealaiset
särkivät ja veivät vasken Baabeliin. 14 Ja kattilat,
lapiot, veitset, kupit ja kaikki vaskikalut, joita oli käytetty
jumalanpalveluksessa, he ottivat pois. 15 Samoin
otti henkivartijain päällikkö hiilipannut ja maljat, jotka
olivat läpeensä kultaa tai hopeata. 16 Molempien
pylväiden, meren ja telineiden, jotka Salomo oli teettänyt
Herran temppeliin-näiden kaikkien esineiden vaski ei
ollut punnittavissa. 17 Toisen pylvään korkeus oli
kahdeksantoista kyynärää, ja sen päässä oli pylväänpää
vaskesta; pylväänpään korkeus oli kolme kyynärää, ja

pylväänpään päällä oli ristikkokoriste ja granaattiomenia
yltympäri, kaikki vaskea; ja samanlaiset oli toisessa
pylväässä ristikkokoristeen päällä. **18** Henkivartijain
päällikkö otti ylimmäisen papin Serajan ja häntä
lähimmän papin Sefanjan sekä kolme ovenvartijaa, **19** ja
kaupungista hän otti yhden hoviherran, joka oli sotaväen
tarkastaja, ja viisi kuninkaan lähintä miestä, jotka
tavattiin kaupungista, sekä sotapäällikön kirjurin, jonka
tehtävänä oli ottaa maan kansaa sotapalvelukseen, ja
kuusikymmentä miestä maan kansasta, jotka tavattiin
kaupungista. **20** Nämä otti Nebusaradan, henkivartijain
päällikkö, ja vei heidät Baabelin kuninkaan eteen
Riblaan. **21** Ja Baabelin kuningas antoi lyödä heidät
kuoliaaksi Riblassa Hamatin maassa. Ja niin Juuda
vietiin pois maastansa pakkosiirtolaisuuteen. **22** Mutta
sen väen käskynhaltijaksi, joka jäi Juudan maahan, sen,
jonka Nebukadnessar, Baabelin kuningas, jätti sinne, hän
asetti Gedaljan, Ahikamin pojan, Saafanin pojanpojan.
23 Kun kaikki sotaväen päälliköt, he ja heidän miehensä,
kuulivat, että Baabelin kuningas oli asettanut Gedaljan
käskynhaltijaksi, tulivat he miehinensä Gedaljan luo
Mispaan, nimittäin Ismael, Netanjan poika, Joohanan,
Kaareahin poika, netofalainen Seraja, Tanhumetin poika,
ja Jaasanja, maakatilaisen poika. **24** Ja Gedalja vannoi
heille ja heidän miehillensä ja sanoi heille: "Älkää peljätkö
kaldealaisten palvelijoita. Jääkää maahan ja palvelkaa
Baabelin kuningasta, niin te menestytte." **25** Mutta
seitsemännessä kuussa tuli Ismael, Netanjan poika,
Elisaman pojanpoika, joka oli kuninkaallista sukua,
mukanaan kymmenen miestä, ja he löivät kuoliaaksi
Gedaljan ja ne Juudan miehet ja kaldealaiset, jotka olivat
hänen kanssansa Mispassa. **26** Silloin nousi kaikki kansa,
pienimmästä suurimpaan, ja samoin sotaväen päälliköt,
ja he menivät Egyptiin, sillä he pelkäsivät kaldealaisia.
27 Mutta kolmantenakymmenentenä seitsemäntenä
vuotena siitä, kun Joojakin, Juudan kuningas, oli
viety pakkosiirtolaisuuteen, kahdennessatoista kuussa,
kuukauden kahdentenakymmenentenä seitsemäntenä
päivänä, korotti Evil-Merodak, Baabelin kuningas,
samana vuonna, jona hän tuli kuninkaaksi, Juudan
kuninkaan Joojakinin pään, vapauttaen hänet vankilasta.
28 Ja hän puhutteli häntä ystävällisesti ja asetti hänen
istuimensa ylemmäksi muitten kuningasten istuimia,
jotka olivat hänen tykönänsä Baabelissa. **29** Hän sai
panna pois vangin puvun ja aina aterioida hänen
luonaan, niin kauan kuin eli. **30** Ja hän sai kuninkaalta
elatuksensa, mitä kunakin päivänä tarvitsi, vakinaisen
elatuksen, niin kauan kuin eli.

1 Aikakirja

1 Aadam, Seet, Enos, **2** Keenan, Mahalalel, Jered, **3** Hanok, Metusalah, Lemek, **4** Nooa, Seem, Haam ja Jaafet. **5** Jaafetin pojat olivat Goomer, Maagog, Maadai, Jaavan, Tuubal, Mesek ja Tiiras. **6** Ja Goomerin pojat olivat Askenas, Diifat ja Toogarma. **7** Ja Jaavanin pojat olivat Elisa ja Tarsisa, kittiläiset ja roodanilaiset. **8** Haamin pojat olivat Kuus, Misraim, Puut ja Kanaan. **9** Ja Kuusin pojat olivat Seba, Havila, Sabta, Raema ja Sabteka. Ja Raeman pojat olivat Saba ja Dedan. **10** Ja Kuusille syntyi Nimrod; hän oli ensimmäinen valtias maan päällä. **11** Ja Misraimille syntyivät luudilaiset, anamilaiset, lehabilaiset, naftuhilaiset, **12** patrokselaiset ja kasluhilaiset, joista filistealaiset ovat lähteneet, sekä kaftorilaiset. **13** Ja Kanaanille syntyivät Siidon, hänen esikoisensa, ja Heet, **14** sekä jebusilaiset, amorilaiset, girgasilaiset, **15** hivviläiset, arkilaiset, siiniläiset, **16** arvadilaiset, semarilaiset ja hamatilaiset. **17** Seemin pojat olivat Eelam, Assur, Arpaksad, Luud, Aram, Uus, Huul, Geter ja Mesek. **18** Ja Arpaksadille syntyi Selah, ja Selahille syntyi Eeber. **19** Ja Eeberille syntyi kaksi poikaa; toisen nimi oli Peleg, sillä hänen aikanansa jakaantuivat maan asukkaat, ja hänen veljensä nimi oli Joktan. **20** Ja Joktanille syntyivät Almodad, Selef, Hasarmavet, Jerah, **21** Hadoram, Uusal, Dikla, **22** Eebal, Abimael, Saba, **23** Oofir, Havila ja Joobab. Kaikki nämä olivat Joktanin poikia. **24** Seem, Arpaksad, Selah, **25** Eeber, Peleg, Regu, **26** Serug, Naahor, Terah, **27** Abram, se on Aabraham. **28** Aabrahamin pojat olivat Iisak ja Ismael. **29** Tämä on heidän sukuluettelonsa: Nebajot, Ismaelin esikoinen, Keedar, Adbeel, Mibsan, **30** Misma, Duuma, Massa, Hadad, Teema, **31** Jetur, Naafis ja Keedma. Nämä olivat Ismaelin pojat. **32** Ja Keturan, Aabrahamin sivuvaimon, pojat, jotka tämä synnytti, olivat Simran, Joksan, Medan, Midian, Jisbak ja Suuah. Joksanin pojat olivat Saba ja Dedan. **33** Ja Midianin pojat olivat Eefa, Eefer, Hanok, Abida ja Eldaa. Kaikki nämä olivat Keturan jälkeläisiä. **34** Ja Aabrahamille syntyi Iisak. Iisakin pojat olivat Eesau ja Israel. **35** Eesaun pojat olivat Elifas, Reguel, Jeus, Jaelam ja Koorah. **36** Elifaan pojat olivat Teeman, Oomar, Sefi, Gaetam, Kenas, Timna ja Amalek. **37** Reguelin pojat olivat Nahat, Serah, Samma ja Missa. **38** Seirin pojat olivat Lootan, Soobal, Sibon, Ana, Diison, Eeser ja Diisan. **39** Lootanin pojat olivat Hoori ja Hoomam; ja Lootanin sisar oli Timna. **40** Soobalin pojat olivat Aljan, Maanahat, Eebal, Sefi ja Oonan. Ja Sibonin pojat olivat Aija ja Ana. **41** Anan pojat olivat Diison. Ja Diisonin pojat olivat Hamran, Esban, Jitran ja Keran. **42** Eeserin pojat olivat Bilhan, Saavan ja Jaakan. Diisanin pojat olivat Uus ja Aran. **43** Ja nämä olivat ne kuninkaat, jotka hallitsivat Edomin maassa, ennenkuin mikään kuningas oli hallinnut israelilaisia: Bela, Beorin poika; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Dinhaba. **44** Ja kun Bela kuoli, tuli Joobab, Serahin poika, Bosrasta, kuninkaaksi hänen sijaansa. **45** Kun Joobab kuoli, tuli Huusam, teemanilaisten maasta, kuninkaaksi hänen sijaansa. **46** Kun Huusam kuoli, tuli Hadad, Bedadin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa, hän, joka voitti midianilaiset Mooabin maassa; ja hänen kaupunkinsa nimi oli Avit. **47** Kun Hadad kuoli, tuli Samla, Masrekasta, kuninkaaksi hänen sijaansa. **48** Kun Samla kuoli, tuli Saul, virran rannalla olevasta Rehobotista, kuninkaaksi hänen sijaansa. **49** Kun Saul kuoli, tuli Baal-Haanan, Akborin poika, kuninkaaksi hänen sijaansa. **50** Kun Baal-Haanan kuoli, tuli Hadad kuninkaaksi hänen sijaansa, ja hänen kaupunkinsa nimi oli Paagi; ja hänen vaimonsa nimi oli Mehetabel, Matredin tytär, joka oli Mee-Saahabin tytär. **51** Ja Hadad kuoli; ja Edomin sukuruhtinaat olivat: ruhtinas Timna, ruhtinas Alva, ruhtinas Jetet, **52** ruhtinas Oholibama, ruhtinas Eela, ruhtinas Piinon, **53** ruhtinas Kenas, ruhtinas Teeman, ruhtinas Mibsar, **54** ruhtinas Magdiel, ruhtinas Iiram. Nämä olivat Edomin sukuruhtinaat.

2 Nämä olivat Israelin pojat: Ruuben, Simeon, Leevi ja Juuda, Isaskar ja Sebulon, **2** Daan, Joosef ja Benjamin, Naftali, Gaad ja Asser. **3** Juudan pojat olivat Eer, Oonan ja Seela; nämä kolme synnytti hänelle Suuahin tytär, kanaanilainen. Mutta Eer, Juudan esikoinen, ei ollut otollinen Herran silmissä; sentähden hän antoi hänen kuolla. **4** Ja Taamar, Juudan miniä, synnytti hänelle Pereksen ja Serahin. Juudan poikia oli kaikkiaan viisi. **5** Pereksen pojat olivat Hesron ja Haamul. **6** Ja Serahin pojat olivat Simri, Eetan, Heeman, Kalkol ja Daara; heitä oli kaikkiaan viisi. **7** Ja Karmin pojat olivat Aakar, joka syöksi Israelin onnettomuuteen, kun oli uskoton ja anasti tuhon omaksi vihittyä. **8** Ja Eetanin poika oli Asarja. **9** Ja Hesronin pojat, jotka hänelle syntyivät, olivat Jerahmeel, Raam ja Kelubai. **10** Ja Raamille syntyi Amminadab, ja Amminadabille syntyi Nahson, Juudan jälkeläisten ruhtinas. **11** Ja Nahsonille syntyi Salma, ja Salmalle syntyi Booas. **12** Ja Booaalle syntyi Oobed, ja Oobedille syntyi Iisai. **13** Ja Iisaille syntyi esikoisena Eliab, toisena Abinadab, kolmantena Simea, **14** neljäntenä Netanel, viidentenä Raddai, **15** kuudentena Oosem ja seitsemäntenä Daavid. **16** Ja heidän sisarensa olivat Seruja ja Abigail. Ja Serujan pojat olivat Abisai, Jooab ja Asael, kaikkiaan kolme. **17** Ja Abigail synnytti Amasan; ja Amasan isä oli ismaelilainen Jeter. **18** Ja Kaalebille, Hesronin pojalle, syntyi lapsia Asubasta, hänen vaimostaan, ja Jeriotista; ja nämä olivat Asuban pojat: Jeeser, Soobab ja Ardon. **19** Ja kun Asuba kuoli, nai Kaaleb Efratin, ja tämä synnytti hänelle Huurin. **20** Ja Huurille syntyi Uuri, ja Uurille syntyi Besalel. **21**

Senjälkeen meni Hesron Maakirin, Gileadin isän, tyttären
tykö; ja hän nai tämän ollessaan kuudenkymmenen
vuoden vanha. Ja tämä synnytti hänelle Segubin. 22 Ja
Segubille syntyi Jaair; tällä oli kaksikymmentä kolme
kaupunkia Gileadin maassa. 23 Mutta gesurilaiset ja
aramilaiset ottivat heiltä Jaairin leirikylät ja Kenatin
ynnä sen tytärkaupungit, kuusikymmentä kaupunkia.
Kaikki nämä olivat Maakirin, Gileadin isän, poikia. 24
Kun Hesron oli kuollut Kaaleb-Efratassa, synnytti Abia-
hän oli Hesronin vaimo-hänelle Ashurin, Tekoan isän.
25 Ja Jerahmeelin, Hesronin esikoisen, pojat olivat
Raam, esikoinen, ja Buuna, Ooren, Oosem ja Ahia. 26
Ja Jerahmeelilla oli vielä toinen vaimo, jonka nimi oli
Atara; hän oli Oonamin äiti. 27 Ja Raamin, Jerahmeelin
esikoisen, pojat olivat Maas, Jaamin ja Eeker. 28 Ja
Oonamin pojat olivat Sammai ja Jaada; ja Sammain
pojat olivat Naadab ja Abisur. 29 Ja Abisurin vaimon nimi
oli Abihail, ja tämä synnytti hänelle Ahbanin ja Moolidin.
30 Ja Naadabin pojat olivat Seled ja Appaim. Ja Seled
kuoli lapsetonna. 31 Ja Appaimin poika oli Jisi; ja Jisin
poika oli Seesan; ja Seesanin poika oli Ahlai. 32 Ja
Jaadan, Sammain veljen, pojat olivat Jeter ja Joonatan.
Jeter kuoli lapsetonna. 33 Ja Joonatanin pojat olivat
Pelet ja Saasa. Nämä olivat Jerahmeelin jälkeläisiä.
34 Mutta Seesanilla ei ollut poikia, vaan ainoastaan
tyttäriä. Ja Seesanilla oli egyptiläinen palvelija, jonka
nimi oli Jarha. 35 Ja Seesan antoi tyttärensä vaimoksi
palvelijallensa Jarhalle, ja hän synnytti tälle Attain. 36 Ja
Attaille syntyi Naatan, ja Naatanille syntyi Saabad. 37 Ja
Saabadille syntyi Eflal, ja Eflalille syntyi Oobed. 38 Ja
Oobedille syntyi Jeehu, ja Jeehulle syntyi Asarja. 39 Ja
Asarjalle syntyi Heles, ja Helekselle syntyi Eleasa. 40 Ja
Eleasalle syntyi Sismai, ja Sismaille syntyi Sallum. 41 Ja
Sallumille syntyi Jekamja, ja Jekamjalle syntyi Elisama.
42 Ja Kaalebin, Jerahmeelin veljen, pojat olivat Meesa,
hänen esikoisensa, joka oli Siifin isä, ja Maaresan,
Hebronin isän, pojat. 43 Ja Hebronin pojat olivat Koorah,
Tappuah, Rekem ja Sema. 44 Ja Semalle syntyi Raham,
Jorkeamin isä, ja Rekemille syntyi Sammai. 45 Ja
Sammain poika oli Maaon, ja Maaon oli Beet-Suurin
isä. 46 Ja Eefa, Kaalebin sivuvaimo, synnytti Haaranin,
Moosan ja Gaaseksen; ja Haaranille syntyi Gaases.
47 Ja Jahdain pojat olivat Regem, Jootam, Geesan,
Pelet, Eefa ja Saaf. 48 Maaka, Kaalebin sivuvaimo,
synnytti Seberin ja Tirhanan. 49 Hän synnytti myös
Saafin, Madmannan isän, Sevan, Makbenan isän ja
Gibean isän. Ja Kaalebin tytär oli Aksa. 50 Nämä olivat
Kaalebin jälkeläisiä. Huurin, Efratan esikoisen, pojat
olivat Soobal, Kirjat-Jearimin isä, 51 Salma, Beetlehemin
isä, ja Haaref, Beet-Gaaderin isä. 52 Soobalin, Kirjat-
Jearimin isän, jälkeläiset olivat Rooe ja toinen puoli
Menuhotia. 53 Kirjat-Jearimin suvut olivat jeteriläiset,
puutilaiset, suumatilaiset ja misrailaiset. Heistä ovat
soratilaiset ja estaolilaiset lähteneet. 54 Ja Salman
jälkeläiset olivat Beetlehem ja netofalaiset, Atrot, Beet-
Jooab ja toinen puoli manahtilaisia, sorilaiset. 55 Ja
kirjanoppineiden suvut, jotka asuivat Jaebeksessa, olivat
tiratilaiset, simatilaiset ja sukatilaiset. Nämä olivat ne
keeniläiset, jotka polveutuvat Hammatista, Reekabin
suvun isästä.

3 Nämä ovat ne Daavidin pojat, jotka syntyivät
hänelle Hebronissa: esikoinen Amnon, jisreeliläisestä
Ahinoamista; toinen Daniel, karmelilaisesta Abigailista;
2 kolmas Absalom, Maakan, Gesurin kuninkaan Talmain
tyttären, poika; neljäs Adonia, Haggitin poika; 3 viides
Sefatja, Abitalista; kuudes Jitream, hänen vaimostaan
Eglasta. 4 Nämä kuusi syntyivät hänelle Hebronissa,
jossa hän hallitsi seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta.
Mutta Jerusalemissa hän hallitsi kolmekymmentä kolme
vuotta. 5 Ja nämä syntyivät hänelle Jerusalemissa:
Simea, Soobab, Naatan ja Salomo, kaikkiaan neljä, Bat-
Suuasta, Ammielin tyttärestä; 6 sitten Jibhar, Elisama,
Elifelet, 7 Noogah, Nefeg, Jaafia, 8 Elisama, Eljada
ja Elifelet; kaikkiaan yhdeksän. 9 Tässä ovat kaikki
Daavidin pojat, lukuunottamatta sivuvaimojen poikia.
Ja Taamar oli heidän sisarensa. 10 Ja Salomon poika
oli Rehabeam; tämän poika Abia; tämän poika Aasa;
tämän poika Joosafat; 11 tämän poika Jooram; tämän
poika Ahasja; tämän poika Jooas; 12 tämän poika
Amasja; tämän poika Asarja; tämän poika Jootam; 13
tämän poika Aahas; tämän poika Hiskia; tämän poika
Manasse; 14 tämän poika Aamon; tämän poika Joosia.
15 Ja Joosian pojat olivat esikoinen Joohanan, toinen
Joojakim, kolmas Sidkia, neljäs Sallum. 16 Ja Joojakimin
pojat olivat hänen poikansa Jekonja ja tämän poika
Sidkia. 17 Ja vangitun Jekonjan pojat olivat: hänen
poikansa Sealtiel, 18 Malkiram, Pedaja, Senassar,
Jekamja, Hoosama ja Nedabja. 19 Ja Pedajan pojat
olivat Serubbaabel ja Siimei. Ja Serubbaabelin pojat
olivat Mesullam ja Hananja, ja heidän sisarensa oli
Selomit; 20 vielä Hasuba, Oohel, Berekja, Hasadja ja
Juusab-Hesed, kaikkiaan viisi. 21 Ja Hananjan pojat
olivat Pelatja ja Jesaja, Refajan pojat, Arnanin pojat,
Obadjan pojat ja Sekanjan pojat. 22 Ja Sekanjan poika
oli Semaja; ja Semajan pojat olivat Hattus, Jigal, Baariah,
Nearja ja Saafat, kaikkiaan kuusi. 23 Ja Nearjan pojat
olivat Eljoenai, Hiskia, Asrikam, kaikkiaan kolme. 24 Ja
Eljoenain pojat olivat Hoodavja, Eljasib, Pelaja, Akkub,
Joohanan, Delaja ja Anani, kaikkiaan seitsemän.

4 Juudan pojat olivat Peres, Hesron, Karmi, Huur
ja Soobal. 2 Ja Reajalle, Soobalin pojalle, syntyi
Jahat, ja Jahatille syntyivät Ahumai ja Lahad. Nämä
ovat soratilaisten suvut. 3 Ja nämä olivat Eetamin isän
pojat: Jisreel, Jisma ja Jidbas; ja heidän sisarensa nimi
oli Haslelponi; 4 vielä Penuel, Gedorin isä, ja Eeser,

Huusan isä. Nämä olivat Huurin, Efratan esikoisen,
Beetlehemin isän, pojat. 5 Ja Ashurilla, Tekoan isällä, oli
kaksi vaimoa, Hela ja Naara. 6 Ja Naara synnytti hänelle
Ahussamin, Heeferin, Teemenin ja ahastarilaiset. Nämä
olivat Naaran pojat. 7 Ja Helan pojat olivat Seret,
Soohar ja Etnan. 8 Ja Koosille syntyivät Aanub ja
Soobeba sekä Aharhelin, Haarumin pojan, suvut. 9
Mutta Jabes oli suuremmassa arvossa pidetty kuin
hänen veljensä; ja hänen äitinsä oli antanut hänelle
nimen Jabes sanoen: "Olen synnyttänyt hänet kipuja
kärsien". 10 Ja Jabes huusi Israelin Jumalaa, sanoen:
"Jospa sinä siunaisit minua ja laajentaisit minun alueeni;
jospa sinun kätesi olisi minun kanssani ja sinä varjelisit
pahasta, niin että minä pääsisin kipuja kärsimästä!"
Ja Jumala antoi hänen pyyntönsä toteutua. 11 Ja
Kelubille, Suuhan veljelle, syntyi Mehir; hän oli Estonin
isä. 12 Ja Estonille syntyivät Beet-Raafa, Paaseah ja
Tehinna, Naahaan kaupungin isä. Nämä olivat Reekan
miehet. 13 Ja Kenaan pojat olivat Otniel ja Seraja. Ja
Otnielin pojat olivat: Hatat. 14 Ja Meonotaille syntyi
Ofra. Ja Serajalle syntyi Jooab, Seppäinlaakson isä;
sillä he olivat seppiä. 15 Ja Kaalebin, Jefunnen pojan,
pojat olivat Iiru, Eela ja Naam sekä Eelan pojat ja
Kenas. 16 Ja Jehallelelin pojat olivat Siif, Siifa, Tiireja
ja Asarel. 17 Ja Esran pojat olivat Jeter, Mered, Eefer
ja Jaalon. Ja vaimo tuli raskaaksi ja synnytti Mirjamin,
Sammain ja Jisbahin, Estemoan isän. 18 Ja hänen
juudansukuinen vaimonsa synnytti Jeredin, Gedorin
isän, Heberin, Sookon isän, ja Jekutielin, Saanoahin
isän. Ja nämä olivat Bitjan, faraon tyttären, poikia, jonka
Mered oli ottanut vaimokseen. 19 Ja Hoodian vaimon,
Nahamin sisaren, pojat olivat Kegilan isä, garmilainen,
ja maakatilainen Estemoa. 20 Ja Siimonin pojat olivat
Amnon ja Rinna, Ben-Haanan ja Tiilon. Ja Jisin pojat
olivat Soohet ja Soohetin poika. 21 Seelan, Juudan
pojan, pojat olivat Eer, Leekan isä, Lada, Maaresan isä,
ja pellavakankaiden kutojain suvut Beet-Asbeasta; 22
vielä Jookim ja Kooseban miehet sekä Jooas ja Saaraf,
jotka hallitsivat Mooabia, ja Jaasubi-Lehem. Mutta nämä
ovat vanhoja asioita. 23 He olivat niitä savenvalajia,
jotka asuvat Netaimissa ja Gederassa; he asuivat siellä
kuninkaan luona ja olivat hänen työssään. 24 Simeonin
pojat olivat Nemuel ja Jaamin, Jaarib, Serah ja Saul; 25
tämän poika oli Sallum, tämän poika Mibsam, tämän
poika Misma. 26 Ja Misman pojat olivat: hänen poikansa
Hammuel, tämän poika Sakkur ja tämän poika Siimei. 27
Ja Siimeillä oli kuusitoista poikaa ja kuusi tytärtä; mutta
hänen veljillään ei ollut monta lasta, eikä koko heidän
sukunsa lisääntynyt Juudan lasten määrään. 28 Ja he
asuivat Beersebassa, Mooladassa ja Hasar-Suualissa,
29 Bilhassa, Esemissä ja Tooladissa, 30 Betuelissa,
Hormassa ja Siklagissa, 31 Beet-Markabotissa, Hasar-
Suusimissa, Beet-Birissä ja Saaraimissa. Nämä olivat
heidän kaupunkinsa Daavidin hallitukseen asti. 32 Ja
heidän kylänsä olivat Eetam, Ain, Rimmon, Tooken ja
Aasan-viisi kaupunkia; 33 siihen lisäksi kaikki heidän
kylänsä, jotka olivat näiden kaupunkien ympärillä, aina
Baaliin asti. Nämä olivat heidän asuinsijansa; ja heillä
oli omat sukuluettelonsa. 34 Vielä: Mesobab, Jamlek,
Joosa, Amasjan poika, 35 Jooel, Jeehu, Joosibjan
poika, joka oli Serajan poika, joka Asielin poika; 36
Eljoenai, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel,
Benaja 37 ja Siisa, Sifin poika, joka oli Allonin poika,
joka Jedajan poika, joka Simrin poika, joka Semajan
poika. 38 Nämä nimeltä mainitut olivat sukujensa
ruhtinaita, ja heidän perhekuntansa olivat levinneet
ja lisääntyneet. 39 Ja he kulkivat Gedoriin päin, aina
laakson itäiseen osaan saakka, hakeakseen laidunta
lampailleen. 40 Ja he löysivät lihavan ja hyvän laitumen,
ja maa oli tilava joka suuntaan sekä rauhallinen ja
levollinen, sillä ne, jotka olivat asuneet siellä ennen,
olivat haamilaisia. 41 Mutta nämä nimeltä luetellut tulivat
Hiskian, Juudan kuninkaan, päivinä ja valtasivat heidän
telttansa ja voittivat meunilaiset, jotka olivat siellä, ja
vihkivät heidät tuhon omiksi, aina tähän päivään asti,
ja asettuivat heidän sijaansa, sillä siellä oli laidunta
heidän lampaillensa. 42 Ja heistä, simeonilaisista,
meni viisisataa miestä Seirin vuoristoon, ja heidän
etunenässään olivat Pelatja, Nearja, Refaja ja Ussiel,
Jisin pojat. 43 Ja he surmasivat ne, jotka olivat jäljellä
pelastuneista amalekilaisista, ja jäivät sinne asumaan
aina tähän päivään asti.

5 Ruubenin, Israelin esikoisen, pojat olivat-hän oli näet
esikoinen, mutta koska hän saastutti isänsä vuoteen,
annettiin hänen esikoisuutensa Joosefin, Israelin pojan,
pojille, kuitenkin niin, ettei heitä merkitty sukuluetteloon
esikoisina, 2 sillä Juuda tuli voimallisimmaksi veljiensä
joukossa, ja yhdestä hänen jälkeläisistään tuli ruhtinas,
mutta esikoisuus joutui Joosefille- 3 Ruubenin, Israelin
esikoisen, pojat olivat Hanok ja Pallu, Hesron ja Karmi.
4 Jooelin pojat olivat: hänen poikansa Semaja, tämän
poika Goog, tämän poika Siimei, 5 tämän poika Miika,
tämän poika Reaja, tämän poika Baal 6 ja tämän poika
Beera, jonka Assurin kuningas Tillegat-Pilneser vei
pakkosiirtolaisuuteen; hän oli ruubenilaisten ruhtinas.
7 Ja hänen veljensä olivat sukujensa mukaan, kun
heidät merkittiin sukuluetteloon heidän polveutumisensa
mukaan: Jegiel, päämies, Sakarja, 8 Bela, Aasaan
poika, joka oli Seman poika, joka Jooelin poika; hän
asui Aroerissa ja aina Neboon ja Baal-Meoniin asti. 9 Ja
idässä hän asui erämaahan saakka, joka alkaa Eufrat-
virrasta; sillä heillä oli suuria karjalaumoja Gileadin
maassa. 10 Mutta Saulin päivinä he kävivät sotaa
hagrilaisia vastaan, ja kun nämä olivat joutuneet heidän
käsiinsä, asettuivat he heidän telttoihinsa Gileadin koko

itäistä rajaseutua myöten. 11 Gaadilaiset asuivat heidän
kanssaan rajakkain Baasanin maassa Salkaan saakka:
12 Jooel päämiehenä ja Saafam toisena, sitten Janai
ja Saafat Baasanissa. 13 Ja heidän veljensä olivat,
perhekuntiensa mukaan: Miikael, Mesullam, Seba,
Joorai, Jakan, Siia ja Eeber, kaikkiaan seitsemän. 14
Nämä olivat Abihailin pojat, joka oli Huurin poika, joka
Jaaroahin poika, joka Gileadin poika, joka Miikaelin
poika, joka Jesisain poika, joka Jahdon poika, joka
Buusin poika. 15 Ahi, Abdielin poika, joka oli Guunin
poika, oli heidän perhekuntiensa päämies. 16 Ja he
asuivat Gileadissa, Baasanissa ja sen tytärkaupungeissa
sekä kaikilla Saaronin laidunmailla, niin kauas kuin
ne ulottuivat. 17 Kaikki nämä merkittiin sukuluetteloon
Juudan kuninkaan Jootamin ja Israelin kuninkaan
Jerobeamin päivinä. 18 Ruubenilaiset, gaadilaiset ja
toinen puoli Manassen sukukuntaa-sotakuntoisia miehiä,
jotka kantoivat kilpeä ja miekkaa ja jännittivät jousta
ja olivat taisteluun harjaantuneita, neljäkymmentäneljä
tuhatta seitsemänsataa kuusikymmentä sotakelpoista
miestä- 19 kävivät sotaa hagrilaisia, Jeturia, Naafista
ja Noodabia vastaan. 20 Ja he saivat apua näitä
vastaan, niin että hagrilaiset ja kaikki, jotka olivat heidän
kanssaan, joutuivat heidän käsiinsä; sillä he huusivat
taistelussa Jumalan puoleen, ja hän kuuli heidän
rukouksensa, koska he turvasivat häneen. 21 Ja he
veivät saaliinaan heidän karjansa, viisikymmentä tuhatta
kamelia, kaksisataa viisikymmentä tuhatta lammasta
ja kaksituhatta aasia, sekä satatuhatta ihmistä. 22
Paljon oli surmattuina kaatuneita, sillä sota oli Jumalan
sota. Ja he asettuivat asumaan heidän sijaansa aina
pakkosiirtolaisuuteen saakka. 23 Toinen puoli Manassen
sukukuntaa asui siinä maassa, Baasanista aina Baal-
Hermoniin ja Seniriin ja Hermon-vuoreen saakka; heitä
oli paljon. 24 Ja nämä olivat heidän perhekuntiensa
päämiehet: Eefer, Jisi, Eliel, Asriel, Jeremia, Hoodavja
ja Jahdiel, sotaurhoja, kuuluisia miehiä, perhekuntiensa
päämiehiä. 25 Mutta he tulivat uskottomiksi isiensä
Jumalaa kohtaan ja juoksivat haureudessa maan
kansojen jumalain jäljessä, niiden kansojen, jotka Jumala
oli hävittänyt heidän edestänsä. 26 Niin Israelin Jumala
herätti Puulin, Assurin kuninkaan, hengen ja Tillegat-
Pilneserin, Assurin kuninkaan, hengen ja kuljetutti heidät,
ruubenilaiset, gaadilaiset ja toisen puolen Manassen
sukukuntaa, pakkosiirtolaisuuteen ja antoi viedä heidät
Halahiin, Haaboriin, Haaraan ja Goosanin joen rannoille,
missä he tänäkin päivänä ovat.

6 Leevin pojat olivat Geerson, Kehat ja Merari. 2
Ja Kehatin pojat olivat Amram, Jishar, Hebron ja
Ussiel. 3 Ja Amramin lapset olivat Aaron, Mooses ja
Mirjam. Ja Aaronin pojat olivat Naadab, Abihu, Eleasar
ja Iitamar. 4 Eleasarille syntyi Piinehas; Piinehaalle
syntyi Abisua. 5 Ja Abisualle syntyi Bukki, ja Bukille
syntyi Ussi. 6 Ja Ussille syntyi Serahja, ja Serahjalle
syntyi Merajot. 7 Merajotille syntyi Amarja, ja Amarjalle
syntyi Ahitub. 8 Ja Ahitubille syntyi Saadok, ja Saadokille
syntyi Ahimaas. 9 Ja Ahimaasille syntyi Asarja, ja
Asarjalle syntyi Joohanan. 10 Ja Joohananille syntyi
Asarja, hän joka toimitti papinvirkaa temppelissä, jonka
Salomo rakennutti Jerusalemiin. 11 Ja Asarjalle syntyi
Amarja, ja Amarjalle syntyi Ahitub. 12 Ja Ahitubille syntyi
Saadok, ja Saadokille syntyi Sallum. 13 Ja Sallumille
syntyi Hilkia, ja Hilkialle syntyi Asarja. 14 Ja Asarjalle
syntyi Seraja, ja Serajalle syntyi Jehosadak. 15 Mutta
Jehosadakin oli lähdettävä mukaan silloin, kun Herra
antoi Nebukadnessarin viedä Juudan ja Jerusalemin
pakkosiirtolaisuuteen. 16 Leevin pojat olivat Geersom,
Kehat ja Merari. 17 Ja nämä ovat Geersomin poikien
nimet: Libni ja Siimei. 18 Ja Kehatin pojat olivat Amram,
Jishar, Hebron ja Ussiel. 19 Merarin pojat olivat Mahli ja
Muusi. Nämä olivat leeviläisten suvut heidän isiensä
mukaan. 20 Geersomista polveutuivat hänen poikansa
Libni, tämän poika Jahat, tämän poika Simma, 21
tämän poika Jooah, tämän poika Iddo, tämän Serah
ja tämän poika Jeatrai. 22 Kehatin pojat olivat: hänen
poikansa Amminadab, tämän poika Koorah, tämän
poika Assir, 23 tämän poika Elkana, tämän poika
Ebjasaf, tämän poika Assir, 24 tämän poika Tahat,
tämän poika Uuriel, tämän poika Ussia ja tämän poika
Saul. 25 Ja Elkanan pojat olivat Amasai ja Ahimot.
26 Elkana: Elkanan pojat, Suufai, tämän poika Nahat,
27 tämän poika Eliab, tämän poika Jeroham, tämän
poika Elkana. 28 Ja Samuelin pojat olivat esikoinen
Vasni ja Abia. 29 Merarin pojat olivat: Mahli, tämän
poika Libni, tämän poika Siimei, tämän poika Ussa, 30
tämän poika Simea, tämän poika Haggia ja tämän poika
Asaja. 31 Ja nämä ovat ne, jotka Daavid asetti pitämään
huolta laulusta Herran temppelissä, senjälkeen kuin
arkki oli saanut leposijan. 32 He palvelivat veisaajina
ilmestysmajan asumuksen edessä, kunnes Salomo
rakensi Herran temppelin Jerusalemiin; he toimittivat
virkaansa, niinkuin heille oli säädetty. 33 Ja nämä
ovat ne, jotka palvelivat, ja nämä heidän poikansa:
Kehatilaisia: Heeman, veisaaja, Jooelin poika, joka oli
Samuelin poika, 34 joka Elkanan poika, joka Jerohamin
poika, joka Elielin poika, joka Tooahin poika, 35 joka
Suufin poika, joka Elkanan poika, joka Mahatin poika,
joka Amasain poika, 36 joka Elkanan poika, joka Jooelin
poika, joka Asarjan poika, joka Sefanjan poika, 37
joka Tahatin poika, joka Assirin poika, joka Ebjasafin
poika, joka Koorahin poika, 38 joka Jisharin poika, joka
Kehatin poika, joka Leevin poika, joka Israelin poika. 39
Vielä hänen veljensä Aasaf, joka seisoi hänen oikealla
puolellansa, Aasaf, Berekjan poika, joka oli Simean
poika, 40 joka Miikaelin poika, joka Baasejan poika,
joka Malkian poika, 41 joka Etnin poika, joka Serahin

poika, joka Adajan poika, **42** joka Eetanin poika, joka
Simman poika, joka Siimein poika, **43** joka Jahatin
poika, joka Geersomin poika, joka Leevin poika. **44** Ja
heidän veljensä, Merarin pojat, vasemmalla puolella:
Eetan, Kiisin poika, joka oli Abdin poika, joka Mallukin
poika, **45** joka Hasabjan poika, joka Amasjan poika, joka
Hilkian poika, **46** joka Amsin poika, joka Baanin poika,
joka Semerin poika, **47** joka Mahlin poika, joka Muusin
poika, joka Merarin poika, joka Leevin poika. **48** Ja
heidän veljensä, leeviläiset, olivat annetut toimittamaan
kaikkinaista palvelusta Jumalan temppeli-asumuksessa.
49 Mutta Aaron ja hänen poikansa polttivat uhreja
polttouhrialttarilla ja suitsutusalttarilla, toimittivat kaikki
askareet kaikkeinpyhimmässä ja Israelin sovituksen,
aivan niinkuin Jumalan palvelija Mooses oli käskenyt. **50**
Ja nämä olivat Aaronin pojat: hänen poikansa Eleasar,
tämän poika Piinehas, tämän poika Abisua, **51** tämän
poika Bukki, tämän poika Ussi, tämän poika Serahja,
52 tämän poika Merajot, tämän poika Amarja, tämän
poika Ahitub, **53** tämän poika Saadok, tämän poika
Ahimaas. **54** Ja nämä olivat heidän asuinsijansa,
heidän leiripaikkojensa mukaan, heidän alueellaan: Niille
Aaronin jälkeläisille, jotka olivat kehatilaisten sukua, sillä
he saivat arpaosan, **55** annettiin Hebron Juudan maasta,
ympärillä olevine laidunmaineen. **56** Mutta kaupungin
peltomaat kylineen annettiin Kaalebille, Jefunnen pojalle.
57 Aaronin jälkeläisille annettiin turvakaupungit Hebron,
Libna laidunmaineen, Jattir, Estemoa laidunmaineen,
58 Hiilen laidunmaineen, Debir laidunmaineen, **59**
Aasan laidunmaineen ja Beet-Semes laidunmaineen.
60 Ja Benjaminin sukukunnasta Geba laidunmaineen,
Aalemet laidunmaineen ja Anatot laidunmaineen. Heidän
kaupunkejaan oli kaikkiaan kolmetoista kaupunkia,
heidän sukujensa mukaan. **61** Ja muut kehatilaiset saivat
arvalla sukujensa mukaan Efraimin sukukunnalta, Daanin
sukukunnalta ja toiselta puolelta Manassen sukukuntaa
kymmenen kaupunkia. **62** Ja geersomilaiset saivat
sukujensa mukaan Isaskarin sukukunnalta, Asserin
sukukunnalta, Naftalin sukukunnalta ja Manassen
sukukunnalta Baasanista kolmetoista kaupunkia. **63**
Merarilaiset saivat arvalla sukujensa mukaan Ruubenin
sukukunnalta, Gaadin sukukunnalta ja Sebulonin
sukukunnalta kaksitoista kaupunkia. **64** Näin israelilaiset
antoivat leeviläisille nämä kaupungit laidunmaineen.
65 He antoivat arvalla Juudan lasten sukukunnasta,
simeonilaisten sukukunnasta ja benjaminilaisten
sukukunnasta nämä nimeltä mainitut kaupungit. **66**
Kehatilaisten suvuista muutamat saivat arvalla Efraimin
sukukunnalta alueekseen seuraavat kaupungit: **67**
heille annettiin turvakaupungit Sikem laidunmaineen
Efraimin vuoristosta, Geser laidunmaineen, **68** Jokmeam
laidunmaineen, Beet-Hooron laidunmaineen, **69** Aijalon
laidunmaineen ja Gat-Rimmon laidunmaineen; **70**
ja toisesta puolesta Manassen sukukuntaa Aaner
laidunmaineen ja Bileam laidunmaineen. Nämä tulivat
muitten kehatilaisten suvuille. **71** Geersomilaiset
saivat sukujensa mukaan toiselta puolelta Manassen
sukukuntaa Goolanin laidunmaineen Baasanista ja
Astarotin laidunmaineen; **72** ja Isaskarin sukukunnalta
Kedeksen laidunmaineen, Dobratin laidunmaineen, **73**
Raamotin laidunmaineen ja Aanemin laidunmaineen;
74 ja Asserin sukukunnalta Maasalin laidunmaineen,
Abdonin laidunmaineen, **75** Huukokin laidunmaineen ja
Rehobin laidunmaineen; **76** ja Naftalin sukukunnalta
Kedeksen laidunmaineen Galileasta, Hammonin
laidunmaineen ja Kirjataimin laidunmaineen. **77** Muut
merarilaiset saivat Sebulonin sukukunnalta Rimmonin
laidunmaineen ja Taaborin laidunmaineen; **78** ja tuolta
puolelta Jerikon Jordanin, Jordanista auringonnousuun
päin, Ruubenin sukukunnalta Beserin laidunmaineen
erämaasta, Jahaan laidunmaineen, **79** Kedemotin
laidunmaineen, Meefaatin laidunmaineen; **80** ja Gaadin
sukukunnalta Raamotin laidunmaineen Gileadista,
Mahanaimin laidunmaineen, **81** Hesbonin laidunmaineen
ja Jaeserin laidunmaineen.

7 Isaskarin pojat olivat Toola, Puua, Jaasub ja
Simron, kaikkiaan neljä. **2** Ja Toolan pojat olivat
Ussi, Refaja, Jeriel, Jahmai, Jibsam ja Samuel, jotka
olivat perhekuntiensa päämiehiä, Toolan jälkeläisiä,
sotaurhoja, polveutumisensa mukaan. Daavidin aikana
oli heidän lukumääränsä kaksikymmentäkaksi tuhatta
kuusisataa. **3** Ja Ussin poika oli Jisrahja, ja
Jisrahjan pojat olivat Miikael, Obadja, Jooel ja
Jissia, kaikkiaan viisi, kaikki päämiehiä. **4** Heitä
seurasi polveutumisensa ja perhekuntiensa mukaan
taisteluun valmiina sotajoukkoina kolmekymmentäkuusi
tuhatta miestä, sillä heillä oli paljon vaimoja ja
lapsia. **5** Ja heidän veljensä, kaikissa Isaskarin
suvuissa, olivat sotaurhoja. Sukuluetteloihin merkittyjä
oli kaikkiaan kahdeksankymmentäseitsemän tuhatta.
6 Benjaminia oli: Bela, Beker ja Jediael, kaikkiaan
kolme. **7** Ja Belan pojat olivat Esbon, Ussi, Ussiel,
Jerimot ja Iiri, kaikkiaan viisi, perhekunta-päämiehiä,
sotaurhoja. Ja sukuluetteloihin merkittyjä oli heitä
kaksikymmentäkaksi tuhatta kolmekymmentä neljä. **8**
Ja Bekerin pojat olivat Semira, Jooas, Elieser, Eljoenai,
Omri, Jeremot, Abia, Anatot ja Aalemet; kaikki nämä
olivat Bekerin poikia. **9** Ja sukuluetteloihin merkittyjä
oli heitä polveutumisensa mukaan, perhekunta-
päämiestensä, sotaurhojen, mukaan, kaksikymmentä
tuhatta kaksisataa. **10** Ja Jediaelin poika oli Bilhan, ja
Bilhanin pojat olivat Jeus, Benjamin, Eehud, Kenaana,
Seetan, Tarsis ja Ahisahar. **11** Kaikki nämä olivat Jediaelin
poikia perhekunta-päämiesten, sotaurhojen, mukaan;
seitsemäntoista tuhatta kaksisataa sotakelpoista miestä.

12 Ja Suppim ja Huppim olivat Iirin poikia; Huusim oli
Aherin poika. 13 Naftalin pojat olivat Jahasiel, Guuni,
Jeeser ja Sallum, Bilhan jälkeläisiä. 14 Manassen
poika oli Asriel, jonka hänen aramilainen sivuvaimonsa
synnytti; tämä synnytti Maakirin, Gileadin isän. 15
Ja Maakir otti vaimon Huppimille ja Suppimille, ja
hänen sisarensa nimi oli Maaka. Ja toisen nimi oli
Selofhad; ja Selofhadilla oli tyttäriä. 16 Ja Maaka,
Maakirin vaimo, synnytti pojan, jolle hän antoi nimen
Peres; hänen veljensä nimi oli Seres, ja hänen poikansa
olivat Uulam ja Rekem. 17 Uulamin poika oli Bedan.
Nämä olivat Gileadin pojat, joka oli Maakirin poika,
joka Manassen poika. 18 Ja hänen sisarensa Mooleket
synnytti Iishodin, Abieserin ja Mahlan. 19 Ja Semidan
pojat olivat Ahjan, Sekem, Likhi ja Aniam. 20 Efraimin
pojat olivat: Suutelah, tämän poika Bered, tämän poika
Tahat, tämän poika Elada, tämän poika Tahat, 21
tämän poika Saabad, tämän poika Suutelah, sekä Eser
ja Elead. Ja Gatin miehet, siinä maassa syntyneet,
tappoivat heidät, koska he olivat lähteneet ottamaan
heidän karjaansa. 22 Ja heidän isänsä Efraim suri pitkät
ajat, ja hänen veljensä tulivat lohduttamaan häntä. 23
Sitten hän yhtyi vaimoonsa, ja tämä tuli raskaaksi ja
synnytti pojan; ja hän antoi tälle nimen Beria, koska se
oli tapahtunut hänen perheensä onnettomuuden aikana.
24 Ja hänen tyttärensä oli Seera; tämä rakensi Ala-ja
Ylä-Beet-Hooronin sekä Ussen-Seeran. 25 Ja Berian
poika oli Refah, samoin Resef, tämän poika Telah,
tämän poika Tahan, 26 tämän poika Ladan, tämän poika
Ammihud, tämän poika Elisama, 27 tämän poika Nuun
ja tämän poika Joosua. 28 Ja heidän perintömaansa ja
asuinsijansa olivat Beetel ja sen tytärkaupungit, itään
päin Naaran ja länteen päin Geser ja sen tytärkaupungit,
sekä Sikem ja sen tytärkaupungit, aina Aijaan ja sen
tytärkaupunkeihin asti. 29 Ja manasselaisten hallussa
olivat Beet-Sean ja sen tytärkaupungit, Taanak ja sen
tytärkaupungit, Megiddo ja sen tytärkaupungit, Door ja
sen tytärkaupungit. Näissä asuivat Joosefin, Israelin
pojan, jälkeläiset. 30 Asserin pojat olivat Jimna, Jisva,
Jisvi ja Beria; heidän sisarensa oli Serah. 31 Berian
pojat olivat Heber ja Malkiel; tämä oli Birsaitin isä. 32
Ja Heberille syntyi Jaflet, Soomer, Hootam ja heidän
sisarensa Suua. 33 Ja Jafletin pojat olivat Paasak,
Bimhal ja Asva; nämä ovat Jafletin pojat. 34 Ja Semerin
pojat olivat Ahi, Rohga, Hubba ja Aram. 35 Ja hänen
veljensä Heelemin pojat olivat Soofah, Jimna, Seeles ja
Aamal. 36 Soofahin pojat olivat Suuah, Harnefer, Suual,
Beeri, Jimra, 37 Beser, Hood, Samma, Silsa, Jitran ja
Beera. 38 Ja Jeterin pojat olivat Jefunne, Fispa ja Ara.
39 Ja Ullan pojat olivat Aarah, Hanniel ja Risja. 40 Kaikki
nämä olivat Asserin jälkeläisiä, perhekunta-päämiehiä,
valittuja sotaurhoja, ruhtinasten päämiehiä. Ja heidän
sukuluetteloihin merkittyjen sotakelpoisten miestensä
lukumäärä oli kaksikymmentäkuusi tuhatta.

8 Benjaminille syntyi esikoisena Bela, toisena Asbel,
kolmantena Ahrah, 2 neljäntenä Nooha ja viidentenä
Raafa. 3 Ja Belalla oli pojat: Addar, Geera, Abihud, 4
Abisua, Naaman, Ahoah, 5 Geera, Sefufan ja Huuram.
6 Ja nämä olivat Eehudin pojat-nämä olivat Geban
asukkaiden perhekunta-päämiehet. Heidät siirrettiin
pois Manahatiin, 7 niin myös Naaman, Ahia ja Geera;
hän siirsi heidät pois. Hänelle syntyi Ussa ja Ahihud.
8 Ja Saharaimille syntyi Mooabin maassa, sittenkuin
hän oli hyljännyt vaimonsa Huusimin ja Baaran, 9
hänelle syntyi hänen vaimostaan Hoodeksesta Joobab,
Sibja, Meesa, Malkam, 10 Jeus, Sokja ja Mirma; nämä
olivat hänen poikiansa, perhekunta-päämiehiä. 11 Ja
Huusimista oli hänelle syntynyt Abitub ja Elpaal. 12 Ja
Elpaalin pojat olivat Eeber, Misam ja Semed. Tämä
rakensi Oonon ja Loodin ynnä sen tytärkaupungit. 13
Beria ja Sema olivat Aijalonin asukasten perhekunta-
päämiehiä; ja he karkoittivat Gatin asukkaat, 14 he ja
Ahjo, Saasak ja Jeremot. 15 Ja Sebadja, Arad, Eder,
16 Miikael, Jispa ja Jooha olivat Berian poikia. 17 Ja
Sebadja, Mesullam, Hiski, Heber, 18 Jismerai, Jislia
ja Joobab olivat Elpaalin poikia. 19 Ja Jaakim, Sikri,
Sabdi, 20 Elienai, Silletai, Eliel, 21 Adaja, Beraja ja
Simrat olivat Siimein poikia. 22 Ja Jispan, Eder, Eliel, 23
Abdon, Sikri, Haanan, 24 Hananja, Eelam, Antotia, 25
Jifdeja ja Penuel olivat Saasakin poikia. 26 Ja Samserai,
Seharja, Atalja, 27 Jaaresja, Elia ja Sikri olivat Jerohamin
poikia. 28 Nämä olivat perhekunta-päämiehiä, päämiehiä
polveutumisensa mukaan; he asuivat Jerusalemissa.
29 Gibeonissa asui Gibeonin isä, jonka vaimon nimi
oli Maaka. 30 Ja hänen esikoispoikansa oli Abdon,
sitten Suur, Kiis, Baal, Naadab, 31 Gedor, Ahjo ja
Seker. 32 Ja Miklotille syntyi Simea. Hekin asuivat
veljinensä Jerusalemissa, rajakkain veljiensä kanssa.
33 Ja Neerille syntyi Kiis, Kiisille syntyi Saul, ja Saulille
syntyi Joonatan, Malkisua, Abinadab ja Esbaal. 34 Ja
Joonatanin poika oli Meribbaal, ja Meribbaalille syntyi
Miika. 35 Ja Miikan pojat olivat Piiton, Melek, Tarea
ja Aahas. 36 Ja Aahaalle syntyi Jooadda, Jooaddalle
syntyi Aalemet, Asmavet ja Simri. Ja Simrille syntyi
Moosa. 37 Ja Moosalle syntyi Binea; hänen poikansa
oli Raafa, tämän poika Elasa ja tämän poika Aasel.
38 Ja Aaselilla oli kuusi poikaa, ja nämä ovat heidän
nimensä: Asrikam, Bookeru, Jismael, Searja, Obadja
ja Haanan. Nämä kaikki olivat Aaselin poikia. 39 Ja
Eesekin, hänen veljensä, pojat olivat: hänen esikoisensa
Uulam, toinen Jeus ja kolmas Elifelet. 40 Ja Uulamin
pojat olivat sotaurhoja, jousen jännittäjiä, ja heillä oli
paljon poikia ja poikien poikia, sataviisikymmentä. Nämä
kaikki ovat benjaminilaisia.

9 Koko Israel merkittiin sukuluetteloon, ja katso, he
ovat kirjoitetut Israelin kuningasten kirjaan. Ja Juuda
vietiin Baabeliin pakkosiirtolaisuuteen uskottomuutensa
tähden. **2** Entiset asukkaat, jotka elivät perintömaillaan,
kaupungeissaan, olivat israelilaisia, pappeja, leeviläisiä
ja temppelipalvelijoita. **3** Jerusalemissa asui Juudan
lapsia, benjaminilaisia, efraimilaisia ja manasselaisia,
nimittäin: **4** Uutai, Ammihudin poika, joka oli Omrin poika,
joka Imrin poika, joka Baanin poika, Pereksen, Juudan
pojan, jälkeläisiä; **5** ja seelalaisia: Asaja, esikoinen, ja
hänen poikansa; **6** serahilaisia: Jeguel ja hänen veljensä,
kuusisataa yhdeksänkymmentä; **7** benjaminilaisia: Sallu,
Mesullamin poika, joka oli Hoodavjan poika, joka Senuan
poika, **8** Jibneja, Jerohamin poika, Eela, Ussin poika,
joka oli Mikrin poika, ja Mesullam, Sefatjan poika,
joka oli Reguelin poika, joka Jibnean poika, **9** sekä
heidän veljensä, heidän polveutumisensa mukaan,
yhdeksänsataa viisikymmentä kuusi. Kaikki nämä
olivat perhekunta-päämiehiä perhekunnissaan. **10** Ja
pappeja: Jedaja, Joojarib, Jaakin, **11** Asarja, Hilkian
poika, joka oli Mesullamin poika, joka Saadokin poika,
joka Merajotin poika, joka Ahitubin poika, Jumalan
temppelin esimies; **12** Adaja, Jerohamin poika, joka oli
Pashurin poika, joka Malkian poika, ja Maesai, Adielin
poika, joka oli Jahseran poika, joka Mesullamin poika,
joka Mesillemitin poika, joka Immerin poika; **13** sekä
heidän veljensä, heidän perhekuntiensa päämiehet,
tuhat seitsemänsataa kuusikymmentä miestä, kelvollisia
toimittamaan palvelusta Jumalan temppelissä. **14** Ja
leeviläisiä: Semaja, Hassubin poika, joka oli Asrikamin
poika, joka Hasabjan poika, merarilaisia; **15** Bakbakkar,
Heres, Gaalal, Mattanja, Miikan poika, joka oli Sikrin
poika, joka Aasafin poika; **16** Obadja, Semajan poika,
joka oli Gaalalin poika, joka Jedutunin poika; ja Berekja,
Aasan poika, joka oli Elkanan poika, hänen, joka asui
netofalaisten kylissä. **17** Ja ovenvartijat: Sallum, Akkub,
Talmon ja Ahiman veljineen: Sallum oli päämies, **18**
ja tähän saakka hän on ollut vartijana Kuninkaan
portilla, idän puolella. Nämä olivat ovenvartijoina
leeviläisten leirissä. **19** Mutta Sallumilla, Kooren pojalla,
joka oli Ebjasafin poika, joka Koorahin poika, ja
hänen veljillään, jotka olivat hänen perhekuntaansa-
koorahilaisilla, oli palvelustehtävänä majan kynnyksien
vartioiminen; heidän isänsä olivat näet vartioineet
sisäänkäytävää Herran leirissä. **20** Ja Piinehas,
Eleasarin poika, oli muinoin heidän esimiehenään-
Herra olkoon hänen kanssaan! - **21** Sakarja,
Meselemjan poika, oli ovenvartijana ilmestysmajan
ovella. **22** Kaikkiaan oli kynnyksien ovenvartijoiksi
valittuja kaksisataa kaksitoista; he olivat kylissään
merkityt sukuluetteloon. Daavid ja Samuel, näkijä, olivat
asettaneet heidät heidän luottamustoimeensa. **23** Niin
he ja heidän poikansa olivat vartijoina Herran temppelin,
telttapyhäkön, ovilla. **24** Ovenvartijat olivat asetetut
neljälle ilmansuunnalle: idän, lännen, pohjoisen ja etelän
puolelle. **25** Ja heidän veljiensä, jotka asuivat kylissään,
oli aina määräaikoina seitsemäksi päiväksi tultava
toimittamaan palvelusta yhdessä heidän kanssaan;
26 sillä ne neljä ylintä ovenvartijaa olivat pysyväisesti
luottamustoimessaan. Nämä olivat leeviläiset. Heidän
oli myöskin valvottava kammioita ja Jumalan temppelin
aarteita, **27** ja he viettivät yönsä Jumalan temppelin
ympärillä, sillä heidän tehtävänään oli vartioiminen
ja heidän oli pidettävä huoli ovien avaamisesta
joka aamu. **28** Muutamien heistä oli pidettävä huoli
jumalanpalveluksessa tarvittavasta kalustosta, sillä
heidän oli tuotava se sisään täysilukuisena ja vietävä
se ulos täysilukuisena. **29** Ja muutamat heistä olivat
määrätyt pitämään huolta kaluista, kaikista pyhistä
kaluista, sekä lestyistä jauhoista, viinistä, öljystä,
suitsukkeista ja hajuaineista. **30** Ja muutamat pappien
pojista valmistivat voiteita hajuaineista. **31** Ja Mattitjalla,
joka oli leeviläisiä ja oli koorahilaisen Sallumin esikoinen,
oli luottamustoimena leivosten valmistaminen. **32** Ja
muutamien kehatilaisista, heidän veljistään, oli pidettävä
huoli näkyleivistä, valmistettava ne joka sapatiksi. **33**
Mutta veisaajat, leeviläisten perhekuntain päämiehet,
oleskelivat kammioissa, muusta palveluksesta vapaina,
sillä he olivat toimessa sekä päivällä että yöllä. **34** He
olivat leeviläisten perhekuntain päämiehiä, päämiehiä
polveutumisensa mukaan; he asuivat Jerusalemissa.
35 Gibeonissa asuivat Gibeonin isä, jonka vaimon nimi
oli Maaka, **36** hänen esikoispoikansa Abdon, sitten
Suur, Kiis, Baal, Neer, Naadab, **37** Gedor, Ahjo, Sakarja
ja Mikleot. **38** Ja Mikleotille syntyi Simeam. Hekin
asuivat veljinensä Jerusalemissa, rajakkain veljiensä
kanssa. **39** Ja Neerille syntyi Kiis, Kiisille syntyi Saul, ja
Saulille syntyi Joonatan, Malkisua, Abinadab ja Esbaal.
40 Ja Joonatanin poika oli Meribbaal, ja Meribbaalille
syntyi Miika. **41** Ja Miikan pojat olivat Piiton, Melek ja
Tahrea. **42** Ja Aahaalle syntyi Jaera, Jaeralle syntyi
Aalemet, Asmavet ja Simri. Ja Simrille syntyi Moosa, **43**
ja Moosalle syntyi Binea; hänen poikansa oli Refaja,
tämän poika Elasa ja tämän poika Aasel. **44** Ja Aaselilla
oli kuusi poikaa, ja nämä ovat heidän nimensä: Asrikam,
Bookeru, Jismael, Searja, Obadja ja Haanan. Nämä
olivat Aaselin pojat.

10 Mutta filistealaiset taistelivat Israelia vastaan; ja
Israelin miehet pakenivat filistealaisia, ja heitä
kaatui surmattuina Gilboan vuorella. **2** Ja filistealaiset
pääsivät Saulin ja hänen poikiensa kintereille, ja
filistealaiset surmasivat Joonatanin, Abinadabin ja
Malkisuan, Saulin pojat. **3** Ja kun taistelu kiihtyi ankaraksi
Saulia vastaan ja jousimiehet keksivät hänet, joutui
hän hätään jousimiesten ahdistaessa. **4** Ja Saul sanoi
aseenkantajallensa: "Paljasta miekkasi ja lävistä sillä

minut, etteivät nuo ympärileikkaamattomat tulisi pitämään
minua pilkkanaan". Mutta hänen aseenkantajansa
ei tahtonut, sillä hän pelkäsi kovin. Niin Saul itse
otti miekan ja heittäytyi siihen. 5 Mutta kun hänen
aseenkantajansa näki, että Saul oli kuollut, heittäytyi
hänkin miekkaansa ja kuoli. 6 Niin kuolivat Saul ja
hänen kolme poikaansa ynnä koko hänen perheensä;
he kuolivat yhdessä. 7 Ja kun kaikki Israelin miehet,
jotka asuivat tasangolla, huomasivat, että he olivat
paenneet ja että Saul poikinensa oli kuollut, jättivät
he kaupunkinsa ja pakenivat, ja filistealaiset tulivat ja
asettuivat niihin. 8 Seuraavana päivänä filistealaiset
tulivat ryöstämään surmattuja ja löysivät Saulin ja hänen
poikansa kaatuneina Gilboan vuorelta. 9 Niin he ryöstivät
hänet ja ottivat hänen päänsä ja hänen aseensa ja
lähettivät ne ympäri filistealaisten maata, julistaaksensa
voitonsanomaa epäjumalillensa ja kansalle. 10 Ja he
asettivat hänen aseensa jumalansa temppeliin, ja hänen
pääkallonsa he kiinnittivät Daagonin temppeliin. 11 Kun
koko Gileadin Jaabes kuuli, mitä kaikkea filistealaiset
olivat tehneet Saulille, 12 nousivat he, kaikki asekuntoiset
miehet, ja ottivat Saulin ja hänen poikainsa ruumiit ja
toivat ne Jaabekseen. Sitten he hautasivat heidän luunsa
tammen alle Jaabekseen ja paastosivat seitsemän
päivää. 13 Niin kuoli Saul, koska hän oli ollut uskoton
Herraa kohtaan eikä ollut ottanut vaaria Herran sanasta,
ja myös sentähden, että hän oli kysynyt vainajahengeltä
neuvoa, 14 mutta ei ollut kysynyt neuvoa Herralta.
Sentähden Herra surmasi hänet ja siirsi kuninkuuden
Daavidille, Iisain pojalle.

11 Sitten koko Israel kokoontui Daavidin tykö
Hebroniin, ja he sanoivat: "Katso, me olemme sinun
luutasi ja lihaasi. 2 Jo kauan sitten, Saulin vielä ollessa
kuninkaana, sinä saatoit Israelin lähtemään ja tulemaan.
Ja sinulle on Herra, sinun Jumalasi, sanonut: 'Sinä olet
kaitseva minun kansaani Israelia, ja sinä olet oleva
minun kansani Israelin ruhtinas'." 3 Ja kaikki Israelin
vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja Daavid
teki heidän kanssaan liiton Hebronissa Herran edessä.
Ja sitten he voitelivat Daavidin Israelin kuninkaaksi
sen sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut Samuelin
kautta. 4 Ja Daavid ja koko Israel menivät Jerusalemiin,
se on Jebukseen, ja siellä olivat jebusilaiset, jotka
asuivat siinä maassa. 5 Jebuksen asukkaat sanoivat
Daavidille: "Tänne sinä et tule". Mutta Daavid valloitti
Siionin vuorilinnan, se on Daavidin kaupungin. 6 Ja
Daavid sanoi: "Joka ensimmäisenä surmaa jebusilaisen,
hän on oleva päämies ja päällikkö". Jooab, Serujan
poika, tuli ensimmäisenä sinne ylös, ja niin hänestä
tuli päämies. 7 Sitten Daavid asettui vuorilinnaan;
sentähden kutsuttiin sitä Daavidin kaupungiksi. 8 Ja
hän rakensi kaupunkia yltympäri, Millosta reunoihin asti;
ja Jooab rakensi entiselleen muun osan kaupunkia. 9
Ja Daavid tuli yhä suuremmaksi, ja Herra Sebaot oli
hänen kanssansa. 10 Nämä ovat ensimmäiset Daavidin
urhoista, jotka voimakkaasti auttoivat häntä kuninkuuteen
yhdessä koko Israelin kanssa, tehdäkseen hänet Israelin
kuninkaaksi Herran sanan mukaan. 11 Tämä on Daavidin
urhojen luettelo: Jaasobeam, hakmonilaisen poika,
niiden kolmen päällikkö, hän, joka heilutti keihästään
kolmensadan kaatuneen yli yhdellä kertaa. 12 Hänen
jälkeensä Eleasar, Doodon poika, ahohilainen, yksi
niistä kolmesta urhosta. 13 Hän oli Daavidin kanssa
Pas-Dammimissa, kun filistealaiset olivat kokoontuneet
sinne sotimaan. Ja siellä oli peltopalsta täynnä ohraa.
Ja väki pakeni filistealaisia; 14 mutta he asettuivat
keskelle palstaa, saivat sen pelastetuksi ja voittivat
filistealaiset; ja niin Herra antoi suuren voiton. 15 Kerran
lähti kolme niistä kolmestakymmenestä päälliköstä
Daavidin luo kalliolinnaan, Adullamin luolalle. Ja
filistealaisten joukko oli leiriytynyt Refaimin tasangolle.
16 Mutta Daavid oli silloin vuorilinnassa, ja filistealaisten
vartiosto oli Beetlehemissä. 17 Ja Daavidin rupesi
tekemään mieli vettä, ja hän sanoi: "Jospa joku toisi
minulle vettä juodakseni Beetlehemin kaivosta, joka
on portin edustalla!" 18 Silloin murtautuivat nämä
kolme filistealaisten leirin läpi ja ammensivat vettä
Beetlehemin kaivosta portin edustalta, kantoivat ja toivat
sen Daavidille. Mutta Daavid ei tahtonut sitä juoda, vaan
vuodatti sen juomauhriksi Herralle 19 ja sanoi: "Pois
se! Jumala varjelkoon minut sitä tekemästä. Joisinko
minä näiden miesten verta, heidän henkeänsä, sillä
henkensä uhalla he toivat sen." Eikä hän tahtonut
juoda sitä. Tämän tekivät ne kolme urhoa. 20 Absai,
Jooabin veli, oli niiden kolmen päällikkö; hän heilutti
keihästään kolmensadan kaatuneen yli. Ja hän oli kuulu
niiden kolmen joukossa. 21 Hän oli kahdenkertaisessa
arvossa pidetty niiden kolmen joukossa ja oli heidän
päämiehensä, mutta hän ei vetänyt vertoja niille kolmelle.
22 Benaja, Joojadan poika, joka oli urhoollisen ja
suurista teoistaan kuuluisan miehen poika, oli kotoisin
Kabseelista. Hän surmasi ne kaksi mooabilaista sankaria,
ja hän laskeutui alas ja tappoi lumituiskun aikana leijonan
kaivoon. 23 Myöskin surmasi hän egyptiläisen miehen,
sen suurikasvuisen, viittä kyynärää pitkän miehen.
Egyptiläisellä oli kädessä keihäs, joka oli niinkuin
kangastukki, mutta hän meni häntä vastaan ainoastaan
sauva kädessä. Ja hän tempasi keihään egyptiläisen
kädestä ja tappoi hänet hänen omalla keihäällään. 24
Tällaisia teki Benaja, Joojadan poika. Ja hän oli kuulu
niiden kolmen urhon joukossa. 25 Hän oli arvossa
pidetty niiden kolmenkymmenen joukossa, mutta hän ei
vetänyt vertoja niille kolmelle. Ja Daavid asetti hänet
henkivartiostonsa päälliköksi. 26 Sotaurhot olivat: Asael,
Jooabin veli; Elhanan, Doodon poika, Beetlehemistä;
27 harorilainen Sammot; pelonilainen Heeles; 28

tekoalainen Iira, Ikkeksen poika; anatotilainen Abieser;
29 huusalainen Sibbekai; ahohilainen Iilai; 30 netofalainen
Maharai; netofalainen Heeled, Baanan poika; 31 Itai,
Riibain poika, benjaminilaisten Gibeasta, piratonilainen
Benaja; 32 Huurai Nahale-Gaasista; arabalainen
Abiel; 33 baharumilainen Asmavet; saalbonilainen
Eljahba; 34 gisonilainen Bene-Haasem; hararilainen
Joonatan, Saagen poika; 35 hararilainen Abiam,
Saakarin poika; Elifal, Uurin poika; 36 mekeralainen
Heefer; pelonilainen Ahia; 37 karmelilainen Hesro;
Naarai, Esbain poika; 38 Jooel, Naatanin veli; Mibhar,
Hagrin poika; 39 ammonilainen Selek; beerotilainen
Nahrai, Jooabin, Serujan pojan aseenkantaja; 40
jeteriläinen Iira; jeteriläinen Gaareb; 41 heettiläinen
Uuria; Saabad, Ahlain poika; 42 ruubenilainen Adina,
Siisan poika, ruubenilaisten päämies, ja hänen kanssaan
kolmekymmentä muuta; 43 Haanan, Maakan poika, ja
mitniläinen Joosafat; 44 astarotilainen Ussia; Saama ja
Jegiel, aroerilaisen Hootamin pojat; 45 Jediael, Simrin
poika, ja hänen veljensä Jooha, tiisiläinen; 46 Eliel-
Mahavim sekä Jeribai ja Joosavja, Elnaamin pojat,
ja mooabilainen Jitma; 47 Eliel, Oobed ja Jaasiel-
Mesobaja.

12 Ja nämä olivat ne, jotka tulivat Daavidin luo
Siklagiin, kun hän vielä piileskeli Saulia, Kiisin
poikaa; ja he olivat niitä urhoja, jotka auttoivat häntä
sodassa. 2 He olivat asestetut jousella ja taitavia
sekä oikealla että vasemmalla kädellä linkoamaan
kiviä ja ampumaan jousella nuolia. Saulin heimolaisia,
benjaminilaisia: 3 Ahieser, päämies, ja Jooas,
gibealaisen Hassemaan pojat; Jesiel ja Pelet, Asmavetin
pojat; Beraka; anatotilainen Jeehu; 4 gibeonilainen
Jismaja, urho niiden kolmenkymmenen joukossa ja
niiden kolmenkymmenen päällikkö; Jeremia; Jahasiel;
Joohanan; gederalainen Joosabad; 5 Elusai; Jerimot;
Bealja; Semarja; harufilainen Sefatja; 6 koorahilaiset
Elkana, Jissia, Asarel, Jooeser ja Jaasobeam; 7 Jooela
ja Sebadja, Jerohamin pojat, Gedorista. 8 Gaadilaisista
meni Daavidin puolelle vuorilinnaan, erämaahan,
sotaurhoja, sotakelpoisia miehiä, kilpeä ja keihästä
käyttäviä, jotka olivat näöltään kuin leijonat ja nopeat
kuin gasellit vuorilla: 9 Eeser, päämies Obadja toinen,
Eliab kolmas, 10 Masmanna neljäs, Jeremia viides, 11
Attai kuudes, Eliel seitsemäs, 12 Joohanan kahdeksas,
Elsabad yhdeksäs, 13 Jeremia kymmenes, Makbannai
yhdestoista. 14 Nämä olivat gaadilaisia, sotajoukon
päälliköitä, pienin sadan, suurin tuhannen miehen
veroinen. 15 Nämä olivat ne, jotka ensimmäisessä
kuussa menivät Jordanin poikki, kun se tulvi yli kaikkien
äyräittensä, ja jotka karkoittivat kaikki tasangoilla-asujat
itään ja länteen. 16 Myöskin benjaminilaisia ja Juudan
miehiä tuli Daavidin vuorilinnaan. 17 Silloin Daavid
meni heitä vastaan, lausui ja sanoi heille: "Jos te tulette
minun luokseni rauha mielessä, auttaaksenne minua,
niin minun sydämeni yhtyy teihin; mutta jos te tulette
kavaltamaan minua vihollisilleni, vaikkei väkivalta minun
käsiäni tahraa, niin nähköön meidän isiemme Jumala sen
ja rangaiskoon". 18 Mutta henki täytti Amasain, niiden
kolmenkymmenen päällikön, ja hän sanoi: "Sinun me
olemme, Daavid, ja sinun puolellasi olemme, sinä Iisain
poika. Rauha, rauha sinulle, ja rauha sinun auttajillesi,
sillä sinun Jumalasi auttoi sinua!" Niin Daavid otti heidät
vastaan ja asetti heidät partiojoukon päälliköiksi. 19
Manassesta siirtyi muutamia Daavidin puolelle, kun
hän filistealaisten kanssa meni taistelemaan Saulia
vastaan, vaikkeivät he joutuneetkaan auttamaan näitä,
sillä filistealaisten ruhtinaat neuvoteltuaan lähettivät
hänet pois sanoen: "Hän voisi meidän päämme menoksi
siirtyä herransa Saulin puolelle". 20 Kun hän siis lähti
Siklagiin, siirtyivät hänen puolelleen Manassesta: Adna,
Joosabad, Jediael, Miikael, Joosabad, Elihu ja Silletai,
tuhannenpäämiehet Manassesta. 21 Ja nämä auttoivat
Daavidia rosvojoukkoa vastaan, sillä he olivat kaikki
sotaurhoja, ja heistä tuli sotajoukon päälliköitä. 22 Sillä
joka päivä tuli väkeä Daavidin luo auttamaan häntä,
kunnes joukko oli suuri kuin Jumalan joukko. 23 Ja
tämä on sotaan varustetun aseväen lukumäärä, niitten,
jotka tulivat Daavidin luo Hebroniin siirtääkseen Saulin
kuninkuuden hänelle Herran käskyn mukaan: 24 Juudan
miehiä, jotka kantoivat kilpeä ja keihästä, kuusituhatta
kahdeksansataa, sotaan varustettua; 25 simeonilaisia,
sotataitoisia urhoja, seitsemäntuhatta sata; 26 leeviläisiä
neljätuhatta kuusisataa, 27 sekä Joojada, Aaronin
suvun ruhtinas, ynnä kolmetuhatta seitsemänsataa
hänen kanssaan; 28 ja Saadok, nuorukainen,
sotaurho, perhekuntinensa, kaksikymmentä kaksi
päällikköä; 29 benjaminilaisia, Saulin veljiä, kolmetuhatta,
sillä vielä siihen aikaan suurin osa heistä palveli
uskollisesti Saulin sukua; 30 efraimilaisia kaksikymmentä
tuhatta kahdeksansataa, sotaurhoja, kuuluisia miehiä
perhekunnissaan; 31 toisesta puolesta Manassen
sukukuntaa kahdeksantoista tuhatta, jotka olivat nimeltä
mainitut menemään ja tekemään Daavidin kuninkaaksi;
32 isaskarilaisia, jotka ymmärsivät ajan ja käsittivät,
mitä Israelin oli tehtävä, kaksisataa päämiestä, ja kaikki
heidän veljensä heidän johdollansa; 33 Sebulonista
sotakelpoisia miehiä, kaikkinaisilla sota-aseilla sotaan
varustettuja, viisikymmentä tuhatta, yksimielisiä
sotarintaan järjestymään; 34 Naftalista tuhat päällikköä,
ja heidän kanssansa kolmekymmentäseitsemäntuhatta
kilvellä ja keihäällä varustettua miestä; 35 daanilaisia
kaksikymmentäkahdeksan tuhatta kuusisataa sotaan
varustettua miestä; 36 Asserista sotakelpoisia miehiä,
taisteluun valmiita, neljäkymmentä tuhatta; 37
tuolta puolelta Jordanin, ruubenilaisia, gaadilaisia
ja manasselaisia sukukunnan toisesta puolesta,

satakaksikymmentä tuhatta, kaikkinaisilla sota-aseilla
varustettuja. 38 Kaikki nämä sotilaat, sotarintaan
järjestyneinä, tulivat ehyellä sydämen halulla Hebroniin
tehdäkseen Daavidin koko Israelin kuninkaaksi. Myöskin
koko muu Israel oli yksimielinen tehdäkseen Daavidin
kuninkaaksi. 39 Ja he olivat siellä Daavidin luona kolme
päivää ja söivät ja joivat, sillä heidän heimolaisensa
olivat evästäneet heidät. 40 Nekin, jotka asuivat lähellä
heitä, aina Isaskariin, Sebuloniin ja Naftaliin saakka,
toivat aasien, kamelien, muulien ja härkien selässä
ruokatavaraa: jauhoja, viikunakakkuja ja rusinakakkuja,
viiniä ja öljyä, raavaita ja pikkukarjaa viljalti; sillä
Israelissa oli ilo.

13 Ja Daavid neuvotteli tuhannen-ja
sadanpäämiesten, kaikkien ruhtinasten, kanssa.
2 Ja Daavid sanoi kaikelle Israelin seurakunnalle:
"Jos se on teistä hyvä ja jos se tulee Herralta,
meidän Jumalaltamme, niin lähettäkäämme joka taholle
sana veljillemme, jotka ovat jääneet kaikkiin Israelin
maakuntiin, ja papeille ja leeviläisille, jotka asuvat
heidän luonaan laidunmaittensa kaupungeissa, että he
kokoontuvat meidän luoksemme, 3 ja siirtäkäämme
Jumalamme arkki luoksemme, sillä Saulin päivinä emme
siitä välittäneet". 4 Silloin koko seurakunta vastasi,
että niin oli tehtävä, sillä se oli oikein koko kansan
silmissä. 5 Niin Daavid kokosi kaiken Israelin, aina
Egyptin Siihorista asti ja aina sieltä, mistä mennään
Hamatiin, tuomaan Jumalan arkkia Kirjat-Jearimista. 6
Ja Daavid ja koko Israel meni Baalatiin, Kirjat-Jearimiin,
joka on Juudassa, tuomaan sieltä Jumalan arkkia, jonka
Herra oli ottanut nimiinsä, hän, jonka istuinta kerubit
kannattavat. 7 Ja he panivat Jumalan arkin uusiin
vaunuihin ja veivät sen pois Abinadabin talosta, ja Ussa
ja Ahjo ohjasivat vaunuja. 8 Ja Daavid ynnä koko Israel
karkeloi kaikin voimin Jumalan edessä laulaen sekä
soittaen kanteleita, harppuja, vaskirumpuja, kymbaaleja
ja torvia. 9 Mutta kun he tulivat Kiidonin puimatantereen
luo, ojensi Ussa kätensä tarttuaksensa arkkiin, sillä
härät kompastuivat. 10 Silloin Herran viha syttyi Ussaa
kohtaan, ja hän löi hänet sentähden, että hän oli
ojentanut kätensä arkkiin, ja niin hän kuoli siihen,
Jumalan eteen. 11 Mutta Daavid pahastui siitä, että
Herra niin oli murtanut Ussan. Siitä sen paikan nimenä
on Peres-Ussa vielä tänäkin päivänä. 12 Ja Daavid
pelkäsi sinä päivänä Jumalaa, niin että hän sanoi:
"Kuinka minä voin tuoda Jumalan arkin tyköni?" 13 Eikä
Daavid siirtänyt arkkia luoksensa Daavidin kaupunkiin,
vaan hän toimitti sen syrjään gatilaisen Oobed-Edomin
taloon. 14 Ja Jumalan arkki jäi kolmeksi kuukaudeksi
Oobed-Edomin talon luo omaan majaansa. Ja Herra
siunasi Oobed-Edomin taloa ja kaikkea, mitä hänellä
oli.

14 Hiiram, Tyyron kuningas, lähetti sanansaattajat
Daavidin luo, sekä setripuita ja puuseppiä ja
kivenhakkaajia rakentamaan hänelle linnaa. 2 Ja
Daavid ymmärsi, että Herra oli vahvistanut hänet
Israelin kuninkaaksi, koska hänen kuninkuutensa oli
korotettu korkealle Herran kansan Israelin tähden. 3
Jerusalemissa Daavid vielä otti vaimoja, ja Daavidille
syntyi vielä poikia ja tyttäriä. 4 Ja nämä ovat niiden
poikien nimet, jotka syntyivät hänelle Jerusalemissa:
Sammua, Soobab, Naatan, Salomo, 5 Jibhar, Elisua,
Elpelet, 6 Noogah, Nefeg, Jaafia, 7 Elisama, Beeljada
ja Elifelet. 8 Mutta kun filistealaiset kuulivat, että Daavid
oli voideltu koko Israelin kuninkaaksi, lähtivät kaikki
filistealaiset etsimään Daavidia. Kun Daavid sen kuuli,
lähti hän heitä vastaan. 9 Kun filistealaiset olivat tulleet
ja tehneet ryöstöretken Refaimin tasangolle, 10 kysyi
Daavid Jumalalta: "Menenkö minä filistealaisia vastaan,
ja annatko sinä heidät minun käsiini?" Ja Herra sanoi
hänelle: "Mene; minä annan heidät sinun käsiisi". 11
Niin he menivät Baal-Perasimiin, ja siellä Daavid voitti
heidät. Ja Daavid sanoi: "Jumala on murtanut vihollisen
minun kädelläni, niinkuin vedet murtavat". Siitä sen
paikan nimeksi tuli Baal-Perasim. 12 He jättivät siihen
jumalansa, ja Daavid käski polttaa ne tulessa. 13 Mutta
filistealaiset tekivät vielä kerran ryöstöretken tasangolle.
14 Niin Daavid kysyi taas Jumalalta, ja Jumala vastasi
hänelle: "Älä mene heidän jälkeensä, vaan kierrä heidät
ja hyökkää heidän kimppuunsa balsamipuiden puolelta.
15 Ja kun kuulet astunnan kahinan balsamipuiden
latvoista, niin käy taisteluun, sillä Jumala on käynyt
sinun edelläsi tuhotakseen filistealaisten leirin." 16
Daavid teki, niinkuin Jumala oli häntä käskenyt, ja niin
he voittivat filistealaisten sotajoukon ja ajoivat heitä
takaa Gibeonista aina Geseriin saakka. 17 Niin Daavidin
maine levisi kaikkiin maihin, ja Herra nosti kaikissa
kansoissa pelon häntä kohtaan.

15 Ja hän rakensi itsellensä taloja Daavidin
kaupunkiin ja valmisti paikan Jumalan arkille ja
pystytti sille majan. 2 Silloin Daavid käski: "Älköön muut
kuin leeviläiset kantako Jumalan arkkia; sillä heidät on
Herra valinnut kantamaan Jumalan arkkia ja palvelemaan
häntä ikuisesti". 3 Ja Daavid kokosi kaiken Israelin
Jerusalemiin, tuomaan Herran arkkia siihen paikkaan,
jonka hän oli sille valmistanut. 4 Daavid kokosi Aaronin
jälkeläiset ja leeviläiset; 5 Kehatin jälkeläisistä: Uurielin,
päämiehen, ja hänen veljensä, sata kaksikymmentä;
6 Merarin jälkeläisistä: Asajan, päämiehen, ja hänen
veljensä, kaksisataa kaksikymmentä; 7 Geersomin
jälkeläisistä: Jooelin, päämiehen, ja hänen veljensä,
sata kolmekymmentä; 8 Elisafanin jälkeläisistä:
Semajan, päämiehen, ja hänen veljensä, kaksisataa;
9 Hebronin jälkeläisistä: Elielin, päämiehen, ja hänen

veljensä, kahdeksankymmentä; 10 Ussielin jälkeläisistä:
Amminadabin, päämiehen, ja hänen veljensä, sata
kaksitoista. 11 Ja Daavid kutsui papit Saadokin ja
Ebjatarin sekä leeviläiset Uurielin, Asajan, Jooelin,
Semajan, Elielin ja Amminadabin 12 ja sanoi heille: "Te
olette leeviläisten perhekuntien päämiehet. Pyhittäkää
itsenne ja veljenne ja tuokaa Herran, Israelin Jumalan,
arkki siihen paikkaan, jonka minä olen sille valmistanut.
13 Sillä sentähden, ettette ensimmäisellä kerralla olleet
läsnä, mursi Herra, meidän Jumalamme, meidät;
sillä me emme etsineet häntä, niinkuin olisi pitänyt."
14 Silloin papit ja leeviläiset pyhittäytyivät tuomaan
Herran, Israelin Jumalan, arkkia. 15 Ja leeviläiset
kantoivat Jumalan arkkia korennoilla olallansa, niinkuin
Mooses oli Herran sanan mukaan käskenyt. 16
Ja Daavid käski leeviläisten päämiesten asettaa
veljensä, veisaajat, soittimilla, harpuilla, kanteleilla
ja kymbaaleilla kaiuttamaan riemuvirsiä. 17 Niin
leeviläiset asettivat soittamaan Heemanin, Jooelin
pojan, ja hänen heimolaisistaan Aasafin, Berekjan
pojan, ja heidän heimolaisistaan, Merarin jälkeläisistä,
Eetanin, Kuusajan pojan, 18 ja heidän kanssaan heidän
arvossa lähinnä olevista heimolaisistaan: Sakarjan,
Benin ja Jaasielin, Semiramotin, Jehielin, Unnin,
Eliabin, Benajan, Maasejan, Mattitjan, Elifelehun,
Miknejan, Oobed-Edomin ja Jegielin, ovenvartijat.
19 Ja veisaajista oli Heemanin, Aasafin ja Eetanin
soitettava vaskikymbaaleilla, 20 Sakarjan, Ussielin,
Semiramotin, Jehielin, Unnin, Eliabin, Maasejan ja
Benajan harpuilla korkeassa äänialassa, 21 Mattitjan,
Elifelehun, Miknejan, Oobed-Edomin, Jegielin ja Asasjan
kanteleilla matalassa äänialassa, veisuuta johtaaksensa.
22 Kenanja, leeviläisten johtaja kantajatehtävässä, valvoi
kantamista, sillä hän oli taitava siihen. 23 Berekja ja
Elkana olivat arkin ovenvartijat. 24 Ja papit Sebanja,
Joosafat, Netanel, Amasai, Sakarja, Benaja ja Elieser
puhalsivat torviin Jumalan arkin edellä, ja Oobed-Edom
ja Jehia olivat arkin ovenvartijat. 25 Sitten Daavid,
Israelin vanhimmat ja tuhannenpäämiehet menivät ja
toivat riemuiten Herran liitonarkin Oobed-Edomin talosta.
26 Ja kun Jumala auttoi leeviläisiä, jotka kantoivat Herran
liitonarkkia, uhrattiin seitsemän härkää ja seitsemän
oinasta. 27 Daavid oli puettu hienosta pellavakankaasta
tehtyyn viittaan ja samoin kaikki leeviläiset, jotka
kantoivat arkkia, sekä veisaajat ja kantamisen johtaja
Kenanja veisaajain kanssa; ja Daavidilla oli yllään
pellavakasukka. 28 Niin koko Israel toi Herran liitonarkin
riemun raikuessa ja pasunain pauhatessa, torvien,
kymbaalien, harppujen ja kannelten soidessa. 29
Kun Herran liitonarkki tuli Daavidin kaupunkiin, katseli
Miikal, Saulin tytär, ikkunasta, ja nähdessään kuningas
Daavidin hyppivän ja karkeloivan halveksi hän häntä
sydämessään.

16 Kun he olivat tuoneet Jumalan arkin ja asettaneet
sen majaan, jonka Daavid oli sille pystyttänyt,
uhrasivat he polttouhreja ja yhteysuhreja Jumalan
edessä. 2 Ja kun Daavid oli uhrannut polttouhrin ja
yhteysuhrit, siunasi hän kansan Herran nimeen. 3 Ja
hän jakoi kaikille israelilaisille, sekä miehille että naisille,
kullekin leipäkakun, kappaleen lihaa ja rypälekakun. 4
Ja hän asetti Herran arkin eteen leeviläisiä palvelemaan
ja kunnioittamaan, kiittämään ja ylistämään Herraa,
Israelin Jumalaa: 5 Aasafin johtajaksi, toiseksi Sakarjan,
sitten Jegielin, Semiramotin, Jehielin, Mattitjan, Eliabin,
Benajan, Oobed-Edomin ja Jegielin soittamaan harpuilla
ja kanteleilla, Aasafin helistäessä kymbaaleja 6 ja
pappien, Benajan ja Jahasielin, soittaessa yhtämittaa
torvia Jumalan liitonarkin edessä. 7 Silloin, sinä päivänä,
ensi kerran Daavid asetti Aasafin ja hänen veljensä
kiittämään Herraa näin: 8 "Kiittäkää Herraa, julistakaa
hänen nimeänsä, tehkää hänen suuret tekonsa tiettäviksi
kansojen keskuudessa. 9 Laulakaa hänelle, veisatkaa
hänelle, puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä. 10 Hänen
pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne; iloitkoon
niiden sydän, jotka etsivät Herraa. 11 Kysykää Herraa
ja hänen voimaansa, etsikää alati hänen kasvojansa.
12 Muistakaa hänen ihmetöitänsä, jotka hän on tehnyt,
hänen ihmeitänsä ja hänen suunsa tuomioita, 13
te Israelin, hänen palvelijansa, siemen, Jaakobin
lapset, te hänen valittunsa. 14 Hän, Herra, on meidän
Jumalamme; hänen tuomionsa käyvät yli kaiken maan.
15 Muistakaa hänen liittonsa iankaikkisesti, hamaan
tuhansiin polviin, sana, jonka hän on säätänyt, 16
liitto, jonka hän teki Aabrahamin kanssa, ja hänen
lisakille vannomansa vala. 17 Hän vahvisti sen käskyksi
Jaakobille, Israelille iankaikkiseksi liitoksi. 18 Hän
sanoi: 'Sinulle minä annan Kanaanin maan, se olkoon
teidän perintöosanne'. 19 Teitä oli vähäinen joukko,
vain harvoja, ja te olitte muukalaisia siellä. 20 Ja he
vaelsivat kansasta kansaan ja yhdestä valtakunnasta
toiseen kansaan. 21 Hän ei sallinut kenenkään heitä
vahingoittaa, ja hän rankaisi kuninkaita heidän tähtensä:
22 'Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa
minun profeetoilleni'. 23 Veisatkaa Herralle, kaikki maa,
julistakaa päivästä päivään hänen pelastustekojansa. 24
Ilmoittakaa pakanain seassa hänen kunniaansa, hänen
ihmeitänsä kaikkien kansojen seassa. 25 Sillä Herra
on suuri ja sangen ylistettävä, hän on peljättävä yli
kaikkien jumalain. 26 Sillä kaikki kansojen jumalat ovat
epäjumalia, mutta Herra on tehnyt taivaat. 27 Kirkkaus ja
kunnia on hänen kasvojensa edessä, väkevyys ja riemu
hänen asuinsijassaan. 28 Antakaa Herralle, te kansojen
sukukunnat, antakaa Herralle kunnia ja väkevyys. 29
Antakaa Herralle hänen nimensä kunnia, tuokaa lahjoja
ja tulkaa hänen kasvojensa eteen, kumartakaa Herraa
pyhässä kaunistuksessa. 30 Vaviskaa hänen kasvojensa

edessä, kaikki maa. Maan piiri pysyy lujana, se ei horju.
31 Iloitkoot taivaat, ja riemuitkoon maa; ja sanottakoon
pakanain seassa: 'Herra on kuningas!' 32 Pauhatkoon
meri ja kaikki, mitä siinä on; ihastukoot kedot ja kaikki,
mitä niissä on, 33 riemuitkoot silloin metsän puut
Herran edessä, sillä hän tulee tuomitsemaan maata.
34 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen
armonsa pysyy iankaikkisesti. 35 Ja sanokaa: 'Pelasta
meidät, sinä pelastuksemme Jumala, kokoa ja vapahda
meidät pakanain seasta, että me kiittäisimme sinun
pyhää nimeäsi ja kerskaisimme sinun ylistyksestäsi'. 36
Ylistetty olkoon Herra, Israelin Jumala, iankaikkisesta
iankaikkiseen." Ja kaikki kansa sanoi: "Amen", ja ylisti
Herraa. 37 Ja hän asetti Aasafin ja hänen veljensä sinne
Herran liitonarkin eteen tekemään vakituista palvelusta
arkin edessä, kunakin päivänä sen päivän palveluksen,
38 mutta Oobed-Edomin ja heidän veljensä, yhteensä
kuusikymmentä kahdeksan, nimittäin Oobed-Edomin,
Jeditunin pojan, ja Hoosan, ovenvartijoiksi. 39 Ja pappi
Saadokin ja hänen veljensä, papit, hän asetti Herran
asumuksen eteen, uhrikukkulalle, joka on Gibeonissa,
40 uhraamaan polttouhreja Herralle polttouhrialttarilla,
aina aamuin ja illoin, kaikki niinkuin on kirjoitettuna
Herran laissa, jonka hän on antanut Israelille. 41
Ja heidän kanssaan olivat Heeman ja Jedutun ynnä
muut valitut, nimeltä mainitut, kiittämässä Herraa siitä,
että hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. 42 Näiden,
Heemanin ja Jedutunin, hallussa oli torvet ja kymbaalit
soittajia varten ynnä muut soittimet Jumalan virttä varten.
Ja Jedutunin pojat vartioivat ovia. 43 Sitten kaikki
kansa lähti kukin kotiinsa, ja Daavid kääntyi takaisin
tervehtimään perhettänsä.

17 Kerran, kun Daavid istui linnassansa, sanoi
Daavid profeetta Naatanille: "Katso, minä asun
setripuisessa palatsissa, mutta Herran liitonarkki on
telttakankaan alla". Naatan sanoi Daavidille: 2 "Tee
vain kaikki, mitä mielessäsi on, sillä Jumala on sinun
kanssasi". 3 Mutta sinä yönä tapahtui, että Naatanille
tuli tämä Jumalan sana: 4 "Mene ja sano minun
palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra: Et sinä ole
rakentava minulle huonetta asuakseni. 5 Minä en ole
asunut huoneessa siitä päivästä asti, jona johdatin
Israelin tänne, tähän päivään saakka, vaan minä olen
muuttanut teltasta telttaan ja asumuksesta asumukseen.
6 Olenko minä koskaan, missä olenkin vaeltanut kaikessa
Israelissa, kenellekään Israelin tuomareista, joita olen
asettanut kaitsemaan kansaani, sanonut näin: Miksi ette
ole rakentaneet minulle setripuista huonetta? 7 Sano
siis minun palvelijalleni Daavidille: Näin sanoo Herra
Sebaot: Minä olen ottanut sinut laitumelta, lammasten
jäljestä, kansani Israelin ruhtinaaksi. 8 Ja minä olen
ollut sinun kanssasi kaikkialla, missä sinä vaelsit, ja
olen hävittänyt kaikki vihollisesi sinun tieltäsi. Ja minä
teen sinulle nimen, suurimpien nimien vertaisen maan
päällä. 9 Ja minä valmistan sijan kansalleni Israelille
ja istutan sen niin, että se asuu paikallansa eikä enää
ole levoton eivätkä vääryyden tekijät sitä enää vaivaa
niinkuin ennen, 10 siitä ajasta saakka, jolloin minä asetin
tuomareita kansalleni Israelille. Ja minä nöyryytän kaikki
sinun vihollisesi. Ja minä ilmoitan sinulle, että Herra on
rakentava sinulle huoneen. 11 Kun sinun päiväsi ovat
päättyneet ja sinä lähdet isiesi tykö, korotan minä sinun
seuraajaksesi jälkeläisesi, joka on yksi sinun pojistasi;
ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa. 12 Hän on
rakentava minulle huoneen, ja minä vahvistan hänen
valtaistuimensa ikuisiksi ajoiksi. 13 Minä olen oleva
hänen isänsä, ja hän on oleva minun poikani; ja armoani
minä en ota häneltä pois, niinkuin otin siltä, joka oli sinun
edelläsi. 14 Ja minä pidän hänet pystyssä huoneessani
ja valtakunnassani iäti, ja hänen valtaistuimensa on
oleva iäti vahva." 15 Aivan näillä sanoilla ja tämän
näyn mukaan Naatan puhui Daavidille. 16 Niin kuningas
Daavid meni ja asettui Herran eteen ja sanoi: "Mikä olen
minä, Herra Jumala, ja mikä on minun sukuni, että olet
saattanut minut tähän asti? 17 Mutta tämäkin on ollut
vähän sinun silmissäsi, Jumala, ja niin sinä olet puhunut
palvelijasi suvulle myöskin kaukaisista asioista ja olet
nähnyt minut nousevina ihmispolvina, Herra Jumala. 18
Mitä Daavid enää sinulle puhuisi kunniasta, jota olet
osoittanut palvelijallesi? Sinähän tunnet palvelijasi. 19
Herra, palvelijasi tähden ja oman mielesi mukaan sinä
olet tehnyt kaiken tämän suuren ja ilmoittanut kaikki
nämä suuret asiat. 20 Herra, kaiken sen mukaan, mitä
me olemme korvillamme kuulleet, ei ole sinun vertaistasi,
eikä ole muuta jumalaa kuin sinä. 21 Ja missä on maan
päällä toista kansaa sinun kansasi Israelin vertaista,
jota Jumala itse on käynyt lunastamaan kansaksensa,
ja niin sinä olet tehnyt itsellesi suuren ja peljättävän
nimen karkoittamalla pakanat kansasi tieltä, jonka sinä
Egyptistä lunastit. 22 Ja sinä olet asettanut kansasi
Israelin omaksi kansaksesi ikuisiksi ajoiksi, ja sinä,
Herra, olet tullut heidän Jumalaksensa. 23 Niin olkoon
nyt, Herra, se sana, jonka sinä olet puhunut palvelijastasi
ja hänen suvustansa, vahva ikuisiksi ajoiksi. Tee, niinkuin
olet puhunut. 24 Silloin sinun nimesi on oleva vahva
ja tuleva suureksi ikuisiksi ajoiksi, ja se on oleva:
Herra Sebaot, Israelin Jumala, Jumala Israelissa. Ja
palvelijasi Daavidin suku on pysyvä sinun edessäsi. 25
Sillä sinä, minun Jumalani, olet ilmoittanut palvelijallesi
rakentavasi hänelle huoneen. Siitä palvelijasi on saanut
rohkeuden rukoilla sinun edessäsi. 26 Ja nyt, Herra, sinä
olet Jumala; ja kun olet luvannut palvelijallesi tämän
hyvän, 27 niin suvaitse nyt siunata palvelijasi sukua,
että se pysyisi iäti sinun edessäsi. Sillä mitä sinä, Herra,
siunaat, se on oleva siunattu iäti."

18 Sen jälkeen Daavid voitti filistealaiset ja nöyryytti
heidät; ja hän otti Gatin ja sen tytärkaupungit
filistealaisten käsistä. 2 Hän voitti myös mooabilaiset,
ja niin mooabilaiset tulivat Daavidin veronalaisiksi
palvelijoiksi. 3 Samoin Daavid voitti Hadareserin, Sooban
kuninkaan, Hamatin suunnalla, kun tämä oli menossa
lujittamaan valtaansa Eufrat-virran rannoille. 4 Ja Daavid
otti häneltä tuhat vaunuhevosta, seitsemäntuhatta
ratsumiestä ja kaksikymmentä tuhatta jalkamiestä, ja
Daavid katkoi kaikilta vaunuhevosilta vuohisjänteet;
ainoastaan sata vaunuhevosta hän niistä säästi. 5 Ja kun
Damaskon aramilaiset tulivat auttamaan Hadareseria,
Sooban kuningasta, voitti Daavid kaksikymmentäkaksi
tuhatta aramilaista. 6 Ja Daavid asetti maaherroja
Damaskon Aramiin; ja aramilaiset tulivat Daavidin
veronalaisiksi palvelijoiksi. Näin Herra antoi Daavidille
voiton, mihin tahansa tämä meni. 7 Ja Daavid otti
ne kultavarustukset, jotka Hadareserin palvelijoilla oli
yllään, ja vei ne Jerusalemiin. 8 Mutta Hadareserin
kaupungeista, Tibhatista ja Kuunista, Daavid otti
sangen paljon vaskea. Siitä Salomo teetti vaskimeren,
pylväät ja vaskikalut. 9 Kun Toou, Hamatin kuningas,
kuuli, että Daavid oli voittanut Hadareserin, Sooban
kuninkaan, koko sotajoukon, 10 lähetti hän poikansa
Hadoramin kuningas Daavidin luo tervehtimään häntä
ja onnittelemaan häntä siitä, että hän oli taistellut
Hadareserin kanssa ja voittanut hänet; Hadareser oli
näet ollut Tooun vastustaja. Ja hänellä oli mukanaan
kaikkinaisia kulta-, hopea-ja vaskikaluja. 11 Nekin
kuningas Daavid pyhitti Herralle samoin kuin hopean ja
kullan, minkä hän oli ottanut kaikilta kansoilta: Edomilta,
Mooabilta, ammonilaisilta, filistealaisilta ja Amalekilta.
12 Ja kun Abisai, Serujan poika, oli Suolalaaksossa
voittanut edomilaiset, kahdeksantoista tuhatta miestä,
13 asetti hän maaherroja Edomiin, ja kaikki edomilaiset
tulivat Daavidin palvelijoiksi. Näin Herra antoi Daavidille
voiton, mihin tahansa tämä meni. 14 Ja Daavid hallitsi
koko Israelia ja teki kaikelle kansallensa sitä, mikä
oikeus ja vanhurskaus on. 15 Jooab, Serujan poika, oli
sotajoukon ylipäällikkönä, ja Joosafat, Ahiludin poika,
oli kanslerina. 16 Saadok, Ahitubin poika, ja Abimelek,
Ebjatarin poika, olivat pappeina, ja Savsa oli kirjurina.
17 Benaja, Joojadan poika, oli kreettien ja pleettien
päällikkönä; mutta Daavidin pojat olivat ensimmäiset
kuninkaan rinnalla.

19 Sen jälkeen ammonilaisten kuningas Naahas kuoli,
ja hänen poikansa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.
2 Niin Daavid sanoi: "Minä osoitan laupeutta Haanunille,
Naahaan pojalle, sillä hänen isänsä osoitti laupeutta
minulle". Ja Daavid lähetti sanansaattajat lohduttamaan
häntä hänen isänsä kuoleman johdosta. Kun Daavidin
palvelijat tulivat ammonilaisten maahan Haanunin
luo lohduttamaan häntä, 3 sanoivat ammonilaisten
päämiehet Haanunille: "Luuletko sinä, että Daavid tahtoo
kunnioittaa sinun isääsi, kun hän lähettää lohduttajia
sinun luoksesi? Varmaankin hänen palvelijansa ovat
tulleet luoksesi tutkimaan ja hävittämään ja vakoilemaan
maata." 4 Niin Haanun otatti kiinni Daavidin palvelijat,
ajatti heidän partansa ja leikkautti toisen puolen
heidän vaatteistaan, peräpuolia myöten, ja päästi
heidät sitten menemään. 5 Kun tultiin kertomaan
Daavidille miehistä, lähetti hän sanan heitä vastaan, sillä
miehiä oli pahasti häväisty. Ja kuningas käski sanoa:
"Jääkää Jerikoon, kunnes partanne on kasvanut, ja
tulkaa sitten takaisin". 6 Kun ammonilaiset huomasivat
joutuneensa Daavidin vihoihin, lähettivät Haanun ja
ammonilaiset tuhat talenttia hopeata palkatakseen
itsellensä Mesopotamiasta, Maakan Aramista ja
Soobasta sotavaunuja ja ratsumiehiä. 7 Niin he
palkkasivat itselleen kolmekymmentäkaksi tuhatta
sotavaunua sekä Maakan kuninkaan ja hänen väkensä;
nämä tulivat ja leiriytyivät Meedeban edustalle. Ja
ammonilaiset kokoontuivat kaupungeistaan ja lähtivät
sotaan. 8 Kun Daavid sen kuuli, lähetti hän Jooabin ja
koko sotajoukon, urhot. 9 Niin ammonilaiset lähtivät
ja asettuivat sotarintaan kaupungin portin edustalle,
mutta kuninkaat, jotka olivat tulleet sinne, olivat eri
joukkona kedolla. 10 Kun Jooab näki, että häntä uhkasi
hyökkäys edestä ja takaa, valitsi hän miehiä kaikista
Israelin valiomiehistä ja asettui sotarintaan aramilaisia
vastaan. 11 Mutta muun väen hän antoi veljensä Abisain
johtoon, ja nämä asettuivat sotarintaan ammonilaisia
vastaan. 12 Ja hän sanoi: "Jos aramilaiset tulevat
minulle ylivoimaisiksi, niin tule sinä minun avukseni:
jos taas ammonilaiset tulevat sinulle ylivoimaisiksi,
niin minä autan sinua. 13 Ole luja, ja pysykäämme
lujina kansamme puolesta ja meidän Jumalamme
kaupunkien puolesta. Tehköön sitten Herra, minkä
hyväksi näkee." 14 Sitten Jooab ja väki, joka oli
hänen kanssaan, ryhtyi taisteluun aramilaisia vastaan,
ja nämä pakenivat häntä. 15 Ja kun ammonilaiset
näkivät aramilaisten pakenevan, pakenivat hekin hänen
veljeänsä Abisaita ja menivät kaupunkiin. Mutta Jooab
lähti Jerusalemiin. 16 Kun aramilaiset näkivät, että
Israel oli voittanut heidät, lähettivät he sanansaattajat
nostattamaan niitä aramilaisia, jotka asuivat tuolla
puolella Eufrat-virran ja joita johti Soofak, Hadareserin
sotapäällikkö. 17 Kun se ilmoitettiin Daavidille, kokosi
hän kaiken Israelin ja meni Jordanin yli, ja tultuaan
heitä lähelle hän asettui sotarintaan heitä vastaan.
Ja kun Daavid oli asettunut sotarintaan aramilaisia
vastaan, ryhtyivät nämä taisteluun hänen kanssaan.
18 Mutta aramilaiset pakenivat Israelia, ja Daavid
tappoi aramilaisilta seitsemäntuhatta vaunuhevosta ja
neljäkymmentä tuhatta jalkamiestä ja surmasi heidän
sotapäällikkönsä Soofakin. 19 Kun Hadareserin palvelijat

näkivät, että Israel oli voittanut heidät, tekivät he Daavidin
kanssa rauhan ja palvelivat häntä. Sitten aramilaiset
eivät enää tahtoneet auttaa ammonilaisia.

20 Vuoden vaihteessa, kuningasten
sotaanlähtöaikana, vei Jooab sotajoukon
sotaretkelle; ja hän hävitti ammonilaisten maata ja
piiritti Rabbaa. Mutta Daavid itse jäi Jerusalemiin.
Sitten Jooab valtasi Rabban ja hävitti sen. **2** Ja Daavid
otti heidän kuninkaansa kruunun hänen päästänsä
ja havaitsi sen painavan talentin kultaa, ja siinä oli
kallis kivi; se pantiin Daavidin päähän. Ja hän vei
kaupungista hyvin paljon saalista. **3** Ja kansan, joka
siellä oli, hän vei pois ja pani sahaamaan kiviä, pani
rautahakkujen ja kivisahojen ääreen. Näin Daavid teki
kaikille ammonilaisten kaupungeille. Sitten Daavid
ja kaikki väki palasi Jerusalemiin. **4** Sen jälkeen
syttyi taistelu filistealaisia vastaan Geserissä. Silloin
huusalainen Sibbekai surmasi Sippain, joka oli Raafan
jälkeläisiä, ja niin heidät nöyryytettiin. **5** Taas oli taistelu
filistealaisia vastaan, ja Elhanan, Jaaorin poika, surmasi
Lahmin, gatilaisen Goljatin veljen, jonka peitsen varsi
oli niinkuin kangastukki. **6** Taas oli taistelu Gatissa.
Siellä oli suurikasvuinen mies, jolla oli kuusi sormea ja
kuusi varvasta, yhteensä kaksikymmentä neljä; hänkin
polveutui Raafasta. **7** Ja kun hän häpäisi Israelia,
surmasi hänet Joonatan, Daavidin veljen Simean poika.
8 Nämä polveutuivat gatilaisesta Raafasta; he kaatuivat
Daavidin ja hänen palvelijainsa käden kautta.

21 Mutta saatana nousi Israelia vastaan ja yllytti
Daavidin laskemaan Israelin. **2** Niin Daavid sanoi
Jooabille ja kansan päämiehille: "Menkää ja laskekaa
Israel Beersebasta Daaniin asti ja ilmoittakaa minulle,
että saan tietää heidän lukumääränsä". **3** Jooab vastasi:
"Herra lisätköön kansansa, olkoon se kuinka suuri
tahansa, satakertaiseksi. Ovathan he, herrani, kuningas,
kaikki herrani palvelijoita. Miksi herrani pyytää tätä? Miksi
Israel näin joutuisi vikapääksi?" **4** Kuitenkin kuninkaan
sana velvoitti Jooabia, ja niin Jooab lähti ja kierteli koko
Israelin. Sitten hän tuli Jerusalemiin. **5** Ja Jooab ilmoitti
Daavidille kansan lasketun lukumäärän: koko Israelissa
oli yksitoistasataa tuhatta sotakuntoista miekkamiestä,
ja Juudassa oli neljäsataa seitsemänkymmentä tuhatta
miekkamiestä. **6** Mutta Leevistä ja Benjaminista hän
ei pitänyt katselmusta yhdessä muiden kanssa, sillä
kuninkaan käsky oli Jooabille kauhistus. **7** Mutta tämä
asia oli Jumalan silmissä paha, ja hän löi Israelia. **8** Niin
Daavid sanoi Jumalalle: "Minä olen tehnyt suuren synnin
tehdessäni tämän; mutta anna nyt anteeksi palvelijasi
rikos, sillä minä olen menetellyt ylen tyhmästi". **9** Ja
Herra puhui Gaadille, Daavidin näkijälle, näin: "Mene
ja puhu Daavidille: **10** Näin sanoo Herra: Kolme minä
asetan sinun eteesi: valitse itsellesi yksi niistä, niin minä
teen sen sinulle". **11** Niin Gaad meni Daavidin tykö ja
sanoi hänelle: "Näin sanoo Herra: Valitse itsellesi **12**
joko kolme nälkävuotta tahi kolme kuukautta hävitystä
ahdistajaisi vainotessa, vihollistesi miekka kintereilläsi,
tahi kolmeksi päiväksi Herran miekka ja ruttotauti
maahan, Herran enkeli tuottamaan tuhoa koko Israelin
alueelle. Katso nyt, mitä minä vastaan hänelle joka
minut lähetti." **13** Daavid vastasi Gaadille: "Minä olen
suuressa hädässä. Tahdon langeta Herran käsiin, sillä
hänen laupeutensa on sangen suuri; ihmisten käsiin
minä en tahdo langeta." **14** Niin Herra antoi ruton
tulla Israeliin, ja Israelista kaatui seitsemänkymmentä
tuhatta miestä. **15** Ja Jumala lähetti enkelin Jerusalemia
vastaan tuhoamaan sitä; ja kun se sitä tuhosi, katsoi
Herra siihen ja katui sitä pahaa ja sanoi tuhoojaenkelille:
"Jo riittää; laske kätesi alas". Ja Herran enkeli seisoi
silloin jebusilaisen Ornanin puimatantereen luona. **16**
Kun Daavid nosti silmänsä ja näki Herran enkelin
seisovan maan ja taivaan välillä, kädessänsä paljastettu
miekka ojennettuna Jerusalemin yli, lankesivat Daavid
ja vanhimmat, säkkeihin verhottuina, kasvoillensa. **17**
Ja Daavid sanoi Jumalalle: "Minähän käskin laskea
kansan, ja minä siis olen se, joka olen tehnyt syntiä ja
menetellyt pahoin. Mutta nämä minun lampaani, mitä
he ovat tehneet? Herra, minun Jumalani, sattukoon
sinun kätesi minuun ja minun isäni perheeseen, mutta
ei sinun kansaasi, sille vitsaukseksi." **18** Silloin Herran
enkeli käski Gaadin sanoa Daavidille, että Daavid menisi
pystyttämään Herralle alttarin jebusilaisen Ornanin
puimatantereelle. **19** Ja Daavid meni sen sanan mukaan,
jonka Gaad oli Herran nimeen puhunut. **20** Ja kun Ornan
kääntyi, näki hän enkelin, ja hänen neljä poikaansa
piiloutui; sillä Ornan oli puimassa nisuja. **21** Mutta
Daavid meni Ornanin luo, ja kun Ornan katsahti ylös ja
näki Daavidin, lähti hän puimatantereelta ja kumartui
Daavidin eteen kasvoilleen maahan. **22** Ja Daavid
sanoi Ornanille: "Anna minulle puimatantereen paikka,
rakentaakseni siihen Herralle alttarin; täydestä hinnasta
anna se minulle, että vitsaus taukoaisi kansasta". **23**
Ornan vastasi Daavidille: "Ota se itsellesi, ja herrani,
kuningas, tehköön, mitä hyväksi näkee. Katso, minä
annan härät polttouhriksi ja puimaäkeet haloiksi sekä
nisut ruokauhriksi; kaikki minä annan." **24** Mutta kuningas
Daavid sanoi Ornanille: "Ei niin, vaan minä ostan ne
sinulta täydestä hinnasta; sillä minä en ota Herralle
sitä, mikä on sinun, enkä uhraa ilmaiseksi saatua
polttouhria". **25** Niin Daavid antoi Ornanille siitä paikasta
kuudensadan sekelin painon kultaa. **26** Ja Daavid
rakensi sinne alttarin Herralle ja uhrasi polttouhreja ja
yhteysuhreja, ja kun hän huusi Herraa, vastasi Herra
tulella, jonka hän lähetti taivaasta polttouhrialttarille. **27**
Ja Herra käski enkelin pistää miekkansa tuppeen. **28**
Siihen aikaan kun Daavid näki, että Herra oli kuullut

häntä jebusilaisen Ornanin puimatantereella, uhrasi
hän siellä. 29 Mutta Herran asumus, jonka Mooses oli
teettänyt erämaassa, ja polttouhrialttari olivat siihen
aikaan Gibeonin uhrikukkulalla. 30 Eikä Daavid rohjennut
mennä Jumalan eteen etsimään häntä, sillä hän oli
peljästynyt Herran enkelin miekkaa.

22 Ja Daavid sanoi: "Tässä olkoon Herran Jumalan
temppeli ja tässä alttari Israelin polttouhria varten".
2 Niin Daavid käski koota muukalaiset, jotka olivat Israelin
maassa. Ja hän asetti kivenhakkaajia hakkaamaan
kiviä Jumalan temppelin rakentamiseksi. 3 Ja Daavid
hankki paljon rautaa portinovien nauloiksi ja sinkilöiksi
ja niin paljon vaskea, ettei se ollut punnittavissa, 4
ja suunnattomat määrät setripuita, sillä siidonilaiset ja
tyyrolaiset toivat paljon setripuita Daavidille. 5 Sillä
Daavid ajatteli: "Minun poikani Salomo on nuori ja
hento, ja Herralle rakennettava temppeli on tehtävä
ylen suuri, niin että sitä mainitaan ja kiitetään kaikissa
maissa. Minä siis hankin hänelle varastot." Niin Daavid
hankki ennen kuolemaansa suuret varastot. 6 Ja hän
kutsui poikansa Salomon ja käski hänen rakentaa
temppelin Herralle, Israelin Jumalalle. 7 Ja Daavid
sanoi Salomolle: "Poikani, minä aioin itse rakentaa
temppelin Herran, Jumalani, nimelle. 8 Mutta minulle
tuli tämä Herran sana: 'Sinä olet vuodattanut paljon
verta ja käynyt suuria sotia. Sinä et ole rakentava
temppeliä minun nimelleni, koska olet vuodattanut niin
paljon verta maahan minun edessäni. 9 Katso, sinulle
on syntyvä poika; hänestä on tuleva rauhan mies,
ja minä annan hänen päästä rauhaan kaikilta hänen
ympärillään asuvilta vihollisilta, sillä Salomo on oleva
hänen nimensä ja minä annan rauhan ja levon Israelille
hänen päivinänsä. 10 Hän on rakentava temppelin
minun nimelleni. Hän on oleva minun poikani, ja minä
olen oleva hänen isänsä. Ja minä vahvistan hänen
kuninkuutensa valtaistuimen ikuisiksi ajoiksi.' 11 Olkoon
siis Herra sinun kanssasi, poikani, että menestyisit
ja saisit rakennetuksi temppelin Herralle, Jumalallesi,
niinkuin hän on sinusta puhunut. 12 Antakoon vain Herra
sinulle älyä ja ymmärrystä ja asettakoon sinut Israelia
hallitsemaan ja noudattamaan Herran, Jumalasi, lakia.
13 Silloin sinä menestyt, jos tarkoin noudatat niitä käskyjä
ja oikeuksia, jotka Herra antoi Moosekselle Israelia
varten. Ole luja ja rohkea, älä pelkää äläkä arkaile. 14
Katso, vaivanalaisenakin minä olen hankkinut Herran
temppeliä varten satatuhatta talenttia kultaa ja tuhat
kertaa tuhat talenttia hopeata sekä vaskea ja rautaa
niin paljon, ettei se ole punnittavissa, sillä sitä on ylen
paljon. Minä olen myös hankkinut hirsiä ja kiviä, ja sinä
saat hankkia vielä lisää. 15 Paljon on sinulla myöskin
työmiehiä, kivenhakkaajia, muurareita, puuseppiä ja
kaikkinaisen työn taitajia. 16 Kullalla, hopealla, vaskella
ja raudalla ei ole määrää. Nouse, ryhdy työhön, ja Herra
olkoon sinun kanssasi!" 17 Ja Daavid käski kaikkia
Israelin päämiehiä auttamaan poikaansa Salomoa,
sanoen: 18 "Onhan Herra, teidän Jumalanne, ollut
teidän kanssanne ja suonut teidän päästä joka taholla
rauhaan; sillä hän on antanut maan asukkaat minun
käsiini ja maa on tehty alamaiseksi Herralle ja hänen
kansallensa. 19 Kääntäkää siis sydämenne ja sielunne
etsimään Herraa, Jumalaanne; nouskaa ja rakentakaa
Herran, Jumalan, pyhäkkö, että Herran liitonarkki ja
Jumalan pyhät kalut voitaisiin viedä temppeliin, joka on
rakennettava Herran nimelle."

23 Kun Daavid oli tullut vanhaksi ja saanut elämästä
kyllänsä, teki hän poikansa Salomon Israelin
kuninkaaksi. 2 Ja hän kutsui kokoon kaikki Israelin
päämiehet, papit ja leeviläiset. 3 Ja leeviläiset
luettiin, kolmikymmenvuotiset ja sitä vanhemmat,
ja heidän lukumääränsä, pääluvun mukaan, oli
kolmekymmentäkahdeksan tuhatta miestä. 4 "Näistä
olkoon kaksikymmentäneljä tuhatta johtamassa töitä
Herran temppelissä ja kuusi tuhatta päällysmiehinä ja
tuomareina; 5 ja neljä tuhatta olkoon ovenvartijoina, ja
neljä tuhatta ylistäköön Herraa soittimilla, jotka minä
olen teettänyt ylistämistä varten." 6 Ja Daavid jakoi
heidät osastoihin Leevin poikien Geersonin, Kehatin
ja Merarin mukaan. 7 Geersonilaisia olivat Ladan ja
Siimei. 8 Ladanin pojat olivat Jehiel, päämies, Seetam
ja Jooel, kaikkiaan kolme. 9 Siimein pojat olivat Selomit,
Hasiel ja Haaran, kaikkiaan kolme. Nämä olivat Ladanin
perhekuntien päämiehet. 10 Ja Siimein pojat olivat
Jahat, Siina, Jeus ja Beria. Nämä olivat Siimein pojat,
kaikkiaan neljä. 11 Jahat oli päämies, Siisa toinen; mutta
Jeuksella ja Berialla ei ollut monta poikaa, niin että heistä
tuli yksi perhekunta, yksi palvelusvuoro. 12 Kehatin
pojat olivat Amram, Jishar, Hebron ja Ussiel, kaikkiaan
neljä. 13 Amramin pojat olivat Aaron ja Mooses. Mutta
Aaron poikinensa erotettiin olemaan ikuisesti pyhitetty,
korkeasti-pyhä, ikuisesti suitsuttamaan Herran edessä,
palvelemaan häntä ja siunaamaan hänen nimessään.
14 Jumalan miehen Mooseksen pojat luettiin Leevin
sukukuntaan kuuluviksi. 15 Mooseksen pojat olivat
Geersom ja Elieser. 16 Geersomin poika oli Sebuel,
päämies. 17 Elieserin poika oli Rehabja, päämies;
Elieserillä ei ollut muita poikia. Mutta Rehabjan poikia oli
ylen paljon. 18 Jisharin poika oli Selomit, päämies. 19
Hebronin pojat olivat Jeria, päämies, Amarja toinen,
Jahasiel kolmas ja Jekamam neljäs. 20 Ussielin pojat
olivat Miika, päämies, ja Jissia toinen. 21 Merarin pojat
olivat Mahli ja Muusi. Mahlin pojat olivat Eleasar ja
Kiis. 22 Kun Eleasar kuoli, ei häneltä jäänyt poikia,
vaan ainoastaan tyttäriä, jotka heidän serkkunsa, Kiisin
pojat, ottivat vaimoiksensa. 23 Muusin pojat olivat
Mahli, Eeder ja Jeremot, kaikkiaan kolme. 24 Nämä
olivat Leevin pojat, heidän perhekuntiensa mukaan,

perhekunta-päämiehet, niin monta kuin heitä oli ollut
katselmuksessa, nimien lukumäärän mukaan, pääluvun
mukaan, ne, jotka toimittivat palvelustehtäviä Herran
temppelissä, kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat.
25 Sillä Daavid sanoi: "Herra, Israelin Jumala, on suonut
kansansa päästä lepoon ja on asuva Jerusalemissa
ikuisesti. 26 Niinpä ei leeviläistenkään tarvitse kantaa
asumusta eikä mitään kaluja, joita tarvitaan siinä
tehtävissä töissä." 27 -Sillä Daavidin viimeisten
määräysten mukaan laskettiin Leevin poikien lukuun
kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat. - 28 Heidän
tehtäväkseen tuli: olla Aaronin poikien apuna Herran
temppelin töissä; pitää huoli esikartanoista ja kammioista,
kaiken pyhän puhtaana pitämisestä ja Jumalan temppelin
töistä, 29 näkyleivistä, ruokauhriin tarvittavista lestyistä
jauhoista, happamattomista ohukaisista, leivinlevystä
ja jauhosekoituksesta sekä astia-ja pituusmitoista; 30
seisoa joka aamu kiittämässä ja ylistämässä Herraa, ja
samoin joka ilta; 31 ja uhrata kaikki polttouhrit Herralle
sapatteina, uudenkuun päivinä ja juhlina, niin paljon
kuin niitä oli säädetty aina uhrattavaksi Herran edessä.
32 Niin heidän oli hoidettava ilmestysmajan ja pyhäkön
tehtävät sekä ne tehtävät, jotka heidän veljillään Aaronin
pojilla oli palvellessaan Herran temppelissä.

24 Nämä olivat Aaronin poikien osastot: Aaronin pojat
olivat Naadab, Abihu, Eleasar ja Itamar. 2 Mutta
Naadab ja Abihu kuolivat ennen isäänsä, eikä heillä
ollut poikia. Niin palvelivat ainoastaan Eleasar ja Itamar
pappeina. 3 Ja Daavid yhdessä Saadokin kanssa, joka oli
Eleasarin poikia, ja Ahimelekin kanssa, joka oli Itamarin
poikia, jakoi heidät osastoihin heidän palvelusvuorojensa
mukaan. 4 Kun Eleasarin pojilla havaittiin olevan
enemmän päämiehiä kuin Itamarin pojilla, jaettiin heidät
niin, että Eleasarin pojat saivat kuusitoista päämiestä
perhekunnilleen ja Itamarin pojat kahdeksan päämiestä
perhekunnilleen. 5 Heidät jaettiin arvalla, toiset niinkuin
toisetkin, sillä pyhäkköruhtinaat ja Jumalan ruhtinaat
otettiin sekä Eleasarin pojista että Itamarin pojista. 6 Ja
Semaja, Netanelin poika, kirjuri, joka oli Leevin sukua,
kirjoitti heidät muistiin kuninkaan, päämiesten, pappi
Saadokin ja Ahimelekin, Ebjatarin pojan, sekä pappien ja
leeviläisten perhekuntien päämiesten läsnäollessa. Yksi
perhekunta otettiin vuorotellen Eleasarin ja Itamarin
suvusta. 7 Ensimmäinen arpa tuli Joojaribille, toinen
Jedajalle, 8 kolmas Haarimille, neljäs Seoromille, 9
viides Malkialle, kuudes Miijaminille, 10 seitsemäs
Koosille, kahdeksas Abialle, 11 yhdeksäs Jeesualle,
kymmenes Sekanjalle, 12 yhdestoista Eljasibille,
kahdestoista Jaakimille, 13 kolmastoista Huppalle,
neljästoista Jesebabille, 14 viidestoista Bilgalle,
kuudestoista Immerille, 15 seitsemästoista Heesirille,
kahdeksastoista Pissekselle, 16 yhdeksästoista
Petahjalle, kahdeskymmenes Hesekielille, 17
kahdeskymmenes yhdes Jaakinille, kahdeskymmenes
kahdes Gaamulille, 18 kahdeskymmenes kolmas
Delajalle, kahdeskymmenes neljäs Maasjalle. 19 Nämä
ovat heidän palvelusvuoronsa, kun he menevät Herran
temppeliin, niinkuin heidän isänsä Aaron oli heille
säätänyt, sen mukaan, kuin Herra, Israelin Jumala, oli
häntä käskenyt. 20 Mitä tulee muihin Leevin jälkeläisiin,
niin oli Amramin jälkeläisiä Suubael, Suubaelin jälkeläisiä
Jehdeja, 21 Rehabjan jälkeläisiä päämies Jissia, 22
jisharilaisia Selomot, Selomotin jälkeläisiä Jahat. 23 Ja
Jerian jälkeläisiä olivat: Amarja toinen, Jahasiel kolmas,
Jekamam neljäs. 24 Ussielin jälkeläisiä oli Miika, Miikan
jälkeläisiä Saamir. 25 Miikan veli oli Jissia; Jissian
jälkeläisiä oli Sakarja. 26 Merarin jälkeläisiä olivat Mahli
ja Muusi sekä hänen poikansa Jaasian jälkeläiset.
27 Merarilla oli jälkeläisiä pojastaan Jaasiasta ynnä
Sooham, Sakkur ja Ibri. 28 Mahlista polveutui Eleasar,
jolla ei ollut poikia. 29 Kiisistä polveutui Jerahmeel,
joka oli Kiisin jälkeläisiä. 30 Ja Muusin jälkeläisiä
olivat Mahli, Eeder ja Jerimot. Nämä olivat leeviläisten
jälkeläiset heidän perhekuntiensa mukaan. 31 Myöskin
nämä, niinhyvin perhekuntapäämiehet kuin heidän
nuoremmat veljensä, heittivät arpaa samoin kuin heidän
veljensä, Aaronin pojat, kuningas Daavidin, Saadokin ja
Ahimelekin sekä pappien ja leeviläisten perhekuntien
päämiesten läsnäollessa.

25 Ja Daavid ja sotapäälliköt erottivat palvelukseen
Aasafin, Heemanin ja Jedutunin pojat, jotka
hurmoksissa soittivat kanteleilla, harpuilla ja
kymbaaleilla. Ja tämä on luettelo miehistä, jotka
tätä palvelustaan toimittivat: 2 Aasafin poikia oli
Sakkur, Joosef, Netanja ja Asarela, Aasafin pojat,
Aasafin johdolla, joka hurmoksissa soitti kuninkaan
johdolla. 3 Jedutunista: Jedutunin pojat Gedalja,
Seri, Jesaja, Hasabja ja Mattitja, kaikkiaan kuusi,
isänsä Jedutunin johdolla, joka hurmoksissa soitti
kanteleilla kiitosta ja ylistystä Herralle. 4 Heemanista:
Heemanin pojat Bukkia, Mattanja, Ussiel, Sebuel ja
Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti ja Roomamti-
Eser, Josbekasa, Malloti, Hootir ja Mahasiot; 5 nämä
ovat kaikki Heemanin, kuninkaan näkijän, poikia, sen
Jumalan sanan mukaan, että hän on korottava korkealle
hänen sarvensa: Jumala oli antanut Heemanille
neljätoista poikaa ja kolme tytärtä. 6 Nämä kaikki
isänsä johdon alaisina veisasivat Herran temppelissä
kymbaalien, harppujen ja kanteleitten säestäessä,
Jumalan temppelipalveluksessa, kuninkaan, Aasafin,
Jedutunin ja Heemanin johdolla. 7 Ja heidän ja heidän
veljiensä lukumäärä, jotka oli opetettu veisaamaan
Herran kunniaksi, kaikkien taitajien, oli kaksisataa
kahdeksankymmentä kahdeksan. 8 Ja he heittivät
arpaa palvelusjärjestyksestä, nuoremmat niinkuin

vanhemmatkin, taitajat yhdessä oppilasten kanssa.
9 Ensimmäinen arpa, Aasafin arpa, tuli Joosefille.
Toinen Gedaljalle, hänelle itselleen sekä hänen
veljilleen ja pojilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.
10 Kolmas Sakkurille, hänen pojilleen ja veljilleen,
joita oli kaikkiaan kaksitoista. 11 Neljäs Jisrille, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 12
Viides Netanjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita
oli kaikkiaan kaksitoista. 13 Kuudes Bukkialle, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 14
Seitsemäs Jesarelalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita
oli kaikkiaan kaksitoista. 15 Kahdeksas Jesajalle, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 16
Yhdeksäs Mattanjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita
oli kaikkiaan kaksitoista. 17 Kymmenes Siimeille, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 18
Yhdestoista Asarelille, hänen pojilleen ja veljilleen, joita
oli kaikkiaan kaksitoista. 19 Kahdestoista Hasabjalle,
hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan
kaksitoista. 20 Kolmastoista Suubaelille, hänen pojilleen
ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 21 Neljästoista
Mattitjalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli
kaikkiaan kaksitoista. 22 Viidestoista Jeremotille, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 23
Kuudestoista Hananjalle, hänen pojilleen ja veljilleen,
joita oli kaikkiaan kaksitoista. 24 Seitsemästoista
Josbekasalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli
kaikkiaan kaksitoista. 25 Kahdeksastoista Hananille,
hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.
26 Yhdeksästoista Mallotille, hänen pojilleen ja veljilleen,
joita oli kaikkiaan kaksitoista. 27 Kahdeskymmenes
Elijjatalle, hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan
kaksitoista. 28 Kahdeskymmenes yhdes Hootirille,
hänen pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.
29 Kahdeskymmenes kahdes Giddaltille, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.
30 Kahdeskymmenes kolmas Mahasiotille, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista. 31
Kahdeskymmenes neljäs Roomamti-Eserille, hänen
pojilleen ja veljilleen, joita oli kaikkiaan kaksitoista.

26 Mitä tulee ovenvartijain osastoihin, niin oli
koorahilaisia Meselemja, Kooren poika, Aasafin
jälkeläisiä. 2 Meselemjalla oli pojat: esikoinen Sakarja,
toinen Jediael, kolmas Sebadja, neljäs Jatniel, 3
viides Eelam, kuudes Joohanan, seitsemäs Eljoenai.
4 Oobed-Edomilla oli pojat: esikoinen Semaja, toinen
Joosabad, kolmas Jooah, neljäs Saakar, viides Netanel,
5 kuudes Ammiel, seitsemäs Isaskar, kahdeksas
Peulletai; sillä Jumala oli siunannut häntä. 6 Ja hänen
pojallensa Semajalle syntyi poikia, jotka hallitsivat
isänsä sukua, sillä he olivat kykeneviä miehiä. 7
Semajan pojat olivat Otni, Refael, Oobed ja Elsabad ja
hänen veljensä, kykeneviä miehiä, Elihu ja Semakja.
8 Kaikki nämä olivat Oobed-Edomin jälkeläisiä, he
sekä heidän poikansa ja veljensä, kykeneviä miehiä,
tarmokkaita palveluksessaan, kaikkiaan kuusikymmentä
kaksi Oobed-Edomin jälkeläistä. 9 Meselemjalla oli poikia
ja veljiä, kykeneviä miehiä, kaikkiaan kahdeksantoista.
10 Ja Hoosalla, joka oli Merarin jälkeläisiä, oli poikia:
päämies Simri, jonka hänen isänsä, kun ei ollut
esikoista, asetti päämieheksi; 11 toinen Hilkia, kolmas
Tebalja, neljäs Sakarja; Hoosan poikia ja veljiä oli
kaikkiaan kolmetoista. 12 Näiden ovenvartijain osastojen,
päämiesten, samoinkuin heidän veljiensä, tehtävänä
oli vartiopalvelus; sillä heidän oli palveltava Herran
temppelissä. 13 Ja he heittivät arpaa joka ovesta,
nuoremmat niinkuin vanhemmatkin, perhekuntiensa
mukaan. 14 Itäpuolen arpa lankesi Selemjalle; myöskin
hänen pojallensa Sakarjalle, joka oli ymmärtäväinen
neuvonantaja, heitettiin arpa, ja hänelle tuli pohjoispuolen
arpa. 15 Oobed-Edomille määräsi arpa etelän ja hänen
pojilleen varastohuoneen. 16 Suppimille ja Hoosalle
lännen, jossa on Salleket-portti ylöspäin kohoavan tien
kohdalla: vartiopaikan toisen vartiopaikan viereen. 17
Idän puolella oli kuusi leeviläistä, pohjoisen puolella
neljä joka päivä, etelän puolella neljä joka päivä ja
varastohuoneen luona kaksi ja kaksi. 18 Parparin luona,
lännen puolella, oli neljä tiellä ja kaksi Parparin luona.
19 Nämä ovat ovenvartijain osastot, koorahilaisten
jälkeläisten ja Merarin jälkeläisten. 20 Leeviläisistä
hoiti Ahia Jumalan temppelin aarrekammioita ja pyhien
lahjojen aarteita. 21 Ladanin pojat, geersonilaisten
jälkeläiset, Ladanista polveutuvat geersonilaisen Ladanin
perhekuntien päämiehet, jehieliläiset, 22 jehieliläisten
jälkeläiset, olivat Seetam ja hänen veljensä Jooel;
he hoitivat Herran temppelin aarrekammioita. 23
Mitä tulee amramilaisiin, jisharilaisiin, hebronilaisiin ja
ossielilaisiin, 24 niin Sebuel, Geersomin poika, joka
oli Mooseksen poika, oli aarrekammioiden esimies.
25 Ja hänen Elieseristä polveutuvat veljensä olivat:
tämän poika Rehabja, tämän poika Jesaja, tämän
poika Jooram, tämän poika Sikri ja tämän poika
Selomot. 26 Tämä Selomot ja hänen veljensä
hoitivat kaikkia niiden pyhien lahjojen aarteita, jotka
kuningas Daavid, perhekunta-päämiehet, tuhannen-
ja sadanpäämiehet ja sotapäälliköt olivat pyhittäneet.
27 Sodista ja saaliista he olivat ne pyhittäneet Herran
temppelin voimassapitämiseksi. 28 Samoin kaikki, mitä
Samuel, näkijä, Saul, Kiisin poika, Abner, Neerin poika,
ja Jooab, Serujan poika, olivat pyhittäneet, kaikki,
mikä pyhitettiin, jätettiin Selomitin ja hänen veljiensä
hoitoon. 29 Jisharilaisista määrättiin Kenanja ja hänen
poikansa maallisiin toimiin Israelissa, päällysmiehiksi
ja tuomareiksi. 30 Hebronilaisista määrättiin Hasabja
ja hänen veljensä, tuhat seitsemänsataa kykenevää
miestä, Israelin hallinnon hoitoon Jordanin länsipuolella,

kaikkinaisiin Herran toimiin ja kuninkaan palvelukseen.
31 Hebronilaisia oli Jeria, hebronilaisten päämies,
heidän polveutumisensa ja isiensä mukaan-Daavidin
neljäntenäkymmenentenä hallitusvuotena heidät tutkittiin
ja heidän joukostaan tavattiin kykeneviä miehiä Gileadin
Jaeserissa- 32 sekä hänen veljensä, kaksituhatta
seitsemänsataa kykenevää miestä, perhekunta-
päämiehiä. Heidät kuningas Daavid asetti johtamaan
ruubenilaisia, gaadilaisia ja toista puolta manasselaisten
sukukuntaa kaikissa Jumalan ja kuninkaan asioissa.

27 Israelilaisia, lukumääränsä mukaan,
ynnä perhekunta-päämiehiä, tuhannen-ja
sadanpäämiehiä ja heidän päällysmiehiänsä, jotka
palvelivat kuningasta kaikessa, mikä koski osastoja,
jotka tulivat ja lähtivät kuukausi kuukaudelta,
vuoden kaikkina kuukausina, oli kussakin osastossa
kaksikymmentäneljä tuhatta miestä: 2 Ensimmäisen
osaston, ensimmäisen kuukauden osaston, johtajana oli
Jaasobeam, Sabdielin poika, ja hänen osastossaan
oli kaksikymmentäneljä tuhatta; 3 hän oli Pereksen
jälkeläisiä ja oli kaikkien sotapäälliköitten ylipäällikkö,
ensimmäisenä kuukautena. 4 Toisen kuukauden
osaston johtajana oli ahohilainen Doodai; hänen
osastonsa johdossa oli myös ruhtinas Miklot, ja hänen
osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta. 5 Kolmas
sotapäällikkö, kolmantena kuukautena, oli Benaja, pappi
Joojadan poika, ylipäällikkö; ja hänen osastossaan
oli kaksikymmentaneljätuhatta. 6 Tämä Benaja oli
sankari niiden kolmenkymmenen joukossa ja niiden
kolmenkymmenen johtaja; ja hänen osastossaan oli
hänen poikansa Ammisabad. 7 Neljäs, neljäntenä
kuukautena, oli Asahel, Jooabin veli, ja hänen jälkeensä
hänen poikansa Sebadja; ja hänen osastossaan oli
kaksikymmentäneljä tuhatta. 8 Viides, viidentenä
kuukautena, oli päällikkö Samhut, jisrahilainen; ja hänen
osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta. 9 Kuudes,
kuudentena kuukautena, oli tekoalainen Iira, Ikkeksen
poika; ja hänen osastossaan oli kaksikymmentäneljä
tuhatta. 10 Seitsemäs, seitsemäntenä kuukautena,
oli pelonilainen Heeles, efraimilaisia; ja hänen
osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta.
11 Kahdeksas, kahdeksantena kuukautena, oli
huusalainen Sibbekai, serahilaisia; ja hänen
osastossaan oli kaksikymmentäneljä tuhatta. 12
Yhdeksäs, yhdeksäntenä kuukautena, oli anatotilainen
Abieser, benjaminilaisia; ja hänen osastossaan
oli kaksikymmentäneljä tuhatta. 13 Kymmenes,
kymmenentenä kuukautena, oli netofalainen
Mahrai, serahilaisia; ja hänen osastossaan oli
kaksikymmentäneljä tuhatta. 14 Yhdestoista,
yhdentenätoista kuukautena, oli piratonilainen
Benaja, efraimilaisia; ja hänen osastossaan oli
kaksikymmentäneljä tuhatta. 15 Kahdestoista,
kahdentenatoista kuukautena, oli netofalainen Heldai,
Otnielista polveutuva; ja hänen osastossaan oli
kaksikymmentäneljä tuhatta. 16 Israelin sukukuntien
johtajat olivat: ruubenilaisten ruhtinas oli Elieser, Sikrin
poika; simeonilaisten Sefatja, Maakan poika; 17 Leevin
oli Hasabja, Kemuelin poika; Aaronin Saadok; 18 Juudan
oli Elihu, Daavidin veljiä; Isaskarin Omri, Miikaelin
poika; 19 Sebulonin oli Jismaja, Obadjan poika; Naftalin
Jerimot, Asrielin poika; 20 efraimilaisten oli Hoosea,
Asasjan poika; toisen puolen Manassen sukukuntaa
Jooel, Pedajan poika; 21 toisen puolen Manassea,
Gileadissa, oli Jiddo, Sakarjan poika; Benjaminin
Jaasiel, Abnerin poika; 22 Daanin Asarel, Jerohamin
poika. Nämä olivat Israelin sukukuntien ruhtinaat. 23
Mutta Daavid ei ottanut luetteloon kaksikymmenvuotiaita
ja sitä nuorempia, sillä Herra oli luvannut tehdä
Israelin monilukuiseksi niinkuin taivaan tähdet. 24
Jooab, Serujan poika, oli alottanut laskemisen, mutta
ei sitä lopettanut, sillä siitä kohtasi viha Israelia;
eikä se luku tullut kuningas Daavidin aikakirjaan. 25
Kuninkaan varastojen hoitaja oli Asmavet, Adielin
poika. Kedolla, kaupungeissa, kylissä ja torneissa
olevien varastojen hoitaja oli Joonatan, Ussian poika.
26 Maatöitä tekevien peltotyömiesten kaitsija oli Esri,
Kelubin poika. 27 Viinitarhain hoitaja oli raamatilainen
Siimei. Viinitarhoista koottujen viinivarastojen hoitaja
oli sifmiläinen Sabdi. 28 Öljypuiden ja Alankomaassa
kasvavien metsäviikunapuiden hoitaja oli gaderilainen
Baal-Haanan. Öljyvarastojen hoitaja oli Jooas. 29
Saaronissa laitumella käyvien raavasten kaitsija
oli saaronilainen Sitrai, ja tasangoilla laitumella
käyvien raavasten kaitsija Saafat, Adlain poika. 30
Kamelien kaitsija oli ismaelilainen Oobil; aasintammojen
meeronotilainen Jehdeja. 31 Pikkukarjan kaitsija oli
hagrilainen Jaasis. Nämä kaikki olivat kuningas Daavidin
omaisuuden ylihoitajia. 32 Ja Joonatan, Daavidin
setä, joka oli ymmärtäväinen mies ja kirjanoppinut, oli
neuvonantaja. Jehiel, Hakmonin poika, oli kuninkaan
lasten luona. 33 Ahitofel oli kuninkaan neuvonantaja, ja
arkilainen Huusai oli kuninkaan ystävä. 34 Ahitofelin
jälkeen tulivat Joojada, Benajan poika, ja Ebjatar.
Kuninkaan sotapäällikkö oli Jooab.

28 Ja Daavid kokosi Jerusalemiin kaikki Israelin
päämiehet, sukukuntien päämiehet, osastojen
päälliköt, jotka palvelivat kuningasta, tuhannen-ja
sadanpäämiehet, kuninkaan ja hänen poikiensa kaiken
omaisuuden ja karjan ylihoitajat, hovimiehet, sankarit ja
kaikki sotaurhot. 2 Ja kuningas Daavid nousi seisomaan
ja sanoi: "Kuulkaa minua, veljeni ja kansani. Minä olin
aikonut rakentaa huoneen Herran liitonarkin leposijaksi
ja meidän Jumalamme jalkojen astinlaudaksi ja olin

valmistautunut rakentamaan. 3 Mutta Jumala sanoi
minulle: 'Älä sinä rakenna temppeliä minun nimelleni,
sillä sinä olet sotilas ja olet vuodattanut verta'. 4
Kuitenkin valitsi Herra, Israelin Jumala, minut kaikesta
isäni suvusta olemaan Israelin kuninkaana ikuisesti.
Sillä Juudan hän valitsi ruhtinaaksi ja Juudan heimosta
minun isäni suvun, ja isäni poikien joukossa olin minä
hänelle otollinen, niin että hän teki minut koko Israelin
kuninkaaksi. 5 Ja kaikkien minun poikieni joukosta,
sillä Herra on antanut minulle monta poikaa, hän
valitsi poikani Salomon istumaan Herran valtakunnan
valtaistuimella ja hallitsemaan Israelia. 6 Ja hän
sanoi minulle: 'Sinun poikasi Salomo on rakentava
minun temppelini ja esikartanoni; sillä minä olen
valinnut hänet pojakseni ja minä olen oleva hänen
isänsä. 7 Ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa
iankaikkisesti, jos hän on luja ja pitää minun käskyni
ja oikeuteni, niinkuin hän nyt tekee.' 8 Ja nyt minä
sanon koko Israelin, Herran seurakunnan, läsnäollessa
ja meidän Jumalamme kuullen: Noudattakaa ja tutkikaa
kaikkia Herran, Jumalanne, käskyjä, että saisitte
pitää omananne tämän hyvän maan ja jättäisitte sen
perinnöksi lapsillenne teidän jälkeenne ikuisiksi ajoiksi.
9 Ja sinä, minun poikani Salomo, opi tuntemaan
isäsi Jumala ja palvele häntä ehyellä sydämellä ja
alttiilla mielellä, sillä Herra tutkii kaikki sydämet ja
ymmärtää kaikki ajatukset ja aivoitukset. Jos häntä
etsit, niin sinä löydät hänet, mutta jos luovut hänestä,
niin hän hylkää sinut iankaikkisesti. 10 Katso siis
eteesi, sillä Herra on valinnut sinut rakentamaan
temppelipyhäkön. Ole luja ja ryhdy työhön." 11
Senjälkeen Daavid antoi pojallensa Salomolle temppelin
eteisen, sen rakennusten, varastohuoneiden, yläsalien,
sisähuoneiden ja armoistuimen huoneen mallin 12 sekä
määräykset kaikesta, mitä hänellä oli mielessään: Herran
temppelin esikartanoista ja kaikista kammioista yltympäri,
Jumalan temppelin ja pyhien lahjojen aarrekammioista,
13 kuin myös pappien ja leeviläisten osastoista, kaikesta
Herran temppelissä toimitettavasta palveluksesta ja
kaikista Herran temppelin palveluksessa tarvittavista
kaluista: kullasta, 14 jokaisen palveluksessa tarvittavan
kultakalun painosta, kaikista hopeakaluista, jokaisen
palveluksessa tarvittavan hopeakalun painosta; 15
kullasta tehtävien lampunjalkojen ja niiden kunkin lampun
kullan painosta, jokaisen lampunjalan ja sen lamppujen
painosta; samoin hopeasta tehtävien lampunjalkojen
painosta, jokaisen lampunjalan ja sen lamppujen
painosta, jokaisen lampunjalan käytön mukaan; 16
edelleen näkyleipäpöytien kullan painosta, kunkin
pöydän erikseen, samoin hopeasta tehtävien pöytien
hopeasta; 17 haarukkain, maljojen ja kannujen puhtaasta
kullasta, samoin kultapikareista, kunkin pikarin painosta,
ja hopeapikareista, kunkin pikarin painosta; 18 myöskin
suitsutusalttarin puhdistetun kullan painosta ja vaunujen
mallista, kultakerubeista, joitten tuli levittää siipensä
ja peittää Herran liitonarkki. 19 "Tämä kaikki on
kirjoituksessa, joka on lähtenyt Herran kädestä; hän on
opettanut minulle kaikki tämän mallin mukaan tehtävät
työt." 20 Ja Daavid sanoi pojallensa Salomolle: "Ole luja
ja rohkea ja ryhdy työhön, älä pelkää äläkä arkaile, sillä
Herra Jumala, minun Jumalani, on oleva sinun kanssasi.
Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua, kunnes olet saanut
valmiiksi kaikki Herran temppelissä tehtävät työt. 21
Ja katso, pappien ja leeviläisten osastot ovat valmiit
kaikkinaiseen palvelukseen Jumalan temppelissä, ja
sinulla on kaikkiin töihin käytettävinäsi niitä, jotka alttiisti
ja taidolla tekevät kaikkinaista palvelusta, niin myös
päämiehet ja koko kansa kaikkiin tehtäviisi."

29 Sitten kuningas Daavid sanoi koko seurakunnalle:
"Minun poikani Salomo, ainoa Jumalan valittu,
on nuori ja hento, ja työ on suuri, sillä tämä linna
ei ole aiottu ihmiselle, vaan Herralle Jumalalle. 2
Sentähden minä olen kaikin voimin hankkinut
Jumalani temppeliä varten kultaa kultaesineihin,
hopeata hopeaesineihin, vaskea vaskiesineihin, rautaa
rautaesineihin ja puuta puuesineihin, onykskiviä ja muita
jalokiviä, mustankiiltävää ja kirjavaa kiveä, kaikkinaisia
kalliita kiviä ja marmorikiveä suuret määrät. 3 Koska
minun Jumalani temppeli on minulle rakas, minä
vielä luovutan omistamani kullan ja hopean Jumalani
temppeliä varten, kaiken lisäksi, minkä olen pyhäkköä
varten hankkinut: 4 kolmetuhatta talenttia kultaa, Oofirin
kultaa, ja seitsemäntuhatta talenttia puhdistettua hopeata
huoneitten seinien silaamiseksi, 5 kultaa kultaesineihin
ja hopeata hopeaesineihin ja kaikkinaisiin taitomiesten
kätten töihin. Tahtooko kukaan muu tänä päivänä tuoda
vapaaehtoisesti, täysin käsin, lahjoja Herralle?" 6 Silloin
tulivat vapaaehtoisesti perhekunta-päämiehet, Israelin
sukukuntien ruhtinaat, tuhannen-ja sadanpäämiehet ja
kuninkaan töiden ylivalvojat. 7 Ja he antoivat Jumalan
temppelissä tehtäviin töihin viisituhatta talenttia ja
kymmenentuhatta dareikkia kultaa, kymmenentuhatta
talenttia hopeata, kahdeksantoista tuhatta talenttia
vaskea ja satatuhatta talenttia rautaa. 8 Ja jolla oli
hallussaan jalokiviä, antoi ne Herran temppelin aarteisiin,
geersonilaisen Jehielin huostaan. 9 Ja kansa iloitsi
heidän alttiudestaan, sillä he antoivat ehyellä sydämellä
vapaaehtoiset lahjansa Herralle; ja kuningas Daavid oli
myös suuresti iloissansa. 10 Ja Daavid kiitti Herraa koko
seurakunnan läsnäollessa; Daavid sanoi: "Ole kiitetty,
Herra, meidän isämme Israelin Jumala, iankaikkisesta
iankaikkiseen. 11 Sinun, Herra, on suuruus ja väkevyys
ja loisto ja kunnia ja kirkkaus, sillä sinun on kaikki
taivaassa ja maan päällä. Sinun, Herra, on valtakunta, ja
sinä olet korotettu kaiken pääksi. 12 Rikkaus ja kunnia

tulevat sinulta, sinä hallitset kaikki, ja sinun kädessäsi
on voima ja väkevyys. Sinun vallassasi on tehdä mikä
tahansa suureksi ja väkeväksi. **13** Me siis kiitämme
sinua, meidän Jumalaamme; me ylistämme sinun ihanaa
nimeäsi. **14** Sillä mitä olen minä, ja mitä on minun
kansani, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia
lahjoja? Vaan kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi
olemme sen sinulle antaneet. **15** Sillä me olemme
muukalaisia ja vieraita sinun edessäsi, niinkuin kaikki
meidän isämmekin; niinkuin varjo ovat meidän päivämme
maan päällä eikä ole, mihin toivonsa panna. **16**
Herra, meidän Jumalamme, kaikki tämä runsaus, jonka
me olemme hankkineet rakentaaksemme temppelin
sinulle, sinun pyhälle nimellesi, on sinun kädestäsi, ja
sinun on kaikki tyynni. **17** Ja minä tiedän, Jumalani,
että sinä tutkit sydämen ja mielistyt vilpittömyyteen.
Vilpittömällä sydämellä minä olen antanut kaikki nämä
vapaaehtoiset lahjat, ja nyt minä olen ilolla nähnyt,
kuinka sinun täällä oleva kansasi on antanut sinulle
vapaaehtoiset lahjansa. **18** Herra, meidän isäimme
Aabrahamin, Iisakin ja Israelin Jumala, säilytä tällaisina
ainiaan kansasi sydämen ajatukset ja aivoitukset ja
ohjaa heidän sydämensä puoleesi. **19** Ja anna minun
pojalleni Salomolle ehyt sydän noudattamaan sinun
käskyjäsi, todistuksiasi ja säädöksiäsi, toimittamaan
kaikki tämä ja rakentamaan tämä linna, jota varten
minä olen valmistuksia tehnyt." **20** Sitten Daavid sanoi
kaikelle seurakunnalle: "Kiittäkää Herraa, Jumalaanne".
Ja kaikki seurakunta kiitti Herraa, isiensä Jumalaa, ja he
kumartuivat maahan ja osoittivat kunniaa Herralle ja
kuninkaalle. **21** Ja seuraavana päivänä he teurastivat
teuraita Herralle ja uhrasivat polttouhreja Herralle:
tuhat härkää, tuhat oinasta ja tuhat karitsaa ja niihin
kuuluvat juomauhrit sekä teurasuhreja suuren joukon
koko Israelin puolesta. **22** Niin he söivät ja joivat
Herran edessä sinä päivänä suuresti iloiten ja tekivät
toistamiseen Salomon, Daavidin pojan, kuninkaaksi
ja voitelivat hänet Herralle ruhtinaaksi, ja Saadokin
papiksi. **23** Ja Salomo istui Herran valtaistuimelle
kuninkaaksi isänsä Daavidin sijaan, ja hän menestyi; ja
koko Israel totteli häntä. **24** Samoin kaikki päämiehet,
urhot ja myös kaikki kuningas Daavidin pojat kättä
lyöden lupautuivat kuningas Salomon alamaisiksi. **25**
Herra teki Salomon ylen suureksi koko Israelin silmissä
ja antoi hänelle kuninkuuden loiston, jonka kaltaista
ei ollut yhdelläkään kuninkaalla Israelissa ollut ennen
häntä. **26** Daavid, Iisain poika, oli hallinnut koko
Israelia. **27** Ja aika, jonka hän hallitsi Israelia, oli
neljäkymmentä vuotta; Hebronissa hän hallitsi seitsemän
vuotta, ja Jerusalemissa hän hallitsi kolmekymmentä
kolme vuotta. **28** Ja hän kuoli päästyänsä korkeaan
ikään, elämästä, rikkaudesta ja kunniasta kyllänsä
saaneena, ja hänen poikansa Salomo tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa. **29** Daavidin vaiheet, sekä aikaisemmat
että myöhemmät, ovat kirjoitettuina näkijä Samuelin
historiassa, profeetta Naatanin historiassa ja tietäjä
Gaadin historiassa; **30** samoin koko hänen hallituksensa
ja hänen tekemänsä urotyöt sekä hänen, Israelin ja
kaikkien maitten valtakuntain kohtalot.

2 Aikakirja

1 Salomo, Daavidin poika, vahvistui kuninkuudessansa,
ja Herra, hänen Jumalansa, oli hänen kanssansa ja
teki hänet ylen suureksi. **2** Ja Salomo antoi kutsun koko
Israelille, tuhannen-ja sadanpäämiehille, tuomareille
ja kaikille ruhtinaille koko Israelissa, perhekunta-
päämiehille; **3** ja niin Salomo ja koko seurakunta hänen
kanssaan menivät uhrikukkulalle, joka oli Gibeonissa,
sillä siellä oli Jumalan ilmestysmaja, jonka Herran
palvelija Mooses oli tehnyt erämaassa. **4** Mutta Jumalan
arkin oli Daavid tuonut Kirjat-Jearimista siihen paikkaan,
jonka Daavid oli sille valmistanut; sillä hän oli pystyttänyt
sille majan Jerusalemiin. **5** Ja vaskialttari, jonka Besalel,
Uurin poika, Huurin pojanpoika, oli rakentanut, oli siellä
Herran asumuksen edessä; Salomo ja seurakunta
etsivät häntä siellä. **6** Ja Salomo uhrasi siellä Herran
edessä ilmestysmajan vaskialttarilla; hän uhrasi sen
päällä tuhat polttouhria. **7** Sinä yönä Jumala ilmestyi
Salomolle ja sanoi hänelle: "Ano, mitä tahdot minun
sinulle antavan". **8** Salomo vastasi Jumalalle: "Sinä
olet tehnyt suuren laupeuden minun isälleni Daavidille
ja tehnyt minut kuninkaaksi hänen sijaansa. **9** Niin
toteutukoon nyt, Herra Jumala, sinun isälleni Daavidille
antamasi sana; sillä sinä olet pannut minut hallitsemaan
kansaa, jota on paljon niinkuin tomua maassa. **10** Anna
siis minulle viisaus ja taito lähteä ja tulla tämän kansan
edellä, sillä kuka voi muuten tätä sinun suurta kansaasi
tuomita?" **11** Ja Jumala sanoi Salomolle: "Koska sinulla
on tämä mieli etkä anonut rikkautta, tavaraa ja kunniaa,
et vihamiestesi henkeä, etkä myöskään anonut pitkää
ikää, vaan anoit itsellesi viisautta ja taitoa tuomitaksesi
minun kansaani, jonka kuninkaaksi minä olen sinut
tehnyt, **12** niin annetaan sinulle viisaus ja taito; ja lisäksi
minä annan sinulle rikkautta, tavaraa ja kunniaa, niin
ettei sitä ole ollut niin paljoa kenelläkään kuninkaalla
ennen sinua eikä tule olemaan sinun jälkeesi". **13**
Käytyään uhrikukkulalla, joka oli Gibeonissa, Salomo
palasi ilmestysmajalta Jerusalemiin ja hallitsi Israelia. **14**
Ja Salomo kokosi sotavaunuja ja ratsumiehiä, niin että
hänellä oli tuhannet neljätsadat sotavaunut ja kaksitoista
tuhatta ratsumiestä. Ne hän sijoitti vaunukaupunkeihin
ja kuninkaan luo Jerusalemiin. **15** Ja kuningas toimitti
niin, että Jerusalemissa oli hopeata ja kultaa kuin
kiviä, ja setripuuta niin paljon kuin metsäviikunapuita
Alankomaassa. **16** Ja hevoset, mitä Salomolla oli, tuotiin
Egyptistä ja Kuvesta; kuninkaan kauppiaat noutivat niitä
Kuvesta maksua vastaan. **17** Egyptistä tuodut vaunut
maksoivat kuusisataa hopeasekeliä ja hevonen sata
viisikymmentä. Samoin tuotiin niitä heidän välityksellään
kaikille heettiläisten ja aramilaisten kuninkaille.

2 Ja Salomo käski ryhtyä rakentamaan temppeliä
Herran nimelle ja kuninkaallista linnaa itsellensä.
2 Ja Salomo määräsi seitsemänkymmentä tuhatta
miestä taakankantajiksi ja kahdeksankymmentä tuhatta
miestä kivenhakkaajiksi vuoristoon ja niille kolmetuhatta
kuusisataa työnjohtajaa. **3** Sitten Salomo lähetti
Huuramille, Tyyron kuninkaalle, sanan: "Tee minulle
sama, minkä teit isälleni Daavidille, jolle lähetit setripuita,
että hän rakentaisi itsellensä linnan asuaksensa siinä.
4 Katso, minä rakennan temppelin Herran, Jumalani,
nimelle, pyhittääkseni sen hänelle, että siinä poltettaisiin
hyvänhajuista suitsutusta hänen edessänsä, pidettäisiin
aina esillä näkyleipiä ja uhrattaisiin polttouhreja aamuin
ja illoin, sapatteina, uudenkuun päivinä ja Herran,
meidän Jumalamme, juhlina; tämä on Israelin ikuinen
velvollisuus. **5** Ja temppeli, jonka minä rakennan,
on oleva suuri; sillä meidän Jumalamme on suurin
kaikista jumalista. **6** Kuka kykenisi rakentamaan
hänelle huoneen? Taivaisiin ja taivasten taivaisiin
hän ei mahdu. Mikä siis olen minä rakentamaan
hänelle temppeliä muuta varten kuin uhratakseni hänen
edessänsä? **7** Niin lähetä nyt minulle mies, joka on
taitava tekemään kulta-, hopea-, vaski-ja rautatöitä, niin
myös töitä purppuranpunaisista, helakanpunaisista ja
punasinisistä langoista, ja joka osaa veistää veistoksia,
työskentelemään yhdessä niiden taitajien kanssa, joita
minulla on Juudassa ja Jerusalemissa ja jotka minun
isäni Daavid on hankkinut. **8** Ja lähetä minulle setripuita,
kypressipuita ja santelipuita Libanonilta, sillä minä tiedän,
että sinun palvelijasi osaavat hakata Libanonin puita; ja
katso, minun palvelijani olkoot sinun palvelijaisi kanssa.
9 Minulle on hankittava paljon puuta, sillä temppeli,
jonka minä rakennan, on oleva suuri ja ihmeellinen. **10**
Ja katso, minä annan kirvesmiehille, puitten hakkaajille,
kaksikymmentä tuhatta koor-mittaa nisuja, sinun
palvelijaisi ravinnoksi, ja kaksikymmentä tuhatta koor-
mittaa ohria, kaksikymmentä tuhatta bat-mittaa viiniä ja
kaksikymmentä tuhatta bat-mittaa öljyä." **11** Huuram,
Tyyron kuningas, vastasi kirjeellä, jonka hän lähetti
Salomolle: "Sentähden, että Herra rakastaa kansaansa,
on hän asettanut sinut heidän kuninkaakseen". **12**
Ja Huuram sanoi vielä: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin
Jumala, joka on tehnyt taivaan ja maan, siitä että hän
on antanut kuningas Daavidille viisaan pojan, jolla
on älyä ja ymmärrystä rakentaa temppeli Herralle ja
kuninkaallinen linna itsellensä. **13** Ja nyt minä lähetän
taitavan, ymmärtäväisen miehen, Huuram-Aabin, **14** joka
on daanilaisen vaimon poika ja jonka isä on tyyrolainen.
Hän osaa tehdä kulta-ja hopea-, vaski-ja rauta-, kivi-
ja puutöitä, niin myös töitä purppuranpunaisista ja
punasinisistä langoista, valkoisista pellavalangoista ja
helakanpunaisista langoista. Hän osaa veistää veistoksia
ja sommitella kaikkinaisia taideteoksia, joita hänen

tehtäväkseen annetaan, yhdessä sinun taitomiestesi ja
herrani, sinun isäsi Daavidin, taitomiesten kanssa. 15
Lähettäköön siis herrani palvelijoillensa nisut, ohrat, öljyn
ja viinin, niinkuin on sanonut. 16 Silloin me hakkaamme
puita Libanonilta niin paljon, kuin sinä tarvitset, ja me
kuljetamme ne lautoissa meritse sinulle Jaafoon. Toimita
sinä ne sitten ylös Jerusalemiin." 17 Ja Salomo luetti
kaikki muukalaiset miehet Israelin maassa, senjälkeen
kuin hänen isänsä Daavid oli heidät luettanut. Ja heitä
huomattiin olevan sata viisikymmentäkolme tuhatta
kuusisataa. 18 Näistä hän teki seitsemänkymmentä
tuhatta taakankantajiksi, kahdeksankymmentä tuhatta
kivenhakkaajiksi vuoristoon ja kolmetuhatta kuusisataa
työnjohtajiksi, joiden oli pidettävä väki työssä.

3 Sitten Salomo alkoi rakentaa Herran temppeliä
Jerusalemiin, Moorian vuorelle, jossa Herra oli
ilmestynyt hänen isällensä Daavidille, siihen paikkaan,
jonka Daavid oli valmistanut, jebusilaisen Ornanin
puimatantereelle. 2 Hän alkoi rakentaa toisen kuun
toisena päivänä, neljäntenä hallitusvuotenansa. 3
Tällaisen perustuksen Salomo laski rakennettavalle
Jumalan temppelille: pituus oli, vanhan mitan mukaan,
kuusikymmentä kyynärää, leveys kaksikymmentä
kyynärää. 4 Eteinen, temppelin itäpäässä, oli yhtä pitkä
kuin temppeli leveä, kahtakymmentä kyynärää, ja sen
korkeus oli kaksikymmentä kyynärää; ja hän päällysti
sen sisältä puhtaalla kullalla. 5 Suuren huoneen hän
laudoitti sisältä kypressipuulla, jonka hän silasi parhaalla
kullalla ja johon hän laittoi palmuja ja vitjoja. 6 Ja hän
koristi huoneen kalliilla kivillä. Ja kulta oli Parvaimin
kultaa. 7 Ja hän silasi huoneen, palkit, kynnykset,
seinät ja ovet, kullalla ja kaiverrutti kerubeja seiniin. 8
Ja hän teki kaikkeinpyhimmän huoneen. Se oli yhtä
pitkä kuin temppeli leveä, kahtakymmentä kyynärää, ja
myös kahtakymmentä kyynärää leveä. Ja hän silasi sen
parhaalla kullalla, joka painoi kuusisataa talenttia. 9 Ja
kultanaulojen paino oli viisikymmentä sekeliä. Myöskin
yläsalit hän silasi kullalla. 10 Kaikkein pyhimpään
huoneeseen hän teki kaksi kerubia, taidollisesti tehtyä,
ja päällysti ne kullalla. 11 Kerubien siipien pituus oli
yhteensä kaksikymmentä kyynärää. Toisen kerubin
toinen siipi oli viittä kyynärää pitkä ja kosketti huoneen
toista seinää, ja sen toinen siipi oli viittä kyynärää
pitkä ja ulottui toisen kerubin siipeen. 12 Ja toisen
kerubin toinen siipi oli viittä kyynärää pitkä ja ulottui
huoneen toiseen seinään, ja sen toinen siipi oli viittä
kyynärää pitkä ja oli kiinni toisen kerubin siivessä. 13
Näin nämä kerubit levittivät siipensä kahtakymmentä
kyynärää laajalti; ja ne seisoivat jaloillaan, kasvot
käännettyinä huoneeseen päin. 14 Ja hän teki esiripun
punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista
langoista ja valkoisista pellavalangoista ja laittoi siihen
kerubeja. 15 Ja hän teki temppelin eteen kaksi
pylvästä, kolmenkymmenen viiden kyynärän korkuista;
ja pylväänpää, joka oli niiden päässä, oli viittä kyynärää
korkea. 16 Ja hän teki vitjoja kaikkeinpyhimpään, ja
hän pani niitä pylväitten päähän; ja hän teki sata
granaattiomenaa ja asetti ne vitjoihin. 17 Ja hän pystytti
pylväät temppelin eteen, toisen oikealle puolelle ja
toisen vasemmalle puolelle: oikeanpuoliselle hän antoi
nimen Jaakin ja vasemmanpuoliselle nimen Booas.

4 Hän teki alttarin vaskesta, kahtakymmentä kyynärää
pitkän, kahtakymmentä kyynärää leveän ja kymmentä
kyynärää korkean. 2 Hän teki myös meren,
valetun, kymmentä kyynärää leveän reunasta reunaan,
ympärinsä pyöreän, ja viittä kyynärää korkean; ja
kolmenkymmenen kyynärän pituinen mittanuora ulottui
sen ympäri. 3 Ja sen alaosassa oli yltympäri
raavaankuvia, jotka kulkivat sen ympäri; ne ympäröivät
merta yltympäri, kymmenen kullakin kyynärällä. Raavaita
oli kahdessa rivissä, valettuina meren kanssa yhteen.
4 Ja se seisoi kahdentoista raavaan varassa, joista
kolme oli käännettynä pohjoiseen, kolme länteen, kolme
etelään ja kolme itään päin; meri oli niiden yläpuolella,
niiden varassa, ja kaikkien niiden takapuolet olivat sisään
päin. 5 Se oli kämmenen paksuinen, ja sen reuna oli
maljan reunan kaltainen, puhjenneen liljan muotoinen.
Siihen mahtui, se veti kolmetuhatta bat-mittaa. 6 Hän
teki myös kymmenen allasta ja asetti viisi oikealle
puolelle ja viisi vasemmalle puolelle pesemistä varten;
sillä niissä huuhdottiin se, mikä kuului polttouhriin.
Mutta meri oli pappien peseytymistä varten. 7 Hän
teki myös kymmenen kultaista lampunjalkaa, niinkuin
niistä oli säädetty, ja pani ne temppelisaliin, viisi oikealle
puolelle ja viisi vasemmalle puolelle. 8 Hän teki myös
kymmenen pöytää ja asetti ne temppelisaliin, viisi
oikealle puolelle ja viisi vasemmalle puolelle. Hän teki
myös sata kultamaljaa. 9 Ja hän teki pappien esipihan
ja suuren esikartanon sekä esikartanon ovet; ja ovet hän
päällysti vaskella. 10 Ja meren hän asetti oikealle sivulle,
kaakkoa kohti. 11 Huuram teki myös kattilat, lapiot ja
maljat. Ja niin Huuram sai suoritetuksi työn, mikä hänen
oli tehtävä kuningas Salomolle Jumalan temppeliin:
12 kaksi pylvästä ja kaksi palloa, pylväänpäätä,
pylväiden päähän, ja kaksi ristikkokoristetta peittämään
kahta pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat
pylväitten päässä, 13 ja neljäsataa granaattiomenaa
kahteen ristikkokoristeeseen, kaksi riviä granaattiomenia
kumpaankin ristikkokoristeeseen, peittämään kahta
pallonmuotoista pylväänpäätä, jotka olivat pylväitten
päällä. 14 Ja hän teki telineet ja teki altaat telineitten
päälle, 15 Ja yhden meren ja kaksitoista raavasta
sen alle. 16 Ja kattilat, lapiot ja haarukat ynnä
kaikki niihin kuuluvat kalut Huuram-Aabiv teki kuningas
Salomolle Herran temppeliin kiilloitetusta vaskesta. 17

Jordanin lakeudella kuningas ne valatti savimuotteihin,
Sukkotin ja Seredan välillä. 18 Ja Salomo teetti
kaikkia näitä kaluja ylen paljon, sillä vasken painoa
ei määrätty. 19 Salomo teetti myös kaikki kalut, joita
tuli olla Herran temppelissä: kulta-alttarin, pöydät, joilla
näkyleivät olivat, 20 lampunjalat lamppuineen, jotka
oli sytytettävä säädetyllä tavalla kaikkeinpyhimmän
eteen, puhtaasta kullasta, 21 kultaisine kukkalehtineen,
lamppuineen ja lamppusaksineen-puhtainta kultaa; 22
veitset, maljat, kupit ja hiilipannut puhtaasta kullasta;
ja temppelin oviaukkojen sisemmät ovet, jotka veivät
kaikkeinpyhimpään, sekä ne temppelin ovet, jotka veivät
temppelisaliin, kullasta.

5 Kun kaikki työ, minkä Salomo teetti Herran temppeliin,
oli valmis, vei Salomo sinne isänsä Daavidin pyhät
lahjat. Hopean, kullan ja kaikki kalut hän pani Jumalan
temppelin aarrekammioihin. 2 Sitten Salomo kokosi
Israelin vanhimmat ja kaikki sukukuntien johtomiehet,
israelilaisten perhekunta-päämiehet, Jerusalemiin,
tuomaan Herran liitonarkkia Daavidin kaupungista, se
on Siionista. 3 Niin kokoontuivat kuninkaan luo kaikki
Israelin miehet juhlapäivänä, joka on seitsemännessä
kuussa. 4 Ja kun kaikki Israelin vanhimmat olivat
tulleet saapuville, nostivat leeviläiset arkin, 5 ja he
veivät arkin ja ilmestysmajan sinne, sekä kaiken pyhän
kaluston, joka oli majassa; leeviläiset papit veivät ne
sinne. 6 Ja kuningas Salomo seisoi arkin edessä
ynnä koko Israelin kansa, joka oli kokoontunut hänen
luoksensa; ja he uhrasivat lampaita ja raavaita niin
paljon, että niitä ei voitu luetella eikä laskea. 7 Ja papit
toivat Herran liitonarkin paikoilleen temppelin kuoriin,
kaikkeinpyhimpään, kerubien siipien alle. 8 Sillä kerubit
levittivät siipensä sen paikan ylitse, missä arkki oli, ja niin
kerubit peittivät ylhäältä päin arkin ja sen korennot. 9 Ja
korennot olivat niin pitkät, että niiden arkista ulkonevat
päät voi nähdä kaikkeinpyhimmän edustalta, mutta ulkoa
niitä ei voinut nähdä. Ja ne jäivät sinne tähän päivään
asti. 10 Arkissa ei ollut muuta kuin ne kaksi taulua,
jotka Mooses oli pannut sinne Hoorebilla, kun Herra oli
tehnyt liiton israelilaisten kanssa, heidän lähdettyänsä
Egyptistä. 11 Kun papit lähtivät pyhäköstä-sillä kaikki
siellä olevat papit olivat pyhittäneet itsensä, osastoihin
katsomatta; 12 ja kaikki leeviläiset veisaajat, Aasaf,
Heeman ja Jedutun poikinensa ja veljinensä, seisoivat
hienoihin pellavavaatteisiin puettuina kymbaaleineen,
harppuineen ja kanteleineen itään päin alttarista, ja
heidän kanssaan sata kaksikymmentä pappia, jotka
puhalsivat torviin; 13 ja puhaltajien ja veisaajien oli
yhdyttävä yhtaikaa ja yhteen ääneen ylistämään ja
kiittämään Herraa-ja kun torvet, kymbaalit ja muut
soittokoneet soivat ja viritettiin Herran ylistys: "Sillä hän
on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti",
silloin pilvi täytti huoneen, Herran temppelin, 14 niin että
papit eivät voineet astua toimittamaan virkaansa pilven
tähden; sillä Herran kirkkaus täytti Jumalan temppelin.

6 Silloin Salomo sanoi: "Herra on sanonut tahtovansa
asua pimeässä. 2 Mutta minä olen rakentanut
huoneen sinulle asunnoksi, asuinsijan, asuaksesi siinä
iäti." 3 Sitten kuningas käänsi kasvonsa ja siunasi
koko Israelin seurakunnan; ja koko Israelin seurakunta
seisoi. 4 Hän sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin
Jumala, joka kädellänsä on täyttänyt sen, mitä hän
suullansa puhui minun isälleni Daavidille, sanoen: 5
'Siitä päivästä saakka, jona minä vein kansani Egyptistä,
en minä ole mistään Israelin sukukunnasta valinnut
yhtään kaupunkia, että siihen rakennettaisiin temppeli,
missä minun nimeni asuisi, enkä myöskään ole valinnut
ketään olemaan kansani Israelin ruhtinaana. 6 Mutta
Jerusalemin minä olen valinnut nimeni asuinsijaksi,
ja Daavidin minä olen valinnut vallitsemaan kansaani
Israelia.' 7 Ja minun isäni Daavid aikoi rakentaa
temppelin Herran, Israelin Jumalan, nimelle. 8 Mutta
Herra sanoi minun isälleni Daavidille: 'Kun sinä aiot
rakentaa temppelin minun nimelleni, niin tosin teet
siinä hyvin, että sitä aiot; 9 kuitenkaan et sinä ole sitä
temppeliä rakentava, vaan sinun poikasi, joka lähtee
sinun kupeistasi, hän on rakentava temppelin minun
nimelleni'. 10 Ja Herra on täyttänyt sanansa, minkä hän
puhui: minä olen noussut isäni Daavidin sijalle ja istun
Israelin valtaistuimella, niinkuin Herra puhui, ja minä
olen rakentanut temppelin Herran, Israelin Jumalan,
nimelle. 11 Ja minä olen sijoittanut siihen arkin, jossa on
se Herran liitto, minkä hän teki israelilaisten kanssa."
12 Sitten hän astui Herran alttarin eteen koko Israelin
seurakunnan nähden ja ojensi kätensä. 13 Salomo oli
näet teettänyt lavan vaskesta, viittä kyynärää pitkän,
viittä kyynärää leveän ja kolmea kyynärää korkean, ja
asettanut sen esikartanon keskelle. Sille hän nousi,
polvistui koko Israelin seurakunnan nähden, ojensi
kätensä taivasta kohti 14 ja sanoi: "Herra, Israelin
Jumala, ei ole sinun vertaistasi Jumalaa, ei taivaassa
eikä maan päällä, sinun, joka pidät liiton ja säilytät
laupeuden palvelijoitasi kohtaan, jotka vaeltavat sinun
edessäsi kaikesta sydämestänsä. 15 Sinä olet pitänyt,
mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun isälleni. Minkä
sinä suullasi puhuit, sen sinä kädelläsi täytit, niinkuin
nyt on tapahtunut. 16 Niin pidä nytkin, Herra, Israelin
Jumala, mitä puhuit palvelijallesi Daavidille, minun
isälleni, sanoen: 'Aina on mies sinun suvustasi oleva
minun edessäni, istumassa Israelin valtaistuimella, jos
vain sinun poikasi pitävät vaarin teistänsä, niin että he
vaeltavat minun lakini mukaan, niinkuin sinä olet minun
edessäni vaeltanut'. 17 Niin toteutukoon nyt, Herra,
Israelin Jumala, sinun sanasi, jonka puhuit palvelijallesi
Daavidille. 18 Mutta asuuko todella Jumala maan päällä
ihmisten seassa? Katso, taivaisiin ja taivasten taivaisiin

sinä et mahdu; kuinka sitten tähän temppeliin, jonka
minä olen rakentanut! 19 Käänny kuitenkin palvelijasi
rukouksen ja anomisen puoleen, Herra, minun Jumalani,
niin että kuulet huudon ja rukouksen, jonka palvelijasi
sinun edessäsi rukoilee, 20 ja että silmäsi ovat päivät
ja yöt avoinna tätä temppeliä kohti, tätä paikkaa kohti,
johon sinä olet sanonut asettavasi nimesi, niin että
kuulet rukouksen, jonka palvelijasi tähän paikkaan päin
kääntyneenä rukoilee. 21 Kuule palvelijasi ja kansasi
Israelin rukoukset, jotka he rukoilevat tähän paikkaan
päin kääntyneinä; kuule asuinpaikastasi, taivaasta, ja
kun kuulet, niin anna anteeksi. 22 Jos joku rikkoo
lähimmäistänsä vastaan ja hänet pannaan valalle ja
vannotetaan, ja jos hän tulee ja vannoo sinun alttarisi
edessä tässä temppelissä, 23 niin kuule taivaasta ja auta
palvelijasi oikeuteensa; tee niin, että kostat syylliselle
ja annat hänen tekojensa tulla hänen päänsä päälle,
mutta julistat syyttömän syyttömäksi ja annat hänelle
hänen vanhurskautensa mukaan. 24 Jos vihollinen
voittaa sinun kansasi Israelin, sentähden että he ovat
tehneet syntiä sinua vastaan, mutta he kääntyvät ja
kiittävät sinun nimeäsi, rukoilevat ja anovat armoa sinun
kasvojesi edessä tässä temppelissä, 25 niin kuule
taivaasta ja anna anteeksi kansasi Israelin synti ja tuo
heidät takaisin tähän maahan, jonka olet antanut heille
ja heidän isillensä. 26 Jos taivas suljetaan, niin ettei tule
sadetta, koska he ovat tehneet syntiä sinua vastaan,
mutta he rukoilevat kääntyneinä tähän paikkaan päin ja
ylistävät sinun nimeäsi ja kääntyvät synnistänsä, koska
sinä nöyryytät heitä, 27 niin kuule taivaasta ja anna
anteeksi palvelijaisi ja kansasi Israelin synti-sillä sinä
osoitat heille hyvän tien, jota heidän on vaeltaminen-
ja suo sade maallesi, jonka olet antanut kansallesi
perintöosaksi. 28 Jos maahan tulee nälänhätä, rutto, jos
tulee nokitähkä ja viljanruoste, jos tulevat heinäsirkat ja
tuhosirkat, jos sen viholliset ahdistavat sitä maassa,
jossa sen portit ovat, jos tulee mikä tahansa vitsaus
tai vaiva, 29 ja jos silloin joku ihminen, kuka hyvänsä,
tai koko sinun kansasi Israel, rukoilee ja anoo armoa,
kun he kukin tuntevat vitsauksen ja tuskan, joka on
kohdannut heitä, ja ojentavat kätensä tähän temppeliin
päin, 30 niin kuule silloin taivaasta, asuinpaikastasi, ja
anna anteeksi ja anna jokaiselle aivan hänen tekojensa
mukaan, koska sinä tunnet hänen sydämensä-sillä sinä
yksin tunnet ihmislasten sydämet- 31 että he pelkäisivät
sinua ja vaeltaisivat sinun teitäsi, niin kauan kuin he
elävät tässä maassa, jonka sinä olet meidän isillemme
antanut. 32 Myös jos joku muukalainen, joka ei ole
sinun kansaasi Israelia, tulee kaukaisesta maasta sinun
suuren nimesi, väkevän kätesi ja ojennetun käsivartesi
tähden-jos hän tulee ja rukoilee kääntyneenä tähän
temppeliin päin, 33 niin kuule taivaasta, asuinpaikastasi,
häntä ja tee kaikki, mitä muukalainen sinulta rukoilee,
että kaikki maan kansat tuntisivat sinun nimesi ja
pelkäisivät sinua, samoin kuin sinun kansasi Israel, ja
tulisivat tietämään, että sinä olet ottanut nimiisi tämän
temppelin, jonka minä olen rakentanut. 34 Jos sinun
kansasi lähtee sotaan vihollisiansa vastaan sitä tietä, jota
sinä heidät lähetät, ja he rukoilevat sinua kääntyneinä
tähän kaupunkiin päin, jonka sinä olet valinnut, ja
tähän temppeliin päin, jonka minä olen sinun nimellesi
rakentanut, 35 niin kuule taivaasta heidän rukouksensa
ja anomisensa ja hanki heille oikeus. 36 Jos he tekevät
syntiä sinua vastaan-sillä ei ole ihmistä, joka ei syntiä
tee-ja sinä vihastut heihin ja annat heidät vihollisen
valtaan, niin että heidän vangitsijansa vievät heidät
vangeiksi kaukaiseen tai läheiseen maahan, 37 mutta
jos he sitten menevät itseensä siinä maassa, johon
heidät on viety vangeiksi, kääntyvät ja anovat sinulta
armoa vankeutensa maassa, sanoen: 'Me olemme
tehneet syntiä, tehneet väärin ja olleet jumalattomat',
38 ja palajavat sinun tykösi kaikesta sydämestään ja
kaikesta sielustaan vankeutensa maassa, johon heidät
on vangeiksi viety, ja rukoilevat kääntyneinä tähän
maahan päin, jonka sinä olet heidän isillensä antanut,
tähän kaupunkiin päin, jonka sinä olet valinnut, ja
tähän temppeliin päin, jonka minä olen sinun nimellesi
rakentanut, 39 niin kuule taivaasta, asuinpaikastasi,
heidän rukouksensa ja anomisensa, hanki heille oikeus
ja anna anteeksi kansallesi, mitä he ovat rikkoneet
sinua vastaan. 40 Olkoot siis, minun Jumalani, sinun
silmäsi avoinna, ja tarkatkoot sinun korvasi rukouksia
tässä paikassa. 41 Ja nyt: Nouse, Herra Jumala,
tule leposijaasi, sinä ja sinun voimasi arkki. Sinun
pappisi, Herra Jumala, olkoot puetut autuuteen, ja sinun
hurskaasi riemuitkoot siitä, mikä hyvä on. 42 Herra
Jumala, älä hylkää voideltuasi; muista armolupauksiasi,
jotka annoit Daavidille, palvelijallesi."

7 Kun Salomo oli lakannut rukoilemasta, tuli taivaasta
tuli ja kulutti polttouhrin ja teurasuhrit, ja Herran
kirkkaus täytti temppelin, 2 niin että papit eivät voineet
mennä Herran temppeliin; sillä Herran kirkkaus täytti
Herran temppelin. 3 Ja kun kaikki israelilaiset näkivät
tulen tulevan alas ja näkivät temppelin päällä Herran
kirkkauden, polvistuivat he kivillä lasketulla pihalla
kasvoillensa maahan ja rukoilivat ja kiittivät Herraa
siitä, että hän on hyvä, että hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti. 4 Sitten kuningas ja kaikki kansa
uhrasivat teurasuhrin Herran edessä. 5 Ja kuningas
Salomo uhrasi teurasuhrina kaksikymmentäkaksi tuhatta
raavasta ja satakaksikymmentä tuhatta lammasta.
Näin he, kuningas ja koko kansa, vihkivät Herran
temppelin. 6 Papit seisoivat kukin virkatoimessaan. Ja
leeviläiset, käsissään Herran soittimet, jotka kuningas
Daavid oli teettänyt, seisoivat kiittämässä Herraa
Daavidin ylistysvirsillä siitä, että hänen armonsa pysyy

iankaikkisesti. Ja heitä vastapäätä papit soittivat torvia,
kaiken Israelin seisoessa. 7 Ja Salomo pyhitti Herran
temppelin edessä olevan esipihan keskiosan, sillä hänen
oli siellä uhrattava polttouhri ja yhteysuhrin rasvat,
koska polttouhri, ruokauhri ja rasvat eivät mahtuneet
vaskialttarille, jonka Salomo oli teettänyt. 8 Näin Salomo
siihen aikaan vietti juhlaa seitsemän päivää, ja koko
Israel hänen kanssansa. Se oli sangen suuri kokous,
johon kokoonnuttiin aina sieltä, mistä mennään Hamatiin,
ja aina Egyptin purolta asti. 9 Kahdeksantena päivänä
heillä oli juhlakokous. Sillä alttarin vihkimistä he viettivät
seitsemän päivää ja juhlaa seitsemän päivää. 10
Mutta seitsemännen kuun kahdentenakymmenentenä
kolmantena päivänä hän päästi kansan menemään
majoillensa. He iloitsivat ja olivat hyvillä mielin siitä
hyvästä, minkä Herra oli tehnyt Daavidille ja Salomolle
ja kansallensa Israelille. 11 Kun Salomo oli saanut
valmiiksi Herran temppelin ja kuninkaan linnan ja
menestynyt kaikessa, mitä oli ajatellut tehdä Herran
temppelissä ja omassa linnassaan, 12 ilmestyi Herra
Salomolle yöllä ja sanoi hänelle: "Minä olen kuullut sinun
rukouksesi ja valinnut tämän paikan uhripaikakseni.
13 Jos minä suljen taivaan, niin ettei tule sadetta, jos
minä käsken heinäsirkkain syödä maan tahi jos minä
lähetän ruton kansaani, 14 mutta minun kansani, joka
on otettu minun nimiini, nöyrtyy, ja he rukoilevat ja
etsivät minun kasvojani ja palajavat pahoilta teiltänsä,
niin minä kuulen taivaasta ja annan anteeksi heidän
syntinsä ja teen heidän maansa jälleen terveeksi. 15 Nyt
minun silmäni ovat avoinna, ja minun korvani tarkkaavat
rukouksia tässä paikassa. 16 Ja nyt minä olen valinnut
ja pyhittänyt tämän temppelin, että minun nimeni olisi
siinä iäti; ja minun silmäni ja sydämeni tulevat aina
olemaan siinä. 17 Ja jos sinä vaellat minun edessäni,
niinkuin sinun isäsi Daavid vaelsi, ja teet kaiken, mitä
minä olen käskenyt sinun tehdä, ja noudatat minun
käskyjäni ja oikeuksiani, 18 niin minä pidän pystyssä
sinun kuninkaallisen valtaistuimesi, niinkuin minä lupasin
sinun isällesi Daavidille sanoen: 'Aina on mies sinun
suvustasi hallitseva Israelia'. 19 Mutta jos te käännytte
pois ja hylkäätte minun käskyni ja säädökseni, jotka
minä olen teille antanut, ja menette ja palvelette muita
jumalia ja kumarratte niitä, 20 niin minä kiskaisen
sellaiset irti maastani, jonka minä olen heille antanut; ja
tämän temppelin, jonka minä olen nimelleni pyhittänyt,
minä heitän pois kasvojeni edestä, ja minä teen sen
sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille kansoille. 21 Ja
tämän temppelin tähden, joka ennen oli korkein, on
jokainen ohikulkija tyrmistyvä. Ja kun hän kysyy: 'Miksi
on Herra näin tehnyt tälle maalle ja tälle temppelille?', 22
niin vastataan: 'Siksi, että he hylkäsivät Herran, isiensä
Jumalan, joka oli vienyt heidät pois Egyptin maasta, ja
liittyivät muihin jumaliin, kumarsivat niitä ja palvelivat
niitä; sentähden hän on antanut kaiken tämän pahan
heitä kohdata'."

8 Niiden kahdenkymmenen vuoden kuluttua, joina
Salomo oli rakentanut Herran temppelin ja oman
linnansa, 2 linnoitti Salomo ne kaupungit, jotka Huuram
oli antanut hänelle, ja hän asetti israelilaisia niihin
asumaan. 3 Ja Salomo meni Hamat-Soobaan ja
valloitti sen. 4 Hän linnoitti myös Tadmorin erämaassa
ja kaikki varastokaupungit, jotka hän oli rakentanut
Hamatiin. 5 Vielä hän linnoitti Ylä-Beet-Hooronin
ja Ala-Beet-Hooronin muureilla, porteilla ja salvoilla
varustetuiksi kaupungeiksi; 6 samoin Baalatin ja
kaikki varastokaupungit, jotka hänellä oli, ja kaikki
vaunukaupungit ja ratsumiesten kaupungit ja kaikki
muut paikat, mitkä hän tahtoi linnoittaa Jerusalemissa
ja Libanonilla ja kaikessa hallitsemassaan maassa.
7 Kaiken kansan, mitä oli jäänyt jäljelle heettiläisistä,
amorilaisista, perissiläisistä, hivviläisistä ja jebusilaisista,
kaikki, jotka eivät olleet israelilaisia, 8 ne niiden
jälkeläiset, jotka vielä olivat jäljellä maassa ja joita
israelilaiset eivät olleet tuhonneet, ne Salomo saattoi
työveron alaisiksi, aina tähän päivään asti. 9 Mutta
israelilaisista Salomo ei tehnyt ketään työorjakseen, vaan
heitä oli sotilaina, hänen vaunusoturiensa päällikköinä ja
hänen sotavaunujensa ja ratsumiestensä päällikköinä.
10 Maaherrojen virkamiehiä oli Salomolla kaksisataa
viisikymmentä, jotka vallitsivat väkeä. 11 Ja Salomo
toi faraon tyttären Daavidin kaupungista linnaan, jonka
hän oli tälle rakentanut; sillä hän sanoi: "Älköön nainen
asuko Daavidin, Israelin kuninkaan, linnassa; sillä se on
pyhäkkö, koska Herran arkki on tullut sinne". 12 Siihen
aikaan Salomo uhrasi polttouhreja Herralle Herran
alttarilla, jonka hän oli rakentanut eteisen eteen. 13 Hän
uhrasi kunakin päivänä sen päivän uhrit Mooseksen
käskyn mukaan, sapatteina ja uudenkuun päivinä sekä
juhlina kolme kertaa vuodessa: happamattoman leivän
juhlana, viikkojuhlana ja lehtimajanjuhlana. 14 Ja hän
asetti, niinkuin hänen isänsä Daavid oli säätänyt,
pappien osastot toimittamaan virkaansa ja leeviläiset
suorittamaan tehtäviänsä, veisaamaan ylistysvirsiä ja
palvelemaan pappeja, kunakin päivänä sen päivän
tehtävissä, sekä ovenvartijat osastoittain joka ovelle,
sillä niin oli Jumalan mies Daavid käskenyt. 15
Eikä missään poikettu kuninkaan käskyistä, mitä tuli
pappeihin, leeviläisiin ja aarrekammioihin. 16 Ja niin
suoritettiin Salomon kaikki työt, Herran temppelin
perustamispäivään asti, sekä siihen saakka, kunnes
se valmistui. Niin oli Herran temppeli valmis. 17 Siihen
aikaan Salomo meni Esjon-Geberiin ja Elatiin, joka on
meren rannalla Edomin maassa. 18 Ja Huuram lähetti
palvelijansa tuomaan hänelle laivoja. Palvelijat olivat
meritaitoisia ja menivät yhdessä Salomon palvelijain

kanssa Oofiriin ja noutivat sieltä kultaa neljäsataa
viisikymmentä talenttia ja toivat sen kuningas Salomolle.

9 Kun Saban kuningatar kuuli Salomon maineen, tuli
hän Jerusalemiin koettelemaan Salomoa arvoituksilla.
Hän tuli sangen suuren seurueen kanssa, mukanaan
kameleja, jotka kantoivat hajuaineita, kultaa ylen paljon
ja kalliita kiviä. Ja kun hän tuli Salomon luo, puhui
hän tälle kaikki, mitä hänellä oli mielessänsä. **2** Mutta
Salomo selitti hänelle kaikki hänen kysymyksensä;
Salomolle ei mikään jäänyt ongelmaksi, jota hän ei olisi
hänelle selittänyt. **3** Kun Saban kuningatar näki kaiken
Salomon viisauden, linnan, jonka hän oli rakentanut, **4**
ruuat hänen pöydällänsä, kuinka hänen palvelijansa
asuivat ja hänen palvelusväkensä palveli ja kuinka he
olivat puetut, ja näki hänen juomanlaskijansa ja kuinka
he olivat puetut, ja hänen yläsalinsa, josta hän nousi
Herran temppeliin, meni hän miltei hengettömäksi. **5**
Sitten hän sanoi kuninkaalle: "Totta oli se puhe, jonka
minä kotimaahani sinusta ja sinun viisaudestasi kuulin.
6 Minä en uskonut, mitä sanottiin, ennenkuin itse tulin ja
sain omin silmin nähdä; ja katso, ei puoltakaan sinun
suuresta viisaudestasi oltu minulle kerrottu. Sinä olet
paljon suurempi, kuin minä olin kuullut huhuttavan. **7**
Onnellisia ovat sinun miehesi, onnellisia nämä palvelijasi,
jotka aina saavat olla sinun edessäsi ja kuulla sinun
viisauttasi. **8** Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi,
joka sinuun on niin mielistynyt, että on asettanut sinut
valtaistuimellensa olemaan kuninkaana Herran, sinun
Jumalasi, kunniaksi. Sentähden, että sinun Jumalasi
rakastaa Israelia ja tahtoo pitää sen pystyssä ainiaan,
on hän antanut sinut heille kuninkaaksi, tekemään
sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus on." **9** Ja hän antoi
kuninkaalle sata kaksikymmentä talenttia kultaa, sangen
paljon hajuaineita ja kalliita kiviä. Ei milloinkaan ole ollut
moisia hajuaineita kuin ne, jotka Saban kuningatar antoi
kuningas Salomolle. **10** Huuramin palvelijat ja Salomon
palvelijat, jotka toivat kultaa Oofirista, toivat myöskin
santelipuuta ja kalliita kiviä. **11** Ja kuningas teetti
santelipuusta portaat Herran temppeliin ja kuninkaan
palatsiin ja kanteleita ja harppuja laulajille. Moisia
ei oltu ennen nähty Juudan maassa. **12** Kuningas
Salomo taas antoi Saban kuningattarelle kaikki, mitä
tämä halusi ja pyysi, antoi vielä enemmän, kuin
mitä tämä oli tuonut kuninkaalle. Sitten hän lähti
paluumatkalle ja meni palvelijoineen omaan maahansa.
13 Kullan paino, mikä yhtenä vuotena tuli Salomolle, oli
kuusisataa kuusikymmentä kuusi talenttia kultaa, **14**
paitsi mitä kauppamiehet ja kaupustelijat toivat. Sen
lisäksi kaikki Arabian kuninkaat ja maan käskynhaltijat
toivat Salomolle kultaa ja hopeata. **15** Ja kuningas
Salomo teetti kaksisataa suurta kilpeä pakotetusta
kullasta ja käytti jokaiseen kilpeen kuusisataa sekeliä
pakotettua kultaa; **16** samoin kolmesataa pienempää
kilpeä pakotetusta kullasta, ja käytti jokaiseen kilpeen
kolmesataa sekeliä kultaa. Ja kuningas asetti ne
Libanoninmetsä-taloon. **17** Vielä kuningas teetti suuren
norsunluisen valtaistuimen ja päällysti sen puhtaalla
kullalla. **18** Valtaistuimessa oli kuusi porrasta ja
astinlauta, kullalla kiinnitettyinä valtaistuimeen. Istuimen
kummallakin puolella oli käsinoja, ja kaksi leijonaa
seisoi käsinojan vieressä. **19** Ja kaksitoista leijonaa
seisoi siinä kuudella portaalla, kummallakin puolella.
Senkaltaista ei ole tehty missään muussa valtakunnassa.
20 Ja kaikki kuningas Salomon juoma-astiat olivat
kultaa, ja kaikki Libanoninmetsä-talon astiat olivat
puhdasta kultaa. Hopeata ei Salomon päivinä pidetty
minkään arvoisena. **21** Kuninkaalla oli näet laivoja,
jotka kulkivat Tarsiiseen Huuramin palvelijain kanssa;
kerran kolmessa vuodessa Tarsiin-laivat tulivat ja toivat
kultaa ja hopeata, norsunluuta, apinoita ja riikinkukkoja.
22 Ja kuningas Salomo oli kaikkia maan kuninkaita
suurempi rikkaudessa ja viisaudessa. **23** Ja kaikki maan
kuninkaat pyrkivät näkemään Salomoa kuullaksensa
hänen viisauttaan, jonka Jumala oli antanut hänen
sydämeensä. **24** Ja he toivat kukin lahjansa: hopea-
ja kultakaluja, vaatteita, aseita, hajuaineita, hevosia ja
muuleja, joka vuosi vuoden tarpeen. **25** Salomolla oli
neljätuhatta hevosvaljakkoa vaunuineen ja kaksitoista
tuhatta ratsumiestä; ne hän sijoitti vaunukaupunkeihin ja
kuninkaan luo Jerusalemiin. **26** Ja hän vallitsi kaikkia
kuninkaita Eufrat-virrasta aina filistealaisten maahan ja
Egyptin rajaan asti. **27** Ja kuningas toimitti niin, että
Jerusalemissa oli hopeata kuin kiviä, ja setripuuta niin
paljon kuin metsäviikunapuita Alankomaassa. **28** Ja
hevosia tuotiin Salomolle Egyptistä ja kaikista muista
maista. **29** Mitä muuta Salomosta on kerrottavaa, hänen
sekä aikaisemmista että myöhemmistä vaiheistaan,
se on kirjoitettuna profeetta Naatanin historiassa,
siilolaisen Ahian ennustuksessa ja näkijä Jeddon
näyssä Jerobeamista, Nebatin pojasta. **30** Salomo
hallitsi Jerusalemissa koko Israelia neljäkymmentä
vuotta. **31** Sitten Salomo meni lepoon isiensä tykö, ja
hänet haudattiin isänsä Daavidin kaupunkiin. Ja hänen
poikansa Rehabeam tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

10 Rehabeam meni Sikemiin, sillä koko Israel oli
tullut Sikemiin tekemään häntä kuninkaaksi. **2** Kun
Jerobeam, Nebatin poika, kuuli sen-hän oli Egyptissä,
jonne oli paennut kuningas Salomoa-palasi Jerobeam
Egyptistä. **3** Ja he lähettivät kutsumaan hänet. Niin
Jerobeam ja koko Israel tuli saapuville, ja he puhuivat
Rehabeamille sanoen: **4** "Sinun isäsi teki meidän
ikeemme raskaaksi; mutta huojenna sinä nyt se kova työ,
jota isäsi teetti, ja se raskas ies, jonka hän pani meidän
niskaamme, niin me palvelemme sinua". **5** Hän vastasi
heille: "Odottakaa kolme päivää ja tulkaa sitten takaisin

minun tyköni". Ja kansa meni. 6 Kuningas Rehabeam
neuvotteli vanhain kanssa, jotka olivat palvelleet hänen
isäänsä Salomoa, kun tämä vielä eli, ja kysyi: "Kuinka
te neuvotte vastaamaan tälle kansalle?" 7 He vastasivat
hänelle ja sanoivat: "Jos sinä olet hyvä tätä kansaa
kohtaan, olet armollinen heille ja puhut heille hyviä
sanoja, niin he ovat sinun palvelijoitasi kaiken elinaikasi".
8 Mutta hän hylkäsi tämän neuvon, jonka vanhat hänelle
antoivat, ja neuvotteli nuorten miesten kanssa, jotka
olivat kasvaneet hänen kanssaan ja jotka palvelivat
häntä. 9 Hän kysyi heiltä: "Kuinka te neuvotte meitä
vastaamaan tälle kansalle, joka on puhunut minulle
sanoen: 'Huojenna se ies, jonka sinun isäsi on pannut
meidän niskaamme'?" 10 Niin nuoret miehet, jotka olivat
kasvaneet hänen kanssaan, vastasivat hänelle sanoen:
"Sano näin tälle kansalle, joka on puhunut sinulle
sanoen: 'Sinun isäsi teki meidän ikeemme raskaaksi,
mutta huojenna sinä se meiltä' -sano heille näin: 'Minun
pikkusormeni on paksumpi kuin minun isäni lantio. 11
Jos siis isäni on sälyttänyt teidän selkäänne raskaan
ikeen, niin minä teen teidän ikeenne vielä raskaammaksi;
jos isäni on kurittanut teitä raipoilla, niin minä kuritan
teitä piikkiruoskilla.'" 12 Niin Jerobeam ja koko kansa
tuli Rehabeamin tykö kolmantena päivänä, niinkuin
kuningas oli käskenyt, sanoen: "Tulkaa takaisin minun
tyköni kolmantena päivänä". 13 Ja kuningas antoi heille
kovan vastauksen. Sillä kuningas Rehabeam hylkäsi
vanhain neuvon 14 ja puhui heille nuorten miesten
neuvon mukaan, sanoen: "Jos minun isäni on tehnyt
teidän ikeenne raskaaksi, niin minä teen sen vielä
raskaammaksi; jos minun isäni on kurittanut teitä raipoilla,
niin minä kuritan teitä piikkiruoskilla". 15 Kuningas ei siis
kuullut kansaa; sillä Jumala sen niin salli täyttääkseen
sanansa, jonka hän oli puhunut Jerobeamille, Nebatin
pojalle, siilolaisen Ahian kautta. 16 Kun koko Israel
huomasi, ettei kuningas heitä kuullut, vastasi kansa
kuninkaalle näin: "Mitä osaa meillä on Daavidiin?
Ei meillä ole perintöosaa Iisain poikaan. Majoillesi,
Israel, joka mies! Valvo nyt huonettasi, Daavid!" Ja
koko Israel meni majoillensa. 17 Niin Rehabeam tuli
ainoastaan niiden israelilaisten kuninkaaksi, jotka asuivat
Juudan kaupungeissa. 18 Ja kun kuningas Rehabeam
lähetti matkaan verotöiden valvojan Hadoramin, kivittivät
israelilaiset hänet kuoliaaksi. Silloin kuningas Rehabeam
nousi nopeasti vaunuihinsa ja pakeni Jerusalemiin. 19
Näin Israel luopui Daavidin suvusta, aina tähän päivään
asti.

11 Kun Rehabeam tuli Jerusalemiin, kokosi
hän Juudan heimon ja Benjaminin, sata
kahdeksankymmentä tuhatta sotakuntoista valiomiestä,
sotimaan Israelia vastaan ja palauttamaan kuninkuutta
Rehabeamille. 2 Mutta Jumalan miehelle Semajalle tuli
tämä Herran sana: 3 "Sano Rehabeamille, Salomon
pojalle, Juudan kuninkaalle, ja koko Israelille Juudassa
ja Benjaminissa näin: 4 'Näin sanoo Herra: Älkää
menkö sotimaan veljiänne vastaan. Palatkaa kukin
kotiinne, sillä minä olen sallinut tämän tapahtua.'" Niin
he kuulivat Herran sanoja, kääntyivät takaisin eivätkä
menneet Jerobeamia vastaan. 5 Mutta Rehabeam asui
Jerusalemissa ja linnoitti lujasti Juudan kaupunkeja. 6
Hän linnoitti Beetlehemin, Eetanin, Tekoan, 7 Beet-
Suurin, Sookon, Adullamin, 8 Gatin, Maaresan, Siifin,
9 Adoraimin, Laakiin, Asekan, 10 Soran, Aijalonin ja
Hebronin, jotka ovat Juudassa ja Benjaminissa; ne hän
linnoitti lujiksi kaupungeiksi. 11 Hän varusti linnoitukset
ja sijoitti niihin päämiehiä sekä muonavarastoja, öljyä
ja viiniä 12 ja jokaiseen kaupunkiin kilpiä ja keihäitä;
hän varusti ne hyvin lujasti. Ja Juuda ja Benjamin olivat
hänen. 13 Ja papit ja leeviläiset, mitä koko Israelissa
oli, tulivat kaikilta alueiltaan ja asettuivat palvelemaan
häntä. 14 Sillä leeviläiset jättivät laidunmaansa ja
perintömaansa ja lähtivät Juudaan ja Jerusalemiin,
koska Jerobeam ja hänen poikansa olivat hyljänneet
heidät, niin etteivät he saaneet pappeina palvella
Herraa, 15 Jerobeam kun oli asettanut itselleen pappeja
uhrikukkuloita varten ja metsänpeikkoja varten ja
vasikoita varten, jotka hän oli teettänyt. 16 Ja heitä
seurasivat kaikista Israelin sukukunnista Jerusalemiin ne,
jotka sydämestään antautuivat etsimään Herraa, Israelin
Jumalaa, uhratakseen Herralle, isiensä Jumalalle. 17
Näin he vahvistivat Juudan valtakuntaa ja tukivat
Rehabeamia, Salomon poikaa, kolme vuotta; sillä he
vaelsivat Daavidin ja Salomon teitä kolme vuotta.
18 Ja Rehabeam otti vaimokseen Mahlatin, joka oli
Daavidin pojan Jerimotin ja Iisain pojan Eliabin tyttären
Abihailin tytär. 19 Tämä synnytti hänelle pojat Jeuksen,
Semarjan ja Saahamin. 20 Hänen jälkeensä hän nai
Maakan, Absalomin tyttären, joka synnytti hänelle Abian,
Attain, Siisan ja Selomitin. 21 Ja Rehabeam rakasti
Maakaa, Absalomin tytärtä, enemmän kuin kaikkia
muita vaimojaan ja sivuvaimojaan. Sillä hän oli ottanut
kahdeksantoista vaimoa ja kuusikymmentä sivuvaimoa;
ja hänelle syntyi kaksikymmentä kahdeksan poikaa ja
kuusikymmentä tytärtä. 22 Ja Rehabeam asetti Abian,
Maakan pojan, päämieheksi, ruhtinaaksi hänen veljiensä
joukossa, sillä hän aikoi tehdä hänet kuninkaaksi. 23
Ja viisaasti hän jakoi kaikki Juudan ja Benjaminin
maakunnat ja kaikki varustetut kaupungit kaikkien
poikiensa kesken ja antoi heille runsaasti elintarpeita ja
hankki heille paljon vaimoja.

12 Kun Rehabeamin kuninkuus oli vahvistunut ja
hän oli voimistunut, hylkäsi hän Herran lain, hän
ja koko Israel hänen kanssaan. 2 Mutta kuningas
Rehabeamin viidentenä hallitusvuotena hyökkäsi Siisak,
Egyptin kuningas, Jerusalemin kimppuun, sillä he olivat
tulleet uskottomiksi Herraa kohtaan. 3 Hänellä oli

mukanaan sotavaunuja tuhat kaksisataa ja ratsumiehiä
kuusikymmentä tuhatta, ja lukematon oli väki, joka
tuli hänen kanssaan Egyptistä: liibyalaisia, sukkilaisia
ja etiopialaisia. 4 Ja hän valloitti Juudan varustetut
kaupungit ja tuli aina Jerusalemiin saakka. 5 Niin
profeetta Semaja tuli Rehabeamin ja Juudan päämiesten
tykö, jotka olivat kokoontuneet Jerusalemiin Siisakia
pakoon, ja hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra: Te olette
hyljänneet minut, sentähden olen minäkin hyljännyt
teidät Siisakin käsiin". 6 Silloin Israelin päämiehet ja
kuningas nöyrtyivät ja sanoivat: "Herra on vanhurskas".
7 Kun Herra näki heidän nöyrtyvän, tuli Semajalle
tämä Herran sana: "He ovat nöyrtyneet; minä en
tuhoa heitä, vaan minä annan heidän hädin tuskin
pelastua, eikä minun vihaani vuodateta Jerusalemin
päälle Siisakin käden kautta. 8 Kuitenkin heidän on
tultava hänen palvelijoikseen, että he tulisivat tietämään,
mitä on palvella minua ja mitä on palvella vieraitten
maitten valtakuntia." 9 Niin Siisak, Egyptin kuningas,
hyökkäsi Jerusalemin kimppuun ja otti Herran temppelin
aarteet ja kuninkaan linnan aarteet, otti kaikki tyynni.
Hän otti myös kaikki kultakilvet, jotka Salomo oli
teettänyt. 10 Kuningas Rehabeam teetti niiden sijaan
vaskikilvet ja jätti ne henkivartijain päälliköitten haltuun,
jotka vartioivat kuninkaan linnan ovella. 11 Ja niin
usein kuin kuningas meni Herran temppeliin, menivät
myöskin henkivartijat ja kantoivat niitä ja veivät ne sitten
takaisin henkivartijain huoneeseen. 12 Sentähden, että
Rehabeam nöyrtyi, kääntyi Herran viha hänestä pois, niin
ettei tullut täydellistä tuhoa; ja olivathan asiat Juudassa
vielä hyvin. 13 Niin kuningas Rehabeam vahvistui
Jerusalemissa ja hallitsi edelleen. Sillä Rehabeam
oli neljänkymmenen yhden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi seitsemäntoista vuotta
Jerusalemissa, siinä kaupungissa, jonka Herra oli
valinnut kaikista Israelin sukukunnista, sijoittaaksensa
nimensä siihen. Hänen äitinsä oli nimeltään Naema,
ammonilainen. 14 Ja hän teki sitä, mikä on pahaa,
sillä hän ei kiinnittänyt sydäntänsä etsimään Herraa.
15 Rehabeamin vaiheet, sekä aikaisemmat että
myöhemmät, ovat kirjoitetut profeetta Semajan ja
näkijä Iddon historiaan, sukuluettelojen tapaan. Mutta
Rehabeamin ja Jerobeamin väliset taistelut jatkuivat
kaiken aikaa. 16 Sitten Rehabeam meni lepoon isiensä
tykö, ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja hänen
poikansa Abia tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

13 Kuningas Jerobeamin kahdeksantenatoista
hallitusvuotena tuli Abia Juudan kuninkaaksi. 2
Hän hallitsi kolme vuotta Jerusalemissa. Hänen äitinsä
nimi oli Mikaja, Uurielin tytär, Gibeasta. Mutta Abia ja
Jerobeam olivat sodassa keskenään. 3 Abia alotti sodan
urhoollisella sotajoukolla, neljälläsadalla tuhannella
valiomiehellä, mutta Jerobeam asettui sotarintaan häntä
vastaan kahdeksallasadalla tuhannella valiomiehellä,
sotaurholla. 4 Ja Abia nousi Semaraimin vuoren
laelle Efraimin vuoristossa ja sanoi: "Kuulkaa minua,
Jerobeam ja koko Israel! 5 Täytyyhän teidän tietää,
että Herra, Israelin Jumala, on antanut Daavidille ja
hänen pojillensa ikuisiksi ajoiksi Israelin kuninkuuden,
lujan kuin suolaliitto. 6 Mutta Jerobeam, Nebatin poika,
Daavidin pojan Salomon palvelija, nousi ja kapinoitsi
herraansa vastaan. 7 Ja hänen luoksensa kokoontui
tyhjäntoimittajia, kelvottomia miehiä, ja he pääsivät
voitolle Rehabeamista, Salomon pojasta, sillä Rehabeam
oli nuori ja arka eikä voinut heitä vastustaa. 8 Ja nyt te
luulette voivanne vastustaa Herran kuninkuutta, joka on
Daavidin poikien käsissä, koska teitä on suuri joukko
ja teillä on kultavasikat, jotka Jerobeam on teettänyt
teille jumaliksi. 9 Ettekö te ole karkoittaneet Herran
pappeja, Aaronin poikia, ja leeviläisiä, ja itse tehneet
itsellenne pappeja, niinkuin muiden maiden kansat
tekevät? Ken tahansa tuli papinvirkaan vihittäväksi,
mukanaan mullikka ja seitsemän oinasta, hänestä tuli
epäjumalan pappi. 10 Mutta meidän Jumalamme on
Herra, ja häntä me emme ole hyljänneet. Ja pappeina
palvelevat Herraa Aaronin pojat, ja leeviläiset toimittavat
palvelustehtäviä. 11 He polttavat Herralle polttouhreja
joka aamu ja joka ilta ja hyvänhajuista suitsutusta, ja
he latovat leivät päälletysten aitokultaiselle pöydälle ja
sytyttävät joka ilta kultaisen seitsenhaaraisen lampun
lamppuineen; sillä me hoidamme Herran, meidän
Jumalamme, meille antamat tehtävät, mutta te olette
hänet hyljänneet. 12 Ja katso, meidän kanssamme,
meidän edellämme on Jumala ja ovat hänen pappinsa, ja
hälytystorvet toitottamassa teitä vastaan. Te israelilaiset,
älkää sotiko Herraa, isienne Jumalaa, vastaan, sillä
se ei teille onnistu." 13 Mutta Jerobeam oli pannut
väkeä kiertämään heidän taaksensa väijyksiin, niin että
toiset olivat Juudan miesten edessä ja toiset väijyksissä
heidän takanansa. 14 Kun Juudan miehet kääntyivät,
niin katso, heillä oli sota edessä ja takana. Silloin he
huusivat Herraa, ja papit puhalsivat torviin. 15 Ja Juudan
miehet nostivat sotahuudon; ja kun Juudan miehet
nostivat sotahuudon, antoi Jumala Abian ja Juudan
voittaa Jerobeamin ja koko Israelin. 16 Ja israelilaiset
kääntyivät Juudan miehiä pakoon, ja Jumala antoi
heidät näiden käsiin. 17 Ja Abia väkinensä tuotti heille
suuren tappion, niin että israelilaisia kaatui viisisataa
tuhatta valiomiestä. 18 Näin israelilaiset siihen aikaan
nöyryytettiin; mutta Juudan miehet voimistuivat, sillä
he turvautuivat Herraan, isiensä Jumalaan. 19 Ja Abia
ajoi Jerobeamia takaa ja valloitti häneltä muutamia
kaupunkeja: Beetelin ja sen tytärkaupungit, Jesanan ja
sen tytärkaupungit ja Efronin ja sen tytärkaupungit. 20
Eikä Jerobeam enää tullut voimiinsa Abian elinpäivinä,
vaan Herra löi häntä, niin että hän kuoli. 21 Mutta Abia

vahvistui. Ja hän otti itselleen neljätoista vaimoa, ja
hänelle syntyi kaksikymmentä kaksi poikaa ja kuusitoista
tytärtä. 22 Mitä muuta on kerrottavaa Abiasta, hänen
vaelluksestaan ja hänen puheistaan, se on kirjoitettuna
profeetta Iddon selityskirjassa.

14 Sitten Abia meni lepoon isiensä tykö, ja hänet
haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa
Aasa tuli kuninkaaksi hänen sijaansa. Hänen aikanansa
oli maassa rauha kymmenen vuotta. 2 Ja Aasa
teki sitä, mikä oli hyvää ja oikeata Herran, hänen
Jumalansa, silmissä. 3 Hän poisti vieraat alttarit ja
uhrikukkulat, murskasi patsaat ja hakkasi maahan
asera-karsikot. 4 Ja hän kehoitti Juudaa etsimään
Herraa, heidän isiensä Jumalaa, ja noudattamaan lakia
ja käskyjä. 5 Ja kaikista Juudan kaupungeista hän poisti
uhrikukkulat ja auringonpatsaat, ja valtakunnassa oli
rauha hänen aikanansa. 6 Ja hän rakensi varustettuja
kaupunkeja Juudaan, koska maassa oli rauha eikä
hänellä näinä vuosina ollut mitään sotaa; sillä Herra oli
suonut hänen päästä rauhaan. 7 Hän sanoi Juudalle:
"Linnoittakaamme nämä kaupungit, ympäröikäämme
ne muureilla ja torneilla, ovilla ja salvoilla. Vielä on
maa meidän vallassamme, sentähden että me olemme
etsineet Herraa, meidän Jumalaamme. Me olemme
etsineet häntä, ja hän on suonut meidän päästä rauhaan
joka taholla." Niin he rakensivat, ja se heille onnistui.
8 Ja Aasalla oli sotajoukko, joka oli varustettu kilvillä
ja keihäillä: Juudasta oli kolmesataa tuhatta miestä ja
Benjaminista kaksisataa kahdeksankymmentä tuhatta,
jotka kantoivat kilpeä ja jännittivät jousta. Kaikki nämä
olivat sotaurhoja. 9 Mutta etiopialainen Serah lähti heitä
vastaan sotajoukolla, jossa oli miehiä tuhannen tuhatta
ja sotavaunuja kolmesataa; ja hän tuli Maaresaan
saakka. 10 Ja Aasa lähti häntä vastaan, ja he asettuivat
sotarintaan Sefatan laaksoon, Maaresaan. 11 Ja Aasa
huusi Herraa, Jumalaansa, ja sanoi: "Herra, sinä yksin
voit auttaa taistelussa voimallisen ja voimattoman välillä.
Auta meitä, Herra, meidän Jumalamme, sillä sinuun me
turvaudumme ja sinun nimessäsi me olemme tulleet
tätä suurta joukkoa vastaan. Herra, sinä olet meidän
Jumalamme; älä salli ihmisen päästä voitolle sinusta."
12 Niin Herra antoi Aasan ja Juudan voittaa etiopialaiset,
ja etiopialaiset pakenivat. 13 Ja Aasa ja väki, joka oli
hänen kanssaan, ajoivat heitä takaa Gerariin saakka. Ja
etiopialaisia kaatui niin paljon, ettei heistä jäänyt ketään
henkiin, sillä Herra ja hänen sotajoukkonsa tuhosivat
heidät. Ja he ottivat paljon saalista, 14 valloittivat
kaikki kaupungit Gerarin ympäriltä, sillä Herran kauhu
oli vallannut nämä, ja ryöstivät kaikki kaupungit, sillä
niissä oli paljon ryöstettävää. 15 Jopa karjamajatkin
he valtasivat, veivät pois saaliinaan paljon lampaita ja
kameleja ja palasivat Jerusalemiin.

15 Niin Jumalan henki tuli Asarjaan, Oodedin poikaan.
2 Hän meni Aasaa vastaan ja sanoi hänelle:
"Kuulkaa minua, Aasa ja koko Juuda ja Benjamin. Herra
on teidän kanssanne, kun te olette hänen kanssansa;
ja jos häntä etsitte, niin te löydätte hänet, mutta jos
hylkäätte hänet, niin hän hylkää teidät. 3 Kauan aikaa
Israel oli ilman oikeata Jumalaa, ilman opetusta antavaa
pappia ja ilman lakia. 4 Mutta kun he ahdistuksessansa
palasivat Herran, Israelin Jumalan, tykö ja etsivät häntä,
niin he löysivät hänet. 5 Niinä aikoina ei ollut turvallisuutta
niillä, jotka lähtivät ja tulivat, vaan suuri hämminki vallitsi
kaikkien maakuntain asukasten keskuudessa. 6 Ja
kansa törmäsi kansaa vastaan ja kaupunki kaupunkia
vastaan, sillä Jumala oli saattanut heidät hämminkiin
lähettäen kaikkinaisia ahdistuksia. 7 Mutta te olkaa lujat
älkääkä antako kättenne vaipua, sillä teidän työllänne
on palkkansa." 8 Kun Aasa kuuli nämä profeetta
Oodedin sanat ja ennustuksen, rohkaisi hän mielensä
ja toimitti pois iljetykset koko Juudan ja Benjaminin
maasta ja niistä kaupungeista, jotka hän oli valloittanut
Efraimin vuoristosta, ja uudisti Herran alttarin, joka
oli Herran eteisen edessä. 9 Ja hän kokosi koko
Juudan ja Benjaminin ja myöskin heidän luonaan asuvat
muukalaiset, jotka olivat tulleet Efraimista, Manassesta ja
Simeonista, sillä monet olivat siirtyneet Israelista hänen
luokseen nähtyänsä, että Herra, hänen Jumalansa, oli
hänen kanssaan. 10 Ja he kokoontuivat Jerusalemiin
Aasan viidennentoista hallitusvuoden kolmannessa
kuussa 11 ja uhrasivat sinä päivänä Herralle saaliista,
minkä he olivat tuoneet, seitsemänsataa raavasta ja
seitsemäntuhatta lammasta. 12 Ja he tekivät liiton, että
etsisivät Herraa, isiensä Jumalaa, kaikesta sydämestään
ja kaikesta sielustaan, 13 ja että jokainen, joka ei etsinyt
Herraa, Israelin Jumalaa, oli surmattava, olipa hän
pieni tai suuri, mies tai nainen. 14 Ja he vannoivat
valan Herralle suurella äänellä riemun raikuessa ja
torvien ja pasunain pauhatessa. 15 Ja koko Juuda iloitsi
siitä valasta, sillä he olivat vannoneet sen kaikesta
sydämestään, ja he etsivät Herraa kaikella halullansa ja
löysivät hänet; niin Herra soi heidän päästä rauhaan
joka taholla. 16 Kuningas Aasa erotti äitinsäkin Maakan
kuningattaren arvosta, koska tämä oli pystyttänyt
inhotuksen Aseralle; Aasa kukisti inhotuksen, rouhensi
ja poltti sen Kidronin laaksossa. 17 Mutta uhrikukkulat
eivät hävinneet Israelista. Kuitenkin Aasan sydän oli
ehyesti Herralle antautunut, niin kauan kuin hän eli. 18
Ja hän vei Jumalan temppeliin isänsä pyhät lahjat ja
omat pyhät lahjansa: hopeata, kultaa ja kalua. 19 Eikä
ollut sotaa Aasan kolmanteenkymmenenteen viidenteen
hallitusvuoteen asti.

16 Aasan kolmantenakymmenentenä kuudentena
hallitusvuotena lähti Baesa, Israelin kuningas,
Juudaa vastaan ja linnoitti Raaman, estääkseen ketään

pääsemästä Aasan, Juudan kuninkaan, luota tai hänen
luokseen. 2 Ja Aasa toi hopeata ja kultaa Herran
temppelin ja kuninkaan linnan aarrekammioista ja
lähetti sen Benhadadille, Aramin kuninkaalle, joka asui
Damaskossa, ja käski sanoa: 3 "Onhan liitto meidän
välillämme, minun ja sinun, niinkuin oli minun isäni ja
sinun isäsi välillä. Katso, minä lähetän sinulle hopeata ja
kultaa; mene ja riko liittosi Baesan, Israelin kuninkaan,
kanssa, että hän lähtisi pois minun kimpustani."
4 Niin Benhadad kuuli kuningas Aasaa ja lähetti
sotajoukkojensa päälliköt Israelin kaupunkeja vastaan,
ja he valtasivat Iijonin, Daanin ja Aabel-Maimin sekä
kaikki Naftalin kaupunkien varastohuoneet. 5 Kun
Baesa kuuli sen, lakkasi hän linnoittamasta Raamaa
ja keskeytti työnsä. 6 Mutta kuningas Aasa toi koko
Juudan, ja he veivät pois Raamasta kivet ja puut,
joilla Baesa oli sitä linnoittanut. Niillä hän linnoitti
Geban ja Mispan. 7 Siihen aikaan tuli näkijä Hanani
Aasan, Juudan kuninkaan, tykö ja sanoi hänelle: "Koska
sinä turvauduit Aramin kuninkaaseen etkä turvautunut
Herraan, Jumalaasi, sentähden on Aramin kuninkaan
sotajoukko päässyt sinun käsistäsi. 8 Eikö etiopialaisia
ja liibyalaisia ollut suuri sotajoukko, eikö heillä ollut hyvin
paljon sotavaunuja ja ratsumiehiä? Mutta koska sinä
turvauduit Herraan, antoi hän heidät sinun käsiisi. 9
Sillä Herran silmät tarkkaavat kaikkea maata, että hän
voimakkaasti auttaisi niitä, jotka ovat ehyellä sydämellä
antautuneet hänelle. Tässä sinä teit tyhmästi, sillä tästä
lähtien on sinulla yhä oleva sotia." 10 Mutta Aasa vihastui
näkijään ja panetti hänet vankilaan, sillä niin vihoissaan
hän oli hänelle tästä. Myöskin muutamille muille
kansasta Aasa siihen aikaan teki väkivaltaa. 11 Aasan
vaiheet, sekä aikaisemmat että myöhemmät, katso,
ne ovat kirjoitettuina Juudan ja Israelin kuningasten
kirjassa. 12 Ja kolmantenakymmenentenä yhdeksäntenä
hallitusvuotenaan Aasa sairastui jaloistaan, ja hänen
tautinsa yltyi hyvin kovaksi. Mutta taudissaankaan hän
ei etsinyt Herraa, vaan lääkäreitä. 13 Sitten Aasa meni
lepoon isiensä tykö ja kuoli neljäntenäkymmenentenä
yhdentenä hallitusvuotenaan. 14 Ja hänet haudattiin
omaan hautaansa, jonka hän oli hakkauttanut itsellensä
Daavidin kaupunkiin; ja hänet laskettiin vuoteelle, joka
oli täytetty hajuaineilla ja erilaisilla, voiteeksi sekoitetuilla
höysteillä, ja hänen kunniakseen poltettiin ylen runsas
kuolinsuitsutus.

17 Hänen poikansa Joosafat tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa. Hän vahvistautui Israelia vastaan. 2
Hän sijoitti sotaväkeä kaikkiin Juudan varustettuihin
kaupunkeihin ja asetti maaherroja Juudan maahan ja
Efraimin kaupunkeihin, jotka hänen isänsä Aasa oli
valloittanut. 3 Ja Herra oli Joosafatin kanssa, sillä hän
vaelsi isänsä Daavidin aikaisempia teitä eikä etsinyt
baaleja; 4 vaan hän etsi isänsä Jumalaa ja vaelsi hänen
käskyjensä mukaan eikä tehnyt, niinkuin Israel teki. 5 Niin
Herra vahvisti kuninkuuden hänen käsissään, ja koko
Juuda antoi lahjoja Joosafatille, niin että hänelle tuli paljon
rikkautta ja kunniaa. 6 Ja kun hänen rohkeutensa kasvoi
Herran teillä, poisti hän vielä uhrikukkulatkin ja asera-
karsikot Juudasta. 7 Ja kolmantena hallitusvuotenaan
hän lähetti ylimmät virkamiehensä Benhailin, Obadjan,
Sakarjan, Netanelin ja Miikajan Juudan kaupunkeihin
antamaan opetusta, 8 ja heidän kanssansa leeviläiset
Semajan, Netanjan, Sebadjan, Asahelin, Semiramotin,
Joonatanin, Adonian, Tobian ja Toob-Adonian, leeviläiset;
ja näillä oli kanssansa papit Elisama ja Jooram. 9
Nämä opettivat Juudassa, ja heillä oli mukanaan
Herran lain kirja; he kiertelivät kaikissa Juudan
kaupungeissa ja opettivat kansaa. 10 Ja Herran
kauhu valtasi kaikki Juudaa ympäröivien maitten
valtakunnat, niin etteivät ne sotineet Joosafatia vastaan.
11 Ja osa filistealaisia toi Joosafatille lahjoja ja
hopeata veroksi; myöskin arabialaiset toivat hänelle
pikkukarjaa: seitsemäntuhatta seitsemänsataa oinasta
ja seitsemäntuhatta seitsemänsataa pukkia. 12 Niin
Joosafat tuli yhä mahtavammaksi, jopa ylen mahtavaksi,
ja hän rakensi Juudaan linnoja ja varastokaupunkeja.
13 Hänellä oli suuria varastoja Juudan kaupungeissa
ja sotilaita, sotaurhoja, Jerusalemissa. 14 Ja tämä
oli heidän palvelusvuoronsa heidän perhekuntiensa
mukaan: Juudan tuhanten päämiehet olivat: päämies
Adna ja hänen kanssaan kolmesataa tuhatta sotaurhoa;
15 hänen rinnallaan päämies Joohanan ja hänen
kanssaan kaksisataa kahdeksankymmentä tuhatta;
16 hänen rinnallaan Amasja, Sikrin poika, joka oli
vapaaehtoisesti antautunut Herralle, ja hänen kanssaan
kaksisataa tuhatta sotaurhoa. 17 Benjaminista: Eljada,
sotaurho, ja hänen kanssaan kaksisataa tuhatta jousella
ja kilvellä asestettua; 18 hänen rinnallaan Joosabad
ja hänen kanssaan sata kahdeksankymmentä tuhatta
sotaan varustettua. 19 Nämä palvelivat kuningasta, ja
lisäksi ne, jotka kuningas oli sijoittanut varustettuihin
kaupunkeihin koko Juudaan.

18 Niin Joosafatille tuli paljon rikkautta ja kunniaa,
ja hän lankoutui Ahabin kanssa. 2 Ja muutamien
vuosien kuluttua hän meni Ahabin luo Samariaan. Ahab
teurastutti hänelle ja väelle, joka oli hänen kanssansa,
paljon lampaita ja raavaita; ja Ahab yllytti häntä
lähtemään sotaan Gileadin Raamotia vastaan. 3 Israelin
kuningas Ahab sanoi Juudan kuninkaalle Joosafatille:
"Lähdetkö minun kanssani Gileadin Raamotiin?" Hän
vastasi hänelle: "Minä niinkuin sinä, minun kansani
niinkuin sinun kansasi; minä tulen sinun kanssasi
sotaan". 4 Mutta Joosafat sanoi Israelin kuninkaalle:
"Kysy kuitenkin ensin, mitä Herra sanoo". 5 Niin
Israelin kuningas kokosi profeetat, neljäsataa miestä, ja
sanoi heille: "Onko meidän lähdettävä sotaan Gileadin

Raamotia vastaan, vai onko minun oltava lähtemättä?"
He vastasivat: "Lähde; Jumala antaa sen kuninkaan
käsiin". 6 Mutta Joosafat sanoi: "Eikö täällä ole
enää ketään muuta Herran profeettaa, jolta voisimme
kysyä?" 7 Israelin kuningas vastasi Joosafatille: "On
vielä mies, jolta voisimme kysyä Herran mieltä, mutta
minä vihaan häntä, sillä hän ei koskaan ennusta
minulle hyvää, vaan aina pahaa; se on Miika, Jimlan
poika". Joosafat sanoi: "Älköön kuningas niin puhuko".
8 Niin Israelin kuningas kutsui erään hoviherran ja
sanoi: "Nouda kiiruusti Miika, Jimlan poika". 9 Mutta
Israelin kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, istuivat
kumpikin valtaistuimellansa puettuina kuninkaallisiin
pukuihinsa; he istuivat puimatantereella Samarian portin
ovella, ja kaikki profeetat olivat hurmoksissa heidän
edessänsä. 10 Ja Sidkia, Kenaanan poika, teki itsellensä
rautasarvet ja sanoi: "Näin sanoo Herra: Näillä sinä
pusket aramilaisia, kunnes teet heistä lopun". 11 Ja
kaikki profeetat ennustivat samalla tavalla, sanoen:
"Mene Gileadin Raamotiin, niin sinä saat voiton; Herra
antaa sen kuninkaan käsiin". 12 Ja sanansaattaja, joka
oli mennyt kutsumaan Miikaa, puhui hänelle sanoen:
"Katso, kaikki profeetat ovat yhdestä suusta luvanneet
kuninkaalle hyvää. Olkoon sinun sanasi heidän sanansa
kaltainen, ja lupaa sinäkin hyvää." 13 Mutta Miika
vastasi: "Niin totta kuin Herra elää, sen minä puhun,
minkä minun Jumalani sanoo". 14 Kun hän tuli kuninkaan
eteen, sanoi kuningas hänelle: "Miika, onko meidän
lähdettävä sotaan Gileadin Raamotiin, vai onko minun
oltava lähtemättä?" Hän vastasi hänelle: "Menkää, niin te
saatte voiton; heidät annetaan teidän käsiinne". 15 Mutta
kuningas sanoi hänelle: "Kuinka monta kertaa minun
on vannotettava sinua, ettet puhu minulle muuta kuin
totuutta Herran nimessä?" 16 Silloin hän sanoi: "Minä
näin koko Israelin hajallaan vuorilla, niinkuin lampaat,
joilla ei ole paimenta. Ja Herra sanoi: 'Näillä ei ole
isäntää; palatkoot he kukin rauhassa kotiinsa'." 17 Niin
Israelin kuningas sanoi Joosafatille: "Enkö minä sanonut
sinulle, ettei tämä koskaan ennusta minulle hyvää,
vaan aina pahaa?" 18 Mutta hän sanoi: "Kuulkaa siis
Herran sana: Minä näin Herran istuvan istuimellansa ja
kaiken taivaan joukon seisovan hänen edessään, hänen
oikealla ja vasemmalla puolellansa. 19 Ja Herra sanoi:
'Kuka viekoittelisi Ahabin, Israelin kuninkaan, lähtemään
sotaan, että hän kaatuisi Gileadin Raamotissa?' Mikä
vastasi niin, mikä näin. 20 Silloin tuli henki ja asettui
Herran eteen ja sanoi: 'Minä viekoittelen hänet'. Herra
kysyi häneltä: 'Miten?' 21 Hän vastasi: 'Minä menen
valheen hengeksi kaikkien hänen profeettainsa suuhun'.
Silloin Herra sanoi: 'Saat viekoitella, siihen sinä pystyt;
mene ja tee niin'. 22 Katso, nyt Herra on pannut
valheen hengen näiden sinun profeettaisi suuhun, sillä
Herra on päättänyt sinun osaksesi onnettomuuden." 23
Silloin astui esille Sidkia, Kenaanan poika, löi Miikaa
poskelle ja sanoi: "Mitä tietä Herran Henki on poistunut
minusta puhuakseen sinun kanssasi?" 24 Miika vastasi:
"Sen saat nähdä sinä päivänä, jona kuljet huoneesta
huoneeseen piiloutuaksesi". 25 Mutta Israelin kuningas
sanoi: "Ottakaa Miika ja viekää hänet takaisin Aamonin,
kaupungin päällikön, ja Jooaan, kuninkaan pojan, luo.
26 Ja sanokaa: 'Näin sanoo kuningas: Pankaa tämä
vankilaan ja elättäkää häntä vaivaisella vedellä ja
leivällä, kunnes minä palaan voittajana takaisin'." 27
Miika vastasi: "Jos sinä palaat voittajana takaisin,
niin ei Herra ole puhunut minun kauttani". Ja hän
sanoi vielä: "Kuulkaa tämä, kaikki kansat". 28 Niin
Israelin kuningas ja Joosafat, Juudan kuningas, menivät
Gileadin Raamotiin. 29 Ja Israelin kuningas sanoi
Joosafatille: "Täytyypä pukeutua tuntemattomaksi, kun
käy taisteluun; mutta ole sinä omissa vaatteissasi".
Ja Israelin kuningas pukeutui tuntemattomaksi ja kävi
taisteluun. 30 Mutta Aramin kuningas oli käskenyt
sotavaunujensa päälliköitä sanoen: "Älkää ryhtykö
taisteluun kenenkään muun kanssa, olkoon alempi tai
ylempi, kuin ainoastaan Israelin kuninkaan kanssa". 31
Kun sotavaunujen päälliköt näkivät Joosafatin, ajattelivat
he: "Tuo on Israelin kuningas", ja ympäröivät hänet
hyökätäkseen hänen kimppuunsa. Silloin Joosafat huusi,
ja Herra auttoi häntä, ja Jumala houkutteli heidät pois
hänestä. 32 Kun sotavaunujen päälliköt näkivät, ettei
se ollutkaan Israelin kuningas, vetäytyivät he hänestä
pois. 33 Mutta eräs mies, joka oli jännittänyt jousensa
ja ampui umpimähkään, satutti Israelin kuningasta
vyöpanssarin ja rintahaarniskan väliin. Niin tämä sanoi
vaunujensa ohjaajalle: "Käännä vaunut ja vie minut pois
sotarinnasta, sillä minä olen haavoittunut". 34 Mutta
kun taistelu sinä päivänä yltyi yltymistään, jäi Israelin
kuningas seisomaan vaunuihinsa, päin aramilaisia,
iltaan asti; auringonlaskun aikaan hän kuoli.

19 Mutta Joosafat, Juudan kuningas, palasi
onnellisesti takaisin kotiinsa Jerusalemiin. 2
Silloin Jeehu, Hananin poika, näkijä, meni kuningas
Joosafatia vastaan ja sanoi hänelle: "Oliko sinun
autettava jumalatonta, ja rakastatko sinä niitä, jotka
vihaavat Herraa? Sentähden on sinun päälläsi Herran
viha. 3 Kuitenkin on sinussa löydetty myös hyvää, sillä
sinä olet hävittänyt aserat maasta ja kiinnittänyt sydämesi
Jumalan etsimiseen." 4 Niin Joosafat jäi Jerusalemiin.
Sitten hän meni jälleen kansan keskeen, Beersebasta
lähtien aina Efraimin vuoristoon saakka, ja palautti heidät
takaisin Herran, heidän isiensä Jumalan, tykö. 5 Ja hän
asetti tuomareita maahan, kaikkiin Juudan varustettuihin
kaupunkeihin, kaupunki kaupungilta. 6 Ja hän sanoi
tuomareille: "Katsokaa, mitä teette, sillä te ette ole
tekemässä ihmisten tuomioita, vaan Herran tuomioita,

ja hän on teidän kanssanne, kun te tuomitsette. 7
Hallitkoon siis teitä Herran pelko. Ottakaa vaari siitä, mitä
teette, sillä Herrassa, meidän Jumalassamme, ei ole
vääryyttä eikä puolueellisuutta, eikä hän ota lahjuksia." 8
Myöskin Jerusalemiin Joosafat asetti leeviläisiä, pappeja
ja Israelin perhekunta-päämiehiä jakamaan Herran
oikeutta ja ratkaisemaan riita-asioita. Ja he palasivat
Jerusalemiin. 9 Ja hän käski heitä sanoen: "Tehkää
Herraa peljäten, uskollisesti ja ehyellä sydämellä näin:
10 Jokaisessa riita-asiassa, minkä veljenne, jotka asuvat
kaupungeissansa, tuovat teidän eteenne, koskipa se
murhaa tai lakia, käskyä, säädöksiä tai oikeuksia,
varoittakaa heitä, etteivät saattaisi itseänsä vikapäiksi
Herran edessä ja ettei viha kohtaisi teitä ja teidän
veljiänne. Näin tehkää, ettette tulisi vikapäiksi. 11 Ja
katso, ylimmäinen pappi Amarja olkoon teillä esimiehenä
kaikissa Herran asioissa ja Sebadja, Ismaelin poika,
Juudan heimoruhtinas, kaikissa kuninkaan asioissa,
ja olkoot leeviläiset teillä virkamiehinä. Olkaa lujat ja
ryhtykää työhön; ja Herra olkoon sen kanssa, joka hyvä
on."

20 Senjälkeen tulivat mooabilaiset ja ammonilaiset, ja
heidän kanssaan myös muita paitsi ammonilaisia,
sotimaan Joosafatia vastaan. 2 Niin tultiin ilmoittamaan
tästä Joosafatille: "Suuri joukko tulee sinua vastaan
meren toiselta puolelta, Aramista, ja katso, he ovat jo
Hasason-Taamarissa"; se on Een-Gedissä. 3 Silloin
Joosafat peljästyi ja kääntyi kysymään Herralta ja kuulutti
paaston koko Juudaan. 4 Niin Juuda kokoontui etsimään
apua Herralta; myös kaikista Juudan kaupungeista tultiin
etsimään Herraa. 5 Ja Joosafat astui esiin Juudan ja
Jerusalemin seurakunnassa, Herran temppelissä, uuden
esipihan edessä 6 ja sanoi: "Herra, meidän isiemme
Jumala, sinä olet Jumala taivaassa, ja sinä hallitset
kaikkia pakanakansain valtakuntia. Sinun kädessäsi on
voima ja väkevyys, eikä kukaan kestä sinun edessäsi.
7 Sinä, meidän Jumalamme, karkoitit tämän maan
asukkaat kansasi Israelin tieltä ja annoit sen ystäväsi
Aabrahamin jälkeläisille ikuisiksi ajoiksi. 8 He asettuivat
tänne ja rakensivat täällä sinulle, sinun nimellesi,
pyhäkön sanoen: 9 'Jos meitä kohtaa joku onnettomuus,
miekka, rangaistustuomio, rutto tai nälänhätä, niin me
astumme tämän temppelin eteen ja sinun eteesi, sillä
sinun nimesi on tässä temppelissä; ja me huudamme
sinua hädässämme, ja sinä kuulet ja autat'. 10 Ja
katso, siinä ovat nyt ammonilaiset ja mooabilaiset ja
Seirin vuoristolaiset, joiden alueen kautta sinä et antanut
israelilaisten kulkea, kun he tulivat Egyptin maasta,
vaan nämä kääntyivät heistä pois eivätkä tuhonneet
heitä. 11 Katso, nyt he kostavat sen meille: he tulevat
karkoittamaan meitä maasta, joka on sinun omasi
ja jonka sinä olet antanut meidän omaksemme. 12
Meidän Jumalamme, etkö tuomitse heitä? Sillä me
emme mahda mitään tätä suurta joukkoa vastaan, joka
hyökkää meidän kimppuumme, emmekä itse tiedä mitä
tehdä, vaan sinuun meidän silmämme katsovat." 13
Kaikki Juudan miehet seisoivat siinä Herran edessä
pikkulapsineen, vaimoineen ja poikineen. 14 Ja Herran
Henki tuli seurakunnan keskellä Jahasieliin, Sakarjan
poikaan, joka oli Benajan poika, joka Jegielin poika,
joka Mattanjan poika, leeviläisen, joka oli Aasafin
jälkeläisiä, 15 ja hän sanoi: "Kuunnelkaa, kaikki te
Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat ja sinä kuningas
Joosafat. Näin sanoo teille Herra: Älkää peljätkö älkääkä
arkailko tätä suurta joukkoa, sillä sota ei ole teidän,
vaan Jumalan. 16 Menkää huomenna heitä vastaan.
Katso, he nousevat silloin Siisin solaa pitkin, ja te
kohtaatte heidät laakson päässä, itäänpäin Jeruelin
erämaasta. 17 Mutta silloin ei ole teidän asianne taistella.
Astukaa esiin, seisokaa ja katsokaa, kuinka Herra
pelastaa teidät, Juuda ja Jerusalem. Älkää peljätkö
älkääkä arkailko; menkää huomenna heitä vastaan, ja
Herra on oleva teidän kanssanne." 18 Silloin Joosafat
kumartui kasvoillensa maahan, ja kaikki Juudan miehet
ja Jerusalemin asukkaat lankesivat Herran eteen,
rukoilemaan Herraa. 19 Ja ne leeviläiset, jotka olivat
Kehatin ja Koorahin jälkeläisiä, nousivat ylistämään
Herraa, Israelin Jumalaa, ylen korkealla äänellä. 20
Mutta varhain seuraavana aamuna he menivät Tekoan
erämaahan. Ja heidän lähtiessänsä Joosafat astui esiin
ja sanoi: "Kuulkaa minua, te Juudan ja Jerusalemin
asukkaat. Uskokaa Herraan, Jumalaanne, niin te olette
hyvässä turvassa, ja uskokaa hänen profeettojansa, niin
te menestytte." 21 Ja neuvoteltuaan kansan kanssa
hän asetti veisaajat veisaamaan Herralle ylistysvirsiä
pyhässä kaunistuksessa ja kulkemaan aseväen edellä
sanoen: "Kiittäkää Herraa, sillä hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti". 22 Ja juuri kun he alottivat riemuhuudon
ja ylistysvirren, antoi Herra väijyjiä tulla ammonilaisten,
mooabilaisten ja Seirin vuoristolaisten selkään, jotka
olivat hyökänneet Juudan kimppuun; ja heidät voitettiin.
23 Sillä ammonilaiset ja mooabilaiset asettuivat Seirin
vuoristolaisia vastaan tuhoamaan ja hävittämään heitä;
ja kun he olivat lopettaneet Seirin asukkaat, auttoivat
he toisiaan toistensa tuhoamisessa. 24 Kun Juudan
miehet tulivat paikalle, josta voi tähystää erämaahan, ja
kääntyivät joukkoon päin, niin katso, ruumiita makasi
maassa, ei kukaan ollut pelastunut. 25 Niin Joosafat
väkineen tuli ryöstämään heiltä saalista, ja he löysivät
heidän seastaan paljon sekä tavaraa että ruumiita ja
kalliita kaluja. Ja he ottivat itsellensä enemmän kuin
saivat kannetuksi; he ryöstivät saalista kolme päivää,
sillä sitä oli paljon. 26 Neljäntenä päivänä he kokoontuivat
Beraka-laaksoon; sillä siellä he kiittivät Herraa. Siitä
on sen paikan nimenä Beraka-laakso vielä tänäkin
päivänä. 27 Senjälkeen kaikki Juudan ja Jerusalemin

miehet, ja Joosafat heidän etunenässään, kääntyivät
iloiten paluumatkalle Jerusalemiin, sillä Herra oli antanut
heille ilon heidän vihollisistaan. 28 Ja he tulivat soittaen
harpuilla, kanteleilla ja torvilla Jerusalemiin, Herran
temppeliin. 29 Ja Jumalan kauhu valtasi kaikkien maitten
valtakunnat, kun he kuulivat Herran sotineen Israelin
vihollisia vastaan. 30 Sitten Joosafatin valtakunnalla
oli rauha; hänen Jumalansa soi hänen päästä rauhaan
joka taholla. 31 Niin hallitsi Joosafat Juudaa. Hän
oli kolmenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kaksikymmentä
viisi vuotta. Hänen äitinsä oli nimeltään Asuba, Silhin
tytär. 32 Ja hän vaelsi isänsä Aasan tietä, siltä
poikkeamatta, ja teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä.
33 Mutta uhrikukkulat eivät hävinneet, eikä kansa vielä
ollut kiinnittänyt sydäntänsä isiensä Jumalaan. 34
Mitä muuta on kerrottavaa Joosafatista, sekä hänen
aikaisemmista että myöhemmistä vaiheistaan, katso, se
on kirjoitettuna Jeehun, Hananin pojan, historiassa, joka
on otettu Israelin kuningasten kirjaan. 35 Senjälkeen
Joosafat, Juudan kuningas, liittoutui Ahasjan, Israelin
kuninkaan, kanssa, joka oli jumalaton menoissaan. 36
Hän liittoutui tämän kanssa rakentaakseen laivoja, joiden
oli määrä kulkea Tarsiiseen; ja niin he rakensivat laivoja
Esjon-Geberissä. 37 Mutta Elieser, Doodavahun poika,
Maaresasta, ennusti Joosafatia vastaan sanoen: "Koska
olet liittoutunut Ahasjan kanssa, on Herra särkevä
sinun työsi". Niin laivat rikkoutuivat eivätkä kyenneet
menemään Tarsiiseen.

21 Sitten Joosafat meni lepoon isiensä tykö, ja hänet
haudattiin isiensä viereen Daavidin kaupunkiin.
Ja hänen poikansa Jooram tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa. 2 Ja hänellä oli veljiä: Joosafatin pojat
Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Miikael ja Sefatja.
Nämä kaikki olivat Joosafatin, Israelin kuninkaan,
poikia. 3 Ja heidän isänsä oli antanut heille suuria
lahjoja, hopeata, kultaa ja kalleuksia, sekä varustettuja
kaupunkeja Juudassa; mutta kuninkuuden hän oli
antanut Jooramille, sillä tämä oli esikoinen. 4 Kun
Jooram oli noussut isänsä valtaistuimelle ja vahvistunut,
tappoi hän miekalla kaikki veljensä, niin myös muutamia
Israelin päämiehiä. 5 Jooram oli kolmenkymmenen
kahden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän
hallitsi Jerusalemissa kahdeksan vuotta. 6 Mutta hän
vaelsi Israelin kuningasten tietä, niinkuin Ahabin suku oli
tehnyt, sillä hänellä oli puolisona Ahabin tytär; ja niin hän
teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä. 7 Mutta Herra ei
tahtonut tuhota Daavidin sukua, koska hän oli tehnyt liiton
Daavidin kanssa ja koska hän oli luvannut antaa hänelle
ja hänen pojillensa lampun ainiaaksi. 8 Hänen aikanaan
edomilaiset luopuivat Juudan vallanalaisuudesta ja
asettivat itsellensä kuninkaan. 9 Niin Jooram lähti sinne
päällikköineen ja kaikkine sotavaunuineen. Ja hän nousi
yöllä ja voitti edomilaiset, jotka olivat saartaneet hänet,
ja sotavaunujen päälliköt. 10 Niin edomilaiset luopuivat
Juudan vallanalaisuudesta vapaiksi, aina tähän päivään
asti. Siihen aikaan luopui hänen vallanalaisuudestaan
myös Libna, koska hän oli hyljännyt Herran, isiensä
Jumalan. 11 Hänkin teetti uhrikukkuloita Juudan
vuoristoon ja saattoi Jerusalemin asukkaat haureuteen
ja vietteli Juudan. 12 Mutta profeetta Elialta tuli
hänelle tällainen kirjoitus: "Näin sanoo Herra, sinun
isäsi Daavidin Jumala: Koska et ole vaeltanut isäsi
Joosafatin teitä etkä Aasan, Juudan kuninkaan, teitä,
13 vaan olet vaeltanut Israelin kuningasten tietä ja
saattanut Juudan ja Jerusalemin asukkaat haureuteen,
niinkuin Ahabin suku saattoi heidät haureuteen; ja
koska myös olet tappanut veljesi, jotka olivat sinun isäsi
perhekuntaa ja paremmat kuin sinä, 14 katso, sentähden
Herra rankaisee sinun kansaasi, poikiasi, vaimojasi
ja kaikkea, mitä sinulla on, kovalla vitsauksella; 15 ja
sinä itse olet sairastava vaikeata tautia, sisusvaivaa,
kunnes vuoden, parin kuluttua sisuksesi taudin voimasta
tunkeutuvat ulos." 16 Niin Herra herätti Jooramia
vastaan filistealaisten hengen ja niiden arabialaisten
hengen, jotka asuivat etiopialaisten naapureina, 17 ja
he menivät Juudaa vastaan, valloittivat sen ja veivät
saaliinaan kaiken tavaran, mitä oli kuninkaan linnassa,
niin myöskin hänen poikansa ja vaimonsa, niin ettei
hänelle jäänyt muuta poikaa kuin Jooahas, hänen nuorin
poikansa. 18 Ja kaiken tämän jälkeen Herra rankaisi
häntä parantumattomalla sisusvaivalla. 19 Parin vuoden
kuluttua, toisen vuoden lopulla, hänen sisuksensa
taudin voimasta tunkeutuivat ulos, ja hän kuoli koviin
tuskiin. Mutta hänen kansansa ei polttanut hänen
kunniakseen kuolinsuitsutusta, niinkuin oli poltettu hänen
isiensä kunniaksi. 20 Hän oli kolmenkymmenen kahden
vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kahdeksan vuotta. Ja hän meni pois
kenenkään kaipaamatta, ja hänet haudattiin Daavidin
kaupunkiin, mutta ei kuningasten hautoihin.

22 Jerusalemin asukkaat tekivät Ahasjan, hänen
nuorimman poikansa, kuninkaaksi hänen sijaansa;
sillä kaikki vanhemmat oli tappanut se rosvojoukko, joka
arabialaisten kanssa oli tullut leiriin. Niin tuli Ahasja,
Jooramin poika, Juudan kuninkaaksi. 2 Ahasja oli
kahdenkymmenen kahden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa vuoden.
Hänen äitinsä oli nimeltään Atalja, Omrin tytär. 3
Hänkin vaelsi Ahabin suvun teitä, sillä hänen äitinsä
oli häntä neuvomassa jumalattomuuteen. 4 Niin hän
teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, samoinkuin
Ahabin suku; sillä he olivat hänen isänsä kuoleman
jälkeen hänen neuvonantajiaan, hänen turmioksensa. 5
Heidän neuvostansa hän myös lähti Israelin kuninkaan

Jooramin, Ahabin pojan, kanssa taistelemaan Hasaelia,
Aramin kuningasta, vastaan Gileadin Raamotiin; mutta
aramilaiset haavoittivat Jooramin. 6 Niin hän tuli
takaisin Jisreeliin parantuakseen, sillä hänessä oli
haavat, jotka häneen oli isketty Raamassa hänen
taistellessaan Hasaelia, Aramin kuningasta, vastaan. Ja
Juudan kuningas Ahasja, Jooramin poika, tuli Jisreeliin
katsomaan Jooramia, Ahabin poikaa, koska tämä oli
sairaana. 7 Mutta Jumalalta tuli Ahasjan tuhoksi se, että
hän meni Jooramin luo. Sillä sinne tultuaan hän meni
Jooramin kanssa Jeehua, Nimsin poikaa, vastaan, jonka
Herra oli voidellut hävittämään Ahabin sukua. 8 Ja kun
Jeehu oli toimeenpanemassa Ahabin suvun tuomiota,
tapasi hän Juudan ruhtinaat ja Ahasjan veljenpojat, jotka
palvelivat Ahasjaa, ja tappoi heidät. 9 Sitten hän etsi
Ahasjaa; ja tämä saatiin kiinni Samariassa, jossa hän
piileskeli. Niin hänet vietiin Jeehun eteen ja surmattiin.
Ja he hautasivat hänet, sillä he sanoivat: "Hän on
Joosafatin poika, hänen, joka kaikesta sydämestänsä
etsi Herraa". Eikä Ahasjan perheessä ollut ketään,
joka olisi kyennyt hallitsemaan. 10 Kun Atalja, Ahasjan
äiti, näki, että hänen poikansa oli kuollut, nousi hän ja
tuhosi koko Juudan heimon kuningassuvun. 11 Mutta
kuninkaan tytär Joosabat otti surmattavain kuninkaan
poikien joukosta salaa Ahasjan pojan Jooaan ja pani
hänet imettäjineen makuuhuoneeseen. Näin pappi
Joojadan vaimo Joosabat, joka oli kuningas Jooramin
tytär ja Ahasjan sisar, sai hänet kätketyksi Ataljalta, niin
ettei tämä voinut häntä surmauttaa. 12 Sitten poika oli
heidän luonaan Jumalan temppeliin piilotettuna kuusi
vuotta, Ataljan hallitessa maata.

23 Mutta seitsemäntenä vuotena Joojada rohkaisi
mielensä ja liittoutui sadanpäämiesten Asarjan,
Jerohamin pojan, Ismaelin, Joohananin pojan, Asarjan,
Oobedin pojan, Maasejan, Adajan pojan, ja Elisafatin,
Sikrin pojan, kanssa. 2 Nämä kiertelivät Juudassa
ja kokosivat leeviläiset kaikista Juudan kaupungeista
sekä Israelin perhekunta-päämiehet; ja he tulivat
Jerusalemiin. 3 Ja koko seurakunta teki Jumalan
temppelissä liiton kuninkaan kanssa. Joojada sanoi
heille: "Katso, kuninkaan poika on tuleva kuninkaaksi,
niinkuin Herra on puhunut Daavidin pojista. 4 Tehkää
näin: Kolmas osa teistä, papeista ja leeviläisistä,
joiden on mentävä vartionpitoon sapattina, olkoon
ovenvartijoina kynnyksillä, 5 kolmas osa miehittäköön
kuninkaan linnan ja kolmas osa Jesod-portin, ja koko
kansa Herran temppelin esikartanot. 6 Älköön kukaan
muu kuin papit ja palvelusta tekevät leeviläiset menkö
Herran temppeliin. He saavat mennä sisään, sillä he
ovat pyhät, mutta kaikki muu kansa noudattakoon
Herran määräystä. 7 Leeviläiset asettukoot kuninkaan
ympärille, kullakin ase kädessä; ja joka tunkeutuu
temppeliin, se surmattakoon. Näin olkaa kuninkaan
luona, menköön hän ulos tai sisään." 8 Leeviläiset
ja koko Juuda tekivät kaiken, mitä pappi Joojada oli
käskenyt heidän tehdä. Kukin heistä otti miehensä,
sekä ne, joiden oli mentävä vartionpitoon sapattina, että
ne, jotka pääsivät vartionpidosta sapattina, sillä pappi
Joojada ei ollut vapauttanut osastoja palveluksesta. 9 Ja
pappi Joojada antoi sadanpäämiehille keihäät, kilvet ja
varustukset, jotka olivat olleet kuningas Daavidin omat
ja olivat Jumalan temppelissä. 10 Ja hän asetti koko
kansan, kullakin peitsi kädessä, temppelin eteläsivulta
aina sen pohjoissivulle saakka, päin alttaria ja temppeliä,
kuninkaan ympärille. 11 Sitten he toivat kuninkaan pojan
esille, panivat hänen päähänsä kruunun ja antoivat
hänelle lain kirjan ja tekivät hänet kuninkaaksi. Ja Joojada
ja hänen poikansa voitelivat hänet ja huusivat: "Eläköön
kuningas!" 12 Kun Atalja kuuli kansan huudon, sen
juostessa ja huutaessa riemuhuutoja kuninkaalle, meni
hän kansan luo Herran temppeliin. 13 Hän näki kuninkaan
seisovan korkealla paikallansa sisäänkäytävän luona, ja
päälliköt ja torvensoittajat kuninkaan luona, ja kaiken
maan kansan, joka riemuitsi ja puhalsi torviin, ja
veisaajat, jotka soittimillaan johtivat ylistyslaulua. Silloin
Atalja repäisi vaatteensa ja huusi: "Kapina, kapina!" 14
Mutta pappi Joojada antoi sadanpäämiesten, sotajoukon
johtajien, astua esiin ja sanoi heille: "Viekää hänet
pois rivien välitse, ja joka yrittää seurata häntä, se
surmattakoon miekalla". Sillä pappi oli sanonut: "Älkää
surmatko häntä Herran temppelissä". 15 Niin he kävivät
häneen käsiksi, ja kun hän oli tullut kuninkaan linnan
Hevosportin sisäänkäytävän luo, surmasivat he hänet
siinä. 16 Ja Joojada teki liiton hänen itsensä, koko
kansan ja kuninkaan kesken, että he olisivat Herran
kansa. 17 Sitten kaikki kansa meni Baalin temppeliin, ja
he hävittivät sen. Sen alttarit ja kuvat he murskasivat, ja
he tappoivat alttarien edessä Mattanin, Baalin papin. 18
Sitten Joojada asetti päällysmiehiä Herran temppeliin,
leeviläisiä pappeja, jotka Daavid oli määrännyt Herran
temppeliin, uhraamaan Herran polttouhreja, niinkuin
on kirjoitettuna Mooseksen laissa, riemuhuudoin ja
lauluin, Daavidin järjestelyn mukaan. 19 Ja hän asetti
ovenvartijat Herran temppelin porteille, ettei pääsisi
sisään kukaan, joka oli jollakin tavalla saastainen.
20 Ja hän otti mukaansa sadanpäämiehet, ylimykset
ja kansan hallitusmiehet sekä kaiken maan kansan
ja vei kuninkaan Herran temppelistä, ja he tulivat
Yläportin kautta kuninkaan linnaan ja asettivat kuninkaan
kuninkaalliselle valtaistuimelle. 21 Ja kaikki maan kansa
iloitsi, ja kaupunki pysyi rauhallisena. Mutta Ataljan he
surmasivat miekalla.

24 Jooas oli seitsemän vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
neljäkymmentä vuotta. Hänen äitinsä nimi oli Sibja,
Beersebasta. 2 Ja Jooas teki sitä, mikä on oikein

Herran silmissä, niin kauan kuin pappi Joojada eli.
3 Ja Joojada otti hänelle kaksi vaimoa, ja hänelle
syntyi poikia ja tyttäriä. 4 Senjälkeen Jooas aikoi
uudistaa Herran temppelin. 5 Ja hän kutsui kokoon
papit ja leeviläiset ja sanoi heille: "Menkää Juudan
kaupunkeihin ja kootkaa kaikesta Israelista rahaa
Jumalanne temppelin korjaamiseksi, vuodesta vuoteen,
ja jouduttakaa tätä asiaa". Mutta leeviläiset eivät
jouduttaneet sitä. 6 Silloin kuningas kutsui luokseen
ylimmäisen papin Joojadan ja sanoi hänelle: "Miksi et ole
pitänyt huolta siitä, että leeviläiset toisivat Juudasta ja
Jerusalemista Herran palvelijan Mooseksen määräämän
Israelin seurakunnan veron lainmajaa varten? 7 Sillä
jumalaton Atalja ja hänen poikansa ovat murtautuneet
Jumalan temppeliin; he ovat myös käyttäneet baaleja
varten kaikki Herran temppelin pyhät lahjat." 8 Sitten
tehtiin kuninkaan käskystä arkku, ja se asetettiin
Herran temppelin portin ulkopuolelle. 9 Ja Juudassa
ja Jerusalemissa kuulutettiin, että vero, jonka Jumalan
palvelija Mooses oli erämaassa määrännyt Israelille,
oli tuotava Herralle. 10 Kaikki päämiehet ja kaikki
kansa toivat iloiten rahaa ja heittivät arkkuun, kunnes se
täyttyi. 11 Aina kun leeviläiset toivat arkun kuninkaan
asettamien tarkastusmiesten luo, huomattuaan, että siinä
oli paljon rahaa, tulivat kuninkaan kirjuri ja ylimmäisen
papin käskyläinen tyhjentämään arkun, ja sitten he
kantoivat sen takaisin paikoilleen. Niin he tekivät päivä
päivältä ja kokosivat paljon rahaa. 12 Sitten kuningas ja
Joojada antoivat sen niille, jotka teettivät työt Herran
temppelissä, ja nämä palkkasivat kivenhakkaajia ja
puuseppiä uudistamaan Herran temppeliä, niin myös
rauta-ja vaskiseppiä korjaamaan Herran temppeliä. 13
Ja työnteettäjät toimivat niin, että työ edistyi heidän
käsissään, ja he asettivat Jumalan temppelin entiselleen
sen määrämittojen mukaan ja panivat sen kuntoon. 14 Ja
kun he olivat päättäneet työnsä, veivät he rahan tähteet
kuninkaalle ja Joojadalle; ja niillä teetettiin kaluja Herran
temppeliin, jumalanpalvelus-ja uhraamiskaluja, kuppeja
sekä kulta-ja hopeakaluja. Ja Herran temppelissä
uhrattiin vakituisesti polttouhreja, niin kauan kuin Joojada
eli. 15 Mutta Joojada kävi vanhaksi ja sai elämästä
kyllänsä, ja hän kuoli. Sadan kolmenkymmenen vuoden
vanha hän oli kuollessaan. 16 Ja hänet haudattiin
Daavidin kaupunkiin kuningasten joukkoon, sillä hän oli
tehnyt sitä, mikä hyvää on, Israelille ja Jumalalle ja hänen
temppelilleen. 17 Mutta Joojadan kuoleman jälkeen
tulivat Juudan päämiehet ja kumarsivat kuningasta; ja
kuningas kuuli heitä. 18 Ja he hylkäsivät Herran, isiensä
Jumalan, temppelin ja palvelivat aseroita ja jumalankuvia.
Niin viha kohtasi Juudaa ja Jerusalemia tämän heidän
rikoksensa tähden. 19 Hän lähetti heidän keskuuteensa
profeettoja palauttamaan heitä Herran tykö, ja nämä
varoittivat heitä, mutta he eivät kuulleet. 20 Niin Jumalan
Henki täytti Sakarjan, pappi Joojadan pojan, ja hän astui
kansan eteen ja sanoi heille: "Näin sanoo Jumala: Miksi
te rikotte Herran käskyt omaksi onnettomuudeksenne?
Koska te olette hyljänneet Herran, hylkää hänkin teidät."
21 Mutta he tekivät salaliiton häntä vastaan ja kivittivät
hänet kuoliaaksi kuninkaan käskystä Herran temppelin
esipihalla. 22 Sillä kuningas Jooas ei muistanut rakkautta,
jota hänen isänsä Joojada oli hänelle osoittanut, vaan
tappoi Joojadan pojan. Ja tämä sanoi kuollessaan:
"Herra nähköön ja kostakoon". 23 Vuoden vaihteessa
kävi aramilaisten sotajoukko Jooaan kimppuun, ja he
tunkeutuivat Juudaan ja Jerusalemiin asti ja tuhosivat
kansasta kaikki kansan päämiehet. Ja kaiken saaliinsa
he lähettivät Damaskon kuninkaalle. 24 Sillä vaikka
aramilaisten sotajoukko tuli vähälukuisena, antoi Herra
näiden käsiin hyvin suuren sotajoukon, koska he olivat
hyljänneet Herran, isiensä Jumalan. Ja niin nämä
panivat toimeen rangaistustuomion Jooaalle. 25 Kun
he sitten lähtivät häntä ahdistamasta-ja hän jäi heidän
lähtiessään hyvin sairaaksi-tekivät hänen palvelijansa
salaliiton häntä vastaan pappi Joojadan pojan murhan
tähden ja tappoivat hänet hänen vuoteeseensa; ja niin
hän kuoli. Ja hänet haudattiin Daavidin kaupunkiin;
kuitenkaan ei häntä haudattu kuningasten hautoihin. 26
Ne, jotka tekivät salaliiton häntä vastaan, olivat Saabad,
ammonilaisen vaimon Simeatin poika, ja Joosabad,
mooabilaisen vaimon Simritin poika. 27 Hänen pojistaan,
monista häntä vastaan lausutuista ennustuksista ja
Jumalan temppelin uudestaanrakentamisesta, katso,
niistä on kirjoitettu Kuningasten kirjan selityskirjaan.
Ja hänen poikansa Amasja tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa.

25 Amasja oli kahdenkymmenen viiden vuoden
vanha tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen
äitinsä oli nimeltään Jooaddan, Jerusalemista. 2 Hän
teki sitä, mikä on oikein Herran silmissä, ei kuitenkaan
ehyellä sydämellä. 3 Ja kun hänen kuninkuutensa oli
vahvistunut, tappoi hän ne palvelijansa, jotka olivat
murhanneet kuninkaan, hänen isänsä. 4 Mutta heidän
lapsensa hän jätti surmaamatta: hän teki, niinkuin on
kirjoitettu laissa, Mooseksen kirjassa, jossa Herra on
käskenyt sanoen: "Älköät isät kuolko lasten tähden
älköötkä lapset isien tähden; kukin kuolkoon oman
syntinsä tähden". 5 Sitten Amasja kokosi Juudan
miehet ja asetti heidät perhekunnittain, tuhannen-ja
sadanpäämiesten mukaan, koko Juudan ja Benjaminin.
Ja hän piti katselmuksen heistä, kaksikymmenvuotiaista
ja sitä vanhemmista, ja huomasi heitä olevan kolmesataa
tuhatta sotakelpoista, keihästä ja kilpeä käyttävää
valiomiestä. 6 Lisäksi hän palkkasi Israelista sadalla
hopeatalentilla satatuhatta sotaurhoa. 7 Mutta Jumalan
mies tuli hänen luoksensa ja sanoi: "Kuningas! Älköön

Israelin sotajoukko lähtekö sinun kanssasi, sillä Herra ei
ole Israelin, kaikkien näiden efraimilaisten, kanssa. 8
Vaan lähde sinä yksin, käy rohkeasti taisteluun; muutoin
Jumala kaataa sinut vihollistesi eteen, sillä Jumalalla
on valta auttaa ja kaataa." Amasja sanoi Jumalan
miehelle: 9 "Mutta miten käy niiden sadan talentin,
jotka minä olen antanut Israelin joukolle?" Jumalan mies
vastasi: "Herra voi antaa sinulle paljon enemmän, kuin
se on". 10 Silloin Amasja erotti sen joukon, joka oli
tullut hänen luoksensa Efraimista, palaamaan kotiinsa.
Siitä he vihastuivat kovin Juudaan ja menivät kotiinsa
vihasta hehkuen. 11 Mutta Amasja rohkaisi mielensä,
lähti ja vei väkensä Suolalaaksoon ja surmasi seiriläisiä
kymmenen tuhatta. 12 Ja toiset kymmenen tuhatta
Juudan miehet ottivat elävinä vangeiksi. Nämä he
veivät kallion laelle ja syöksivät heidät kallion laelta
alas, niin että he kaikki ruhjoutuivat. 13 Mutta ne,
jotka kuuluivat Amasjan palauttamaan joukkoon ja
jotka eivät olleet päässeet hänen kanssaan sotaan,
hyökkäsivät Juudan kaupunkeihin, Samariaan ja aina
Beet-Hooroniin saakka; ja he surmasivat asukkaista
kolmetuhatta ja ottivat paljon saalista. 14 Kun Amasja,
voitettuaan edomilaiset, tuli takaisin, toi hän mukanaan
seiriläisten jumalat ja asetti ne itselleen jumaliksi, ja hän
kumarsi niitä ja poltti niille uhreja. 15 Niin Herran viha
syttyi Amasjaa kohtaan, ja hän lähetti hänen luokseen
profeetan; tämä sanoi hänelle: "Miksi sinä etsit tuon
kansan jumalia, jotka eivät voineet pelastaa omaa
kansaansa sinun käsistäsi?" 16 Hänen näin hänelle
puhuessaan Amasja sanoi hänelle: "Olemmeko me
asettaneet sinut kuninkaan neuvonantajaksi? Herkeä jo,
muutoin sinut surmataan." Profeetta herkesi ja sanoi:
"Minä tiedän, että Jumala on päättänyt sinut tuhota,
koska sinä teet näin etkä kuule minun neuvoani".
17 Amasja, Juudan kuningas, lähetti neuvoteltuaan
asiasta Jooaalle, Jooahaan pojalle, Jeehun pojanpojalle,
Israelin kuninkaalle, tämän sanan: "Tule, otelkaamme
keskenämme". 18 Mutta Jooas, Israelin kuningas,
lähetti Amasjalle, Juudan kuninkaalle tämän sanan:
"Libanonilla kasvava ohdake lähetti setripuulle, joka
kasvoi Libanonilla, tämän sanan: 'Anna tyttäresi vaimoksi
minun pojalleni'. Mutta metsän eläimet Libanonilla
kulkivat ohdakkeen ylitse ja tallasivat sen maahan. 19
Sinä sanot: 'Katso, minä olen voittanut edomilaiset',
ja olet käynyt ylpeäksi saatuasi kunniaa. Mutta pysy
kotonasi; minkätähden tahdot tuottaa onnettomuuden:
sinä itse kukistut ja Juuda sinun kanssasi?" 20
Mutta Amasja ei totellut; sillä tämä tuli Jumalalta: hän
tahtoi antaa heidät alttiiksi, koska he olivat etsineet
Edomin jumalia. 21 Niin Jooas, Israelin kuningas, lähti
liikkeelle, ja he ottelivat keskenään, hän ja Amasja,
Juudan kuningas, Beet-Semeksessä, joka on Juudan
aluetta. 22 Ja israelilaiset voittivat Juudan miehet,
ja nämä pakenivat kukin majallensa. 23 Ja Jooas,
Israelin kuningas, otti Juudan kuninkaan Amasjan,
Jooaan pojan, Jooahaan pojanpojan, Beet-Semeksessä
vangiksi ja toi hänet Jerusalemiin. Sitten hän revitti
Jerusalemin muuria Efraimin portista Kulmaporttiin
saakka, neljäsataa kyynärää. 24 Ja hän otti kaiken
kullan ja hopean sekä kalut, mitä Herran temppelissä,
Oobed-Edomin huostassa oli, ja kuninkaan linnan
aarteet ynnä panttivankeja ja palasi Samariaan. 25
Mutta Amasja, Jooaan poika, Juudan kuningas, eli
Jooaan, Jooahaan pojan, Israelin kuninkaan, kuoleman
jälkeen viisitoista vuotta. 26 Mitä muuta on kerrottavaa
Amasjan aikaisemmista ja myöhemmistä vaiheista, se
on kirjoitettuna Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.
27 Siitä ajasta alkaen, jolloin Amasja luopui Herrasta,
punottiin Jerusalemissa salaliittoa häntä vastaan. Hän
pakeni Laakiiseen, mutta Laakiiseen lähetettiin miehiä
hänen jälkeensä, ja he surmasivat hänet siellä. 28 Hänet
nostettiin hevosten selkään ja haudattiin isiensä viereen
Juudan kaupunkiin.

26 Mutta koko Juudan kansa otti Ussian, joka
oli kuudentoista vuoden vanha, ja teki hänet
kuninkaaksi hänen isänsä Amasjan sijaan. 2 Hän linnoitti
Eelatin ja palautti sen Juudalle, sittenkuin kuningas oli
mennyt lepoon isiensä tykö. 3 Ussia oli kuudentoista
vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa viisikymmentä kaksi vuotta. Hänen äitinsä
oli nimeltään Jekolja, Jerusalemista. 4 Ja hän teki sitä,
mikä on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen
isänsä Amasja oli tehnyt. 5 Ja hän etsi Jumalaa, niin
kauan kuin Sakarja eli, joka ymmärsi Jumalan näkyjä.
Ja niin kauan kuin hän etsi Herraa, antoi Jumala hänen
menestyä. 6 Hän lähti sotimaan filistealaisia vastaan ja
revitti Gatin, Jabnen ja Asdodin muurit; ja hän rakennutti
kaupunkeja Asdodin alueelle ja muualle filistealaisten
maahan. 7 Ja Jumala auttoi häntä filistealaisia vastaan
ja niitä arabialaisia vastaan, jotka asuivat Guur-Baalissa,
sekä meunilaisia vastaan. 8 Ja ammonilaiset maksoivat
veroa Ussialle, ja hänen maineensa levisi aina Egyptiin
saakka, sillä hän tuli ylen mahtavaksi. 9 Ussia rakennutti
Jerusalemiin tornit Kulmaportin ja Laaksoportin päälle
ja Kulmauksen päälle ja varusti ne. 10 Hän rakennutti
torneja myös erämaahan ja hakkautti paljon vesisäiliöitä,
sillä hänellä oli paljon karjaa sekä Alankomaassa että
ylätasangolla. Peltomiehiä ja viinitarhureita hänellä
oli vuoristossa ja puutarhamailla, sillä hän harrasti
maanviljelystä. 11 Ja Ussialla oli sotajoukko, joka
teki sotapalvelusta ja lähti sotaan osastoittain, sen
lukumäärän mukaan, mikä heitä oli katselmuksessa,
jonka kirjuri Jegiel ja päällysmies Maaseja olivat
toimittaneet Hananjan, kuninkaallisen päällikön, johdolla.
12 Perhekunta-päämiesten, sotaurhojen, koko lukumäärä
oli kaksituhatta kuusisataa. 13 Heidän johdossaan

oli kolmensadan seitsemän tuhannen viidensadan
miehen suuruinen sotajoukko, joka teki väellä ja
voimalla sotapalvelusta auttaakseen kuningasta vihollista
vastaan. 14 Ja Ussia varusti heidät, koko sotajoukon,
kilvillä, keihäillä, kypäreillä, rintahaarniskoilla, jousilla ja
linkokivillä. 15 Ja hän teetti Jerusalemiin taidokkaasti
sommiteltuja sotakoneita, jotka asetettiin torneihin ja
muurien kulmiin ja joilla ammuttiin nuolia ja suuria
kiviä. Niin hänen maineensa levisi kauas, sillä hän
sai ihmeteltävästi apua, kunnes hän tuli mahtavaksi.
16 Mutta kun hän oli tullut mahtavaksi, ylpistyi hänen
sydämensä, niin että hän teki kelvottoman teon, hän
tuli uskottomaksi Herraa, Jumalaansa, kohtaan ja meni
Herran temppeliin, suitsutusalttarille, suitsuttamaan.
17 Niin pappi Asarja meni hänen jälkeensä sinne,
mukanaan kahdeksankymmentä Herran pappia, rohkeita
miehiä. 18 Nämä astuivat kuningas Ussiaa vastaan ja
sanoivat hänelle: "Ei ole sinun asiasi, Ussia, suitsuttaa
Herralle, vaan pappien, Aaronin poikien, jotka ovat
pyhitetyt suitsuttamaan. Mene ulos pyhäköstä, sillä
sinä olet ollut uskoton, eikä siitä tule sinulle kunniaa
Herralta Jumalalta." 19 Niin Ussia vihastui, ja hän
piti juuri suitsutusastiaa kädessään suitsuttaaksensa.
Mutta kun hän vihastui pappeihin, puhkesi hänen
otsaansa pitali pappien läsnäollessa Herran temppelissä,
suitsutusalttarin ääressä. 20 Ja kun ylimmäinen pappi
Asarja ja kaikki muut papit kääntyivät hänen puoleensa,
niin katso, hänellä oli pitali otsassa. Silloin he äkisti
karkoittivat hänet sieltä, ja itsekin hän kiiruusti lähti
pois, kun Herra oli häntä lyönyt. 21 Niin kuningas
Ussia tuli pitalitautiseksi kuolinpäiväänsä saakka ja
asui pitalitautisena eri talossa, sillä hän oli eristetty
Herran temppelistä. Hänen poikansa Jootam hallitsi
kuninkaan linnaa ja tuomitsi maan kansaa. 22 Mitä
muuta on kerrottavaa Ussiasta, hänen aikaisemmista
ja myöhemmistä vaiheistaan, sen on profeetta Jesaja,
Aamoksen poika, pannut kirjaan. 23 Ja Ussia meni
lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin isiensä viereen
vainioon, kuningasten hautojen ääreen; sanottiin näet:
"Hän on pitalitautinen". Ja hänen poikansa Jootam tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa.

27 Jootam oli kahdenkymmenen viiden vuoden
vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kuusitoista vuotta. Hänen äitinsä nimi
oli Jerusa, Saadokin tytär. 2 Hän teki sitä, mikä on
oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä
Ussia oli tehnyt, paitsi ettei hän tunkeutunut Herran
temppeliin. Mutta kansa yhä vaelsi kelvottomasti. 3
Hän rakennutti Yläportin Herran temppeliin ja rakennutti
paljon Oofelin muuria. 4 Hän rakennutti myös kaupunkeja
Juudan vuoristoon, ja metsiin hän rakennutti linnoja ja
torneja. 5 Hän kävi sotaa ammonilaisten kuningasta
vastaan ja voitti heidät; ja ammonilaiset antoivat hänelle
sinä vuonna sata talenttia hopeata, kymmenentuhatta
koor-mittaa nisuja ja kymmenentuhatta koor-mittaa
ohria. Tämän ammonilaiset suorittivat hänelle myöskin
toisena ja kolmantena vuotena. 6 Niin Jootam tuli
yhä mahtavammaksi, koska hän vaelsi vakaasti
Herran, Jumalansa, edessä. 7 Mitä muuta on
kerrottavaa Jootamista ja kaikista hänen sodistaan
ja hänen vaelluksestansa, katso, se on kirjoitettuna
Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa. 8 Hän oli
kahdenkymmenen viiden vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa kuusitoista
vuotta. 9 Ja Jootam meni lepoon isiensä tykö, ja hänet
haudattiin Daavidin kaupunkiin. Ja hänen poikansa
Aahas tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.

28 Aahas oli kahdenkymmenen vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kuusitoista vuotta. Hän ei tehnyt sitä,
mikä on oikein Herran silmissä, niinkuin hänen isänsä
Daavid, 2 vaan vaelsi Israelin kuningasten teitä; jopa
hän teki valettuja kuvia baaleille. 3 Ja hän poltti uhreja
Ben-Hinnomin laaksossa ja poltti poikansa tulessa,
niiden kansain kauhistavien tekojen mukaan, jotka
Herra oli karkoittanut israelilaisten tieltä. 4 Ja hän
teurasti ja poltti uhreja uhrikukkuloilla ja kummuilla
ja jokaisen viheriän puun alla. 5 Sentähden Herra,
hänen Jumalansa, antoi hänet Aramin kuninkaan käsiin.
He voittivat hänet ja ottivat hänen väestään suuren
joukon vangiksi ja veivät Damaskoon. Hänet annettiin
myöskin Israelin kuninkaan käsiin, ja tämä tuotti hänelle
suuren tappion. 6 Pekah, Remaljan poika, surmasi
Juudasta satakaksikymmentä tuhatta yhtenä päivänä,
kaikki sotakuntoisia miehiä, koska he olivat hyljänneet
Herran, isiensä Jumalan. 7 Ja Sikri, efraimilainen urho,
tappoi kuninkaan pojan Maasejan, linnan esimiehen
Asrikamin ja kuninkaan lähimmän miehen Elkanan.
8 Ja israelilaiset veivät veljiltään vangeiksi vaimoja,
poikia ja tyttäriä kaksisataa tuhatta, ryöstivät heiltä myös
paljon saalista ja veivät saaliin Samariaan. 9 Siellä oli
Herran profeetta nimeltä Ooded; tämä meni sotajoukkoa
vastaan, kun se oli tulossa Samariaan, ja sanoi heille:
"Katso, Herra, teidän isienne Jumala, on vihastunut
Juudaan ja antanut heidät teidän käsiinne, ja te olette
tappaneet heitä raivossa, joka ulottuu taivaaseen
asti. 10 Ja nyt te ajattelette pakottaa tämän Juudan
väen ja Jerusalemin orjiksenne ja orjattariksenne. Eikö
teillä jo ole tunnollanne kyllin rikkomuksia Herraa,
Jumalaanne, vastaan? 11 Niin kuulkaa nyt minua
ja palauttakaa vangit, jotka olette ottaneet veljienne
joukosta; sillä Herran vihan hehku on teidän päällänne."
12 Silloin muutamat efraimilaisten päämiehistä, Asarja,
Joohananin poika, Berekia, Mesillemotin poika, Hiskia,

Sallumin poika, ja Amasa, Hadlain poika, nousivat
sotaretkeltä tulevia vastaan 13 ja sanoivat heille:
"Älkää tuoko tänne noita vankeja, sillä te saatatte
meidät syyllisiksi Herran edessä, kun ajattelette lisätä
meidän syntejämme ja syyllisyyttämme. Onhan meidän
syyllisyytemme jo suuri, ja vihan hehku on Israelin
päällä." 14 Silloin aseväki luopui vangeista ja saaliista
päämiesten ja koko seurakunnan edessä. 15 Ja nimeltä
mainitut miehet nousivat ja ottivat huostaansa vangit ja
antoivat saaliista vaatteita kaikille heidän joukossaan,
jotka olivat alasti. He antoivat näille vaatteita ja kenkiä,
ruokaa ja juomaa, voitelivat heitä ja toimittivat heille,
kaikille uupuneille, aasit ja veivät heidät Jerikoon,
Palmukaupunkiin, lähelle heidän veljiänsä. Sitten
he palasivat Samariaan. 16 Siihen aikaan kuningas
Aahas lähetti sanansaattajat Assurin kuningasten tykö
saadaksensa apua. 17 Sillä vielä edomilaisetkin olivat
tulleet ja voittaneet Juudan ja ottaneet vankeja. 18 Ja
filistealaiset olivat tehneet ryöstöretken Alankomaan ja
Juudan Etelämaan kaupunkeihin ja valloittaneet Beet-
Semeksen, Aijalonin ja Gederotin, niin myös Sookon
ja sen tytärkaupungit, Timran ja sen tytärkaupungit ja
Gimson ja sen tytärkaupungit, ja he olivat asettuneet
niihin. 19 Sillä Herra nöyryytti Juudaa Aahaan,
Israelin kuninkaan, tähden, koska tämä oli harjoittanut
kurittomuutta Juudassa ja ollut uskoton Herraa kohtaan.
20 Niin Tillegat-Pilneser, Assurin kuningas, lähti häntä
vastaan ja ahdisti häntä eikä tukenut häntä. 21 Sillä
vaikka Aahas ryösti Herran temppeliä ja kuninkaan ja
päämiesten linnoja ja antoi kaiken Assurin kuninkaalle,
ei hänellä ollut siitä apua. 22 Silloinkin kun häntä
ahdistettiin, oli hän, kuningas Aahas, edelleen uskoton
Herraa kohtaan. 23 Sillä hän uhrasi Damaskon jumalille,
jotka olivat voittaneet hänet; hän ajatteli: "Koska Aramin
kuningasten jumalat ovat auttaneet heitä, uhraan
minäkin niille, että ne minuakin auttaisivat". Mutta ne
tulivatkin hänelle ja koko Israelille lankeemukseksi. 24
Ja Aahas kokosi Jumalan temppelin kalut ja hakkasi
Jumalan temppelin kalut kappaleiksi. Hän sulki Herran
temppelin ovet ja teetti itselleen alttareita Jerusalemin
joka kolkkaan. 25 Ja jokaiseen Juudan kaupunkiin
hän teetti uhrikukkuloita polttaakseen uhreja muille
jumalille; ja niin hän vihoitti Herran, isiensä Jumalan.
26 Mitä muuta on kerrottavaa hänestä ja kaikesta
hänen vaelluksestaan, sekä aikaisemmasta että
myöhemmästä, katso, se on kirjoitettuna Juudan ja
Israelin kuningasten aikakirjassa. 27 Ja Aahas meni
lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin kaupunkiin,
Jerusalemiin; sillä häntä ei viety Israelin kuningasten
hautoihin. Ja hänen poikansa Hiskia tuli kuninkaaksi
hänen sijaansa.

29 Hiskia tuli kuninkaaksi kahdenkymmenen viiden
vuoden vanhana, ja hän hallitsi Jerusalemissa
kaksikymmentä yhdeksän vuotta. Hänen äitinsä oli
nimeltään Abia, Sakarjan tytär. 2 Hän teki sitä, mikä
on oikein Herran silmissä, aivan niinkuin hänen isänsä
Daavid oli tehnyt. 3 Ensimmäisenä hallitusvuotenansa,
sen ensimmäisessä kuussa, hän avasi Herran temppelin
ovet ja korjasi ne. 4 Sitten hän tuotti papit ja leeviläiset
ja kokosi ne idässäpäin olevalle aukealle. 5 Ja hän
sanoi heille: "Kuulkaa minua, te leeviläiset! Pyhittäytykää
nyt ja pyhittäkää Herran, isienne Jumalan, temppeli
ja toimittakaa saastaisuus pois pyhäköstä. 6 Sillä
meidän isämme ovat olleet uskottomia ja tehneet sitä,
mikä on pahaa Herran, meidän Jumalamme, silmissä,
ja hyljänneet hänet. He käänsivät kasvonsa pois
Herran asumuksesta ja käänsivät sille selkänsä. 7 He
myöskin sulkivat eteisen ovet, sammuttivat lamput, eivät
polttaneet suitsuketta eivätkä uhranneet polttouhreja
pyhäkössä Israelin Jumalalle. 8 Sentähden Herran viha
on kohdannut Juudaa ja Jerusalemia, ja hän on tehnyt
heidät kauhuksi, hämmästykseksi ja pilkaksi, niinkuin
te omin silmin näette. 9 Katso, meidän isämme ovat
kaatuneet miekkaan, ja meidän poikamme, tyttäremme
ja vaimomme ovat joutuneet vankeuteen tästä syystä.
10 Nyt minä aion tehdä liiton Herran, Israelin Jumalan,
kanssa, että hänen vihansa hehku kääntyisi meistä pois.
11 Älkää siis, lapseni, olko leväperäisiä, sillä teidät Herra
on valinnut seisomaan hänen edessänsä ja palvelemaan
häntä, olemaan hänen palvelijansa ja suitsuttamaan
hänelle." 12 Silloin nousivat leeviläiset: Mahat, Amasain
poika, ja Jooel, Asarjan poika, Kehatin jälkeläisistä;
Merarin jälkeläisistä Kiis, Abdin poika, ja Asarja,
Jehallelelin poika; geersonilaisista Jooah, Simman poika,
ja Eeden, Jooahin poika; 13 Elisafanin jälkeläisistä Simri
ja Jegiel; Aasafin jälkeläisistä Sakarja ja Mattanja; 14
Heemanin jälkeläisistä Jehiel ja Siimei; ja Jedutunin
jälkeläisistä Semaja ja Ussiel. 15 Nämä kokosivat
veljensä, pyhittäytyivät ja menivät, niinkuin kuningas
oli Herran sanan mukaan käskenyt, puhdistamaan
Herran temppeliä. 16 Mutta papit menivät sisälle Herran
temppeliin puhdistamaan sitä, ja kaiken saastaisuuden,
minkä löysivät Herran temppelistä, he veivät Herran
temppelin esipihalle; sieltä leeviläiset ottivat sen ja
veivät sen ulos Kidronin laaksoon. 17 He alkoivat
pyhittämisen ensimmäisen kuun ensimmäisenä päivänä,
ja kuukauden kahdeksantena päivänä he olivat ehtineet
Herran eteiseen, ja he pyhittivät Herran temppeliä
kahdeksan päivää; ensimmäisen kuun kuudentenatoista
päivänä he lopettivat työnsä. 18 Silloin he menivät
sisälle kuningas Hiskian tykö ja sanoivat: "Me olemme
puhdistaneet koko Herran temppelin, polttouhrialttarin ja
kaikki sen kalut ja näkyleipäpöydän ja kaikki sen kalut.
19 Kaikki kalut, jotka kuningas Aahas hallitusaikanansa
uskottomuudessaan saastutti, me olemme panneet
kuntoon ja pyhittäneet, ja katso, ne ovat Herran alttarin

edessä." 20 Kuningas Hiskia kokosi varhain aamulla
kaupungin päämiehet ja meni Herran temppeliin. 21
Ja he toivat seitsemän härkää, seitsemän oinasta ja
seitsemän karitsaa sekä seitsemän kaurista syntiuhriksi
valtakunnan puolesta, pyhäkön puolesta ja Juudan
puolesta. Ja hän käski pappi Aaronin poikien, pappien,
uhrata ne Herran alttarilla. 22 Sitten he teurastivat
raavaat, ja papit ottivat veren ja vihmoivat sen alttarille;
ja he teurastivat oinaat ja vihmoivat veren alttarille;
sitten he teurastivat karitsat ja vihmoivat veren alttarille.
23 Senjälkeen he toivat syntiuhrikauriit kuninkaan ja
seurakunnan eteen, ja nämä laskivat kätensä niiden
päälle. 24 Ja papit teurastivat ne ja uhrasivat niiden veren
syntiuhrina alttarilla, toimittaen koko Israelille sovituksen;
sillä kuningas oli käskenyt uhrata polttouhrin ja syntiuhrin
koko Israelin puolesta. 25 Ja hän asetti leeviläiset Herran
temppeliin, kymbaalit, harput ja kanteleet käsissä,
niinkuin Daavid ja kuninkaan näkijä Gaad ja profeetta
Naatan olivat käskeneet; sillä käsky oli Herran antama
hänen profeettainsa kautta. 26 Niin leeviläiset seisoivat
siinä, Daavidin soittimet käsissä, ja papit, torvet käsissä.
27 Ja Hiskia käski uhrata alttarilla polttouhrin; ja kun
uhraaminen alkoi, alkoi myöskin Herran veisu ja
torvien soitto Daavidin, Israelin kuninkaan, soittimien
johtaessa. 28 Koko seurakunta kumartaen rukoili,
veisu kaikui, ja torvet soivat-kaikkea tätä kesti, kunnes
polttouhri oli uhrattu. 29 Kun uhraaminen oli päättynyt,
polvistuivat kuningas ja kaikki, jotka olivat hänen
kanssaan saapuvilla, kumartaen rukoilemaan. 30 Ja
kuningas Hiskia ja päämiehet käskivät leeviläisten ylistää
Herraa Daavidin ja näkijä Aasafin sanoilla; ja nämä
ylistivät häntä iloiten, polvistuivat ja kumartaen rukoilivat.
31 Sitten Hiskia lausui ja sanoi: "Nyt te olette tuoneet
täysin käsin lahjoja Herralle; astukaa esille ja tuokaa
teurasuhreja ja kiitosuhreja Herran temppeliin". Silloin
seurakunta toi teurasuhreja ja kiitosuhreja, ja jokainen,
jonka sydän häntä siihen vaati, myöskin polttouhreja.
32 Ja seurakunnan tuomien polttouhrien lukumäärä oli
seitsemänkymmentä raavasta, sata oinasta ja kaksisataa
karitsaa, nämä kaikki polttouhriksi Herralle. 33 Ja pyhiä
lahjoja oli kuusisataa raavasta ja kolmetuhatta lammasta.
34 Mutta pappeja oli niin vähän, etteivät he voineet nylkeä
kaikkia polttouhriteuraita; sentähden heidän veljensä
leeviläiset auttoivat heitä, kunnes tämä työ oli suoritettu
ja kunnes papit olivat pyhittäytyneet, sillä leeviläiset
pyrkivät vilpittömämmin kuin papit pyhittäytymään. 35
Myöskin polttouhreja oli paljon ynnä yhteysuhrirasvoja
ja polttouhriin kuuluvia juomauhreja. 36 Näin järjestettiin
palvelus Herran temppelissä. Ja Hiskia ja kaikki kansa
iloitsivat siitä, mitä Jumala oli kansalle valmistanut, sillä
se oli tapahtunut äkisti.

30 Hiskia lähetti sanansaattajat kaikkeen Israeliin
ja Juudaan ja kirjoitti myös kirjeet Efraimiin
ja Manasseen, että he tulisivat Herran temppeliin
Jerusalemiin viettämään pääsiäistä Herran, Israelin
Jumalan, kunniaksi. 2 Ja kuningas, hänen päämiehensä
ja kaikki Jerusalemin seurakunta päättivät viettää
pääsiäistä toisessa kuussa, 3 sillä he eivät voineet
viettää sitä silloin heti, koska pappeja ei ollut pyhittäytynyt
riittävää määrää eikä kansa ollut kokoontunut
Jerusalemiin. 4 Tämä kelpasi kuninkaalle ja kaikelle
seurakunnalle, 5 ja niin he päättivät kuuluttaa koko
Israelissa Beersebasta Daaniin saakka, että oli tultava
Jerusalemiin viettämään pääsiäistä Herran, Israelin
Jumalan, kunniaksi. Sillä sitä ei oltu vietetty joukolla,
niinkuin kirjoitettu oli. 6 Juoksijat kulkivat, mukanaan
kuninkaan ja hänen päämiestensä kirjeet, halki koko
Israelin ja Juudan ja julistivat kuninkaan käskystä:
"Te israelilaiset, palatkaa Herran, Aabrahamin, Iisakin
ja Israelin Jumalan, tykö, että hän palajaisi niiden
tykö, jotka teistä ovat säilyneet ja pelastuneet Assurin
kuningasten käsistä. 7 Älkää olko niinkuin teidän isänne
ja veljenne, jotka olivat uskottomat Herralle, isiensä
Jumalalle, niin että hän antoi teidät häviön omiksi,
niinkuin te itse näette. 8 Älkää siis olko niskureita
niinkuin teidän isänne; ojentakaa kätenne Herralle ja
tulkaa hänen pyhäkköönsä, jonka hän on pyhittänyt
ikuisiksi ajoiksi, ja palvelkaa Herraa, teidän Jumalaanne,
että hänen vihansa hehku kääntyisi teistä pois. 9 Sillä
jos te palajatte Herran tykö, saavat teidän veljenne ja
poikanne osakseen laupeuden voittajiltaan ja voivat
palata takaisin tähän maahan. Sillä Herra, teidän
Jumalanne, on armollinen ja laupias, eikä hän käännä
kasvojansa pois teistä, jos te palajatte hänen tykönsä."
10 Ja juoksijat kulkivat kaupungista kaupunkiin Efraimin
ja Manassen maassa ja aina Sebuloniin saakka. Mutta
heille naurettiin ja heitä pilkattiin. 11 Kuitenkin Asserista,
Manassesta ja Sebulonista muutamat nöyrtyivät ja
tulivat Jerusalemiin. 12 Myöskin Juudassa vaikutti
Jumalan käsi, ja hän antoi heille yksimielisen sydämen
tekemään, mitä kuningas ja päämiehet olivat Herran
sanan mukaan käskeneet. 13 Niin kokoontui paljon
kansaa Jerusalemiin viettämään happamattoman leivän
juhlaa toisessa kuussa. Se oli hyvin suuri kokous. 14
Ja he nousivat ja poistivat alttarit Jerusalemista. Myös
kaikki suitsutusalttarit he poistivat ja heittivät Kidronin
laaksoon. 15 Sitten he teurastivat pääsiäislampaan toisen
kuun neljäntenätoista päivänä. Ja papit ja leeviläiset
häpesivät ja pyhittäytyivät ja toivat polttouhreja Herran
temppeliin. 16 Ja he asettuivat paikoilleen, niinkuin
heidän velvollisuutensa oli Jumalan miehen Mooseksen
lain mukaan. Papit vihmoivat veren, otettuaan sen
leeviläisten käsistä. 17 Sillä seurakunnassa oli monta,
jotka eivät olleet pyhittäytyneet; niin leeviläiset huolehtivat
pääsiäislammasten teurastamisesta kaikille, jotka eivät
olleet puhtaita, ja niiden pyhittämisestä Herralle. 18 Sillä

suurin osa kansasta, monet Efraimista ja Manassesta,
Isaskarista ja Sebulonista, eivät olleet puhdistautuneet,
vaan söivät pääsiäislampaan toisin, kuin kirjoitettu oli.
Hiskia oli näet rukoillut heidän puolestaan sanoen:
"Herra, joka on hyvä, antakoon anteeksi 19 jokaiselle,
joka on kiinnittänyt sydämensä Jumalan, Herran, isiensä
Jumalan, etsimiseen, vaikka onkin pyhäkköpuhtautta
vailla". 20 Ja Herra kuuli Hiskiaa ja säästi kansaa. 21
Niin israelilaiset, jotka olivat Jerusalemissa, viettivät
seitsemän päivää happamattoman leivän juhlaa iloiten
suuresti. Ja leeviläiset ja papit ylistivät joka päivä Herraa
voimakkailla soittimilla, Herran kunniaksi. 22 Ja Hiskia
puhutteli ystävällisesti kaikkia leeviläisiä, jotka taitavasti
suorittivat tehtävänsä Herran kunniaksi. Ja he söivät
seitsemän päivää juhlauhreja ja uhrasivat yhteysuhreja ja
ylistivät Herraa, isiensä Jumalaa. 23 Ja koko seurakunta
päätti viettää juhlaa vielä toiset seitsemän päivää; ja
niin vietettiin ilojuhlaa vielä seitsemän päivää. 24 Sillä
Hiskia, Juudan kuningas, oli antanut seurakunnalle
anniksi tuhat härkää ja seitsemän tuhatta lammasta,
ja päämiehet olivat antaneet seurakunnalle anniksi
tuhat härkää ja kymmenen tuhatta lammasta. Ja paljon
pappeja pyhittäytyi. 25 Niin koko Juudan seurakunta
iloitsi ja samoin papit ja leeviläiset ja koko Israelista
tullut seurakunta, niin myös muukalaiset, jotka olivat
tulleet Israelin maasta tai asuivat Juudassa. 26 Ja
Jerusalemissa oli ilo suuri, sillä Israelin kuninkaan
Salomon, Daavidin pojan, ajoista asti ei sellaista ollut
tapahtunut Jerusalemissa. 27 Ja leeviläiset papit nousivat
ja siunasivat kansan; ja heidän äänensä tuli kuulluksi, ja
heidän rukouksensa tuli Herran pyhään asumukseen,
taivaaseen.

31 Kun kaikki tämä oli päättynyt, lähtivät
kaikki saapuvilla olevat israelilaiset Juudan
kaupunkeihin ja murskasivat patsaat, hakkasivat
maahan asera-karsikot ja kukistivat uhrikukkulat ja
alttarit perinpohjin koko Juudassa, Benjaminissa,
Efraimissa ja Manassessa. Sitten kaikki israelilaiset
palasivat kukin perintömaallensa, kaupunkeihinsa. 2
Ja Hiskia asetti pappien ja leeviläisten osastot, heidän
osastojensa mukaan, kunkin hänen papillisen tai
leeviläisen palvelustehtävänsä mukaan, polttouhreja ja
yhteysuhreja toimitettaessa palvelemaan, kiittämään ja
ylistämään Herran leirin porteissa. 3 Minkä kuningas
antoi omaisuudestaan, se käytettiin polttouhreiksi, aamu-
ja ehtoopolttouhreiksi sekä sapatteina, uudenkuun
päivinä ja juhlina uhrattaviksi polttouhreiksi, niinkuin
on kirjoitettuna Herran laissa. 4 Ja hän käski kansan,
Jerusalemin asukasten, antaa papeille ja leeviläisille
heidän osuutensa, että nämä pitäisivät kiinni Herran
laista. 5 Kun tämä sana levisi, antoivat israelilaiset
runsaat uutiset jyvistä, viinistä, öljystä ja hunajasta ja
kaikesta pellon sadosta; he toivat runsaat kymmenykset
kaikesta. 6 Ja ne israelilaiset ja Juudan miehet, jotka
asuivat Juudan kaupungeissa, toivat hekin kymmenykset
raavaista ja pikkukarjasta sekä kymmenykset Herralle,
Jumalallensa, pyhitetyistä pyhistä lahjoista, ja panivat ne
eri kasoihin. 7 Kolmannessa kuussa he alkoivat panna
kasoihin, ja seitsemännessä kuussa he sen lopettivat.
8 Kun Hiskia ja päämiehet tulivat ja näkivät kasat,
kiittivät he Herraa ja hänen kansaansa Israelia. 9 Ja
kun Hiskia kysyi papeilta ja leeviläisiltä näistä kasoista,
10 vastasi hänelle ylimmäinen pappi Asarja, joka oli
Saadokin sukua, ja sanoi: "Siitä alkaen, kun ruvettiin
tuomaan antia Herran temppeliin, me olemme syöneet ja
tulleet ravituiksi, ja kuitenkin on jäänyt paljon tähteeksi;
sillä Herra on siunannut kansaansa, ja niin on tämä
paljous jäänyt tähteeksi." 11 Niin Hiskia käski laittaa
kammioita Herran temppeliin. Ja kun ne oli laitettu,
12 tuotiin niihin tunnollisesti anti, kymmenys ja pyhät
lahjat. Ja niiden esimiehenä oli leeviläinen Koonanja, ja
hänen veljensä Siimei oli häntä lähinnä. 13 Ja Jehiel,
Asasja, Nahat, Asael, Jerimot, Joosabat, Eliel, Jismakja,
Mahat ja Benaja olivat Koonanjan ja hänen veljensä
Siimein käskyläisinä kuningas Hiskian ja Asarjan,
Jumalan temppelin esimiehen, määräyksestä. 14 Ja
leeviläinen Koore, Jimnan poika, joka oli ovenvartijana
idän puolella, hoiti Jumalalle annetut vapaaehtoiset
lahjat ja Herralle tulevan annin ja korkeasti-pyhäin lahjain
suorituksen. 15 Ja hänen johdossaan olivat Eedem,
Minjamin, Jeesua, Semaja, Amarja ja Sekanja, joiden oli
pappiskaupungeissa tunnollisesti suoritettava osuudet
veljillensä, niin pienille kuin suurille, osastoittain, 16 paitsi
sukuluetteloihin merkityille miehenpuolille, kolmivuotiaille
ja sitä vanhemmille, kaikille, jotka menivät Herran
temppeliin tekemään palvelusta, kunakin päivänä sen
päivän palveluksen, hoitamaan tehtäviään, osastoittain.
17 Papit merkittiin sukuluetteloihin perhekunnittain ja
leeviläisistä kaksikymmenvuotiaat ja sitä vanhemmat,
palvelustehtäviensä mukaan, osastoittain, 18 nimittäin
niin, että sukuluetteloihin merkittiin kaikki heidän pienet
lapsensa, vaimonsa, poikansa ja tyttärensä, koko
heidän joukkonsa, sillä he hoitivat sitä, mikä pyhää
oli, tunnollisesti. 19 Aaronin pojilla, papeilla, jotka
asuivat kaupunkiensa laidunmailla, oli joka kaupungissa
nimeltä mainitut miehet, joiden oli suoritettava osuudet
kaikille miehenpuolille pappien joukossa ja kaikille
sukuluetteloihin merkityille leeviläisille. 20 Näin Hiskia
teki koko Juudassa; hän teki sitä, mikä oli hyvää, oikeata
ja totta Herran, hänen Jumalansa, edessä. 21 Ja kaiken,
mihin hän ryhtyi etsiessään Jumalaansa, koskipa se
palvelusta Jumalan temppelissä tai lakia ja käskyjä, sen
hän teki kaikesta sydämestänsä, ja hän menestyi.

32 Näiden tapausten ja Hiskian vakaan vaelluksen
jälkeen tuli Sanherib, Assurin kuningas, ja
hyökkäsi Juudaan, piiritti sen varustettuja kaupunkeja

ja aikoi valloittaa ne itsellensä. 2 Kun Hiskia näki
Sanheribin tulevan ja olevan aikeessa sotia Jerusalemia
vastaan, 3 neuvotteli hän päämiestensä ja urhojensa
kanssa tukkiaksensa vesilähteet, jotka olivat kaupungin
ulkopuolella; ja he kannattivat häntä siinä. 4 Niin
kokoontui paljon kansaa, ja he tukkivat kaikki lähteet ja
puron, joka juoksee sen seudun läpi; sillä he sanoivat:
"Miksi Assurin kuninkaat tultuansa löytäisivät vettä
viljalti?" 5 Ja hän rohkaisi mielensä, rakensi koko revityn
osan muuria ja korotti torneja ja teki sen ulkopuolelle
toisen muurin, varusti Millon Daavidin kaupungissa
ja teetti paljon heittoaseita ja kilpiä. 6 Ja hän asetti
sotapäälliköitä kansalle ja kokosi heidät luoksensa
aukealle kaupungin portin eteen ja puhui ystävällisesti
heille ja sanoi: 7 "Olkaa lujat ja rohkeat, älkää peljätkö
älkääkä arkailko Assurin kuningasta ja kaikkea joukkoa,
joka on hänen kanssansa; sillä se, joka on meidän
kanssamme, on suurempi kuin se, joka on hänen
kanssansa. 8 Hänen kanssansa on lihan käsivarsi, mutta
meidän kanssamme on Herra, meidän Jumalamme,
meitä auttamassa ja meidän sotiamme sotimassa." Ja
kansa luotti Hiskian, Juudan kuninkaan, sanoihin. 9
Tämän jälkeen Sanherib, Assurin kuningas, ollessaan
itse koko sotavoimansa kanssa Laakiin edustalla, lähetti
palvelijoitansa Jerusalemiin Hiskian, Juudan kuninkaan,
luo ja kaikkien Jerusalemissa olevien Juudan miesten
luo ja käski sanoa: 10 "Näin sanoo Sanherib, Assurin
kuningas: Mihin te luotatte, kun jäätte Jerusalemiin
saarroksiin? 11 Eikö Hiskia viettele teitä ja saata teitä
kuolemaan nälkään ja janoon, kun hän sanoo: Herra,
meidän Jumalamme, pelastaa meidät Assurin kuninkaan
käsistä? 12 Eikö tämä sama Hiskia ole poistanut hänen
uhrikukkuloitansa ja alttareitansa ja sanonut Juudalle ja
Jerusalemille näin: 'Yhden ainoan alttarin edessä on
teidän kumartaen rukoiltava ja sillä uhreja poltettava'?
13 Ettekö tiedä, mitä minä ja minun isäni olemme tehneet
muiden maiden kaikille kansoille? Ovatko näiden maiden
kansain jumalat voineet pelastaa maatansa minun
käsistäni? 14 Onko kukaan minun isieni tuhoamien
kansojen kaikista jumalista voinut pelastaa kansaansa
minun käsistäni? Kuinka sitten teidän Jumalanne voisi
pelastaa teidät minun käsistäni? 15 Älkää siis antako
Hiskian näin pettää ja vietellä itseänne älkääkä uskoko
häntä, sillä ei minkään kansan eikä minkään valtakunnan
jumala ole voinut pelastaa kansaansa minun käsistäni
tai minun isieni käsistä, saati sitten teidän Jumalanne:
ei hän pelasta teitä minun käsistäni." 16 Ja hänen
palvelijansa puhuivat vielä enemmän Herraa Jumalaa ja
hänen palvelijaansa Hiskiaa vastaan. 17 Hän kirjoitti
myös kirjeen herjatakseen Herraa, Israelin Jumalaa, ja
puhuakseen häntä vastaan; siinä sanottiin näin: "Niinkuin
muiden maiden kansain jumalat eivät ole pelastaneet
kansojansa minun käsistäni, niin ei Hiskiankaan Jumala
ole pelastava kansaansa minun käsistäni". 18 Ja
Jerusalemin kansalle, jota oli muurilla, he huusivat
kovalla äänellä juudankielellä nostaakseen heissä pelon
ja kauhun, että saisivat kaupungin valloitetuksi. 19 Ja he
puhuivat Jerusalemin Jumalasta niinkuin muiden maiden
kansain jumalista, jotka ovat ihmiskätten tekoa. 20 Mutta
kuningas Hiskia ja profeetta Jesaja, Aamoksen poika,
rukoilivat tämän tähden ja huusivat taivaan puoleen. 21
Silloin Herra lähetti enkelin, joka tuhosi kaikki sotaurhot,
ruhtinaat ja päälliköt Assurin kuninkaan leirissä, niin että
hän häpeä kasvoillaan palasi takaisin maahansa. Ja
kun hän kerran meni jumalansa temppeliin, kaatoivat
hänet siellä miekalla ne, jotka olivat lähteneet hänen
omasta ruumiistansa. 22 Näin Herra vapahti Hiskian ja
Jerusalemin asukkaat Sanheribin, Assurin kuninkaan,
käsistä ja kaikkien käsistä, ja hän johdatti heitä joka
taholla. 23 Ja monet toivat Herralle lahjoja Jerusalemiin
ja Hiskialle, Juudan kuninkaalle, kalleuksia; ja hän
kohosi sen jälkeen kaikkien kansojen silmissä. 24 Niihin
aikoihin Hiskia sairastui ja oli kuolemaisillaan. Niin hän
rukoili Herraa, ja hän vastasi hänelle ja antoi hänelle
tapahtua ihmeen. 25 Mutta Hiskia ei palkinnut hyvää
hyvällä, vaan hänen sydämensä ylpistyi; sentähden
hänen ja Juudan ja Jerusalemin osaksi tuli viha. 26
Mutta kun Hiskia nöyrtyi sydämensä ylpeydestä, hän ja
Jerusalemin asukkaat, ei Herran viha kohdannut heitä
Hiskian päivinä. 27 Hiskialle tuli ylen paljon rikkautta ja
kunniaa; hän hankki itselleen aarrekammioita hopeata,
kultaa, kalliita kiviä, hajuaineita, kilpiä ja kaikkinaisia
kallisarvoisia kaluja varten, 28 varastohuoneita jyvä-,
viini-ja öljysatoa varten ja talleja kaikenlaisille juhdille ja
karjalaumoja tarhoihin. 29 Myös rakennutti hän itsellensä
kaupunkeja ja hankki suuret laumat pikkukarjaa ja
raavaskarjaa, sillä Jumala oli antanut hänelle ylen suuren
omaisuuden. 30 Hiskia myös tukki Giihonin veden
yläjuoksun ja johti veden alas, länteenpäin, Daavidin
kaupunkiin. Ja Hiskia menestyi kaikessa, mitä hän teki.
31 Niinpä Jumala ainoastaan koetellakseen häntä ja
tullakseen tuntemaan kaiken, mitä hänen sydämessään
oli, jätti hänet Baabelin ruhtinasten lähettiläiden valtaan,
jotka olivat lähetetyt hänen luokseen tiedustelemaan
ihmettä, joka oli tapahtunut maassa. 32 Mitä muuta on
kerrottavaa Hiskiasta ja hänen hurskaista teoistansa,
katso, se on kirjoitettuna profeetta Jesajan, Aamoksen
pojan, näyssä, Juudan ja Israelin kuningasten kirjassa.
33 Ja Hiskia meni lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin
siihen, mistä noustaan Daavidin jälkeläisten haudoille.
Ja koko Juuda ja Jerusalemin asukkaat osoittivat hänelle
kunniaa, kun hän kuoli. Ja hänen poikansa Manasse tuli
kuninkaaksi hänen sijaansa.

33 Manasse oli kahdentoista vuoden vanha
tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa viisikymmentä viisi vuotta. 2 Hän teki

sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, niiden kansain
kauhistavien tekojen mukaan, jotka Herra oli karkoittanut
israelilaisten tieltä. 3 Hän rakensi jälleen uhrikukkulat,
jotka hänen isänsä Hiskia oli kukistanut, pystytti alttareja
baaleille, teki aseroja ja kumarsi ja palveli kaikkea
taivaan joukkoa. 4 Hän rakensi alttareja myös Herran
temppeliin, josta Herra oli sanonut: "Jerusalemissa
on minun nimeni oleva iankaikkisesti". 5 Hän rakensi
alttareja kaikelle taivaan joukolle Herran temppelin
molempiin esipihoihin. 6 Myös pani hän poikansa
kulkemaan tulen läpi Ben-Hinnomin laaksossa, ennusteli
merkeistä, harjoitti noituutta ja velhoutta ja hankki
itsellensä vainaja-ja tietäjähenkien manaajia; hän teki
paljon sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, ja vihoitti
hänet. 7 Ja teettämänsä veistetyn kuvapatsaan hän
asetti Jumalan temppeliin, josta Jumala oli sanonut
Daavidille ja hänen pojallensa Salomolle: "Tähän
temppeliin ja Jerusalemiin, jonka minä olen valinnut
kaikista Israelin sukukunnista, minä asetan nimeni
ikiajoiksi. 8 Enkä minä enää kuljeta Israelin jalkoja pois
siitä maasta, jonka olen määrännyt teidän isillenne, jos
Israel vain tarkoin noudattaa kaikkea, mitä minä olen
käskenyt heidän noudattaa, koko lakia ja käskyjä ja
oikeuksia, jotka ovat Mooseksen kautta annetut." 9
Mutta Manasse eksytti Juudan ja Jerusalemin asukkaat
tekemään enemmän pahaa, kuin olivat tehneet ne
kansat, jotka Herra oli hävittänyt israelilaisten tieltä. 10
Ja Herra puhui Manasselle ja hänen kansallensa, mutta
he eivät kuunnelleet. 11 Niin Herra toi Assurin kuninkaan
sotapäälliköt heidän kimppuunsa. He ottivat Manassen
kiinni koukuilla, kytkivät hänet vaskikahleisiin ja veivät
hänet Baabeliin. 12 Mutta ahdingossa ollessaan hän
etsi Herran, Jumalansa, mielisuosiota ja nöyrtyi syvästi
isiensä Jumalan edessä. 13 Ja kun hän näin rukoili
häntä, niin Jumala taipui ja kuuli hänen rukouksensa ja
toi hänet takaisin Jerusalemiin, hänen valtakuntaansa.
Silloin Manasse tuli tietämään, että Herra on Jumala.
14 Sen jälkeen hän rakennutti Daavidin kaupungin
ulomman muurin, länteen päin Giihonista, laaksoon,
aina Kalaporttiin saakka, niin että se ympäröi Oofelin, ja
hän teki siitä hyvin korkean. Ja hän asetti sotapäälliköitä
kaikkiin Juudan varustettuihin kaupunkeihin. 15 Ja hän
poisti vieraat jumalat ja kuvapatsaan Herran temppelistä
sekä kaikki alttarit, jotka hän oli rakennuttanut Herran
temppelin vuorelle ja Jerusalemiin, ja heitätti ne
kaupungin ulkopuolelle. 16 Ja hän pani kuntoon Herran
alttarin ja uhrasi sillä yhteys-ja kiitosuhreja ja kehoitti
Juudaa palvelemaan Herraa, Israelin Jumalaa. 17
Mutta kansa uhrasi edelleen uhrikukkuloilla, kuitenkin
ainoastaan Herralle, Jumalallensa. 18 Mitä muuta
on kerrottavaa Manassesta, ja kuinka hän rukoili
Jumalaansa, ja näkijäin puheista, jotka puhuivat hänelle
Herran, Israelin Jumalan, nimessä, katso, se on Israelin
kuningasten aikakirjassa. 19 Ja hänen rukouksestaan ja
kuinka hän tuli kuulluksi, ja kaikista hänen synneistään
ja uskottomuudestaan ja niistä paikoista, joihin hän
rakennutti uhrikukkuloita ja pystytti asera-karsikoita ja
jumalankuvia, ennenkuin hän nöyrtyi, katso, niistä on
kirjoitettu Hoosain aikakirjaan. 20 Ja Manasse meni
lepoon isiensä tykö, ja hänet haudattiin linnaansa. Ja
hänen poikansa Aamon tuli kuninkaaksi hänen sijaansa.
21 Aamon oli kahdenkymmenen kahden vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
kaksi vuotta. 22 Hän teki sitä, mikä on pahaa Herran
silmissä, niinkuin hänen isänsä Manasse oli tehnyt.
Ja Aamon uhrasi kaikille niille jumalankuville, jotka
hänen isänsä Manasse oli teettänyt, ja palveli niitä. 23
Mutta hän ei nöyrtynyt Herran edessä, niinkuin hänen
isänsä Manasse oli nöyrtynyt, vaan hän, Aamon, sälytti
päällensä suuren syntivelan. 24 Niin hänen palvelijansa
tekivät salaliiton häntä vastaan ja tappoivat hänet hänen
linnassansa. 25 Mutta maan kansa surmasi kaikki
ne, jotka olivat tehneet salaliiton kuningas Aamonia
vastaan; ja maan kansa teki hänen poikansa Joosian
kuninkaaksi hänen sijaansa.

34 Joosia oli kahdeksan vuoden vanha tullessaan
kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
kolmekymmentä yksi vuotta. 2 Hän teki sitä, mikä
on oikein Herran silmissä, ja vaelsi isänsä Daavidin
teitä, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle. 3
Kahdeksantena hallitusvuotenaan, ollessansa vielä
nuorukainen, hän alkoi etsiä isänsä Daavidin Jumalaa;
ja kahdentenatoista vuotena hän alkoi puhdistaa Juudaa
ja Jerusalemia uhrikukkuloista ja asera-karsikoista sekä
veistetyistä ja valetuista jumalankuvista. 4 Baalin alttarit
kukistettiin hänen läsnäollessaan, ja niiden yli kohoavat
auringonpatsaat hän hakkasi maahan, ja asera-karsikot
sekä veistetyt ja valetut jumalankuvat hän murskasi
ja rouhensi ja sirotteli niiden haudoille, jotka olivat
niille uhranneet. 5 Ja pappien luut hän poltti heidän
alttareillaan. Niin hän puhdisti Juudan ja Jerusalemin.
6 Manassen, Efraimin ja Simeonin kaupungeissa
aina Naftaliin asti, yltympäri, hän heidän miekoillaan
7 kukisti alttarit, löi palasiksi ja rouhensi asera-
karsikot ja jumalankuvat, ja hän hakkasi maahan kaikki
auringonpatsaat koko Israelin maasta. Sitten hän palasi
Jerusalemiin. 8 Kahdeksantenatoista hallitusvuotenaan,
puhdistaessaan maata ja temppeliä, hän lähetti Saafanin,
Asaljan pojan, kaupungin päällikön Maasejan ja kansleri
Jooahin, Jooahaan pojan, korjaamaan Herran, hänen
Jumalansa, temppeliä. 9 Ja he tulivat ylimmäisen
papin Hilkian luo ja jättivät Jumalan temppeliin tuodut
rahat, joita leeviläiset, ovenvartijat, olivat koonneet
Manassesta, Efraimista ja koko muusta Israelista ja koko
Juudasta, Benjaminista ja Jerusalemin asukkailta. 10 He

antoivat ne työnteettäjille, jotka oli pantu valvomaan töitä
Herran temppelissä, ja nämä maksoivat niillä työmiehet,
jotka työskentelivät Herran temppelissä, laittoivat ja
korjasivat temppeliä; 11 niistä annettiin myös puusepille
ja rakentajille, että nämä ostaisivat hakattuja kiviä
ja puutavaraa kiinnitysparruiksi ja kattohirsiksi niihin
rakennuksiin, jotka Juudan kuninkaat olivat turmelleet.
12 Nämä miehet toimivat siinä työssä luottamusmiehinä.
Ja leeviläiset Jahat ja Obadja, Merarin jälkeläiset, ja
Sakarja ja Mesullam, Kehatin jälkeläiset, oli pantu
valvomaan ja johtamaan heitä, ja myös kaikki leeviläiset,
jotka ymmärsivät soittimia. 13 He myöskin valvoivat
taakankantajia ja johtivat kaikkia työmiehiä eri töissä.
Leeviläisiä oli kirjureina, virkamiehinä ja ovenvartijoina.
14 Kun he olivat viemässä ulos Herran temppeliin tuotuja
rahoja, löysi pappi Hilkia Herran lain kirjan, joka oli
annettu Mooseksen kautta. 15 Ja Hilkia lausui ja sanoi
kirjuri Saafanille: "Minä löysin Herran temppelistä lain
kirjan". Ja Hilkia antoi kirjan Saafanille. 16 Saafan vei
kirjan kuninkaalle ja teki lisäksi kuninkaalle selon asiasta,
sanoen: "Kaikki, mitä annettiin palvelijaisi tehtäväksi,
he ovat tehneet: 17 he ovat ottaneet esille rahat, jotka
olivat Herran temppelissä, ja antaneet ne työnvalvojille
ja työnteettäjille". 18 Ja kirjuri Saafan kertoi kuninkaalle
sanoen: "Pappi Hilkia antoi minulle erään kirjan". Ja
Saafan luki siitä kuninkaalle. 19 Kun kuningas kuuli
lain sanat, repäisi hän vaatteensa. 20 Ja kuningas
käski Hilkiaa, Ahikamia, Saafanin poikaa, Abdonia,
Miikan poikaa, kirjuri Saafania ja Asajaa, kuninkaan
palvelijaa, sanoen: 21 "Menkää ja kysykää minun
puolestani ja niiden puolesta, joita on jäljellä Israelista
ja Juudasta, neuvoa Herralta tästä löydetystä kirjasta.
Sillä suuri on Herran viha, joka on vuodatettu meidän
ylitsemme, sentähden että meidän isämme eivät ole
noudattaneet Herran sanaa eivätkä tehneet mitään
kaikesta siitä, mikä on kirjoitettuna tässä kirjassa."
22 Niin Hilkia ynnä ne muut, jotka kuningas määräsi,
menivät naisprofeetta Huldan tykö, joka oli vaatevaraston
hoitajan Sallumin, Tokhatin pojan, Hasran pojanpojan,
vaimo ja asui Jerusalemissa, toisessa kaupunginosassa.
Ja he puhuivat hänelle, niinkuin edellä mainittiin. 23 Niin
hän sanoi heille: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala:
Sanokaa sille miehelle, joka lähetti teidät minun tyköni:
24 'Näin sanoo Herra: Katso, minä annan onnettomuuden
kohdata tätä paikkaa ja sen asukkaita, kaikkien kirousten,
jotka on kirjoitettu siihen kirjaan, jota on luettu Juudan
kuninkaalle, 25 koska he ovat hyljänneet minut ja
polttaneet uhreja muille jumalille ja vihoittaneet minut
kaikilla kättensä teoilla; sillä minun vihani on vuodatettu
tämän paikan yli, eikä se ole sammuva. 26 Mutta Juudan
kuninkaalle, joka on lähettänyt teidät kysymään neuvoa
Herralta, sanokaa näin: Näin sanoo Herra, Israelin
Jumala, niistä sanoista, jotka sinä olet kuullut: 27 Koska
sydämesi on pehminnyt ja sinä olet nöyrtynyt Jumalan
edessä, kuullessasi, mitä hän on puhunut tätä paikkaa
ja sen asukkaita vastaan, koska sinä olet nöyrtynyt
minun edessäni ja reväissyt vaatteesi ja itkenyt minun
edessäni, niin minä myös olen kuullut sinua, sanoo
Herra. 28 Katso, minä korjaan sinut isiesi tykö, ja sinä
saat rauhassa siirtyä hautaasi, ja sinun silmäsi pääsevät
näkemästä kaikkea onnettomuutta, minkä minä annan
kohdata tätä paikkaa ja sen asukkaita.'" Ja he toivat
kuninkaalle tämän vastauksen. 29 Niin kuningas lähetti
kokoamaan luoksensa kaikki Juudan ja Jerusalemin
vanhimmat. 30 Ja kuningas meni Herran temppeliin,
hän ja kaikki Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat,
myöskin papit ja leeviläiset, kaikki kansa suurimmasta
pienimpään asti, ja hän luki heidän kuultensa kaikki
Herran temppelistä löydetyn liitonkirjan sanat. 31 Ja
kuningas asettui paikallensa ja teki Herran edessä
liiton, että heidän tuli seurata Herraa, noudattaa hänen
käskyjänsä, todistuksiansa ja säädöksiänsä kaikesta
sydämestään ja kaikesta sielustansa ja täyttää liiton
sanat, jotka ovat kirjoitetut siihen kirjaan. 32 Ja hän
otti siihen liittoon kaikki, jotka olivat Jerusalemissa
ja Benjaminissa. Ja Jerusalemin asukkaat tekivät,
niinkuin Jumalan, heidän isiensä Jumalan, liitto vaati.
33 Ja Joosia poisti kaikki kauhistukset israelilaisten
kaikista maakunnista ja vaati jokaista, joka Israelissa oli,
palvelemaan Herraa, heidän Jumalaansa. Niin kauan
kuin hän eli, he eivät luopuneet pois Herrasta, isiensä
Jumalasta.

35 Sitten Joosia vietti Jerusalemissa pääsiäistä
Herran kunniaksi. Pääsiäislammas teurastettiin
ensimmäisen kuun neljäntenätoista päivänä. 2 Hän
asetti papit heidän palvelustehtäviinsä ja rohkaisi heitä
palvelemaan Herran temppelissä. 3 Ja hän sanoi
leeviläisille, jotka opettivat kaikkea Israelia ja jotka olivat
pyhitetyt Herralle: "Pankaa pyhä arkki temppeliin, jonka
Salomo, Daavidin poika, Israelin kuningas, on rakentanut;
ei teidän enää tarvitse kantaa sitä olallanne. Palvelkaa
nyt Herraa, Jumalaanne, ja hänen kansaansa Israelia.
4 Valmistautukaa perhekunnittain, osastojenne mukaan,
Daavidin, Israelin kuninkaan, määräyksen ja hänen
poikansa Salomon käskykirjan mukaan, 5 ja asettukaa
pyhäkköön veljienne, rahvaan, perhekuntaryhmien
mukaan, niin että jokaista ryhmää kohden on yksi
leeviläisten perhekuntaosasto. 6 Niin teurastakaa
pääsiäislammas ja pyhittäytykää ja valmistakaa se
veljillenne, tehdäksenne Herran sanan mukaan, joka on
puhuttu Mooseksen kautta." 7 Ja Joosia antoi rahvaalle
anniksi pikkukarjaa, karitsoita ja vohlia, kolmekymmentä
tuhatta luvultaan, kaikki pääsiäisuhreiksi kaikille
saapuvilla oleville, ja kolmetuhatta raavasta, kaikki
nämä kuninkaan omaisuutta. 8 Ja hänen päämiehensä

antoivat vapaaehtoisesti annin kansalle, papeille ja
leeviläisille. Hilkia, Sakarja ja Jehiel, Jumalan temppelin
esimiehet, antoivat papeille pääsiäisuhreiksi kaksituhatta
kuusisataa karitsaa, niin myös kolmesataa raavasta. 9
Ja Koonanja, Semaja ja hänen veljensä Netanel, sekä
Hasabja, Jegiel ja Joosabad, leeviläisten päämiehet,
antoivat antina leeviläisille pääsiäisuhreiksi viisituhatta
karitsaa ja viisisataa raavasta. 10 Näin järjestettiin
jumalanpalvelus. Ja papit asettuivat paikoilleen ja
samoin leeviläiset osastoittain, niinkuin kuningas oli
käskenyt. 11 Sitten teurastettiin pääsiäislammas, ja
papit vihmoivat veren, jonka olivat ottaneet leeviläisten
käsistä; ja leeviläiset nylkivät nahan. 12 Mutta he
panivat syrjään polttouhrikappaleet, antaakseen ne
rahvaalle perhekuntaryhmittäin, uhrattaviksi Herralle,
niinkuin on kirjoitettuna Mooseksen kirjassa; samoin
he tekivät myös raavaille. 13 Ja he paistoivat tulella
pääsiäislampaan säädetyllä tavalla; mutta pyhät lahjat
he keittivät padoissa, ruukuissa ja vadeissa ja veivät ne
kiiruusti rahvaalle. 14 Sitten he valmistivat itsellensä ja
papeille, sillä papit, Aaronin pojat, olivat yöhön saakka
uhraamassa polttouhria ja rasvoja; sentähden leeviläiset
valmistivat itsellensä ja papeille, Aaronin pojille. 15
Ja veisaajat, Aasafin pojat, olivat paikoillansa, niinkuin
Daavid, Aasaf, Heeman ja Jedutun, kuninkaan näkijä,
olivat määränneet, niin myös ovenvartijat jokaisella
portilla; heidän ei ollut lupa lähteä palveluksestaan,
vaan heidän leeviläiset veljensä valmistivat heille. 16
Näin järjestettiin kaikki Herran palvelus sinä päivänä,
pääsiäisen vietto ja polttouhrien uhraaminen Herran
alttarilla, niinkuin kuningas Joosia oli käskenyt. 17
Näin viettivät saapuvilla olevat israelilaiset sinä aikana
pääsiäistä ja happamattoman leivän juhlaa seitsemän
päivää. 18 Sellaista pääsiäistä ei oltu vietetty Israelissa
profeetta Samuelin ajoista asti; sillä ei kukaan Israelin
kuninkaista ollut viettänyt semmoista pääsiäistä, kuin
nyt viettivät Joosia, papit ja leeviläiset, koko Juuda ja
saapuvilla olevat israelilaiset sekä Jerusalemin asukkaat.
19 Joosian kahdeksantenatoista hallitusvuotena vietettiin
tämä pääsiäinen. 20 Kaiken tämän jälkeen, sittenkuin
Joosia oli pannut kuntoon temppelin, lähti Neko, Egyptin
kuningas, sotimaan Karkemista vastaan, joka on Eufratin
varrella; ja Joosia meni häntä vastaan. 21 Niin Neko
lähetti sanansaattajat hänen luokseen ja käski sanoa:
"Mitä sinulla on tekemistä minun kanssani, Juudan
kuningas? Enhän minä nyt tule sinua vastaan, vaan sitä
sukua vastaan, joka on sodassa minun kanssani, ja
Jumala on käskenyt minua kiiruhtamaan. Jätä rauhaan
Jumala, joka on minun kanssani, ettei hän tuhoaisi
sinua." 22 Mutta Joosia ei väistänyt häntä, vaan pukeutui
tuntemattomaksi taistellakseen häntä vastaan, eikä
kuullut Nekon sanoja, jotka kuitenkin tulivat Jumalan
suusta. Niin hän meni taistelemaan Megiddon tasangolle.
23 Mutta ampujat ampuivat kuningas Joosiaa; ja kuningas
sanoi palvelijoillensa: "Viekää minut pois, sillä minä
olen pahasti haavoittunut". 24 Niin hänen palvelijansa
siirsivät hänet sotavaunuista ja panivat hänet hänen
toisiin vaunuihinsa ja kuljettivat hänet Jerusalemiin. Ja
hän kuoli, ja hänet haudattiin isiensä hautoihin. Ja koko
Juuda ja Jerusalem surivat Joosiaa. 25 Ja Jeremia sepitti
itkuvirren Joosiasta. Ja kaikki laulajat ja laulajattaret ovat
itkuvirsissään puhuneet Joosiasta aina tähän päivään
asti; ja nämä ovat tulleet yleisiksi Israelissa. Katso,
ne ovat kirjoitettuina "Itkuvirsissä". 26 Mitä muuta on
kerrottavaa Joosiasta ja hänen hurskaista teoistansa,
joita hän teki sen mukaan, kuin on kirjoitettuna Herran
laissa, 27 hänen sekä aikaisemmista että myöhemmistä
vaiheistaan, katso, se on kirjoitettuna Israelin ja Juudan
kuningasten kirjassa.

36 Maan kansa otti Joosian pojan Jooahaan ja teki
hänet kuninkaaksi Jerusalemiin hänen isänsä
jälkeen. 2 Jooahas oli kahdenkymmenen kolmen
vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa kolme kuukautta. 3 Mutta Egyptin
kuningas pani hänet viralta Jerusalemissa ja otti
maasta pakkoverona sata talenttia hopeata ja yhden
talentin kultaa. 4 Ja Egyptin kuningas teki hänen
veljensä Eljakimin Juudan ja Jerusalemin kuninkaaksi
ja muutti hänen nimensä Joojakimiksi. Mutta hänen
veljensä Jooahaan Neko otti ja vei Egyptiin. 5
Joojakim oli kahdenkymmenen viiden vuoden vanha
tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
yksitoista vuotta. Hän teki sitä, mikä oli pahaa Herran,
hänen Jumalansa, silmissä. 6 Ja Nebukadnessar,
Baabelin kuningas, lähti häntä vastaan ja kytki
hänet vaskikahleisiin viedäkseen hänet Baabeliin. 7
Nebukadnessar vei Herran temppelin kaluja Baabeliin
ja pani ne temppeliinsä Baabelissa. 8 Mitä muuta
on kerrottavaa Joojakimista ja niistä kauhistuksista,
joita hän teki, ja mitä hänessä havaittiin, katso, se on
kirjoitettuna Israelin ja Juudan kuningasten kirjassa.
Ja hänen poikansa Joojakin tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa. 9 Joojakin oli kahdeksantoista vuoden vanha
tullessansa kuninkaaksi, ja hän hallitsi Jerusalemissa
kolme kuukautta ja kymmenen päivää. Hän teki sitä,
mikä on pahaa Herran silmissä. 10 Vuoden vaihteessa
kuningas Nebukadnessar lähetti noutamaan hänet
Baabeliin, hänet ynnä Herran temppelin kallisarvoiset
kalut. Ja hän teki hänen veljensä Sidkian Juudan ja
Jerusalemin kuninkaaksi. 11 Sidkia oli kahdenkymmenen
yhden vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän
hallitsi Jerusalemissa yksitoista vuotta. 12 Hän teki sitä,
mikä oli pahaa Herran, hänen Jumalansa, silmissä: hän
ei nöyrtynyt profeetta Jeremian edessä, jonka sana
tuli Herran suusta. 13 Myöskin hän kapinoi kuningas
Nebukadnessaria vastaan, joka kuitenkin oli vannottanut

hänet Jumalan kautta. Hän oli niskuri ja paadutti
sydämensä, niin ettei hän kääntynyt Herran, Israelin
Jumalan, puoleen. **14** Myös kaikki pappien päämiehet ja
kansa harjoittivat paljon uskottomuutta jäljittelemällä
pakanain kaikkia kauhistuksia, ja he saastuttivat Herran
temppelin, jonka hän oli pyhittänyt Jerusalemissa. **15** Ja
Herra, heidän isiensä Jumala, lähetti, varhaisesta alkaen,
vähän väliä heille varoituksia sanansaattajainsa kautta,
sillä hän sääli kansaansa ja asumustansa. **16** Mutta
he pilkkasivat Jumalan sanansaattajia ja halveksivat
hänen sanaansa ja häpäisivät hänen profeettojansa,
kunnes Herran viha hänen kansaansa kohtaan oli
kasvanut niin, ettei apua enää ollut. **17** Niin hän
toi heidän kimppuunsa kaldealaisten kuninkaan ja
surmautti miekalla heidän nuoret miehensä heidän
pyhäkössänsä eikä säästänyt nuorukaista eikä neitosta,
ei vanhusta eikä harmaapäätä; kaikki hän antoi tämän
käsiin. **18** Ja kaikki Jumalan temppelin kalut, sekä
suuret että pienet, ja Herran temppelin aarteet sekä
kuninkaan ja hänen päämiestensä aarteet, kaikki hän vei
Baabeliin. **19** Jumalan temppeli poltettiin, Jerusalemin
muurit revittiin, kaikki sen palatsit poltettiin tulella, ja
kaikki sen kallisarvoiset esineet hävitettiin. **20** Ja jotka
olivat säilyneet miekalta, ne vietiin pakkosiirtolaisuuteen
Baabeliin. Ja he olivat hänen ja hänen poikiensa
palvelijoina, kunnes Persian valtakunta sai vallan. **21**
Ja niin toteutui Herran sana, jonka hän oli puhunut
Jeremian suun kautta, kunnes maa oli saanut hyvityksen
sapateistaan-niin kauan kuin se oli autiona, se lepäsi-
kunnes seitsemänkymmentä vuotta oli kulunut. **22**
Mutta Kooreksen, Persian kuninkaan, ensimmäisenä
hallitusvuotena herätti Herra, että täyttyisi Herran
sana, jonka hän oli puhunut Jeremian suun kautta,
Kooreksen, Persian kuninkaan, hengen, niin että tämä
koko valtakunnassansa kuulutti ja myös käskykirjassa
julistutti näin: **23** "Näin sanoo Koores, Persian kuningas:
Kaikki maan valtakunnat on Herra, taivaan Jumala,
antanut minulle, ja hän on käskenyt minun rakentaa
itsellensä temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa.
Kuka vain teidän joukossanne on hänen kansaansa,
sen kanssa olkoon Herra, hänen Jumalansa, ja hän
menköön sinne."

Esran

1 Kooreksen, Persian kuninkaan, ensimmäisenä
hallitusvuotena herätti Herra, että täyttyisi Herran
sana, jonka hän oli puhunut Jeremian suun kautta,
Kooreksen, Persian kuninkaan, hengen, niin että tämä
koko valtakunnassansa kuulutti ja myös käskykirjassa
julistutti näin: **2** "Näin sanoo Koores, Persian kuningas:
Kaikki maan valtakunnat on Herra, taivaan Jumala,
antanut minulle, ja hän on käskenyt minun rakentaa
itsellensä temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa. **3**
Kuka vain teidän joukossanne on hänen kansaansa,
sen kanssa olkoon hänen Jumalansa, ja hän menköön
Jerusalemiin, joka on Juudassa, rakentamaan Herran,
Israelin Jumalan, temppeliä. Hän on se Jumala, joka
asuu Jerusalemissa. **4** Kuka vain on jäljellä, se saakoon,
missä asuukin muukalaisena, paikkakuntansa miehiltä
kannatukseksi hopeata ja kultaa, tavaraa ja karjaa ynnä
vapaaehtoisia lahjoja Jumalan temppelin rakentamiseksi
Jerusalemiin." **5** Silloin nousivat Juudan ja Benjaminin
perhekunta-päämiehet sekä papit ja leeviläiset, kaikki,
joiden hengen Jumala herätti menemään ja rakentamaan
Herran temppeliä Jerusalemiin. **6** Ja kaikki, jotka asuivat
heidän ympärillään, avustivat heitä hopeakaluilla, kullalla,
tavaralla, karjalla ja kalleuksilla kaiken sen lisäksi,
mitä annettiin vapaaehtoisina lahjoina. **7** Ja kuningas
Koores tuotatti esiin Herran temppelin kalut, jotka
Nebukadnessar oli vienyt pois Jerusalemista ja pannut
oman jumalansa temppeliin. **8** Ne Koores, Persian
kuningas, tuotatti aarteistonvartijalle, Mitredatille, ja tämä
laski niiden luvun Sesbassarille, Juudan ruhtinaalle. **9**
Ja tämä oli niiden luku: kolmekymmentä kultamaljaa,
tuhat hopeamaljaa, kaksikymmentä yhdeksän uhriastiaa,
10 kolmekymmentä kultapikaria, niitä arvolta lähinnä
neljäsataa kymmenen hopeapikaria, tuhat muuta
kalua. **11** Kulta-ja hopeakaluja oli kaikkiaan viisituhatta
neljäsataa. Kaikki nämä Sesbassar toi, silloin kun
pakkosiirtolaiset tuotiin Baabelista Jerusalemiin.

2 Ja nämä olivat ne tämän maakunnan asukkaat, jotka
lähtivät pakkosiirtolaisten vankeudesta Baabelista,
jonne Nebukadnessar, Baabelin kuningas, oli vienyt
heidät pakkosiirtolaisuuteen, ja jotka palasivat
Jerusalemiin ja Juudaan, kukin kaupunkiinsa, **2** ne, jotka
tulivat Serubbaabelin, Jeesuan, Nehemian, Serajan,
Reelajan, Mordekain, Bilsanin, Misparin, Bigvain,
Rehumin ja Baanan kanssa. Israelin kansan miesten
lukumäärä oli: **3** Paroksen jälkeläisiä kaksituhatta
sata seitsemänkymmentä kaksi; **4** Sefatjan jälkeläisiä
kolmesataa seitsemänkymmentä kaksi; **5** Aarahin
jälkeläisiä seitsemänsataa seitsemänkymmentä viisi; **6**
Pahat-Mooabin jälkeläisiä, nimittäin Jeesuan ja Jooabin
jälkeläisiä, kaksituhatta kahdeksansataa kaksitoista; **7**
Eelamin jälkeläisiä tuhat kaksisataa viisikymmentä neljä;
8 Sattun jälkeläisiä yhdeksänsataa neljäkymmentä viisi;
9 Sakkain jälkeläisiä seitsemänsataa kuusikymmentä;
10 Baanin jälkeläisiä kuusisataa neljäkymmentä kaksi;
11 Beebain jälkeläisiä kuusisataa kaksikymmentä
kolme; **12** Asgadin jälkeläisiä tuhat kaksisataa
kaksikymmentä kaksi; **13** Adonikamin jälkeläisiä
kuusisataa kuusikymmentä kuusi; **14** Bigvain jälkeläisiä
kaksituhatta viisikymmentä kuusi; **15** Aadinin jälkeläisiä
neljäsataa viisikymmentä neljä; **16** Aaterin, nimittäin
Hiskian, jälkeläisiä yhdeksänkymmentä kahdeksan;
17 Beesain jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä
kolme; **18** Jooran jälkeläisiä sata kaksitoista; **19**
Haasumin jälkeläisiä kaksisataa kaksikymmentä kolme;
20 Gibbarin jälkeläisiä yhdeksänkymmentä viisi; **21**
beetlehemiläisiä sata kaksikymmentä kolme; **22** Netofan
miehiä viisikymmentä kuusi; **23** Anatotin miehiä
sata kaksikymmentä kahdeksan; **24** asmavetilaisia
neljäkymmentä kaksi; **25** kirjat-aarimilaisia, kefiralaisia
ja beerotilaisia seitsemänsataa neljäkymmentä kolme;
26 raamalaisia ja gebalaisia kuusisataa kaksikymmentä
yksi; **27** Mikmaan miehiä sata kaksikymmentä kaksi;
28 Beetelin ja Ain miehiä kaksisataa kaksikymmentä
kolme; **29** nebolaisia viisikymmentä kaksi; **30** Magbiin
jälkeläisiä sata viisikymmentä kuusi; **31** toisen Eelamin
jälkeläisiä tuhat kaksisataa viisikymmentä neljä; **32**
Haarimin jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä; **33**
loodilaisia, haadidilaisia ja oonolaisia seitsemänsataa
kaksikymmentä viisi; **34** jerikolaisia kolmesataa
neljäkymmentä viisi; **35** senaalaisia kolmetuhatta
kuusisataa kolmekymmentä. **36** Pappeja oli: Jedajan
jälkeläisiä, nimittäin Jeesuan sukua, yhdeksänsataa
seitsemänkymmentä kolme; **37** Immerin jälkeläisiä
tuhat viisikymmentä kaksi; **38** Pashurin jälkeläisiä tuhat
kaksisataa neljäkymmentä seitsemän; **39** Haarimin
jälkeläisiä tuhat seitsemäntoista. **40** Leeviläisiä oli:
Jeesuan ja Kadmielin jälkeläisiä, nimittäin Hoodavjan
jälkeläisiä, seitsemänkymmentä neljä. **41** Veisaajia oli:
Aasafin jälkeläisiä sata kaksikymmentä kahdeksan. **42**
Ovenvartijain jälkeläisiä oli: Sallumin jälkeläisiä, Aaterin
jälkeläisiä, Talmonin jälkeläisiä, Akkubin jälkeläisiä,
Hatitan jälkeläisiä, Soobain jälkeläisiä, kaikkiaan sata
kolmekymmentä yhdeksän. **43** Temppelipalvelijoita
oli: Siihan jälkeläiset, Hasufan jälkeläiset, Tabbaotin
jälkeläiset, **44** Keeroksen jälkeläiset, Siiahan jälkeläiset,
Paadonin jälkeläiset, **45** Lebanan jälkeläiset, Hagaban
jälkeläiset, Akkubin jälkeläiset, **46** Haagabin jälkeläiset,
Samlain jälkeläiset, Haananin jälkeläiset, **47** Giddelin
jälkeläiset, Gaharin jälkeläiset, Reajan jälkeläiset, **48**
Resinin jälkeläiset, Nekodan jälkeläiset, Gassamin
jälkeläiset, **49** Ussan jälkeläiset, Paaseahin jälkeläiset,
Beesain jälkeläiset, **50** Asnan jälkeläiset, Meunimin
jälkeläiset, Nefusimin jälkeläiset, **51** Bakbukin

jälkeläiset, Hakufan jälkeläiset, Harhurin jälkeläiset,
52 Baslutin jälkeläiset, Mehidan jälkeläiset, Harsan
jälkeläiset, 53 Barkoksen jälkeläiset, Siiseran jälkeläiset,
Taamahin jälkeläiset, 54 Nesiahin jälkeläiset, Hatifan
jälkeläiset. 55 Salomon palvelijain jälkeläisiä oli: Sootain
jälkeläiset, Sooferetin jälkeläiset, Perudan jälkeläiset,
56 Jaalan jälkeläiset, Darkonin jälkeläiset, Giddelin
jälkeläiset, 57 Sefatjan jälkeläiset, Hattilin jälkeläiset,
Pookeret-Sebaimin jälkeläiset, Aamin jälkeläiset. 58
Temppelipalvelijoita ja Salomon palvelijain jälkeläisiä
oli kaikkiaan kolmesataa yhdeksänkymmentä kaksi.
59 Nämä olivat ne, jotka lähtivät Teel-Melahista, Teel-
Harsasta, Kerub-Addanista ja Immeristä, voimatta
ilmoittaa perhekuntaansa ja syntyperäänsä, olivatko
israelilaisia: 60 Delajan jälkeläisiä, Tobian jälkeläisiä,
Nedokan jälkeläisiä, kuusisataa viisikymmentä kaksi. 61
Ja pappien poikain joukossa olivat Habaijan jälkeläiset,
Koosin jälkeläiset ja Barsillain jälkeläiset, sen, joka
oli ottanut vaimon gileadilaisen Barsillain tyttäristä
ja jota kutsuttiin heidän nimellään. 62 Nämä etsivät
sukuluetteloitaan, niitä löytämättä, ja niin heidät julistettiin
pappeuteen kelpaamattomiksi. 63 Maaherra kielsi heitä
syömästä korkeasti-pyhää, ennenkuin nousisi pappi,
joka voi hoitaa uurimia ja tummimia. 64 Koko seurakunta
oli yhteensä neljäkymmentä kaksi tuhatta kolmesataa
kuusikymmentä, 65 paitsi heidän palvelijoitansa
ja palvelijattariansa, joita oli seitsemäntuhatta
kolmesataa kolmekymmentä seitsemän. Lisäksi oli
heillä kaksisataa mies-ja naisveisaajaa. 66 Hevosia
heillä oli seitsemänsataa kolmekymmentä kuusi,
muuleja kaksisataa neljäkymmentä viisi, 67 kameleja
neljäsataa kolmekymmentä viisi, aaseja kuusituhatta
seitsemänsataa kaksikymmentä. 68 Perhekunta-
päämiehistä muutamat, tullessansa Herran temppelin
sijalle, joka on Jerusalemissa, antoivat vapaaehtoisia
lahjoja Jumalan temppelille, sen pystyttämiseksi
paikallensa. 69 He antoivat sen mukaan, kuin
voivat, rakennusrahastoon: kuusikymmentä yksi tuhatta
dareikkia kultaa, viisituhatta miinaa hopeata ja sata
papinihokasta. 70 Sitten papit, leeviläiset ja osa
kansaa sekä veisaajat, ovenvartijat ja temppelipalvelijat
asettuivat kaupunkeihinsa, ja kaikki muut israelilaiset
kaupunkeihinsa.

3 Kun seitsemäs kuukausi tuli ja israelilaiset jo olivat
kaupungeissa, kokoontui kansa yhtenä miehenä
Jerusalemiin. 2 Ja Jeesua, Joosadakin poika, ja hänen
veljensä, papit, ja Serubbaabel, Sealtielin poika, ja
hänen veljensä nousivat rakentamaan Israelin Jumalan
alttaria uhrataksensa sen päällä polttouhreja, niinkuin
on kirjoitettuna Jumalan miehen Mooseksen laissa.
3 He pystyttivät paikallensa alttarin, sillä he olivat
kauhuissaan maan kansojen tähden; ja he uhrasivat
alttarilla polttouhreja Herralle, polttouhreja aamuin ja
illoin. 4 Ja he viettivät lehtimajanjuhlaa, niinkuin oli
säädetty, ja uhrasivat polttouhreja joka päivä niin
paljon, kuin oli säädetty, kunakin päivänä sen päivän
uhrit, 5 ja sen jälkeen jokapäiväisen polttouhrin ja
uudenkuun päivien ja kaikkien muiden Herran pyhien
juhlien uhrit sekä kaikkien niiden uhrit, jotka toivat
vapaaehtoisia lahjoja Herralle. 6 Seitsemännen kuun
ensimmäisestä päivästä alkaen he uhrasivat polttouhreja
Herralle, vaikka temppelin perustusta ei oltu vielä
laskettu. 7 Ja he antoivat rahaa kivenhakkaajille
ja puusepille sekä ruoka-ja juomatavaroita ja öljyä
siidonilaisille ja tyyrolaisille, että nämä kuljettaisivat
setripuita Libanonilta meritse Jaafoon, sen valtuuden
nojalla, jonka Koores, Persian kuningas, oli heille
antanut. 8 Ja toisena vuotena siitä, kun he olivat tulleet
Jumalan temppelin sijalle Jerusalemiin, sen toisessa
kuussa, ryhtyivät Serubbaabel, Sealtielin poika, ja
Jeesua, Joosadakin poika, ja heidän muut veljensä, papit
ja leeviläiset, ja kaikki, jotka vankeudesta olivat tulleet
Jerusalemiin, työhön ja panivat kaksikymmenvuotiset ja
sitä vanhemmat leeviläiset johtamaan Herran temppelin
rakennustyötä. 9 Ja Jeesua poikineen ja veljineen
ja Kadmiel poikineen, Juudan jälkeläiset, astuivat
yhdessä johtamaan niitä, jotka tekivät Herran temppelin
rakennustyötä; samoin myöskin Heenadadin pojat
poikineen ja veljineen, leeviläiset. 10 Ja kun rakentajat
laskivat Herran temppelin perustusta, asetettiin papit
virkapuvuissaan torvilla ja leeviläiset, Aasafin jälkeläiset,
kymbaaleilla ylistämään Herraa, Israelin kuninkaan
Daavidin järjestelyn mukaan. 11 Ja he virittivät ylistys-
ja kiitosvirren Herralle: "Sillä hän on hyvä sillä hänen
armonsa pysyy iankaikkisesti Israelia kohtaan". Ja
kaikki kansa nosti suuren riemuhuudon ylistäen Herraa
siitä, että Herran temppelin perustus oli laskettu. 12
Mutta monet papit, leeviläiset ja perhekunta-päämiehet,
vanhukset, jotka olivat nähneet edellisen temppelin,
itkivät suurella äänellä, kun tämän temppelin perustus
laskettiin heidän nähtensä. Monet taas korottivat äänensä
riemuiten ja iloiten. 13 Eikä voitu erottaa raikuvaa
riemuhuutoa kansan äänekkäästä itkusta; sillä kansa
nosti suuren huudon, niin että huuto kuului kauas.

4 Mutta kun Juudan ja Benjaminin vastustajat kuulivat,
että pakkosiirtolaiset rakensivat temppeliä Herralle,
Israelin Jumalalle, 2 astuivat he Serubbaabelin ja
perhekunta-päämiesten luo ja sanoivat heille: "Me
tahdomme rakentaa yhdessä teidän kanssanne, sillä me
etsimme teidän Jumalaanne, niinkuin tekin, ja hänelle me
olemme uhranneet Eesarhaddonin, Assurin kuninkaan,
päivistä asti, hänen, joka toi meidät tänne". 3 Mutta
Serubbaabel ja Jeesua ja muut Israelin perhekunta-
päämiehet sanoivat heille: "Ei sovi teidän ja meidän
yhdessä rakentaa temppeliä meidän Jumalallemme,

vaan me yksin rakennamme Herralle, Israelin Jumalalle,
niinkuin kuningas Koores, Persian kuningas, on meitä
käskenyt". 4 Mutta maan kansa sai Juudan kansan
kädet herpoamaan ja pelotti heidät rakentamasta. 5
Ja ne palkkasivat heitä vastaan neuvonantajia, jotka
tekivät heidän hankkeensa tyhjäksi, niin kauan kuin
Koores, Persian kuningas, eli, ja aina Daarejaveksen,
Persian kuninkaan, hallitusaikaan asti. 6 Ahasveroksen
hallituksen aikana, hänen hallituksensa alussa, he
kirjoittivat syytöskirjan Juudan ja Jerusalemin asukkaita
vastaan. 7 Ja Artahsastan aikana kirjoittivat Bislam,
Mitredat ja Taabeel ynnä näiden muut virkatoverit
Artahsastalle, Persian kuninkaalle. Kirje oli kirjoitettu
aramin kirjoituksella ja käännetty araminkielelle. 8
Käskynhaltija Rehum ja kirjuri Simsai kirjoittivat kuningas
Artahsastalle Jerusalemia vastaan kirjeen, joka kuului
näin: 9 Silloin ja silloin. "Käskynhaltija Rehum ja kirjuri
Simsai ynnä muut heidän virkatoverinsa, tuomarit,
järjestysmiehet, tarpelilaiset, afarsilaiset, erekiläiset,
babylonialaiset, suusanilaiset, dehavilaiset, eelamilaiset,
10 ja muut kansat, jotka suuri ja mainehikas Aasenappar
vei pakkosiirtolaisuuteen ja sijoitti Samarian kaupunkiin
ja muualle, tälle puolelle Eufrat-virran," ja niin edespäin.
11 Tämä on jäljennös kirjeestä, jonka he lähettivät
hänelle: "Kuningas Artahsastalle sinun palvelijasi,
miehet tältä puolelta Eufrat-virran," ja niin edespäin.
12 "Tietäköön kuningas, että ne juutalaiset, jotka
lähtivät sinun luotasi meidän luoksemme, ovat tulleet
Jerusalemiin. He ovat nyt rakentamassa tuota kapinallista
ja pahaa kaupunkia ja panemassa kuntoon muureja ja
korjaamassa perustuksia. 13 Niin tietäköön kuningas, että
jos se kaupunki rakennetaan ja muurit pannaan kuntoon,
he eivät suorita rahaveroa, eivät luonnontuotteita
eivätkä tierahaa, ja siitä kärsivät kuningasten tulot. 14
Koska kerran me syömme palatsin suolaa eikä meidän
sovi nähdä kuninkaan häpäisemistä, sentähden me
lähetämme ja ilmoitamme tämän kuninkaalle, 15 että
hän tutkituttaisi sinun isiesi aikakirjaa; sillä aikakirjasta
sinä huomaat ja saat tietää, että se kaupunki on ollut
kapinallinen kaupunki, joka on tuottanut kuninkaille ja
maakunnille vahinkoa ja jossa ammoisista ajoista on
pantu toimeen levottomuuksia. Sentähden se kaupunki
on hävitetty. 16 Me ilmoitamme siis kuninkaalle, että jos
se kaupunki rakennetaan ja muurit pannaan kuntoon,
ei sinulla ole oleva mitään osaa tällä puolella Eufrat-
virran olevaan maahan." 17 Kuningas lähetti vastauksen
käskynhaltija Rehumille ja kirjuri Simsaille ja muille
heidän virkatovereilleen, jotka asuivat Samariassa
ja muualla tällä puolella Eufrat-virran: "Rauhaa" ja
niin edespäin. 18 "Kirjelmä, jonka meille lähetitte,
on minulle tarkkaan luettu. 19 Minä annoin käskyn
tutkia asiaa, ja huomattiin, että se kaupunki ammoisista
ajoista asti on noussut kuninkaita vastaan ja että siellä
on pantu toimeen kapinoita ja levottomuuksia. 20
Jerusalemissa on ollut mahtavia kuninkaita, jotka ovat
hallinneet kaikkea Eufrat-virran senpuoleista maata
ja joille on suoritettu rahaveroa, luonnontuotteita ja
tierahaa. 21 Antakaa siis käsky, että ne miehet on
estettävä työstään ja että se kaupunki on jätettävä
rakentamatta, kunnes minulta tulee käsky. 22 Ja
varokaa, ettette lyö laimin mitään tässä asiassa, etteivät
kuninkaat kärsisi siitä suurta vahinkoa." 23 Niin pian
kuin kuningas Artahsastan kirjelmän jäljennös oli luettu
Rehumille, kirjuri Simsaille ja heidän virkatovereilleen,
menivät he kiiruusti Jerusalemiin juutalaisten luo ja
estivät väkivoimalla heidät työtä tekemästä. 24 Silloin
pysähtyi Jumalan temppelin rakennustyö Jerusalemissa
ja oli pysähdyksissä Daarejaveksen, Persian kuninkaan,
toiseen hallitusvuoteen asti.

5 Mutta profeetta Haggai ja Sakarja, Iddon poika,
profeetat, ennustivat Juudassa ja Jerusalemissa
oleville juutalaisille Israelin Jumalan nimeen, hänen,
jonka nimiin he olivat otetut. 2 Niin Serubbaabel,
Sealtielin poika, ja Jeesua, Joosadakin poika, nousivat ja
alkoivat rakentaa Jumalan temppeliä Jerusalemissa, ja
heidän kanssansa Jumalan profeetat, jotka tukivat heitä.
3 Siihen aikaan tulivat heidän luoksensa Tattenai, Eufrat-
virran tämänpuoleisen maan käskynhaltija, ja Setar-
Boosenai sekä heidän virkatoverinsa ja sanoivat heille
näin: "Kuka on käskenyt teitä rakentamaan tätä temppeliä
ja panemaan kuntoon tätä muuria?" 4 Niin me sanoimme
heille niiden miesten nimet, jotka tätä rakennusta
rakensivat. 5 Ja juutalaisten vanhinten yllä oli heidän
Jumalansa silmä, niin ettei heitä estetty työstä, vaan
meni kertomus asiasta Daarejavekselle ja odotettiin sitä
koskevan kirjoituksen tuloa sieltä takaisin. 6 Jäljennös
kirjeestä, jonka Tattenai, Eufrat-virran tämänpuoleisen
maan käskynhaltija, ja Setar-Boosenai sekä tämän
virkatoverit, ne afarsakilaiset, jotka olivat tällä puolella
Eufrat-virran, lähettivät kuningas Daarejavekselle; 7
he näet lähettivät hänelle kertomuksen, ja siihen oli
kirjoitettu näin: "Kuningas Daarejavekselle kaikkea
rauhaa! 8 Tietäköön kuningas, että me menimme
Juudan maakuntaan, suuren Jumalan temppelille. Sitä
rakennetaan suurista kivistä, ja hirsiä pannaan seiniin.
Työ tehdään tarkasti ja sujuu heidän käsissään. 9 Sitten
me kysyimme vanhimmilta ja sanoimme heille näin:
'Kuka on käskenyt teitä rakentamaan tätä temppeliä ja
panemaan kuntoon tätä muuria?' 10 Me kysyimme heiltä
myöskin heidän nimiänsä ilmoittaaksemme ne sinulle ja
kirjoitimme muistiin niiden miesten nimet, jotka ovat heitä
johtamassa. 11 Ja he antoivat meille tämän vastauksen:
'Me olemme taivaan ja maan Jumalan palvelijoita,
ja me rakennamme uudestaan temppeliä, joka oli
rakennettu monta vuotta sitten. Suuri Israelin kuningas
sen rakensi ja sai sen valmiiksi. 12 Mutta koska meidän

isämme vihoittivat taivaan Jumalan, antoi hän heidät
kaldealaisen Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan,
käsiin; ja hän hävitti tämän temppelin ja vei kansan
pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin. 13 Mutta Kooreksen,
Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä hallitusvuotena antoi
kuningas Koores käskyn rakentaa uudestaan tämän
Jumalan temppelin. 14 Kuningas Koores antoi myös
tuoda Baabelin temppelistä esiin Jumalan temppelin
kulta-ja hopeakalut, jotka Nebukadnessar oli vienyt pois
Jerusalemin temppelistä ja tuonut Baabelin temppeliin;
ja ne annettiin Sesbassar-nimiselle miehelle, jonka hän
oli asettanut käskynhaltijaksi. 15 Ja hän sanoi tälle: Ota
nämä kalut, mene ja pane ne Jerusalemin temppeliin. Ja
Jumalan temppeli rakennettakoon entiselle paikallensa.
16 Niin tämä Sesbassar tuli ja laski Jumalan temppelin
perustuksen Jerusalemissa. Ja siitä ajasta alkaen tähän
saakka sitä on rakennettu, eikä se vieläkään ole valmis.'
17 Jos kuningas siis hyväksi näkee, niin tutkittakoon
kuninkaan aarrekammiossa siellä Baabelissa, onko
niin, että kuningas Koores on antanut käskyn rakentaa
tämän Jumalan temppelin Jerusalemissa; ja lähettänee
kuningas meille tiedon tahdostansa tässä asiassa."

6 Niin kuningas Daarejaves antoi käskyn, että asiaa
tutkittaisiin Baabelin arkistossa, jonne myös aarteet
koottiin. 2 Ja Ahmetan linnasta, Meedian maakunnasta,
löydettiin kirjakäärö, johon oli kirjoitettu seuraavasti:
"Muistettava tapahtuma: 3 Kuningas Kooreksen
ensimmäisenä hallitusvuotena kuningas Koores antoi
käskyn: Jumalan temppeli Jerusalemissa, se temppeli
rakennettakoon paikaksi, jossa uhreja uhrataan. Sen
perustukset laskettakoon lujiksi, sen korkeus olkoon
kuusikymmentä kyynärää ja leveys kuusikymmentä
kyynärää. 4 Siinä olkoon aina rinnakkain kolme
kivikertaa suuria kiviä ja yksi hirsikerta uusia hirsiä;
ja kustannukset suoritettakoon kuninkaan hovista.
5 Ja myös Jumalan temppelin kulta-ja hopeakalut,
jotka Nebukadnessar vei pois Jerusalemin temppelistä
ja toi Baabeliin, annettakoon takaisin. Ne tulkoot
paikoilleen Jerusalemin temppeliin, pantakoon ne
Jumalan temppeliin." 6 -"Niinmuodoin on sinun, Tattenai,
joka olet Eufrat-virran tuonpuoleisen maan käskynhaltija,
sinun, Setar-Boosenai, ja teidän virkatoverienne,
niiden afarsakilaisten, jotka ovat tuolla puolella Eufrat-
virran, pysyttävä siitä erillänne. 7 Antakaa Jumalan
temppelin rakennustyön olla rauhassa. Juutalaisten
käskynhaltija ja juutalaisten vanhimmat rakentakoot
Jumalan temppelin paikallensa. 8 Ja minä annan käskyn,
mitä teidän on tehtävä juutalaisten vanhimmille heidän
rakentaessaan Jumalan temppeliä: tuolta puolelta Eufrat-
virran tulevista kuninkaan verotuloista suoritettakoon
niille miehille tarkasti ja viivyttelemättä kustannukset.
9 Ja mitä tarvitaan, mullikoita, oinaita ja karitsoita
polttouhreiksi taivaan Jumalalle, nisuja, suolaa, viiniä
ja öljyä, se annettakoon heille Jerusalemin pappien
esityksestä joka päivä, laiminlyömättä, 10 että he
uhraisivat suloisesti tuoksuvia uhreja taivaan Jumalalle
ja rukoilisivat kuninkaan ja hänen poikiensa hengen
puolesta. 11 Ja minä annan käskyn, että kuka
ikinä rikkoo tämän määräyksen, hänen talostaan
revittäköön hirsi, ja hänet ripustettakoon ja naulittakoon
siihen, ja hänen talostaan tehtäköön siitä syystä
soraläjä. 12 Ja Jumala, joka on asettanut nimensä
siihen, kukistakoon jokaisen kuninkaan ja kansan, joka
ojentaa kätensä rikkomaan tätä määräystä hävittämällä
Jumalan temppelin Jerusalemissa. Minä Daarejaves
olen antanut tämän käskyn; se tarkoin täytettäköön."
13 Silloin Tattenai, Eufrat-virran tämänpuoleisen maan
käskynhaltija, Setar-Boosenai ja heidän virkatoverinsa
täyttivät tarkoin käskyn, jonka kuningas Daarejaves
oli heille lähettänyt. 14 Niin juutalaisten vanhimmat
rakensivat, ja työ onnistui heille profeetta Haggain
ja Sakarjan, Iddon pojan, ennustuksen tukemana. Ja
he saivat sen valmiiksi Israelin Jumalan käskyn ja
Kooreksen, Daarejaveksen ja Artahsastan, Persian
kuninkaan, käskyn mukaan. 15 Tämä temppeli valmistui
adar-kuun kolmanneksi päiväksi, nimittäin kuningas
Daarejaveksen kuudentena hallitusvuotena. 16 Silloin
israelilaiset, papit ja leeviläiset ja muut pakkosiirtolaiset,
viettivät Jumalan temppelin vihkiäisiä iloiten 17
ja uhrasivat Jumalan temppelin vihkiäisissä sata
härkää, kaksisataa oinasta ja neljäsataa karitsaa sekä
syntiuhriksi koko Israelin puolesta kaksitoista kaurista,
Israelin sukukuntien luvun mukaan. 18 Ja he asettivat
papit ryhmittäin ja leeviläiset osastoittain Jumalan
palvelukseen Jerusalemissa, niinkuin on kirjoitettuna
Mooseksen kirjassa. 19 Sitten pakkosiirtolaiset viettivät
pääsiäistä ensimmäisen kuun neljäntenätoista päivänä.
20 Sillä papit ja leeviläiset olivat yhtenä miehenä
puhdistautuneet, niin että he kaikki olivat puhtaat. Ja he
teurastivat pääsiäislampaan kaikille pakkosiirtolaisille,
veljillensä papeille ja itsellensä. 21 Ja sitä söivät kaikki
pakkosiirtolaisuudesta palanneet israelilaiset sekä kaikki,
jotka olivat eristäytyneet maassa asuvien pakanain
saastaisuudesta ja liittyneet heihin etsiäkseen Herraa,
Israelin Jumalaa. 22 Ja he viettivät happamattoman
leivän juhlaa seitsemän päivää iloiten, sillä Herra oli
ilahuttanut heitä, kun oli kääntänyt Assurin kuninkaan
sydämen heidän puolellensa, niin että hän avusti heitä
Jumalan, Israelin Jumalan, temppelin rakentamistyössä.

7 Näiden tapausten jälkeen, Persian kuninkaan
Artahsastan hallituksen aikana, lähti Esra, Serajan
poika, joka oli Asarjan poika, joka Hilkian poika, 2
joka Sallumin poika, joka Saadokin poika, joka Ahitubin
poika, 3 joka Amarjan poika, joka Asarjan poika, joka
Merajotin poika, 4 joka Serahjan poika, joka Ussin poika,

joka Bukkin poika, 5 joka Abisuan poika, joka Piinehaan
poika, joka Eleasarin poika, joka Aaronin, ylimmäisen
papin, poika- 6 tämä Esra lähti Baabelista. Hän oli
kirjanoppinut, perehtynyt Mooseksen lakiin, jonka Herra,
Israelin Jumala, oli antanut. Ja kuningas antoi hänelle
kaikki, mitä hän halusi, koska Esran päällä oli Herran,
hänen Jumalansa, käsi. 7 Myös israelilaisia ja pappeja,
leeviläisiä, veisaajia, ovenvartijoita ja temppelipalvelijoita
lähti Jerusalemiin kuningas Artahsastan seitsemäntenä
hallitusvuotena. 8 Ja hän tuli Jerusalemiin viidennessä
kuussa kuninkaan seitsemäntenä hallitusvuotena. 9
Sillä ensimmäisen kuun ensimmäisenä päivänä alkoi
lähtö Baabelista; ja viidennen kuun ensimmäisenä
päivänä hän tuli Jerusalemiin, koska Jumalan hyvä
käsi oli hänen päällänsä. 10 Sillä Esra oli kiinnittänyt
sydämensä Herran lain tutkimiseen, seuratakseen sitä
ja opettaakseen Israelissa lakia ja oikeutta. 11 Tämä
on jäljennös kirjeestä, jonka kuningas Artahsasta antoi
pappi Esralle, kirjanoppineelle, joka oli Herran Israelille
antamien käskyjen ja ohjeitten tuntija: 12 "Artahsasta,
kuningasten kuningas, pappi Esralle, taivaan Jumalan
lain tuntijalle", ja niin edespäin. 13 "Minä annan
käskyn, että minun valtakunnassani jokainen Israelin
kansan jäsen ja sen papit ja leeviläiset, jotka ovat
halukkaat lähtemään Jerusalemiin, lähteköot sinun
kanssasi, 14 koska kuningas ja hänen seitsemän
neuvonantajaansa ovat lähettäneet sinut tarkastamaan,
ovatko olot Juudassa ja Jerusalemissa sinun Jumalasi
lain mukaiset, joka on sinun kädessäsi, 15 ja viemään
sinne hopean ja kullan, minkä kuningas ja hänen
neuvonantajansa ovat antaneet vapaaehtoisena lahjana
Israelin Jumalalle, jonka asumus on Jerusalemissa, 16 ja
myös kaiken hopean ja kullan, minkä saat koko Baabelin
maakunnasta, sekä ne vapaaehtoiset lahjat, jotka kansa
ja papit antavat Jumalansa temppeliin Jerusalemiin. 17
Osta siis näillä rahoilla mitä tunnollisimmin härkiä, oinaita
ja karitsoita ynnä niihin kuuluvia ruoka-ja juomauhreja;
ja uhraa ne teidän Jumalanne temppelin alttarilla
Jerusalemissa. 18 Ja mitä sinä ja sinun veljesi näette
hyväksi tehdä hopean ja kullan tähteillä, se tehkää
Jumalanne tahdon mukaan. 19 Ne kalut, jotka sinulle
annetaan jumalanpalvelusta varten sinun Jumalasi
temppelissä, jätä Jerusalemin Jumalan eteen. 20 Ja muut
Jumalasi temppelin tarpeet, joita joudut suorittamaan,
sinä saat suorittaa kuninkaan aarrekammiosta. 21
Ja minä, kuningas Artahsasta, annan käskyn kaikille
aarteistojen vartijoille tuolla puolella Eufrat-virran: 'Kaikki,
mitä pappi Esra, taivaan Jumalan lain tuntija, teiltä
pyytää, se tunnollisesti toimitettakoon: 22 hopeata
aina sataan talenttiin, nisuja sataan koor-mittaan, viiniä
sataan bat-mittaan, öljyä sataan bat-mittaan saakka,
niin myös suoloja ilman määrää. 23 Kaikki, mitä
taivaan Jumala käskee, tehtäköön taivaan Jumalan
temppelille täsmällisesti, ettei viha kohtaisi kuninkaan
ja hänen poikiensa valtakuntaa. 24 Vielä tehdään
teille tiettäväksi, ettei kukaan ole oikeutettu vaatimaan
rahaveroa, luonnontuotteita tai tierahoja yhdeltäkään
papilta tai leeviläiseltä, veisaajalta, ovenvartijalta,
temppelipalvelijalta tai muulta tämän Jumalan temppelin
tehtäviä toimittavalta.' 25 Ja sinä, Esra, aseta Jumalasi
viisauden mukaan, joka on sinun kädessäsi, tuomareita
ja lakimiehiä tuomitsemaan kaikkea kansaa tuolla
puolella Eufrat-virran, kaikkia, jotka tuntevat sinun
Jumalasi lain; ja niille, jotka eivät sitä tunne, opettakaa
sitä. 26 Ja jokainen, joka ei seuraa sinun Jumalasi
lakia ja kuninkaan lakia, tuomittakoon tarkoin harkiten
joko kuolemaan tai karkoitukseen, rahasakkoon tai
vankeuteen." 27 Kiitetty olkoon Herra, meidän isiemme
Jumala, joka on pannut kuninkaan sydämeen, että
hänen on kaunistettava Herran temppeliä Jerusalemissa
28 ja joka on suonut minun saavuttaa kuninkaan, hänen
neuvonantajainsa ja kaikkien kuninkaan mahtavain
ruhtinasten suosion. Ja minä rohkaisin mieleni, koska
Herran, minun Jumalani, käsi oli minun päälläni, ja minä
kokosin Israelista päämiehiä lähtemään kanssani.

8 Nämä olivat ne heidän perhekunta-päämiehensä ja
heidän sukuuetteloihinsa merkityt, jotka kuningas
Artahsastan hallituksen aikana lähtivät minun kanssani
Baabelista: 2 Piinehaan jälkeläisiä Geersom; Iitamarin
jälkeläisiä Daniel; Daavidin jälkeläisiä Hattus; 3
Sekanjan jälkeläisiä, Paroksen jälkeläisiä, Sakarja ja
hänen kanssaan sata viisikymmentä sukuuetteloihin
merkittyä miestä; 4 Pahat-Mooabin jälkeläisiä Eljoenai,
Serahjan poika, ja hänen kanssaan kaksisataa miestä;
5 Sekanjan jälkeläisiä Jahasielin poika ja hänen
kanssaan kolmesataa miestä; 6 Aadinin jälkeläisiä Ebed,
Joonatanin poika, ja hänen kanssaan viisikymmentä
miestä; 7 Eelamin jälkeläisiä Jesaja, Ataljan poika,
ja hänen kanssaan seitsemänkymmentä miestä; 8
Sefatjan jälkeläisiä Sebadja, Miikaelin poika, ja hänen
kanssaan kahdeksankymmentä miestä; 9 Jooabin
jälkeläisiä Obadja, Jehielin poika, ja hänen kanssaan
kaksisataa kahdeksantoista miestä; 10 Selomitin
jälkeläisiä Joosifjan poika ja hänen kanssaan sata
kuusikymmentä miestä; 11 Beebain jälkeläisiä Sakarja,
Beebain poika, ja hänen kanssaan kaksikymmentä
kahdeksan miestä; 12 Asgadin jälkeläisiä Joohanan,
Hakkatanin poika, ja hänen kanssaan sata kymmenen
miestä; 13 Adonikamin jälkeläisiä myöhemmin tulleet,
joiden nimet olivat Elifelet, Jeguel ja Semaja, ja
heidän kanssaan kuusikymmentä miestä; 14 Bigvain
jälkeläisiä Uutai ja Sabbud ja heidän kanssaan
seitsemänkymmentä miestä. 15 Ja minä kokosin heidät
joelle, joka juoksee Ahavaan päin, ja me olimme siellä
leiriytyneinä kolme päivää. Mutta kun minä tarkkasin

kansaa ja pappeja, en löytänyt sieltä yhtään leeviläistä.
16 Silloin minä lähetin päämiehet Elieserin, Arielin,
Semajan, Elnatanin, Jaaribin, Elnatanin, Naatanin,
Sakarjan ja Mesullamin sekä opettajat Joojaribin ja
Elnatanin 17 ja käskin heidän mennä päämies Iddon
luo Kaasifjan paikkakunnalle; ja minä panin heidän
suuhunsa sanat, jotka heidän oli puhuttava veljilleen
Iddolle ja temppelipalvelijoille, Kaasifjan paikkakunnalla,
että he toisivat meille palvelijoita meidän Jumalamme
temppeliä varten. 18 Ja koska meidän Jumalamme
hyvä käsi oli meidän päällämme, toivat he meille
ymmärtäväisen miehen, joka oli Mahlin, Leevin pojan
ja Israelin pojan pojan, jälkeläisiä, ja Seerebjan
poikineen ja veljineen, kahdeksantoista miestä, 19 ja
Hasabjan ja hänen kanssaan Jesajan, joka oli Merarin
jälkeläisiä, veljineen ja poikineen, kaksikymmentä,
20 niin myös temppelipalvelijoista, jotka Daavid ja
päämiehet olivat antaneet leeviläisille palvelemaan
heitä, kaksisataa kaksikymmentä temppelipalvelijaa,
kaikki nimeltä mainittuja. 21 Minä kuulutin siellä Ahava-
joella paaston, että me nöyrtyisimme Jumalamme
edessä ja anoisimme häneltä suotuisaa matkaa
itsellemme, vaimoillemme ja lapsillemme ja kaikelle
omaisuudellemme. 22 Sillä minua hävetti pyytää
kuninkaalta sotaväkeä ja ratsumiehiä auttamaan meitä
vihollisia vastaan matkalla, koska me olimme sanoneet
kuninkaalle näin: "Meidän Jumalamme käsi on kaikkien
päällä, jotka etsivät häntä, heidän parhaakseen; mutta
hänen voimansa ja vihansa on kaikkia vastaan, jotka
hylkäävät hänet". 23 Niin me paastosimme ja anoimme
tätä Jumalaltamme, ja hän kuuli meidän rukouksemme.
24 Ja minä valitsin pappien päämiehistä kaksitoista,
nimittäin Seerebjan ja Hasabjan ja heidän kanssaan
kymmenen heidän veljistään, 25 ja punnitsin heille
hopean ja kullan ja kalut, sen antimen, jonka kuningas
ja hänen neuvonantajansa ja ruhtinaansa ja kaikki siellä
olevat israelilaiset olivat antaneet meidän Jumalamme
temppeliä varten. 26 Minä punnitsin heille käteen hopeata
kuusisataa viisikymmentä talenttia sekä hopeakaluja
sata talenttia ja kultaa sata talenttia, 27 kaksikymmentä
kultapikaria, arvoltaan tuhat dareikkia, sekä kaksi hienoa,
kullankiiltävää vaskiastiaa, kallisarvoista kuin kulta. 28
Ja minä sanoin heille: "Te olette pyhitetyt Herralle, ja
kalut ovat pyhitetyt; ja hopea ja kulta on vapaaehtoinen
lahja Herralle, teidän isienne Jumalalle. 29 Vartioikaa siis
niitä ja säilyttäkää ne, kunnes punnitsette ne pappien
päämiesten ja leeviläisten ja Israelin perhekunta-
päämiesten edessä Jerusalemissa, Herran temppelin
kammioissa. 30 Niin papit ja leeviläiset ottivat vastaan
punnitun hopean ja kullan ja kalut viedäkseen ne
Jerusalemiin, meidän Jumalamme temppeliin. 31 Sitten
me lähdimme liikkeelle Ahava-joelta ensimmäisen kuun
kahdentenatoista päivänä mennäksemme Jerusalemiin.
Ja meidän Jumalamme käsi oli meidän päällämme, ja
hän pelasti meidät vihollisten käsistä ja väijytyksistä
tiellä. 32 Ja me tulimme Jerusalemiin ja olimme siellä
alallamme kolme päivää. 33 Mutta neljäntenä päivänä
punnittiin hopea ja kulta ja kalut meidän Jumalamme
temppelissä pappi Meremotille, Uurian pojalle, käteen; ja
hänen kanssaan oli Eleasar, Piinehaan poika, ja heidän
kanssansa leeviläiset Joosabad, Jeesuan poika, ja
Nooadja, Binnuin poika. 34 Kaikki punnittiin lukumäärän
ja painon mukaan, ja koko paino kirjoitettiin silloin
muistiin. 35 Ja vankeudesta tulleet pakkosiirtolaiset
uhrasivat polttouhreiksi Israelin Jumalalle kaksitoista
härkää koko Israelin puolesta, yhdeksänkymmentä kuusi
oinasta, seitsemänkymmentä seitsemän karitsaa ja
kaksitoista syntiuhrikaurista, kaikki polttouhriksi Herralle.
36 Ja he jättivät kuninkaan määräykset kuninkaan
satraapeille ja käskynhaltijoille, jotka olivat tällä puolella
Eufrat-virran, ja nämä avustivat kansaa ja Jumalan
temppeliä.

9 Kun tämä oli suoritettu loppuun, astuivat
päämiehet minun tyköni ja sanoivat: "Ei kansa,
ei Israel eivätkä papit ja leeviläiset ole eristäytyneet
maan kansoista ja niiden kauhistavista teoista-
ei kanaanilaisista, heettiläisistä, perissiläisistä,
jebusilaisista, ammonilaisista, mooabilaisista,
egyptiläisistä eikä amorilaisista. 2 Sillä näiden tyttäriä
he ovat ottaneet itsellensä ja pojillensa vaimoiksi, ja
niin on pyhä siemen sekaantunut maan kansoihin. Ja
päämiesten ja esimiesten käsi on ollut ensimmäisenä
tässä uskottomassa menossa." 3 Kun minä tämän
kuulin, repäisin minä vaatteeni ja viittani, revin pääni
hiuksia ja partaani ja istuin tyrmistyneenä. 4 Ja minun
luokseni kokoontuivat kaikki, jotka pelkäsivät sitä,
mitä Israelin Jumala oli puhunut pakkosiirtolaisten
uskottomuudesta, ja minä jäin istumaan tyrmistyneenä
ehtoouhriin asti. 5 Mutta ehtoouhrin aikana minä
nousin nöyryyttämästä itseäni ja polvistuin, repäisin
vaatteeni ja viittani ja ojensin käteni Herran, Jumalani,
puoleen, 6 ja minä sanoin: "Jumalani, minä olen
häpeissäni enkä kehtaa kohottaa kasvojani sinun
puoleesi, minun Jumalani; sillä meidän rikkomuksemme
ovat nousseet päämme ylitse ja meidän syyllisyytemme
on kohonnut taivaaseen asti. 7 Isiemme päivistä
aina tähän päivään asti on meidän syyllisyytemme
ollut suuri; ja rikkomustemme tähden on meidät,
meidän kuninkaamme ja pappimme annettu maan
kuningasten käsiin miekan, vankeuden, ryöstön ja
häpeän alaisiksi, niinkuin tähän päivään saakka on
tapahtunut. 8 Mutta nyt on meille hetkiseksi tullut
armo Herralta, meidän Jumalaltamme, koska hän on
sallinut pelastuneen joukon meistä jäädä jäljelle ja
antanut meille jalansijan pyhässä paikassansa, että
hän, meidän Jumalamme, valaisisi meidän silmämme

ja soisi meidän hiukan hengähtää orjuudessamme.
9 Sillä orjia me olemme; mutta orjuudessamme ei
meidän Jumalamme ole meitä hyljännyt, vaan on suonut
meidän saavuttaa Persian kuningasten suosion ja
hengähtää, pystyttääksemme Jumalamme temppelin
ja kohottaaksemme sen raunioistaan, ja on antanut
meille suojatun paikan Juudassa ja Jerusalemissa. 10
Ja nyt, Jumalamme, mitä me sanomme kaiken tämän
jälkeen? Mehän olemme hyljänneet sinun käskysi, 11
jotka sinä olet antanut palvelijaisi, profeettain, kautta,
sanoen: 'Maa, jota te menette ottamaan omaksenne,
se maa on saastainen maan kansojen saastaisuuden
tähden ja niitten kauhistavien tekojen tähden, joilla
he saastaisuudessansa ovat täyttäneet sen äärestä
ääreen. 12 Älkää siis antako tyttäriänne heidän
pojillensa älkääkä ottako heidän tyttäriänsä pojillenne
vaimoiksi. Älkää myös koskaan harrastako heidän
menestystään ja onneansa, että te vahvistuisitte ja
saisitte syödä parasta, mitä maassa on, ja jättäisitte sen
perinnöksi lapsillenne ikuisiksi ajoiksi.' 13 Kaiken sen
jälkeen, mikä on meitä kohdannut pahojen tekojemme
ja suuren syyllisyytemme tähden-ja kuitenkin sinä,
Jumalamme, olet jättänyt huomioon ottamatta meidän
rikkomuksiamme ja olet sallinut meistä tämmöisen
joukon pelastua- 14 kävisimmekö me nyt jälleen
rikkomaan sinun käskyjäsi ja lankoutumaan kansojen
kanssa, joiden teot ovat kauhistavaiset? Etkö sinä silloin
vihastuisi meihin siihen asti, että tekisit meistä lopun,
niin ettei ketään jäisi jäljelle eikä kukaan pelastuisi?
15 Herra, Israelin Jumala, sinä olet vanhurskas, sillä
meistä on jäljellä pelastuneita vain sen verran, kuin
tänä päivänä on. Katso, me olemme sinun edessäsi
syyllisyydessämme; emmekä me tämän tähden voi
sinun edessäsi kestää."

10 Kun Esra näin rukoili ja tunnusti, itkien ja
maahan langeten, Jumalan temppelin edustalla,
kokoontui hänen luoksensa sangen suuri joukko Israelin
miehiä, naisia ja lapsia; sillä kansakin itki katkerasti.
2 Ja Sekanja, Jehielin poika, Eelamin jälkeläisiä,
puhkesi puhumaan ja sanoi Esralle: "Me olemme
olleet uskottomat Jumalaamme kohtaan, kun olemme
ottaneet muukalaisia vaimoja maan kansoista. Mutta
kuitenkin on Israelilla vielä toivoa. 3 Niin tehkäämme
nyt Jumalamme kanssa liitto, että me Herran neuvon
mukaan ja niiden neuvon mukaan, jotka pelkäävät
meidän Jumalamme käskyä, toimitamme pois kaikki
ne vaimot ja heistä syntyneet lapset; tehtäköön lain
mukaan. 4 Nouse, sillä tämä on sinun asiasi, ja me
olemme sinun kanssasi. Ole luja ja ryhdy toimeen." 5
Niin Esra nousi ja vannotti pappien päämiehet, leeviläiset
ja kaiken Israelin tekemään näin. Ja he vannoivat. 6
Niin Esra nousi Jumalan temppelin edustalta ja meni
Joohananin, Eljasibin pojan, kammioon. Sinne tultuaan
hän ei syönyt leipää eikä juonut vettä, sillä niin hän
suri pakkosiirtolaisten uskottomuutta. 7 Ja kaikille
pakkosiirtolaisille kuulutettiin Juudassa ja Jerusalemissa,
että heidän tuli kokoontua Jerusalemiin; 8 ja joka ei
tullut kolmen päivän kuluessa, päämiesten ja vanhinten
päätöksen mukaan, sen koko omaisuus oli vihittävä tuhon
omaksi ja hän itse tuleva erotetuksi pakkosiirtolaisten
seurakunnasta. 9 Niin kaikki Juudan ja Benjaminin
miehet kokoontuivat Jerusalemiin kolmanneksi päiväksi,
joka oli yhdeksännen kuun kahdeskymmenes päivä.
Ja kaikki kansa asettui Jumalan temppelin aukealle,
vavisten sekä asian tähden että rankkasateen vuoksi.
10 Ja pappi Esra nousi ja sanoi heille: "Te olette olleet
uskottomat, kun olette ottaneet muukalaisia vaimoja,
ja niin te olette lisänneet Israelin syyllisyyttä. 11 Mutta
antakaa nyt Herralle, isienne Jumalalle, kunnia ja
tehkää hänen tahtonsa: eristäytykää maan kansoista
ja muukalaisista vaimoista." 12 Niin koko seurakunta
vastasi ja sanoi suurella äänellä: "Niinkuin sinä olet
puhunut, niin on meidän tehtävä. 13 Mutta kansaa
on paljon, ja on sadeaika, niin ettei voida seisoa
ulkona. Eikä tämä ole yhden tai kahden päivän toimitus,
sillä me olemme paljon siinä asiassa rikkoneet. 14
Käykööt meidän päämiehemme esiin koko seurakunnan
puolesta, ja kaikki, jotka kaupungeissamme ovat ottaneet
muukalaisia vaimoja, tulkoot tänne määrättyinä aikoina
ja heidän kanssansa kunkin kaupungin vanhimmat ja
tuomarit, kunnes meistä on käännetty pois Jumalan viha,
joka on syttynyt tämän asian tähden." 15 Ainoastaan
Joonatan, Asaelin poika, ja Jahseja, Tikvan poika,
nousivat tätä vastustamaan, ja Mesullam ja leeviläinen
Sabbetai kannattivat heitä. 16 Mutta pakkosiirtolaiset
tekivät näin, ja valittiin pappi Esra sekä miehiä,
perhekunta-päämiehiä, perhekuntien mukaan, kaikki
nimeltään mainittuja. Kymmenennen kuun ensimmäisenä
päivänä he istuivat tutkimaan asiaa, 17 ja ensimmäisen
kuun ensimmäiseen päivään he olivat selvillä kaikista
miehistä, jotka olivat ottaneet muukalaisia vaimoja.
18 Pappien poikia, jotka olivat ottaneet muukalaisia
vaimoja, havaittiin olevan: Jeesuan, Joosadakin pojan,
jälkeläisiä ja hänen veljiään: Maaseja, Elieser, Jaarib
ja Gedalja, 19 jotka kättä lyöden lupasivat toimittaa
pois vaimonsa ja syyllisinä uhrata oinaan syyllisyytensä
sovittamiseksi; 20 Immerin jälkeläisiä Hanani ja Sebadja;
21 Haarimin jälkeläisiä Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel ja
Ussia; 22 Pashurin jälkeläisiä Eljoenai, Maaseja, Ismael,
Netanel, Joosabad ja Elasa. 23 Leeviläisiä: Joosabad,
Siimei, Kelaja, se on Kelita, Petahja, Juuda ja Elieser.
24 Veisaajia: Eljasib. Ovenvartijoita: Sallum, Telem ja
Uuri. 25 Israelilaisia: Paroksen jälkeläisiä Ramja, Jissia,
Malkia, Miijamin, Elasar, Malkia ja Benaja; 26 Eelamin
jälkeläisiä Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot ja

Elia; **27** Sattun jälkeläisiä Eljoenai, Eljasib, Mattanja,
Jeremot, Saabad ja Asisa; **28** Beebain jälkeläisiä
Joohanan, Hananja, Sabbai ja Atlai; **29** Baanin jälkeläisiä
Mesullam, Malluk, Adaja, Jaasub, Seal ja Jeramot; **30**
Pahat-Mooabin jälkeläisiä Adna, Kelal, Benaja, Maaseja,
Mattanja, Besalel, Binnui ja Manasse; **31** Haarimin
jälkeläisiä Elieser, Jissia, Malkia, Semaja, Simeon, **32**
Benjamin, Malluk ja Semarja; **33** Haasumin jälkeläisiä
Mattenai, Mattatta, Saabad, Elifelet, Jeremai, Manasse
ja Siimei; **34** Baanin jälkeläisiä Maadai, Amram, Uuel,
35 Benaja, Beedja, Keluhu, **36** Vanja, Meremot, Eljasib,
37 Mattanja, Mattenai, Jaasai, **38** Baani, Binnui, Siimei,
39 Selemja, Naatan, Adaja, **40** Maknadbai, Saasai,
Saarai, **41** Asarel, Selemja, Semarja, **42** Sallum, Amarja
ja Joosef; **43** Nebon jälkeläisiä Jegiel, Mattitja, Saabad,
Sebina, Jaddai, Jooel ja Benaja. **44** Nämä kaikki olivat
ottaneet muukalaisia vaimoja; ja osa näistä vaimoista oli
synnyttänyt lapsia.

Nehemian

1 Nehemian, Hakaljan pojan, kertomus. Kislev-
kuussa, kahdentenakymmenentenä vuotena, minun
ollessani Suusanin linnassa, **2** tuli Hanani, eräs minun
veljistäni, ja muita miehiä Juudasta. Ja minä kyselin
heiltä juutalaisista, siitä pelastuneesta joukosta, joka
vankeudesta palanneena oli jäljellä, ja Jerusalemista. **3**
Ja he sanoivat minulle: "Jotka vankeudesta palanneina
ovat jäljellä siinä maakunnassa, ne ovat suuressa
kurjuudessa ja häväistyksen alaisina; ja Jerusalemin
muuri on revitty maahan, ja sen portit ovat tulella
poltetut". **4** Tämän kuultuani minä istuin monta päivää
itkien ja murehtien, ja minä paastosin ja rukoilin taivaan
Jumalan edessä. **5** Minä sanoin: "Oi Herra, taivaan
Jumala, sinä suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton
ja säilytät laupeuden niille, jotka sinua rakastavat ja
noudattavat sinun käskyjäsi, **6** olkoon sinun korvasi
tarkkaavainen ja silmäsi avoin kuullaksesi palvelijasi
rukoukset, joita minä nyt päivät ja yöt rukoilen sinun
edessäsi palvelijaisi, israelilaisten, puolesta, tunnustaen
israelilaisten synnit, jotka me olemme tehneet sinua
vastaan; sillä minäkin ja minun perhekuntani olemme
syntiä tehneet! **7** Me olemme pahoin tehneet sinua
vastaan; emme ole noudattaneet käskyjä, säädöksiä ja
oikeuksia, jotka sinä annoit palvelijallesi Moosekselle. **8**
Muista sana, jonka sinä annoit palvelijallesi Moosekselle,
sanoen: 'Jos te tulette uskottomiksi, niin minä hajotan
teidät kansojen sekaan; **9** mutta jos te palajatte minun
tyköni, noudatatte minun käskyjäni ja seuraatte niitä, niin
vaikka teidän karkoitettunne olisivat taivaan ääressä,
minä heidät sieltäkin kokoan ja tuon heidät siihen
paikkaan, jonka minä olen valinnut nimeni asuinsijaksi'.
10 Ovathan he sinun palvelijasi ja sinun kansasi, jotka
sinä vapahdit suurella voimallasi ja väkevällä kädelläsi.
11 Oi Herra, tarkatkoon sinun korvasi palvelijasi rukousta
ja niiden palvelijaisi rukousta, jotka tahtovat peljätä
sinun nimeäsi! Anna tänä päivänä palvelijasi hankkeen
menestyä ja suo hänen saada armo sen miehen
edessä." Minä olin näet kuninkaan juomanlaskija.

2 Niisan-kuussa, kuningas Artahsastan
kahdentenakymmenentenä hallitusvuotena, kun
viini oli hänen edessään, otin minä viinin ja annoin
sen kuninkaalle. Kun minä en ollut ennen ollut
hänen edessään murheellisena, **2** sanoi kuningas
minulle: "Minkätähden sinä olet niin murheellisen
näköinen? Ethän ole sairas; sinulla on varmaan
jokin sydämensuru." Silloin minä peljästyin kovin, **3**
mutta minä sanoin kuninkaalle: "Eläköön kuningas
iankaikkisesti. Kuinka minä en olisi murheellisen
näköinen, kun se kaupunki, jossa minun isieni haudat
ovat, on autio ja sen portit tulella poltetut?" **4** Kuningas
sanoi minulle: "Mitä sinä siis pyydät?" Niin minä rukoilin
taivaan Jumalaa **5** ja sanoin kuninkaalle: "Jos kuningas
hyväksi näkee ja jos olet mielistynyt palvelijaasi, niin
lähetä minut Juudaan, siihen kaupunkiin, jossa minun
isieni haudat ovat, rakentamaan sitä uudestaan". **6** Niin
kuningas kysyi minulta, kuningattaren istuessa hänen
vieressään: "Kuinka kauan sinun matkasi kestäisi ja
milloin voisit palata?" Kun siis kuningas näki hyväksi
lähettää minut, ilmoitin minä hänelle määrätyn ajan.
7 Ja minä sanoin kuninkaalle: "Jos kuningas hyväksi
näkee, niin annettakoon minun mukaani kirjeet Eufrat-
virran tuonpuoleisen maan käskynhaltijoille, että he
sallivat minun kulkea sen kautta perille Juudaan asti,
8 samoin kirje Aasafille, kuninkaan puiston vartijalle,
että hän antaa minulle hirsiä temppelilinnan porttien
kattamista varten sekä kaupungin muuria ja sitä taloa
varten, johon menen asumaan". Ja kuningas myönsi
minulle sen, koska minun Jumalani hyvä käsi oli
minun päälläni. **9** Kun minä sitten tulin Eufrat-virran
tämänpuoleisen maan käskynhaltijain luo, annoin minä
heille kuninkaan kirjeet. Ja kuningas oli lähettänyt minun
kanssani sotapäälliköitä ja ratsumiehiä. **10** Mutta kun
hooronilainen Sanballat ja ammonilainen virkamies
Tobia sen kuulivat, pahastuivat he kovin siitä, että oli
tullut joku, joka harrasti israelilaisten parasta. **11** Ja
tultuani Jerusalemiin ja oltuani siellä kolme päivää **12**
minä nousin yöllä, ja muutamat miehet minun kanssani,
ilmoittamatta kenellekään, mitä Jumalani oli pannut
minun sydämeeni ja määrännyt tehtäväksi Jerusalemille.
Eikä minulla ollut mukanani muuta juhtaakaan kuin
se juhta, jolla minä ratsastin. **13** Ja minä lähdin yöllä
Laaksoportista Lohikäärmelähteelle päin ja Lantaportille
ja tarkastelin Jerusalemin maahanrevittyjä muureja
ja sen tulella poltettuja portteja. **14** Ja minä kuljin
eteenpäin Lähdeportille ja Kuninkaanlammikolle; mutta
siellä ei ollut juhdalla, jonka selässä minä istuin, tilaa
päästä eteenpäin. **15** Silloin minä menin yöllä laaksoa
myöten ylöspäin ja tarkastin muuria. Sitten minä palasin
taas Laaksoportin kautta ja tulin takaisin. **16** Mutta
esimiehet eivät tietäneet, mihin minä olin mennyt ja
mitä tein, sillä minä en ollut vielä ilmaissut mitään
kenellekään, en juutalaisille, en papeille, ylimyksille,
esimiehille enkä muille, joiden oli oltava mukana siinä
työssä. **17** Mutta nyt minä sanoin heille: "Te näette,
missä kurjuudessa me olemme, kun Jerusalem on autio
ja sen portit tulella poltetut. Tulkaa, rakentakaamme
uudestaan Jerusalemin muuri, ettemme enää olisi
häväistyksen alaiset." **18** Ja minä kerroin heille, kuinka
minun Jumalani hyvä käsi oli ollut minun päälläni
ja myös mitä kuningas oli minulle sanonut. Niin he
sanoivat: "Nouskaamme ja rakentakaamme". Ja he
saivat rohkeuden käydä käsiksi tähän hyvään työhön.
19 Mutta kun hooronilainen Sanballat ja ammonilainen

virkamies Tobia ja arabialainen Gesem sen kuulivat,
pilkkasivat he meitä, osoittivat meille halveksumistaan
ja sanoivat: "Mitä te siinä teette? Kapinoitteko te
kuningasta vastaan?" 20 Silloin minä vastasin ja
sanoin heille: "Taivaan Jumala on antava meille
menestystä, ja me, hänen palvelijansa, nousemme ja
rakennamme. Mutta teillä ei ole mitään osuutta eikä
oikeutta Jerusalemiin, eikä teidän muistonne ole siellä
pysyvä."

3 Ylimmäinen pappi Eljasib ja hänen veljensä, papit,
nousivat ja rakensivat Lammasportin, jonka he
pyhittivät ja jonka ovet he asettivat paikoilleen, edelleen
Hammea-torniin asti, jonka he pyhittivät, ja edelleen
Hananelin-torniin asti. 2 Heistä eteenpäin rakensivat
Jerikon miehet; ja näistä eteenpäin rakensi Sakkur,
Imrin poika. 3 Ja Kalaportin rakensivat senaalaiset;
he kattoivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet, teljet
ja salvat. 4 Heistä eteenpäin korjasi muuria Meremot,
Uurian poika, joka oli Koosin poika; hänestä eteenpäin
korjasi Mesullam, Berekjan poika, joka oli Mesesabelin
poika; ja hänestä eteenpäin korjasi Saadok, Baanan
poika. 5 Hänestä eteenpäin korjasivat muuria tekoalaiset;
mutta heidän ylhäisensä eivät notkistaneet niskaansa
Herransa palvelukseen. 6 Vanhan portin korjasivat
Joojada, Paaseahin poika, ja Mesullam, Besodjan
poika; he kattoivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet,
teljet ja salvat. 7 Heistä eteenpäin korjasivat muuria
gibeonilainen Melatja ja meeronotilainen Jaadon sekä
Gibeonin ja Mispan miehet, jotka olivat Eufrat-virran
tämänpuoleisen käskynhaltijan vallan alaisia. 8 Heistä
eteenpäin korjasi muuria Ussiel, Harhajan poika, yksi
kultasepistä, ja hänestä eteenpäin korjasi Hananja, yksi
voiteensekoittajista; he panivat kuntoon Jerusalemia
Leveään muuriin saakka. 9 Heistä eteenpäin korjasi
muuria Refaja, Huurin poika, Jerusalemin piirin toisen
puolen päällikkö. 10 Hänestä eteenpäin korjasi Jedaja,
Harumafin poika, oman talonsa kohdalta; hänestä
eteenpäin korjasi Hattus, Hasabnejan poika. 11 Toisen
osan korjasivat Malkia, Haarimin poika, ja Hassub, Pahat-
Mooabin poika, sekä sen lisäksi Uunitornin. 12 Heistä
eteenpäin korjasi Sallum, Looheksen poika, Jerusalemin
piirin toisen puolen päällikkö, hän ja hänen tyttärensä. 13
Laaksoportin korjasivat Haanun ja Saanoahin asukkaat;
he rakensivat sen ja asettivat paikoilleen sen ovet,
teljet ja salvat. Sen lisäksi he korjasivat tuhat kyynärää
muuria, Lantaporttiin saakka. 14 Lantaportin korjasi
Malkia, Reekabin poika, Beet-Keremin piirin päällikkö;
hän rakensi sen ja asetti paikoilleen sen ovet, teljet ja
salvat. 15 Lähdeportin korjasi Sallum, Kolhoosen poika,
Mispan piirin päällikkö; hän rakensi sen, teki siihen
katon ja asetti paikoilleen sen ovet, teljet ja salvat. Sen
lisäksi hän korjasi Vesijohtolammikon muurin, kuninkaan
puutarhan luota, aina niihin portaisiin saakka, jotka
laskeutuvat Daavidin kaupungista. 16 Hänen jälkeensä
korjasi Nehemia, Asbukin poika, Beet-Suurin piirin toisen
puolen päällikkö, aina Daavidin hautojen kohdalle ja
Tekolammikolle ja Urhojentalolle saakka. 17 Hänen
jälkeensä korjasivat muuria leeviläiset: Rehum, Baanin
poika; hänestä eteenpäin korjasi Hasabja, Kegilan
piirin toisen puolen päällikkö, piirinsä puolesta. 18
Hänen jälkeensä korjasivat heidän veljensä: Bavvai,
Heenadadin poika, joka oli Kegilan piirin toisen puolen
päällikkö. 19 Hänestä eteenpäin korjasi Eeser, Jeesuan
poika, Mispan päällikkö, toisen osan, siltä kohdalta, mistä
noustaan asehuoneeseen, joka on Kulmauksessa. 20
Hänen jälkeensä korjasi Baaruk, Sabbain poika, suurella
innolla toisen osan, Kulmauksesta aina ylimmäisen
papin Eljasibin talon oveen saakka. 21 Hänen jälkeensä
korjasi Meremot, Uurian poika, joka oli Koosin poika,
toisen osan, Eljasibin talon ovesta Eljasibin talon
päähän. 22 Hänen jälkeensä korjasivat papit, Lakeuden
miehet. 23 Heidän jälkeensä korjasivat Benjamin ja
Hassub oman talonsa kohdalta; heidän jälkeensä
korjasi Asarja, Maasejan poika, joka oli Ananjan poika,
talonsa viereltä. 24 Hänen jälkeensä korjasi Binnui,
Heenadadin poika, toisen osan, Asarjan talosta aina
Kulmaukseen ja kulmaan saakka. 25 Paalal, Uusain
poika, korjasi Kulmauksen ja Ylätornin kohdalta, joka
ulkonee kuninkaan linnasta vankilan pihaan päin; hänen
jälkeensä Pedaja, Paroksen poika 26 -temppelipalvelijat
asuivat Oofelilla-itäisen Vesiportin ja ulkonevan tornin
kohdalta. 27 Hänen jälkeensä korjasivat tekoalaiset
toisen osan, suuren, ulkonevan tornin kohdalta aina
Oofelin muuriin saakka. 28 Hevosportin yläpuolelta
korjasivat papit, kukin oman talonsa kohdalta. 29
Heidän jälkeensä korjasi Saadok, Immerin poika, oman
talonsa kohdalta. Ja hänen jälkeensä korjasi Semaja,
Sekanjan poika, Itäportin vartija. 30 Hänen jälkeensä
korjasivat Hananja, Selemjan poika, ja Haanun, Saalafin
kuudes poika, toisen osan; hänen jälkeensä korjasi
Mesullam, Berekjan poika, yliskammionsa kohdalta.
31 Hänen jälkeensä korjasi Malkia, yksi kultasepistä,
temppelipalvelijain ja kauppiasten taloon asti, Vartiotornin
kohdalta, ja aina Kulmasaliin saakka. 32 Kultasepät ja
kauppiaat korjasivat muurin Kulmasalin ja Lammasportin
väliltä.

4 Kun Sanballat kuuli meidän rakentavan muuria,
vihastui hän ja närkästyi kovin. Ja hän pilkkasi
juutalaisia 2 ja puhui veljilleen ja Samarian sotaväelle
ja sanoi: "Mitä nuo viheliäiset juutalaiset tekevät?
Jätetäänkö heidät omiin valtoihinsa? Tulevatko he
uhraamaan? Saavatko he työnsä kohta valmiiksi?
Voivatko he tehdä eläviksi poltetut kivet tuhkaläjissä?"
3 Ja ammonilainen Tobia seisoi hänen vieressään
ja sanoi: "Rakentakoot vain! Kettukin saa heidän

kivimuurinsa hajoamaan, jos hyppää sen päälle." 4
Kuule, Jumalamme, kuinka halveksitut me olemme.
Käännä heidän häpäisynsä heidän omaan päähänsä.
Saata heidät ryöstetyiksi vankeuden maassa. 5 Älä
peitä heidän rikkomustansa, älköönkä heidän syntiänsä
pyyhittäkö pois sinun kasvojesi edestä, koska he ovat
vihoittaneet sinut kohtelemalla noin rakentajia. 6 Mutta
me rakensimme muuria; ja koko muuri tuli valmiiksi
puoleen korkeuteensa asti, ja siitä kansa sai rohkeutta
työhön. 7 Mutta kun Sanballat, Tobia, arabialaiset,
ammonilaiset ja asdodilaiset kuulivat, että Jerusalemin
muurien korjaus edistyi, niin että niiden aukot alkoivat
täyttyä, vihastuivat he kovin. 8 Ja he kaikki tekivät liiton
keskenään käydäksensä taisteluun Jerusalemia vastaan
ja tehdäkseen siellä häiriötä. 9 Niin me rukoilimme
Jumalaamme ja asetimme vartijat heitä vastaan,
suojelemaan itseämme heiltä päivin ja öin. 10 Mutta
Juuda sanoi: "Taakankantajain voima raukeaa, ja soraa
on ylen paljon; me emme jaksa rakentaa muuria". 11 Ja
meidän vastustajamme sanoivat: "Ennenkuin he tietävät
tai huomaavat, me tulemme heidän keskellensä ja
tapamme heidät ja lopetamme työn". 12 Mutta kun heidän
läheisyydessään asuvat juutalaiset tulivat ja sanoivat
meille joka taholta kymmenenkin kertaa: "Vetäytykää
meidän luoksemme", 13 silloin minä asetin kansan
muurin taakse, alempiin ja suojattomiin paikkoihin,
asetin heidät sukukunnittain asemiinsa miekkoineen,
keihäineen ja jousineen. 14 Ja katsastettuani kaiken
minä nousin ja sanoin ylimyksille ja esimiehille ja muulle
kansalle: "Älkää peljätkö heitä; muistakaa suurta ja
peljättävää Herraa, ja taistelkaa veljienne, poikienne
ja tyttärienne, vaimojenne ja kotienne puolesta". 15
Sitten kuin vihollisemme olivat kuulleet, että me olimme
saaneet tietää asian ja että Jumala oli tehnyt heidän
hankkeensa tyhjäksi, palasimme me kaikki takaisin
muurille, itsekukin työhönsä. 16 Siitä päivästä alkaen teki
toinen puoli minun palvelijoitani työtä, ja toinen puoli oli
asestettuna keihäillä, kilvillä, jousilla ja rintahaarniskoilla;
ja päämiehet seisoivat kaikkien niiden juutalaisten
takana, 17 jotka rakensivat muurilla. Nekin, jotka
kantoivat taakkoja ja kuljettivat kuormia, tekivät toisella
kädellänsä työtä ja toisessa pitivät keihästä. 18 Ja
rakentajilla oli kullakin miekka sidottuna vyöllensä
heidän rakentaessaan; ja torvensoittaja seisoi minun
vieressäni. 19 Minä sanoin ylimyksille, esimiehille
ja muulle kansalle: "Työ on suuri ja laaja, ja me
olemme muurilla hajallamme, kaukana toisistamme.
20 Missä kuulette torven soivan, sinne kokoontukaa
meidän luoksemme. Meidän Jumalamme sotii meidän
puolestamme." 21 Näin me siis teimme työtä, ja toinen
puoli väkeä oli asestettuna keihäillä päivänkoitosta
siihen asti, kunnes tähdet tulivat näkyviin. 22 Siihen
aikaan minä myös sanoin kansalle: "Kukin jääköön
palvelijoineen yöksi Jerusalemiin, että he olisivat meidän
apunamme yöllä vartioimassa ja päivällä työssä". 23
Emmekä me, en minä, eivät minun veljeni ja palvelijani
eivätkä ne vartijat, jotka minua seurasivat, riisuneet
vaatteitamme. Kullakin keihäs ja vettä.

5 Mutta rahvas ja heidän vaimonsa nostivat suuren
huudon juutalaisia veljiänsä vastaan. 2 Muutamat
sanoivat: "Meitä, meidän poikiamme ja tyttäriämme
on paljon. Meidän täytyy saada viljaa, että meillä
olisi mitä syödä pysyäksemme hengissä." 3 Toiset
sanoivat: "Peltomme, viinitarhamme ja talomme meidän
täytyy pantata saadaksemme viljaa nälkäämme". 4
Toiset sanoivat: "Meidän on täytynyt kuninkaan veroihin
lainata rahaa peltojamme ja viinitarhojamme vastaan.
5 Ovathan meidän ruumiimme veljiemme ruumiitten
veroiset ja lapsemme heidän lastensa veroiset; ja
katso, kuitenkin meidän täytyy antaa poikamme ja
tyttäremme orjiksi, ja tyttäriämme on jo annettukin
orjuuteen, emmekä me voi sille mitään, koska peltomme
ja viinitarhamme ovat toisten käsissä." 6 Kun minä
kuulin heidän valituksensa ja nämä puheet, vihastuin
minä kovin. 7 Ja harkittuani mielessäni tätä asiaa
minä nuhtelin ylimyksiä ja esimiehiä ja sanoin heille:
"Tehän kiskotte korkoa, kukin veljeltänne". Sitten minä
panin toimeen suuren kokouksen heitä vastaan. 8 Ja
minä sanoin heille: "Me olemme, sen mukaan kuin
olemme voineet, ostaneet vapaiksi juutalaisia veljiämme,
jotka oli myyty pakanoille. Tekö nyt myytte veljiänne,
ja täytyykö heidän myydä itsensä meille?" He olivat
vaiti eivätkä voineet vastata mitään. 9 Ja minä sanoin:
"Ette te siinä tee hyvin. Teidänhän tulisi vaeltaa meidän
Jumalamme pelossa jo pakanain, meidän vihollistemme,
häväistyksen tähden. 10 Myöskin minä, minun veljeni
ja palvelijani olemme lainanneet heille rahaa ja viljaa;
luopukaamme tästä saatavasta. 11 Luovuttakaa heille jo
tänä päivänä heidän peltonsa, viinitarhansa, öljypuunsa
ja talonsa, ja luopukaa rahan korosta sekä viljasta,
viinistä ja öljystä, jonka olette heille lainanneet." 12 He
vastasivat: "Me luovutamme ne emmekä vaadi heiltä
mitään; me teemme, niinkuin olet sanonut". Ja minä
kutsuin papit ja vannotin heidät tekemään näin. 13
Minä myös pudistin helmukseni ja sanoin: "Jokaisen,
joka ei tätä sanaa täytä, pudistakoon Jumala näin
pois hänen talostansa ja vaivannäkönsä hedelmistä;
näin hän tulkoon pudistetuksi ja tyhjennetyksi". Ja
koko seurakunta sanoi: "Amen", ja ylisti Herraa. Ja
kansa teki, niinkuin oli sanottu. 14 Myöskään en minä
eivätkä veljeni siitä päivästä asti, jona minut määrättiin
olemaan heidän käskynhaltijanaan Juudan maassa,
siis kuningas Artahsastan kahdennestakymmenennestä
hallitusvuodesta aina hänen kolmanteenkymmenenteen
toiseen hallitusvuoteensa saakka, eli kahtenatoista
vuotena, syöneet käskynhaltijalle tulevaa ruokaa. 15

Sillä aikaisemmat käskynhaltijat, jotka olivat olleet ennen
minua, olivat rasittaneet kansaa ja ottaneet siltä leipää ja
viiniä sekä vielä neljäkymmentä hopeasekeliä. Myöskin
heidän palvelijansa olivat sortaneet kansaa. Mutta
minä en tehnyt niin, sillä minä pelkäsin Jumalaa. 16
Myöskin kävin minä itse käsiksi tämän muurin tekoon.
Ja me emme ostaneet mitään peltoa. Ja kaikki minun
palvelijani olivat kokoontuneet sinne työhön. 17 Myös
sata viisikymmentä miestä, juutalaisia ja esimiehiä,
söi minun pöydässäni sekä ne, jotka ympärillämme
olevista pakanakansoista tulivat meidän luoksemme. 18
Ja mitä päivittäin valmistettiin ruuaksi, nimittäin härkä ja
kuusi valiolammasta sekä lintuja, se valmistettiin minun
kustannuksellani; ja joka kymmenes päivä hankittiin
kaikenlaisia viinejä viljalti. Mutta siitä huolimatta minä en
vaatinut itselleni käskynhaltijalle tulevaa ruokaa, koska
työ painoi raskaasti tätä kansaa. 19 Muista, Jumalani,
minun hyväkseni kaikki, mitä minä olen tehnyt tämän
kansan puolesta.

6 Kun Sanballat, Tobia, arabialainen Gesem ja
meidän muut vihollisemme kuulivat, että minä olin
rakentanut muurin ja ettei siinä enää ollut aukkoa-
vaikken minä ollutkaan vielä siihen aikaan asettanut
ovia paikoilleen portteihin- 2 niin Sanballat ja Gesem
lähettivät minulle sanan: "Tule, kohdatkaamme toisemme
Kefirimissä, Oonon laaksossa". He näet ajattelivat tehdä
minulle pahaa. 3 Niin minä lähetin heidän luokseen
sanansaattajat ja käskin sanoa: "Minulla on suuri työ
tekeillä, niin etten voi tulla. Keskeytyisihän työ, jos minä
jättäisin sen ja tulisin teidän luoksenne." 4 Ja he lähettivät
minulle saman sanan neljä kertaa, mutta minä vastasin
heille aina samalla tavalla. 5 Silloin Sanballat lähetti
viidennen kerran palvelijansa minun luokseni samassa
asiassa, ja tällä oli kädessään avoin kirje. 6 Siihen oli
kirjoitettu: "Kansojen kesken huhuillaan, ja myös Gasmu
sanoo, että sinä ja juutalaiset suunnittelette kapinaa.
Sentähden sinä rakennat muuria, ja itse sinä pyrit
heidän kuninkaaksensa-niin kerrotaan. 7 Myöskin olet
hankkinut profeettoja julistamaan itsestäsi Jerusalemissa
näin: 'Juudassa on kuningas'. Tämän nyt kuningas saa
kuulla; tule siis ja neuvotelkaamme keskenämme." 8
Silloin minä lähetin hänelle sanan: "Ei ole tapahtunut
mitään semmoista, mistä puhut, vaan sinä olet keksinyt
sen omasta päästäsi". 9 He näet kaikki peloittelivat
meitä arvellen: "Heidän kätensä herpoavat työssä, ja
se jää tekemättä". Mutta vahvista sinä minun käteni.
10 Minä menin Semajan, Delajan pojan, Mehetabelin
pojanpojan, taloon, hänen ollessaan eristettynä. Hän
sanoi: "Menkäämme yhdessä Jumalan temppeliin,
temppelisaliin, ja sulkekaamme temppelisalin ovet. Sillä
he tulevat tappamaan sinua; yöllä he tulevat ja tappavat
sinut." 11 Mutta minä vastasin: "Pakenisiko minunlaiseni
mies? Tahi kuinka voisi minunlaiseni mies mennä
temppeliin ja kuitenkin jäädä eloon? Minä en mene." 12
Minä näet ymmärsin, ettei Jumala ollut häntä lähettänyt,
vaan että hän oli lausunut minulle sen ennustuksen siitä
syystä, että Tobia ja Sanballat olivat palkanneet hänet:
13 hänet oli palkattu siinä tarkoituksessa, että minä
peljästyisin ja menettelisin sillä tavalla ja niin tekisin
syntiä; siitä he saisivat panettelun aiheen, häväistäkseen
minua. 14 Muista, Jumalani, Tobiaa ja Sanballatia näiden
heidän tekojensa mukaan, niin myös naisprofeetta
Nooadjaa ja muita profeettoja, jotka minua peloittelivat.
15 Muuri valmistui elul-kuun kahdentenakymmenentenä
viidentenä päivänä, viidenkymmenen kahden päivän
kuluttua. 16 Kun kaikki meidän vihollisemme sen kuulivat,
ja kaikki ympärillämme asuvat kansat näkivät sen,
havaitsivat he joutuneensa aivan alakynteen; sillä he
tunsivat, että tämä työ oli suoritettu meidän Jumalamme
avulla. 17 Niinä päivinä meni myös Juudan ylimyksiltä
lukuisia kirjeitä Tobialle, ja Tobialta tuli kirjeitä heille. 18
Sillä Juudassa oli monta, jotka olivat valalla liittoutuneet
hänen kanssansa; sillä hän oli Sekanjan, Aarahin
pojan, vävy, ja hänen poikansa Joohanan oli ottanut
vaimokseen Mesullamin, Berekjan pojan, tyttären. 19 He
myös puhuivat minulle hyvää hänestä ja veivät minun
puheeni hänelle. Kirjeitäkin Tobia lähetti peloitellakseen
minua.

7 Kun muuri oli rakennettu, asetin minä ovet
paikoillensa; ja niiden vartioimisen saivat ovenvartijat,
veisaajat ja leeviläiset tehtäväkseen. 2 Ja
Jerusalemin päämiehiksi minä asetin veljeni Hananin
ja linnanpäällikön Hananjan, sillä hän oli luotettava
mies ja pelkäsi Jumalaa enemmän kuin moni muu.
3 Ja minä sanoin heille: "Jerusalemin portteja älköön
avattako, ennenkuin aurinko on polttavimmillaan; ja
vartijain vielä seisoessa paikoillaan on ovet suljettava ja
salvoilla teljettävä. Ja Jerusalemin asukkaita pantakoon
vartioimaan, kukin vartiopaikallensa, kukin oman
talonsa kohdalle. 4 Kaupunki oli joka suuntaan
tilava ja suuri, mutta väkeä siinä oli vähän, ja
taloja oli vielä rakentamatta. 5 Niin Jumala antoi
minun sydämeeni, että minun oli koottava ylimykset,
esimiehet ja kansa sukuluetteloon merkittäviksi. Silloin
minä löysin niiden sukuluettelon, jotka ensin olivat
tulleet sinne, ja huomasin siihen kirjoitetun: 6
"Nämä ovat tämän maakunnan asukkaat, jotka lähtivät
pakkosiirtolaisten vankeudesta, johon Nebukadnessar,
Baabelin kuningas, oli heidät vienyt, ja palasivat
Jerusalemiin ja Juudaan, kukin kaupunkiinsa, 7
ne, jotka tulivat Serubbaabelin, Jeesuan, Nehemian,
Asarjan, Raamian, Nahamanin, Mordokain, Bilsanin,
Misperetin, Bigvain, Nehumin ja Baanan kanssa.
Israelin kansan miesten lukumäärä oli: 8 Paroksen
jälkeläisiä kaksituhatta sata seitsemänkymmentä kaksi;
9 Sefatjan jälkeläisiä kolmesataa seitsemänkymmentä

kaksi; 10 Aarahin jälkeläisiä kuusisataa viisikymmentä
kaksi; 11 Pahat-Mooabin jälkeläisiä, nimittäin Jeesuan
ja Jooabin jälkeläisiä, kaksituhatta kahdeksansataa
kahdeksantoista; 12 Eelamin jälkeläisiä tuhat
kaksisataa viisikymmentä neljä; 13 Sattun jälkeläisiä
kahdeksansataa neljäkymmentä viisi; 14 Sakkain
jälkeläisiä seitsemänsataa kuusikymmentä; 15 Binnuin
jälkeläisiä kuusisataa neljäkymmentä kahdeksan;
16 Beebain jälkeläisiä kuusisataa kaksikymmentä
kahdeksan; 17 Asgadin jälkeläisiä kaksituhatta
kolmesataa kaksikymmentä kaksi; 18 Adonikamin
jälkeläisiä kuusisataa kuusikymmentä seitsemän;
19 Bigvain jälkeläisiä kaksituhatta kuusikymmentä
seitsemän; 20 Aadinin jälkeläisiä kuusisataa
viisikymmentä viisi; 21 Aaterin, nimittäin Hiskian,
jälkeläisiä yhdeksänkymmentä kahdeksan; 22 Haasumin
jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä kahdeksan; 23
Beesain jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentäneljä;
24 Haarifin jälkeläisiä sata kaksitoista; 25 gibeonilaisia
yhdeksänkymmentä viisi; 26 Beetlehemin ja Netofan
miehiä sata kahdeksankymmentä kahdeksan; 27
Anatotin miehiä sata kaksikymmentä kahdeksan; 28
Beet-Asmavetin miehiä neljäkymmentä kaksi; 29 Kirjat-
Jearimin, Kefiran ja Beerotin miehiä seitsemänsataa
neljäkymmentä kolme; 30 Raaman ja Geban miehiä
kuusisataa kaksikymmentä yksi; 31 Mikmaan miehiä
sata kaksikymmentä kaksi; 32 Beetelin ja Ain
miehiä sata kaksikymmentä kolme; 33 toisen Nebon
miehiä viisikymmentä kaksi; 34 toisen Eelamin
jälkeläisiä tuhat kaksisataa viisikymmentä neljä; 35
Haarimin jälkeläisiä kolmesataa kaksikymmentä; 36
jerikolaisia kolmesataa neljäkymmentä viisi; 37
loodilaisia, haadidilaisia ja oonolaisia seitsemänsataa
kaksikymmentä yksi; 38 senaalaisia kolmetuhatta
yhdeksänsataa kolmekymmentä. 39 Pappeja oli: Jedajan
jälkeläisiä, nimittäin Jesuan sukua, yhdeksänsataa
seitsemänkymmentä kolme; 40 Immerin jälkeläisiä
tuhat viisikymmentä kaksi; 41 Pashurin jälkeläisiä tuhat
kaksisataa neljäkymmentä seitsemän; 42 Haarimin
jälkeläisiä tuhat seitsemäntoista. 43 Leeviläisiä oli:
Jeesuan ja Kadmielin jälkeläisiä, nimittäin Hoodevan
jälkeläisiä, seitsemänkymmentä neljä. 44 Veisaajia oli:
Aasafin jälkeläisiä sata neljäkymmentä kahdeksan. 45
Ovenvartijoita oli: Sallumin jälkeläisiä, Aaterin jälkeläisiä,
Talmonin jälkeläisiä, Akkubin jälkeläisiä, Hatitan
jälkeläisiä, Soobain jälkeläisiä sata kolmekymmentä
kahdeksan. 46 Temppelipalvelijoita oli: Siihan jälkeläiset,
Hasufan jälkeläiset, Tabbaotin jälkeläiset, 47 Keeroksen
jälkeläiset, Siian jälkeläiset, Paadonin jälkeläiset, 48
Lebanan jälkeläiset, Hagaban jälkeläiset, Salmain
jälkeläiset, 49 Haananin jälkeläiset, Giddelin jälkeläiset,
Gaharin jälkeläiset, 50 Reajan jälkeläiset, Resinin
jälkeläiset, Nekodan jälkeläiset, 51 Gassamin jälkeläiset,
Ussan jälkeläiset, Paaseahin jälkeläiset, 52 Beesain
jälkeläiset, Meunimin jälkeläiset, Nefusesimin jälkeläiset,
53 Bakbukin jälkeläiset, Hakufan jälkeläiset, Harhurin
jälkeläiset, 54 Baslutin jälkeläiset, Mehidan jälkeläiset,
Harsan jälkeläiset, 55 Barkoksen jälkeläiset, Siiseran
jälkeläiset, Taamahin jälkeläiset, 56 Nesiahin jälkeläiset,
Hatifan jälkeläiset. 57 Salomon palvelijain jälkeläisiä
oli: Sootain jälkeläiset, Sooferetin jälkeläiset, Peridan
jälkeläiset, 58 Jaalan jälkeläiset, Darkonin jälkeläiset,
Giddelin jälkeläiset, 59 Sefatjan jälkeläiset, Hattilin
jälkeläiset, Kooferet-Sebaimin jälkeläiset, Aamonin
jälkeläiset. 60 Temppelipalvelijoita ja Salomon palvelijain
jälkeläisiä oli kaikkiaan kolmesataa yhdeksänkymmentä
kaksi. 61 Nämä ovat ne, jotka lähtivät Teel-Melahista,
Teel-Harsasta, Kerub-Addonista ja Immeristä, voimatta
ilmoittaa perhekuntaansa ja syntyperäänsä, olivatko
israelilaisia: 62 Delajan jälkeläiset, Tobian jälkeläiset,
Nekodan jälkeläiset, kuusisataa neljäkymmentä
kaksi. 63 Ja pappeja: Habaijan jälkeläiset, Koosin
jälkeläiset, Barsillain jälkeläiset, sen, joka oli ottanut
itsellensä vaimon gileadilaisen Barsillain tyttäristä
ja jota kutsuttiin heidän nimellään. 64 Nämä
etsivät sukuluetteloitaan, niitä löytämättä, ja niin
heidät julistettiin pappeuteen kelpaamattomiksi. 65
Maaherra kielsi heitä syömästä korkeasti-pyhää,
ennenkuin nousisi pappi, joka voi käyttää uurimia ja
tummimia. 66 Koko seurakunta yhteenlaskettuna oli
neljäkymmentäkaksi tuhatta kolmesataa kuusikymmentä,
67 paitsi heidän palvelijoitansa ja palvelijattariansa,
joita oli seitsemäntuhatta kolmesataa kolmekymmentä
seitsemän. Lisäksi oli heillä kaksisataa neljäkymmentä
viisi mies-ja naisveisaajaa. 69 Kameleja heillä oli
neljäsataa kolmekymmentä viisi, aaseja kuusituhatta
seitsemänsataa kaksikymmentä. 70 Osa perhekunta-
päämiehistä antoi lahjoja rakennustyötä varten.
Maaherra antoi rahastoon tuhat dareikkia kultaa,
viisikymmentä maljaa ja viisisataa kolmekymmentä
papin-ihokasta. 71 Ja muutamat perhekunta-päämiehistä
antoivat rakennusrahastoon kaksikymmentä tuhatta
dareikkia kultaa ja kaksituhatta kaksisataa miinaa
hopeata. 72 Ja muu kansa antoi yhteensä
kaksikymmentä tuhatta dareikkia kultaa ja kaksituhatta
miinaa hopeata sekä kuusikymmentä seitsemän papin-
ihokasta. 73 Ja papit, leeviläiset, ovenvartijat, veisaajat
ja osa kansasta sekä temppelipalvelijat, koko Israel,
asettuivat kaupunkeihinsa. Ja niin tuli seitsemäs
kuukausi, ja israelilaiset olivat jo kaupungeissansa.

8 Silloin kokoontui kaikki kansa yhtenä miehenä
Vesiportin edustalla olevalle aukealle; ja he pyysivät
Esraa, kirjanoppinutta, tuomaan Mooseksen lain kirjan,
jonka lain Herra oli antanut Israelille. 2 Niin pappi
Esra toi lain seurakunnan eteen, sekä miesten että
naisten, kaikkien, jotka voivat ymmärtää, mitä kuulivat.

Tämä tapahtui seitsemännen kuun ensimmäisenä
päivänä. 3 Ja hän luki sitä Vesiportin edustalla olevalla
aukealla päivän koitosta puolipäivään saakka miehille
ja naisille, niille, jotka voivat sitä ymmärtää, kaiken
kansan kuunnellessa lain kirjan lukemista. 4 Ja Esra,
kirjanoppinut, seisoi korkealla puulavalla, joka oli tätä
varten tehty. Ja hänen vieressään seisoivat: hänen
oikealla puolellaan Mattitja, Sema, Anaja, Uuria, Hilkia
ja Maaseja; ja hänen vasemmalla puolellaan Pedaja,
Miisael, Malkia, Haasum, Hasbaddana, Sakarja ja
Mesullam. 5 Ja Esra avasi kirjan kaiken kansan nähden,
sillä hän seisoi ylempänä kaikkea kansaa; ja kun hän
avasi sen, nousi kaikki kansa seisomaan. 6 Ja Esra
kiitti Herraa, suurta Jumalaa, ja kaikki kansa vastasi,
kohottaen kätensä ylös: "Amen, amen"; ja he kumarsivat
ja rukoilivat Herraa, heittäytyneinä kasvoilleen maahan.
7 Sitten Jeesua, Baani, Seerebja, Jaamin, Akkub,
Sabbetai, Hoodia, Maaseja, Kelita, Asarja, Joosabad,
Haanan, Pelaja ja muut leeviläiset opettivat kansalle
lakia, kansan seisoessa alallansa. 8 Ja he lukivat
Jumalan lain kirjaa kappale kappaleelta ja selittivät sen
sisällyksen, niin että luettu ymmärrettiin. 9 Ja Nehemia,
maaherra, ja pappi Esra, kirjanoppinut, ja leeviläiset,
jotka opettivat kansaa, sanoivat kaikelle kansalle: "Tämä
päivä on pyhitetty Herralle, teidän Jumalallenne, älkää
murehtiko älkääkä itkekö". Sillä kaikki kansa itki, kun
he kuulivat lain sanat. 10 Ja hän sanoi vielä heille:
"Menkää ja syökää rasvaisia ruokia ja juokaa makeita
juomia ja lähettäkää maistiaisia niille, joilla ei ole
mitään valmistettuna, sillä tämä päivä on pyhitetty
meidän Herrallemme. Ja älkää olko murheelliset, sillä ilo
Herrassa on teidän väkevyytenne." 11 Myöskin leeviläiset
rauhoittivat kaikkea kansaa ja sanoivat: "Olkaa hiljaa,
sillä tämä päivä on pyhä; älkää olko murheelliset". 12 Ja
kaikki kansa meni, söi ja joi, lähetti maistiaisia ja vietti
suurta ilojuhlaa; sillä he olivat ymmärtäneet, mitä heille
oli julistettu. 13 Seuraavana päivänä kokoontuivat kaiken
kansan perhekunta-päämiehet, papit ja leeviläiset Esran,
kirjanoppineen, tykö painamaan lain sanoja mieleensä.
14 Niin he huomasivat lakiin kirjoitetun, että Herra
oli Mooseksen kautta käskenyt israelilaisia asumaan
lehtimajoissa juhlan aikana seitsemännessä kuussa, 15
ja että kaikissa heidän kaupungeissaan ja Jerusalemissa
oli julistettava ja kuulutettava näin: "Menkää vuorille
ja tuokaa öljypuun lehviä tai metsäöljypuun lehviä
sekä myrtin, palmupuun ja muiden tuuheiden puiden
lehviä, ja tehkää lehtimajoja, niinkuin on säädetty". 16
Ja kansa meni ja toi niitä ja teki itselleen lehtimajoja
kukin katollensa ja pihoihinsa ja Jumalan temppelin
esipihoihin sekä Vesiportin aukealle ja Efraimin portin
aukealle. 17 Ja koko seurakunta, kaikki vankeudesta
palanneet, tekivät lehtimajoja ja asuivat lehtimajoissa.
Sillä aina Joosuan, Nuunin pojan, ajoista siihen päivään
saakka eivät israelilaiset olleet niin tehneet. Ja vallitsi
hyvin suuri ilo. 18 Ja Jumalan lain kirjaa luettiin joka
päivä, ensimmäisestä päivästä viimeiseen saakka. Ja
he viettivät juhlaa seitsemän päivää, ja kahdeksantena
päivänä pidettiin juhlakokous säädetyllä tavalla.

9 Mutta saman kuun kahdentenakymmenentenä
neljäntenä päivänä israelilaiset kokoontuivat
paastoten, säkit yllä ja multaa pään päällä. 2 Ja Israelin
heimo eristäytyi kaikista muukalaisista, astui esiin ja
tunnusti syntinsä ja isiensä rikkomukset. 3 Sitten he
nousivat seisomaan, kukin paikallansa, ja heille luettiin
Herran, heidän Jumalansa, lain kirjaa neljännes päivää;
ja toisen neljänneksen aikana he tunnustivat syntinsä ja
kumartaen rukoilivat Herraa, Jumalaansa. 4 Ja Jeesua,
Baani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Seerebja, Baani ja
Kenani nousivat leeviläisten korokkeelle ja huusivat
suurella äänellä Herraa, Jumalaansa; 5 ja leeviläiset
Jeesua, Kadmiel, Baani, Hasabneja, Seerebja, Hoodia,
Sebanja ja Petahja sanoivat: "Nouskaa ja kiittäkää
Herraa, Jumalaanne, iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja
kiitettäköön sinun kunniallista nimeäsi, joka on korotettu
yli kaiken kiitoksen ja ylistyksen. 6 Sinä yksin olet Herra.
Sinä olet tehnyt taivaat ja taivasten taivaat kaikkine
joukkoinensa, maan ja kaikki, mitä siinä on, meret ja
kaikki, mitä niissä on. Sinä annat elämän niille kaikille,
ja taivaan joukot kumartavat sinua. 7 Sinä olet Herra
Jumala, joka valitsit Abramin ja veit hänet pois Kaldean
Uurista ja annoit hänelle nimen Aabraham. 8 Ja sinä
havaitsit hänen sydämensä uskolliseksi sinua kohtaan,
ja niin sinä teit hänen kanssaan liiton antaaksesi hänen
jälkeläisillensä kanaanilaisten, heettiläisten, amorilaisten,
perissiläisten, jebusilaisten ja girgasilaisten maan. Ja
lupauksesi sinä olet täyttänyt, sillä sinä olet vanhurskas.
9 Ja sinä näit meidän isiemme kurjuuden Egyptissä ja
kuulit heidän huutonsa Kaislameren rannalla. 10 Sinä
teit tunnustekoja ja ihmeitä rangaisten faraota ja kaikkia
hänen palvelijoitansa ja kaikkea hänen maansa kansaa;
sillä sinä tiesit näiden kohdelleen heitä ylimielisesti, ja
sinä teit itsellesi nimen, niinkuin se tänäkin päivänä
on. 11 Meren sinä halkaisit heidän edessänsä kahtia,
niin että he kulkivat meren poikki kuivaa myöten; mutta
heidän takaa-ajajansa sinä syöksit syvyyteen, niinkuin
kiven valtaviin vesiin. 12 Sinä johdatit heitä päivällä
pilvenpatsaasta ja yöllä tulenpatsaasta, valaisten heille
tien, jota heidän oli kuljettava. 13 Ja sinä astuit alas
Siinain vuorelle ja puhuit heille taivaasta ja annoit heille
oikeat tuomiot ja totiset lait, hyvät säädökset ja käskyt.
14 Sinä ilmoitit heille pyhän sapattisi ja annoit heille
käskyt, säädökset ja lain palvelijasi Mooseksen kautta.
15 Sinä annoit heille leipää taivaasta heidän nälkäänsä,
ja sinä hankit heille vettä kalliosta heidän janoonsa. Ja
sinä käskit heidän mennä ottamaan omaksensa maan,
jonka sinä olit kättä kohottaen luvannut heille antaa. 16

Mutta he, meidän isämme, olivat ylimielisiä; he olivat
niskureita eivätkä totelleet sinun käskyjäsi. 17 He eivät
tahtoneet totella eivätkä muistaneet ihmeellisiä tekoja,
jotka sinä olit heille tehnyt, vaan olivat niskureita ja
valitsivat uppiniskaisuudessaan johtajan palatakseen
takaisin orjuuteensa. Mutta sinä olet anteeksiantava
Jumala, armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja suuri
armossa: sinä et heitä hyljännyt. 18 Vaikka he tekivät
itsellensä valetun vasikankuvan ja sanoivat: 'Tämä on
sinun jumalasi, joka on johdattanut sinut Egyptistä',
ja vaikka he paljon pilkkasivat Jumalaa, 19 niin sinä
suuressa laupeudessasi et kuitenkaan hyljännyt heitä
erämaassa. Pilvenpatsas ei väistynyt heidän luotansa
päivällä, johtamasta heitä tiellä, eikä tulenpatsas yöllä,
valaisemasta heille tietä, jota heidän oli kuljettava. 20
Hyvän Henkesi sinä annoit heitä opettamaan, mannaasi
et kieltänyt heidän suustansa, ja vettä sinä annoit heille
heidän janoonsa. 21 Neljäkymmentä vuotta sinä elätit
heitä erämaassa, niin ettei heiltä mitään puuttunut, eivät
heidän vaatteensa kuluneet, eivätkä heidän jalkansa
ajettuneet. 22 Sinä annoit heidän haltuunsa valtakuntia
ja kansoja ja jaoit ne alue alueelta; ja he valloittivat
Siihonin maan-Hesbonin kuninkaan maan-ja Oogin,
Baasanin kuninkaan, maan. 23 Ja heidän lastensa
luvun sinä teit paljoksi kuin taivaan tähdet, ja sinä
veit heidät siihen maahan, josta olit antanut heidän
isillensä lupauksen, että he saavat mennä ottamaan
sen omaksensa. 24 Ja lapset tulivat ja ottivat sen maan
omaksensa, ja sinä nöyryytit heidän edessään maan
asukkaat, kanaanilaiset, ja annoit nämä heidän käsiinsä,
sekä heidän kuninkaansa että sen maan kansat, niin
että he tekivät näille, mitä tahtoivat. 25 Ja he valloittivat
varustetut kaupungit ja lihavan maan ja ottivat omikseen
talot, jotka olivat täynnä kaikkea hyvää, kallioon hakatut
vesisäiliöt, viinitarhat, öljypuut ja hedelmäpuita suuret
määrät. He söivät ja tulivat ravituiksi ja lihaviksi ja pitivät
hyviä päiviä sinun antimiesi runsaudessa. 26 Mutta he
niskoittelivat ja kapinoivat sinua vastaan, heittivät sinun
lakisi selkänsä taa ja tappoivat sinun profeettasi, jotka
heitä varoittivat palauttaakseen heidät sinun luoksesi; ja
he pilkkasivat paljon Jumalaa. 27 Sentähden sinä annoit
heidät heidän ahdistajainsa käsiin, ja nämä ahdistivat
heitä. Mutta kun he ahdinkonsa aikana huusivat sinua,
niin sinä taivaasta kuulit ja suuressa laupeudessasi
annoit heille vapauttajia, jotka vapauttivat heidät heidän
ahdistajainsa käsistä. 28 Mutta rauhaan päästyään
he jälleen tekivät sitä, mikä on pahaa sinun edessäsi.
Silloin sinä jätit heidät heidän vihollistensa käsiin,
niin että nämä vallitsivat heitä. Mutta kun he jälleen
huusivat sinua, kuulit sinä taivaasta ja pelastit heidät
laupeudessasi monta kertaa. 29 Ja sinä varoitit heitä
palauttaaksesi heidät seuraamaan sinun lakiasi, mutta
he olivat ylimielisiä eivätkä totelleet sinun käskyjäsi,
vaan he rikkoivat sinun oikeutesi-se ihminen, joka ne
pitää, on niistä elävä-mutta he käänsivät uppiniskaisina
selkänsä ja olivat niskureita eivätkä totelleet. 30 Sinä
kärsit heitä monta vuotta ja varoitit heitä Hengelläsi
profeettaisi kautta, mutta he eivät ottaneet sitä korviinsa.
Niin sinä annoit heidät pakanallisten kansojen käsiin. 31
Mutta sinä suuressa laupeudessasi et tehnyt loppua
heistä etkä hyljännyt heitä; sillä sinä olet armahtavainen
ja laupias Jumala. 32 Ja nyt, Jumalamme, sinä suuri,
väkevä ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja säilytät
laupeuden: älä katso vähäksi kaikkea sitä vaivaa,
joka on kohdannut meitä, meidän kuninkaitamme,
päämiehiämme, pappejamme, profeettojamme, isiämme
ja koko sinun kansaasi, Assurin kuningasten ajoista
aina tähän päivään saakka. 33 Sinä olet vanhurskas
kaikessa, mikä on meitä kohdannut; sillä sinä olet
ollut uskollinen teoissasi, mutta me olemme olleet
jumalattomat. 34 Meidän kuninkaamme, päämiehemme,
pappimme ja isämme eivät ole seuranneet sinun lakiasi
eivätkä tarkanneet sinun käskyjäsi ja säädöksiäsi, jotka
sinä olit heille antanut. 35 Ja vaikka he elivät omassa
valtakunnassansa ja siinä antimien runsaudessa, jonka
sinä olit heille antanut, ja avarassa ja lihavassa maassa,
jonka sinä olit heille antanut, eivät he kuitenkaan
palvelleet sinua eivätkä kääntyneet pois pahoista
teoistansa. 36 Katso, me olemme nyt orjia; siinä maassa,
jonka sinä meidän isillemme annoit, että he söisivät sen
hedelmiä ja antimia, siinä meidän täytyy orjina olla. 37
Sen runsas sato tulee niille kuninkaille, jotka sinä meidän
syntiemme tähden olet pannut meitä hallitsemaan; he
vallitsevat meitä ja meidän karjaamme, niinkuin tahtovat,
ja me olemme suuressa ahdistuksessa." 38 "Kaiken
tämän johdosta me teemme sitoumuksen ja kirjoitamme
siihen nimemme; sinetöidyssä asiakirjassa ovat meidän
päämiestemme, leeviläistemme ja pappiemme nimet.

10 Sinetöidyissä asiakirjoissa ovat nämä nimet:
Nehemia, Hakaljan poika, maaherra, ja Sidkia,
2 Seraja, Asarja, Jeremia, 3 Pashur, Amarja, Malkia,
4 Hattus, Sebanja, Malluk, 5 Haarim, Meremot,
Obadja, 6 Daniel, Ginneton, Baaruk, 7 Mesullam,
Abia, Miijamin, 8 Maasja, Bilgai ja Semaja-nämä ovat
pappeja. 9 Leeviläisiä ovat: Jeesua, Asanjan poika,
Binnui, Heenadadin jälkeläinen, Kadmiel 10 ja heidän
veljensä Sebanja, Hoodia, Kelita, Pelaja, Haanan, 11
Miika, Rehob, Hasabja, 12 Sakkur, Seerebja, Sebanja,
13 Hoodia, Baani ja Beninu. 14 Kansan päämiehiä ovat:
Paros, Pahat-Mooab, Eelam, Sattu, Baani, 15 Bunni,
Asgad, Beebai, 16 Adonia, Bigvai, Aadin, 17 Aater, Hiskia,
Assur, 18 Hoodia, Haasum, Beesai, 19 Haarif, Anatot,
Nuubai, 20 Magpias, Mesullam, Heesir, 21 Mesesabel,
Saadok, Jaddua, 22 Pelatja, Haanan, Anaja, 23 Hoosea,
Hananja, Hassub, 24 Loohes, Pilha, Soobek, 25 Rehum,
Hasabna, Maaseja, 26 Ahia, Haanan, Aanan, 27 Malluk,

Haarim ja Baana. 28 Ja muu kansa, papit, leeviläiset,
ovenvartijat, veisaajat, temppelipalvelijat ja kaikki, jotka
ovat eristäytyneet pakanallisista kansoista Jumalan lain
puolelle, sekä heidän vaimonsa, poikansa ja tyttärensä,
kaikki, jotka pystyvät sen ymmärtämään, 29 liittyvät
ylhäisiin veljiinsä, tulevat valalle ja vannovat vaeltavansa
Jumalan lain mukaan, joka on annettu Jumalan palvelijan
Mooseksen kautta, ja noudattavansa ja seuraavansa
kaikkia Herran, meidän Herramme, käskyjä, oikeuksia
ja säädöksiä. 30 Me emme anna tyttäriämme maan
kansoille emmekä ota heidän tyttäriänsä pojillemme
vaimoiksi. 31 Me emme osta sapattina tai pyhäpäivänä
maan kansoilta, jos ne tuovat kauppatavaraa tai
viljaa mitä tahansa kaupaksi sapattina. Me jätämme
joka seitsemäntenä vuotena maan lepäämään ja
kaikki saatavat velkomatta. 32 Me sitoudumme
suorittamaan vuodessa kolmannes-sekelin palvelusta
varten Jumalamme temppelissä: 33 näkyleipiin,
jokapäiväiseen ruokauhriin ja jokapäiväiseen polttouhriin,
uhreihin sapatteina ja uudenkuun päivinä, juhlauhreihin ja
pyhiin lahjoihin, syntiuhreihin sovituksen toimittamiseksi
Israelille ja kaikkeen, mikä meidän Jumalamme
temppelissä toimitettava on. 34 Me, papit, leeviläiset
ja kansa, olemme heittäneet arpaa uhrilahjahalkojen
tuomisesta perhekunnittain Jumalamme temppeliin
määräaikoina joka vuosi, poltettaviksi Herran, meidän
Jumalamme, alttarilla, niinkuin laissa on kirjoitettuna.
35 Me sitoudumme tuomaan maamme uutiset ja
kaikkinaisten hedelmäpuiden uutiset joka vuosi Herran
temppeliin 36 sekä esikoiset pojistamme ja karjastamme,
niinkuin laissa on kirjoitettuna, ja tuomaan raavaittemme
ja lampaittemme esikoiset Jumalamme temppeliin,
papeille, jotka toimittavat virkaansa meidän Jumalamme
temppelissä. 37 Me tuomme parhaat jyvärouheemme ja
antimemme, parhaat kaikkinaisten puiden hedelmät,
parhaan viinin ja öljyn papeille, Jumalamme temppelin
kammioihin, ja maamme kymmenykset leeviläisille.
Leeviläiset itse kantavat kymmenykset kaikista
kaupungeista, missä meillä on maanviljelystä. 38 Ja
papin, Aaronin pojan, tulee olla leeviläisten kanssa,
heidän kantaessaan kymmenyksiä, ja leeviläisten
tulee viedä kymmenykset kymmenyksistä meidän
Jumalamme temppeliin, varastohuoneen kammioihin. 39
Sillä israelilaisten ja leeviläisten on vietävä anti jyvistä,
viinistä ja öljystä näihin kammioihin, joissa pyhäkön kalut
ja virkaansa toimittavat papit, ovenvartijat ja veisaajat
ovat. Me emme laiminlyö Jumalamme temppeliä."

11 Ja kansan päämiehet asettuivat Jerusalemiin,
mutta muu kansa heitti arpaa saadakseen
joka kymmenennen asettumaan Jerusalemiin, pyhään
kaupunkiin, yhdeksän kymmenesosan jäädessä
asumaan muihin kaupunkeihin. 2 Ja kansa siunasi
kaikkia niitä miehiä, jotka vapaaehtoisesti asettuivat
Jerusalemiin. 3 Nämä olivat ne maakunnan päämiehet,
jotka asettuivat Jerusalemiin ja Juudan kaupunkeihin; he
asuivat kukin perintöosallaan, kaupungeissaan, Israel,
papit, leeviläiset ja temppelipalvelijat sekä Salomon
palvelijain jälkeläiset. 4 Jerusalemissa asuivat seuraavat
Juudan ja Benjamin miehet: Juudan miehiä: Ataja,
Ussian poika, joka oli Sakarjan poika, joka Amarjan
poika, joka Sefatjan poika, joka Mahalalelin poika,
Pereksen jälkeläisiä, 5 ja Maaseja, Baarukin poika, joka
oli Kolhoosen poika, joka Hasajan poika, joka Adajan
poika, joka Joojaribin poika, joka Sakarjan poika, joka
siilonilaisen poika; 6 Jerusalemissa asuvia Pereksen
jälkeläisiä oli kaikkiaan neljäsataa kuusikymmentä
kahdeksan sotakuntoista miestä. 7 Benjaminilaiset
olivat nämä: Sallu, Mesullamin poika, joka oli Jooedin
poika, joka Pedajan poika, joka Koolajan poika, joka
Maasejan poika, joka Itielin poika, joka Jesajan poika,
8 ja hänen jälkeensä Gabbai ja Sallai, yhdeksänsataa
kaksikymmentä kahdeksan. 9 Jooel, Sikrin poika, oli
heidän päällysmiehenään ja Juuda, Senuan poika,
toisena kaupunginpäällikkönä. 10 Pappeja: Jedaja,
Joojaribin poika, Jaakin, 11 Seraja, Hilkian poika, joka oli
Mesullamin poika, joka Saadokin poika, joka Merajotin
poika, joka Ahitubin poika, Jumalan temppelin esimies,
12 sekä heidän veljensä, jotka toimittivat palvelusta
temppelissä, kahdeksansataa kaksikymmentä kaksi
miestä; ja Adaja, Jerohamin poika, joka oli Pelaljan
poika, joka Amsin poika, joka Sakarjan poika, joka
Pashurin poika, joka Malkian poika, 13 sekä hänen
veljensä, jotka olivat perhekunta-päämiehiä, kaksisataa
neljäkymmentä kaksi miestä; ja Amassai, Asarelin
poika, joka oli Ahsain poika, joka Mesillemotin poika,
joka Immerin poika, 14 sekä heidän veljensä, jotka
olivat sotaurhoja, sata kaksikymmentä kahdeksan
miestä. Heidän päällysmiehenään oli Sabdiel, Gedolimin
poika. 15 Ja leeviläisiä: Semaja, Hassubin poika,
joka oli Asrikamin poika, joka Hasabjan poika, joka
Bunnin poika; 16 ja Sabbetai ja Joosabad, jotka
valvoivat maallisia toimia Jumalan temppelissä ja olivat
leeviläisten päämiehiä, 17 ja Mattanja, Miikan poika,
joka oli Sabdin poika, joka Aasafin, ensimmäisen
johtajan, poika, joka rukoiltaessa alotti kiitosvirren, ja
Bakbukja, hänen veljistään toinen, ja Abda, Sammuan
poika, joka oli Gaalalin poika, joka Jedutunin poika.
18 Leeviläisiä oli pyhässä kaupungissa kaikkiaan
kaksisataa kahdeksankymmentä neljä. 19 Ovenvartijat
olivat Akkub, Talmon sekä heidän veljensä, jotka
vartioivat portteja, sata seitsemänkymmentä kaksi. 20
Muut israelilaiset, papit ja leeviläiset asuivat kaikissa
muissa Juudan kaupungeissa, kukin perintöosallaan.
21 Temppelipalvelijat asuivat Oofelilla; Siiha ja Gispa
valvoivat temppelipalvelijoita. 22 Ja leeviläisten
päällysmiehenä Jerusalemissa Jumalan temppelin

toimissa oli Ussi, Baanin poika, joka oli Hasabjan
poika, joka Mattanjan poika, joka Miikan poika, Aasafin
jälkeläisiä, veisaajia. 23 Oli näet heitä koskeva kuninkaan
käsky, joka vakuutti veisaajille heidän jokapäiväiset
tarpeensa. 24 Ja Petahja, Mesesabelin poika, Serahin,
Juudan pojan, jälkeläisiä, oli kuninkaan edusmiehenä
kaikissa kansaa koskevissa asioissa. 25 Heidän
peltomaillaan olevissa kylissä asui Juudan miehiä: Kirjat-
Arbassa ja sen tytärkaupungeissa, Diibonissa ja sen
tytärkaupungeissa, Jekabseelissa ja siihen kuuluvissa
kylissä, 26 Jeesuassa, Mooladassa, Beet-Peletissä, 27
Hasar-Suualissa, Beersebassa ja sen tytärkaupungeissa,
28 Siklagissa, Mekonassa ja sen tytärkaupungeissa, 29
Een-Rimmonissa, Sorassa, Jarmutissa, 30 Saanoahissa,
Adullamissa ja niihin kuuluvissa kylissä, Laakiissa ja
sen peltomailla, Asekassa ja sen tytärkaupungeissa; he
sijoittuivat siis asumaan Beersebasta aina Hinnomin
laaksoon saakka. 31 Benjaminilaiset asuivat, Gebasta
alkaen, Mikmaassa, Aijassa, Beetelissä ja sen
tytärkaupungeissa, 32 Anatotissa, Noobissa, Ananjassa,
33 Haasorissa, Raamassa, Gittaimissa, 34 Haadidissa,
Seboimissa, Neballatissa, 35 Loodissa, Oonossa,
Seppäinlaaksossa. 36 Leeviläisistä asui eräitä Juudan
osastoja Benjaminissa.

12 Nämä olivat ne papit ja leeviläiset, jotka lähtivät
Serubbaabelin, Sealtielin pojan, ja Jeesuan
kanssa: Seraja, Jeremia, Esra, 2 Amarja, Malluk,
Hattus, 3 Sekanja, Rehum, Meremot, 4 Iddo, Ginnetoi,
Abia, 5 Miijamin, Maadja, Bilga, 6 Semaja, Joojarib,
Jedaja, 7 Sallu, Aamok, Hilkia ja Jedaja. Nämä olivat
pappien ja veljiensä päämiehet Jeesuan aikana. 8 Ja
leeviläiset olivat: Jeesua, Binnui, Kadmiel, Seerebja,
Juuda ja Mattanja, joka yhdessä veljiensä kanssa johti
kiitosveisua; 9 ja heidän veljensä Bakbukja ja Unni
seisoivat vastapäätä heitä tehtäviään suorittamassa. 10
Jeesualle syntyi Joojakim, Joojakimille syntyi Eljasib,
Eljasibille syntyi Joojada, 11 Joojadalle syntyi Joonatan
ja Joonatanille syntyi Jaddua. 12 Joojakimin aikana
olivat seuraavat papit perhekunta-päämiehinä: Serajalla
Meraja, Jeremialla Hananja, 13 Esralla Mesullam,
Amarjalla Joohanan, 14 Mallukilla Joonatan, Sebanjalla
Joosef, 15 Haarimilla Adna, Merajotilla Helkai, 16
Iddolla Sakarja, Ginnetonilla Mesullam, 17 Abialla
Sikri, Minjaminilla, Mooadjalla Piltai, 18 Bilgalla
Sammua, Semajalla Joonatan, 19 Joojaribilla Mattenai,
Jedajalla Ussi, 20 Sallailla Kallai, Aamokilla Eeber, 21
Hilkialla Hasabja ja Jedajalla Netanel. 22 Leeviläisistä
merkittiin Eljasibin, Joojadan, Joohananin ja Jadduan
aikana perhekunta-päämiehet muistiin; ja samoin papit
persialaisen Daarejaveksen hallitusaikana. 23 Leevin
jälkeläisistä ovat perhekunta-päämiehet merkittyinä
aikakirjaan Joohananin, Eljasibin pojan, aikaan asti. 24
Ja leeviläisten päämiehet olivat Hasabja, Seerebja ja
Jeesua, Kadmielin poika, sekä heidän veljensä, jotka
seisoivat heitä vastapäätä ylistämässä ja kiittämässä,
niinkuin Jumalan mies Daavid oli käskenyt, osasto
osaston vieressä; 25 ja Mattanja, Bakbukja, Obadja,
Mesullam, Talmon ja Akkub, ovenvartijat, jotka vartioivat
porttien varastohuoneita. 26 Nämä olivat Joojakimin,
Jeesuan pojan, Joosadakin pojanpojan, aikalaisia ja
käskynhaltija Nehemian ja pappi Esran, kirjanoppineen,
aikalaisia. 27 Kun Jerusalemin muuri oli vihittävä,
haettiin leeviläiset kaikista heidän asuinpaikoistansa ja
tuotiin Jerusalemiin viettämään vihkimäjuhlaa iloiten,
kiitosvirsiä ja lauluja laulaen, kymbaaleja, harppuja ja
kanteleita soittaen. 28 Niin kokoontuivat veisaajain pojat
Lakeudelta, Jerusalemin ympäristöstä, netofalaisten
kylistä, 29 Beet-Gilgalista ja Geban ja Asmavetin
peltomailta, sillä veisaajat olivat rakentaneet itselleen
kyliä Jerusalemin ympäristöön. 30 Papit ja leeviläiset
puhdistautuivat ja puhdistivat kansan sekä portit ja
muurin. 31 Sitten minä vein Juudan päämiehet rinteelle,
muurin yläpuolelle, ja järjestin kaksi suurta laulukuntaa
ja juhlakulkuetta muurin yläpuolelle, oikealle kädelle,
Lantaportille päin. 32 Ja heidän jäljessään kulkivat
Hoosaja ja toinen puoli Juudan päämiehiä 33 sekä Asarja,
Esra, Mesullam, 34 Juuda, Benjamin, Semaja ja Jeremia
35 sekä pappien poikia torvineen, ja Sakarja, Joonatanin
poika, joka oli Semajan poika, joka Mattanjan poika, joka
Miikajan poika, joka Sakkurin poika, joka Aasafin poika,
36 sekä hänen veljensä Semaja, Asarel, Milalai, Gilalai,
Maai, Netanel, Juuda ja Hanani Daavidin, Jumalan
miehen, soittimia kantaen; ja Esra, kirjanoppinut, kulki
heidän edellään. 37 He menivät Lähdeportin ohi ja
nousivat suoraan Daavidin kaupungin portaita sinne,
mistä noustaan muurille, Daavidin palatsin yläpuolelle,
aina Vesiportille asti idässä. 38 Toinen laulukunta
kulki vastakkaiseen suuntaan, ja sen jäljessä minä
ja toinen puoli kansaa, muurin yläpuolitse, Uunitornin
yläpuolitse, aina Leveälle muurille asti, 39 ja Efraimin-
portin yläpuolitse ja Vanhanportin, Kalaportin, Hananelin-
tornin ja Hammea-tornin ohitse aina Lammasportille
saakka; ja he asettuivat Vankilaportin luokse. 40 Sitten
molemmat laulukunnat asettuivat Jumalan temppeliin, ja
samoin minä ja toinen puoli esimiehiä minun kanssani,
41 sekä papit Eljakim, Maaseja, Minjamin, Miikaja,
Eljoenai, Sakarja ja Hananja torvineen, 42 ja Maaseja,
Semaja, Eleasar, Ussi, Joohanan, Malkia, Eelam
ja Eser. Veisaajat kaiuttivat virsiään, ja Jisrahja oli
johtajana. 43 Ja he uhrasivat sinä päivänä suuria
uhreja ja iloitsivat, sillä Jumala oli suuresti ilahuttanut
heitä; myöskin vaimot ja lapset iloitsivat. Ja ilo kuului
Jerusalemista kauas. 44 Sinä päivänä asetettiin miehiä
valvomaan varastokammioita, joissa antimet, uutiset ja
kymmenykset säilytettiin. Niihin oli koottava kaupunkien

peltomailta papeille ja leeviläisille lain mukaan tulevat
osuudet. Sillä Juuda iloitsi palvelusta toimittavista
papeista ja leeviläisistä. 45 Ja nämä toimittivat tehtävänsä
Jumalaansa palvellen ja puhdistuksia suorittaen, samoin
veisaajat ja ovenvartijat, niinkuin Daavid ja hänen
poikansa Salomo olivat käskeneet. 46 Sillä jo muinoin,
Daavidin ja Aasafin aikana, oli veisaajain päämiehiä,
ja veisattiin ylistys-ja kiitosvirsiä Jumalalle. 47 Ja koko
Israel antoi Serubbaabelin ja Nehemian aikana veisaajille
ja ovenvartijoille heidän osuutensa, heidän jokapäiväiset
tarpeensa; he pyhittivät lahjoja myöskin leeviläisille, ja
leeviläiset pyhittivät lahjoja Aaronin pojille.

13 Sinä päivänä luettiin Mooseksen kirjaa kansan
kuullen, ja siihen havaittiin kirjoitetun, ettei
ammonilainen eikä mooabilainen koskaan pääse
Jumalan seurakuntaan, 2 sen tähden että he eivät tulleet
leipää ja vettä tuoden israelilaisia vastaan ja koska hän
palkkasi heitä vastaan Bileamin kiroamaan heidät, vaikka
meidän Jumalamme muuttikin kirouksen siunaukseksi. 3
Kuultuaan lain he erottivat kaiken sekakansan Israelista.
4 Mutta sitä ennen oli pappi Eljasib, Tobian sukulainen,
joka oli asetettu meidän Jumalamme temppelin
kammionhoitajaksi, 5 sisustanut hänelle suuren
kammion, johon ennen oli pantu ruokauhri, suitsuke, kalut
ja jyvä-, viini-ja öljykymmenykset, jotka olivat määrätyt
leeviläisille, veisaajille ja ovenvartijoille, sekä papeille
tuleva anti. 6 Tämän kaiken tapahtuessa en minä ollut
Jerusalemissa; sillä Artahsastan, Baabelin kuninkaan,
kolmantenakymmenentenä toisena hallitusvuotena minä
olin mennyt kuninkaan luo. Mutta jonkun ajan kuluttua
minä pyysin kuninkaalta lomaa 7 ja palasin Jerusalemiin.
Ja kun minä tulin huomaamaan, minkä pahan Eljasib oli
tehnyt Tobian eduksi, sisustaessaan hänelle kammion
Jumalan temppelin esipihoissa, 8 pahastuin minä
suuresti, ja minä heitin kaikki Tobian huonekalut ulos
kammiosta. 9 Ja minä käskin puhdistaa kammiot
ja panetin niihin takaisin Jumalan temppelin kalut,
ruokauhrin ja suitsukkeen. 10 Vielä minä sain tietää,
ettei leeviläisille oltu annettu heidän osuuksiaan, ja
niin olivat leeviläiset ja veisaajat, joiden olisi ollut
tehtävä palvelusta, vetäytyneet kukin maatilalleen. 11
Minä nuhtelin esimiehiä siitä ja sanoin: "Minkätähden
on Jumalan temppeli laiminlyöty?" Ja minä kokosin
leeviläiset ja veisaajat ja asetin heidät paikoilleen.
12 Ja koko Juuda toi kymmenykset jyvistä, viinistä
ja öljystä varastohuoneisiin. 13 Ja minä asetin
Selemjan, papin, ja Saadokin, kirjanoppineen, ja
Pedajan, leeviläisen, valvomaan varastohuoneita ja
annoin heidän apulaisekseen Haananin, Sakkurin pojan,
Mattanjan pojanpojan; sillä heitä pidettiin luotettavina, ja
heidän tehtävänään oli toimittaa jako veljiensä kesken.
14 Muista tämän tähden minua, Jumalani, äläkä pyyhi
pois minun hurskaita tekojani, jotka minä olen tehnyt
Jumalani temppelin ja siinä toimitettavan palveluksen
hyväksi. 15 Siihen aikaan minä näin Juudassa niitä,
jotka sapattina polkivat viinikuurnaa ja jotka kuljettivat
viljaa ja kuormittivat aaseja sillä sekä viinillä, rypäleillä,
viikunoilla ja kaikenlaisella muulla kuormatavaralla. Ja
he toivat niitä Jerusalemiin sapatinpäivänä; ja minä
varoitin heitä, kun he myivät elintarpeita. 16 Sinne
oli myös asettunut tyyrolaisia, jotka toivat kalaa ja
kaikenlaista kauppatavaraa ja myivät Juudan kansalle
sapattina ja Jerusalemissa. 17 Ja minä nuhtelin Juudan
ylimyksiä ja sanoin heille: "Kuinka te teette näin pahasti
ja rikotte sapatinpäivän? 18 Eikö Jumalamme juuri sen
tähden, että teidän isänne näin tekivät, antanut kaiken
tämän onnettomuuden kohdata meitä ja tätä kaupunkia?
Ja te tuotatte nyt vielä suuremman vihan Israelin ylitse,
kun rikotte sapatinpäivän." 19 Ja niin pian kuin oli tullut
pimeä ennen sapattia Jerusalemin porteissa, käskin
minä sulkea ovet ja kielsin avaamasta niitä ennen kuin
sapatin jälkeen. Ja minä asetin palvelijoitani porteille,
ettei yhtään kuormaa pääsisi kaupunkiin sapatinpäivänä.
20 Kauppiaat ja kaikenlaisen tavaran myyjät jäivät yöksi
Jerusalemin ulkopuolelle, kerran ja toisen. 21 Mutta minä
varoitin heitä ja sanoin heille: "Minkätähden te jäätte yöksi
muurin edustalle? Jos vielä kerran teette sen, niin minä
käyn teihin käsiksi." Sen jälkeen he eivät enää tulleet
sapattina. 22 Ja minä käskin leeviläisten puhdistautua ja
tulla vartioimaan portteja, että sapatinpäivä pyhitettäisiin.
Muista minua, Jumalani, myös tämän tähden ja armahda
minua suuressa laupeudessasi. 23 Siihen aikaan minä
näin myös juutalaisia, jotka olivat naineet asdodilaisia,
ammonilaisia ja mooabilaisia vaimoja. 24 Ja heidän
lapsistaan puolet puhuivat asdodinkieltä tai jonkun muun
kansan kieltä, eivätkä osanneet puhua juudankieltä. 25
Silloin minä nuhtelin heitä ja kirosin heidät, jopa löin
muutamia heistä ja revin heitä parrasta; ja minä vannotin
heitä Jumalan kautta: "Älkää antako tyttäriänne heidän
pojillensa älkääkä ottako heidän tyttäriään vaimoiksi
pojillenne tai itsellenne. 26 Eikö Salomo, Israelin
kuningas, tehnyt juuri tuollaista syntiä? Ei yhdelläkään
monien kansojen joukossa ollut hänen vertaistaan
kuningasta; hän oli Jumalallensa rakas, ja Jumala asetti
hänet koko Israelin kuninkaaksi. Kuitenkin muukalaiset
vaimot saattoivat hänetkin tekemään syntiä. 27 Ja
nytkö meidän täytyy kuulla teistä, että te olette tehneet
kaiken tämän suuren pahan ja olleet uskottomat meidän
Jumalaamme kohtaan, kun olette naineet muukalaisia
vaimoja?" 28 Ja yksi ylimmäisen papin Eljasibin pojan
Joojadan pojista oli hooronilaisen Sanballatin vävy;
hänet minä karkoitin luotani. 29 Muista heidät, Jumalani,
sillä he ovat saastuttaneet pappeuden sekä sekä
pappeuden sekä pappeus-ja leeviläisliiton. 30 Niin minä
puhdistin heidät kaikesta muukalaisuudesta. Ja minä
järjestin virkatehtävät papeille ja leeviläisille, kullekin

hänen toimensa mukaan, **31** niin myös halko-uhrilahjan
määräaikoina ja uutislahjat. Muista, Jumalani, tämä
minun hyväkseni.

Esterin

1 Ahasveroksen aikana-sen Ahasveroksen, joka hallitsi
Intiasta Etiopiaan saakka, sataa kahtakymmentä
seitsemää maakuntaa-siihen aikaan, **2** kun kuningas
Ahasveros istui kuninkaallisella valtaistuimellansa, joka
oli Suusanin linnassa, tapahtui tämä. **3** Kolmantena
hallitusvuotenaan hän laittoi pidot kaikille ruhtinaillensa
ja palvelijoillensa. Persian ja Meedian voima, ylimykset
ja maaherrat olivat hänen luonansa, **4** ja hän
näytti heille kuninkaallisen kunniansa rikkautta ja
suuruutensa loistavaa komeutta monta päivää, sata
kahdeksankymmentä päivää. **5** Ja kun ne päivät
olivat kuluneet, laittoi kuningas kaikelle Suusanin
linnan väelle, niin pienille kuin suurillekin, kuninkaan
palatsin puutarhan esipihaan seitsenpäiväiset pidot.
6 Pellava-, puuvilla-ja punasiniverhoja oli kiinnitetty
valkoisilla pellavanauhoilla ja purppuranpunaisilla
nauhoilla hopeatankoihin ja valkomarmoripylväisiin.
Kultaisia ja hopeaisia lepovuoteita oli pihalla, joka oli
laskettu vihreällä ja valkoisella marmorilla, helmiäisellä ja
kirjavalla marmorilla. **7** Juotavaa tarjottiin kulta-astioissa,
ja astiat olivat erimuotoiset, ja kuninkaan viiniä oli viljalti,
kuninkaalliseen tapaan. **8** Ja juomisessa oli lakina,
ettei saanut olla mitään pakkoa, sillä niin oli kuningas
käskenyt kaikkia hovimestareitansa, että oli tehtävä
kunkin oman halun mukaan. **9** Myöskin kuningatar
Vasti laittoi naisille pidot kuningas Ahasveroksen
kuninkaalliseen palatsiin. **10** Seitsemäntenä päivänä,
kun kuninkaan sydän oli viinistä iloinen, käski hän
Mehumanin, Bistan, Harbonan, Bigtan, Abagtan,
Seetarin ja Karkaan, niiden seitsemän hoviherran,
jotka toimittivat palvelusta kuningas Ahasveroksen
luona, **11** tuoda kuningatar Vastin, kuninkaallinen
kruunu päässä, kuninkaan eteen, että hän saisi näyttää
kansoille ja ruhtinaille hänen kauneutensa, sillä hän
oli näöltään ihana. **12** Mutta kuningatar Vasti kieltäytyi
tulemasta, vaikka kuningas hoviherrojen kautta oli
käskenyt. Silloin kuningas suuttui kovin, ja hänessä
syttyi viha. **13** Ja kuningas puhui viisaille, ajantietäjille-
sillä näin oli tapana esittää kuninkaan sana kaikille lain
ja oikeuden tuntijoille, **14** ja hänen lähimpänsä olivat
Karsena, Seetar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena ja
Memukan, seitsemän Persian ja Meedian ruhtinasta,
jotka näkivät kuninkaan kasvot ja istuivat valtakunnan
ensimmäisinä-: **15** "Mitä on lain mukaan tehtävä
kuningatar Vastille, koska hän ei ole noudattanut käskyä,
jonka kuningas Ahasveros on antanut hoviherrojen
kautta?" **16** Niin Memukan sanoi kuninkaan ja ruhtinasten
edessä: "Kuningatar Vasti ei ole rikkonut ainoastaan
kuningasta vastaan, vaan myös kaikkia ruhtinaita vastaan
ja kaikkia kansoja vastaan kuningas Ahasveroksen
kaikissa maakunnissa. **17** Kun kuningattaren teko
tulee kaikkien vaimojen tietoon, saattaa se heidät
halveksimaan aviomiehiänsä, he kun voivat sanoa:
'Kuningas Ahasveros käski tuoda kuningatar Vastin
eteensä, mutta tämä ei tullut'. **18** Jo tänä päivänä
voivat Persian ja Meedian ruhtinattaret, jotka kuulevat
kuningattaren teon, puhua siitä kaikille kuninkaan
ruhtinaille, ja siitä tulee halveksimista ja suuttumusta
riittämään asti. **19** Jos kuningas hyväksi näkee,
julkaistakoon kuninkaallinen käsky ja kirjoitettakoon
muuttumatonna Persian ja Meedian lakeihin, ettei
Vasti enää saa tulla kuningas Ahasveroksen eteen
ja että kuningas antaa hänen kuninkaallisen arvonsa
toiselle, häntä paremmalle. **20** Kuninkaan antama
säädös tulee tunnetuksi koko hänen valtakunnassansa,
vaikka se onkin suuri, ja kaikki vaimot, niin suuret kuin
pienetkin, antavat kunnian aviomiehillensä." **21** Tämä
puhe miellytti kuningasta ja ruhtinaita, ja kuningas teki
Memukanin sanan mukaan. **22** Hän lähetti kaikkiin
kuninkaan maakuntiin-kuhunkin maakuntaan sen omalla
kirjoituksella ja kullekin kansalle sen omalla kielellä-
kirjeet, että joka mies olkoon herra talossaan ja saakoon
puhua oman kansansa kieltä.

2 Näiden tapausten jälkeen, kun kuningas
Ahasveroksen viha oli asettunut, muisti hän Vastia ja
mitä tämä oli tehnyt ja mitä hänestä oli päätetty. **2** Niin
kuninkaan palvelijat, jotka toimittivat hänelle palvelusta,
sanoivat: "Etsittäköön kuninkaalle nuoria neitsyitä,
näöltään ihania. **3** Ja asettakoon kuningas kaikkiin
valtakuntansa maakuntiin käskyläiset keräämään kaikki
nuoret neitsyet, näöltään ihanat, Suusanin linnaan,
vaimolaan, Heegain, kuninkaan hoviherran ja vaimojen
vartijan, huostaan, ja annettakoon heille heidän
kauneudenhoitonsa. **4** Ja neitsyt, johon kuningas mieltyy,
tulkoon kuningattareksi Vastin sijaan." Ja tämä puhe
miellytti kuningasta, ja hän teki niin. **5** Suusanin linnassa
oli juutalainen mies, nimeltä Mordokai, Jaairin poika,
joka oli Siimein poika, joka Kiisin poika, benjaminilainen.
6 Hänet oli viety Jerusalemista pakkosiirtolaisuuteen
niiden pakkosiirtolaisten joukossa, jotka vietiin samalla
kuin Jekonja, Juudan kuningas, jonka Nebukadnessar,
Baabelin kuningas, vei pakkosiirtolaisuuteen. **7** Hän oli
setänsä tyttären Hadassan, se on Esterin, kasvatusisä,
sillä tämä oli isätön ja äiditön. Tyttö oli vartaloltaan
kaunis ja näöltään ihana, ja hänen isänsä ja äitinsä
kuoltua oli Mordokai ottanut hänet tyttäreksensä.
8 Ja kun kuninkaan käsky ja laki tuli tunnetuksi ja
kun kerättiin paljon tyttöjä Suusanin linnaan Heegain
huostaan, otettiin Esterkin kuninkaan palatsiin Heegain,
vaimojen vartijan, huostaan. **9** Tyttö miellytti häntä
ja sai armon hänen edessään, ja hän antoi hänelle
joutuin hänen kauneudenhoitonsa ja määrätyn ravinto-
osansa sekä seitsemän valiopalvelijatarta kuninkaan

palatsista ja siirsi hänet palvelijattarineen vaimolan
parhaaseen paikkaan. 10 Ester ei ilmaissut kansaansa
eikä syntyperäänsä, sillä Mordokai oli häntä kieltänyt
sitä ilmaisemasta. 11 Mutta Mordokai käyskenteli joka
päivä vaimolan esipihan edustalla saadakseen tietää,
voiko Ester hyvin ja mitä hänelle tapahtui. 12 Kun jonkun
tytön vuoro tuli mennä kuningas Ahasveroksen tykö,
sittenkuin hänelle oli kaksitoista kuukautta tehty, niinkuin
vaimoista oli määrätty-sillä niin pitkä aika kului heidän
kauneudenhoitoonsa: kuusi kuukautta mirhaöljyllä,
toiset kuusi kuukautta hajuaineilla sekä muilla naisten
kauneudenhoitokeinoilla-meni tyttö kuninkaan tykö.
13 Kaikki, mitä hän pyysi, annettiin hänelle mukaan
vaimolasta kuninkaan palatsiin. 14 Illalla hän meni,
ja aamulla hän palasi toiseen vaimolaan kuninkaan
hoviherran Saasgaan, sivuvaimojen vartijan, huostaan;
ei hän enää mennyt kuninkaan tykö, paitsi jos kuningas
oli häneen mieltynyt ja hänet nimeltään kutsuttiin. 15
Kun Esterille, Mordokain sedän Abihailin tyttärelle,
jonka Mordokai oli ottanut tyttärekseen, tuli vuoro
mennä kuninkaan tykö, ei hän halunnut mukaansa
muuta, kuin mitä Heegai, kuninkaan hoviherra, vaimojen
vartija, neuvoi. Ja Ester sai armon kaikkien niiden
edessä, jotka näkivät hänet. 16 Ester vietiin kuningas
Ahasveroksen tykö hänen kuninkaalliseen palatsiinsa
kymmenennessä kuussa, se on teebet-kuussa, hänen
seitsemäntenä hallitusvuotenansa. 17 Ja Ester tuli
kuninkaalle kaikkia muita naisia rakkaammaksi ja sai
hänen edessään armon ja suosion ennen kaikkia muita
neitsyitä, niin että tämä pani kuninkaallisen kruunun
hänen päähänsä ja teki hänet kuningattareksi Vastin
sijaan. 18 Ja kuningas laittoi suuret pidot kaikille
ruhtinailleen ja palvelijoilleen, pidot Esterin kunniaksi,
ja myönsi maakunnille veronhuojennusta ja jakelutti
lahjoja, kuninkaalliseen tapaan. 19 Kun neitsyitä
koottiin toinen kerta ja Mordokai istuskeli kuninkaan
portissa 20 -eikä Ester ollut ilmaissut syntyperäänsä
eikä kansaansa, sillä Mordokai oli häntä siitä kieltänyt;
Ester näet teki, mitä Mordokai käski, samoin kuin
ollessaan hänen kasvattinansa- 21 niin siihen aikaan,
Mordokain istuskellessa kuninkaan portissa, Bigtan
ja Teres, kaksi kuninkaan hoviherraa, ovenvartijoita,
suuttuivat ja etsivät tilaisuutta käydäkseen käsiksi
kuningas Ahasverokseen. 22 Mutta se tuli Mordokain
tietoon, ja hän ilmaisi sen kuningatar Esterille, ja Ester
sanoi sen Mordokain nimessä kuninkaalle. 23 Ja asia
tutkittiin, ja kun se havaittiin todeksi, ripustettiin ne
molemmat hirsipuuhun. Ja se kirjoitettiin aikakirjaan
kuningasta varten.

3 Näiden tapausten jälkeen kuningas Ahasveros korotti
agagilaisen Haamanin, Hammedatan pojan, ylensi
hänet ja antoi hänelle ylimmän sijan kaikkien ruhtinasten
joukossa, jotka olivat hänen luonansa. 2 Ja kaikki
kuninkaan palvelijat, jotka olivat kuninkaan portissa,
polvistuivat ja heittäytyivät maahan Haamanin edessä,
sillä niin oli kuningas käskenyt häntä kohdella. Mutta
Mordokai ei polvistunut eikä heittäytynyt maahan. 3
Niin kuninkaan palvelijat, jotka olivat kuninkaan portissa,
sanoivat Mordokaille: "Miksi sinä rikot kuninkaan
käskyn?" 4 Ja kun he joka päivä sanoivat hänelle
näin, mutta hän ei heitä totellut, ilmoittivat he tämän
Haamanille, nähdäksensä, oliko Mordokain sanoma
syy pätevä; sillä hän oli ilmoittanut heille olevansa
juutalainen. 5 Kun Haaman näki, ettei Mordokai
polvistunut eikä heittäytynyt maahan hänen edessään,
tuli Haaman kiukkua täyteen. 6 Kun hänelle oli ilmoitettu,
mitä kansaa Mordokai oli, vähäksyi hän käydä käsiksi
yksin Mordokaihin: Haaman etsi tilaisuutta hävittääkseen
kaikki juutalaiset, Mordokain kansan, Ahasveroksen
koko valtakunnasta. 7 Ensimmäisessä kuussa, se on
niisan-kuussa, kuningas Ahasveroksen kahdentenatoista
vuotena, heitettiin Haamanin edessä puur'ia, se on
arpaa, jokaisesta päivästä ja jokaisesta kuukaudesta,
kahdenteentoista kuukauteen, se on adar-kuuhun, asti.
8 Ja Haaman sanoi kuningas Ahasverokselle: "On yksi
kansa hajallaan ja erillään muiden kansojen seassa
sinun valtakuntasi kaikissa maakunnissa. Heidän lakinsa
ovat toisenlaiset kuin kaikkien muiden kansojen, he
eivät noudata kuninkaan lakeja, eikä kuninkaan sovi
jättää heitä rauhaan. 9 Jos kuningas hyväksi näkee,
kirjoitettakoon määräys, että heidät on tuhottava; ja
minä punnitsen kymmenentuhatta talenttia hopeata
virkamiehille, vietäväksi kuninkaan aarrekammioihin."
10 Niin kuningas otti kädestään sinettisormuksensa
ja antoi sen agagilaiselle Haamanille, Hammedatan
pojalle, juutalaisten vastustajalle. 11 Ja kuningas sanoi
Haamanille: "Hopea olkoon annettu sinulle, ja samoin
se kansa, tehdäksesi sille, mitä hyväksi näet". 12 Niin
kutsuttiin kuninkaan kirjurit ensimmäisessä kuussa,
sen kolmantenatoista päivänä, ja kirjoitettiin, aivan
niinkuin Haaman käski, määräys kuninkaan satraapeille
ja jokaisen maakunnan käskynhaltijoille ja jokaisen
kansan ruhtinaille, kuhunkin maakuntaan sen omalla
kirjoituksella ja kullekin kansalle sen omalla kielellä.
Kuningas Ahasveroksen nimessä se kirjoitettiin ja
sinetöitiin kuninkaan sinettisormuksella. 13 Ja juoksijain
mukana lähetettiin kaikkiin kuninkaan maakuntiin kirjeet,
että oli hävitettävä, tapettava ja tuhottava kaikki
juutalaiset, nuoret ja vanhat, lapset ja vaimot, samana
päivänä, kahdennentoista kuun, se on adar-kuun,
kolmantenatoista päivänä, ja että oli ryöstettävä, mitä
heiltä oli saatavana saalista. 14 Kirjeen jäljennös oli
julkaistava lakina jokaisessa maakunnassa, tiedoksi
kaikille kansoille, että olisivat valmiit tuona päivänä.
15 Juoksijat lähtivät kuninkaan käskystä kiiruusti matkaan
kohta, kun laki oli annettu Suusanin linnassa. Kuningas

ja Haaman istuivat juomaan, mutta Suusanin kaupunki
oli hämmästyksissään.

4 Kun Mordokai sai tietää kaiken, mitä oli tapahtunut,
repäisi Mordokai vaatteensa, pukeutui säkkiin ja
tuhkaan ja meni keskelle kaupunkia ja huuteli kovia
ja katkeria valitushuutoja. **2** Ja hän meni kuninkaan
portin edustalle asti, sillä sisälle kuninkaan porttiin
ei saanut mennä säkkiin puettuna. **3** Jokaisessa
maakunnassa, joka paikassa, mihin kuninkaan käsky ja
hänen lakinsa tuli, syntyi juutalaisten keskuudessa suuri
suru: paastottiin, itkettiin ja valitettiin; monet levittivät
allensa säkin ja tuhkaa. **4** Kun Esterin palvelijattaret
ja hänen hoviherransa tulivat ja kertoivat hänelle
tämän, joutui kuningatar suureen tuskaan, ja hän lähetti
vaatteita, että Mordokai puettaisiin niihin ja että hän
riisuisi säkin yltään, mutta hän ei ottanut niitä vastaan. **5**
Niin Ester kutsui Hatakin, joka oli kuninkaan hoviherroja
ja jonka tämä oli asettanut häntä palvelemaan, ja käski
hänet Mordokain luo, saadakseen tietää, mitä ja mistä
syystä tämä kaikki oli. **6** Niin Hatak meni Mordokain luo
kaupungin torille, joka on kuninkaan portin edustalla,
7 ja Mordokai ilmoitti hänelle kaikki, mitä hänelle oli
tapahtunut, ja myös tarkalleen, kuinka paljon hopeata
Haaman oli luvannut punnita kuninkaan aarrekammioihin
juutalaisten tuhoamisesta. **8** Myös jäljennöksen sen
lain sanamuodosta, joka Suusanissa oli annettu heidän
hävittämisekseen, hän antoi hänelle, että hän näyttäisi
sen Esterille ja ilmoittaisi tälle asian sekä velvoittaisi
häntä menemään kuninkaan luo anomaan armoa ja
rukoilemaan häntä kansansa puolesta. **9** Niin Hatak meni
ja kertoi Esterille Mordokain sanat. **10** Mutta Ester puhui
Hatakille ja käski hänen sanoa Mordokaille: **11** "Kaikki
kuninkaan palvelijat ja kuninkaan maakuntien kansa
tietävät, että kuka ikinä, mies tai nainen, kutsumatta
menee kuninkaan luo sisempään esipihaan, on laki
sama jokaiselle: hänet surmataan; ainoastaan se, jota
kohti kuningas ojentaa kultavaltikkansa, jää eloon. Mutta
minua ei ole kolmeenkymmeneen päivään kutsuttu
tulemaan kuninkaan tykö." **12** Kun Mordokaille kerrottiin
Esterin sanat, **13** käski Mordokai vastata Esterille:
"Älä luulekaan, että sinä, kun olet kuninkaan linnassa,
yksin kaikista juutalaisista pelastut. **14** Jos sinä tänä
aikana olet vaiti, tulee apu ja pelastus juutalaisille
muualta, mutta sinä ja sinun isäsi perhe tuhoudutte.
Kuka tietää, etkö sinä juuri tällaista aikaa varten ole
päässyt kuninkaalliseen arvoon?" **15** Niin Ester käski
vastata Mordokaille: **16** "Mene ja kokoa kaikki Suusanin
juutalaiset, ja paastotkaa minun puolestani; olkaa
syömättä ja juomatta kolme vuorokautta, yöt ja päivät.
Myös minä palvelijattarineni samoin paastoan. Sitten
minä menen kuninkaan tykö, vaikka se on vastoin lakia;
ja jos tuhoudun, niin tuhoudun." **17** Niin Mordokai meni
ja teki, aivan niinkuin Ester oli häntä käskenyt.

5 Kolmantena päivänä Ester pukeutui kuninkaallisesti
ja astui kuninkaan linnan sisempään esipihaan,
vastapäätä kuninkaan linnaa; ja kuningas istui
kuninkaallisella valtaistuimellaan kuninkaallisessa
linnassa vastapäätä linnan ovea. **2** Kun kuningas näki
kuningatar Esterin seisovan esipihassa, sai tämä armon
hänen silmiensä edessä, ja kuningas ojensi Esteriä kohti
kultavaltikan, joka hänellä oli kädessä. Ja Ester astui
esiin ja kosketti valtikan päätä. **3** Kuningas sanoi hänelle:
"Mikä sinun on, kuningatar Ester, ja mitä pyydät? Se
sinulle annetaan, olkoon vaikka puoli valtakuntaa."
4 Niin Ester vastasi: "Jos kuningas hyväksi näkee,
tulkoon kuningas ja myös Haaman tänä päivänä pitoihin,
jotka minä olen hänelle laittanut". **5** Kuningas sanoi:
"Noutakaa kiiruusti Haaman tehdäksemme Esterin
toivomuksen mukaan". Ja kun kuningas ja Haaman
olivat tulleet pitoihin, jotka Ester oli laittanut, **6** kysyi
kuningas juominkien aikana Esteriltä: "Mitä pyydät?
Se sinulle annetaan. Ja mitä haluat? Se täytetään,
olkoon vaikka puoli valtakuntaa." **7** Niin Ester vastasi
sanoen: "Tätä minä pyydän ja haluan: **8** jos olen saanut
armon kuninkaan silmien edessä ja jos kuningas näkee
hyväksi antaa minulle, mitä pyydän, ja täyttää, mitä
haluan, niin tulkoot kuningas ja Haaman vielä pitoihin,
jotka minä heille laitan; huomenna minä teen kuninkaan
toivomuksen mukaan". **9** Haaman lähti sieltä sinä
päivänä iloisena ja hyvillä mielin; ja kun Haaman näki
Mordokain kuninkaan portissa eikä tämä noussut ylös
eikä näyttänyt pelkäävän häntä, täytti viha Mordokaita
kohtaan Haamanin. **10** Mutta Haaman hillitsi itsensä ja
meni kotiinsa. Sitten hän lähetti noutamaan ystävänsä
ja vaimonsa Sereksen. **11** Ja Haaman kehuskeli heille
rikkautensa loistoa ja poikiensa paljoutta, ja kuinka
kuningas kaikessa oli korottanut hänet ja ylentänyt hänet
ylemmäksi ruhtinaita ja kuninkaan palvelijoita. **12** Ja
Haaman sanoi: "Eipä kuningatar Esterkään antanut
laittamiinsa pitoihin kuninkaan kanssa tulla kenenkään
muun kuin minun. Ja huomiseksikin minä olen kuninkaan
kanssa kutsuttu hänen luoksensa. **13** Mutta tämä kaikki
ei minua tyydytä, niin kauan kuin minä näen juutalaisen
Mordokain istuvan kuninkaan portissa." **14** Niin hänen
vaimonsa Seres ja kaikki hänen ystävänsä sanoivat
hänelle: "Tehtäköön hirsipuu, viittäkymmentä kyynärää
korkea, ja pyydä huomenaamuna kuninkaalta, että
Mordokai ripustetaan siihen, niin voit mennä kuninkaan
kanssa pitoihin iloisena". Tämä puhe miellytti Haamania,
ja hän teetti hirsipuun.

6 Sinä yönä uni pakeni kuningasta. Niin hän käski
tuoda muistettavain tapahtumain kirjan, aikakirjan. **2**
Ja kun sitä luettiin kuninkaalle, huomattiin kirjoitetun,
kuinka Mordokai oli ilmaissut, että Bigtan ja Teres,
kaksi kuninkaan hoviherraa, ovenvartijoita, oli etsinyt
tilaisuutta käydäkseen käsiksi kuningas Ahasverokseen.

3 Niin kuningas kysyi: "Mitä kunniaa ja korotusta
on Mordokai tästä saanut?" Kuninkaan palvelijat,
jotka toimittivat hänelle palvelusta, vastasivat: "Ei
hän ole saanut mitään". 4 Kuningas kysyi: "Kuka
on esipihassa?" Mutta Haaman oli tullut kuninkaan
palatsin ulompaan esipihaan pyytämään kuninkaalta,
että Mordokai ripustettaisiin hirsipuuhun, jonka hän oli
pystyttänyt Mordokain varalle. 5 Niin kuninkaan palvelijat
vastasivat hänelle: "Katso, esipihassa seisoo Haaman".
6 Kuningas sanoi: "Tulkoon sisään". Kun Haaman oli
tullut, kysyi kuningas häneltä: "Mitä on tehtävä miehelle,
jota kuningas tahtoo kunnioittaa?" Niin Haaman ajatteli
sydämessään: "Kenellepä muulle kuningas tahtoisi
osoittaa kunniaa kuin minulle?" 7 Ja Haaman vastasi
kuninkaalle: "Miehelle, jota kuningas tahtoo kunnioittaa,
8 tuotakoon kuninkaallinen puku, johon kuningas on ollut
puettuna, ja hevonen, jolla kuningas on ratsastanut ja
jonka päähän on pantu kuninkaallinen kruunu. 9 Puku
ja hevonen annettakoon jollekin kuninkaan ruhtinaista,
ylimyksistä. Puettakoon siihen mies, jota kuningas tahtoo
kunnioittaa, ja kuljetettakoon häntä sen hevosen selässä
kaupungin torilla ja huudettakoon hänen edellänsä: 'Näin
tehdään miehelle, jota kuningas tahtoo kunnioittaa'."
10 Kuningas sanoi Haamanille: "Hae joutuin puku
ja hevonen, niinkuin sanoit, ja tee näin juutalaiselle
Mordokaille, joka istuu kuninkaan portissa. Älä jätä
tekemättä mitään kaikesta, mitä olet puhunut." 11 Niin
Haaman otti puvun ja hevosen, puki Mordokain ja kuljetti
häntä hevosen selässä kaupungin torilla ja huusi hänen
edellänsä: "Näin tehdään miehelle, jota kuningas tahtoo
kunnioittaa". 12 Sitten Mordokai palasi takaisin kuninkaan
porttiin, mutta Haaman kiiruhti kotiinsa murehtien ja
pää peitettynä. 13 Kun Haaman kertoi vaimollensa
Serekselle ja kaikille ystävilleen kaiken, mitä hänelle oli
tapahtunut, sanoivat hänelle hänen viisaansa ja hänen
vaimonsa Seres: "Jos Mordokai, jonka edessä olet
alkanut kaatua, on syntyjään juutalainen, et sinä voi
hänelle mitään, vaan kaadut hänen eteensä maahan
asti". 14 Heidän vielä puhuessaan hänen kanssansa,
tulivat kuninkaan hoviherrat ja veivät kiiruusti Haamanin
pitoihin, jotka Ester oli laittanut.

7 Kun kuningas ja Haaman olivat tulleet kuningatar
Esterin luo juomaan, 2 sanoi kuningas juominkien
aikana Esterille nytkin, toisena päivänä: "Mitä pyydät,
kuningatar Ester? Se sinulle annetaan. Ja mitä haluat?
Se täytetään, olkoon vaikka puoli valtakuntaa." 3 Niin
kuningatar Ester vastasi ja sanoi: "Jos olen saanut armon
sinun silmiesi edessä, kuningas, ja jos kuningas hyväksi
näkee, niin annettakoon minulle oma henkeni, kun sitä
pyydän, ja kansani, kun sitä haluan. 4 Sillä meidät
on myyty, minut ja kansani, hävitettäviksi, tapettaviksi
ja tuhottaviksi. Jos meidät olisi myyty vain orjiksi ja
orjattariksi, olisin siitä vaiti, sillä sen vaivan takia ei
kannattaisi kuningasta vaivata." 5 Niin sanoi kuningas
Ahasveros ja kysyi kuningatar Esteriltä: "Kuka se on,
ja missä se on, joka on rohjennut tehdä sellaista?"
6 Ester vastasi: "Se vastustaja ja vihamies on tuo
paha Haaman". Niin Haaman peljästyi kuningasta ja
kuningatarta. 7 Kuningas nousi vihoissaan juomingeista
ja meni linnan puutarhaan, mutta Haaman jäi siihen
pyytääkseen henkeänsä kuningatar Esteriltä, sillä hän
näki, että kuninkaalla oli paha mielessä häntä vastaan.
8 Kun kuningas tuli linnan puutarhasta takaisin linnaan,
jossa juomingit olivat, oli Haaman juuri heittäytymässä
lepovuoteelle, jolla kuningatar Ester lepäsi. Niin kuningas
sanoi: "Vai tekee hän vielä väkivaltaa kuningattarelle
linnassa, minun läsnäollessani!" Tuskin oli tämä sana
päässyt kuninkaan suusta, kun jo Haamanin kasvot
peitettiin. 9 Ja Harbona, yksi kuningasta palvelevista
hoviherroista, sanoi: "Katso, seisoohan Haamanin talon
edessä hirsipuu, viittäkymmentä kyynärää korkea, se,
minkä Haaman on teettänyt Mordokain varalle, jonka
puhe kerran koitui kuninkaan hyväksi". Kuningas sanoi:
"Ripustakaa hänet siihen". 10 Niin ripustettiin Haaman
hirsipuuhun, jonka hän oli pystyttänyt Mordokain varalle.
Sitten kuninkaan viha asettui.

8 Sinä päivänä kuningas Ahasveros lahjoitti kuningatar
Esterille Haamanin, juutalaisten vastustajan, talon.
Ja Mordokai pääsi kuninkaan eteen, sillä Ester oli
ilmoittanut, mikä Mordokai oli hänelle. 2 Ja kuningas otti
kädestään sinettisormuksensa, jonka hän oli otattanut
pois Haamanilta, ja antoi sen Mordokaille; ja Ester pani
Mordokain Haamanin talon hoitajaksi. 3 Mutta Ester
puhui vielä kuninkaan edessä ja lankesi hänen jalkainsa
juureen, itki ja rukoili häntä torjumaan agagilaisen
Haamanin pahuuden ja sen juonen, jonka tämä oli
punonut juutalaisia vastaan. 4 Niin kuningas ojensi
Esteriä kohti kultavaltikan, ja Ester nousi ja seisoi
kuninkaan edessä. 5 Ja hän sanoi: "Jos kuningas
hyväksi näkee ja jos minä olen saanut armon hänen
edessänsä ja kuningas sen soveliaaksi katsoo ja minä
olen hänen silmissänsä otollinen, niin kirjoitettakoon
määräys ja peruutettakoon agagilaisen Haamanin,
Hammedatan pojan, juoni, ne kirjeet, jotka hän
kirjoitutti tuhotaksensa juutalaiset kaikissa kuninkaan
maakunnissa. 6 Sillä kuinka minä jaksaisin nähdä
kansaani kohtaavan onnettomuuden, kuinka jaksaisin
nähdä sukuni surman!" 7 Niin kuningas Ahasveros sanoi
kuningatar Esterille ja juutalaiselle Mordokaille: "Katso,
Haamanin talon minä olen lahjoittanut Esterille, ja hän
itse on ripustettu hirsipuuhun, koska hän oli käynyt käsiksi
juutalaisiin. 8 Ja nyt kirjoittakaa kuninkaan nimessä
sellainen juutalaisia koskeva määräys, kuin hyväksi
näette, ja sinetöikää se kuninkaan sinettisormuksella;

sillä kirjelmä, joka on kirjoitettu kuninkaan nimessä
ja sinetöity kuninkaan sinettisormuksella, on
peruuttamaton." 9 Niin kutsuttiin kuninkaan kirjurit
silloin, kolmannessa kuussa, se on siivan-kuussa, sen
kahdentenakymmenentenä kolmantena päivänä, ja
kirjoitettiin, aivan niinkuin Mordokai käski, määräys
juutalaisille sekä satraapeille, käskynhaltijoille ja
maaherroille sataan kahteenkymmeneen seitsemään
maakuntaan, Intiasta Etiopiaan saakka, kuhunkin
maakuntaan sen omalla kirjoituksella ja kullekin
kansalle sen omalla kielellä; myös juutalaisille
heidän kirjoituksellaan ja kielellään. 10 Hän kirjoitutti
kuningas Ahasveroksen nimessä ja sinetöi kuninkaan
sinettisormuksella. Ja hän lähetti ratsulähettien mukana,
jotka ratsastivat tammatarhoissa kasvatetuilla hovin
hevosilla, kirjeet: 11 että kuningas sallii juutalaisten
jokaisessa kaupungissa, missä heitä onkin, kokoontua
puolustamaan henkeänsä hävittämällä, tappamalla ja
tuhoamalla kansan ja maakunnan kaiken aseväen,
joka heitä ahdistaa, sekä myös lapset ja vaimot, ja
ryöstämään, mitä heiltä on saatavana saalista, 12
samana päivänä kaikissa kuningas Ahasveroksen
maakunnissa, kahdennentoista kuun, se on adar-kuun,
kolmantenatoista päivänä. 13 Kirjeen jäljennös oli
julkaistava lakina jokaisessa maakunnassa, tiedoksi
kaikille kansoille, ja että juutalaiset olisivat valmiit
sinä päivänä kostamaan vihollisillensa. 14 Hovin
hevosilla ratsastavat lähetit lähtivät kuninkaan käskystä
kiiruusti ja nopeasti matkaan kohta, kun laki oli
annettu Suusanin linnassa. 15 Mutta Mordokai lähti
kuninkaan luota puettuna kuninkaalliseen punasiniseen
purppuraan ja pellavapukuun, ja hänellä oli suuri
kultakruunu ja viitta, tehty valkoisesta pellavakankaasta
ja purppuranpunaisesta kankaasta. Ja Suusanin
kaupunki riemuitsi ja oli iloissaan. 16 Juutalaisille oli tullut
onni, ilo, riemu ja kunnia, 17 ja jokaisessa maakunnassa
ja kaupungissa, joka paikassa, mihin kuninkaan käsky
ja hänen lakinsa tuli, oli juutalaisilla ilo ja riemu, pidot ja
juhlat. Ja paljon oli maan kansoista niitä, jotka kääntyivät
juutalaisiksi, sillä kauhu juutalaisia kohtaan oli vallannut
heidät.

9 Kahdennessatoista kuussa, se on adar-kuussa, sen
kolmantenatoista päivänä, jona kuninkaan käsky ja
hänen lakinsa oli toimeenpantava, sinä päivänä, jona
juutalaisten viholliset olivat toivoneet saavansa heidät
valtaansa, mutta jona päinvastoin juutalaiset saivat
valtaansa vihamiehensä, 2 kokoontuivat juutalaiset
kaupungeissansa kaikissa kuningas Ahasveroksen
maakunnissa käydäkseen käsiksi niihin, jotka hankkivat
heille onnettomuutta, eikä kukaan kestänyt heidän
edessänsä, sillä kauhu heitä kohtaan oli vallannut kaikki
kansat. 3 Ja kaikki maaherrat, satraapit ja käskynhaltijat
ja kuninkaan virkamiehet kannattivat juutalaisia, sillä
kauhu Mordokaita kohtaan oli vallannut heidät. 4
Sillä Mordokai oli mahtava kuninkaan palatsissa,
ja hänen maineensa levisi kaikkiin maakuntiin, sillä
se mies, Mordokai, tuli yhä mahtavammaksi. 5 Ja
juutalaiset voittivat kaikki vihollisensa lyöden miekoilla,
surmaten ja tuhoten, ja tekivät vihamiehillensä, mitä
tahtoivat. 6 Suusanin linnassa juutalaiset tappoivat
ja tuhosivat viisisataa miestä. 7 Ja Parsandatan,
Dalfonin, Aspatan, 8 Pooratan, Adaljan, Aridatan, 9
Parmastan, Arisain, Aridain ja Vaisatan, 10 kymmenen
Haamanin, Hammedatan pojan, juutalaisten vastustajan,
poikaa, he tappoivat; mutta saaliiseen he eivät käyneet
käsiksi. 11 Sinä päivänä tuli Suusanin linnassa
tapettujen luku kuninkaan tietoon. 12 Ja kuningas sanoi
kuningatar Esterille: "Suusanin linnassa juutalaiset ovat
tappaneet ja tuhonneet viisisataa miestä ja Haamanin
kymmenen poikaa; muissa kuninkaan maakunnissa
mitä lienevätkään tehneet! Mitä nyt pyydät? Se sinulle
annetaan. Ja mitä vielä haluat? Se täytetään." 13 Niin
Ester sanoi: "Jos kuningas hyväksi näkee, sallittakoon
Suusanin juutalaisten huomennakin tehdä saman
lain mukaan kuin tänä päivänä. Ja ripustettakoon
Haamanin kymmenen poikaa hirsipuuhun." 14 Kuningas
käski tehdä niin. Ja siitä annettiin laki Suusanissa.
Ja Haamanin kymmenen poikaa ripustettiin. 15 Ja
Suusanin juutalaiset kokoontuivat myös adar-kuun
neljäntenätoista päivänä ja tappoivat Suusanissa
kolmesataa miestä; mutta saaliiseen he eivät käyneet
käsiksi. 16 Myös muut juutalaiset, jotka olivat kuninkaan
maakunnissa, olivat kokoontuneet puolustamaan
henkeänsä ja päässeet rauhaan vihollisistansa,
tapettuaan vihamiehiään seitsemänkymmentäviisi
tuhatta-käymättä käsiksi saaliiseen- 17 adar-kuun
kolmantenatoista päivänä; ja he lepäsivät sen kuun
neljännentoista päivän viettäen sen pito-ja ilopäivänä.
18 Mutta Suusanin juutalaiset olivat kokoontuneet sen
kuun kolmantenatoista ja neljäntenätoista päivänä, ja he
lepäsivät sen kuun viidennentoista päivän viettäen sen
pito-ja ilopäivänä. 19 Sentähden maaseudun juutalaiset,
jotka asuvat maaseutukaupungeissa, viettävät adar-
kuun neljännentoista päivän ilo-, pito-ja juhlapäivänä ja
lähettävät toisilleen maistiaisia. 20 Ja Mordokai pani
kirjaan nämä tapaukset. Ja hän lähetti kirjeet kaikille
juutalaisille kuningas Ahasveroksen kaikkiin maakuntiin,
lähellä ja kaukana oleville, 21 säätäen heille, että heidän
oli vietettävä adar-kuun neljättätoista päivää ja saman
kuun viidettätoista päivää joka vuosi, 22 koska juutalaiset
niinä päivinä olivat päässeet rauhaan vihollisistansa
ja heille siinä kuussa murhe oli kääntynyt iloksi ja
suru juhlaksi-että heidän oli vietettävä ne päivät pito-ja
ilopäivinä ja lähetettävä toisilleen maistiaisia ja köyhille
lahjoja. 23 Ja juutalaiset ottivat pysyväksi tavaksi, mitä

jo olivat alkaneet tehdä ja mitä Mordokai oli heille
kirjoittanut. **24** Koska agagilainen Haaman, Hammedatan
poika, kaikkien juutalaisten vastustaja, oli punonut juonen
juutalaisia vastaan tuhotakseen heidät ja oli heittänyt
puur'in, se on arvan, hävittääkseen ja tuhotakseen
heidät, **25** ja koska sen tultua kuninkaan tietoon tämä oli
kirjeellisesti määrännyt, että Haamanin pahan juonen,
jonka hän oli punonut juutalaisia vastaan, tuli kääntyä
hänen omaan päähänsä ja että hänet ja hänen poikansa
oli ripustettava hirsipuuhun, **26** sentähden antoivat he
näille päiville nimeksi puurim, puur-sanan mukaan.
Sentähden, tuon käskykirjeen koko sisällyksen johdosta
ja sen johdosta, mitä he itse olivat näin nähneet ja
mitä heille oli tapahtunut, **27** juutalaiset säätivät ja
ottivat itsellensä ja jälkeläisillensä ja kaikille heihin
liittyville muuttumattomaksi ja pysyväksi tavaksi, että
näitä kahta päivää oli vietettävä määräyksen mukaisesti
ja määräaikana joka vuosi **28** ja että jokaisen sukupolven
ja suvun oli näitä päiviä muistettava ja vietettävä
joka maakunnassa ja kaupungissa sekä että näiden
puurim-päivien tuli säilyä muuttumattomina juutalaisten
keskuudessa eikä niiden muisto saanut hävitä heidän
jälkeläisistänsä. **29** Ja kuningatar Ester, Abihailin tytär, ja
juutalainen Mordokai kirjoittivat kaiken valtansa nojalla
kirjoituksia saattaakseen säädöksenä voimaan tämän
toisen puurim-käskykirjeen. **30** Mordokai lähetti kirjeet,
ystävällisin ja vilpittömin sanoin, kaikille juutalaisille
Ahasveroksen valtakunnan sataan kahteenkymmeneen
seitsemään maakuntaan, **31** saattaakseen säädöksenä
voimaan nämä puurim-päivät niiden määräaikoina,
niinkuin juutalainen Mordokai ja kuningatar Ester
olivat niistä säätäneet ja niinkuin juutalaiset itse olivat
säätäneet itselleen ja jälkeläisilleen määräykset niihin
kuuluvista paastoista ja valitushuudoista. **32** Näin
säädettiin Esterin käskystä nämä puurim-määräykset ja
kirjoitettiin kirjaan.

10 Kuningas Ahasveros saattoi työveron alaisiksi sekä
mannermaan että merensaaret. **2** Ja kaikki hänen
valta-ja urotyönsä ja kertomus Mordokain suuruudesta,
johon kuningas hänet korotti, ne ovat kirjoitettuina
Meedian ja Persian kuningasten aikakirjassa. **3** Sillä
juutalainen Mordokai oli kuningas Ahasveroksen lähin
mies ja oli suuri juutalaisten keskuudessa ja rakas
lukuisille veljillensä, koska hän harrasti kansansa parasta
ja puhui koko heimonsa onnen puolesta.

Jobin

1 Uusin maassa oli mies, jonka nimi oli Job. Tämä
mies oli nuhteeton ja rehellinen, pelkäsi Jumalaa
ja karttoi pahaa. **2** Hänelle syntyi seitsemän poikaa ja
kolme tytärtä. **3** Ja karjaa hänellä oli seitsemäntuhatta
lammasta, kolmetuhatta kamelia, viisisataa härkäparia
ja viisisataa aasintammaa sekä ylen paljon palvelijoita.
Tämä mies oli kaikista Idän miehistä mahtavin. **4** Hänen
pojillansa oli tapana laittaa pitoja, kullakin oli pidot
talossaan vuoropäivänänsä; he lähettivät silloin sanan
ja kutsuivat kolme sisartansa syömään ja juomaan
kanssansa. **5** Mutta kun pitopäivät olivat kiertonsa
kiertäneet, lähetti Job sanan ja pyhitti heidät; hän nousi
varhain aamulla ja uhrasi polttouhreja, yhtä monta kuin
heitä oli. Sillä Job ajatteli: "Ehkä poikani ovat tehneet
syntiä ja sydämessään luopuneet Jumalasta". Näin Job
teki aina. **6** Mutta kun eräänä päivänä Jumalan pojat
tulivat ja asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana
heidän joukossansa. **7** Niin Herra kysyi saatanalta:
"Mistä sinä tulet?" Saatana vastasi Herralle ja sanoi:
"Maata kiertämästä ja siellä kuljeksimasta". **8** Niin Herra
sanoi saatanalle: "Oletko pannut merkille palvelijaani
Jobia? Sillä ei ole maan päällä hänen vertaistansa; hän
on nuhteeton ja rehellinen mies, pelkää Jumalaa ja
karttaa pahaa." **9** Saatana vastasi Herralle ja sanoi:
"Suottako Job pelkää Jumalaa? **10** Olethan itse kaikilta
puolin suojannut hänet, hänen talonsa ja kaiken, mitä
hänellä on; olet siunannut hänen kättensä työn, ja hänen
karjalaumansa ovat levinneet ympäri maata. **11** Mutta
ojennapa kätesi ja koske kaikkeen, mitä hänellä on:
varmaan hän kiroaa sinua vasten kasvojasi." **12** Niin
Herra sanoi saatanalle: "Katso, kaikki, mitä hänellä on,
olkoon sinun käsissäsi; älä vain koske kädelläsi häneen
itseensä". Ja saatana meni pois Herran edestä. **13** Kun
sitten eräänä päivänä hänen poikansa ja tyttärensä
söivät ja joivat viiniä vanhimman veljensä talossa, **14** tuli
sanansaattaja Jobin luo ja sanoi: "Raavailla kynnettiin,
ja aasintammat kävivät niiden vieressä laitumella; **15**
niin sabalaiset hyökkäsivät ja ryöstivät ne ja surmasivat
palvelijat miekan terällä. Vain minä yksin pelastuin
kertomaan tämän sinulle." **16** Hänen vielä puhuessaan
tuli toinen ja sanoi: "Jumalan tuli iski alas taivaasta,
sytytti palamaan lampaat ja palvelijat ja kulutti heidät.
Vain minä yksin pelastuin kertomaan tämän sinulle."
17 Hänen vielä puhuessaan tuli taas toinen ja sanoi:
"Kaldealaiset asettuivat kolmeen joukkoon ja karkasivat
kamelien kimppuun, ryöstivät ne ja surmasivat palvelijat
miekan terällä. Vain minä yksin pelastuin kertomaan
tämän sinulle." **18** Hänen vielä puhuessaan tuli taas
toinen ja sanoi: "Poikasi ja tyttäresi söivät ja joivat viiniä
vanhimman veljensä talossa; **19** katso, silloin suuri
tuulispää tuli tuolta puolen erämaan ja iski talon neljään
nurkkaan, ja se luhistui nuorukaisten päälle, niin että he
kuolivat. Vain minä yksin pelastuin kertomaan tämän
sinulle." **20** Silloin Job nousi, repäisi viittansa ja leikkasi
hiuksensa, heittäytyi maahan ja rukoili. **21** Ja hän sanoi:
"Alastonna minä tulin äitini kohdusta, ja alastonna minä
sinne palajan. Herra antoi, ja Herra otti; kiitetty olkoon
Herran nimi." **22** Kaikessa tässä Job ei tehnyt syntiä
eikä puhunut nurjasti Jumalaa vastaan.

2 Ja kun eräänä päivänä Jumalan pojat tulivat ja
asettuivat Herran eteen, tuli myöskin saatana heidän
joukossansa ja asettui Herran eteen. **2** Niin Herra kysyi
saatanalta: "Mistä sinä tulet?" Saatana vastasi Herralle
ja sanoi: "Maata kiertämästä ja siellä kuljeksimasta". **3**
Niin Herra sanoi saatanalle: "Oletko pannut merkille
palvelijaani Jobia? Sillä ei ole maan päällä hänen
vertaistansa; hän on nuhteeton ja rehellinen mies,
pelkää Jumalaa ja karttaa pahaa. Vielä hän pysyy
hurskaudessansa, ja sinä olet yllyttänyt minut häntä
vastaan, tuhoamaan hänet syyttömästi." **4** Saatana
vastasi Herralle ja sanoi: "Nahka nahasta; ja kaikki,
mitä ihmisellä on, hän antaa hengestänsä. **5** Mutta
ojennapa kätesi ja koske hänen luihinsa ja lihaansa:
varmaan hän kiroaa sinua vasten kasvojasi." **6** Herra
sanoi saatanalle: "Katso, hän olkoon sinun käsissäsi;
säästä kuitenkin hänen henkensä". **7** Niin saatana
meni pois Herran edestä ja löi Jobiin pahoja paiseita,
kantapäästä kiireeseen asti. **8** Ja tämä otti saviastian
sirun, sillä kaapiakseen itseänsä, ja istui tuhkaläjään.
9 Niin hänen vaimonsa sanoi hänelle: "Vieläkö pysyt
hurskaudessasi? Kiroa Jumala ja kuole." **10** Mutta hän
vastasi hänelle: "Sinä puhut niinkuin mikäkin houkka
nainen. Otammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö
ottaisi vastaan pahaakin?" Kaikessa tässä Job ei
tehnyt syntiä huulillansa. **11** Kun Jobin kolme ystävää
kuuli kaiken onnettomuuden, joka häntä oli kohdannut,
tulivat he kukin kotipaikastansa: teemanilainen Elifas,
suuhilainen Bildad ja naemalainen Soofar; ja he sopivat
keskenänsä ja menivät surkuttelemaan ja lohduttamaan
häntä. **12** Mutta kun he jonkun matkan päässä nostivat
silmänsä, eivät he enää voineet tuntea häntä; niin he
korottivat äänensä ja itkivät, repäisivät kukin viittansa
ja viskasivat tomua taivasta kohti päittensä päälle. **13**
Sitten he istuivat hänen kanssaan maassa seitsemän
päivää ja seitsemän yötä, eikä kukaan heistä puhunut
sanaakaan hänelle, sillä he näkivät, että hänen tuskansa
oli ylen suuri.

3 Senjälkeen Job avasi suunsa ja kirosi
syntymäpäivänsä; **2** Job lausui ja sanoi: **3**
"Kadotkoon se päivä, jona minä synnyin, ja se yö,
joka sanoi: 'Poika on siinnyt'. **4** Se päivä muuttukoon
pimeydeksi; älköön Jumala korkeudessa sitä kysykö,
älköönkä valonsäde sille paistako. **5** Omistakoon

sen pimeys ja pilkkopimeä, pilvi laskeutukoon sen
päälle, peljästyttäköot sitä päivänpimennykset. 6 Sen
yön ryöstäköön pimeys; älköön se iloitko vuoden
päivien parissa, älköön tulko kuukausien lukuun.
7 Katso, hedelmätön olkoon se yö, älköön siinä
riemuhuuto raikuko. 8 Kirotkoot sen päivänmanaajat,
ne, jotka saavat hereille Leviatanin. 9 Pimentykööt sen
kointähdet, odottakoon se valoa, joka ei tule, älköön
se aamuruskon silmäripsiä nähkö, 10 koska se ei
sulkenut minulta kohdun ovia eikä kätkenyt vaivaa
minun silmiltäni. 11 Miksi en kuollut heti äidin helmaan,
miksi en menehtynyt kohdusta tullessani? 12 Miksi
olivat minua vastaanottamassa polvet, minkätähden
rinnat imeäkseni? 13 Sillä makaisinhan rauhassa silloin,
nukkuisin ja saisin levätä 14 kuningasten ja maan
neuvosmiesten kanssa, jotka ovat rakentaneet itselleen
pyramiideja, 15 päämiesten kanssa, joilla on ollut
kultaa, jotka ovat täyttäneet talonsa hopealla; 16 tahi
olisin olematon niinkuin maahan kätketty keskoinen,
niinkuin sikiöt, jotka eivät ole päivänvaloa nähneet.
17 Siellä lakkaavat jumalattomat raivoamasta, siellä
saavat uupuneet levätä; 18 kaikki vangit ovat rauhassa,
eivät kuule käskijän ääntä. 19 Yhtäläiset ovat siellä
pieni ja suuri, orja on vapaa herrastansa. 20 Miksi hän
antaa vaivatulle valoa ja elämää murhemielisille, 21
jotka odottavat kuolemaa, eikä se tule, jotka etsivät
sitä enemmän kuin aarretta, 22 jotka iloitsisivat
riemastuksiin asti, riemuitsisivat, jos löytäisivät haudan-
23 miehelle, jonka tie on ummessa, jonka Jumala on
aitaukseen sulkenut? 24 Sillä huokaukseni on tullut
minun leiväkseni, valitukseni valuu kuin vesi. 25 Sillä
mitä minä kauhistuin, se minua kohtasi, ja mitä minä
pelkäsin, se minulle tapahtui. 26 Ennenkuin tyynnyin,
rauhan ja levon sain, tuli tuska jälleen."

4 Silloin teemanilainen Elifas lausui ja sanoi: 2 "Ethän
pane pahaksesi, jos sinulle puhutaan? Kuka voi
vaitikaan olla? 3 Katso, monta sinä olet ojentanut,
ja hervonneita käsiä olet vahvistanut; 4 sanasi ovat
nostaneet kompastunutta, ja rauenneita polvia olet
voimistanut. 5 Mutta nyt, kun itseäsi kova kohtaa,
sinä tuskastut, kun se sinuun sattuu, sinä kauhistut. 6
Eikö jumalanpelkosi ole sinun uskalluksesi ja nuhteeton
vaelluksesi sinun toivosi? 7 Ajattele, kuka viaton on
koskaan hukkunut, ja missä ovat rehelliset joutuneet
perikatoon? 8 Minkä minä olen nähnyt, niin ne,
jotka vääryyttä kyntävät ja turmiota kylvävät, ne sitä
niittävätkin. 9 Jumalan henkäyksestä he hukkuvat,
hänen vihansa hengestä he häviävät. 10 Leijonan
ärjyntä, jalopeuran ääni vaiennetaan, ja nuorten leijonain
hampaat murskataan; 11 jalopeura menehtyy saaliin
puutteesta, ja naarasleijonan pennut hajaantuvat. 12
Ja minulle tuli salaa sana, korvani kuuli kuiskauksen,
13 kun ajatukset liikkuivat öisissä näyissä, kun raskas
uni oli vallannut ihmiset. 14 Pelko ja vavistus yllättivät
minut, peljästyttivät kaikki minun luuni. 15 Tuulen
henkäys hiveli kasvojani, ihoni karvat nousivat pystyyn.
16 Siinä seisoi-sen näköä en erottanut-haamu minun
silmäini edessä; minä kuulin kuiskaavan äänen: 17
'Onko ihminen vanhurskas Jumalan edessä, onko mies
Luojansa edessä puhdas? 18 Katso, palvelijoihinsakaan
hän ei luota, enkeleissäänkin hän havaitsee vikoja; 19
saati niissä, jotka savimajoissa asuvat, joiden perustus
on maan tomussa! He rusentuvat kuin koiperhonen; 20
ennenkuin aamu ehtooksi muuttuu, heidät muserretaan.
Kenenkään huomaamatta he hukkuvat ainiaaksi. 21 Eikö
niin: heidän telttanuoransa irroitetaan, ja he kuolevat,
viisaudesta osattomina.'"

5 "Huuda vain! Onko ketään, joka sinulle vastaisi, ja
kenenkä pyhän puoleen kääntyisit? 2 Mielettömän
tappaa suuttumus, tyhmän surmaa kiivaus. 3 Minä näin
mielettömän juurtuvan, mutta äkkiä sain huutaa hänen
asuinsijansa kirousta. 4 Hänen lapsensa ovat onnesta
kaukana, heitä poljetaan portissa, eikä auttajaa ole. 5
Ja minkä he ovat leikanneet, syö nälkäinen-ottaa sen
vaikka orjantappuroista-ja janoiset tavoittelevat heidän
tavaraansa. 6 Sillä onnettomuus ei kasva tomusta, eikä
vaiva verso maasta, 7 vaan ihminen syntyy vaivaan, ja
kipinät, liekin lapset, lentävät korkealle. 8 Mutta minä
ainakin etsisin Jumalaa ja asettaisin asiani Jumalan
eteen, 9 hänen, joka tekee suuria, tutkimattomia tekoja,
ihmeitä ilman määrää, 10 joka antaa sateen maan
päälle ja lähettää vettä vainioille, 11 että hän korottaisi
alhaiset ja surevaiset kohoaisivat onneen. 12 Hän tekee
kavalain hankkeet tyhjiksi, niin ettei mikään menesty
heidän kättensä alla, 13 hän vangitsee viisaat heidän
viekkauteensa; ovelain juonet raukeavat: 14 päivällä he
joutuvat pimeään ja hapuilevat keskipäivällä niinkuin
yöllä. 15 Mutta köyhän hän pelastaa heidän suunsa
miekasta, auttaa väkevän kädestä. 16 Ja niin on
vaivaisella toivo, mutta vääryyden täytyy sulkea suunsa.
17 Katso, autuas se ihminen, jota Jumala rankaisee!
Älä siis pidä halpana Kaikkivaltiaan kuritusta. 18 Sillä
hän haavoittaa, ja hän sitoo; lyö murskaksi, mutta
hänen kätensä myös parantavat. 19 Kuudesta hädästä
hän sinut pelastaa, ja seitsemässä ei onnettomuus
sinua kohtaa. 20 Nälänhädässä hän vapahtaa sinut
kuolemasta ja sodassa miekan terästä. 21 Kielen
ruoskalta sinä olet turvassa, etkä pelkää, kun hävitys
tulee. 22 Hävitykselle ja kalliille ajalle sinä naurat, etkä
metsän petoja pelkää. 23 Sillä kedon kivien kanssa sinä
olet liitossa, ja metsän pedot elävät rauhassa sinun
kanssasi. 24 Saat huomata, että majasi on rauhoitettu,
ja kun tarkastat asuinsijaasi, et sieltä mitään kaipaa. 25
Ja saat huomata, että sinun sukusi on suuri ja vesasi

runsaat kuin ruoho maassa. 26 Ikäsi kypsyydessä sinä
menet hautaan, niinkuin lyhde korjataan ajallansa. 27
Katso, tämän olemme tutkineet, ja niin se on; kuule se,
ja ota sinäkin siitä vaari."

6 Job vastasi ja sanoi: 2 "Oi, jospa minun suruni
punnittaisiin ja kova onneni pantaisiin sen kanssa
vaakaan! 3 Sillä se on nyt raskaampi kuin meren
hiekka; sentähden menevät sanani harhaan. 4
Sillä Kaikkivaltiaan nuolet ovat sattuneet minuun;
minun henkeni juo niiden myrkkyä. Jumalan kauhut
ahdistavat minua. 5 Huutaako villiaasi vihannassa
ruohikossa, ammuuko härkä rehuviljansa ääressä?
6 Käykö äitelää syöminen ilman suolaa, tahi onko
makua munanvalkuaisessa? 7 Sieluni ei tahdo koskea
sellaiseen, se on minulle kuin saastainen ruoka. 8
Oi, jospa minun pyyntöni täyttyisi ja Jumala toteuttaisi
minun toivoni! 9 Jospa Jumala suvaitsisi musertaa
minut, ojentaa kätensä ja katkaista elämäni langan! 10
Niin olisi vielä lohdutuksenani-ja ilosta minä hypähtäisin
säälimättömän tuskan alla-etten ole kieltänyt Pyhän
sanoja. 11 Mikä on minun voimani, että enää toivoisin,
ja mikä on loppuni, että tätä kärsisin? 12 Onko minun
voimani vahva kuin kivi, onko minun ruumiini vaskea?
13 Eikö minulla ole enää mitään apua, onko pelastus
minusta karkonnut? 14 Tuleehan ystävän olla laupias
nääntyvälle, vaikka tämä olisikin hyljännyt Kaikkivaltiaan
pelon. 15 Minun veljeni ovat petolliset niinkuin vesipuro,
niinkuin sadepurot, jotka juoksevat kuiviin. 16 Ne ovat
jääsohjusta sameat, niihin kätkeytyy lumi; 17 auringon
paahtaessa ne ehtyvät, ne häviävät paikastansa helteen
tullen. 18 Niiden juoksun urat mutkistuvat, ne haihtuvat
tyhjiin ja katoavat. 19 Teeman karavaanit tähystelivät,
Seban matkueet odottivat niitä; 20 he joutuivat häpeään,
kun niihin luottivat, pettyivät perille tullessansa. 21
Niin te olette nyt tyhjän veroiset: te näette kauhun ja
peljästytte. 22 Olenko sanonut: 'Antakaa minulle ja
suorittakaa tavaroistanne lahjus minun puolestani, 23
pelastakaa minut vihollisen vallasta ja lunastakaa minut
väkivaltaisten käsistä'? 24 Opettakaa minua, niin minä
vaikenen; neuvokaa minulle, missä olen erehtynyt. 25
Kuinka tehoaakaan oikea puhe! Mutta mitä merkitsee
teidän nuhtelunne? 26 Aiotteko nuhdella sanoja?
Tuultahan ovat epätoivoisen sanat. 27 Orvostakin te
heittäisitte arpaa ja hieroisitte kauppaa ystävästänne.
28 Mutta suvaitkaa nyt kääntyä minuun; minä totisesti
en valhettele vasten kasvojanne. 29 Palatkaa, älköön
vääryyttä tapahtuko; palatkaa, vielä minä olen oikeassa
siinä. 30 Olisiko minun kielelläni vääryys? Eikö suulakeni
tuntisi, mikä turmioksi on?"

7 "Eikö ihmisen olo maan päällä ole sotapalvelusta,
eivätkö hänen päivänsä ole niinkuin palkkalaisen
päivät? 2 Hän on orjan kaltainen, joka halajaa varjoon,
ja niinkuin palkkalainen, joka odottaa palkkaansa. 3 Niin
olen minä perinyt kurjuuden kuukaudet, ja vaivan yöt
ovat minun osakseni tulleet. 4 Maata mennessäni minä
ajattelen: Milloinka saan nousta? Ilta venyy, ja minä
kyllästyn kääntelehtiessäni aamuhämärään asti. 5 Minun
ruumiini verhoutuu matoihin ja tomukamaraan, minun
ihoni kovettuu ja märkii. 6 Päiväni kiitävät nopeammin
kuin sukkula, ne katoavat toivottomuudessa. 7 Muista,
että minun elämäni on tuulen henkäys; minun silmäni ei
enää saa onnea nähdä. 8 Ken minut näki, sen silmä
ei minua enää näe; sinun silmäsi etsivät minua, mutta
minua ei enää ole. 9 Pilvi häipyy ja menee menojaan;
niin myös tuonelaan vaipunut ei sieltä nouse. (Sheol
h7585) 10 Ei hän enää palaja taloonsa, eikä hänen
asuinpaikkansa häntä enää tunne. 11 Niin en minäkään
hillitse suutani, minä puhun henkeni ahdistuksessa,
minä valitan sieluni murheessa. 12 Olenko minä meri
tai lohikäärme, että asetat vartioston minua vastaan?
13 Kun ajattelen: leposijani lohduttaa minua, vuoteeni
huojentaa minun tuskaani, 14 niin sinä kauhistutat
minua unilla ja peljästytät minua näyillä. 15 Mieluummin
tukehdun, mieluummin kuolen, kuin näin luurankona
kidun. 16 Olen kyllästynyt, en tahdo elää iankaiken;
anna minun olla rauhassa, sillä tuulen henkäystä ovat
minun päiväni. 17 Mikä on ihminen, että hänestä niin
suurta lukua pidät ja että kiinnität häneen huomiosi,
18 tarkastat häntä joka aamu, tutkit häntä joka hetki?
19 Etkö koskaan käännä pois katsettasi minusta, etkö
hellitä minusta sen vertaa, että saan sylkeni nielaistuksi?
20 Jos olenkin syntiä tehnyt, niin mitä olen sillä sinulle
tehnyt, sinä ihmisten vartioitsija? Minkätähden asetit
minut maalitauluksesi, ja minkätähden tulin itselleni
taakaksi? 21 Minkätähden et anna rikostani anteeksi
etkä poista pahaa tekoani? Sillä nyt minä menen levolle
maan tomuun, ja jos etsit minua, niin ei minua enää
ole."

8 Sitten suuhilainen Bildad lausui ja sanoi: 2 "Kuinka
kauan sinä senkaltaisia haastat ja suusi puheet ovat
kuin raju myrsky? 3 Jumalako vääristäisi oikeuden,
Kaikkivaltiasko vääristäisi vanhurskauden? 4 Jos lapsesi
tekivät syntiä häntä vastaan, niin hän hylkäsi heidät
heidän rikoksensa valtaan. 5 Jos sinä etsit Jumalaa
ja anot Kaikkivaltiaalta armoa, 6 jos olet puhdas ja
rehellinen, silloin hän varmasti heräjää sinun avuksesi
ja asettaa entiselleen sinun vanhurskautesi asunnon. 7
Silloin sinun alkusi näyttää vähäiseltä, mutta loppuaikasi
varttuu ylen suureksi. 8 Sillä kysypä aikaisemmalta
sukupolvelta, tarkkaa, mitä heidän isänsä ovat tutkineet.
9 Mehän olemme eilispäivän lapsia emmekä mitään
tiedä, päivämme ovat vain varjo maan päällä. 10 He
sinua opettavat ja sanovat sinulle, tuovat ilmi sanat
sydämestään: 11 'Kasvaako kaisla siinä, missä ei

ole rämettä? rehottaako ruoko siinä, missä ei ole
vettä? 12 Vielä vihreänä ollessaan, ennenaikaisena
leikattavaksi, se kuivettuu ennen kuin mikään muu
heinä. 13 Niin käy kaikkien niiden, jotka unhottavat
Jumalan, ja jumalattoman toivo katoaa, 14 hänen,
jonka uskallus on langan varassa, jonka turvana on
hämähäkinverkko. 15 Hän nojaa taloonsa, mutta se ei
seiso, hän tarttuu siihen, mutta se ei kestä. 16 Hän
on rehevänä auringon paisteessa, ja hänen vesansa
leviävät yli puutarhan. 17 Hänen juurensa kietoutuvat
kiviroukkioon, hän kiinnittää katseensa kivitaloon. 18
Mutta kun Jumala hävittää hänet hänen paikastansa,
niin se kieltää hänet: En ole sinua koskaan nähnyt.
19 Katso, siinä oli hänen vaelluksensa ilo, ja tomusta
kasvaa toisia.' 20 Katso, Jumala ei hylkää nuhteetonta
eikä tartu pahantekijäin käteen. 21 Vielä hän täyttää
sinun suusi naurulla ja huulesi riemulla. 22 Sinun
vihamiehesi verhotaan häpeällä, ja jumalattomien majaa
ei enää ole."

9 Job vastasi ja sanoi: 2 "Totisesti minä tiedän, että
niin on; kuinka voisi ihminen olla oikeassa Jumalaa
vastaan! 3 Jos ihminen tahtoisi riidellä hänen kanssaan,
ei hän voisi vastata hänelle yhteen tuhannesta. 4 Hän
on viisas mieleltään ja väkevä voimaltaan kuka on
niskoitellut häntä vastaan ja jäänyt rankaisematta? 5
Hän siirtää vuoret äkkiarvaamatta, hän kukistaa ne
vihassansa; 6 hän järkyttää maan paikaltaan, ja sen
patsaat vapisevat; 7 hän kieltää aurinkoa, ja se ei nouse,
ja hän lukitsee tähdet sinetillään; 8 hän yksinänsä
levittää taivaat ja tallaa meren kuohun kukkuloita; 9
hän loi Seulaset ja Kalevanmiekan, Otavan ja eteläiset
tähtitarhat; 10 hän tekee suuria, tutkimattomia tekoja,
ihmeitä ilman määrää. 11 Katso, hän käy ohitseni, enkä
minä häntä näe; hän liitää ohi, enkä minä häntä huomaa.
12 Katso, hän tempaa saaliinsa, kuka voi häntä estää,
kuka sanoa hänelle: 'Mitä sinä teet?' 13 Jumala ei taltu
vihastansa; hänen allensa vaipuvat Rahabin auttajat.
14 Minäkö sitten voisin vastata hänelle, valita sanojani
häntä vastaan? 15 Vaikka oikeassakin olisin, en saisi
vastatuksi; minun täytyisi tuomariltani armoa anoa. 16
Jos minä huutaisin ja hän minulle vastaisikin, en usko,
että hän ottaisi korviinsa huutoani, 17 hän, joka ajaa
minua takaa myrskytuulessa ja lisää haavojeni lukua
syyttömästi, 18 joka ei anna minun vetää henkeäni,
vaan täyttää minut katkeralla tuskalla. 19 Jos väkevän
voimaa kysytään, niin hän sanoo: 'Tässä olen!' mutta jos
oikeutta, niin: 'Kuka vetää minut tilille?' 20 Vaikka olisin
oikeassa, niin oma suuni tuomitsisi minut syylliseksi;
vaikka olisin syytön, niin hän kuitenkin minut vääräksi
tekisi. 21 Syytön minä olen. En välitä hengestäni,
elämäni on minulle halpa. 22 Yhdentekevää kaikki;
sentähden minä sanon: hän lopettaa niin syyttömän kuin
syyllisenkin. 23 Jos ruoska äkkiä surmaa, niin hän pilkkaa
viattomain epätoivoa. 24 Maa on jätetty jumalattoman
valtaan, hän peittää sen tuomarien kasvot-ellei hän, kuka
sitten? 25 Minun päiväni rientävät juoksijata nopeammin,
pakenevat onnea näkemättä, 26 ne kiitävät pois niinkuin
ruokovenheet, niinkuin kotka, joka iskee saaliiseen. 27
Jos ajattelen: tahdon unhottaa tuskani, muuttaa muotoni
ja ilostua, 28 niin minä kauhistun kaikkia kipujani, tiedän,
ettet julista minua viattomaksi. 29 Syyllisenä täytyy
minun olla; miksi turhaan itseäni vaivaan? 30 Jos vaikka
lumessa peseytyisin ja puhdistaisin käteni lipeällä, 31
silloinkin sinä upottaisit minut likakuoppaan, niin että
omat vaatteeni minua inhoisivat. 32 Sillä ei ole hän
ihminen niinkuin minä, voidakseni vastata hänelle ja
käydäksemme oikeutta keskenämme. 33 Ei ole meillä
riidanratkaisijaa, joka laskisi kätensä meidän molempien
päälle 34 ja ottaisi hänen vitsansa pois minun päältäni,
niin ettei hänen kauhunsa peljättäisi minua; 35 silloin
minä puhuisin enkä häntä pelkäisi, sillä ei ole mitään
sellaista tunnollani."

10 "Minun sieluni on kyllästynyt elämään; minä
päästän valitukseni valloilleen ja puhun sieluni
murheessa, 2 minä sanon Jumalalle: 'Älä tuomitse
minua syylliseksi; ilmaise minulle, miksi vaadit minua
tilille. 3 Onko sinulla hyötyä siitä, että teet väkivaltaa, että
oman käsialasi hylkäät, mutta valaiset jumalattomain
neuvoa? 4 Onko sinulla lihan silmät, katsotko, niinkuin
ihminen katsoo? 5 Ovatko sinun päiväsi niinkuin ihmisen
päivät, ovatko vuotesi niinkuin miehen vuodet, 6 koska
etsit vääryyttä minusta ja tutkit minun syntiäni, 7 vaikka
tiedät, etten ole syyllinen ja ettei ole ketään, joka sinun
käsistäsi auttaa?' 8 Sinun kätesi ovat minut luoneet ja
tehneet; yhtäkaikki minut perin juurin tuhoat. 9 Muista,
että sinä olet muovaillut minut niinkuin saven, ja nyt
muutat minut tomuksi jälleen. 10 Etkö sinä valanut minua
niinkuin maitoa ja juoksuttanut niinkuin juustoa? 11 Sinä
puetit minut nahalla ja lihalla ja kudoit minut luista ja
jänteistä kokoon. 12 Elämän ja armon olet sinä minulle
suonut, ja sinun huolenpitosi on varjellut minun henkeni.
13 Mutta sinä kätkit sydämeesi tämän; minä tiedän,
että tämä oli sinun mielessäsi: 14 jos minä syntiä tein,
niin sinä vartioitsit minua, ja minun rikostani et antanut
anteeksi. 15 Jos olisin syyllinen, niin voi minua! Ja vaikka
olisin oikeassa, en kuitenkaan voisi päätäni nostaa,
häpeästä kylläisenä ja kurjuuttani katsellen. 16 Jos
minun pääni nousee, niin sinä ajat minua niinkuin leijona
ja teet yhä ihmeitäsi minua vastaan. 17 Sinä hankit
yhä uusia todistajia minua vastaan, ja vihasi minuun
kasvaa, ja sinä tuot vereksiä joukkoja minun kimppuuni.
18 Miksi toit minut ilmoille äitini kohdusta? Jospa olisin
kuollut, ihmissilmän näkemätönnä! 19 Niin minä olisin,
niinkuin minua ei olisi ollutkaan; minut olisi kannettu äidin
kohdusta hautaan. 20 Ovathan päiväni vähissä; hän
antakoon minun olla rauhassa, hän kääntyköön minusta

pois, että hiukkasen ilostuisin, 21 ennenkuin lähden,
ikinä palajamatta, pimeyden ja synkeyden maahan,
22 maahan, jonka pimeys on synkkä pilkkopimeä ja
sekasorto ja jossa valkeneminenkin on pimeyttä."

11 Sitten naemalainen Soofar lausui ja sanoi:
2 "Jäisikö suulas puhe vastausta vaille, ja
saisiko suupaltti olla oikeassa? 3 Saattaisivatko
jaarituksesi miehet vaikenemaan, niin että saisit pilkata,
kenenkään sinua häpeään häätämättä? 4 Sanoithan:
'Minun opetukseni on selkeä, ja minä olen puhdas
sinun silmissäsi'. 5 Mutta jospa Jumala puhuisi ja
avaisi huulensa sinua vastaan 6 ja ilmaisisi sinulle
viisauden salaisuudet, että hänellä on ymmärrystä
monin verroin! Silloin huomaisit, että Jumala on painanut
unhoon montakin pahaa tekoasi. 7 Sinäkö käsittäisit
Jumalan tutkimattomuuden tahi pääsisit Kaikkivaltiaan
täydellisyydestä perille? 8 Se on korkea kuin taivas-mitä
voit tehdä, syvempi kuin tuonela-mitä voit ymmärtää?
(Sheol h7585) 9 Se on pitempi kuin maa ja laveampi
kuin meri. 10 Jos hän liitää paikalle ja vangitsee ja
kutsuu oikeuden kokoon, niin kuka voi häntä estää? 11
Sillä hän tuntee valheen miehet, vääryyden hän näkee
tarkkaamattakin. 12 Onttopäinen mies voi viisastua
ja villiaasin varsa ihmistyä. 13 Jos sinäkin valmistat
sydämesi ja ojennat kätesi hänen puoleensa- 14 mutta
jos kädessäsi on vääryys, heitä se kauas äläkä anna
petoksen asua majoissasi- 15 silloin saat kohottaa
kasvosi ilman häpeän tahraa, olet kuin vaskesta valettu
etkä mitään pelkää. 16 Silloin unhotat onnettomuutesi,
muistelet sitä kuin vettä, joka on virrannut pois. 17
Elämäsi selkenee kirkkaammaksi keskipäivää, pimeänkin
aika on niinkuin aamunkoitto. 18 Silloin olet turvassa,
sillä sinulla on toivo; tähystelet-käyt turvallisesti levolle,
19 asetut makaamaan, kenenkään peljättämättä, ja
monet etsivät sinun suosiotasi. 20 Mutta jumalattomain
silmät raukeavat; turvapaikka on heiltä mennyt, ja heidän
toivonsa on huokaus."

12 Job vastasi ja sanoi: 2 "Totisesti, te yksin olette
kansa, ja teidän mukananne kuolee viisaus! 3
Onhan minullakin ymmärrystä yhtä hyvin kuin teillä; en
ole minä teitä huonompi, ja kuka ei moisia tietäisi? 4
Ystävänsä pilkkana on hän, jota Jumala kuuli, kun hän
häntä huusi, hurskas, nuhteeton on pilkkana. 5 Turvassa
olevan mielestä sopii onnettomuudelle ylenkatse; se
on valmiina niille, joiden jalka horjuu. 6 Ja rauhassa
ovat väkivaltaisten majat, turvassa ne, jotka ärsyttävät
Jumalaa, ne, jotka kantavat jumalansa kourassaan."
- 7 "Mutta kysypä eläimiltä, niin ne opettavat sinua,
ja taivaan linnuilta, niin ne ilmoittavat sinulle; 8 tahi
tutkistele maata, niin se opettaa sinua, ja meren kalat
kertovat sinulle. 9 Kuka kaikista näistä ei tietäisi, että
Herran käsi on tämän tehnyt, 10 hänen, jonka kädessä
on kaiken elävän sielu ja kaikkien ihmisolentojen henki?"
- 11 "Eikö korva koettele sanoja ja suulaki maista
ruuan makua?" 12 "Vanhuksilla on viisautta, ja pitkä-
ikäisillä ymmärrystä." - 13 "Jumalalla on viisaus ja
voima, hänellä neuvo ja ymmärrys. 14 Jos hän repii
maahan, niin ei rakenneta jälleen; kenen hän telkeää
sisälle, sille ei avata. 15 Katso, hän salpaa vedet, ja
syntyy kuivuus; hän laskee ne irti, ja ne mullistavat
maan. 16 Hänen on väkevyys ja ymmärrys; hänen on
niin eksynyt kuin eksyttäjäkin. 17 Hän vie neuvosmiehet
pois paljaiksi riistettyinä ja tekee tuomarit tyhmiksi.
18 Kuningasten kurituksesta hän kirvoittaa ja köyttää
köyden heidän omiin vyötäisiinsä. 19 Hän vie papit pois
paljaiksi riistettyinä, ja ikimahtavat hän kukistaa. 20 Hän
hämmentää luotettavain puheen ja ottaa pois vanhoilta
taidon. 21 Hän vuodattaa ylenkatsetta ruhtinasten
päälle ja aukaisee virtojen padot. 22 Hän paljastaa
syvyydet pimeyden peitosta ja tuo valoon pilkkopimeän.
23 Hän korottaa kansat, ja hän hävittää ne, hän
laajentaa kansakunnat, ja hän kuljettaa ne pois. 24
Maan kansan päämiehiltä hän ottaa ymmärryksen ja
panee heidät harhailemaan tiettömissä autioissa. 25 He
haparoivat pimeässä valoa vailla, ja hän panee heidät
hoipertelemaan kuin juopuneet."

13 "Katso, kaikkea tätä on silmäni nähnyt, korvani
kuullut ja sitä tarkannut. 2 Mitä te tiedätte, sen
tiedän minäkin; en ole minä teitä huonompi. 3 Mutta
minä mielin puhua Kaikkivaltiaalle, minä tahdon tuoda
todistukseni Jumalaa vastaan. 4 Sillä te laastaroitte
valheella, olette puoskareita kaikki tyynni. 5 Jospa edes
osaisitte visusti vaieta, niin se olisi teille viisaudeksi
luettava! 6 Kuulkaa siis, mitä minä todistan, ja tarkatkaa,
mitä huuleni väittävät vastaan. 7 Tahdotteko puolustaa
Jumalaa väärällä puheella ja puhua vilppiä hänen
puolestaan; 8 tahdotteko olla puolueellisia hänen
hyväksensä tahi ajaa Jumalan asiaa? 9 Koituuko
siitä silloin hyvää, kun hän käy teitä tutkimaan; tahi
voitteko pettää hänet, niinkuin ihminen petetään?
10 Hän teitä ankarasti rankaisee, jos salassa olette
puolueellisia. 11 Eikö hänen korkeutensa peljästytä teitä
ja hänen kauhunsa teitä valtaa? 12 Tuhkalauselmia
ovat teidän mietelauseenne, savivarustuksia silloin
teidän varustuksenne. 13 Vaietkaa, antakaa minun olla,
niin minä puhun, käyköön minun miten tahansa. 14
Miksi minä otan lihani hampaisiini ja panen henkeni
kämmenelleni? 15 Katso, hän surmaa minut, en minä
enää mitään toivo; tahdon vain vaellustani puolustaa
häntä vastaan. 16 Jo sekin on minulle voitoksi; sillä
jumalaton ei voi käydä hänen kasvojensa eteen. 17
Kuulkaa tarkasti minun puhettani, ja mitä minä lausun
korvienne kuullen. 18 Katso, olen ryhtynyt käymään
oikeutta; minä tiedän, että olen oikeassa. 19 Kuka

saattaa käräjöidä minua vastaan? Silloin minä vaikenen
ja kuolen. 20 Kahta vain älä minulle tee, niin en
lymyä sinun kasvojesi edestä: 21 ota pois kätesi minun
päältäni, ja älköön kauhusi minua peljättäkö; 22 sitten
haasta, niin minä vastaan, tahi minä puhun, ja vastaa
sinä minulle. 23 Mikä on minun pahain tekojeni ja
syntieni luku? Ilmaise minulle rikkomukseni ja syntini.
24 Miksi peität kasvosi ja pidät minua vihollisenasi? 25
Lentävää lehteäkö peljätät, kuivunutta korttako vainoat,
26 koskapa määräät katkeruuden minun osakseni ja
perinnökseni nuoruuteni pahat teot, 27 koska panet
jalkani jalkapuuhun, vartioitset kaikkia minun polkujani
ja piirrät rajan jalkapohjieni ääreen?" - 28 "Hän hajoaa
kuin lahopuu, kuin koinsyömä vaate."

14 "Ihminen, vaimosta syntynyt, elää vähän aikaa ja
on täynnä levottomuutta, 2 kasvaa kuin kukkanen
ja lakastuu, pakenee kuin varjo eikä pysy. 3 Ja sellaista
sinä pidät silmällä ja viet minut käymään oikeutta
kanssasi! 4 Syntyisikö saastaisesta puhdasta? Ei
yhden yhtäkään. 5 Hänen päivänsä ovat määrätyt, ja
hänen kuukausiensa luku on sinun tiedossasi; sinä olet
asettanut hänelle määrän, jonka ylitse hän ei pääse.
6 Niin käännä katseesi pois hänestä, että hän pääsisi
rauhaan ja että hän saisi iloita niinkuin palkkalainen
päivän päätettyään. 7 Onhan puullakin toivo: vaikka
se maahan kaadetaan, kasvaa se uudelleen, eikä siltä
vesaa puutu. 8 Vaikka sen juuri vanhenee maassa ja sen
kanto kuolee multaan, 9 niin se veden tuoksusta versoo
jälleen ja tekee oksia niinkuin istukas. 10 Mutta mies kun
kuolee, makaa hän martaana; kun ihminen on henkensä
heittänyt, missä hän on sitten? 11 Vesi juoksee pois
järvestä, ja joki tyhjenee ja kuivuu; 12 niin ihminen
lepoon mentyänsä ei enää nouse. Ennenkuin taivaat
katoavat, eivät he heräjä eivätkä havahdu unestansa.
13 Oi, jospa kätkisit minut tuonelaan, piilottaisit minut,
kunnes vihasi on asettunut, panisit minulle aikamäärän
ja sitten muistaisit minua! **(Sheol h7585)** 14 Kun mies
kuolee, virkoaako hän jälleen henkiin? Minä vartoaisin
kaikki sotapalvelukseni päivät, kunnes pääsyvuoroni
joutuisi. 15 Sinä kutsuisit, ja minä vastaisin sinulle, sinä
ikävöitsisit kättesi tekoa. 16 Silloin sinä laskisit minun
askeleeni, et pitäisi vaaria minun synnistäni; 17 rikokseni
olisi sinetillä lukittuna kukkaroon, ja pahat tekoni sinä
peittäisit piiloon. 18 Mutta vuorikin vyöryy ja hajoaa,
ja kallio siirtyy sijaltansa, 19 vesi kuluttaa kivet, ja
rankkasade huuhtoo pois maan mullan; niin sinä hävität
ihmisen toivon. 20 Sinä masennat hänet iäksi, ja hän
lähtee; sinä muutat hänen muotonsa ja lähetät hänet
menemään. 21 Kohoavatko hänen lapsensa kunniaan-
ei hän sitä tiedä, vaipuvatko vähäisiksi-ei hän heitä
huomaa. 22 Hän tuntee vain oman ruumiinsa kivun,
vain oman sielunsa murheen."

15 Sitten teemanilainen Elifas lausui ja sanoi: 2
"Vastaako viisas tuulta pieksämällä, täyttääkö hän
rintansa itätuulella? 3 Puolustautuuko hän puheella,
joka ei auta, ja sanoilla, joista ei ole hyötyä? 4 Itse
jumalanpelonkin sinä teet tyhjäksi ja rikot hartauden
Jumalaa rukoilevilta. 5 Sillä sinun pahuutesi panee
sanat suuhusi, ja sinä valitset viekasten kielen. 6 Oma
suusi julistaa sinut syylliseksi, enkä minä; omat huulesi
todistavat sinua vastaan. 7 Sinäkö synnyit ihmisistä
ensimmäisenä, luotiinko sinut ennenkuin kukkulat? 8
Oletko sinä kuulijana Jumalan neuvottelussa ja anastatko
viisauden itsellesi? 9 Mitä sinä tiedät, jota me emme
tietäisi? Mitä sinä ymmärrät, jota me emme tuntisi? 10
Onpa meidänkin joukossamme harmaapää ja vanhus,
isääsi iällisempi. 11 Vähäksytkö Jumalan lohdutuksia ja
sanaa, joka sinua piteli hellävaroin? 12 Miksi sydämesi
tempaa sinut mukaansa, miksi pyörivät silmäsi, 13
niin että käännät kiukkusi Jumalaa vastaan ja syydät
suustasi sanoja? 14 Kuinka voisi ihminen olla puhdas,
kuinka vaimosta syntynyt olla vanhurskas! 15 Katso,
pyhiinsäkään hän ei luota, eivät taivaatkaan ole puhtaat
hänen silmissänsä, 16 saati sitten ihminen, inhottava
ja kelvoton, joka juo vääryyttä niinkuin vettä. 17 Minä
julistan sinulle, kuule minua, minä kerron, mitä olen
nähnyt, 18 mitä viisaat ilmoittavat, salaamatta, mitä
olivat isiltänsä saaneet, 19 niiltä, joille yksin maa oli
annettuna ja joiden seassa ei muukalainen liikkunut: 20
'Jumalattomalla on tuska koko elämänsä ajan, ne vähät
vuodet, jotka väkivaltaiselle on määrätty. 21 Kauhun
äänet kuuluvat hänen korvissansa, keskellä rauhaakin
hänet yllättää hävittäjä. 22 Ei usko hän pääsevänsä
pimeydestä, ja hän on miekalle määrätty. 23 Hän
harhailee leivän haussa: missä sitä on? Hän tuntee,
että hänen vierellään on valmiina pimeyden päivä. 24
Tuska ja ahdistus kauhistuttavat häntä, masentavat
hänet niinkuin kuningas valmiina hyökkäykseen. 25
Koska hän ojensi kätensä Jumalaa vastaan ja pöyhkeili
Kaikkivaltiasta vastaan, 26 ryntäsi häntä vastaan niska
jäykkänä, taajain kilvenkupurainsa suojassa; 27 koska
hän kasvatti ihraa kasvoihinsa ja teki lanteensa lihaviksi,
28 asui hävitetyissä kaupungeissa, taloissa, joissa ei ollut
lupa asua, 29 jotka olivat määrätyt jäämään raunioiksi,
sentähden hän ei rikastu, eikä hänen omaisuutensa ole
pysyväistä, eikä hänen viljansa notkistu maata kohden.
30 Ei hän pääse pimeydestä; tulen liekki kuivuttaa hänen
vesansa, ja hän hukkuu hänen suunsa henkäyksestä.
31 Älköön hän turvatko turhuuteen-hän pettyy; sillä
hänen voittonsa on oleva turhuus. 32 Mitta täyttyy ennen
aikojaan, eikä hänen lehvänsä vihannoi. 33 Hän on
niinkuin viinipuu, joka pudottaa raakaleensa, niinkuin
öljypuu, joka varistaa kukkansa. 34 Sillä jumalattoman
joukkio on hedelmätön, ja tuli kuluttaa lahjustenottajan

majat. 35 He kantavat tuhoa ja synnyttävät turmiota, ja
heidän kohtunsa valmistaa petosta.'"

16 Job vastasi ja sanoi: 2 "Tuonkaltaista olen kuullut
paljon; kurjia lohduttajia olette kaikki. 3 Eikö tule
jo loppu tuulen pieksämisestä, vai mikä yllyttää sinua
vastaamaan? 4 Voisinhan minä myös puhua niinkuin
tekin, jos te olisitte minun sijassani; voisin sommitella
sanoja teitä vastaan ja ilkkuen nyökytellä teille päätäni,
5 rohkaista teitä suullani ja tuottaa huojennusta huulteni
lohduttelulla. 6 Jos puhun, ei tuskani helpota, ja jos
lakkaan, lähteekö se sillä? 7 Mutta nyt hän on minut
uuvuttanut. Sinä olet hävittänyt koko minun joukkoni
8 ja olet minut kukistanut-siitä muka tuli todistaja-ja
raihnauteni nousi minua vastaan, syyttäen minua vasten
silmiä. 9 Hänen vihansa raateli ja vainosi minua,
hän kiristeli minulle hampaitansa. Viholliseni hiovat
katseitaan minua vastaan, 10 he avaavat minulle kitansa
ja lyövät häväisten minua poskille; kaikki he yhtyvät
minua vastaan. 11 Jumala jättää minut poikaheittiöiden
valtaan ja syöksee minut jumalattomain käsiin. 12
Minä elin rauhassa, mutta hän peljätti minut, hän
tarttui minua niskaan ja murskasi minut. Hän asetti
minut maalitaulukseen; 13 hänen nuolensa viuhuvat
minun ympärilläni. Hän halkaisee munuaiseni säälimättä,
vuodattaa maahan minun sappeni. 14 Hän murtaa
minuun aukon toisensa jälkeen ja ryntää kimppuuni
kuin soturi. 15 Minä ompelin säkin iholleni ja painoin
sarveni tomuun. 16 Minun kasvoni punoittavat itkusta,
ja silmäluomillani on pimeys, 17 vaikkei ole vääryyttä
minun käsissäni ja vaikka minun rukoukseni on puhdas.
18 Maa, älä peitä minun vertani, ja minun huudollani
älköön olko lepopaikkaa! 19 Katso, nytkin on minun
todistajani taivaassa ja puolustajani korkeudessa. 20
Ystäväni pitävät minua pilkkanansa-Jumalaan minun
silmäni kyynelöiden katsoo, 21 että hän hankkisi
miehelle oikeuden Jumalaa vastaan ja ihmislapselle
hänen lähimmäistään vastaan. 22 Sillä vähän on vuosia
edessäni enää, ja sitten menen tietä, jota en palaja."

17 "Minun henkeni on rikki raastettu, minun päiväni
sammuvat, kalmisto on minun osani. 2 Totisesti,
pilkka piirittää minua ja silmäni täytyy yhä katsella heidän
ynseilyänsä. 3 Aseta puolestani pantti talteesi; kuka
muu rupeaisi kättä lyöden minun takaajakseni? 4 Sillä
sinä olet sulkenut ymmärrykseltä heidän sydämensä;
sentähden sinä et päästä heitä voitolle. 5 Ystäviä
kutsutaan osajaolle, mutta omilta lapsilta raukeavat
silmät. 6 Minut on pantu kansoille sananlaskuksi;
silmille syljettäväksi minä olen tullut. 7 Minun silmäni
on hämärtynyt surusta, ja kaikki minun jäseneni ovat
kuin varjo. 8 Tästä oikeamieliset hämmästyvät, ja
viatonta kuohuttaa jumalattoman meno. 9 Mutta hurskas
pysyy tiellänsä, ja se, jolla on puhtaat kädet, kasvaa
voimassa. 10 Mutta te kaikki, tulkaa jälleen tänne;
en löydä minä viisasta joukostanne. 11 Päiväni ovat
menneet, rauenneet ovat aivoitukseni, mitä sydämeni
ikävöitsi. 12 Yön he tekevät päiväksi; valo muka lähenee
pimeydestä. 13 Jos kuinka toivon, on tuonela asuntoni;
minä levitän vuoteeni pimeyteen, **(Sheol h7585)** 14 minä
sanon haudalle: 'Sinä olet isäni', ja madoille: 'Äitini ja
sisareni'. 15 Missä on silloin minun toivoni, ja kuka saa
minun toivoani katsella? 16 Ne astuvat alas tuonelan
salpojen taa, kun yhdessä lepäämme tomussa." **(Sheol
h7585)**

18 Sitten suuhilainen Bildad lausui ja sanoi: 2
"Kuinka kauan te asetatte sanoille ansoja? Tulkaa
järkiinne, sitten puhelemme. 3 Miksi meitä pidetään
elukkain veroisina, olemmeko teidän silmissänne tylsät?
4 Sinä, joka raivossasi raatelet itseäsi-sinunko tähtesi
jätettäisiin maa autioksi ja kallio siirtyisi sijaltansa? 5
Ei, jumalattomain valo sammuu, eikä hänen tulensa
liekki loista. 6 Valo pimenee hänen majassansa, ja
hänen lamppunsa sammuu hänen päänsä päältä. 7
Hänen väkevät askeleensa supistuvat ahtaalle, ja hänen
oma neuvonsa kaataa hänet maahan. 8 Sillä hänen
omat jalkansa vievät hänet verkkoon, hän käyskentelee
katetun pyyntihaudan päällä. 9 Paula tarttuu hänen
kantapäähänsä, ansa käy häneen kiinni; 10 hänelle
on maahan kätketty pyydys, polulle häntä varten
silmukka. 11 Kauhut peljättävät häntä kaikkialta ja ajavat
häntä kintereillä kiitäen. 12 Nälkäiseksi käy hänen
vaivansa, ja turmio vartoo hänen kaatumistaan. 13
Hänen ruumiinsa jäseniä kalvaa, hänen jäseniänsä
kalvaa kuoleman esikoinen. 14 Hänet temmataan pois
majastansa, turvastansa; hänet pannaan astumaan
kauhujen kuninkaan tykö. 15 Hänen majassansa asuu
outoja, hänen asuinpaikallensa sirotetaan tulikiveä. 16
Alhaalta kuivuvat hänen juurensa, ylhäältä kuihtuvat
hänen oksansa. 17 Hänen muistonsa katoaa maasta,
eikä hänen nimeänsä kadulla mainita. 18 Hänet sysätään
valosta pimeyteen ja karkoitetaan maan piiristä. 19 Ei
sukua, ei jälkeläistä ole hänellä kansansa seassa, eikä
ketään jää jäljelle hänen asuntoihinsa. 20 Lännen asujat
hämmästyvät hänen tuhopäiväänsä, idän asujat valtaa
vavistus. 21 Näin käy väärintekijän huoneelle, näin sen
asuinpaikalle, joka ei Jumalasta välitä."

19 Job vastasi ja sanoi: 2 "Kuinka kauan te vaivaatte
minun sieluani ja runtelette minua sanoillanne?
3 Jo kymmenenkin kertaa olette minua häväisseet,
häpeämättä te minua rääkkäätte. 4 Olenko todella
hairahtunut, yöpyykö hairahdukseni minun luonani?
5 Tahi voitteko todella ylvästellä minua vastaan ja
todistaa minun ansainneen häpeäni? 6 Tietäkää siis,
että Jumala on tehnyt minulle vääryyttä ja on kietonut
minut verkkoonsa. 7 Katso, minä huudan: 'Väkivaltaa!'

enkä saa vastausta; huudan apua, mutta ei ole mitään
oikeutta. 8 Hän on aidannut tieni, niin etten pääse ylitse,
ja on levittänyt pimeyden poluilleni. 9 Hän on riisunut
minulta kunniani ja ottanut kruunun minun päästäni. 10
Hän repi minut maahan joka puolelta, niin että olen
mennyttä, ja hän tempasi irti toivoni niinkuin puun. 11
Hän päästi vihansa syttymään minua vastaan ja piti
minua vihollisenansa. 12 Hänen sotajoukkonsa tulivat
yhdessä ja tekivät tiensä minua vastaan ja leiriytyivät
minun majani ympärille. 13 Veljeni hän on minusta
loitontanut; tuttavani ovat minusta aivan vieraantuneet.
14 Läheiseni ovat minusta luopuneet, ja uskottuni ovat
unhottaneet minut. 15 Ne, jotka talossani majailevat,
ja palvelijattareni pitävät minua muukalaisena, minä
olen tullut vieraaksi heidän silmissään. 16 Minä kutsun
palvelijaani, eikä hän vastaa; minun suuni täytyy nöyrästi
rukoilla häntä. 17 Hengitykseni on vastenmielinen
vaimolleni, hajuni on äitini pojista ilkeä. 18 Poikasetkin
halveksivat minua; kun nousen, niin he puhuvat minusta
pilkkojaan. 19 Kaikki seuratoverini inhoavat minua, ja
ne, joita minä rakastin, ovat kääntyneet minua vastaan.
20 Luuni ovat tarttuneet nahkaani, ihooni, eikä minusta
ole enää kuin ikenet jäljellä. 21 Armahtakaa minua,
armahtakaa, te, minun ystäväni, sillä Jumalan käsi on
minuun koskenut. 22 Miksi vainoatte minua niinkuin
Jumala, ettekä saa kylläänne minun lihastani? 23 Oi,
jospa minun sanani kirjoitettaisiin muistiin, jospa ne
piirrettäisiin kirjaan, 24 rautataltalla ja lyijyllä hakattaisiin
kallioon ikuisiksi ajoiksi! 25 Mutta minä tiedän lunastajani
elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.
26 Ja sittenkuin tämä nahka on yltäni raastettu ja
olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan. 27
Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat
nähdä hänet-eikä vieraana. Munaskuuni hiukeavat
sisimmässäni. 28 Kun sanotte: 'Kuinka vainoammekaan
häntä!' -minusta muka löydetään asian juuri- 29 niin
peljätkää miekkaa, sillä viha on kohtaava miekanalaisia
pahoja töitä, tietääksenne, että tuomari on."

20 Naemalainen Soofar lausui ja sanoi: 2 "Tuohon
minun ajatukseni tuovat vastauksen, moisesta
minun mieleni kuohuu. 3 Häpäisevää nuhdetta täytyy
minun kuulla, mutta minun ymmärrykseni henki antaa
minulle vastauksen. 4 Tuoko on sinulla tietoa ikiajoista
asti, siitä saakka, kun ihminen maan päälle pantiin? 5
Ei, vaan jumalattomain riemu loppuu lyhyeen, ja riettaan
ilo on vain silmänräpäys. 6 Vaikka hänen kopeutensa
kohoaa taivaaseen ja hänen päänsä ulottuu pilviin asti,
7 katoaa hän kuitenkin ainiaaksi oman likansa lailla; jotka
näkivät hänet, kysyivät: Missä hän on? 8 Niinkuin uni
hän lentää pois, eikä häntä enää löydetä, ja hän häipyy
kuin öinen näky. 9 Silmä, joka häntä katseli, ei katsele
häntä enää, eikä hänen paikkansa häntä enää näe. 10
Hänen poikiensa täytyy hyvittää köyhät, hänen kättensä
on annettava pois hänen omaisuutensa. 11 Nuoruuden
voimaa olivat täynnä hänen luunsa, mutta sen täytyi
mennä maata multaan hänen kanssansa. 12 Vaikka paha
onkin makeaa hänen suussaan, niin että hän kätkee
sen kielensä alle, 13 säästää sitä eikä siitä luovu, vaan
pidättää sitä keskellä suulakeansa, 14 niin muuttuu tämä
ruoka hänen sisässään, tulee kyykäärmeiden kähyiksi
hänen sisälmyksissänsä. 15 Hän nieli rikkautta, ja hänen
täytyy se oksentaa pois, Jumala ajaa sen ulos hänen
vatsastansa. 16 Kyykäärmeiden myrkkyä hän imi, kyyn
kieli hänet tappaa. 17 Ei hän saa ilokseen katsella puroja,
ei hunaja-ja kermajokia ja-virtoja. 18 Hänen on annettava
pois hankkimansa, eikä hän saa sitä itse niellä; ei ole
hänen ilonsa hänen voittamansa rikkauden veroinen. 19
Sillä hän teki vaivaisille väkivaltaa ja heitti heidät siihen,
hän ryösti itselleen talon, eikä saa siinä rakennella.
20 Sillä hän ei tuntenut vatsansa ikinä tyytyvän, mutta
ei pelastu hän himotulla tavarallaan. 21 Ei mikään
säilynyt hänen ahmailultaan, sentähden hänen onnensa
ei kestä. 22 Yltäkylläisyytensä runsaudessa on hänellä
hätä, häneen iskevät kaikki kurjien kourat. 23 Kun
hän on täyttämässä vatsaansa, lähettää Jumala hänen
kimppuunsa vihansa hehkun ja antaa sen sataa hänen
päällensä hänen syödessään. 24 Jos hän pakenee
rautavaruksia, niin lävistää hänet vaskijousi; 25 kun
hän vetää ulos selästään nuolen, käy hänen sappensa
lävitse miekan salama. Kauhut valtaavat hänet, 26 kaikki
pimeys on varattu hänen aarteilleen. Hänet kuluttaa
tuli, joka palaa lietsomatta, se syö, mitä on säilynyt
hänen majassansa. 27 Taivas paljastaa hänen pahat
tekonsa, maa nousee häntä vastaan. 28 Minkä hänen
talonsa tuotti, menee menojaan vihan päivänä niinkuin
tulvavedet. 29 Tämä on jumalattoman ihmisen osa
Jumalalta, perintöosa, jonka Jumala hänelle määrää."

21 Job vastasi ja sanoi: 2 "Kuulkaa, kuulkaa minun
sanojani ja suokaa minulle se lohdutus! 3
Kärsikää minua, että saan puhua. Kun olen puhunut,
pilkatkaa sitten. 4 Ihmisiäkö vastaan minä valitan?
Tahi kuinka en kävisi kärsimättömäksi? 5 Kääntykää
minuun, niin tyrmistytte ja panette kätenne suullenne.
6 Kun käyn ajattelemaan, niin kauhistun, ja vavistus
valtaa ruumiini: 7 Miksi jumalattomat saavat elää,
vanheta, jopa voimassa vahvistua? 8 Heidän sukunsa
on vankkana heidän edessään, heidän jälkeläisensä
heidän silmäinsä alla. 9 Heidän kotinsa ovat rauhassa,
kauhuista kaukana; ei satu heihin Jumalan vitsa. 10
Hänen sonninsa polkee eikä turhaan, hänen lehmänsä
poikii eikä kesken. 11 Poikansa he laskevat ulos
niinkuin lammaslauman, heidän lapsensa hyppelevät
leikiten. 12 He virittävät laulujaan vaskirummun ja
kanteleen kaikuessa ja iloitsevat huilun soidessa. 13
He viettävät päivänsä onnessa, mutta äkkiä heidät

säikähytetään alas tuonelaan. **(Sheol h7585)** **14** Ja
kuitenkin he sanoivat Jumalalle: 'Mene pois meidän
luotamme, sinun teistäsi emme tahdo tietää. **15** Mikä on
Kaikkivaltias, että häntä palvelisimme? Ja mitä hyötyä
meillä on siitä, että häntä rukoilemme?' **16** Katso,
heidän onnensa ei ole heidän omassa kädessänsä.
Jumalattomain neuvo olkoon minusta kaukana. **17**
Kuinkapa usein jumalattomain lamppu sammuu ja
heidät yllättää heidän turmionsa? Kuinkapa usein hän
jakelee arpaosat vihassansa? **18** Ovatko he niinkuin
tuulen vietävät oljet, niinkuin akanat, jotka tuulispää
tempaa mukaansa? **19** Jumala muka säästää hänen
lapsilleen hänen onnettomuutensa. Kostakoon hän
hänelle itselleen, niin että hän sen tuntee. **20** Nähköön
hän perikatonsa omin silmin, juokoon itse Kaikkivaltiaan
vihan. **21** Sillä mitä hän välittää perheestänsä, jälkeensä
jäävistä, kun hänen kuukausiensa luku on täysi! **22**
Onko opetettava ymmärrystä Jumalalle, hänelle, joka
taivaallisetkin tuomitsee? **23** Toinen kuolee täydessä
onnessansa, kaikessa rauhassa ja levossa; **24** hänen
astiansa ovat maitoa täynnä, ja hänen luunsa juotetaan
ytimellä. **25** Toinen kuolee katkeralla mielellä, saamatta
onnea maistaa. **26** Yhdessä he panevat maata multaan,
ja madot peittävät heidät. **27** Katso, minä tunnen
teidän ajatuksenne ja juonet, joilla mielitte sortaa
minut. **28** Kun sanotte: 'Missä on nyt mahtimiehen
talo, missä maja, jossa jumalattomat asuivat?' **29**
niin ettekö ole kysyneet maita kulkeneilta? Ette voi
kieltää, mitä he ovat todeksi nähneet, **30** että paha
säästetään onnettomuuden päivältä, vihan päivältä
hänet saatetaan suojaan. **31** Kuka puhuu hänelle
vasten kasvoja hänen vaelluksestaan, kuka kostaa
hänelle, mitä hän on tehnyt? **32** Hänet saatetaan
kalmistoon, ja hänen hautakumpuansa vaalitaan. **33**
Kepeät ovat hänelle laakson turpeet. Kaikki ihmiset
seuraavat hänen jäljessänsä, niinkuin epälukuiset ovat
kulkeneet hänen edellänsä. **34** Kuinka tuotte minulle
niin turhaa lohdutusta? Entä vastauksenne-niistä jää
pelkkä petollisuus jäljelle."

22 Teemanilainen Elifas lausui ja sanoi: **2**
"Taitaako ihminen hyödyttää Jumalaa? Ei, vaan
ainoastaan itseään hyödyttää ymmärtäväinen. **3** Onko
Kaikkivaltiaalla etua siitä, jos olet vanhurskas, tahi voittoa
siitä, jos vaellat nuhteetonna? **4** Jumalanpelostasiko
hän sinua rankaisee ja käy kanssasi oikeutta? **5** Eikö
pahuutesi ole suuri ja sinun pahat tekosi loppumattomat?
6 Sillä otithan veljiltäsi pantin syyttä ja riistit vaatteet
alastomilta. **7** Et antanut nääntyvälle vettä juoda, ja
nälkäiseltä kielsit leivän. **8** Kovakouraisen omaksi tuli
maa, ja vain korkea-arvoinen sai siinä asua. **9** Lesket
sinä lähetit luotasi tyhjin käsin, ja orpojen käsivarret
murskattiin. **10** Sentähden paulat nyt sinua ympäröivät,
ja äkillinen peljästys kauhistuttaa sinut- **11** vai etkö näe
pimeyttä? -ja vesitulva peittää sinut. **12** Eikö Jumala
ole korkea kuin taivas? Katso, kuinka korkealla on
tähtien päälaki. **13** Ja niin sinä sanot: 'Mitäpä Jumala
tietää? Voiko hän tuomita synkkäin pilvien takaa? **14**
Pilvet ovat hänellä verhona, niin ettei hän näe; ja
taivaanrannalla hän käyskentelee.' **15** Tahdotko seurata
iänikuista polkua, jota pahantekijät vaelsivat, **16** ne,
jotka kukistettiin ennen aikojaan ja joiden perustuksen
virta huuhtoi pois, **17** jotka sanoivat Jumalalle: 'Poistu
meistä. Mitä voisi Kaikkivaltias meille tehdä?' **18** Ja
kuitenkin hän oli täyttänyt heidän talonsa hyvyydellä.
Mutta minusta on kaukana jumalattomain neuvo. **19**
Hurskaat näkevät sen ja iloitsevat, ja viaton pilkkaa
heitä: **20** 'Totisesti, vastustajamme ovat hävinneet, ja
mitä heistä jäi, kulutti tuli'. **21** Tee siis sovinto ja elä
rauhassa hänen kanssaan, niin saavutat onnen. **22**
Ota opetusta hänen suustaan ja kätke hänen sanansa
sydämeesi. **23** Kun palajat Kaikkivaltiaan tykö, niin
tulet raketuksi, jos karkoitat vääryyden majastasi kauas,
24 viskaat kulta-aarteesi tomuun ja Oofirin kullan joen
kivien joukkoon. **25** Jos Kaikkivaltias tulee sinun kulta-
aarteeksesi, sinun hopeaharkoiksesi, **26** silloin on ilosi
oleva Kaikkivaltiaassa, ja sinä nostat kasvosi Jumalan
puoleen. **27** Kun rukoilet häntä, niin hän kuulee sinua, ja
sinä saat täyttää lupauksesi. **28** Jos mitä päätät, niin se
sinulle onnistuu, ja sinun teillesi loistaa valo. **29** Jos tie
painuu alaspäin, niin sinä sanot: 'Ylös!' ja hän auttaa
nöyrtyväistä. **30** Hän pelastaa senkin, joka ei ole viaton;
sinun kättesi puhtauden tähden hän pelastuu."

23 Job vastasi ja sanoi: **2** "Tänäänkin on valitukseni
niskoittelua! Minun käteni on raskas huokaukseni
tähden. **3** Oi, jospa tietäisin, kuinka löytää hänet, jospa
pääsisin hänen asunnolleen! **4** Minä esittäisin hänelle
riita-asian ja täyttäisin suuni todisteilla. **5** Tahtoisinpa
tietää, mitä hän minulle vastaisi, ja kuulla, mitä hän
minulle sanoisi. **6** Riitelisikö hän kanssani suurella
voimallansa? Ei, hän vain tarkkaisi minua. **7** Silloin
käräjöisi hänen kanssaan rehellinen mies, ja minä
pelastuisin tuomaristani ainiaaksi. **8** Katso, minä menen
itään, mutta ei ole hän siellä; menen länteen, enkä
häntä huomaa; **9** jos hän pohjoisessa toimii, en häntä
erota, jos hän kääntyy etelään, en häntä näe. **10**
Sillä hän tietää, kussa minä kuljen. Jos hän tutkisi
minut, kullan kaltaisena minä selviäisin. **11** Hänen
askeleissaan on minun jalkani pysynyt, hänen tietänsä
olen noudattanut siltä poikkeamatta. **12** Hänen huultensa
käskystä en ole luopunut, hänen suunsa sanat minä
olen kätkenyt tarkemmin kuin omat päätökseni. **13** Mutta
hän pysyy samana, kuka voi häntä estää? Mitä hän
tahtoo, sen hän tekee. **14** Niin, hän antaa täydellisesti
minulle määrätyn osan, ja sellaista on hänellä vielä
tallella paljon. **15** Sentähden valtaa minut kauhu hänen

kasvojensa edessä; kun sitä ajattelen, peljästyn häntä.
16 Jumala on lannistanut minun rohkeuteni, Kaikkivaltias
on minut kauhistuttanut. 17 Sillä en menehdy pimeän
tähden, en oman itseni tähden, jonka pimeys peittää."

24 "Miksi ei Kaikkivaltias ole varannut tuomion aikoja,
ja miksi eivät saa ne, jotka hänet tuntevat,
nähdä hänen päiviänsä? 2 Jumalattomat siirtävät
rajoja, ryöstävät laumoja ja laskevat ne laitumelle. 3
Orpojen aasin he vievät, ottavat pantiksi lesken lehmän.
4 He työntävät tieltä köyhät, kaikkien maan kurjain
täytyy piileskellä. 5 Katso, nämä ovat kuin villiaasit
erämaassa: lähtevät työhönsä saalista etsien, aro on
heidän lastensa leipä. 6 Kedolta he korjaavat rehuviljaa
ruuakseen, ja jumalattoman viinitarhasta he kärkkyvät
tähteitä. 7 Alastomina, ilman vaatteita, he viettävät
yönsä, eikä heillä ole peittoa kylmässä. 8 He ovat
likomärkiä vuorilla vuotavasta sateesta, ja vailla suojaa
he syleilevät kalliota. 9 idin rinnoilta riistetään orpo, ja
kurjalta otetaan pantti. 10 He kuljeskelevat alastomina,
ilman vaatteita, ja nälkäisinä he kantavat lyhteitä. 11
Jumalattomain muuritarhoissa he pusertavat öljyä, he
polkevat viinikuurnaa ja ovat itse janoissansa. 12
Kaupungista kuuluu miesten voihkina, ja haavoitettujen
sielu huutaa; mutta Jumala ei piittaa nurjuudesta. 13
Nuo ovat valon vihaajia, eivät tunne sen teitä eivätkä
pysy sen poluilla. 14 Ennen päivän valkenemista nousee
murhaaja, tappaa kurjan ja köyhän; ja yöllä hän hiipii
kuin varas. 15 Avionrikkojan silmä tähyilee hämärää,
hän arvelee: 'Ei yksikään silmä minua näe', ja hän
panee peiton kasvoillensa. 16 He murtautuvat pimeässä
taloihin, päivällä he sulkeutuvat sisään, tahtomatta
tietää valosta. 17 Sillä pimeys on heille kaikille aamun
vertainen, koska pimeyden kauhut ovat heille tutut." -
18 "Hän kiitää pois vetten viemänä, kirottu on hänen
peltopalstansa maassa, hän ei enää poikkea viinimäkien
tielle. 19 Kuivuus ja kuumuus ahmaisevat lumiveden,
samoin tuonela ne, jotka syntiä tekevät. **(Sheol h7585)**
20 idin kohtu unhottaa hänet, madot syövät hänet
herkkunaan, ei häntä enää muisteta; niin murskataan
vääryys kuin puu. 21 Hän ryösti hedelmättömältä,
joka ei synnytä, ja leskelle hän ei hyvää tehnyt." - 22
"Väkivaltaiset Jumala ylläpitää voimallansa; he pysyvät
pystyssä, vaikka jo olivat epätoivossa hengestään. 23
Hän antaa heidän olla turvassa, ja heillä on vahva tuki;
ja hänen silmänsä valvovat heidän teitänsä. 24 He
ovat kohonneet korkealle-ei aikaakaan, niin ei heitä
enää ole; he vaipuvat kokoon, kuolevat kuin kaikki
muutkin, he taittuvat kuin vihneet tähkäpäästä. 25 Eikö
ole niin? Kuka tekee minut valhettelijaksi ja saattaa
sanani tyhjiksi?"

25 Sitten suuhilainen Bildad lausui ja sanoi: 2
"Valta ja peljättävyys on hänen, joka luo rauhaa
korkeuksissaan. 3 Onko määrää hänen joukoillansa, ja
kenelle ei hänen valonsa koita? 4 Kuinka siis ihminen
olisi vanhurskas Jumalan edessä, ja kuinka vaimosta
syntynyt olisi puhdas? 5 Katso, eipä kuukaan ole kirkas,
eivät tähdetkään ole puhtaat hänen silmissänsä; 6 saati
sitten ihminen, tuo mato, ja ihmislapsi, tuo toukka!"

26 Job vastasi ja sanoi: 2 "Kuinka oletkaan auttanut
voimatonta, tukenut heikkoa käsivartta! 3 Kuinka
oletkaan neuvonut taitamatonta ja ilmituonut paljon
ymmärrystä! 4 Kenelle oikein olet puheesi pitänyt, ja
kenen henki on sinusta käynyt? 5 Haamut alhaalla
värisevät, vetten ja niiden asukasten alla. 6 Paljaana on
tuonela hänen edessänsä, eikä ole manalalla peitettä.
(Sheol h7585) 7 Pohjoisen hän kaarruttaa autiuden ylle,
ripustaa maan tyhjyyden päälle. 8 Hän sitoo vedet
pilviinsä, eivätkä pilvet halkea niiden alla. 9 Hän peittää
valtaistuimensa näkyvistä, levittää pilvensä sen ylitse.
10 Hän on vetänyt piirin vetten pinnalle, siihen missä
valo päättyy pimeään. 11 Taivaan patsaat huojuvat
ja hämmästyvät hänen nuhtelustaan. 12 Voimallansa
hän kuohutti meren, ja taidollansa hän ruhjoi Rahabin.
13 Hänen henkäyksestään kirkastui taivas; hänen
kätensä lävisti kiitävän lohikäärmeen. 14 Katso, nämä
ovat ainoastaan hänen tekojensa äärten häämötystä,
ja kuinka hiljainen onkaan kuiskaus, jonka hänestä
kuulemme! Mutta kuka käsittää hänen väkevyytensä
jylinän?"

27 Job jatkoi lausuen julki mietelmiään ja sanoi: 2
"Niin totta kuin Jumala elää, joka on ottanut minulta
oikeuteni, ja Kaikkivaltias, joka on sieluni murehuttanut:
3 niin kauan kuin minussa vielä henkeä on ja Jumalan
henkäystä sieramissani, 4 eivät minun huuleni puhu
petosta, eikä kieleni vilppiä lausu. 5 Pois se! En myönnä
teidän oikeassa olevan. Siihen asti kunnes henkeni
heitän, en luovu hurskaudestani. 6 Minä pidän kiinni
vanhurskaudestani, en hellitä; yhdestäkään elämäni
päivästä omatuntoni ei minua soimaa. 7 Käyköön
vihollisen niinkuin jumalattoman ja vastustajani niinkuin
väärän. 8 Mitä toivoa on riettaalla, kun Jumala katkaisee
hänen elämänsä, kun hän tempaa pois hänen sielunsa?
9 Kuuleeko Jumala hänen huutonsa, kun ahdistus häntä
kohtaa? 10 Tahi saattaako hän iloita Kaikkivaltiaasta,
huutaa Jumalaa joka aika? 11 Minä opetan teille, mitä
tekee Jumalan käsi; en salaa, mitä Kaikkivaltiaalla on
mielessä. 12 Katso, itse olette kaikki sen nähneet; miksi
te turhia kuvittelette? 13 Tämä on jumalattoman ihmisen
osa, Jumalan varaama, tämä on perintöosa, jonka
väkivaltaiset Kaikkivaltiaalta saavat. 14 Jos hänellä
on paljonkin lapsia, ovat ne miekan omia; eikä hänen
jälkeläisillään ole leipää ravinnoksi. 15 Jotka häneltä
jäävät, ne saattaa rutto hautaan, eivätkä hänen leskensä
pidä itkiäisiä. 16 Jos hän kokoaa hopeata kuin multaa ja

kasaa vaatteita kuin savea, 17 kasatkoon: vanhurskas
pukee ne päällensä, ja viaton perii hopean. 18 Hän
rakentaa talonsa niinkuin kointoukka, se on kuin suojus,
jonka vartija kyhää. 19 Rikkaana hän menee levolle:
'Ei häviä mitään'; hän avaa silmänsä, ja kaikki on
mennyttä. 20 Kauhut yllättävät hänet kuin tulvavedet,
yöllä tempaa hänet mukaansa rajuilma. 21 Itätuuli vie
hänet, niin että hän menee menojaan, ja puhaltaa
hänet pois paikaltansa. 22 Jumala ampuu häneen
nuolensa säälimättä; hänen täytyy paeta hänen kättänsä,
minkä voi. 23 Silloin paukutetaan hänelle kämmeniä ja
vihelletään hänelle hänen asuinpaikaltansa."

28 "Hopeallakin on suonensa ja löytöpaikkansa
kullalla, joka puhdistetaan; 2 rauta otetaan maasta,
ja kivestä sulatetaan vaski. 3 Tehdään loppu pimeydestä,
ja tutkitaan tyystin kivi, jonka synkkä pilkkopimeä
peittää. 4 Kaivos louhitaan syvälle maan asujain alle;
unhotettuina he riippuvat siellä ilman jalan tukea, heiluvat
kaukana ihmisten ilmoilta. 5 Maasta kasvaa leipä, mutta
maan uumenet mullistetaan kuin tulen voimalla. 6 Sen
kivissä on safiirilla sijansa, siellä on kultahiekkaa. 7
Polkua sinne ei tiedä kotka, eikä haukan silmä sitä
havaitse. 8 Sitä eivät astu ylväät eläimet, ei leijona sitä
kulje. 9 Siellä käydään käsiksi kovaan kiveen, ja vuoret
mullistetaan juuriaan myöten. 10 Kallioihin murretaan
käytäviä, ja silmä näkee kaikkinaiset kalleudet. 11
Vesisuonet estetään tihkumasta, ja salatut saatetaan
päivänvaloon. 12 Mutta viisaus-mistä se löytyy, ja missä
on ymmärryksen asuinpaikka? 13 Ei tunne ihminen sille
vertaa, eikä sitä löydy elävien maasta. 14 Syvyys sanoo:
'Ei ole se minussa', ja meri sanoo: 'Ei se ole minunkaan
tykönäni'. 15 Sitä ei voida ostaa puhtaalla kullalla, eikä
sen hintaa punnita hopeassa. 16 Ei korvaa sitä Oofirin
kulta, ei kallis onyks-kivi eikä safiiri. 17 Ei vedä sille
vertoja kulta eikä lasi, eivät riitä sen vaihtohinnaksi
aitokultaiset kalut. 18 Koralleja ja kristalleja ei sen
rinnalla mainita, ja viisauden omistaminen on helmiä
kalliimpi. 19 Ei vedä sille vertoja Etiopian topaasi, ei
korvaa sitä puhdas kulta. 20 Mistä siis tulee viisaus ja
missä on ymmärryksen asuinpaikka? 21 Se on peitetty
kaiken elävän silmiltä, salattu taivaan linnuiltakin. 22
Manala ja kuolema sanovat: 'Korvamme ovat kuulleet
siitä vain kerrottavan'. 23 Jumala tietää tien sen luokse,
hän tuntee sen asuinpaikan. 24 Sillä hän katsoo maan
ääriin saakka, hän näkee kaiken, mitä taivaan alla on. 25
Kun hän antoi tuulelle voiman ja määräsi mitalla vedet,
26 kun hän sääti lain sateelle ja ukkospilvelle tien, 27
silloin hän sen näki ja ilmoitti, toi sen esille ja sen myös
tutki. 28 Ja ihmiselle hän sanoi: 'Katso, Herran pelko-se
on viisautta, ja pahan karttaminen on ymmärrystä'."

29 Job jatkoi lausuen mietelmiään ja sanoi: 2
"Oi, jospa olisin, niinkuin olin ammoin kuluneina
kuukausina, niinkuin niinä päivinä, joina Jumala minua
varjeli, 3 jolloin hänen lamppunsa loisti pääni päällä
ja minä hänen valossansa vaelsin pimeyden halki!
4 Jospa olisin niinkuin kukoistukseni päivinä, jolloin
Jumalan ystävyys oli majani yllä, 5 jolloin Kaikkivaltias
oli vielä minun kanssani ja poikani minua ympäröivät,
6 jolloin askeleeni kylpivät kermassa ja kallio minun
vierelläni vuoti öljyvirtoja! 7 Kun menin kaupunkiin
porttiaukealle, kun asetin istuimeni torille, 8 niin
nuorukaiset väistyivät nähdessään minut, vanhukset
nousivat ja jäivät seisomaan, 9 päämiehet lakkasivat
puhumasta ja panivat kätensä suulleen. 10 Ruhtinasten
ääni vaikeni, ja heidän kielensä tarttui suulakeen. 11 Sillä
kenen korva minusta kuuli, hän ylisti minua onnelliseksi,
kenen silmä minut näki, hän minusta todisti; 12 minä näet
pelastin kurjan, joka apua huusi, ja orvon, jolla ei auttajaa
ollut. 13 Menehtyväisen siunaus tuli minun osakseni,
ja lesken sydämen minä saatoin riemuitsemaan. 14
Vanhurskaudella minä vaatetin itseni, ja se verhosi
minut; oikeus oli minulla viittana ja päähineenä. 15 Minä
olin sokean silmä ja ontuvan jalka. 16 Minä olin köyhien
isä, ja tuntemattoman asiaa minä tarkoin tutkin. 17 Minä
särjin väärintekijän leukaluut ja tempasin saaliin hänen
hampaistansa. 18 Silloin ajattelin: 'Pesääni minä saan
kuolla, ja minä lisään päiväni paljoiksi kuin hiekka. 19
Onhan juureni vedelle avoinna, ja kaste yöpyy minun
oksillani. 20 Kunniani uudistuu alati, ja jouseni nuortuu
minun kädessäni.' 21 He kuuntelivat minua ja odottivat,
olivat vaiti ja vartoivat neuvoani. 22 Puhuttuani eivät he
enää sanaa sanoneet, vihmana vuoti puheeni heihin. 23
He odottivat minua niinkuin sadetta ja avasivat suunsa
niinkuin kevätkuurolle. 24 Minä hymyilin heille, kun
he olivat toivottomat, ja minun kasvojeni loistaessa
eivät he synkiksi jääneet. 25 Jos suvaitsin tulla heidän
luokseen, niin minä istuin ylinnä, istuin kuin kuningas
sotajoukkonsa keskellä, niinkuin se, joka murheelliset
lohduttaa."

30 "Mutta nyt nauravat minua elinpäiviltään
nuoremmat, joiden isiä minä pidin liian halpoina
pantaviksi paimenkoiraini pariin. 2 Ja mitäpä hyödyttäisi
minua heidän kättensä voima, koska heidän nuoruutensa
tarmon on vienyt 3 puute ja kova nälänhätä! He
kaluavat kuivaa maata, jo ennestään autiota erämaata;
4 he poimivat suolaheiniä pensaiden ympäriltä, ja
heidän ruokanaan ovat kinsteripensaan juuret. 5 Heidät
karkoitetaan ihmisten parista; heitä vastaan nostetaan
hälytys niinkuin varasta vastaan. 6 Heidän on asuttava
kaameissa rotkoissa, maakoloissa ja kallioluolissa. 7
Pensaiden keskellä he ulisevat, nokkospehkojen suojaan
he sulloutuvat- 8 nuo houkkioiden ja kunniattomain
sikiöt, jotka on hosuttu maasta pois. 9 Heille minä olen
nyt tullut pilkkalauluksi, olen heidän jutuksensa joutunut;
10 he inhoavat minua, väistyvät minusta kauas eivätkä

häikäile sylkeä silmilleni. 11 Sillä Jumala on höllentänyt
jouseni jänteen ja nöyryyttänyt minut, eivätkä he enää
suista julkeuttaan minun edessäni. 12 Oikealta puoleltani
nousee tuo sikiöparvi; he lyövät jalat altani ja luovat
turmateitänsä minua vastaan. 13 He hävittävät minun
polkuni, ovat apuna minua tuhottaessa, vaikka itse ovat
ilman auttajaa; 14 niinkuin leveästä muurinaukosta he
tulevat, raunioiden alta he vyöryvät esiin. 15 Kauhut ovat
kääntyneet minua vastaan; niinkuin tuuli sinä pyyhkäiset
pois minun arvoni, ja minun onneni katoaa niinkuin
pilvi. 16 Ja nyt minun sieluni vuotaa tyhjiin, kurjuuden
päivät ovat saavuttaneet minut. 17 Yö kaivaa luut
minun ruumiistani, ja kalvavat tuskani eivät lepää. 18
Kaikkivallan voimasta on minun verhoni muodottomaksi
muuttunut: se kiristyy ympärilleni niinkuin ihokkaani
pääntie. 19 Hän on heittänyt minut lokaan, ja minä olen
tullut tomun ja tuhan kaltaiseksi. 20 Minä huudan sinua,
mutta sinä et vastaa minulle; minä seison tässä, mutta
sinä vain tuijotat minuun. 21 Sinä muutut tylyksi minulle,
vainoat minua väkevällä kädelläsi. 22 Sinä kohotat
minut myrskytuuleen, kiidätät minut menemään ja annat
minun menehtyä rajuilman pauhinassa. 23 Niin, minä
tiedän: sinä viet minua kohti kuolemaa, majaan, kunne
kaikki elävä kokoontuu. 24 Mutta eikö saisi hukkuessaan
kättänsä ojentaa tahi onnettomuudessa apua huutaa? 25
Vai enkö minä itkenyt kovaosaisen kohtaloa, eikö sieluni
säälinyt köyhää? 26 Niin, minä odotin onnea, mutta tuli
onnettomuus; minä vartosin valoa, mutta tuli pimeys. 27
Sisukseni kuohuvat lakkaamatta, kurjuuden päivät ovat
kohdanneet minut. 28 Minä käyn murheasussa, ilman
päivänpaistetta; minä nousen ja huudan väkijoukossa.
29 Minusta on tullut aavikkosutten veli ja kamelikurkien
kumppani. 30 Minun nahkani on mustunut ja lähtee
päältäni, ja luuni ovat kuumuuden polttamat. 31 Niin
muuttui kanteleeni soitto valitukseksi ja huiluni sävel
itkun ääneksi."

31 "Minä olen tehnyt liiton silmäini kanssa: kuinka
voisinkaan katsoa neitosen puoleen! 2 Minkä
osan antaisi silloin Jumala ylhäältä, minkä perintöosan
Kaikkivaltias korkeudesta? 3 Tuleehan väärälle turmio
ja onnettomuus väärintekijöille. 4 Eikö hän näkisi
minun teitäni ja laskisi kaikkia minun askeleitani? 5
Jos minä ikinä valheessa vaelsin, jos jalkani kiiruhti
petokseen, 6 punnitkoon minut Jumala oikealla vaa'alla,
ja hän on huomaava minun nuhteettomuuteni. 7 Jos
minun askeleeni poikkesivat tieltä ja minun sydämeni
seurasi silmiäni tahi tahra tarttui minun käsiini, 8 niin
syköön toinen, mitä minä kylvän, ja minun vesani
revittäköön juurinensa. 9 Jos minun sydämeni hullaantui
toisen vaimoon ja minä väijyin lähimmäiseni ovella,
10 niin jauhakoon oma vaimoni vieraalle, ja halailkoot
häntä muut; 11 sillä se olisi ollut ilkityö ja raskaasti
rangaistava rikos, 12 tuli, joka kuluttaisi manalaan
saakka ja hävittäisi kaiken saatuni. 13 Jos minä pidin
halpana palvelijani ja palvelijattareni oikeuden, kun
heillä oli riita minun kanssani, 14 niin mitä minä tekisin,
jos Jumala nousisi, ja mitä vastaisin hänelle, jos hän
kävisi tutkimaan? 15 Eikö sama, joka äidin kohdussa
loi minut, luonut häntäkin, eikö sama meitä äidin
sydämen alla valmistanut? 16 Olenko minä kieltänyt
vaivaisilta heidän toivomuksensa ja saattanut lesken
silmät sammumaan? 17 Olenko syönyt leipäpalani
yksinäni, orvonkin saamatta syödä siitä? 18 En, vaan
nuoruudestani saakka minä kasvatin häntä niinkuin oma
isä ja äitini kohdusta asti minä holhosin häntä. 19 Jos
minä näin menehtyväisen vaatteetonna ja köyhän verhoa
vailla, 20 jos hänen lanteensa eivät minua siunanneet
eikä hän saanut lämmitellä minun karitsaini villoilla, 21 jos
minä puin nyrkkiä orvolle, kun näin puoltani pidettävän
portissa, 22 niin irtautukoon olkapääni hartiastani, ja
murtukoon käsivarteni sijoiltansa. 23 Sillä silloin olisi
minun peljättävä turmiota Jumalalta, enkä kestäisi
hänen valtasuuruutensa edessä. 24 Jos minä panin
uskallukseni kultaan ja sanoin hienolle kullalle: 'Sinä
olet minun turvani', 25 jos iloitsin siitä, että rikkauteni oli
suuri ja että käteni oli saanut paljon hankituksi, 26 jos
katsellessani aurinkoa, kuinka se loisti, ja kuuta, joka
ylhänä vaelsi, 27 sydämeni antautui salaa vieteltäväksi ja
käteni niille suudelmia heitti, 28 niin olisi sekin raskaasti
rangaistava rikos, sillä minä olisin kieltänyt korkeuden
Jumalan. 29 Olenko iloinnut vihamieheni vahingosta,
riemusta hykähtänyt, kun häntä onnettomuus kohtasi?
30 En ole sallinut suuni syntiä tehdä, kiroten vaatia hänen
henkeänsä. 31 Eikö täydy minun talonväkeni myöntää,
että kukin on saanut lihaa yllin kyllin? 32 Muukalaisen ei
tarvinnut yötä ulkona viettää; minä pidin oveni auki tielle
päin. 33 Olenko ihmisten tavoin peitellyt rikkomuksiani,
kätkenyt poveeni pahat tekoni, 34 säikkyen suurta
joukkoa ja kaiken heimon ylenkatsetta peljäten, niin
että pysyin hiljaa, ovestani ulkonematta? 35 Oi, jospa
joku kuuntelisi minua! Katso, tuossa on puumerkkini!
Kaikkivaltias vastatkoon minulle! Jospa saisin riitapuoleni
kirjoittamaan syytekirjan! 36 Totisesti, olkapäälläni sitä
kantaisin, sitoisin sen päähäni seppeleeksi. 37 Tekisin
hänelle tilin kaikista askeleistani ja astuisin hänen
eteensä niinkuin ruhtinas. 38 Jos peltoni huusi minua
vastaan ja sen vaot kaikki itkivät, 39 jos kulutin sen
voiman maksamatta ja saatoin sen haltijat huokaamaan,
40 niin kasvakoon nisun sijasta orjantappuroita ja ohran
sijasta rikkaruohoa." Tähän päättyvät Jobin puheet.

32 Kun nuo kolme miestä eivät enää vastanneet
Jobille, koska hän oli omissa silmissään
vanhurskas, 2 vihastui buusilainen Elihu, Baarakelin
poika, joka oli Raamin sukua; Jobiin hän vihastui,

koska tämä piti itseään Jumalaa vanhurskaampana,
3 ja tämän kolmeen ystävään hän vihastui, koska
he eivät keksineet vastausta, jolla olisivat osoittaneet
Jobin olevan väärässä. 4 Elihu oli odottanut vuoroa
puhuakseen Jobille, koska toiset olivat iältään häntä
vanhemmat. 5 Mutta kun Elihu näki, ettei noilla kolmella
miehellä enää ollut sanaa suussa vastaukseksi, vihastui
hän. 6 Niin buusilainen Elihu, Baarakelin poika, lausui
ja sanoi: "Nuori minä olen iältäni, ja te olette vanhat;
sentähden minä arkailin ja pelkäsin ilmoittaa tietoani
teille. 7 Minä ajattelin: 'Puhukoon ikä, ja vuosien paljous
julistakoon viisautta'. 8 Mutta onhan ihmisissä henki,
ja Kaikkivaltiaan henkäys antaa heille ymmärrystä. 9
Eivät iäkkäät ole viisaimmat, eivätkä vanhukset yksin
ymmärrä, mikä on oikein. 10 Sentähden minä sanon:
Kuule minua; minäkin ilmoitan, mitä tiedän. 11 Katso,
minä olen odottanut, mitä teillä olisi sanomista, olen
kuunnellut teidän taitavia puheitanne, kunnes olisitte
löytäneet osuvat sanat. 12 Niin, minä tarkkasin teitä;
mutta katso, ei kukaan ole Jobin sanoja kumonnut, ei
kukaan teistä voinut vastata hänen puheisiinsa. 13 Älkää
sanoko: 'Meitä vastassa on ilmetty viisaus, vain Jumala
voi hänet torjua, ei ihminen'. 14 Minua vastaan hän
ei ole todisteita tuonut, enkä käy hänelle vastaamaan
teidän puheillanne. 15 He ovat kauhistuneet, eivät
enää vastaa; sanat puuttuvat heiltä. 16 Odottaisinko
minä, kun he eivät puhu, kun he siinä seisovat enää
vastaamatta? 17 Vastaanpa minäkin osaltani, minäkin
ilmoitan, mitä tiedän. 18 Sillä minä olen sanoja täynnä,
henki rinnassani ahdistaa minua. 19 Katso, minun rintani
on kuin viini, jolle ei reikää avata, se on pakahtumaisillaan
niinkuin nuorella viinillä täytetyt leilit. 20 Tahdon puhua,
saadakseni helpotusta, avata huuleni ja vastata. 21 En
pidä kenenkään puolta enkä ketään ihmistä imartele. 22
Sillä en osaa imarrella; silloin Luojani ottaisi minut kohta
pois."

33 "Mutta kuule nyt, Job, minun puhettani, ja ota
korviisi kaikki minun sanani. 2 Katso, minä
olen avannut suuni, kieleni puhuu suulakeni alla. 3
Vilpittömästä sydämestä lähtevät sanani; mitä tietävät,
sen huuleni suoraan sanovat. 4 Jumalan henki on minut
luonut, ja Kaikkivaltiaan henkäys elävöittää minut. 5
Vastaa minulle, jos taidat; varustaudu minua vastaan,
nouse taisteluun. 6 Katso, Jumalan edessä minä
olen samanlainen kuin sinä: hyppysellinen savea olen
minäkin. 7 Katso, ei käy minusta kauhu, joka sinut
peljästyttää, eikä minun painoni ole raskaana ylläsi. 8
Mutta sinä olet sanonut korvieni kuullen, minä olen kuullut
sinun sanojesi äänen: 9 'Puhdas minä olen, rikoksesta
vapaa; olen viaton, eikä minussa ole vääryyttä. 10 Katso,
hän keksii vihan syitä minua vastaan, hän pitää minua
vihollisenansa; 11 hän panee minun jalkani jalkapuuhun,
vartioitsee kaikkia minun polkujani.' 12 Katso, sinä et
ole oikeassa-niin minä vastaan sinulle-sillä Jumala on
suurempi kuin ihminen. 13 Miksi olet riidellyt häntä
vastaan, jos hän ei vastaa kaikkiin ihmisen sanoihin?
14 Sillä Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisella; sitä
vain ei huomata. 15 Unessa, öisessä näyssä, kun
raskas uni valtaa ihmiset ja he nukkuvat vuoteillansa,
16 silloin hän avaa ihmisten korvat ja sinetillä vahvistaa
heidän saamansa kurituksen, 17 kääntääkseen ihmisen
pois pahasta teosta ja varjellakseen miestä ylpeydestä,
18 säästääkseen hänen sielunsa haudasta ja hänen
henkensä syöksymästä peitsiin. 19 Myös kuritetaan
häntä tuskalla vuoteessansa, kun hänen luissaan on
lakkaamaton kapina, 20 ja hänen henkensä inhoaa
leipää ja hänen sielunsa herkkuruokaa. 21 Hänen
lihansa kuihtuu näkymättömiin, ja hänen luunsa, ennen
näkymättömät, paljastuvat. 22 Näin lähenee hänen
sielunsa hautaa ja hänen henkensä kuolonvaltoja.
23 Jos silloin on hänen puolellansa enkeli, välittäjä,
yksi tuhansista, todistamassa ihmisen puolesta hänen
vilpittömyyttään, 24 niin Jumala armahtaa häntä ja
sanoo: 'Vapauta hänet, ettei hän mene hautaan; minä
olen saanut lunastusmaksun'. 25 Silloin hänen ruumiinsa
taas uhkuu nuoruuden voimaa, hän palajaa takaisin
nuoruutensa päiviin. 26 Hän rukoilee Jumalaa, ja
Jumala mielistyy häneen ja antaa hänen riemuiten
katsella hänen kasvojaan; niin hän palauttaa ihmiselle
hänen vanhurskautensa. 27 Hänpä nyt laulaa muille
ihmisille ja sanoo: 'Minä olin tehnyt syntiä ja vääristänyt
oikean, mutta ei sitä kostettu minulle; 28 hän pelasti
minun sieluni joutumasta hautaan, ja minun henkeni
saa iloiten katsella valkeutta'. 29 Katso, kaiken tämän
tekee Jumala kahdesti ja kolmastikin ihmiselle, 30
palauttaakseen hänen sielunsa haudasta ja antaakseen
elämän valkeuden hänelle loistaa. 31 Tarkkaa, Job,
kuule minua; vaikene ja anna minun puhua. 32 Mutta
jos sinulla on, mitä sanoa, niin vastaa minulle; puhu,
sillä mielelläni soisin sinun olevan oikeassa. 33 Ellei,
niin kuule minua; vaikene, niin minä opetan sinulle
viisautta."

34 Ja Elihu lausui ja sanoi: 2 "Kuulkaa, te
viisaat, minun sanojani, ja kuunnelkaa minua, te
tietomiehet. 3 Sillä korva koettelee sanat, ja suulaki
maistaa ruuan maun. 4 Tutkikaamme, mikä oikein on,
koettakaamme yhdessä ymmärtää, mikä hyvä on. 5
Sillä Job on sanonut: 'Olen oikeassa, mutta Jumala on
ottanut minulta oikeuteni. 6 Vaikka minun puolellani
on oikeus, pitäisi minun valhetella; kuolettava nuoli on
minuun sattunut, vaikka olen rikoksesta vapaa.' 7 Kuka
mies on sellainen kuin Job, joka juo jumalanpilkkaa
niinkuin vettä, 8 joka yhtyy väärintekijäin seuraan
ja vaeltaa jumalattomain miesten parissa? 9 Sillä
hän sanoo: 'Ei hyödy mies siitä, että elää Jumalalle

mieliksi'. 10 Sentähden kuulkaa minua, te ymmärtäväiset
miehet: Pois se! Ei Jumalassa ole jumalattomuutta
eikä Kaikkivaltiaassa vääryyttä. 11 Vaan hän kostaa
ihmiselle hänen tekonsa ja maksaa miehelle hänen
vaelluksensa mukaan. 12 Totisesti, Jumala ei tee
väärin, Kaikkivaltias ei vääristä oikeutta. 13 Kuka on
pannut hänet vallitsemaan maata, ja kuka on perustanut
koko maanpiirin? 14 Jos hän ajattelisi vain itseänsä ja
palauttaisi luokseen henkensä ja henkäyksensä, 15
niin kaikki liha yhdessä menehtyisi, ja ihminen tulisi
tomuksi jälleen. 16 Jos sinulla on ymmärrystä, niin
kuule tätä, ota korviisi sanojeni ääni. 17 Taitaisiko
todella se hallita, joka vihaa oikeutta? Vai tuomitsetko
sinä syylliseksi tuon Vanhurskaan, Voimallisen, 18
joka sanoo kuninkaalle: 'Sinä kelvoton', ruhtinaille:
'Sinä jumalaton', 19 joka ei pidä päämiesten puolta
eikä aseta rikasta vaivaisen edelle, koska he kaikki
ovat hänen kättensä tekoa? 20 Tuossa tuokiossa he
kuolevat, keskellä yötä; kansat järkkyvät ja häviävät,
väkevä siirretään pois käden koskematta. 21 Sillä hänen
silmänsä valvovat ihmisen teitä, ja hän näkee kaikki
hänen askeleensa. 22 Ei ole pimeyttä, ei pilkkopimeää,
johon voisivat piiloutua väärintekijät. 23 Sillä ei tarvitse
Jumalan kauan ihmistä tarkata, ennenkuin tämän on
astuttava tuomiolle hänen eteensä; 24 hän musertaa
voimalliset tutkimatta ja asettaa toiset heidän sijallensa.
25 Niinpä hän tuntee heidän tekonsa ja kukistaa heidät
yöllä, ja he musertuvat. 26 Niinkuin jumalattomia hän
kurittaa heitä julkisella paikalla, 27 koska he luopuivat
hänestä eivätkä ensinkään huolineet hänen teistään, 28
vaan saattoivat vaivaisten huudon kohoamaan hänen
eteensä, ja hän kuuli kurjain huudon. 29 Ja jos hän
on hiljaa, kuka häntä siitä tuomitsee? Jos hän peittää
kasvonsa, kuka voi häntä katsella? Niin kansaa kuin
kutakin ihmistä hän valvoo, 30 ettei pääse hallitsemaan
jumalaton ihminen, ei kukaan niistä, jotka ovat kansalle
paulana. 31 Sillä onko tässä sanottu Jumalalle: 'Kyllä
minä kärsin, en enää pahoin tee. 32 Mitä en näe, neuvo
minulle; jos olen tehnyt vääryyttä, en sitä enää tee.'
33 Sinunko mielesi mukaan tulisi hänen kostaa, koska
olet niin tyytymätön? Niin, sinun on tehtävä valinta eikä
minun; puhu, mitä tiedät. 34 Ymmärtäväiset miehet
sanovat minulle, viisas mies, joka minua kuulee, virkkaa:
35 'Job puhuu taitamattomasti, ja hänen sanansa ovat
ymmärrystä vailla. 36 Jospa Jobia koeteltaisiin ainiaan,
koska hän vastaa väärintekijäin tavalla! 37 Sillä hän lisää
syntiä syntiin, lyö kämmentä keskellämme ja syytää
sanoja Jumalaa vastaan.'"

35 Elihu lausui ja sanoi: 2 "Pidätkö sitä oikeutena,
sanotko sitä vanhurskaudeksi Jumalan edessä,
3 että kysyt, mitä se sinua hyödyttää: 'Hyödynkö
siitä sen enempää, kuin jos syntiä teen?' 4 Siihen
minä vastaan sinulle sekä ystävillesi, jotka luonasi
ovat. 5 Luo silmäsi taivaalle ja näe, katsele pilviä,
jotka ovat korkealla pääsi päällä. 6 Jos sinä syntiä
teet, mitä sillä hänelle teet; ja vaikka sinulla paljonkin
rikoksia olisi, mitä sillä hänelle mahdat? 7 Jos olet
vanhurskas, mitä sillä hänelle annat, tahi ottaako hän
mitään sinun kädestäsi? 8 Ihmistä, kaltaistasi, koskee
jumalattomuutesi ja ihmislasta sinun vanhurskautesi. 9
Sorron suuruutta valitetaan, huudetaan apua suurten
käsivartta vastaan, 10 ei kysytä: 'Missä on Jumala,
minun Luojani, joka yöllä saa viriämään ylistysvirret, 11
joka opettaa meille enemmän kuin metsän eläimille ja
antaa meille viisautta enemmän kuin taivaan linnuille?'
12 Valittakoot sitten pahojen ylpeyttä; ei hän vastaa.
13 Ei, turhia ei Jumala kuule, eikä Kaikkivaltias niihin
katso, 14 saati jos sanot, ettet voi häntä nähdä; asia
on hänen edessänsä: odota häntä. 15 Mutta nyt, kun
hänen vihansa ei kosta eikä hän ylvästelystä suuresti
välitä, 16 niin Job avaa suunsa joutaviin ja syytää suuria
sanoja taitamattomasti."

36 Elihu jatkoi puhettaan ja sanoi: 2 "Maltahan vähän,
niin julistan sinulle, sillä vielä on minulla Jumalan
puolesta puhuttavaa. 3 Minä noudan tietoni kaukaa ja
osoitan Luojani oikeuden; 4 sillä totisesti, sanani eivät ole
valhetta-mies, jolla on täydellinen tieto, on edessäsi. 5
Katso, Jumala on voimallinen, mutta ei halveksu ketään;
väkevä on hänen ymmärryksensä voima. 6 Hän ei
pidä jumalatonta elossa, vaan hankkii kurjille oikeuden.
7 Hän ei käännä silmiänsä pois hurskaista, vaan
antaa heidän istua kuningasten kanssa valtaistuimella
ikuisesti; he kohoavat korkealle. 8 Ja jos niinkin käy,
että heidät kytketään kahleisiin, sidotaan kurjuuden
köysillä, 9 niin hän sillä ilmaisee heille, mitä he ovat
tehneet ja mitä rikkoneet pöyhkeilemisellään, 10 avaa
heidän korvansa nuhtelulle ja käskee heitä kääntymään
pois vääryydestä. 11 Jos he kuulevat ja alistuvat,
niin saavat viettää päivänsä onnessa ja ikävuotensa
ihanasti. 12 Mutta jos eivät kuule, niin he syöksyvät
surman peitsiin ja menehtyvät ymmärtämättömyyteensä.
13 Mutta jumalattomat pitävät vihaa, he eivät apua
huuda, kun hän on heidät vanginnut. 14 Heidän
sielunsa kuolee nuoruudessa, heidän elämänsä loppuu
niinkuin haureellisten pyhäkköpoikain. 15 Kurjan
hän vapahtaa hänen kurjuutensa kautta ja avaa
hänen korvansa ahdistuksella. 16 Sinutkin houkutteli
ahdingosta pois avara tila, jossa ei ahtautta ollut, ja
lihavuudesta notkuvan ruokapöydän rauha. 17 Ja niin
kohtasi sinua kukkuramäärin jumalattoman tuomio;
tuomio ja oikeus on käynyt sinuun kiinni. 18 Älköön
kärsimyksen polte houkutelko sinua pilkkaamaan,
älköönkä lunastusmaksun suuruus viekö sinua harhaan.
19 Voiko huutosi auttaa ahdingosta tahi kaikki voimasi
ponnistukset? 20 Älä halaja yötä, joka siirtää kansat

sijoiltansa. 21 Varo, ettet käänny vääryyteen, sillä
se on sinulle mieluisampi kuin kärsimys. 22 Katso,
Jumala on korkea, valliten voimassansa; kuka on hänen
kaltaisensa opettaja? 23 Kuka määrää hänen tiensä,
ja kuka sanoo: 'Sinä teit väärin'? 24 Muista sinäkin
ylistää hänen töitänsä, joiden kiitosta ihmiset veisaavat;
25 kaikki ihmiset ihailevat niitä, kuolevaiset katselevat
niitä kaukaa. 26 Katso, Jumala on suuri, emme häntä
käsitä, hänen vuottensa luku on ilman määrää. 27 Hän
kokoaa vedenpisarat; ne vihmovat virtanaan sadetta,
28 jota pilvet vuodattavat, valuttavat ihmisjoukkojen
päälle. 29 Kuka ymmärtää pilvien leviämiset, kuka hänen
majansa jyrinän? 30 Katso, hän levittää niiden päälle
leimauksensa ja peittää meren pohjat. 31 Sillä niin hän
tuomitsee kansat, niin hän antaa runsaan ravinnon. 32
Hän peittää molemmat kätensä leimauksilla ja lähettää
ne ahdistajan kimppuun. 33 Hänet ilmoittaa hänen
jylinänsä, jopa karjakin hänen tulonsa."

37 "Niin, siitä vapisee sydämeni ja hypähtää
paikoiltansa. 2 Kuulkaa, kuulkaa hänen äänensä
pauhinaa ja kohinaa, joka käy hänen suustansa. 3
Hän laskee sen kaikumaan kaiken taivaan alla, lähettää
leimauksensa maan ääriin asti. 4 Sen kintereillä ärjyy
ääni, hän korottaa väkevän äänensä jylinän, eikä hän
säästä salamoitaan, äänensä raikuessa. 5 Ihmeellisesti
Jumala korottaa äänensä jylinän, hän tekee suuria tekoja,
joita emme käsittää taida. 6 Sillä hän sanoo lumelle:
'Putoa maahan', samoin sadekuurolle, rankkasateittensa
ryöpylle. 7 Niin hän kytkee jokaiselta kädet, että
kaikki ihmiset hänen tekonsa tietäisivät. 8 Pedot
vetäytyvät piiloon ja pysyvät luolissansa. 9 Tähtitarhasta
tulee tuulispää, pohjan ilmalta pakkanen. 10 Jumalan
henkäyksestä syntyy jää, ja aavat vedet ahdistuvat.
11 Hän myös kuormittaa pilvet kosteudella ja hajottaa
välähtelevät ukkosvaarunsa. 12 Ne vyöryvät sinne tänne
hänen ohjauksestaan, tehdäkseen maanpiirin päällä
kaiken, mitä hän niille määrää. 13 Hän antaa niiden osua
milloin maalle vitsaukseksi, milloin siunaukseksi. 14 Ota
tämä korviisi, Job; pysähdy ja tarkkaa Jumalan ihmetöitä.
15 Tiedätkö, kuinka Jumala niillä tekonsa teettää ja
kuinka hän antaa pilviensä leimausten loistaa? 16
Käsitätkö pilvien punnituksen, hänen ihmeensä, joka on
kaikkitietävä? 17 Sinä, jonka vaatteet kuumenevat, kun
maa on raukeana etelän helletuulesta, 18 kaarrutatko
sinä hänen kanssansa taivaan, joka on vahva kuin
valettu kuvastin? 19 Neuvo, mitä meidän on hänelle
sanottava; pimeydessämme emme voi tuoda esiin
mitään. 20 Olisiko hänelle ilmoitettava, että tahtoisin
puhua? Kukapa vaatisi omaa tuhoansa! 21 Ja nyt:
ei voida katsella valoa, joka kirkkaana loistaa, kun
tuuli on puhaltanut puhdistaen taivaan. 22 Pohjoisesta
tulee kultainen hohde; Jumalan yllä on peljättävä
valtasuuruus. 23 Kaikkivaltiasta emme saata käsittää,
häntä, joka on suuri voimassa, joka ei oikeutta ja
täydellistä vanhurskautta polje. 24 Sentähden peljätköot
häntä ihmiset; hän ei katso keneenkään, joka on omasta
mielestään viisas."

38 Silloin Herra vastasi Jobille tuulispäästä ja sanoi:
2 "Kuka olet sinä, joka taitamattomilla puheilla
pimennät minun aivoitukseni? 3 Vyötä nyt kupeesi kuin
mies; minä kysyn sinulta, opeta sinä minua. 4 Missä
olit silloin, kun minä maan perustin? Ilmoita se, jos
ymmärryksesi riittää. 5 Kuka on määrännyt sen mitat-
tottapa sen tiedät-tahi kuka on vetänyt mittanuoran sen
ylitse? 6 Mihin upotettiin sen perustukset, tahi kuka laski
sen kulmakiven, 7 kun aamutähdet kaikki iloitsivat ja
kaikki Jumalan pojat riemuitsivat? 8 Ja kuka sulki ovilla
meren, kun se puhkesi ja kohdusta lähti, 9 kun minä
panin sille pilven vaatteeksi ja synkeyden kapaloksi, 10
kun minä rakensin sille rajani, asetin sille teljet ja ovet
11 ja sanoin: 'Tähän asti saat tulla, mutta edemmäksi
et; tässä täytyy sinun ylväiden aaltojesi asettua'? 12
Oletko eläissäsi käskenyt päivän koittaa tahi osoittanut
aamuruskolle paikkansa, 13 että se tarttuisi maan
liepeisiin ja pudistaisi jumalattomat siitä pois? 14 Silloin
se muuttuu niinkuin savi sinetin alla, ja kaikki tulee
kuin vaatetettuna esille; 15 jumalattomilta riistetään
heidän valonsa, ja kohonnut käsivarsi murskataan.
16 Oletko astunut alas meren lähdesuonille asti ja
kulkenut syvyyden kuilut? 17 Ovatko kuoleman portit
sinulle paljastuneet, oletko nähnyt pimeyden portit?
18 Käsitätkö, kuinka avara maa on? Ilmoita se, jos
kaiken tämän tiedät. 19 Mikä on tie sinne, kussa
asuu valo, ja missä on pimeyden asuinsija, 20 että
saattaisit sen alueellensa ja tuntisit polut sen majalle?
21 Kaiketi sen tiedät, sillä synnyithän jo silloin, ja
onhan päiviesi luku ylen suuri! 22 Oletko käynyt lumen
varastohuoneissa, ja oletko nähnyt rakeiden varastot,
23 jotka minä olen säästänyt ahdingon ajaksi, sodan
ja taistelun päiväksi? 24 Mitä tietä jakaantuu valo ja
itätuuli leviää yli maan? 25 Kuka on avannut kuurnan
sadekuurolle ja ukkospilvelle tien, 26 niin että sataa
maahan, joka on asumaton, erämaahan, jossa ei
ihmistä ole, 27 niin että autio erämaa saa kylläksensä
ja maa kasvaa vihannan ruohon? 28 Onko sateella
isää, tahi kuka on synnyttänyt kastepisarat? 29 Kenen
kohdusta on jää tullut, ja kuka on synnyttänyt taivaan
härmän? 30 Vesi tiivistyy kuin kiveksi, ja syvyyden
pinta sulkeutuu kiinni. 31 Taidatko solmita Otavan siteet
tahi irroittaa kahleista Kalevanmiekan? 32 Voitko tuoda
esiin eläinradan tähdet aikanansa ja johdattaa Seulaset
lapsinensa? 33 Tunnetko taivaan lait, tahi sinäkö
säädät, miten se maata vallitsee? 34 Taidatko korottaa
äänesi pilviin ja saada vesitulvan peittämään itsesi? 35
Taidatko lähettää salamat menemään, niin että sanovat
sinulle: 'Katso, tässä olemme'? 36 Kuka on pannut

viisautta pilvenlonkiin, tahi kuka antoi pilvenhattaroille
ymmärrystä? 37 Kuka on niin viisas, että laskee pilvien
luvun, kuka kaataa tyhjiksi taivaan leilit, 38 kun multa on
kuivunut kovaksi kuin valettu ja maakokkareet toisiinsa
takeltuneet?" 39 "Sinäkö ajat saaliin naarasleijonalle ja
tyydytät nuorten leijonain nälän, 40 kun ne kyyristyvät
luolissansa ja ovat väijyksissä tiheikössä? 41 Kuka
hankkii ravinnon kaarneelle, kun sen poikaset huutavat
Jumalan puoleen ja lentelevät sinne tänne ruokaa
vailla?

39 Tiedätkö sinä vuorikauristen poikimisajat, valvotko
peurojen synnytyskipuja? 2 Lasketko, milloin
niiden kuukaudet täyttyvät, ja tiedätkö ajan, milloin ne
poikivat? 3 Ne painautuvat maahan, saavat ilmoille
sikiönsä ja vapautuvat synnytystuskistaan. 4 Niiden
vasikat vahvistuvat, kasvavat kedolla; ne lähtevät
tiehensä eivätkä enää palaja. 5 Kuka on laskenut
villiaasin vapaaksi, kuka irroittanut metsäaasin siteet, 6
sen, jolle minä annoin aavikon asunnoksi ja suola-aron
asuinsijaksi? 7 Se nauraa kaupungin kohinalle, ajajan
huutoa se ei kuule; 8 se tähystelee vuorilta laiduntansa
ja etsii kaikkea vihantaa. 9 Taipuuko villihärkä sinua
palvelemaan, ja yöpyykö se sinun seimesi ääreen? 10
Voitko ohjaksilla pakottaa villihärän vaolle, tahi äestääkö
se laaksonpohjia sinua seuraten? 11 Voitko siihen
luottaa, siksi että sen voima on suuri, voitko jättää
sen haltuun työsi hedelmät? 12 Voitko uskoa, että
se palajaa ja kokoaa viljasi sinun puimatantereellesi?
13 Kamelikurjen siipi lepattaa iloisesti, mutta asuuko
sen sulissa ja höyhenissä haikaran hellyys? 14 Se
jättää munansa maahan, hiekalle helteen haudottaviksi.
15 Ei se ajattele, että jalka voi ne särkeä ja metsän
eläimet polkea ne rikki. 16 Se on tyly poikasilleen,
niinkuin ne eivät olisikaan sen omia; hukkaan menee
sen vaiva, mutta ei se sitä pelkää. 17 Sillä Jumala on
jättänyt sen viisautta vaille ja tehnyt sen ymmärryksestä
osattomaksi. 18 Kun se kiitää ilmaa piesten, nauraa se
hevoselle ja ratsumiehelle. 19 Sinäkö annat hevoselle
voiman, puetat sen kaulan liehuvalla harjalla? 20 Sinäkö
panet sen hyppimään kuin heinäsirkan? Sen uljas
korskunta on peljättävä. 21 Se kuopii lakeutta ja iloitsee,
lähtee voimalla asevarustuksia vastaan. 22 Se nauraa
pelolle, ei säiky eikä väisty miekan edestä. 23 Sen
yllä kalisee viini, välkähtää keihäs ja peitsi. 24 Käy
jyrinä ja jytinä, kun se laukaten taivalta ahmii; ei mikään
sitä pidätä sotatorven pauhatessa. 25 Milloin ikinä
sotatorvi soi, hirnuu se: iihaha! Jo kaukaa se vainuaa
taistelun, päälliköiden jylisevän äänen ja sotahuudon.
26 Sinunko ymmärryksesi voimasta jalohaukka kohoaa
korkealle, levittää siipensä kohti etelää? 27 Tahi sinunko
käskystäsi kotka lentää ylhäälle ja tekee pesänsä
korkeuteen? 28 Kalliolla se asuu ja yöpyy, kallion kärjellä,
vuorilinnassaan. 29 Sieltä se tähystelee saalista; kauas
katsovat sen silmät. 30 Sen poikaset särpivät verta, ja
missä on kaatuneita, siellä on sekin."

40 Niin Herra vastasi Jobille ja sanoi: 2 "Tahtooko
vikoilija riidellä Kaikkivaltiasta vastaan? Jumalan
syyttäjä vastatkoon tähän!" 3 Silloin Job vastasi Herralle
ja sanoi: 4 "Katso, minä olen siihen liian halpa;
mitäpä sinulle vastaisin? Panen käteni suulleni; 5
kerran minä olen puhunut, enkä enää mitään virka,
kahdesti, enkä enää sitä tee." 6 Silloin Herra vastasi
Jobille tuulispäästä ja sanoi: 7 "Vyötä nyt kupeesi
kuin mies; minä kysyn sinulta, opeta sinä minua. 8
Sinäkö teet tyhjäksi minun oikeuteni, tuomitset minut
syylliseksi, ollaksesi itse oikeassa? 9 Tahi onko sinun
käsivartesi niinkuin Jumalan, ja voitko korottaa äänesi
jylinän niinkuin hän? 10 Kaunistaudu kunnialla ja
korkeudella, pukeudu loistoon ja kirkkauteen. 11 Anna
vihasi kiivastuksen purkautua, ja masenna katseellasi
kaikki ylpeät. 12 Nöyryytä katseellasi kaikki ylpeät, ja
muserra jumalattomat siihen paikkaan. 13 Kätke heidät
tomuun kaikki tyynni, sulje heidän kasvonsa salaiseen
kätköön. 14 Silloin minäkin ylistän sinua, kun oikea
kätesi on hankkinut sinulle voiton. 15 Katso Behemotia,
jonka minä loin niinkuin sinutkin; se syö ruohoa niinkuin
raavas. 16 Katso, sen voima on lanteissa, sen väkevyys
vatsalihaksissa. 17 Se ojentaa jäykäksi häntänsä kuin
setripuun, sen reisijänteet ovat lujiksi punotut. 18 Sen
luut ovat niinkuin vaskiputket, sen nikamat niinkuin
raudasta taotut. 19 Se on Jumalan töiden esikoinen;
sen luoja ojentaa sille miekan. 20 Sille kantavat satonsa
vuoret, joilla kaikki metsän eläimet leikitsevät. 21
Lootuspensaiden alla se makaa, ruovikon ja rämeen
kätkössä. 22 Lootuspensaat peittävät sen varjoonsa,
puron pajut ympäröivät sitä. 23 Jos virta hätyyttää, ei se
säikähdy, se on huoleton, kuohukoon vaikka itse Jordan
sen kitaan. 24 Kukapa kävisi kiinni sen silmiin, lävistäisi
heittoaseella sen turvan?

41 Voitko onkia koukulla Leviatanin ja siimaan kietoa
sen kielen? 2 Voitko kiinnittää kaislaköyden sen
kuonoon ja väkäraudalla lävistää siltä posken? 3
Rukoileeko se sinua paljon, tahi puhutteleeko se sinua
lempeästi? 4 Tekeekö se liiton sinun kanssasi, että
saisit sen olemaan orjanasi ainaisesti? 5 Voitko leikkiä
sillä niinkuin lintusella tahi sitoa sen tyttöjesi pidellä? 6
Hierovatko pyyntikunnat siitä kauppaa, jakavatko sen
kauppamiesten kesken? 7 Voitko iskeä sen nahan
täyteen ahinkaita ja sen pään kala-ahraimia? 8 Laskehan
vain kätesi sen päälle, niin muistat sen ottelun; et
sitä toiste yritä! 9 Katso, siinä toivo pettää; jo sen
näkemisestä sortuu maahan." 10 "Ei ole niin rohkeata,
joka sitä ärsyttäisi. Kuka sitten kestäisi minun edessäni?
11 Kuka on minulle ensin antanut jotakin, joka minun

olisi korvattava? Mitä kaiken taivaan alla on, se on
minun. 12 En saata olla puhumatta sen jäsenistä, en sen
voimasta ja sorjasta rakenteesta. 13 Kuka voi riisua siltä
päällysvaatteen, kuka tunkeutua sen kaksinkertaisten
purimien väliin? 14 Kuka on avannut sen kasvojen
kaksoisoven? Sen hammasten ympärillä on kauhu. 15
Sen ylpeytenä ovat uurteiset selkäkilvet, kiinnitetyt lujalla
sinetillä. 16 Ne käyvät tarkoin toinen toiseensa, niin ettei
ilma välitse pääse. 17 Ne ovat toisiinsa liitetyt, pysyvät
kiinni erkanematta. 18 Sen aivastus on kuin valon
välähdys, sen silmät ovat kuin aamuruskon silmäripset.
19 Sen kidasta lähtee tulisoihtuja, sinkoilee säkeniä. 20
Sen sieramista käy savu niinkuin kihisevästä kattilasta ja
kaislatulesta. 21 Sen puhallus polttaa kuin tuliset hiilet,
ja sen suusta lähtee liekki. 22 Sen kaulassa asuu voima,
ja sen edellä hyppii kauhistus. 23 Sen pahkuraiset
lihat ovat kiinteät, ovat kuin valetut, järkkymättömät.
24 Sen sydän on valettu kovaksi kuin kivi, kovaksi
valettu kuin alempi jauhinkivi. 25 Kun se nousee,
peljästyvät sankarit, kauhusta he tyrmistyvät. 26 Jos
sen kimppuun käydään miekoin, ei miekka kestä, ei
keihäs, ei heittoase eikä panssari. 27 Sille on rauta
kuin oljenkorsi, vaski kuin lahopuu. 28 Ei aja sitä
pakoon nuoli, jousen poika, akanoiksi muuttuvat sille
linkokivet. 29 Kuin oljenkorsi on sille nuija, keihästen
ryskeelle se nauraa. 30 Sen vatsapuolessa on terävät
piikit, se kyntää mutaa leveälti kuin puimaäes. 31 Se
panee syvyyden kiehumaan kuin padan, tekee meren
voidekattilan kaltaiseksi. 32 Sen jäljessä polku loistaa,
syvyydellä on kuin hopeahapset. 33 Ei ole maan päällä
sen vertaista; se on luotu pelottomaksi. 34 Se katsoo
ylen kaikkea, mikä korkeata on; se on kaikkien ylväitten
eläinten kuningas."

42 Silloin Job vastasi Herralle ja sanoi: 2 "Minä tiedän,
että sinä voit kaikki ja ettei mikään päätöksesi
ole sinulle mahdoton toteuttaa. 3 'Kuka peittää minun
aivoitukseni taitamattomasti?' Siis on niin: minä puhuin
ymmärtämättömästi, asioista, jotka ovat ylen ihmeelliset
minun käsittää. 4 Kuule siis, niin minä puhun; minä
kysyn, opeta sinä minua. 5 Korvakuulolta vain olin
sinusta kuullut, mutta nyt on silmäni sinut nähnyt. 6
Sentähden minä peruutan puheeni ja kadun tomussa ja
tuhassa." 7 Mutta senjälkeen kuin Herra oli puhunut
Jobille nämä sanat, sanoi Herra teemanilaiselle Elifaalle:
"Minun vihani on syttynyt sinua ja sinun kahta ystävääsi
kohtaan, koska ette ole puhuneet minusta oikein niinkuin
minun palvelijani Job. 8 Ottakaa siis seitsemän mullikkaa
ja seitsemän oinasta, käykää minun palvelijani Jobin luo
ja uhratkaa puolestanne polttouhri, ja minun palvelijani
Job rukoilkoon teidän puolestanne. Tehdäkseni hänelle
mieliksi en saata teitä häpeälliseen rangaistukseen
siitä, ettette puhuneet minusta oikein niinkuin minun
palvelijani Job." 9 Niin teemanilainen Elifas, suuhilainen
Bildad ja naemalainen Soofar menivät ja tekivät, niinkuin
Herra oli heille puhunut; ja Herra teki Jobille mieliksi. 10
Ja kun Job rukoili ystäväinsä puolesta, käänsi Herra
Jobin kohtalon, ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin
verroin enemmän, kuin hänellä ennen oli ollut. 11 Ja
kaikki hänen veljensä ja sisarensa ja kaikki hänen
entiset tuttavansa tulivat hänen tykönsä ja aterioitsivat
hänen kanssaan hänen talossansa, ja he surkuttelivat ja
lohduttivat häntä kaikesta siitä onnettomuudesta, jonka
Herra oli antanut kohdata häntä. Ja he antoivat kukin
hänelle yhden kesitan ja yhden kultarenkaan. 12 Ja
Herra siunasi Jobin elämän loppupuolta vielä enemmän
kuin sen alkua, niin että hän sai neljätoista tuhatta
lammasta, kuusi tuhatta kamelia, tuhat härkäparia ja
tuhat aasintammaa. 13 Ja hän sai seitsemän poikaa
ja kolme tytärtä. 14 Ensimmäiselle hän antoi nimen
Jemima, toiselle nimen Kesia ja kolmannelle nimen
Keren-Happuk. 15 Eikä ollut koko maassa niin kauniita
naisia kuin Jobin tyttäret; ja heidän isänsä antoi heille
perintöosan heidän veljiensä rinnalla. 16 Tämän jälkeen
Job eli vielä sataneljäkymmentä vuotta ja sai nähdä
lapsensa ja lastensa lapset neljänteen polveen asti. 17
Sitten Job kuoli vanhana ja elämästä kyllänsä saaneena.

Psalmien

1 Autuas se mies, joka ei vaella jumalattomain
neuvossa eikä astu syntisten teitä eikä istu, kussa
pilkkaajat istuvat, **2** vaan rakastaa Herran lakia ja
tutkistelee hänen lakiansa päivät ja yöt! **3** Hän on
niinkuin istutettu puu vesiojain tykönä, joka antaa
hedelmänsä ajallaan ja jonka lehti ei lakastu; ja kaikki,
mitä hän tekee, menestyy. **4** Niin eivät jumalattomat!
Vaan he ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa. **5** Sentähden
eivät jumalattomat kestä tuomiolla eivätkä syntiset
vanhurskasten seurakunnassa. **6** Sillä Herra tuntee
vanhurskasten tien, mutta jumalattomain tie hukkuu.

2 Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat?
2 Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä
neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan:
3 "Katkaiskaamme heidän kahleensa, heittäkäämme
päältämme heidän köytensä". **4** Hän, joka taivaassa
asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä. **5** Kerran
hän on puhuva heille vihassansa, peljättävä heitä
hirmuisuudessaan: **6** "Minä olen asettanut kuninkaani
Siioniin, pyhälle vuorelleni". **7** Minä ilmoitan, mitä Herra
on säätänyt. Hän lausui minulle: "Sinä olet minun
poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. **8** Ano minulta,
niin minä annan pakanakansat sinun perinnöksesi ja
maan ääret sinun omiksesi. **9** Rautaisella valtikalla sinä
heidät muserrat, niinkuin saviastian sinä särjet heidät."
10 Tulkaa siis järkiinne, kuninkaat, maan tuomarit,
ottakaa nuhteesta vaari. **11** Palvelkaa Herraa pelvolla ja
iloitkaa vavistuksella. **12** Antakaa suuta pojalle, ettei
hän vihastuisi ettekä te hukkuisi tiellänne. Sillä hänen
vihansa syttyy äkisti. Autuaat ovat kaikki, jotka häneen
turvaavat.

3 Daavidin virsi, hänen paetessaan poikaansa
Absalomia. Herra, kuinka paljon minulla on vihollisia,
paljon niitä, jotka nousevat minua vastaan! **2** Monet
sanovat minusta: "Ei ole hänellä pelastusta Jumalassa".
(Sela) **3** Mutta sinä, Herra, olet minun kilpeni, sinä olet
minun kunniani, sinä kohotat minun pääni. **4** Ääneeni
minä huudan Herraa, ja hän vastaa minulle pyhältä
vuoreltansa. (Sela) **5** Minä käyn levolle ja nukun;
minä herään, sillä Herra minua tukee. **6** En pelkää
kymmentuhantista joukkoa, joka asettuu yltympäri minua
vastaan. **7** Nouse, Herra, pelasta minut, minun Jumalani!
Sillä sinä lyöt poskelle kaikkia minun vihollisiani, sinä
murskaat jumalattomain hampaat. **8** Herrassa on
pelastus; sinun siunauksesi tulkoon sinun kansallesi.
(Sela)

4 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin virsi.
Vastaa minulle, kun minä huudan, sinä minun
vanhurskauteni Jumala, joka ahdingossa avarrat minun
tilani. Armahda minua, kuule minun rukoukseni. **2**
Te miehet, kuinka kauan minun kunniaani pidetään
pilkkana, kuinka kauan te rakastatte turhuutta, etsitte
valhetta? (Sela) **3** Tietäkää: ihmeellinen on Herra
hurskastansa kohtaan, Herra kuulee, kun minä häntä
huudan. **4** Vaviskaa, älkääkä syntiä tehkö. Puhukaa
sydämissänne vuoteillanne ja olkaa hiljaa. (Sela) **5**
Uhratkaa vanhurskauden uhreja ja luottakaa Herraan. **6**
Moni sanoo: "Kuka antaa meille sitä, mikä hyvä on?"
Herra, käännä sinä meihin kasvojesi valkeus. **7** Sinä
annat minun sydämeeni suuremman ilon, kuin heillä on
runsaasta viljasta ja viinistä. **8** Rauhassa minä käyn
levolle ja nukun, sillä sinä, Herra, yksin annat minun
turvassa asua.

5 Veisuunjohtajalle; huilusoittimilla; Daavidin virsi. Ota
korviisi minun sanani, Herra, huomaa huokaukseni.
2 Kuuntele huutoni ääntä, minun kuninkaani ja Jumalani,
sillä sinua minä rukoilen. **3** Herra, varhain sinä
kuulet minun ääneni, varhain minä valmistan sinulle
uhrin ja odotan. **4** Sillä sinä et ole se Jumala, jolle
jumalattomuus kelpaa. Paha ei saa asua sinun tykönäsi.
5 Ylvästelijät eivät kestä sinun silmiesi edessä; sinä
vihaat kaikkia väärintekijöitä. **6** Sinä hukutat valheen
puhujat; murhamiehet ja viekkaat ovat Herralle kauhistus.
7 Mutta minä saan sinun suuresta armostasi tulla
sinun huoneeseesi, saan kumartaa sinun pyhään
temppeliisi päin sinun pelvossasi. **8** Herra, johdata
minua vanhurskaudessasi minun vihamiesteni tähden,
tasoita tiesi minun eteeni. **9** Sillä heidän suussaan ei
ole luotettavaa sanaa, heidän sisimpänsä on turmiota
täynnä, heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä
he liukkaasti liehakoivat. **10** Tuomitse, Jumala, heidät
syyllisiksi, rauetkoon heidän hankkeensa. Kukista
heidät heidän rikostensa paljouden tähden, sillä he
niskoittelevat sinua vastaan. **11** Ja iloitkoot kaikki, jotka
sinuun turvaavat, ja riemuitkoot iankaikkisesti. Suojele
heitä, että sinussa iloitsisivat ne, jotka rakastavat sinun
nimeäsi. **12** Sillä sinä, Herra, siunaat vanhurskasta, sinä
suojaat häntä armollasi niinkuin kilvellä.

6 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; matalassa
äänialassa; Daavidin virsi. Herra, älä rankaise minua
vihassasi, älä kiivastuksessasi minua kurita. **2** Herra,
armahda minua, sillä minä olen näännyksissä; paranna
minut, Herra, sillä minun luuni ovat peljästyneet, **3** ja
minun sieluni on kovin peljästynyt. Voi, Herra, kuinka
kauan? **4** Käänny, Herra, vapahda minun sieluni, pelasta
minut armosi tähden. **5** Sillä kuolemassa ei sinua
muisteta; kuka ylistää sinua tuonelassa? **(Sheol h7585)** **6**
Minä olen uupunut huokaamisesta; joka yö minä itken
vuoteeni vesille ja kastelen leposijani kyyneleilläni. **7**
Minun silmäni ovat huienneet surusta, vanhenneet
kaikkien vastustajaini tähden. **8** Väistykää minusta,

kaikki väärintekijät, sillä Herra kuulee minun itkuni
äänen. 9 Herra kuulee minun anomiseni, Herra ottaa
minun rukoukseni vastaan. 10 Kaikki minun viholliseni
joutuvat häpeään ja suuren pelon valtaan; äkisti he
joutuvat häpeään, kääntyvät pois.

7 Daavidin virsi, jonka hän veisasi Herralle
benjaminilaisen Kuusin sanojen johdosta. Herra,
minun Jumalani, sinuun minä turvaan; pelasta minut
kaikista vainoojistani ja vapahda minut, 2 etteivät he
raatelisi minua niinkuin leijona ja tempaisi pois-eikä
pelastajaa olisi. 3 Herra, minun Jumalani, jos minä näin
olen tehnyt, jos vääryys minun käsiäni tahraa, 4 jos
olen tehnyt pahaa niille, jotka elivät rauhassa minun
kanssani, tai jos olen ryöstänyt niiltä, jotka syyttä minua
ahdistivat, 5 niin vainotkoon vihollinen minun henkeäni,
saakoon minut kiinni ja polkekoon maahan minun
elämäni ja painakoon minun kunniani tomuun. (Sela)
6 Nouse, Herra, vihassasi. Kohoa minun vastustajaini
raivoa vastaan ja heräjä avukseni sinä, joka sääsit
tuomion. 7 Ympäröiköot sinua kansojen joukot, ja palaja
heidän ylitsensä korkeuteen. 8 Herra tuomitsee kansat;
auta minut oikeuteeni, Herra, minun vanhurskauteni
ja viattomuuteni mukaan. 9 Loppukoon jumalattomain
pahuus, ja vahvista vanhurskaita. Sillä sinä, joka tutkit
sydämet ja munaskuut, olet vanhurskas Jumala. 10
Minun kilpenäni on Jumala; hän on oikeamielisten
pelastaja. 11 Jumala on vanhurskas tuomari ja Jumala,
joka vihastuu joka päivä. 12 Jos kääntymystä ei tule, niin
hän teroittaa miekkansa, jännittää jousensa ja tähtää
sillä; 13 hän valmistaa surma-aseet ja tekee nuolensa
palaviksi. 14 Katso, tuo hautoo turmiota, kantaa tuhoa
kohdussaan, mutta hän synnyttää pettymyksen. 15 Hän
kaivoi haudan ja koversi sen, mutta itse hän kaatuu
tekemäänsä kuoppaan. 16 Hänen turmionhankkeensa
kääntyy hänen omaan päähänsä, ja hänen vääryytensä
lankeaa hänen päälaelleen. 17 Minä kiitän Herraa hänen
vanhurskaudestansa ja veisaan Herran, Korkeimman,
nimen kiitosta.

8 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin viininkorjuulaulu;
Daavidin virsi. Herra, meidän Herramme, kuinka
korkea onkaan sinun nimesi kaikessa maassa, sinun,
joka olet asettanut valtasuuruutesi taivaitten ylitse!
2 Lasten ja imeväisten suusta sinä perustit voiman
vastustajaisi tähden, että kukistaisit vihollisen ja
kostonhimoisen. 3 Kun minä katselen sinun taivastasi,
sinun sormiesi tekoa, kuuta ja tähtiä, jotka sinä olet
luonut, 4 niin mikä on ihminen, että sinä häntä muistat, tai
ihmislapsi, että pidät hänestä huolen? 5 Ja kuitenkin sinä
teit hänestä lähes jumal'olennon, sinä seppelöitsit hänet
kunnialla ja kirkkaudella; 6 panit hänet hallitsemaan
kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle: 7
lampaat ja karjan, ne kaikki, niin myös metsän eläimet,
8 taivaan linnut ja meren kalat ja kaiken, mikä meren
polkuja kulkee. 9 Herra, meidän Herramme, kuinka
korkea onkaan sinun nimesi kaikessa maassa!

9 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Kuole pojan
puolesta"; Daavidin virsi. Minä ylistän Herraa kaikesta
sydämestäni, ilmoitan kaikki sinun ihmetyösi. 2 Minä
iloitsen ja riemuitsen sinussa, veisaan sinun nimesi
kiitosta, sinä Korkein. 3 Sillä minun viholliseni peräytyivät,
kaatuivat maahan ja hukkuivat sinun kasvojesi edessä.
4 Sinä hankit minulle oikeuden ja ajoit minun asiani,
sinä istuit valtaistuimelle, sinä vanhurskas tuomari. 5
Sinä nuhtelit pakanoita, tuhosit jumalattomat; sinä pyyhit
pois heidän nimensä iäksi ja ainiaaksi. 6 Viholliset
ovat tuhotut, ikuisiksi raunioiksi tulleet; kaupungit sinä
kukistit, heidän muistonsa on kadonnut. 7 Mutta
Herra hallitsee iankaikkisesti; hän on pystyttänyt
istuimensa tuomitaksensa. 8 Hän tuomitsee maanpiirin
vanhurskaasti, vallitsee kansoja oikeuden mukaan. 9
Niin Herra on sorretun linna, linna ahdingon aikoina.
10 Ja sinuun turvaavat ne, jotka sinun nimesi tuntevat;
sillä sinä et hylkää niitä, jotka sinua etsivät, Herra. 11
Veisatkaa kiitosta Herralle, joka Siionissa asuu, julistakaa
kansojen keskuudessa hänen suuria tekojaan. 12 Sillä
hän, verenkostaja, muistaa heitä eikä unhota kurjain
huutoa. 13 Armahda minua, Herra, katso, kuinka minun
vihamieheni minua vaivaavat, sinä, joka nostat minut
kuoleman porteista, 14 että minä julistaisin kaikki sinun
ylistettävät tekosi, tytär Siionin porteissa, riemuitsisin
sinun avustasi. 15 Pakanat ovat vajonneet kaivamaansa
hautaan; heidän jalkansa takertui verkkoon, jonka he
virittivät. 16 Herra on tehnyt itsensä tunnetuksi, on
pitänyt tuomiot, kietonut jumalattoman hänen kättensä
tekoihin. -Kanteleen välisoitto. (Sela) 17 Jumalattomat
peräytyvät tuonelaan, kaikki pakanat, jotka unhottavat
Jumalan. (Sheol h7585) 18 Sillä ei köyhää unhoteta iäksi,
eikä kurjien toivo huku ainiaaksi. 19 Nouse, Herra,
älä salli ihmisten uhitella. Tuomittakoon pakanat sinun
kasvojesi edessä. 20 Saata, Herra, heidät pelkoon.
Tietäköot pakanat olevansa vain ihmisiä. (Sela)

10 Miksi, Herra, seisot niin kaukana, miksi kätkeydyt
ahdingon aikoina? 2 Jumalattomien ylpeyden
tähden kurja kärsii, takertuu heidän punomiinsa juoniin.
3 Sillä jumalaton kerskaa omista himoistansa, ja
kiskuri kiroaa, pilkkaa Herraa. 4 Jumalaton sanoo
ylvästellen: "Ei hän kosta". "Ei Jumalaa ole" -siinä kaikki
hänen ajatuksensa. 5 Hänen hankkeensa menestyvät
joka aika. Sinun tuomiosi ovat korkealla, kaukana
hänestä; kaikille vastustajilleen hän hymähtää. 6 Hän
sanoo sydämessään: "En horju minä, en ikinä joudu
onnettomuuteen". 7 Hänen suunsa on täynnä kirousta,
petosta, sortoa; tuho ja turmio on hänen kielensä alla.
8 Kylien vaiheilla hän istuu väijyksissä, hän murhaa

salaa syyttömän. Hänen silmänsä vaanivat onnetonta.
9 Kätkössään hän väijyy, niinkuin leijona pensaikossa,
hän väijyy hyökätäksensä kurjan kimppuun; hän saa
kurjan kiinni, vetää hänet verkkoonsa. 10 Hän kyyristyy,
painautuu maahan, ja onnettomat joutuvat hänen
kynsiinsä. 11 Hän sanoo sydämessään: "Jumala sen
unhottaa, hän on peittänyt kasvonsa, hän ei sitä ikinä
näe". 12 Nouse, Herra, kohota kätesi, Jumala! Älä
unhota kurjia. 13 Miksi jumalaton pilkkaa Jumalaa?
Miksi hän sanoo sydämessään: "Et sinä kosta?" 14 Sinä
olet sen nähnyt, sillä sinä havaitset vaivan ja tuskan, ja
sinä otat sen oman kätesi huomaan; sinulle onneton
uskoo asiansa, sinä olet orpojen auttaja. 15 Murskaa
jumalattoman käsivarsi ja kosta pahan jumalattomuus,
niin ettei häntä enää löydetä. 16 Herra on kuningas
ainiaan ja iankaikkisesti; hävinneet ovat pakanat hänen
maastansa. 17 Sinä kuulet nöyrien halajamisen, Herra,
sinä vahvistat heidän sydämensä, sinä teroitat korvasi,
18 auttaaksesi orvon ja sorretun oikeuteensa, ettei
ihminen, joka maasta on, enää saisi kauhua aikaan.

11 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Herraan minä
turvaan; kuinka te sanotte minulle: "Paetkaa
vuorellenne niinkuin linnut! 2 Sillä katso, jumalattomat
jännittävät jousensa, ovat panneet nuolensa jänteelle
oikeamielisiä pimeässä ampuaksensa. 3 Kun
peruspylväät murretaan maahan, mitä voi vanhurskas
tehdä?" 4 Herra pyhässä temppelissänsä, Herra, jonka
istuin on taivaassa-hänen silmänsä näkevät, hänen
katseensa tutkii ihmislapset; 5 Herra tutkii vanhurskaat,
mutta jumalattomia ja niitä, jotka vääryyttä rakastavat,
hänen sielunsa vihaa. 6 Hän antaa sataa jumalattomien
päälle pauloja, tulta ja tulikiveä; polttava tuuli on heidän
maljansa osa. 7 Sillä Herra on vanhurskas ja rakastaa
vanhurskautta; oikeamieliset saavat katsella hänen
kasvojansa.

12 Veisuunjohtajalle; matalassa äänialassa; Daavidin
virsi. Auta, Herra, sillä hurskaat ovat hävinneet,
uskolliset ovat kadonneet ihmislasten joukosta. 2 He
puhuvat valhetta toinen toisellensa, puhuvat liukkain
huulin, kaksimielisin sydämin. 3 Hävittäköön Herra
kaikki liukkaat huulet, kielen, joka kerskuen puhuu, 4 ne,
jotka sanovat: "Kielemme voimalla me olemme väkevät;
huulemme ovat meidän tukemme; kuka on meille herra?"
5 "Kurjien sorron tähden, köyhien huokausten tähden
minä nyt nousen", sanoo Herra, "tuon pelastuksen
sille, joka sitä huoaten ikävöitsee". 6 Herran sanat
ovat selkeitä sanoja, hopeata, joka kirkkaana valuu
sulattimesta maahan, seitsenkertaisesti puhdistettua.
7 Sinä, Herra, varjelet heitä, suojelet hänet iäti tältä
sukukunnalta. 8 Yltympäri jumalattomat rehentelevät,
kun kataluus pääsee valtaan ihmislasten seassa.

13 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. 2 Kuinka kauan,
Herra, minut yhä unhotat, kuinka kauan kätket
minulta kasvosi? 3 Kuinka kauan minun täytyy
kantaa huolia sielussani, päivät päästään murhetta
sydämessäni? Kuinka kauan saa vihollinen ylvästellä
minua vastaan? 4 Katsahda tänne, vastaa minulle,
Herra, minun Jumalani. Valaise silmäni, etten nukkuisi
kuolemaan, 5 ettei minun viholliseni sanoisi: "Minä voitin
hänet", etteivät ahdistajani riemuitsisi, kun minä horjun.
6 Mutta minä turvaan sinun armoosi; riemuitkoon minun
sydämeni sinun avustasi. Minä veisaan Herralle, sillä
hän on tehnyt minulle hyvin.

14 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Hullu sanoo
sydämessänsä: "Ei ole Jumalaa". Turmiollinen ja
iljettävä on heidän menonsa; ei ole ketään, joka tekee,
mikä hyvää on. 2 Herra katsoo taivaasta ihmislapsiin
nähdäksensä, onko ketään ymmärtäväistä, ketään,
joka etsii Jumalaa. 3 Mutta kaikki ovat poikenneet
pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään,
joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.
4 Eivätkö he mitään käsitä, kaikki nuo väärintekijät,
jotka saavat leipänsä syömällä minun kansaani eivätkä
avuksensa huuda Herraa? 5 Siinä heidät valtaa kauhu,
sillä Jumala on läsnä vanhurskasten sukukunnassa.
6 Te saatatte häpeään sorretun aikeet, mutta Herra
on heidän turvansa. 7 Oi, että Israelin pelastus tulisi
Siionista! Kun Herra kääntää kansansa kohtalon, silloin
Jaakob riemuitsee, Israel iloitsee.

15 Daavidin virsi. Herra, kuka saa vierailla sinun
majassasi, kuka asua sinun pyhällä vuorellasi?
2 Se, joka vaeltaa nuhteettomasti, joka tekee
vanhurskauden ja puhuu sydämessänsä totuutta; 3
joka ei panettele kielellänsä, joka ei tee toiselle pahaa
eikä saata lähimmäistään häväistyksen alaiseksi; 4
joka halveksuu hylkiötä, mutta kunnioittaa niitä, jotka
pelkäävät Herraa; joka ei valaansa riko, vaikka on
vannonut vahingokseen; 5 joka ei anna rahaansa korolle
eikä ota lahjuksia viatonta vastaan. Joka näin tekee,
hän ei ikinä horju.

16 Daavidin laulu. Varjele minua, Jumala, sillä sinuun
minä turvaan. 2 Minä sanon Herralle: "Sinä olet
minun Herrani, paitsi sinua ei ole minulla mitään hyvää";
3 ja pyhille, jotka maassa ovat: "Nämä ovat ne jalot,
joihin on koko minun mielisuosioni". 4 Monta tuskaa
on niillä, jotka ottavat vieraan jumalan; minä en uhraa
niille verta juomauhriksi enkä päästä huulilleni niiden
nimiä. 5 Herra on minun pelto-ja malja-osani; sinä hoidat
minun arpani. 6 Arpa lankesi minulle ihanasta maasta,
ja kaunis on minun perintöosani. 7 Minä kiitän Herraa,
joka on minua neuvonut; yölläkin minua siihen sisimpäni
kehoittaa. 8 Minä pidän Herran aina edessäni; kun hän
on minun oikealla puolellani, en minä horju. 9 Sentähden

minun sydämeni iloitsee ja sieluni riemuitsee, ja myös
minun ruumiini asuu turvassa. 10 Sillä sinä et hylkää
minun sieluani tuonelaan etkä anna hurskaasi nähdä
kuolemaa. (Sheol h7585) 11 Sinä neuvot minulle elämän
tien; ylenpalttisesti on iloa sinun kasvojesi edessä,
ihanuutta sinun oikeassa kädessäsi iankaikkisesti.

17 Daavidin rukous. Kuule, Herra, minun oikeata
asiaani, tarkkaa minun huutoani, ota korviisi minun
rukoukseni, joka ei lähde petollisilta huulilta. 2 Sinulta
tulee minulle oikeus, sinun silmäsi katsovat sitä, mikä
oikein on. 3 Sinä koettelet minun sydäntäni, tarkkaat
sitä yöllä, sinä tutkit minua, mutta et mitään löydä. Jos
minä pahaa ajattelen, ei se käy suustani ulos. 4 Mitä
ihmiset tehköötkin, sinun huultesi sanassa minä pysyn
ja kavahdan väkivaltaisen teitä. 5 Minun askeleeni
pysyvät sinun poluillasi, minun jalkani eivät horju. 6
Minä huudan sinua avukseni, sillä sinä vastaat minulle,
Jumala; kallista korvasi minun puoleeni, kuule minun
puheeni. 7 Osoita ihmeellinen armosi, sinä, joka pelastat
vihamiesten vallasta ne, jotka turvaavat sinun oikeaan
käteesi. 8 Varjele minua niinkuin silmäterää, kätke minut
siipiesi suojaan 9 jumalattomilta, jotka tahtovat minut
tuhota, verivihollisiltani, jotka minua saartavat. 10 He
ovat sulkeneet tunnottomat sydämensä, heidän suunsa
puhuu ylvästellen. 11 He ovat kintereillämme, he jo
kiertävät meidät, he vaanivat silmillään, lyödäksensä
maahan. 12 Hän on niinkuin saalista himoitseva leijona,
niinkuin nuori leijona, joka piilossa väijyy. 13 Nouse,
Herra, astu hänen eteensä. Paiskaa hänet maahan.
Vapahda miekallasi minun sieluni jumalattomista, 14
kädelläsi ihmisistä, Herra, tämän maailman ihmisistä,
joiden osa on tässä elämässä, joiden vatsan sinä täytät
antimillasi, joiden pojat tulevat ravituiksi ja jotka jättävät
yltäkylläisyytensä lapsilleen. 15 Mutta minä saan nähdä
sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita
itseni sinun muotosi katselemisella.

18 Veisuunjohtajalle; Herran palvelijan Daavidin virsi,
jonka sanat hän puhui Herralle sinä päivänä, jona
Herra oli pelastanut hänet kaikkien hänen vihollistensa
vallasta ja Saulin kädestä. Hän sanoi: Sydämestäni minä
rakastan sinua, Herra, minun voimani, 2 Herra, minun
kallioni, linnani ja pelastajani, minun Jumalani, vuoreni,
jonka turviin minä pakenen, minun kilpeni, autuuteni
sarvi ja varustukseni. 3 Ylistetty olkoon Herra! -niin minä
huudan, ja vihollisistani minä pelastun. 4 Kuoleman
paulat piirittivät minut, turmion virrat peljästyttivät minut.
5 Tuonelan paulat kietoivat minut, kuoleman ansat
yllättivät minut. (Sheol h7585) 6 Ahdistuksessani minä
rukoilin Herraa ja huusin avuksi Jumalaani; hän kuuli
minun ääneni temppelistänsä, ja minun huutoni hänen
edessään kohosi hänen korviinsa. 7 Silloin maa huojui
ja järisi, vuorten perustukset järkkyivät; ne horjuivat,
sillä hänen vihansa syttyi. 8 Savu suitsusi hänen
sieraimistaan, kuluttava tuli hänen suustansa, palavat
hiilet hehkuivat hänestä. 9 Hän notkisti taivaat ja astui
alas, synkkä pilvi jalkojensa alla. 10 Ja hän ajoi kerubin
kannattamana ja lensi, ja hän liiti tuulen siivillä; 11 hän
pani pimeyden verhoksensa, majaksensa yltympäri:
mustat vedet, paksut pilvet. 12 Hohteesta, joka kävi
hänen edellänsä, purkautuivat pilvet rakeiksi ja palaviksi
hiiliksi. 13 Ja Herra jylisi taivaassa, Korkein antoi
äänensä kaikua, tulla rakeita ja palavia hiiliä. 14 Hän
lennätti nuolensa ja hajotti heidät, paljon salamoita ja
kauhistutti heidät. 15 . Silloin vetten syvyydet tulivat
näkyviin, ja maanpiirin perustukset paljastuivat sinun
nuhtelustasi, Herra, sinun vihasi hengen puuskauksesta.
16 Hän ojensi kätensä korkeudesta ja tarttui minuun,
veti minut ylös suurista vesistä; 17 hän pelasti minut
voimallisesta vihollisestani, minun vihamiehistäni, sillä
he olivat minua väkevämmät. 18 He hyökkäsivät minun
kimppuuni hätäni päivänä, mutta Herra tuli minun
tuekseni. 19 Hän toi minut avaraan paikkaan, hän
vapautti minut, sillä hän oli mielistynyt minuun. 20 Herra
tekee minulle minun vanhurskauteni mukaan, minun
kätteni puhtauden mukaan hän minulle maksaa. 21 Sillä
minä olen noudattanut Herran teitä enkä ole luopunut
pois Jumalastani, jumalattomuuteen. 22 Kaikki hänen
oikeutensa ovat minun silmieni edessä, enkä minä hänen
käskyjänsä syrjään sysää. 23 Minä olen vilpitön häntä
kohtaan ja varon itseni pahoista teoista. 24 Sentähden
Herra palkitsee minulle minun vanhurskauteni mukaan,
sen mukaan kuin käteni ovat puhtaat hänen silmiensä
edessä. 25 Hurskasta kohtaan sinä olet hurskas,
nuhteetonta kohtaan nuhteeton; 26 puhdasta kohtaan
sinä olet puhdas, mutta kieroa kohtaan nurja. 27 Sillä
sinä pelastat nöyrän kansan, mutta ylpeät silmät sinä
painat alas. 28 Sillä sinä annat minun lamppuni loistaa;
Herra, minun Jumalani, valaisee minun pimeyteni. 29
Sinun avullasi minä hyökkään rosvojoukkoa vastaan;
Jumalani avulla minä ryntään ylitse muurin. 30 Jumalan
tie on nuhteeton, Herran sana tulessa koeteltu. Hän on
kaikkien kilpi, jotka häneen turvaavat. 31 Sillä kuka muu
on Jumala kuin Herra, ja kuka pelastuksen kallio, paitsi
meidän Jumalamme- 32 se Jumala, joka minut voimalla
vyöttää ja tekee minun tieni nuhteettomaksi, 33 tekee
minun jalkani nopeiksi niinkuin peurat ja asettaa minut
kukkuloilleni, 34 joka opettaa minun käteni sotimaan
ja käsivarteni vaskijousta jännittämään! 35 Sinä annat
minulle pelastuksen kilven, ja sinun oikea kätesi minua
tukee; sinun laupeutesi tekee minut suureksi. 36 Sinä
annat minun askeleilleni avaran tilan, ja minun jalkani
eivät horju. 37 Minä ajan vihollisiani takaa ja saavutan
heidät enkä palaja, ennenkuin teen heistä lopun; 38
minä murskaan heidät, niin etteivät voi nousta, he
sortuvat minun jalkojeni alle. 39 Sinä vyötät minut

voimalla sotaan, sinä painat vastustajani minun alleni.
40 Sinä ajat minun viholliseni pakoon, ja vihamieheni
minä hukutan. 41 He huutavat, mutta pelastajaa ei
ole, huutavat Herraa, mutta hän ei heille vastaa. 42
Minä survon heidät tomuksi tuuleen, viskaan heidät
niinkuin loan kadulle. 43 Sinä pelastat minut kansan
riidoista, sinä asetat minut pakanain pääksi, kansat,
joita minä en tunne, palvelevat minua. 44 Jo korvan
kuulemalta he minua tottelevat; muukalaiset matelevat
minun edessäni. 45 Muukalaiset masentuvat ja tulevat
vavisten varustuksistansa. 46 Herra elää! Kiitetty olkoon
minun kallioni ja ylistetty minun pelastukseni Jumala,
47 Jumala, joka hankkii minulle koston ja saattaa
kansat minun valtani alle; 48 sinä, joka pelastat minut
vihollisistani ja korotat minut vastustajaini ylitse ja
päästät minut väkivaltaisesta miehestä. 49 Sentähden
minä ylistän sinua, Herra, kansojen keskuudessa ja
veisaan sinun nimesi kiitosta, 50 sinun, joka annat
kuninkaallesi suuren avun ja teet laupeuden voidellullesi,
Daavidille ja hänen jälkeläisilleen, iankaikkisesti.

19 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Taivaat julistavat
Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen
kättensä tekoja. 2 Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa
yölle. 3 Se ei ole puhetta, se ei ole kieltä, jonka ääni ei
kuuluisi. 4 Niiden mittanuora ulottuu yli kaiken maan
ja niiden sanat maanpiirin ääriin. Auringolle hän on
tehnyt niihin majan. 5 Se on niinkuin ylkä, joka tulee
kammiostaan, se riemuitsee kuin sankari rataansa
juostessaan. 6 Se nousee taivasten ääristä ja kiertää
niiden toisiin ääriin, eikä mikään voi lymytä sen helteeltä.
7 Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun. Herran
todistus on vahva, se tekee tyhmästä viisaan. 8 Herran
asetukset ovat oikeat, ne ilahuttavat sydämen. Herran
käskyt ovat selkeät, ne valaisevat silmät. 9 Herran
pelko on puhdas, se pysyy iäti. Herran oikeudet ovat
todet, kaikki tyynni vanhurskaat. 10 Ne ovat kalliimmat
kultaa, puhtaan kullan paljoutta, makeammat hunajaa
ja mehiläisen mettä. 11 Myös sinun palvelijasi ottaa
niistä vaarin, niiden noudattamisesta on suuri palkka.
12 Erhetykset kuka ymmärtää? Anna anteeksi minun
salaiset syntini. 13 Myös varjele palvelijasi julkeilta, älä
anna heidän minua hallita. Niin minä pysyn nuhteetonna
ja olen paljosta synnistä puhdas. 14 Kelvatkoot sinulle
minun suuni sanat ja minun sydämeni ajatukset sinun
edessäsi, Herra, minun kallioni ja lunastajani.

20 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Kuulkoon Herra
sinua hädän päivänä, varjelkoon sinua Jaakobin
Jumalan nimi. 2 Hän lähettäköön sinulle avun pyhäköstä
ja tukekoon sinua Siionista. 3 Muistakoon hän kaikki
sinun uhrilahjasi, ja olkoon sinun polttouhrisi lihava
hänen silmissään. (Sela) 4 Hän antakoon sinulle, mitä
sydämesi halajaa, ja täyttäköön kaikki sinun aivoituksesi.
5 Suotakoon meidän riemuita sinun voitostasi ja nostaa
lippumme Jumalamme nimeen. Täyttäköön Herra kaikki
sinun pyyntösi. 6 Nyt minä tiedän, että Herra auttaa
voideltuansa, vastaa hänelle pyhästä taivaastansa,
auttaa häntä oikean kätensä voimallisilla teoilla. 7
Toiset turvaavat vaunuihin, toiset hevosiin, mutta me
tunnustamme Herran, Jumalamme, nimeä. 8 He vaipuvat
maahan ja kaatuvat, mutta me nousemme ja pysymme
pystyssä. 9 Herra, auta! Vastatkoon kuningas meille,
kun huudamme.

21 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Herra, sinun
voimastasi kuningas iloitsee; kuinka suuresti
hän riemuitseekaan sinun avustasi! 2 Mitä hänen
sydämensä halasi, sen sinä hänelle annoit, et kieltänyt,
mitä hänen huulensa anoivat. (Sela) 3 Sinä suot
hänelle onnen ja siunauksen, panet hänen päähänsä
kultaisen kruunun. 4 Hän anoi sinulta elämää, sen
sinä hänelle annoit: iän pitkän, ainaisen, iankaikkisen.
5 Suuri on hänen kunniansa, kun sinä häntä autoit;
sinä peität hänet loistolla ja kirkkaudella. 6 Sillä sinä
asetat hänet suureksi siunaukseksi ikuisiin aikoihin
asti; sinä ilahutat häntä riemulla kasvojesi edessä. 7
Sillä kuningas luottaa Herraan, ja Korkeimman armo
tekee hänet horjumattomaksi. 8 Sinun kätesi saavuttaa
kaikki sinun vihollisesi, sinun oikea kätesi saavuttaa
sinun vihamiehesi. 9 Sinä panet heidät hehkumaan
kuin pätsin, kun sinä kasvosi näytät; Herra nielee
heidät vihassansa, tuli kuluttaa heidät. 10 Sinä hävität
maan päältä heidän hedelmänsä ja heidän jälkeläisensä
ihmislasten keskuudesta. 11 Vaikka he hankkivat pahaa
sinua vastaan, miettivät juonia, eivät he mitään voi; 12
sillä sinä ajat heidät pakoon, tähtäät heitä kasvoihin
jousesi jänteellä. 13 Nouse voimassasi, Herra! Laulaen
ja veisaten me ylistämme sinun väkevyyttäsi.

22 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Aamuruskon
peura"; Daavidin virsi. Jumalani, Jumalani, miksi
minut hylkäsit? Miksi olet kaukana, et auta minua, et
kuule valitukseni sanoja? 2 Jumalani, minä huudan
päivällä, mutta sinä et vastaa, ja yöllä, enkä voi
vaieta. 3 Ja kuitenkin sinä olet Pyhä, jonka istuin
on Israelin kiitosvirtten keskellä. 4 Meidän isämme
luottivat sinuun, he luottivat, ja sinä pelastit heidät. 5
He huusivat sinua ja pelastuivat; he luottivat sinuun
eivätkä tulleet häpeään. 6 Mutta minä olen mato enkä
ihminen, ihmisten pilkka ja kansan hylky. 7 Kaikki, jotka
minut näkevät, pilkkaavat minua, levittelevät suutansa,
nyökyttävät ilkkuen päätään: 8 "Jätä asiasi Herran
haltuun. Hän vapahtakoon hänet, hän pelastakoon
hänet, koska on häneen mielistynyt." 9 Sinähän vedit
minut äitini kohdusta, sinä annoit minun olla turvassa
äitini rinnoilla; 10 sinun huomaasi minä olen jätetty
syntymästäni saakka, sinä olet minun Jumalani hamasta

äitini kohdusta. 11 Älä ole minusta kaukana, sillä ahdistus
on läsnä, eikä auttajaa ole. 12 Minua saartavat väkevät
sonnit, Baasanin härät piirittävät minut, 13 avaavat
kitansa minua vastaan, niinkuin raatelevat, kiljuvat
leijonat. 14 Niinkuin vesi minä olen maahan vuodatettu;
kaikki minun luuni ovat irti toisistansa; minun sydämeni
on niinkuin vaha, se on sulanut minun rinnassani. 15
Minun voimani on kuivettunut kuin saviastian siru, ja
kieleni tarttuu suuni lakeen, ja sinä lasket minut alas
kuoleman tomuun. 16 Sillä koirat minua piirittävät,
pahain parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani,
niinkuin jalopeurat. 17 Minä voin lukea kaikki luuni; he
katselevat minua ilkkuen; 18 he jakavat keskenänsä
minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa.
19 Mutta sinä, Herra, älä ole kaukana, sinä, minun
väkevyyteni, riennä avukseni. 20 Vapahda minun sieluni
miekasta, minun ainokaiseni koirain kynsistä. 21 Pelasta
minut jalopeuran kidasta, villihärkäin sarvista-vastaa
minulle. 22 Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, ylistän
sinua seurakunnan keskellä. 23 Te, jotka pelkäätte
Herraa, ylistäkää häntä. Kunnioittakaa häntä, kaikki
Jaakobin siemen, kaikki Israelin siemen, peljätkää
häntä. 24 Sillä hän ei halveksi kurjan kärsimystä, ei
katso sitä ylen, eikä kätke häneltä kasvojansa, vaan
kuulee hänen avuksihuutonsa. 25 Sinusta on minun
ylistyslauluni suuressa seurakunnassa; minä täytän
lupaukseni häntä pelkääväisten edessä. 26 Nöyrät
saavat syödä ja tulevat ravituiksi; ne, jotka etsivät
Herraa, ylistävät häntä. Teidän sydämenne on elävä
iankaikkisesti. 27 Kaikki maan ääret muistavat tämän
ja palajavat Herran tykö; kaikki pakanain sukukunnat
kumartavat häntä; 28 sillä Herran on kuninkuus, ja
hän on hallitseva pakanoita. 29 Kaikki maan mahtavat
syövät ja kumartavat; hänen edessään polvistuvat kaikki,
jotka mullan alle astuvat eivätkä voi elossa pysyä.
30 Jälkeentulevaiset palvelevat häntä, tuleville polville
kerrotaan Herrasta. 31 He tulevat ja julistavat vastedes
syntyvälle kansalle hänen vanhurskauttaan, että hän on
tämän tehnyt.

23 Daavidin virsi. Herra on minun paimeneni, ei
minulta mitään puutu. 2 Viheriäisille niityille hän
vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut
johdattaa. 3 Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa
minut oikealle tielle nimensä tähden. 4 Vaikka minä
vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään
pahaa, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja
sauvasi minua lohduttavat. 5 Sinä valmistat minulle
pöydän minun vihollisteni silmien eteen. Sinä voitelet
minun pääni öljyllä; minun maljani on ylitsevuotavainen.
6 Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaiken
elinaikani; ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni
loppuun asti.

24 Daavidin virsi. Herran on maa ja kaikki, mitä siinä
on, maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat. 2 Sillä
hän on sen perustanut merten päälle, vahvistanut sen
virtojen päälle. 3 Kuka saa astua Herran vuorelle, kuka
seisoa hänen pyhässä paikassansa? 4 Se, jolla on
viattomat kädet ja puhdas sydän, joka ei halaja turhuutta
eikä vanno väärin. 5 Hän saa siunauksen Herralta ja
vanhurskauden pelastuksensa Jumalalta. 6 Tämä on se
suku, joka häntä kysyy, joka etsii sinun kasvojasi, -tämä
on Jaakob. (Sela) 7 Nostakaa päänne, te portit, nostakaa
päänne, te ikuiset ovet, kunnian kuninkaan käydä
sisälle! 8 Kuka on se kunnian kuningas? Hän on Herra,
väkevä ja voimallinen, Herra, voimallinen sodassa. 9
Nostakaa päänne, te portit, nostakaa päänne, te ikuiset
ovet, kunnian kuninkaan käydä sisälle! 10 Kuka on
se kunnian kuningas? Hän on Herra Sebaot, hän on
kunnian kuningas. (Sela)

25 Daavidin virsi. Sinun tykösi, Herra, minä ylennän
sieluni, 2 Jumalani, sinuun minä turvaan; älä
salli minun joutua häpeään, älköät vihollisteni saako
riemuita minusta. 3 Ei yksikään, joka sinua odottaa,
joudu häpeään; häpeään joutuvat ne, jotka ovat syyttä
uskottomat. 4 Herra, neuvo minulle tiesi, opeta minulle
polkusi. 5 Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua,
sillä sinä olet minun pelastukseni Jumala. Sinua minä
odotan kaiken päivää. 6 Muista laupeuttasi, Herra, ja
armoasi, sillä ne ovat olleet hamasta iankaikkisuudesta.
7 Älä muista minun nuoruuteni syntejä, älä minun
rikoksiani; muista minua armosi mukaan, hyvyytesi
tähden, Herra. 8 Hyvä ja vakaa on Herra; sentähden
hän neuvoo syntiset tielle. 9 Hän johdattaa nöyriä oikein,
hän opettaa nöyrille tiensä. 10 Kaikki Herran polut ovat
armo ja totuus niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja
todistuksensa. 11 Nimesi tähden, Herra, anna anteeksi
minun syntivelkani, sillä se on suuri. 12 Kuka on se mies,
joka Herraa pelkää-sen hän neuvoo tielle, joka hänen on
valittava. 13 Hänen sielunsa saa nauttia hyvää, ja hänen
jälkeläisensä perivät maan. 14 Herran neuvo on tunnettu
niille, jotka häntä pelkäävät, ja hän ilmoittaa heille
liittonsa. 15 Minun silmäni katsovat alati Herraan, sillä
hän päästää minun jalkani verkosta. 16 Käänny minun
puoleeni, armahda minua, sillä minä olen yksinäinen ja
kurja. 17 Minun sydämeni pakahtuu tuskasta; päästä
minut ahdistuksistani. 18 Katso minun kurjuuttani ja
vaivaani, anna kaikki minun syntini anteeksi. 19 Katso
minun vihollisiani, kuinka heitä on paljon, ja he vihaavat
minua väkivaltaisella vihalla. 20 Varjele minun sieluni ja
pelasta minut. Älä salli minun tulla häpeään, sillä sinuun
minä turvaan. 21 Nuhteettomuus ja oikeamielisyys
varjelkoon minua, sillä sinua minä odotan. 22 Jumala,
vapahda Israel kaikista ahdistuksistansa.

26 Daavidin virsi. Auta minut oikeuteeni, Herra, sillä
minä olen vaeltanut nuhteettomasti ja turvaan
horjumatta Herraan. **2** Tutki minua, Herra, ja pane minut
koetukselle, koettele minun munaskuuni ja sydämeni. **3**
Sillä sinun armosi on minun silmäini edessä, ja minä olen
vaeltanut sinun totuudessasi. **4** En minä istu valheen
miesten seurassa enkä kulje salakavalain kanssa. **5**
Minä vihaan pahojen seuraa enkä istu jumalattomien
parissa. **6** Minä pesen käteni viattomuudessa, ja astun
kulkueessa sinun alttarisi ympäri, Herra, **7** antaakseni
kuulua kiitokseni äänen ja julistaakseni kaikkia sinun
ihmeitäsi. **8** Herra, minä rakastan sinun huonettasi,
sinun asuinsijaasi, sitä paikkaa, jossa sinun kirkkautesi
asuu. **9** Älä tempaa pois minun sieluani syntisten kanssa
äläkä minun henkeäni verenvuodattajain kanssa, **10**
joiden käsiä ilkityö tahraa, joiden oikea käsi on lahjuksia
täynnä. **11** Mutta minä vaellan nuhteettomasti; vapahda
minut ja ole minulle armollinen. **12** Minun jalkani seisoo
tasaisella maalla; seurakunnan kokouksissa minä kiitän
Herraa.

27 Daavidin virsi. Herra on minun valkeuteni ja
autuuteni: ketä minä pelkään! Herra on minun
elämäni turva: ketä minä vapisen! **2** Kun pahat käyvät
minun kimppuuni, syömään minun lihaani, niin he, minun
ahdistajani ja vihamieheni, kompastuvat ja kaatuvat. **3**
Vaikka sotajoukko asettuisi minua vastaan, ei minun
sydämeni pelkäisi; vaikka sota nousisi minua vastaan,
siinäkin minä olisin turvassa. **4** Yhtä minä rukoilen
Herralta, sitä minä pyydän: että saisin asua Herran
huoneessa kaiken elinaikani, katsella Herran suloisuutta
ja tutkistella hänen temppelissänsä. **5** Sillä hän kätkee
minut majaansa pahana päivänä, hän suojaa minua
telttansa suojassa, korottaa minut kalliolle. **6** Niin kohoaa
nyt minun pääni vihollisteni yli, jotka minua ympäröivät,
ja minä uhraan riemu-uhreja hänen majassansa, Herralle
minä veisaan ja soitan. **7** Herra, kuule minun ääneni,
kun minä huudan, armahda minua ja vastaa minulle. **8**
Minun sydämeni vetoaa sinun omaan sanaasi: "Etsikää
minun kasvojani". Herra, minä etsin sinun kasvojasi. **9**
Älä kätke minulta kasvojasi, älä työnnä vihassa pois
palvelijaasi. Sinä olet minun apuni, älä minua jätä,
älä minua hylkää, pelastukseni Jumala. **10** Vaikka
minun isäni ja äitini minut hyljätköot, niin Herra minut
korjaa. **11** Neuvo, Herra, minulle tiesi ja johdata minua
tasaista polkua minun vihamiesteni tähden. **12** Älä anna
minua alttiiksi ahdistajaini vimmalle, sillä väärät todistajat
nousevat minua vastaan ja puuskuvat väkivaltaa. **13**
Mutta minä totisesti uskon näkeväni Herran hyvyyden
elävien maassa. **14** Odota Herraa. Ole luja, ja vahva
olkoon sinun sydämesi. Odota Herraa.

28 Daavidin virsi. Sinua, Herra, minä huudan; minun
kallioni, älä ole minua kohtaan äänetön, etten
minä, kun sinä vaiti olet, joutuisi niiden kaltaiseksi, jotka
ovat hautaan vaipuneet. **2** Kuule minun rukousteni
ääni, kun minä sinua avuksi huudan, kun minä käteni
nostan sinun kaikkeinpyhintäsi kohti. **3** Älä tempaa
minua pois jumalattomien kanssa, älä väärintekijäin
kanssa, jotka puhuvat lähimmäisilleen rauhan puheita,
vaikka heidän sydämessään on pahuus. **4** Anna heille
heidän työnsä mukaan ja heidän tekojensa pahuuden
mukaan; anna heille heidän kättensä tekojen mukaan,
kosta heille, mitä he ovat tehneet. **5** Sillä eivät he ota
vaaria Herran töistä eivätkä hänen kättensä teoista. Hän
kukistakoon heidät, älköönkä heitä rakentako. **6** Kiitetty
olkoon Herra, sillä hän on kuullut minun rukousteni
äänen. **7** Herra on minun voimani ja kilpeni; häneen
minun sydämeni turvasi, ja minä sain avun. Siitä minun
sydämeni riemuitsee, ja veisuullani minä häntä ylistän.
8 Herra on kansansa väkevyys, hän on voideltunsa
pelastus ja turva. **9** Pelasta kansasi ja siunaa perikuntasi;
kaitse heitä ja kanna heitä iankaikkisesti.

29 Daavidin virsi. Antakaa Herralle, te Jumalan pojat,
antakaa Herralle kunnia ja väkevyys. **2** Antakaa
Herralle hänen nimensä kunnia, kumartakaa Herraa
pyhässä kaunistuksessa. **3** Herran ääni käy vetten päällä;
kunnian Jumala jylisee, Herra suurten vetten päällä. **4**
Herran ääni käy voimallisesti, Herran ääni käy valtavasti.
5 Herran ääni särkee setrit, Herra särkee Libanonin
setrit. **6** Hän hypittää niitä niinkuin vasikkaa, Libanonia ja
Sirjonia niinkuin nuorta villihärkää. **7** Herran ääni halkoo
tulen liekit. **8** Herran ääni vapisuttaa erämaan, Herra
vapisuttaa Kaadeksen erämaan. **9** Herran ääni saattaa
peurat poikimaan, se raastaa paljaiksi metsät. Ja kaikki
hänen temppelissänsä sanoo: "Kunnia!" **10** Herra istui
valtaistuimellaan, ja vedenpaisumus tuli. Herra istuu
kuninkaana iankaikkisesti. **11** Herra antaa kansallensa
väkevyyden, Herra siunaa kansaansa rauhalla.

30 Daavidin virsi; temppelin vihkimislaulu. Minä ylistän
sinua, Herra, sillä sinä pelastit minut etkä sallinut
viholliseni iloita minusta. **2** Herra, minun Jumalani, sinua
minä huusin, ja sinä paransit minut. **3** Herra, sinä nostit
minun sieluni tuonelasta, sinä herätit minut henkiin
hautaan vaipuvien joukosta. **(Sheol h7585)** **4** Veisatkaa
kiitosta Herralle, te hänen hurskaansa, ylistäkää hänen
pyhää nimeänsä. **5** Sillä silmänräpäyksen kestää
hänen vihansa, eliniän hänen armonsa; ehtoolla on itku
vieraana, mutta aamulla ilo. **6** Minä sanoin menestykseni
päivinä: "En minä ikinä horju". **7** Herra, sinä armossasi
vahvistit minun vuoreni. Mutta kun sinä kätkit kasvosi,
niin minä peljästyin. **8** Sinua, Herra, minä huusin ja
Herraa minä rukoilin: **9** "Mitä etua on minun verestäni, jos
minä hautaan vaivun? Ylistääkö tomu sinua, julistaako
se sinun uskollisuuttasi? **10** Kuule, Herra, ja armahda
minua, Herra, ole minun auttajani." **11** Sinä muutit minun

murheeni ilokarkeloksi, sinä riisuit minun surupukuni
ja vyötit minut riemulla, 12 että minun sieluni veisaisi
sinulle kiitosta, eikä vaikenisi. Herra, minun Jumalani,
sinua minä ylistän iankaikkisesti.

31 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Herra, sinuun
minä turvaan. Älä salli minun ikinä häpeään tulla,
vapahda minut vanhurskaudessasi. 2 Kallista korvasi
minun puoleeni, riennä, pelasta minut. Ole minulle
turvakallio, vuorilinna, johon minut pelastat. 3 Sillä sinä
olet minun kallioni ja linnani, ja nimesi tähden sinä
minua johdat ja talutat. 4 Sinä päästät minut verkosta,
jonka he ovat eteeni virittäneet, sillä sinä olet minun
turvani. 5 Sinun käteesi minä annan henkeni, sinä,
Herra, lunastat minut, sinä uskollinen Jumala. 6 Minä
vihaan niitä, jotka seuraavat turhia epäjumalia, mutta
minä turvaan Herraan. 7 Minä iloitsen ja riemuitsen
sinun armostasi, kun sinä katsoit minun kurjuuttani,
tunsit minun sieluni ahdistukset, 8 etkä jättänyt minua
vihollisen valtaan, vaan asetit minun jalkani aukealle.
9 Armahda minua, Herra, sillä minulla on ahdistus;
minun silmäni on surusta riutunut, niin myös minun
sieluni ja ruumiini. 10 . Sillä minun elämäni kuluu
murheessa ja minun vuoteni huokauksissa. Minun
voimani on rauennut pahain tekojeni tähden, ja minun
luuni ovat riutuneet. 11 Kaikkien ahdistajaini tähden minä
olen pilkaksi tullut, ylenpalttiseksi pilkaksi naapureilleni,
peljätykseksi tuttavilleni; jotka minut kadulla näkevät,
pakenevat minua. 12 Minä olen unhottunut ihmisten
mielistä niinkuin kuollut, minä olen kuin rikottu astia. 13
Sillä minä kuulen monen parjaukset, kauhua kaikkialta,
kun he keskenänsä pitävät neuvoa minua vastaan,
aikovat ottaa minulta hengen. 14 Mutta sinuun, Herra,
minä turvaan; minä sanon: "Sinä olet minun Jumalani".
15 Minun aikani ovat sinun kädessäsi, pelasta minut
vihollisteni kädestä ja vainoojistani. 16 Valista kasvosi
palvelijallesi, pelasta minut armossasi. 17 Herra, älä salli
minun tulla häpeään, sillä sinua minä huudan avukseni.
Jumalattomat tulkoot häpeään, vaietkoot ja vaipukoot
tuonelaan. (Sheol h7585) 18 Mykistykööt valheen huulet,
jotka puhuvat vanhurskasta vastaan röyhkeästi, ylpeästi
ja ylenkatseellisesti. 19 Kuinka suuri on sinun hyvyytesi,
jonka talletat pelkääväisillesi ja jota osoitat sinuun
turvaaville ihmislasten edessä! 20 Sinä peität heidät
kasvojesi suojaan ihmisten salavehkeiltä; sinä kätket
heidät turvaan kielten riidalta. 21 Kiitetty olkoon Herra,
sillä hän osoitti minulle ihmeellisen armonsa piiritetyssä
kaupungissa. 22 Minä sanoin hädässäni: "Minä olen
sysätty pois sinun silmiesi edestä". Kuitenkin sinä kuulit
minun rukousteni äänen, kun minä sinua huusin. 23
Rakastakaa Herraa, kaikki hänen hurskaansa. Herra
varjelee uskolliset, mutta ylpeileväisille hän kostaa monin
kerroin. 24 Olkaa lujat, ja olkoon teidän sydämenne
rohkea, te kaikki, jotka Herraa odotatte.

32 Daavidin mietevirsi. Autuas se, jonka rikokset ovat
anteeksi annetut, jonka synti on peitetty! 2 Autuas
se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja
jonka hengessä ei ole vilppiä! 3 Kun minä siitä vaikenin,
riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani.
4 Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun
päälläni; minun nesteeni kuivui niinkuin kesän helteessä.
(Sela) 5 Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt
pahoja tekojani; minä sanoin: "Minä tunnustan Herralle
rikokseni", ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani.
(Sela) 6 Sentähden rukoilkoot sinua kaikki hurskaat
aikana, jona sinut löytää voidaan. Vaikka suuret vedet
tulvisivat, eivät ne heihin ulotu. 7 Sinä olet minun
suojani, sinä varjelet minut hädästä, sinä ympäröitset
minut pelastuksen riemulla. (Sela) 8 "Minä opetan sinua
ja osoitan sinulle tien, jota sinun tulee vaeltaa; minä
neuvon sinua, minun silmäni sinua vartioitsee". 9 Älkää
olko niinkuin järjettömät orhit ja muulit, joita suitsilla
ja ohjaksilla, niiden valjailla, suistetaan; muutoin ne
eivät sinua lähesty. 10 Jumalattomalla on monta vaivaa,
mutta joka Herraan turvaa, häntä ympäröitsee armo.
11 Iloitkaa Herrassa ja riemuitkaa, te vanhurskaat, ja
veisatkaa ilovirsiä, kaikki te oikeamieliset.

33 Riemuitkaa Herrassa, te vanhurskaat.
Oikeamielisten on soveliasta häntä kiittää.
2 Ylistäkää Herraa kanteleilla, soittakaa hänelle
kymmenkielisillä harpuilla. 3 Veisatkaa hänelle uusi
virsi, helkyttäkää kieliä ihanasti ja riemullisesti. 4 Sillä
Herran sana on oikea, ja kaikki hänen tekonsa ovat
tehdyt uskollisuudessa. 5 Hän rakastaa vanhurskautta
ja oikeutta; maa on täynnänsä Herran armoa. 6
Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden
joukot hänen suunsa hengellä. 7 Hän kokoaa meren
vedet niinkuin roukkioksi, panee syvyydet säiliöihin.
8 Peljätköön Herraa kaikki maa, hänen edessänsä
vaviskoot kaikki maanpiirin asukkaat. 9 Sillä hän sanoi,
ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty. 10 Herra
särkee pakanain neuvon, tekee turhiksi kansojen aikeet.
11 Mutta Herran neuvo pysyy iankaikkisesti, hänen
sydämensä aivoitukset suvusta sukuun. 12 Autuas
se kansa, jonka Jumala Herra on, se kansa, jonka
hän on perinnöksensä valinnut! 13 Herra katsoo alas
taivaasta, näkee kaikki ihmislapset; 14 asumuksestaan,
valtaistuimeltaan hän katselee kaikkia maan asukkaita,
15 hän, joka on luonut kaikkien heidän sydämensä,
joka tarkkaa kaikkia heidän tekojansa. 16 Ei kuningas
voita paljolla väellänsä, ei sankari pelastu suurella
voimallansa. 17 Turha on sotaratsu auttajaksi, ei pelasta
sen suuri väkevyys. 18 Katso, Herran silmä valvoo
niitä, jotka häntä pelkäävät ja panevat toivonsa hänen
laupeuteensa, 19 pelastaaksensa heidän sielunsa
kuolemasta, elättääksensä heitä nälän aikana. 20
Meidän sielumme odottaa Herraa, hän on meidän

apumme ja kilpemme. 21 Sillä hänessä iloitsee meidän
sydämemme, me turvaamme hänen pyhään nimeensä.
22 Sinun armosi, Herra, olkoon meidän päällämme,
niinkuin me panemme toivomme sinuun.

34 Daavidin virsi, kun hän tekeytyi mielipuoleksi
Abimelekin edessä ja tämä karkoitti hänet luotansa
ja hän meni pois. Minä kiitän Herraa joka aika, hänen
ylistyksensä on alati minun suussani. 2 Herra on minun
sieluni kerskaus, nöyrät sen kuulevat ja iloitsevat. 3
Ylistäkää minun kanssani Herraa, kiittäkäämme yhdessä
hänen nimeänsä. 4 Minä etsin Herraa, ja hän vastasi
minulle, hän vapahti minut kaikista peljätyksistäni.
5 Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa, heidän
kasvonsa eivät häpeästä punastu. 6 Tässä on kurja,
joka huusi, ja Herra kuuli ja pelasti hänet kaikista
hänen ahdistuksistansa. 7 Herran enkeli asettuu niiden
ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät. 8
Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas
se mies, joka häneen turvaa! 9 Peljätkää Herraa, te
hänen pyhänsä, sillä häntä pelkääväisiltä ei mitään
puutu. 10 Nuoret leijonat kärsivät puutetta ja näkevät
nälkää, mutta Herraa etsiväisiltä ei mitään hyvää puutu.
11 Tulkaa, lapset, kuulkaa minua: Herran pelkoon
minä teidät opetan. 12 Kuka oletkin, joka elää tahdot
ja rakastat elämän päiviä, nauttiaksesi onnea: 13
varjele kielesi pahasta ja huulesi vilppiä puhumasta;
14 vältä pahaa ja tee hyvää, etsi rauhaa ja pyri siihen.
15 Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen
korvansa heidän huutoansa. 16 Herran kasvot ovat
pahantekijöitä vastaan, hävittääksensä maasta heidän
muistonsa. 17 Vanhurskaat huutavat, ja Herra kuulee
ja vapahtaa heidät kaikista heidän ahdistuksistansa.
18 Lähellä on Herra niitä, joilla on särjetty sydän, ja
hän pelastaa ne, joilla on murtunut mieli. 19 Monta on
vanhurskaalla kärsimystä, mutta Herra vapahtaa hänet
niistä kaikista. 20 Hän varjelee kaikki hänen luunsa: ei
yksikään niistä murru. 21 Pahuus tappaa jumalattoman,
ja jotka vanhurskasta vihaavat, ne tulevat syynalaisiksi.
22 Herra lunastaa palvelijainsa sielut, eikä yksikään,
joka häneen turvaa, tule syynalaiseksi.

35 Daavidin virsi. Riitele, Herra, minun riitaveljiäni
vastaan; sodi niitä vastaan, jotka minua vastaan
sotivat. 2 Tempaa pieni kilpi, suuri kilpi ja nouse
minun avukseni. 3 Sivalla keihäs ja salpaa tie minun
vainoojiltani. Sano minun sielulleni: "Minä olen sinun
pelastuksesi". 4 Joutukoot häpeään ja pilkkaan, jotka
minun henkeäni väijyvät; peräytykööt, punastukoot,
jotka minulle pahaa aikovat. 5 Olkoot he niinkuin akanat
tuulessa, ja Herran enkeli syösköön heidät maahan; 6
heidän tiensä olkoon pimeä ja liukas, ja Herran enkeli
ajakoon heitä takaa. 7 Sillä syyttä he ovat virittäneet
verkkonsa minun eteeni, syyttä he ovat kaivaneet minun
sielulleni haudan. 8 Tulkoon hänelle turmio aavistamatta,
tarttukoon hän virittämäänsä verkkoon, langetkoon
siihen surmaksensa. 9 Mutta minun sieluni iloitkoon
Herrassa, riemuitkoon hänen avustansa. 10 Kaikki minun
luuni sanokoot: "Herra, kuka on sinun vertaisesi, sinun,
joka vapahdat kurjan väkevämmästään, kurjan ja köyhän
raatelijastaan?" 11 Väärät todistajat astuvat esiin, he
minulta tutkivat, mitä minä en tiedä. 12 He palkitsevat
minulle hyvän pahalla; minun sieluni on orpo. 13 Mutta
minä puin päälleni surupuvun, kun he sairastivat; minä
vaivasin itseäni paastolla ja rukoilin pää painuksissa.
14 Niinkuin he olisivat olleet minun ystäviäni, minun
omia veljiäni, niin minä kuljin; niinkuin äitiänsä sureva,
niin minä kävin surupuvussa, kumarruksissa. 15 Mutta
he iloitsevat minun kompastuksestani ja kokoontuvat-
kokoontuvat minua vastaan, nuo lyöjät, joita minä
en tunne; he herjaavat herkeämättä, 16 nuo konnat,
jotka leipäkyrsää kärkkyen minua pilkkaavat, kiristelevät
minulle hampaitansa. 17 Herra, kuinka kauan sinä
tätä katselet? Päästä minun sieluni turmiosta, jota
he hankitsevat, minun ainokaiseni nuorista leijonista.
18 Niin minä kiitän sinua suuressa seurakunnassa,
ylistän sinua paljon kansan keskellä. 19 Älköät ne
minusta iloitko, jotka syyttä ovat minun vihamiehiäni;
älköät silmää iskekö, jotka asiatta minua vihaavat.
20 Sillä he eivät puhu rauhan puheita, vaan miettivät
petoksen sanoja maan hiljaisia vastaan. 21 He avaavat
suunsa ammolleen minua vastaan ja sanovat: "Kas
niin, kas niin! Nyt me sen omin silmin näemme!" 22
Sinä, Herra, näet sen, älä ole vaiti! Herra, älä ole
minusta kaukana! 23 Heräjä ja nouse, minun Jumalani ja
Herrani, hankkimaan minulle oikeutta ja ajamaan minun
asiaani. 24 Tuomitse minut vanhurskautesi mukaan,
Herra, minun Jumalani, älä salli heidän minusta riemuita.
25 Älä salli heidän sanoa sydämessänsä: "Kas niin!
Sitä me halusimmekin." Älä salli heidän sanoa: "Me
olemme hänet nielleet". 26 Hävetköät ja punastukoot
kaikki, jotka minun onnettomuudestani iloitsevat, saakoot
puvuksensa häpeän ja pilkan ne, jotka ylvästelevät
minua vastaan. 27 Iloitkoot ja riemuitkoot ne, jotka suovat
minulle minun oikeuteni, ja sanokoot aina: "Ylistetty
olkoon Herra, joka tahtoo palvelijansa parasta". 28 Ja
minun kieleni julistakoon sinun vanhurskauttasi, sinun
kiitostasi kaiken päivää.

36 Veisuunjohtajalle; Herran palvelijan Daavidin virsi.
Synti sanoo jumalattomalle: minun sydämessäni
ei ole Jumalan pelkoa hänen silmäinsä edessä. 2
Sillä se tekee kaiken sileäksi hänen silmissään, että
hänen pahuutensa havaittaisiin ja häntä vihattaisiin.
3 Hänen suunsa sanat ovat vääryyttä ja petosta; hän
on lakannut tekemästä sitä, mikä taidollista ja hyvää
on. 4 Hän miettii turmiota vuoteessansa, hän pysyy
tiellä, joka ei ole hyvä, hän ei kammo pahaa. 5 Herra,

sinun armosi ulottuu taivaisiin, sinun totuutesi pilviin
asti. 6 Sinun vanhurskautesi on kuin Jumalan vuoret,
sinun tuomiosi niinkuin suuri syvyys, ihmistä ja eläintä
sinä autat, Herra. 7 Kuinka kallis on sinun armosi,
Jumala! Ihmislapset etsivät sinun siipiesi suojaa. 8
Heidät ravitaan sinun huoneesi lihavuudella, sinä annat
heidän juoda suloisuutesi virrasta. 9 Sillä sinun tykönäsi
on elämän lähde; sinun valkeudessasi me näemme
valkeuden. 10 Säilytä armosi niille, jotka sinut tuntevat,
ja vanhurskautesi oikeamielisille. 11 Älköön ylpeyden
jalka minua tallatko, älköönkä jumalattomain käsi minua
karkoittako. 12 Katso, pahantekijät kaatuvat, he suistuvat
maahan, eivätkä voi nousta.

37 Daavidin virsi. Älä vihastu pahain tähden, älä
kadehdi väärintekijöitä. 2 Sillä niinkuin heinä
heidät pian niitetään pois, ja he lakastuvat niinkuin
vihanta ruoho. 3 Turvaa Herraan ja tee sitä, mikä
hyvä on, asu maassa ja noudata totuutta; 4 silloin
sinulla on ilo Herrassa, ja hän antaa sinulle, mitä
sinun sydämesi halajaa. 5 Anna tiesi Herran haltuun ja
turvaa häneen, kyllä hän sen tekee. 6 Ja hän antaa
sinun vanhurskautesi nousta niinkuin valkeuden ja
sinun oikeutesi niinkuin keskipäivän. 7 Hiljenny Herran
edessä ja odota häntä. Älä vihastu siihen, jonka tie
menestyy, mieheen, joka juonia punoo. 8 Herkeä vihasta
ja heitä kiukku, älä kiivastu, se on vain pahaksi. 9
Sillä pahat hävitetään, mutta jotka Herraa odottavat,
ne perivät maan. 10 Hetkinen vielä, niin jumalatonta
ei enää ole; kun hänen sijaansa katsot, on hän jo
poissa. 11 Mutta nöyrät perivät maan ja iloitsevat
suuresta rauhasta. 12 Jumalaton miettii vanhurskaalle
pahaa ja kiristelee hänelle hampaitansa; 13 mutta
Herra nauraa hänelle, sillä hän näkee hänen päivänsä
joutuvan. 14 Jumalattomat paljastavat miekkansa ja
jännittävät jousensa, kataaksensa kurjan ja köyhän,
teurastaaksensa ne, jotka ovat oikealla tiellä. 15 Mutta
heidän miekkansa käy heidän omaan sydämeensä, ja
heidän jousensa särkyvät. 16 Vanhurskaan vähä vara
on parempi kuin monen jumalattoman tavarain paljous.
17 Sillä jumalattomain käsivarret särjetään, mutta Herra
tukee vanhurskaita. 18 Herra tuntee nuhteettomain
päivät, ja heidän perintönsä pysyy iankaikkisesti. 19
Pahana aikana he eivät joudu häpeään, ja nälän päivinä
heillä on kyllin syötävää. 20 Sillä jumalattomat hukkuvat,
ja Herran viholliset ovat kuin niittyjen koreus: he katoavat,
katoavat niinkuin savu. 21 Jumalaton ottaa lainan eikä
maksa, mutta vanhurskas on armahtavainen ja antelias.
22 Sillä hänen siunaamansa perivät maan, mutta hänen
kiroamansa hävitetään. 23 Herra vahvistaa sen miehen
askeleet, jonka tie hänelle kelpaa. 24 Jos hän lankeaa,
ei hän maahan sorru, sillä Herra tukee hänen kättänsä.
25 Olen ollut nuori ja olen vanhaksi tullut, mutta en ole
nähnyt vanhurskasta hyljättynä enkä hänen lastensa
kerjäävän leipää. 26 Aina hän on armahtavainen ja
antaa lainaksi, ja hänen lapsensa ovat siunaukseksi. 27
Karta pahaa ja tee hyvää, niin sinä pysyt iankaikkisesti.
28 Sillä Herra rakastaa oikeutta eikä hylkää hurskaitansa;
heidät varjellaan iankaikkisesti, mutta jumalattomain
siemen hävitetään. 29 Vanhurskaat perivät maan ja
asuvat siinä iankaikkisesti. 30 Vanhurskaan suu lausuu
viisautta, ja hänen kielensä puhuu oikeuden sanoja.
31 Hänen Jumalansa laki on hänen sydämessään,
hänen askeleensa eivät horju. 32 Jumalaton väijyy
vanhurskasta ja etsii häntä tappaaksensa. 33 Mutta
Herra ei jätä häntä hänen käsiinsä eikä tuomitse häntä
syylliseksi, kun hänen asiansa on oikeudessa. 34 Odota
Herraa ja ota vaari hänen tiestänsä, niin hän korottaa
sinut, ja sinä perit maan ja näet, kuinka jumalattomat
hävitetään. 35 Minä näin jumalattoman, väkivaltaisen,
rehevänä kuin viheriöivä puu, juurtunut paikoilleen.
36 Mutta kun ohi kuljettiin, katso, ei häntä enää ollut;
minä etsin häntä, vaan häntä ei löytynyt. 37 Ota
nuhteettomasta vaari, katso rehellistä: rauhan miehellä
on tulevaisuus, 38 mutta luopuneet hukkuvat kaikki,
ja jumalattomain tulevaisuus leikataan pois. 39 Mutta
vanhurskasten pelastus tulee Herralta, hän on heidän
linnansa ahdingon aikana. 40 Herra auttaa heitä ja
vapahtaa heidät, vapahtaa jumalattomista ja pelastaa
heidät; sillä he turvaavat häneen.

38 Daavidin virsi; syntiä tunnustettaessa. Herra, älä
rankaise minua vihassasi, älä kiivastuksessasi
kurita minua. 2 Sillä sinun nuolesi ovat uponneet
minuun, sinun kätesi painaa minua. 3 Ei ole lihassani
tervettä paikkaa sinun vihastuksesi tähden eikä luissani
rauhaa minun syntieni tähden. 4 Sillä minun pahat
tekoni käyvät pääni ylitse, niinkuin raskas kuorma ne
ovat minulle liian raskaat. 5 Minun haavani haisevat
ja märkivät minun hulluuteni tähden. 6 Minä käyn
kumarassa, aivan kyyryssä, kuljen murheellisena kaiken
päivää. 7 Sillä minun lanteeni ovat polttoa täynnä, eikä
ole lihassani tervettä paikkaa. 8 Minä olen voimaton ja
peräti runneltu, minä parun sydämeni tuskassa. 9 Herra,
sinun edessäsi on kaikki minun halajamiseni, eikä minun
huokaukseni ole sinulta salassa. 10 Minun sydämeni
värisee, minun voimani on minusta luopunut, minun
silmieni valo-sekin on minulta mennyt. 11 Minun ystäväni
ja läheiseni pysyvät syrjässä minun vitsauksestani, ja
minun omaiseni seisovat kaukana. 12 Jotka minun
henkeäni etsivät, ne virittävät pauloja; ja jotka minulle
pahaa suovat, ne puhuvat turmion puheita ja miettivät
petosta kaiket päivät. 13 Mutta minä olen kuin kuuro, en
mitään kuule, kuin mykkä, joka ei suutansa avaa. 14
Minä olen kuin mies, joka ei mitään kuule ja jonka suussa
ei vastausta ole. 15 Sillä sinua, Herra, minä odotan,
sinä vastaat, Herra, minun Jumalani. 16 Minä sanon:
älköät iloitko minusta, älköät ylvästelkö minua vastaan,

kun jalkani horjuu. 17 Sillä minä olen kaatumaisillani, ja
minun tuskani on aina edessäni; 18 sillä minä tunnustan
pahat tekoni, murehdin syntieni tähden. 19 Mutta minun
viholliseni elävät ja ovat väkevät, ja paljon on niitä,
jotka minua syyttä vihaavat, 20 jotka hyvän pahalla
palkitsevat ja vihaavat minua, koska minä hyvään pyrin.
21 Älä hylkää minua, Herra, minun Jumalani, älä ole
kaukana minusta. 22 Riennä avukseni, Herra, minun
pelastukseni.

39 Veisuunjohtajalle; Jedutunin tapaan; Daavidin
virsi. Minä sanoin: "Minä pidän vaelluksestani
vaarin, etten kielelläni syntiä tekisi. Minä pidän suustani
vaarin ja suistan sen, niin kauan kuin jumalaton on
minun edessäni." 2 Minä olin vaiti, olin ääneti, en
puhunut siitä, mikä hyvä on; mutta minun tuskani yltyi.
3 Minun sydämeni hehkui minun rinnassani; kun minä
huokailin, syttyi minussa tuli, ja niin minä kielelläni
puhuin. 4 Herra, opeta minua ajattelemaan loppuani, ja
mikä minun päivieni mitta on, että ymmärtäisin, kuinka
katoavainen minä olen. 5 Katso, kämmenen leveydeksi
sinä teit minun päiväni, ja minun elämäni on sinun
edessäsi niinkuin ei mitään. Vain tuulen henkäys ovat
kaikki ihmiset, kuinka lujina seisokootkin. (Sela) 6
Varjona vain ihminen vaeltaa, turhaan vain he touhuavat,
kokoavat, eivätkä tiedä, kuka ne saa. 7 Ja nyt, mitä minä
odotan, Herra? Sinuun minä panen toivoni. 8 Päästä
minut kaikista synneistäni, älä pane minua houkkain
pilkaksi. 9 Minä vaikenen enkä suutani avaa; sillä sinä
sen teit. 10 Käännä vitsauksesi minusta pois, sillä minä
menehdyn sinun kätesi kuritukseen. 11 Kun sinä ihmistä
synnin tähden rangaistuksilla kuritat, kulutat sinä hänen
kauneutensa niinkuin koinsyömän. Vain tuulen henkäys
ovat kaikki ihmiset. (Sela) 12 Kuule minun rukoukseni,
Herra, ota korviisi minun huutoni. Älä ole kuuro minun
kyyneleilleni; sillä minä olen muukalainen sinun tykönäsi,
vieras, niinkuin kaikki minun isänikin. 13 Käännä pois
katseesi minusta, että minä ilostuisin, ennenkuin menen
pois eikä minua enää ole.

40 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Hartaasti minä
odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja
kuuli minun huutoni. 2 Ja hän nosti minut ylös turmion
kuopasta, lokaisesta liejusta, ja asetti minun jalkani
kalliolle, hän vahvisti minun askeleeni. 3 Hän antoi
minun suuhuni uuden virren, kiitoslaulun Jumalallemme.
Sen näkevät monet ja pelkäävät ja turvaavat Herraan.
4 Autuas se mies, joka panee turvansa Herraan eikä
käänny ylpeiden puoleen eikä niitten, jotka valheeseen
eksyvät! 5 Herra, minun Jumalani, suuret ovat sinun
ihmetekosi ja sinun aivoituksesi meitä kohtaan. Ei ole
ketään sinun vertaistasi. Niitä minä tahdon julistaa, niistä
puhua, niitten paljous on suurempi, kuin luetella taidan.
6 Teurasuhriin ja ruokauhriin et sinä mielisty; minun
korvani sinä avasit, polttouhria ja syntiuhria sinä et vaadi.
7 Silloin minä sanoin: "Katso, minä tulen; kirjakääröön on
kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. 8 Sinun tahtosi, minun
Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun
sydämessäni." 9 Minä julistan vanhurskautta suuressa
seurakunnassa; katso, en minä sulje huuliani. Sinä,
Herra, sen tiedät. 10 Minä en peitä sinun vanhurskauttasi
omaan sydämeeni, vaan puhun sinun uskollisuudestasi
ja avustasi; minä en salaa sinun armoasi ja totuuttasi
suurelta seurakunnalta. 11 Sinä, Herra, älä sulje minulta
laupeuttasi, sinun armosi ja totuutesi varjelkoon minua
aina. 12 Sillä lukemattomat vaivat minua saartavat,
minun rikkomukseni ovat ottaneet minut kiinni, niin etten
nähdä taida; ne ovat useammat kuin pääni hiukset,
ja rohkeus on minulta mennyt. 13 Kelvatkoon sinulle,
Herra, pelastaa minut, Herra, riennä minun avukseni. 14
Hävetkööt ja punastukoot kaikki, jotka minun henkeäni
etsivät, hukuttaaksensa sen; peräytykööt ja tulkoot
häpeään ne, jotka tahtovat minulle onnettomuutta. 15
Tyrmistykööt häpeästänsä ne, jotka minulle sanovat:
"Kas niin, kas niin!" 16 Iloitkoot ja riemuitkoot sinussa
kaikki, jotka sinua etsivät; ne, jotka sinun autuuttasi
rakastavat, sanokoot aina: "Ylistetty olkoon Herra!" 17
Minä olen kurja ja köyhä, mutta Herra pitää minusta
huolen. Sinä olet minun apuni ja pelastajani; minun
Jumalani, älä viivy.

41 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Autuas se, joka
vaivaista holhoo! Hänet Herra pelastaa pahana
päivänä. 2 Herra varjelee häntä ja pitää hänet hengissä,
ja maassa ylistetään hänen onneansa, etkä sinä anna
häntä alttiiksi hänen vihollistensa raivolle. 3 Herra tukee
häntä tautivuoteessa; hänen sairasvuoteensa sinä peräti
muutat. 4 Minä sanoin: "Herra, ole minulle armollinen,
paranna minun sieluni, sillä minä olen tehnyt syntiä
sinua vastaan". 5 Minun viholliseni puhuvat minusta
pahaa: "Milloinka hän kuolee ja hänen nimensä katoaa?"
6 Ja jos joku tulee minua katsomaan, puhuu hän petosta;
hänen sydämensä kerää häijyyttä itseensä, hän menee
ulos kadulle ja purkaa sitä. 7 Kaikki minun vihamieheni
minusta keskenään kuiskuttelevat ja hankitsevat minulle
pahaa: 8 "Jokin parantumaton paha on häneen tarttunut,
ja siitä, missä hän makaa, hän ei enää nouse". 9
Ystävänikin, johon minä luotin, joka minun leipääni söi,
nostaa kantapäänsä minua vastaan. 10 Mutta sinä,
Herra, armahda minua ja auta minut ylös, pystyyn, niin
minä sen heille maksan. 11 Siitä minä tiedän sinun
mielistyneen minuun, ettei minun viholliseni saa minusta
riemuita. 12 Minun nuhteettomuuteni tähden sinä minua
tuet ja annat minun seisoa kasvojesi edessä ainiaan. 13
Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, iankaikkisesta
iankaikkiseen. Amen. Amen.

42 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten mietevirsi.
Niinkuin peura halajaa vesipuroille, niin minun
sieluni halajaa sinua, Jumala. 2 Minun sieluni janoo
Jumalaa, elävää Jumalaa. Milloin saan minä tulla
Jumalan kasvojen eteen? 3 Kyyneleeni ovat minun
ruokani päivin ja öin, kun minulle joka päivä sanotaan:
"Missä on sinun Jumalasi?" 4 Näitä minä muistelen
ja vuodatan sydämeni: minä kuljin väentungoksessa,
astuin sen kanssa Jumalan huoneeseen riemun ja
kiitoksen raikuessa juhlivasta joukosta. 5 Miksi murehdit,
minun sieluni, ja olet minussa niin levoton? Odota
Jumalaa. Sillä vielä minä saan häntä kiittää hänen
kasvojensa avusta. 6 Minun Jumalani, minun sieluni
on murheellinen minussa, sentähden minä muistan
sinua Jordanin maalla, Hermonin kukkuloilla ja Misarin
vuorella. 7 Sinun koskiesi pauhussa syvyys syvyydelle
huutaa, kaikki sinun kuohusi ja aaltosi käyvät minun
ylitseni. 8 Päivällä Herra säätää armonsa, ja yöllä
minä hänelle veisaan ja rukoilen elämäni Jumalaa.
9 Minä sanon Jumalalle, kalliolleni: "Miksi olet minut
unhottanut? Miksi minun täytyy käydä murhepuvussa,
vihollisen ahdistamana?" 10 Minun luitani jäytää, kun
viholliseni minua häpäisevät, sanoen minulle kaiken
päivää: "Missä on sinun Jumalasi?" 11 Miksi murehdit,
minun sieluni, ja miksi olet minussa niin levoton? Odota
Jumalaa. Sillä vielä minä saan kiittää häntä, minun
kasvojeni apua, minun Jumalaani.

43 Auta minut oikeuteeni, Jumala, ja aja minun
asiani armotonta kansaa vastaan. Päästä minut
kavaloista ja vääristä ihmisistä. 2 Sillä sinä olet minun
Jumalani, minun linnani. Miksi olet minut hyljännyt?
Miksi minun täytyy käydä murhepuvussa, vihollisen
ahdistamana? 3 Lähetä valkeutesi ja totuutesi. Ne minua
johdattakoot, vieköot minut sinun pyhälle vuorellesi,
sinun asuntoihisi, 4 että minä saisin tulla Jumalan alttarin
eteen, Jumalan eteen, joka on minun iloni ja riemuni, ja
kiittäisin kanteleilla sinua, Jumala, minun Jumalani. 5
Miksi murehdit, minun sieluni, ja miksi olet minussa niin
levoton? Odota Jumalaa. Sillä vielä minä saan kiittää
häntä, minun kasvojeni apua, minun Jumalaani.

44 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten mietevirsi.
Jumala, me olemme omin korvin kuulleet, meidän
isämme ovat meille kertoneet, minkä teon sinä teit heidän
päivinänsä, muinaisina päivinä. 2 Sinä karkoitit kädelläsi
pakanat, mutta heidät sinä istutit, sinä hävitit kansat,
mutta heidät sinä levitit. 3 Sillä eivät he miekallansa
valloittaneet maata, eikä heidän käsivartensa heitä
auttanut, vaan sinun oikea kätesi, sinun käsivartesi
ja sinun kasvojesi valkeus, koska sinä olit heihin
mielistynyt. 4 Sinä, Jumala, sinä olet minun kuninkaani,
toimita Jaakobille apu. 5 Sinun avullasi me syöksemme
ahdistajamme maahan, sinun nimessäsi me tallaamme
vastustajamme. 6 Sillä en minä jouseeni luota, eikä
miekkani minua auta; 7 vaan sinä pelastat meidät
vihollisistamme, ja saatat vihamiehemme häpeään. 8
Jumala on meidän kerskauksemme kaikkina päivinä,
ja sinun nimeäsi me ylistämme iankaikkisesti. (Sela)
9 Kuitenkin sinä meidät hylkäsit ja saatoit meidät
häpeään, et lähtenyt sotaan meidän joukkojemme
kanssa. 10 Sinä käänsit meidät vihollista pakoon,
ja meidän vihamiehemme ryöstivät saalista. 11 Sinä
annoit meidät syötäviksi kuin lampaat, ja hajotit meidät
pakanain sekaan. 12 Sinä myit kansasi halvasta etkä
heidän hinnastaan paljoa hyötynyt. 13 Sinä annat meidät
naapuriemme häväistäviksi, ympärillämme asuvaisten
pilkaksi ja ivaksi. 14 Sinä saatat meidät sananparreksi
pakanoille, pään pudistukseksi kansoille. 15 Joka päivä
on häväistykseni minun edessäni, ja kasvojeni häpeä
peittää minut, 16 herjaajan ja pilkkaajan puheen tähden,
vihollisen ja kostonhimoisen katseitten tähden. 17 Tämä
kaikki on meitä kohdannut, vaikka emme ole sinua
unhottaneet emmekä sinun liittoasi rikkoneet. 18 Ei ole
meidän sydämemme sinusta luopunut, eivät meidän
askeleemme sinun polultasi poikenneet. 19 Kuitenkin
sinä runtelit meidät aavikkosutten asuinsijoilla ja peitit
meidät synkeydellä. 20 Jos me olisimme unhottaneet
Jumalamme nimen ja ojentaneet kätemme vieraan
jumalan puoleen, 21 eikö Jumala olisi sitä tutkituksi
saanut, sillä hän tuntee sydämen salaisuudet? 22 Ei,
vaan sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää,
meitä pidetään teuraslampaina. 23 Heräjä, miksi nukut,
Herra? Nouse, älä iäksi hylkää. 24 Miksi peität kasvosi,
unhotat meidän kurjuutemme ja ahdistuksemme? 25
Sillä meidän sielumme on vaipunut tomuun, meidän
ruumiimme painunut maahan. 26 Nouse, auta meitä ja
lunasta meidät armosi tähden.

45 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Liljat";
koorahilaisten mietevirsi; laulu rakkaudesta. Minun
sydämeni tulvii ihania sanoja; minä lausun: kuninkaasta
on minun lauluni, minun kieleni on kerkeän kirjurin
kynä. 2 Sinä olet ihmislapsista ihanin, suloisuus
on vuodatettu sinun huulillesi, sentähden Jumala
siunaa sinua iankaikkisesti. 3 Vyötä miekka vyöllesi,
sinä sankari, vyöttäydy kunniaasi ja korkeuteesi. 4
Ole onnekas korkeudessasi. Nouse sotavaunuihisi
totuuden, nöyryyden ja vanhurskauden puolesta, ja
oikea kätesi opettakoon sinulle peljättäviä tekoja. 5
Sinun nuolesi ovat terävät, kansat kaatuvat sinun allesi;
kuninkaan vihollisten sydämet lävistetään. 6 Jumala,
sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti; sinun
valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. 7 Sinä rakastat
vanhurskautta ja vihaat vääryyttä; sentähden on Jumala,
sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin
sinun osaveljiäsi. 8 Mirhaa, aloeta ja kassiaa tuoksuvat

kaikki sinun vaatteesi, kanteleet helisevät sinun iloksesi
norsunluisista palatseista. 9 Kuningasten tyttäriä on
sinun kaunistuksenasi, kuningatar seisoo sinun oikealla
puolellasi, Oofirin kullassa. 10 Kuule, tytär, katso ja
kallista korvasi, unhota kansasi ja isäsi huone, 11 ja
saakoon kuningas halun sinun kauneuteesi, sillä hän on
sinun herrasi. Kumarra häntä. 12 Tytär Tyyro ja kansan
rikkaimmat etsivät lahjoillaan sinun suosiotasi. 13 Ylen
ihana on kuninkaan tytär sisäkammiossa, kultakudosta
on hänen pukunsa. 14 Kirjailluissa vaatteissa hänet
saatetaan kuninkaan tykö. Neitsyet seuraavat häntä,
hänen ystävättärensä tuodaan sinun tykösi. 15 Ilolla ja
riemulla heitä saatetaan, he astuvat kuninkaan palatsiin.
16 Sinun poikasi tulkoot sinun isiesi sijaan; aseta heidät
ruhtinaiksi kaikkeen maahan. 17 Minä teen sinun
nimesi kuuluksi suvusta sukuun; sentähden kansat
sinua ylistävät aina ja iankaikkisesti.

46 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten laulu, korkeassa
äänialassa. Jumala on meidän turvamme ja
väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. 2
Sentähden emme pelkää, vaikka maa järkkyisi ja
vuoret meren pohjaan vajoaisivat, 3 vaikka sen vedet
pauhaisivat ja kuohuisivat ja vuoret vapisisivat sen
raivosta. (Sela) 4 Virta lähteinensä ilahuttaa Jumalan
kaupungin, Korkeimman pyhät asunnot. 5 Jumala
on sen keskellä, ei se horju, Jumala auttaa sitä jo
aamun koittaessa. 6 Pakanat pauhaavat, valtakunnat
horjuvat; kun hän jylisee, huojuu maa. 7 Herra Sebaot
on meidän kanssamme, Jaakobin Jumala on meidän
linnamme. (Sela) 8 Tulkaa, katsokaa Herran töitä,
hänen, joka tekee hämmästyttäviä tekoja maan päällä:
9 hän lopettaa sodat maan ääriin saakka, hän särkee
jousen, taittaa keihään, polttaa sotavaunut tulessa. 10
"Heretkää ja tietäkää, että minä olen Jumala, korkea
kansojen keskellä, korkea maan päällä." 11 Herra
Sebaot on meidän kanssamme, Jaakobin Jumala on
meidän linnamme. (Sela)

47 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten virsi. Paukuttakaa
käsiänne, kaikki kansat, kohottakaa Jumalalle
riemuhuuto. 2 Sillä Herra on korkein, peljättävä, kaiken
maan suuri kuningas. 3 Hän kukistaa kansat meidän
allemme ja kansakunnat jalkaimme alle. 4 Hän on
valinnut meille perintömaamme, joka on Jaakobin,
hänen rakkaansa, kunnia. (Sela) 5 Jumala astuu
ylös riemun raikuessa, Herra pasunain pauhatessa.
6 Veisatkaa Jumalalle, veisatkaa, veisatkaa meidän
kuninkaallemme, veisatkaa. 7 Sillä Jumala on kaiken
maan kuningas. Veisatkaa hänelle virsi. 8 Jumala on
kansojen kuningas, Jumala istuu pyhällä istuimellansa. 9
Kansojen päämiehet kokoontuvat Aabrahamin Jumalan
kansaksi. Sillä maan kilvet ovat Jumalan; hän on ylen
korkea.

48 Laulu, koorahilaisten virsi. Suuri on Herra
ja korkeasti ylistettävä meidän Jumalamme
kaupungissa, pyhällä vuorellansa. 2 Kauniina kohoaa,
kaiken maan ilona, pohjan puolella Siionin vuori,
suuren kuninkaan kaupunki. 3 Jumala on sen linnoissa
turvaksi tunnettu. 4 Sillä katso, kuninkaat kokoontuivat,
hyökkäsivät yhdessä. 5 Mutta he näkivät sen,
hämmästyivät, peljästyivät ja pakenivat pois. 6 Vavistus
valtasi heidät siellä, tuska niinkuin synnyttäväisen. 7
Itätuulella sinä särjet Tarsiin-laivat. 8 Niinkuin me olimme
kuulleet, niin me sen nyt näimme Herran Sebaotin
kaupungissa, meidän Jumalamme kaupungissa: Jumala
pitää sen lujana iankaikkisesti. (Sela) 9 Jumala,
me tutkistelemme sinun armoasi sinun temppelissäsi.
10 Jumala, niinkuin sinun nimesi, niin ulottuu sinun
ylistyksesi maan ääriin saakka; sinun oikea kätesi on
vanhurskautta täynnä. 11 Siionin vuori iloitsee, Juudan
tyttäret riemuitsevat sinun tuomioistasi. 12 Kiertäkää
Siion, käykää sen ympäri, lukekaa sen tornit. 13
Tarkatkaa sen muurit, kulkekaa sen linnat, kertoaksenne
niistä tulevalle polvelle. 14 Sillä tämä on Jumala, meidän
Jumalamme, aina ja iankaikkisesti; hän johdattaa meitä
kuolemaan asti.

49 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten virsi. Kuulkaa
tämä, kaikki kansat, ottakaa korviinne, maailman
asukkaat kaikki, 2 sekä alhaiset että ylhäiset, niin
rikkaat kuin köyhät. 3 Minun suuni puhuu viisautta,
minun sydämeni ajatus on ymmärrystä. 4 Minä kallistan
korvani kuulemaan mietelauseita, minä selitän ongelmani
kannelta soittaen. 5 Miksi minä pelkäisin pahoina
päivinä, kun minun vainoojani vääryys piirittää minut?
6 He luottavat tavaroihinsa ja kerskaavat suuresta
rikkaudestaan. 7 Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä
hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. 8 Sillä hänen
sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta,
9 että hän saisi elää iankaikkisesti eikä kuolemaa näkisi.
10 Vaan hänen täytyy nähdä, että viisaat kuolevat, että
tyhmät ja järjettömät myös hukkuvat ja jättävät toisille
tavaransa. 11 He luulevat, että heidän huoneensa
pysyvät iäti ja heidän asuntonsa polvesta polveen;
he nimittävät maatiloja nimensä mukaan. 12 Mutta
ihminen, mahtavinkaan, ei ole pysyväinen: hän on
verrattava eläimiin, jotka hukkuvat. 13 Näin käy niiden,
jotka itseensä luottavat, ja heidän perässään niiden,
jotka mielistyvät heidän puheisiinsa. (Sela) 14 Kuin
lammaslauma heidät viedään tuonelaan, kuolema heitä
kaitsee, jo huomenna oikeamieliset astuvat heidän
ylitsensä; tuonela kalvaa heidän hahmoansa, eikä
heillä ole asuntoa. **(Sheol h7585)** 15 Mutta minun sieluni
Jumala lunastaa tuonelan vallasta, sillä hän ottaa minut
huomaansa. (Sela) **(Sheol h7585)** 16 Älä pelkää, jos joku
rikastuu, jos hänen talonsa komeus karttuu. 17 Sillä
kuollessaan ei hän ota mitään mukaansa, eikä hänen

komeutensa astu alas hänen jäljessänsä. 18 Vaikka
hän eläissänsä kiittää itseään siunatuksi, vaikka sinua
ylistetään, kun vietät hyviä päiviä, 19 täytyy sinun mennä
isiesi suvun tykö, jotka eivät ikinä enää valoa näe. 20
Ihminen, mahtavinkin, on ymmärrystä vailla, hän on
verrattava eläimiin, jotka hukkuvat.

50 Aasafin virsi. Jumala, Herra Jumala, puhuu ja
kutsuu maan auringon noususta hamaan sen
laskuun. 2 Siionista, jonka kauneus on täydellinen,
Jumala ilmestyy kirkkaudessa. 3 Meidän Jumalamme
tulee eikä vaikene, hänen edellänsä käy kuluttava tuli ja
hänen ympärillänsä väkevä myrsky. 4 Hän kutsuu taivaat
ylhäältä ja maan, tuomitakseen kansansa: 5 "Kootkaa
minun eteeni minun hurskaani, jotka uhreja uhraten ovat
tehneet minun kanssani liiton". 6 Ja taivaat julistavat
hänen vanhurskauttansa, sillä Jumala on tuomari. (Sela)
7 "Kuule, minun kansani, minä puhun; kuule, Israel,
minä todistan sinua vastaan. Minä olen Jumala, sinun
Jumalasi. 8 En minä sinun teurasuhreistasi sinua
nuhtele, ja sinun polttouhrisi ovat aina minun edessäni.
9 En minä ota härkiä sinun talostasi enkä kauriita sinun
tarhoistasi. 10 Sillä minun ovat kaikki metsän eläimet ja
tuhansien vuorten karjat. 11 Minä tunnen kaikki vuorten
linnut, ja kaikki, mikä kedolla liikkuu, on minun edessäni.
12 Jos minä isoaisin, en minä sitä sinulle sanoisi; sillä
minun on maanpiiri ja kaikki, mitä siinä on. 13 Minäkö
söisin härkien lihaa tai joisin kauristen verta? 14 Uhraa
Jumalalle kiitos ja täytä lupauksesi Korkeimmalle. 15 Ja
avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon
auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua." 16
Mutta jumalattomalle Jumala sanoo: "Mikä sinä olet
puhumaan minun käskyistäni ja ottamaan minun liittoni
suuhusi? 17 Sinä, joka vihaat kuritusta ja heität minun
sanani selkäsi taakse! 18 Jos sinä näet varkaan, niin
sinä mielistyt häneen, ja sinä pidät yhtä avionrikkojain
kanssa. 19 Sinä päästät suusi puhumaan pahaa, ja
sinun kielesi punoo petosta. 20 Sinä istut ja puhut
veljeäsi vastaan, sinä panettelet äitisi poikaa. 21 Näitä
sinä teet, ja minäkö olisin vaiti? Luuletko, että minä
olen sinun kaltaisesi? Minä nuhtelen sinua ja asetan
nämä sinun silmäisi eteen. 22 Ymmärtäkää tämä te,
jotka Jumalan unhotatte, etten minä raatelisi, eikä olisi
pelastajaa. 23 Joka kiitosta uhraa, se kunnioittaa minua;
joka ottaa tiestänsä vaarin, sen minä annan nähdä
Jumalan autuuden."

51 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi, kun profeetta
Naatan tuli hänen luokseen, sen jälkeen kuin hän
oli yhtynyt Batsebaan. Jumala, ole minulle armollinen
hyvyytesi tähden; pyyhi pois minun syntini suuren
laupeutesi tähden. 2 Pese minut puhtaaksi rikoksestani,
puhdista minut synnistäni. 3 Sillä minä tunnen rikokseni,
ja minun syntini on aina minun edessäni. 4 Sinua
ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt, tehnyt sitä,
mikä on pahaa sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea
puheessasi ja puhdas tuomitessasi. 5 Katso, minä olen
synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.
6 Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja
sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden. 7 Puhdista
minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että
minä lunta valkeammaksi tulisin. 8 Anna minun kuulla
iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt
olet. 9 Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni, pyyhi
pois kaikki minun pahat tekoni. 10 Jumala, luo minuun
puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki. 11 Älä
heitä minua pois kasvojesi edestä, äläkä ota minulta
pois Pyhää Henkeäsi. 12 Anna minulle jälleen autuutesi
ilo, ja tue minua alttiuden hengellä. 13 Minä tahdon
opettaa väärille sinun tiesi, että syntiset sinun tykösi
palajaisivat. 14 Päästä minut verenvioista, Jumala,
minun autuuteni Jumala, että minun kieleni riemuitsisi
sinun vanhurskaudestasi. 15 Herra, avaa minun huuleni,
että minun suuni julistaisi sinun kiitostasi. 16 Sillä
ei sinulle kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin;
polttouhri ei ole sinulle mieleen. 17 Jumalalle kelpaava
uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä
et sinä, Jumala, hylkää. 18 Osoita armossasi hyvyyttä
Siionille, rakenna Jerusalemin muurit. 19 Silloin sinulle
kelpaavat oikeat teurasuhrit, polttouhrit ja kokonaisuhrit;
silloin uhrataan härkiä sinun alttarillasi.

52 Veisuunjohtajalle; Daavidin mietevirsi, kun
edomilainen Dooeg tuli ja ilmoitti Saulille, sanoen
hänelle: "Daavid on mennyt Ahimelekin taloon". Miksi
kerskaat pahuudestasi, sinä väkivaltainen? Jumalan
armo pysyy alati. 2 Sinun kielesi punoo turmiota, se
on kuin terävä partaveitsi, sinä petoksen tekijä. 3 Sinä
rakastat pahaa etkä hyvää, sinä puhut valhetta etkä
totta. (Sela) 4 Sinä rakastat kaikkia surman sanoja, sinä
kavala kieli. 5 Sentähden myös Jumala kukistaa sinut
ainiaaksi, hän tarttuu sinuun ja raastaa sinut majastasi,
repäisee sinut juurinesi elävien maasta. (Sela) 6 Ja
vanhurskaat näkevät sen ja pelkäävät, ja he nauravat
häntä: 7 "Katso, siinä on mies, joka ei pitänyt Jumalaa
turvanansa, vaan luotti suureen rikkauteensa ja röyhkeili
häijyydessänsä". 8 Mutta minä olen kuin viheriöitsevä
öljypuu Jumalan huoneessa, minä turvaan Jumalan
armoon aina ja iankaikkisesti. 9 Minä kiitän sinua iäti,
että sen teit, ja minä odotan sinun hurskaittesi edessä
sinun nimeäsi, sillä se on hyvä.

53 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Sairaus";
Daavidin mietevirsi. Hullu sanoo sydämessänsä:
"Ei ole Jumalaa". Turmiollinen ja iljettävä on heidän
väärä menonsa; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä
on. 2 Jumala katsoo taivaasta ihmislapsiin nähdäksensä,
onko ketään ymmärtäväistä, ketään, joka etsii Jumalaa.

3 Mutta kaikki he ovat poikenneet pois, kaikki tyynni
kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä,
mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään. 4 Eivätkö he mitään
käsitä, nuo väärintekijät, jotka saavat leipänsä syömällä
minun kansaani, eivätkä avuksensa huuda Jumalaa? 5
Siinä heidät valtaa kauhu, missä ei kauhistavaa ole;
sillä Jumala hajottaa niiden luut, jotka sinua saartavat.
Sinä saatat heidät häpeään, sillä Jumala hylkää heidät.
6 Oi, että Israelille tulisi pelastus Siionista! Kun Jumala
kääntää kansansa kohtalon, silloin Jaakob riemuitsee,
Israel iloitsee.

54 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin
mietevirsi, kun siifiläiset tulivat ja sanoivat Saulille:
"Daavid piileskelee meidän luonamme". Jumala, pelasta
minut nimesi voimalla, aja minun asiani väkevyydelläsi.
2 Jumala, kuule minun rukoukseni, ota korviisi minun
suuni sanat. 3 Sillä muukalaiset nousevat minua
vastaan, ja väkivaltaiset väijyvät minun henkeäni, eivät
he pidä Jumalaa silmäinsä edessä. (Sela) 4 Katso,
Jumala on minun auttajani, Herra on minun sieluni tuki.
5 Kohdatkoon paha minun vihamiehiäni, hävitä heidät
uskollisuudessasi. 6 Niin minä alttiisti sinulle uhraan,
minä ylistän sinun nimeäsi, Herra, sillä se on hyvä. 7
Sillä hän pelastaa minut kaikesta hädästä, ja minun
silmäni saa mielikseen katsella vihollisiani.

55 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin
mietevirsi. Jumala, ota korviisi minun rukoukseni,
älä kätkeydy, kun minä armoa anon. 2 Kuuntele minua
ja vastaa minulle. Minä kuljen rauhatonna murheessani
ja huokaan, 3 koska vihamies huutaa ja jumalaton
ahdistaa; sillä he vyöryttävät minun päälleni turmiota ja
vihassa minua vainoavat. 4 Sydämeni minun rinnassani
vapisee, kuoleman kauhut lankeavat minun päälleni. 5
Pelko ja vavistus valtaa minut, pöyristys peittää minut. 6
Ja minä sanon: Olisipa minulla siivet kuin kyyhkysellä,
niin minä lentäisin pois ja pääsisin lepoon! 7 Katso,
minä pakenisin kauas ja yöpyisin erämaassa. (Sela) 8
Minä rientäisin pakopaikkaani rajuilman ja myrskyn alta.
9 Sekoita, Herra, tee eripuraiseksi heidän kielensä, sillä
minä näen väkivaltaa ja riitaa kaupungissa. 10 Yötä
päivää he sitä kiertävät, sen muureja pitkin, vääryys
ja vaiva on sen keskellä. 11 Sen keskellä on turmio,
sorto ja petos ei väisty sen torilta. 12 Sillä ei minua
herjaa vihollinen-sen minä kestäisin-eikä minua vastaan
ylvästele minun vihamieheni-hänen edestään minä
voisin lymytä; 13 vaan sinä, minun vertaiseni, sinä,
minun ystäväni ja uskottuni, 14 jonka kanssa me elimme
suloisessa sovussa, yhdessä vaelsimme Jumalan
huoneeseen juhlakansan kohinassa! 15 Karatkoon
kuolema heidän kimppuunsa, menkööt he elävältä alas
tuonelaan, sillä heidän asunnoissansa ja sydämissänsä
vallitsee sula pahuus. **(Sheol h7585)** 16 Mutta minä
huudan Jumalaa, ja Herra pelastaa minut. 17 Illoin,
aamuin ja keskipäivällä minä valitan ja huokaan, ja
hän kuulee minun ääneni. 18 Hän päästää minun
sieluni heistä rauhaan, etteivät he minua saavuta; sillä
paljon on niitä, jotka ovat minua vastaan. 19 Jumala
kuulee sen ja vastaa heille, hän, joka hallitsee hamasta
muinaisuudesta. (Sela) Sillä he eivät muuta mieltänsä
eivätkä pelkää Jumalaa. 20 Tuo mies käy käsiksi niihin,
jotka hänen kanssaan rauhassa elävät, hän rikkoo
liittonsa. 21 Hänen suunsa on voita sulavampi, mutta
hänellä on sota mielessä; hänen sanansa ovat öljyä
lauhkeammat, mutta ovat kuin paljastetut miekat. 22
Heitä murheesi Herran huomaan, hän pitää sinusta
huolen, ei hän salli vanhurskaan ikinä horjua. 23
Mutta heidät sinä, Jumala, syökset tuonelan syvyyteen;
murhamiehet ja petturit eivät pääse puoleen ikäänsä.
Mutta minä turvaan sinuun.

56 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Mykkä
kyyhkynen kaukaisessa maassa". Daavidin laulu,
kun filistealaiset ottivat hänet kiinni Gatissa. Jumala, ole
minulle armollinen, sillä ihmiset minua polkevat, joka
päivä he sotivat minua vastaan, ahdistavat minua. 2
Joka päivä minun vihamieheni minua polkevat; sillä
paljon on niitä, jotka ylpeästi sotivat minua vastaan. 3
Mutta sinä päivänä, jota minä pelkään, minä turvaan
sinuun. 4 Jumalaan minä luotan ja ylistän hänen
sanaansa, Jumalaan minä turvaan enkä pelkää. Mitä
liha minulle tekisi? 5 Joka päivä he vääntelevät minun
sanojani, kaikki heidän ajatuksensa tarkoittavat minulle
pahaa. 6 He ahdistavat, he väijyvät minua, he vakoilevat
minun askeleitani, sillä he tavoittavat minun henkeäni. 7
Hekö pahuudessaan pelastuisivat? Syökse, Jumala,
vihassasi kansat maahan. 8 Sinä olet lukenut minun
pakolaispäiväni; pane leiliisi minun kyyneleeni, ovathan
ne sinun kirjassasi. 9 Kerran väistyvät minun viholliseni,
sinä päivänä, jona minä huudan; minä tiedän, että
Jumala on minun puolellani. 10 Jumalaan minä luotan
ja ylistän hänen sanaansa, Herraan minä luotan ja
ylistän hänen sanaansa. 11 Jumalaan minä turvaan
enkä pelkää. Mitä ihminen minulle tekisi? 12 Minulla
on lupaus täytettävänä sinulle, Jumala; minä maksan
sinulle kiitosuhrit. 13 Sillä sinä pelastit minun sieluni
kuolemasta, minun jalkani kompastumasta, että minä
vaeltaisin Jumalan edessä, eläväin valkeudessa.

57 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele";
Daavidin laulu, kun hän pakeni Saulia luolaan.
Jumala, ole minulle armollinen, ole minulle armollinen;
sillä sinuun minun sieluni turvaa. Minä turvaan sinun
siipiesi suojaan, kunnes onnettomuudet ovat ohitse. 2
Minä huudan Jumalaa, Korkeinta, avukseni, Jumalaa,
joka vie minun asiani päätökseen. 3 Hän lähettää
taivaasta minulle pelastuksen, kun minua herjaavat

minun polkijani. (Sela) Jumala lähettää armonsa ja
totuutensa. 4 Minun sieluni on jalopeurain keskellä,
minun täytyy maata tultasuitsevaisten seassa, ihmisten,
joiden hampaat ovat keihäitä ja nuolia ja joiden kieli on
terävä miekka. 5 Korota itsesi yli taivasten, Jumala,
ja kunniasi yli kaiken maan. 6 Verkon he virittivät
minun askelteni tielle, painoivat minun sieluni maahan,
kaivoivat eteeni kuopan, mutta itse he siihen suistuivat.
(Sela) 7 Jumala, minun sydämeni on valmis, minun
sydämeni on valmis: minä tahdon veisata ja soittaa. 8
Heräjä, minun sieluni; heräjä, harppu ja kannel. Minä
tahdon herättää aamuruskon. 9 Herra, sinua minä kiitän
kansojen joukossa, veisaan sinun kiitostasi kansakuntien
keskellä. 10 Sillä suuri on sinun armosi ja ulottuu
hamaan taivaisiin, ja sinun totuutesi pilviin asti. 11
Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja kunniasi yli kaiken
maan.

58 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele";
Daavidin laulu. Totisesti, onko vanhurskaus mykkä,
ja te puhutte? Tekö tuomitsette oikein, te ihmislapset?
2 Ei, vaan te hankitsette sydämessänne vääryyttä,
teidän kätenne käyttävät maassa väkivallan vaakaa.
3 Luopuneita ovat jumalattomat äidin kohdusta asti,
eksyneitä valhettelijat hamasta äidin helmasta. 4 Heidän
myrkkynsä on niinkuin käärmeen myrkky, he ovat kuin
kuuro kyy, joka korvansa tukitsee, 5 ettei se kuulisi
lumoojan ääntä, taitavan taikojan loitsuja. 6 Jumala,
särje hampaat heidän suustansa, Herra, murra nuorten
jalopeurain raateluhampaat. 7 Haihtukoot he tyhjiin
niinkuin vesi, joka valuu kuiviin. Kun he ampuvat
nuolensa, olkoot ne kuin kärjettömät. 8 Olkoot he
niinkuin etana, joka sulaa mataessaan, niinkuin vaimon
keskoiset, jotka eivät aurinkoa näe. 9 Ennenkuin teidän
patanne tuntevat tulen altansa orjantappuroista, hän
myrskyllään puhaltaa pois kaiken, niin raa'an kuin
kypsänkin. 10 Vanhurskas iloitsee, kun hän näkee
koston, hän pesee jalkansa jumalattoman veressä. 11
Silloin ihmiset sanovat: "Totisesti, vanhurskaalla on
hedelmä; totisesti, on Jumala, joka tuomitsee maan
päällä".

59 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele";
Daavidin laulu, kun Saul lähetti vartioimaan hänen
taloansa, tappaakseen hänet. Jumalani, pelasta minut
vihollisistani, suojele minua niiltä, jotka nousevat minua
vastaan. 2 Pelasta minut pahantekijöistä, vapahda
minut murhamiehistä. 3 Sillä katso, he väijyvät minun
henkeäni; julmurit kokoontuvat minua vastaan, vaikka
en ole rikkonut enkä syntiä tehnyt, Herra. 4 Ilman minun
syytäni he juoksevat ja hankkiutuvat; heräjä, käy minua
kohtaamaan ja katso. 5 Ja sinä, Herra, Jumala Sebaot,
Israelin Jumala, heräjä kostamaan kaikille pakanoille.
Älä säästä ketään uskotonta väärintekijää. (Sela) 6
He tulevat ehtoolla, ulvovat kuin koirat ja kiertävät
kaupunkia. 7 Katso, he purkavat suustaan sisuansa,
miekat ovat heidän huulillansa, sillä: "Kuka sen kuulee?"
8 Mutta sinä, Herra, naurat heille, sinä pidät kaikkia
pakanoita pilkkanasi. 9 Sinä, minun väkevyyteni, sinusta
minä otan vaarin, sillä Jumala on minun linnani. 10
Minun armollinen Jumalani käy minua kohden, Jumala
antaa minun nähdä iloni vihollisistani. 11 Älä heitä tapa,
ettei minun kansani sitä unhottaisi. Saata voimallasi
heidät harhailemaan ja syökse heidät maahan, Herra,
meidän kilpemme. 12 Minkä he huulillaan puhuvat, sen
he suullaan syntiä tekevät. Joutukoot he ylpeydessään
kiinni kirousten ja valheiden tähden, joita he puhuvat.
13 Hävitä heidät vihassasi, hävitä olemattomiin, ja
tietäköön he, että Jumala hallitsee Jaakobissa, maan
ääriin saakka. (Sela) 14 He tulevat ehtoolla, ulvovat
kuin koirat ja kiertävät kaupunkia. 15 He harhailevat
ruuan haussa; elleivät tule ravituiksi, he murisevat. 16
Mutta minä veisaan sinun väkevyydestäsi ja riemuitsen
aamulla sinun armostasi, sillä sinä olet minun linnani ja
pakopaikkani minun hätäni päivänä. 17 Sinä, minun
väkevyyteni, sinulle minä veisaan kiitosta, sillä Jumala
on minun linnani ja minun armollinen Jumalani.

60 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Todistuksen
lilja"; Daavidin laulu, opetettavaksi, kun hän taisteli
Mesopotamian aramilaisia ja Sooban aramilaisia vastaan
ja Jooab palasi ja voitti Suolalaaksossa edomilaiset,
kaksitoista tuhatta miestä. Jumala, sinä hylkäsit meidät,
sinä hajotit meidät ja olit vihastunut. Auta meidät
ennallemme. 2 Sinä saatoit maan järkkymään ja
halkeilemaan, korjaa sen repeämät, sillä se horjuu.
3 Sinä olet antanut kansasi nähdä kovia päiviä; olet
juottanut meitä päihdyttävällä viinillä. 4 Mutta sinä
olet antanut lipun niille, jotka sinua pelkäävät, että he
kokoontuisivat sen turviin, jousta pakoon. (Sela) 5
Että sinun rakkaasi pelastetuiksi tulisivat, auta oikealla
kädelläsi ja vastaa meille. 6 Jumala on puhunut
pyhäkössänsä! Minä riemuitsen, minä jaan Sikemin ja
mittaan Sukkotin laakson. 7 Minun on Gilead, minun on
Manasse, Efraim on minun pääni suojus, Juuda minun
valtikkani. 8 Mooab on minun pesuastiani, Edomiin minä
viskaan kenkäni; Filistea, nosta minulle riemuhuuto. 9
Kuka vie minut varustettuun kaupunkiin? Kuka saattaa
minut Edomiin? 10 Etkö sinä, Jumala, hyljännyt meitä?
Et lähtenyt, Jumala, meidän sotajoukkojemme kanssa!
11 Anna meille apu ahdistajaa vastaan, sillä turha on
ihmisten apu. 12 Jumalan voimalla me teemme väkeviä
tekoja; hän tallaa meidän vihollisemme maahan.

61 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; Daavidin virsi.
Kuule, Jumala, minun huutoni, huomaa minun
rukoukseni. 2 Maan ääristä minä sinua huudan, kun
sydämeni nääntyy. Saata minut kalliolle, joka on minulle

liian korkea. 3 Sillä sinä olet minun turvapaikkani,
vahva torni vihollista vastaan. 4 Suo minun asua
sinun majassasi iankaikkisesti, turvautua sinun siipiesi
suojaan. (Sela) 5 Sillä sinä, Jumala, kuulet minun
lupaukseni, sinä annat perinnön niille, jotka sinun
nimeäsi pelkäävät. 6 Sinä lisäät kuninkaalle päiviä
päiviin; hänen vuotensa jatkukoot polvesta polveen. 7
Hallitkoon hän iankaikkisesti Jumalan kasvojen edessä;
säädä armo ja totuus häntä varjelemaan. 8 Niin minä
veisaan iankaikkisesti sinun nimesi kiitosta, täytän
lupaukseni päivästä päivään.

62 Veisuunjohtajalle; Jedutunin tapaan; Daavidin
virsi. Jumalaa yksin minun sieluni hiljaisuudessa
odottaa, häneltä tulee minulle apu. 2 Hän yksin on minun
kallioni, minun apuni ja turvani: en minä suuresti horju.
3 Kuinka kauan te yhtä miestä ahdistatte, hänet yhdessä
surmataksenne, niinkuin hän olisi kaatuva seinä, niinkuin
murrettu muuri? 4 He vain pitävät neuvoa, miten
syöstä hänet korkeudestaan. He rakastavat valhetta,
he siunaavat suullansa ja kiroavat sydämessänsä.
(Sela) 5 Odota yksin Jumalaa hiljaisuudessa, minun
sieluni, sillä häneltä tulee minun toivoni. 6 Hän yksin
on minun kallioni, minun apuni ja turvani: en minä
horju. 7 Jumalassa on minun apuni ja kunniani. Minun
väkevyyteni kallio, minun turvani on Jumala. 8 Turvatkaa
häneen joka aika, te kansa; vuodattakaa hänen eteensä
sydämenne. Jumala on meidän turvamme. (Sela) 9 Vain
tuulen henkäystä ovat ihmiset, vain valhetta ihmisten
lapset: kaikki he nousevat vaa'assa ylös köykäisempinä
kuin tuulenhenkäys. 10 Älkää luottako väkivaltaan, älkää
turhaan panko toivoanne ryöstettyyn tavaraan. Jos
rikkautta karttuu, älkää siihen sydäntänne kiinnittäkö. 11
Kerran on Jumala sanonut, kahdesti olen sen kuullut:
väkevyys on Jumalan. 12 Ja sinun, Herra, on armo; sillä
sinä maksat kullekin hänen tekojensa mukaan.

63 Daavidin virsi, kun hän oli Juudan erämaassa.
Jumala, sinä olet minun Jumalani, sinua minä
etsin varhain; sinua minun sieluni janoaa, sinua halajaa
minun ruumiini kuivassa ja nääntyvässä, vedettömässä
maassa. 2 Niin minä katselin sinua pyhäkössä,
nähdäkseni sinun voimasi ja kunniasi. 3 Sillä sinun
armosi on parempi kuin elämä, minun huuleni ylistäköot
sinua. 4 Niin minä kiitän sinua elinaikani, nostan
käteni sinun nimeesi. 5 Minun sieluni ravitaan niinkuin
lihavuudella ja rasvalla, ja minun suuni ylistää sinua
riemuitsevilla huulilla, 6 kun minä vuoteessani sinua
muistan ja ajattelen sinua yön vartiohetkinä. 7 Sillä
sinä olet minun apuni, ja sinun siipiesi suojassa minä
riemuitsen. 8 Minun sieluni riippuu sinussa kiinni,
sinun oikea kätesi tukee minua. 9 Mutta he etsivät
minun henkeäni omaksi turmiokseen, he menevät
maan syvyyksiin. 10 Heidät annetaan miekalle alttiiksi,
he joutuvat aavikkosutten osaksi. 11 Mutta kuningas
on iloitseva Jumalassa; hän on jokaisen kerskaus,
joka hänen kauttansa vannoo. Sillä valhettelijain suu
tukitaan.

64 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Kuule, Jumala,
minun ääneni, kun minä valitan, varjele minun
elämäni vihollisen pelosta. 2 Kätke minut pahain
seuralta, väärintekijäin riehuvalta joukolta, 3 jotka hiovat
kielensä kuin miekan, jännittävät jousensa, nuolinaan
karvaat sanat, 4 salaa ampuaksensa nuhteettoman. He
ampuvat häntä äkisti eivätkä kavahda. 5 He pysyvät
lujina pahoissa aikeissaan, he kehuvat, kuinka he
virittävät pauloja, he sanovat: "Kuka ne näkee?" 6 He
miettivät vääryyksiä: "Meillä on juoni valmiiksi mietittynä".
Syvä on miehen sisu ja sydän. 7 Mutta Jumala ampuu
heidät nuolella, äkisti kohtaavat heitä iskut. 8 He
joutuvat kompastukseen, heidän oma kielensä langettaa
heidät; kaikki, jotka heidät näkevät, nyökyttävät ilkkuen
päätään. 9 Ja kaikki ihmiset peljästyvät; he julistavat
Jumalan töitä ja ottavat vaarin hänen teoistansa. 10
Vanhurskas iloitsee Herrassa ja turvaa häneen, ja kaikki
oikeamieliset kerskaavat.

65 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi, laulu. Jumala,
hiljaisuudessa kiitetään sinua Siionissa, ja sinulle
täytetään lupaus. 2 Sinä kuulet rukouksen: sinun tykösi
tulee kaikki liha. 3 Minun syntivelkani ovat ylen raskaat,
mutta sinä annat anteeksi meidän rikoksemme. 4 Autuas
se, jonka sinä valitset ja otat tykösi, esikartanoissasi
asumaan! Salli meidän tulla ravituiksi sinun huoneesi
hyvyydellä, sinun temppelisi pyhyydellä. 5 Ihmeellisillä
teoilla sinä vastaat meille vanhurskaudessa, sinä,
meidän autuutemme Jumala, sinä, kaikkien maan äärten
ja kaukaisen meren turva, 6 joka voimallasi vahvistat
vuoret ja olet vyötetty väkevyydellä; 7 sinä, joka asetat
merten pauhinan ja niiden aaltojen pauhinan ja kansojen
metelin, 8 niin että ne, jotka niiden äärillä asuvat,
hämmästyvät sinun ihmeitäsi; aamun ja ehtoon ääret
sinä täytät riemulla. 9 Sinä pidät maasta huolen, kastelet
sen runsaasti, sinä teet sen ylen rikkaaksi. Jumalan
virta on vettä täynnä. Sinä valmistat heidän viljansa,
sillä niin sinä valmistat maan. 10 Sinä kastelet sen vaot,
sinä muhennat sen multapaakut, sadekuuroilla sinä sen
pehmität ja siunaat sen laihon. 11 Sinä kaunistat vuoden
hyvyydelläsi, ja sinun askeleesi tiukkuvat lihavuutta. 12
Erämaan laitumet tiukkuvat, ja kukkulat vyöttäytyvät
riemuun. 13 Kedot verhoutuvat lammaslaumoihin, ja
vilja peittää laaksot. Riemuitaan ja lauletaan!

66 Veisuunjohtajalle; laulu, virsi. Kohottakaa Jumalalle
riemuhuuto, kaikki maa, 2 veisatkaa hänen
nimensä kunniaa, antakaa hänelle kunnia ja ylistys.
3 Sanokaa Jumalalle: "Kuinka peljättävät ovat sinun

tekosi!" Sinun suuren voimasi tähden sinun vihollisesi
matelevat sinun edessäsi. 4 Kaikki maa kumartakoon
sinua ja veisatkoon sinun kiitostasi, veisatkoon sinun
nimesi kiitosta. (Sela) 5 Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä:
hän on peljättävä teoissansa ihmisten lapsia kohtaan. 6
Meren hän muutti kuivaksi maaksi, jalkaisin käytiin virran
poikki; silloin me iloitsimme hänestä. 7 Hän hallitsee
voimallansa iankaikkisesti, hänen silmänsä vartioitsevat
kansoja; niskoittelijat älköön nostako päätänsä. (Sela) 8
Kiittäkää, te kansat, meidän Jumalaamme, korkealle
kaiuttakaa hänen ylistystänsä. 9 Hän antaa meidän
sielullemme elämän eikä salli meidän jalkamme horjua.
10 Sillä sinä, Jumala, olet koetellut meitä, olet sulattanut
meitä, niinkuin hopea sulatetaan. 11 Sinä veit meidät
verkkoon, panit kuorman meidän lanteillemme. 12 Sinä
annoit ihmisten ajaa päämme päällitse, me jouduimme
tuleen ja veteen. Mutta sinä veit meidät yltäkylläisyyteen.
13 Minä tuon sinun huoneeseesi polttouhreja, täytän
sinulle lupaukseni, 14 joihin minun huuleni avautuivat ja
jotka minun suuni hädässäni lausui. 15 Lihavat polttouhrit
minä sinulle uhraan ynnä oinasten uhrituoksun; minä
uhraan sinulle härkiä ja kauriita. (Sela) 16 Tulkaa,
kuulkaa, niin minä kerron teille, kaikki te Jumalaa
pelkääväiset, mitä hän on minun sielulleni tehnyt. 17
Häntä minä suullani huusin, ja ylistys tuli minun kielelleni.
18 Jos minulla olisi vääryys sydämessäni, ei Herra minua
kuulisi. 19 Mutta Jumala kuuli minua ja otti vaarin minun
rukoukseni äänestä. 20 Kiitetty olkoon Jumala, joka ei
hyljännyt minun rukoustani eikä ottanut minulta pois
armoansa.

67 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; virsi, laulu.
Jumala olkoon meille armollinen ja siunatkoon
meitä, hän valistakoon kasvonsa meille, (Sela) 2
että maan päällä tunnettaisiin sinun tiesi, kaikissa
pakanakansoissa sinun apusi. 3 Sinua, Jumala, kansat
kiittäköät, sinua kaikki kansat kiittäköät. 4 Iloitkoot ja
riemuitkoot kansakunnat, sillä sinä tuomitset kansat
oikein ja johdatat kansakunnat maan päällä. (Sela) 5
Sinua, Jumala, kansat kiittäköät, sinua kaikki kansat
kiittäköät. 6 Maa on satonsa antanut. Siunatkoon meitä
Jumala, meidän Jumalamme. 7 Siunatkoon meitä
Jumala, ja peljätköät häntä kaikki maan ääret.

68 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi, laulu. Jumala
nousee, hänen vihollisensa hajaantuvat, hänen
vihamiehensä pakenevat hänen kasvojensa edestä.
2 Sinä hajotat heidät, niinkuin savu hajoaa; niinkuin
vaha sulaa tulen hohteessa, niin jumalattomat häviävät
Jumalan kasvojen edessä. 3 Mutta vanhurskaat iloitsevat
ja riemuitsevat Jumalan kasvojen edessä, he ihastuvat
ilosta. 4 Laulakaa Jumalalle, veisatkaa hänen nimensä
kiitosta. Tehkää tie hänelle, joka kiitää halki arojen. Hänen
nimensä on Herra, riemuitkaa hänen kasvojensa edessä.
5 Hän on orpojen isä ja leskien puolustaja, Jumala
pyhässä asunnossansa, 6 Jumala, joka antaa hyljätyille
kodin ja johtaa vangitut onneen. Vain niskoittelijat asuvat
kuivassa maassa. 7 Jumala, kun sinä kävit kansasi
edellä, kun sinä kuljit erämaassa, (Sela) 8 niin maa vapisi
ja taivaat tiukkuivat Jumalan kasvojen edessä, Siinai
vapisi Jumalan, Israelin Jumalan, kasvojen edessä. 9
Runsaalla sateella sinä, Jumala, kostutit perintömaasi;
ja kun se oli näännyksissä, niin sinä virvoitit sen. 10
Sinun laumasi asettui siihen; hyvyydessäsi, Jumala, sinä
sen kurjille valmistit. 11 Herra antaa sanoman, suuri on
voitonsanoman saattajatarten joukko: 12 "Sotajoukkojen
kuninkaat pakenevat, he pakenevat, ja perheen emäntä
jakaa saaliin. 13 Jäättekö makailemaan karjatarhojen
vaiheille? Kyyhkysen siivet ovat hopealla silatut, sen
sulat keltaisella kullalla! 14 Kun Kaikkivaltias siellä hajotti
kuninkaat, satoi lunta Salmonilla." 15 Baasanin vuori on
Jumalan vuori, Baasanin vuori on monihuippuinen vuori.
16 Miksi te, monihuippuiset vuoret, karsaasti katsotte
vuorta, jolla Jumala on mielistynyt asumaan? Totisesti,
Herra asuu siellä iankaikkisesti. 17 Jumalan sotavaunuja
on kymmenet tuhannet, on tuhannen kertaa tuhannet;
Herra on niiden keskellä, pyhyydessään niinkuin Siinai.
18 Sinä astuit ylös korkeuteen, otit vankeja saaliiksesi,
sait ihmisiä lahjaksesi: niskoittelijatkin joutuvat asumaan
Herran Jumalan tykönä. 19 Kiitetty olkoon Herra
joka päivä. Meitä kantaa Jumala, meidän apumme.
(Sela) 20 Meillä on Jumala, Jumala, joka auttaa, ja
Herra, Herra, joka kuolemasta vapahtaa. 21 Mutta
Jumala murskaa vihollistensa pään, niiden karvaisen
päälaen, jotka synneissänsä vaeltavat. 22 Herra
sanoo: "Baasanista minä heidät palautan, palautan
meren syvyyksistä, 23 että sinä polkisit jalkasi vereen,
että sinun koiriesi kieli saisi osansa vihollisista". 24
Julkinähtävät ovat sinun juhlasaattosi, Jumala, minun
Jumalani, kuninkaani juhlasaatot pyhäkössä. 25 Laulajat
käyvät edellä, kanteleensoittajat jäljessä, keskellä nuoret
naiset vaskirumpuja lyöden. 26 Kiittäkää Jumalaa
seurakunnan kokouksissa, kiittäkää Herraa te, jotka
olette Israelin lähteestä. 27 Tuolla on Benjamin, nuorin,
heitä johtaen, Juudan ruhtinaat joukkoinensa, Sebulonin
ruhtinaat, Naftalin ruhtinaat. 28 Sinun Jumalasi on
säätänyt sinulle vallan. Vahvista, Jumala, minkä olet
hyväksemme tehnyt. 29 Sinun temppelisi tähden,
joka kohoaa Jerusalemissa, kuninkaat tuovat sinulle
lahjoja. 30 Käske ankarasti ruovikon petoa, härkien
laumaa ynnä vasikoita, kansoja, lankeamaan maahan
hopeaharkkoinensa. Hän hajottaa kansat, jotka sotia
rakastavat. 31 Mahtavat saapuvat Egyptistä, Etiopia
kiiruhtaa ojentamaan käsiänsä Jumalan puoleen. 32 Te
maan valtakunnat, laulakaa Jumalalle, veisatkaa Herran
kiitosta, (Sela) 33 hänen, joka kiitää ikuisten taivasten
taivaissa! Katso, hän antaa äänellänsä väkevän jylinän.

34 Antakaa väkevyys Jumalalle! Hänen herrautensa
on Israelin yllä ja hänen voimansa pilvien tasalla. 35
Peljättävä on Jumala, joka ilmestyy sinun pyhäköstäsi,
Israelin Jumala. Hän antaa kansallensa voiman ja
väkevyyden. Kiitetty olkoon Jumala.

69 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Liljat"; Daavidin
virsi. Pelasta minut, Jumala, sillä vedet käyvät
minun sieluuni asti. 2 Minä olen vajonnut syvään,
pohjattomaan liejuun, olen joutunut vetten syvyyksiin,
ja virta tulvii minun ylitseni. 3 Minä olen väsynyt
huutamisesta, minun kurkkuni kuivettuu, minun silmäni
ovat rauenneet odottaessani Jumalaani. 4 Enemmän
kuin hiuksia päässäni on niitä, jotka minua syyttömästi
vihaavat; paljon on niitä, jotka tahtovat tuhota minut,
jotka syyttä ovat vihollisiani; mitä en ole ryöstänyt, se
täytyy minun maksaa. 5 Jumala, sinä tunnet minun
hulluuteni, eivätkä minun vikani ole sinulta salassa. 6
Älä anna minussa häpeään joutua niiden, jotka odottavat
sinua, Herra, Herra Sebaot. Älä salli minussa pettyä
niiden, jotka etsivät sinua, Israelin Jumala. 7 Sillä
sinun tähtesi minä kärsin herjausta, pilkka peittää minun
kasvoni. 8 Veljilleni minä olen tullut vieraaksi, olen tullut
oudoksi äitini lapsille. 9 Sillä kiivaus sinun huoneesi
puolesta on minut kuluttanut, ja niiden herjaukset, jotka
sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun. 10 Minä, minun
sieluni itki ja paastosi, mutta siitä koitui minulle vain
herjausta. 11 Minä pukeuduin säkkipukuun, mutta tulin
sananparreksi heidän suussaan. 12 Porteissa-istujat
minusta jaarittelevat, ja väkijuomain juojat minusta
laulavat. 13 Mutta minä rukoilen sinua, Herra, otollisella
ajalla, sinua, Jumala, sinun suuren laupeutesi turvin.
Vastaa minulle pelastavan uskollisuutesi tähden. 14
Päästä minut loasta, etten siihen vajoa, auta, että päästä
vihollisistani ja syvistä vesistä. 15 Älä anna vetten vuon
minua upottaa, syvyyden minua niellä ja kuilun sulkea
suutaan minun ylitseni. 16 Vastaa minulle, Herra, sillä
sinun armosi on hyvä, käänny minun puoleeni suuressa
laupeudessasi. 17 Älä peitä kasvojasi palvelijaltasi, sillä
minä olen ahdistuksessa; joudu, vastaa minulle. 18
Lähesty minun sieluani ja lunasta se, vapahda minut
vihollisteni tähden. 19 Sinä tiedät minun häväistykseni,
minun häpeäni ja pilkkani, sinun edessäsi ovat julki
kaikki minun ahdistajani. 20 Häväistys on särkenyt
minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin
sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt.
21 Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat
minulle janooni hapanviiniä. 22 Tulkoon heidän pöytänsä
heille paulaksi, ansaksi noille suruttomille. 23 Soetkoot
heidän silmänsä, niin etteivät näe, ja saata heidän
lanteensa alati horjumaan. 24 Vuodata vihastuksesi
heidän päällensä, ja yllättäköön heidät sinun vihasi
hehku. 25 Joutukoon heidän leiripaikkansa autioksi,
älköön heidän majoissansa asukasta olko. 26 Sillä he
vainoavat sitä, jota sinä olet lyönyt, he juttelevat niiden
tuskista, joita sinä olet haavoittanut. 27 Lisää heille
rikosta rikoksen päälle, ja sinun vanhurskauteesi he
älköötpääskö. 28 Pyyhittäköön heidät pois elämän
kirjasta, älköönkä heitä kirjoitettako vanhurskasten
lukuun. 29 Mutta minä olen kurja ja vaivattu, suojatkoon
minua sinun apusi, Jumala, 30 niin minä veisuulla
kiitän Jumalan nimeä ja ylistän häntä kiitosvirsillä.
31 Se on Herralle otollisempi kuin härkä, kuin mulli,
sarvipää ja sorkkajalka. 32 Nöyrät näkevät sen ja
riemuitsevat; elpyköön teidän sydämenne, teidän, jotka
etsitte Jumalaa. 33 Sillä Herra kuulee köyhiä eikä
halveksi vankejansa. 34 Kiittäkööthäntä taivaat ja maa,
meret ja kaikki, mitä niissä liikkuu. 35 Sillä Jumala
on pelastava Siionin ja rakentava Juudan kaupungit,
niin että he asettuvat niihin ja omistavat ne. 36 Hänen
palvelijainsa jälkeläiset saavat sen perinnökseen, ja ne,
jotka hänen nimeänsä rakastavat, saavat asua siinä.

70 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi; syntiä
tunnustettaessa. Jumala, riennä minua
pelastamaan, riennä minun avukseni, Herra. 2 Joutukoot
häpeään ja punastukoot ne, jotka minun henkeäni
väijyvät; peräytyköötja saakoot häpeän ne, jotka
tahtovat minulle onnettomuutta. 3 Kääntyköötkiaisin
häpeissänsä ne, jotka sanovat: "Kas niin, kas niin!"
4 Iloitkoot ja riemuitkoot sinussa kaikki, jotka sinua
etsivät; joille sinun apusi on rakas, ne sanokoot aina:
"Ylistetty olkoon Jumala!" 5 Mutta minä olen kurja ja
köyhä; Jumala, riennä minun tyköni. Sinä olet minun
apuni ja vapauttajani; Herra, älä viivy.

71 Sinuun, Herra, minä turvaan, älä salli minun
joutua häpeään iankaikkisesti. 2 Pelasta minut,
vapahda minut vanhurskaudessasi, kallista korvasi
minun puoleeni ja auta minua. 3 Ole minulle kallio,
jolla saan asua ja jonne aina saan mennä, sinä,
joka olet säätänyt minulle pelastuksen. Sillä sinä olet
minun kallioni ja linnani. 4 Jumalani, vapauta minut
jumalattoman kädestä, väärän ja väkivaltaisen kourista.
5 Sillä sinä olet minun toivoni, Herra, Herra, minun
turvani hamasta nuoruudestani. 6 Sinä olet minun
tukeni syntymästäni saakka, sinä päästit minut äitini
kohdusta; sinua minä alati ylistän. 7 Monelle minä olen
kuin kummitus, mutta sinä olet minun vahva suojani. 8
Minun suuni on täynnä sinun kiitostasi, täynnä sinun
ylistystäsi kaiken päivää. 9 Älä heitä minua pois minun
vanhalla iälläni, älä hylkää minua, kun voimani loppuu.
10 Sillä minun vihollisteni puhuvat minusta; ne, jotka
väijyvät minun henkeäni, neuvottelevat keskenänsä:
11 "Jumala on hänet hyljännyt; ajakaa häntä takaa ja
ottakaa kiinni, sillä auttajaa ei ole". 12 Jumala, älä ole
minusta kaukana, Jumalani, riennä minun avukseni. 13
Joutukoot häpeään ja hukkukoot ne, jotka vainoavat

minun sieluani; peittäköön häpeä ja pilkka ne, jotka
hankkivat minulle onnettomuutta. 14 Mutta minä odotan
alati, ja yhäti minä sinua kiitän. 15 Minun suuni on
julistava sinun vanhurskauttasi, sinun pelastustekojasi
kaiken päivää, sillä niiden määrää en minä tunne. 16
Herran, Herran väkeviä tekoja minä tuon julki, minä
ylistän sinun vanhurskauttasi, sinun ainoan. 17 Jumala,
sinä olet opettanut minua hamasta nuoruudestani, ja
yhä vielä minä sinun ihmeitäsi julistan. 18 Älä, Jumala,
minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä
julistan sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle,
sinun väkevyyttäsi kaikille vielä tuleville. 19 Jumala,
sinun vanhurskautesi ulottuu hamaan korkeuksiin,
sinun, joka teet niin suuria. Jumala, kuka on sinun
vertaisesi? 20 Sinä, joka olet antanut meidän kokea
paljon ahdistusta ja onnettomuutta, sinä virvoitat meidät
jälleen henkiin, ja maan syvyyksistä sinä tuot meidät
takaisin. 21 Anna minun arvoni kasvaa ja lohduta
minua jälleen. 22 Niin minä myös ylistän harpulla
sinua, sinun uskollisuuttasi, minun Jumalani, soitan
kanteleella kiitosta sinulle, sinä Israelin Pyhä. 23 Minun
huuleni riemuitsevat, kun minä sinulle soitan, ja myös
minun sieluni, jonka sinä olet lunastanut. 24 Minun
kieleni julistaa sinun vanhurskauttasi kaiken päivää, sillä
häpeään ja pilkkaan ovat joutuneet ne, jotka hankkivat
minulle onnettomuutta.

72 Salomon virsi. Jumala, anna kuninkaan tuomita,
niinkuin sinä tuomitset, anna vanhurskautesi
kuninkaan pojalle. 2 Tuomitkoon hän sinun kansaasi
vanhurskaasti ja sinun kurjiasi oikeuden mukaan. 3
Vuoret kantakoot rauhaa kansalle, niin myös kukkulat,
vanhurskauden voimasta. 4 Auttakoon hän kansan kurjat
oikeuteen, pelastakoon köyhäin lapset ja musertakoon
sortajan. 5 Niin he pelkäävät sinua, niin kauan kuin
aurinko paistaa ja kuu kumottaa, polvesta polveen.
6 Hän olkoon niinkuin sade, joka nurmikolle vuotaa,
niinkuin sadekuuro, joka kostuttaa maan. 7 Hänen
päivinänsä vanhurskas kukoistaa, ja rauha on oleva
runsas siihen saakka, kunnes kuuta ei enää ole. 8
Hallitkoon hän merestä mereen ja Eufrat-virrasta maan
ääriin saakka. 9 Hänen edessänsä erämaan asujat
polvistuvat, ja hänen vihollisensa nuolevat tomua. 10
Tarsiin ja saarten kuninkaat tuovat lahjoja, Saban ja
Seban kuninkaat veroa maksavat. 11 Häntä kumartavat
kaikki kuninkaat, kaikki kansakunnat palvelevat häntä.
12 Sillä hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan
ja sen, jolla ei auttajaa ole. 13 Hän armahtaa vaivaista
ja köyhää ja pelastaa köyhäin sielun. 14 Hän lunastaa
heidän sielunsa sorrosta ja väkivallasta, ja heidän
verensä on hänen silmissään kallis. 15 Hän eläköön, ja
hänelle tuotakoon Saban kultaa; hänen puolestansa
rukoiltakoon alati, ja siunattakoon häntä lakkaamatta.
16 Maa kasvakoon runsaasti viljaa, vuorten huippuja
myöten, sen hedelmä huojukoon niinkuin Libanon;
ja kansaa nouskoon kaupungeista niinkuin kasveja
maasta. 17 Pysyköön hänen nimensä iankaikkisesti,
ja versokoon hänen nimensä, niin kauan kuin aurinko
paistaa. Hänessä he itseänsä siunatkoot, ja kaikki
kansakunnat ylistäköot häntä onnelliseksi. 18 Kiitetty
olkoon Herra Jumala, Israelin Jumala, ainoa, joka
ihmeitä tekee. 19 Kiitetty olkoon hänen kunniansa
nimi iankaikkisesti, ja kaikki maa olkoon täynnä hänen
kunniaansa. Amen, amen. 20 Daavidin, Iisain pojan,
rukoukset päättyvät.

73 Aasafin virsi. Totisesti, Jumala on hyvä Israelille,
niille, joilla on puhdas sydän. 2 Mutta minun
jalkani olivat vähällä kompastua, askeleeni olivat aivan
liukahtaa. 3 Sillä minussa nousi kateus ylvästelijöitä
kohtaan, kun minä näin jumalattomien menestyvän. 4
Sillä he ovat vaivoista vapaat kuolemaansa asti, he ovat
voimakkaat ja lihavat. 5 Eivät he koe muitten kuolevaisten
tuskia, eikä heitä vaivata niinkuin muita ihmisiä. 6
Sentähden on ylpeys heillä kaulakoristeena, väkivalta on
puku, joka heidät verhoaa. 7 Heidän silmänsä pullistuvat
ulos heidän lihavuudestaan, heidän sydämensä kuvittelut
kulkevat valtoimina. 8 He pilkkaavat ja puhuvat väkivallan
puheita pahuudessansa, he puhuvat kuin korkeuksista.
9 Heidän suunsa tavoittelee taivasta, ja heidän kielensä
kulkee pitkin maata. 10 Sentähden heidän kansansa
liittyy heihin ja särpii vettä kyllälti. 11 Ja he sanovat:
"Kuinka Jumala sen tietäisi, onko tietoa Korkeimmalla?"
12 Katso, nämä ovat jumalattomat; kuitenkin he elävät
ainaisessa rauhassa ja rikastuvat yhäti. 13 Turhaan
minä olen pitänyt sydämeni puhtaana ja pessyt käteni
viattomuudessa: 14 minua vaivataan joka aika, ja minä
saan joka aamu kuritusta. 15 Jos olisin sanonut: "Noin
minäkin puhun", katso, niin minä olisin ollut petollinen
koko sinun lastesi sukua kohtaan. 16 Minä mietin
päästäkseni tästä selvyyteen; mutta se oli minulle ylen
vaikeata, 17 kunnes minä pääsin sisälle Jumalan pyhiin
salaisuuksiin ja käsitin, mikä heidän loppunsa on oleva.
18 Totisesti, sinä panet heidät liukkaalle, perikatoon
sinä heidät syökset. 19 Kuinka he joutuvatkaan äkisti
turmioon! He hukkuvat, heidän loppunsa on kauhistava.
20 Niinkuin unen käy herätessä, niin sinä, Herra, kun
heräjät, heidän valhekuvansa hylkäät. 21 Kun minun
sydämeni katkeroitui ja minun munaskuihini pisti, 22
silloin minä olin järjetön enkä mitään älynnyt, olin
sinun edessäsi kuin nauta. 23 Kuitenkin minä pysyn
alati sinun tykönäsi, sinä pidät minua kiinni oikeasta
kädestäni. 24 Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja
korjaat minut viimein kunniaan. 25 Ketä muuta minulla
olisi taivaassa! Ja kun sinä olet minun kanssani, en
minä mistään maan päällä huoli. 26 Vaikka minun
ruumiini ja sieluni nääntyisi, Jumala on minun sydämeni
kallio ja minun osani iankaikkisesti. 27 Sillä katso, jotka

sinusta eriävät, ne hukkuvat, sinä tuhoat kaikki, jotka
haureudessa sinusta luopuvat. 28 Mutta minun onneni
on olla Jumalaa lähellä, minä panen turvani Herraan,
Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi.

74 Aasafin mietevirsi. Miksi sinä, Jumala, hylkäsit
meidät ainiaaksi, miksi suitsuaa sinun vihasi
laitumesi lampaita vastaan? 2 Muista seurakuntaasi,
jonka muinoin omaksesi otit, jonka lunastit
perintösuvuksesi. Muista Siionin vuorta, jolla sinä asut.
3 Ohjaa askeleesi ikuisille raunioille. Vihollinen on
raiskannut kaiken pyhäkössä. 4 Sinun vihollisesi huusivat
kokoushuoneessasi, he pystyttivät omat merkkinsä
merkeiksi sinne. 5 Näytti, kuin olisi tiheässä metsässä
kirveitä heilutettu korkealle. 6 Niin he löivät kaikki sen
veistokset kirveillä ja nuijilla rikki. 7 He pistivät sinun
pyhäkkösi tuleen, he häväisivät, panivat maan tasalle
sinun nimesi asumuksen. 8 He sanoivat sydämessään:
"Me hävitämme heidät kaikki tyynni". He polttivat kaikki
jumalanpalvelushuoneet maasta. 9 Merkkejämme me
emme näe, ei ole enää profeettaa, eikä ole joukossamme
ketään, joka tietäisi, kuinka kauan-. 10 Kuinka kauan,
Jumala, vihollinen saa herjata, vihamies pilkata sinun
nimeäsi lakkaamatta? 11 Miksi pidätät kättäsi, oikeata
kättäsi? Vedä se povestasi ja hävitä heidät. 12 Jumala
on minun kuninkaani ammoisista ajoista, hän toimittaa
pelastuksen maan päällä. 13 Sinä voimallasi halkaisit
meren, sinä musersit lohikäärmeitten päät vetten päällä.
14 Sinä ruhjoit rikki Leviatanin päät, sinä annoit hänet
ruuaksi erämaan eläinten laumalle. 15 Sinä puhkaisit
kuohumaan lähteen ja puron, sinä kuivasit väkevät virrat.
16 Sinun on päivä, sinun on yö, sinä valmistit valon ja
auringon. 17 Sinä määräsit kaikki maan rajat, sinä asetit
kesän ja talven. 18 Niin muista tämä: vihollinen herjaa
Herraa, houkkiokansa pilkkaa sinun nimeäsi. 19 Älä
anna pedolle alttiiksi metsäkyyhkysesi sielua, älä iäksi
unhota kurjiesi elämää. 20 Katso liittoasi. Sillä maan
pimennot ovat väkivallan pesiä täynnä. 21 Älä salli
sorretun kääntyä häväistynä takaisin. Kurja ja köyhä
saakoot ylistää sinun nimeäsi. 22 Nouse, Jumala, aja
asiasi. Muista, miten houkat herjaavat sinua kaiken
aikaa. 23 Älä unhota vihollistesi huutoa, älä vastustajaisi
melua, joka kohoaa lakkaamatta.

75 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Älä turmele";
virsi; Aasafin laulu. Me kiitämme sinua, Jumala,
me kiitämme sinua; lähellä on sinun nimesi, sinun
ihmeitäsi kerrotaan. 2 "Vaikka minä valitsenkin ajan, minä
tuomitsen oikein. 3 Vaikka maa kaikkine asukkaineen
menehtyy pelkoon, pidän minä pystyssä sen patsaat."
(Sela) 4 "Ylvästelijöille minä sanon: älkää ylvästelkö,
ja jumalattomille: älkää sarvea nostako. 5 Älkää
nostako sarveanne korkealle, älkää puhuko niskoitellen,
julkeasti." 6 Ei tule apua idästä, ei lännestä, ei vuorisesta
erämaasta, 7 vaan Jumala on se, joka tuomitsee: yhden
hän alentaa, toisen ylentää. 8 Sillä Herran kädessä on
malja, joka vaahtoaa täynnänsä höystettyä viiniä, ja
siitä hän kaataa; kaikkien maan jumalattomien täytyy
se juoda, särpiä pohjasakkaa myöten. 9 Mutta minä
julistan iäti, veisaan kiitosta Jaakobin Jumalalle. 10 Ja
kaikki jumalattomien sarvet minä katkaisen; korkealle
kohoavat vanhurskaan sarvet.

76 Veisuunjohtajalle; kielisoittimilla; virsi; Aasafin
laulu. Jumala on tunnettu Juudassa, hänen
nimensä on suuri Israelissa; 2 Saalemissa on hänen
majansa ja hänen asumuksensa Siionissa. 3 Siellä hän
mursi jousen salamat, kilven ja miekan ja sodan. (Sela)
4 Kirkkaudessa, valtasuuruudessa sinä tulit voittosaaliin
vuorilta. 5 Urhoollisilta ryöstettiin aseet, he uupuivat
uneen; kaikkien sankarien kädet herposivat. 6 Sinun
nuhtelustasi, Jaakobin Jumala, vaipuivat raskaaseen
uneen vaunut ja hevoset. 7 Sinä olet peljättävä, kuka
kestää sinun edessäsi, kun sinä vihastut? 8 Taivaasta
sinä annoit tuomiosi kuulua; maa peljästyi ja vaikeni,
9 kun Jumala nousi tuomiolle vapahtaakseen kaikki
maan nöyrät. (Sela) 10 Sillä ihmisten viha tulee sinulle
ylistykseksi: sinä vyöttäydyt vihan ylenpalttisuuteen. 11
Tehkää lupauksia ja täyttäkää ne Herralle, Jumalallenne.
Kaikki hänen ympärillään asuvaiset tuokoot lahjoja
Peljättävälle, 12 joka nöyryyttää ruhtinaitten rohkeuden
ja joka on peljättävä maan kuninkaille.

77 Veisuunjohtajalle; Jedutunin tapaan; Aasafin virsi.
Minä korotan ääneni Jumalan puoleen ja huudan;
minä korotan ääneni Jumalan puoleen, että hän minua
kuulisi. 2 Ahdistukseni aikana minä etsin Herraa; minun
käteni on yöllä ojennettuna eikä väsy; minun sieluni
ei lohdutuksesta huoli. 3 Minä muistan Jumalaa ja
huokaan; minä tutkistelen, ja minun henkeni nääntyy.
(Sela) 4 Sinä pidät minun silmäni valveilla; minä olen
niin levoton, etten voi puhua. 5 Minä ajattelen muinaisia
päiviä, ammoin menneitä vuosia. 6 Minä muistan
yöllä kanteleeni, minä mietiskelen sydämessäni, ja
minun henkeni tutkii: 7 Hylkääkö Herra ikiajoiksi eikä
enää osoita mielisuosiota? 8 Onko hänen armonsa
mennyt ainiaaksi, onko hänen lupauksensa lopussa
polvesta polveen? 9 Onko Jumala unhottanut olla
armollinen, onko hän vihassaan lukinnut laupeutensa?
(Sela) 10 Minä sanoin: tämä on minun kärsimykseni,
että Korkeimman oikea käsi on muuttunut. 11 Minä
muistelen Herran tekoja, minä muistelen sinun entisiä
ihmetöitäsi. 12 Minä tutkistelen kaikkia sinun töitäsi,
minä mietin sinun suuria tekojasi. 13 Jumala, sinun tiesi
on pyhä; kuka on jumala, suuri niinkuin sinä, Jumala? 14
Sinä olet Jumala, joka teet ihmeitä, sinä olet ilmoittanut
voimasi kansojen seassa. 15 Käsivarrellasi sinä lunastit
kansasi, Jaakobin ja Joosefin lapset. (Sela) 16 Vedet

näkivät sinut, Jumala, vedet näkivät sinut ja vapisivat, ja
syvyydet värisivät. 17 Pilvet purkivat vettä, pilvet antoivat
jylinänsä, sinun nuolesi lensivät. 18 Sinun pauhinasi
ääni vyöryi, salamat valaisivat maan piirin, maa vapisi ja
järkkyi. 19 Meren halki kävi sinun tiesi, sinun polkusi
läpi suurten vetten, eivätkä sinun jälkesi tuntuneet. 20
Sinä kuljetit kansasi niinkuin lammaslauman Mooseksen
ja Aaronin kädellä.

78 Aasafin mietevirsi. Kuuntele, kansani, minun
opetustani, kallistakaa korvanne minun suuni
sanoille. 2 Minä avaan suuni mietelmiin, tuon ilmi
muinaisaikojen arvoituksia. 3 Mitä olemme kuulleet,
minkä olemme saaneet tietää ja mitä isämme ovat
meille kertoneet, 4 sitä me emme heidän lapsiltansa
salaa, vaan me kerromme tulevalle polvelle Herran
ylistettävistä teoista, hänen voimastansa ja ihmeistänsä,
jotka hän on tehnyt. 5 Hän asetti todistuksen Jaakobiin,
hän sääti Israeliin lain ja käski meidän isiemme julistaa
ne lapsillensa, 6 että jälkipolvi saisi ne tietää, saisivat
tietää vastedes syntyvät lapset, ja nekin nousisivat ja
kertoisivat niistä lapsillensa. 7 Niin nämä panisivat
uskalluksensa Jumalaan eivätkä unhottaisi Jumalan
tekoja, vaan ottaisivat hänen käskyistänsä vaarin. 8 Ja
niin ei heistä tulisi, niinkuin heidän isistänsä, kapinoitseva
ja niskoitteleva polvi, sukupolvi, jonka sydän ei pysynyt
lujana ja jonka henki ei pysynyt uskollisena Jumalalle.
9 Efraimin lapset, asestetut jousimiehet, kääntyivät
pakoon taistelun päivänä. 10 Eivät he pitäneet Jumalan
liittoa, eivät tahtoneet vaeltaa hänen lakinsa mukaan,
11 vaan he unhottivat hänen suuret tekonsa ja hänen
ihmeensä, jotka hän heille näytti. 12 Heidän isiensä
nähden hän ihmeitä teki Egyptin maassa, Sooanin
kedolla. 13 Hän halkaisi meren ja vei heidät sen läpi,
hän seisotti vedet roukkioksi. 14 Hän johdatti heitä
päivän aikaan pilvellä ja tulen valolla kaiket yöt. 15
Hän halkoi kalliot erämaassa ja juotti heitä runsaasti,
kuin syvistä vesistä. 16 Hän juoksutti puroja kalliosta ja
vuodatti virtanaan vettä. 17 Yhä he kuitenkin tekivät
syntiä häntä vastaan ja olivat uppiniskaisia Korkeimmalle
erämaassa. 18 He kiusasivat Jumalaa sydämessänsä,
vaatien ruokaa himonsa tyydyttämiseksi. 19 Ja he
puhuivat Jumalaa vastaan sanoen: "Voikohan Jumala
kattaa pöydän erämaassa? 20 Katso, hän kyllä kallioon
iski, ja vedet vuotivat ja purot tulvivat; mutta voiko hän
antaa myös leipää tai hankkia kansallensa lihaa?" 21
Sentähden Herra, kun hän sen kuuli, julmistui; ja tuli
syttyi Jaakobissa, ja Israelia vastaan nousi viha, 22
koska he eivät uskoneet Jumalaan eivätkä luottaneet
hänen apuunsa. 23 Hän käski pilviä korkeudessa ja
avasi taivaan ovet; 24 hän satoi heille ruuaksi mannaa,
hän antoi heille taivaan viljaa. 25 Ihmiset söivät enkelien
leipää; hän lähetti heille evästä yllin kyllin. 26 Hän nosti
taivaalle itätuulen ja ajoi voimallaan esiin etelätuulen; 27
hän antoi sataa heille lihaa kuin tomua, siivekkäitä lintuja
kuin meren hiekkaa; 28 hän pudotti ne leirinsä keskeen,
yltympäri asuntonsa. 29 Niin he söivät ja tulivat kylläisiksi;
mitä he olivat himoinneet, sitä hän salli heidän saada.
30 Eivät olleet he vielä himoansa tyydyttäneet, ja ruoka
oli vielä heidän suussaan, 31 kun heitä vastaan jo nousi
Jumalan viha: hän tappoi heidän voimakkaimpansa ja
kaatoi maahan Israelin nuoret miehet. 32 Mutta sittenkin
he yhä vielä tekivät syntiä eivätkä uskoneet hänen
ihmeitänsä. 33 Sentähden hän lopetti heidän päivänsä
niinkuin tuulahduksen, antoi heidän vuottensa päättyä
äkilliseen perikatoon. 34 Kun hän surmasi heitä, kysyivät
he häntä, kääntyivät ja etsivät Jumalaa. 35 He muistivat,
että Jumala oli heidän kallionsa, ja että Jumala, Korkein,
oli heidän lunastajansa. 36 Mutta he pettivät häntä
suullaan ja valhettelivat hänelle kielellänsä; 37 sillä
heidän sydämensä ei ollut vakaa häntä kohtaan, eivätkä
he olleet uskolliset hänen liitossansa. 38 Mutta hän on
laupias, antaa anteeksi rikkomukset eikä tahdo hukuttaa.
Sentähden hän usein kääntyi vihastansa eikä antanut
kaiken kiivautensa nousta. 39 Sillä hän muisti, että he
ovat liha, tuulahdus, joka menee eikä enää palaja. 40
Kuinka usein he niskoittelivat häntä vastaan korvessa ja
murehduttivat hänen mielensä erämaassa! 41 Ja yhä
edelleen he kiusasivat Jumalaa ja vihoittivat Israelin
Pyhän. 42 He eivät muistaneet hänen kättänsä, eivät
sitä päivää, jona hän päästi heidät ahdistajasta, 43
jona hän teki tunnustekonsa Egyptissä ja ihmeensä
Sooanin kedolla, 44 muutti heidän virtansa vereksi, niin
etteivät he voineet vesiojistaan juoda; 45 lähetti heidän
sekaansa paarmoja, jotka heitä söivät, ja sammakoita,
jotka tuottivat heille häviötä; 46 antoi heidän satonsa
tuhosirkoille ja heinäsirkoille heidän vaivannäkönsä; 47
hävitti rakeilla heidän viiniköynnöksensä ja raekivillä
heidän metsäviikunapuunsa; 48 antoi heidän karjansa
alttiiksi rakeille ja heidän laumansa salamoille. 49 Hän
lähetti heitä vastaan vihansa hehkun, kiivastuksen,
vihastuksen ja ahdistuksen, parven pahoja enkeleitä.
50 Hän raivasi tien vihallensa, ei säästänyt heidän
sielujansa kuolemasta, vaan antoi heidän henkensä
ruton valtaan. 51 Hän surmasi kaikki esikoiset Egyptistä,
miehuuden ensimmäiset Haamin majoista. 52 Mutta
kansansa hän pani liikkeelle kuin lampaat ja johdatti heitä
erämaassa kuin laumaa. 53 Hän johti heitä turvallisesti,
heidän ei tarvinnut peljätä; mutta heidän vihollisensa
peitti meri. 54 Ja hän vei heidät pyhälle alueellensa,
vuorelle, jonka hänen oikea kätensä oli hankkinut. 55
Hän karkoitti pakanat pois heidän tieltänsä, jakoi ne
heille arvalla perintöosaksi ja antoi Israelin sukukuntain
asua niiden majoissa. 56 Mutta niskoittelullaan he
kiusasivat Jumalaa, Korkeinta, eivätkä ottaneet hänen
todistuksistansa vaaria, 57 vaan luopuivat pois ja olivat

uskottomia isiensä lailla, kävivät kelvottomiksi kuin
veltto jousi. 58 He vihoittivat hänet uhrikukkuloillansa
ja herättivät hänen kiivautensa epäjumaliensa kuvilla.
59 Jumala kuuli sen ja julmistui, ja hän hylkäsi Israelin
peräti. 60 Hän hylkäsi asumuksensa Siilossa, majan,
jonka hän oli pystyttänyt ihmisten keskelle. 61 Hän
salli väkevyytensä joutua vankeuteen ja kunniansa
vihollisten käsiin. 62 Hän antoi kansansa alttiiksi miekalle
ja julmistui perintöosaansa. 63 Heidän nuorukaisensa
kulutti tuli, ja heidän neitsyensä jäivät häälauluja vaille.
64 Heidän pappinsa kaatuivat miekkaan, eivätkä heidän
leskensä voineet itkuja itkeä. 65 Silloin Herra heräsi
niinkuin nukkuja, niinkuin viinin voittama sankari. 66 Hän
löi vihollisensa pakoon, tuotti heille ikuisen häpeän. 67
Hän hylkäsi myös Joosefin majan eikä valinnut Efraimin
sukukuntaa, 68 vaan valitsi Juudan sukukunnan, Siionin
vuoren, jota hän rakastaa. 69 Ja hän rakensi pyhäkkönsä
korkeuksien tasalle, rakensi sen kuin maan, jonka
hän on perustanut ikiajoiksi. 70 Hän valitsi Daavidin,
palvelijansa, ja otti hänet lammastarhoista. 71 Hän
toi hänet imettäväisten lammasten jäljestä kaitsemaan
kansaansa, Jaakobia, ja Israelia, perintöosaansa. 72
Ja Daavid kaitsi heitä vilpittömin sydämin ja johti heitä
taitavalla kädellä.

79 Aasafin virsi. Jumala, pakanat ovat tunkeutuneet
sinun perintöosaasi, he ovat saastuttaneet sinun
pyhän temppelisi, ovat tehneet Jerusalemista kiviraunion.
2 He antoivat sinun palvelijaisi ruumiit taivaan linnuille
ruuaksi, maan pedoille sinun hurskaittesi lihan. 3
He vuodattivat heidän vertansa kuin vettä ympäri
Jerusalemia, eikä heitä kukaan haudannut. 4 Me
olemme joutuneet naapuriemme häväistäviksi, niiden
pilkattaviksi ja ivattaviksi, jotka ympärillämme asuvat. 5
Kuinka kauan sinä, Herra, olet yhäti vihoissasi, kuinka
kauan sinun kiivautesi tulena palaa? 6 Vuodata vihasi
pakanain ylitse, jotka eivät sinua tunne, ja valtakuntien
ylitse, jotka eivät sinun nimeäsi avukseen huuda.
7 Sillä he ovat syöneet Jaakobin ja tehneet hänen
asuinsijansa autioksi. 8 Älä lue meidän syyksemme
isiemme rikoksia, anna armosi pian kohdata meitä,
sillä me olemme sangen viheliäisiksi tulleet. 9 Auta
meitä sinä, pelastuksemme Jumala, nimesi kunnian
tähden, pelasta meidät ja anna meidän syntimme
anteeksi nimesi tähden. 10 Miksi pakanat saisivat sanoa:
"Missä on heidän Jumalansa?" Tulkoon tunnetuksi
pakanain seassa, meidän silmäimme nähden, sinun
palvelijaisi vuodatetun veren kosto. 11 Tulkoon vankien
huokaus sinun kasvojesi eteen; suuren käsivartesi
voimalla pidä elossa kuoleman lapset. 12 Ja maksa
naapureillemme, heidän helmaansa, seitsenkertaisesti
se herjaus, jolla he ovat herjanneet sinua, Herra. 13
Mutta me, sinun kansasi, sinun laitumesi lampaat,
kiitämme sinua iankaikkisesti, julistamme sinun kiitostasi
polvesta polveen.

80 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin: "Liljat"; Aasafin
todistus; virsi. Kuuntele, Israelin paimen. Sinä,
joka johdat Joosefia niinkuin lammaslaumaa, sinä, jonka
valtaistuinta kerubit kannattavat, ilmesty kirkkaudessasi.
2 Efraimin, Benjaminin ja Manassen edessä herätä
voimasi, tule meidän avuksemme. 3 Jumala, saata
meidät entisellemme, valista kasvosi, niin me autetuiksi
tulemme. 4 Herra, Jumala Sebaot, kuinka kauan sinä
annat vihasi suitsuta, kun sinun kansasi rukoilee? 5
Sinä olet syöttänyt heille kyynelten leipää, olet juottanut
heille maljoittain kyyneleitä; 6 olet pannut meidät riidaksi
naapureillemme, meidän vihollisemme pilkkaavat meitä.
7 Jumala Sebaot, saata meidät entisellemme, valista
kasvosi, niin me autetuiksi tulemme. 8 Sinä siirsit
viinipuun Egyptistä, sinä karkoitit pakanat ja istutit sen. 9
Sinä raivasit sille sijan, ja se juurtui ja täytti maan. 10 Se
peitti vuoret varjollansa ja oksillansa Jumalan setrit. 11
Se levitti köynnöksensä mereen asti ja vesansa Eufrat-
virtaan saakka. 12 Miksi sinä särjit aidan sen ympäriltä,
niin että kaikki tienkulkijat sitä repivät? 13 Metsäkarju
sitä jyrsii, ja kedon eläimet sitä syövät. 14 Jumala
Sebaot, käänny takaisin, katso alas taivaasta ja näe; ota
hoitaaksesi tämä viinipuu 15 ja suojaa se, minkä sinun
oikea kätesi istutti, tämä taimi, jonka kasvatit suureksi
itseäsi varten. 16 Se on tulen polttama, se on karsittu.
He hukkuvat sinun kasvojesi uhkauksesta. 17 Kätesi
suojelkoon sinun oikean kätesi miestä, ihmislasta, jonka
kasvatit suureksi itseäsi varten. 18 Silloin me emme
sinusta luovu. Suo meidän elää, niin me huudamme
sinun nimeäsi avuksemme. 19 Herra, Jumala Sebaot,
saata meidät entisellemme, valista kasvosi, niin me
autetuiksi tulemme.

81 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin viininkorjuulaulu;
Aasafin virsi. Nostakaa ilohuuto Jumalalle, joka on
meidän väkevyytemme; nostakaa riemuhuuto Jaakobin
Jumalalle. 2 Virittäkää kiitosvirsi, lyökää vaskirumpuja,
soittakaa suloisesti kanteleita ynnä harppuja. 3
Puhaltakaa pasunaa uudenkuun aikana, täyden kuun
aikana, meidän juhlapäivämme kunniaksi. 4 Sillä tämä
on käsky Israelille, Jaakobin Jumalan säädös. 5 Hän
asetti sen todistukseksi Joosefille käydessään Egyptin
maata vastaan. Minä kuulen puheen, joka on minulle
outo: 6 "Minä nostin taakan hänen hartioiltansa, hänen
kätensä pääsivät kantokorin kuormasta. 7 Hädässäsi
sinä huusit, ja minä vapautin sinut; ukkospilven peitosta
minä vastasin sinulle, minä koettelin sinua Meriban
veden luona." (Sela) 8 "Kuule, kansani, minä varoitan
sinua; Israel, jospa sinä minua kuulisit! 9 Älköön
sinulla olko muukalaista jumalaa, äläkä kumarra vierasta
jumalaa. 10 Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka

toin sinut Egyptin maasta; avaa suusi, niin minä sen
täytän. 11 Mutta minun kansani ei kuullut minun ääntäni,
eikä Israel noudattanut minun mieltäni. 12 Niin minä
annoin heidän mennä pois sydämensä paatumuksessa,
he saivat vaeltaa omien neuvojensa mukaan. 13 Oi,
jospa minun kansani minua kuulisi ja Israel vaeltaisi
minun teilläni, 14 niin minä pian masentaisin heidän
vihollisensa ja kääntäisin käteni heidän vihamiehiänsä
vastaan. 15 Ne, jotka Herraa vihaavat, matelisivat hänen
edessään, ja heidän kohtalonsa kestäisi iankaikkisesti.
16 Mutta kansaansa hän ruokkisi parhaalla nisulla; minä
ravitsisin sinua hunajalla kalliosta."

82 Aasafin virsi. Jumala seisoo jumalien kokouksessa,
hän on tuomari jumalien keskellä: 2 "Kuinka
kauan te tuomitsette väärin ja pidätte jumalattomain
puolta?" (Sela) 3 "Auttakaa oikeuteensa vaivainen
ja orpo, antakaa kurjalle ja puutteenalaiselle oikeus.
4 Vapauttakaa vaivainen ja köyhä, pelastakaa hänet
jumalattomain käsistä. 5 Ei ole heillä älyä, ei ymmärrystä,
he vaeltavat pimeydessä: kaikki maan perustukset
horjuvat. 6 Minä sanon: Te olette jumalia ja kaikki tyynni
Korkeimman poikia; 7 kuitenkin te kuolette, niinkuin
ihmiset kuolevat, ja kaadutte niinkuin kuka ruhtinas
tahansa." 8 Nouse, Jumala, tuomitse maa, sillä sinä
perit kaikki pakanakansat.

83 Laulu, Aasafin virsi. Jumala, älä ole niin ääneti, älä
ole vaiti, älä ole, Jumala, niin hiljaa. 2 Sillä, katso,
sinun vihollisesi pauhaavat, ja sinun vihaajasi nostavat
päätänsä. 3 Heillä on kavalat hankkeet sinun kansaasi
vastaan, ja he pitävät neuvoa sinun suojattejasi vastaan.
4 He sanovat: "Tulkaa, hävittäkäämme heidät olemasta
kansa, niin ettei Israelin nimeä enää muisteta". 5 Sillä he
neuvottelevat keskenään yksimielisesti, he tekevät liiton
sinua vastaan: 6 Edomin teltat ja ismaelilaiset, Mooab
ja hagrilaiset, 7 Gebal, Ammon ja Amalek, Filistea
ynnä Tyyron asukkaat. 8 Myös Assur on liittynyt heihin,
nämä ovat käsivartena Lootin lapsilla. (Sela) 9 Tee
heille, niinkuin teit Midianille, niinkuin Siiseralle, niinkuin
Jaabinille Kiison-joen rannalla. 10 Heidät tuhottiin
Eendorissa, he joutuivat lannaksi maahan. 11 Anna
heidän ylhäisillensä käydä, niinkuin kävi Oorebille ja
Seebille, ja kaikille heidän ruhtinaillensa niinkuin Seballe
ja Salmunnalle, 12 koska he sanovat: "Anastakaamme
itsellemme Jumalan asunnot". 13 Jumalani, tee heidät
lentäviksi lehdiksi, kuiviksi korsiksi tuulen viedä. 14
Niinkuin kulovalkea metsää polttaa, niinkuin liekit
kärventävät vuoria, 15 niin aja sinä heitä rajuilmallasi ja
kauhistuta heitä tuulispäälläsi. 16 Täytä heidän kasvonsa
häpeällä, että he etsisivät sinun nimeäsi, Herra. 17
Joutukoot häpeään ja kauhistukoot ikuisesti, tulkoot
häpeään ja hukkukoot. 18 Ja tulkoot tuntemaan, että
sinun ainoan nimi on Herra, että sinä olet Korkein
kaikessa maassa.

84 Veisuunjohtajalle; veisataan kuin viininkorjuulaulu;
koorahilaisten virsi. Kuinka ihanat ovat sinun
asuinsijasi, Herra Sebaot! 2 Minun sieluni ikävöitsee
ja halajaa Herran esikartanoihin, minun sydämeni ja
ruumiini pyrkii riemuiten elävää Jumalaa kohti. 3
Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän, johon
se poikasensa laskee: sinun alttarisi, Herra Sebaot,
minun kuninkaani ja minun Jumalani. 4 Autuaat ne,
jotka sinun huoneessasi asuvat! He kiittävät sinua
alati. (Sela) 5 Autuaat ne ihmiset, joilla on voimansa
sinussa, joilla on mielessänsä pyhät matkat! 6 Kun he
käyvät Kyynellaakson kautta, he muuttavat sen lähteitten
maaksi, ja syyssade peittää sen siunauksilla. 7 He käyvät
voimasta voimaan, he astuvat Jumalan eteen Siionissa.
8 Herra, Jumala Sebaot, kuule minun rukoukseni, ota
se korviisi, Jaakobin Jumala. (Sela) 9 Jumala, meidän
kilpemme, käännä katseesi, katso voideltusi kasvoja.
10 Sillä yksi päivä sinun esikartanoissasi on parempi
kuin tuhat muualla; mieluummin minä olen vartijana
Jumalani huoneen kynnyksellä, kuin asun jumalattomien
majoissa. 11 Sillä Herra Jumala on aurinko ja kilpi; Herra
antaa armon ja kunnian, ei hän kiellä hyvää niiltä, jotka
nuhteettomasti vaeltavat. 12 Herra Sebaot, autuas se
ihminen, joka sinuun turvaa!

85 Veisuunjohtajalle; koorahilaisten virsi. Herra,
ennen sinä olit suosiollinen maallesi, sinä käänsit
Jaakobin kohtalon. 2 Sinä annoit anteeksi kansasi
pahat teot ja peitit kaikki heidän syntinsä. (Sela) 3
Sinä panit kaiken kiivastuksesi pois ja lauhduit vihasi
hehkusta. 4 Käänny taas meidän puoleemme, sinä
pelastuksemme Jumala, älä ole enää tuimistunut meihin.
5 Oletko ainiaaksi vihastunut meihin, pidätkö vihaa
suvusta sukuun? 6 Etkö virvoita meitä eloon jälleen,
että sinun kansasi iloitsisi sinussa? 7 Herra, suo meidän
nähdä sinun armosi, anna apusi meille. 8 Minä tahdon
kuulla, mitä Jumala, Herra, puhuu: hän puhuu rauhaa
kansallensa, hurskaillensa; älköön he kääntykö jälleen
tyhmyyteen. 9 Totisesti, hänen apunsa on lähellä niitä,
jotka häntä pelkäävät, ja niin meidän maassamme
kunnia asuu. 10 Armo ja totuus tapaavat toisensa
täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa,
11 uskollisuus versoo maasta, ja vanhurskaus katsoo
taivaasta. 12 Herra antaa meille kaikkea hyvää, ja
meidän maamme antaa satonsa. 13 Vanhurskaus käy
hänen edellänsä ja seuraa hänen askeltensa jälkiä.

86 Daavidin rukous. Kallista, Herra, korvasi minun
puoleeni ja vastaa minulle, sillä minä olen kurja ja
köyhä. 2 Varjele minun sieluni, sillä minä olen hurskas;
sinä, minun Jumalani, pelasta palvelijasi, joka sinuun

turvaa. 3 Ole minulle armollinen, Herra, sillä sinua minä
huudan kaiken päivää. 4 Ilahuta palvelijasi sielu, sillä
sinun puoleesi, Herra, minä ylennän sieluni. 5 Sillä sinä,
Herra, olet hyvä ja anteeksiantavainen, suuri armossa
kaikille, jotka sinua avuksensa huutavat. 6 Ota, Herra,
korviisi minun rukoukseni, tarkkaa minun anomiseni
ääntä. 7 Hätäni päivänä minä sinua avukseni huudan,
sillä sinä vastaat minulle. 8 Ei ole sinun vertaistasi,
Herra, jumalien joukossa, eikä ole vertaa sinun töillesi. 9
Kaikki kansat, jotka sinä tehnyt olet, tulevat ja kumartuvat
sinun edessäsi, Herra, ja kunnioittavat sinun nimeäsi.
10 Sillä sinä olet suuri ja teet ihmeitä, sinä ainoa
olet Jumala. 11 Neuvo minulle tiesi, Herra, että minä
vaeltaisin sinun totuudessasi. Kiinnitä minun sydämeni
siihen yhteen, että minä sinun nimeäsi pelkäisin. 12
Kaikesta sydämestäni minä kiitän sinua, Herra, minun
Jumalani, ja kunnioitan sinun nimeäsi iankaikkisesti;
13 sillä sinun armosi on suuri minua kohtaan, sinä olet
pelastanut minun sieluni tuonelan syvyydestä. **(Sheol
h7585)** 14 Jumala, julkeat ovat nousseet minua vastaan,
väkivaltaisten joukko etsii minun henkeäni; eivät he
pidä sinua silmäinsä edessä. 15 Mutta sinä, Herra, olet
laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen, suuri
armossa ja totuudessa. 16 Käänny minun puoleeni,
ole minulle armollinen, anna voimasi palvelijallesi, auta
palvelijattaresi poikaa. 17 Tee merkki minulle, minun
hyväkseni. Häpeäksensä minun vihaajani nähköötkö, että
sinä, Herra, minua autat ja lohdutat.

87 Koorahilaisten virsi, laulu. Pyhille vuorille
perustamaansa kaupunkia, 2 Siionin portteja,
Herra rakastaa enemmän kuin Jaakobin kaikkia muita
asuinsijoja. 3 On kunniakasta, mitä sinusta sanotaan,
sinä Jumalan kaupunki: (Sela) 4 "Minä mainitsen
tunnustajikseni Rahabin ja Baabelin; katso, Filisteasta,
Tyyrosta ja Etiopiasta minä mainitsen: Sekin on syntynyt
siellä." 5 Mutta Siionista sanotaan: "Joka-ainoa on
syntynyt siellä". Sitä Korkein itse vahvana pitää. 6 Herra
luettelee, kirjoittaessaan kirjaan kansat: "Tämäkin on
syntynyt siellä". (Sela) 7 Veisaten, karkeloiden sanotaan:
"Kaikki minun lähteeni ovat sinussa".

88 Koorahilaisten laulu, virsi; veisuunjohtajalle;
veisataan kuin: "Sairaus"; esrahilaisen Heemanin
mietevirsi. Herra, minun pelastukseni Jumala, päivin
ja öin minä huudan sinun edessäsi. 2 Salli minun
rukoukseni tulla kasvojesi eteen, kallista korvasi minun
huutoni puoleen. 3 Sillä minun sieluni on kärsimyksistä
kylläinen, ja minun elämäni on lähellä tuonelaa. **(Sheol
h7585)** 4 Minut luetaan hautaan menevien joukkoon,
minä olen kuin mies, jolta voima on poissa. 5 Minä
olen jätetty kuolleitten joukkoon, olen kuin kaatuneet,
jotka haudassa makaavat ja joita sinä et enää muista ja
jotka ovat sinun kädestäsi erotetut. 6 Sinä olet laskenut
minut syvimpään hautaan, pimeyteen, syviin kuiluihin.
7 Sinun vihasi painaa minua, ja kaikki kuohusi sinä
vyörytät minun ylitseni. (Sela) 8 Sinä olet karkoittanut
tuttavani minusta kauas, olet tehnyt minut heille inhoksi;
minä olen suljettu sisään enkä pääse ulos. 9 Minun
kasvoni ovat kuihtuneet kurjuudesta. Joka päivä minä
huudan sinua, Herra, ja ojennan käteni sinun puoleesi.
10 Teetkö sinä ihmeitä kuolleille, tai nousevatko haamut
sinua kiittämään? (Sela) 11 Kerrotaanko haudassa
sinun armostasi, manalassa sinun uskollisuudestasi?
12 Tunnetaanko sinun ihmeitäsi pimeydessä ja sinun
vanhurskauttasi unhotuksen maassa? 13 Mutta minä
huudan avukseni sinua, Herra, ja minun rukoukseni
tulee varhain sinun eteesi. 14 Miksi, Herra, hylkäät
minun sieluni, miksi peität kasvosi minulta? 15 Minä
olen kurja ja lähellä kuolemaa hamasta nuoruudestani,
minä kärsin sinun kauhujasi, olen neuvoton. 16 Sinun
vihasi vyöryy minun ylitseni, sinun hirmusi hukuttavat
minut. 17 Ne saartavat minua kaiken päivää kuin vedet,
ne kaikki yhdessä piirittävät minua. 18 Ystävät ja toverit
sinä olet karkoittanut minusta kauas, pimeys on minun
ainoa tuttavani.

89 Esrahilaisen Eetanin mietevirsi. Minä laulan
Herran armoteoista lakkaamatta, julistan suullani
sinun uskollisuuttasi polvesta polveen. 2 Minä sanon:
ikiajoiksi on armo rakennettu, sinä olet perustanut
uskollisuutesi taivaisiin. - 3 "Minä olen tehnyt liiton
valittuni kanssa, olen palvelijalleni Daavidille vannonut:
4 'Minä vahvistan sinun jälkeläisesi ikiajoiksi ja rakennan
sinulle valtaistuimen polvesta polveen'". (Sela) 5
Ja taivaat ylistävät sinun ihmeitäsi, Herra, ja pyhäin
seurakunta sinun uskollisuuttasi. 6 Sillä kuka pilvissä
on Herran vertainen, kuka Jumalan poikain joukossa
on niinkuin Herra? 7 Hän on Jumala, ylen hirmuinen
pyhien kokouksessa, peljättävämpi kaikkia, jotka hänen
ympärillänsä ovat. 8 Herra, Jumala Sebaot, kuka on
voimassa sinun vertaisesi, Herra? Ja sinun uskollisuutesi
ympäröitsee sinua. 9 Sinä hallitset meren raivon;
kun sen aallot kohoavat, sinä ne asetat. 10 Sinä
ruhjoit Rahabin kuin sodassa kaatuneen; väkevällä
käsivarrellasi sinä ajoit vihollisesi hajalle. 11 Sinun ovat
taivaat, sinun on myös maa; maanpiirin täysinensä
sinä olet perustanut. 12 Sinä loit pohjoisen ja etelän;
sinun nimestäsi riemuitsevat Taabor ja Hermon. 13
Sinulla on käsivarsi voimaa täynnä, väkevä on sinun
kätesi, korotettu sinun oikea kätesi. 14 Vanhurskaus ja
oikeus on sinun valtaistuimesi perustus, armo ja totuus
käy sinun kasvojesi edellä. 15 Autuas se kansa, joka
tuntee juhlariemun, ne, jotka vaeltavat sinun kasvojesi
valkeudessa, Herra! 16 He riemuitsevat sinun nimestäsi
kaikkina päivinänsä, ja sinun vanhurskautesi voimasta
heidät korotetaan. 17 Sillä sinä olet heidän väkevyytensä,

heidän kaunistuksensa, ja sinä armossasi kohotat
meidän sarvemme. 18 Sillä meidän kilpemme on Herran
huomassa, meidän kuninkaamme on Israelin Pyhän
huomassa. 19 Silloin sinä näyssä puhuit hurskaillesi
ja sanoit: "Minä olen pannut avun sankarin käteen,
olen kansan keskeltä korottanut valittuni: 20 minä olen
löytänyt Daavidin, palvelijani, olen voidellut hänet pyhällä
öljylläni. 21 Minun käteni on lujasti tukeva häntä, minun
käsivarteni on häntä vahvistava. 22 Ei vihollinen yllätä
häntä, eikä vääryyden mies häntä sorra; 23 vaan minä
hävitän hänen ahdistajansa hänen edestänsä ja lyön
hänen vihamiehensä maahan. 24 Minun uskollisuuteni
ja armoni on hänen kanssansa, ja minun nimessäni
kohoaa hänen sarvensa. 25 Minä asetan hänen kätensä
vallitsemaan merta ja virtoja hänen oikean kätensä. 26
Hän kutsuu minua: 'Sinä olet minun isäni, sinä minun
Jumalani ja pelastukseni kallio'. 27 Ja minä asetan
hänet esikoiseksi, maan kuninkaista korkeimmaksi. 28
Minä säilytän armoni hänelle iankaikkisesti, ja minun
liittoni hänen kanssaan on luja. 29 Minä annan hänen
jälkeläistensä säilyä iäti ja hänen valtaistuimensa niin
kauan, kuin taivaat pysyvät. 30 Jos hänen poikansa
hylkäävät minun lakini eivätkä vaella minun oikeuksieni
mukaan, 31 jos he minun säädökseni rikkovat eivätkä
noudata minun käskyjäni, 32 niin minä rankaisen vitsalla
heidän rikoksensa ja heidän pahat tekonsa vitsauksilla;
33 mutta armoani en minä ota häneltä pois enkä
vilpistele uskollisuudestani. 34 En minä liittoani riko,
enkä muuta sitä, mikä on minun huuliltani lähtenyt. 35
Minä olen kerran vannonut pyhyyteni kautta, ja totisesti,
minä en Daavidille valhettele: 36 'Hänen jälkeläisensä
pysyvät iankaikkisesti, ja hänen valtaistuimensa on
minun edessäni niinkuin aurinko, 37 se pysyy lujana
iankaikkisesti niinkuin kuu. Ja todistaja pilvissä on
uskollinen'." (Sela) 38 Ja kuitenkin sinä hylkäsit voideltusi
ja pidit häntä halpana ja olet vihastunut häneen. 39
Sinä olet purkanut palvelijasi liiton, olet häväissyt hänen
kruununsa, olet heittänyt sen maahan. 40 Sinä olet
särkenyt kaikki hänen muurinsa, olet pannut raunioiksi
hänen linnoituksensa. 41 Kaikki tien kulkijat ovat häntä
ryöstäneet, hän on joutunut naapuriensa häväistäväksi.
42 Sinä olet korottanut hänen vihollistensa oikean käden,
olet tuottanut ilon kaikille hänen vihamiehillensä. 43
Sinä olet kääntänyt takaisin hänen miekkansa terän
etkä ole sodassa pitänyt häntä pystyssä. 44 Sinä olet
tehnyt hänen loistostansa lopun ja olet syössyt maahan
hänen valtaistuimensa. 45 Sinä olet lyhentänyt hänen
nuoruutensa päivät, olet hänet häpeällä peittänyt. (Sela)
46 Kuinka kauan sinä, Herra, itsesi yhäti kätket? Kuinka
kauan sinun vihasi tulena palaa? 47 Muista, kuinka
lyhyt minun elämäni on, kuinka katoavaisiksi sinä olet
luonut kaikki ihmislapset. 48 Kuka on se mies, joka jää
eloon eikä kuoloa näe, joka pelastaa sielunsa tuonelan
kädestä? (Sela) (Sheol h7585) 49 Herra, missä ovat sinun
entiset armotekosi, jotka sinä uskollisuudessasi vannoit
Daavidille? 50 Ajattele, Herra, palvelijaisi häpäisyä
ja mitä minun kaikilta noilta monilta kansoilta täytyy
povessani kestää, 51 kun, Herra, sinun vihollisesi
herjaavat, herjaavat sinun voideltusi askeleita. 52 Kiitetty
olkoon Herra iankaikkisesti. Amen, amen.

90 Mooseksen, Jumalan miehen, rukous. Herra,
sinä olet meidän turvamme polvesta polveen.
2 Ennenkuin vuoret syntyivät ja sinä loit maan ja
maanpiirin, iankaikkisesta iankaikkiseen olet sinä,
Jumala. 3 Sinä palautat ihmiset takaisin tomuun ja
sanot: "Palatkaa jälleen, te ihmisten lapset". 4 Sillä tuhat
vuotta on sinun silmissäsi niinkuin eilinen päivä, joka
meni ohitse, ja niinkuin öinen vartiohetki. 5 Sinä huuhdot
heidät pois; he ovat kuin uni, ovat kuin ruoho, joka
aamulla kukoistaa: 6 aamulla se kasvaa ja kukoistaa,
mutta illalla se leikataan ja kuivettuu. 7 Sillä me
hukumme sinun vihasi voimasta, ja sinun kiivastuksesi
voimasta me häviämme pois. 8 Meidän pahat
tekomme sinä asetat eteesi, salaiset syntimme kasvojesi
valkeuteen. 9 Niin kaikki meidän päivämme kuluvat sinun
vihasi alla, vuotemme päättyvät meiltä kuin huokaus.
10 Meidän elinpäivämme ovat seitsemänkymmentä
vuotta taikka enintään kahdeksankymmentä vuotta; ja
parhaimmillaankin ne ovat vaiva ja turhuus, sillä ne
kiitävät ohitse, niinkuin me lentäisimme pois. 11 Kuka
ajattelee sinun vihasi ankaruutta, sinun kiivauttasi, niin
että hän sinua pelkäisi? 12 Opeta meitä laskemaan
päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen.
13 Herra, palaja jälleen. Voi, kuinka kauan? Armahda
palvelijoitasi. 14 Ravitse aamulla meitä armollasi, suo
meille iloa ja riemua kaikkina päivinämme. 15 Suo
meidän iloita yhtä monta päivää, kuin olet nöyryyttänyt
meitä, yhtä monta vuotta, kuin olemme kovaa kokeneet.
16 Saakoot palvelijasi nähdä sinun tekosi ja heidän
lapsensa sinun kunniasi. 17 Ja tulkoon osaksemme
Herran, meidän Jumalamme, laupeus. Suo menestyä
meille kättemme työn; niin, suo menestyä meidän
kättemme työn.

91 Joka Korkeimman suojassa istuu ja Kaikkivaltiaan
varjossa yöpyy, 2 se sanoo: "Herra on minun
turvani ja linnani, hän on minun Jumalani, johon
minä turvaan". 3 Sillä hän päästää sinut linnustajan
paulasta, turmiollisesta rutosta. 4 Sulillansa hän sinua
suojaa, ja sinä saat turvan hänen siipiensä alla; hänen
uskollisuutensa on kilpi ja suojus. 5 Et sinä pelkää yön
kauhuja, et päivällä lentävää nuolta, 6 et ruttoa, joka
pimeässä kulkee, et kulkutautia, joka päiväsydännä
häviötä tekee. 7 Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi,
kymmenen tuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun
satu. 8 Sinun silmäsi saavat vain katsella ja nähdä,

kuinka jumalattomille kostetaan. - 9 Sillä: "Sinä, Herra,
olet minun turvani". -Korkeimman olet sinä ottanut
suojaksesi. 10 Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus
lähesty sinun majaasi. 11 Sillä hän antaa enkeleilleen
sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. 12 He
kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.
13 Sinä kuljet leijonan ja kyykäärmeen ylitse, sinä tallaat
nuorta jalopeuraa ja lohikäärmettä. - 14 "Koska hän
riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä
suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni. 15
Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle,
minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus,
minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan. 16
Minä ravitsen hänet pitkällä iällä ja suon hänen nähdä
antamani pelastuksen."

92 Virsi, sapatinpäivä-laulu. Hyvä on Herraa kiittää
ja veisata kiitosta sinun nimellesi, sinä Korkein,
2 aamulla julistaa sinun armoasi ja yön tullen sinun
totuuttasi 3 kymmenkielisillä soittimilla ja harpuilla,
kannelta soittaen. 4 Sillä sinä ilahutat minua, Herra,
töilläsi; minä riemuitsen sinun kättesi teoista. 5 Kuinka
suuret ovat sinun tekosi, Herra! Sinun ajatuksesi ovat
ylen syvät. 6 Järjetön mies ei tätä ymmärrä, eikä sitä
älyä tomppeli. 7 Kun jumalattomat rehottavat niinkuin
ruoho ja väärintekijät kaikki kukoistavat, on se heidän
ikuiseksi häviöksensä. 8 Mutta sinä, Herra, olet korkea
iankaikkisesti. 9 Sillä katso, sinun vihollisesi, Herra,
katso, sinun vihollisesi hukkuvat, kaikki väärintekijät
joutuvat hajallensa. 10 Mutta minun sarveni sinä
kohotat kuin villihärän sarvet; minut voidellaan tuoreella
öljyllä. 11 Ja iloiten minun silmäni katsovat vainoojiani,
minun korvani kuulevat noista pahoista, jotka ovat
nousseet minua vastaan. 12 Vanhurskas viheriöitsee kuin
palmupuu, hän kasvaa kuin Libanonin setri. 13 He ovat
istutetut Herran huoneeseen, he viheriöitsevät meidän
Jumalamme kartanoissa. 14 Vielä vanhuudessaan he
tekevät hedelmää, ovat mehevät ja vihannat 15 ja
julistavat, että Herra on vanhurskas, hän, minun kallioni,
ja ettei hänessä vääryyttä ole.

93 Herra on kuningas. Hän on pukenut itsensä
korkeudella. Herra on pukeutunut, vyöttäytynyt
voimaan. Niin pysyy maanpiiri lujana, se ei horju. 2
Sinun valtaistuimesi on vahva aikojen alusta, hamasta
iankaikkisuudesta olet sinä. 3 Vesivirrat nostavat, Herra,
vesivirrat nostavat pauhinansa, niin, vesivirrat nostavat
kuohunsa. 4 Mutta yli suurten, voimallisten vetten
pauhinan, yli meren kuohujen on Herra korkeudessa
voimallinen. 5 Sinun todistuksesi ovat aivan vahvat,
pyhyys on sinun huoneellesi arvollinen, Herra, hamaan
aikojen loppuun.

94 Sinä koston Jumala, Herra, sinä koston Jumala,
ilmesty kirkkaudessa. 2 Nouse, maan tuomari,
kosta ylpeille heidän tekonsa. 3 Kuinka kauan
jumalattomat, Herra, kuinka kauan jumalattomat saavat
riemuita? 4 Ne syytävät suustaan julkeita sanoja, ne
röyhkeilevät, kaikki nuo väärintekijät. 5 Sinun kansaasi,
Herra, he runtelevat, ja sinun perintöosaasi he rasittavat.
6 He tappavat leskiä ja muukalaisia ja murhaavat orpoja.
7 Ja he sanovat: "Ei Herra sitä näe, ei Jaakobin Jumala
sitä huomaa". 8 Ymmärtäkää, te kansan järjettömät, ja
te tomppelit-milloin te tulette järkiinne? 9 Joka on korvan
istuttanut, hänkö ei kuulisi? Joka on silmän luonut, hänkö
ei näkisi? 10 Joka kansat kasvattaa, hänkö ei rankaisisi,
hän, joka ihmisille opettaa tiedon? 11 Herra tuntee
ihmisten ajatukset; sillä he ovat kuin tuulen henkäys. 12
Autuas se mies, jota sinä, Herra, kuritat ja jolle sinä
opetat lakisi, 13 antaaksesi hänelle rauhan pahoilta
päiviltä, kunnes jumalattomalle on kaivettu hauta! 14
Sillä Herra ei hylkää kansaansa eikä perintöosaansa
heitä, 15 vaan oikeus on vielä noudattava vanhurskautta,
ja kaikki oikeamieliset seuraavat sitä. 16 Kuka nousee
minun puolelleni pahoja vastaan, kuka asettuu minun
rinnalleni väärintekijöitä vastaan? 17 Ellei Herra olisi
minun apuni, pian minun sieluni asuisi hiljaisuuden
maassa. 18 Kun minä ajattelen: "Minun jalkani horjuu",
niin sinun armosi, Herra, minua tukee. 19 Kun minulla
on sydämessäni paljon murheita, niin sinun lohdutuksesi
ilahuttaa minun sieluni. 20 Onko yhteyttä sinun kanssasi
turmion tuomioistuimella, jossa väkivaltaa tehdään lain
varjolla, 21 ahdistetaan vanhurskaan sielua ja tuomitaan
syylliseksi viaton veri? 22 Mutta Herra on minun linnani,
Jumalani on minun suojakallioni. 23 Hän kostaa heille
heidän ilkityönsä ja hukuttaa heidät heidän pahuutensa
tähden. Herra, meidän Jumalamme, hukuttaa heidät.

95 Tulkaa, kohottakaamme ilohuuto Herralle,
riemuhuuto pelastuksemme kalliolle. 2
Käykäämme kiittäen hänen kasvojensa eteen,
veisatkaamme hänelle riemuvirsiä. 3 Sillä Herra on
suuri Jumala, suuri kuningas yli kaikkien jumalien.
4 Maan syvyydet ovat hänen kädessänsä, ja hänen
ovat vuorten kukkulat. 5 Hänen on meri, sillä hän
on sen tehnyt, ja kuiva maa, jonka hänen kätensä
ovat valmistaneet. 6 Tulkaa, kumartukaamme ja
polvistukaamme, polvillemme langetkaamme Herran,
meidän Luojamme, eteen. 7 Sillä hän on meidän
Jumalamme, ja me olemme kansa, jota hän paimentaa,
lauma, jota hänen kätensä kaitsee. Jospa te tänä
päivänä kuulisitte hänen äänensä: 8 "Älkää paaduttako
sydäntänne, niinkuin Meribassa, niinkuin Massan
päivänä erämaassa, 9 jossa teidän isänne minua
kiusasivat, jossa he koettelivat minua, vaikka olivat
nähneet minun tekoni. 10 Neljäkymmentä vuotta minä

olin kyllästynyt siihen sukuun ja sanoin: 'He ovat kansa,
jonka sydän on eksynyt, eivätkä he tahdo tietää minun
teistäni'. 11 Ja niin minä vihassani vannoin: 'He eivät
pääse minun lepooni'."

96 Veisatkaa Herralle uusi virsi, veisatkaa Herralle,
kaikki maa. 2 Veisatkaa Herralle, ylistäkää
hänen nimeänsä. Julistakaa päivästä päivään hänen
pelastustekojansa, 3 ilmoittakaa pakanain seassa
hänen kunniaansa, hänen ihmeitänsä kaikkien kansojen
seassa. 4 Sillä Herra on suuri ja sangen ylistettävä,
hän on peljättävä yli kaikkien jumalain. 5 Sillä kaikki
kansojen jumalat ovat epäjumalia, mutta Herra on tehnyt
taivaat. 6 Herraus ja kunnia on hänen kasvojensa
edessä, kiitos ja ylistys hänen pyhäkössänsä. 7 Antakaa
Herralle, te kansojen sukukunnat, antakaa Herralle
kunnia ja väkevyys. 8 Antakaa Herralle hänen nimensä
kunnia, tuokaa lahjoja, tulkaa hänen esikartanoihinsa. 9
Kumartakaa Herraa pyhässä kaunistuksessa, vaviskaa
hänen kasvojensa edessä, kaikki maa. 10 Sanokaa
pakanain seassa: "Herra on kuningas". Niin pysyy
maanpiiri lujana, se ei horju. Hän tuomitsee kansat
oikeuden mukaan. 11 Iloitkoot taivaat, ja riemuitkoon
maa; pauhatkoon meri ja kaikki, mitä siinä on. 12
Ihastukoot kedot ja kaikki, mitä kedolla on, riemuitkoot
silloin kaikki metsän puut 13 Herran edessä, sillä
hän tulee, sillä hän tulee tuomitsemaan maata: hän
tuomitsee maanpiirin vanhurskaudessa ja kansat
uskollisuudessansa.

97 Herra on kuningas! Riemuitkoon maa; iloitkoot
saaret, niin monta kuin niitä on. 2 Pilvi ja pimeys
on hänen ympärillänsä, vanhurskaus ja oikeus on
hänen valtaistuimensa perustus. 3 Tuli käy hänen
edellänsä ja polttaa hänen vihollisensa, yltympäri. 4
Hänen salamansa valaisevat maanpiirin; maa näkee
sen ja vapisee. 5 Vuoret sulavat niinkuin vaha Herran
edessä, kaiken maan Herran edessä. 6 Taivaat julistavat
hänen vanhurskauttansa, ja kaikki kansat näkevät hänen
kunniansa. 7 Kaikki kuvain kumartajat joutuvat häpeään,
kaikki, jotka epäjumalista kerskaavat. Kumartakaa häntä,
kaikki jumalat. 8 Siion kuulee sen ja iloitsee, ja Juudan
tyttäret riemuitsevat sinun tuomioistasi, Herra. 9 Sillä
sinä, Herra, olet Korkein yli kaiken maan, sinä olet ylen
korkea, ylitse kaikkien jumalain. 10 Te, jotka Herraa
rakastatte, vihatkaa pahaa. Hän varjelee hurskasten
sielut, jumalattomien kädestä hän heidät pelastaa. 11
Vanhurskaalle koittaa valkeus ja oikeamielisille ilo. 12
Iloitkaa Herrassa, te vanhurskaat; kiittäkää hänen pyhää
nimeänsä.

98 Virsi. Veisatkaa Herralle uusi virsi, sillä hän on
ihmeitä tehnyt. Hän on saanut voiton oikealla
kädellänsä ja pyhällä käsivarrellansa. 2 Herra on
tehnyt tiettäväksi pelastustekonsa, hän on ilmaissut
vanhurskautensa pakanain silmien edessä. 3 Hän on
muistanut armonsa ja uskollisuutensa Israelin heimoa
kohtaan; kaikki maan ääret ovat nähneet meidän
Jumalamme pelastusteot. 4 Kohottakaa riemuhuuto
Herralle, kaikki maa, iloitkaa ja riemuitkaa ja veisatkaa
kiitosta. 5 Veisatkaa Herran kiitosta kanteleilla-kanteleilla
ja ylistysvirren sävelillä, 6 vaskitorvilla ja pasunan
äänellä. Kohottakaa riemuhuuto Herran, kuninkaan,
edessä. 7 Pauhatkoon meri ja kaikki, mitä siinä on,
maanpiiri ja ne, jotka siinä asuvat. 8 Paukuttakoot
käsiänsä virrat, ja vuoret yhdessä riemuitkoot 9 Herran
edessä; sillä hän tulee tuomitsemaan maata. Hän
tuomitsee maanpiirin vanhurskaasti ja kansat oikeuden
mukaan.

99 Herra on kuningas, vaviskoot kansat-hän, jonka
valtaistuinta kerubit kannattavat-huojukoon maa.
2 Suuri on Herra Siionissa, hän on korkea yli kaikkien
kansojen. 3 He ylistävät sinun suurta ja peljättävää
nimeäsi. Hän on pyhä. 4 Se on kuninkaan voima, että
hän rakastaa oikeutta. Sinä olet saattanut oikeuden
voimaan, sinä toimitat oikeuden ja vanhurskauden
Jaakobissa. 5 Ylistäkää Herraa, meidän Jumalaamme,
kumartukaa hänen jalkainsa astinlaudan eteen. Hän on
pyhä. 6 Mooses ja Aaron hänen pappiensa joukossa ja
Samuel niiden joukossa, jotka avuksi huusivat hänen
nimeänsä, he huusivat Herraa, ja hän vastasi heille.
7 Hän puhui heille pilvenpatsaasta; he noudattivat
hänen todistuksiansa ja käskyjä, jotka hän oli heille
antanut. 8 Herra, meidän Jumalamme, sinä vastasit
heille, olit heille anteeksiantava Jumala, vaikka sinä
heidän pahat tekonsa kostit. 9 Ylistäkää Herraa, meidän
Jumalaamme, rukoilkaa kumartuneina hänen pyhää
vuortansa kohti; sillä Herra, meidän Jumalamme, on
pyhä.

100 Kiitosuhri-virsi. Kohottakaa riemuhuuto Herralle,
kaikki maa. 2 Palvelkaa Herraa ilolla, tulkaa
hänen kasvojensa eteen riemulla. 3 Tietäkää, että
Herra on Jumala. Hän on meidät tehnyt, ja hänen
me olemme, hänen kansansa ja hänen laitumensa
lampaat. 4 Käykää hänen portteihinsa kiittäen, hänen
esikartanoihinsa ylistystä veisaten. Ylistäkää häntä,
kiittäkää hänen nimeänsä. 5 Sillä Herra on hyvä; hänen
armonsa pysyy iankaikkisesti ja hänen uskollisuutensa
polvesta polveen.

101 Daavidin virsi. Minä veisaan armosta ja
oikeudesta; sinun ylistystäsi, Herra, minä
laulan. 2 Minä tahdon noudattaa nuhteetonta vaellusta;
milloin tulet sinä minun tyköni? Minä tahdon vaeltaa
huoneessani vilpittömällä sydämellä. 3 En kiinnitä
silmääni siihen, mikä turmiollista on, eksyttäväistä

menoa minä vihaan: ei saa se minuun tarttua. 4 Nurja
sydän väistyköön minusta; pahasta minä en tahdo
tietää. 5 Joka salaa panettelee lähimmäistänsä, sen
minä hukutan; jolla on ylpeät silmät ja kopea sydän,
sitä minä en siedä. 6 Maan uskollisia minun silmäni
etsivät, että he asuisivat minua lähellä; joka vaeltaa
nuhteettomuuden tietä, se on oleva minun palvelijani. 7
Vilpin tekijä älköön asuko minun huoneessani, valheen
puhuja ei kestä minun silmäini edessä. 8 Joka aamu
minä hukutan kaikki jumalattomat maasta, lopettaakseni
kaikki väärintekijät Herran kaupungista.

102 Kurjan rukous, kun hän on näännyksissä ja
vuodattaa valituksensa Herran eteen. Herra,
kuule minun rukoukseni, ja minun huutoni tulkoon sinun
eteesi. 2 Älä peitä minulta kasvojasi, kun minulla on
ahdistus, kallista korvasi minun puoleeni. Kun minä
huudan, riennä ja vastaa minulle. 3 Sillä minun päiväni
ovat haihtuneet kuin savu, ja minun luitani polttaa
niinkuin ahjossa. 4 Sydämeni on paahtunut ja kuivunut
kuin ruoho, sillä minä unhotan syödä leipääni. 5
Äänekkäästä vaikerruksestani minun luuni tarttuvat
minun nahkaani. 6 Minä olen kuin pelikaani erämaassa,
olen kuin huuhkaja raunioissa. 7 Minä olen uneton, olen
kuin yksinäinen lintu katolla. 8 Kaiken päivää vihollisen
minua häpäisevät; ne, jotka riehuvat minua vastaan,
kiroavat minun nimeni kautta. 9 Sillä minä syön tuhkaa
kuin leipää ja sekoitan juomani kyyneleillä 10 sinun
vihasi ja kiivastuksesi tähden, sillä sinä olet nostanut
minut ylös ja viskannut pois. 11 Minun päiväni ovat kuin
pitenevä varjo, ja minä kuivun kuin ruoho. 12 Mutta
sinä, Herra, hallitset iankaikkisesti, sinun muistosi pysyy
polvesta polveen. 13 Nouse ja armahda Siionia, sillä
aika on tehdä sille laupeus ja määrähetki on tullut. 14
Sillä sen kivet ovat sinun palvelijoillesi rakkaat, ja sen
soraläjiä heidän on sääli. 15 Silloin pakanat pelkäävät
Herran nimeä ja kaikki maan kuninkaat sinun kunniaasi,
16 kun Herra rakentaa Siionin ja ilmestyy kunniassansa,
17 kun hän kääntyy niiden rukouksen puoleen, jotka ovat
kaikkensa menettäneet, eikä enää heidän rukoustansa
hylkää. 18 Tämä kirjoitettakoon tulevalle polvelle, ja
kansa, joka vastedes luodaan, on kiittävä Herraa, 19
että hän katseli pyhästä korkeudestaan, että Herra
katsoi taivaasta maahan, 20 kuullaksensa vankien
huokaukset, vapauttaaksensa kuoleman lapset, 21
jotta Siionissa julistettaisiin Herran nimeä ja hänen
ylistystänsä Jerusalemissa, 22 kun kaikki kansat
kokoontuvat yhteen, ja valtakunnat, palvelemaan Herraa.
23 Hän on lannistanut matkalla minun voimani, on
lyhentänyt minun päiväni. 24 Minä sanon: Jumalani,
älä tempaa minua pois kesken ikääni; sinun vuotesi
kestävät suvusta sukuun. 25 Muinoin sinä perustit maan,
ja taivaat ovat sinun käsialasi. 26 Ne katoavat, mutta
sinä pysyt, ne vanhenevat kaikki kuin vaate; sinä muutat
ne, niinkuin vaatteet muutetaan, ja ne muuttuvat. 27
Mutta sinä pysyt samana, eivätkä sinun vuotesi lopu. 28
Sinun palvelijaisi lapset saavat asua turvassa, ja heidän
jälkeläisensä pysyvät sinun edessäsi.

103 Daavidin virsi. Kiitä Herraa, minun sieluni, ja
kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä.
2 Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää
hän on sinulle tehnyt, 3 hän, joka antaa kaikki sinun
syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi,
4 joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa
sinut armolla ja laupeudella, 5 joka sinun halajamisesi
tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi
uudistuu kuin kotkan. 6 Herra tekee vanhurskauden
ja hankkii oikeuden kaikille sorretuille. 7 Hän on
tehnyt Moosekselle tunnetuksi tiensä, Israelin lapsille
suuret tekonsa. 8 Laupias ja armahtavainen on Herra,
pitkämielinen ja suuri armossa. 9 Ei hän aina riitele eikä
pidä vihaa iankaikkisesti. 10 Ei hän tee meille syntiemme
mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan. 11
Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen
on hänen armonsa niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät.
12 Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän
siirtää meistä rikkomuksemme. 13 Niinkuin isä armahtaa
lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.
14 Sillä hän tietää, minkäkaltaista tekoa me olemme:
hän muistaa meidät tomuksi. 15 Ihmisen elinpäivät
ovat niinkuin ruoho, hän kukoistaa niinkuin kukkanen
kedolla. 16 Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää
ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne. 17
Mutta Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen
niille, jotka häntä pelkäävät, ja hänen vanhurskautensa
lasten lapsille, 18 niille, jotka pitävät hänen liittonsa
ja muistavat hänen käskynsä ja noudattavat niitä. 19
Herra on pystyttänyt istuimensa taivaisiin, ja hänen
kuninkuutensa hallitsee kaikkia. 20 Kiittäkää Herraa,
te hänen enkelinsä, te väkevät sankarit, jotka hänen
käskynsä täytätte, kun kuulette hänen sanansa äänen.
21 Kiittäkää Herraa, kaikki hänen sotaväkensä, te hänen
palvelijansa, jotka hänen tahtonsa teette. 22 Kiittäkää
Herraa, kaikki hänen tekonsa, hänen valtakuntansa
kaikissa paikoissa. Kiitä, minun sieluni, Herraa.

104 Kiitä Herraa, minun sieluni, Herra, minun
Jumalani, sinä olet ylen suuri; valkeus ja
kirkkaus on sinun pukusi. 2 Sinä verhoudut valoon
niinkuin viittaan, sinä levität taivaat niinkuin teltan; 3
sinä rakennat salisi vetten päälle, teet pilvet vaunuiksesi
ja kuljet tuulen siivillä. 4 Sinä teet tuulet sanasi
saattajiksi, palvelijoiksesi tulen liekit. 5 Sinä asetit
maan perustuksillensa, niin että se pysyy horjumatta
iankaikkisesti. 6 Sinä peitit sen syvyyden vesillä kuin
vaatteella: vuoria ylempänä seisoivat vedet. 7 Mutta ne
pakenivat sinun nuhteluasi, sinun jylinääsi ne juoksivat

pakoon; 8 vuoret kohosivat ja laaksot laskeutuivat
paikkoihin, jotka sinä olit niille valmistanut. 9 Sinä panit
rajan, jonka yli vedet eivät käy eivätkä palaja peittämään
maata. 10 Sinä kuohutit laaksoista lähteet, jotka vuorten
välillä vuotavat. 11 Ne antavat juoman kaikille metsän
eläimille, villiaasit niistä janonsa sammuttavat. 12 Niiden
partailla asuvat taivaan linnut ja visertävät lehvien
välissä. 13 Saleistasi sinä kastelet vuoret, sinun töittesi
hedelmistä maa saa ravintonsa. 14 Sinä kasvatat
ruohon karjalle ja kasvit ihmisen tarpeeksi. Niin sinä
tuotat maasta leivän 15 ja viinin, joka ilahuttaa ihmisen
sydämen; niin sinä saatat kasvot öljystä kiiltäviksi,
ja leipä vahvistaa ihmisen sydäntä. 16 Ravintonsa
saavat myös Herran puut, Libanonin setrit, jotka hän
on istuttanut. 17 Niissä lintuset pesivät, ja haikaroilla
on majansa kypresseissä. 18 Korkeat vuoret ovat
kauristen hallussa, kallionkolot ovat tamaanien suoja.
19 Kuun sinä olet tehnyt näyttämään aikoja; aurinko
tietää laskunsa. 20 Sinä teet pimeän, niin tulee yö;
silloin lähtevät liikkeelle kaikki metsän eläimet. 21
Nuoret jalopeurat kiljuvat saalista ja pyytävät Jumalalta
elatustansa. 22 Aurinko nousee, ne vetäytyvät pois ja
laskeutuvat luoliinsa maata. 23 Silloin ihminen menee
töihinsä ja askaroitsee iltaan asti. 24 Kuinka moninaiset
ovat sinun tekosi, Herra! Sinä olet ne kaikki viisaasti
tehnyt, maa on täynnä sinun luotujasi. 25 Merikin, suuri
ja aava-siinä vilisee lukemattomat laumat pieniä ja
suuria eläviä. 26 Siellä kulkevat laivat, siellä Leviatan,
jonka sinä olet luonut siinä leikitsemään. 27 Ne kaikki
odottavat sinua, että antaisit heille ruuan ajallansa. 28
Sinä annat niille, ja ne kokoavat, sinä avaat kätesi, ja
ne ravitaan hyvyydellä. 29 Sinä peität kasvosi, ja ne
peljästyvät, sinä otat pois niiden hengen, ne kuolevat ja
palajavat tomuun jälleen. 30 Sinä lähetät henkesi, ja ne
luodaan; ja sinä uudistat maan muodon. 31 Pysyköön
Herran kunnia iankaikkisesti. Saakoon Herra teoistansa
iloita, 32 hän, joka katsahtaa maahan, ja se vapisee,
joka koskettaa vuoria, ja ne suitsuavat. 33 Kaiken ikäni
minä ylistän Herraa, minä veisaan Jumalani kiitosta, niin
kauan kuin elän. 34 Olkoot minun tutkisteluni hänelle
otolliset; minä iloitsen Herrassa. 35 Hävitköot syntiset
maasta, älköön jumalattomia enää olko. Kiitä Herraa,
minun sieluni. Halleluja!

105 Kiittäkää Herraa, julistakaa hänen nimeänsä,
tehkää hänen suuret tekonsa tiettäviksi
kansojen keskuudessa. 2 Laulakaa hänelle, veisatkaa
hänelle, puhukaa kaikista hänen ihmeistänsä. 3 Hänen
pyhä nimensä olkoon teidän kerskauksenne; iloitkoon
niiden sydän, jotka etsivät Herraa. 4 Kysykää Herraa
ja hänen voimaansa, etsikää alati hänen kasvojansa.
5 Muistakaa hänen ihmetöitänsä, jotka hän on tehnyt,
hänen ihmeitänsä ja hänen suunsa tuomioita, 6 te
Aabrahamin, hänen palvelijansa, siemen, Jaakobin
lapset, te hänen valittunsa. 7 Hän, Herra, on meidän
Jumalamme; hänen tuomionsa käyvät yli kaiken maan.
8 Hän muistaa liittonsa iankaikkisesti, säätämänsä
sanan hamaan tuhansiin polviin, 9 liittonsa, jonka
hän teki Aabrahamin kanssa, ja Iisakille vannomansa
valan. 10 Hän vahvisti sen käskyksi Jaakobille, Israelille
iankaikkiseksi liitoksi. 11 Hän sanoi: "Sinulle minä
annan Kanaanin maan, se olkoon teidän perintöosanne".
12 Heitä oli vähäinen joukko, vain harvoja, ja he
olivat muukalaisia siellä. 13 Ja he vaelsivat kansasta
kansaan ja yhdestä valtakunnasta toiseen kansaan.
14 Hän ei sallinut kenenkään heitä vahingoittaa, ja
hän rankaisi kuninkaita heidän tähtensä: 15 "Älkää
koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa minun
profeetoilleni". 16 Ja kun hän kutsui nälänhädän maahan
ja kokonaan mursi leivän tuen, 17 oli hän lähettänyt
heidän edellänsä miehen: Joosef oli myyty orjaksi.
18 Hänen jalkojansa vaivattiin kahleilla, hän joutui
rautoihin, 19 siksi kunnes hänen sanansa kävi toteen ja
Herran puhe osoitti hänet puhtaaksi. 20 Niin kuningas
lähetti ja päästätti hänet, kansojen hallitsija laski hänet
irti. 21 Hän pani hänet talonsa herraksi ja kaiken
omaisuutensa haltijaksi, 22 sitomaan mielensä mukaan
hänen ruhtinaitansa ja opettamaan viisautta vanhimmille.
23 Niin joutui Israel Egyptiin, Jaakob muukalaiseksi
Haamin maahan. 24 Ja Herra teki kansansa hyvin
hedelmälliseksi ja väkevämmäksi heidän vihamiehiänsä.
25 Hän käänsi näitten sydämen vihaamaan hänen
kansaansa, kavalasti kohtelemaan hänen palvelijoitaan.
26 Hän lähetti Mooseksen, palvelijansa, ja Aaronin, jonka
hän oli valinnut. 27 Nämä tekivät hänen tunnustekonsa
heidän keskellään, tekivät ihmeitä Haamin maassa.
28 Hän lähetti pimeyden ja pimensi kaiken, eivätkä he
vastustaneet hänen sanojansa. 29 Hän muutti heidän
vetensä vereksi ja kuoletti heiltä kalat. 30 Heidän
maansa vilisi sammakoita aina kuningasten kammioita
myöten. 31 Hän käski, ja paarmoja tuli ja sääskiä
koko heidän alueellensa. 32 Hän antoi heille rakeita
sateen sijaan, tulen leimauksia heidän maahansa.
33 Ja hän hävitti heidän viini-ja viikunapuunsa ja
murskasi puut heidän alueeltansa. 34 Hän käski, ja
heinäsirkkoja tuli ja tuhosirkkoja lukematon joukko;
35 ne söivät kaiken ruohon heidän maastansa, söivät
hedelmän heidän vainioiltansa. 36 Ja hän surmasi kaikki
heidän maansa esikoiset, kaikki heidän miehuutensa
ensimmäiset. 37 Sitten hän vei Israelin sieltä varustettuna
hopealla ja kullalla, eikä ollut hänen sukukunnissaan
kompastuvaista. 38 Egypti iloitsi heidän lähdöstänsä,
koska sen oli vallannut pelko heidän tähtensä. 39 Hän
levitti suojaksi pilven ja tulen valaisemaan yötä. 40 He
pyysivät, ja hän pani tulemaan viiriäiset, ja hän ravitsi
heitä taivaan leivällä. 41 Hän avasi kallion, ja vettä vuoti;

se juoksi virtana kautta erämaan. 42 Sillä hän muisti
pyhän sanansa, muisti Aabrahamia, palvelijaansa. 43
Niin hän vei kansansa pois sen iloitessa, valittunsa
heidän riemuitessaan. 44 Ja hän antoi heille pakanain
maat, ja he ottivat omaksensa kansojen vaivannäöt, 45
että he noudattaisivat hänen käskyjänsä ja ottaisivat
hänen laeistansa vaarin. Halleluja!

106 Halleluja! Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä,
sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. 2
Kuka voi kertoa Herran voimalliset teot, julistaa kaiken
hänen ylistyksensä? 3 Autuaat ne, jotka noudattavat
oikeutta, jotka aina tekevät vanhurskauden! 4 Muista
minua, Herra, armolla, jota kansallesi osoitat, etsi
minua avullasi, 5 että minä näkisin sinun valittujesi
onnen, iloitsisin sinun kansasi ilolla, kerskaisin sinun
perintöosasi kanssa. 6 Me olemme tehneet syntiä
isäimme kanssa, me olemme pahoin tehneet ja olleet
jumalattomat. 7 Eivät meidän isämme Egyptissä
painaneet mieleensä sinun ihmeitäsi, eivät muistaneet
sinun monia armotekojasi, vaan niskoittelivat meren
rannalla, Kaislameren rannalla. 8 Kuitenkin hän pelasti
heidät nimensä tähden, tehdäkseen voimansa tiettäväksi.
9 Hän nuhteli Kaislamerta, ja se kuivui. Hän kuljetti heitä
syvyyksissä niinkuin erämaassa. 10 Hän pelasti heidät
vihamiehen kädestä ja lunasti heidät vihollisen vallasta.
11 Vedet peittivät heidän ahdistajansa, ei yhtäkään niistä
jäänyt jäljelle. 12 Silloin he uskoivat hänen sanansa,
veisasivat hänen ylistystään. 13 Mutta pian he unhottivat
hänen tekonsa eivätkä odottaneet hänen neuvoansa.
14 Heissä syttyi himo erämaassa, ja he kiusasivat
Jumalaa autiossa maassa. 15 Ja hän antoi heille, mitä
he pyysivät, mutta lähetti heihin hivuttavan taudin. 16
Ja heissä syttyi leirissä kateus Moosesta vastaan ja
Aaronia, Herran pyhää, vastaan. 17 Mutta maa aukeni
ja nieli Daatanin ja peitti Abiramin joukkion. 18 Ja heidän
joukkiossaan syttyi tuli, liekki poltti jumalattomat. 19 He
tekivät vasikan Hoorebin juurella ja kumarsivat valettua
kuvaa; 20 he vaihtoivat Kunniansa ruohoa syövän
härän kuvaan. 21 He unhottivat Jumalan, pelastajansa,
joka oli tehnyt Egyptissä suuria tekoja, 22 ihmeitä
Haamin maassa, peljättäviä tekoja Kaislameren rannalla.
23 Silloin hän aikoi hävittää heidät, mutta Mooses,
hänen valittunsa, seisoi suojana hänen edessään ja
käänsi pois hänen vihansa tuhoa tuottamasta. 24 He
pitivät halpana ihanan maan eivätkä uskoneet hänen
sanaansa. 25 He napisivat teltoissansa eivätkä kuulleet
Herran ääntä. 26 Silloin hän nosti kätensä heitä vastaan
kaataakseen heidät erämaassa, 27 kaataakseen heidän
jälkeläisensä pakanain seassa ja hajottaakseen heidät
pakanamaihin. 28 He antautuivat palvelemaan Baal-
Peoria ja söivät kuolleitten jumalien uhreja. 29 He
vihoittivat hänet teoillansa, ja niin vitsaus alkoi riehua
heidän keskuudessaan. 30 Mutta Piinehas astui esiin
ja pani tuomion toimeen, ja vitsaus taukosi. 31 Ja
se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, polvesta polveen,
iankaikkisesti. 32 He vihoittivat hänet Meriban vetten
luona, ja Mooseksen kävi pahoin heidän tähtensä.
33 Sillä he niskoittelivat Jumalan Henkeä vastaan, ja
hän puhui huulillaan ajattelemattomasti. 34 He eivät
hävittäneet niitä kansoja, jotka Herra oli käskenyt
heidän hävittää, 35 vaan pitivät yhteyttä pakanain
kanssa ja oppivat heidän tekonsa. 36 He palvelivat
heidän jumalankuviansa, ja niistä tuli heille paula. 37
Ja he uhrasivat poikiansa ja tyttäriänsä riivaajille. 38
He vuodattivat viatonta verta, poikiensa ja tyttäriensä
verta, uhraten heidät Kanaanin epäjumalille, ja maa
saastui veriveloista. 39 Näin he saastuttivat itsensä
töillään ja olivat haureelliset teoissansa. 40 Ja Herran
viha syttyi hänen kansaansa vastaan, ja hän kyllästyi
perintöosaansa. 41 Ja hän jätti heidät pakanain käsiin,
ja heidän vihamiehensä vallitsivat heitä. 42 Heidän
vihollisensa ahdistivat heitä, ja heidän täytyi painua
niiden käden alle. 43 Monet kerrat hän pelasti heidät,
mutta he olivat uppiniskaiset omassa neuvossaan ja
sortuivat pahain tekojensa tähden. 44 Mutta hän katsoi
heihin heidän ahdistuksessaan, kun hän kuuli heidän
valitushuutonsa. 45 Ja hän muisti heidän hyväkseen
liittonsa ja armahti heitä suuressa laupeudessansa. 46 Ja
hän salli heidän saada armon kaikilta, jotka olivat vieneet
heidät vankeuteen. 47 Pelasta meidät, Herra, meidän
Jumalamme, ja kokoa meidät pakanain seasta, että me
kiittäisimme sinun pyhää nimeäsi ja kerskauksemme
olisi, että me sinua ylistämme. 48 Kiitetty olkoon Herra,
Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen. Ja kaikki
kansa sanokoon: "Amen. Halleluja!"

107 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä
hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. 2 Niin
sanokoot Herran lunastetut, jotka hän on lunastanut
ahdistuksen alta 3 ja koonnut pakanamaista, idästä ja
lännestä, pohjoisesta ja meren puolelta. 4 He harhailivat
erämaassa, autiossa, tiettömässä maassa, löytämättä
asuttua kaupunkia. 5 Heidän oli nälkä ja jano, heidän
sielunsa nääntyi heissä. 6 Mutta hädässänsä he huusivat
Herraa, ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan. 7
Ja hän ohjasi heidät oikealle tielle, niin että he pääsivät
asuttuun kaupunkiin. 8 Kiittäköot he Herraa hänen
armostansa, hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia
kohtaan. 9 Sillä hän ravitsee nääntyvän sielun ja täyttää
nälkäisen sielun hyvyydellä. 10 He istuivat pimeydessä
ja synkeydessä, vangittuina kurjuuteen ja rautoihin,
11 koska olivat niskoitelleet Jumalan käskyjä vastaan
ja katsoneet halvaksi Korkeimman neuvon. 12 Hän
masensi heidän sydämensä kärsimyksellä; he sortuivat,
eikä ollut auttajaa. 13 Mutta hädässänsä he huusivat
Herraa, ja hän pelasti heidät heidän ahdistuksistaan.
14 Hän vei heidät ulos pimeydestä ja synkeydestä,

hän katkaisi heidän kahleensa. 15 Kiittäköot he Herraa
hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä teoistaan
ihmislapsia kohtaan. 16 Sillä hän särkee vaskiset ovet
ja rikkoo rautaiset salvat. 17 He olivat hulluja, sillä
heidän vaelluksensa oli syntinen, ja he kärsivät vaivaa
pahojen tekojensa tähden. 18 Heidän sielunsa inhosi
kaikkea ruokaa, ja he olivat lähellä kuoleman portteja.
19 Mutta hädässänsä he huusivat Herraa, ja hän pelasti
heidät heidän ahdistuksistaan. 20 Hän lähetti sanansa ja
paransi heidät ja pelasti heidät haudasta. 21 Kiittäköot
he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä
teoistaan ihmislapsia kohtaan. 22 Uhratkoot kiitosuhreja
ja kertokoot riemuiten hänen töitään. 23 He lähtivät
laivoilla merelle ja kävivät kauppaa suurilla vesillä. 24
He näkivät Herran työt ja hänen ihmeelliset tekonsa
meren syvyyksissä. 25 Hän sanoi sanansa ja nosti
myrskytuulen, joka kohotti korkealle sen aallot. 26 He
kohosivat taivasta kohti, he vajosivat syvyyksiin; heidän
sielunsa menehtyi tuskasta. 27 He horjuivat ja hoippuivat
kuin juopunut, ja kaikki heidän taitonsa hämmentyi. 28
Mutta hädässänsä he huusivat Herraa, ja hän päästi
heidät heidän ahdistuksistaan. 29 Hän tyynnytti myrskyn,
ja meren aallot hiljenivät. 30 He iloitsivat, kun tuli tyyni,
ja hän vei heidät toivottuun satamaan. 31 Kiittäköot
he Herraa hänen armostansa ja hänen ihmeellisistä
teoistaan ihmislapsia kohtaan. 32 Kunnioittakoot häntä
kansan seurakunnassa ja vanhinten kokouksessa häntä
ylistäköot. 33 Hän muutti virrat erämaaksi ja vesilähteet
kuivaksi maaksi, 34 hedelmällisen maan suola-aroksi,
sen asukasten pahuuden tähden. 35 Hän muutti erämaan
vesilammikoiksi ja kuivan maan vesilähteiksi. 36 Ja
hän asetti nälkäiset sinne asumaan ja he rakensivat
kaupungin asuaksensa. 37 Ja he kylvivät peltoja ja
istuttivat viinitarhoja, jotka tuottivat satoisan hedelmän.
38 Hän siunasi heitä, ja he lisääntyivät suuresti, ja hän
antoi heille paljon karjaa. 39 Ja kun he vähentyivät ja
vaipuivat onnettomuuden ja huolten painon alla, 40 niin
hän, joka vuodattaa ylenkatsetta ruhtinasten päälle ja
panee heidät harhailemaan tiettömissä autiomaissa, 41
hän kohotti köyhän kurjuudesta ja teki suvut suuriksi
kuin lammaslaumat. 42 Oikeamieliset näkevät sen ja
riemuitsevat, ja kaiken vääryyden täytyy tukkia suunsa.
43 Joka viisas on, se ottakoon näistä vaarin ja ajatelkoon
Herran armotekoja.

108 Laulu; Daavidin virsi. Minun sydämeni on
valmis, Jumala, minä tahdon veisata ja soittaa;
valmis on minun sieluni. 2 Heräjä, harppu ja kannel.
Minä tahdon herättää aamuruskon. 3 Herra, sinua minä
kiitän kansojen joukossa ja veisaan sinun kiitostasi
kansakuntien keskellä. 4 Sillä suuri on sinun armosi
ja ulottuu ylitse taivasten ja sinun totuutesi hamaan
pilviin asti. 5 Korota itsesi yli taivasten, Jumala, ja
levitköön sinun kunniasi yli kaiken maan. 6 Että sinun
rakkaasi pelastetuiksi tulisivat, auta oikealla kädelläsi ja
vastaa minulle. 7 Jumala on puhunut pyhäkössänsä.
Minä riemuitsen, minä jaan Sikemin ja mittaan Sukkotin
laakson. 8 Minun on Gilead, ja minun on Manasse;
Efraim on minun pääni suojus, Juuda minun valtikkani.
9 Mooab on minun pesuastiani, Edomiin minä viskaan
kenkäni, minä riemuitsen Filistean maasta. 10 Kuka
vie minut varustettuun kaupunkiin? Kuka saattaa minut
Edomiin? 11 Etkö sinä, Jumala, hyljännyt meitä? Et
lähtenyt, Jumala, meidän sotajoukkojemme kanssa!
12 Anna meille apu ahdistajaa vastaan, sillä turha on
ihmisten apu. 13 Jumalan voimalla me teemme väkeviä
tekoja; hän tallaa meidän vihollisemme maahan.

109 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Jumala, minun
ylistykseni, älä ole vaiti. 2 Sillä he ovat avanneet
minua vastaan jumalattoman ja petollisen suun, he
puhuttelevat minua valheen kielellä. 3 Vihan sanoilla
he ovat minut piirittäneet, ja syyttä he sotivat minua
vastaan. 4 Rakkauteni palkaksi he minua vainoavat,
mutta minä ainoastaan rukoilen. 5 He kostavat minulle
hyvän pahalla ja rakkauteni vihalla. 6 Aseta jumalaton
mies häntä vastaan, ja seisokoon syyttäjä hänen
oikealla puolellansa. 7 Oikeuden edessä hän joutukoon
syyhyn, ja hänen rukouksensa tulkoon synniksi. 8
Hänen päivänsä olkoot harvat, ottakoon toinen hänen
kaitsijatoimensa. 9 Tulkoot hänen lapsensa orvoiksi ja
hänen vaimonsa leskeksi. 10 Kierrelköot hänen lapsensa
alati kerjäten, anelkoot kaukana kotinsa raunioilta. 11
Anastakoon koronkiskuri kaiken hänen omansa, ja
riistäköot vieraat hänen vaivannäkönsä. 12 Älköön
kukaan osoittako hänelle laupeutta, älköönkä kukaan
armahtako hänen orpojansa. 13 Hänen jälkeläisensä
hävitköot sukupuuttoon, pyyhittäköön heidän nimensä
pois toisessa polvessa. 14 Hänen isiensä rikkomukset
pysyköot Herran muistossa, älköönkä hänen äitinsä
syntiä pyyhittäkö pois. 15 Olkoot ne Herran edessä
alati, ja hävittäköön hän heidän muistonsa maan päältä.
16 Sillä se mies ei ajatellutkaan tehdä laupeutta, vaan
vainosi kurjaa ja köyhää ja sydämen tuskassa olevaa,
tappaaksensa hänet. 17 Hän rakasti kirousta, ja se
kohtasi häntä; hän ei huolinut siunauksesta, ja se väistyi
hänestä kauas. 18 Hän puki kirouksen yllensä niinkuin
vaatteensa, ja se meni hänen sisuksiinsa niinkuin vesi
ja hänen luihinsa niinkuin öljy. 19 Se olkoon hänellä
viittana, johon hän verhoutuu, ja vyönä, johon hän aina
vyöttäytyy. 20 Tämä olkoon Herralta minun vainoojaini
palkka ja niiden, jotka puhuvat pahaa minua vastaan.
21 Mutta sinä, Herra, Herra, auta minua nimesi tähden,
sillä sinun armosi on hyvä, pelasta minut. 22 Sillä
minä olen kurja ja köyhä, ja sydämeni on haavoitettu
minun rinnassani. 23 Minä katoan pois kuin pitenevä
varjo, minut pudistetaan pois kuin heinäsirkka. 24
Polveni horjuvat paastoamisesta, ja minun ruumiini on

laihtunut lihattomaksi. 25 Ja minä olen joutunut heidän
herjattavakseen, minut nähdessään he nyökyttävät
päätänsä. 26 Auta minua, Herra, minun Jumalani,
pelasta minut armosi jälkeen; 27 ja he saakoot tuta,
että tämä on sinun kätesi, että sinä, Herra, sen teit. 28
Jos he kiroavat, siunaa sinä, jos he nousevat, joutukoot
häpeään, mutta palvelijasi saakoon iloita. 29 Olkoon
häväistys minun vainoojaini pukuna, ja verhotkoon
heitä heidän häpeänsä niinkuin viitta. 30 Minä suullani
kiitän suuresti Herraa, ja monien keskellä minä ylistän
häntä. 31 Sillä hän seisoo köyhän oikealla puolella
pelastaakseen hänet niistä, jotka hänet tuomitsevat.

110 Daavidin virsi. Herra sanoi minun herralleni: "Istu
minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen
sinun vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi". 2 Herra
ojentaa sinun valtasi valtikan Siionista; hallitse vihollistesi
keskellä. 3 Altis on sinun kansasi sinun sotaanlähtösi
päivänä: pyhässä asussa sinun nuori väkesi nousee
eteesi, niinkuin kaste aamuruskon helmasta. 4 Herra on
vannonut eikä sitä kadu: "Sinä olet pappi iankaikkisesti,
Melkisedekin järjestyksen mukaan". 5 Herra on sinun
oikealla puolellasi, hän musertaa kuninkaat vihansa
päivänä. 6 Hän tuomitsee pakanat: ruumiita viruu
kaikkialla; hän murskaa päitä laajalti maan päällä. 7
Hän juo purosta tien varrelta; sentähden hän kohottaa
päänsä.

111 Halleluja! Minä kiitän Herraa kaikesta
sydämestäni hurskasten kokouksessa ja
seurakunnassa. 2 Suuret ovat Herran teot, kaikkien
niiden tutkisteltavat, jotka niitä rakastavat. 3 Kunnialliset
ja korkeat ovat hänen työnsä, ja hänen vanhurskautensa
pysyy iankaikkisesti. 4 Hän on säätänyt ihmeellisten
tekojensa muiston; armollinen ja laupias on Herra. 5
Hän antaa ruuan pelkääväisillensä, hän muistaa liittonsa
iankaikkisesti. 6 Hän ilmoitti kansallensa tekojensa
voiman, hän antoi heille pakanain perintöosan. 7 Hänen
kättensä teot ovat totiset ja oikeat; luotettavat ovat kaikki
hänen asetuksensa. 8 Ne pysyvät järkkymättä aina ja
iankaikkisesti; ne ovat tehdyt totuudessa ja oikeudessa.
9 Hän lähetti kansallensa lunastuksen, sääti liittonsa
ikuisiksi ajoiksi; pyhä ja peljättävä on hänen nimensä.
10 Herran pelko on viisauden alku, hyvä ymmärrys
kaikille, jotka sitä noudattavat. Hänen ylistyksensä pysyy
iankaikkisesti.

112 Halleluja! Autuas se mies, joka Herraa pelkää
ja suuresti halajaa hänen käskyjänsä! 2 Hänen
jälkeläisensä tulevat voimallisiksi maassa, oikeamielisten
suku tulee siunatuksi. 3 Varallisuus ja rikkaus on
hänen huoneessansa, ja hänen vanhurskautensa pysyy
iankaikkisesti. 4 Oikeamielisille koittaa pimeydessä
valkeus, armollinen, laupias ja vanhurskas. 5 Hyvin
käy sen miehen, joka on laupias ja antaa lainaksi, joka
hoitaa asiansa oikeuden mukaan. 6 Sillä ei hän ikinä
horju; vanhurskas säilyy ikuisessa muistossa. 7 Ei hän
pelkää pahaa sanomaa, hänen sydämensä on vahva,
sillä hän turvaa Herraan. 8 Hänen sydämensä on luja ja
peloton, kunnes hän vihdoin ilolla katselee ahdistajiaan.
9 Hän on runsaskätinen, hän antaa köyhille, hänen
vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti, hänen sarvensa
kohoaa kunniassa. 10 Jumalaton näkee sen ja närkästyy,
hän kiristelee hampaitaan ja pakahtuu. Jumalattomien
halut raukeavat tyhjiin.

113 Halleluja! Ylistäkää, te Herran palvelijat,
ylistäkää Herran nimeä. 2 Siunattu olkoon
Herran nimi nyt ja iankaikkisesti. 3 Auringon noususta
sen laskuun saakka olkoon Herran nimi ylistetty. 4
Herra on korkea yli kaikkien pakanakansain, yli taivasten
kohoaa hänen kunniansa. 5 Kuka on niinkuin Herra,
meidän Jumalamme, joka korkealla asuu 6 ja katsoo
syvälle-taivaassa ja maassa? 7 Hän, joka tomusta
nostaa alhaisen, korottaa loasta köyhän 8 asettaaksensa
hänet ruhtinasten rinnalle, hänen kansansa ruhtinasten
rinnalle, 9 joka antaa hedelmättömän asua kodissa,
iloisena lasten äitinä! Halleluja!

114 Kun Israel lähti Egyptistä, Jaakobin suku
vieraskielisestä kansasta, 2 silloin Juuda tuli
hänen pyhäkökseen, Israel hänen valtakunnaksensa.
3 Sen näki meri ja pakeni, Jordan kääntyi takaisin.
4 Vuoret hyppivät niinkuin oinaat, kukkulat niinkuin
lammasten karitsat. 5 Mikä sinun on, meri, kun pakenet,
mikä sinun, Jordan, kun käännyt takaisin? 6 Te vuoret,
miksi hypitte kuin oinaat, te kukkulat, kuin lammasten
karitsat? 7 Vapise, maa, Herran kasvojen edessä,
Jaakobin Jumalan kasvojen edessä, 8 joka muuttaa
kallion vesilammikoksi, kovan kiven vesilähteeksi.

115 Älä meille, Herra, älä meille, vaan omalle
nimellesi anna kunnia armosi ja totuutesi tähden.
2 Miksi pakanat saisivat sanoa: "Missä on heidän
Jumalansa?" 3 Meidän Jumalamme on taivaissa; mitä
ikinä hän tahtoo, sen hän tekee. 4 Mutta heidän
epäjumalansa ovat hopeata ja kultaa, ihmiskätten tekoa.
5 Niillä on suu, mutta eivät ne puhu, niillä on silmät,
mutta eivät näe. 6 Niillä on korvat, mutta eivät kuule,
niillä on nenä, mutta eivät hajua tunne. 7 Niiden kädet
eivät koske, niiden jalat eivät astu, ei tule ääntä niiden
kurkusta. 8 Niiden kaltaisia ovat niiden tekijät ja kaikki,
jotka turvaavat niihin. 9 Israel, turvaa Herraan-hän
on heidän apunsa ja kilpensä. 10 Te, Aaronin suku,
turvatkaa Herraan-hän on heidän apunsa ja kilpensä.
11 Te, Herraa pelkääväiset, turvatkaa Herraan-hän on
heidän apunsa ja kilpensä. 12 Herra muistaa meitä ja
siunaa, hän siunaa Israelin sukua, hän siunaa Aaronin
sukua, 13 hän siunaa niitä, jotka Herraa pelkäävät, niin

pieniä kuin suuriakin. 14 Herra lisätköön teitä, sekä
teitä että teidän lapsianne. 15 Te olette Herran siunatut,
hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan. 16 Taivas on
Herran taivas, mutta maan hän on antanut ihmisten
lapsille. 17 Eivät kuolleet ylistä Herraa, ei kukaan
hiljaisuuteen astuneista. 18 Mutta me, me kiitämme
Herraa, nyt ja iankaikkisesti. Halleluja!

116 Minä rakastan Herraa, sillä hän kuulee minun
ääneni ja rukoukseni; 2 sillä hän on kallistanut
korvansa minun puoleeni, ja minä huudan häntä avuksi
kaiken elinaikani. 3 Kuoleman paulat piirittivät minut,
tuonelan ahdistukset kohtasivat minua; minä jouduin
hätään ja murheeseen. **(Sheol h7585)** 4 Mutta minä
huusin avukseni Herran nimeä: "Oi Herra, pelasta
minun sieluni!" 5 Herra on armollinen ja vanhurskas,
meidän Jumalamme on laupias. 6 Herra varjelee
yksinkertaiset; minä olin viheliäinen, mutta hän auttoi
minua. 7 Palaja, sieluni, takaisin lepoosi, sillä Herra on
tehnyt sinulle hyvin. 8 Sillä sinä olet pelastanut minun
sieluni kuolemasta, minun silmäni kyynelistä, jalkani
kompastumasta. 9 Minä saan vaeltaa Herran kasvojen
edessä elävien maassa. 10 Minä uskon, sentähden minä
puhun, minä, joka olin kovin vaivattu. 11 Minä sanoin
hädässäni: "Kaikki ihmiset ovat valhettelijoita". 12 Kuinka
minä maksan Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa minua
kohtaan? 13 Minä kohotan pelastuksen maljan ja huudan
avukseni Herran nimeä. 14 Minä täytän lupaukseni
Herralle kaiken hänen kansansa edessä. 15 Kallis on
Herran silmissä hänen hurskaittensa kuolema. 16 Oi
Herra, minä olen sinun palvelijasi, sinun palvelijasi minä
olen, sinun palvelijattaresi poika! Sinä päästit minun
siteeni. 17 Sinulle minä uhraan kiitosuhrin ja huudan
avukseni Herran nimeä. 18 Minä täytän lupaukseni
Herralle kaiken hänen kansansa edessä 19 Herran
huoneen esikartanoissa, sinun keskelläsi, Jerusalem.
Halleluja!

117 Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ylistäkää häntä,
kaikki kansat. 2 Sillä hänen armonsa meitä
kohtaan on voimallinen, ja Herran uskollisuus pysyy
iankaikkisesti. Halleluja!

118 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen
armonsa pysyy iankaikkisesti. 2 Näin sanokoon
Israel; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. 3
Näin sanokoon Aaronin suku; sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti. 4 Näin sanokoot ne, jotka Herraa
pelkäävät; sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.
5 Ahdistuksessani minä huusin Herraa, Herra vastasi
minulle ja asetti minut avaraan paikkaan. 6 Herra on
minun puolellani, en minä pelkää; mitä voivat ihmiset
minulle tehdä? 7 Herra on minun puolellani ja auttaa
minua, ja minä saan ilolla katsella vihamiehiäni. 8
Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ihmisiin. 9
Parempi on luottaa Herraan, kuin turvata ruhtinaihin. 10
Kaikki pakanat piirittivät minua-Herran nimessä minä
lyön heidät maahan. 11 He piirittivät minua joka taholta-
Herran nimessä minä lyön heidät maahan. 12 Niinkuin
mehiläiset he minua piirittivät-he sammuvat kuin tuli
orjantappuroissa. Herran nimessä minä lyön heidät
maahan. 13 Sinä sysäsit minua kovasti, että kaatuisin,
mutta Herra auttoi minua. 14 Herra on minun väkevyyteni
ja ylistysvirteni, ja hän tuli minulle pelastajaksi. 15 Riemun
ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaitten majoissa:
Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. 16 Herran oikea
käsi korottaa, Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja.
17 En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä. 18
Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua
antanut. 19 Avatkaa minulle vanhurskauden portit,
käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa. 20 Tämä on
Herran portti: vanhurskaat käyvät siitä sisälle. 21 Minä
kiitän sinua siitä, että vastasit minulle ja tulit minulle
pelastajaksi. 22 Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on
tullut kulmakiveksi. 23 Herralta tämä on tullut; se on
ihmeellistä meidän silmissämme. 24 Tämä on se päivä,
jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme
siitä. 25 Oi Herra, auta, oi Herra, anna menestys!
26 Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen;
me siunaamme teitä Herran huoneesta. 27 Herra
on Jumala, ja hän antoi valon meille loistaa. Sitokaa
juhlauhrit köysillä alttarin sarviin asti. 28 Sinä olet minun
Jumalani, ja sinua minä kiitän. Minun Jumalani, sinua
minä kunnioitan. 29 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä;
sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti.

119 Autuaat ne, joiden tie on nuhteeton, jotka
Herran laissa vaeltavat! 2 Autuaat ne, jotka
ottavat vaarin hänen todistuksistaan, jotka etsivät häntä
kaikesta sydämestänsä, 3 jotka eivät vääryyttä tee, vaan
vaeltavat hänen teillään! 4 Sinä olet asetuksesi säätänyt,
että niitä tarkasti noudatettaisiin. 5 Oi, jospa minun
vaellukseni olisi vakaa, niin että noudattaisin sinun
käskyjäsi! 6 Silloin minä en joudu häpeään, kun katselen
kaikkia sinun käskyjäsi. 7 Minä kiitän sinua vilpittömällä
sydämellä, kun opin sinun vanhurskautesi oikeudet. 8
Minä noudatan sinun käskyjäsi, älä minua peräti hylkää.
9 Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten,
että hän noudattaa sinun sanaasi. 10 Minä etsin sinua
kaikesta sydämestäni, älä salli minun eksyä pois sinun
käskyistäsi. 11 Minä kätken sinun sanasi sydämeeni,
etten tekisi syntiä sinua vastaan. 12 Kiitetty ole sinä,
Herra, opeta minulle käskysi. 13 Huulillani minä julistan
kaikki sinun suusi oikeudet. 14 Minä iloitsen sinun
todistustesi tiestä, niinkuin kaikkinaisesta rikkaudesta.
15 Minä tutkistelen sinun asetuksiasi ja katselen sinun
polkujasi. 16 Minä iloitsen sinun käskyistäsi enkä sinun
sanaasi unhota. 17 Tee palvelijallesi hyvin, että minä

eläisin ja noudattaisin sinun sanaasi. **18** Avaa minun
silmäni näkemään sinun lakisi ihmeitä. **19** Minä olen
muukalainen maan päällä; älä salaa minulta käskyjäsi.
20 Minun sieluni hiukeaa ikävöidessäni alati sinun
oikeuksiasi. **21** Sinä nuhtelet julkeita, kirotuita, jotka
poikkeavat pois sinun käskyistäsi. **22** Poista minun
päältäni häväistys ja ylenkatse, sillä minä otan sinun
todistuksistasi vaarin. **23** Ruhtinaatkin istuvat ja pitävät
neuvoa minua vastaan, mutta palvelijasi tutkistelee
sinun käskyjäsi. **24** Sinun todistuksesi ovat minun iloni,
ne ovat minun neuvonantajani. **25** Minun sieluni on
vaipunut tomuun; virvoita minua sanasi jälkeen. **26** Minä
kerron vaellukseni, ja sinä vastaat minulle; opeta minulle
käskysi. **27** Saata minut ymmärtämään asetustesi tie,
niin minä tutkistelen sinun ihmeitäsi. **28** Minun sieluni
itkee murheesta; vahvista minua sanasi jälkeen. **29**
Käännä minusta pois valheen tie, ja anna armostasi
minulle lakisi. **30** Minä olen valinnut totuuden tien,
olen asettanut eteeni sinun oikeutesi. **31** Minä riipun
kiinni sinun todistuksissasi, Herra, älä anna minun
joutua häpeään. **32** Minä juoksen sinun käskyjesi tietä,
sillä sinä avarrat minun sydämeni. **33** Opeta minulle,
Herra, käskyjesi tie, niin minä seuraan sitä loppuun
asti. **34** Anna minulle ymmärrys ottaakseni sinun laistasi
vaarin ja noudattaakseni sitä kaikesta sydämestäni.
35 Anna minun vaeltaa sinun käskyjesi polkua, sillä
sitä minä halajan. **36** Anna minun sydämeni taipua
sinun todistuksiisi, ei väärän voiton puoleen. **37** Käännä
silmäni pois turhuutta katselemasta, anna minun saada
virvoitus sinun teilläsi. **38** Anna palvelijallesi toteutua
lupauksesi, joka on annettu sinua pelkääville. **39** Poista
minusta häväistys, jota pelkään, sillä sinun oikeutesi
ovat hyvät. **40** Katso, minä ikävöitsen sinun asetuksiasi;
virvoita minua vanhurskaudellasi. **41** Tulkoon minulle
sinun armosi, Herra, sinun apusi, sinun lupauksesi
jälkeen, **42** että minä voisin vastata herjaajalleni; sillä
sinun sanaasi minä turvaan. **43** Älä ota peräti pois minun
suustani totuuden sanaa, sillä sinun oikeuteesi minä
panen toivoni. **44** Minä tahdon alati noudattaa sinun
lakiasi, aina ja iankaikkisesti. **45** Silloin minä vaellan
avaralla paikalla; sillä sinun asetuksiasi minä kysyn. **46**
Minä puhun sinun todistuksistasi kuningasten edessä,
enkä häpeään joudu. **47** Minä iloitsen sinun käskyistäsi,
jotka ovat minulle rakkaat. **48** Minä kohotan käteni
sinun käskyjesi puoleen, jotka ovat minulle rakkaat, ja
tutkistelen sinun säädöksiäsi. **49** Muista sana, jonka
olet palvelijallesi puhunut, sillä sinä olet antanut minulle
toivon. **50** Se on minun lohdutukseni kurjuudessani, että
sinun lupauksesi minua virvoittaa. **51** Julkeat pilkkaavat
minua kovin, mutta sinun laistasi minä en poikkea.
52 Herra, minä ajattelen sinun tuomioitasi, tuomioitasi
hamasta ikiajoista asti, ja minä saan lohdutuksen. **53**
Minut valtaa palava vihastus jumalattomien tähden,
jotka hylkäävät sinun lakisi. **54** Sinun käskysi ovat minun
ylistysvirteni minun muukalaisuuteni majassa. **55** Yöllä
minä ajattelen sinun nimeäsi, Herra, ja minä noudatan
sinun lakiasi. **56** Tämä on minun osakseni suotu: että
otan vaarin sinun asetuksistasi. **57** Herra on minun
osani; minä olen päättänyt noudattaa sinun sanojasi. **58**
Minä etsin sinun mielisuosiotasi kaikesta sydämestäni;
ole minulle armollinen lupauksesi mukaan. **59** Minä
tutkin teitäni, ja käännän askeleeni sinun todistustesi
puoleen. **60** Minä riennän viivyttelemättä noudattamaan
sinun käskyjäsi. **61** Jumalattomain paulat piirittävät
minua, mutta minä en unhota sinun lakiasi. **62** Puoliyöstä
minä nousen kiittämään sinua sinun vanhurskautesi
oikeuksista. **63** Minä olen kaikkien niiden ystävä, jotka
sinua pelkäävät ja noudattavat sinun asetuksiasi. **64**
Maa on täynnä sinun laupeuttasi, Herra; opeta minulle
käskysi. **65** Sinä osoitat palvelijallesi hyvyyttä sanasi
jälkeen, Herra. **66** Opeta minulle hyvä ymmärrys ja
tieto, sillä sinun käskyihisi minä panen uskallukseni.
67 Ennenkuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta
nyt minä noudatan sinun sanaasi. **68** Sinä olet hyvä,
ja hyvin sinä teet; opeta minulle käskysi. **69** Julkeat
tahraavat minua valheillansa, mutta minä otan sinun
asetuksistasi vaarin kaikesta sydämestäni. **70** Heidän
sydämensä on turta kuin ihra, mutta minä iloitsen sinun
laistasi. **71** Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin: niin
minä opin sinun käskysi. **72** Sinun suusi laki on minulle
kalliimpi kuin tuhannet kappaleet kultaa ja hopeata. **73**
Sinun kätesi ovat minut tehneet ja valmistaneet; anna
minulle ymmärrys oppiakseni sinun käskysi. **74** Sinua
pelkääväiset näkevät minut ja iloitsevat, sillä minä panen
toivoni sinun sanaasi. **75** Herra, minä tiedän, että sinun
tuomiosi ovat vanhurskaat, ja uskollisuudessasi sinä
olet minut nöyryyttänyt. **76** Sinun armosi olkoon minun
lohdutukseni, niinkuin sinä olet palvelijallesi luvannut.
77 Tulkoon minulle sinun laupeutesi, että minä eläisin;
sillä sinun lakisi on minun iloni. **78** Joutukoot julkeat
häpeään, sillä he sortavat minua syyttä; minä tutkistelen
sinun asetuksiasi. **79** Kääntykööt minun puolelleni ne,
jotka sinua pelkäävät ja jotka sinun todistuksesi tuntevat.
80 Pysyköön sydämeni vakaana sinun käskyissäsi,
etten minä häpeään joutuisi. **81** Sinun apuasi minun
sieluni ikävöitsee, sinun sanaasi minä panen toivoni.
82 Minun silmäni ikävöitsevät sinun sanaasi; minä
kysyn: "Milloin lohdutat minua?" **83** Sillä minä olen
kuin nahkaleili savussa, mutta sinun käskyjäsi minä
en unhota. **84** Kuinka harvat ovat palvelijasi päivät!
Milloin sinä tuomitset minun vainoojani? **85** Julkeat
kaivavat minulle kuoppia, ne, jotka eivät elä sinun lakisi
mukaan. **86** Kaikki sinun käskysi ovat todet; syyttä he
minua vainoavat; auta minua. **87** He ovat minut miltei
tuhonneet tässä maassa, mutta minä en ole hyljännyt
sinun asetuksiasi. **88** Virvoita minua armosi jälkeen, niin

minä noudatan sinun suusi todistuksia. **89** Iankaikkisesti
pysyy sinun sanasi, Herra, vahvana taivaissa. **90**
Sinun uskollisuutesi kestää polvesta polveen, sinä
perustit maan, ja se pysyy. **91** Sinun järjestyksesi
mukaan ne pysyvät vielä tänä päivänä, sillä ne kaikki
ovat sinun palvelijoitasi. **92** Ellei sinun lakisi olisi ollut
minun iloni, olisin menehtynyt kurjuuteeni. **93** En minä
ikinä unhota sinun asetuksiasi, sillä niillä sinä minua
virvoitat. **94** Sinun omasi minä olen, pelasta minut,
sillä sinun asetuksiasi minä kysyn. **95** Jumalattomat
väijyvät minua, tuhotakseen minut, mutta minä tarkkaan
sinun todistuksiasi. **96** Kaikella täydellisellä on rajansa-
sen olen nähnyt-mutta sinun käskysi ovat ylen avarat.
97 Kuinka sinun lakisi onkaan minulle rakas! Kaiken
päivää minä sitä tutkistelen. **98** Sinun käskysi tekevät
minut vihollisiani viisaammaksi, sillä ne ovat minun
omani iankaikkisesti. **99** Minä olen kaikkia opettajiani
taitavampi, sillä minä tutkistelen sinun todistuksiasi. **100**
Minä olen ymmärtäväisempi kuin vanhat, sillä minä otan
vaarin sinun asetuksistasi. **101** Minä pidätän jalkani
kaikilta pahoilta teiltä, noudattaakseni sinun sanaasi. **102**
Minä en poikkea sinun oikeuksistasi, sillä sinä neuvot
minua. **103** Kuinka makeat ovat minulle sinun lupauksesi!
Ne ovat hunajaa makeammat minun suussani. **104**
Sinun asetuksistasi minä saan ymmärrystä; sentähden
minä vihaan kaikkia valheen teitä. **105** Sinun sanasi on
minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni. **106** Minä
olen vannonut ja tahdon sen täyttää: noudattaa sinun
vanhurskautesi oikeuksia. **107** Minä olen kovin vaivattu;
Herra, virvoita minua sanasi jälkeen. **108** Kelvatkoot
sinulle, Herra, minun suuni vapaaehtoiset uhrit, ja
opeta minulle oikeutesi. **109** Minun henkeni häälyy alati
kämmenelläni, mutta sinun lakiasi minä en unhota. **110**
Jumalattomat virittävät pauloja minun eteeni, mutta sinun
asetuksistasi minä en eksy. **111** Sinun todistuksesi ovat
minun ikuinen perintöosani, sillä ne ovat minun sydämeni
ilo. **112** Minä olen taivuttanut sydämeni pitämään
sinun käskysi, aina ja loppuun asti. **113** Kaksimielisiä
minä vihaan, mutta sinun lakiasi minä rakastan. **114**
Sinä olet minun suojani ja kilpeni, sinun sanaasi minä
panen toivoni. **115** Luopukaa minusta, te pahantekijät,
minä tahdon ottaa Jumalani käskyistä vaarin. **116** Tue
minua lupauksesi jälkeen, että minä eläisin, äläkä anna
minun joutua toivossani häpeään. **117** Vahvista minua,
että minä pelastuisin, niin minä katselen alati sinun
käskyjäsi. **118** Sinä hylkäät kaikki, jotka sinun käskyistäsi
eksyvät, sillä heidän kavaluutensa on turha. **119** Kaikki
maan jumalattomat sinä heität pois niinkuin kuonan;
sentähden minä rakastan sinun todistuksiasi. **120** Sinun
peljättävyytesi edessä minun ruumiini vapisee, ja minä
pelkään sinun tuomioitasi. **121** Minä teen oikeuden
ja vanhurskauden, älä jätä minua sortajaini käsiin.
122 Ole palvelijasi puolusmies hänen parhaaksensa,
älä salli julkeain minua sortaa. **123** Minun silmäni
hiueten halajavat sinun apuasi ja sinun vanhurskaita
lupauksiasi. **124** Tee palvelijallesi armosi jälkeen ja
opeta minulle käskysi. **125** Minä olen sinun palvelijasi,
anna minulle ymmärrys, että minä sinun todistuksesi
tuntisin. **126** On aika Herran tehdä tekonsa: he ovat
rikkoneet sinun lakisi. **127** Sentähden minä rakastan
sinun käskyjäsi enemmän kuin kultaa, enemmän kuin
puhtainta kultaa. **128** Sentähden minä vaellan kaikessa
suoraan, kaikkien sinun asetuksiesi mukaan; kaikkia
valheen teitä minä vihaan. **129** Ihmeelliset ovat sinun
todistuksesi, sentähden minun sieluni ottaa niistä vaarin.
130 Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja
antavat yksinkertaiselle ymmärrystä. **131** Minä avaan
suuni ja huohotan, sillä minä halajan sinun käskyjäsi.
132 Käänny minun puoleeni, ole minulle armollinen,
niinkuin on oikein niitä kohtaan, jotka sinun nimeäsi
rakastavat. **133** Tee minun askeleeni vakaviksi sanallasi
äläkä salli minkään vääryyden minua hallita. **134**
Päästä minut ihmisten sorrosta, niin minä noudatan
sinun asetuksiasi. **135** Kirkasta kasvosi palvelijallesi ja
opeta minulle käskysi. **136** Minun silmistäni vuotavat
kyynelvirrat, kun sinun lakiasi ei noudateta. **137** Sinä
olet vanhurskas, Herra, ja sinun tuomiosi ovat oikeat.
138 Sinä olet säätänyt todistuksesi vanhurskaudessa
ja suuressa uskollisuudessa. **139** Minun kiivauteni
kuluttaa minut, sillä minun vihamieheni unhottavat sinun
sanasi. **140** Sinun sanasi on hyvin koeteltu, ja sinun
palvelijasi rakastaa sitä. **141** Minä olen vähäinen ja
halveksittu, mutta minä en unhota sinun asetuksiasi.
142 Sinun vanhurskautesi on iankaikkinen vanhurskaus,
ja sinun lakisi on totuus. **143** Hätä ja ahdistus ovat minut
saavuttaneet, mutta sinun käskysi ovat minun iloni.
144 Sinun todistuksesi ovat iankaikkisesti vanhurskaat;
anna minulle ymmärrys, että minä eläisin. **145** Kaikesta
sydämestäni minä huudan; vastaa minulle, Herra.
Minä tahdon ottaa sinun käskyistäsi vaarin. **146** Minä
huudan sinua, pelasta minut, niin minä noudatan sinun
todistuksiasi. **147** Jo ennen aamun valkenemista minä
huudan, sinun sanoihisi minä panen toivoni. **148** Jo
ennen yön vartiohetkiä minun silmäni tutkistelevat sinun
puhettasi. **149** Kuule minun ääneni armosi jälkeen; Herra,
virvoita minua oikeutesi mukaan. **150** Lähellä ovat ilkeät
vainoojat, jotka ovat kaukana sinun laistasi. **151** Lähellä
olet sinä, Herra, ja kaikki sinun käskysi ovat todet. **152**
Jo aikoja minä olen tiennyt sinun todistuksistasi, että
sinä olet ne perustanut iäti pysyviksi. **153** Katso minun
kurjuuttani ja pelasta minut, sillä minä en unhota sinun
lakiasi. **154** Aja minun asiani ja lunasta minut, virvoita
minua lupauksesi jälkeen. **155** Kaukana on pelastus
jumalattomista, sillä he eivät kysy sinun käskyjäsi. **156**
Herra, sinun armahtavaisuutesi on suuri, virvoita minua
oikeutesi mukaan. **157** Monta on minulla vainoojaa ja

vihamiestä, mutta sinun todistuksistasi minä en poikkea.
158 Minä näen uskottomat, ja minua iljettää, sillä he
eivät noudata sinun sanaasi. 159 Huomaa, että minä
rakastan sinun asetuksiasi. Herra, virvoita minua armosi
jälkeen. 160 Sinun sanasi on kokonansa totuus, ja kaikki
sinun vanhurskautesi oikeudet pysyvät iankaikkisesti.
161 Ruhtinaat vainoavat minua syyttä, mutta minun
sydämeni pelkää sinun sanojasi. 162 Minä riemuitsen
sinun puheestasi, niinkuin suuren saaliin saanut. 163
Valhetta minä vihaan ja inhoan, mutta sinun lakiasi
minä rakastan. 164 Seitsemästi päivässä minä ylistän
sinua sinun vanhurskautesi oikeuksien tähden. 165
Suuri rauha on niillä, jotka rakastavat sinun lakiasi,
eikä heille kompastusta tule. 166 Minä odotan sinulta
pelastusta, Herra, ja täytän sinun käskysi. 167 Minun
sieluni noudattaa sinun todistuksiasi, ja suuresti minä
niitä rakastan. 168 Minä noudatan sinun asetuksiasi ja
sinun todistuksiasi, sillä kaikki minun tieni ovat sinun
edessäsi. 169 Herra, suo minun valitukseni tulla sinun
kasvojesi eteen, anna minulle ymmärrys sanasi jälkeen.
170 Tulkoon minun anomiseni sinun kasvojesi eteen,
pelasta minut lupauksesi mukaan. 171 Vuodattakoot
minun huuleni ylistystä, sillä sinä opetat minulle käskysi.
172 Minun kieleni veisatkoon sinun lupauksistasi, sillä
kaikki sinun käskysi ovat vanhurskaat. 173 Sinun kätesi
olkoon minun apuni, sillä minä olen valinnut sinun
asetuksesi. 174 Minä ikävöitsen pelastusta sinulta,
Herra, ja sinun lakisi on minun iloni. 175 Saakoon minun
sieluni elää ja ylistää sinua, ja sinun oikeutesi minua
auttakoot. 176 Minä olen eksyksissä kuin kadonnut
lammas; etsi palvelijaasi, sillä minä en unhota sinun
käskyjäsi.

120 Matkalaulu. Ahdistuksessani minä huudan
Herraa, ja hän vastaa minulle. 2 Herra, pelasta
minun sieluni valheellisista huulista, petollisesta kielestä.
3 Mitä hän sinulle antaa ja mitä siihen vielä lisää,
sinä petollinen kieli? 4 Väkivaltaisen teräviä nuolia
ynnä kinsteripensaan tulisia hiiliä! 5 Voi minua, että
minun täytyy oleskella muukalaisena Mesekissä, asua
Keedarin majojen keskellä! 6 Kauan on minun sieluni
täytynyt asua niiden seurassa, jotka rauhaa vihaavat. 7
Minä pidän rauhan, mutta jos sanan sanon, niin he ovat
sotaan valmiit.

121 Matkalaulu. Minä nostan silmäni vuoria kohti:
mistä tulee minulle apu? 2 Apu minulle tulee
Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan. 3 Hän ei salli
sinun jalkasi horjua, sinun varjelijasi ei torku. 4 Katso,
hän, joka Israelia varjelee, ei torku eikä nuku. 5 Herra
on sinun varjelijasi, Herra on suojaava varjosi sinun
oikealla puolellasi. 6 Ei polta sinua aurinko päivällä, eikä
kuu yöllä. 7 Herra varjelee sinut kaikesta pahasta, hän
varjelee sinun sielusi. 8 Herra varjelee sinun lähtemisesi
ja tulemisesi, nyt ja iankaikkisesti.

122 Matkalaulu; Daavidin virsi. Minä iloitsin,
kun minulle sanottiin: "Menkäämme Herran
huoneeseen". 2 Meidän jalkamme saavat seisoa sinun
porteissasi, Jerusalem; 3 sinä Jerusalem, rakennettu
kaupungiksi, johon kokoonnutaan yhteen, 4 jonne
sukukunnat vaeltavat, Herran sukukunnat, niinkuin
Israelille on säädetty, kiittämään Herran nimeä. 5 Sillä
siellä ovat tuomioistuimet, Daavidin huoneen istuimet. 6
Toivottakaa rauhaa Jerusalemille, menestykööt ne, jotka
sinua rakastavat. 7 Rauha olkoon sinun muuriesi sisällä,
olkoon onni sinun linnoissasi. 8 Veljieni ja ystävieni
tähden minä sanon: olkoon sinulla rauha. 9 Herran,
meidän Jumalamme, huoneen tähden minä tahdon etsiä
sinun parastasi.

123 Matkalaulu. Minä nostan silmäni sinun puoleesi,
joka taivaissa asut. 2 Katso, niinkuin palvelijain
silmät katsovat heidän isäntäinsä käsiin, ja niinkuin
palvelijattaren silmät katsovat hänen emäntänsä käsiin,
niin meidän silmämme katsovat Herran, meidän
Jumalamme, puoleen, kunnes hän armahtaa meitä. 3
Ole meille armollinen, Herra, ole meille armollinen. Sillä
kylliksi olemme jo saaneet ylenkatsetta. 4 Sielumme
on jo kyllänsä saanut suruttomien pilkasta, ylpeitten
ylenkatseesta.

124 Matkalaulu; Daavidin virsi. Ellei Herra olisi
meidän kanssamme-näin sanokoon Israel-
2 ellei Herra olisi meidän kanssamme, kun ihmiset
nousevat meitä vastaan, 3 niin he meidät elävältä
nielisivät, kun heidän vihansa syttyy meitä vastaan;
4 niin vedet upottaisivat meidät, virta tulvisi meidän
sielumme ylitse; 5 niin tulvisivat kuohuvat vedet meidän
sielumme ylitse. 6 Kiitetty olkoon Herra, joka ei antanut
meitä heidän hammastensa raadeltaviksi. 7 Meidän
sielumme pääsi kuin lintu pyydystäjäin paulasta: paula
katkesi, ja me pääsimme pois. 8 Meidän apumme on
Herran nimi, hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan.

125 Matkalaulu. Jotka Herraan turvaavat, ovat
kuin Siionin vuori: se ei horju, vaan pysyy
iankaikkisesti. 2 Vuoret ympäröivät Jerusalemia, ja
Herra ympäröitsee kansaansa, nyt ja iankaikkisesti.
3 Sillä jumalattomuuden valtikka ei saa vallita
vanhurskasten arpaosaa, että vanhurskaat eivät ojentaisi
käsiänsä vääryyteen. 4 Anna hyvää hyville, Herra, ja
oikeamielisille. 5 Mutta jotka poikkeavat mutkaisille
teilleen, ne Herra hukuttakoon yhdessä väärintekijäin
kanssa. Rauha Israelille!

126 Matkalaulu. Kun Herra käänsi Siionin kohtalon,
niin me olimme kuin unta näkeväiset. 2 Silloin

oli meidän suumme naurua täynnä, ja kielemme riemua
täynnä; silloin sanottiin pakanain keskuudessa: "Herra
on tehnyt suuria heitä kohtaan". 3 Niin, Herra on
tehnyt suuria meitä kohtaan; siitä me iloitsemme. 4
Herra, käännä meidän kohtalomme, niinkuin sadepurot
Etelämaassa. 5 Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten
leikkaavat. 6 He menevät itkien, kun kylvösiemenen
vievät; he palajavat riemuiten, kun lyhteensä tuovat.

127 Matkalaulu; Salomon virsi. Jos Herra ei huonetta
rakenna, niin sen rakentajat turhaan vaivaa
näkevät. Jos Herra ei kaupunkia varjele, niin turhaan
vartija valvoo. 2 Turhaan te nousette varhain ja myöhään
menette levolle ja syötte leipänne murheella: yhtä hyvin
hän antaa ystävilleen heidän nukkuessansa. 3 Katso,
lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä on anti. 4
Niinkuin nuolet sankarin kädessä, niin ovat nuoruudessa
synnytetyt pojat. 5 Onnellinen se mies, jonka viini on
niitä täynnä! Eivät he joudu häpeään, kun portissa
puhuttelevat vihamiehiänsä.

128 Matkalaulu. Autuas on jokainen, joka pelkää
Herraa, joka vaeltaa hänen teillänsä. 2 Sinä
saat nauttia kättesi ansion; onnellinen sinä, sinun käy
hyvin! 3 Niinkuin hedelmällinen viiniköynnös on sinun
emäntäsi sinun huoneesi perällä, niinkuin öljypuun
vesat ovat sinun lapsesi sinun pöytäsi ympärillä. 4
Sillä katso, näin siunataan mies, joka Herraa pelkää. 5
Siunatkoon Herra sinua Siionista, niin sinä saat kaikkina
elinpäivinäsi nähdä Jerusalemin onnellisena, 6 saat
nähdä lastesi lapset. Rauha Israelille!

129 Matkalaulu. He ovat minua kovin ahdistaneet
nuoruudestani asti-näin sanokoon Israel- 2 he
ovat minua kovin ahdistaneet nuoruudestani asti, mutta
eivät he ole päässeet minusta voitolle. 3 Kyntäjät ovat
minun selkääni kyntäneet ja vetäneet pitkät vaot. 4 Mutta
Herra on vanhurskas, hän on katkonut jumalattomain
köydet. 5 Joutukoot häpeään ja kääntykööt takaisin
kaikki Siionin vihamiehet. 6 Olkoot he niinkuin ruoho
katoilla, joka kuivuu ennen korrelle puhkeamistaan,
7 josta ei leikkaaja täytä kättänsä eikä lyhteen sitoja
syliänsä. 8 Älköötkä sanoko ohitsekulkijat: "Herran
siunaus tulkoon teille. Me siunaamme teitä Herran
nimeen."

130 Matkalaulu. Syvyydestä minä huudan sinua,
Herra. 2 Herra, kuule minun ääneni. Tarkatkoot
sinun korvasi minun rukousteni ääntä. 3 Jos sinä, Herra,
pidät mielessäsi synnit, Herra, kuka silloin kestää? 4
Mutta sinun tykönäsi on anteeksiantamus, että sinua
peljättäisiin. 5 Minä odotan Herraa, minun sieluni
odottaa, ja minä panen toivoni hänen sanaansa. 6
Minun sieluni odottaa Herraa hartaammin kuin vartijat
aamua, kuin vartijat aamua. 7 Pane toivosi Herraan,
Israel. Sillä Herran tykönä on armo, runsas lunastus
hänen tykönänsä. 8 Ja hän lunastaa Israelin kaikista
sen synneistä.

131 Matkalaulu; Daavidin virsi. Herra, minun
sydämeni ei ole ylpeä, eivät minun silmäni ole
korskeat, enkä minä tavoittele asioita, jotka ovat minulle
ylen suuret ja käsittämättömät. 2 Totisesti, minä olen
sieluni viihdyttänyt ja tyynnyttänyt: niinkuin vieroitettu
lapsi äidin helmassa, niinkuin vieroitettu lapsi, niin on
sieluni minussa. 3 Pane toivosi Herraan, Israel, nyt ja
iankaikkisesti.

132 Matkalaulu. Muista, Herra, Daavidin hyväksi
kaikkia hänen vaivojansa, 2 hänen, joka vannoi
valan Herralle ja teki lupauksen Jaakobin Väkevälle:
3 "Minä en mene majaan, joka on minun kotini, enkä
nouse vuoteeseeni, joka on minun leposijani, 4 minä
en suo silmilleni unta enkä silmäluomilleni lepoa, 5
ennenkuin löydän sijan Herralle, asumuksen Jaakobin
Väkevälle". 6 Katso, me kuulimme sen olevan Efratassa,
me löysimme sen Jaarin kedoilta. 7 Menkäämme
hänen asumukseensa, kumartukaamme hänen jalkainsa
astinlaudan eteen. 8 Nouse, Herra, leposijaasi, sinä ja
sinun väkevyytesi arkki. 9 Sinun pappisi olkoot puetut
vanhurskaudella, ja sinun hurskaasi riemuitkoot. 10
Palvelijasi Daavidin tähden älä torju pois voideltusi
kasvoja. 11 Herra on vannonut Daavidille totisen valan,
jota hän ei peruuta: "Sinun ruumiisi hedelmän minä
asetan sinun valtaistuimellesi. 12 Jos sinun poikasi
pitävät minun liittoni ja minun todistukseni, jotka minä
heille opetan, niin saavat heidänkin poikansa istua
sinun valtaistuimellasi iankaikkisesti." 13 Sillä Herra
on valinnut Siionin, halunnut sen asunnoksensa: 14
"Tämä on minun leposijani iankaikkisesti; tässä minä
asun, sillä tänne on minun haluni ollut. 15 Siionin
ravinnon minä runsaasti siunaan, sen köyhät minä
leivällä ruokin. 16 Sen papit minä puetan autuudella, ja
sen hurskaat riemuiten riemuitkoot. 17 Siellä minä annan
yletä Daavidille sarven, sytytän voidellulleni lampun. 18
Hänen vihollisensa minä puetan häpeällä, mutta hänen
päässänsä loistaa hänen kruununsa."

133 Matkalaulu; Daavidin virsi. Katso, kuinka hyvää
ja suloista on, että veljekset sovussa asuvat!
2 Se on niinkuin kallis öljy pään päällä, jota tiukkuu
partaan-Aaronin partaan, jota tiukkuu hänen viittansa
liepeille. 3 Se on niinkuin Hermonin kaste, joka tiukkuu
Siionin vuorille. Sillä sinne on Herra säätänyt siunauksen,
elämän, ikuisiksi ajoiksi.

134 Matkalaulu. Katso, kiittäkää Herraa, kaikki te
Herran palvelijat, jotka öisin seisotte Herran
huoneessa. 2 Kohottakaa kätenne pyhäkköön päin ja

kiittäkää Herraa. 3 Herra siunatkoon sinua Siionista,
hän, joka on tehnyt taivaan ja maan.

135 Halleluja! Ylistäkää Herran nimeä. Ylistäkää,
te Herran palvelijat, 2 jotka seisotte
Herran huoneessa, meidän Jumalamme huoneen
esikartanoissa. 3 Ylistäkää Herraa, sillä Herra on hyvä,
veisatkaa kiitosta hänen nimellensä, sillä se on suloinen.
4 Sillä Herra on valinnut Jaakobin omaksensa, Israelin
omaisuudeksensa. 5 Sillä minä tiedän, että Herra on
suuri, ja meidän Herramme korkeampi kaikkia jumalia.
6 Kaiken, mitä Herra tahtoo, hän tekee, sekä taivaassa
että maassa, merissä ja kaikissa syvyyksissä; 7 hän,
joka nostaa pilvet maan ääristä, tekee salamat ja sateen
ja tuopi tuulen sen säilytyspaikoista; 8 hän, joka surmasi
Egyptin esikoiset, niin ihmisten kuin eläinten; 9 hän,
joka lähetti tunnusteot ja ihmeet sinun keskellesi, Egypti,
faraota ja kaikkia hänen palvelijoitansa vastaan; 10
hän, joka kukisti suuret kansat ja tuotti surman väkeville
kuninkaille, 11 Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, ja
Oogille, Baasanin kuninkaalle, ja kaikille Kanaanin
valtakunnille 12 ja antoi heidän maansa perintöosaksi,
perintöosaksi kansallensa Israelille. 13 Herra, sinun
nimesi pysyy iankaikkisesti, Herra, sinun muistosi
polvesta polveen. 14 Sillä Herra hankkii oikeuden
kansalleen ja armahtaa palvelijoitansa. 15 Pakanain
epäjumalat ovat hopeata ja kultaa, ihmiskätten tekoa.
16 Niillä on suu, mutta eivät ne puhu, niillä on silmät,
mutta eivät näe, 17 niillä on korvat, mutta eivät kuule,
eikä niillä ole henkeä suussansa. 18 Niiden kaltaisia
ovat niiden tekijät ja kaikki, jotka niihin turvaavat. 19
Te, Israelin suku, kiittäkää Herraa, te, Aaronin suku,
kiittäkää Herraa. 20 Te, Leevin suku, kiittäkää Herraa,
te, Herraa pelkääväiset, kiittäkää Herraa. 21 Kohotkoon
Herralle kiitos Siionista, hänelle, joka Jerusalemissa
asuu. Halleluja!

136 Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä
hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. 2
Kiittäkää jumalien Jumalaa, sillä hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti. 3 Kiittäkää herrain Herraa, sillä hänen
armonsa pysyy iankaikkisesti; 4 häntä, joka yksin
tekee suuria ihmeitä, sillä hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti; 5 häntä, joka on taidolla tehnyt taivaat,
sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti; 6 häntä, joka
on vetten ylitse levittänyt maan, sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti; 7 häntä, joka on tehnyt suuret
valot, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti: 8
auringon hallitsemaan päivää, sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti, 9 kuun ja tähdet hallitsemaan yötä,
sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti; 10 häntä, joka
löi Egyptiä surmaten sen esikoiset, sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti, 11 ja vei Israelin pois heidän
kesketänsä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti,
12 väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, sillä
hänen armonsa pysyy iankaikkisesti; 13 häntä, joka
jakoi Kaislameren kahtia, sillä hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti, 14 ja kuljetti Israelin sen keskitse, sillä
hänen armonsa pysyy iankaikkisesti, 15 ja syöksi faraon
sotajoukkoineen Kaislamereen, sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti; 16 häntä, joka johdatti kansaansa
erämaassa, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;
17 häntä, joka voitti suuret kuninkaat, sillä hänen
armonsa pysyy iankaikkisesti, 18 ja surmasi mahtavat
kuninkaat, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti, 19
Siihonin, amorilaisten kuninkaan, sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti, 20 ja Oogin, Baasanin kuninkaan,
sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti, 21 ja antoi
heidän maansa perintöosaksi, sillä hänen armonsa
pysyy iankaikkisesti, 22 perintöosaksi palvelijallensa
Israelille, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti;
23 häntä, joka muisti meitä alennuksessamme, sillä
hänen armonsa pysyy iankaikkisesti, 24 ja kirvoitti
meidät vihollisistamme, sillä hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti; 25 häntä, joka antaa ravinnon kaikelle
lihalle, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti. 26
Kiittäkää taivaan Jumalaa, sillä hänen armonsa pysyy
iankaikkisesti.

137 Baabelin virtain vierillä-siellä me istuimme ja
itkimme, kun Siionia muistelimme. 2 Pajuihin,
joita siellä oli, me ripustimme kanteleemme. 3
Sillä vangitsijamme vaativat meiltä siellä lauluja ja
orjuuttajamme iloa: "Veisatkaa meille Siionin virsiä".
4 Kuinka me voisimme veisata Herran virsiä vieraalla
maalla? 5 Jos minä unhotan sinut, Jerusalem, niin unhota
sinä minun oikea käteni. 6 Tarttukoon kieleni suuni
lakeen, ellen minä sinua muista, ellen pidä Jerusalemia
ylimpänä ilonani. 7 Muista, Herra, Jerusalemin tuhopäivä,
kosta se Edomin lapsille, jotka sanoivat: "Hajottakaa
se, hajottakaa perustuksia myöten!" 8 Tytär Baabel,
sinä häviön oma, autuas se, joka sinulle kostaa kaiken,
minkä olet meille tehnyt! 9 Autuas se, joka ottaa sinun
pienet lapsesi ja murskaa ne kallioon!

138 Daavidin virsi. Minä kiitän sinua kaikesta
sydämestäni, veisaan sinun kiitostasi jumalien
edessä. 2 Minä rukoilen sinua kumartuneena sinun
pyhään temppeliisi päin ja kiitän sinun nimeäsi sinun
armosi ja totuutesi tähden; sillä sinä olet osoittanut,
että sinun lupauksesi on suuri yli kaiken, mitä sinun
nimesi ilmoittaa. 3 Sinä päivänä, jona minä huusin, sinä
vastasit minulle; sinä rohkaisit minua: minun sieluni
sai voiman. 4 Herra, kaikki maan kuninkaat ylistävät
sinua, kun kuulevat sinun suusi sanat. 5 Ja he veisaavat
Herran teistä, sillä suuri on Herran kunnia. 6 Sillä Herra
on korkea, mutta katsoo alhaiseen, ja hän tuntee ylpeän
kaukaa. 7 Vaikka minä vaellan ahdistuksen keskellä,

niin sinä virvoitat minut. Sinä ojennat kätesi minun
vihamiesteni vihaa vastaan, ja sinun oikea kätesi auttaa
minua. 8 Herra vie minun asiani päätökseen. Herra,
sinun armosi pysyy iankaikkisesti; älä jätä kesken kättesi
työtä.

139 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Herra, sinä
tutkit minua ja tunnet minut. 2 Istunpa minä tahi
nousen, sinä sen tiedät; sinä ymmärrät minun ajatukseni
kaukaa. 3 Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset, ja
kaikki minun tieni ovat sinulle tutut. 4 Sillä, katso, ei
ole sanaa minun kielelläni, jota sinä, Herra, et täysin
tunne. 5 Sinä olet saartanut minut edestä ja takaa ja
laskenut kätesi minun päälleni. 6 Senkaltainen tieto
on minulle ylen ihmeellinen, ylen korkea käsittääkseni
sen. 7 Minne minä voisin mennä, kussa ei sinun
Henkesi olisi, minne paeta sinun kasvojesi edestä? 8
Jos minä taivaaseen nousisin, niin sinä olet siellä; jos
minä tuonelaan vuoteeni tekisin, niin katso, sinä olet
siellä. **(Sheol h7585)** 9 Jos minä kohoaisin aamuruskon
siivillä ja asettuisin asumaan meren ääriin, 10 sielläkin
sinun kätesi minua taluttaisi, sinun oikea kätesi tarttuisi
minuun. 11 Ja jos minä sanoisin: "Peittäköön minut
pimeys, ja valkeus minun ympärilläni tulkoon yöksi",
12 niin ei pimeyskään olisi sinulle pimeä: yö valaisisi
niinkuin päivä, pimeys olisi niinkuin valkeus. 13 Sillä sinä
olet luonut minun munaskuuni, sinä kudoit minut kokoon
äitini kohdussa. 14 Minä kiitän sinua siitä, että olen
tehty ylen ihmeellisesti; ihmeelliset ovat sinun tekosi,
sen minun sieluni kyllä tietää. 15 Minun luuni eivät
olleet sinulta salatut, kun minut salassa valmistettiin,
kun minut taiten tehtiin maan syvyyksissä. 16 Sinun
silmäsi näkivät minut jo idussani. Minun päiväni olivat
määrätyt ja kirjoitetut kaikki sinun kirjaasi, ennenkuin
ainoakaan niistä oli tullut. 17 Mutta kuinka kalliit ovat
minulle sinun ajatuksesi, Jumala, kuinka suuri on niitten
luku! 18 Jos minä tahtoisin ne lukea, olisi niitä enemmän
kuin hiekan jyväsiä. -Minä herään ja olen vielä sinun
tykönäsi. 19 Jumala, jospa sinä surmaisit jumalattomat!
Ja te murhamiehet, väistykää minusta pois! 20 Sillä he
puhuvat sinusta petollisesti ja lausuvat turhaan sinun
nimesi-nuo sinun vihollisesi. 21 Herra, enkö minä vihaisi
niitä, jotka sinua vihaavat, enkö inhoaisi niitä, jotka sinua
vastustavat? 22 Kaikella vihalla minä heitä vihaan, he
ovat minun omia vihollisiani. 23 Tutki minua, Jumala, ja
tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun
ajatukseni. 24 Ja katso: jos minun tieni on vaivaan
vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.

140 Veisuunjohtajalle; Daavidin virsi. Päästä minut,
Herra, pahoista ihmisistä, varjele minut
väkivaltaisilta miehiltä, 2 jotka ajattelevat sydämessään
pahaa ja joka päivä yllyttävät sotaan. 3 He hiovat
kielensä niinkuin käärmeet, kyykäärmeen myrkkyä
on heidän huultensa alla. (Sela) 4 Suojaa minut,
Herra, jumalattomien käsiltä, varjele minut väkivaltaisilta
miehiltä, jotka tahtovat saada minun jalkani lankeamaan.
5 Nuo ylpeät virittävät minulle ansoja ja pauloja, levittävät
verkkoja minun tielleni, asettavat minulle pyydyksiä.
(Sela) 6 Minä sanon Herralle: "Sinä olet minun Jumalani".
Herra, ota korviisi minun rukousteni ääni. 7 Herra, Herra,
sinä minun väkevä apuni, sinä suojaat minun pääni
taistelun päivänä. 8 Herra, älä salli, mitä jumalattomat
haluavat, älä anna heidän aikeittensa onnistua; muutoin
he ylvästelevät. (Sela) 9 Sattukoon minun saartajaini
omaan päähän onnettomuus, jota heidän huulensa
hankkivat. 10 Tulkoon tulisia hiiliä heidän päällensä;
hän syösköön heidät tuleen, vesivirtoihin, joista he
älköötnousko. 11 Kielevä mies ei ole pysyvä maassa;
väkivaltaista ajaa onnettomuus ja iskee iskemistään.
12 Minä tiedän, että Herra ajaa kurjan asiaa, hankkii
köyhille oikeuden. 13 Totisesti, vanhurskaat saavat
kiittää sinun nimeäsi, ja oikeamieliset saavat asua sinun
kasvojesi edessä.

141 Daavidin virsi. Herra, minä huudan sinua,
riennä minun tyköni. Ota korviisi minun ääneni,
kun minä sinua huudan. 2 Minun rukoukseni olkoon
suitsutusuhri sinun kasvojesi edessä, minun kätteni
kohottaminen olkoon ehtoouhri. 3 Herra, pane minun
suulleni vartija, vartioitse minun huulteni ovea. 4 Älä salli
minun sydämeni taipua pahaan, pitämään jumalatonta
menoa väärintekijäin kanssa. Minä en tahdo maistaa
heidän herkkupalojansa. 5 Lyköön minua vanhurskas:
se on rakkautta; kurittakoon hän minua: se on öljyä
minun päähäni, siitä minun pääni älköön kieltäytykö. Sillä
vielä vähän aikaa, niin minun rukoukseni täyttyy, mutta
heidän käy pahoin: 6 heidän päämiehensä syöstään
kalliolta alas, ja silloin kuullaan minun sanani suloisiksi.
7 Niinkuin maa kynnetään ja kuokitaan, niin ovat meidän
luumme hajotetut tuonelan kuilun suulle. **(Sheol h7585)**
8 Mutta sinuun, Herra, Herra, minun silmäni katsovat,
sinuun minä turvaan. Älä hylkää minun sieluani. 9
Varjele minua niiden pauloista, jotka minua pyydystävät,
väärintekijäin ansoista. 10 Kaatukoot kaikki jumalattomat
omiin kuoppiinsa; mutta suo minun ne välttää.

142 Daavidin mietevirsi, hänen ollessaan luolassa;
rukous. Minä korotan ääneni ja huudan Herraa,
minä korotan ääneni ja rukoilen Herralta armoa. 2 Minä
vuodatan hänen eteensä valitukseni, kerron hänelle
ahdistukseni. 3 Kun minun henkeni minussa nääntyy,
niin sinä tunnet minun tieni. Polulle, jota minä käyn, he
ovat virittäneet paulan minun eteeni. 4 Katso minun
oikealle puolelleni ja näe: ei kukaan minua tunne. Ei
ole minulla pakopaikkaa, ei kukaan minun sielustani
välitä. 5 Minä huudan sinun puoleesi, Herra; minä
sanon: Sinä olet minun turvani, minun osani elävien

maassa. 6 Tarkkaa minun huutoani, sillä minä olen
sangen viheliäinen, pelasta minut vainoojistani, sillä
he ovat minua väkevämmät. 7 Vie minun sieluni ulos
vankeudesta kiittämään sinun nimeäsi. Vanhurskaat
kokoontuvat minun ympärilleni, kun sinä minulle hyvin
teet.

143 Daavidin virsi. Herra, kuule minun rukoukseni,
ota korviisi minun anomiseni. Vastaa minulle
uskollisuudessasi ja vanhurskaudessasi. 2 Älä käy
tuomiolle palvelijasi kanssa, sillä ei yksikään elävä ole
vanhurskas sinun edessäsi. 3 Sillä vihollinen vainoaa
minun sieluani, hän on ruhjonut minun elämäni maahan
ja pannut minut pimeään niinkuin ammoin kuolleet. 4
Minun henkeni nääntyy minussa, sydäntäni kouristaa
minun rinnassani. 5 Minä muistelen muinaisia päiviä,
tutkistelen kaikkia sinun töitäsi ja ajattelen sinun kättesi
tekoja. 6 Minä levitän käteni sinun puoleesi. Niinkuin
janoinen maa, niin minun sieluni halajaa sinua. (Sela) 7
Vastaa minulle pian, Herra, minun henkeni nääntyy. Älä
peitä minulta kasvojasi, etten tulisi niiden kaltaiseksi,
jotka hautaan vaipuvat. 8 Suo minun varhain kuulla sinun
armoasi, sillä sinuun minä turvaan. Osoita minulle tie,
jota minun tulee käydä, sillä sinun tykösi minä ylennän
sieluni. 9 Pelasta minut vihollisistani, Herra. Sinun tykösi
minä pyrin suojaan. 10 Opeta minut tekemään sitä, mikä
sinulle kelpaa, sillä sinä olet minun Jumalani. Sinun
hyvä Henkesi johdattakoon minua tasaista maata. 11
Herra, virvoita nimesi tähden, vanhurskaudessasi auta
minun sieluni ahdistuksesta. 12 Tuhoa minun viholliseni
armosi tähden ja hukuta kaikki, jotka minun sieluani
ahdistavat, sillä minä olen sinun palvelijasi.

144 Daavidin virsi. Kiitetty olkoon Herra, minun
kallioni, joka opettaa minun käteni taistelemaan,
minun sormeni sotimaan, 2 hän, joka antaa minulle
armon; minun linnani, varustukseni ja pelastajani, minun
kilpeni, jonka turviin minä pakenen, hän, joka laskee
kansani minun valtani alle. 3 Herra, mikä on ihminen, että
hänestä lukua pidät, mikä ihmislapsi, että häntä ajattelet!
4 Ihminen on kuin tuulen henkäys, hänen päivänsä
niinkuin pakeneva varjo. 5 Herra, notkista taivaasi ja
astu alas, kosketa vuoria, niin että ne suitsuavat. 6 Iske
salamoita ja hajota heidät, lennätä nuolesi ja kauhistuta
heidät. 7 Ojenna kätesi korkeudesta, tempaa ja pelasta
minut suurista vesistä, muukalaisten kädestä, 8 joiden
suu puhuu vilppiä ja joiden oikea käsi on valheen
käsi! 9 Jumala, minä veisaan sinulle uuden virren,
soitan sinulle kymmenkielisellä harpulla, 10 sinulle, joka
annat kuninkaille voiton ja tempaat palvelijasi Daavidin
turvaan pahalta miekalta. 11 Tempaa ja pelasta minut
muukalaisten käsistä, joiden suu puhuu vilppiä ja joiden
oikea käsi on valheen käsi. 12 Niin meidän poikamme
ovat nuoruudessaan kuin korkealle kohoavat kasvit,
tyttäremme kuin temppelin veistetyt kulmapatsaat; 13
meidän aittamme ovat täynnä, ja antavat kaikkinaista
viljaa, meidän lampaamme lisääntyvät laitumillamme
tuhansin ja kymmenin tuhansin; 14 meidän härkiemme
kuormat ovat runsaat, ei ole aukkoa muurissa, ei ole
pakolaista, ei kuulu valitushuutoa kaduillamme. 15
Autuas se kansa, jolle näin käy, autuas se kansa, jonka
Jumala Herra on!

145 Daavidin ylistysvirsi. Minä kunnioitan sinua,
Jumalani, sinä kuningas, ja kiitän sinun nimeäsi
aina ja iankaikkisesti. 2 Joka päivä minä kiitän sinua
ja ylistän sinun nimeäsi aina ja iankaikkisesti. 3 Suuri
on Herra ja sangen ylistettävä, ja hänen suuruutensa
on tutkimaton. 4 Sukupolvi ylistää sukupolvelle sinun
tekojasi, ja he julistavat sinun voimallisia töitäsi. 5 Sinun
valtasuuruutesi kirkkautta ja kunniaa ja sinun ihmeellisiä
tekojasi minä tahdon tutkistella. 6 Sinun peljättävien
töittesi voimasta puhutaan, sinun suurista teoistasi minä
kerron. 7 Julistettakoon sinun suuren hyvyytesi muistoa
ja sinun vanhurskaudestasi riemuittakoon. 8 Herra
on armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja suuri
armossa. 9 Herra on hyvä kaikille ja armahtaa kaikkia
tekojansa. 10 Kaikki sinun tekosi ylistävät sinua, Herra,
ja sinun hurskaasi kiittävät sinua. 11 He puhuvat sinun
valtakuntasi kunniasta ja kertovat sinun voimastasi.
12 Niin he ilmoittavat ihmislapsille hänen voimalliset
työnsä ja hänen valtakuntansa kirkkauden ja kunnian.
13 Sinun valtakuntasi on iankaikkinen valtakunta, ja
sinun herrautesi pysyy polvesta polveen. 14 Herra tukee
kaikkia kaatuvia, ja kaikki alaspainetut hän nostaa. 15
Kaikkien silmät vartioitsevat sinua, ja sinä annat heille
heidän ruokansa ajallaan. 16 Sinä avaat kätesi ja ravitset
suosiollasi kaikki, jotka elävät. 17 Herra on vanhurskas
kaikissa teissään ja armollinen kaikissa teoissaan. 18
Herra on lähellä kaikkia, jotka häntä avuksensa huutavat,
kaikkia, jotka totuudessa häntä avuksensa huutavat.
19 Hän tekee, mitä häntä pelkääväiset halajavat, hän
kuulee heidän huutonsa ja auttaa heitä. 20 Herra
varjelee kaikkia, jotka häntä rakastavat, mutta kaikki
jumalattomat hän hukuttaa. 21 Minun suuni lausukoon
Herran ylistystä, ja kaikki liha kiittäköön hänen pyhää
nimeänsä, aina ja iankaikkisesti.

146 Halleluja! Ylistä, minun sieluni, Herraa. 2
Minä ylistän Herraa kaiken ikäni, veisaan
kiitosta Jumalalleni, niin kauan kuin elän. 3 Älkää
luottako ruhtinaihin älkääkä ihmislapseen, sillä ei hän
voi auttaa. 4 Kun hänen henkensä lähtee hänestä,
niin hän tulee maaksi jälleen; sinä päivänä hänen
hankkeensa raukeavat tyhjiin. 5 Autuas se, jonka
apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa
Herraan, Jumalaansa, 6 häneen, joka on tehnyt taivaan
ja maan, meren ja kaiken, mitä niissä on, joka pysyy

uskollisena iankaikkisesti, 7 joka hankkii oikeuden
sorretuille, joka antaa leivän nälkäisille. Herra vapauttaa
vangitut, 8 Herra avaa sokeain silmät, Herra nostaa
alaspainetut, Herra rakastaa vanhurskaita. 9 Herra
varjelee muukalaiset, holhoo orvot ja lesket, mutta
jumalattomain tien hän tekee mutkaiseksi. 10 Herra on
kuningas iankaikkisesti, sinun Jumalasi, Siion, polvesta
polveen. Halleluja!

147 Halleluja! Hyvä on veisata kiitosta meidän
Jumalallemme. Se on suloista; ylistäminen on
soveliasta. 2 Herra rakentaa Jerusalemin, hän kokoaa
Israelin karkoitetut. 3 Hän parantaa ne, joilla on särjetty
sydän, ja sitoo heidän haavansa. 4 Hän on määrännyt
tähtien luvun, hän kutsuu niitä kaikkia nimeltä. 5
Meidän Herramme on suuri, suuri voimassansa, hänen
ymmärryksensä on mittaamaton. 6 Herra pitää pystyssä
nöyrät, mutta jumalattomat hän painaa maahan. 7
Veisatkaa Herralle kiitosvirsi, soittakaa kanteleilla kiitosta
meidän Jumalallemme. 8 Hän peittää pilvillä taivaan ja
valmistaa sateen maalle; hän kasvattaa ruohon vuorille
9 ja antaa ruuan eläimille, kaarneen pojillekin, kun ne
huutavat. 10 Ei kelpaa hänelle hevosen voima, ei hän
mielisty miehen jalkojen nopeuteen: 11 Herra mielistyy
niihin, jotka häntä pelkäävät, jotka panevat toivonsa
hänen armoonsa. 12 Kiitä Herraa, Jerusalem. Ylistä
Jumalaasi, Siion. 13 Sillä hän tekee lujiksi sinun porttiesi
salvat; hän siunaa sinun lapsesi sinun keskelläsi. 14
Hän hankkii rauhan sinun rajojesi sisälle, ravitsee sinut
parhaalla nisulla. 15 Hän lähettää sanansa maahan,
nopeasti kiitää hänen käskynsä. 16 Hän antaa sataa
lunta niinkuin villaa ja sirottaa härmää niinkuin tuhkaa.
17 Hän viskaa rakeitansa niinkuin leivänmuruja; kuka voi
kestää hänen pakkastansa? 18 Hän lähettää sanansa ja
sulattaa rakeet; hän panee tuulensa puhaltamaan, ja
vedet virtaavat. 19 Hän ilmoittaa sanansa Jaakobille,
käskynsä ja oikeutensa Israelille. 20 Niin hän ei ole tehnyt
yhdellekään pakanakansalle, ja hänen oikeuksiansa ne
eivät tunne. Halleluja!

148 Halleluja! Ylistäkää Herraa taivaista, ylistäkää
häntä korkeuksissa. 2 Ylistäkää häntä, kaikki
hänen enkelinsä, ylistäkää häntä, kaikki hänen
sotajoukkonsa. 3 Ylistäkää häntä, aurinko ja kuu,
ylistäkää häntä, kaikki kirkkaat tähdet. 4 Ylistäkää
häntä, te taivasten taivaat, te vedet taivasten päällä.
5 Ylistäköät ne Herran nimeä, sillä hän käski, ja ne
tulivat luoduiksi. 6 Ja hän asetti ne olemaan aina ja
iankaikkisesti, hän antoi niille lain, josta ne eivät poikkea.
7 Ylistäkää Herraa maasta, te merieläimet ja kaikki
syvyydet, 8 tuli ja rakeet, lumi ja sumu, sinä myrskytuuli,
joka panet hänen käskynsä toimeen, 9 te vuoret ja
kaikki kukkulat, te hedelmäpuut ja kaikki setrit, 10 te
pedot ja kaikki karja, te matelijat ja siivekkäät linnut, 11
te maan kuninkaat ja kaikki kansakunnat, te ruhtinaat ja
kaikki maan tuomarit, 12 te nuorukaiset ynnä neitsyet,
te vanhat yhdessä nuorten kanssa. 13 Ylistäköät he
Herran nimeä, sillä hänen nimensä yksin on korkea,
hänen valtasuuruutensa ulottuu yli maan ja taivaan.
14 Hän on korottanut sarven kansallensa, että häntä
ylistäisivät kaikki hänen hurskaansa, Israelin lapset,
kansa, joka on häntä lähellä. Halleluja!

149 Halleluja! Veisatkaa Herralle uusi virsi:
ylistysvirsi hänelle hurskasten seurakunnassa.
2 Iloitkoon Israel tekijästänsä, Siionin lapset riemuitkoot
kuninkaastaan. 3 Ylistäköät he karkeloiden hänen
nimeänsä, soittakoot hänelle kiitosta vaskirummuilla
ja kanteleilla. 4 Sillä Herra on mielistynyt kansaansa,
hän kaunistaa nöyrät pelastuksella. 5 Iloitkoot hurskaat,
veisaten hänen kunniaansa, riemuitkoot he vuoteissansa.
6 Jumalan ylistys on heidän suussansa, ja heidän
kädessään kaksiteräinen miekka, 7 että he kostaisivat
pakanoille, kurittaisivat kansakuntia, 8 panisivat kahleisiin
heidän kuninkaansa ja jalkarautoihin heidän ylhäisensä
9 ja täyttäisivät heissä tuomion, joka on kirjoitettu. Tämä
on kaikkien hänen hurskaittensa kunnia. Halleluja!

150 Halleluja! Ylistäkää Jumalaa hänen
pyhäkössään, ylistäkää häntä hänen
väkevyytensä taivaanvahvuuksissa. 2 Ylistäkää häntä
hänen voimallisista teoistansa, ylistäkää häntä, sillä
hänen herrautensa on suuri. 3 Ylistäkää häntä pasunan
pauhulla, ylistäkää häntä harpuilla ja kanteleilla. 4
Ylistäkää häntä vaskirummuilla ja karkelolla, ylistäkää
häntä kielisoittimilla ja huiluilla. 5 Ylistäkää häntä
helisevillä kymbaaleilla, ylistäkää häntä kumisevilla
kymbaaleilla. 6 Kaikki, joissa henki on, ylistäkää Herraa!
Halleluja!

Sananlaskujen

1 Salomon, Daavidin pojan, Israelin kuninkaan, sananlaskut, **2** viisauden ja kurin oppimiseksi, ymmärryksen sanojen ymmärtämiseksi, **3** taitoa tuovan kurin, vanhurskauden, oikeuden ja vilpittömyyden saamiseksi, **4** mielevyyden antamiseksi yksinkertaisille, tiedon ja taidollisuuden nuorille. **5** Viisas kuulkoon ja saakoon oppia lisää, ja ymmärtäväinen hankkikoon elämänohjetta **6** ymmärtääkseen sananlaskuja ja vertauksia, viisasten sanoja ja heidän ongelmiansa. **7** Herran pelko on tiedon alku; hullut pitävät halpana viisauden ja kurin. **8** Kuule, poikani, isäsi kuritusta äläkä hylkää äitisi opetusta, **9** sillä ne ovat ihana seppele sinun päähäsi ja käädyt sinun kaulaasi. **10** Poikani, jos synnintekijät sinua viekoittelevat, älä suostu. **11** Jos he sanovat: "Lähde mukaamme! Väijykäämme verta, vaanikaamme viatonta syyttömästi; **12** nielaiskaamme niinkuin tuonela heidät elävältä, ehyeltään, niinkuin hautaan vaipuvaiset; **(Sheol h7585)** **13** me saamme kaikenlaista kallista tavaraa, täytämme talomme saaliilla; **14** heitä arpasi meidän kanssamme, yhteinen kukkaro olkoon meillä kaikilla" - **15** Älä lähde, poikani, samalle tielle kuin he, pidätä jalkasi heidän poluiltansa. **16** Sillä heidän jalkansa juoksevat pahuuteen, kiiruhtavat vuodattamaan verta. **17** Sillä verkko on viritetty kaikille siivekkäille, niin että ne sen näkevät. -Mutta turhaan: **18** omaa vertansa he väijyvät, vaanivat omaa henkeänsä. **19** Näin käy jokaiselle väärän voiton pyytäjälle: se ottaa haltijaltaan hengen. **20** Viisaus huutaa kadulla, antaa äänensä kuulua toreilla; **21** meluisten katujen kulmissa se kutsuu, porttien ovilta kaupungissa sanansa sanoo: **22** Kuinka kauan te, yksinkertaiset, rakastatte yksinkertaisuutta, kuinka kauan pilkkaajilla on halu pilkkaan ja tyhmät vihaavat tietoa? **23** Kääntykää minun nuhdeltavikseni. Katso, minä vuodatan teille henkeäni, saatan sanani tiedoksenne. **24** Kun minä kutsuin ja te estelitte, kun ojensin kättäni eikä kenkään kuunnellut, **25** vaan te vieroksuitte kaikkia minun neuvojani, ette suostuneet minun nuhteisiini, **26** niin minäkin nauran teidän hädällenne, pilkkaan, kun tulee se, mitä te kauhistutte; **27** kun myrskynä tulee se, mitä te kauhistutte, kun hätänne saapuu tuulispäänä, kun päällenne tulee vaiva ja ahdistus. **28** Silloin he minua kutsuvat, mutta minä en vastaa, etsivät minua, mutta eivät löydä. **29** Koska he vihasivat tietoa, eivät valinneet osaksensa Herran pelkoa **30** eivätkä suostuneet minun neuvooni, vaan katsoivat kaiken minun nuhteluni halvaksi, **31** saavat he syödä oman vaelluksensa hedelmiä ja saavat kyllänsä omista hankkeistaan. **32** Sillä yksinkertaiset tappaa heidän oma luopumuksensa, ja tyhmät tuhoaa heidän oma suruttomuutensa. **33** Mutta joka minua kuulee, saa asua turvassa ja olla rauhassa onnettomuuden kauhuilta.

2 Poikani, jos sinä otat minun sanani varteen ja kätket mieleesi minun käskyni, **2** niin että herkistät korvasi viisaudelle ja taivutat sydämesi taitoon- **3** niin, jos kutsut ymmärrystä ja ääneesi huudat taitoa, **4** jos haet sitä kuin hopeata ja etsit sitä kuin aarretta, **5** silloin pääset ymmärtämään Herran pelon ja löydät Jumalan tuntemisen. **6** Sillä Herra antaa viisautta, hänen suustansa lähtee tieto ja taito. **7** Oikeamielisille hänellä on tallella pelastus, kilpi nuhteettomasti vaeltaville, **8** niin että hän suojaa oikeuden polut ja varjelee hurskaittensa tien. **9** Silloin ymmärrät vanhurskauden ja oikeuden ja vilpittömyyden-hyvyyden tien kaiken; **10** sillä viisaus tulee sydämeesi, ja tieto tulee sielullesi suloiseksi, **11** taidollisuus on sinua varjeleva ja ymmärrys suojeleva sinut. **12** Se pelastaa sinut pahojen tiestä, miehestä, joka kavalasti puhuu; **13** niistä, jotka ovat hyljänneet oikeat polut vaeltaaksensa pimeyden teitä; **14** niistä, jotka iloitsevat pahanteosta, riemuitsevat häijystä kavaluudesta, **15** joiden polut ovat mutkaiset ja jotka joutuvat väärään teillänsä. - **16** Se pelastaa sinut irstaasta naisesta, vieraasta vaimosta, joka sanoillansa liehakoitsee, **17** joka on hyljännyt nuoruutensa ystävän ja unhottanut Jumalansa liiton. **18** Sillä hänen huoneensa kallistuu kohti kuolemaa, hänen tiensä haamuja kohden. **19** Ei palaja kenkään, joka hänen luoksensa menee, eikä saavu elämän poluille. **20** Niin sinä vaellat hyvien tietä ja noudatat vanhurskasten polkuja. **21** Sillä oikeamieliset saavat asua maassa, ja nuhteettomat jäävät siihen jäljelle; **22** mutta jumalattomat hävitetään maasta, ja uskottomat siitä reväistään pois.

3 Poikani, älä unhota minun opetustani, vaan sinun sydämesi säilyttäköön minun käskyni; **2** sillä pitkää ikää, elinvuosia ja rauhaa ne sinulle kartuttavat. **3** Laupeus ja uskollisuus älköön hyljätkö sinua. Sido ne kaulaasi, kirjoita ne sydämesi tauluun, **4** niin saat armon ja hyvän ymmärryksen Jumalan ja ihmisten silmien edessä. **5** Turvaa Herraan kaikesta sydämestäsi äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi. **6** Tunne hänet kaikilla teilläsi, niin hän sinun polkusi tasoittaa. **7** Älä ole viisas omissa silmissäsi. Pelkää Herraa ja karta pahaa. **8** Se on terveellistä sinun ruumiillesi ja virkistävää sinun luillesi. **9** Kunnioita Herraa antamalla varoistasi ja kaiken satosi parhaimmasta, **10** niin sinun jyväaittasi täyttyvät runsaudella, ja viini pursuu sinun kuurnistasi. **11** Poikani, älä pidä Herran kuritusta halpana äläkä kyllästy hänen rangaistukseensa; **12** sillä jota Herra rakastaa, sitä hän rankaisee, niinkuin isä poikaa, joka hänelle rakas on. **13** Autuas se ihminen, joka on löytänyt viisauden, ihminen, joka on saanut taidon. **14** Sillä parempi on hankkia sitä kuin hopeata, ja siitä saatu voitto on kultaa

jalompi. **15** Se on kalliimpi kuin helmet, eivät mitkään
kalleutesi vedä sille vertaa. **16** Pitkä ikä on sen oikeassa
kädessä, vasemmassa rikkaus ja kunnia. **17** Sen tiet
ovat suloiset tiet, sen polut rauhaisat kaikki tyynni. **18**
Elämän puu on se niille, jotka siihen tarttuvat; onnelliset
ne, jotka siitä pitävät kiinni. **19** Herra on viisaudella
perustanut maan, taivaat taidolla vahvistanut. **20** Hänen
toimestansa syvyydet kuohuivat esiin, ja pilvet pisaroivat
kastetta. **21** Poikani, nämä älköät häipykö näkyvistäsi,
säilytä neuvokkuus ja taidollisuus, **22** niin ne ovat elämä
sinun sielullesi ja kaunistus sinun kaulaasi. **23** Silloin
sinä kuljet tiesi turvallisesti etkä loukkaa jalkaasi. **24** Kun
menet maata, et pelkää mitään, ja maata mentyäsi on
unesi makea. **25** Pääset peljästymästä äkkikauhistuksia
ja turmiota, joka jumalattomat yllättää. **26** Sillä sinä saat
luottaa Herraan, hän varjelee sinun jalkasi joutumasta
kiinni. **27** Älä kiellä tarvitsevalta hyvää, milloin sitä
tehdä voit. **28** Älä sano lähimmäisellesi: "Mene nyt
ja tule toiste, huomenna minä annan", kun sinulla
kuitenkin on. **29** Älä mieti pahaa lähimmäistäsi vastaan,
kun hän luottavaisesti luonasi asuu. **30** Älä riitele
kenenkään kanssa syyttä, kun ei toinen ole sinulle pahaa
tehnyt. **31** Älä kadehdi väkivallan miestä äläkä hänen
teitänsä omiksesi valitse; **32** sillä väärämielinen on
Herralle kauhistus, mutta oikeamielisille hän on tuttava.
33 Herran kirous on jumalattoman huoneessa, mutta
vanhurskasten asuinsijaa hän siunaa. **34** Pilkkaajille
hänkin on pilkallinen, mutta nöyrille hän antaa armon.
35 Viisaat perivät kunnian, mutta tyhmäin osa on häpeä.

4 Kuulkaa, lapset, isän kuritusta ja kuunnelkaa
oppiaksenne ymmärrystä. **2** Sillä minä annan teille
hyvän neuvon, älkää hyljätkö minun opetustani. **3**
Olinhan minäkin isäni poika, hento ja äitini ainokainen. **4**
Ja isä minua opetti ja sanoi minulle: "Pitäköön sydämesi
minun sanoistani kiinni, noudata minun käskyjäni, niin
sinä saat elää. **5** Hanki viisautta, hanki ymmärrystä, älä
sitä unhota, älä väisty pois minun suuni sanoista. **6** Älä
sitä hylkää, niin se varjelee sinua; rakasta sitä, niin se
sinua suojaa. **7** Viisauden alku on: hanki viisautta, ja
kaikella muulla hankkimallasi hanki ymmärrystä. **8** Anna
sille korkea arvo, niin se sinut korottaa, se kunnioittaa
sinua, jos sen syliisi suljet; **9** se panee päähäsi ihanan
seppeleen ja lahjoittaa sinulle kauniin kruunun." **10**
Kuule, poikani, ja ota sanani varteen, niin elämäsi
vuodet enentyvät. **11** Minä neuvon sinut viisauden
tielle, ohjaan sinut oikeille teille. **12** Käydessäsi eivät
askeleesi ahtaalle joudu; juostessasi et kompastu. **13**
Tartu kiinni kuritukseen äläkä hellitä; säilytä se, sillä se
on sinun elämäsi. **14** Älä lähde jumalattomien polulle,
älä astu pahojen tielle. **15** Anna sen olla, älä mene
sille, poikkea pois ja mene ohitse. **16** Sillä eivät he saa
nukkua, elleivät pahaa tee; se riistää heiltä unen, elleivät
ole ketään kaataneet. **17** Niin he syövät leipänään
jumalattomuutta, juovat viininään väkivallan tekoja. **18**
Mutta vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka
kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka. **19**
Jumalattomain tie on kuin pimeys: eivät he tiedä, mihin
kompastuvat. **20** Poikani, kuuntele minun puhettani,
kallista korvasi minun sanoilleni. **21** Älköät ne väistykö
silmistäsi, kätke ne sydämesi sisimpään; **22** sillä
ne ovat elämä sille, joka ne löytää, ja lääke koko
hänen ruumiillensa. **23** Yli kaiken varottavan varjele
sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee. **24** Poista itsestäsi
suun kavaluus, ja karkoita luotasi huulten vääryys. **25**
Katsokoot sinun silmäsi suoraan, eteenpäin olkoon
katseesi luotu. **26** Tasoita polku jaloillesi, ja kaikki
sinun tiesi olkoot vakaat. **27** Älä poikkea oikeaan, älä
vasempaan, väistä jalkasi pahasta.

5 Poikani, kuuntele minun viisauttani, kallista korvasi
minun taidolleni **2** ottaaksesi vaarin taidollisuudesta,
ja huulesi säilyttäköät tiedon. **3** Sillä hunajaa tiukkuvat
vieraan vaimon huulet, hänen suunsa on öljyä
liukkaampi. **4** Mutta lopulta hän on karvas kuin koiruoho,
terävä kuin kaksiteräinen miekka. **5** Hänen jalkansa
kulkevat alas kuolemaan, tuonelaan vetävät hänen
askeleensa. **(Sheol h7585)** **6** Ei käy hän elämän tasaista
polkua, hänen tiensä horjuvat hänen huomaamattaan. **7**
Niinpä, lapset, kuulkaa minua, älkää väistykö minun
suuni sanoista. **8** Pidä tiesi kaukana tuollaisesta äläkä
lähesty hänen majansa ovea, **9** ettet antaisi muille
kunniaasi etkä vuosiasi armottomalle, **10** ettei sinun
tavarasi ravitsisi vieraita, sinun vaivannäkösi joutuisi
toisen taloon **11** ja ettet lopulta päätyisi huokailemaan
ruumiisi ja lihasi riutuessa **12** ja sanomaan: "Miksi minä
kuritusta vihasin ja sydämeni halveksui nuhdetta? **13**
Miksi en kuullut neuvojaini ääntä, kallistanut korvaani
opettajilleni? **14** Olin joutua kokonaan turmion omaksi
keskellä seurakunnan ja kansankokouksen." **15** Juo
vettä omasta säiliöstäsi, sitä, mikä omasta kaivostasi
juoksee. **16** Vuotaisivatko sinun lähteesi kadulle, toreille
sinun vesiojasi! **17** Olkoot ne sinun omasi yksin, älköät
vierasten sinun ohessasi. **18** Olkoon sinun lähteesi
siunattu, ja iloitse nuoruutesi vaimosta. **19** Armas peura,
suloinen vuorikauris-hänen rintansa sinua aina riemulla
ravitkoot, hurmautuos alati hänen rakkaudestaan. **20**
Miksi, poikani, hurmautuisit irstaaseen naiseen ja syleilisit
vieraan vaimon povea? **21** Sillä Herran silmien edessä
ovat miehen tiet, ja hän tutkii kaikki hänen polkunsa. **22**
Jumalattoman vangitsevat hänen rikoksensa, ja hän
tarttuu oman syntinsä pauloihin. **23** Kurittomuuteensa
hän kuolee ja suistuu harhaan suuressa hulluudessaan.

6 Poikani, jos olet ketä lähimmäisellesi taannut, lyönyt
kättä vieraalle; **2** jos olet kietoutunut oman suusi
sanoihin, joutunut suusi sanoista kiinni, **3** niin tee

toki, poikani, pelastuaksesi tämä, koska olet joutunut
lähimmäisesi kouriin: Mene, heittäydy maahan ja
ahdista lähimmäistäsi; 4 Älä suo silmillesi unta äläkä
silmäluomillesi lepoa. 5 Pelastaudu käsistä niinkuin
gaselli, niinkuin lintu pyydystäjän käsistä. 6 Mene,
laiska, muurahaisen tykö, katso sen menoja ja viisastu.
7 Vaikka sillä ei ole ruhtinasta, ei päällysmiestä eikä
hallitsijaa, 8 se kuitenkin hankkii leipänsä kesällä ja
kokoaa varastoon ruokansa elonaikana. 9 Kuinka kauan
sinä, laiska, makaat, milloinka nouset unestasi? 10
Nuku vielä vähän, torku vähän, makaa vähän ristissä
käsin, 11 niin köyhyys käy päällesi niinkuin rosvo ja
puute niinkuin asestettu mies. 12 Kelvoton ihminen,
väärä mies on se, joka kulkee suu täynnä vilppiä,
13 silmää iskee, jaloillaan merkkiä antaa, sormillansa
viittoo, 14 kavaluus mielessä, pahaa aina hankitsee,
riitoja rakentaa. 15 Sentähden hänen turmionsa tulee
yhtäkkiä, tuokiossa hänet rusennetaan, eikä apua ole.
16 Näitä kuutta Herra vihaa, ja seitsemää hänen sielunsa
kauhistuu: 17 ylpeitä silmiä, valheellista kieltä, käsiä,
jotka vuodattavat viatonta verta, 18 sydäntä, joka häijyjä
juonia miettii, jalkoja, jotka kiiruusti juoksevat pahaan,
19 väärää todistajaa, joka valheita puhuu, ja riidan
rakentajaa veljesten kesken. 20 Säilytä, poikani, isäsi
käsky äläkä hylkää äitisi opetusta. 21 Pidä ne aina
sydämellesi sidottuina, kääri ne kaulasi ympärille. 22
Kulkiessasi ne sinua taluttakoot, maatessasi sinua
vartioikoot, herätessäsi sinua puhutelkoot. 23 Sillä
käsky on lamppu, opetus on valo, ja kurittava nuhde
on elämän tie, 24 että varjeltuisit pahasta naisesta,
vieraan vaimon liukkaasta kielestä. 25 Älköön sydämesi
himoitko hänen kauneuttaan, älköönkä hän sinua
katseillaan vangitko. 26 Sillä porttonaisen tähden
menee leipäkakkukin, ja naitu nainen pyydystää kallista
sielua. 27 Voiko kukaan kuljettaa tulta helmassaan,
puvun häneltä palamatta? 28 Voiko kukaan kävellä
hiilloksella, jalkain häneltä kärventymättä? 29 Samoin
käy sen, joka menee lähimmäisensä vaimon luo: ei
jää rankaisematta kukaan, joka häneen kajoaa. 30
Eikö halveksita varasta, vaikka hän olisi nälissään
varastanut hengenpiteikseen? 31 Onhan hänen, jos
tavataan, seitsenkertaisesti korvattava, annettava kaikki
talonsa varat. 32 Joka vaimon kanssa avion rikkoo, on
mieletön; itsensä menettää, joka niin tekee. 33 Hän saa
vaivan ja häpeän, eikä hänen häväistystään pyyhitä
pois. 34 Sillä luulevaisuus nostaa miehen vihan, ja
säälimätön on hän koston päivänä. 35 Ei hän huoli
mistään lunastusmaksusta, ei suostu, vaikka kuinka
lahjaasi lisäät.

7 Poikani, noudata minun sanojani ja kätke mieleesi
minun käskyni. 2 Noudata minun käskyjäni, niin
saat elää, säilytä opetukseni kuin silmäteräsi. 3 Sido
ne kiinni sormiisi, kirjoita ne sydämesi tauluun. 4
Sano viisaudelle: "Sinä olet sisareni", kutsu ymmärrystä
sukulaiseksi, 5 että varjeltuisit irstaalta naiselta, vieraalta
vaimolta, joka sanoillansa liehakoitsee. 6 Sillä minä
katselin taloni ikkunasta ristikon läpi, 7 ja minä näin
yksinkertaisten joukossa, havaitsin poikain seassa
nuorukaisen, joka oli mieltä vailla. 8 Hän kulki katua
erään naisen kulmaukseen ja asteli hänen majaansa
päin 9 päivän illaksi hämärtyessä, yön aikana, pimeässä.
10 Ja katso, nainen tulee häntä vastaan, porton puvussa,
kavala sydämeltä. 11 Hän on levoton ja hillitön, eivät
pysy hänen jalkansa kotona; 12 milloin hän on kadulla,
milloin toreilla, ja väijyy joka kulmassa. 13 Hän tarttui
nuorukaiseen, suuteli häntä ja julkeasti katsoen sanoi
hänelle: 14 "Minun oli uhrattava yhteysuhri, tänä päivänä
olen täyttänyt lupaukseni. 15 Sentähden läksin ulos
sinua vastaan, etsiäkseni sinua, ja olen sinut löytänyt.
16 Olen leposijalleni peitteitä levittänyt, kirjavaa Egyptin
liinavaatetta. 17 Vuoteeseeni olen pirskoitellut mirhaa,
aloeta ja kanelia. 18 Tule, nauttikaamme lemmestä
aamuun asti, riemuitkaamme rakkaudesta. 19 Sillä
mieheni ei ole kotona, hän meni matkalle kauas. 20
Rahakukkaron hän otti mukaansa ja tulee kotiin vasta
täydenkuun päiväksi." 21 Hän taivutti hänet paljolla
houkuttelullaan, vietteli liukkailla huulillansa: 22 kkiä hän
lähti hänen jälkeensä, niinkuin härkä menee teuraaksi,
niinkuin hullu jalkaraudoissa kuritettavaksi, 23 niinkuin
lintu kiiruhtaa paulaan; eikä tiennyt, että oli henkeänsä
kaupalla, kunnes nuoli lävisti hänen maksansa. 24
Sentähden, poikani, kuulkaa minua, kuunnelkaa minun
suuni sanoja. 25 Älköön poiketko sydämesi tuon naisen
teille, älä eksy hänen poluillensa. 26 Sillä paljon on
surmattuja, hänen kaatamiaan, lukuisasti niitä, jotka
hän on kaikki tappanut. 27 Hänen majastaan käyvät
tuonelan tiet, jotka vievät alas tuonelan kammioihin.
(Sheol h7585)

8 Eikö viisaus kutsu, eikö taito anna äänensä kuulua?
2 Ylös kummuille, tien viereen, polkujen risteyksiin
hän on asettunut. 3 Porttien pielissä, kaupungin
portilla, oviaukoissa hän huutaa: 4 "Teitä minä kutsun,
miehet, ja ihmislapsille kaikuu minun ääneni. 5 Tulkaa,
yksinkertaiset, mieleviksi; tulkaa järkeviksi, te tyhmät.
6 Kuulkaa, sillä jalosti minä puhun, ja avaan huuleni
puhumaan, mikä oikein on; 7 sillä totuutta minun
suuni haastaa, ja jumalattomuus on minun huulilleni
kauhistus. 8 Vanhurskaat ovat minun suuni sanat
kaikki, ei ole niissä mitään petollista, ei väärää. 9
Ne ovat kaikki oikeat ymmärtäväiselle, suorat niille,
jotka löysivät tiedon. 10 Ottakaa minun kuritukseni,
älkääkä hopeata, ja tieto ennen valituinta kultaa. 11 Sillä
parempi on viisaus kuin helmet, eivät mitkään kalleudet
vedä sille vertaa. 12 Minä, viisaus, olen perehtynyt
mielevyyteen, olen löytänyt tiedon ja taidollisuuden. 13
Herran pelko on pahan vihaamista. Kopeutta ja ylpeyttä,

pahaa tietä ja kavalaa suuta minä vihaan. **14** Minulla on
neuvo ja neuvokkuus; minä olen ymmärrys, minulla on
voima. **15** Minun avullani kuninkaat hallitsevat, ruhtinaat
säädöksensä vanhurskaasti säätävät. **16** Minun avullani
päämiehet vallitsevat ja ylhäiset, maan tuomarit kaikki.
17 Minä rakastan niitä, jotka minua rakastavat, ja jotka
minua varhain etsivät, ne löytävät minut. **18** Minun
tykönäni on rikkaus ja kunnia, ikivanha varallisuus ja
vanhurskaus. **19** Minun hedelmäni on parempi kuin
kulta, kuin puhtain kulta, minun antamani voitto valituinta
hopeata parempi. **20** Minä vaellan vanhurskauden
polkua, oikeuden teitten keskikohtaa, **21** antaakseni
niille, jotka minua rakastavat, pysyvän perinnön ja
täyttääkseni heidän aarrekammionsa. **22** Herra loi minut
töittensä esikoiseksi, ensimmäiseksi teoistaan, ennen
aikojen alkua. **23** Iankaikkisuudesta minä olen asetettu
olemaan, alusta asti, hamasta maan ikiajoista. **24**
Ennenkuin syvyyksiä oli, synnyin minä, ennenkuin oli
lähteitä, vedestä rikkaita. **25** Ennenkuin vuoret upotettiin
paikoilleen, ennen kukkuloita, synnyin minä, **26** kun
hän ei vielä ollut tehnyt maata, ei mantua, ei maanpiirin
tomujen alkuakaan. **27** Kun hän taivaat valmisti, olin
minä siinä, kun hän veti piirin syvyyden pinnalle, **28** kun
hän teki vahvoiksi pilvet korkeudessa, kun syvyyden
lähteet saivat voiman, **29** kun hän merelle asetti sen
rajat, että vedet eivät kävisi hänen käskynsä yli, kun
hän vahvisti maan perustukset, **30** silloin minä hänen
sivullansa hoidokkina olin, ihastuksissani olin päivästä
päivään ja leikitsin hänen edessänsä kaikin ajoin; **31**
leikitsin hänen maanpiirinsä päällä, ja ihastukseni olivat
ihmislapset. **32** Siis te, lapset, kuulkaa minua; autuaat
ne, jotka noudattavat minun teitäni! **33** Kuritusta kuulkaa,
niin viisastutte; älkää sen antako mennä menojaan. **34**
Autuas se ihminen, joka minua kuulee, valvoo minun
ovillani päivästä päivään, vartioitsee minun ovieni pieliä!
35 Sillä joka minut löytää, löytää elämän ja saa Herran
mielisuosion. **36** Mutta joka menee minusta harhaan,
saa vahingon sielullensa; kaikki, jotka minua vihaavat,
rakastavat kuolemaa."

9 Viisaus on talonsa rakentanut, veistänyt seitsemän
pylvästänsä. **2** Hän on teuraansa teurastanut,
viininsä sekoittanut ja myöskin pöytänsä kattanut. **3**
Hän on palvelijattarensa lähettänyt kutsua kuuluttamaan
kaupungin kumpujen rinteiltä: **4** "Joka yksinkertainen
on, poiketkoon tänne". Sille, joka on mieltä vailla, hän
sanoo: **5** "Tulkaa, syökää minun leipääni ja juokaa
viiniä, minun sekoittamaani. **6** Hyljätkää yksinkertaisuus,
niin saatte elää, ja astukaa ymmärryksen tielle." - **7**
Joka pilkkaajaa ojentaa, saa itsellensä häpeän, ja
häpeäpilkun se, joka jumalatonta nuhtelee. **8** Älä nuhtele
pilkkaajaa, ettei hän sinua vihaisi; nuhtele viisasta,
niin hän sinua rakastaa. **9** Anna viisaalle, niin hän
yhä viisastuu; opeta vanhurskasta, niin hän saa oppia
lisää. **10** Herran pelko on viisauden alku, ja Pyhimmän
tunteminen on ymmärrystä. - **11** "Sillä minun avullani
päiväsi enenevät ja jatkuvat elämäsi vuodet. **12** Jos olet
viisas, olet omaksi hyväksesi viisas; ja jos olet pilkkaaja,
saat sinä sen yksin kestää." **13** Tyhmyys on nainen,
levoton ja yksinkertainen, eikä hän mistään mitään
tiedä. **14** Hän istuu talonsa ovella, istuimella kaupungin
kummuilla, **15** kutsumassa ohikulkijoita, jotka käyvät
polkujansa suoraan eteenpäin: **16** "Joka yksinkertainen
on, poiketkoon tänne". Ja sille, joka on mieltä vailla, hän
sanoo: **17** "Varastettu vesi on makeata, ja salattu leipä
on suloista". **18** Eikä toinen tiedä, että haamuja on siellä,
että hänen kutsuvieraansa ovat tuonelan laaksoissa.
(Sheol h7585)

10 Salomon sananlaskut. Viisas poika on isällensä
iloksi, mutta tyhmä poika on äidillensä murheeksi.
2 Vääryyden aarteet eivät auta, mutta vanhurskaus
vapahtaa kuolemasta. **3** Herra ei salli vanhurskaan
nälkää nähdä, mutta jumalattomien himon hän luotansa
työntää. **4** Köyhtyy, joka laiskasti kättä käyttää, mutta
ahkerain käsi rikastuttaa. **5** Taitava poika kokoaa
kesällä, kunnoton poika elonaikana nukkuu. **6** Siunaus
on vanhurskaan pään päällä, mutta väkivaltaa kätkee
jumalattomien suu. **7** Vanhurskaan muistoa siunataan,
mutta jumalattomien nimi lahoaa. **8** Viisassydäminen
ottaa käskyt varteen, mutta hulluhuulinen kukistuu. **9**
Joka nuhteettomasti vaeltaa, vaeltaa turvassa, jonka
tiet ovat väärät, se joutuu ilmi. **10** Joka silmää iskee,
saa aikaan tuskaa, ja hulluhuulinen kukistuu. **11**
Vanhurskaan suu on elämän lähde, mutta jumalattomien
suu kätkee väkivaltaa. **12** Viha virittää riitoja, mutta
rakkaus peittää rikkomukset kaikki. **13** Ymmärtäväisen
huulilta löytyy viisaus, mutta joka on mieltä vailla, sille
vitsa selkään! **14** Viisaat kätkevät, minkä tietävät, mutta
hullun suu on läheinen turmio. **15** Rikkaan tavara on
hänen vahva kaupunkinsa, mutta vaivaisten köyhyys
on heidän turmionsa. **16** Vanhurskaan hankkima on
elämäksi, jumalattoman saalis koituu synniksi. **17**
Kuritusta noudattava on elämän tiellä, mutta nuhteet
hylkäävä eksyy. **18** Joka salavihaa pitää, sen huulilla
on valhe, ja joka parjausta levittää, on tyhmä. **19**
Missä on paljon sanoja, siinä ei syntiä puutu; mutta
joka huulensa hillitsee, se on taitava. **20** Vanhurskaan
kieli on valituin hopea, jumalattomien äly on tyhjän
veroinen. **21** Vanhurskaan huulet kaitsevat monia, mutta
hullut kuolevat mielettömyyteensä. **22** Herran siunaus
rikkaaksi tekee, ei oma vaiva siihen mitään lisää. **23**
Tyhmälle on iloksi ilkityön teko, mutta ymmärtäväiselle
miehelle viisaus. **24** Mitä jumalaton pelkää, se häntä
kohtaa; mutta mitä vanhurskaat halajavat, se annetaan.
25 Tuulispään käytyä ei jumalatonta enää ole, mutta
vanhurskaan perustus pysyy iäti. **26** Mitä hapan
hampaille ja savu silmille, sitä laiska lähettäjillensä. **27**

Herran pelko elinpäiviä jatkaa, mutta jumalattomien
vuodet lyhenevät. 28 Vanhurskasten odotus koituu
iloksi, mutta jumalattomien toivo hukkuu. 29 Herran
johdatus on nuhteettoman turva, mutta väärintekijäin
turmio. 30 Vanhurskas ei ikinä horju, mutta jumalattomat
eivät saa asua maassa. 31 Vanhurskaan suu kasvaa
viisauden hedelmän, mutta kavala kieli hävitetään. 32
Vanhurskaan huulet tietävät, mikä otollista on, mutta
jumalattomien suu on sulaa kavaluutta.

11 Väärä vaaka on Herralle kauhistus, mutta täysi
paino on hänelle otollinen. 2 Mihin ylpeys tulee,
sinne tulee häpeäkin, mutta nöyräin tykönä on viisaus.
3 Oikeamielisiä ohjaa heidän nuhteettomuutensa, mutta
uskottomat hävittää heidän vilppinsä. 4 Ei auta tavara
vihan päivänä, mutta vanhurskaus vapahtaa kuolemasta.
5 Nuhteettoman vanhurskaus tasoittaa hänen tiensä,
mutta jumalaton sortuu jumalattomuuteensa. 6
Oikeamieliset vapahtaa heidän vanhurskautensa,
mutta uskottomat vangitsee heidän oma himonsa. 7
Jumalattoman ihmisen kuollessa hukkuu hänen toivonsa,
ja vääräin odotus hukkuu. 8 Vanhurskas pelastetaan
hädästä, ja jumalaton joutuu hänen sijaansa. 9 Rietas
suullansa turmelee lähimmäisensä, mutta taito on
vanhurskaitten pelastus. 10 Vanhurskaitten onnesta
kaupunki iloitsee, ja jumalattomain hukkumisesta
syntyy riemu. 11 Oikeamielisten siunauksesta kaupunki
kohoaa, mutta jumalattomain suu sitä hajottaa. 12
Mieltä vailla on, joka lähimmäistänsä halveksii, mutta
ymmärtäväinen mies on vaiti. 13 Joka panettelijana
käy, ilmaisee salaisuuden, mutta jolla luotettava henki
on, se säilyttää asian. 14 Missä ohjausta ei ole,
sortuu kansa, mutta neuvonantajain runsaus tuo
menestyksen. 15 Joka vierasta takaa, sen käy pahoin,
mutta joka kädenlyöntiä vihaa, se on turvattu. 16
Suloinen nainen saa kunniaa, ja voimalliset saavat
rikkautta. 17 Armelias mies tekee hyvää itsellensä,
mutta armoton syöksee onnettomuuteen oman lihansa.
18 Jumalaton hankkii pettäväistä voittoa, mutta joka
vanhurskautta kylvää, saa pysyvän palkan. 19 Joka
on vakaa vanhurskaudessa, saa elämän; mutta joka
pahaa tavoittaa, saa kuoleman. 20 Väärämieliset ovat
Herralle kauhistus, mutta nuhteettomasti vaeltaviin hän
mielistyy. 21 Totisesti: paha ei jää rankaisematta, mutta
vanhurskasten jälkeläiset pelastuvat. 22 Kultarengas sian
kärsässä on kaunis nainen, älyä vailla. 23 Vanhurskaitten
halajaminen vie onneen, jumalattomien toivo vihaan. 24
Toinen on antelias ja saa yhä lisää, toinen säästää yli
kohtuuden ja vain köyhtyy. 25 Hyväätekeväinen sielu
tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu. 26
Joka viljan pitää takanaan, sitä kansa kiroaa, mutta joka
viljan kaupaksi antaa, sen pään päälle tulee siunaus. 27
Joka hyvään pyrkii, etsii sitä, mikä otollista on, mutta
joka pahaa etsii, sille se tulee. 28 Joka rikkauteensa
luottaa, se kukistuu, mutta vanhurskaat viheriöitsevät
niinkuin lehvä. 29 Joka talonsa rappiolle saattaa, perii
tuulta, ja hullu joutuu viisaan orjaksi. 30 Vanhurskaan
hedelmä on elämän puu, ja viisas voittaa sieluja. 31
Katso, vanhurskas saa palkkansa maan päällä, saati
sitten jumalaton ja syntinen.

12 Tietoa rakastaa, joka kuritusta rakastaa, mutta
järjetön se, joka nuhdetta vihaa. 2 Hyvä saa
Herran mielisuosion, mutta juonittelijan hän tuomitsee
syylliseksi. 3 Ei ihminen kestä jumalattomuuden varassa,
mutta vanhurskasten juuri on horjumaton. 4 Kelpo
vaimo on puolisonsa kruunu, mutta kunnoton on kuin
mätä hänen luissansa. 5 Vanhurskasten aivoitukset
ovat oikeat, jumalattomien hankkeet petolliset. 6
Jumalattomien puheet väijyvät verta, mutta oikeamieliset
pelastaa heidän suunsa. 7 Jumalattomat kukistuvat
olemattomiin, mutta vanhurskasten huone pysyy.
8 Ymmärryksensä mukaan miestä kiitetään, mutta
nurjasydämistä halveksitaan. 9 Parempi halpa-arvoinen,
jolla on palvelija, kuin rehentelijä, joka on vailla leipää. 10
Vanhurskas tuntee, mitä hänen karjansa kaipaa, mutta
jumalattomain sydän on armoton. 11 Joka peltonsa
viljelee, saa leipää kyllin, mutta tyhjän tavoittelija on
mieltä vailla. 12 Jumalaton himoitsee pahojen saalista,
mutta vanhurskasten juuri on antoisa. 13 Huulten
rikkomus on paha ansa, mutta vanhurskas pääsee
hädästä. 14 Suunsa hedelmästä saa kyllälti hyvää, ja
ihmisen eteen kiertyvät hänen kättensä työt. 15 Hullun
tie on hänen omissa silmissään oikea, mutta joka neuvoa
kuulee, on viisas. 16 Hullun suuttumus tulee kohta ilmi,
mutta mielevä peittää kärsimänsä häpeän. 17 Toden
puhuja lausuu oikeuden, mutta väärä todistaja petoksen.
18 Moni viskoo sanoja kuin miekanpistoja, mutta viisasten
kieli on lääke. 19 Totuuden huulet pysyvät iäti, mutta
valheen kieli vain tuokion. 20 Jotka pahaa miettivät,
niillä on mielessä petos, mutta jotka rauhaan neuvovat,
niille tulee ilo. 21 Ei tule turmiota vanhurskaalle, mutta
jumalattomat ovat onnettomuutta täynnä. 22 Herralle
kauhistus ovat valheelliset huulet, mutta teoissaan
uskolliset ovat hänelle otolliset. 23 Mielevä ihminen
peittää tietonsa, mutta tyhmäin sydän huutaa julki
hulluutensa. 24 Ahkerain käsi saa hallita, mutta laiska
joutuu työveron alaiseksi. 25 Huoli painaa alas miehen
mielen, mutta hyvä sana sen ilahuttaa. 26 Vanhurskas
opastaa lähimmäistänsä, mutta jumalattomat eksyttää
heidän oma tiensä. 27 Laiska ei saa ajetuksi itselleen
riistaa, mutta ahkeruus on ihmiselle kallis tavara. 28
Vanhurskauden polulla on elämä, ja sen tien kulku ei
ole kuolemaksi.

13 Viisas poika kuulee isän kuritusta, mutta pilkkaaja
ei ota nuhdetta kuullaksensa. 2 Suunsa
hedelmästä saa nauttia hyvää, mutta uskottomilla on

halu väkivaltaan. 3 Joka suistaa suunsa, se säilyttää
henkensä, mutta avosuinen joutuu turmioon. 4 Laiskan
sielu haluaa, saamatta mitään, mutta ahkerain sielu
tulee ravituksi. 5 Vanhurskas vihaa valhepuhetta, mutta
jumalattoman meno on iljettävä ja häpeällinen. 6
Vanhurskaus varjelee nuhteettomasti vaeltavan, mutta
jumalattomuus syöksee syntisen kumoon. 7 Toinen on
olevinaan rikas, omistamatta mitään, toinen olevinaan
köyhä, vaikka on tavaraa paljon. 8 Rikkautensa saa
mies antaa henkensä lunnaiksi, mutta köyhän ei tarvitse
uhkauksia kuunnella. 9 Vanhurskasten valo loistaa
iloisesti, mutta jumalattomien lamppu sammuu. 10
Ylpeys tuottaa pelkkää toraa, mutta jotka ottavat
neuvon varteen, niillä on viisaus. 11 Tyhjällä saatu
tavara vähenee, mutta joka vähin erin kokoaa, se saa
karttumaan. 12 Pitkä odotus tekee sydämen sairaaksi,
mutta täyttynyt halu on elämän puu. 13 Joka sanaa
halveksii, joutuu sanan pantiksi; mutta joka käskyä
pelkää, saa palkan. 14 Viisaan opetus on elämän lähde
kuoleman paulain välttämiseksi. 15 Hyvä ymmärrys
tuottaa suosiota, mutta uskottomien tie on koleikkoa.
16 Jokainen mielevä toimii taitavasti, mutta tyhmä
levittää hulluutta. 17 Jumalaton sanansaattaja suistuu
turmioon, mutta uskollinen lähetti on kuin lääke. 18
Köyhyys ja häpeä kuritusta vierovalle, kunnia nuhdetta
noudattavalle! 19 Tyydytetty halu on sielulle suloinen,
pahan karttaminen tyhmille kauhistus. 20 Vaella viisasten
kanssa, niin viisastut; tyhmäin seuratoverin käy pahoin.
21 Syntisiä vainoaa onnettomuus, mutta vanhurskaat
saavat onnen palkakseen. 22 Hyvä jättää perinnön
lastensa lapsillekin, mutta syntisen tavara talletetaan
vanhurskaalle. 23 Köyhien uudiskyntö antaa runsaan
ruuan; mutta moni tuhoutuu, joka ei oikeudessa pysy.
24 Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka
häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa. 25 Vanhurskas
saa syödä kylläksensä, mutta jumalattomain vatsa jää
vajaaksi.

14 Vaimojen viisaus talon rakentaa, mutta hulluus
sen omin käsin purkaa. 2 Joka vaeltaa oikein, se
pelkää Herraa, mutta jonka tiet ovat väärät, se hänet
katsoo ylen. 3 Hullun suussa on ylpeydelle vitsa, mutta
viisaita vartioivat heidän huulensa. 4 Missä raavaita
puuttuu, on seimi tyhjä, mutta runsas sato saadaan
härkien voimasta. 5 Uskollinen todistaja ei valhettele,
mutta väärä todistaja puhuu valheita. 6 Pilkkaaja etsii
viisautta turhaan, mutta ymmärtäväisen on tietoa helppo
saada. 7 Menet pois tyhmän miehen luota: et tullut
tuntemaan tiedon huulia. 8 Mielevän viisaus on, että
hän vaelluksestaan vaarin pitää; tyhmien hulluus on
petos. 9 Hulluja pilkkaa vikauhri, mutta oikeamielisten
kesken on mielisuosio. 10 Sydän tuntee oman surunsa,
eikä sen iloon saa vieras sekaantua. 11 Jumalattomain
huone hävitetään, mutta oikeamielisten maja kukoistaa.
12 Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta
on kuoleman tie. 13 Nauraessakin voi sydän kärsiä,
ja ilon lopuksi tulee murhe. 14 Omista teistään saa
kyllänsä se, jolla on luopunut sydän, mutta itsestään
löytää tyydytyksen hyvä mies. 15 Yksinkertainen uskoo
joka sanan, mutta mielevä ottaa askeleistansa vaarin.
16 Viisas pelkää ja karttaa pahaa, mutta tyhmä on
huoleton ja suruton. 17 Pikavihainen tekee hullun
töitä, ja juonittelija joutuu vihatuksi. 18 Yksinkertaiset
saavat perinnökseen hulluuden, mutta mielevät tiedon
kruunuksensa. 19 Pahojen täytyy kumartua hyvien
edessä ja jumalattomien seisoa vanhurskaan porteilla.
20 Köyhää vihaa hänen ystävänsäkin, mutta rikasta
rakastavat monet. 21 Syntiä tekee, joka lähimmäistään
halveksii, mutta autuas se, joka kurjia armahtaa! 22
Eivätkö eksy ne, jotka hankitsevat pahaa? Mutta armo
ja totuus niille, jotka hankitsevat hyvää! 23 Kaikesta
vaivannäöstä tulee hyötyä, mutta tyhjästä puheesta vain
vahinkoa. 24 Viisasten kruunu on heidän rikkautensa,
mutta tyhmäin hulluus hulluudeksi jää. 25 Uskollinen
todistaja on hengen pelastaja, mutta joka valheita puhuu,
on petosta täynnä. 26 Herran pelossa on vahva varmuus
ja turva vielä lapsillekin. 27 Herran pelko on elämän
lähde kuoleman paulain välttämiseksi. 28 Kansan paljous
on kuninkaan kunnia, väen vähyys ruhtinaan turmio.
29 Pitkämielisellä on paljon taitoa, mutta pikavihaisen
osa on hulluus. 30 Sävyisä sydän on ruumiin elämä,
mutta luulevaisuus on mätä luissa. 31 Joka vaivaista
sortaa, se herjaa hänen Luojaansa, mutta se häntä
kunnioittaa, joka köyhää armahtaa. 32 Jumalaton
sortuu omaan pahuuteensa, mutta vanhurskas on
turvattu kuollessaan. 33 Ymmärtäväisen sydämeen
ottaa majansa viisaus, ja tyhmien keskellä se itsensä
tiettäväksi tekee. 34 Vanhurskaus kansan korottaa,
mutta synti on kansakuntien häpeä. 35 Taitava palvelija
saa kuninkaan suosion, mutta kunnoton hänen vihansa.

15 Leppeä vastaus taltuttaa kiukun, mutta loukkaava
sana nostaa vihan. 2 Viisasten kieli puhuu tietoa
taitavasti, mutta tyhmäin suu purkaa hulluutta. 3
Herran silmät ovat joka paikassa; ne vartioitsevat
hyviä ja pahoja. 4 Sävyisä kieli on elämän puu, mutta
vilpillinen kieli haavoittaa mielen. 5 Hullu pitää halpana
isänsä kurituksen, mutta joka nuhdetta noudattaa,
tulee mieleväksi. 6 Vanhurskaan huoneessa on suuret
aarteet, mutta jumalattoman saalis on turmion oma. 7
Viisasten huulet kylvävät tietoa, mutta tyhmäin sydän ei
ole vakaa. 8 Jumalattomien uhri on Herralle kauhistus,
mutta oikeamielisten rukous on hänelle otollinen. 9
Jumalattoman tie on Herralle kauhistus, mutta joka
vanhurskauteen pyrkii, sitä hän rakastaa. 10 Kova tulee
kuritus sille, joka tien hylkää; joka nuhdetta vihaa, saa
kuoleman. 11 Tuonelan ja manalan Herra näkee, saati

sitten ihmislasten sydämet. **(Sheol h7585)** **12** Pilkkaaja
ei pidä siitä, että häntä nuhdellaan; viisasten luo hän
ei mene. **13** Iloinen sydän kaunistaa kasvot, mutta
sydämen tuskassa on mieli murtunut. **14** Ymmärtäväisen
sydän etsii tietoa, mutta tyhmien suu hulluutta suosii.
15 Kurjalle ovat pahoja kaikki päivät, mutta hyvä
mieli on kuin alituiset pidot. **16** Parempi vähä Herran
pelossa kuin paljot varat levottomuudessa. **17** Parempi
vihannesruoka rakkaudessa kuin syöttöhärkä vihassa.
18 Kiukkuinen mies nostaa riidan, mutta pitkämielinen
asettaa toran. **19** Laiskan tie on kuin orjantappurapehko,
mutta oikeamielisten polku on raivattu. **20** Viisas poika on
isällensä iloksi, mutta tyhmä ihminen halveksii äitiänsä.
21 Hulluus on ilo sille, joka on mieltä vailla, mutta
ymmärtäväinen mies kulkee suoraan. **22** Hankkeet
sortuvat, missä neuvonpito puuttuu; mutta ne toteutuvat,
missä on runsaasti neuvonantajia. **23** Miehellä on ilo
suunsa vastauksesta; ja kuinka hyvä onkaan sana
aikanansa! **24** Taitava käy elämän tietä ylöspäin,
välttääkseen tuonelan, joka alhaalla on. **(Sheol h7585)** **25**
Ylpeitten huoneen Herra hajottaa, mutta lesken rajan hän
vahvistaa. **26** Häijyt juonet ovat Herralle kauhistus, mutta
lempeät sanat ovat puhtaat. **27** Väärän voiton pyytäjä
hävittää huoneensa, mutta joka lahjuksia vihaa, saa
elää. **28** Vanhurskaan sydän miettii, mitä vastata, mutta
jumalattomien suu purkaa pahuutta. **29** Jumalattomista
on Herra kaukana, mutta vanhurskasten rukouksen hän
kuulee. **30** Valoisa silmänluonti ilahuttaa sydämen; hyvä
sanoma tuo ydintä luihin. **31** Korva, joka kuuntelee
elämän nuhdetta, saa majailla viisaitten keskellä. **32**
Joka kuritusta vieroo, pitää sielunsa halpana; mutta joka
nuhdetta kuuntelee, se saa mieltä. **33** Herran pelko on
kuri viisauteen, ja kunnian edellä käy nöyryys.

16 Ihmisen ovat mielen aivoittelut, mutta Herralta
tulee kielen vastaus. **2** Kaikki miehen tiet
ovat hänen omissa silmissään puhtaat, mutta Herra
tutkii henget. **3** Heitä työsi Herran haltuun, niin
sinun hankkeesi menestyvät. **4** Kaiken on Herra
tehnyt määrätarkoitukseen, niinpä jumalattomankin
onnettomuuden päivän varalle. **5** Jokainen ylpeämielinen
on Herralle kauhistus: totisesti, ei sellainen jää
rankaisematta. **6** Laupeudella ja uskollisuudella
rikos sovitetaan, ja Herran pelolla paha vältetään.
7 Jos miehen tiet ovat Herralle otolliset, saattaa
hän vihamiehetkin sovintoon hänen kanssansa. **8**
Parempi vähä vanhurskaudessa kuin suuret voitot
vääryydessä. **9** Ihmisen sydän aivoittelee hänen
tiensä, mutta Herra ohjaa hänen askeleensa. **10**
Kuninkaan huulilla on jumalallinen ratkaisu; hänen
suunsa ei petä tuomitessaan. **11** Puntari ja oikea
vaaka ovat Herran, hänen tekoaan ovat kaikki painot
kukkarossa. **12** Jumalattomuuden teko on kuninkaille
kauhistus, sillä vanhurskaudesta valtaistuin vahvistuu.
13 Vanhurskaat huulet ovat kuninkaille mieleen, ja
oikein puhuvaa he rakastavat. **14** Kuninkaan viha on
kuoleman sanansaattaja, mutta sen lepyttää viisas
mies. **15** Kuninkaan kasvojen valo on elämäksi, ja
hänen suosionsa on kuin keväinen sadepilvi. **16**
Parempi kultaa on hankkia viisautta, kalliimpi hopeata
hankkia ymmärrystä. **17** Oikeamielisten tie välttää
onnettomuuden; henkensä saa pitää, joka pitää
vaelluksestansa vaarin. **18** Kopeus käy kukistumisen
edellä, ylpeys lankeemuksen edellä. **19** Parempi alavana
nöyrien parissa kuin jakamassa saalista ylpeitten kanssa.
20 Joka painaa mieleensä sanan, se löytää onnen; ja
autuas se, joka Herraan turvaa! **21** Jolla on viisas sydän,
sitä ymmärtäväiseksi sanotaan, ja huulten suloisuus
antaa opetukselle tehoa. **22** Ymmärrys on omistajalleen
elämän lähde, mutta hulluus on hulluille kuritus. **23**
Viisaan sydän tekee taitavaksi hänen suunsa ja antaa
tehoa hänen huultensa opetukselle. **24** Lempeät sanat
ovat mesileipää; ne ovat makeat sielulle ja lääkitys
luille. **25** Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka
lopulta on kuoleman tie. **26** Työmiehen nälkä tekee
työtä hänen hyväkseen, sillä oma suu panee hänelle
pakon. **27** Kelvoton mies kaivaa toiselle onnettomuutta;
hänen huulillaan on kuin polttava tuli. **28** Kavala mies
rakentaa riitaa, ja panettelija erottaa ystävykset. **29**
Väkivallan mies viekoittelee lähimmäisensä ja vie hänet
tielle, joka ei ole hyvä. **30** Joka silmiänsä luimistelee,
sillä on kavaluus mielessä; joka huulensa yhteen
puristaa, sillä on paha valmiina. **31** Harmaat hapset
ovat kunnian kruunu; se saadaan vanhurskauden tiellä.
32 Pitkämielinen on parempi kuin sankari, ja mielensä
hillitseväinen parempi kuin kaupungin valloittaja. **33**
Helmassa pudistellen arpa heitetään, mutta Herralta
tulee aina sen ratkaisu.

17 Parempi kuiva kannikka rauhassa kuin talon täysi
uhripaistia riidassa. **2** Taitava palvelija hallitsee
kunnotonta poikaa ja pääsee perinnönjaolle veljesten
rinnalla. **3** Hopealle sulatin, kullalle uuni, mutta sydämet
koettelee Herra. **4** Paha kuuntelee häijyjä huulia,
petollisuus kuulee pahoja kieliä. **5** Joka köyhää pilkkaa,
se herjaa hänen luojaansa; joka toisen onnettomuudesta
iloitsee, ei jää rankaisematta. **6** Vanhusten kruunu
ovat lastenlapset, ja isät ovat lasten kunnia. **7** Ei sovi
houkalle ylevä puhe, saati sitten ruhtinaalle valhe. **8**
Lahjus on käyttäjänsä silmissä kallis kivi: mihin vain
hän kääntyy, hän menestyy. **9** Joka rikkeen peittää,
se rakkautta harrastaa; mutta joka asioita kaivelee,
se erottaa ystävykset. **10** Nuhde pystyy paremmin
ymmärtäväiseen kuin sata lyöntiä tyhmään. **11** Pelkkää
onnettomuutta hankkii kapinoitsija, mutta häntä vastaan
lähetetään armoton sanansaattaja. **12** Kohdatkoon
miestä karhu, jolta on riistetty poikaset, mutta älköön

tyhmä hulluudessansa. 13 Joka hyvän pahalla palkitsee,
sen kodista ei onnettomuus väisty. 14 Alottaa tora on
päästää vedet valloilleen; herkeä, ennenkuin riita syttyy.
15 Syyllisen syyttömäksi ja syyttömän syylliseksi tekijä
ovat kumpikin Herralle kauhistus. 16 Mitä hyötyä on
rahasta tyhmän käsissä? Viisauden hankkimiseen ei ole
ymmärrystä. 17 Ystävä rakastaa ainiaan ja veli syntyy
varaksi hädässä. 18 Mieltä vailla on mies, joka kättä
lyöpi, joka menee toista takaamaan. 19 Joka toraa
rakastaa, se rikkomusta rakastaa; joka ovensa korottaa,
se hankkii kukistumistaan. 20 Väärämielinen ei onnea
löydä, ja kavalakielinen suistuu onnettomuuteen. 21
Tyhmä on murheeksi siittäjällensä, ja houkan isä on iloa
vailla. 22 Terveydeksi on iloinen sydän, mutta murtunut
mieli kuivuttaa luut. 23 Jumalaton ottaa lahjuksen
vastaan toisen povelta vääristääksensä oikeuden tiet. 24
Ymmärtäväisellä on viisaus kasvojensa edessä, mutta
tyhmän silmät kiertävät maailman rantaa. 25 Tyhmä poika
on isällensä suruksi ja synnyttäjällensä mielihaikeaksi.
26 Paha jo sekin, jos syytöntä sakotetaan; kovin
kohtuutonta, jos jaloja lyödään. 27 Joka hillitsee sanansa,
on taitava, ja mielensä malttava on ymmärtäväinen mies.
28 Hullukin käy viisaasta, jos vaiti on; joka huulensa
sulkee, on ymmärtäväinen.

18 Eriseurainen noudattaa omia pyyteitään; kaikin
neuvoin hän riitaa haastaa. 2 Tyhmän halu ei ole
ymmärrykseen, vaan tuomaan julki oma mielensä. 3
Kunne jumalaton tulee, tulee ylenkatsekin, ja häpeällisen
menon mukana häväistys. 4 Syviä vesiä ovat sanat
miehen suusta, ovat virtaava puro ja viisauden lähde. 5
Ei ole hyvä pitää syyllisen puolta ja vääräksi vääntää
syyttömän asiaa oikeudessa. 6 Tyhmän huulet tuovat
mukanaan riidan, ja hänen suunsa kutsuu lyöntejä. 7
Oma suu on tyhmälle turmioksi ja omat huulet ansaksi
hänelle itselleen. 8 Panettelijan puheet ovat kuin
herkkupalat ja painuvat sisusten kammioihin asti. 9
Joka on veltto toimessansa, se on jo tuhontekijän
veli. 10 Herran nimi on vahva torni; hurskas juoksee
sinne ja saa turvan. 11 Rikkaan tavara on hänen
vahva kaupunkinsa, ja korkean muurin kaltainen hänen
kuvitteluissaan. 12 Kukistumisen edellä miehen sydän
ylpistyy, mutta kunnian edellä käy nöyryys. 13 Jos kuka
vastaa, ennenkuin on kuullut, on se hulluutta ja koituu
hänelle häpeäksi. 14 Miehekäs mieli pitää sairaankin
pystyssä, mutta kuka voi kantaa murtunutta mieltä?
15 Tietoa hankkii ymmärtäväisen sydän, tietoa etsii
viisasten korva. 16 Lahja avartaa alat ihmiselle ja vie
hänet isoisten pariin. 17 Käräjissä on kukin ensiksi
oikeassa, mutta sitten tulee hänen riitapuolensa ja ottaa
hänestä selvän. 18 Arpa riidat asettaa ja ratkaisee
väkevien välit. 19 Petetty veli on vaikeampi voittaa kuin
vahva kaupunki, ja riidat ovat kuin linnan salvat. 20
Suunsa hedelmästä saa mies vatsansa kylläiseksi, saa
kyllikseen huultensa satoa. 21 Kielellä on vallassansa
kuolema ja elämä; jotka sitä rakastavat, saavat syödä
sen hedelmää. 22 Joka vaimon löysi, se onnen löysi, sai
Herralta mielisuosion. 23 Köyhä puhuu pyydellen, mutta
rikas vastaa tylysti. 24 Häviökseen mies on monien
ystävä, mutta on myös ystäviä, veljiäkin uskollisempia.

19 Parempi on köyhä, joka nuhteettomasti vaeltaa,
kuin huuliltansa nurja, joka on vielä tyhmäkin.
2 Ilman taitoa ei ole intokaan hyväksi, ja kiirehtivän
jalka astuu harhaan. 3 Ihmisen oma hulluus turmelee
hänen tiensä, mutta Herralle hän sydämessään
vihoittelee. 4 Tavara tuo ystäviä paljon, mutta vaivainen
joutuu ystävästänsä eroon. 5 Väärä todistaja ei jää
rankaisematta, ja joka valheita puhuu, se ei pelastu. 6
Monet etsivät ylhäisen suosiota, ja kaikki ovat anteliaan
ystäviä. 7 Köyhä on kaikkien veljiensä vihattu, vielä
vierotumpi ystävilleen. Tyhjiä sanoja hän saa tavoitella.
8 Joka mieltä hankkii, se sieluansa rakastaa; joka
ymmärryksen säilyttää, se onnen löytää. 9 Väärä
todistaja ei jää rankaisematta, ja joka valheita puhuu, se
hukkuu. 10 Ei sovi tyhmälle hyvät päivät, saati sitten
palvelijalle hallita ruhtinaita. 11 Ymmärrys tekee ihmisen
pitkämieliseksi, ja hänen kunniansa on antaa rikos
anteeksi. 12 Kuninkaan viha on kuin nuoren leijonan
kiljunta, mutta hänen suosionsa on kuin kaste ruoholle.
13 Tyhmä poika on isänsä turmio, ja vaimon tora on kuin
räystäästä tippuva vesi. 14 Talo ja tavara peritään isiltä,
mutta toimellinen vaimo tulee Herralta. 15 Laiskuus
vaivuttaa sikeään uneen, ja veltto joutuu näkemään
nälkää. 16 Joka käskyt pitää, saa henkensä pitää;
joka ei teistänsä välitä, on kuoleman oma. 17 Joka
vaivaista armahtaa, se lainaa Herralle, ja hän maksaa
jälleen hänen hyvän tekonsa. 18 Kurita poikaasi, kun
vielä toivoa on; ethän halunne hänen kuolemaansa.
19 Rajuluontoinen joutuu sakkoihin: vain yllytät, jos
yrität apuun. 20 Kuule neuvoa, ota kuritus varteen, että
olisit vasta viisaampi. 21 Monet ovat miehen mielessä
aivoitukset, mutta Herran neuvo on pysyväinen. 22
Ihaninta ihmisessä on hänen laupeutensa, ja köyhä on
parempi kuin valhettelija. 23 Herran pelko on elämäksi:
saa levätä yönsä ravittuna, eikä mikään paha kohtaa. 24
Laiska pistää kätensä vatiin, mutta ei saa sitä viedyksi
suuhunsa jälleen. 25 Lyö pilkkaajaa, niin yksinkertainen
saa mieltä, ja jos ymmärtäväistä nuhdellaan, niin hän
käsittää tiedon. 26 Joka isäänsä pahoin pitelee ja ajaa
äitinsä pois, se on kunnoton ja rietas poika. 27 Jos
herkeät, poikani, kuulemasta kuritusta, niin eksyt pois
tiedon sanoista. 28 Kelvoton todistaja pitää oikeuden
pilkkanaan, ja jumalattomien suu nielee vääryyttä. 29
Tuomiot ovat valmiina pilkkaajille ja lyönnit tyhmien
selkään.

20 Viini on pilkkaaja, väkijuoma remunpitäjä; eikä
ole viisas kenkään, joka siitä hoipertelee. **2**
Kuninkaan peljättäväisyys on kuin nuoren leijonan
kiljunta; joka hänet vihoittaa, se henkensä rikkoo. **3**
On kunniaksi miehelle riitaa karttaa, mutta kaikki hullut
riitaa haastavat. **4** Syksyllä ei laiska kynnä; elonaikana
hän tyhjää tapailee. **5** Kuin syvät vedet ovat miehen
sydämen aivoitukset, mutta ymmärtäväinen mies ne
ammentaa esiin. **6** Monet huutavat hyvyyttänsä kukin,
mutta kuka löytää luotettavan miehen? **7** Vanhurskas
vaeltaa nuhteettomasti, onnelliset ovat lapset hänen
jälkeensä. **8** Kuningas istuu tuomioistuimella, hän
silmillänsä perkaa kaiken pahan pois. **9** Kuka voi sanoa:
"Olen puhdistanut sydämeni, olen puhdas synnistäni"?
10 Kahtalainen paino ja kahtalainen mitta-molemmat ovat
Herralle kauhistus. **11** Teoistansa tuntee jo poikasenkin,
onko hänen menonsa puhdas ja oikea. **12** Kuulevan
korvan ja näkevän silmän-molemmat on Herra luonut.
13 Älä unta rakasta, ettet köyhtyisi; pidä silmäsi auki,
niin saat leipää kyllin. **14** "Huonoa, huonoa", sanoo
ostaja, mutta mentyänsä pois hän kehuskelee. **15**
Olkoon kultaa, olkoon helmiä paljon, kallein kalu ovat
taidolliset huulet. **16** Ota siltä vaatteet, joka toista takasi,
ja ota häneltä pantti vieraitten puolesta. **17** Makea on
miehelle petoksella saatu leipä, mutta perästäpäin hän
saa suunsa täyteen soraa. **18** Neuvotellen suunnitelmat
vahvistuvat, ja sotaa on sinun käytävä neuvokkuudella.
19 Salaisuuden ilmaisee, joka panettelijana käy; älä
siis antaudu avosuisen pariin. **20** Joka isäänsä ja
äitiänsä kiroaa, sen lamppu sammuu pilkkopimeään. **21**
Tavara, jota aluksi kiivaasti tavoitellaan, ei lopulta tuo
siunausta. **22** Älä sano: "Minä kostan pahan"; odota
Herraa, hän auttaa sinua. **23** Kahtalainen paino on
Herralle kauhistus, ja väärä vaaka ei ole hyvä. **24**
Herralta tulevat miehen askeleet; mitäpä ymmärtäisi
tiestänsä ihminen itse? **25** Ihmiselle on ansaksi luvata
hätiköiden pyhä lahja ja vasta perästäpäin harkita
lupauksiansa. **26** Viisas kuningas perkaa jumalattomat
pois viskimellään ja antaa puimajyrän käydä heidän
ylitsensä. **27** Ihmisen henki on Herran lamppu: se
tutkistelee sydämen kammiot kaikki. **28** Laupeus ja
uskollisuus on kuninkaan turva, ja laupeudella hän
valtaistuimensa tukee. **29** Voima on nuorukaisen kunnia,
ja harmaat hapset ovat vanhusten kaunistus. **30**
Mustelmat ja haavat puhdistavat pahantekijän, lyönnit
puhdistavat sydämen kammiot.

21 Kuninkaan sydän on Herran kädessä kuin vesiojat:
hän taivuttaa sen, kunne tahtoo. **2** Kaikki miehen
tiet ovat hänen omissa silmissään oikeat, mutta
Herra tutkii sydämet. **3** Vanhurskauden ja oikeuden
harjoittaminen on Herralle otollisempi kuin uhri. **4** Ylpeät
silmät ja pöyhkeä sydän-jumalattomien lamppu-ovat
syntiä. **5** Vain hyödyksi ovat ahkeran ajatukset, mutta
kaikki touhuilijat saavat vain vahinkoa. **6** Jotka hankkivat
aarteita petollisin kielin, ovat haihtuva tuulahdus,
hakevat kuolemaa. **7** Jumalattomat tempaa pois heidän
väkivaltansa, sillä eivät he tahdo oikeutta tehdä. **8**
Rikollisen tie on mutkainen, mutta puhtaan teot ovat
oikeat. **9** Parempi asua katon kulmalla kuin toraisan
vaimon huonetoverina. **10** Jumalattoman sielu himoitsee
pahaa, lähimmäinen ei saa armoa hänen silmiensä
edessä. **11** Kun pilkkaajaa rangaistaan, viisastuu
yksinkertainen; ja kun viisasta neuvotaan, ottaa hän sen
opiksensa. **12** Vanhurskas Jumala tarkkaa jumalattoman
taloa, hän syöksee jumalattomat onnettomuuteen. **13**
Joka tukkii korvansa vaivaisen huudolta, se joutuu itse
huutamaan, vastausta saamatta. **14** Salainen lahja
lepyttää vihan ja poveen kätketty lahjus kiivaan kiukun.
15 Vanhurskaalle on ilo, kun oikeutta tehdään, mutta
väärintekijöille kauhu. **16** Ihminen, joka eksyy taidon
tieltä, joutuu lepäämään haamujen seuraan. **17** Puutteen
mieheksi päätyy riemujen rakastaja, eikä rikastu se,
joka viiniä ja öljyä rakastaa. **18** Jumalaton joutuu
lunastusmaksuksi vanhurskaan puolesta ja uskoton
oikeamielisten sijaan. **19** Parempi asua autiossa maassa
kuin toraisan vaimon vaivattavana. **20** Kalliita aarteita
ja öljyä on viisaan majassa, mutta tyhmä ihminen
syö suuhunsa sellaiset. **21** Joka vanhurskauteen ja
laupeuteen pyrkii, se löytää elämän, vanhurskauden
ja kunnian. **22** Viisas ryntää sankarien kaupunkiin
ja kukistaa varustuksen, joka oli sen turva. **23** Joka
suunsa ja kielensä varoo, se henkensä ahdistuksilta
varoo. **24** Pilkkaajan nimen saa julkea röyhkeilijä, jonka
meno on määrätöntä julkeutta. **25** Oma halu laiskan
tappaa, sillä hänen kätensä eivät tahdo työtä tehdä.
26 Aina on hartaasti haluavia, mutta vanhurskas antaa
säästelemättä. **27** Jumalattomien uhri on kauhistus; saati
sitten, jos se tuodaan ilkityön edestä! **28** Valheellinen
todistaja hukkuu, mutta kuunteleva mies saa aina puhua.
29 Julkeiksi tekee jumalaton kasvonsa, vakaiksi tekee
oikeamielinen tiensä. **30** Ei auta viisaus, ei ymmärrys,
ei mikään neuvo Herraa vastaan. **31** Hevonen on
varustettu taistelun päiväksi, mutta voitto on Herran
hallussa.

22 Nimi on kalliimpi suurta rikkautta, suosio hopeata
ja kultaa parempi. **2** Rikas ja köyhä kohtaavat
toisensa; Herra on luonut kumpaisenkin. **3** Mielevä
näkee vaaran ja kätkeytyy, mutta yksinkertaiset käyvät
kohti ja saavat vahingon. **4** Nöyryyden ja Herran pelon
palkka on rikkaus, kunnia ja elämä. **5** Orjantappuroita ja
pauloja on väärän tiellä; henkensä varjelee, joka niistä
kaukana pysyy. **6** Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin
hän ei vanhanakaan siitä poikkea. **7** Rikas hallitsee
köyhiä, ja velallinen joutuu velkojan orjaksi. **8** Joka
vääryyttä kylvää, se turmiota niittää, ja hänen vihansa

vitsa häviää. 9 Hyvänsuopa saa siunauksen, sillä hän
antaa leivästään vaivaiselle. 10 Aja pois pilkkaaja,
niin poistuu tora ja loppuu riita ja häväistys. 11 Joka
sydämen puhtautta rakastaa, jolla on suloiset huulet,
sen ystävä on kuningas. 12 Herran silmät suojelevat
taitoa, mutta uskottoman sanat hän kääntää väärään.
13 Laiska sanoo: "Ulkona on leijona; tappavat vielä
minut keskellä toria". 14 Irstaitten vaimojen suu on syvä
kuoppa; Herran vihan alainen kaatuu siihen. 15 Hulluus
on kiertynyt kiinni poikasen sydämeen, mutta kurituksen
vitsa sen hänestä kauas karkoittaa. 16 Vaivaiselle
on voitoksi, jos häntä sorretaan, rikkaalle tappioksi,
jos hänelle annetaan. 17 Kallista korvasi ja kuuntele
viisaitten sanoja ja tarkkaa minun taitoani. 18 Sillä
suloista on, jos kätket ne sisimpääsi; olkoot ne kaikki
huulillasi valmiina. 19 Että Herra olisi sinun turvanasi,
siksi olen minä nyt neuvonut juuri sinua. 20 Olenhan
ennenkin sinulle kirjoittanut, antanut neuvoja ja tietoa,
21 opettaakseni sinulle totuutta, vakaita sanoja, että
voisit vakain sanoin vastata lähettäjällesi. 22 Älä raasta
vaivaista, siksi että hän on vaivainen, äläkä polje kurjaa
portissa, 23 sillä Herra ajaa hänen asiansa ja riistää
hänen riistäjiltään hengen. 24 Älä rupea pikavihaisen
ystäväksi äläkä seurustele kiukkuisen kanssa, 25 että et
tottuisi hänen teihinsä ja saattaisi sieluasi ansaan. 26
Älä ole niitä, jotka kättä lyövät, jotka menevät takuuseen
veloista. 27 Jollei sinulla ole, millä maksaa, mitäs muuta,
kuin viedään vuode altasi! 28 Älä siirrä ikivanhaa rajaa,
jonka esi-isäsi ovat asettaneet. 29 Jos näet miehen,
kerkeän toimissaan, hänen paikkansa on kuningasten,
ei alhaisten, palveluksessa.

23 Kun istut aterialle hallitsijan seurassa, niin pidä
tarkoin mielessä, kuka edessäsi on, 2 ja pane
veitsi kurkullesi, jos olet kovin nälkäinen. 3 Älä himoitse
hänen herkkujansa, sillä ne ovat petollisia ruokia.
4 Älä näe vaivaa rikastuaksesi, lakkaa käyttämästä
ymmärrystäsi siihen. 5 Kun silmäsi siihen lentävät,
on rikkaus mennyttä; sillä se saa siivet kuin kotka,
joka lentää taivaalle. 6 Älä syö pahansuovan leipää
äläkä himoitse hänen herkkujansa. 7 Sillä niinkuin hän
mielessään laskee, niin hän menettelee: hän sanoo
sinulle: "Syö ja juo", mutta hänen sydämensä ei ole
sinun puolellasi. 8 Syömäsi palan sinä olet oksentava, ja
suloiset sanasi sinä tuhlasit turhaan. 9 Älä puhu tyhmän
kuullen, sillä hän katsoo ymmärtäväiset sanasi ylen. 10
Älä siirrä ikivanhaa rajaa äläkä mene orpojen pelloille.
11 Sillä heidän sukulunastajansa on väkevä, ja hän
ajaa heidän asiansa sinua vastaan. 12 Tuo sydämesi
kuritettavaksi ja korvasi taidon sanojen ääreen. 13 Älä
kiellä poikaselta kuritusta, sillä jos lyöt häntä vitsalla,
säästyy hän kuolemasta. 14 Vitsalla sinä häntä lyöt,
tuonelasta hänen sielunsa pelastat. **(Sheol h7585)** 15
Poikani, jos sinun sydämesi viisastuu, niin minunkin
sydämeni iloitsee; 16 ja sisimpäni riemuitsee, jos sinun
huulesi puhuvat sitä, mikä oikein on. 17 Älköön sydämesi
kadehtiko jumalattomia, mutta kiivaile aina Jumalan
pelon puolesta, 18 niin sinulla totisesti on tulevaisuus, ja
toivosi ei mene turhaan. 19 Kuule, poikani, ja viisastu,
ja ohjaa sydämesi oikealle tielle. 20 Älä oleskele
viininjuomarien parissa äläkä lihansyömärien. 21 Sillä
juomari ja syömäri köyhtyy, ja unteluus puettaa ryysyihin.
22 Kuule isääsi, joka on sinut siittänyt, äläkä äitiäsi
halveksi, kun hän on vanhennut. 23 Osta totuutta, älä
myy, osta viisautta, kuria ja ymmärrystä. 24 neen saa
riemuita vanhurskaan isä; joka viisaan on siittänyt, sillä
on ilo hänestä. 25 Olkoon sinun isälläsi ja äidilläsi ilo,
sinun synnyttäjäsi riemuitkoon. 26 Anna sydämesi,
poikani, minulle, ja olkoot minun tieni sinun silmissäsi
mieluiset. 27 Sillä portto on syvä kuoppa, ja vieras
vaimo on ahdas kaivo. 28 Vieläpä hän väijyy kuin
rosvo, ja hän kartuttaa uskottomia ihmisten seassa. 29
Kenellä on voivotus, kenellä vaikerrus? Kenellä torat,
kenellä valitus? Kenellä haavat ilman syytä? Kenellä
sameat silmät? 30 Niillä, jotka viinin ääressä viipyvät,
jotka tulevat makujuomaa maistelemaan. 31 Älä katsele
viiniä, kuinka se punoittaa, kuinka se maljassa hohtaa
ja helposti valahtaa alas. 32 Lopulta se puree kuin
käärme ja pistää kuin myrkkylisko. 33 Silmäsi outoja
näkevät, ja sydämesi haastelee sekavia. 34 Sinusta on
kuin makaisit keskellä merta, on kuin maston huipussa
makaisit. 35 "Löivät minua, mutta ei koskenut minuun;
pieksivät minua, mutta en tiennyt mitään. Milloinkahan
herännen? Tahdonpa taas hakea tätä samaa."

24 Älä kadehdi pahoja ihmisiä äläkä halua heidän
seuraansa. 2 Sillä heidän mielensä miettii
väkivaltaa, ja turmiota haastavat heidän huulensa. 3
Viisaudella talo rakennetaan ja ymmärryksellä vahvaksi
varustetaan. 4 Taidolla täytetään kammiot, kaikkea
kallista ja ihanaa tavaraa täyteen. 5 Viisas mies
on väkevä, ja taidon mies on voipa voimaltansa.
6 Neuvokkuudella näet on sinun käytävä sotaa, ja
neuvonantajain runsaus tuo menestyksen. 7 Kovin on
korkea hullulle viisaus, ei hän suutansa avaa portissa.
8 Jolla on pahanteko mielessä, sitä juonittelijaksi
sanotaan. 9 Synti on hulluuden työ, ja pilkkaaja on
ihmisille kauhistus. 10 Jos olet ollut veltto, joutuu
ahtaana aikana voimasi ahtaalle. 11 Pelasta ne, joita
kuolemaan viedään, pysäytä ne, jotka surmapaikalle
hoippuvat. 12 Jos sanot: "Katso, emme tienneet
siitä", niin ymmärtäähän asian sydänten tutkija; sinun
sielusi vartioitsija sen tietää, ja hän kostaa ihmiselle
hänen tekojensa mukaan. 13 Syö hunajaa, poikani,
sillä se on hyvää, ja mesi on makeaa suussasi. 14
Samankaltaiseksi tunne viisaus sielullesi; jos sen löydät,
on sinulla tulevaisuus, ja toivosi ei mene turhaan. 15
Älä väijy, jumalaton, vanhurskaan majaa, älä hävitä

hänen leposijaansa. 16 Sillä seitsemästi vanhurskas
lankeaa ja nousee jälleen, mutta jumalattomat suistuvat
onnettomuuteen. 17 Älä iloitse vihamiehesi langetessa,
älköön sydämesi riemuitko hänen suistuessaan kumoon,
18 ettei Herra, kun sen näkee, sitä pahana pitäisi,
ja kääntäisi vihaansa pois hänestä. 19 Älä vihastu
pahantekijäin tähden, älä kadehdi jumalattomia. 20
Sillä ei ole pahalla tulevaisuutta; jumalattomien lamppu
sammuu. 21 Pelkää, poikani, Herraa ja kuningasta,
älä sekaannu kapinallisten seuraan. 22 Sillä yhtäkkiä
tulee heille onnettomuus, tuomio-kuka tietää milloin-
toisille niinkuin toisillekin. 23 Nämäkin ovat viisaitten
sanoja. Ei ole hyvä tuomitessa henkilöön katsoa. 24
Joka sanoo syylliselle: "Sinä olet syytön", sitä kansat
kiroavat, kansakunnat sadattelevat. 25 Mutta jotka
oikein tuomitsevat, niiden käy hyvin, ja heille tulee
onnen siunaus. 26 Se huulille suutelee, joka oikean
vastauksen antaa. 27 Toimita tehtäväsi ulkona ja tee
valmista pellollasi; sitten perusta itsellesi perhe. 28
Älä ole syyttä todistajana lähimmäistäsi vastaan, vai
petätkö sinä huulillasi? 29 Älä sano: "Niinkuin hän teki
minulle, niin teen minä hänelle, minä kostan miehelle
hänen tekojensa mukaan". 30 Minä kuljin laiskurin
pellon ohitse, mielettömän miehen viinitarhan vieritse.
31 Ja katso: se kasvoi yltänsä polttiaisia; sen pinta oli
nokkosten peitossa ja sen kiviaita luhistunut. 32 Minä
katselin ja painoin mieleeni, havaitsin ja otin opikseni:
33 Nuku vielä vähän, torku vähän, makaa vähän ristissä
käsin, 34 niin köyhyys käy päällesi niinkuin rosvo ja
puute niinkuin asestettu mies.

25 Nämäkin ovat Salomon sananlaskuja, Hiskian,
Juudan kuninkaan, miesten kokoamia. 2 Jumalan
kunnia on salata asia, ja kuningasten kunnia on tutkia
asia. 3 Taivaan korkeus ja maan syvyys ja kuningasten
sydän on tutkimaton. 4 Kun hopeasta poistetaan kuona,
kuontuu kultasepältä astia. 5 Kun jumalaton poistetaan
kuninkaan luota, vahvistuu hänen valtaistuimensa
vanhurskaudessa. 6 Älä tavoittele kunniaa kuninkaan
edessä äläkä asetu isoisten sijalle. 7 Sillä parempi
on, jos sinulle sanotaan: "Käy tänne ylös", kuin että
sinut alennetaan ylhäisen edessä, jonka silmäsi olivat
nähneet. 8 Älä ole kärkäs käräjöimään; muutoin sinulla
ei lopulta ole, mitä tehdä, kun vastapuolesi on saattanut
sinut häpeään. 9 Riitele oma riitasi vastapuolesi
kanssa, mutta toisen salaisuutta älä ilmaise. 10 Muutoin
sinua häpäisee, kuka sen kuuleekin, eikä huono huuto
sinusta lakkaa. 11 Kultaomenia hopeamaljoissa ovat
sanat, sanotut aikanansa. 12 Kultainen korvarengas
ja hienokultainen kaulakoru ovat viisas neuvoja ynnä
kuuleva korva. 13 Kuin lumen viileys elonaikana on
luotettava lähetti lähettäjälleen: herransa sielun hän
virvoittaa. 14 Kuin pilvet ja tuuli, jotka eivät sadetta
tuo, on mies, joka kerskuu lahjoilla, joita ei anna. 15
Kärsivällisyydellä taivutetaan ruhtinas, ja leppeä kieli
murskaa luut. 16 Jos hunajata löydät, syö kohtuudella,
ettet kyllästyisi siihen ja sitä oksentaisi. 17 Astu jalallasi
harvoin lähimmäisesi kotiin, ettei hän sinuun kyllästyisi
ja alkaisi sinua vihata. 18 Nuija ja miekka ja terävä
nuoli on mies, joka väärin todistaa lähimmäistänsä
vastaan. 19 Kuin mureneva hammas ja horjuva jalka on
uskottoman turva ahdingon päivänä. 20 Kuin se, joka
riisuu vaatteet pakkaspäivänä, kuin etikka lipeän sekaan,
on se, joka laulaa lauluja murheelliselle sydämelle.
21 Jos vihamiehelläsi on nälkä, anna hänelle leipää
syödä, ja jos hänellä on jano, anna hänelle vettä juoda.
22 Sillä niin sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä
päälle, ja Herra sen sinulle palkitsee. 23 Pohjatuuli saa
aikaan sateen ja salainen kielittely vihaiset kasvot. 24
Parempi on asua katon kulmalla kuin toraisan vaimon
huonetoverina. 25 Kuin nääntyväiselle raikas vesi on
hyvä sanoma kaukaisesta maasta. 26 Kuin sekoitettu
lähde ja turmeltu kaivo on vanhurskas, joka horjuu
jumalattoman edessä. 27 Liika hunajan syönti ei ole
hyväksi, ja raskaitten asiain tutkiminen on raskasta. 28
Kuin kaupunki, varustukset hajalla, muuria vailla, on
mies, joka ei mieltänsä hillitse.

26 Yhtä vähän kuin lumi kesällä ja sade elonaikana
soveltuu tyhmälle kunnia. 2 Kuin liitävä lintu, kuin
lentävä pääskynen on aiheeton kirous: ei se toteen käy.
3 Hevoselle ruoska, aasille suitset, tyhmille vitsa selkään!
4 Älä vastaa tyhmälle hänen hulluutensa mukaan, ettet
olisi hänen kaltaisensa sinäkin. 5 Vastaa tyhmälle hänen
hulluutensa mukaan, ettei hän itseänsä viisaana pitäisi.
6 Jalat altaan katkaisee ja vääryyttä saa juoda, joka
sanan lähettää tyhmän mukana. 7 Velttoina riippuvat
halvatun sääret; samoin sananlasku tyhmäin suussa. 8
Yhtä kuin sitoisi kiven linkoon kiinni, on antaa kunniaa
tyhmälle. 9 Kuin ohdake, joka on osunut juopuneen
käteen, on sananlasku tyhmäin suussa. 10 Kuin
jousimies, joka kaikkia haavoittaa, on se, joka tyhmän
pestaa, kulkureita pestaa. 11 Kuin koira, joka palajaa
oksennuksilleen, on tyhmä, joka yhä uusii hulluuksiansa.
12 Näet miehen, viisaan omissa silmissään-enemmän
on toivoa tyhmästä kuin hänestä. 13 Laiska sanoo:
"Tuolla tiellä on leijona, jalopeura torien vaiheilla". 14
Ovi saranoillaan kääntyilee, laiska vuoteellansa. 15
Laiska pistää kätensä vatiin; ei viitsi sitä viedä suuhunsa
jälleen. 16 Laiska on omissa silmissään viisaampi kuin
seitsemän, jotka vastaavat taitavasti. 17 Kulkukoiraa
korviin tarttuu se, joka syrjäisten riidasta suuttuu. 18 Kuin
mieletön, joka ammuskelee tulisia surmannuolia, 19 on
mies, joka pettää lähimmäisensä ja sanoo: "Leikillähän
minä sen tein". 20 Halkojen loppuessa sammuu tuli,
ja panettelijan poistuessa taukoaa tora. 21 Hehkuksi
hiilet, tuleksi halot, riidan lietsomiseksi toraisa mies. 22
Panettelijan puheet ovat kuin herkkupalat ja painuvat

sisusten kammioihin asti. 23 Kuin hopeasilaus saviastian
pinnalla ovat hehkuvat huulet ja paha sydän. 24
Vihamies teeskentelee huulillaan, mutta hautoo petosta
sydämessänsä. 25 Jos hän muuttaa suloiseksi äänensä,
älä häntä usko, sillä seitsemän kauhistusta hänellä on
sydämessä. 26 Vihamielisyys kätkeytyy kavalasti, mutta
seurakunnan kokouksessa sen pahuus paljastuu. 27
Joka kuopan kaivaa, se itse siihen lankeaa; ja joka
kiveä vierittää, sen päälle se takaisin vyörähtää. 28
Valheellinen kieli vihaa omia ruhjomiansa, ja liukas suu
saa turmiota aikaan.

27 Älä huomispäivästä kersku, sillä et tiedä, mitä
mikin päivä synnyttää. 2 Kehukoon sinua toinen,
ei oma suusi; vieras, eikä omat huulesi. 3 Raskas
on kivi ja painava hiekka, mutta molempia raskaampi
hullun suuttumus. 4 Kiukku on julma, viha on niinkuin
tulva; mutta kuka voi kestää luulevaisuutta? 5 Parempi
julkinen nuhde kuin salattu rakkaus. 6 Ystävän lyönnit
ovat luotettavat, mutta vihamiehen suutelot ylenpalttiset.
7 Kylläinen polkee hunajaakin, nälkäiselle on kaikki
karvaskin makeata. 8 Kuin pesästään paennut lintu,
on mies paossa kotipaikoiltaan. 9 Öljy ja suitsuke
ilahuttavat sydämen; samoin ystävän hellyys, alttiisti
neuvoja antavainen. 10 Ystävääsi ja isäsi ystävää älä
hylkää, äläkä hätäpäivänäsi mene veljesi taloon: parempi
läheinen naapuri kuin kaukainen veli. 11 Viisastu,
poikani, ja ilahuta minun sydämeni, niin minä voin antaa
herjaajalleni vastauksen. 12 Mielevä näkee vaaran ja
kätkeytyy, mutta yksinkertaiset käyvät kohti ja saavat
vahingon. 13 Ota siltä vaatteet, joka toista takasi, ja ota
häneltä pantti vieraan naisen tähden. 14 Joka siunaa
ystäväänsä isoäänisesti aamulla varhain, sille se luetaan
kiroukseksi. 15 Räystäästä tippuva vesi sadepäivänä
ja toraisa vaimo ovat yhdenveroiset. 16 Joka tahtoo
hänet salassa pitää, se tuulta salassa pitää, se tavoittaa
öljyä oikeaan käteensä. 17 Rauta rautaa hioo, ja
ihminen toistansa hioo. 18 Joka viikunapuuta hoitaa,
saa syödä sen hedelmää; ja joka isännästänsä vaarin
pitää, se tulee kunniaan. 19 Niinkuin kasvot kuvastuvat
vedessä, niin ihmisen sydän toisessa ihmisessä. 20
Tuonela ja horna eivät kylläänsä saa; eivät myös saa
kylläänsä ihmisen silmät. **(Sheol h7585)** 21 Hopealle
sulatin, kullalle uuni; mies maineensa mukainen. 22
Survo hullua huhmaressa, petkelellä surveitten seassa:
ei erkane hänestä hänen hulluutensa. 23 Tiedä tarkoin,
miltä pikkukarjasi näyttää; pidä huoli laumoista. 24
Sillä eivät aarteet säily iäti; ja pysyykö kruunukaan
polvesta polveen? 25 Kun heinä on mennyt ja tuore
äpäre tulee näkyviin ja ruoho on koottu vuorilta, 26
on sinulla karitsoita puvuksesi ja vuohipukkeja pellon
ostohinnaksi 27 ja vuohenmaitoa kyllin ravinnoksesi,
perheesi ravinnoksi ja palvelijatartesi elatukseksi.

28 Jumalattomat pakenevat, vaikka ei kenkään aja
takaa, mutta vanhurskaat ovat turvassa kuin nuori
jalopeura. 2 Rikkomisensa tähden maa saa ruhtinaita
paljon, mutta yhden ymmärtäväisen miehen taidolla
järjestys kauan pysyy. 3 Köyhä mies, joka vaivaisia
sortaa, on kuin sade, joka lyö lakoon eikä anna leipää. 4
Lain hylkijät kehuvat jumalattomia, mutta lain noudattajat
kauhistuvat heitä. 5 Pahat ihmiset eivät ymmärrä,
mikä oikein on, mutta Herraa etsiväiset ymmärtävät
kaiken. 6 Parempi on köyhä, joka nuhteettomasti
vaeltaa, kuin kahdella tiellä mutkitteleva rikas. 7 Joka
laista ottaa vaarin, on ymmärtäväinen poika; mutta
irstailijain seuratoveri saattaa isänsä häpeään. 8 Joka
kartuttaa varojaan korolla ja voitolla, kokoaa niitä sille,
joka vaivaisia armahtaa. 9 Joka korvansa kääntää
kuulemasta lakia, sen rukouskin on kauhistus. 10
Joka eksyttää oikeamielisiä pahalle tielle, se lankeaa
omaan kuoppaansa; mutta nuhteettomat perivät onnen.
11 Rikas mies on omissa silmissään viisas, mutta
ymmärtäväinen köyhä ottaa hänestä selvän. 12 Kun
vanhurskaat riemuitsevat, on ihanuus suuri; mutta kun
jumalattomat nousevat, saa ihmisiä hakea. 13 Joka
rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne
tunnustaa ja hylkää, se saa armon. 14 Onnellinen
se ihminen, joka aina on aralla tunnolla; mutta joka
sydämensä paaduttaa, se onnettomuuteen lankeaa. 15
Kuin muriseva leijona ja ahnas karhu on kurjan kansan
jumalaton hallitsija. 16 Vähätaitoinen ruhtinas runsaasti
kiskoo, mutta väärän voiton vihaaja saa elää kauan. 17
Ihmisen, jota verivelka painaa, on pakoiltava hamaan
hautaan asti; älköön häntä suojeltako. 18 Nuhteettomasti
vaeltavainen saa avun, mutta kahdella tiellä mutkittelija
kerralla kaatuu. 19 Joka peltonsa viljelee, saa leipää
kyllin, mutta tyhjän tavoittelija saa köyhyyttä kyllin. 20
Luotettava mies saa runsaan siunauksen, mutta jolla
on kiihko rikastua, se ei rankaisematta jää. 21 Ei ole
hyvä henkilöön katsoa, mutta leipäpalankin tähden
rikkomus tehdään. 22 Pahansuova haluaa kiihkeästi
varallisuutta eikä tiedä, että hänet tapaa puute. 23 Joka
toista nuhtelee, niinkuin minä neuvon, saa suosiota
enemmän kuin se, joka kielellänsä liehakoitsee. 24
Joka isältään ja äidiltään riistää ja sanoo: "Ei tämä
ole rikos", se on tuhontekijän toveri. 25 Tavaranahne
nostaa riidan, mutta Herraan luottavainen tulee ravituksi.
26 Omaan sydämeensä luottavainen on tyhmä, mutta
viisaudessa vaeltava pelastuu. 27 Joka köyhälle antaa,
se ei puutteeseen joudu; mutta joka silmänsä häneltä
sulkee, saa kirouksia paljon. 28 Kun jumalattomat
nousevat, piileksivät ihmiset; mutta kun he hukkuvat,
niin hurskaat enentyvät.

29 Kuritusta saanut mies, joka niskurina pysyy,
rusennetaan äkisti, eikä apua ole. 2 Hurskaitten
enentyessä kansa iloitsee, mutta jumalattoman hallitessa

kansa huokaa. 3 Viisautta rakastavainen on isällensä
iloksi, mutta porttojen seuratoveri hävittää varansa.
4 Oikeudella kuningas pitää maan pystyssä, mutta
verojen kiskoja sen hävittää. 5 Mies, joka lähimmäistään
liehakoitsee, virittää verkon hänen askeleilleen. 6 Pahalle
miehelle on oma rikos paulaksi, mutta vanhurskas saa
riemuita ja iloita. 7 Vanhurskas tuntee vaivaisten asian,
mutta jumalaton ei siitä mitään ymmärrä. 8 Pilkkaajat
kaupungin villitsevät, mutta viisaat hillitsevät vihan. 9
Viisas mies kun käräjöi hullun miehen kanssa, niin tämä
reutoo ja nauraa eikä asetu. 10 Murhamiehet vihaavat
nuhteetonta, oikeamielisten henkeä he väijyvät. 11
Tyhmä purkaa kaiken sisunsa, mutta viisas sen viimein
tyynnyttää. 12 Hallitsija, joka kuuntelee valhepuheita,
saa palvelijoikseen pelkkiä jumalattomia. 13 Köyhä ja
sortaja kohtaavat toisensa; kumpaisenkin silmille Herra
antaa valon. 14 Kuninkaalla, joka tuomitsee vaivaisia
oikein, on valtaistuin iäti vahva. 15 Vitsa ja nuhde
antavat viisautta, mutta kuriton poika on äitinsä häpeä.
16 Kun jumalattomat lisääntyvät, lisääntyy rikos, mutta
vanhurskaat saavat nähdä, kuinka he kukistuvat. 17
Kurita poikaasi, niin hän sinua virvoittaa ja sielullesi
herkkuja tarjoaa. 18 Missä ilmoitus puuttuu, siinä kansa
käy kurittomaksi; autuas se, joka noudattaa lakia.
19 Ei ota palvelija sanoista ojentuakseen: hän kyllä
ymmärtää, mutta ei tottele. 20 Näet miehen, kärkkään
puhumaan-enemmän on toivoa tyhmästä kuin hänestä.
21 Jos palvelijaansa nuoresta pitäen hemmottelee, tulee
hänestä lopulta kiittämätön. 22 Pikavihainen mies nostaa
riidan, ja kiukkuinen tulee rikkoneeksi paljon. 23 Ihmisen
alentaa hänen oma ylpeytensä, mutta alavamielinen
saa kunnian. 24 Joka käy osille varkaan kanssa, se
sieluansa vihaa; hän kuulee vannotuksen, mutta ei
ilmaise mitään. 25 Ihmispelko panee paulan, mutta
Herraan luottavainen on turvattu. 26 Hallitsijan suosiota
etsivät monet, mutta Herralta tulee miehelle oikeus. 27
Vääryyden mies on vanhurskaille kauhistus, ja oikean
tien kulkija on kauhistus jumalattomalle.

30 Aagurin, Jaaken pojan, sanat; lauselma. Näin
puhuu se mies: Minä olen väsyttänyt itseni,
Jumala; olen väsyttänyt itseni, Jumala, ja menehdyn.
2 Sillä järjetön olen minä mieheksi, ei ole minulla
ihmisymmärrystä; 3 enkä ole oppinut viisautta, tullakseni
tuntemaan Pyhintä. 4 Kuka on noussut taivaaseen
ja astunut sieltä alas? Kuka on koonnut kouriinsa
tuulen? Kuka on sitonut vedet vaipan sisään? Kuka
on kohdalleen asettanut maan ääret kaikki? Mikä on
hänen nimensä ja mikä hänen poikansa nimi, jos sen
tiedät? 5 Jokainen Jumalan sana on taattu; hän on
niiden kilpi, jotka häneen turvaavat. 6 Älä lisää hänen
sanoihinsa mitään, ettei hän vaatisi sinua tilille ja ettet
valhettelijaksi joutuisi. 7 Kahta minä sinulta pyydän, älä
niitä minulta koskaan kiellä, kuolemaani saakka: 8 Vilppi
ja valhepuhe pidä minusta kaukana. Älä köyhyyttä,
älä rikkautta minulle anna; anna minulle ravinnoksi
määräosani leipää, 9 etten kylläisenä tulisi kieltäjäksi
ja sanoisi: "Kuka on Herra?" ja etten köyhtyneenä
varastaisi ja rikkoisi Jumalani nimeä vastaan. 10 Älä kieli
palvelijasta hänen herrallensa; muutoin hän sinut kiroaa,
ja sinä saat siitä kärsiä. 11 Voi sukua, joka isäänsä
kiroaa eikä siunaa äitiänsä; 12 sukua, joka on omissa
silmissään puhdas, vaikka ei ole pesty liastansa! 13
Voi sukua-kuinka ylpeät ovatkaan sen silmät ja kuinka
korskea silmänluonti- 14 sukua, jonka hampaat ovat
miekkoja ja leukaluut veitsiä syödäksensä kurjat maasta
pois ja köyhät ihmisten joukosta! 15 Verenimijällä
on kaksi tytärtä: Anna vielä! Anna vielä! Kolme on,
jotka eivät kylläänsä saa, neljä, jotka eivät sano: "Jo
riittää": 16 tuonela, hedelmätön kohtu, maa, joka ei saa
kylläänsä vedestä, ja tuli, joka ei sano: "Jo riittää". **(Sheol
h7585)** 17 Joka isäänsä pilkkaa ja pitää halpana totella
äitiänsä, häneltä korpit puron luona hakkaavat silmän, ja
kotkan poikaset syövät sen. 18 Kolme on minusta ylen
ihmeellistä, ja neljä on, joita en käsitä: 19 kotkan jäljet
taivaalla, käärmeen jäljet kalliolla, laivan jäljet keskellä
merta ja miehen jäljet nuoren naisen tykönä. 20 Samoin
ovat avionrikkoja-vaimon jäljet: hän syö, pyyhkii suunsa
ja sanoo: "En ole pahaa tehnyt". 21 Kolmen alla järkkyy
maa, ja neljän alla ei se jaksa kestää: 22 orjan alla,
kun hän kuninkaaksi pääsee, houkan, kun hän saa
kyllälti leipää, 23 hyljityn alla, kun hän miehen saa, ja
palvelijattaren, kun hän emäntänsä syrjäyttää. 24 Neljä
on maassa vähäisintä, mutta viisaan viisasta silti: 25
Muurahaiset ovat voimaton kansa, mutta he hankkivat
leipänsä kesällä; 26 tamaanit ovat heikko kansa, mutta
he laittavat majansa kallioihin; 27 heinäsirkoilla ei ole
kuningasta, mutta koko lauma lähtee järjestyksessä
liikkeelle; 28 sisiliskoon voi tarttua käsin, mutta kuitenkin
se oleskelee kuninkaan linnoissa. 29 Kolmella on komea
astunta, ja neljä komeasti kulkee: 30 leijona, sankari
eläinten joukossa, joka ei vääjää ketään, 31 hevonen,
solakkakylki, tai kauris, ja kuningas joukkonsa johdossa.
32 Jos ylpeilit-olipa se houkkamaisuutta tai harkittua-
niin laske käsi suullesi. 33 Sillä maitoa pusertamalla
saa voin, nenää pusertamalla saa veren, ja vihoja
pusertamalla saa riidan.

31 Lemuelin, Massan kuninkaan, sanat, joilla hänen
äitinsä kasvatti häntä. 2 Mitä, poikani; mitä, kohtuni
poika; mitä, lupausteni poika? 3 Älä anna voimaasi
naisille, vaellustasi kuningasten turmelijatarten valtaan.
4 Ei sovi kuningasten, Lemuel, ei sovi kuningasten viiniä
juoda eikä ruhtinasten kysellä: "Missä väkijuomaa?" 5
Muutoin hän juodessaan unhottaa, mitä saädetty on, ja
vääntelee kaikkien kurjuuden lasten oikeuden. 6 Antakaa
väkevää juomaa menehtyvälle ja viiniä murhemielisille. 7

Sellainen juokoon ja unhottakoon köyhyytensä älköönkä
enää vaivaansa muistelko. **8** Avaa suusi mykän hyväksi,
oikeuden hankkimiseksi kaikille sortuville. **9** Avaa suusi,
tuomitse oikein, hanki kurjalle ja köyhälle oikeus. **10**
Kelpo vaimon kuka löytää? Sellaisen arvo on helmiä
paljon kalliimpi. **11** Hänen miehensä sydän häneen
luottaa, eikä siltä mieheltä riistaa puutu. **12** Hän tekee
miehellensä hyvää, ei pahaa, kaikkina elinpäivinänsä. **13**
Hän puuhaa villat ja pellavat ja halullisin käsin askartelee.
14 Hän on kauppiaan laivojen kaltainen: leipänsä hän
noutaa kaukaa. **15** Kun yö vielä on, hän nousee ja antaa
ravinnon perheellensä, piioilleen heidän osansa. **16**
Hän haluaa peltoa ja hankkii sen, istuttaa viinitarhan
kättensä hedelmällä. **17** Hän voimalla vyöttää kupeensa
ja käsivartensa vahvistaa. **18** Hankkeensa hän huomaa
käyvän hyvin, ei sammu hänen lamppunsa yöllä. **19**
Hän ojentaa kätensä kehrävarteen ja käyttelee värttinää
kämmenissään. **20** Hän avaa kätensä kurjalle, ojentaa
köyhälle molemmat kätensä. **21** Ei pelkää hän perheensä
puolesta lunta, sillä koko hänen perheensä on puettu
purppuravillaan. **22** Hän valmistaa itsellensä peitteitä;
hienoa pellavaa ja punapurppuraa on hänen pukunsa. **23**
Hänen miehensä on tunnettu porteissa, maanvanhinten
seassa istuessansa. **24** Hän aivinapaitoja tekee ja
myy, vöitä hän kauppiaalle toimittaa. **25** Vallalla ja
kunnialla hän on vaatetettu, ja hän nauraa tulevalle
päivälle. **26** Suunsa hän avaa viisauden sanoihin, hänen
kielellään on lempeä opetus. **27** Hän tarkkaa talonsa
menoa, eikä hän laiskan leipää syö. **28** Hänen poikansa
nousevat ja kiittävät hänen onneansa; hänen miehensä
nousee ja ylistää häntä: **29** "Paljon on naisia, toimellisia
menoissaan, mutta yli niitten kaikkien kohoat sinä". **30**
Pettävä on sulous, kauneus katoavainen; ylistetty se
vaimo, joka Herraa pelkää! **31** Suokaa hänen nauttia
kättensä hedelmiä, hänen tekonsa häntä porteissa
ylistäköot.

Saarnaajan

1 Saarnaajan sanat, Daavidin pojan, joka oli
kuninkaana Jerusalemissa. **2** Turhuuksien turhuus,
sanoi saarnaaja, turhuuksien turhuus; kaikki on turhuutta!
3 Mitä hyötyä on ihmiselle kaikesta vaivannäöstänsä, jolla
hän vaivaa itseänsä auringon alla? **4** Sukupolvi menee,
ja sukupolvi tulee, mutta maa pysyy iäti. **5** Ja aurinko
nousee, ja aurinko laskee ja kiiruhtaa sille sijallensa,
josta se jälleen nousee. **6** Tuuli menee etelään ja
kiertää pohjoiseen, kiertää yhä kiertämistään, ja samalle
kierrollensa tuuli palajaa. **7** Kaikki joet laskevat mereen,
mutta meri ei siitänsä täyty; samaan paikkaan, johon joet
ovat laskeneet, ne aina edelleen laskevat. **8** Kaikki tyynni
itseänsä väsyttää, niin ettei kukaan sitä sanoa saata. Ei
saa silmä kyllläänsä näkemisestä eikä korva täyttänsä
kuulemisesta. **9** Mitä on ollut, sitä vastakin on; ja mitä on
tapahtunut, sitä vastakin tapahtuu. Ei ole mitään uutta
auringon alla. **10** Jos jotakin on, josta sanotaan: "Katso,
tämä on uutta", niin on sitä kuitenkin ollut jo ennen,
ammoisina aikoina, jotka ovat olleet ennen meitä. **11**
Ei jää muistoa esi-isistä; eikä jälkeläisistäkään, jotka
tulevat, jää muistoa niille, jotka heidän jälkeensä tulevat.
12 Minä, saarnaaja, olin Israelin kuningas Jerusalemissa.
13 Ja minä käänsin sydämeni viisaudella tutkimaan ja
miettimään kaikkea, mitä auringon alla tapahtuu. Tämä
on vaikea työ, jonka Jumala on antanut ihmislapsille,
heidän sillä itseään rasittaaksensa. **14** Minä katselin
kaikkia tekoja, mitä tehdään auringon alla, ja katso, se
on kaikki turhuutta ja tuulen tavoittelua. **15** Väärä ei voi
suoristua, eikä vajaata voi täydeksi laskea. **16** Minä
puhuin sydämessäni näin: Minä olen hankkinut suuren
viisauden ja sitä yhä lisännyt, jopa yli kaikkien, jotka
ovat ennen minua Jerusalemissa hallinneet, ja paljon on
sydämeni nähnyt viisautta ja tietoa. **17** Ja minä käänsin
sydämeni tutkimaan viisautta ja tietoa, mielettömyyttä ja
tyhmyyttä, ja minä tulin tietämään, että sekin oli tuulen
tavoittelemista. **18** Sillä missä on paljon viisautta, siinä
on paljon surua; ja joka tietoa lisää, se tuskaa lisää.

2 Minä sanoin sydämessäni: Tule, minä tahdon koetella
sinua ilolla, nauti hyvää. Mutta katso, sekin oli
turhuutta. **2** Naurusta minä sanoin: "Mieletöntä!" ja
ilosta: "Mitä se toimittaa?" **3** Minä mietin mielessäni
virkistää ruumistani viinillä-kuitenkin niin, että sydämeni
harrastaisi viisautta-ja noudattaa tyhmyyttä, kunnes
saisin nähdä, mikä olisi ihmislapsille hyvä, heidän
tehdäksensä sitä taivaan alla lyhyinä elämänsä päivinä.
4 Minä tein suuria töitä: rakensin itselleni taloja, istutin
itselleni viinitarhoja. **5** Minä laitoin itselleni puutarhoja ja
puistoja ja istutin niihin kaikkinaisia hedelmäpuita. **6**
Minä tein itselleni vesilammikoita kastellakseni niistä
metsiköitä, joissa puita kasvoi. **7** Minä ostin orjia ja
orjattaria, ja kotona syntyneitäkin minulla oli; myös oli
minulla karjaa, raavaita ja lampaita, paljon enemmän
kuin kenelläkään niistä, jotka olivat olleet ennen minua
Jerusalemissa. **8** Minä kokosin itselleni myöskin hopeata
ja kultaa ja kuninkaitten ja maakuntien aarteita ja
hankin itselleni laulajia ja laulajattaria ja ihmislasten
iloja, vaimon, jopa vaimoja. **9** Minä tulin suureksi
ja yhä suuremmaksi, yli kaikkien, jotka olivat olleet
ennen minua Jerusalemissa. Sen ohessa pysyi minussa
viisauteni. **10** Enkä minä pidättänyt silmiäni mistään, mitä
ne pyysivät, enkä kieltänyt sydämeltäni mitään iloa, sillä
minun sydämeni iloitsi kaikesta vaivannäöstäni, ja se oli
minun osani kaikesta vaivannäöstäni. **11** Mutta kun minä
käänsin huomioni kaikkiin töihin, joita minun käteni olivat
tehneet, ja vaivannäköön, jolla olin vaivannut itseäni niitä
tehdessäni, niin katso: se oli kaikki turhuutta ja tuulen
tavoittelua; eikä ole hyötyä mistään auringon alla. **12** Kun
minä käännyin katsomaan viisautta ja mielettömyyttä ja
tyhmyyttä-sillä mitä taitaa ihminen, joka tulee kuninkaan
jälkeen, muuta kuin tehdä, mitä jo ennen on tehty? - **13**
niin minä näin, että viisaus on hyödyllisempi tyhmyyttä,
niinkuin valo on pimeyttä hyödyllisempi. **14** Viisaalla
on silmät päässänsä, tyhmä taas vaeltaa pimeässä;
mutta minä tulin tietämään myös sen, että toisen käy
niinkuin toisenkin. **15** Ja minä sanoin sydämessäni: Se,
mikä kohtaa tyhmää, kohtaa minuakin; miksi olen sitten
niin tuiki viisaaksi tullut? Ja minä sanoin sydämessäni:
Tämäkin on turhuutta. **16** Sillä ei jää viisaasta, niinkuin
ei tyhmästäkään, ikuista muistoa, kun kerran tulevina
päivinä kaikki unhotetaan; ja eikö kuole viisas niinkuin
tyhmäkin? **17** Niin minä kyllästyin elämään, sillä minusta
oli pahaa se, mikä tapahtuu auringon alla, koskapa
kaikki on turhuutta ja tuulen tavoittelua. **18** Ja minä
kyllästyin kaikkeen vaivannäköön, jolla olin vaivannut
itseäni auringon alla, koska minun täytyy se jättää
ihmiselle, joka tulee minun jälkeeni. **19** Ja kuka tietää,
onko hän viisas vai tyhmä? Mutta hallitsemaan hän tulee
kaikkia minun vaivannäköni hedelmiä, joiden tähden
minä olen vaivannut itseäni ja ollut viisas auringon alla.
Tämäkin on turhuutta. **20** Niin minä annoin sydämeni
vaipua epätoivoon kaikesta vaivannäöstäni, jolla olin
vaivannut itseäni auringon alla. **21** Sillä niin on: ihmisen,
joka on vaivaa nähnyt toimien viisaudella, tiedolla ja
kunnolla, täytyy antaa kaikki ihmiselle, joka ei ole siitä
vaivaa nähnyt, hänen osaksensa. Sekin on turhuutta
ja on suuri onnettomuus. **22** Sillä mitä saa ihminen
kaikesta vaivannäöstänsä ja sydämensä pyrkimyksestä,
jolla hän vaivaa itseänsä auringon alla? **23** Ovathan
kaikki hänen päivänsä pelkkää tuskaa ja hänen työnsä
surua, eikä yölläkään hänen sydämensä saa lepoa.
Tämäkin on turhuutta. **24** Ei ole ihmisellä muuta onnea
kuin syödä ja juoda ja antaa sielunsa nauttia hyvää
vaivannäkönsä ohessa; mutta minä tulin näkemään,

että sekin tulee Jumalan kädestä. **25** -"Sillä kuka voi
syödä ja kuka nauttia ilman minua?" - **26** Sillä hän antaa
ihmiselle, joka on hänelle otollinen, viisautta, tietoa ja
iloa; mutta syntiselle hän antaa työksi koota ja kartuttaa
annettavaksi sille, joka on otollinen Jumalalle. Sekin on
turhuutta ja tuulen tavoittelua.

3 Kaikella on määräaika, ja aikansa on joka asialla
taivaan alla. **2** Aika on syntyä ja aika kuolla. Aika on
istuttaa ja aika repiä istutus. **3** Aika on surmata ja aika
parantaa. Aika on purkaa ja aika rakentaa. **4** Aika on
itkeä ja aika nauraa. Aika on valittaa ja aika hypellä.
5 Aika on heitellä kiviä ja aika kerätä kivet. Aika on
syleillä ja aika olla syleilemättä. **6** Aika on etsiä ja aika
kadottaa. Aika on säilyttää ja aika viskata pois. **7** Aika on
reväistä rikki ja aika ommella yhteen. Aika on olla vaiti ja
aika puhua. **8** Aika on rakastaa ja aika vihata. Aika on
sodalla ja aika rauhalla. **9** Mitä hyötyä on työntekijällä
siitä, mistä hän näkee vaivaa? **10** Minä olen katsonut
sitä työtä, minkä Jumala on antanut ihmislapsille, heidän
sillä itseään rasittaaksensa. **11** Kaiken hän on tehnyt
kauniisti aikanansa, myös iankaikkisuuden hän on
pannut heidän sydämeensä; mutta niin on, ettei ihminen
käsitä tekoja, jotka Jumala on tehnyt, ei alkua eikä
loppua. **12** Minä tulin tietämään, ettei heillä ole muuta
onnea kuin iloita ja tehdä hyvää eläessänsä. **13** Mutta
jokaiselle ihmiselle on sekin, että hän syö ja juo ja
nauttii hyvää kaiken vaivannäkönsä ohessa, Jumalan
lahja. **14** Minä tulin tietämään, että kaikki, mitä Jumala
tekee, pysyy iäti. Ei ole siihen lisäämistä eikä siitä
vähentämistä. Ja Jumala on sen niin tehnyt, että häntä
peljättäisiin. **15** Mitä nyt on, sitä on ollut jo ennenkin; ja
mitä vasta on oleva, sitä on ollut jo ennenkin. Jumala
etsii jälleen sen, mikä on mennyttä. **16** Vielä minä
näin auringon alla oikeuspaikan, ja siinä oli vääryys, ja
vanhurskauden paikan, ja siinä oli vääryys. **17** Minä
sanoin sydämessäni: Vanhurskaan ja väärän tuomitsee
Jumala, sillä siellä on jokaisella asialla ja jokaisella teolla
aikansa. **18** Minä sanoin sydämessäni: Ihmislasten
tähden se niin on, jotta Jumala heitä koettelisi ja he
tulisivat näkemään, että he omassa olossaan ovat
eläimiä. **19** Sillä ihmislasten käy niinkuin eläintenkin;
sama on kumpienkin kohtalo. Niinkuin toiset kuolevat,
niin toisetkin kuolevat; yhtäläinen henki on kaikilla.
Ihmisillä ei ole mitään etua eläinten edellä, sillä kaikki
on turhuutta. **20** Kaikki menee samaan paikkaan. Kaikki
on tomusta tullut, ja kaikki palajaa tomuun. **21** Kuka
tietää ihmisen hengestä, kohoaako se ylös, ja eläimen
hengestä, vajoaako se alas maahan? **22** Niin minä
tulin näkemään, että ei ole mitään parempaa, kuin että
ihminen iloitsee teoistansa, sillä se on hänen osansa.
Sillä kuka tuo hänet takaisin näkemään iloksensa sitä,
mikä tulee hänen jälkeensä?

4 Taas minä katselin kaikkea sortoa, jota harjoitetaan
auringon alla, ja katso, siinä on sorrettujen kyyneleet,
eikä ole heillä lohduttajaa; väkivaltaa tekee heidän
sortajainsa käsi, eikä ole heillä lohduttajaa. **2** Ja minä
ylistin vainajia, jotka ovat jo kuolleet, onnellisemmiksi
kuin eläviä, jotka vielä ovat elossa, **3** ja onnellisemmaksi
kuin nämä kumpikaan sitä, joka ei vielä ole olemassa
eikä ole nähnyt sitä pahaa, mikä tapahtuu auringon
alla. **4** Ja minä näin kaikesta vaivannäöstä ja työn
kunnollisuudesta, että se on toisen kateutta toista
kohtaan. **5** Sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelua. Tyhmä
panee kädet ristiin ja kalvaa omaa lihaansa. **6** Parempi
on pivollinen lepoa kuin kahmalollinen vaivannäköä ja
tuulen tavoittelua. **7** Taas minä näin turhuuden auringon
alla: **8** Tuossa on yksinäinen, ei ole hänellä toista, ei
poikaa, ei veljeäkään ole hänellä; mutta ei ole loppua
kaikella hänen vaivannäöllänsä, eikä hänen silmänsä
saa kyllääsä rikkaudesta. Ja kenen hyväksi minä sitten
vaivaa näen ja pidätän itseni nautinnoista? Tämäkin on
turhuutta ja on paha asia. **9** Kahden on parempi kuin
yksin, sillä heillä on vaivannäöstänsä hyvä palkka. **10**
Jos he lankeavat, niin toinen nostaa ylös toverinsa; mutta
voi yksinäistä, jos hän lankeaa! Ei ole toista nostamassa
häntä ylös. **11** Myös, jos kaksi makaa yhdessä, on heillä
lämmin; mutta kuinka voisi yksinäisellä olla lämmin? **12**
Ja yksinäisen kimppuun voi joku käydä, mutta kaksi
pitää sille puolensa. Eikä kolmisäinen lanka pian katkea.
13 Parempi on köyhä, mutta viisas nuorukainen kuin
vanha ja tyhmä kuningas, joka ei enää ymmärrä ottaa
varoituksesta vaaria. **14** Sillä vankilasta tuo toinen lähti
tullaksensa kuninkaaksi, vaikka oli hänen kuninkaana
ollessaan syntynyt köyhänä. **15** Minä näin kaikkien, jotka
elivät ja vaelsivat auringon alla, olevan nuorukaisen
puolella, tuon toisen, joka oli astuva hänen sijaansa. **16**
Ei ollut loppua kaikella sillä väellä, niillä kaikilla, joita
hän johti; mutta jälkipolvet eivät hänestä iloitse. Sillä
sekin on turhuutta ja tuulen tavoittelemista.

5 Varo jalkasi, kun menet Jumalan huoneeseen. Tulo
kuulemaan on parempi kuin tyhmäin teurasuhrin-
anto, sillä he ovat tietämättömiä, ja niin he tekevät pahaa.
2 Älä ole kerkeä suultasi, älköönkä sydämesi kiirehtikö
lausumaan sanaa Jumalan edessä, sillä Jumala on
taivaassa ja sinä olet maan päällä; sentähden olkoot
sanasi harvat. **3** Sillä paljosta työstä tulee unia, ja missä
on paljon sanoja, siinä on tyhmä äänessä. **4** Kun teet
lupauksen Jumalalle, niin täytä se viivyttelemättä; sillä
ei ole hänellä mielisuosiota tyhmiin: täytä, mitä lupaat. **5**
On parempi, ettet lupaa, kuin että lupaat etkä täytä. **6** Älä
anna suusi saattaa ruumistasi syynalaiseksi, äläkä sano
Jumalan sanansaattajan edessä: "Se oli erehdys"; miksi
pitäisi Jumalan vihastua sinun puheestasi ja turmella
sinun kättesi työt? **7** Sillä paljot unet ovat pelkkää
turhuutta; samoin paljot puheet. Mutta pelkää sinä

Jumalaa. 8 Jos näet köyhää sorrettavan sekä oikeutta
ja vanhurskautta poljettavan maakunnassa, niin älä sitä
asiaa ihmettele; sillä ylhäistä vartioitsee vielä ylhäisempi,
ja sitäkin ylhäisemmät heitä molempia. 9 Ja maalle on
kaikessa hyödyksi, että viljellyllä maalla on kuningas. 10
Joka rakastaa rahaa, ei saa rahaa kylläksensä, eikä
voittoa se, joka rakastaa tavaran paljoutta. Sekin on
turhuutta. 11 Omaisuuden karttuessa karttuvat sen
syöjätkin; ja mitä muuta etua siitä on haltijallensa,
kuin että silmillään sen näkee? 12 Työntekijän uni on
makea, söipä hän vähän tai paljon; mutta rikkaan ei
hänen yltäkylläisyytensä salli nukkua. 13 On raskas
onnettomuus, jonka minä näin auringon alla: rikkaus,
joka on säilytetty onnettomuudeksi haltijallensa. 14 Se
rikkaus katoaa onnettoman tapauksen kautta; ja jos
hänelle on syntynyt poika, ei sen käsiin jää mitään.
15 Niinkuin hän tuli äitinsä kohdusta, niin on hänen
alastonna jälleen mentävä pois, samoin kuin tulikin;
eikä hän vaivannäöstänsä saa mitään, minkä veisi
täältä kädessänsä. 16 Raskas onnettomuus tämäkin
on: aivan niinkuin hän tuli, on hänen mentävä; ja mitä
hyötyä hänellä sitten on siitä, että on vaivaa nähnyt
tuulen hyväksi? 17 Myös kuluttaa hän kaikki päivänsä
pimeydessä; ja surua on hänellä paljon, kärsimystä
ja mielikarvautta. 18 Katso, minkä minä olen tullut
näkemään, on hyvää ja kaunista syödä ja juoda ja nauttia
hyvää kaiken vaivannäkönsä ohessa, jolla ihminen
itseänsä vaivaa auringon alla lyhyinä elämänsä päivinä,
jotka Jumala on hänelle antanut; sillä se on hänen
osansa. 19 Sekin on Jumalan lahja, jos Jumala kenelle
ihmiselle antaa rikkautta ja tavaraa ja sallii hänen syödä
siitä ja saada osansa ja iloita vaivannäkönsä ohessa. 20
Sillä hän ei tule niin paljon ajatelleeksi elämänsä päiviä,
kun Jumala suostuu hänen sydämensä iloon.

6 On onnettomuus tämäkin, jonka olen nähnyt auringon
alla ja joka raskaasti painaa ihmistä: 2 että Jumala
antaa miehelle rikkautta ja tavaraa ja kunniaa, niin ettei
hänen sielultaan puutu mitään kaikesta siitä, mitä hän
halajaa, mutta Jumala ei salli hänen nauttia sitä, vaan
sen nauttii vieras. Se on turhuutta ja raskas kärsimys. 3
Vaikka syntyisi miehelle sata lasta ja hän eläisi vuosia
paljon ja paljot olisivat hänen vuottensa päivät, mutta
hän ei saisi tyydyttää omaa haluaan omaisuudellansa
eikä saisi edes hautaustakaan, niin minä sanon, että
keskoinen olisi onnellisempi kuin hän. 4 Sillä se turhaan
tulee ja pimeyteen menee, ja pimeyteen peittyy sen
nimi. 5 Ei se ole aurinkoa nähnyt eikä tuntenut. Sen
lepo on parempi kuin hänen. 6 Ja vaikka hän eläisi
kaksi kertaa tuhannen vuotta, mutta ei saisi onnea
nähdä-eikö kuitenkin kaikki mene samaan paikkaan?
7 Kaikki ihmisen vaivannäkö tapahtuu hänen oman
suunsa hyväksi, ja kuitenkaan ei halu täyty. 8 Sillä
mitä etua on viisaalla tyhmän edellä, ja mitä kurjalla
siitä, että hän osaa oikein vaeltaa elävitten edessä? 9
Parempi silmän näkö kuin halun haihattelu. Tämäkin
on turhuutta ja tuulen tavoittelua. 10 Mitä olemassa
on, sille on pantu nimi jo ammoin; ja edeltä tunnettua
on ollut, mitä ihmisestä on tuleva. Ei voi hän riidellä
väkevämpänsä kanssa. 11 Sillä niin on: puheen paljous
enentää turhuutta. Mitä etua on ihmisellä siitä? 12 Sillä
kuka tietää, mikä on ihmiselle hyvä elämässä, hänen
elämänsä lyhyinä, turhina päivinä, jotka hän viettää kuin
varjo; ja kuka ilmaisee ihmiselle, mitä on tuleva hänen
jälkeensä auringon alla?

7 Hyvä nimi on parempi kuin kallis öljy, ja kuolinpäivä
parempi kuin syntymäpäivä. 2 Parempi kuin pitotaloon
on mennä surutaloon, sillä siinä on kaikkien ihmisten
loppu, ja elossa oleva painaa sen mieleensä. 3 Suru
on parempi kuin nauru, sillä sydämelle on hyväksi,
että kasvot ovat murheelliset. 4 Viisaitten sydän on
surutalossa, tyhmien sydän ilotalossa. 5 Parempi on
kuulla viisaan nuhdetta, kuin olla kuulemassa tyhmien
laulua; 6 sillä niinkuin orjantappurain rätinä padan
alla, on tyhmän nauru. Ja sekin on turhuutta. 7 Sillä
väärä voitto tekee viisaan hulluksi, ja lahja turmelee
sydämen. 8 Asian loppu on parempi kuin sen alku, ja
pitkämielinen on parempi kuin korkeamielinen. 9 Älköön
mielesi olko pikainen vihaan, sillä viha majautuu tyhmäin
poveen. 10 Älä sano: "Mikä siinä on, että entiset ajat
olivat paremmat kuin nykyiset?" Sillä sitä et viisaudesta
kysy. 11 Viisaus on yhtä hyvä kuin perintöosa ja on
etu niille, jotka ovat näkemässä aurinkoa. 12 Sillä
viisauden varjossa on kuin rahan varjossa, mutta tieto
on hyödyllisempi: viisaus pitää haltijansa elossa. 13
Katso Jumalan tekoja; sillä kuka voi sen suoristaa,
minkä hän on vääräksi tehnyt? 14 Hyvänä päivänä ole
hyvillä mielin, ja pahana päivänä ymmärrä, että toisen
niinkuin toisenkin on Jumala tehnyt, koskapa ihminen ei
saa mitään siitä, mikä hänen jälkeensä tulee. 15 Kaikkea
olen tullut näkemään turhina päivinäni: on vanhurskaita,
jotka hukkuvat vanhurskaudessaan, ja on jumalattomia,
jotka elävät kauan pahuudessaan. 16 Älä ole kovin
vanhurskas äläkä esiinny ylen viisaana: miksi tuhoaisit
itsesi? 17 Älä ole kovin jumalaton, äläkä ole tyhmä: miksi
kuolisit ennen aikaasi? 18 Hyvä on, että pidät kiinni
toisesta etkä hellitä kättäsi toisestakaan, sillä Jumalaa
pelkääväinen selviää näistä kaikista. 19 Viisaus auttaa
viisasta voimakkaammin kuin kymmenen vallanpitäjää,
jotka ovat kaupungissa. 20 Sillä ei ole maan päällä
ihmistä niin vanhurskasta, että hän tekisi vain hyvää
eikä tekisi syntiä. 21 Älä myöskään pane mieleesi
kaikkia puheita, mitä puhutaan, ettet kuulisi palvelijasi
sinua kiroilevan. 22 Sillä oma sydämesikin tietää, että
myös sinä olet monta kertaa kiroillut muita. 23 Kaiken
tämän olen viisaudella koetellut. Minä sanoin: "Tahdon

tulla viisaaksi", mutta se pysyi minusta kaukana. 24
Kaukana on kaiken olemus ja syvällä, syvällä; kuka voi
sen löytää? 25 Minä ryhdyin sydämessäni oppimaan,
miettimään ja etsimään viisautta ja tutkistelun tuloksia,
tullakseni tuntemaan jumalattomuuden typeryydeksi ja
tyhmyyden mielettömyydeksi. 26 Ja minä löysin sen,
mikä on kuolemaa katkerampi: naisen, joka on verkko,
jonka sydän on paula ja jonka kädet ovat kahleet. Se,
joka on otollinen Jumalan edessä, pelastuu hänestä,
mutta synnintekijä häneen takertuu. 27 Katso, tämän
minä olen löytänyt, sanoi saarnaaja, pyrkiessäni asia
asialta löytämään tutkistelun tulosta; 28 mitä sieluni
on yhäti etsinyt, mutta mitä en ole löytänyt, on tämä:
olen löytänyt tuhannesta yhden miehen, mutta koko
siitä luvusta en ole löytänyt yhtäkään naista. 29 Katso,
tämän ainoastaan olen löytänyt: että Jumala on tehnyt
ihmiset suoriksi, mutta itse he etsivät monia mutkia.

8 Kuka on viisaan vertainen, ja kuka taitaa selittää
asian? Ihmisen viisaus kirkastaa hänen kasvonsa,
ja hänen kasvojensa kovuus muuttuu. 2 Minä sanon:
Ota vaari kuninkaan käskystä, varsinkin Jumalan kautta
vannotun valan tähden. 3 Älä ole kerkeä luopumaan
hänestä, äläkä asetu pahan asian puolelle, sillä hän
tekee, mitä vain tahtoo. 4 Sillä kuninkaan sana on
voimallinen, ja kuka voi sanoa hänelle: Mitäs teet? 5
Joka käskyn pitää, ei tiedä pahasta asiasta; ja viisaan
sydän tietää ajan ja tuomion. 6 Sillä itsekullakin asialla
on aikansa ja tuomionsa; ihmistä näet painaa raskaasti
hänen pahuutensa. 7 Hän ei tiedä, mitä tuleva on; sillä
kuka ilmaisee hänelle, miten se on tuleva? 8 Ei ole
ihminen tuulen valtias, niin että hän voisi sulkea tuulen,
ei hallitse kukaan kuoleman päivää, ei ole pääsyä
sodasta, eikä jumalattomuus pelasta harjoittajaansa.
9 Kaiken tämän minä tulin näkemään, kun käänsin
sydämeni tarkkaamaan kaikkea, mitä auringon alla
tapahtuu aikana, jolloin ihminen vallitsee toista ihmistä
hänen onnettomuudekseen. 10 Sitten minä näin, kuinka
jumalattomat haudattiin ja menivät lepoon, mutta ne,
jotka olivat oikein tehneet, saivat lähteä pois pyhästä
paikasta ja joutuivat unhotuksiin kaupungissa. Sekin
on turhuus. 11 Milloin pahan teon tuomio ei tule pian,
saavat ihmislapset rohkeutta tehdä pahaa, 12 koskapa
syntinen saa tehdä pahaa sata kertaa ja elää kauan;
tosin minä tiedän, että Jumalaa pelkääväisille käy
hyvin, sentähden että he häntä pelkäävät, 13 mutta
että jumalattomalle ei käy hyvin eikä hän saa jatkaa
päiviään pitkiksi kuin varjo, sentähden ettei hän pelkää
Jumalaa. 14 On turhuutta sekin, mitä tapahtuu maan
päällä, kun vanhurskaita on, joiden käy, niinkuin olisivat
jumalattomain tekoja tehneet, ja jumalattomia on, joiden
käy, niinkuin olisivat vanhurskaitten tekoja tehneet. Minä
sanoin: sekin on turhuutta. 15 Ja minä ylistin iloa; koska
ei ihmisellä auringon alla ole mitään parempaa kuin
syödä ja juoda ja olla iloinen; se seuraa häntä hänen
vaivannäkönsä ohessa hänen elämänsä päivinä, jotka
Jumala on antanut hänelle auringon alla. 16 Kun minä
käänsin sydämeni oppimaan viisautta ja katsomaan
työtä, jota tehdään maan päällä saamatta untakaan
silmiin päivällä tai yöllä, 17 niin minä tulin näkemään
kaikista Jumalan teoista, että ihminen ei voi käsittää
sitä, mitä tapahtuu auringon alla; sillä ihminen saa
kyllä nähdä vaivaa etsiessään, mutta ei hän käsitä. Ja
jos viisas luuleekin tietävänsä, ei hän kuitenkaan voi
käsittää.

9 Niin minä painoin mieleeni kaiken tämän ja
pyrin saamaan kaikkea tätä selville, kuinka näet
vanhurskaat ja viisaat ja heidän tekonsa ovat Jumalan
kädessä. Ei rakkauskaan eikä viha ole ihmisen
tiedettävissä; kaikkea voi hänellä olla edessä. 2 Kaikkea
voi tapahtua kaikille. Sama kohtalo on vanhurskaalla
ja jumalattomalla, hyvällä, puhtaalla ja saastaisella,
uhraajalla ja uhraamattomalla; hyvän käy niinkuin
syntisenkin, vannojan niinkuin valaa pelkäävänkin. 3 Se
on onnettomuus kaikessa, mitä tapahtuu auringon alla,
että kaikilla on sama kohtalo, ja myös se, että ihmislasten
sydän on täynnä pahaa ja että mielettömyys on heillä
sydämessä heidän elinaikansa; ja senjälkeen-vainajien
tykö! 4 Onhan sillä, jonka vielä on suotu olla kaikkien
eläväin seurassa, toivoa. Sillä elävä koira on parempi
kuin kuollut leijona. 5 Sillä elävät tietävät, että heidän on
kuoltava, mutta kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole
paikkaa, vaan heidän muistonsa on unhotettu. 6 Myös
heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja
mennyt, eikä heillä ole milloinkaan enää osaa missään,
mitä tapahtuu auringon alla. 7 Tule siis, syö leipäsi
ilolla ja juo viinisi hyvillä mielin, sillä jo aikaa on Jumala
hyväksynyt nuo tekosi. 8 Vaatteesi olkoot aina valkeat,
ja öljy älköön puuttuko päästäsi. 9 Nauti elämää vaimon
kanssa, jota rakastat, kaikkina turhan elämäsi päivinä,
jotka Jumala on sinulle antanut auringon alla-kaikkina
turhina päivinäsi, sillä se on sinun osasi elämässä ja
vaivannäössäsi, jolla vaivaat itseäsi auringon alla. 10 Tee
kaikki, mitä voimallasi tehdyksi saat, sillä ei ole tekoa,
ei ajatusta, ei tietoa eikä viisautta tuonelassa, jonne
olet menevä. **(Sheol h7585)** 11 Taas minä tulin näkemään
auringon alla, että ei ole juoksu nopsain vallassa, ei sota
urhojen, ei leipä viisaitten, ei rikkaus ymmärtäväisten
eikä suosio taitavain vallassa, vaan aika ja kohtalo
kohtaa kaikkia. 12 Sillä ei ihminen tiedä aikaansa,
niinkuin eivät kalatkaan, jotka tarttuvat pahaan verkkoon,
eivätkä linnut, jotka käyvät kiinni paulaan; niinkuin ne,
niin pyydystetään ihmislapsetkin pahana aikana, joka
yllättää heidät äkisti. 13 Tämänkin minä tulin näkemään
viisaudeksi auringon alla, ja se oli minusta suuri: 14 Oli
pieni kaupunki ja siinä miehiä vähän. Ja suuri kuningas

tuli sitä vastaan, saarsi sen ja rakensi sitä vastaan
suuria piiritystorneja. 15 Mutta siellä oli köyhä, viisas
mies, ja hän pelasti kaupungin viisaudellaan. Mutta ei
kukaan ihminen muistanut sitä köyhää miestä. 16 Niin
minä sanoin: Viisaus on parempi kuin voima, mutta
köyhän viisautta halveksitaan, eikä hänen sanojansa
kuulla. 17 Viisaitten sanat, hiljaisuudessa kuullut, ovat
paremmat kuin tyhmäin päämiehen huuto. 18 Viisaus
on parempi kuin sota-aseet, mutta yksi ainoa syntinen
saattaa hukkaan paljon hyvää.

10 Myrkkykärpäset saavat haisemaan ja käymään
voiteentekijän voiteen. Pieni tyhmyys painaa
enemmän kuin viisaus ja kunnia. 2 Viisaan sydän vetää
oikealle, tyhmän vasemmalle. 3 Tietä käydessäkin
puuttuu tyhmältä mieltä: jokaiselle hän ilmaisee olevansa
tyhmä. 4 Jos hallitsijassa nousee viha sinua kohtaan,
niin älä jätä paikkaasi; sillä sävyisyys pidättää suurista
synneistä. 5 On onnettomuus se, minkä olen nähnyt
auringon alla, vallanpitäjästä lähtenyt erehdys: 6 tyhmyys
asetetaan arvon korkeuksiin, ja rikkaat saavat istua
alhaalla. 7 Minä olen nähnyt palvelijat hevosten selässä
ja ruhtinaat kävelemässä kuin palvelijat maassa. 8 Joka
kuopan kaivaa, se siihen putoaa; joka muuria purkaa, sitä
puree käärme. 9 Joka kiviä louhii, se niihin loukkaantuu;
joka puita halkoo, se joutuu siinä vaaraan. 10 Jos rauta
on tylsynyt eikä teränsuuta tahkota, täytyy ponnistaa
voimia; mutta hyödyllinen kuntoonpano on viisautta.
11 Jos käärme puree silloin, kun sitä ei ole lumottu, ei
lumoojalla ole hyötyä taidostaan. 12 Sanat viisaan suusta
saavat suosiota, mutta tyhmän nielevät hänen omat
huulensa. 13 Hänen suunsa sanain alku on tyhmyyttä,
ja hänen puheensa loppu pahaa mielettömyyttä. 14
Tyhmä puhuu paljon; mutta ihminen ei tiedä, mitä tuleva
on. Ja kuka ilmaisee hänelle, mitä hänen jälkeensä
tulee? 15 Oma vaivannäkö väsyttää tyhmän, joka ei
osaa kaupunkiinkaan kulkea. 16 Voi sinua, maa, jolla
on kuninkaana poikanen ja jonka ruhtinaat jo aamulla
aterioita pitävät! 17 Onnellinen sinä, maa, jolla on
jalosukuinen kuningas ja jonka ruhtinaat pitävät aterioita
oikeaan aikaan, miehekkäästi eikä juopotellen! 18
Missä laiskuus on, siinä vuoliaiset vaipuvat; ja missä
kädet velttoina riippuvat, tippuu huoneeseen vettä. 19
Hauskuudeksi ateria laitetaan, ja viini ilahuttaa elämän;
mutta raha kaiken hankkii. 20 Älä ajatuksissasikaan
kiroile kuningasta, äläkä makuukammiossasikaan kiroile
rikasta, sillä taivaan linnut kuljettavat sinun äänesi ja
siivelliset ilmaisevat sinun sanasi.

11 Lähetä leipäsi vetten yli, sillä ajan pitkään sinä
saat sen jälleen. 2 Anna osa seitsemälle,
kahdeksallekin, sillä et tiedä, mitä onnettomuutta voi
tulla maahan. 3 Jos pilvet tulevat täyteen sadetta,
valavat ne sen maahan. Ja jos puu kaatuu etelää
kohti tai pohjoista, niin mihin paikkaan puu kaatui,
siihen se jää. 4 Joka tuulta tarkkaa, ei kylvä; ja joka
pilviä pälyy, ei leikkaa. 5 Niinkuin et tiedä tuulen teitä
etkä luitten rakentumista raskaana olevan kohdussa,
niin et myöskään tiedä Jumalan tekoja, hänen, joka
kaikki tekee. 6 Kylvä siemenesi aamulla äläkä hellitä
kättäsi ehtoollakaan; sillä et tiedä, tuoko onnistuu vai
tämä vai onko kumpikin yhtä hyvä. 7 Suloinen on
valo, ja silmille tekee hyvää nähdä aurinkoa. 8 Niin,
jos ihminen elää vuosia paljonkin, iloitkoon hän niistä
kaikista, mutta muistakoon pimeitä päiviä, sillä niitä
tulee paljon. Kaikki, mikä tulee, on turhuutta. 9 Iloitse,
nuorukainen, nuoruudessasi, ja sydämesi ilahuttakoon
sinua nuoruusikäsi päivinä. Vaella sydämesi teitä ja
silmiesi halun mukaan; mutta tiedä: Jumala tuo sinut
tuomiolle kaikesta tästä. 10 Karkoita suru sydämestäsi
ja torju kärsimys ruumiistasi, sillä nuoruus ja aamurusko
ovat turhuutta.

12 Ja muista Luojaasi nuoruudessasi, ennenkuin
pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista
olet sanova: 2 "Nämä eivät minua miellytä"; ennenkuin
pimenee aurinko, päivänvalo, kuu ja tähdet, ja pilvet
palajavat sateen jälkeenkin- 3 jolloin huoneen vartijat
vapisevat ja voiman miehet käyvät koukkuisiksi ja
jauhajanaiset ovat joutilaina, kun ovat menneet vähiin,
ja akkunoista-kurkistelijat jäävät pimeään, 4 ja kadulle
vievät ovet sulkeutuvat ja myllyn ääni heikkenee
ja noustaan linnun lauluun ja kaikki laulun tyttäret
hiljentyvät; 5 myös peljätään mäkiä, ja tiellä on kauhuja,
ja mantelipuu kukkii, ja heinäsirkka kulkee kankeasti,
ja kapriisinnuppu on tehoton; sillä ihminen menee
iankaikkiseen majaansa, ja valittajat kiertelevät kaduilla-
6 ennenkuin hopealanka katkeaa ja kultamalja särkyy
ja vesiastia rikkoutuu lähteellä ja ammennuspyörä
särkyneenä putoaa kaivoon. 7 Ja tomu palajaa maahan,
niinkuin on ollutkin, ja henki palajaa Jumalan tykö,
joka sen on antanutkin. 8 Turhuuksien turhuus, sanoi
saarnaaja; kaikki on turhuutta! 9 Sen lisäksi, että
saarnaaja oli viisas, hän myös opetti kansalle tietoa,
punnitsi, harkitsi ja sommitteli sananlaskuja paljon.
10 Saarnaaja koki löytää kelvollisia sanoja, oikeassa
mielessä kirjoitettuja, totuuden sanoja. 11 Viisaitten
sanat ovat kuin tutkaimet ja kootut lauseet kuin isketyt
naulat; ne ovat saman Paimenen antamia. 12 Ja
vielä näiden lisäksi: Poikani, ota varoituksesta vaari;
paljolla kirjaintekemisellä ei ole loppua, ja paljo tutkistelu
väsyttää ruumiin. 13 Loppusana kaikesta, mitä on kuultu,
on tämä: Pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä,
sillä niin tulee jokaisen ihmisen tehdä. 14 Sillä Jumala
tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa
olevaa, olkoon se hyvää tai pahaa.

Laulujen laulu

1 Salomon korkea veisu. **2** Hän suudelkoon minua
suunsa suudelmilla. Sillä sinun rakkautesi on
suloisempi kuin viini. **3** Suloinen on voiteittesi tuoksu,
vuodatettu öljy on sinun nimesi; sentähden sinua
nuoret naiset rakastavat. **4** Vedä minut mukaasi,
rientäkäämme! Kuningas on tuonut minut kammioihinsa.
Me riemuitsemme ja iloitsemme sinusta, me ylistämme
sinun rakkauttasi enemmän kuin viiniä; syystä he
sinua rakastavat. **5** "Minä olen musta, mutta ihana, te
Jerusalemin tyttäret, kuin Keedarin teltat, kuin Salomon
seinäverhot. **6** Älkää katsoko sitä, että minä olen
musta, päivän paahtama. Äitini pojat vihastuivat minuun,
panivat minut viinitarhain vartijaksi-omaa viinitarhaani
en vartioinut." **7** "Sano minulle sinä, jota sieluni
rakastaa, missä laumaasi paimennat, missä annat sen
keskipäivällä levätä. Miksi minä hunnutettuna joutuisin
sinun toveriesi laumain luo!" **8** "Jos et sitä tiedä, sinä
naisista kaunein, käy lammasten jälkiä ja kaitse vohliasi
paimenten telttapaikoilla." **9** "Tammaani, joka on faraon
vaunujen edessä, sinut, armaani, vertaan. **10** Ihanat ovat
sinun poskesi käätyinensä, kaulasi helminauhoinensa.
11 Me teemme sinulle kultakäädyt ynnä hopeasta niihin
nastat." **12** "Kuninkaan istuessa pöydässään tuoksui
minun nardukseni kaiken aikaa. **13** Rakkaani on minulle
mirhakimppu, joka rintojeni välissä lepää. **14** Rakkaani
on kooferkukka-terttu Een-Gedin viinitarhoista." **15**
"Katso, kaunis sinä olet, armaani; katso, kaunis olet,
silmäsi ovat kyyhkyläiset." **16** "Katso, kaunis sinä olet,
rakkaani; kuinka suloinen, kuinka vihanta on vuoteemme!
17 Huoneittemme seininä ovat setripuut, kattonamme
kypressit."

2 "Minä olen Saaronin kukkanen, olen laaksojen
lilja." **2** "Niinkuin lilja orjantappurain keskellä, niin
on minun armaani neitosten keskellä." **3** "Niinkuin
omenapuu metsäpuitten keskellä, niin on minun rakkaani
nuorukaisten keskellä; minä halajan istua sen varjossa,
ja sen hedelmä on minun suussani makea. **4** Hän on
vienyt minut viinimajaan; rakkaus on hänen lippunsa
minun ylläni. **5** Vahvistakaa minua rypälekakuilla,
virvoittakaa minua omenilla, sillä minä olen rakkaudesta
sairas." **6** Hänen vasen kätensä on minun pääni
alla, ja hänen oikea kätensä halaa minua. **7** Minä
vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret, gasellien tai
kedon peurojen kautta: älkää herätelkö, älkää häiritkö
rakkautta, ennenkuin se itse haluaa. **8** Kuule! Rakkaani
tulee! Katso, tuolla hän tulee hyppien vuorilla, kiitäen
kukkuloilla. **9** Rakkaani on gasellin kaltainen tai nuoren
peuran. Katso, tuolla hän seisoo seinämme takana,
katsellen ikkunasta sisään, kurkistellen ristikoista. **10**
Rakkaani lausuu ja sanoo minulle: "Nouse, armaani,
sinä kaunoiseni, ja tule. **11** Sillä katso, talvi on
väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan.
12 Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on
tullut, ja metsäkyyhkysen ääni kuuluu maassamme. **13**
Viikunapuu tekee keväthedelmää, viiniköynnökset ovat
kukassa ja tuoksuavat. Nouse, armaani, sinä kaunoiseni,
ja tule. **14** Kyyhkyseni, joka piilet kallionkoloissa,
vuorenpengermillä anna minun nähdä kasvosi, anna
minun kuulla äänesi, sillä suloinen on sinun äänesi
ja ihanat ovat sinun kasvosi." **15** Ottakaamme ketut
kiinni, pienet ketut, jotka viinitarhoja turmelevat, sillä
viinitarhamme ovat kukassa. **16** Rakkaani on minun,
ja minä hänen-hänen, joka paimentaa liljojen keskellä.
17 Kunnes päivä viilenee ja varjot pakenevat, kiertele,
rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori peura tuoksuisilla
vuorilla.

3 Yöllä minä vuoteellani etsin häntä, jota minun sieluni
rakastaa, minä etsin, mutta en löytänyt häntä. **2**
"Minä nousen ja kiertelen kaupunkia, katuja ja toreja,
etsin häntä, jota minun sieluni rakastaa." Minä etsin,
mutta en löytänyt häntä. **3** Kohtasivat minut vartijat,
jotka kaupunkia kiertävät. "Oletteko nähneet häntä,
jota minun sieluni rakastaa?" **4** Tuskin olin kulkenut
heidän ohitsensa, kun löysin hänet, jota minun sieluni
rakastaa; minä tartuin häneen enkä hellittänyt hänestä,
ennenkuin olin saattanut hänet äitini taloon, kantajani
kammioon. **5** Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret,
gasellien tai kedon peurojen kautta: älkää herätelkö,
älkää häiritkö rakkautta, ennenkuin se itse haluaa. **6**
Mikä tuolla tulee erämaasta kuin savupatsaat, tuoksuten
mirhalta ja suitsukkeelta, kaikkinaisilta kauppiaan
hajujauheilta? **7** Katso, siinä on Salomon kantotuoli ja sen
ympärillä kuusikymmentä urhoa, Israelin urhoja, **8** kaikki
miekkamiehiä, sotaan harjoitettuja; jokaisella on miekka
kupeellansa öitten kauhuja vastaan. **9** Kuningas Salomo
teetti itsellensä kantotuolin Libanonin puista. **10** Sen
patsaat hän teetti hopeasta, sen selustan kullasta, sen
istuimen purppurasta; sisältä sen koristeli Jerusalemin
tyttärien rakkaus. **11** Tulkaa ulos, Siionin tyttäret, ja
katsokaa kuningas Salomoa, katsokaa kruunua, jolla
hänen äitinsä hänet kruunasi hänen hääpäivänänsä,
hänen sydämensä ilonpäivänä.

4 "Katso, kaunis sinä olet, armaani; katso, kaunis
sinä olet. Kyyhkyläiset ovat sinun silmäsi huntusi
takana; sinun hiuksesi ovat kuin vuohilauma, joka
laskeutuu Gileadin vuorilta. **2** Sinun hampaasi ovat
kuin lauma kerittyjä lampaita, pesosta nousseita,
kaikilla kaksoiset, ei yhtäkään karitsatonta. **3** Kuin
punainen nauha ovat sinun huulesi, ja suusi on suloinen;
kuin granaattiomena, kypsyyttään halkeileva, on sinun
ohimosi huntusi takana. **4** Sinun kaulasi on niinkuin
Daavidin torni, linnaksi rakennettu; tuhat kilpeä riippuu

siinä, urhojen varustuksia kaikkia. 5 Sinun rintasi ovat
kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset, jotka
käyvät laitumella liljain keskellä. 6 Siksi kunnes päivä
viilenee ja varjot pakenevat, minä käyn mirhavuorelle
ja suitsukekukkulalle. 7 Kaikin olet kaunis, armaani,
ei ole sinussa ainoatakaan virheä." 8 "Tule kanssani
Libanonilta, sinä morsiameni, tule kanssani Libanonilta.
Lähde pois Amanan huipulta, Senirin ja Hermonin
huipuilta, leijonain leposijoilta ja pantterien vuorilta." 9
"Olet lumonnut minut, siskoni, morsiameni, lumonnut
minut yhdellä ainoalla silmäykselläsi, yhdellä ainoalla
kaulakoristeesi käädyllä. 10 Kuinka ihana onkaan
sinun rakkautesi, siskoni, morsiameni! Kuinka paljon
suloisempi viiniä on sinun rakkautesi, suloisempi kaikkia
balsameja sinun voiteittesi tuoksu! 11 Sinun huulesi
tiukkuvat hunajaa, morsiameni; mesi ja maito on
sinun kielesi alla, ja sinun vaatteittesi tuoksu on kuin
Libanonin tuoksu." 12 "Suljettu yrttitarha on siskoni,
morsiameni, suljettu kaivo, lukittu lähde. 13 Sinä versot
kuin paratiisi, jossa on granaattiomenia ynnä kalliita
hedelmiä, koofer-kukkia ja narduksia, 14 nardusta ja
sahramia, kalmoruokoa ja kanelia ynnä kaikkinaisia
suitsukepuita, mirhaa ja aloeta ynnä kaikkinaisia parhaita
balsamikasveja. 15 Sinä olet yrttitarhojen lähde, elävien
vetten kaivo, Libanonilta virtaavaisten." 16 "Heräjä,
pohjatuuli, tule, etelätuuli; puhalla yrttitarhaani, että sen
balsamituoksut tulvahtaisivat. Tulkoon puutarhaansa
rakkaani ja syköön sen kalliita hedelmiä."

5 "Minä tulen yrttitarhaani, siskoni, morsiameni; minä
poimin mirhani ja balsamini, minä syön mesileipäni
ja hunajani, juon viinini ja maitoni." Syökää, ystävät,
juokaa ja juopukaa rakkaudesta. 2 Minä nukuin, mutta
minun sydämeni valvoi. Kuule, rakkaani kolkuttaa: "Avaa
minulle, siskoseni, armaani, kyyhkyseni, puhtoiseni.
Sillä pääni on kastetta täynnä, kiharani yön pisaroita."
3 "Olen ihokkaani riisunut; pukisinko sen päälleni
enää? Olen jalkani pessyt; tahraisinko ne taas?" 4
Rakkaani pisti kätensä ovenreiästä sisään. Silloin
minun sydämeni liikkui häntä kohden; 5 minä nousin
avaamaan rakkaalleni, ja minun käteni tiukkuivat mirhaa,
sormeni sulaa mirhaa salvan kädensijoihin. 6 Minä
avasin rakkaalleni, mutta rakkaani oli kadonnut, mennyt
menojaan. Hänen puhuessaan oli sieluni vallannut
hämmennys. Minä etsin häntä, mutta en häntä löytänyt;
minä huusin häntä, mutta ei hän minulle vastannut.
7 Kohtasivat minut vartijat, jotka kaupunkia kiertävät,
he löivät minua ja haavoittivat minut; päällysharson
riistivät yltäni muurien vartijat. 8 "Minä vannotan teitä, te
Jerusalemin tyttäret: jos löydätte rakkaani, mitä hänelle
sanotte? Sanokaa, että minä olen rakkaudesta sairas."
9 "Mitä on sinun rakkaasi muita parempi, sinä naisista
kaunein? Mitä on sinun rakkaasi muita parempi, ettäs
meitä näin vannotat?" 10 "Minun rakkaani on valkoinen
ja punainen, kymmentä tuhatta jalompi. 11 Hänen
päänsä on kultaa, puhtainta kultaa, hänen kiharansa
kuin palmunlehvät, mustat kuin kaarne. 12 Hänen
silmänsä ovat kuin kyyhkyset vesipurojen partaalla,
jotka ovat maidossa kylpeneet ja istuvat runsauden
ääressä. 13 Hänen poskensa ovat kuin balsamilava, kuin
höystesäiliöt; hänen huulensa ovat liljat, ne tiukkuvat
sulaa mirhaa. 14 Hänen käsivartensa ovat kultatangot,
krysoliittejä täynnä. Hänen lantionsa on norsunluinen
taideteos, safiireilla peitetty. 15 Hänen jalkansa ovat
marmoripatsaat aitokultaisten jalustain nojassa. Hän on
näöltänsä kuin Libanon, uhkea kuin setripuut. 16 Hänen
suunsa on sula makeus, hän on pelkkää suloisuutta.
Sellainen on minun rakkaani, sellainen on ystäväni, te
Jerusalemin tyttäret."

6 "Minne on mennyt rakkaasi, sinä naisista kaunein?
Kunne on kääntynyt rakkaasi? Etsikäämme häntä
yhdessä." 2 "Rakkaani on mennyt yrttitarhaansa,
balsamilavojen luo, paimentamaan yrttitarhoissa ja liljoja
poimimaan. 3 Minä olen rakkaani oma, ja rakkaani
on minun-hän, joka paimentaa liljojen keskellä." 4
"Kaunis kuin Tirsa olet sinä, armaani, suloinen kuin
Jerusalem, peljättävä kuin sotajoukot. 5 Käännä pois
silmäsi minusta, sillä ne kiehtovat minut. Sinun hiuksesi
ovat kuin vuohilauma, joka laskeutuu Gileadilta. 6
Sinun hampaasi ovat kuin lauma uuhia, pesosta
nousseita, kaikilla kaksoiset, ei yhtäkään karitsatonta.
7 Kuin granaattiomena, kypsyyttään halkeileva, on
sinun ohimosi huntusi takana. 8 Kuusikymmentä
on kuningatarta ja kahdeksankymmentä sivuvaimoa
ja nuoria naisia ilman määrää: 9 yksi ainoa on
minun kyyhkyseni, puhtoiseni, äitinsä ainokainen,
synnyttäjänsä valio. Neitoset hänet nähdessään kiittävät
hänen onneansa, kuningattaret ja sivuvaimot ylistävät
häntä." 10 "Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi,
kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste,
peljättävänä kuin sotajoukot?" 11 "Pähkinätarhaan
minä menin katselemaan laakson vihreyttä, katsomaan,
joko viiniköynnös versoo, joko kukkivat granaattipuut.
12 Aavistamattani asetti sieluni minut jalon kansani
vaunuihin." 13 "Palaja, palaja, suulemitar! Palaja, palaja,
ihaillaksemme sinua!" "Mitä ihailette suulemittaressa,
katselette hänen asekarkelossaan?"

7 "Kuinka kauniisti astelet kengissäsi, sinä ruhtinaan
tytär! Sinun lanteesi kaartuvat kuin kaulakorut,
taiturin kätten tekemät. 2 Sinun povesi on ympyriäinen
malja, josta sekoviini älköön puuttuko; sinun uumasi
on nisukeko, liljojen ympäröimä. 3 Sinun rintasi ovat
kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoiset. 4
Sinun kaulasi on kuin norsunluinen torni. Sinun silmäsi
kuin Hesbonin lammikot Bat-Rabbimin portin luona;
sinun nenäsi on kuin Libanonin torni, joka katsoo

Damaskoon päin. 5 Sinun pääsi kohoaa kuin Karmel,
sinun pääsi palmikot ovat kuin purppura; niihin pauloihin
on kuningas kiedottu." 6 "Kuinka kaunis olet, kuinka
suloinen, sinä rakkaus, riemuinesi! - 7 Sinun vartesi on
kuin palmupuu, ja sinun rintasi niinkuin rypäleet. 8 Minä
ajattelin: nousen palmupuuhun, tartun sen oksiin; olkoot
silloin rintasi niinkuin viinirypäleet ja henkesi tuoksu
kuin omenain tuoksu. 9 Ja olkoon suusi kuin jalo viini."
"Viini, joka helposti valahtaa rakkaaseeni ja kostuttaa
nukkuvien huulet! 10 Minä olen rakkaani oma, ja minuun
on hänen halunsa." 11 "Tule, rakkaani, lähtekäämme
maalle, kyliin yöpykäämme. 12 Käykäämme varhain
viinitarhoihin katsomaan, joko viiniköynnös versoo ja
ummut aukeavat, joko kukkivat granaattipuut. Siellä
annan sinulle rakkauteni. 13 Lemmenmarjat tuoksuavat,
ja oviemme edessä kasvavat kaikkinaiset kalliit hedelmät,
uudet ja vanhat: sinulle, rakkaani, olen ne säästänyt."

8 "Olisitpa kuin oma veljeni, äitini rintoja imenyt!
Tapaisin sinut ulkona, sinua suutelisin, eikä minua
kukaan halveksuisi. 2 Minä johdattaisin sinut, veisin
äitini taloon, ja hän neuvoisi minua. Minä antaisin
mausteviiniä juodaksesi, granaattiomenani mehua." 3
Hänen vasen kätensä on minun pääni alla, ja hänen
oikea kätensä halaa minua. 4 Minä vannotan teitä,
te Jerusalemin tyttäret: älkää herätelkö, älkää häiritkö
rakkautta, ennenkuin se itse haluaa. 5 Kuka tuolla
tulee erämaasta rakkaaseensa nojaten? "Omenapuun
alla sinut herätin. Siellä sai sinut äitisi kerran, siellä
sai sinut emosi. 6 Pane minut sinetiksi sydämellesi,
sinetiksi käsivarrellesi. Sillä rakkaus on väkevä kuin
kuolema, tuima kuin tuonela on sen kiivaus, sen hehku
on tulen hehku, on Herran liekki. (Sheol h7585) 7 Eivät
suuret vedet voi rakkautta sammuttaa, eivät virrat sitä
tulvaansa upottaa. Jos joku tarjoaisi kaikki talonsa
tavarat rakkauden hinnaksi, häntä vain halveksuttaisiin."
8 "Meillä on pieni sisko, jolla ei vielä ole rintoja.
Mitä teemme siskollemme sinä päivänä, jona häntä
kysytään? 9 Jos hän on muuri, rakennamme sille
hopeasta harjan; jos hän on ovi, sen setrilaudalla
suljemme." 10 "Minä olen muuri, ja rintani ovat kuin tornit;
vaan nyt olen hänen silmissään niinkuin antautuvainen."
11 "Salomolla on viinitarha Baal-Haamonissa; hän on
jättänyt viinitarhan vartijoiden huostaan; sen hedelmistä
saisi tuhat hopeasekeliä. 12 Minun viinitarhani on minun
omassa hallussani. Sinulle, Salomo, tulkoot ne tuhat, ja
sen hedelmän vartijoille kaksisataa." 13 "Sinä yrttitarhain
asujatar, toverit kuuntelevat ääntäsi; anna minun sitä
kuulla." 14 "Riennä, rakkaani, kuin gaselli, kuin nuori
peura balsamivuorille."

Jesajan

1 Jesajan, Aamoksen pojan, näky, jonka hän näki
Juudasta ja Jerusalemista Ussian, Jootamin, Aahaan
ja Hiskian, Juudan kuningasten, päivinä. **2** Kuulkaa,
taivaat, ota korviisi, maa, sillä Herra puhuu: Minä
kasvatin lapsia, sain heidät suuriksi, mutta he luopuivat
minusta. **3** Härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä
seimen; mutta Israel ei tunne, minun kansani ei ymmärrä.
4 Voi syntistä sukua, raskaasti rikkonutta kansaa,
pahantekijäin siementä, kelvottomia lapsia! He ovat
hyljänneet Herran, pitäneet Israelin Pyhää pilkkanansa,
he ovat kääntyneet pois. **5** Mihin pitäisi teitä vielä lyödä,
kun yhä jatkatte luopumustanne? Koko pää on kipeä,
koko sydän sairas. **6** Kantapäästä kiireeseen asti ei
ole tervettä paikkaa, ainoastaan haavoja, mustelmia ja
vereksiä lyömiä, joita ei ole puserrettu, ei sidottu eikä
öljyllä pehmitetty. **7** Teidän maanne on autiona, teidän
kaupunkinne ovat tulella poltetut; teidän peltojanne
syövät muukalaiset silmäinne edessä; ne ovat autioina
niinkuin ainakin muukalaisten hävittämät. **8** Jäljellä
on tytär Siion yksinänsä niinkuin maja viinitarhassa,
niinkuin lehvämaja kurkkumaassa, niinkuin saarrettu
kaupunki. **9** Ellei Herra Sebaot olisi jättänyt meistä
jäännöstä, olisi meidän käynyt pian kuin Sodoman,
olisimme tulleet Gomorran kaltaisiksi. **10** Kuulkaa
Herran sana, te Sodoman päämiehet, ota korviisi
meidän Jumalamme opetus, sinä Gomorran kansa. **11**
Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne? sanoo
Herra. Minä olen kyllästynyt oinas-polttouhreihin ja
juottovasikkain rasvaan. Mullikkain, karitsain ja kauristen
vereen minä en mielisty. **12** Kun te tulette minun kasvojeni
eteen, kuka sitä teiltä vaatii-minun esikartanoitteni
tallaamista? **13** Älkää enää tuoko minulle turhaa
ruokauhria; suitsutus on minulle kauhistus. En kärsi
uuttakuuta enkä sapattia, en kokouksen kuuluttamista,
en vääryyttä ynnä juhlakokousta. **14** Minun sieluni vihaa
teidän uusiakuitanne ja juhla-aikojanne; ne ovat käyneet
minulle kuormaksi, jota kantamaan olen väsynyt. **15** Kun
te ojennatte käsiänne, minä peitän silmäni teiltä; vaikka
kuinka paljon rukoilisitte, minä en kuule: teidän kätenne
ovat verta täynnä. **16** Peseytykää, puhdistautukaa;
pankaa pois pahat tekonne minun silmäini edestä,
lakatkaa pahaa tekemästä. **17** Oppikaa tekemään
hyvää; harrastakaa oikeutta, ojentakaa väkivaltaista,
hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa. **18**
Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo
Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat
ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset,
tulevat ne villanvalkoisiksi. **19** Jos suostutte ja olette
kuuliaiset, niin te saatte syödä maan hyvyyttä; **20** mutta
jos vastustatte ja niskoittelette, niin miekka syö teidät.
Sillä Herran suu on puhunut. **21** Voi, kuinka onkaan
portoksi tullut uskollinen kaupunki! Se oli täynnä oikeutta,
siellä asui vanhurskaus, mutta nyt murhamiehet. **22**
Sinun hopeasi on kuonaksi käynyt, jaloviinisi vedellä
laimennettu. **23** Sinun päämiehesi ovat niskureita ja
varkaiden tovereita; kaikki he lahjuksia rakastavat ja
palkkoja tavoittelevat; eivät he hanki orvolle oikeutta,
lesken asia ei pääse heidän eteensä. **24** Sentähden
sanoo Herra, Herra Sebaot, Israelin Väkevä: Voi! Minä
viihdytän vihani vastustajissani, minä kostan vihollisilleni;
25 minä käännän käteni sinua vastaan ja puhdistan
sinusta kuonan niinkuin lipeällä ja poistan sinusta
kaiken lyijyn. **26** Ja minä palautan sinun tuomarisi
muinaiselleen ja sinun neuvonantajasi sellaisiksi, kuin
alkuaan olivat. Sitten sinua kutsutaan "vanhurskauden
linnaksi", "uskolliseksi kaupungiksi". **27** Siion lunastetaan
oikeudella ja sen kääntyneet vanhurskaudella. **28** Mutta
luopiot ja syntiset saavat kaikki turmion, ja ne, jotka
hylkäävät Herran, hukkuvat. **29** Sillä he saavat häpeän
niistä tammista, joita te himoitsitte, ja pettymyksen
puutarhoista, jotka te valitsitte. **30** Sillä teidän käy kuin
tammen, jonka lehdet lakastuvat, ja kuin puutarhan,
joka on vailla vettä. **31** Ja mahtaja tulee rohtimeksi ja
hänen tekonsa kipinäksi, ja molemmat palavat yhdessä,
eikä ole sammuttajaa.

2 Sana, jonka Jesaja, Aamoksen poika, näki Juudasta
ja Jerusalemista. **2** Aikojen lopussa on Herran
temppelin vuori seisova vahvana, ylimmäisenä vuorista,
kukkuloista korkeimpana, ja kaikki pakanakansat
virtaavat sinne. **3** Monet kansat lähtevät liikkeelle
sanoen: "Tulkaa, nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin
Jumalan temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä
ja me vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista
lähtee laki, Jerusalemista Herran sana". **4** Ja hän
tuomitsee pakanakansojen kesken, säätää oikeutta
monille kansoille. Niin he takovat miekkansa vantaiksi ja
keihäänsä vesureiksi; kansa ei nosta miekkaa kansaa
vastaan, eivätkä he enää opettele sotimaan. **5** Jaakobin
heimo, tulkaa, vaeltakaamme Herran valkeudessa. **6**
Sillä sinä olet hyljännyt kansasi, Jaakobin heimon, koska
he ovat täynnä Idän menoa, täynnä ennustelijoita niinkuin
filistealaiset, ja lyövät kättä muukalaisten kanssa. **7**
Heidän maansa tuli täyteen hopeata ja kultaa, eikä
heidän aarteillaan ole määrää; heidän maansa tuli
täyteen hevosia, eikä heidän vaunuillaan ole määrää. **8**
Heidän maansa tuli täyteen epäjumalia, he kumartavat
kättensä tekoa, sitä, minkä heidän sormensa ovat
tehneet. **9** Silloin ihminen masentuu ja mies painuu
maahan, mutta älä anna heille anteeksi. **10** Mene kallion
kätköön, piiloudu maan peittoon Herran kauhua ja hänen
valtansa kirkkautta pakoon. **11** Ihmisten ylpeät silmät
painuvat maahan, miesten korskeus masentuu, ja sinä
päivänä Herra yksinänsä on korkea. **12** Sillä Herran

Sebaotin päivä kohtaa kaikkea ylpeää ja korskeata
ja kaikkea ylhäistä, niin että se maahan painuu, 13
kaikkia Libanonin setripuita, noita korkeita ja ylhäisiä,
kaikkia Baasanin tammia, 14 kaikkia korkeita vuoria ja
kaikkia ylhäisiä kukkuloita, 15 kaikkia korkeita torneja
ja kaikkia vahvoja muureja, 16 kaikkia Tarsiin-laivoja
ja kaikkea kallista ja ihanaa. 17 Silloin masentuu
ihmisten ylpeys, ja miesten korskeus painuu maahan,
ja sinä päivänä Herra yksinänsä on korkea. 18 Mutta
epäjumalat katoavat kaikki tyynni. 19 Silloin mennään
kallioluoliin ja maakuoppiin Herran kauhua ja hänen
valtansa kirkkautta pakoon, kun hän nousee maata
kauhistuttamaan. 20 Sinä päivänä ihmiset viskaavat
pois myyrille ja yköille hopea-ja kultajumalansa, jotka
he ovat tehneet kumarrettaviksensa. 21 Ja he menevät
vuorenrotkoihin ja kallionkoloihin Herran kauhua ja
hänen valtansa kirkkautta pakoon, kun hän nousee
maata kauhistuttamaan. 22 Luopukaa siis ihmisistä,
joilla on vain henkäys sieraimissa, sillä minkä arvoiset
he ovat!

3 Sillä katso, Herra, Herra Sebaot ottaa pois
Jerusalemilta ja Juudalta varan ja turvan,
kaiken leivänvaran ja kaiken vedenvaran, 2
sankarin ja soturin, tuomarin ja profeetan, tietäjän
ja vanhimman, 3 viidenkymmenenpäämiehen ja
arvomiehen, neuvonantajan, taitoniekan ja taikurin.
4 Ja minä panen nuorukaiset heille päämiehiksi, ja
pahankuriset hallitsevat heitä. 5 Kansassa sortaa
kukin toistaan, jokainen lähimmäistään; nuorukainen
rehentelee vanhusta vastaan, halpa-arvoinen arvollista
vastaan. 6 Kun veli tarttuu veljeensä isänsä
talossa sanoen: "Sinulla on vielä vaatteet, rupea
ruhtinaaksemme ja ota huostaasi tämä raunioläjä",
7 niin tämä sinä päivänä korottaa äänensä sanoen:
"Ei minusta ole haavoja sitomaan; ei ole minun
talossani leipää, ei vaatetta, älkää panko minua
kansan ruhtinaaksi". 8 Sillä Jerusalem kaatuu ja Juuda
kukistuu, koska heidän kielensä ja heidän tekonsa
ovat Herraa vastaan ja he uhittelevat hänen kunniansa
kasvoja. 9 Heidän kasvojensa hahmo todistaa heitä
vastaan; syntinsä he tuovat julki niinkuin sodomalaiset,
he eivät niitä salaa. Voi heitä! Itsellensä he pahaa
tekevät. 10 Sanokaa hurskaasta, että hänen käy hyvin,
sillä he saavat nauttia tekojensa hedelmiä. 11 Voi
jumalatonta! Hänen käy pahoin, sillä hänen kättensä
teot maksetaan hänelle. 12 Minun kansani käskijät
ovat lapsia, ja naiset sitä hallitsevat. Kansani, sinun
johtajasi ovat eksyttäjiä, he ovat hämmentäneet sinun
polkujesi suunnan. 13 Herra asettuu käymään oikeutta,
nousee kansoja tuomitsemaan. 14 Herra käy tuomiolle
kansansa vanhinten ja sen päämiesten kanssa: Te
olette raiskanneet viinitarhan; teidän taloissanne on
kurjilta ryöstettyä tavaraa. 15 Kuinka saatatte runnella
minun kansaani ja ruhjoa kurjien kasvot? sanoo Herra,
Herra Sebaot. 16 Ja Herra sanoi: Koska Siionin
tyttäret korskeilevat, kulkevat kaula kenossa ja silmillään
vilkuillen, astua sipsuttelevat ja nilkkarenkaitaan
kilistelevät, 17 tekee Herra Siionin tytärten päälaen
rupiseksi, ja Herra paljastaa heidän häpynsä. 18 Sinä
päivänä Herra poistaa koreat nilkkarenkaat, otsanauhat,
puolikuukorut, 19 korvarenkaat, rannerenkaat, hunnut,
20 juhlapäähineet, jalkakäädyt, koruvyöt, hajupullot,
taikahelyt, 21 sormukset, nenärenkaat, 22 juhlavaatteet,
kaavut, vaipat, kukkarot, 23 kuvastimet, aivinapaidat,
käärelakit ja päällysharsot. 24 Silloin tulee tuoksun
sijaan löyhkä, vyön sijaan nuora, käherretyn tukan sijaan
kaljuus, korupuvun sijaan säkkiverho, kauneuden sijaan
polttomerkki. 25 Sinun miehesi kaatuvat miekkaan ja
sinun sankarisi sotaan. 26 Ja Siionin portit valittavat ja
vaikeroivat, ja typötyhjänä hän istuu maassa.

4 Sinä päivänä seitsemän naista tarttuu yhteen
mieheen sanoen: "Me syömme omaa leipäämme
ja vaatetamme itsemme omilla vaatteilla, kunhan vain
meidät otetaan sinun nimiisi; poista meidän häpeämme".
2 Sinä päivänä on Herran vesa oleva Israelin pelastuneille
kaunistus ja kunnia ja maan hedelmä heille korkeus
ja loisto. 3 Ja ne, jotka Siionissa ovat säilyneet ja
Jerusalemissa jäljelle jääneet, kutsutaan pyhiksi, kaikki,
jotka ovat kirjoitetut Jerusalemissa elävien lukuun- 4
silloin kun Herra on pessyt pois Siionin tytärten saastan
ja huuhtonut Jerusalemista sen verenviat tuomion ja
puhdistuksen hengellä. 5 Ja Herra luo Siionin vuorelle
koko asuinsijansa ylle ja sen juhlakokousten ylle pilven
päivän ajaksi ja savun ynnä tulenliekin hohteen yöksi,
sillä kaiken kirkkauden yllä on oleva peite 6 ja verho
varjoamassa päivän helteeltä sekä turvaamassa ja
suojaamassa rajuilmalta ja sateelta.

5 Minä laulan ystävästäni, laulan rakkaani laulun hänen
viinitarhastaan. Ystävälläni oli viinitarha lihavalla
vuorenrinteellä. 2 Hän kuokki ja kivesi sen ja istutti
siihen jaloja köynnöksiä, rakensi sen keskelle tornin
ja hakkasi sinne myös kuurnan. Ja hän odotti sen
kasvavan rypäleitä, mutta se kasvoi villimarjoja. 3
Ja nyt, te Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet,
tuomitkaa minun ja minun viinitarhani välillä. 4 Mitä
olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtävä, jota en olisi sille
tehnyt? Miksi se kasvoi villimarjoja, kun minä odotin sen
kasvavan rypäleitä? 5 Mutta nyt minä ilmoitan teille, mitä
teen viinitarhalleni: minä poistan siitä aidan, niin että se
jää hävitettäväksi, särjen siitä muurin, niin että se jää
tallattavaksi. 6 Minä hävitän sen: ei sitä enää vesota eikä
kuokita, vaan se on kasvava ohdaketta ja orjantappuraa,
ja minä kiellän pilvet sille vettä satamasta. 7 Sillä Israelin
heimo on Herran Sebaotin viinitarha, ja Juudan miehet
ovat hänen ilo-istutuksensa. Ja hän odotti oikeutta,

mutta katso, tuli oikeuttomuus, ja vanhurskautta, mutta
katso, tuli vaikerrus. 8 Voi niitä, jotka liittävät talon
taloon, yhdistävät pellon peltoon, kunnes ei jää enää
tilaa ja te yksin asutte maassa! 9 Minun korviini kuului
Herran Sebaotin sana: Totisesti, ne monet talot tulevat
autioiksi, ne suuret ja kauniit asujattomiksi. 10 Sillä
kymmenen auranalaa viinitarhaa on antava yhden
bat-mitan, ja hoomerin kylvö on antava eefan. 11
Voi niitä, jotka aamuvarhaisesta väkijuoman jäljessä
juoksevat ja iltamyöhään viipyvät viinistä hehkuvina! 12
Kanteleet, harput, vaskirummut, huilut ja viinit on heillä
pidoissansa, mutta Herran tekoja he eivät tarkkaa, eivät
näe hänen kättensä töitä. 13 Sentähden minun kansani
siirretään maastansa äkkiarvaamatta, sen ylhäiset
kärsivät nälkää, ja sen remuava joukko nääntyy janoon.
14 Sentähden tuonela levittää kitansa ammolleen, avaa
suunsa suunnattomaksi; ja sinne menee sen loisto,
sen remuava ja pauhaava joukko, kaikki sen ilonpitäjät.
(Sheol h7585) 15 Silloin ihminen masentuu ja mies
painuu maahan, maahan painuvat ylpeitten silmät;
16 mutta Herra Sebaot on oleva korkea tuomiossa,
pyhä Jumala on oleva pyhä vanhurskaudessa. 17 Ja
karitsat käyvät siellä niinkuin laitumillansa, ja vieraat
syöttävät rikkaitten rauniosijoja. 18 Voi niitä, jotka vetävät
perässänsä rangaistusta turhuuden köysillä, synnin
palkkaa kuin vaunujen valjailla; 19 niitä, jotka sanovat:
"Joutukoon pian hänen tekonsa, että me sen näemme;
täyttyköön ja tapahtukoon Israelin Pyhän aivoitus, että
me sen tiedämme!" 20 Voi niitä, jotka sanovat pahan
hyväksi ja hyvän pahaksi, jotka tekevät pimeyden
valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi, jotka tekevät
karvaan makeaksi ja makean karvaaksi! 21 Voi niitä,
jotka ovat viisaita omissa silmissään ja ymmärtäväisiä
omasta mielestänsä! 22 Voi niitä, jotka ovat urhoja viinin
juonnissa ja aimomiehiä väkijuoman sekoittamisessa,
23 jotka lahjuksesta julistavat syyllisen syyttömäksi ja
ottavat oikeuden siltä, joka oikeassa on! 24 Sentähden,
niinkuin tulen kieli syö oljet ja kuloheinä raukeaa liekkiin,
niin heidän juurensa mätänee, ja heidän kukkansa
hajoaa tomuna ilmaan, sillä he ovat ylenkatsoneet
Herran Sebaotin lain ja pitäneet pilkkanansa Israelin
Pyhän sanaa. 25 Sentähden syttyi Herran viha hänen
kansaansa kohtaan: hän ojensi kätensä sitä vastaan ja
löi sitä, niin että vuoret vapisivat ja heidän raatonsa olivat
tunkiona keskellä katuja. Tästä kaikesta ei hänen vihansa
asettunut, vaan hänen kätensä on vielä ojennettuna. 26
Ja hän pystyttää viirin kaukaiselle kansalle ja viheltää sen
luokseen maan äärestä. Ja katso, se tulee viipymättä,
nopeasti. 27 Ei kukaan heistä väsy eikä kompastu, ei
kukaan torku eikä nuku, ei vyö kupeilta aukene, eikä
kengänpaula katkea. 28 Sen nuolet ovat teroitetut, sen
jouset kaikki jännitetyt, sen orhien kaviot ovat kuin pii,
ja sen rattaat kuin rajuilma. 29 Sen kiljunta on kuin
naarasleijonan, se kiljuu kuin nuoret jalopeurat, se ärjyy
ja tempaa saaliin ja vie sen pois, eikä pelastajaa ole. 30
Se ärjyy sille sinä päivänä, niinkuin meri ärjyy. Silloin
tähyillään maata, mutta katso, on pimeys, on ahdistus,
ja valo on pimennyt sen synkeyteen.

6 Kuningas Ussian kuolinvuotena minä näin Herran
istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen
vaatteensa liepeet täyttivät temppelin. 2 Serafit seisoivat
hänen ympärillään; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella
he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja
kahdella he lensivät. 3 Ja he huusivat toinen toisellensa
ja sanoivat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot; kaikki
maa on täynnä hänen kunniaansa". 4 Ja kynnysten
perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone
täyttyi savulla. 5 Niin minä sanoin: "Voi minua! Minä
hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun
kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun
silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin." 6
Silloin lensi minun luokseni yksi serafeista, kädessään
hehkuva kivi, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta,
7 ja kosketti sillä minun suutani sanoen: "Katso, tämä
on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi
poistettu ja syntisi sovitettu". 8 Ja minä kuulin Herran
äänen sanovan: "Kenenkä minä lähetän? Kuka menee
meidän puolestamme?" Minä sanoin: "Katso, tässä minä
olen, lähetä minut". 9 Niin hän sanoi: "Mene ja sano
tälle kansalle: 'Kuulemalla kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö,
näkemällä nähkää, älkääkä käsittäkö'. 10 Paaduta
tämän kansan sydän, koveta sen korvat, sokaise sen
silmät, ettei se näkisi silmillään, ei kuulisi korvillaan, ei
ymmärtäisi sydämellään eikä kääntyisi ja parannetuksi
tulisi." 11 Mutta minä sanoin: "Kuinka kauaksi aikaa,
Herra?" Hän vastasi: "Siihen asti, kunnes kaupungit
tulevat autioiksi, asumattomiksi, ja talot tyhjiksi ihmisistä
ja pellot on hävitetty erämaaksi; 12 kunnes Herra on
karkoittanut ihmiset kauas ja suuri autius tullut keskelle
maata. 13 Ja jos siellä on jäljellä kymmenes osa,
niin hävitetään vielä sekin. Mutta niinkuin tammesta ja
rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin siitäkin: se
kanto on pyhä siemen."

7 Aahaan, Jootamin pojan, Ussian pojanpojan, Juudan
kuninkaan, aikana lähtivät Resin, Aramin kuningas,
ja Pekah, Remaljan poika, Israelin kuningas, sotimaan
Jerusalemia vastaan, mutta he eivät voineet valloittaa
sitä. 2 Ja kun Daavidin huoneelle ilmoitettiin sanoma:
"Aram on leiriytynyt Efraimiin", niin kuninkaan ja hänen
kansansa sydän vapisi, niinkuin metsän puut vapisevat
tuulessa. 3 Silloin Herra sanoi Jesajalle: "Mene Aahasta
vastaan, sinä ja sinun poikasi Sear-Jaasub, Ylälammikon
vesijohdon päähän, Vanuttajankedon tielle, 4 ja sano
hänelle: Ole varuillasi ja pysy rauhallisena, älä pelkää,
älköönkä sydämesi säikkykö noita kahta savuavaa

kekäleenpätkää: Resinin ja Aramin ynnä Remaljan
pojan vihanvimmaa. 5 Koska Aram, Efraim ja Remaljan
poika ovat hankkineet pahaa sinua vastaan sanoen:
6 'Lähtekäämme Juudaa vastaan, täyttäkäämme se
kauhulla, vallatkaamme se itsellemme ja asettakaamme
sinne kuninkaaksi Taabalin poika', 7 niin sanoo Herra,
Herra näin: Ei se onnistu, eikä se tapahdu. 8 Sillä
Aramin pää on Damasko, ja Damaskon pää on Resin-
mutta kuusikymmentä viisi vuotta vielä, ja Efraim on
muserrettu eikä ole enää kansa-ja Efraimin pää on
Samaria, 9 ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette
usko, niin ette kestä." 10 Ja Herra puhui jälleen Aahaalle
sanoen: 11 "Pyydä itsellesi merkki Herralta, Jumalaltasi,
pyydä alhaalta syvyydestä taikka ylhäältä korkeudesta".
(Sheol h7585) 12 Mutta Aahas vastasi: "En pyydä enkä
kiusaa Herraa". 13 Siihen hän lausui: "Kuulkaa, te
Daavidin suku, eikö se riitä, että te ihmiset väsytätte,
kun vielä minun Jumalanikin itseenne väsytätte? 14
Sentähden Herra itse antaa teille merkin: Katso, neitsyt
tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen
Immanuel. 15 Voita ja hunajaa hän syö siinä iässä, jolloin
hän oppii hylkäämään pahan ja valitsemaan hyvän; 16
sillä ennenkuin poika on oppinut hylkäämään pahan
ja valitsemaan hyvän, tulee autioksi maa, jonka kahta
kuningasta sinä kauhistut. 17 Herra antaa tulla sinulle,
sinun kansallesi ja isäsi suvulle ne päivät, joita ei ole ollut
siitä asti, kun Efraim luopui Juudasta-antaa tulla Assurin
kuninkaan. 18 Ja sinä päivänä Herra viheltää kärpäset
Egyptin virtain suulta ja mehiläiset Assurin maasta, 19
ja ne tulevat ja laskeutuvat kaikki vuorenrotkoihin ja
kallionkoloihin, kaikkiin orjantappurapensaisiin ja kaikille
juottopaikoille. 20 Sinä päivänä Herra ajattaa virran tuolta
puolen palkatulla partaveitsellä, Assurin kuninkaalla,
pään ja häpykarvat; viepä se vielä parrankin. 21 Siihen
aikaan pitää mies lehmäsen ja pari lammasta, 22
mutta runsaan maidon tulon tähden hän syö voita;
sillä voita ja hunajaa syövät kaikki maahan jäljelle
jääneet. 23 Ja siihen aikaan jokainen paikka, jossa
kasvaa tuhat viinipuuta, arvoltaan tuhat hopeasekeliä,
joutuu orjantappurain ja ohdakkeiden valtaan. 24 Sinne
on mentävä nuolet ja jousi mukana, sillä koko maa on
pelkkää orjantappuraa ja ohdaketta. 25 Ei yhdellekään
niistä vuorista, joita nyt kuokalla kuokitaan, enää mennä
orjantappurain ja ohdakkeiden pelosta; ne jäävät härkien
laitumeksi ja lammasten tallattavaksi."

8 Ja Herra sanoi minulle: "Ota iso taulu ja kirjoita siihen
selkeällä kirjoituksella: Maher-Saalal Haas-Bas. 2 Ja
minä otan itselleni luotettavat todistajat, pappi Uurian ja
Sakarjan, Jeberekjan pojan." 3 Sitten minä lähestyin
profeetta-vaimoani, ja hän tuli raskaaksi ja synnytti
pojan. Niin Herra sanoi minulle: "Pane hänelle nimeksi
Maher-Saalal Haas-Bas. 4 Sillä ennenkuin poika oppii
sanomaan: 'isä' ja 'äiti', viedään Damaskoon tavarat ja
Samarian saalis Assurin kuninkaan eteen." 5 Ja Herra
puhui jälleen minulle ja sanoi: 6 "Koska tämä kansa
halveksii Siiloan hiljaa virtaavia vesiä ja iloitsee Resinin
ja Remaljan pojan kanssa, 7 niin katso, sentähden
Herra antaa tulla heidän ylitsensä virran vedet, valtavat
ja suuret: Assurin kuninkaan ja kaiken hänen kunniansa;
se nousee kaikkien uomiensa yli ja menee kaikkien
äyräittensä yli, 8 ja se tunkeutuu Juudaan, paisuu ja tulvii
ja ulottuu kaulaan saakka. Ja levittäen siipensä se täyttää
yliyltään sinun maasi, Immanuel." 9 Riehukaa, kansat,
kuitenkin kukistutte; kuulkaa, kaikki kaukaiset maat:
sonnustautukaa, kuitenkin kukistutte; sonnustautukaa,
kuitenkin kukistutte. 10 Pitäkää neuvoa: se raukeaa;
sopikaa sopimus: ei se pysy. Sillä Jumala on meidän
kanssamme. 11 Sillä näin sanoi minulle Herra, kun
hänen kätensä valtasi minut ja hän varoitti minua
vaeltamasta tämän kansan tietä: 12 "Älkää sanoko
salaliitoksi kaikkea, mitä tämä kansa salaliitoksi sanoo;
älkää peljätkö, mitä se pelkää, älkääkä kauhistuko.
13 Herra Sebaot pitäkää pyhänä, häntä te peljätkää
ja kauhistukaa. 14 Ja hän on oleva pyhäkkö, hän
loukkauskivi ja kompastuksen kallio molemmille Israelin
huonekunnille, paula ja ansa Jerusalemin asukkaille. 15
Monet heistä kompastuvat ja kaatuvat ja ruhjoutuvat,
monet kiedotaan ja vangitaan. 16 Sido todistus talteen,
lukitse laki sinetillä minun opetuslapsiini." 17 Niin minä
odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa Jaakobin heimolta,
ja panen toivoni häneen. 18 Katso, minä ja lapset, jotka
Herra on minulle antanut, me olemme Herran Sebaotin
merkkeinä ja ihmeinä Israelissa, hänen, joka asuu Siionin
vuorella. 19 Ja kun he sanovat teille: "Kysykää vainaja-
ja tietäjähengiltä, jotka supisevat ja mumisevat", niin
eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleiltako elävien
puolesta? 20 "Pysykää laissa ja todistuksessa!" Elleivät
he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole. 21 Ja siellä he
kuljeskelevat vaivattuina ja nälkäisinä, ja nälissään he
vimmastuvat ja kiroavat kuninkaansa ja Jumalansa. He
luovat silmänsä korkeuteen, 22 he katsahtavat maan
puoleen, mutta katso: ainoastaan ahdistusta ja pimeyttä;
he ovat syöstyt tuskan synkeyteen ja pimeyteen.

9 Mutta ei jää pimeään se, mikä nyt on vaivan alla.
Entiseen aikaan hän saattoi halveksituksi Sebulonin
maan ja Naftalin maan, mutta tulevaisuudessa hän
saattaa kunniaan merentien, Jordanin tuonpuoleisen
maan, pakanain alueen. 2 Kansa, joka pimeydessä
vaeltaa, näkee suuren valkeuden; jotka asuvat kuoleman
varjon maassa, niille loistaa valkeus. 3 Sinä lisäät kansan,
annat sille suuren ilon; he iloitsevat sinun edessäsi,
niinkuin elonaikana iloitaan, niinkuin saaliinjaossa
riemuitaan. 4 Sillä heidän kuormansa ikeen, heidän
olkainsa vitsan ja heidän käskijänsä sauvan sinä särjet
niinkuin Midianin päivänä; 5 ja kaikki taistelun pauhussa
tallatut sotakengät ja verellä tahratut vaipat poltetaan ja

tulella kulutetaan. 6 Sillä lapsi on meille syntynyt, poika
on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen
nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala,
Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas. 7 Herraus on oleva
suuri ja rauha loppumaton Daavidin valtaistuimella ja
hänen valtakunnallansa; se perustetaan ja vahvistetaan
tuomiolla ja vanhurskaudella nyt ja iankaikkisesti. Herran
Sebaotin kiivaus on sen tekevä. 8 Herra lähetti sanan
Jaakobia vastaan, ja se iski Israeliin, 9 ja sen sai tuntea
koko kansa, Efraim ja Samarian asukkaat, mutta he
sanoivat ylpeydessään ja sydämensä kopeudessa: 10
"Tiilikivet sortuivat maahan, mutta me rakennamme
hakatuista kivistä; metsäviikunapuut lyötiin poikki, mutta
me panemme setripuita sijaan". 11 Silloin Herra nostatti
sitä vastaan Resinin ahdistajat ja kiihoitti sen viholliset,
12 aramilaiset edestä ja filistealaiset takaa, ja he söivät
Israelia suun täydeltä. Kaikesta tästä ei hänen vihansa
ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä ojennettu.
13 Mutta kansa ei palannut kurittajansa tykö, eivätkä
he etsineet Herraa Sebaotia. 14 Sentähden Herra
katkaisi Israelilta pään ja hännän, palmunlehvän ja
kaislan, yhtenä päivänä. 15 Vanhin ja arvomies on pää,
mutta profeetta, joka valhetta opettaa, on häntä. 16 Ja
tämän kansan johtajat tulivat eksyttäjiksi, ja johdettavat
joutuivat hämminkiin. 17 Sentähden Herra ei iloitse sen
nuorista miehistä eikä armahda sen orpoja ja leskiä, sillä
he ovat kaikki jumalattomia ja pahantekijöitä, ja jokainen
suu puhuu hulluutta. Kaikesta tästä ei hänen vihansa
ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä ojennettu. 18
Sillä jumalattomuus palaa tulena, kuluttaa orjantappurat
ja ohdakkeet ja sytyttää sankan metsän, niin että se
savuna tupruaa ilmaan. 19 Herran Sebaotin vihasta
maa syttyy palamaan, ja kansa on kuin tulen syötävänä;
toinen ei sääli toistansa. 20 Ahmivat oikealta, mutta
on yhä nälkä, syövät vasemmalta, mutta eivät saa
kylläänsä; jokainen syö oman käsivartensa lihaa: 21
Manasse Efraimia ja Efraim Manassea, molemmat
yhdessä käyvät Juudan kimppuun. Kaikesta tästä ei
hänen vihansa ole asettunut, ja vielä on hänen kätensä
ojennettu.

10 Voi niitä, jotka vääriä säädöksiä säätävät,
jotka turmiollisia tuomioita kirjoittelevat, 2
vääntääksensä vaivaisten asian ja riistääksensä minun
kansani kurjilta oikeuden, että lesket joutuisivat heidän
saaliiksensa ja orvot heidän ryöstettäviksensä! 3 Mutta
mitä te teette koston päivänä, rajumyrskyssä, joka tulee
kaukaa? Kenen turviin pakenette apua saamaan ja
minne talletatte tavaranne? 4 Ei muuta kuin vaipua
vangittujen joukkoon tai kaatua surmattujen sekaan.
Kaikesta tästä ei hänen vihansa ole asettunut, ja vielä on
hänen kätensä ojennettu. 5 Voi Assuria, joka on minun
vihani vitsa ja jolla on kädessään minun suuttumukseni
sauva! 6 Minä lähetän hänet jumalattoman kansakunnan
kimppuun, käsken hänet vihastukseni kansaa vastaan
saalista saamaan ja ryöstöä ryöstämään ja tallaamaan
sitä kuin katujen lokaa. 7 Mutta hän ei ajattele niin,
se ei ole hänen sydämensä aivoitus, vaan hänen
sydämensä halu on hävittää ja tuhota kansoja paljon. 8
Sillä hän sanoo: "Eivätkö minun päämieheni ole kaikki
kuninkaita? 9 Eikö käynyt Kalnon niinkuin Karkemiin,
eikö Hamatin niinkuin Arpadin ja Samarian niinkuin
Damaskon? 10 Niinkuin minun käteni on saavuttanut
epäjumalien valtakunnat, joiden jumalankuvat olivat
paremmat kuin Jerusalemin ja Samarian- 11 niin enkö
minä tekisi Jerusalemille ja sen epäjumalankuville,
samoin kuin minä tein Samarialle ja sen epäjumalille?"
12 Mutta kun Herra on päättänyt kaiken työnsä Siionin
vuorella ja Jerusalemissa, niin minä kostan Assurin
kuninkaalle hänen sydämensä ylpeyden hedelmän ja
hänen kopeitten silmiensä korskan. 13 Sillä hän sanoo:
"Oman käteni voimalla minä sen tein ja viisaudellani, sillä
minä olen ymmärtäväinen. Minä siirsin kansojen rajat ja
ryöstin heidän aarteensa ja puskin kumoon kuin härkä
valtaistuimella-istujat. 14 Minun käteni tavoitti kansojen
rikkaudet niinkuin linnun pesän; ja niinkuin hyljätyt munat
kootaan, niin minä olen koonnut kaikki maat, eikä ketään
ollut, joka olisi siipeä räpyttänyt tai nokkaa avannut
ja piipittänyt." 15 Korskeileeko kirves hakkaajaansa
vastaan, tai suurenteleeko saha heiluttajaansa vastaan?
Ikäänkuin vitsa heiluttaisi kohottajaansa ja sauva saisi
koholle sen, joka ei ole puuta! 16 Sentähden Herra, Herra
Sebaot, lähettää hänen lihavuuteensa näivetystaudin,
ja hänen kunniansa alle syttyy tuli niinkuin tulipalo. 17
Israelin valkeus on tuleva tuleksi ja hänen Pyhänsä
liekiksi, joka polttaa ja kuluttaa hänen ohdakkeensa ja
orjantappuransa yhtenä päivänä 18 ja hänen metsänsä
ja puutarhansa ihanuuden, hamaan luihin ja ytimiin,
ja hän tulee riutuvan sairaan kaltaiseksi. 19 On
helppo lukea ne puut, jotka jäävät hänen metsästänsä
jäljelle; poikanen voi ne kirjoittaa muistiin. 20 Sinä
päivänä ei Israelin jäännös eivätkä Jaakobin heimon
pelastuneet enää turvaudu lyöjäänsä, vaan totuudessa
he turvautuvat Herraan, Israelin Pyhään. 21 Jäännös
palajaa, Jaakobin jäännös, väkevän Jumalan tykö.
22 Sillä vaikka sinun kansasi, Israel, olisi kuin meren
hiekka, on siitä palajava ainoastaan jäännös. Päätetty
on hävitys, joka tulee, vanhurskautta tulvillaan. 23 Sillä
hävityksen ja tuomiopäätöksen panee Herra, Herra
Sebaot, toimeen kaikessa maassa. 24 Sentähden sanoo
Herra, Herra Sebaot, näin: "Älä pelkää, minun kansani,
joka Siionissa asut, Assuria, kun hän sinua vitsalla lyö
ja kohottaa sauvansa sinua vastaan Egyptin tavalla. 25
Sillä lyhyt hetki vielä, niin suuttumus täyttyy, ja minun
vihani kääntyy hävittämään heidät." 26 Ja Herra Sebaot
heiluttaa ruoskaa häntä vastaan, niinkuin silloin, kun
Midian lyötiin Oorebin kalliolla, ja hänen sauvansa on

ojennettuna meren yli, ja hän kohottaa sen niinkuin
muinoin Egyptiä vastaan. 27 Sinä päivänä heltiää
hänen kuormansa sinun hartioiltasi ja hänen ikeensä
sinun niskaltasi, sillä ies särkyy lihavuuden pakosta.
28 Hän tulee Aijatiin, kulkee Migronin kautta, jättää
kuormastonsa Mikmaaseen; 29 he kulkevat solatien
poikki: "Geba on yöpaikkamme". Raama vapisee, Saulin
Gibea pakenee. 30 Huuda kimakasti, tytär Gallim!
Kuuntele, Laisa! Poloinen Anatot! 31 Madmena menee
pakoon, Geebimin asukkaat saattavat tavaransa turviin.
32 Vielä samana päivänä hän pysähtyy Noobiin, hän
kohottaa kätensä tytär Siionin vuorta, Jerusalemin
kukkulaa, vastaan- 33 katso, silloin Herra, Herra
Sebaot, katkaisee hänen latvansa kauhistavalla voimalla,
vartevat rungot kaadetaan, ja korkeat kukistuvat. 34
Metsän tiheikkö hakataan kirveellä maahan, ja Libanon
kaatuu Voimallisen edessä.

11 Mutta Iisain kannosta puhkeaa virpi, ja vesa versoo
hänen juuristansa. 2 Ja hänen päällänsä lepää
Herran Henki, viisauden ja ymmärryksen henki, neuvon
ja voiman henki, tiedon ja Herran pelon henki. 3 Hän
halajaa Herran pelkoa; ei hän tuomitse silmän näöltä eikä
jaa oikeutta korvan kuulolta, 4 vaan tuomitsee vaivaiset
vanhurskaasti ja jakaa oikein oikeutta maan nöyrille;
suunsa sauvalla hän lyö maata, surmaa jumalattomat
huultensa henkäyksellä. 5 Vanhurskaus on hänen
kupeittensa vyö ja totuus hänen lanteittensa side. 6
Silloin susi asuu karitsan kanssa, ja pantteri makaa
vohlan vieressä; vasikka ja nuori leijona ja syöttöhärkä
ovat yhdessä, ja pieni poikanen niitä paimentaa. 7
Lehmä ja karhu käyvät laitumella, niiden vasikat ja
pennut yhdessä makaavat, ja jalopeura syö rehua kuin
raavas. 8 Imeväinen leikittelee kyykäärmeen kololla,
ja vieroitettu kurottaa kätensä myrkkyliskon luolaan.
9 Ei missään minun pyhällä vuorellani tehdä pahaa
eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemusta,
niinkuin vedet peittävät meren. 10 Sinä päivänä pakanat
etsivät Iisain juurta, joka on kansojen lippuna, ja hänen
asumuksensa on oleva kunniata täynnä. 11 Ja sinä
päivänä Herra vielä toisen kerran ojentaa kätensä
hankkiakseen itselleen kansansa jäännöksen, joka on
jäljellä Assurissa, Egyptissä, Patroksessa, Etiopiassa,
Eelamissa, Sinearissa, Hamatissa ja merensaarilla. 12
Hän nostaa viirin pakanakansoille ja kokoaa Israelin
karkoitetut miehet; ja Juudan hajoitetut naiset hän
kerää maan neljästä äärestä. 13 Silloin katoaa Efraimin
kateus, ja Juudan vihat häviävät. Efraim ei kadehdi
Juudaa, eikä Juuda vihaa Efraimia. 14 Ja he lentävät
länteen päin filistealaisten niskaan, yhdessä he ryöstävät
Idän miehiä. Edom ja Mooab joutuvat heidän käsiinsä,
ammonilaiset heidän alamaisikseen. 15 Ja Herra vihkii
tuhon omaksi Egyptin merenlahden ja vihansa hehkussa
kohottaa kätensä Eufrat-virtaa vastaan, lyö sen hajalle
seitsemäksi puroksi ja tekee sen kengin kuljettavaksi.
16 Siitä tulee valtatie hänen kansansa jäännökselle, joka
on jäljellä Assurissa, niinkuin tuli Israelille silloin, kun se
Egyptin maasta lähti.

12 Sinä päivänä sinä sanot: "Minä kiitän sinua,
Herra, sillä sinä olit minuun vihastunut, mutta
sinun vihasi asettui, ja sinä lohdutit minua. 2 Katso,
Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa
enkä pelkää, sillä Herra, Herra on minun väkevyyteni ja
ylistysvirteni, hän tuli minulle pelastukseksi." 3 Te saatte
ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä. 4 Ja sinä
päivänä te sanotte: "Kiittäkää Herraa, julistakaa hänen
nimeänsä, tehkää hänen suuret tekonsa tiettäviksi
kansain keskuudessa, tunnustakaa, että hänen nimensä
on korkea. 5 Veisatkaa ylistystä Herralle, sillä jaloja töitä
hän on tehnyt; tulkoot ne tunnetuiksi kaikessa maassa.
6 Huutakaa ja riemuitkaa, Siionin asukkaat, sillä suuri on
teidän keskellänne Israelin Pyhä."

13 Ennustus Baabelista, Jesajan, Aamoksen pojan,
näkemä. 2 Pystyttäkää viiri paljaalle vuoren
laelle, korottakaa äänenne heille, viittokaa kädellä
heitä menemään sisälle ruhtinasten porteista. 3
Minä olen antanut käskyn vihkiytyneilleni ja kutsunut
urhoni vihani työhön, ylvääni, riemuitsevaiseni. 4
Kuule, vuorilla käy kuin paljon väen pauhina; kuule
valtakuntain, kokoontuneitten kansojen kohinaa: Herra
Sebaot katsastaa sotajoukkoansa. 5 He tulevat
kaukaisesta maasta, taivaan ääristä, Herra ja hänen
vihansa aseet, hävittämään kaiken maan. 6 Valittakaa,
sillä Herran päivä on lähellä, se tulee kuin hävitys
Kaikkivaltiaalta. 7 Sentähden herpoavat kaikki kädet, ja
kaikki ihmissydämet raukeavat. 8 He peljästyvät, kivut ja
tuskat valtaavat heidät, he vääntelehtivät kuin synnyttäjä,
tuijottavat toisiinsa tyrmistyneinä, kasvot tulenkarvaisina.
9 Katso, Herran päivä tulee, tulee armottomana, tulee
kiivaus ja vihan hehku, tekemään autioksi maan ja
hävittämään siitä sen syntiset. 10 Sillä taivaan tähdet
ja Kalevanmiekat eivät loista valollansa, aurinko on
pimeä noustessansa, kuu ei kirkkaana kumota. 11
Minä kostan maanpiirille sen pahuuden ja jumalattomille
heidän pahat tekonsa; minä lopetan julkeitten kopeuden
ja painan maahan väkivaltaisten ylpeyden. 12 Minä teen
kuolevaiset harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset
harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta. 13 Sentähden minä
järisytän taivaat, ja maa järkkyy paikaltansa Herran
Sebaotin kiivaudesta, hänen vihansa hehkun päivänä.
14 Ja niinkuin säikytetyt gasellit ja niinkuin lampaat,
joilla ei ole kokoajaa, he kääntyvät kukin kansansa
luo, pakenevat kukin omalle maallensa. 15 Kuka ikinä
tavataan, se lävistetään, kuka kiinni joutuu, se miekkaan
kaatuu. 16 Heidän pienet lapsensa murskataan heidän

silmäinsä edessä, heidän talonsa ryöstetään, ja heidän
vaimonsa raiskataan. 17 Katso, minä herätän heitä
vastaan meedialaiset, jotka eivät hopeasta huoli eivätkä
kullasta välitä. 18 Heidän jousensa kaatavat nuoret
miehet; he eivät armahda kohdun hedelmää eivätkä
lapsia sääli. 19 Ja Baabelin, valtakuntain kaunistuksen,
kaldealaisten ylpeyden ja loiston, käy niinkuin Sodoman
ja Gomorran, jotka Jumala hävitti. 20 Ei sitä ikinä enää
asuta, autioksi jää se polvesta polveen; ei arabialainen
sinne telttaansa tee, eivätkä paimenet siellä laumaansa
lepuuta. 21 Erämaan eläimet lepäävät siellä, sen
huoneet ovat täynnä huuhkajia, kamelikurjet asuvat
siellä, ja metsänpeikot siellä hyppelevät. 22 Sakaalit
ulvovat sen palatseissa, aavikkosudet huvilinnoissa. Sen
aika on lähellä, tulemaisillaan, ei sen päiviä pidennetä.

14 Sillä Herra armahtaa Jaakobia ja valitsee vielä
Israelin ja sijoittaa heidät heidän omaan maahansa;
muukalaiset liittyvät heihin ja yhtyvät Jaakobin heimoon.
2 Kansat ottavat heidät ja tuovat heidät heidän kotiinsa,
ja Israelin heimo saa heidät Herran maassa omiksensa,
orjiksi ja orjattariksi, ja he vangitsevat vangitsijansa
ja vallitsevat käskijöitänsä. 3 Ja sinä päivänä, jona
Herra päästää sinut rauhaan vaivastasi, tuskastasi
ja siitä kovasta työstä, jota sinulla teetettiin, 4 sinä
virität tämän pilkkalaulun Baabelin kuninkaasta ja
sanot: "Kuinka on käskijästä tullut loppu, tullut loppu
ahdistuksesta! 5 Herra on murtanut jumalattomain
sauvan, valtiaitten vitsan, 6 joka kiukussa löi kansoja, löi
lakkaamatta, joka vihassa vallitsi kansakuntia, vainosi
säälimättä. 7 Kaikki maa on saanut levon ja rauhan, he
puhkeavat riemuun. 8 Kypressitkin sinusta iloa pitävät
sekä Libanonin setrit: 'Sinun maata mentyäsi ei nouse
kukaan meitä hakkaamaan'. 9 Tuonela tuolla alhaalla
liikkuu sinun tähtesi, ottaaksensa sinut vastaan, kun
tulet. Se herättää haamut sinun tähtesi, kaikki maan
johtomiehet, nostattaa valtaistuimiltansa kaikki kansojen
kuninkaat. **(Sheol h7585)** 10 Kaikki he lausuvat ja sanovat
sinulle: 'Myös sinä olet riutunut niinkuin mekin, olet
tullut meidän kaltaiseksemme'. 11 Alas tuonelaan on
vaipunut sinun komeutesi, sinun harppujesi helinä;
sinun allasi ovat vuoteena madot, toukat ovat peittonasi.
(Sheol h7585) 12 Kuinka olet taivaalta pudonnut, sinä
kointähti, aamuruskon poika! Kuinka olet maahan syösty,
sinä kansojen kukistaja! 13 Sinä sanoit sydämessäsi:
'Minä nousen taivaaseen, korkeammalle Jumalan
tähtiä minä istuimeni korotan ja istun ilmestysvuorelle,
pohjimmaiseen Pohjolaan. 14 Minä nousen pilvien
kukkuloille, teen itseni Korkeimman vertaiseksi.' 15
Mutta sinut heitettiin alas tuonelaan, pohjimmaiseen
hautaan. **(Sheol h7585)** 16 Jotka sinut näkevät, ne
katsovat pitkään, tarkastavat sinua: 'Onko tämä se mies,
joka järisytti maan, järkytti valtakunnat, 17 joka teki
maanpiirin erämaaksi ja hävitti sen kaupungit, joka ei
päästänyt vankejansa kotiin?' 18 Kansojen kuninkaat
kaikki lepäävät kunniassa, kukin kammiossansa. 19
Mutta sinä olet kaukana haudastasi, poisviskattuna
niinkuin hylkyvesa, olet peittynyt surmattujen, miekalla
lävistettyjen, kiviseen kuoppaan suistuneitten alle, olet
kuin tallattu raato. 20 Et sinä saa yhtyä heidän kanssaan
haudassa, sillä sinä olet maasi hävittänyt, kansasi
tappanut. Ei ikinä enää mainita pahantekijäin sukua.
21 Laittakaa hänen lapsillensa verilöyly heidän isiensä
pahain tekojen tähden, etteivät he nousisi ottamaan
omaksensa maata ja täyttäisi maanpiiriä kaupungeilla."
22 Minä nousen heitä vastaan, sanoo Herra Sebaot,
ja hävitän Baabelilta nimen ja jäännöksen, suvun ja
jälkeläiset, sanoo Herra. 23 Minä teen sen tuonenkurkien
perinnöksi ja vesirämeeksi, minä lakaisen sen pois
hävityksen luudalla, sanoo Herra Sebaot. 24 Herra
Sebaot on vannonut sanoen: Totisesti, mitä minä olen
ajatellut, se tapahtuu, mitä minä olen päättänyt, se
toteutuu: 25 minä muserran Assurin maassani ja
tallaan hänet vuorillani, niin että hänen ikeensä heltiää
heidän päältään ja hänen kuormansa heltiää heidän
hartioiltansa. 26 Tämä on päätös, päätetty kaikesta
maasta, tämä on käsi, ojennettu kaikkien kansojen
yli. 27 Sillä Herra Sebaot on päättänyt, -kuka sen
tyhjäksi tekee? Hänen kätensä on ojennettu, -kuka
sen torjuu? 28 Kuningas Aahaan kuolinvuotena tuli
tämä ennustus: 29 Älä iloitse, Filistea kaikkinesi, siitä
että sauva, joka sinua löi, on murtunut. Sillä käärmeen
juuresta kasvaa myrkkylisko, ja sen hedelmä on lentävä
käärme. 30 Vaivaisista kurjimmat löytävät laitumen,
ja köyhät saavat turvassa levätä, mutta sinun juuresi
minä tapan nälkään, ja sinun jäännöksesi surmataan.
31 Valita, portti, huuda, kaupunki; menehdy pelkoon,
Filistea kaikkinesi, sillä pohjoisesta tulee savu; eikä
yksikään erkane vihollisen riveistä. 32 Ja mitä vastataan
pakanakansan sanansaattajille? "Herra on perustanut
Siionin, ja hänen kansansa kurjat saavat siinä turvan".

15 Ennustus Mooabista. Hävityksen yönä tuhoutuu
Aar-Mooab; hävityksen yönä tuhoutuu Kiir-Mooab.
2 Bait ja Diibon nousevat uhrikukkuloille itkemään,
Nebolla ja Meedebassa Mooab valittaa; kaikki päät
ovat paljaiksi ajellut, kaikki parrat ovat leikatut. 3
Kaduilla he kääriytyvät säkkeihin, katoilla ja toreilla
kaikki valittavat, menehtyvät itkuun. 4 Hesbon ja
Elale huutavat; Jahaaseen asti kuuluu niiden parku.
Sentähden Mooabin varustetut miehet vaikeroivat, sen
sielu vapisee. 5 Minun sydämeni huutaa Mooabin
tähden; sen pakolaisia on aina Sooariin, aina Eglat-
Selisijjaan asti. Luuhitin solatietä he nousevat itkien,
Hooronaimin tiellä he puhkeavat parkuun hävityksen
tähden. 6 Nimrimin vedet ehtyvät erämaaksi, heinä
kuivuu, ruoho lakastuu, vihantaa ei ole. 7 Sentähden he

kantavat hankkimansa säästön ja tallettamansa tavaran
Pajupuron yli. 8 Parku kiertää Mooabin rajoja, valitus
kuuluu Eglaimiin asti, valitus Beer-Eelimiin asti. 9 Sillä
Diimonin vedet ovat verta täynnä, ja vielä muutakin
minä tuotan Diimonille: leijonan Mooabin pelastettujen
ja maahan jääneitten kimppuun.

16 "Lähettäkää maanhallitsijalle tulevat lampaat
Selasta erämaan kautta tytär Siionin vuorelle."
2 Ja niinkuin pakenevat linnut, säikytetty pesue, ovat
Mooabin tyttäret Arnonin kahlauspaikoilla. 3 "Anna
neuvo, käy välittämään, tee varjosi yön kaltaiseksi
keskellä päivää, kätke karkoitetut, älä ilmaise pakenevia.
4 Salli minun karkoitettujeni asua tykönäsi, ole Mooabille
suojana hävittäjää vastaan. Sillä sortajalle tulee loppu,
hävitys lakkaa, ja polkija on maasta poissa; 5 ja
valtaistuin vahvistetaan laupeudella, ja sillä istuu
vakaasti Daavidin majassa tuomari, joka harrastaa
oikeutta ja vanhurskautta ahkeroitsee." 6 "Me olemme
kuulleet Mooabin ylpeilyn, tuon ylen korskean, hänen
kopeilunsa, ylpeilynsä ja vihansa, hänen väärät
puheensa." 7 Sentähden Mooab Mooabille valittaa, kaikki
he valittavat; Kiir-Haresetin rypälekakkuja te huokailette,
ratki murtuneina. 8 Sillä kuihtuneet ovat Hesbonin
viinitarhat, Sibman viiniköynnökset; niiden jalot rypäleet
kaatoivat kansojen valtiaita, ne ulottuivat Jaeseriin asti,
harhailivat halki erämaan, niiden vesat levisivät, menivät
yli meren. 9 Sentähden minä itken Jaeserin kanssa, itken
Sibman viiniköynnöksiä, kastelen kyyneleilläni sinua,
Hesbon, ja sinua, Elale, sillä hedelmän-ja viininkorjuun
keskeen on kajahtanut sotahuuto. 10 Ilo ja riemu
on tauonnut puutarhasta, viinitarhoissa ei riemuita, ei
remahdella; ei poljeta viiniä viinikuurnissa. "Minä olen
vaientanut ilohuudon." 11 Siksi väräjää minun sisimpäni
Mooabin tähden niinkuin kannel, minun sydämeni Kiir-
Hereksen tähden. 12 Ja vaikka Mooab kuinka astuisi
uhrikukkulalle ja sillä itsensä uuvuttaisi ja vaikka kuinka
menisi pyhäkköönsä rukoilemaan, ei se häntä auta. 13
Tämä on sana, jonka Herra ennen puhui Mooabille. 14
Mutta nyt Herra puhuu sanoen: Ennenkuin kolme vuotta
on kulunut-kolme palkkalaisen vuotta-painuu halvaksi
Mooabin kunnia, sen suuret laumat, ja jäännös on oleva
pieni, vähäpätöinen, mitätön.

17 Ennustus Damaskosta. Katso, Damasko
poistetaan kaupunkien luvusta ja luhistuu
raunioiksi. 2 Autioiksi jäävät Aroerin kaupungit,
karjalaumojen haltuun; ne lepäävät siellä, kenenkään
peloittelematta. 3 Efraimilta menee suojavarustus ja
Damaskolta kuninkuus ja Aramista jäännöskin: niiden
käy niinkuin israelilaisten kunnian, sanoo Herra Sebaot.
4 Ja sinä päivänä Jaakobin kunnia köyhtyy, ja hänen
ruumiinsa lihavuus laihtuu. 5 Ja käy niinkuin leikkaajan
kouraistessa viljaa ja hänen käsivartensa leikatessa
tähkäpäitä, käy niinkuin tähkäpäitä poimittaessa Refaimin
tasangolla. 6 Se siinä jää jälkikorjuuta, mikä öljypuuta
karistettaessa: pari, kolme marjaa korkealle latvaan,
neljä, viisi hedelmäpuun oksiin, sanoo Herra, Israelin
Jumala. 7 Sinä päivänä ihminen luo katseen Luojaansa,
ja hänen silmänsä katsovat Israelin Pyhään, 8 eikä hän
luo katsettaan alttareihin, omain kättensä tekoon, eikä
katso niihin, mitä hänen sormensa ovat tehneet, ei asera-
karsikkoihin, ei auringonpatsaisiin. 9 Sinä päivänä ovat
hänen linnakaupunkinsa niinkuin autiopaikat metsissä ja
kukkuloilla, jotka jätettiin autioiksi israelilaisten tullessa,
ja maa muuttuu erämaaksi. 10 Sillä sinä unhotit
pelastuksesi Jumalan etkä muistanut suojakalliotasi.
Sentähden sinä istutat ihania istutuksia ja kylvät vieraita
viiniköynnöksiä; 11 istuttamispäivänä sinä saat ne
isonemaan, ja aamulla saat kylvösi kukoistamaan-mutta
poissa on sato sairauden päivänä, ja parantumaton on
kipu. 12 Voi paljojen kansojen pauhua-ne pauhaavat,
niinkuin meri pauhaa, ja kansakuntien kohinaa-ne
kohisevat, niinkuin valtavat vedet kohisevat! 13
Kansakunnat kohisevat, niinkuin suuret vedet kohisevat,
mutta hän nuhtelee niitä, ja ne pakenevat kauas; ne
karkoitetaan niinkuin akanat tuulessa vuorilla, niinkuin
lentävät lehdet rajuilmassa. 14 Katso, ehtoolla on
oleva kauhu, aamun tullen ei heitä enää ole. Tämä on
riistäjäimme osa, ryöstäjäimme arpa.

18 Voi siipien surinan maata, joka on tuolla puolen
Etiopian jokien, 2 joka lähettää sanansaattajat
virralle, ruokovenheissä vesiä myöten! Lähtekää, te
nopeat sanansaattajat, vartevan ja kiiltävä-ihoisen
kansan luo, lähellä ja kaukana peljätyn kansan
luo, väkevän sortajakansan luo, jonka maata joet
halkovat. 3 Te kaikki maanpiirin asukkaat, te maata
asuvaiset, katsokaa, milloin viiri nostetaan vuorille,
ja kuunnelkaa, kun pasunaan puhalletaan. 4 Sillä
näin on Herra minulle sanonut: "Minä pysyn hiljaa ja
katselen asunnostani, niinkuin hehkuva helle päivän
paistaessa, niinkuin kastepilvi elonajan helteessä". 5
Sillä ennen viininkorjuuta, kun kukinta on lopussa ja
kukasta on tullut kypsyvä marja, hän hakkaa vesurilla
köynnökset ja hävittää, katkoo varret. 6 Ne jätetään
kaikki vuorten petolintujen ja maan eläinten haltuun.
Petolinnut siellä kesää pitävät, ja kaikkinaiset maan
eläimet siellä talvehtivat. 7 Siihen aikaan varteva ja
kiiltävä-ihoinen kansa, lähellä ja kaukana peljätty kansa,
väkevä sortajakansa, jonka maata joet halkovat, tuodaan
lahjaksi Herralle Sebaotille siihen paikkaan, missä asuu
Herran Sebaotin nimi: Siionin vuorelle.

19 Ennustus Egyptistä. Katso, Herra ajaa nopealla
pilvellä ja tulee Egyptiin. Silloin vapisevat Egyptin
epäjumalat hänen edessään, ja sydän raukeaa Egyptin
rinnassa. 2 Minä kiihoitan Egyptin Egyptiä vastaan, niin

että he keskenänsä sotivat, ystävä ystävää vastaan,
kaupunki kaupunkia vastaan, valtakunta valtakuntaa
vastaan. 3 Egyptiltä katoaa rohkeus rinnasta, ja minä
hämmennän hänen neuvonsa; ja he kysyvät epäjumalilta,
henkienmanaajilta, vainaja-ja tietäjähengiltä. 4 Minä
annan Egyptin tylyn herran käsiin, ja kova kuningas on
hallitseva heitä, sanoo Herra, Herra Sebaot. 5 Vedet
virrasta loppuvat, joki ehtyy ja kuivuu. 6 Joet levittävät
löyhkää, Egyptin kanavat mataloituvat ja ehtyvät, ruoko
ja kaisla lakastuvat. 7 Ruohostot Niilivirran varsilla,
virran suussa, ja kaikki Niilivirran kylvömaat kuivuvat,
kuihtuvat ja häviävät. 8 Kalastajat valittavat ja murehtivat;
kaikki, jotka heittävät onkea virtaan ja laskevat verkkoa
veteen, nääntyvät. 9 Häpeään joutuvat, jotka häkilöityjä
pellavia pitelevät ja jotka kutovat pellavakankaita. 10
Maan peruspylväät murskataan, ja kaikki palkkalaiset
ovat murheellisella mielellä. 11 Hulluina ovat Sooanin
päämiehet kaikki, viisaimmat faraon neuvonantajista
ovat neuvossaan tyhmistyneet. Kuinka voitte sanoa
faraolle: "Olen viisaitten poika, muinaisajan kuninkaitten
jälkeläinen"? 12 Missä ovat viisaasi? Ilmoittakoot sinulle-
hehän sen tietävät-mitä Herra Sebaot on Egyptin osalle
päättänyt. 13 Sooanin päämiehet ovat typertyneet,
Noofin päämiehet ovat pettyneet. Egyptiä horjuttavat
sen sukukuntain kulmakivet; 14 Herra on vuodattanut
sen keskuuteen sekasorron hengen, ja niin he saattavat
Egyptin horjumaan kaikissa menoissansa, niinkuin
juopunut horjahtaa oksennukseensa. 15 Eikä menesty
Egyptille mikään teko, tekipä sen pää tai häntä,
palmunlehvä tai kaisla. 16 Sinä päivänä Egypti on
oleva naisten kaltainen; se vapisee ja pelkää Herran
Sebaotin käden heilutusta, kun hän heiluttaa kättään sitä
vastaan. 17 Ja Juudan maa on oleva Egyptille kauhuksi;
niin usein kuin sitä sille mainitaan, pelkää se Herran
Sebaotin päätöstä, jonka hän siitä on päättänyt. 18 Sinä
päivänä on viisi kaupunkia Egyptin maassa puhuva
Kanaanin kieltä ja vannova valan Herralle Sebaotille.
Yhtä mainitaan nimellä Iir-Heres. 19 Sinä päivänä on
oleva Herran alttari keskellä Egyptin maata ja sen
rajalla Herran patsas. 20 Ja se on oleva merkkinä ja
todistuksena Herralle Sebaotille Egyptin maassa; sillä
he huutavat Herraa sortajain tähden, ja hän lähettää
heille vapauttajan ja puolustajan, joka pelastaa heidät.
21 Ja Herra tekee itsensä tunnetuksi egyptiläisille, ja
egyptiläiset tuntevat Herran sinä päivänä ja palvelevat
häntä teuras-ja ruokauhreilla, ja he tekevät Herralle
lupauksia ja täyttävät ne. 22 Herra lyö egyptiläisiä, lyö ja
parantaa; he palajavat Herran tykö, ja hän kuulee heidän
rukouksensa ja parantaa heidät. 23 Sinä päivänä on
oleva valtatie Egyptistä Assuriin, ja Assur yhtyy Egyptiin
ja Egypti Assuriin, ja he, Egypti ynnä Assur, palvelevat
Herraa. 24 Sinä päivänä on Israel oleva kolmantena
Egyptin ja Assurin rinnalla, siunauksena keskellä maata,
25 sillä Herra Sebaot siunaa sitä sanoen: "Siunattu
olkoon Egypti, minun kansani, ja Assur, minun kätteni
teko, ja Israel, minun perintöosani".

20 Sinä vuonna, jona Tartan, Sargonin, Assurin
kuninkaan, lähettämänä, tuli Asdodiin, ryhtyi
taisteluun Asdodia vastaan ja valloitti sen- 2 siihen
aikaan Herra puhui Jesajan, Aamoksen pojan, kautta
sanoen: "Mene, riisu säkkipuku lanteiltasi ja vedä kengät
jalastasi". Hän teki niin: kulki vaipatta ja avojaloin.
3 Sitten Herra sanoi: "Niinkuin palvelijani Jesaja on
kolme vuotta kulkenut vaipatta ja avojaloin, merkiksi
ja enteeksi Egyptille ja Etiopialle, 4 niin on Assurin
kuningas kuljettava Egyptin sotavankeja ja Etiopian
pakkosiirtolaisia, sekä nuoria että vanhoja, vaipattomina
ja avojaloin, takapuolet paljaina-Egyptin häpeä! 5 Silloin
he kauhistuvat ja saavat häpeän Etiopiasta, joka oli
heidän toivonsa, ja Egyptistä, joka oli heidän ylpeytensä.
6 Ja tämän rantamaan asukkaat sanovat sinä päivänä:
'Katso, näin on käynyt meidän toivomme, jonka turviin me
pakenimme apua saamaan, vapautuaksemme Assurin
kuninkaasta. Kuinka me sitten itse pelastuisimme?'"

21 Ennustus meren viereisestä erämaasta. Niinkuin
myrskytuulet kiitävät Etelämaassa, niin tulee
se erämaasta, peloittavasta maasta. 2 Julma näky
ilmoitettiin minulle: "Ryöstäjä ryöstää, hävittäjä hävittää.
Hyökkää, Eelam! Piiritä, Meedia! Kaiken huokailun minä
lopetan." 3 Sentähden minun lanteeni ovat täynnä
vavistusta, minut valtaavat tuskat, niinkuin synnyttäjän
tuskat; minua huimaa, niin etten kuule, kauhistuttaa,
niin etten näe. 4 Minun sydämeni värisee, kauhu
peljästyttää minut. Ikävöimäni iltahämärän se muuttaa
minulle vavistukseksi. 5 Pöytä katetaan, matto levitetään,
syödään, juodaan. Nouskaa, te ruhtinaat, voidelkaa
kilvet. 6 Sillä näin on Herra minulle sanonut: "Mene,
aseta tähystäjä; hän ilmoittakoon, mitä näkee. 7 Ja kun
hän näkee jonon ratsastajia parittain, jonon aaseja, jonon
kameleja, niin kuunnelkoon tarkasti, hyvin tarkasti." 8
Ja hän huusi kuin leijona: "Tähystyspaikalla, Herra,
minä seison alati, päivät pitkät, pysyn vartiopaikallani
kaiket yöt. 9 Ja katso, tuolla tulee jonossa miehiä,
parivaljakoita." Ja hän lausui sanoen: "Kukistunut,
kukistunut on Baabel, ja kaikki sen jumalain kuvat hän
on murskannut maahan". 10 Maahan puitu kansani,
puimatantereella poljettuni! Mitä olen kuullut Herralta
Sebaotilta, Israelin Jumalalta, sen minä teille ilmoitan.
11 Ennustus Duumasta. Minulle huudetaan Seiristä:
"Vartija, mikä hetki yöstä on? Vartija, mikä hetki yöstä
on?" 12 Vartija vastaa: "Aamu on tullut, mutta silti on yö.
Jos vielä kyselette, niin kyselkää; tulkaa uudelleen." 13
Ennustus Arabiaa vastaan. Yöpykää Arabian viidakoissa,
dedanilaiset matkueet. 14 Menkää vastaan, viekää vettä
janoaville. Teeman maan asukkaat ottavat pakolaiset

vastaan, leipää tariten. 15 Sillä he ovat miekkoja
paossa, paljastettua miekkaa, jännitettyä jousta ja sodan
tuimuutta paossa. 16 Sillä näin on Herra minulle sanonut:
Vielä vuosi-sellainen kuin on palkkalaisen vuosi-niin
kaikki Keedarin kunnia on kadonnut, 17 ja Keedarin
urhojen jousiluvun jäännös on oleva vähäinen. Sillä
Herra, Israelin Jumala, on puhunut.

22 Ennustus Näkylaaksosta. Mikä sinun on, kun sinä
kaikkinesi katoille nouset, 2 sinä humuavainen,
pauhaava kaupunki, sinä remuava kylä? Surmattusi
eivät ole miekan surmaamia, eivät sotaan kuolleita. 3
Kaikki sinun päämiehesi yhdessä pakenivat, joutuivat
vangiksi, jousta vailla; keitä ikinä sinun omiasi tavattiin,
ne vangittiin kaikki tyynni, kuinka kauas pakenivatkin. 4
Sentähden minä sanon: "Kääntäkää katseenne minusta
pois: minä itken katkerasti; älkää tunkeilko minua
lohduttamaan, kun tytär, minun kansani, tuhoutuu".
5 Sillä hämmingin, hävityksen ja häiriön päivän on
Herra, Herra Sebaot, pitävä Näkylaaksossa. Muurit
murrettiin, vuorille kohosi huuto. 6 Eelam nosti viinen,
tullen vaunuineen, väkineen ja ratsumiehineen, ja Kiir
paljasti kilven. 7 Ihanimmat laaksosi täyttyivät vaunuista,
ratsumiehet asettuivat asemiin portin eteen. 8 Hän
riisui Juudalta verhon, ja sinä päivänä sinä loit katseesi
Metsätalon asevarastoon. 9 Te huomasitte monta
repeämää Daavidin kaupungin muurissa ja kokositte
vedet Alalammikkoon; 10 te luitte Jerusalemin talot
ja hajotitte taloja vahvistaaksenne muurin, 11 ja te
teitte molempien muurien välille paikan, johon Vanhan
lammikon vedet koottiin. Mutta hänen puoleensa te ette
katsoneet, joka tämän tuotti, häntä te ette nähneet, joka
tämän kauan sitten valmisti. 12 Ja sinä päivänä Herra,
Herra Sebaot, kutsui itkuun ja valitukseen, pään paljaaksi
ajamaan ja säkkiin vyöttäytymään. 13 Mutta katso:
on ilo ja riemu, raavaitten tappaminen ja lammasten
teurastus, lihan syönti ja viinin juonti! "Syökäämme ja
juokaamme, sillä huomenna me kuolemme." 14 Niin
kuului minun korviini Herran Sebaotin ilmoitus: "Totisesti,
ei tämä teidän syntinne tule sovitetuksi, ei kuolemaanne
saakka, sanoo Herra, Herra Sebaot". 15 Näin sanoo
Herra, Herra Sebaot: Mene tuon huoneenhaltijan tykö,
Sebnan tykö, joka on linnan päällikkönä. 16 "Mitä sinulla
täällä on asiaa, ja keitä sinulla täällä on, kun tänne
itsellesi haudan hakkautat, hakkautat hautasi korkeuteen,
kallioon itsellesi asunnon koverrat?" 17 Katso, Herra
heittää sinua, mies, rajusti: hän kouraisee sinut kokoon,
18 kääräisee sinut keräksi ja paiskaa pallona menemään
maahan, jossa on laajuutta joka suuntaan. Sinne sinä
kuolet, ja sinne jäävät sinun kunniavaunusi, sinä herrasi
huoneen häpeä. 19 Minä syöksen sinut pois paikastasi;
hän kukistaa sinut asemastasi. 20 Mutta sinä päivänä
minä kutsun palvelijani Eljakimin, Hilkian pojan, 21 ja
puetan hänen yllensä sinun ihokkaasi, vyötän hänet
sinun vyölläsi ja panen sinun valtasi hänen käteensä, niin
että hän on oleva isänä Jerusalemin asukkaille ja Juudan
suvulle. 22 Ja minä panen Daavidin huoneen avaimen
hänen olallensa; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän
sulkee, eikä kukaan avaa. 23 Minä lyön hänet vaarnaksi
vahvaan paikkaan, ja hän tulee kunniaistuimeksi isänsä
suvulle. 24 Hänen varaansa ripustautuu hänen isänsä
suvun kaikki paljous, vesat ja versot, kaikki pienet
astiat, maljat ja ruukut kaikki. 25 Sinä päivänä, sanoo
Herra Sebaot, pettää vahvaan paikkaan lyöty vaarna,
se katkeaa ja putoaa, ja kuorma, joka oli sen varassa,
särkyy. Sillä Herra on puhunut.

23 Ennustus Tyyrosta. Valittakaa, te Tarsiin-laivat,
sillä se on hävitetty talottomaksi, käymättömäksi;
kittiläisten maasta he saivat tämän tiedon. 2 Mykistykää,
te rantamaan asukkaat! Siidonin kauppamiehet,
merenkulkijat, täyttivät sinut. 3 Ja suuria vesiä
kulki Siihorin siemen, Niilivirran vilja; se oli Tyyron
sato, ja siitä tuli kansojen kauppatavara. 4 Häpeä,
Siidon, sillä näin sanoo meri, meren linnoitus: "En
ole kivuissa ollut, en ole synnyttänyt, en nuorukaisia
kasvattanut, en neitoja vartuttanut". 5 Kun tämä kuullaan
Egyptissä, niin vavistaan Tyyron kuulumisia. 6 Menkää
Tarsiiseen; valittakaa, te rantamaan asukkaat. 7 Onko
tämä teidän remuava kaupunkinne, jonka alku on
hamasta muinaisajasta, jonka jalat kuljettivat sen kauas
muukalaisena asumaan? 8 Kuka on tämän päättänyt
Tyyron osalle, kruunujen jakelijan, jonka kauppamiehet
olivat ruhtinaita, kauppiaat maanmainioita? 9 Herra
Sebaot on sen päättänyt, häväistäkseen kaiken koreuden
korskan, saattaakseen kaikki maanmainiot halveksituiksi.
10 Tulvi yli maasi, tytär Tarsis, niinkuin Niilivirta; ei
ole patoa enää. 11 Hän on ojentanut kätensä meren
yli, järkyttänyt valtakunnat. Herra on antanut käskyn
Kanaania vastaan, että sen linnoitukset hävitettäköön.
12 Hän sanoo: "Älä enää ilakoitse, sinä häväisty neitsyt,
tytär Siidon. Nouse, mene kittiläisten maahan; et
sinä sielläkään saa levätä. 13 Katso, kaldealaisten
maa, kansa, jota ei ollut enää olemassa, jonka Assur
oli valmistanut erämaan eläimille, -ne pystyttävät
vartiotorninsa, ne kukistavat sen palatsit, tekevät sen
raunioiksi. 14 Valittakaa, te Tarsiin-laivat, sillä hävitetty
on teidän linnoituksenne." 15 Ja siihen aikaan Tyyro
unhotetaan seitsemäksikymmeneksi vuodeksi, jotka
ovat kuin saman kuninkaan aikaa. Seitsemänkymmenen
vuoden kuluttua käy Tyyron, niinkuin porton laulussa
sanotaan: 16 "Ota kantele, kierrä kaupunkia, sinä
unhotettu portto; soita kauniisti, laula vireästi, että sinut
muistettaisiin!" 17 Ja seitsemänkymmenen vuoden
kuluttua Herra katsoo Tyyron puoleen, ja se pääsee
jälleen portonpalkoilleen ja tekee huorin kaikkien maan
valtakuntain kanssa, mitä maan päällä on. 18 Mutta
sen voitto ja palkka on oleva Herralle pyhitetty; ei sitä

koota eikä talleteta, vaan sen voitto on tuleva niille, jotka
Herran edessä asuvat, runsaaksi ravinnoksi ja jaloksi
vaatetukseksi.

24 Katso, Herra tekee maan tyhjäksi ja autioksi,
mullistaa sen muodon ja hajottaa sen asukkaat. **2**
Ja niinkuin kansan käy, niin papinkin, niinkuin orjan,
niin hänen herransa, niinkuin orjattaren, niin hänen
emäntänsä, niinkuin ostajan, niin myyjän, niinkuin
lainanottajan, niin lainanantajan, niinkuin velallisen,
niin velkojankin. **3** Maa tyhjentämällä tyhjennetään ja
ryöstämällä ryöstetään. Sillä Herra on tämän sanan
puhunut. **4** Maa murehtii ja lakastuu, maanpiiri nääntyy
ja lakastuu; kansan ylhäiset maassa nääntyvät. **5**
Maa on saastunut asukkaittensa alla, sillä he ovat
rikkoneet lait, muuttaneet käskyt, hyljänneet iankaikkisen
liiton. **6** Sentähden kirous kalvaa maata, ja sen
asukkaat syystänsä kärsivät; sentähden maan asukkaat
kuumuudesta korventuvat, ja vähän jää ihmisiä jäljelle.
7 Viini murehtii, viiniköynnös kuihtuu, kaikki ilomieliset
huokaavat. **8** Loppunut on vaskirumpujen riemu, lakannut
remuavaisten melu, loppunut kanteleitten riemu. **9** Ei
laulaen viiniä juoda, väkijuoma käy karvaaksi juojillensa.
10 Kukistettu on autio kaupunki, joka talo teljetty, sisään
pääsemätön. **11** Viinistä on kaduilla valitus, kaikki ilo on
mennyt mailleen, riemu maasta paennut. **12** Jäljellä on
kaupungissa hävitys, portti on pirstaleiksi lyöty. **13** Sillä
niin on käyvä maan päällä, kansojen keskuudessa, kuin
öljypuuta karistettaessa, kuin jälkikorjuussa, viininkorjuun
päätyttyä. **14** Ne korottavat äänensä ja riemuitsevat,
ne huutavat mereltä päin Herran valtasuuruutta: **15**
"Sentähden kunnioittakaa Herraa valon mailla, ja meren
saarilla Herran, Israelin Jumalan, nimeä". **16** Maan
äärestä kuulemme ylistysvirret: "Ihana on vanhurskaan
osa!" Mutta minä sanon: "Riutumus, riutumus on minun
osani, voi minua: ryöstäjät ryöstävät, raastaen ryöstäjät
ryöstävät!" **17** Kauhu ja kuoppa ja paula on edessäsi,
sinä maan asukas. **18** Joka pakenee kauhun ääntä,
se putoaa kuoppaan, ja joka kuopasta nousee, se
puuttuu paulaan. Sillä korkeuden akkunat aukenevat
ja maan perustukset järkkyvät. **19** Maa murskaksi
musertuu, maa halkee ja hajoaa, maa horjuu ja huojuu.
20 Maa hoippuu ja hoipertelee niinkuin juopunut, huojuu
niinkuin lehvämaja. Raskaana painaa sitä sen rikkomus,
se kaatuu eikä enää nouse. **21** Sinä päivänä Herra
kostaa korkeuden sotajoukolle korkeudessa ja maan
kuninkaille maan päällä. **22** Heidät kootaan sidottuina
vankikuoppaan ja suljetaan vankeuteen; pitkän ajan
kuluttua heitä etsiskellään. **23** Ja kuu punastuu, ja
aurinko häpeää, sillä Herra Sebaot on kuningas Siionin
vuorella ja Jerusalemissa, ja hänen vanhintensa edessä
loistaa kirkkaus.

25 Herra, sinä olet minun Jumalani; minä kunnioitan
sinua, kiitän sinun nimeäsi, sillä sinä olet tehnyt
ihmeitä, sinun aivoituksesi kaukaisilta päiviltä ovat todet
ja vakaat. **2** Sillä sinä olet tehnyt kaupungin kiviroukkioksi,
varustetun kaupungin raunioiksi; muukalaisten linna
on kadonnut kaupunkien luvusta, ei sitä ikinä enää
rakenneta. **3** Sentähden sinua kunnioittaa väkevä
kansa, väkivaltaisten pakanain kaupunki sinua pelkää.
4 Sillä sinä olit turvana vaivaiselle, turvana köyhälle
hänen ahdingossansa, suojana rankkasateelta, varjona
helteeltä; sillä väkivaltaisten kiukku on kuin rankkasade
seinää vastaan. **5** Niinkuin helteen kuivassa maassa,
niin sinä vaimensit muukalaisten melun. Niinkuin helle
pilven varjossa vaipuu väkivaltaisten voittolaulu. **6** Ja
Herra Sebaot laittaa kaikille kansoille tällä vuorella pidot
rasvasta, pidot voimaviinistä, ydinrasvasta, puhtaasta
voimaviinistä. **7** Ja hän hävittää tällä vuorella verhon,
joka verhoaa kaikki kansat, ja peiton, joka peittää kaikki
kansakunnat. **8** Hän hävittää kuoleman ainiaaksi, ja
Herra, Herra pyyhkii kyyneleet kaikkien kasvoilta ja
ottaa pois kansansa häväistyksen kaikesta maasta.
Sillä Herra on puhunut. **9** Ja sinä päivänä sanotaan:
"Katso, tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme
meitä pelastamaan; tämä on Herra, jota me odotimme:
iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka
hän toi". **10** Sillä Herran käsi lepää tällä vuorella.
Mutta Mooab tallataan siihen paikkaansa, niinkuin oljet
tallautuvat lantaveteen. **11** Ja hän haroo siinä käsiään,
niinkuin uija haroo uidessansa, mutta Herra painaa alas
hänen ylpeytensä ynnä hänen kättensä rimpuilut. **12**
Sinun korkeitten muuriesi varustukset hän kukistaa,
painaa alas, syöksee maahan, tomuun asti.

26 Sinä päivänä lauletaan Juudan maassa tämä
laulu: "Meillä on vahva kaupunki, pelastuksen
hän asettaa muuriksi ja varustukseksi. **2** Avatkaa portit
vanhurskaan kansan käydä sisälle, joka uskollisena
pysyy. **3** Vakaamieliselle sinä talletat rauhan, rauhan,
sillä hän turvaa sinuun. **4** Turvatkaa Herraan ainiaan,
sillä Herra, Herra on iankaikkinen kallio. **5** Sillä hän on
kukistanut korkealla asuvaiset, ylhäisen kaupungin, hän
painoi sen alas, painoi maan tasalle, syöksi sen tomuun
asti. **6** Sitä tallaa jalka, kurjan jalat, vaivaisten askeleet. **7**
Vanhurskaan polku on suora, sinä teet vanhurskaan tien
tasaiseksi. **8** Niin, sinun tuomioittesi tiellä me odotamme
sinua, Herra; sinun nimeäsi ja sinun muistoasi sielu
ikävöitsee. **9** Minun sieluni ikävöitsee sinua yöllä, minun
henkeni sisimmässäni etsii sinua varhain; sillä kun
sinun tuomiosi kohtaavat maata, oppivat maanpiirin
asukkaat vanhurskautta. **10** Jos jumalaton saa armon,
ei hän opi vanhurskautta; oikeuden maassa hän tekee
vääryyttä eikä näe Herran korkeutta. **11** Herra, sinun
kätesi on kohotettu, mutta he eivät sitä näe. He saakoot
häpeäksensä nähdä sinun kiivautesi kansan puolesta;

kuluttakoon heidät tuli, joka sinun vihollisesi kuluttaa.
12 Herra, sinä saatat meille rauhan, sillä myös kaikki
meidän tekomme olet sinä tehnyt. 13 Herra, meidän
Jumalamme, meitä ovat vallinneet muut herrat, et
sinä; sinua yksin me ylistämme, sinun nimeäsi. 14
Kuolleet eivät virkoa eloon, vainajat eivät nouse: niin
sinä olet heille kostanut, tuhonnut heidät ja hävittänyt
kaiken heidän muistonsa. 15 Sinä olet lisännyt kansan,
Herra, olet lisännyt kansan, olet kunniasi näyttänyt, olet
laajentanut kaikki maan rajat. 16 Herra, ahdistuksessa
he etsivät sinua, vuodattivat hiljaisia rukouksia, kun
sinä heitä kuritit. 17 Niinkuin raskas vaimo, joka on
synnyttämäisillään, vääntelehtii ja huutaa kivuissansa,
niin me olimme sinun edessäsi, Herra. 18 Me olimme
raskaina, vääntelehdimme, mutta oli niinkuin olisimme
synnyttäneet tuulta: emme saaneet aikaan pelastusta
maalle, maanpiirin asukkaat eivät ilmoille päässeet. 19
Mutta sinun kuolleesi virkoavat eloon, minun ruumiini
nousevat ylös. Herätkää ja riemuitkaa, te jotka tomussa
lepäätte, sillä sinun kasteesi on valkeuksien kaste, ja
maa tuo vainajat ilmoille. 20 Mene, kansani, kammioihisi
ja sulje ovet jälkeesi, lymyä hetkinen, kunnes viha on
ohitse mennyt. 21 Sillä katso, Herra lähtee asuinsijastaan
kostamaan maan asukkaille heidän pahat tekonsa, ja
maa paljastaa verivelkansa eikä surmattujansa enää
peitä."

27 Sinä päivänä Herra kostaa kovalla, suurella
ja väkevällä miekallansa Leviatanille, kiitävälle
käärmeelle, ja Leviatanille, kiemurtelevalle käärmeelle,
ja tappaa lohikäärmeen, joka on meressä. 2 Sinä
päivänä sanotaan: "On viinitarha, tulisen viinin tarha;
laulakaa siitä: 3 'Minä, Herra, olen sen vartija, minä
kastelen sitä hetkestä hetkeen; minä vartioitsen sitä
öin ja päivin, ettei sitä mikään vahingoita. 4 Vihaa
minulla ei ole; olisipa vain orjantappuroita ja ohdakkeita,
niiden kimppuun minä kävisin sodalla ja polttaisin ne
kaikki tyynni- 5 kaikki, jotka eivät antaudu minun turviini,
eivät tee rauhaa minun kanssani, tee rauhaa minun
kanssani.'" 6 Tulevina aikoina juurtuu Jaakob, Israel
kukkii ja kukoistaa ja täyttää maanpiirin hedelmällänsä.
7 Löikö hän sitä, niinkuin sen lyöjät lyötiin, tapettiinko se,
niinkuin sen tappajat tapettiin? 8 Karkoittamalla sen,
lähettämällä sen pois sinä sitä rankaisit. Hän pyyhkäisi
sen pois kovalla myrskyllänsä itätuulen päivänä. 9
Sentähden sovitetaan Jaakobin pahat teot sillä, ja
se on hänen syntiensä poistamisen täysi hedelmä,
että hän tekee kaikki alttarikivet rikottujen kalkkikivien
kaltaisiksi: eivät kohoa enää asera-karsikot eivätkä
auringonpatsaat. 10 Sillä varustettu kaupunki on autio,
se on hyljätty maja, jätetty tyhjäksi kuin erämaa. Siellä
vasikat käyvät laitumella, siellä makailevat ja kaluavat
sieltä vesat kaikki. 11 Ja kun oksat kuivuvat, niin ne
taitetaan; vaimot tulevat ja tekevät niillä tulta. Sillä se
ei ole ymmärtäväistä kansaa; sentähden sen tekijä ei
sitä armahda, sen Luoja ei sitä sääli. 12 Sinä päivänä
Herra karistaa hedelmät maahan, Eufrat-virrasta aina
Egyptin puroon asti, ja teidät, te israelilaiset, poimitaan
talteen yksitellen. 13 Sinä päivänä puhalletaan suureen
pasunaan, ja Assurin maahan hävinneet ja Egyptin
maahan karkoitetut tulevat ja kumartavat Herraa Pyhällä
vuorella Jerusalemissa.

28 Voi Efraimin juopuneitten ylvästä kruunua ja
sen kunnian loisteen kuihtuvata kukkaa, joka on
kukkulan laella, viinistä päihtyneitten lihavan laakson
keskellä! 2 Katso, Herralta tulee hän, joka on
väkevä ja voimallinen, niinkuin raesade, rajumyrsky.
Niinkuin rankkasade, väkeväin tulvavetten kuohu, hän
voimalla maahan kaataa. 3 Jalkoihin tallataan Efraimin
juopuneitten ylväs kruunu. 4 Ja sen kunnian loisteen
kuihtuvan kukan, joka on kukkulan laella, lihavan laakson
keskellä, käy niinkuin varhaisviikunan ennen kesää:
kuka vain sen näkee, tuskin se on hänen kourassaan,
niin hän sen jo nielaisee. 5 Sinä päivänä Herra Sebaot
on oleva loistava kruunu ja kunnian seppele kansansa
jäännökselle 6 ja oikeuden henki sille, joka oikeutta
istuu, ja väkevyys niille, jotka torjuvat hyökkäyksen
takaisin porttia kohden. 7 Ja nämäkin horjuvat viinistä ja
hoipertelevat väkijuomasta. Väkijuomasta horjuu pappi
ja profeetta; he ovat sekaisin viinistä, hoipertelevat
väkijuomasta. He horjuvat näyissä, huojuvat tuomioissa.
8 Sillä täynnä oksennusta ja saastaa ovat kaikki pöydät-
ei puhdasta paikkaa! 9 "Keitähän tuokin luulee taitoon
neuvovansa, keitä saarnalla opettavansa? Olemmeko
me vasta maidolta vieroitettuja, äidin rinnoilta otettuja?
10 Käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy
läksyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin
täällä!" - 11 Niin, sopertavin huulin ja vieraalla kielellä
hän on puhuva tälle kansalle, 12 hän, joka on sanonut
heille: "Tässä on lepo; antakaa väsyneen levätä, tässä
on levähdyspaikka". Mutta he eivät ole tahtoneet kuulla.
13 Niinpä on Herran sana oleva heille: "Käsky käskyn
päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy
läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä", niin että
he kulkiessaan kaatuvat selälleen ja ruhjoutuvat, että
heidät kiedotaan ja vangitaan. 14 Sentähden kuulkaa
Herran sana, te pilkkaajat, te jotka hallitsette tätä kansaa
Jerusalemissa. 15 Koska te sanotte: "Me olemme
tehneet liiton kuoleman kanssa ja tuonelan kanssa
sopimuksen; tulkoon vitsaus kuin tulva, ei se meitä
saavuta, sillä me olemme tehneet valheen turvaksemme
ja piiloutuneet petokseen" - **(Sheol h7585)** 16 sentähden,
näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin
peruskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti
perustetun; joka uskoo, se ei pakene. 17 Ja minä panen
oikeuden mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi,

ja rakeet hävittävät valheturvan, ja vedet huuhtovat
pois piilopaikan. 18 Teidän liittonne kuoleman kanssa
pyyhkäistään pois, ja teidän sopimuksenne tuonelan
kanssa ei kestä; kun vitsaus tulee niinkuin tulva, niin se
teidät maahan tallaa. (Sheol h7585) 19 Niin usein kuin se
tulee, tempaa se teidät valtaansa, sillä aamu aamulta
se tulee, tulee päivällä ja yöllä: totisesti, kauhuksi on
tämän saarnan opetus. 20 Sillä vuode on oleva liian
lyhyt ojentautua ja peitto liian kaita kääriytyä. 21 Sillä
Herra nousee niinkuin Perasimin vuorella, hän kiivastuu
niinkuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon
työnsä, ja toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa.
22 Älkää siis pilkatko, etteivät teidän siteenne vielä
kiristyisi; sillä Herralta Sebaotilta minä olen kuullut
hävitys-ja tuomiopäätöksen, joka on kohtaava kaikkea
maata. 23 Kuunnelkaa ja kuulkaa minun ääntäni,
tarkatkaa ja kuulkaa minun sanojani. 24 Ainako kyntäjä
vain kyntää, kun olisi kylväminen, ainako vakoaa ja
äestää maatansa? 25 Eikö niin: kun hän on tasoittanut
sen pinnan, hän kylvää mustaa kuminaa, sirottelee
höystekuminaa, panee nisunjyvät riviin, ohran omaan
paikkaansa ja kolmitahkoista vehnää vierelle? 26 Hänen
Jumalansa on neuvonut hänelle oikean tavan ja opettaa
häntä. 27 Sillä ei mustaa kuminaa puida puimaäkeellä
eikä puimajyrän tela pyöri höystekuminan yli, vaan musta
kumina lyödään irti sauvalla ja höystekumina vitsalla.
28 Puidaankos leipävilja murskaksi? Ei sitä kukaan
iankaiken pui eikä aina aja sen päällitse puimajyrällään ja
hevosillaan; ei sitä murskaksi puida. 29 Tämäkin on tullut
Herralta Sebaotilta; hänen neuvonsa on ihmeellinen ja
ymmärryksensä ylen suuri.

29 Voi Arielia, Arielia, kaupunkia, jonne Daavid
asetti leirinsä! Liittäkää vuosi vuoteen, kiertäkööt
juhlat kiertonsa, 2 niin minä ahdistan Arielia, ja se
on oleva täynnä valitusta ja vaikerrusta, oleva minulle
kuin Jumalan uhriliesi. 3 Minä asetan leirini yltympäri
sinua vastaan ja saarran sinut vartiostoilla ja luon vallit
sinua vastaan. 4 Silloin sinä puhut maasta matalalta,
sanasi tulevat vaimeina tomusta, sinä uikutat kuin
vainajahenki maasta, puheesi tulee supisten tomusta.
5 Mutta sinun vainolaistesi lauma on oleva niinkuin
hieno pöly, ja väkivaltaisten lauma niinkuin lentävät
akanat, ja tämä tapahtuu äkkiä, silmänräpäyksessä:
6 Herra Sebaot etsiskelee sinua ukkosenjylinässä ja
maanjäristyksessä, kovassa pauhinassa, myrskyssä ja
rajuilmassa, kuluttavan tulen liekissä. 7 Niinkuin yöllinen
unináky on oleva kansain lauma, joka sotii Arielia
vastaan, kaikki, jotka sotivat sitä ja sen varustuksia
vastaan ja sitä ahdistavat. 8 Niinkuin nälkäinen on
unissaan syövinänsä, mutta herää hiuka sydämessä, ja
niinkuin janoinen on unissaan juovinansa, mutta herää, ja
katso, hän on nääntynyt ja himoitsee juoda, niin on oleva
kaikki kansain lauma, joka sotii Siionin vuorta vastaan. 9
Hämmästykää ja ihmetelkää, tuijottakaa sokeiksi itsenne
ja sokeiksi jääkää! He ovat juovuksissa, vaikkeivät
viinistä, hoipertelevat, vaikkeivät väkijuomasta. 10 Sillä
Herra on vuodattanut teidän päällenne raskaan unen
hengen ja sulkenut teidän silmänne-profeettanne, ja
peittänyt teidän päänne-näkijänne. 11 Niin on kaikki
ilmoitus teille niinkuin lukitun kirjan sanat; jos se annetaan
kirjantaitavalle ja sanotaan: "Lue tämä", niin hän vastaa:
"Ei voi, sillä se on lukittu", 12 ja jos kirja annetaan
kirjantaitamattomalle ja sanotaan: "Lue tämä", niin hän
vastaa: "En osaa lukea". 13 Ja Herra sanoi: Koska tämä
kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua
huulillaan, mutta pitää sydämensä minusta kaukana,
ja koska heidän jumalanpelkonsa on vain opittuja
ihmiskäskyjä, 14 sentähden, katso, minä vielä teen
tälle kansalle kummia tekoja-kummia ja ihmeitä, ja
sen viisaitten viisaus häviää, ja sen ymmärtäväisten
ymmärrys katoaa. 15 Voi niitä, jotka syvälle kätkevät
hankkeensa Herralta, joiden teot tapahtuvat pimeässä ja
jotka sanovat: "Kuka meitä näkee, kuka meistä tietää?"
16 Voi mielettömyyttänne! Onko savi savenvalajan
veroinen? Ja sanooko työ tekijästään: "Ei hän ole
minua tehnyt", tai sanooko kuva kuvaajastaan: "Ei hän
mitään ymmärrä"? 17 Vain lyhyt hetki enää, niin Libanon
muuttuu puutarhaksi, ja puutarha on metsän veroinen.
18 Sinä päivänä kuurot kuulevat kirjan sanat, ja sokeiden
silmät näkevät vapaina synkeästä pimeydestä. 19 Nöyrät
saavat yhä uutta iloa Herrassa, ja ihmisistä köyhimmätkin
riemuitsevat Israelin Pyhästä. 20 Sillä väkivaltaisista
on tullut loppu, pilkkaajat ovat hävinneet, ja kaikki
vääryyteen valppaat ovat tuhotut, 21 ne, jotka sanallansa
langettavat ihmisiä syyhyn ja virittävät pauloja sille, joka
oikeutta puolustaa portissa, ja verukkeilla syyttömän
asian vääräksi vääntävät. 22 Sentähden Herra, joka
Aabrahamin vapahti, sanoo Jaakobin heimolle näin: Ei
Jaakob enää joudu häpeään, eivätkä hänen kasvonsa
enää kalpene. 23 Sillä kun hän näkee, kun hänen
lapsensa näkevät keskellänsä minun kätteni työn, niin
he pyhittävät minun nimeni, pitävät pyhänä Jaakobin
Pyhän ja peljästyvät Israelin Jumalaa. 24 Ja hengessään
eksyväiset käsittävät ymmärryksen, ja napisevaiset
ottavat oppia.

30 Voi uppiniskaisia lapsia, sanoo Herra, jotka pitävät
neuvoa, mikä ei ole minusta, ja hierovat liittoa ilman
minun henkeäni, kooten syntiä synnin päälle; 2 jotka
menevät Egyptiin, kysymättä minulta, turvautuakseen
faraon turviin ja etsiäkseen suojaa Egyptin varjossa! 3
Faraon turva koituu teille häpeäksi ja suojan etsiminen
Egyptin varjosta häväistykseksi. 4 Sillä vaikka hänen
ruhtinaansa ovat Sooanissa ja hänen sanansaattajansa
saapuneet Haanekseen asti, 5 joutuvat kaikki häpeään
kansan tähden, josta heillä ei ole hyötyä-ei apua,
ei hyötyä, vaan häpeätä ja pilkkaa. 6 Ennustus

Eteläisen maan Behemotia vastaan. Halki ahdingon ja
ahdistuksen maan, halki naarasleijonan ja jalopeuran
maan, kyykäärmeen ja lentävän käärmeen maan he
kuljettavat aasinvarsojen selässä rikkautensa ja kamelien
kyttyrällä aarteensa kansan tykö, josta ei hyötyä ole. 7
Egyptin apu on turha ja tyhjä; sentähden minä annan
sille nimen: "Rahab, joka ei pääse paikaltansa". 8 Mene
siis nyt ja kirjoita se tauluun heidän läsnäollessaan ja
piirrä se kirjaan, että se säilyisi tuleviin aikoihin, ainiaan,
iankaikkisesti. 9 Sillä he ovat niskoitteleva kansa, ovat
vilpillisiä lapsia, lapsia, jotka eivät tahdo kuulla Herran
lakia, 10 jotka sanovat näkijöille: "Älkää nähkö", ja
ennustajille: "Älkää ennustako meille tosia, puhukaa
meille mieluisia, ennustakaa silmänlumeita. 11 Poiketkaa
tieltä, väistykää polulta; viekää pois silmistämme Israelin
Pyhä." 12 Sentähden, näin sanoo Israelin Pyhä: Koska
te halveksitte tätä sanaa ja luotatte väkivaltaan ja
vääryyteen ja siihen turvaudutte, 13 niin tämä synti on
oleva kuin repeämä korkeassa muurissa, joka uhkaa
sortua ja pullistuu; se särkyy äkkiä, yhtäkkiä. 14 Se
särkyy, niinkuin särkyy savenvalajan astia, joka lyödään
rikki säälimättä, niin ettei sen sirpaleista löydy palasta,
millä ottaa tulta liedestä tai ammentaa vettä altaasta. 15
Sillä näin sanoo Herra, Herra, Israelin Pyhä: Kääntymällä
ja pysymällä hiljaa te pelastutte, rauhallisuus ja luottamus
on teidän väkevyytenne; mutta te ette tahtoneet, 16 vaan
sanoitte: "Ei! Hevosilla me tahdomme kiitää" -niinpä
saatte kiitää pakoon. "Nopean selässä me tahdomme
ratsastaa" -niinpä ovat vainoojanne nopeat. 17 Tuhat
pakenee yhden uhkaa; viiden uhkaa te pakenette,
kunnes se, mikä teistä jää, on kuin merkkipuu vuoren
huipulla, kuin lipputanko kukkulalla. 18 Sentähden Herra
odottaa, että voisi olla teille armollinen, sentähden hän
nousee armahtaaksensa teitä; sillä Herra on oikeuden
Jumala. Autuaita kaikki, jotka häntä odottavat! 19 Sinä
kansa, joka asut Siionissa, Jerusalemissa, älä itke!
Hän on sinulle totisesti armollinen, kun apua huudat;
sen kuullessaan hän vastaa sinulle kohta. 20 Vaikka
Herra antaa teille hädän leipää ja ahdistuksen vettä,
niin ei sinun opettajasi sitten enää kätkeydy, vaan
sinun silmäsi saavat nähdä sinun opettajasi. 21 Ja
sinun korvasi kuulevat takaasi tämän sanan, milloin
poikkeatte oikealle tai vasemmalle: "Tässä on tie,
sitä käykää". 22 Silloin sinä havaitset saastaiseksi
veistettyjen jumalankuviesi hopeapäällystyksen ja
valettujen jumalankuviesi kultakuoren; sinä viskaat ne
pois kuin inhotuksen, sinä sanot niille: "Ulos!" 23 Niin
hän antaa sateen sinun siemenellesi, jonka maahan
kylvät, ja maan sadosta leivän, joka on oleva mehevä ja
lihava, ja sinun karjasi on sinä päivänä käyvä laajalla
laitumella. 24 Härät ja aasinvarsat, jotka peltotyötä
tekevät, syövät suolaista rehuviljaa, joka on viskattu
hangolla ja viskimellä. 25 Ja kaikilla korkeilla vuorilla ja
kaikilla ylhäisillä kukkuloilla on oleva puroja, vesivirtoja,
suuren surmaamisen päivänä, tornien sortuessa. 26
Ja kuun valo on oleva kuin auringon valo, ja auringon
valo on oleva seitsenkertainen, oleva niinkuin seitsemän
päivän valo, sinä päivänä, jona Herra sitoo kansansa
vammat ja parantaa siihen isketyt haavat. 27 Katso,
Herran nimi tulee kaukaa, hänen vihansa leimuaa, ja
sankka savu tupruaa; hänen huulensa ovat täynnä
hirmuisuutta, ja hänen kielensä on kuin kuluttava tuli. 28
Hänen hengityksensä on kuin virta, joka tulvii ja ulottuu
kaulaan asti; se seuloo kansakuntia turmion seulassa
ja panee eksyttäväiset suitset kansojen suupieliin.
29 Silloin te veisaatte niinkuin yöllä, kun pyhä juhla
alkaa, ja sydämenne riemuitsee niinkuin sen, joka
huilujen soidessa astuu vaeltaen Herran vuorelle,
Israelin kallion tykö. 30 Herra antaa kuulla äänensä
voiman ja nähdä käsivartensa laskeutuvan alas vihan
tuimuudessa ja kuluttavan tulen liekissä, pilvenpurkuna,
rankkasateena ja raekivinä. 31 Sillä Herran äänestä
peljästyy Assur. Hän lyö vitsalla. 32 Ja jokaisella
sallimuksen sauvan iskulla, jonka Herra häneen satuttaa,
soivat vaskirummut ja kanteleet, ja hän sotii häntä
vastaan, sotii kättä heiluttaen. 33 Sillä aikoja sitten on
polttopaikka valmistettu; kuninkaallekin se on varattu.
Syvä ja leveä on sen liesi, tulta ja polttopuita paljon.
Herran henkäys kuin tulikivi-virta sytyttää sen.

31 Voi niitä, jotka menevät alas Egyptiin apua
etsimään ja turvautuvat hevosiin, luottavat
sotavaunuihin, koska niitä on paljon, ja ratsumiehiin,
koska niitten luku on ylen suuri, mutta eivät katso
Israelin Pyhään, eivät kysy neuvoa Herralta. 2 Mutta
myös hän on viisas, ja hän tuottaa onnettomuuden; hän
ei peruuta sanojansa, vaan nousee pahantekijäin sukua
vastaan ja väärintekijäin apuuntuloa vastaan. 3 Egypti
on ihminen eikä Jumala, ja heidän hevosensa ovat lihaa
eivätkä henkeä. Kun Herra ojentaa kätensä, suistuu
auttaja, ja autettava kaatuu, ja yhdessä he kumpikin
hukkuvat. 4 Sillä näin on Herra minulle sanonut: Niinkuin
leijona, nuori leijona, murisee saaliinsa ääressä, kun
sitä vastaan hälytetään paimenten parvi, eikä peljästy
heidän huutoansa, ei huoli heidän hälinästään, niin
Herra Sebaot on astuva alas sotimaan Siionin vuorella
ja sen kukkulalla. 5 Niinkuin liitelevät linnut, niin varjelee
Herra Sebaot Jerusalemia-varjelee ja pelastaa, säästää
ja vapahtaa. 6 Palatkaa, te israelilaiset, hänen tykönsä,
josta olette niin kauas luopuneet. 7 Sillä sinä päivänä
jokainen hylkää hopeaiset ja kultaiset epäjumalansa,
jotka kätenne ovat tehneet teille synniksi. 8 Ja Assur
kaatuu miekkaan, joka ei ole miehen, ja hänet syö
miekka, joka ei ole ihmisen; hän pakenee miekkaa, ja
hänen nuorukaisensa joutuvat työorjuuteen. 9 Hänen
kallionsa kukistuu kauhusta, ja hänen ruhtinaansa

säikkyvät lipun luota pakoon, sanoo Herra, jonka tuli on
Siionissa ja pätsi Jerusalemissa.

32 Katso, kuningas on hallitseva vanhurskaudessa,
ja valtiaat vallitsevat oikeuden mukaan. **2** Silloin
on jokainen heistä oleva turvana tuulelta ja suojana
rankkasateelta, oleva kuin vesipurot kuivassa maassa,
kuin korkean kallion varjo nääntyvässä maassa. **3**
Silloin eivät näkevien silmät ole soaistut, ja kuulevien
korvat kuulevat tarkkaan. **4** Ajattelemattomien sydän
käsittää taidon, ja änkyttäväin kieli puhuu sujuvasti
ja selkeästi. **5** Ei houkkaa enää kutsuta jaloksi, eikä
petollista enää sanota yleväksi. **6** Sillä houkka puhuu
houkan lailla, ja hänen sydämensä hankkii turmiota, ja
niin hän harjoittaa riettautta ja puhuu eksyttäväisesti
Herrasta, jättää tyhjäksi nälkäisen sielun ja janoavaisen
juomaa vaille. **7** Ja pahat ovat petollisen aseet, hän
miettii ilkitöitä, tuhotakseen kurjat valheen sanoilla,
vaikka köyhä kuinka oikeata asiaa puhuisi. **8** Mutta jalo
jaloja miettii ja jaloudessa lujana pysyy. **9** Nouskaa, te
suruttomat naiset, kuulkaa minun ääntäni; te huolettomat
tyttäret, tarkatkaa minun sanojani. **10** Vielä vuosi,
ja päiviä päälle, niin vapisette, te huolettomat; sillä
silloin on viininkorjuusta tullut loppu, hedelmänkorjuuta
ei tule. **11** Kauhistukaa, te suruttomat, vaviskaa,
te huolettomat, riisuutukaa, paljastukaa, vyöttäkää
säkki lanteillenne. **12** Silloin valitetaan ja lyödään
rintoihin ihanien peltojen tähden ja hedelmällisten
viiniköynnösten tähden, **13** minun kansani maan tähden,
joka kasvaa orjantappuraa ja ohdaketta, remuavan
kaupungin kaikkien iloisten talojen tähden. **14** Sillä
palatsi on hyljätty, kaupungin kohina lakannut, Oofel ja
vartiotorni ovat jääneet luoliksi iankaikkisesti, villiaasien
iloksi ja laumojen laitumeksi. **15** Näin on hamaan siihen
asti, kunnes meidän päällemme vuodatetaan Henki
korkeudesta. Silloin erämaa muuttuu puutarhaksi, **16**
ja puutarha on metsän veroinen. Ja erämaassa asuu
oikeus, ja puutarhassa majailee vanhurskaus. **17** Silloin
vanhurskauden hedelmä on rauha, vanhurskauden
vaikutus lepo ja turvallisuus iankaikkisesti. **18** Ja minun
kansani asuu rauhan majoissa, turvallisissa asunnoissa,
huolettomissa lepopaikoissa. **19** Mutta raesade tulee,
metsä kaatuu, ja kaupunki alennetaan alhaiseksi. **20**
Onnelliset te, jotka kylvätte kaikkien vetten vierille ja
laskette härän ja aasin jalat valtoimina kulkemaan!

33 Voi sinua hävittäjää, joka itse olet hävittämättä,
sinua ryöstäjää, jota ei kenkään ole ryöstänyt! Kun
olet loppuun asti hävittänyt, hävitetään sinut, kun olet
ryöstösi ryöstänyt, ryöstetään sinut. **2** Herra, armahda
meitä, sinua me odotamme. Ole näitten käsivarsi joka
aamu, ole meidän apumme hädän aikana. **3** Kansat
pakenevat sinun jylinäsi ääntä; kun sinä nouset, hajoavat
kansakunnat. **4** Teidän saaliinne viedään, niinkuin
tuhosirkat vievät; niinkuin hyppysirkat hyökkäävät, niin
sen kimppuun hyökätään. **5** Herra on korkea, sillä hän
asuu korkeudessa. Hän täyttää Siionin oikeudella ja
vanhurskaudella. **6** Ja hän on sinun aikojesi vakuus,
avun runsaus, viisaus ja ymmärrys; Herran pelko on
oleva Siionin aarre. **7** Katso, sankarit huutavat ulkona,
rauhan sanansaattajat itkevät katkerasti. **8** Tiet ovat
autioina, polulta on kulkija poissa: hän on rikkonut
liiton, ylenkatsonut kaupungit, ei ole ihmistä minäkään
pitänyt. **9** Maa murehtii ja nääntyy, Libanon kuihtuu
häpeästä, Saaron on aromaaksi tullut, Baasan ja Karmel
varistavat lehtensä. **10** Nyt minä nousen, sanoo Herra,
nyt minä itseni korotan, nyt minä kohoan korkealle. **11**
Olkia te kannatte kohdussanne, akanoita synnytätte;
teidän kiukkunne on tuli, joka kuluttaa teidät. **12** Ja
kansat poltetaan kuin kalkki, kuin katkotut orjantappurat,
jotka tulessa palavat. **13** Kuulkaa, te kaukaiset, mitä
minä olen tehnyt; te lähelläolevat, tuntekaa minun
voimani. **14** Syntiset Siionissa peljästyvät, vavistus
valtaa jumalattomat: "Kuka meistä voi asua kuluttavassa
tulessa, kuka asua iankaikkisessa hehkussa?" **15** Joka
vanhurskaudessa vaeltaa ja puhuu sitä, mikä oikein
on, joka halveksii väärää voittoa, jonka käsi torjuu
lahjukset luotaan, joka tukkii korvansa kuulemasta
veritöitä ja sulkee silmänsä näkemästä pahaa, **16** hän
on asuva kukkuloilla, kalliolinnat ovat hänen turvansa;
hänelle annetaan hänen leipänsä, eikä vesi häneltä
ehdy. **17** Sinun silmäsi saavat katsoa kuningasta hänen
ihanuudessaan, saavat nähdä avaran maan. **18** Sinun
sydämesi muistelee kauhuja: missä on nyt veronlaskija,
missä punnitsija, missä tornien lukija? **19** Et näe
enää sitä röyhkeätä kansaa, kansaa, jolla on outo,
käsittämätön puhe, jonka sopertavaa kieltä ei kukaan
ymmärrä. **20** Katso Siionia, juhliemme kaupunkia. Sinun
silmäsi näkevät Jerusalemin, rauhaisan asuinsijan,
telttamajan, jota ei muuteta, jonka vaarnoja ei ikinä
reväistä irti, jonka köysistä ei yhtäkään katkaista. **21** Sillä
voimallinen on meillä siellä Herra, siellä on joet, on virrat,
leveät rannasta toiseen, joita ei kulje soutualus, joiden
poikki ei pääse uljas laiva. **22** Sillä Herra on meidän
tuomarimme, Herra on johdattajamme, Herra on meidän
kuninkaamme; hän pelastaa meidät. **23** Nyt ovat köytesi
höltyneet, eivät pidä mastoa kannassaan kiinni, eivät
vedä lippua liehumaan. Mutta silloin jaetaan riistosaalista
runsaasti, rammatkin ryöstävät ja raastavat. **24** Eikä
yksikään asukas sano: "Minä olen vaivanalainen".
Kansa, joka siellä asuu, on saanut syntinsä anteeksi.

34 Astukaa esiin, te kansat, ja kuulkaa; te
kansakunnat, tarkatkaa. Kuulkoon maa ja kaikki,
mitä siinä on, maanpiiri ja kaikki, mikä siitä kasvaa. **2**
Sillä Herra on vihastunut kaikkiin kansoihin ja kiivastunut
kaikkiin heidän joukkoihinsa; hän on vihkinyt heidät
tuhon omiksi, jättänyt heidät teurastettaviksi. **3** Heidän

surmattunsa viskataan pois, ja niitten raadoista nousee
löyhkä, ja vuoret valuvat heidän vertansa. 4 Kaikki
taivaan joukot menehtyvät, taivas kääritään kokoon
niinkuin kirja, ja kaikki sen joukot varisevat alas, niinkuin
lehdet varisevat viinipuusta, niinkuin viikunapuusta
raakaleet. 5 Sillä minun miekkani taivaassa on juopunut
vimmaan; katso, se iskee alas Edomiin, tuomioksi
kansalle, jonka minä olen vihkinyt tuhoon. 6 Herran
miekka on verta täynnä, rasvaa tiukkuva, karitsain ja
kauristen verta, oinasten munuaisrasvaa. Sillä Herralla
on uhri Bosrassa, suuri teurastus Edomin maassa. 7
Villihärkiä kaatuu yhteen joukkoon, mullikoita härkien
mukana. Heidän maansa juopuu verestä, ja heidän
multansa tiukkuu rasvaa. 8 Sillä Herralla on koston
päivä, maksun vuosi Siionin asian puolesta. 9 Edomin
purot muuttuvat pieksi ja sen multa tulikiveksi; sen
maa tulee palavaksi pieksi. 10 Ei sammu se yöllä eikä
päivällä, iäti nousee siitä savu; se on oleva raunioina
polvesta polveen, ei kulje siellä kukaan, iankaikkisesta
iankaikkiseen. 11 Sen perivät pelikaanit ja tuonenkurjet,
kissapöllöt ja kaarneet asuvat siellä; ja hän vetää sen
ylitse autiuden mittanuoran ja tyhjyyden luotilangan.
12 Ei ole siellä enää ylimyksiä huutamassa ketään
kuninkaaksi, kaikki sen ruhtinaat ovat poissa. 13
Ja sen palatsit kasvavat orjantappuroita, sen linnat
polttiaisia ja ohdakkeita; siitä tulee aavikkosutten asunto,
kamelikurkien tyyssija. 14 Siellä erämaan ulvojat ja
ulisijat yhtyvät, metsänpeikot toisiansa tapaavat. Siellä
yksin öinen syöjätär saa rauhan ja löytää lepopaikan.
15 Siellä nuolikäärme pesii ja laskee munansa, kuorii ne
ja kiertyy kerälle pimentoonsa. Sinne haarahaukatkin
kokoontuvat yhteen. 16 Etsikää Herran kirjasta ja
lukekaa: ei yhtäkään näistä ole puuttuva, ei yksikään
toistansa kaipaava. -"Sillä minun suuni on niin käskenyt."
-Hänen henkensä on ne yhteen koonnut. 17 Hän on
heittänyt arpaa niitten kesken, ja hänen kätensä on sen
niille mittanuoralla jakanut; ne perivät sen ikiajoiksi,
asuvat siellä polvesta polveen.

35 Erämaa ja hietikko iloitsee, aromaa riemuitsee
ja kukoistaa kuin lilja. 2 Se kauniisti kukoistaa
ja iloitsee ilolla ja riemulla. Sille annetaan Libanonin
kunnia, Karmelin ja Saaronin ihanuus. He saavat nähdä
Herran kunnian, meidän Jumalamme ihanuuden. 3
Vahvistakaa hervonneet kädet, voimistakaa horjuvat
polvet. 4 Sanokaa hätääntyneille sydämille: "Olkaa
lujat, älkää peljätkö. Katso, teidän Jumalanne! Kosto
tulee, Jumalan rangaistus. Hän tulee ja pelastaa teidät."
5 Silloin avautuvat sokeain silmät ja kuurojen korvat
aukenevat. 6 Silloin rampa hyppii niinkuin peura ja
mykän kieli riemuun ratkeaa; sillä vedet puhkeavat
erämaahan ja aromaahan purot. 7 Hehkuva hiekka tulee
lammikoiksi ja kuiva maa vesilähteiksi. Aavikkosutten
asunnossa, missä ne makasivat, kasvaa ruoho ynnä
ruoko ja kaisla. 8 Ja siellä on oleva valtatie, ja sen
nimi on "pyhä tie": sitä ei kulje saastainen; se on heitä
itseänsä varten. Joka sitä tietä kulkee, ei eksy-eivät
hullutkaan. 9 Ei ole siellä leijonaa, ei nouse sinne
raateleva peto; ei sellaista siellä tavata: lunastetut
sitä kulkevat. 10 Niin Herran vapahdetut palajavat ja
tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo.
Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus
pakenevat.

36 Kuningas Hiskian neljäntenätoista hallitusvuotena
hyökkäsi Sanherib, Assurin kuningas, kaikkien
Juudan varustettujen kaupunkien kimppuun ja valloitti
ne. 2 Ja Assurin kuningas lähetti Laakiista Rabsaken
suuren sotajoukon kanssa kuningas Hiskiaa vastaan
Jerusalemiin, ja hän pysähtyi Ylälammikon vesijohdolle,
joka on Vanuttajankedon tien varrella. 3 Ja Eljakim,
Hilkian poika, joka oli palatsin päällikkönä, ja kirjuri
Sebna ja kansleri Jooah, Aasafin poika, menivät hänen
luoksensa. 4 Ja Rabsake sanoi heille: "Sanokaa
Hiskialle: Näin sanoo suurkuningas, Assurin kuningas:
'Mitä on tuo luottamus, mikä sinulla on? 5 Minä
sanon: pelkkää huulten puhetta on moinen neuvo
ja voima sodankäyntiin. Keneen sinä oikein luotat,
kun kapinoit minua vastaan? 6 Katso, sinä luotat
Egyptiin, tuohon särkyneeseen ruokosauvaan, joka
tunkeutuu sen käteen, joka siihen nojaa, ja lävistää
sen. Sellainen on farao, Egyptin kuningas, kaikille,
jotka häneen luottavat. 7 Vai sanotko ehkä minulle: Me
luotamme Herraan, meidän Jumalaamme? Mutta eikö
hän ole se, jonka uhrikukkulat ja alttarit Hiskia poisti,
kun hän sanoi Juudalle ja Jerusalemille: Tämän alttarin
edessä on teidän kumartaen rukoiltava?' 8 Mutta lyö
nyt vetoa minun herrani, Assurin kuninkaan, kanssa:
minä annan sinulle kaksi tuhatta hevosta, jos sinä voit
hankkia niille ratsastajat. 9 Kuinka sinä sitten voisit
torjua ainoankaan käskynhaltijan, ainoankaan minun
herrani vähimmän palvelijan, hyökkäyksen? Ja sinä
vain luotat Egyptiin, sen vaunuihin ja ratsumiehiin. 10
Olenko minä siis Herran sallimatta hyökännyt tähän
maahan hävittämään sitä? Herra itse on sanonut
minulle: 'Hyökkää tähän maahan ja hävitä se'." 11 Niin
Eljakim, Sebna ja Jooah sanoivat Rabsakelle: "Puhu
palvelijoillesi araminkieltä, sillä me ymmärrämme sitä;
älä puhu meille juudankieltä kansan kuullen, jota on
muurilla". 12 Mutta Rabsake vastasi: "Onko minun
herrani lähettänyt minut puhumaan näitä sanoja sinun
herrallesi ja sinulle? Eikö juuri niille miehille, jotka istuvat
muurilla ja joutuvat teidän kanssanne syömään omaa
likaansa ja juomaan omaa vettänsä?" 13 Sitten Rabsake
astui esiin, huusi kovalla äänellä juudankielellä ja sanoi:
"Kuulkaa suurkuninkaan, Assurin kuninkaan, sanoja.
14 Näin sanoo kuningas: 'Älkää antako Hiskian pettää
itseänne, sillä hän ei voi teitä pelastaa. 15 Älköön

Hiskia saako teitä luottamaan Herraan, kun hän sanoo:
Herra on varmasti pelastava meidät; ei tätä kaupunkia
anneta Assurin kuninkaan käsiin. 16 Älkää kuulko
Hiskiaa.' Sillä Assurin kuningas sanoo näin: 'Tehkää
sovinto minun kanssani ja antautukaa minulle, niin
saatte syödä kukin viinipuustanne ja viikunapuustanne
ja juoda kukin kaivostanne, 17 kunnes minä tulen ja vien
teidät maahan, joka on teidän maanne kaltainen, vilja-ja
viinimaahan, leivän ja viinitarhojen maahan. 18 Älköön
vain Hiskia saako vietellä teitä, sanoessaan: Herra
pelastaa meidät. Onko muidenkaan kansojen jumalista
kukaan pelastanut maatansa Assurin kuninkaan käsistä?
19 Missä ovat Hamatin ja Arpadin jumalat? Missä ovat
Sefarvaimin jumalat? Ovatko ne pelastaneet Samariaa
minun käsistäni? 20 Kuka näiden maiden kaikista
jumalista on pelastanut maansa minun käsistäni? Kuinka
sitten Herra pelastaisi Jerusalemin minun käsistäni?'"
21 Mutta he olivat vaiti eivätkä vastanneet hänelle
mitään, sillä kuningas oli käskenyt niin ja sanonut:
"Älkää vastatko hänelle". 22 Sitten palatsin päällikkö
Eljakim, Hilkian poika, ja kirjuri Sebna ja kansleri Jooah,
Aasafin poika, tulivat Hiskian luo vaatteet reväistyinä ja
kertoivat hänelle, mitä Rabsake oli sanonut.

37 Kun kuningas Hiskia sen kuuli, repäisi hän
vaatteensa, pukeutui säkkiin ja meni Herran
temppeliin. 2 Ja hän lähetti palatsin päällikön Eljakimin
ja kirjuri Sebnan sekä pappein vanhimmat, säkkeihin
puettuina, profeetta Jesajan, Aamoksen pojan, tykö. 3
Ja he sanoivat hänelle: "Näin sanoo Hiskia: 'Hädän,
kurituksen ja häväistyksen päivä on tämä päivä, sillä
lapset ovat tulleet kohdun suulle saakka, mutta ei
ole voimaa synnyttää. 4 Ehkä Herra, sinun Jumalasi,
kuulee Rabsaken sanat, joilla hänen Herransa, Assurin
kuningas, on lähettänyt hänet herjaamaan elävää
Jumalaa, ja rankaisee häntä näistä sanoista, jotka
Herra, sinun Jumalasi, on kuullut. Niin kohota nyt
rukous jäännöksen puolesta, joka vielä on olemassa.'"
5 Kun kuningas Hiskian palvelijat tulivat Jesajan tykö, 6
sanoi Jesaja heille: "Sanokaa näin herrallenne: 'Näin
sanoo Herra: Älä pelkää niitä sanoja, jotka olet kuullut
ja joilla Assurin kuninkaan poikaset ovat häväisseet
minua. 7 Katso, minä annan häneen mennä sellaisen
hengen, että hän kuultuaan sanoman palajaa omaan
maahansa; ja minä annan hänen kaatua miekkaan
omassa maassansa.'" 8 Ja Rabsake kääntyi takaisin ja
tapasi Assurin kuninkaan sotimassa Libnaa vastaan;
sillä hän oli kuullut, että tämä oli lähtenyt Laakiista
pois. 9 Mutta kun Sanherib kuuli Tirhakasta, Etiopian
kuninkaasta, sanottavan: "Hän on lähtenyt liikkeelle
sotiakseen sinua vastaan", niin hän sen kuultuaan lähetti
sanansaattajat Hiskian tykö ja käski sanoa: 10 "Sanokaa
näin Hiskialle, Juudan kuninkaalle: 'Älä anna Jumalasi,
johon sinä luotat, pettää itseäsi äläkä ajattele: Jerusalem
ei joudu Assurin kuninkaan käsiin. 11 Olethan kuullut,
mitä Assurin kuninkaat ovat tehneet kaikille maille,
kuinka he ovat vihkineet ne tuhon omiksi. Ja sinäkö
pelastuisit! 12 Ovatko kansain jumalat pelastaneet niitä,
jotka minun isäni ovat tuhonneet: Goosania, Harrania,
Resefiä ja Telassarin edeniläisiä? 13 Missä on Hamatin
kuningas ja Arpadin kuningas, Sefarvaimin kaupungin,
Heenan ja Ivvan kuningas?'" 14 Kun Hiskia oli ottanut
kirjeen sanansaattajilta ja lukenut sen, meni hän Herran
temppeliin; ja Hiskia levitti sen Herran eteen. 15 Ja
Hiskia rukoili Herraa ja sanoi: 16 "Herra Sebaot, Israelin
Jumala, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, sinä
yksin olet maan kaikkien valtakuntain Jumala; sinä
olet tehnyt taivaan ja maan. 17 Herra, kallista korvasi
ja kuule; Herra, avaa silmäsi ja katso. Kuule kaikki
Sanheribin sanat, jotka hän lähetti herjatakseen elävää
Jumalaa. 18 Se on totta, Herra, että Assurin kuninkaat
ovat hävittäneet kaikki maat ja omankin maansa. 19 Ja
he ovat heittäneet niiden jumalat tuleen; sillä ne eivät
olleet jumalia, vaan ihmiskätten tekoa, puuta ja kiveä, ja
sentähden he voivat hävittää ne. 20 Mutta pelasta nyt
meidät, Herra, meidän Jumalamme, hänen käsistänsä,
että kaikki maan valtakunnat tulisivat tietämään, että
sinä, Herra, olet ainoa." 21 Niin Jesaja, Aamoksen
poika, lähetti Hiskialle tämän sanan: "Näin sanoo Herra,
Israelin Jumala: Koska sinä olet rukoillut minua avuksi
Sanheribia, Assurin kuningasta, vastaan, 22 niin tämä
on se sana, jonka Herra on puhunut hänestä: Neitsyt,
tytär Siion, halveksii ja pilkkaa sinua; tytär Jerusalem
nyökyttää ilkkuen päätänsä sinun jälkeesi. 23 Ketä olet
herjannut ja häväissyt, ja ketä vastaan olet korottanut
äänesi? Korkealle olet kohottanut silmäsi Israelin Pyhää
vastaan. 24 Palvelijaisi kautta sinä herjasit Herraa ja
sanoit: 'Monilla vaunuillani minä nousin vuorten harjalle,
Libanonin ääriin saakka; minä hakkasin maahan sen
korkeat setrit, sen parhaat kypressit ja tunkeuduin sen
etäisimmälle harjalle, sen rehevimpään metsään; 25
minä kaivoin kaivoja ja join kuiviin vedet, ja jalkapohjallani
minä kuivasin kaikki Egyptin virrat'. 26 Etkö ole kuullut:
kauan sitten minä olen tätä valmistanut, muinaisuudesta
saakka tätä aivoitellut! Nyt minä olen sen toteuttanut,
ja niin sinä sait hävittää varustetut kaupungit autioiksi
kiviroukkioiksi, 27 ja niiden asukkaat olivat voimattomat,
he kauhistuivat ja joutuivat häpeään; heidän kävi niinkuin
kedon ruohon ja niinkuin vihannan heinän, niinkuin
katolla kasvavain kortten ja niinkuin laihon ennen oljelle
tulemistaan. 28 Istuitpa sinä tai lähdit tai tulit, minä
sen tiedän, niinkuin senkin, että sinä raivoat minua
vastaan. 29 Koska sinä minua vastaan raivoat ja koska
sinun ylpeytesi on tullut minun korviini, niin minä panen
koukkuni sinun nenääsi ja suitseni sinun suuhusi ja vien
sinut takaisin samaa tietä, jota tulitkin. 30 Ja tämä on
oleva sinulle merkkinä: tänä vuonna syödään jälkikasvua

ja toisena vuonna kesanto-aaluvaa, mutta kolmantena
vuonna te kylväkää ja leikatkaa, istuttakaa viinitarhoja
ja syökää niiden hedelmää. 31 Ja Juudan heimon
pelastuneet, jotka ovat jäljelle jääneet, tekevät taas juurta
alaspäin ja hedelmää ylöspäin. 32 Sillä Jerusalemista
lähtee kasvamaan jäännös, pelastunut joukko Siionin
vuorelta. Herran Sebaotin kiivaus on sen tekevä. 33
Sentähden, näin sanoo Herra Assurin kuninkaasta:
Hän ei tule tähän kaupunkiin eikä siihen nuolta ammu,
ei tuo sitä vastaan kilpeä eikä luo sitä vastaan vallia.
34 Samaa tietä, jota hän tuli, hän palajaa, ja tähän
kaupunkiin hän ei tule, sanoo Herra. 35 Sillä minä
varjelen tämän kaupungin ja pelastan sen itseni tähden
ja palvelijani Daavidin tähden." 36 Niin Herran enkeli
lähti ja löi Assurin leirissä sata kahdeksankymmentä
viisi tuhatta miestä, ja kun noustiin aamulla varhain,
niin katso, he olivat kaikki kuolleina ruumiina. 37 Silloin
Sanherib, Assurin kuningas, lähti liikkeelle ja meni pois;
hän palasi maahansa ja jäi Niiniveen. 38 Mutta kun hän
oli kerran rukoilemassa jumalansa Nisrokin temppelissä,
surmasivat hänen poikansa Adrammelek ja Sareser
hänet miekalla; sitten he pakenivat Araratin maahan. Ja
hänen poikansa Eesarhaddon tuli kuninkaaksi hänen
sijaansa.

38 Niihin aikoihin sairastui Hiskia ja oli
kuolemaisillaan; ja profeetta Jesaja, Aamoksen
poika, tuli hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Näin
sanoo Herra: Toimita talosi; sillä sinä kuolet etkä enää
parane". 2 Niin Hiskia käänsi kasvonsa seinään päin
ja rukoili Herraa 3 ja sanoi: "Oi Herra, muista, kuinka
minä olen vaeltanut sinun edessäsi uskollisesti ja
ehyellä sydämellä ja tehnyt sitä, mikä on hyvää sinun
silmissäsi!" Ja Hiskia itki katkerasti. 4 Mutta Jesajalle
tuli tämä Herran sana: 5 "Mene ja sano Hiskialle: 'Näin
sanoo Herra, sinun isäsi Daavidin Jumala: Minä olen
kuullut sinun rukouksesi, olen nähnyt sinun kyyneleesi.
Katso, minä lisään sinulle ikää viisitoista vuotta; 6
ja minä pelastan sinut ja tämän kaupungin Assurin
kuninkaan käsistä ja varjelen tätä kaupunkia. 7 Ja
tämä on oleva sinulle merkkinä Herralta siitä, että
Herra tekee, mitä on sanonut: 8 katso, minä annan
aurinkokellon varjon siirtyä takaisin kymmenen astetta,
jotka se jo on auringon mukana laskeutunut Aahaan
aurinkokellossa.'" Ja aurinko siirtyi aurinkokellossa
takaisin kymmenen astetta, jotka se jo oli laskeutunut.
9 Hiskian, Juudan kuninkaan, kirjoittama laulu, kun
hän oli ollut sairaana ja toipunut taudistansa: 10
"Minä sanoin: Kesken rauhallisten päivieni minun on
mentävä tuonelan porteista; jäljellä olevat vuoteni on
minulta riistetty pois. (Sheol h7585) 11 Minä sanoin:
En saa minä enää nähdä Herraa, Herraa elävien
maassa, en enää ihmisiä katsella manalan asukasten
joukossa. 12 Minun majani puretaan ja viedään minulta
pois niinkuin paimenen teltta; olen kutonut loppuun
elämäni, niinkuin kankuri kankaansa, minut leikataan irti
loimentutkaimista. Ennenkuin päivä yöksi muuttuu, sinä
teet minusta lopun. 13 Minä viihdyttelin itseäni aamuun
asti-niinkuin leijona hän murskaa kaikki minun luuni;
ennenkuin päivä yöksi muuttuu, sinä teet minusta lopun.
14 Niinkuin pääskynen, niinkuin kurki minä kuikutan,
minä kujerran kuin kyyhkynen; hiueten katsovat minun
silmäni korkeuteen: Herra, minulla on ahdistus, puolusta
minua. 15 Mitä nyt sanonkaan? Hän lupasi minulle
ja täytti myös: minä vaellan hiljaisesti kaikki elämäni
vuodet sieluni murheen tähden. 16 Herra, tämänkaltaiset
ovat elämäksi, ja niissä on koko minun henkeni elämä.
Sinä teet minut terveeksi; anna minun elää. 17 Katso,
onneksi muuttui minulle katkera murhe: sinä rakastit
minun sieluani, nostit sen kadotuksen kuopasta, sillä
sinä heitit kaikki minun syntini selkäsi taa. 18 Sillä
ei tuonela sinua kiitä, ei kuolema sinua ylistä; eivät
hautaan vaipuneet pane sinun totuuteesi toivoansa.
(Sheol h7585) 19 Elävät, elävät sinua kiittävät, niinkuin
minä tänä päivänä; isä ilmoittaa lapsillensa sinun
totuutesi. 20 Herra on minun auttajani. Minun kanteleeni
soittoja soittakaamme kaikkina elinpäivinämme Herran
temppelissä." 21 Ja Jesaja käski tuoda viikunakakkua ja
hautoa paisetta, että hän tulisi terveeksi. 22 Niin Hiskia
sanoi: "Mikä on merkkinä siitä, että minä voin mennä
Herran temppeliin?"

39 Siihen aikaan Merodak-Baladan, Baladanin poika,
Baabelin kuningas, lähetti kirjeen ja lahjoja
Hiskialle, kun oli kuullut hänen olleen sairaana ja
parantuneen. 2 Ja Hiskia iloitsi lähettiläistä ja näytti
heille varastohuoneensa, hopean ja kullan, hajuaineet ja
kalliin öljyn ja koko asehuoneensa ja kaikki, mitä hänen
aarrekammioissansa oli. Ei ollut mitään Hiskian talossa
eikä koko hänen valtakunnassaan, mitä hän ei olisi heille
näyttänyt. 3 Mutta profeetta Jesaja tuli kuningas Hiskian
tykö ja sanoi hänelle: "Mitä nämä miehet ovat sanoneet,
ja mistä he ovat tulleet sinun tykösi?" Hiskia vastasi:
"He ovat tulleet minun tyköni kaukaisesta maasta,
Baabelista". 4 Hän sanoi: "Mitä he ovat nähneet sinun
talossasi?" Hiskia vastasi: "Kaiken, mitä talossani on, he
ovat nähneet; aarrekammiossani ei ole mitään, mitä
en olisi heille näyttänyt". 5 Niin Jesaja sanoi Hiskialle:
"Kuule Herran Sebaotin sana: 6 Katso, päivät tulevat,
jolloin kaikki, mitä sinun talossasi on ja mitä sinun
isäsi ovat koonneet tähän päivään asti, viedään pois
Baabeliin; ei mitään jää jäljelle, sanoo Herra. 7 Ja sinun
omia poikiasi, jotka sinusta polveutuvat, jotka sinulle
syntyvät, viedään hovipalvelijoiksi Baabelin kuninkaan
palatsiin." 8 Hiskia sanoi Jesajalle: "Herran sana, jonka
olet puhunut, on hyvä". Sillä hän ajatteli: "Onpahan
rauha ja turvallisuus minun päivinäni".

40 "Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani",
sanoo teidän Jumalanne. **2** "Puhukaa suloisesti
Jerusalemille ja julistakaa sille, että sen vaivanaika
on päättynyt, että sen velka on sovitettu, sillä se
on saanut Herran kädestä kaksinkertaisesti kaikista
synneistänsä." **3** Huutavan ääni kuuluu: "Valmistakaa
Herralle tie erämaahan, tehkää arolle tasaiset polut
meidän Jumalallemme. **4** Kaikki laaksot korotettakoon,
kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot
tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi. **5** Herran
kunnia ilmestyy: kaikki liha saa sen nähdä. Sillä
Herran suu on puhunut." **6** ni sanoo: "Julista!" Toinen
vastaa: "Mitä minun pitää julistaman?" Kaikki liha
on kuin ruoho, ja kaikki sen kauneus kuin kedon
kukkanen: **7** ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, kun
Herran henkäys puhaltaa siihen. Totisesti, ruohoa on
kansa. **8** Ruoho kuivuu, kukkanen lakastuu, mutta
meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti. **9**
Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja;
korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman
tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille:
"Katso, teidän Jumalanne!" **10** Katso, Herra, Herra
tulee voimallisena, hänen käsivartensa vallitsee. Katso,
hänen palkkansa on hänen mukanansa, hänen työnsä
ansio käy hänen edellänsä. **11** Niinkuin paimen hän
kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja
kantaa niitä sylissään, johdattelee imettäviä lampaita.
12 Kuka on kourallaan mitannut vedet ja vaaksalla
määrännyt taivaitten mitat? Kuka on kolmannesmittaan
mahduttanut maan tomun, puntarilla punninnut vuoret,
vaa'alla kukkulat? **13** Kuka on Herran Henkeä ohjannut,
ollut hänen neuvonantajansa ja opettajansa? **14** Kenen
kanssa hän on neuvotellut, joka olisi hänelle ymmärrystä
antanut ja opettanut oikean polun, opettanut hänelle
tiedon ja osoittanut hänelle ymmärryksen tien? **15** Katso,
kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa,
ovat kuin tomuhiukkanen vaa'assa. Katso, merensaaret
hän nostaa kuin hiekkajyvän. **16** Ei Libanon riittäisi
polttopuiksi eikä sen riista polttouhriksi. **17** Kaikki
kansakunnat ovat niinkuin ei mitään hänen edessään,
ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä. **18** Keneenkä
siis te vertaatte Jumalan, ja minkä muotoiseksi te hänet
teette? **19** Jumalankuvanko? -Sen valaa valaja, ja
kultaseppä kullalla päällystää, sepittää sille hopeaketjut.
20 Kenellä ei ole varaa sellaiseen antimeen, se valitsee
puun, joka ei lahoa, hakee taitavan tekijän pystyttämään
jumalankuvan, joka ei horju. **21** Ettekö te tiedä, ettekö
kuule, eikö teille ole alusta asti ilmoitettu, ettekö ole
maan perustuksista vaaria ottaneet? **22** Hän istuu
korkealla maanpiirin päällä, kuin heinäsirkkoja ovat
sen asukkaat; hän levittää taivaan niinkuin harson,
pingoittaa sen niinkuin teltan asuttavaksi. **23** Hän tekee
ruhtinaat olemattomiksi, saattaa maan tuomarit tyhjän
veroisiksi. **24** Tuskin he ovat istutetut, tuskin kylvetyt,
tuskin on heidän vartensa juurtunut maahan, niin hän
puhaltaa heihin, ja he kuivettuvat; myrsky vie heidät
kuin oljenkorret. **25** "Keneenkä siis te vertaatte minut,
jonka kaltainen minä olisin", sanoo Pyhä. **26** Nostakaa
silmänne korkeuteen ja katsokaa: kuka on nämä luonut?
Hän, joka johdattaa esiin niitten joukot täysilukuisina,
joka nimeltä kutsuu ne kaikki; suuri on hänen voimansa
ja valtainen hänen väkensä: ei yksikään jää häneltä
pois. **27** Miksi sinä, Jaakob, sanot ja sinä, Israel, puhut:
"Minun tieni on Herralta salassa, minun oikeuteni on
joutunut pois minun Jumalani huomasta"? **28** Etkö tiedä,
etkö ole kuullut: Herra on iankaikkinen Jumala, joka on
luonut maan ääret? Ei hän väsy eikä näänny, hänen
ymmärryksensä on tutkimaton. **29** Hän antaa väsyneelle
väkeä ja voimattomalle voimaa yltäkyllin. **30** Nuorukaiset
väsyvät ja nääntyvät, nuoret miehet kompastuvat ja
kaatuvat; **31** mutta ne, jotka Herraa odottavat, saavat
uuden voiman, he kohottavat siipensä kuin kotkat. He
juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy.

41 Vaietkaa minun edessäni, te merensaaret. Kansat
verestäköot voimansa, astukoot esiin ja puhukoot
sitten; käykäämme oikeutta keskenämme. **2** Kuka
herätti päivänkoiton maasta hänet, jota vanhurskaus
seuraa joka askeleella? Kuka antaa kansat hänen
valtaansa, kukistaa kuninkaat hänen jalkoihinsa? Kuka
muuttaa heidän miekkansa tomuksi, heidän jousensa
lentäviksi oljenkorsiksi? **3** Hän ajaa heitä takaa,
samoaa vammatonna polkua, hänen jalkainsa ennen
kulkematonta. **4** Kuka on tämän tehnyt ja toimittanut?
Hän, joka alusta asti kutsuu sukupolvet esiin: minä,
Herra, joka olen ensimmäinen ja viimeisten luona vielä
sama. **5** Merensaaret näkivät sen ja peljästyivät, maan
ääret vapisivat. He lähestyivät, he tulivat, **6** he auttoivat
toinen toistaan ja sanoivat toisillensa: "Ole luja!" **7** Valaja
rohkaisee kultaseppää, levyn vasaroitsija alasimen
iskijää; hän sanoo juotoksesta: "Se on hyvä", ja vahvistaa
sen nauloilla, niin ettei se horju. **8** Mutta sinä Israel,
minun palvelijani, sinä Jaakob, jonka minä olen valinnut,
Aabrahamin, minun ystäväni, siemen, **9** jonka minä olen
ottanut maan ääristä ja kutsunut maan kaukaisimmilta
periltä, jolle minä sanoin: "Sinä olet minun palvelijani,
sinut minä olen valinnut enkä sinua halpana pitänyt", **10**
Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; älä arkana
pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi; minä vahvistan
sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni
oikealla kädellä. **11** Katso, häpeän ja pilkan saavat
kaikki, jotka palavat vihasta sinua vastaan; tyhjiin
raukeavat ja hukkuvat, jotka sinun kanssasi riitelevät.
12 Hakemallakaan et löydä niitä, jotka sinua vastaan
taistelivat; tyhjiin raukeavat ja lopun saavat, jotka sinun
kanssasi sotivat. **13** Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi,
tartun sinun oikeaan käteesi, minä sanon sinulle: "Älä

pelkää, minä autan sinua". 14 Älä pelkää, Jaakob, sinä
mato, sinä Israelin vähäinen väki: minä autan sinua,
sanoo Herra, ja sinun lunastajasi on Israelin Pyhä. 15
Katso, minä panen sinut raastavaksi puimaäkeeksi,
uudeksi, monihampaiseksi. Sinä puit ja rouhennat vuoret,
muutat kukkulat akanoiksi; 16 sinä ne viskaat, ja tuuli ne
vie ja myrsky ne hajottaa. Mutta sinä iloitset Herrassa,
Israelin Pyhä on sinun kerskauksesi. 17 Kurjat ja köyhät
etsivät vettä, eikä sitä ole; heidän kielensä kuivuu
janosta. Mutta minä, Herra, kuulen heitä, minä, Israelin
Jumala, en heitä hylkää. 18 Minä puhkaisen purot
kalliokukkuloihin, lähteet laaksojen pohjiin; minä muutan
erämaan vesilammikoiksi ja hietikon hetteiköksi. 19
Minä kasvatan erämaahan setripuita, akasioita, myrttejä
ja öljypuita; minä istutan arolle kypressejä, jalavia
ynnä hopeakuusia, 20 jotta he näkisivät ja tietäisivät,
huomaisivat ja myös ymmärtäisivät, että Herran käsi
on tämän tehnyt, Israelin Pyhä sen luonut. 21 Tuokaa
esiin riita-asianne, sanoo Herra, esittäkää todisteenne,
sanoo Jaakobin kuningas. 22 Esittäköät ja ilmoittakoot
meille, mitä tapahtuva on; ilmoittakaa entiset, mitä ne
olivat, tarkataksemme ja tietääksemme, mitä niistä
on tullut, tahi antakaa meidän kuulla tulevaisia. 23
Ilmoittakaa, mitä vastedes tapahtuu, tietääksemme,
oletteko te jumalia. Tehkää hyvää tai tehkää pahaa,
niin me katsomme ja ihmettelemme. 24 Katso, te
olette pelkkää tyhjää, ja teidän tekonne ovat turhat.
Kauhistus se, joka teidät valitsee! 25 Minä herätin
pohjoisesta hänet, ja hän tuli, päivänkoitosta hänet, joka
rukoilee minun nimeäni, ja hän tallaa käskynhaltijoita
kuin lokaa, niinkuin savenvalaja savea sotkee. 26
Kuka on sen alunpitäen ilmoittanut, että olisimme sen
tienneet, ja edeltäpäin, niin että voisimme sanoa: "Hän
oli oikeassa"? Ei kukaan sitä ilmoittanut, ei kukaan
sitä kuuluttanut, ei kukaan kuullut teiltä sanaakaan.
27 Minä ensimmäisenä sanon Siionille: "Katso, katso,
siinä ne ovat!" ja annan Jerusalemille ilosanomantuojan.
28 Minä katselen ympärilleni, mutta ei ole ketään; ei
kenkään näistä voi antaa neuvoa, että kysyisin heiltä ja
he vastaisivat. 29 Katso, kaikki he ovat pelkkää petosta,
turhat ovat heidän työnsä; tuulta ja tyhjää ovat heidän
valetut kuvansa.

42 Katso, minun palvelijani, jota minä tuen, minun
valittuni, johon minun sieluni mielistyi. Minä olen
pannut Henkeni häneen, hän levittää kansakuntiin
oikeuden. 2 Ei hän huuda eikä korota ääntään, ei
anna sen kuulua kaduilla. 3 Särjettyä ruokoa hän
ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei
sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti. 4 Hän itse ei
sammu eikä murru, kunnes on saattanut oikeuden maan
päälle, ja merensaaret odottavat hänen opetustansa. 5
Näin sanoo Jumala, Herra, joka on luonut taivaan ja
levittänyt sen, joka on tehnyt maan laveuden ja mitä siinä
kasvaa, antanut henkäyksensä kansalle, joka siinä on, ja
hengen niille, jotka siellä vaeltavat: 6 Minä, Herra, olen
vanhurskaudessa kutsunut sinut, olen tarttunut sinun
käteesi, varjellut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi,
pakanoille valkeudeksi, 7 avaamaan sokeat silmät,
päästämään sidotut vankeudesta, pimeydessä istuvat
vankihuoneesta. 8 Minä, Herra, se on minun nimeni, minä
en anna kunniaani toiselle enkä ylistystäni epäjumalille.
9 Katso, entiset ovat toteen käyneet, ja uusia minä
ilmoitan; ennenkuin ne puhkeavat taimelle, annan minä
teidän ne kuulla. 10 Veisatkaa Herralle uusi virsi,
veisatkaa hänen ylistystänsä hamasta maan äärestä,
te merenkulkijat ja meri täysinensä, te merensaaret ja
niissä asuvaiset. 11 Korottakoot äänensä erämaa ja
sen kaupungit, kylät, joissa Keedar asuu. Riemuitkoot
kallioilla asuvaiset, vuorten huipuilta huutakoot ilosta. 12
Antakoot Herralle kunnian ja julistakoot hänen ylistystään
merensaarissa. 13 Herra lähtee sotaan niinkuin sankari,
niinkuin soturi hän kiihoittaa kiivautensa; hän nostaa
sotahuudon ja karjuu, uhittelee vihollisiansa. 14 Minä
olen ollut vaiti ikiajoista asti, olen ollut hiljaa ja pidättänyt
itseni. Mutta nyt minä huudan kuin lapsensynnyttäjä,
puhallan ja puuskun. 15 Minä teen autioiksi vuoret ja
kukkulat, ja kuihdutan niiltä kaiken ruohon; minä muutan
virrat saariksi ja kuivaan vesilammikot. 16 Minä johdatan
sokeat tietä, jota he eivät tunne; polkuja, joita he eivät
tunne, minä kuljetan heidät. Minä muutan pimeyden
heidän edellään valkeudeksi ja koleikot tasangoksi.
Nämä minä teen enkä niitä tekemättä jätä. 17 Mutta
ne peräytyvät ja joutuvat häpeään, jotka turvaavat
veistettyyn kuvaan, jotka sanovat valetuille kuville: "Te
olette meidän jumalamme". 18 Te kuurot, kuulkaa, ja
te sokeat, katsokaa ja nähkää. 19 Kuka on sokea,
ellei minun palvelijani, ja kuka niin kuuro kuin minun
sanansaattajani, jonka minä lähetän? Kuka on niin
sokea kuin minun palkkalaiseni, niin sokea kuin Herran
palvelija? 20 Paljon sinä olet nähnyt, mutta et ole ottanut
varteen; korvat avattiin, mutta ei kuulla. 21 Herra on
nähnyt hyväksi vanhurskautensa tähden tehdä lain
suureksi ja ihanaksi. 22 Mutta tämä on raastettu ja
ryöstetty kansa kaikki nuoret miehet ovat sidotut ja
vankihuoneisiin kätketyt; he ovat joutuneet saaliiksi,
eikä ole auttajaa, ryöstetyiksi, eikä ole, kuka sanoisi:
"Anna takaisin!" 23 Kuka teistä ottaa tämän korviinsa,
tarkkaa ja kuulee vastaisen varalta? 24 Kuka on antanut
Jaakobin ryöstettäväksi ja Israelin raastajain valtaan?
Eikö Herra, jota vastaan me olemme syntiä tehneet,
jonka teitä he eivät tahtoneet vaeltaa ja jonka lakia
he eivät totelleet? 25 Niin hän vuodatti Israelin päälle
vihansa hehkun ja sodan tuimuuden. Se liekehti hänen
ympärillään, mutta hän ei ollut tietääksensä; se poltti
häntä, mutta hän ei siitä huolinut.

43 Mutta nyt, näin sanoo Herra, joka loi sinut,
Jaakob, joka valmisti sinut, Israel: Älä pelkää,
sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä
kutsunut; sinä olet minun. **2** Jos vetten läpi kuljet, olen
minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua
upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki
sinua polta. **3** Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi,
Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi: minä annan sinun
lunnaiksesi Egyptin, sinun sijastasi Etiopian ja Seban. **4**
Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen
ja koska minä sinua rakastan, annan minä ihmisiä
sinun sijastasi ja kansakuntia sinun hengestäsi. **5** Älä
pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi; minä tuon sinun
siemenesi päivänkoiton ääriltä, päivän laskemilta minä
sinut kokoan. **6** Minä sanon pohjoiselle: Anna tänne!
ja etelälle: Älä pidätä! Tuo minun poikani kaukaa ja
minun tyttäreni hamasta maan äärestä- **7** kaikki, jotka
ovat otetut minun nimiini ja jotka minä olen kunniakseni
luonut, jotka minä olen valmistanut ja tehnyt. **8** Tuo esiin
sokea kansa, jolla kuitenkin on silmät, ja kuurot, joilla
kuitenkin on korvat. **9** Kaikki kansat ovat kokoontuneet
yhteen ja kansakunnat tulleet kokoon. Kuka heistä voi
ilmoittaa tämänkaltaista? Tai antakoot meidän kuulla
entisiä; asettakoot todistajansa ja näyttäköot, että ovat
oikeassa: sittenpä kuullaan ja sanotaan: "Se on totta".
10 Te olette minun todistajani, sanoo Herra, minun
palvelijani, jonka minä olen valinnut, jotta te tuntisitte
minut ja uskoisitte minuun ja ymmärtäisitte, että minä
se olen. Ennen minua ei ole luotu yhtäkään jumalaa,
eikä minun jälkeeni toista tule. **11** Minä, minä olen
Herra, eikä ole muuta pelastajaa, kuin minä. **12** Minä
olen ilmoittanut, olen pelastanut ja julistanut, eikä ollut
vierasta jumalaa teidän keskuudessanne. Te olette
minun todistajani, sanoo Herra, ja minä olen Jumala. **13**
Tästedeskin minä olen sama. Ei kukaan voi vapauttaa
minun kädestäni; minkä minä teen, kuka sen peruuttaa?
14 Näin sanoo Herra, teidän lunastajanne, Israelin Pyhä:
Teidän tähtenne minä lähetän sanan Baabeliin, minä
syöksen heidät kaikki pakoon, syöksen kaldealaiset
laivoihin, jotka olivat heidän ilonsa. **15** Minä, Herra,
olen teidän Pyhänne, minä, Israelin Luoja, olen teidän
kuninkaanne. **16** Näin sanoo Herra, joka teki tien
mereen ja polun valtaviin vesiin, **17** joka vei sotaan
vaunut ja hevoset, sotaväen ja sankarit kaikki; he
vaipuivat eivätkä nousseet, he raukenivat, sammuivat
niinkuin lampunsydän: **18** Älkää entisiä muistelko, älkää
menneistä välittäkö. **19** Katso, minä teen uutta; nyt se
puhkeaa taimelle, ettekö sitä huomaa? Niin, minä teen
tien korpeen, virrat erämaahan. **20** Minua kunnioittavat
metsän eläimet, aavikkosudet ja kamelikurjet, koska minä
johdan vedet korpeen, virrat erämaahan, antaakseni
kansani, minun valittuni, juoda. **21** Kansa, jonka minä
olen itselleni valmistanut, on julistava minun kiitostani.
22 Mutta et ole sinä, Jaakob, minua kutsunut, et ole sinä,
Israel, itseäsi minun tähteni vaivannut. **23** Et ole tuonut
minulle lampaitasi polttouhriksi, et teurasuhreillasi minua
kunnioittanut; en ole minä vaivannut sinua ruokauhrilla
enkä suitsutusuhrilla sinua rasittanut. **24** Et ole minulle
kalmoruokoa hopealla ostanut etkä minua teurasuhriesi
rasvalla ravinnut-et, vaan sinä olet minua synneilläsi
vaivannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi. **25** Minä,
minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi itseni tähden,
enkä sinun syntejäsi muista. **26** Muistuta sinä minua,
käykäämme oikeutta keskenämme; puhu sinä ja näytä,
että olet oikeassa. **27** Jo sinun esi-isäsi teki syntiä, sinun
puolusmiehesi luopuivat minusta. **28** Niin minä annoin
häväistä pyhät ruhtinaat, jätin Jaakobin tuhon omaksi,
Israelin alttiiksi pilkalle.

44 Mutta nyt kuule, Jaakob, minun palvelijani, ja
Israel, jonka minä olen valinnut. **2** Näin sanoo
Herra, sinun Luojasi, joka on valmistanut sinut hamasta
äidin kohdusta, joka sinua auttaa: Älä pelkää, minun
palvelijani Jaakob, sinä Jesurun, jonka minä olen
valinnut. **3** Sillä minä vuodatan vedet janoavaisen
päälle ja virrat kuivan maan päälle. Minä vuodatan
Henkeni sinun siemenesi päälle ja siunaukseni sinun
vesojesi päälle, **4** niin että ne kasvavat nurmikossa
kuin pajut vesipurojen partaalla. **5** Mikä sanoo: "Minä
olen Herran oma", mikä nimittää itsensä Jaakobin
nimellä, mikä piirtää käteensä: "Herran oma", ja ottaa
Israelin kunnianimeksensä. **6** Näin sanoo Herra, Israelin
kuningas, ja sen lunastaja, Herra Sebaot: Minä olen
ensimmäinen, ja minä olen viimeinen, ja paitsi minua ei
ole yhtäkään Jumalaa. **7** Kuka on minun kaltaiseni?
Hän julistakoon ja ilmoittakoon ja osoittakoon sen
minulle, siitä alkaen kuin minä perustin ikiaikojen kansan.
He ilmoittakoot tulevaiset, ja mitä tapahtuva on. **8**
Älkää vavisko älkääkä peljätkö. Enkö minä aikoja sitten
antanut sinun kuulla ja sinulle ilmoittanut, ja te olette
minun todistajani: Onko muuta Jumalaa kuin minä? Ei
ole muuta pelastuskalliota, minä en ketään tunne. **9**
Jumalankuvien tekijät ovat turhia kaikki tyynni, eivätkä
nuo heidän rakkaansa mitään auta; niiden todistajat eivät
näe eivätkä tiedä mitään, ja niin he joutuvat häpeään. **10**
Kuka hyvänsä muovatkoon jumalan ja valakoon kuvan,
ei se mitään auta. **11** Katso, kaikki sen seuraajat joutuvat
häpeään, ja sen sepittäjät ovat vain ihmisiä. Tulkoot
kokoon kaikki ja astukoot esiin: vaviskoot ja hävetköot!
12 Rautaseppä ottaa työaseen ja työskentelee hiilten
hehkussa, muodostelee kuvaa vasaralla ja takoo sitä
käsivartensa väellä; hänen tulee nälkä, ja voima menee,
hän ei saa vettä juodaksensa, ja hän nääntyy. **13**
Puuseppä jännittää mittanuoran, kaavailee piirtimellä,
vuolee kovertimella, mittailee harpilla ja tekee miehen
kuvan, inhimillisen kauneuden mukaan, huoneeseen

asumaan. 14 Hän hakkaa itselleen setripuita, hän
ottaa rautatammen ja tammen ja kasvattaa ne itselleen
vahvoiksi metsän puitten seassa, istuttaa lehtikuusen,
ja sade kasvattaa sen suureksi. 15 Se on ihmisillä
polttopuuna; hän ottaa sitä lämmitelläkseen, sytyttää
uunin ja paistaa leipää, vieläpä veistää siitä jumalan
ja kumartaa sitä, tekee siitä jumalankuvan ja lankeaa
maahan sen eteen. 16 Osan siitä hän polttaa tulessa,
toisen osan ääressä hän syö lihaa, paistaa paistin ja
tulee ravituksi; hän myöskin lämmittelee itseänsä ja
sanoo: "Hyvä, minun on lämmin, minä näen valkean".
17 Ja lopusta hän tekee jumalan, jumalankuvan, jonka
eteen hän lankeaa maahan, jota hän kumartaa ja
rukoilee sanoen: "Pelasta minut, sillä sinä olet minun
Jumalani". 18 Eivät he tajua, eivät ymmärrä mitään, sillä
suljetut ovat heidän silmänsä, niin etteivät he näe, ja
heidän sydämensä, niin etteivät he käsitä. 19 Ei tule
heidän mieleensä, ei ole heillä järkeä eikä ymmärrystä,
että sanoisivat: "Osan siitä olen polttanut tulessa, olen
paistanut sen hiilillä leipää, paistanut lihaa ja syönyt;
tekisinkö tähteestä kauhistuksen, lankeaisinko maahan
puupölkyn eteen!" 20 Joka tuhassa kiinni riippuu, sen on
petetty sydän harhaan vienyt, ei hän pelasta sieluansa
eikä sano: "Eikö ole petosta se, mikä on oikeassa
kädessäni?" 21 Muista tämä, Jaakob, ja sinä, Israel, sillä
sinä olet minun palvelijani. Minä olen sinut valmistanut,
sinä olet minun palvelijani: en unhota minä sinua,
Israel. 22 Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi niinkuin
pilven ja sinun syntisi niinkuin sumun. Palaja minun
tyköni, sillä minä lunastan sinut. 23 Iloitkaa, te taivaat,
sillä Herra sen tekee; riemuitkaa, te maan syvyydet,
puhjetkaa riemuun, te vuoret, ynnä metsä ja kaikki sen
puut; sillä Herra lunastaa Jaakobin, kirkastaa itsensä
Israelissa. 24 Näin sanoo Herra, sinun lunastajasi, joka
on valmistanut sinut hamasta äidin kohdusta: Minä olen
Herra, joka teen kaiken, joka yksinäni jännitin taivaan,
joka levitin maan-kuka oli minun kanssani? - 25 joka teen
tyhjäksi valhettelijain merkit, teen taikurit tyhmiksi, joka
panen tietäjät peräytymään ja muutan heidän tietonsa
typeryydeksi. 26 Mutta palvelijani sanan minä toteutan
ja saatan täyttymään sanansaattajaini neuvon. Minä
olen se, joka Jerusalemille sanon: "Sinussa asuttakoon!"
ja Juudan kaupungeille: "Teidät rakennettakoon!" Sen
rauniot minä kohotan. 27 Minä olen se, joka sanon
syvyydelle: "Kuivu; minä kuivutan sinun virtasi!" 28 joka
sanon Koorekselle: "Minun paimeneni!" Hän täyttää
kaiken minun tahtoni, hän sanoo Jerusalemille: "Sinut
rakennettakoon!" ja temppelille: "Sinut perustettakoon!"

45 Näin sanoo Herra voidellulleen Koorekselle, jonka
oikeaan käteen minä olen tarttunut kukistaakseni
kansat hänen edestään ja riisuakseni kuninkaitten
kupeilta vyöt, että ovet hänen edessään avautuisivat
eivätkä portit sulkeutuisi: 2 Minä käyn sinun edelläsi
ja tasoitan kukkulat, minä murran vaskiovet ja rikon
rautasalvat. 3 Minä annan sinulle aarteet pimeän
peitosta, kalleudet kätköistänsä, tietääksesi, että minä,
Herra, olen se, joka sinut nimeltä kutsuin, minä, Israelin
Jumala. 4 Palvelijani Jaakobin ja valittuni Israelin tähden
minä kutsuin sinut nimeltä ja annoin sinulle kunnianimen,
vaikka sinä et minua tuntenut. 5 Minä olen Herra,
eikä toista ole, paitsi minua ei ole yhtään jumalaa.
Minä vyötän sinut, vaikka sinä et minua tunne, 6 jotta
tiedettäisiin auringon noususta sen laskemille asti, että
paitsi minua ei ole yhtäkään: minä olen Herra, eikä toista
ole, 7 minä, joka teen valkeuden ja luon pimeyden,
joka tuotan onnen ja luon onnettomuuden; minä, Herra,
teen kaiken tämän. 8 Tiukkukaa, te taivaat, ylhäältä,
vuotakoot pilvet vanhurskautta. Avautukoon maa ja
antakoon hedelmänänsä pelastuksen, versokoon se
myös vanhurskautta. Minä, Herra, olen sen luonut.
9 Voi sitä, joka riitelee tekijänsä kanssa, saviastia
saviastiain joukossa-maasta tehtyjä kaikki! Sanooko
savi valajallensa: "Mitä sinä kelpaat tekemään? Sinun
työsi on kädettömän työtä!" 10 Voi sitä, joka sanoo
isälleen: "Mitä sinä kelpaat siittämään?" ja äidilleen:
"Mitä sinä kelpaat synnyttämään?" 11 Näin sanoo
Herra, Israelin Pyhä, joka on hänet tehnyt: Kysykää
tulevaisia minulta ja jättäkää minun haltuuni minun
lapseni, minun kätteni teot. 12 Minä olen tehnyt maan
ja luonut ihmisen maan päälle; minun käteni ovat
levittäneet taivaan, minä olen kutsunut koolle kaikki
sen joukot. 13 Minä herätin hänet vanhurskaudessa, ja
minä tasoitin kaikki hänen tiensä. Hän rakentaa minun
kaupunkini ja päästää vapaiksi minun pakkosiirtolaiseni
ilman maksua ja ilman lahjusta, sanoo Herra Sebaot.
14 Näin sanoo Herra: Egyptin työansio ja Etiopian
kauppavoitto ja sebalaiset, suurikasvuiset miehet, tulevat
sinun tykösi, tulevat sinun omiksesi. Sinun perässäsi
he käyvät, kulkevat kahleissa, sinua kumartavat, sinua
rukoilevat: "Ainoastaan sinun tykönäsi on Jumala, ei
ole toista, ei yhtään muuta jumalaa". 15 Totisesti,
sinä olet salattu Jumala, sinä Israelin Jumala, sinä
Vapahtaja. 16 Häpeän ja pilkan he saavat kaikki, pilkan
alaisina he kulkevat kaikki, nuo kuvien tekijät. 17 Mutta
Israelin pelastaa Herra iankaikkisella pelastuksella,
te ette joudu häpeään ettekä pilkan alaisiksi, ette
ikinä, hamaan iankaikkisuuteen saakka. 18 Sillä näin
sanoo Herra, joka on luonut taivaan-hän on Jumala-
joka on valmistanut maan ja tehnyt sen; hän on sen
vahvistanut, ei hän sitä autioksi luonut, asuttavaksi hän
sen valmisti: Minä olen Herra, eikä toista ole. 19 En ole
minä puhunut salassa, en pimeässä maan paikassa;
en ole sanonut Jaakobin jälkeläisille: etsikää minua
tyhjyydestä. Minä Herra puhun vanhurskautta, ilmoitan,
mikä oikein on. 20 Kokoontukaa ja tulkaa, lähestykää

kaikki, te henkiinjääneet kansakunnista. Eivät ne mitään
ymmärrä, jotka kantavat puukuviansa ja rukoilevat
jumalaa, joka ei voi auttaa. 21 Ilmoittakaa ja esiin tuokaa-
neuvotelkoot keskenänsä-kuka on tämän julistanut
hamasta muinaisuudesta, aikoja sitten ilmoittanut? Enkö
minä, Herra! Paitsi minua ei ole yhtään jumalaa; ei ole
vanhurskasta ja auttavaa jumalaa muuta kuin minä. 22
Kääntykää minun tyköni ja antakaa pelastaa itsenne,
te maan ääret kaikki, sillä minä olen Jumala, eikä
toista ole. 23 Minä olen vannonut itse kauttani, minun
suustani on lähtenyt totuus, peruuttamaton sana: Minun
edessäni pitää kaikkien polvien notkistuman, minulle
jokaisen kielen valansa vannoman. 24 Ainoastaan
Herrassa-niin pitää minusta sanottaman-on vanhurskaus
ja voima. Hänen tykönsä tulevat häveten kaikki, jotka
ovat palaneet vihasta häntä vastaan. 25 Herrassa tulee
vanhurskaaksi kaikki Israelin siemen, ja hän on heidän
kerskauksensa.

46 Beel vaipuu, Nebo taipuu; heidän kuvansa joutuvat
elukkain ja juhtain selkään; mitä te kulkueessa
kannoitte, se sälytetään kuormaksi uupuville. 2 He
taipuvat, he vaipuvat molemmat; he eivät voi pelastaa
kuormaa, ja itse he vaeltavat vankeuteen. 3 Kuulkaa
minua, te Jaakobin heimo, te kaikki Israelin heimon
tähteet, te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti,
nostaa hamasta äidinhelmasta. 4 Teidän vanhuuteenne
asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne
saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja
vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.
5 Keneenkä te vertaatte minut, kenenkä rinnalle
minut asetatte, kenenkä kaltaiseksi te minut katsotte,
että olisimme toistemme vertaiset? 6 He kaatavat
kultaa kukkarosta ja punnitsevat hopeata vaa'alla; he
palkkaavat kultasepän, ja hän tekee siitä jumalan, jonka
eteen he lankeavat maahan ja jota he kumartavat. 7
He nostavat sen olallensa, kantavat ja asettavat sen
paikoilleen, ja se seisoo eikä liikahda paikaltansa. Sitä
huudetaan avuksi, mutta se ei vastaa, hädästä se ei
pelasta. 8 Muistakaa tämä ja olkaa vahvat. Menkää
itseenne, te luopiot. 9 Muistakaa entisiä ikiajoista asti,
sillä minä olen Jumala, eikä toista ole; minä olen
Jumala, eikä ole minun vertaistani. 10 Minä ilmoitan
alusta asti, mitä tuleva on, ammoisia aikoja ennen, mitä
ei vielä ole tapahtunut; minä sanon: minun neuvoni
pysyy, kaiken, mitä tahdon, minä teen. 11 Minä olen
kutsunut kotkan päivänkoitosta, kaukaisesta maasta
neuvopäätökseni miehen. Minkä olen puhunut, sen
minä myös toteutan; mitä olen aivoitellut, sen minä
myös teen. 12 Kuulkaa minua, te kovasydämiset,
jotka olette kaukana vanhurskaudesta. 13 Minä olen
antanut vanhurskauteni lähestyä, se ei ole kaukana; ei
viivy pelastus, jonka minä tuon. Minä annan Siionissa
pelastuksen, annan kirkkauteni Israelille.

47 Astu alas ja istu tomuun, sinä neitsyt, tytär
Baabel, istu maahan, valtaistuinta vailla, sinä
Kaldean tytär; sillä ei sinua enää kutsuta hempeäksi
ja hekumalliseksi. 2 Tartu käsikiviin ja jauha jauhoja,
riisu huntusi, nosta helmuksesi, paljasta sääresi, kahlaa
jokien poikki. 3 Häpysi paljastuu, häpeäsi näkyy;
minä kostan enkä ainoatakaan armahda. 4 Meidän
lunastajamme nimi on Herra Sebaot, Israelin Pyhä. 5
Istu äänetönnä ja väisty pimeään, sinä Kaldean tytär;
sillä ei sinua enää kutsuta valtakuntien valtiattareksi.
6 Minä vihastuin kansaani, annoin häväistä perintöni,
minä annoin heidät sinun käsiisi; et osoittanut sinä heille
sääliä, vanhuksellekin sinä teit ikeesi ylen raskaaksi. 7
Ja sinä sanoit: "Iäti minä olen valtiatar", niin ettet näitä
mieleesi pannut, et loppua ajatellut. 8 Mutta nyt kuule
tämä, sinä hekumassa-eläjä, joka istut turvallisena,
joka sanot sydämessäsi: "Minä, eikä ketään muuta!
Minä en ole leskenä istuva enkä lapsettomuudesta
tietävä." 9 Mutta nämä molemmat tulevat sinun osaksesi
äkisti, yhtenä päivänä: lapsettomuus ja leskeys; ne
kohtaavat sinua täydeltänsä, huolimatta velhouksiesi
paljoudesta, loitsujesi suuresta voimasta. 10 Sinä luotit
pahuuteesi, sinä sanoit: "Ei kukaan minua näe". Sinun
viisautesi ja tietosi, ne sinut eksyttivät, ja niin sinä sanoit
sydämessäsi: "Minä, eikä ketään muuta!" 11 Sentähden
kohtaa sinua onnettomuus, jota et osaa manata pois;
sinut yllättää tuho, josta et lunnailla pääse, äkkiä kohtaa
sinua perikato, aavistamattasi. 12 Astu esiin loitsuinesi
ja paljoine velhouksinesi, joilla olet vaivannut itseäsi
nuoruudestasi asti: ehkä hyvinkin saat avun, ehkä
herätät pelkoa. 13 Sinä olet väsyttänyt itsesi paljolla
neuvottelullasi. Astukoot esiin ja auttakoot sinua taivaan
mittaajat, tähtien tähystäjät, jotka kuu kuulta ilmoittavat,
mitä sinulle tapahtuva on. 14 Katso, he ovat kuin kuivat
korret: tuli polttaa heidät; he eivät pelasta henkeään
liekin vallasta. Se ei ole hiillos heidän lämmitelläkseen
eikä valkea, jonka ääressä istutaan. 15 Tämän saat sinä
niistä, joista olet vaivaa nähnyt: ne, joiden kanssa olet
kauppaa käynyt hamasta nuoruudestasi asti, harhailevat
kukin haarallensa, ei kukaan sinua pelasta.

48 Kuulkaa tämä, Jaakobin heimo, te, joita kutsutaan
Israelin nimellä ja jotka olette lähteneet Juudan
lähteestä, jotka vannotte Herran nimeen ja tunnustatte
Israelin Jumalan, mutta ette totuudessa ettekä
vanhurskaudessa- 2 sillä heitä kutsutaan pyhän
kaupungin mukaan ja he pitävät tukenansa Israelin
Jumalaa, jonka nimi on Herra Sebaot: 3 Entiset minä
olen aikoja ennen ilmoittanut, minun suustani ne ovat
lähteneet, ja minä olen ne kuuluttanut. Äkkiä minä panin
ne täytäntöön, ja ne tapahtuivat. 4 Koska minä tiesin,
että sinä olet paatunut, että sinun niskajänteesi on rautaa
ja otsasi vaskea, 5 niin minä ilmoitin ne sinulle aikoja
ennen, kuulutin ne sinulle, ennenkuin ne tapahtuivat,

ettet sanoisi: "Epäjumalankuvani on ne tehnyt, veistetty
kuvani ja valettu kuvani on niin säätänyt". 6 Sinä olet ne
kuullut, katso nyt kaikkea: ettekö sitä tunnusta? Tästä
lähtien minä kuulutan sinulle uusia, salatuita, joita et ole
tietänyt. 7 Ne ovat luodut nyt, eikä aikoja sitten, ennen
tätä päivää et ole niistä kuullut, ettet saattaisi sanoa:
"Katso, jo minä ne tiesin!" 8 Et ole sinä niistä kuullut etkä
tietänyt, ei ole sinun korvasi niille aikaisemmin auennut;
sillä minä tiesin, että sinä olet aivan uskoton ja luopioksi
kutsuttu hamasta äidin kohdusta. 9 Oman nimeni
tähden minä olen pitkämielinen, ylistykseni tähden minä
hillitsen vihani, etten sinua tuhoaisi. 10 Katso, minä olen
sinua sulattanut, hopeata saamatta, minä olen sinua
koetellut kärsimyksen pätsissä. 11 Itseni, itseni tähden
minä sen teen; sillä kuinka onkaan minun nimeäni
häväisty! Kunniaani en minä toiselle anna. 12 Kuule
minua, Jaakob, ja sinä, Israel, jonka minä olen kutsunut:
Minä olen aina sama, minä olen ensimmäinen, minä
olen myös viimeinen. 13 Minun käteni on perustanut
maan, minun oikea käteni on levittänyt taivaan; minä
kutsun ne, ja siinä ne ovat. 14 Kokoontukaa kaikki ja
kuulkaa-kuka niistä muista on ilmoittanut tämän: että
hän, jota Herra rakastaa, tekee hänen tahtonsa Baabelia
vastaan, on hänen käsivartenaan kaldealaisia vastaan.
15 Minä, minä olen puhunut, minä olen hänet kutsunut,
olen hänet tuonut, ja hän on menestynyt teillänsä.
16 Lähestykää minua, kuulkaa tämä: Alkujaankaan
minä en ole puhunut salassa; kun nämä tapahtuivat,
olin minä jo siellä. Ja nyt Herra, Herra on lähettänyt
minut ynnä oman Henkensä. 17 Näin sanoo Herra,
sinun lunastajasi, Israelin Pyhä: Minä olen Herra, sinun
Jumalasi, joka opetan sinulle, mikä hyödyllistä on,
johdatan sinua sitä tietä, jota sinun tulee käydä. 18 Jospa
ottaisit minun käskyistäni vaarin, niin olisi sinun rauhasi
niinkuin virta ja sinun vanhurskautesi niinkuin meren
aallot; 19 sinun lastesi paljous olisi niinkuin hiekka,
sinun kohtusi hedelmä niinkuin hiekkajyväset, sen nimi
ei häviäisi, ei katoaisi minun kasvojeni edestä. 20
Lähtekää Baabelista, paetkaa Kaldeasta; riemuhuudoin
ilmoittakaa, kuuluttakaa tämä, viekää tieto siitä maan
ääriin asti, sanokaa: "Herra on lunastanut palvelijansa
Jaakobin". 21 Eivät he janoa kärsineet, kun hän heitä
kuljetti erämaitten halki; hän vuodatti heille vettä kalliosta,
hän halkaisi kallion, ja vettä virtasi. 22 Jumalattomilla ei
ole rauhaa, sanoo Herra.

49 Kuulkaa minua, te merensaaret, ja tarkatkaa,
kaukaiset kansat. Herra on minut kutsunut hamasta
äidinkohdusta saakka, hamasta äitini helmasta minun
nimeni maininnut. 2 Hän teki minun suuni terävän
miekan kaltaiseksi, kätki minut kätensä varjoon; hän
teki minut hiotuksi nuoleksi, talletti minut viineensä.
3 Ja hän sanoi minulle: "Sinä olet minun palvelijani,
sinä Israel, jossa minä osoitan kirkkauteni". 4 Mutta
minä sanoin: "Hukkaan minä olen itseäni vaivannut,
kuluttanut voimani turhaan ja tyhjään; kuitenkin on
minun oikeuteni Herran huomassa, minun palkkani on
Jumalan tykönä". 5 Ja nyt sanoo Herra, joka on minut
palvelijakseen valmistanut hamasta äitini kohdusta,
palauttamaan Jaakobin hänen tykönsä, niin että Israel
koottaisiin hänen omaksensa-ja minä olen kallis Herran
silmissä, minun Jumalani on tullut minun voimakseni- 6
hän sanoo: Liian vähäistä on sinulle, joka olet minun
palvelijani, kohottaa ennalleen Jaakobin sukukunnat
ja tuoda takaisin Israelin säilyneet: minä panen sinut
pakanain valkeudeksi, että minulta tulisi pelastus maan
ääriin asti. 7 Näin sanoo Herra, Israelin lunastaja, hänen
Pyhänsä, syvästi halveksitulle, kansan inhoamalle,
valtiaitten orjalle: Kuninkaat näkevät sen ja nousevat
seisomaan, ruhtinaat näkevät ja kumartuvat maahan
Herran tähden, joka on uskollinen, Israelin Pyhän tähden,
joka on sinut valinnut. 8 Näin sanoo Herra: Otollisella
ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä
sinua auttanut; minä olen valmistanut sinut ja pannut
sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan,
jakamaan hävitetyt perintöosat, 9 sanomaan vangituille:
"Käykää ulos!" ja pimeässä oleville: "Tulkaa esiin!"
Teiden varsilta he löytävät laitumen, kaikki kalliokukkulat
ovat heillä laidunpaikkoina. 10 Ei heidän tule nälkä
eikä jano, ei hietikon helle eikä aurinko satu heihin,
sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä ja vie heidät
vesilähteille. 11 Minä teen kaikki vuoreni teiksi, ja
minun valtatieni kulkevat korkealla. 12 Katso heitä, he
tulevat kaukaa! Katso, nuo pohjoisesta, nuo lännestä,
nuo Siinimin maalta! 13 Riemuitkaa, te taivaat, iloitse,
sinä maa, puhjetkaa riemuun, te vuoret, sillä Herra
lohduttaa kansaansa ja armahtaa kurjiansa. 14 Mutta
Siion sanoo: "Herra on minut hyljännyt, Herra on minut
unhottanut". 15 Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin
ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he
unhottaisivatkin, minä en sinua unhota. 16 Katso, kätteni
hipiään olen minä sinut piirtänyt, sinun muurisi ovat
aina minun edessäni. 17 Sinun lapsesi tulevat rientäen;
sinun hävittäjäsi ja raunioiksi-raastajasi menevät sinun
luotasi pois. 18 Nosta silmäsi ja katso ympärillesi: he
kokoontuvat, he tulevat sinun tykösi kaikki. Niin totta
kuin minä elän, sanoo Herra, sinä puet heidät kaikki
yllesi niinkuin koristeen ja sidot heidät vyöllesi niinkuin
morsian vyönsä. 19 Sillä sinä-sinun rauniosi ja autiot
paikkasi, sinun hävitetty maasi-sinä käyt silloin ahtaaksi
asukkaille, ja kaukana ovat ne, jotka sinua söivät. 20
Vielä saavat sinun lapsettomuutesi lapset sanoa korviesi
kuullen: "Paikka on minulle ahdas, tee tilaa, että voin
asua". 21 Silloin sinä sanot sydämessäsi: "Kuka on nämä
minulle synnyttänyt? Minä olin lapseton ja hedelmätön,
karkoitettu ja hyljätty. Kuka on heidät kasvattanut?
Katso, minä olin jätetty yksin. Missä nämä silloin olivat?

22 Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä nostan käteni
kansakuntien puoleen, kohotan lippuni kansoja kohti,
niin he tuovat sinun poikasi sylissänsä ja kantavat
sinun tyttäresi olkapäillään. 23 Kuninkaista tulee sinulle
lastenhoitajat, heidän ruhtinattaristaan sinulle imettäjät.
Sinun edessäsi he kumartuvat maahan kasvoillensa
ja nuolevat tomun sinun jaloistasi. Silloin sinä tiedät,
että minä olen Herra ja että ne, jotka minua odottavat,
eivät häpeään joudu. 24 Otetaanko sankarilta saalis, tai
riistetäänkö vangit vanhurskaalta? 25 Sillä näin sanoo
Herra: Vaikka vangit otettaisiinkin sankarilta ja saalis
riistettäisiin väkevältä, niin minä kuitenkin taistelen sitä
vastaan, joka sinua vastaan taistelee, ja minä pelastan
sinun lapsesi. 26 Minä panen sinun sortajasi syömään
omaa lihaansa, ja he juopuvat omasta verestään niinkuin
rypälemehusta; ja kaikki liha on tietävä, että minä, Herra,
olen sinun pelastajasi, että Jaakobin Väkevä on sinun
lunastajasi.

50 Näin sanoo Herra: Missä on teidän äitinne erokirja,
jolla olisin lähettänyt hänet pois? Tai kuka on
minun velkojani, jolle minä olisin teidät myynyt? Katso,
pahojen tekojenne tähden te olette myydyt, teidän
rikkomustenne tähden on äitinne lähetetty pois. 2
Miksi ei ollut ketään, kun minä tulin, miksi ei kukaan
vastannut, kun minä huusin? Onko minun käteni liian
lyhyt vapahtamaan, olenko minä voimaton auttamaan?
Katso, nuhtelullani minä kuivaan meren, minä teen virrat
erämaaksi, niin että niitten kalat mätänevät, kun ei ole
vettä; ne kuolevat janoon. 3 Minä puetan taivaat mustiin
ja panen murhepuvun niitten verhoksi. 4 Herra, Herra on
minulle antanut opetuslasten kielen, niin että minä taidan
sanalla virvoittaa väsynyttä; hän herättää aamu aamulta,
herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla.
5 Herra, Herra on avannut minun korvani; minä en ole
niskoitellut, en vetäytynyt pois. 6 Selkäni minä annoin
lyötäväksi, poskieni parran revittäväksi, en peittänyt
kasvojani pilkalta ja sylje lta. 7 Herra, Herra auttaa
minua; sentähden ei minuun pilkka koskenut, sentähden
tein kasvoni koviksi kuin piikivi, sillä minä tiedän,
etten häpeään joudu. 8 Lähellä on hän, joka minut
vanhurskaaksi tuomitsee. Kuka voi minun kanssani
riidellä? Astukaamme yhdessä esiin! Kuka on minun
vastapuoleni? Tulkoon tänne lähelleni! 9 Katso, Herra,
Herra auttaa minua; kuka minut syylliseksi tuomitsee?
Katso, kaikki he hajoavat kuin vaate; koi heidät syö. 10
Kuka teistä pelkää Herraa ja kuulee hänen palvelijansa
ääntä? Joka vaeltaa pimeydessä ja valoa vailla, se
luottakoon Herran nimeen ja turvautukoon Jumalaansa.
11 Mutta katso, te kaikki, jotka palon sytytätte, te palavilla
nuolilla varustetut, suistukaa oman tulenne liekkeihin,
niihin palaviin nuoliin, jotka olette sytyttäneet. Minun
kädestäni tämä teille tulee; vaivassa täytyy teidän asua.

51 Kuulkaa minua, te jotka vanhurskauteen pyritte, te
jotka Herraa etsitte. Katsokaa kalliota, josta olette
lohkaistut, ja kaivos-onkaloa, josta olette kaivetut. 2
Katsokaa Aabrahamia, isäänne, ja Saaraa, joka teidät
synnytti. Sillä hän oli vain yksi, kun minä hänet kutsuin;
mutta minä siunasin hänet ja enensin hänet. 3 Niin
Herra lohduttaa Siionin, lohduttaa kaikki sen rauniot,
hän tekee sen erämaasta kuin Eedenin ja sen arosta
kuin Herran puutarhan; siellä on oleva riemu ja ilo,
kiitos ja ylistysvirren ääni. 4 Kuuntele minua, kansani,
kuule minua, kansakuntani, sillä minusta lähtee laki, ja
minä panen oikeuteni valkeudeksi kansoille. 5 Lähellä
on minun vanhurskauteni, minun autuuteni ilmestyy,
minun käsivarteni tuomitsevat kansat; minua odottavat
merensaaret ja panevat toivonsa minun käsivarteeni. 6
Nostakaa silmänne taivasta kohti ja katsokaa maata,
joka alhaalla on, sillä taivaat katoavat kuin savu ja
maa hajoaa kuin vaate ja sen asukkaat kuolevat kuin
sääsket, mutta minun autuuteni pysyy iankaikkisesti, ja
minun vanhurskauteni ei kukistu. 7 Kuulkaa minua, te
jotka vanhurskauden tunnette, kansa, jonka sydämessä
on minun lakini: älkää peljätkö ihmisten pilkkaa älkääkä
kauhistuko heidän herjauksiansa. 8 Sillä koi syö heidät
niinkuin vaatteen, koiperhonen syö heidät niinkuin
villan, mutta minun vanhurskauteni pysyy iankaikkisesti,
minun autuuteni polvesta polveen. 9 Heräjä, heräjä,
pukeudu voimaan, sinä Herran käsivarsi; heräjä niinkuin
muinaisina päivinä, ammoisten sukupolvien aikoina.
Etkö sinä ole se, joka löit Rahabin kuoliaaksi, joka lävistit
lohikäärmeen? 10 Etkö sinä ole se, joka kuivasit meren,
suuren syvyyden vedet, joka teit meren syvänteet
tieksi lunastettujen kulkea? 11 Niin Herran vapahdetut
palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä
iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta
murhe ja huokaus pakenevat. 12 Minä, minä olen teidän
lohduttajanne; mikä olet sinä, että pelkäät ihmistä, joka
on kuolevainen, ihmislasta, jonka käy niinkuin ruohon, 13
ja unhotat Herran, joka on sinut tehnyt, joka on levittänyt
taivaan ja perustanut maan, ja vapiset alati, kaiket
päivät, sortajan vihaa, kun hän tähtää tuhotaksensa?
Mutta missä on sortajan viha? 14 Pian päästetään
kumaraan koukistunut vapaaksi kahleistaan: ei hän
kuole, ei kuoppaan jää, eikä häneltä leipä puutu. 15
Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka liikutan meren,
niin että sen aallot pauhaavat, jonka nimi on Herra
Sebaot. 16 Ja minä olen pannut sanani sinun suuhusi,
minä olen kätkenyt sinut käteni varjoon, pystyttääkseni
taivaan ja perustaakseni maan ja sanoakseni Siionille:
"Sinä olet minun kansani". 17 Heräjä, heräjä, nouse,
Jerusalem, sinä joka olet juonut Herran kädestä hänen
vihansa maljan, joka olet päihdyttävän pikarin juonut,
tyhjäksi särpinyt. 18 Ei kukaan kaikista lapsista, jotka
hän oli synnyttänyt, ollut häntä taluttamassa; ei kukaan

kaikista lapsista, jotka hän oli kasvattanut, hänen
käteensä tarttunut. 19 Nämä kohtasivat sinua kaksittain-
kuka sinua surkuttelee-tuho ja turmio, nälkä ja miekka;
millä voin sinua lohduttaa? 20 Tajuttomina makasivat
sinun poikasi joka kadun kulmassa, niinkuin antiloopit
pyydyshaudassa, täynnä Herran vihaa, sinun Jumalasi
nuhtelua. 21 Sentähden kuule tätä, sinä poloinen, joka
olet juopunut, vaikka et viinistä: 22 Näin sanoo sinun
Herrasi, Herra sinun Jumalasi, joka ajaa kansansa
asian: Katso, minä otan sinun kädestäsi päihdyttävän
maljan, vihani pikarin; ei tarvitse sinun siitä enää juoda.
23 Ja minä panen sen sinun vaivaajaisi käteen, jotka
sinulle sanoivat: "Lankea maahan, kulkeaksemme sinun
päällitsesi"; ja sinä panit selkäsi maaksi ja kaduksi
kulkijoille.

52 Heräjä, heräjä, pukeudu voimaasi, Siion; pukeudu
juhlapukuusi, Jerusalem, sinä pyhä kaupunki. Sillä
ei koskaan enää astu sinun sisällesi ympärileikkaamaton
eikä saastainen. 2 Pudista päältäsi tomu, nouse
istuimellesi, Jerusalem; irroita kahleet kaulastasi, sinä
vangittu tytär Siion. 3 Sillä näin sanoo Herra: Ilmaiseksi
teidät myytiin, rahatta teidät lunastetaan. 4 Sillä näin
sanoo Herra, Herra: Minun kansani meni ensin alas
Egyptiin asumaan siellä muukalaisena, ja sitten Assur
sorti sitä ilman syytä. 5 Ja nyt, mitä minulla on
tekemistä täällä, sanoo Herra, kun minun kansani on
viety pois ilmaiseksi? Sen valtiaat elämöivät, sanoo
Herra, ja minun nimeäni pilkataan alati, kaiket päivät. 6
Sentähden minun kansani on tunteva minun nimeni,
sentähden se on tunteva sinä päivänä, että minä olen
se, joka sanon: "Katso, tässä minä olen". 7 Kuinka
suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen,
joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka
julistaa pelastusta, sanoo Siionille: "Sinun Jumalasi
on kuningas!" 8 Kuule! Vartijasi korottavat äänensä,
kaikki he riemuitsevat, sillä he näkevät silmästä silmään,
kuinka Herra palajaa Siioniin. 9 Huutakaa ilosta,
riemuitkaa, kaikki te Jerusalemin rauniot, sillä Herra
lohduttaa kansansa, lunastaa Jerusalemin. 10 Herra
paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden,
ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme
autuuden. 11 Pois, pois! Lähtekää sieltä, älkää koskeko
saastaiseen; lähtekää sen keskeltä, puhdistautukaa,
te Herran aseenkantajat. 12 Sillä ei teidän tarvitse
kiiruusti lähteä, ei paeten kulkea; sillä Herra käy teidän
edellänne, Israelin Jumala seuraa suojananne. 13 Katso,
minun palvelijani menestyy, hän on nouseva, kohoava
ja sangen korkea oleva. 14 Niinkuin monet kauhistuivat
häntä-sillä niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli
hänen muotonsa, hänen hahmonsa ei ollut ihmislasten
hahmo- 15 niin hän on saattava ihmetyksiin monet
kansat, hänen tähtensä kuninkaat sulkevat suunsa. Sillä
mitä heille ei ikinä ole kerrottu, sen he saavat nähdä,
mitä he eivät ole kuulleet, sen he saavat havaita.

53 Kuka uskoo meidän saarnamme, kenelle Herran
käsivarsi ilmoitetaan? 2 Hän kasvoi Herran edessä
niinkuin vesa, niinkuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut
hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta
ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet.
3 Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies
ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa
peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. 4
Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän
kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä
rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, 5 mutta
hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden,
runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus
oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen
haavainsa kautta me olemme paratut. 6 Me vaelsimme
kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkesi
omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä
kaikkien meidän syntivelkamme. 7 Häntä piinattiin,
ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin
karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka
on ääneti keritsijäinsä edessä, niin ei hän suutansa
avannut. 8 Ahdistettuna ja tuomittuna hänet otettiin pois,
mutta kuka hänen polvikunnastaan sitä ajatteli? Sillä
hänet temmattiin pois elävien maasta; minun kansani
rikkomuksen tähden kohtasi rangaistus häntä. 9 Hänelle
annettiin hauta jumalattomain joukossa; mutta rikkaan
tykö hän tuli kuoltuansa, sillä hän ei ollut vääryyttä tehnyt
eikä petosta ollut hänen suussansa. 10 Mutta Herra näki
hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella. Jos
sinä panet hänen sielunsa vikauhriksi, saa hän nähdä
jälkeläisiä ja elää kauan, ja Herran tahto toteutuu hänen
kauttansa. 11 Sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä
sen ja tulee ravituksi. Tuntemuksensa kautta hän, minun
vanhurskas palvelijani, vanhurskauttaa monet, sälyttäen
päällensä heidän pahat tekonsa. 12 Sentähden minä
jaan hänelle osan suurten joukossa, ja väkevien kanssa
hän saalista jakaa; sillä hän antoi sielunsa alttiiksi
kuolemaan, ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon,
hän kantoi monien synnit, ja hän rukoili pahantekijäin
puolesta.

54 Riemuitse, sinä hedelmätön, joka et ole
synnyttänyt, huuda ilosta ja riemahda, sinä, joka
et ole synnytyskivuissa ollut. Sillä hyljätyllä on lapsia
enemmän kuin aviovaimolla, sanoo Herra. 2 Tee
avaraksi telttasi sija, levennettäköön sinun majojesi
seinien kangas. Älä säästele! Pidennä telttaköytesi ja
vahvista vaarnasi. 3 Sillä sinä olet leviävä oikealle ja
vasemmalle, sinun jälkeläisesi ottavat omiksensa kansat
ja tekevät autiot kaupungit asutuiksi. 4 Älä pelkää, sillä
et sinä häpeään joudu; älä ole häpeissäsi, sillä et sinä

ole pettyvä. Nuoruutesi häpeän sinä olet unhottava,
leskeytesi pilkkaa et ole enää muistava. 5 Sillä hän,
joka sinut teki, on sinun aviomiehesi, Herra Sebaot on
hänen nimensä, sinun lunastajasi on Israelin Pyhä, hän
joka kaiken maan Jumalaksi kutsutaan. 6 Sillä niinkuin
hyljätyn, syvästi murheellisen vaimon on Herra sinut
kutsunut-nuoruuden vaimon, joka on ollut halveksittu,
sanoo sinun Jumalasi. 7 Vähäksi silmänräpäykseksi
minä hylkäsin sinut, mutta minä kokoan sinut jälleen
suurella laupeudella. 8 Ylitsevuotavassa vihassani minä
peitin sinulta kasvoni silmänräpäykseksi, mutta minä
armahdan sinut iankaikkisella armolla, sanoo Herra,
sinun lunastajasi. 9 Sillä tämä on minulle, niinkuin
olivat Nooan vedet: niinkuin minä vannoin, etteivät
Nooan vedet enää tulvi maan ylitse, niin minä vannon,
etten enää vihastu sinuun enkä sinua nuhtele. 10 Sillä
vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun
armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju,
sanoo Herra, sinun armahtajasi. 11 Sinä kurja, myrskyn
raastama, sinä lohduton! Katso, minä muuraan sinun
kivesi kiiltokivellä, panen sinun perustuksesi safiireista,
12 minä teen sinun harjasi rubiineista ja sinun porttisi
kristalleista ja koko sinun ympärysmuurisi jalokivistä. 13
Sinun lapsesi ovat kaikki Herran opetuslapsia, ja suuri
rauha on sinun lapsillasi oleva. 14 Sinut vahvistetaan
vanhurskaudella; sinä olet oleva kaukana väkivallasta,
sillä ei sinulla ole pelkäämistä, ja kaukana hävityksestä,
sillä ei se sinua lähesty. 15 Jos sinun kimppuusi
karataan, ei se ole minusta; joka kimppuusi karkaa, se
eteesi kaatuu. 16 Katso, minä olen luonut sepän, joka
lietsoo hiilivalkeata ja kuonnuttaa aseen käytäntöönsä;
mutta minä olen myös luonut tuhontuottajan hävittämään
sen. 17 Jokainen ase, joka valmistetaan sinun varallesi,
on oleva tehoton; ja jokaisen kielen, joka nousee
käymään sinun kanssasi oikeutta, sinä osoitat vääräksi.
Tämä on Herran palvelijain perintöosa, tämä heidän
vanhurskautensa, minulta saatu, sanoo Herra.

55 Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen.
Tekin, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää;
tulkaa, ostakaa ilman rahatta, ilman hinnatta viiniä ja
maitoa. 2 Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää,
ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua,
niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu
lihavuuden ääressä. 3 Kallistakaa korvanne ja tulkaa
minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää.
Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton,
annan lujat Daavidin armot. 4 Katso, hänet minä asetin
kansoille todistajaksi, kansojen ruhtinaaksi ja käskijäksi.
5 Katso, sinä olet kutsuva pakanoita, joita sinä et tunne,
ja pakanat, jotka eivät sinua tunne, rientävät sinun tykösi
Herran, sinun Jumalasi, tähden, Israelin Pyhän tähden,
sillä hän kirkastaa sinut. 6 Etsikää Herraa silloin, kun
hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän
läsnä on. 7 Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä
ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa
häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on
paljon anteeksiantamusta. 8 Sillä minun ajatukseni eivät
ole teidän ajatuksianne, eivätkä teidän tienne ole minun
teitäni, sanoo Herra. 9 Vaan niin paljon korkeampi kuin
taivas on maata, ovat minun tieni korkeammat teidän
teitänne ja minun ajatukseni teidän ajatuksianne. 10
Sillä niinkuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee, ei sinne
palaja, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi
ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle
leivän, 11 niin on myös minun sanani, joka minun
suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan
tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään
sen, mitä varten minä sen lähetin. 12 Sillä iloiten te
lähdette, ja rauhassa teitä saatetaan; vuoret ja kukkulat
puhkeavat riemuun teidän edessänne, ja kaikki kedon
puut paukuttavat käsiänsä. 13 Orjantappurain sijaan
on kasvava kypressejä, nokkosten sijaan on kasvava
myrttipuita; ja se tulee Herran kunniaksi, iankaikkiseksi
merkiksi, joka ei häviä.

56 Näin sanoo Herra: Noudattakaa oikeutta ja tehkää
vanhurskaus, sillä minun autuuteni on lähellä ja
minun vanhurskauteni ilmestyy. 2 Autuas se ihminen,
joka tämän tekee, se ihmislapsi, joka tässä pysyy,
joka pitää sapatin eikä sitä riko, joka varoo kätensä
tekemästä mitään pahaa! 3 Älköön sanoko muukalainen,
joka on liittynyt Herraan: "Herra erottaa minut peräti
kansastansa", älköönkä kuohittu sanoko: "Minä olen
kuiva puu". 4 Sillä näin sanoo Herra: Kuohituille, jotka
pitävät minun sapattini ja valitsevat sen, mikä minulle
otollista on, ja pysyvät minun liitossani, 5 heille minä
annan huoneessani ja muurieni sisällä muistomerkin
ja nimen, joka on poikia ja tyttäriä parempi; minä
annan heille iankaikkisen nimen, joka ei häviä. 6 Ja
muukalaiset, jotka ovat liittyneet Herraan, palvellakseen
häntä ja rakastaakseen Herran nimeä, ollakseen hänen
palvelijoitansa, kaikki, jotka pitävät sapatin eivätkä sitä
riko ja pysyvät minun liitossani, 7 ne minä tuon pyhälle
vuorelleni ja ilahutan heitä rukoushuoneessani, ja heidän
polttouhrinsa ja teurasuhrinsa ovat otolliset minun
alttarillani, sillä minun huoneeni on kutsuttava kaikkien
kansojen rukoushuoneeksi. 8 Herra, Herra sanoo, hän,
joka kokoaa Israelin karkoitetut: Minä kokoan vielä
muitakin sen koottujen lisäksi. 9 Kaikki kedon eläimet,
tulkaa syömään, te metsän eläimet kaikki. 10 Israelin
vartijat ovat kaikki sokeita, eivät he mitään käsitä; he
ovat kaikki mykkiä koiria, jotka eivät osaa haukkua. He
näkevät unta, makailevat ja nukkuvat mielellään. 11
Ja näillä koirilla on vimmainen nälkä, ei niitä mikään
täytä. Ja tällaisia ovat paimenet! Eivät pysty mitään
huomaamaan, ovat kaikki kääntyneet omille teilleen,
etsivät kukin omaa voittoansa, kaikki tyynni. 12 "Tulkaa,

minä hankin viiniä, ryypätkäämme väkevätä; olkoon
huomispäivä niinkuin tämäkin ylenpalttisen ihana."

57 Vanhurskas hukkuu, eikä kukaan pane sitä
sydämelleen, hurskaat miehet otetaan pois
kenenkään siitä välittämättä, sillä vanhurskas otetaan
pois pahuutta näkemästä. **2** Hän menee rauhaan: jotka
vakaasti vaeltavat, he saavat levätä kammioissansa.
3 Mutta te tulkaa tänne, te velhottaren lapset, te
avionrikkojamiehen ja porttovaimon sikiöt. **4** Kenellä te
iloanne pidätte? Kenelle avaatte suunne ammolleen ja
kieltä pitkälle pistätte? Ettekö te ole rikoksen lapsia,
valheen sikiöitä? **5** Te, jotka hehkutte himosta tammien
varjossa, jokaisen vihreän puun alla, te, jotka teurastatte
lapsia laaksoissa, kallionrotkoissa! **6** Laakson sileät
paadet ovat sinun osasi, siinä se on, sinun arpasi; niille
sinä olet juomauhrit vuodattanut, ruokauhrit uhrannut.
Siihenkö minä tyytyisin! **7** Korkealle ja valtavalle
vuorelle sinä valmistit vuoteesi; sinne sinä myös nousit
teurasuhria uhraamaan. **8** Oven ja pihtipielen taakse
sinä panit omat merkkisi. Sillä minusta luopuen sinä
paljastit itsesi ja nousit vuoteellesi, teit sen tilavaksi;
sinä sovit kaupoista heidän kanssaan, makasit heidän
kanssaan mielelläsi, näit heidän häpynsä. **9** Sinä kuljit
kuninkaan tykö öljyinesi, runsaine voiteinesi; sinä lähetit
sanansaattajasi kauas, laskeuduit alas tuonelaan asti.
(Sheol h7585) **10** Sinä väsyit matkasi pituudesta, et
kuitenkaan sanonut: "Turha vaiva!" Sinä sait elpynyttä
voimaa, sentähden et heikoksi käynyt. **11** Ketä sinä
arkailit ja pelkäsit, koska vilpistelit etkä minua muistanut,
et minusta välittänyt? Eikö niin: minä olen ollut vaiti
aina ikiajoista asti, ja niin et sinä minua pelkää? **12**
Mutta minä ilmoitan, mitä on sinun vanhurskautesi
ja sinun tekosi; ne eivät sinua auta. **13** Kun sinä
huudat, auttakoon sinua jumaliesi joukko! Mutta tuuli vie
ne kaikki, henkäys ottaa ne pois. Mutta joka minuun
turvaa, se perii maan ja ottaa omaksensa minun pyhän
vuoreni. **14** Hän sanoo: Tehkää, tehkää tie, tasoittakaa
tie, poistakaa kompastuskivet minun kansani tieltä. **15**
Sillä näin sanoo Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus
on iankaikkinen ja jonka nimi on Pyhä: Minä asun
korkeudessa ja pyhyydessä ja niitten tykönä, joilla on
särjetty ja nöyrä henki, että minä virvoittaisin nöyrien
hengen ja saattaisin särjettyjen sydämet eläviksi. **16** Sillä
en minä iankaiken riitele enkä vihastu ainiaaksi; muutoin
henki nääntyisi minun kasvojeni edessä, ne sielut, jotka
minä tehnyt olen. **17** Hänen ahneutensa synnin tähden
minä vihastuin; minä löin häntä, kätkin itseni ja olin
vihastunut. Mutta hän luopui minusta ja kulki oman
sydämensä tietä. **18** Minä olen nähnyt hänen tiensä,
mutta minä parannan hänet ja johdatan häntä ja annan
jälleen lohdutuksen hänelle ja hänen surevillensa. **19**
Minä luon huulten hedelmän, rauhan, rauhan kaukaisille
ja läheisille, sanoo Herra, ja minä parannan hänet. **20**
Mutta jumalattomat ovat kuin kuohuva meri, joka ei voi
tyyntyä ja jonka aallot kuohuttavat muraa ja mutaa. **21**
Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani.

58 Huuda täyttä kurkkua, älä säästä, korota äänesi
niinkuin pasuna, ilmoita minun kansalleni heidän
rikoksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä. **2**
Minua he muka etsivät joka päivä ja haluavat tietoa
minun teistäni niinkuin kansa, joka tekee vanhurskautta
eikä hylkää Jumalansa oikeutta. He vaativat minulta
vanhurskaita tuomioita, haluavat, että Jumala heitä
lähestyisi: **3** "Miksi me paastoamme, kun et sinä sitä näe,
kuritamme itseämme, kun et sinä sitä huomaa?" Katso,
paastopäivänänne te ajatte omia asioitanne ja ahdistatte
työhön kaiken työväkenne. **4** Katso, riidaksi ja toraksi
te paastoatte, lyödäksenne jumalattomalla nyrkillä. Te
ette nyt paastoa niin, että teidän äänenne kuultaisiin
korkeudessa. **5** Tällainenko on se paasto, johon minä
mielistyn, se päivä, jona ihminen kurittaa itseänsä?
Jos kallistaa päänsä kuin kaisla ja makaa säkissä ja
tuhassa, sitäkö sinä sanot paastoksi ja päiväksi, joka
on Herralle otollinen? **6** Eikö tämä ole paasto, johon
minä mielistyn: että avaatte vääryyden siteet, irroitatte
ikeen nuorat, ja päästätte sorretut vapaiksi, että särjette
kaikki ikeet? **7** Eikö tämä: että taitat leipäsi isoavalle ja
viet kurjat kulkijat huoneeseesi, kun näet alastoman,
vaatetat hänet etkä kätkeydy siltä, joka on omaa
lihaasi? **8** Silloin sinun valkeutesi puhkeaa esiin niinkuin
aamurusko, ja haavasi kasvavat nopeasti umpeen; sinun
vanhurskautesi käy sinun edelläsi, ja Jumalan kunnia
seuraa suojanasi. **9** Silloin sinä rukoilet, ja Herra vastaa,
sinä huudat, ja hän sanoo: "Katso, tässä minä olen". Jos
sinä keskuudestasi poistat ikeen, sormella-osoittelun
ja vääryyden puhumisen, **10** jos taritset elannostasi
isoavalle ja ravitset vaivatun sielun, niin valkeus koittaa
sinulle pimeydessä, ja sinun pilkkopimeäsi on oleva
niinkuin keskipäivä. **11** Ja Herra johdattaa sinua alati ja
ravitsee sinun sielusi kuivissa erämaissa; hän vahvistaa
sinun luusi, ja sinä olet oleva niinkuin runsaasti kasteltu
puutarha, niinkuin lähde, josta vesi ei koskaan puutu.
12 Sinun jälkeläisesi rakentavat jälleen ikivanhat rauniot,
sinä kohotat perusmuurit, muinaisten polvien laskemat;
ja sinun nimesi on oleva: "halkeamain umpeenmuuraaja"
ja "teitten korjaaja maan asuttamiseksi". **13** Jos sinä
pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimita
omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin
ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi ja
kunnioitat sitä, niin ettet toimita omia toimiasi, et aja
omia asioitasi etkä puhu joutavia, **14** silloin on ilosi oleva
Herrassa, ja minä kuljetan sinut maan kukkuloitten ylitse,
ja minä annan sinun nauttia isäsi Jaakobin perintöosaa.
Sillä Herran suu on puhunut.

59 Katso, ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan,
eikä hänen korvansa kuuro kuulemaan: **2** vaan
teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne, ja
teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa, niin ettei
hän kuule. **3** Sillä teidän kätenne ovat tahratut verellä
ja sormenne vääryydellä; teidän huulenne puhuvat
valhetta, teidän kielenne latelee petosta. **4** Ei kukaan
vaadi oikeuteen vanhurskaasti, eikä kukaan käräjöi
rehellisesti. He turvautuvat tyhjään ja puhuvat vilppiä,
kantavat kohdussaan tuhoa ja synnyttävät turmion. **5**
Myrkkyliskon munia he hautovat, hämähäkin verkkoja he
kutovat; joka niitä munia syö, se kuolee, rikkipoljetusta
puhkeaa kyykäärme. **6** Heidän verkkonsa eivät kelpaa
vaatteeksi, heidän tekemäänsä ei voi verhoutua; heidän
työnsä ovat vääryyden töitä, ja heidän kätensä ovat
täynnä väkivallan tekoa. **7** Heidän jalkansa juoksevat
pahuuteen, kiiruhtavat vuodattamaan viatonta verta;
heidän ajatuksensa ovat vääryyden ajatuksia, tuho ja
turmio on heidän teillänsä. **8** Rauhan tietä he eivät
tunne, oikeutta ei ole heidän askeleissansa; polkunsa
he tekevät mutkaisiksi, ei kukaan, joka niitä käy, tunne
rauhaa. **9** Sentähden on oikeus meistä kaukana, eikä
vanhurskaus saavuta meitä; me odotamme valoa,
mutta katso, on pimeä, aamunkoittoa, mutta vaellamme
yön synkeydessä. **10** Me haparoimme seinää pitkin
niinkuin sokeat, haparoimme niinkuin silmiä vailla; me
kompastelemme sydänpäivällä niinkuin hämärässä,
me olemme terveitten keskellä niinkuin kuolleet. **11**
Me murisemme kaikki kuin karhut ja kujerramme kuin
kyyhkyset; me odotamme oikeutta, mutta sitä ei tule,
pelastusta, mutta se on kaukana meistä. **12** Sillä
meidän rikoksemme ovat monilukuiset sinun edessäsi,
ja meidän syntimme todistavat meitä vastaan; sillä
meidän rikoksemme seuraavat meitä, ja pahat tekomme
me tunnemme: **13** me olemme luopuneet Herrasta
ja kieltäneet hänet, vetäytyneet pois Jumalaamme
seuraamasta, puhuneet sortoa ja kapinaa, kantaneet
kohdussamme ja purkaneet sisimmästämme valheen
sanoja. **14** Oikeus työnnetään takaperin, ja vanhurskaus
seisoo kaukana, sillä totuus kompastelee torilla, suoruus
ei voi sisälle tulla. **15** Niin oli totuus kadonnut, ja
joka pahasta luopui, se ryöstettiin paljaaksi. Herra
näki sen, ja se oli hänen silmissänsä paha, ettei
ollut oikeutta. **16** Ja hän näki, ettei ollut yhtäkään
miestä, ja hän ihmetteli, ettei kukaan astunut väliin.
Silloin hänen oma käsivartensa auttoi häntä, ja hänen
vanhurskautensa häntä tuki. **17** Ja hän puki yllensä
vanhurskauden kuin rintahaarniskan ja pani pelastuksen
kypärin päähänsä, hän puki koston vaatteet puvuksensa
ja verhoutui kiivauteen niinkuin viittaan. **18** Tekojen
mukaan hän maksaa palkan: vihan vastustajillensa,
koston vihollisillensa; merensaarille hän kostaa. **19** Ja
päivän laskun äärillä he pelkäävät Herran nimeä ja
päivän koittamilla hänen kunniaansa. Sillä se tulee kuin
padottu virta, jota Herran henki ajaa eteenpäin. **20** Mutta
Siionille se tulee lunastajana, niille Jaakobissa, jotka
synnistä kääntyvät, sanoo Herra. **21** Ja tämä on minun
liittoni heidän kanssansa, sanoo Herra: minun Henkeni,
joka on sinun päälläsi, ja minun sanani, jonka minä
suuhusi panen, eivät väisty sinun suustasi, eivät lastesi
suusta eivätkä lastesi lasten suusta, sanoo Herra, nyt ja
iankaikkisesti.

60 Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi tulee,
ja Herran kunnia koittaa sinun ylitsesi. **2** Sillä
katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta
sinun ylitsesi koittaa Herra, ja sinun ylläsi näkyy hänen
kunniansa. **3** Kansat vaeltavat sinun valkeuttasi kohti,
kuninkaat sinun koitteesi kirkkautta kohti. **4** Nosta silmäsi,
katso ympärillesi: kaikki nämä ovat kokoontuneet, tulevat
sinun tykösi; sinun poikasi tulevat kaukaa, sinun tyttäriäsi
kainalossa kannetaan. **5** Silloin sinä saat sen nähdä, ja
sinä loistat ilosta, sinun sydämesi sykkii ja avartuu, kun
meren aarteet kääntyvät sinun tykösi, kansojen rikkaudet
tulevat sinulle. **6** Kamelien paljous peittää sinut, Midianin
ja Eefan varsat; kaikki tulevat Sabasta, kantavat kultaa
ja suitsutusta ja Herran ylistystä ilmoittavat. **7** Kaikki
Keedarin laumat kokoontuvat sinun tykösi, Nebajotin
oinaat palvelevat sinua; minulle otollisina ne nousevat
minun alttarilleni, ja minä kirkastan kirkkauteni huoneen.
8 Keitä ovat nuo, jotka lentävät niinkuin pilvet ja
niinkuin kyyhkyset lakkoihinsa? **9** Merensaaret odottavat
minua, ja etumaisina tulevat Tarsiin-laivat tuodakseen
sinun lapsesi kaukaa; hopeansa ja kultansa heillä on
mukanansa Herran, sinun Jumalasi, nimelle, Israelin
Pyhälle, sillä hän kirkastaa sinut. **10** Ja muukalaiset
rakentavat sinun muurisi, ja heidän kuninkaansa
palvelevat sinua; sillä vihassani minä löin sinua, mutta
mielisuosiossani minä sinua armahdan. **11** Sinun porttisi
pidetään aina auki, ei niitä suljeta päivällä eikä yöllä,
että kansojen rikkaudet tuotaisiin ja heidän kuninkaansa
saatettaisiin sinun tykösi. **12** Sillä se kansa tai valtakunta,
joka ei sinua palvele, hukkuu, ja ne kansat hävitetään
perinjuurin. **13** Libanonin kunnia tulee sinun tykösi,
kypressit, jalavat ynnä hopeakuuset, kaunistamaan
minun pyhäkköni paikkaa, ja minä saatan jalkaini sijan
kunniaan. **14** Ja kumarassa käyden tulevat sinun
tykösi sinun sortajaisi pojat, ja kaikki sinun pilkkaajasi
heittäytyvät sinun jalkaisi juureen. He nimittävät sinut
"Herran kaupungiksi", "Israelin Pyhän Siioniksi". **15** Sen
sijaan, että sinä olet ollut hyljätty ja vihattu, niin ettei ollut
kauttasi kulkijaa, teen minä sinut korkeaksi iankaikkisesti,
iloksi polvesta polveen. **16** Ja sinä saat imeä kansojen
maidon, imeä kuningasten rintoja, saat tuntea, että
minä, Herra, olen sinun auttajasi, että Jaakobin Väkevä
on sinun lunastajasi. **17** Minä tuon vasken sijaan kultaa,
ja raudan sijaan minä tuon hopeata, puun sijaan vaskea

ja kiven sijaan rautaa. Ja minä panen sinulle esivallaksi
rauhan ja käskijäksi vanhurskauden. 18 Ei kuulu enää
väkivaltaa sinun maassasi, ei tuhoa, ei turmiota sinun
rajaisi sisällä, ja sinä kutsut pelastuksen muuriksesi
ja kiitoksen portiksesi. 19 Ei ole enää aurinko sinun
valonasi päivällä, eikä valaise sinua kuun kumotus, vaan
Herra on sinun iankaikkinen valkeutesi, ja sinun Jumalasi
sinun kirkkautesi. 20 Ei sinun aurinkosi enää laske, eikä
sinun kuusi vajene, sillä Herra on sinun iankaikkinen
valkeutesi, ja päättyneet ovat sinun murheesi päivät. 21
Sinun kansassasi ovat kaikki vanhurskaita, he saavat
periä maan iankaikkisesti, he, minun istutukseni vesa,
minun kätteni teko, minun kirkkauteni ilmoitukseksi. 22
Pienimmästä kasvaa heimo, vähäisimmästä väkevä
kansa. Minä, Herra, sen aikanansa nopeasti täytän.

61 Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän
on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille,
lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan
vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, 2
julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme
kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia, 3
panemaan Siionin murheellisten päähän-antamaan
heille-juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen
sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan;
ja heidän nimensä on oleva "vanhurskauden tammet",
"Herran istutus", hänen kirkkautensa ilmoitukseksi. 4
Ja he rakentavat jälleen ikivanhat rauniot, kohottavat
ennalleen esi-isien autiot paikat; ja he uudistavat
rauniokaupungit, jotka ovat olleet autiot polvesta polveen.
5 Vieraat ovat teidän laumojenne paimenina, muukalaiset
teidän peltomiehinänne ja viinitarhureinanne. 6 Mutta
teitä kutsutaan Herran papeiksi, sanotaan meidän
Jumalamme palvelijoiksi; te saatte nauttia kansain
rikkaudet ja periä heidän kunniansa. 7 Häpeänne
hyvitetään teille kaksin kerroin, ja pilkatut saavat
riemuita osastansa. Niin he saavat kaksinkertaisen
perinnön maassansa; heillä on oleva iankaikkinen
ilo. 8 Sillä minä, Herra, rakastan oikeutta, vihaan
vääryyttä ja ryöstöä; ja minä annan heille palkan
uskollisesti ja teen heidän kanssansa iankaikkisen
liiton. 9 Heidän siemenensä tulee tunnetuksi kansain
keskuudessa ja heidän jälkeläisensä kansakuntien
keskellä; kaikki, jotka näkevät heitä, tuntevat heidät
Herran siunaamaksi siemeneksi. 10 Minä iloitsen suuresti
Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani,
sillä hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja
verhoaa minut vanhurskauden viittaan, yljän kaltaiseksi,
joka kantaa juhlapäähinettä niinkuin pappi, ja morsiamen
kaltaiseksi, joka on koruillansa kaunistettu. 11 Sillä
niinkuin maa tuottaa kasvunsa ja niinkuin kasvitarha
saa siemenkylvönsä versomaan, niin saattaa Herra,
Herra versomaan vanhurskauden ja kiitoksen kaikkien
kansojen nähden.

62 Siionin tähden minä en voi vaieta, ja Jerusalemin
tähden en lepoa saa, ennenkuin sen vanhurskaus
nousee kuin aamunkoi ja sen autuus kuin palava
tulisoihtu. 2 Ja kansat näkevät sinun vanhurskautesi,
kaikki kuninkaat sinun kunniasi; ja sinulle annetaan
uusi nimi, jonka Herran suu säätää. 3 Sinä tulet
kauniiksi kruunuksi Herran kädessä ja kuninkaalliseksi
päähineeksi Jumalasi kädessä. 4 Ei sinua enää
sanota "hyljätyksi", eikä sinun maatasi enää sanota
"autioksi"; vaan sinua kutsutaan "minun rakkaakseni"
ja sinun maatasi "aviovaimoksi", sillä Herra rakastaa
sinua, ja sinun maasi otetaan avioksi. 5 Sillä niinkuin
nuori mies ottaa neitsyen avioksi, niin sinun lapsesi
ottavat sinut omaksensa; ja niinkuin ylkä iloitsee
morsiamesta, niin sinun Jumalasi iloitsee sinusta. 6
Sinun muureillesi, Jerusalem, minä asetan vartijat;
älköät he milloinkaan vaietko, ei päivällä eikä yöllä. Te,
jotka ylistätte Herraa, älkää itsellenne lepoa suoko. 7
Älkää antako hänelle lepoa, ennenkuin hän on asettanut
ennallensa Jerusalemin, tehnyt sen ylistykseksi maassa.
8 Herra on vannonut oikean kätensä ja väkevyytensä
käsivarren kautta: En totisesti minä enää anna jyviäsi
sinun vihollistesi ruuaksi, eivätkä juo enää muukalaiset
sinun viiniäsi, josta sinä olet vaivan nähnyt. 9 Vaan
jotka viljan kokoavat, ne sen syövät ja ylistävät Herraa;
ja jotka viinin korjaavat, ne sen juovat minun pyhissä
esikartanoissani. 10 Käykää, käykää ulos porteista,
tasoittakaa kansalle tie, tehkää, tehkää valtatie, raivatkaa
kivet pois, kohottakaa lippu kansoille. 11 Katso, Herra
on kuuluttanut maan ääriin asti: Sanokaa tytär Siionille:
Katso, sinun pelastuksesi tulee. Katso, hänen palkkansa
on hänen mukanansa, hänen työnsä ansio käy hänen
edellänsä. 12 Ja heitä kutsutaan "pyhäksi kansaksi",
"Herran lunastetuiksi"; ja sinua kutsutaan "halutuksi",
"kaupungiksi, joka ei ole hyljätty".

63 Kuka tuolla tulee Edomista, tulipunaisissa
vaatteissa Bosrasta, tuo puvultansa komea, joka
uljaana astelee suuressa voimassansa? "Minä, joka
puhun vanhurskautta, joka olen voimallinen auttamaan."
2 Miksi on punaa sinun puvussasi, miksi ovat vaatteesi
kuin viinikuurnan polkijan? 3 "Kuurnan minä poljin,
minä yksinäni, ei ketään kansojen joukosta ollut minun
kanssani; minä poljin heidät vihassani, tallasin heidät
kiivaudessani, ja niin pirskui heidän vertansa vaatteilleni,
ja minä tahrasin koko pukuni. 4 Sillä koston päivä
oli minun mielessäni ja minun lunastettujeni vuosi oli
tullut. 5 Ja minä katselin, mutta ei ollut auttajaa, ja minä
ihmettelin, kun ei kukaan tueksi tullut. Silloin minun oma
käsivarteni minua auttoi, ja minun vihani minua tuki.
6 Ja minä tallasin kansat vihassani ja juovutin heidät

kiivaudellani; minä vuodatin maahan heidän verensä."
7 Herran armotöitä minä julistan, Herran ylistettäviä
tekoja, kaikkea, mitä Herra on meille tehnyt, suurta
hyvyyttä Israelin heimoa kohtaan, mitä hän on heille
osoittanut laupeudessansa ja suuressa armossansa.
8 Ja hän sanoi: "Ovathan he minun kansani, he ovat
lapsia, joissa ei ole vilppiä"; ja niin hän tuli heille
vapahtajaksi. 9 Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli
hänelläkin ahdistus, ja hänen kasvojensa enkeli vapahti
heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän
lunasti heidät, nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina
muinaisina päivinä. 10 Mutta he niskoittelivat ja saattoivat
murheelliseksi hänen Pyhän Henkensä; ja niin hän
muuttui heidän viholliseksensa, hän itse soti heitä
vastaan. 11 Silloin hänen kansansa muisti muinaisia
päiviä, muisti Moosesta: Missä on hän, joka toi heidät
ylös merestä, heidät ynnä hänen laumansa paimenen?
Missä on hän, joka pani tämän sydämeen Pyhän
Henkensä; 12 hän, joka antoi kunniansa käsivarren
kulkea Mooseksen oikealla puolella, joka halkaisi vedet
heidän edestänsä tehdäkseen itsellensä iankaikkisen
nimen; 13 hän, joka kuljetti heitä syvyyksissä niinkuin
hevosia erämaassa, eivätkä he kompastelleet? 14
Niinkuin karja astuu alas laaksoon, niin vei Herran
Henki heidät lepoon. Niin sinä olet kansaasi johdattanut,
tehdäksesi itsellesi kunniallisen nimen. 15 Katsele
taivaasta, katso pyhyytesi ja kirkkautesi asunnosta.
Missä on sinun kiivautesi ja voimalliset tekosi? Sinun
sydämesi sääli ja sinun armahtavaisuutesi ovat minulta
sulkeutuneet. 16 Sinähän olet meidän isämme, sillä
Aabraham ei meistä tiedä eikä Israel meitä tunne: sinä,
Herra, olet meidän isämme; "meidän Lunastajamme"
on ikiajoista sinun nimesi. 17 Miksi sallit meidän eksyä
pois sinun teiltäsi, Herra, ja annoit meidän sydämemme
paatua, niin ettemme sinua pelkää? Palaja takaisin
palvelijaisi tähden, perintöosasi sukukuntain tähden.
18 Vähän aikaa vain sinun pyhä kansasi sai pitää
perintönsä; meidän ahdistajamme ovat tallanneet sinun
pyhäkkösi. 19 Me olemme niinkuin ne, joita sinä et ole
ikinä hallinnut, olemme, niinkuin ei meitä olisi otettu
sinun nimiisi.

64 Oi, jospa sinä halkaisisit taivaat ja astuisit alas, niin
että vuoret järkkyisivät sinun edessäsi, niinkuin
risut leimahtavat tuleen, niinkuin vesi tulella kiehuu, 2
että tekisit nimesi tunnetuksi vastustajillesi ja kansat
vapisisivat sinun kasvojesi edessä, 3 kun sinä teet
peljättäviä tekoja, joita emme odottaa voineet! Oi, jospa
astuisit alas, niin että vuoret järkkyisivät sinun edessäsi!
4 Ei ole ikiajoista kuultu, ei ole korviin tullut, ei ole silmä
nähnyt muuta Jumalaa, paitsi sinut, joka senkaltaisia
tekisi häntä odottavalle. 5 Sinä käyt niitä kohden, jotka
ilolla vanhurskautta tekevät ja jotka sinun teilläsi sinua
muistavat. Katso, sinä vihastuit, ja me jouduimme synnin
alaisiksi; niin on ollut ikiajoista asti-saammeko avun? 6
Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niinkuin tahrattu
vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme. Ja kaikki
me olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekomme
heittelevät meitä niinkuin tuuli. 7 Ei ole ketään, joka
avukseen huutaa sinun nimeäsi, joka herää pitämään
sinusta kiinni; sillä sinä olet peittänyt kasvosi meiltä,
jättänyt meidät menehtymään syntiemme valtaan. 8
Mutta olethan sinä, Herra, meidän isämme; me olemme
savi, ja sinä olet meidän valajamme, kaikki me olemme
sinun kättesi tekoa. 9 Älä, Herra, vihastu ylenmäärin,
äläkä ainiaan muistele pahoja tekoja. Katso ja huomaa,
että me kaikki olemme sinun kansasi. 10 Sinun pyhät
kaupunkisi ovat tulleet erämaaksi, Siion on erämaaksi
tullut, Jerusalem autioksi. 11 Meidän pyhä ja ihana
temppelimme, jossa isämme sinua ylistivät, on tulella
poltettu, ja rauniona on kaikki meille kallisarvoinen. 12
Vaikka nämä näin ovat, voitko, Herra, pidättää itsesi,
voitko olla vaiti ja vaivata meitä ylenmäärin?

65 Minä olen suostunut niiden etsittäväksi, jotka
eivät minua kysyneet, niiden löydettäväksi, jotka
eivät minua etsineet; minä olen sanonut kansalle, joka
ei ole otettu minun nimiini: Tässä minä olen, tässä
minä olen! 2 Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni
uppiniskaista kansaa kohden, joka vaeltaa tietä, mikä
ei ole hyvä, omain ajatustensa mukaan; 3 kansaa
kohden, joka vihoittaa minua alinomaa, vasten kasvojani,
uhraa puutarhoissa ja suitsuttaa tiilikivialttareilla. 4 He
asustavat haudoissa ja yöpyvät salaisiin paikkoihin;
he syövät sianlihaa, ja saastaiset liemet on heillä
astioissansa. 5 He sanovat: "Pysy erilläsi, älä tule
minua lähelle, sillä minä olen sinulle pyhä". Nämä
ovat savu minun sieramissani, tuli, joka palaa kaiken
päivää. 6 Katso, se on kirjoitettuna minun edessäni.
En ole minä vaiti, vaan minä maksan, maksan heille
helmaan 7 heidän pahat tekonsa ynnä teidän isienne
pahat teot, sanoo Herra, niiden, jotka ovat vuorilla
suitsuttaneet ja kukkuloilla minua häväisseet; ja ensiksi
minä mittaan heille palkan heidän helmaansa. 8 Näin
sanoo Herra: Niinkuin sanotaan rypäleestä, jos siinä
on mehua: "Älä hävitä sitä, sillä siinä on siunaus", niin
teen minä palvelijaini tähden, etten kaikkea hävittäisi. 9
Minä tuotan Jaakobista siemenen ja Juudasta vuorteni
perillisen; ja minun valittuni saavat periä maan, ja
minun palvelijani saavat siinä asua. 10 Ja Saaron on
oleva lammasten laitumena ja Aakorin laakso karjan
lepopaikkana minun kansallani, joka minua etsii. 11
Mutta te, jotka hylkäätte Herran ja unhotatte minun
pyhän vuoreni, jotka valmistatte Gadille pöydän ja
vuodatatte uhrijuomaa Menille- 12 teidät minä määrään
miekan omiksi, ja kaikki te kumarrutte teurastettaviksi,
sentähden ettette vastanneet, kun minä kutsuin, ettekä

kuulleet, kun minä puhuin, vaan teitte sitä, mikä on
pahaa minun silmissäni, ja valitsitte sen, mikä ei ole
minulle otollista. 13 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra:
Katso, minun palvelijani syövät, mutta te näette nälkää;
katso, minun palvelijani juovat, mutta te kärsitte janoa;
katso, minun palvelijani iloitsevat, mutta te joudutte
häpeään. 14 Katso, minun palvelijani riemuitsevat
sydämen onnesta, mutta te huudatte sydämen tuskasta
ja voivotatte mielimurteissanne. 15 Ja te jätätte nimenne
kirouslauseeksi minun valituilleni: "Niin sinut surmatkoon
Herra, Herra!" Mutta palvelijoilleen hän on antava toisen
nimen. 16 Joka maassa itsensä siunaa, siunaa itsensä
totisen Jumalan nimeen, ja joka maassa vannoo, vannoo
totisen Jumalan nimeen; sillä entiset ahdistukset ovat
unhotetut ja peitossa minun silmiltäni. 17 Sillä katso,
minä luon uudet taivaat ja uuden maan. Entisiä ei enää
muisteta, eivätkä ne enää ajatukseen astu; 18 vaan te
saatte iloita ja riemuita iankaikkisesti siitä, mitä minä
luon. Sillä katso, iloksi luon minä Jerusalemin, riemuksi
sen kansan. 19 Minä iloitsen Jerusalemista ja riemuitsen
kansastani; eikä siellä enää kuulla itkun ääntä eikä
valituksen ääntä. 20 Ei siellä ole enää lasta, joka eläisi
vain muutaman päivän, ei vanhusta, joka ei täyttäisi
päiviensä määrää; sillä nuorin kuolee satavuotiaana,
ja vasta satavuotiaana synnintekijä joutuu kiroukseen.
21 He rakentavat taloja ja asuvat niissä, he istuttavat
viinitarhoja ja syövät niiden hedelmät; 22 he eivät
rakenna muitten asua, eivät istuta muitten syödä; sillä
niinkuin puitten päivät ovat, niin ovat elinpäivät minun
kansassani. Minun valittuni kuluttavat itse kättensä työn.
23 He eivät tee työtä turhaan eivätkä lapsia synnytä
äkkikuoleman omiksi, sillä he ovat Herran siunattujen
siemen, ja heidän vesansa ovat heidän työnänsä. 24
Ennenkuin he huutavat, minä vastaan, heidän vielä
puhuessaan minä kuulen. 25 Susi ja lammas käyvät
yhdessä laitumella, ja leijona syö rehua niinkuin raavas,
ja käärmeen ruokana on maan tomu; ei missään minun
pyhällä vuorellani tehdä pahaa eikä vahinkoa, sanoo
Herra.

66 Näin sanoo Herra: Taivas on minun valtaistuimeni,
ja maa on minun jalkojeni astinlauta. Mikä olisi
huone, jonka te minulle rakentaisitte, mikä paikka olisi
minun leposijani? 2 Minun käteni on kaikki nämä
tehnyt, ja niin ovat kaikki nämä syntyneet, sanoo Herra.
Mutta minä katson sen puoleen, joka on nöyrä, jolla
on särjetty henki ja arka tunto minun sanani edessä. 3
Joka teurastaa härän, mutta myös tappaa miehen, joka
uhraa lampaan, mutta myös taittaa koiralta niskan, joka
uhraa ruokauhrin, mutta myös sian verta, joka polttaa
suitsuketta, mutta myös ylistää epäjumalaa: nämä ovat
valinneet omat tiensä. Ja niinkuin heidän sielunsa on
mielistynyt heidän iljetyksiinsä, 4 niin minäkin valitsen
heidän vaivaamisensa ja annan heille tulla sen, mitä
he pelkäävät, koska ei kukaan vastannut, kun minä
kutsuin, koska he eivät kuulleet, kun minä puhuin,
vaan tekivät sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, ja
valitsivat sen, mikä ei ole minulle otollista. 5 Kuulkaa
Herran sana, te, jotka olette aralla tunnolla hänen
sanansa edessä: Teidän veljenne, jotka vihaavat teitä ja
työntävät teidät luotaan minun nimeni tähden, sanovat:
"Osoittakoon Herra kunniansa, että me näemme teidän
ilonne!" Mutta he joutuvat häpeään. 6 Metelin ääni
kaupungista! Ääni temppelistä! Herran ääni: hän maksaa
palkan vihollisillensa! 7 Ennenkuin Siion kipuja tuntee,
hän synnyttää; ennenkuin hänelle tuskat tulevat, hän
saa poikalapsen. 8 Kuka on sellaista kuullut, kuka
senkaltaista nähnyt? Syntyykö maa yhden päivän kivulla,
tahi synnytetäänkö kansa yhdellä haavaa? Siionhan
tunsi kipuja ja samalla jo synnytti lapsensa. 9 Minäkö
avaisin kohdun sallimatta synnyttää, sanoo Herra, tahi
minäkö, joka saatan synnyttämään, sulkisin kohdun?
10 Iloitkaa Jerusalemin kanssa ja riemuitkaa hänestä
kaikki, jotka häntä rakastatte; iloitsemalla iloitkaa hänen
kanssaan, te, jotka olette hänen tähtensä surreet, 11
että imisitte ja tulisitte ravituiksi hänen lohdutuksensa
rinnoista, että joisitte ja virkistyisitte hänen kunniansa
runsaudesta. 12 Sillä näin sanoo Herra: Minä ohjaan
hänen tykönsä rauhan niinkuin virran ja kansojen
kunnian niinkuin tulvajoen. Ja te saatte imeä, kainalossa
teitä kannetaan, ja polvilla pitäen teitä hyväillään. 13
Niinkuin äiti lohduttaa lastansa, niin minä lohdutan teitä,
ja Jerusalemissa te saatte lohdutuksen. 14 Te näette
sen, ja teidän sydämenne iloitsee, ja teidän luunne
virkistyvät kuin vihanta ruoho; ja Herran käsi tulee
tunnetuksi hänen palvelijoissansa, mutta vihollistensa
hän antaa tuntea vihansa. 15 Sillä katso, Herra tulee
tulessa, ja hänen vaununsa ovat kuin myrskytuuli; ja
hän antaa vihansa purkautua hehkussa ja nuhtelunsa
tulenliekeissä. 16 Herra käy tuomiolle kaiken lihan
kanssa tulella ja miekallaan; ja Herran surmaamia on
oleva paljon. 17 Jotka pyhittäytyvät ja puhdistautuvat
puutarha-menoja varten, seuraten miestä, joka on heidän
keskellänsä, jotka syövät sianlihaa ja muuta inhottavaa
sekä hiiriä, niistä kaikista tulee loppu, sanoo Herra. 18
Minä tunnen heidän tekonsa ja ajatuksensa. Aika tulee,
että minä kokoan kaikki kansat ja kielet, ja he tulevat ja
näkevät minun kunniani. 19 Ja minä teen tunnusteon
heidän keskellänsä ja lähetän pakoonpäässeitä heidän
joukostansa pakanain tykö Tarsiiseen, Puuliin ja Luudiin,
jousenjännittäjäin tykö, Tuubaliin ja Jaavaniin, kaukaisiin
merensaariin, jotka eivät ole kuulleet minusta kerrottavan
eivätkä nähneet minun kunniaani, ja he ilmoittavat
minun kunniani pakanain keskuudessa. 20 Ja he tuovat
kaikki teidän veljenne kaikista kansoista uhrilahjana
Herralle hevosilla, vaunuilla, kantotuoleilla, muuleilla ja
ratsukameleilla minun pyhälle vuorelleni Jerusalemiin,

sanoo Herra, niinkuin israelilaiset tuovat ruokauhrin
puhtaassa astiassa Herran temppeliin. **21** Ja heitäkin
minä otan leeviläisiksi papeiksi, sanoo Herra. **22**
Niinkuin uudet taivaat ja uusi maa, jotka minä teen,
pysyvät minun kasvojeni edessä, sanoo Herra, niin
pysyy teidän siemenenne ja teidän nimenne. **23** Joka
kuukausi uudenkuun päivänä ja joka viikko sapattina
tulee kaikki liha kumartaen rukoilemaan minua, sanoo
Herra. **24** Ja he käyvät ulos katselemaan niiden miesten
ruumiita, jotka ovat luopuneet minusta; sillä heidän
matonsa ei kuole, eikä heidän tulensa sammu, ja he
ovat kauhistukseksi kaikelle lihalle.

Jeremian

1 Jeremian, Hilkian pojan, sanat. Tämä oli Anatotissa,
Benjaminin maassa, asuvia pappeja. **2** Hänelle tuli
Herran sana Juudan kuninkaan Joosian, Aamonin pojan,
päivinä, tämän kolmantenatoista hallitusvuotena, **3** ja
tuli vielä Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan,
päivinä ja aina Juudan kuninkaan Sidkian, Joosian
pojan, yhdennentoista vuoden loppumiseen asti, jolloin
Jerusalemin asukkaat viidentenä kuukautena vietiin
pakkosiirtolaisuuteen. **4** Minulle tuli tämä Herran sana: **5**
"Jo ennenkuin minä valmistin sinut äidin kohdussa, minä
sinut tunsin, ja ennenkuin sinä äidistä synnyit, minä
sinut pyhitin; minä asetin sinut kansojen profeetaksi". **6**
Mutta minä sanoin: "Voi Herra, Herra! Katso, en minä
kykene puhumaan, sillä minä olen nuori." **7** Niin Herra
sanoi minulle: "Älä sano: 'Minä olen nuori', vaan mene,
kunne ikinä minä sinut lähetän, ja puhu kaikki, mitä
minä käsken sinun puhua. **8** Älä pelkää heitä, sillä
minä olen sinun kanssasi ja pelastan sinut, sanoo
Herra." **9** Ja Herra ojensi kätensä ja kosketti minun
suutani. Ja Herra sanoi minulle: "Katso, minä panen
sanani sinun suuhusi. **10** Katso, minä asetan sinut
tänä päivänä yli kansojen ja valtakuntain, repimään
maasta ja hajottamaan, hävittämään ja kukistamaan,
rakentamaan ja istuttamaan." **11** Minulle tuli tämä Herran
sana: "Mitä sinä näet, Jeremia?" Minä vastasin: "Minä
näen mantelipuun oksan". **12** Herra sanoi minulle:
"Sinä olet nähnyt oikein; sillä minä valvon sanaani
toteuttaakseni sen". **13** Minulle tuli toistamiseen Herran
sana, näin kuuluva: "Mitä sinä näet?" Minä vastasin:
"Minä näen kiehuvan padan; se näkyy pohjoisen
puolelta". **14** Ja Herra sanoi minulle: "Pohjoisesta on
onnettomuus purkautuva kaikkien maan asukasten yli.
15 Sillä katso, minä kutsun kaikki pohjoisten valtakuntain
kansanheimot, sanoo Herra, ja ne tulevat ja asettavat
kukin valtaistuimensa Jerusalemin porttien oville ja
kaikkia sen muureja vastaan, yltympäri, ja kaikkia
Juudan kaupunkeja vastaan. **16** Sitten minä julistan
heille tuomioni kaikesta heidän pahuudestaan, koska he
ovat hyljänneet minut, polttaneet uhreja muille jumalille
ja kumartaneet kättensä tekoja. **17** Mutta sinä, vyötä
kupeesi, nouse ja puhu heille kaikki, mitä minä käsken
sinun puhua. Älä heitä kauhistu, etten minä kauhistuttaisi
sinua heidän edessään. **18** Sillä katso, minä teen sinusta
tänä päivänä varustetun kaupungin, rautapatsaan ja
vaskimuurin koko maata vastaan, Juudan kuninkaita,
sen ruhtinaita, sen pappeja vastaan ja maan kansaa
vastaan. **19** Ja he sotivat sinua vastaan, mutta eivät
voita sinua, sillä minä olen sinun kanssasi, sanoo Herra,
ja pelastan sinut."

2 Ja minulle tuli tämä Herran sana: **2** "Mene ja julista
Jerusalemin kuullen ja sano: Näin sanoo Herra:
Minä muistan sinun nuoruutesi armauden, morsiusaikasi
rakkauden, kuinka sinä seurasit minua erämaassa,
maassa, jossa ei kylvöä tehdä. **3** Herralle pyhitetty
oli Israel, hänen satonsa esikoinen. Kaikki, jotka sitä
söivät, joutuivat syynalaisiksi; onnettomuus kohtasi
heitä, sanoo Herra. **4** Kuulkaa Herran sana, Jaakobin
heimo ja kaikki Israelin heimon sukukunnat. **5** Näin
sanoo Herra: Mitä vääryyttä teidän isänne minusta
löysivät, koska he erkanivat kauas minusta ja lähtivät
seuraamaan turhia jumalia ja turhanpäiväisiksi tulivat.
6 He eivät kysyneet: 'Missä on Herra, joka toi meidät
pois Egyptin maasta, joka johdatti meitä erämaassa,
arojen ja kuilujen maassa, kuivuuden ja synkeyden
maassa, maassa, jossa ei kukaan kulje eikä yksikään
ihminen asu?' **7** Minä toin teidät hedelmätarhojen
maahan syömään sen hedelmää ja hyvyyttä, mutta
sinne tultuanne te saastutitte minun maani ja teitte minun
perintöosani kauhistukseksi. **8** Papit eivät kysyneet:
'Missä on Herra?' Lainkäyttäjät eivät minua tunteneet,
ja paimenet luopuivat minusta; profeetat ennustivat
Baalin nimessä ja seurasivat niitä, joista ei apua ole. **9**
Sentähden minä vielä käyn oikeutta teidän kanssanne,
sanoo Herra, ja teidän lastenne lasten kanssa minä
käyn oikeutta. **10** Menkää kittiläisten saarille katsomaan
ja lähettäkää Keedariin panemaan tarkoin merkille ja
katsomaan, onko senkaltaista tapahtunut. **11** Onko
mikään pakanakansa vaihtanut jumalia, vaikka ne eivät
olekaan jumalia? Mutta minun kansani on vaihtanut
kunniansa siihen, josta ei apua ole. **12** Hämmästykää
tästä, te taivaat, kauhistukaa, peräti tyrmistykää, sanoo
Herra. **13** Sillä minun kansani on tehnyt kaksinkertaisen
synnin: minut, elävän veden lähteen, he ovat hyljänneet,
ja ovat hakanneet itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä,
jotka eivät vettä pidä. **14** Onko Israel ostettu orja
tai kotona syntynyt? Minkätähden hän on joutunut
saaliiksi? **15** Häntä vastaan kiljuivat nuoret leijonat,
antoivat äänensä kuulua; ne tekivät hänen maansa
autioksi, hänen kaupunkinsa hävitettiin asujattomiksi.
16 Myöskin noofilaiset ja tahpanheelaiset pitivät sinun
päälakeasi laitumenansa. **17** Eikö tee tätä sinulle se,
että sinä hylkäät Herran, sinun Jumalasi, silloin kun hän
tahtoo sinua tiellä kuljettaa? **18** Ja nyt, mitä menemistä
sinulla on Egyptiin juomaan Siihorin vettä? Ja mitä
menemistä sinulla on Assuriin juomaan Eufrat-virran
vettä? **19** Sinun pahuutesi tuottaa sinulle kurituksen, ja
luopumuksesi saattaa sinut rangaistukseen; niin tiedä
ja näe, kuinka onnetonta ja katkeraa se on, että sinä
hylkäät Herran, sinun Jumalasi, etkä minua pelkää,
sanoo Herra, Herra Sebaot. **20** Sillä jo ammoisista ajoista
sinä olet särkenyt ikeesi, katkaissut siteesi ja sanonut:
'En tahdo palvella'. Sillä kaikilla korkeilla kukkuloilla

ja kaikkien viheriäin puitten alla sinä porttona viruit.
21 Minä olin istuttanut sinut jaloksi viiniköynnökseksi,
puhtaimmasta siemenestä; kuinka olet muuttunut minulle
vieraan viinipuun villiköynnöksiksi? 22 Vaikka pesisit
itsesi saippualla ja käyttäisit paljon lipeätä, saastaiseksi
jää sittenkin sinun syntisi minun edessäni, sanoo Herra,
Herra. 23 Kuinka saatat sanoa: 'En ole saastuttanut
itseäni, en ole baaleja seurannut'! Katso menoasi
laaksossa, huomaa, mitä olet tehnyt, sinä nopea, nuori
naaraskameli, joka juokset sinne ja tänne; 24 sinä
villiaasi, erämaahan tottunut, joka himossasi ilmaa ahmit!
Kuka hillitsee sen kiiman? Joka sitä etsii, sen ei tarvitse
väsyttää itseään; sen löytää, kun tulee sen kuukausi. 25
Varo, ettet juokse jalkaasi anturattomaksi ja kurkkuasi
janoiseksi. Mutta sinä sanot: 'Se on turhaa! Ei! Sillä
minä rakastan vieraita ja niitä minä seuraan.' 26 Niinkuin
teosta tavattu varas on häpeissänsä, niin joutuu Israelin
heimo häpeään, se ja sen kuninkaat, ruhtinaat, papit ja
profeetat, 27 he, jotka sanovat puulle: 'Sinä olet minun
isäni' ja kivelle: 'Sinä olet minut synnyttänyt'. Sillä he ovat
kääntäneet minulle selkänsä eivätkä kasvojansa; mutta
onnettomuutensa aikana he sanovat: 'Nouse ja pelasta
meidät'. 28 Mutta missä ovat sinun jumalasi, jotka olet
itsellesi tehnyt? Nouskoot ne, jos voivat pelastaa sinut
onnettomuutesi aikana. Sillä yhtä monta, kuin sinulla
on kaupunkeja, on sinulla jumalia, Juuda. 29 Miksi
riitelette minua vastaan? Olettehan te kaikki luopuneet
minusta, sanoo Herra. 30 Turhaan minä olen lyönyt
teidän lapsianne; he eivät ole ottaneet kuritusta varteen.
Teidän miekkanne on syönyt teidän profeettojanne,
niinkuin hävittävä leijona. 31 Voi sukukuntaa-teitä!
Katsokaa Herran sanaa: olenko minä ollut Israelille
erämaa, pimeyden maa? Miksi sanoo minun kansani:
'Me juoksemme valtoimina, emme tule enää sinun
tykösi'. 32 Unhottaako neitsyt koristeensa, morsian
koruvyönsä? Mutta minun kansani on unhottanut minut
epälukuisina päivinä. 33 Kuinka ovelasti sinä kuljet
lempeä etsiessäsi! Niinpä oletkin perehtynyt pahuuden
teihin. 34 Vaatteesi liepeetkin ovat köyhien, viatonten
veressä. Et tavannut heitä murtautumasta sisälle, mutta
yhtäkaikki-! 35 Ja kuitenkin sinä sanot: 'Minä olen
syytön; hänen vihansa on kaiketi kääntynyt minusta
pois'. Katso, minä käyn oikeutta sinun kanssasi, koska
sinä sanot: 'En ole syntiä tehnyt'. 36 Kuinka niin kovin
kiiruhdat vaihtamaan tiesi! Egyptistäkin olet saava
häpeän, niinkuin olet häpeän saanut Assurista. 37
Senkin tyköä olet lähtevä kädet pääsi päällä, sillä Herra
on hyljännyt ne, joihin sinä luotat, ja heistä ei sinulle
menestystä tule."

3 Sanottu on: Jos mies lähettää pois vaimonsa ja
tämä menee hänen luotansa ja joutuu toisen miehen
vaimoksi, saako se mies enää tulla hänen luokseen? Eikö
se maa tule saastutetuksi? Mutta sinä olet harjoittanut
haureutta monen ystävän kanssa, ja sinäkö saisit
palata minun luokseni! sanoo Herra. 2 Nosta silmäsi
kukkuloihin ja katso: missä ei olisi sinua maattu? Teitten
vieressä sinä istuit heitä odotellen, niinkuin arabialainen
erämaassa, ja saastutit maan haureellisella menollasi
ja pahuudellasi. 3 Sadekuurot tyrehtyivät, kevätsade
jäi tulematta, mutta sinulla oli porttonaisen otsa, et
tahtonut hävetä. 4 Kuitenkin sinä nyt huudat minulle:
"Isäni! -Sinä olet nuoruuteni ystävä! - 5 Pitääkö hän
vihaa iankaikkisesti, kantaako hän sitä ainiaan?" Katso,
näin sinä puhut, mutta sinä teet pahaa, ja siihen sinä
pystyt. 6 Ja Herra sanoi minulle kuningas Joosian
päivinä: "Oletko nähnyt, mitä tuo luopiovaimo, Israel,
on tehnyt? Hän kuljeskeli kaikilla korkeilla vuorilla ja
kaikkien viheriäin puitten alla ja harjoitti siellä haureutta.
7 Ja minä sanoin, sittenkuin hän oli kaiken tämän
tehnyt: 'Palaja minun tyköni'. Mutta hän ei palannut. Ja
hänen sisarensa Juuda, tuo uskoton, näki sen. 8 Ja
minä näin, että, vaikka minä olin lähettänyt pois tuon
luopiovaimon, Israelin, juuri sen tähden, että hän oli
tehnyt aviorikoksen, ja olin antanut hänelle erokirjan, ei
kuitenkaan uskoton Juuda, hänen sisarensa, peljännyt,
vaan meni ja harjoitti haureutta hänkin. 9 Ja haureutensa
huudolla hän saastutti maan, ja hän teki aviorikoksen
kiven ja puun kanssa. 10 Ja kaikesta tästäkään
huolimatta hänen sisarensa Juuda, tuo uskoton, ei
palannut minun tyköni kaikesta sydämestään, vaan
petollisesti, sanoo Herra." 11 Ja Herra sanoi minulle:
"Luopiovaimo Israel on osoittautunut vanhurskaammaksi
kuin Juuda, tuo uskoton. 12 Mene ja julista nämä sanat
pohjoiseen päin ja sano: Palaja, sinä luopiovaimo Israel,
sanoo Herra; minä en enää synkistä teille kasvojani,
sillä minä olen armollinen, sanoo Herra, enkä pidä
vihaa iankaikkisesti. 13 Ainoastaan tunne rikoksesi,
että olet luopunut Herrasta, Jumalastasi, ja juossut
sinne ja tänne vieraitten jumalain tykö, kaikkien viheriäin
puitten alle, ettekä ole kuulleet minun ääntäni, sanoo
Herra. 14 Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, sanoo
Herra, sillä minä olen ottanut teidät omikseni, ja minä
noudan teidät, yhden ainoankin kaupungista ja kaksi
sukukunnasta, ja tuon teidät Siioniin. 15 Ja minä annan
teille paimenet oman sydämeni mukaan, ja he kaitsevat
teitä ymmärryksellä ja taidolla. 16 Ja kun te lisäännytte
ja tulette hedelmällisiksi maassa niinä päivinä, sanoo
Herra, niin ei enää puhuta Herran liitonarkista, se ei
enää ajatukseen astu, eikä sitä enää muisteta; ei sitä
enää kaivata, eikä sellaista enää tehdä. 17 Siihen
aikaan sanotaan Jerusalemia Herran valtaistuimeksi, ja
kaikki kansat kokoontuvat sinne, Jerusalemiin, Herran
nimen tähden eivätkä enää vaella pahan sydämensä
paatumuksessa. 18 Niinä päivinä on Juudan heimo
kulkeva Israelin heimon kanssa, ja he tulevat yhdessä
pohjoisesta maasta siihen maahan, jonka minä annoin

teidän isillenne perinnöksi. 19 Minä ajattelin: Kuinka
asetankaan sinut lasten joukkoon ja annan sinulle
suloisen maan, ihanan perintöosan, ihanimman kansojen
maista! Ja ajattelin: Sinä olet kutsuva minua isäksi etkä
ole koskaan kääntyvä minusta pois. 20 Mutta niinkuin
vaimo on uskoton puolisollensa, niin olette te, Israelin
heimo, olleet uskottomat minulle, sanoo Herra. 21 Kuule!
Kalliokukkuloilta kuuluu itku, israelilaisten rukous, sillä he
ovat vaeltaneet väärää tietä, ovat unhottaneet Herran,
Jumalansa. 22 Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset,
niin minä parannan teidän luopumuksenne." -"Katso,
me tulemme sinun tykösi, sillä sinä olet Herra, meidän
Jumalamme. 23 Totisesti, petosta on, mitä kukkuloilta
kuuluu, pauhina vuorilla. Totisesti, Herrassa, meidän
Jumalassamme, on Israelin pelastus. 24 Häpeäjumala
on syönyt isiemme vaivannäön nuoruudestamme asti,
heidän lampaansa ja raavaansa, poikansa ja tyttärensä.
25 Maatkaamme häpeässämme, ja häväistyksemme
peittäköön meidät, sillä Herraa, meidän Jumalaamme,
vastaan me olemme syntiä tehneet, me ja meidän
isämme, hamasta nuoruudestamme tähän päivään asti,
emmekä ole kuulleet Herran, meidän Jumalamme,
ääntä."

4 "Jos sinä käännyt, Israel, sanoo Herra, niin käänny
minun tyköni; ja jos sinä poistat iljetyksesi minun
kasvojeni edestä, niin et häädy harhailemaan; 2 jos
sinä vannot: 'Niin totta kuin Herra elää' uskollisesti,
oikein ja vanhurskaasti, niin kansat siunaavat itsensä
hänen nimeensä, ja hän on heidän kerskauksensa. 3
Sillä näin sanoo Herra Juudan miehille ja Jerusalemille:
Raivatkaa itsellenne uudispelto, älkääkä kylväkö
orjantappurain sekaan. 4 Ympärileikatkaa itsenne
Herralle ja poistakaa sydämenne esinahka, te Juudan
miehet ja Jerusalemin asukkaat, ettei minun vihani
syttyisi kuin tuli ja palaisi, eikä olisi sammuttajaa,
teidän tekojenne pahuuden tähden. 5 Julistakaa
Juudassa ja Jerusalemissa, kuuluttakaa ja sanokaa:
Puhaltakaa pasunaan kautta maan; huutakaa täyttä
kurkkua ja sanokaa: 'Kokoontukaa, ja menkäämme
varustettuihin kaupunkeihin'. 6 Nostakaa lippu Siionia
kohti, paetkaa pysähtymättä; sillä minä annan tulla
pohjoisesta onnettomuuden ja suuren hävityksen. 7
Leijona on noussut tiheiköstänsä, kansaintuhooja on
lähtenyt liikkeelle, lähtenyt asuinpaikastansa, tekemään
sinun maasi autioksi: sinun kaupunkisi hävitetään
asujattomiksi. 8 Sentähden kääriytykää säkkeihin,
valittakaa ja parkukaa, sillä Herran vihan hehku ei
ole kääntynyt meistä pois." 9 Sinä päivänä, sanoo
Herra, katoaa rohkeus kuninkaalta ja päämiehiltä,
papit tyrmistyvät ja profeetat hämmästyvät. 10 Mutta
minä sanoin: "Voi, Herra, Herra! Totisesti, sinä saatoit
tämän kansan ja Jerusalemin peräti pettymään, kun
sanoit: 'Teillä on oleva rauha!' Ja kuitenkin miekka
koskee sieluun asti." 11 Siihen aikaan sanotaan
tälle kansalle ja Jerusalemille: Kuuma tuuli tulee
erämaan kalliokukkuloilta tytärtä, minun kansaani, kohti-
ei elon viskaamiseksi eikä puhdistamiseksi. 12 Tuuli,
liian tuima sellaisiin, tulee minulta; nyt minä myös
julistan heille tuomiot. 13 Katso, hän nousee niinkuin
pilvi, ja hänen vaununsa ovat kuin tuulispää, hänen
hevosensa ovat kotkia nopeammat. Voi meitä, sillä
me olemme tuhon omat! 14 Pese sydämesi puhtaaksi
pahuudesta, sinä Jerusalem, että pelastuisit. Kuinka
kauan asuvat sinun sisimmässäsi väärät ajatuksesi? 15
Sillä kuule! Sanansaattaja Daanista, onnettomuuden
julistaja Efraimin vuorilta! 16 Kehoittakaa kansoja. Katso,
kuuluttakaa Jerusalemia vastaan: "Piirittäjät tulevat
kaukaisesta maasta ja kohottavat huutonsa Juudan
kaupunkeja vastaan". 17 Niinkuin pellon vartijat he
piirittävät sitä yltympäri, koska se niskoitteli minua
vastaan, sanoo Herra. 18 Sinun vaelluksesi ja tekosi
ovat tuottaneet sinulle tämän: tämän saat pahuudestasi;
niin, se on katkerata, niin, se koskee sydämeesi asti. 19
Voi minun rintaani, voi minun rintaani! Minä vääntelehdin
tuskasta. Voi sydämeni kammioita! Sydämeni väräjää
minussa; en voi vaieta, sillä minä kuulen pasunan
äänen, sotahuudon. 20 Hävitys tulee hävityksen päälle,
sillä koko maa on tuhottu; äkisti ovat minun majani
tuhotut, silmänräpäyksessä minun telttani. 21 Kuinka
kauan minun täytyy nähdä sotalippua, kuulla pasunan
ääntä? 22 Sillä minun kansani on hullu; eivät he tunne
minua. He ovat tyhmiä lapsia eivätkä ymmärtäväisiä;
he ovat viisaita tekemään pahaa, mutta tehdä hyvää
he eivät taida. 23 Minä katselin maata, ja katso, se
oli autio ja tyhjä, ja taivasta, eikä siinä valoa ollut. 24
Minä katselin vuoria, ja katso, ne järkkyivät, ja kaikki
kukkulat huojuivat. 25 Minä katselin, ja katso, ei ollut
yhtään ihmistä, ja kaikki taivaan linnut olivat paenneet
pois. 26 Minä katselin, ja katso, hedelmätarha oli
erämaana, ja kaikki sen kaupungit olivat kukistuneet
Herran, hänen vihansa hehkun, edessä. 27 Sillä näin
sanoo Herra: Koko maa tulee autioksi, vaikka minä
en siitä peräti loppua tee. 28 Sentähden maa suree,
ja taivaat ylhäällä pukeutuvat mustiin, sillä minä olen
puhunut, olen päättänyt, enkä kadu, en siitä peräydy. 29
Ratsu-ja jousimiesten huutoa pakenee koko kaupunki;
he menevät metsäntiheikköihin ja nousevat kallioille.
Jokainen kaupunki on hyljätty, eikä niissä kukaan asu. 30
Ja sinä tuhon oma, mitä teet, kun pukeudut purppuraan,
kun koristaudut kultakoristeilla, kun suurennat silmäsi
ihomaalilla? Turhaan sinä itsesi kaunistat. Rakastajat
ovat hyljänneet sinut, he etsivät sinun henkeäsi. 31 Sillä
minä kuulen huudon, niinkuin synnyttäjän tuskanhuudon,
vaivan, niinkuin ensisynnyttäjän vaivan, tytär Siionin
huudon; hän vaikeroitsee, levittää kätensä: "Voi minua,
minun sieluni menehtyy murhamiesten käsiin!"

5 Kiertäkää Jerusalemin katuja, katsokaa ja
tiedustelkaa, ja etsikää sen toreilta: jos löydätte
yhdenkään, jos on ainoatakaan, joka tekee oikein,
joka noudattaa uskollisuutta, niin minä annan anteeksi
Jerusalemille. **2** Mutta vaikka he sanovat: "Niin totta
kuin Herra elää", he kuitenkin vannovat väärin. **3** Herra,
eivätkö sinun silmäsi katso uskollisuutta? Sinä olet
lyönyt heitä, mutta he eivät tunteneet kipua; sinä olet
lopen hävittänyt heidät, mutta he eivät tahtoneet ottaa
kuritusta varteen. He ovat kovettaneet kasvonsa kalliota
kovemmiksi, eivät ole tahtoneet kääntyä. **4** Silloin minä
ajattelin: Sellaisia ovat vain alhaiset; he ovat tyhmiä,
sillä he eivät tunne Herran tietä, Jumalansa oikeutta. **5**
Niinpä menen ylhäisten luo ja puhuttelen heitä, sillä he
kyllä tuntevat Herran tien, Jumalansa oikeuden. Mutta
he olivat kaikki särkeneet ikeen, katkaisseet siteet. **6**
Sentähden surmaa heidät metsän leijona, aavikon susi
haaskaa heidät, pantteri väijyy heidän kaupunkejansa.
Kuka ikinä niistä lähtee, se raadellaan, sillä paljot ovat
heidän rikoksensa, suuri heidän luopumustensa luku. **7**
Kuinka minä antaisin sinulle anteeksi? Sinun lapsesi
ovat hyljänneet minut ja vannoneet niiden kautta, jotka
eivät jumalia ole. Minä ravitsin heitä, mutta he tekivät
aviorikoksen, ja porton huoneeseen he kokoontuivat.
8 He ovat hyvinruokittuja, äleitä oriita; he hirnuvat
kukin lähimmäisensä vaimoa. **9** Enkö minä tällaisista
rankaisisi, sanoo Herra, eikö minun sieluni kostaisi
tämänkaltaiselle kansalle? **10** Nouskaa sen tarhojen
pengermille ja hävittäkää, älkää kuitenkaan siitä peräti
loppua tehkö; ottakaa pois sen köynnökset, sillä ne
eivät ole Herran. **11** Sillä he ovat olleet minulle peräti
uskottomat, sekä Israelin heimo että Juudan heimo,
sanoo Herra. **12** He ovat kieltäneet Herran ja sanoneet:
"Ei se ole hän! Ei meitä kohtaa onnettomuus, emme tule
näkemään miekkaa emmekä nälkää. **13** Ja profeetat
ovat pelkkää tuulta; Herra, joka puhuu, ei ole heissä-
heidän itsensä käyköön niin." **14** Sentähden sanoo
Herra, Jumala Sebaot, näin: Koska te tällaisia olette
puhuneet, niin katso, minä teen sanani sinun suussasi
tuleksi ja tämän kansan polttopuiksi, ja se kuluttaa
heidät. **15** Katso minä tuon teitä vastaan, te Israelin
heimo, kansan kaukaa, sanoo Herra; se on horjumaton
kansa, se on ikivanha kansa, kansa, jonka kieltä sinä
et ymmärrä ja jonka puhetta sinä et tajua. **16** Heidän
viinensä on kuin avoin hauta, he ovat kaikki sankareita.
17 He syövät sinun satosi ja leipäsi, he syövät sinun
poikasi ja tyttäresi, syövät sinun lampaasi ja raavaasi,
syövät sinun viinipuusi ja viikunapuusi; he miekalla
hävittävät sinun varustetut kaupunkisi, joihin sinä luotat.
18 Mutta niinäkään päivinä, sanoo Herra, en minä teistä
peräti loppua tee. **19** Ja kun he kysyvät: "Miksi on Herra,
meidän Jumalamme, tehnyt meille kaiken tämän?" niin
vastaa heille: "Niinkuin te olette hyljänneet minut ja
palvelleet vieraita jumalia maassanne, niin täytyy teidän
palvella muukalaisia maassa, joka ei ole teidän". **20**
Julistakaa tämä Jaakobin huoneessa ja kuuluttakaa
se Juudassa sanoen: **21** Kuulkaa tämä, te tyhmä ja
ymmärtämätön kansa, te, joilla on silmät, mutta ette
näe, joilla on korvat, mutta ette kuule. **22** Ettekö pelkää
minua, sanoo Herra, ettekö vapise minun edessäni, joka
olen pannut hiekan meren rajaksi, ikuiseksi määräksi,
jonka ylitse se ei pääse; ja vaikka se kuohuu, ei se
mitään voi, ja vaikka sen aallot pauhaavat, eivät ne sen
ylitse pääse? **23** Mutta tällä kansalla on uppiniskainen
ja tottelematon sydän; he ovat poikenneet ja menneet
pois. **24** Eivätkä he sano sydämessänsä: "Peljätkäämme
Herraa, Jumalaamme, joka antaa sateen, syyssateen ja
kevätsateen ajallansa, ja säilyttää meille elonkorjuun
määräviikot". **25** Teidän pahat tekonne käänsivät nämä
pois, ja teidän syntinne estivät teitä saamasta hyvää. **26**
Sillä minun kansassani on jumalattomia; he väijyvät,
niinkuin linnunpyytäjät kyykistyvät, he asettavat ansoja,
pyydystävät ihmisiä. **27** Niinkuin häkki on täynnä lintuja,
niin heidän huoneensa ovat petosta täynnä. Siitä he
ovat tulleet suuriksi ja rikkaiksi, **28** ovat tulleet lihaviksi
ja kiiltäviksi. Myös käyvät heidän häijyt puheensa yli
kaiken määrän; he eivät aja orpojen asiaa, niin että ne
voittaisivat, eivätkä hanki köyhille oikeutta. **29** Enkö
minä näistä tällaisista rankaisisi, sanoo Herra, eikö
minun sieluni kostaisi tämänkaltaiselle kansalle? **30**
Kauheita ja pöyristyttäviä tapahtuu maassa: **31** profeetat
ennustavat valhetta, ja papit hallitsevat yksissä neuvoin
heidän kanssaan, ja sitä minun kansani rakastaa. Mutta
mitä te teette, kun tästä tulee loppu?

6 Paetkaa, benjaminilaiset, Jerusalemista, puhaltakaa
pasunaan Tekoassa ja nostakaa merkki Beet-Keremin
kohdalle; sillä pohjoisesta nousee onnettomuus ja suuri
hävitys. **2** Tytär Siionin, suloisen ja hemmotellun, minä
hukutan. **3** Hänen tykönsä tulee paimenia laumoinensa,
he pystyttävät telttansa häntä vastaan yltympäri,
syöttävät alansa kukin. **4** Julistakaa häntä vastaan pyhä
sota. "Nouskaa ja menkäämme puolipäivän aikaan! Voi
meitä, sillä päivä painuu, sillä illan varjot pitenevät! **5**
Nouskaa ja menkäämme yöllä ja hävittäkäämme hänen
linnansa." **6** Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Kaatakaa
puita ja luokaa valli Jerusalemia vastaan. Se on kaupunki,
jota on rangaistava; siinä on pelkkää väkivaltaa. **7**
Niinkuin kaivo pitää vetensä tuoreena, niin sekin
pitää pahuutensa tuoreena; sortoa, hävitystä kuuluu
sieltä, minun edessäni on aina kipu ja haavat. **8** Ota
ojentuaksesi, Jerusalem, ettei minun sieluni vieraannu
sinusta, etten tee sinua autioksi, asumattomaksi maaksi.
9 Näin sanoo Herra Sebaot: Israelin jäännöksestä
pidetään jälkikorjuu niinkuin viinipuusta; ojenna kätesi
köynnöksiä kohti niinkuin viininkorjaaja. **10** Kenelle minä
puhuisin, ketä varoittaisin, että he kuulisivat? Katso,

heidän korvansa ovat ympärileikkaamattomat, eivät
he voi kuunnella. Katso, Herran sana on tullut heille
pilkaksi, ei se heille kelpaa. 11 Minä olen täynnä Herran
vihaa, en jaksa sitä pidättää; vuodata se lapsukaisiin
kadulla, niin myös nuorukaisparveen. Sillä niin mies
kuin vaimokin vangitaan, niin vanhus kuin ikäloppu.
12 Heidän talonsa joutuvat vieraille, niin myös pellot
ja vaimot; sillä minä ojennan käteni maan asukkaita
vastaan, sanoo Herra. 13 Sillä kaikki, niin pienet kuin
suuretkin, pyytävät väärää voittoa, kaikki, niin profeetat
kuin papitkin, harjoittavat petosta. 14 He parantavat
minun kansani vamman kepeästi, sanoen: "Rauha,
rauha!" vaikka ei rauhaa ole. 15 He joutuvat häpeään,
sillä he ovat tehneet kauhistuksia; mutta heillä ei ole
hävyntuntoa, he eivät osaa hävetä. Sentähden he
kaatuvat kaatuvien joukkoon, sortuvat, kun minä heitä
rankaisen, sanoo Herra. 16 Näin on Herra sanonut:
"Astukaa teille ja katsokaa ja kysykää muinaisia polkuja,
kysykää, mikä on hyvä tie, ja vaeltakaa sitä, niin
te löydätte levon sieluillenne". Mutta he vastasivat:
"Emme vaella". 17 Ja minä olen asettanut teille vartijat:
"Kuunnelkaa pasunan ääntä". Mutta he vastasivat:
"Emme kuuntele". 18 Sentähden kuulkaa, te kansat, ja
tiedä, seurakunta, mitä heille on tapahtuva. 19 Kuule,
maa! Katso, minä tuotan onnettomuuden tälle kansalle,
heidän hankkeittensa hedelmän, sillä he eivät ole
kuunnelleet minun sanojani, vaan ovat hyljänneet minun
lakini. 20 Mitä on minulle suitsutus, joka tulee Sabasta,
ja paras kalmoruoko kaukaisesta maasta? Teidän
polttouhrinne eivät ole minulle otolliset, eivätkä teidän
teurasuhrinne minulle kelpaa. 21 Sentähden, näin sanoo
Herra: Katso, minä asetan tälle kansalle kompastuskiviä,
joihin he kompastuvat, isät ja pojat yhdessä, ja naapuri
naapurinsa kanssa hukkuu. 22 Näin sanoo Herra: Katso,
kansa tulee pohjoisesta maasta, suuri kansa nousee
maan perimmäisiltä ääriltä. 23 He käyttävät jousta
ja keihästä, ovat julmat ja armahtamattomat. Heidän
pauhinansa on kuin pauhaava meri, ja he ratsastavat
hevosilla, varustettuina kuin soturi taisteluun sinua
vastaan, tytär Siion. 24 Kun kuulemme siitä sanoman,
niin meidän kätemme herpoavat; ahdistus valtaa meidät,
tuska, niinkuin synnyttäväisen. 25 Älkää menkö vainiolle,
älkää vaeltako tiellä, sillä vihollisen miekka-kauhistus on
kaikkialla! 26 Tytär, minun kansani! Kääriydy säkkiin,
vieriskele tuhassa; pidä itkiäiset, niinkuin ainokaista
poikaa itketään, katkerat valittajaiset, sillä äkkiarvaamatta
käy kimppuumme hävittäjä. 27 Minä olen asettanut sinut
kansani koettelijaksi, suojavarustukseksi, että oppisit
tuntemaan ja koettelisit heidän vaelluksensa. 28 Kaikki
he ovat pääniskureita, liikkuvat panettelijoina; he ovat
vaskea ja rautaa, ovat kelvottomia kaikki tyynni. 29
Palkeet puhkuvat, tulesta lähtee vain lyijyä. Turhaan
on sulatettu ja sulatettu: pahat eivät ole erottuneet. 30
Hylkyhopeaksi heitä sanotaan, sillä Herra on heidät
hyljännyt.

7 Tämä on sana, joka tuli Jeremialle Herralta: 2
"Asetu Herran huoneen portille ja julista siellä tämä
sana ja sano: Kuulkaa Herran sana, koko Juuda, te
jotka tulette näistä porteista kumartaen rukoilemaan
Herraa. 3 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala:
Vaeltakaa hyvin ja tehkää hyviä tekoja, niin minä annan
teidän asua tässä paikassa. 4 Älkää luottako valheen
sanoihin, kun sanotaan: 'Tämä on Herran temppeli,
Herran temppeli, Herran temppeli!' 5 Vaan jos te
todella parannatte vaelluksenne ja tekonne, jos te
todella teette oikeuden niin toiselle kuin toisellekin, 6
ette sorra muukalaista, orpoa ja leskeä, ette vuodata
viatonta verta tässä paikassa ettekä seuraa muita
jumalia turmioksenne, 7 niin minä annan teidän asua
tässä paikassa, maassa, jonka minä olen antanut teidän
isillenne, iankaikkisesta iankaikkiseen. 8 Mutta katso, te
luotatte valheen sanoihin, joista ei ole hyötyä. 9 Miten
on? Te varastatte, tapatte, rikotte avion, vannotte väärin,
poltatte uhreja Baalille ja seuraatte vieraita jumalia, joita
te ette tunne. 10 Ja te tulette ja astutte minun eteeni
tähän huoneeseen, joka on otettu minun nimiini, ja
sanotte: 'Me kyllä pelastumme' -tehdäksenne yhä kaikkia
näitä kauhistuksia! 11 Ryövärien luolaksiko te katsotte
tämän huoneen, joka on otettu minun nimiini? Katso,
sellaiseksi minäkin olen sen havainnut, sanoo Herra. 12
Menkääpä minun asuinpaikkaani, joka oli Siilossa, jossa
minä ensin annoin nimeni asua, ja katsokaa, mitä minä
olen sille tehnyt kansani Israelin pahuuden tähden! 13
Ja koska te nyt olette kaikkia näitä tekoja tehneet, sanoo
Herra, ettekä ole kuulleet, vaikka minä varhaisesta
alkaen olen teille puhunut, koska ette vastanneet, vaikka
minä teille huusin, 14 niin minä teen tälle huoneelle,
joka on otettu minun nimiini, johon te luotatte, ja tälle
paikalle, jonka minä olen antanut teille ja teidän isillenne,
samoin kuin olen tehnyt Siilolle, 15 ja heitän teidät pois
kasvojeni edestä, niinkuin olen heittänyt pois kaikki
teidän veljenne, kaikki Efraimin jälkeläiset. 16 Mutta
sinä älä rukoile tämän kansan puolesta, älä kohota
heidän puolestaan huutoa ja rukousta äläkä niillä minua
ahdista; sillä en minä sinua kuule. 17 Etkö näe, mitä he
tekevät Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla?
18 Lapset kokoavat puita, isät sytyttävät tulen, ja vaimot
sotkevat taikinaa valmistaaksensa uhrikakkuja taivaan
kuningattarelle, ja he vuodattavat juomauhreja muille
jumalille, minulle mielikarvaudeksi. 19 Minulleko he
tuottavat mielikarvautta, sanoo Herra, eivätkö pikemmin
itselleen, omaksi häpeäksensä? 20 Sentähden, näin
sanoo Herra, Herra: Katso, minun vihani ja kiivauteni
on vuotava tämän paikan ylitse, ihmisten, eläinten,
kedon puitten ja maan hedelmän ylitse, ja se palaa
sammumatta." 21 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin

Jumala: "Lisätkää polttouhrinne teurasuhreihinne ja
syökää lihaa. 22 Sillä en minä puhunut enkä antanut
käskyä teidän isillenne poltto-ja teurasuhrista silloin,
kun minä vein heidät pois Egyptin maasta, 23 vaan
näin minä käskin heitä ja sanoin: Kuulkaa minun
ääntäni, niin minä olen teidän Jumalanne ja te olette
minun kansani; ja vaeltakaa aina sitä tietä, jota minä
käsken teidän vaeltaa, että menestyisitte. 24 Mutta
he eivät kuulleet, eivät korvaansa kallistaneet, vaan
vaelsivat oman neuvonsa mukaan, pahan sydämensä
paatumuksessa, ja käänsivät minulle selkänsä eivätkä
kasvojansa. 25 Siitä päivästä, jona teidän isänne lähtivät
Egyptin maasta, aina tähän päivään asti olen minä
lähettänyt teidän tykönne kaikki palvelijani, profeetat-
lähettänyt varhaisesta alkaen, päivä päivältä. 26 Mutta
kukaan ei kuullut minua, ei kallistanut korvaansa, vaan
he olivat niskureita, tekivät enemmän pahaa kuin heidän
isänsä. 27 Ja kun sinä puhut heille kaiken tämän, niin
he eivät kuule sinua, ja kun sinä heille huudat, niin he
eivät sinulle vastaa. 28 Sentähden sano heille: Tämä on
kansa, joka ei kuullut Herran, Jumalansa, ääntä eikä
ottanut kuritusta varteen. Kadonnut on totuus ja hävinnyt
heidän suustansa. 29 Leikkaa hiuksesi ja heitä ne pois
ja viritä kalliokukkuloilla itkuvirsi, sillä Herra on hyljännyt
ja sysännyt pois vihansa alaisen sukupolven. 30 Sillä
Juudan miehet ovat tehneet sen, mikä on pahaa minun
silmissäni, sanoo Herra. He ovat asettaneet iljetyksensä
temppeliin, joka on otettu minun nimiini, ja saastuttaneet
sen. 31 Ja he ovat rakentaneet Toofet-uhrikukkulat
Ben-Hinnomin laaksoon, polttaakseen tulessa poikiansa
ja tyttäriänsä, mitä minä en ole käskenyt ja mikä ei
ole minun mieleeni tullut. 32 Sentähden, katso, päivät
tulevat, sanoo Herra, jolloin ei enää sanota 'Toofet' ja
'Ben-Hinnomin laakso', vaan 'Murha-laakso', ja Toofetiin
haudataan, kun ei ole muualla tilaa. 33 Ja tämän kansan
ruumiit joutuvat taivaan lintujen ja maan eläinten ruuaksi,
eikä näitä kukaan karkoita. 34 Ja minä lopetan Juudan
kaupungeista ja Jerusalemin kaduilta riemun ja ilon
huudon, huudon yljälle ja huudon morsiamelle, sillä maa
on tuleva raunioiksi."

8 "Siihen aikaan, sanoo Herra, otetaan Juudan
kuningasten ja sen ruhtinasten luut, pappien ja
profeettain luut sekä Jerusalemin asukasten luut pois
heidän haudoistansa 2 ja hajotetaan auringon, kuun
ja kaiken taivaan joukon eteen, joita he rakastivat ja
palvelivat, joita he seurasivat, etsivät ja kumartaen
rukoilivat; niitä ei koota eikä haudata, vaan ne tulevat
maan lannaksi. 3 Ja kuolema on oleva halutumpi
kuin elämä koko sille jäännökselle, joka jää jäljelle
tästä pahasta sukukunnasta, kaikissa paikoissa, mihin
minä karkoitan nämä jäljelle jääneet, sanoo Herra
Sebaot. 4 Ja sano heille: Näin sanoo Herra: Eikö se,
joka lankeaa, nouse jälleen? Eikö se, joka kääntyy
pois, käänny takaisin? 5 Miksi kääntyy tämä kansa,
Jerusalem, pois ainaisessa luopumuksessa? Miksi he
pitävät kiinni petoksesta eivätkä tahdo palata? 6 Minä
olen tarkannut ja kuunnellut: he puhuvat sitä, mikä ei
ole oikein; ei kukaan kadu pahuuttansa, ei ajattele:
Mitä olen minä tehnyt! Kaikki he kääntyvät pois juosten
juoksuansa, niinkuin orhi kiitää taistelussa. 7 Haikarakin
taivaalla tietää aikansa; metsäkyyhkynen, pääskynen
ja kurki pitävät vaarin tuloajastansa, mutta minun
kansani ei tunne Herran oikeutta. 8 Kuinka saatatte
sanoa: 'Me olemme viisaita, ja meillä on Herran laki'?
Totisesti! Katso, valheen työtä on tehnyt kirjanoppineiden
valhekynä. 9 Viisaat saavat häpeän, kauhistuvat ja
joutuvat kiinni. Katso, he ovat hyljänneet Herran sanan-
mitä heillä on viisautta? 10 Sentähden minä annan
heidän vaimonsa vieraille, heidän peltonsa valloittajille.
Sillä kaikki, niin pienet kuin suuretkin, pyytävät väärää
voittoa, kaikki, niin profeetat kuin papitkin, harjoittavat
petosta. 11 He parantavat kepeästi tyttären, minun
kansani, vamman, sanoen: 'Rauha, rauha!' vaikka ei
rauhaa ole. 12 He joutuvat häpeään, sillä he ovat
tehneet kauhistuksia; mutta heillä ei ole hävyntuntoa, he
eivät osaa hävetä. Sentähden he kaatuvat kaatuvien
joukkoon, sortuvat, kun heidän rangaistuksensa tulee,
sanoo Herra. 13 Minä tempaan heidät peräti pois,
sanoo Herra. Ei ole rypäleitä viinipuussa eikä viikunoita
viikunapuussa, ja lehtikin lakastuu. Minä saatan
hyökkääjät heidän kimppuunsa." 14 "Miksi istumme
alallamme? Kokoontukaa! Menkäämme varustettuihin
kaupunkeihin, ja siellä hukkukaamme! Sillä Herra,
meidän Jumalamme, hukuttaa meidät ja juottaa meille
myrkkyvettä, sillä me olemme syntiä tehneet Herraa
vastaan." 15 "Odotetaan rauhaa, mutta hyvää ei tule,
paranemisen aikaa, mutta katso, tulee peljästys! 16
Daanista kuuluu hänen hevostensa korskunta, hänen
orhiensa hirnunnasta vapisee koko maa. Ja he tulevat
ja syövät maan ja kaiken, mikä siinä on, kaupungin
ja siinä asuvaiset. 17 Sillä katso, minä lähetän teidän
sekaanne käärmeitä, myrkkyliskoja, joihin ei lumous
tehoa, ja ne purevat teitä, sanoo Herra." 18 Missä
on virvoitus minun murheeseeni? Minun sydämeni on
sairas. 19 Katso, tyttären, minun kansani, huuto kuuluu
kaukaisesta maasta: "Eikö Herra ole Siionissa, eikö ole
siellä sen kuningas?" Miksi he ovat vihoittaneet minut
jumalankuvillansa, muukalaisten turhilla jumalilla? 20
Ohi on elonaika, lopussa kesä, mutta ei ole meille apua
tullut. 21 Tyttären, minun kansani, murtumisen tähden
olen minä murtunut, minä käyn murheasussa, kauhistus
on minut vallannut. 22 Eikö Gileadissa ole palsamia,
eikö siellä ole parantajaa? Vai miksi eivät tyttären, minun
kansani, haavat kasva umpeen?

9 Oi, jospa minun pääni olisi silkkaa vettä ja minun
silmäni kyynellähde, niin minä itkisin päivät ja yöt

tyttären, minun kansani, kaatuneita! 2 Oi, jospa minulla
olisi erämaassa matkamiehen yömaja, niin minä jättäisin
kansani ja vaeltaisin pois heidän luotaan! Sillä he
ovat kaikki avionrikkojia, ovat uskottomain joukkio. 3
He jännittävät valheeseen kielensä jousen, eivätkä
käytä totuuteen valtaansa maassa; sillä he menevät
pahuudesta pahuuteen, mutta minua he eivät tunne,
sanoo Herra. 4 Varokaa kukin lähimmäistänne, älkää
yhteenkään veljeen luottako; sillä jokainen veli viekkaasti
pettää ja jokainen lähimmäinen liikkuu panettelijana. 5
He pettävät toinen toisensa eivätkä puhu totta; he ovat
totuttaneet kielensä puhumaan valhetta, ovat tehneet
vääryyttä väsyksiin asti. 6 Sinä asut keskellä vilppiä;
vilpillisyydessään he eivät tahdo tuntea minua, sanoo
Herra. 7 Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot: Katso,
minä sulatan heidät ja koettelen heitä; sillä mitä muuta
minä voisin tehdä tyttären, minun kansani, tähden? 8
Tappava nuoli on heidän kielensä, vilppiä se puhuu;
suullaan he puhuvat rauhaa lähimmäisensä kanssa,
mutta sydämessään he juoniansa punovat. 9 Enkö
minä näistä tällaisista rankaisisi heitä, sanoo Herra, eikö
minun sieluni kostaisi tämänkaltaiselle kansalle? 10
Vuorten tähden minä puhkean itkuun ja valitukseen,
erämaan laitumien tähden minä viritän itkuvirren. Sillä
ne ovat poltetut, ei kukaan siellä kulje, eivätkä ne
kuule karjan ääntä; paenneet ovat taivaan linnut ja
eläimet, ovat menneet pois. 11 Ja minä teen Jerusalemin
kiviroukkioksi, aavikkosutten asunnoksi, ja Juudan
kaupungit minä teen autioiksi, asujattomiksi. 12 Kuka on
viisas mies, joka tämän ymmärtää ja jolle Herran suu on
puhunut, että hän sen ilmoittaisi? Minkätähden on maa
hävitetty, poltettu kuin erämaa, jossa ei kukaan kulje?
13 Ja Herra sanoi: "Sentähden, että he ovat hyljänneet
minun lakini, jonka minä heille annoin, eivätkä ole
kuulleet minun ääntäni eivätkä vaeltaneet sen mukaan,
14 vaan ovat vaeltaneet sydämensä paatumuksessa
ja seuranneet baaleja, niinkuin heidän isänsä olivat
heille opettaneet, 15 sentähden sanoo Herra Sebaot,
Israelin Jumala, näin: Katso, minä syötän heille, tälle
kansalle, koiruohoa ja juotan heille myrkkyvettä. 16 Ja
minä hajotan heidät kansojen sekaan, joita eivät he
eivätkä heidän isänsä ole tunteneet, ja lähetän heidän
jälkeensä miekan, kunnes minä heidät lopetan. 17
Näin sanoo Herra Sebaot: Ottakaa vaari, kutsukaa
itkijävaimoja tulemaan tänne. Lähettäkää hakemaan
viisaita vaimoja, jotta he tulisivat, 18 kiiruhtaisivat ja
virittäisivät meistä valitusvirren, niin että silmämme
vuotaisivat kyyneleitä ja silmäripsemme tiukkuisivat
vettä. 19 Sillä valitushuuto kuuluu Siionista: Kuinka
olemmekaan hävitetyt! Me olemme peräti häpeään
joutuneet, sillä meidän täytyy jättää maa, sillä kukistuneet
ovat meidän asuntomme. 20 Kuulkaa siis, te naiset,
Herran sana, ottakoon korvanne vastaan hänen suunsa
puheen; opettakaa tyttärillenne valitusvirsi ja toinen
toisellenne itkuvirsi. 21 Sillä kuolema on noussut
sisään ikkunoistamme, on tullut meidän palatseihimme,
tuhotakseen kadulta lapset, toreilta nuorukaiset. 22 Puhu:
Näin sanoo Herra: Ihmisten ruumiita makaa maassa
niinkuin lantaa vainiolla, niinkuin lyhteitä leikkaajan
jäljessä, eikä ole niitten korjaajaa. 23 Näin sanoo Herra:
Älköön viisas kerskatko viisaudestansa, älköön väkevä
kerskatko väkevyydestänsä, älköön rikas kerskatko
rikkaudestansa; 24 vaan joka kerskaa, kerskatkoon siitä,
että hän on ymmärtäväinen ja tuntee minut: että minä,
Herra, teen laupeuden, oikeuden ja vanhurskauden
maan päällä. Sillä senkaltaisiin minä mielistyn, sanoo
Herra. 25 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä
rankaisen kaikkia, jotka ovat ympärileikattuja, mutta
kuitenkin ympärileikkaamattomia: 26 Egyptiä, Juudaa,
Edomia, ammonilaisia, Mooabia ja kaikkia päälaen
ympäriltä kerittyjä, jotka asuvat erämaassa; sillä kaikki
pakanakansat ovat ympärileikkaamattomia, ja koko
Israelin heimo on sydämeltään ympärileikkaamaton."

10 Kuulkaa sana, jonka Herra on puhunut teitä
vastaan, te Israelin heimo. 2 Näin sanoo
Herra: "Älkää totutelko itseänne pakanain menoon
älkääkä kauhistuko taivaan merkkejä, sillä pakanat niitä
kauhistuvat. 3 Sillä kansat noudattavat turhia jumalia; sillä
ne ovat puuta, joka hakataan metsästä, puusepän kätten
tekemiä, työaseella tehtyjä. 4 Ne koristetaan hopealla
ja kullalla sekä kiinnitetään nauloilla ja vasaroilla,
niin etteivät ne horju. 5 Ne ovat kuin linnunpelätin
kurkkumaalla, eivät ne voi puhua; kantamalla täytyy
niitä kantaa, sillä eivät ne voi astua. Älkää peljätkö
niitä, sillä eivät ne voi pahaa tehdä; mutta eivät ne
myöskään voi tehdä hyvää. 6 Ei ole ketään sinun
vertaistasi, Herra; sinä olet suuri, ja suuri ja voimallinen
on sinun nimesi. 7 Kuka ei sinua pelkäisi, sinä kansojen
kuningas? Sillä siihen sinä olet arvollinen. Sillä kaikissa
kansojen viisaissa ja kaikissa heidän valtakunnissansa
ei ole yhtäkään sinun vertaistasi. 8 He ovat kaikki tyynni
järjettömiä, tyhmiä. Turhain jumalien opettamista! Ne
ovat puuta, 9 ohueksi taottua hopeata, joka tuodaan
Tarsiista, ja Uufaan kultaa, taiturin ja kultasepän kätten
tekoa. Punasinistä ja punaista purppuraa on niiden
puku. Taitajain tekoa ovat ne kaikki. 10 Mutta Herra on
totinen Jumala; hän on elävä Jumala ja iankaikkinen
kuningas. Hänen vihastansa vapisee maa, ja kansat
eivät kestä hänen suuttumustansa. 11 Sanokaa heille
näin: Jumalat, jotka eivät ole tehneet taivasta eikä
maata, ne katoavat maan päältä ja taivaan alta. 12 Hän
on tehnyt maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin
viisaudellansa ja levittänyt taivaat taidollansa. 13 Kun
hän jylisee, käy vetten pauhina taivaalla, ja hän nostaa
pilvet maan ääristä, tekee salamat ja sateen ja tuo
tuulen sen säilytyspaikoista. 14 Järjetön on jokainen

ihminen, tietoa vailla, häpeän saa jokainen kultaseppä
veistetystä kuvasta, petosta on hänen valamansa kuva,
eikä niissä henkeä ole. 15 Turhuutta ne ovat, naurettavia
tekeleitä; kun niiden rangaistus tulee, ne hukkuvat. 16
Näiden kaltainen ei ole hän, joka on Jaakobin osa, sillä
hän on kaiken Luoja, ja Israel on hänen perintösukunsa:
Herra Sebaot on hänen nimensä. 17 Kokoa tavarasi
maasta pois, sinä, joka piiritettynä istut. 18 Sillä näin
sanoo Herra: Katso, tällä haavaa minä linkoan pois
maan asukkaat ja ahdistan heitä, niin että saavat
tarpeeksensa." 19 Voi minua minun vammani tähden!
Kipeä on minun haavani; mutta minä sanon: Tämä on
minun vaivani, minun on se kannettava. 20 Minun telttani
on hävitetty, ja kaikki minun telttaköyteni ovat katkotut;
minun lapseni ovat lähteneet luotani, eikä niitä enää ole.
Ei ole enää, kuka telttani pystyttäisi ja nostaisi seinieni
kankaan. 21 Sillä paimenet olivat järjettömät eivätkä
etsineet Herraa; sentähden he eivät menestyneet,
vaan koko heidän laumansa hajotettiin. 22 ni kuuluu!
Katso, se tulee, suuri pauhina pohjoisesta maasta,
tekemään Juudan kaupungit autioiksi, aavikkosutten
asunnoksi. 23 Minä tiedän, Herra, ettei ihmisen tie ole
hänen vallassansa, eikä miehen vallassa, kuinka hän
vaeltaa ja askeleensa ohjaa. 24 Kurita minua, Herra,
mutta kohtuudella, äläkä vihassasi, ettet minua ylen
vähäiseksi tekisi. 25 Vuodata vihasi pakanain ylitse,
jotka eivät sinua tunne, ja sukukuntain ylitse, jotka eivät
sinun nimeäsi avuksensa huuda. Sillä he ovat syöneet
Jaakobin, ovat hänet syöneet ja lopettaneet, ja tehneet
autioksi hänen asuinsijansa.

11 Sana, joka tuli Herralta Jeremialle ja kuului näin: 2
"Kuulkaa tämän liiton sanat ja puhukaa ne Juudan
miehille ja Jerusalemin asukkaille; 3 sano heille: Näin
sanoo Herra, Israelin Jumala: Kirottu olkoon se mies,
joka ei kuule tämän liiton sanoja, 4 jonka minä sääsin
teidän isillenne silloin, kun minä vein heidät pois Egyptin
maasta, rautapätsistä, ja sanoin: Kuulkaa minun ääntäni
ja tehkää aivan niin, kuin minä käsken teidän tehdä, niin
te olette minun kansani ja minä olen teidän Jumalanne
5 ja pidän valan, jonka olen vannonut teidän isillenne
luvaten antaa heille maan, joka vuotaa maitoa ja mettä,
niinkuin se teillä tänäkin päivänä on." Ja minä vastasin
ja sanoin: "Amen, Herra!" 6 Ja Herra sanoi minulle:
"Julista kaikki nämä sanat Juudan kaupungeissa ja
Jerusalemin kaduilla ja sano: Kuulkaa tämän liiton sanat
ja noudattakaa niitä. 7 Sillä minä varoittamalla varoitin
teidän isänne silloin, kun minä johdatin heidät pois
Egyptin maasta, ja olen varoittanut varhaisesta alkaen
tähän päivään saakka sanoen: 'Kuulkaa minun ääntäni'.
8 Mutta he eivät kuulleet eivätkä korvaansa kallistaneet,
vaan vaelsivat kukin pahan sydämensä paatumuksessa.
Niin minä tuotin heidän päällensä kaikki tämän liiton
sanat, joita minä olin käskenyt heidän noudattaa,
mutta joita he eivät noudattaneet." 9 Ja Herra sanoi
minulle: "Juudan miesten ja Jerusalemin asukasten
keskuudessa on salaliitto. 10 He ovat kääntyneet
takaisin ensimmäisten esi-isiensä pahoihin tekoihin,
niiden, jotka eivät tahtoneet kuulla minun sanojani, ja
he ovat seuranneet muita jumalia ja palvelleet niitä.
Israelin heimo ja Juudan heimo ovat rikkoneet minun
liittoni, jonka minä tein heidän isiensä kanssa. 11
Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä tuotan heille
onnettomuuden, josta heillä ei ole pääsyä; ja kun he
minua huutavat, en minä kuule heitä. 12 Ja jos Juudan
kaupungit ja Jerusalemin asukkaat menevät ja huutavat
niitä jumalia, joille he ovat uhreja polttaneet, niin ne eivät
heitä pelasta heidän onnettomuutensa aikana. 13 Sillä
yhtä paljon kuin sinulla on kaupunkeja, on sinulla, Juuda,
jumalia, ja yhtä paljon kuin Jerusalemissa on katuja, te
olette pystyttäneet alttareja häpeäjumalalle, alttareja
polttaaksenne uhreja Baalille. 14 Mutta sinä älä rukoile
tämän kansan puolesta, älä kohota heidän puolestaan
huutoa ja rukousta, sillä en minä kuule, kun he minua
avuksi huutavat onnettomuutensa tähden. 15 Mitä tekee
minun rakkaani minun temppelissäni? Juoniako punoo?
Ottavatko mahtimiehet, ottaako uhriliha sinusta pois
pahuutesi-silloin sinä riemuitsisit! 16 'Vihreä öljypuu,
ihana, kaunishedelmäinen' -sillä nimellä Herra sinua
kutsui. Suuren jylinän pauhatessa hän sytytti sen tuleen,
ja sen oksat turmeltuivat. 17 Ja Herra Sebaot, joka
sinut istutti, on päättänyt sinun osaksesi onnettomuuden
Israelin heimon ja Juudan heimon pahuuden tähden,
jota he ovat harjoittaneet ja jolla ovat vihoittaneet
minut, polttamalla uhreja Baalille." 18 Ja Herra ilmoitti
minulle, ja minä sain tietää, sinä näytit minulle silloin
heidän hankkeensa. 19 Ja minä olin kuin kesy karitsa,
joka viedään teurastettavaksi, enkä tiennyt heidän
pitäneen neuvoa minua vastaan: "Tuhotkaamme puu
hedelminensä, hävittäkäämme hänet elävien maasta,
niin ettei hänen nimeänsä enää muisteta". 20 Mutta Herra
Sebaot on vanhurskas tuomari, joka tutkii munaskuut ja
sydämen. Salli minun nähdä sinun kostavan heille, sillä
sinun haltuusi minä olen uskonut asiani. 21 Sentähden,
näin sanoo Herra Anatotin miehistä, jotka väijyvät sinun
henkeäsi sanoen: "Älä ennusta Herran nimeen, ettet
kuolisi meidän kättemme kautta" - 22 sentähden, näin
sanoo Herra Sebaot: "Katso, minä kostan heille; heidän
nuoret miehensä kuolevat miekkaan, heidän poikansa
ja tyttärensä kuolevat nälkään. 23 Heistä ei jäännöstä
jää, sillä minä tuotan onnettomuuden Anatotin miehille
heidän rangaistusvuotenansa."

12 Sinä, Herra, olet vanhurskas; voisinko minä riidellä
sinua vastaan? Kuitenkin minä kysyn sinulta, mikä
oikeus on. Miksi jumalattomain tie menestyy? Miksi
kaikki uskottomat saavat elää rauhassa? 2 Sinä heidät

istutat, he myös juurtuvat; he kasvavat, kantavat myös
hedelmää. Heidän suussansa sinä olet lähellä, mutta
kaukana heidän sisimmästään. 3 Mutta sinä, Herra,
tunnet minut; sinä näet minut ja tutkit minun sydämeni,
millainen se on sinun edessäsi. Tempaa heidät pois
niinkuin lampaat teuraiksi ja vihi heidät tapon päivää
varten. 4 Kuinka kauan täytyy maan surra ja kaiken
kedon ruohon kuivettua? Eläimet ja linnut hukkuvat
siinä asuvaisten pahuuden tähden; sillä nämä sanovat:
"Ei tule hän näkemään meidän loppuamme". 5 "Jos
sinä jalkamiesten kanssa juokset ja ne sinut väsyttävät,
kuinka sinä kävisit kilpaan hevosten kanssa? Ja jos
sinä vaarattomalla maalla oletkin turvassa, kuinka käy
sinun Jordanin rantatiheikössä? 6 Sillä omat veljesikin
ja isäsi huone ovat petolliset sinua kohtaan, hekin
huutavat täyttä kurkkua selkäsi takana. Älä usko heitä,
vaikka he sinua ystävällisesti puhuttelevat. 7 Minä olen
jättänyt huoneeni, hyljännyt perintöosani; olen antanut
sieluni rakkaimman hänen vihollistensa käsiin. 8 Hän,
minun perintöosani, oli minulle kuin leijona metsässä,
hän kiljui minua vastaan, sentähden minä vihastuin
häneen. 9 Onko minun perintöosani kirjava petolintu,
jonka ympärillä on petolintuja? Menkää, kootkaa kaikki
metsän eläimet, tuokaa ne ruualle. 10 Monet paimenet
ovat turmelleet minun viinitarhani, tallanneet minun
peltopalstani, tehneet ihanan peltopalstani autioksi
erämaaksi. 11 Se on tehty autioksi, se suree minun
edessäni autiona. Koko maa on hävitetty, sillä ei ollut
ketään, joka olisi pannut sitä sydämelleen. 12 Kaikkien
erämaan kalliokukkulain ylitse tulivat hävittäjät, sillä
Herran miekka syö maan toisesta äärestä hamaan
toiseen; ei pelastu mikään, mikä lihaa on. 13 He
ovat kylväneet nisuja ja niittäneet ohdakkeita; ovat
nähneet vaivaa näännyksiin asti, saamatta hyötyä.
Niinpä saakaa häpeä sadostanne Herran vihan hehkun
tähden." 14 Näin sanoo Herra kaikista minun pahoista
naapureistani, jotka koskevat siihen perintöosaan, minkä
minä olen antanut kansalleni Israelille: "Katso, minä
tempaan heidät pois heidän maastansa, ja Juudan
heimon minä tempaan pois heidän keskeltänsä. 15
Mutta senjälkeen kuin minä olen temmannut heidät
pois, minä jälleen armahdan heitä ja palautan heidät,
itsekunkin perintöosaansa ja itsekunkin maahansa. 16
Ja jos he oppivat minun kansani tiet, niin että vannovat
minun nimeeni: 'Niin totta kuin Herra elää', niinkuin he
opettivat minun kansaani vannomaan Baalin kautta, niin
heidät rakennetaan minun kansani keskeen. 17 Mutta
jos he eivät kuule, niin minä tempaan pois ja hukutan
sen kansan, sanoo Herra."

13 Näin sanoi Herra minulle: "Mene ja osta itsellesi
liinainen vyö ja pane se kupeillesi, mutta älä
anna sen tulla veteen". 2 Ja minä ostin vyön Herran
sanan mukaan ja panin sen kupeilleni. 3 Sitten Herran
sana tuli minulle toisen kerran, tämä sana: 4 "Ota
vyö, jonka sinä ostit ja joka on kupeillasi, ja nouse,
mene Eufratille ja kätke se siellä kallion koloon". 5 Ja
minä menin ja kätkin sen Eufratiin, niinkuin Herra oli
käskenyt minun tehdä. 6 Ja pitkän ajan kuluttua Herra
sanoi minulle: "Nouse, mene Eufratille ja ota se vyö,
jonka minä käskin sinun kätkeä sinne". 7 Niin minä
menin Eufratille, kaivoin ja otin vyön siitä paikasta,
johon olin sen kätkenyt; ja katso, vyö oli turmeltunut
eikä kelvannut mihinkään. 8 Minulle tuli tämä Herran
sana: 9 "Näin sanoo Herra: Samalla tavoin minä tuotan
turmion Juudan ja Jerusalemin suurelle ylpeydelle. 10
Tämä paha kansa, joka ei tahdo kuulla minun sanojani,
joka vaeltaa sydämensä paatumuksessa, seuraa muita
jumalia, palvelee ja kumartaa niitä, tulee tämän vyön
kaltaiseksi, joka ei mihinkään kelpaa. 11 Sillä niinkuin
vyö liittyy miehen kupeisiin, niin minä liitin koko Israelin
heimon ja koko Juudan heimon itseeni, sanoo Herra, että
se olisi minun kansani, minulle kunniaksi, ylistykseksi ja
kirkkaudeksi; mutta he eivät totelleet. 12 Sentähden
sano heille tämä sana: Näin sanoo Herra, Israelin
Jumala: Jokainen leili täytetään viinillä. Ja jos he sanovat
sinulle: 'Emmekö me tietäisi, että jokainen leili täytetään
viinillä?' 13 niin sano heille: Näin sanoo Herra: Katso,
minä täytän kaikki tämän maan asukkaat, kuninkaat,
jotka istuvat Daavidin valtaistuimella, papit ja profeetat
ja kaikki Jerusalemin asukkaat päihtymyksellä. 14 Ja
minä murskaan heidät, toisen toistansa vastaan, sekä
isät että lapset, sanoo Herra. Minä en sääli, en säästä
enkä armahda, niin että jättäisin heidät hävittämättä."
15 Kuulkaa, ottakaa korviinne, älkää ylpeilkö, sillä Herra
on puhunut. 16 Antakaa Herralle, teidän Jumalallenne,
kunnia, ennenkuin tulee pimeä ja jalkanne loukkaantuvat
vuoriin hämärissä. Silloin te odotatte valoa, mutta hän
muuttaa sen pilkkopimeäksi, tekee sen synkeydeksi.
17 Mutta ellette kuule tätä, niin minun sieluni salassa
itkee sellaista ylpeyttä, itkee katkerasti, ja minun
silmäni vuotavat kyyneleitä, kun Herran lauma viedään
vankeuteen. 18 "Sano kuninkaalle ja kuninkaan äidille:
Istukaa alhaiselle sijalle, sillä pudonnut on päästänne
teidän kunniankruununne. 19 Etelämaan kaupungit
ovat suljetut, eikä ole avaajaa; koko Juuda on viety
pakkosiirtolaisuuteen, pakkosiirtolaisuuteen kaikki kansa.
20 Nostakaa silmänne ja katsokaa, kuinka ne tulevat
pohjoisesta. Missä on lauma, joka oli sinun haltuusi
annettu, nuo sinun lampaasi, sinun kunniasi? 21
Mitä sanot, kun hän panee sinulle päämiehiksi ne,
jotka olit ystäviksesi totutellut? Eivätkö tuskat kourista
sinua niinkuin synnyttävää vaimoa? 22 Ja jos sanot
sydämessäsi: 'Minkätähden on minulle näin käynyt?' -
suuren syntisi tähden sinun liepeesi kohotettiin, tehtiin
väkivaltaa sinun kantapäillesi. 23 Voiko etiopialainen
muuttaa ihonsa ja pantteri pilkkunsa? Yhtä vähän te

voitte tehdä hyvää, te pahantekoon tottuneet. 24 Ja minä
hajotan heidät kuin oljenkorret, jotka lentävät erämaan
tuulessa. 25 Tämä on sinun arpasi, sinun mitattu osasi
minulta, sanoo Herra, koska olet unhottanut minut ja
luottanut valheeseen. 26 Niinpä minäkin nostan sinulta
liepeet kasvojen yli, ja sinun häpeäsi näkyy. 27 Sinun
aviorikoksesi, hirnumisesi, riettaan haureutesi, sinun
iljetyksesi kedon kukkuloilla minä olen nähnyt. Voi sinua,
Jerusalem! Et sinä puhdistu, et vielä pitkään aikaan."

14 Herran sana, joka tuli Jeremialle suuren kuivuuden
tähden. 2 "Juuda murehtii, sen portit raukeavat,
kallistuvat murheasussa maahan; ja Jerusalemista
nousee valitushuuto. 3 Heidän ylimyksensä lähettävät
alaisiansa vedelle. Nämä tulevat kaivoille, eivät löydä
vettä, palajavat astiat tyhjinä, ovat pettyneet ja
häpeissänsä ja peittävät päänsä. 4 Peltomaan tähden,
joka pakahtuu, kun ei ole satanut maassa, ovat
peltomiehet pettyneinä ja peittävät päänsä. 5 Peurakin
kedolla poikii ja hylkää vasikkansa, kun ei ole mitään
vihantaa. 6 Ja villiaasit seisovat kalliokukkuloilla,
haukkovat ilmaa niinkuin aavikkosudet; niiden silmät
ovat riutuneet, kun ei ruohoa ole." 7 Vaikka pahat
tekomme todistavat meitä vastaan, tee työsi, Herra,
nimesi tähden; sillä meidän luopumuksemme ovat
monet, sinua vastaan me olemme syntiä tehneet. 8
Sinä Israelin toivo, sen vapahtaja ahdingon aikana,
minkätähden sinä olet kuin muukalainen maassa, kuin
matkamies, joka poikkeaa majaan vain yöpyäksensä?
9 Minkätähden sinä olet kuin tyrmistynyt mies, kuin
sankari, joka ei voi auttaa? Ja kuitenkin sinä olet meidän
keskellämme, Herra, ja me olemme otetut sinun nimiisi;
älä meitä jätä. 10 Näin sanoo Herra tästä kansasta:
Noin he mielellänsä harhailevat, eivät pidätä jalkojansa.
Ei Herra mielisty heihin; hän muistaa nyt heidän pahat
tekonsa ja rankaisee heidän syntinsä. 11 Ja Herra
sanoi minulle: "Älä rukoile tämän kansan puolesta,
sen hyväksi. 12 Vaikka he paastoavat, en minä kuule
heidän huutoansa, ja vaikka he uhraavat polttouhreja
ja ruokauhreja, en minä heihin mielisty, vaan miekalla,
nälällä ja rutolla minä heidät lopetan." 13 Niin minä
sanoin: "Voi, Herra, Herra! Katso, profeetat sanovat
heille: 'Ei teidän tarvitse nähdä miekkaa eikä kärsiä
nälkää, vaan minä annan teille vakaan rauhan tässä
paikassa'." 14 Mutta Herra sanoi minulle: "Valhetta
ennustavat profeetat minun nimessäni; minä en ole
lähettänyt heitä, en käskenyt heitä enkä puhunut heille.
Valhenäkyjä, turhia ennustuksia ja oman sydämensä
petosta he ennustavat teille. 15 Sentähden, näin sanoo
Herra profeetoista, jotka ennustavat minun nimessäni,
vaikka minä en ole heitä lähettänyt, ja jotka sanovat,
että miekka ja nälkä ei tule tähän maahan: miekkaan ja
nälkään hukkuvat nämä profeetat. 16 Ja kansa, jolle
he ennustavat, suistuu Jerusalemin kaduilla nälkään
ja miekkaan, eikä kukaan heitä hautaa-ei heitä, ei
heidän vaimojansa, poikiansa eikä tyttäriänsä. Minä
vuodatan heidän pahuutensa heidän päällensä." 17
Ja sano heille tämä sana: Minun silmistäni vuotavat
kyyneleet yötä päivää, eivät lakkaa; sillä neitsyt, tytär,
minun kansani, on raskaasti runneltu, ylen kipeällä
iskulla. 18 Jos minä kedolle lähden, katso-miekan
kaatamia! Jos tulen kaupunkiin, katso-kalvava nälkä!
Sillä sekä profeetat että papit kiertävät maata eivätkä
mitään tiedä. 19 Oletko sinä kokonaan hyljännyt Juudan,
vierooko sielusi Siionia? Minkätähden olet lyönyt meitä,
niin ettemme voi parantua? Odotetaan rauhaa, mutta
hyvää ei tule, paranemisen aikaa, mutta katso, tulee
peljästys! 20 Me tunnemme, Herra, jumalattomuutemme,
isiemme pahat teot, sillä sinua vastaan me olemme
syntiä tehneet. 21 Älä hylkää, nimesi tähden! Älä
anna kunniasi valtaistuinta häväistäväksi; muista, älä
riko, liittoasi meidän kanssamme. 22 Onko pakanain
turhista jumalista sateen antajiksi, tahi taivasko antaa
sadekuurot? Etkö sinä ole Herra, meidän Jumalamme?
Sinua me odotamme, sillä sinä olet tehnyt kaiken tämän.

15 Ja Herra sanoi minulle: "Vaikka Mooses ja Samuel
seisoisivat minun edessäni, ei minun sieluni taipuisi
tämän kansan puoleen. Aja heidät pois minun kasvojeni
edestä, he menkööt! 2 Ja jos he kysyvät sinulta: 'Minne
meidän on mentävä?' niin vastaa heille: Näin sanoo
Herra: Joka ruton oma, se ruttoon, joka miekan, se
miekkaan, joka nälän, se nälkään, joka vankeuden, se
vankeuteen! 3 Ja minä asetan heille neljänkaltaiset
käskijät, sanoo Herra: miekan surmaamaan, koirat
raahaamaan, taivaan linnut ja maan eläimet syömään
ja hävittämään. 4 Minä panen heidät kauhistukseksi
kaikille valtakunnille maan päällä Manassen, Hiskian
pojan, Juudan kuninkaan, tähden, kaiken tähden, mitä
hän teki Jerusalemissa. 5 Kuka säälii sinua, Jerusalem,
kuka surkuttelee sinua, kuka poikkeaa kysymään sinun
vointiasi? 6 Sinä olet hyljännyt minut, sanoo Herra, olet
kääntynyt pois; niinpä minä olen ojentanut käteni sinua
vastaan, ja minä hävitän sinut. En jaksa enää armahtaa.
7 Minä viskaan viskimellä heidät maan porteilla; minä
teen lapsettomaksi, minä hukutan kansani, kun he
eivät ole teiltänsä kääntyneet. 8 Heidän leskiänsä on
oleva enemmän kuin meren hiekkaa; minä tuon heidän
nuorukaistensa äitien kimppuun hävittäjän keskellä
päivää, langetan äkkiä heidän päällensä tuskan ja
kauhun. 9 Seitsemän pojan synnyttäjä menehtyy ja
huokaisee henkensä pois; hänen aurinkonsa laski, kun
vielä oli päivä, hän joutui häpeään, sai hävetä. Ja mitä
heistä jää, sen minä annan miekalle alttiiksi heidän
vihollistensa edessä, sanoo Herra." 10 Voi minua, äitini,
kun minut synnytit riidan ja toran mieheksi koko maalle!
En ole lainaksi antanut enkä lainaksi ottanut; kuitenkin
kiroavat minua kaikki. 11 Herra sanoi: "Totisesti, minä

kirvoitan sinut, niin että sinun käy hyvin; totisesti,
minä saatan viholliset pyytämään sinua avuksensa
onnettomuuden ja ahdistuksen aikana. 12 Murtuuko
rauta, pohjoisesta tuotu rauta, ja vaski? - 13 Sinun
tavarasi ja aarteesi minä annan ryöstettäviksi, ilman
hintaa kaikkien sinun syntiesi tähden, kaikkia rajojasi
myöten. 14 Ja minä panen sinut vihollistesi kanssa
kulkemaan maata, jota et tunne. Sillä minun vihani
tuli on syttynyt; se leimuaa teitä vastaan." 15 Herra,
sinä sen tiedät. Muista minua ja pidä minusta huoli ja
kosta puolestani minun vainoojilleni; älä tempaa minua
pois, sinä, joka olet pitkämielinen. Huomaa, kuinka
minä kannan häväistystä sinun tähtesi. 16 Sinun sanasi
tulivat, ja minä söin ne, ja sinun sanasi olivat minulle
riemu ja minun sydämeni ilo; sillä minä olen otettu
sinun nimiisi, Herra, Jumala Sebaot. 17 En ole minä
istunut iloitsemassa ilonpitäjäin seurassa. Sinun kätesi
tähden minä olen istunut yksinäni, sillä sinä olet täyttänyt
minut vihallasi. 18 Miksi kestää minun kipuni ainiaan
ja haavani on paha eikä tahdo parantua? Sinä olet
minulle kuin ehtyvä puro, kuin vesi, joka ei pysy. 19
Sentähden, näin sanoo Herra: "Jos sinä käännyt, niin
minä sallin sinun kääntyä, ja sinä saat seisoa minun
edessäni. Ja jos sinä tuot esiin jaloa, et arvotonta, niin
sinä saat olla minun suunani. He kääntyvät sinun tykösi,
mutta sinä et käänny heidän tykönsä. 20 Ja minä teen
sinut vahvaksi vaskimuuriksi tätä kansaa vastaan, ja he
sotivat sinua vastaan, mutta eivät voita sinua; sillä minä
olen sinun kanssasi, minä vapahdan ja pelastan sinut,
sanoo Herra. 21 Minä pelastan sinut pahain käsistä ja
päästän sinut väkivaltaisten kourista."

16 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Älä ota itsellesi
vaimoa, älköönkä sinulle tulko poikia ja tyttäriä
tässä paikassa. 3 Sillä näin sanoo Herra niistä pojista
ja tyttäristä, jotka syntyvät tässä paikassa, ja heidän
äideistänsä, jotka heidät synnyttävät, ja heidän isistänsä,
jotka heidät siittävät tässä maassa: 4 He kuolevat
tuskallisiin tauteihin, ei heille pidetä valittajaisia, ei
heitä haudata; he tulevat maan lannaksi. He hukkuvat
miekkaan ja nälkään, ja heidän ruumiinsa tulevat taivaan
lintujen ja maan eläinten ruuaksi. 5 Sillä näin sanoo
Herra: Älä mene suruhuoneeseen, älä käy valittajaisiin
äläkä heitä surkuttele, sillä minä otan rauhani pois
tältä kansalta, sanoo Herra, armoni ja laupeuteni. 6
He kuolevat, sekä suuret että pienet, tässä maassa; ei
heitä haudata eikä heille valittajaisia pidetä, ei kukaan
viileskele ihoansa eikä ajele päätänsä paljaaksi heidän
tähtensä. 7 Ei taiteta heille leipää lohdutukseksi heidän
surussansa kuolleen tähden, eikä heille anneta juotavaksi
lohdutusmaljaa heidän isänsä ja äitinsä tähden. 8 Älä
mene pitotaloon istumaan heidän kanssansa, syömään
ja juomaan. 9 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin
Jumala: Katso, minä lopetan tästä paikasta teidän
silmienne edessä ja teidän päivinänne riemun ja ilon
huudon, huudon yljälle ja huudon morsiamelle. 10 Kun
sinä ilmoitat tälle kansalle kaikki nämä sanat ja he
sanovat sinulle: 'Minkätähden Herra uhkaa meitä kaikella
tällä suurella onnettomuudella, ja mikä on rikoksemme,
mikä syntimme, jonka olemme tehneet Herraa, meidän
Jumalaamme, vastaan?' 11 niin sano heille: Sentähden
että teidän isänne hylkäsivät minut, sanoo Herra, ja
seurasivat muita jumalia, palvelivat niitä ja kumarsivat
niitä, mutta hylkäsivät minut eivätkä noudattaneet minun
lakiani. 12 Ja te olette tehneet pahemmin kuin teidän
isänne, ja katso, te vaellatte kukin pahan sydämenne
paatumuksessa, kuulematta minua. 13 Niin minä heitän
teidät pois tästä maasta maahan, jota te ette tunne
eivätkä teidän isänne tunteneet, ja siellä te saatte
palvella muita jumalia päivät ja yöt, sillä minä en teille
armoa anna. 14 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo
Herra, jolloin ei enää sanota: 'Niin totta kuin Herra elää,
joka johdatti israelilaiset Egyptin maasta', 15 vaan:
'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti israelilaiset
pohjoisesta maasta ja kaikista muista maista, joihin hän
oli heidät karkoittanut'. Sillä minä palautan heidät heidän
omaan maahansa, jonka minä annoin heidän isillensä.
16 Katso, minä käsken tulemaan monta kalastajaa,
sanoo Herra, ja ne heitä kalastavat, ja sen jälkeen
minä käsken tulemaan monta metsästäjää, ja ne heitä
metsästävät kaikilta vuorilta ja kaikilta kukkuloilta ja
kallioiden rotkoista. 17 Sillä minun silmäni tarkkaavat
kaikkia heidän teitänsä, ne eivät ole minulta salassa,
eikä heidän rikoksensa ole kätketty minun silmäini
edestä. 18 Ja minä kostan ensin kaksinkertaisesti heidän
rikoksensa ja syntinsä, koska he ovat saastuttaneet
minun maani iljetystensä raadoilla ja täyttäneet minun
perintöosani kauhistuksillansa." 19 Herra, minun voimani
ja varustukseni, minun pakopaikkani hädän päivänä!
Sinun tykösi tulevat pakanat maan ääristä ja sanovat:
"Petosta vain perivät meidän isämme, turhia jumalia,
joista ei ainoakaan auttaa taida. 20 Voiko ihminen tehdä
itsellensä jumalia? Eivät ne jumalia ole!" 21 "Sentähden,
katso, minä saatan heidät tuntemaan-tuntemaan tällä
haavaa-minun käteni ja minun voimani, ja he tulevat
tietämään, että minun nimeni on Herra."

17 "Juudan synti on kirjoitettu rautapiirtimellä,
timanttikärjellä, kaiverrettu heidän sydämensä
tauluun ja teidän alttarienne sarviin, 2 ja niin heidän
lapsensa muistavat alttarinsa ja asera-karsikkonsa
viheriäin puitten vieressä, korkeilla kukkuloilla. 3 Oman
vuoreni, joka on kedolla, niin myös sinun tavarasi,
kaikki sinun aarteesi ja sinun uhrikukkulasi minä annan
ryöstettäviksi synnin tähden kaikkia rajojasi myöten. 4
Sinun on luovuttava perintöosastasi, jonka minä olen
sinulle antanut; ja minä saatan sinut vihollistesi orjuuteen
maassa, jota sinä et tunne. Sillä te olette sytyttäneet

minun vihani tulen; se on palava iankaikkisesti. 5
Näin sanoo Herra: Kirottu on se mies, joka turvaa
ihmisiin ja tekee lihan käsivarreksensa ja jonka sydän
luopuu Herrasta. 6 Hän jää alastomaksi arolle eikä näe
mitään onnea tulevan; hän asuu poudan polttamissa
paikoissa erämaassa, asumattomassa suolamaassa.
7 Siunattu on se mies, joka turvaa Herraan, jonka
turvana Herra on. 8 Hän on kuin veden partaalle
istutettu puu, joka ojentaa juurensa puron puoleen;
helteen tuloa se ei peljästy, vaan sen lehvä on vihanta,
ei poutavuonnakaan sillä ole huolta, eikä se herkeä
hedelmää tekemästä. 9 Petollinen on sydän ylitse
kaiken ja pahanilkinen; kuka taitaa sen tuntea? 10
Minä, Herra, tutkin sydämen, koettelen munaskuut, ja
annan jokaiselle hänen vaelluksensa mukaan, hänen
töittensä hedelmän mukaan. 11 Peltokana, joka hautoo,
mitä ei ole muninut, on se, joka hankkii rikkautta
vääryydellä; päiviensä puolivälissä hänen täytyy se
jättää, ja hänen loppunsa on houkan loppu." 12 Kunnian
valtaistuin, korkea ikiajoista, meidän pyhäkkömme
paikka! 13 Israelin toivo, sinä Herra! Kaikki, jotka sinut
hylkäävät, joutuvat häpeään. "Jotka minusta luopuvat,
ne kirjoitetaan tomuun. Sillä he ovat hyljänneet elävän
veden lähteen, Herran." 14 Paranna minut, Herra, niin
minä parannun, auta minua, niin olen autettu. Sillä sinä
olet minun ylistykseni. 15 Katso, he sanovat minulle:
"Missä on Herran sana? Toteutukoon se!" 16 Mutta
minä en ole vetäytynyt pois olemasta paimenena, sinua
seuraamasta, enkä toivonut turmion päivää; sinä tiedät
sen. Mitä minun huuliltani on lähtenyt, se on sinun
kasvojesi edessä. 17 Älä tule minulle peljätykseksi, sinä,
minun turvani onnettomuuden päivänä. 18 Joutukoot
häpeään ne, jotka minua vainoavat, mutta älä anna
minun häpeään tulla; peljästyköot he, mutta älä anna
minun peljästyä. Tuota heille onnettomuuden päivä ja
tuhoa heidät kaksinkertaisella tuholla. 19 Näin sanoi
Herra minulle: "Mene ja seiso Kansanportissa, josta
Juudan kuninkaat tulevat ja josta he menevät, ja kaikissa
Jerusalemin porteissa. 20 Ja sano heille: Kuulkaa
Herran sana, te Juudan kuninkaat ja koko Juuda
ja kaikki Jerusalemin asukkaat, jotka tulette näistä
porteista. 21 Näin sanoo Herra: Ottakaa itsestänne
tarkka vaari, älkää sapatinpäivänä mitään kantamusta
kantako älkääkä mitään tuoko Jerusalemin porteista.
22 Älkää viekö sapatinpäivänä mitään kantamusta
taloistanne älkääkä tehkö mitään työtä, vaan pyhittäkää
sapatinpäivä, niinkuin minä käskin teidän isienne tehdä.
23 Mutta he eivät kuulleet, eivät korvaansa kallistaneet,
vaan olivat niskureita, niin etteivät kuulleet eivätkä
ottaneet kuritusta varteen. 24 Jos kuulette minua,
sanoo Herra, niin ettette tuo mitään kantamusta tämän
kaupungin porteista sapatinpäivänä, vaan pyhitätte
sapatinpäivän, niin ettette silloin tee mitään työtä, 25
niin tulee tämän kaupungin porteista sisälle, ajaen
vaunuilla ja hevosilla, kuninkaita ja ruhtinaita, jotka istuvat
Daavidin valtaistuimella, tulevat he ja heidän ruhtinaansa,
Juudan miehet ja Jerusalemin asukkaat, ja tämä
kaupunki on oleva asuttu iankaikkisesti. 26 Ja Juudan
kaupungeista ja Jerusalemin ympäriltä, Benjaminin
maasta ja Alankomaasta, Vuoristosta ja Etelämaasta
tulee niitä, jotka tuovat polttouhreja ja teurasuhreja,
ruokauhreja ja suitsutusuhreja, tuovat kiitosuhreja Herran
huoneeseen. 27 Mutta jos ette kuule minua ettekä
pyhitä sapatinpäivää, vaan kannatte kantamuksia ja
kuljette Jerusalemin porteista sapatinpäivänä, niin minä
sytytän tuleen sen portit, ja tuli on kuluttava Jerusalemin
palatsit, eikä se ole sammuva."

18 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta ja kuului: 2
"Nouse ja mene alas savenvalajan huoneeseen;
siellä minä annan sinun kuulla sanani". 3 Niin minä
menin alas savenvalajan huoneeseen, ja katso, hän teki
työtä pyöränsä ääressä. 4 Ja jos astia, jota hän valmisti,
meni pilalle, niinkuin savi voi mennä savenvalajan
käsissä, niin hän teki siitä taas toisen astian, miten
vain savenvalaja näki parhaaksi tehdä. 5 Silloin tuli
minulle tämä Herran sana: 6 "Enkö minä voi tehdä
teille, te Israelin heimo, niinkuin tekee tuo savenvalaja,
sanoo Herra. Katso, niinkuin savi on savenvalajan
kädessä, niin te olette minun kädessäni, te Israelin
heimo. 7 Yhden kerran minä uhkaan temmata pois,
hajottaa ja hävittää kansan ja valtakunnan; 8 mutta
jos se kansa kääntyy pois pahuudestaan, josta minä
sitä uhkasin, niin minä kadun sitä pahaa, jota ajattelin
tehdä sille. 9 Toisen kerran taas minä lupaan rakentaa
ja istuttaa kansan ja valtakunnan; 10 mutta jos se
tekee sitä, mikä on pahaa minun silmissäni, eikä kuule
minun ääntäni, niin minä kadun sitä hyvää, jota olin
luvannut tehdä sille. 11 Sano siis nyt Juudan miehille
ja Jerusalemin asukkaille: Näin sanoo Herra: Katso,
minä hankin teille onnettomuutta ja pidän neuvoa
teitä vastaan. Kääntykää siis kukin pahalta tieltänne
ja parantakaa vaelluksenne ja tekonne. 12 Mutta he
vastaavat: 'Se on turhaa! Sillä me vaellamme omien
neuvojemme mukaan, ja me teemme kukin oman pahan
sydämensä paatumuksen mukaan.'" 13 Sentähden,
näin sanoo Herra: "Kysykää kansojen keskuudessa,
kuka on tämänkaltaista kuullut? Ylen kauhistuttavia
tekoja on tehnyt neitsyt Israel. 14 Luopuuko aukealta
kalliolta Libanonin lumi? Ehtyvätkö kaukaa virtaavat
vedet, kylmät, kuohuvaiset? 15 Mutta minun kansani on
unhottanut minut, he polttavat uhreja turhille jumalille.
Nämä ovat saaneet heidät kompastumaan teillänsä,
ikivanhoilla poluilla, niin että he ovat joutuneet kulkemaan
syrjäpolkuja, raivaamatonta tietä. 16 Niin he tekevät
maansa kauhistukseksi, ikuiseksi ivan vihellykseksi.
Jokainen, joka ohitse kulkee, kauhistuu ja pudistaa

päätänsä. 17 Niinkuin itätuuli minä hajotan heidät
vihollisen edessä; minä näytän heille selkäni enkä
kasvojani heidän hätänsä päivänä." 18 Mutta he sanoivat:
"Tulkaa, pitäkäämme neuvoa Jeremiaa vastaan. Sillä ei
laki lopu papilta, ei neuvo viisaalta eikä sana profeetalta.
Tulkaa, lyökäämme hänet kielellä, älkäämme kuunnelko
lainkaan hänen puheitansa." 19 Kuuntele sinä, Herra,
minua ja kuule, mitä minun vastustajani puhuvat. 20
Onko hyvä pahalla kostettava, sillä he ovat kaivaneet
minulle kuopan? Muista, kuinka minä olen seisonut
sinun edessäsi ja puhunut hyvää heidän puolestansa,
kääntääkseni pois sinun vihasi heistä. 21 Sentähden
jätä heidän lapsensa nääntymään nälkään ja anna
heidät alttiiksi miekalle, ja tulkoot heidän vaimonsa
lapsettomiksi ja leskiksi, heidän miehensä surmatkoon
rutto, ja heidän nuorukaisensa kaatakoon sodassa
miekka. 22 Kuulukoon huuto heidän huoneistansa,
kun sinä äkkiä tuot heidän kimppuunsa rosvojoukon.
Sillä he ovat kaivaneet kuopan pyydystääkseen minut
ja virittäneet salaa pauloja minun jaloilleni. 23 Mutta
sinä, Herra, tiedät kaikki heidän murha-aikeensa minua
vastaan. Älä anna anteeksi heidän rikostansa äläkä
pyyhi pois heidän syntiänsä kasvojesi edestä. Kaatukoot
he sinun kasvojesi edessä. Tee tämä heille vihasi
aikana.

19 Herra sanoi näin: "Mene ja osta savenvalajalta
ruukku ja ota mukaasi kansan ja pappien
vanhimpia. 2 Lähde sitten Ben-Hinnomin laaksoon, joka
on Sirpaleportin edustalla, ja julista siellä sanat, jotka
minä sinulle puhun. 3 Ja sano: Kuulkaa Herran sana,
te Juudan kuninkaat ja Jerusalemin asukkaat: Näin
sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä annan
sellaisen onnettomuuden kohdata tätä paikkaa, että
jokaisen korvat soivat, joka sen kuulee, 4 sentähden että
he ovat hyljänneet minut ja muuttaneet vieraaksi tämän
paikan, ovat polttaneet siinä uhreja muille jumalille, joita
he eivät tunteneet, eivät he eivätkä heidän isänsä eivätkä
Juudan kuninkaat, ja täyttäneet tämän paikan viattomain
verellä, 5 ovat rakentaneet uhrikukkuloita Baalille ja
polttaneet tulessa lapsiansa polttouhreiksi Baalille, mitä
minä en ole käskenyt enkä puhunut ja mikä ei ole minun
mieleeni tullut. 6 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo
Herra, jolloin tätä paikkaa ei enää sanota Toofetiksi
eikä Ben-Hinnomin laaksoksi, vaan 'Murhalaaksoksi'. 7
Ja minä teen tyhjäksi Juudan ja Jerusalemin neuvon
tässä paikassa ja annan heidän kaatua miekkaan
vihollistensa edessä, annan heidät niiden käsiin, jotka
etsivät heidän henkeänsä, ja annan heidän ruumiinsa
ruuaksi taivaan linnuille ja maan eläimille. 8 Ja minä teen
tämän kaupungin kauhistukseksi ja ivan vihellykseksi.
Jokainen, joka ohitse kulkee, kauhistuu ja viheltää
kaikille sen haavoille. 9 Ja minä panen heidät syömään
poikiensa ja tyttäriensä lihaa, ja he syövät toinen
toisensa lihaa siinä hädässä ja ahdistuksessa, jolla heitä
ahdistavat heidän vihollisensa, ne, jotka etsivät heidän
henkeänsä. 10 Särje ruukku niiden miesten nähden,
jotka ovat tulleet sinun kanssasi. 11 Ja sano heille: Näin
sanoo Herra Sebaot: Niin minä särjen tämän kansan ja
tämän kaupungin, kuin särjetään savenvalajan astia,
ettei sitä enää eheäksi saa. Ja Toofetiin haudataan,
kun ei ole muualla tilaa, minne haudata. 12 Niin minä
teen tälle paikalle, sanoo Herra, ja sen asukkaille:
minä teen tämän kaupungin Toofetin kaltaiseksi. 13
Jerusalemin talot ja Juudan kuningasten talot tulevat
Toofetin paikan kaltaisiksi-nuo saastaiset talot kaikki
tyynni, joiden katoilla he ovat polttaneet uhreja kaikelle
taivaan joukolle ja vuodattaneet juomauhreja muille
jumalille." 14 Ja Jeremia tuli Toofetista, johon Herra
oli lähettänyt hänet ennustamaan, ja asettui Herran
huoneen esikartanoon ja sanoi kaikelle kansalle: 15
"Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä
tuotan tämän kaupungin ylitse ja kaikkien sen alaisten
kaupunkien ylitse kaiken sen onnettomuuden, jolla minä
olen sitä uhannut, koska ne ovat olleet niskureita eivätkä
ole kuulleet minun sanojani".

20 Mutta pappi Pashur, Immerin poika, joka oli Herran
temppelin ylivalvoja, kuuli Jeremian ennustavan
nämä sanat. 2 Ja Pashur löi profeetta Jeremiaa ja
pani hänet jalkapuuhun, joka oli Herran huoneeseen
kuuluvassa Benjaminin yläportissa. 3 Kun Pashur
seuraavana päivänä päästi Jeremian jalkapuusta, sanoi
Jeremia hänelle: "Herra ei kutsu sinua nimellä Pashur,
vaan Maagor-Missabib. 4 Sillä näin sanoo Herra:
Katso, minä teen sinut kauhistukseksi sekä itsellesi että
kaikille ystävillesi; he kaatuvat vihollistensa miekkaan
sinun silmiesi nähden, ja koko Juudan minä annan
Baabelin kuninkaan käsiin, ja hän vie heidät Baabeliin
pakkosiirtolaisuuteen ja surmaa heitä miekalla. 5 Ja
minä annan kaikki tämän kaupungin rikkaudet, kaiken
sen vaivannäön ja kaikki sen kalleudet, kaikki Juudan
kuningasten aarteet minä annan heidän vihollistensa
käsiin; nämä ryöstävät ne ja ottavat ne ja vievät
ne Baabeliin. 6 Ja sinä, Pashur, ynnä kaikki, jotka
talossasi asuvat, te saatte vaeltaa vankeuteen, ja
sinä tulet Baabeliin; sinne sinä kuolet ja sinne sinut
haudataan, sinut ja kaikki ystäväsi, joille olet valhetta
ennustanut." 7 Sinä olet taivutellut minua, Herra,
ja minä olen taipunut; sinä olet tarttunut minuun ja
voittanut. Minä olen ollut nauruna pitkin päivää, kaikki
pilkkaavat minua. 8 Sillä niin usein kuin minä puhun,
täytyy minun parkua, huutaa väkivaltaa ja sortoa; sillä
Herran sana on tullut minulle häväistykseksi ja pilkaksi
pitkin päivää. 9 Mutta kun minä sanoin: "En tahdo
ajatella häntä enkä enää puhua hänen nimessään",
niin sydämessäni oli kuin polttava tuli, suljettuna minun

luihini. Ja väsyksiin asti minä koetin sitä kestää, mutta
en voinut. 10 Sillä monen minä kuulen parjaavan.
Kauhistus yltympäri! "Ilmiantakaa! Ilmiantakaamme
hänet!" Kaikki minun ystäväni vaanivat, milloin minä
kompastuisin: "Ehkäpä hän antaa viekoitella itsensä,
niin että voitamme hänet ja saamme hänelle kostaa".
11 Mutta Herra on minun kanssani niinkuin väkevä
sankari; sentähden minun vainoojani kompastuvat
eivätkä mitään mahda. He saavat suuren häpeän, sillä
he ovat olleet ymmärtämättömät, iankaikkisen pilkan,
joka ei ole unhottuva. 12 Herra Sebaot, sinä joka tutkit
vanhurskaan, näet munaskuut ja sydämen, salli minun
nähdä, että kostat heille, sillä sinun huomaasi minä
olen jättänyt asiani. 13 Veisatkaa Herralle, ylistäkää
Herraa, sillä hän pelastaa köyhän pahantekijäin käsistä.
14 Kirottu olkoon se päivä, jona minä synnyin; älköön se
päivä, jona äitini minut synnytti, olko siunattu. 15 Kirottu
olkoon se mies, joka toi minun isälleni ilosanoman,
sanoen: "Sinulle on syntynyt poikalapsi", ja saattoi
hänelle suuren ilon. 16 Käyköön sen miehen niinkuin
niiden kaupunkien, jotka Herra kukisti armahtamatta.
Hän kuulkoon huudon aamulla, sotahuudon keskipäivän
aikana, 17 koska ei surmannut minua äidinkohtuun, niin
että äitini olisi ollut minun hautani ja hänen kohtunsa
jäänyt iäti kantavaksi. 18 Miksi olen äitini kohdusta tullut
näkemään tuskaa ja vaivaa, niin että minun päiväni
päättyvät häpeässä?

21 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, kun kuningas
Sidkia lähetti hänen tykönsä Pashurin, Malkian
pojan, ja pappi Sefanjan, Maasejan pojan, sanomaan:
2 "Kysy neuvoa Herralta meidän puolestamme,
sillä Nebukadressar, Baabelin kuningas, sotii meitä
vastaan. Ehkäpä Herra tekee meille ihmeen, kaikkien
ihmeittensä vertaisen, niin että tämä lähtee pois
meidän kimpustamme." 3 Jeremia vastasi heille:
"Sanokaa Sidkialle näin: 4 Näin sanoo Herra,
Israelin Jumala: Katso, minä käännän takaisin sota-
aseet, jotka ovat teidän käsissänne ja joilla te
muurin ulkopuolella taistelette piirittäjiänne, Baabelin
kuningasta ja kaldealaisia, vastaan, ja kokoan ne tämän
kaupungin keskelle. 5 Ja minä itse sodin teitä vastaan
ojennetulla kädellä ja väkevällä käsivarrella, vihassa
ja kiivastuksessa ja suuressa suuttumuksessa. 6 Ja
minä tuhoan tämän kaupungin asukkaat, ihmiset ja
eläimet; he kuolevat suureen ruttoon. 7 Ja sen jälkeen,
sanoo Herra, minä annan Sidkian, Juudan kuninkaan,
ja hänen palvelijansa ja kansan ja ne, jotka ovat
tähän kaupunkiin jääneet jäljelle rutolta, miekalta ja
nälältä, Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, käsiin ja
heidän vihollistensa käsiin, niiden, jotka etsivät heidän
henkeänsä, ja hän surmaa heidät miekan terällä; ei hän
säästä heitä, ei sääli eikä armahda. 8 Ja sano tälle
kansalle: Näin sanoo Herra: Katso, minä panen teidän
eteenne elämän tien ja kuoleman tien. 9 Joka jää tähän
kaupunkiin, se kuolee miekkaan, nälkään ja ruttoon;
mutta joka lähtee ulos ja menee kaldealaisten puolelle,
jotka teitä piirittävät, se saa elää ja pitää henkensä
saaliinansa. 10 Sillä minä olen kääntänyt kasvoni tätä
kaupunkia vastaan, sen onnettomuudeksi eikä onneksi,
sanoo Herra; Baabelin kuninkaan käsiin se annetaan, ja
hän polttaa sen tulella. 11 Ja sano Juudan kuninkaan
huoneelle: Kuulkaa Herran sana: 12 Daavidin huone!
Näin sanoo Herra: Tuomitkaa joka aamu oikeat tuomiot
ja pelastakaa ryöstetty sortajan kädestä, ettei minun
vihani syttyisi kuin tuli ja palaisi, eikä olisi sammuttajaa,
teidän tekojenne pahuuden tähden. 13 Katso, minä käyn
sinun kimppuusi, sinä laakson asujatar, sinä tasangon
kalliolinna, sanoo Herra, teidän kimppuunne, jotka
sanotte: 'Kuka voi astua alas meitä vastaan, kuka tulla
meidän asuntoihimme?' 14 Minä rankaisen teitä teidän
tekojenne hedelmän mukaan, sanoo Herra, ja sytytän
tuleen sen kaupungin metsän, ja tuli kuluttaa kaiken,
mitä sen ympärillä on."

22 Näin sanoo Herra: "Mene alas Juudan kuninkaan
linnaan ja puhu siellä tämä sana; 2 sano: Kuule
Herran sana, sinä Juudan kuningas, joka istut Daavidin
valtaistuimella, sinä ja sinun palvelijasi ja kansasi, jotka
käytte sisälle näistä porteista. 3 Näin sanoo Herra:
Tehkää oikeus ja vanhurskaus ja pelastakaa ryöstetty
sortajan kädestä; muukalaiselle, orvolle ja leskelle
älkää tehkö vääryyttä ja väkivaltaa älkääkä vuodattako
viatonta verta tässä paikassa. 4 Sillä jos te teette tämän
sanan mukaan, niin tulee tämän linnan porteista sisälle,
ajaen vaunuilla ja hevosilla, kuninkaita, jotka istuvat
Daavidin valtaistuimella, tulee kuningas ynnä hänen
palvelijansa ja kansansa. 5 Mutta jos te ette kuule näitä
sanoja, niin minä vannon itse kauttani, sanoo Herra,
että tämä linna on tuleva raunioiksi. 6 Sillä näin sanoo
Herra Juudan kuninkaan linnasta: Sinä olet minulle
Gilead, olet Libanonin huippu; mutta totisesti, minä
teen sinut erämaaksi, asumattomiksi kaupungeiksi. 7
Minä vihin hävittäjät sinua vastaan, kunkin aseinensa,
ja he hakkaavat maahan sinun valiosetrisi ja heittävät
ne tuleen. 8 Monet kansat kulkevat tämän kaupungin
ohitse ja kysyvät toinen toiseltansa: 'Miksi on Herra
tehnyt näin tälle suurelle kaupungille?' 9 Ja siihen
vastataan: 'Siksi, että he hylkäsivät Herran, Jumalansa,
liiton ja kumarsivat muita jumalia ja palvelivat niitä'.
10 Älkää kuollutta itkekö älkääkä häntä surkutelko,
vaan itkekää tuota poiskulkevaa, sillä hän ei enää
palaja eikä saa nähdä synnyinmaatansa. 11 Sillä
näin sanoo Herra Sallumista, Joosian pojasta, Juudan
kuninkaasta, joka tuli kuninkaaksi isänsä Joosian sijaan
ja joka on vaeltanut pois tästä paikasta: Hän ei enää
tänne palaja; 12 vaan mihin hänet on vangiksi viety,
sinne hän kuolee eikä näe enää tätä maata. 13 Voi

häntä, joka ei vanhurskaudella taloansa rakenna eikä
yläsalejansa oikeudella; joka ilmaiseksi teettää työtä
lähimmäisellään eikä anna hänelle hänen palkkaansa;
14 joka sanoo: 'Minä rakennan itselleni tilavan talon ja
avarat yläsalit', joka hakkauttaa siihen ikkunat, laudoittaa
sen setripuulla ja maalauttaa punaverillä. 15 Siksikö
sinä olet kuningas, että sinulla on into setripuuhun?
Eikö sinun isäsikin syönyt ja juonut ja kuitenkin ollut
oikeuden ja vanhurskauden tekijä? Ja silloin hänen kävi
hyvin. 16 Hän hankki oikeuden kurjalle ja köyhälle;
silloin kaikki kävi hyvin. Eikö tämä juuri ole minun
tuntemistani, sanoo Herra? 17 Mutta sinun silmäsi ja
sydämesi eivät pyydä muuta kuin omaa voittoasi, muuta
kuin vuodattaa viatonta verta ja harjoittaa väkivaltaa ja
sortoa. 18 Sentähden, näin sanoo Herra Joojakimista,
Joosian pojasta, Juudan kuninkaasta: Ei hänelle pidetä
valittajaisia eikä huudeta: 'Voi veljeni! Voi sisareni!' Ei
hänelle pidetä valittajaisia eikä huudeta: 'Voi herraamme!
Voi hänen loistoansa!' 19 Hänet haudataan niinkuin aasi
haudataan: raahataan pois ja viskataan Jerusalemin
porttien tuolle puolen. 20 Nouse Libanonille ja huuda,
korota äänesi Baasanissa. Huuda Abarimin vuorilta,
sillä kaikki sinun rakastajasi ovat murskaksi muserretut.
21 Minä puhuin sinulle onnesi päivinä. Sinä vastasit: 'En
tahdo kuulla'. Tämä on ollut sinun tapasi nuoruudestasi
asti: et ole kuullut minun ääntäni. 22 Myrskytuuli on
kaitseva kaikkia sinun kaitsijoitasi, ja sinun rakastajasi
menevät vankeuteen; silloin sinä saat häpeän ja pilkan
kaiken pahuutesi tähden. 23 Sinä, joka asut Libanonissa,
pidät pesääsi setripuissa: kuinka olet voihkiva, kun
sinulle tuskat tulevat, kouristus niinkuin synnyttäväiselle!
24 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra: olkoon Konja,
Joojakimin poika, Juudan kuningas, vaikka sinettisormus
minun oikeassa kädessäni-siitäkin minä sinut repäisen
irti. 25 Ja minä annan sinut niiden käsiin, jotka etsivät
sinun henkeäsi, niiden käsiin, joita sinä kauhistut:
Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, ja kaldealaisten
käsiin. 26 Ja minä heitän sinut ja sinun äitisi, joka
on sinut synnyttänyt, vieraalle maalle, missä te ette
ole syntyneet, ja sinne te kuolette. 27 Mutta maahan,
jonne heidän sielunsa halajaa palata, sinne he eivät
palaa. 28 Onko sitten tämä mies, Konja, arvoton, rikottu
astia, kelvoton kapine? Minkätähden on hänet ja hänen
jälkeläisensä heitetty pois, viskattu pois-maahan, jota
eivät tunne? 29 Maa, maa, maa! Kuule Herran sana! 30
Näin sanoo Herra: Merkitkää tämä mies lapsettomaksi,
mieheksi, jolla ei elinpäivinänsä onnea ole. Sillä ei
kenellekään hänen jälkeläisistänsä sitä onnea tule, että
istuisi Daavidin valtaistuimella ja hallitsi vielä Juudaa."

23 "Voi paimenia, jotka hukuttavat ja hajottavat minun
laitumeni lampaat, sanoo Herra. 2 Sentähden
näin sanoo Herra, Israelin Jumala, paimenista, jotka
kaitsevat minun kansaani: Te olette hajottaneet minun
lampaani ja karkoittaneet ne pois ettekä ole pitäneet
niistä huolta. Katso, minä pidän huolen teidän pahain
tekojenne rankaisemisesta, sanoo Herra. 3 Ja minä
kokoan lampaitteni tähteet kaikista maista, joihin olen
ne karkoittanut, ja tuon ne takaisin laitumelleen, ja ne
ovat hedelmälliset ja lisääntyvät. 4 Ja minä herätän
heille paimenia, ja ne kaitsevat heitä; eivät he enää
pelkää eivätkä säiky, eikä heistä yhtäkään puutu, sanoo
Herra. 5 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin
minä herätän Daavidille vanhurskaan vesan; hän on
hallitseva kuninkaana ja menestyvä, ja hän on tekevä
oikeuden ja vanhurskauden maassa. 6 Hänen päivinänsä
pelastetaan Juuda ja Israel asuu turvassa. Ja tämä on
hänen nimensä, jolla häntä kutsutaan: 'Herra on meidän
vanhurskautemme'. 7 Sentähden, katso, päivät tulevat,
sanoo Herra, jolloin ei enää sanota: 'Niin totta kuin
Herra elää, joka johdatti israelilaiset Egyptin maasta',
8 vaan: 'Niin totta kuin Herra elää, joka johdatti ja toi
Israelin heimon jälkeläiset pohjoisesta maasta ja kaikista
muista maista, joihin minä olin heidät karkoittanut'. Ja
niin he saavat asua omassa maassansa." 9 Profeettoja
vastaan. Minun sydämeni on murtunut rinnassani, kaikki
luuni raukeavat. Minä olen kuin juopunut mies, kuin
sankari, jonka viini on voittanut, Herran edessä ja
hänen pyhien sanojensa edessä. 10 "Sillä maa on
täynnä avionrikkojia, maa murehtii kirouksen tähden,
erämaan laitumet kuivuvat; he rientävät pahuuteen,
ja heidän väkevyytensä on väärä meno. 11 Sillä he
ovat jumalattomia, niin profeetta kuin pappikin; omasta
huoneestanikin minä olen tavannut heidän pahuutensa,
sanoo Herra. 12 Sentähden heidän tiensä on oleva
heille kuin liukas polku pimeässä, he suistuvat sillä ja
kaatuvat; sillä minä tuotan heille onnettomuuden heidän
rangaistusvuotenansa, sanoo Herra. 13 Samarian
profeetoissa minä näin pahennuksen: he ennustivat
Baalin nimessä ja eksyttivät minun kansani Israelin.
14 Mutta Jerusalemin profeetoissa minä olen nähnyt
kauhistuksia: aviorikosta ja valheessa vaeltamista; he
vahvistavat pahantekijäin käsiä, niin ettei kukaan käänny
pois pahuudestansa. He ovat minun edessäni kaikki
kuin Sodoma, ja kaupungin asukkaat kuin Gomorra. 15
Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot profeetoista: Katso,
minä syötän heille koiruohoa ja juotan heille myrkkyvettä;
sillä Jerusalemin profeetoista on jumalattomuus levinnyt
koko maahan. 16 Näin sanoo Herra Sebaot: Älkää
kuulko profeettain sanoja, noiden, jotka teille ennustavat
täyttäen teidät tyhjillä toiveilla: oman sydämensä näkyjä
he puhuvat, mutta eivät sitä, mikä tulee Herran suusta.
17 He hokevat minun halveksijoilleni: 'Herra on sen
sanonut: Teillä on oleva rauha!' Ja kaikille, jotka vaeltavat
sydämensä paatumuksessa, he sanovat: 'Ei teitä kohtaa
onnettomuus'. 18 Mutta kuka on seisonut Herran
neuvottelussa ja nähnyt ja kuullut hänen sanansa?

Kuka on tarkannut ja kuullut hänen sanansa?" **19** Katso, Herran myrsky, kiivastus, puhkeaa, pyörremyrsky vyöryy kohti jumalattomien päätä. **20** Eikä Herran viha asetu, ennenkuin hän on toteuttanut ja täyttänyt sydämensä aivoitukset. Aikojen lopulla te tulette sen hyvin ymmärtämään. **21** "Minä en ole lähettänyt noita profeettoja, mutta silti he juoksevat. Minä en ole puhunut heille, mutta kuitenkin he ennustavat. **22** Jos he olisivat seisoneet minun neuvottelussani, niin he julistaisivat minun sanani kansalleni ja kääntäisivät heidät pois heidän pahalta tieltään ja pahoista teoistansa. **23** Olenko minä Jumala vain lyhyeltä matkalta, sanoo Herra; enkö ole Jumala myöskin kaukaa? **24** Saattaako joku niin piiloon piiloutua, etten minä häntä näe? sanoo Herra. Enkö minä täytä taivasta ja maata? sanoo Herra. **25** Minä olen kuullut, mitä sanovat nuo profeetat, jotka ennustavat minun nimessäni valhetta sanoen: 'Minä olen nähnyt unta, olen nähnyt unta'. **26** Kuinka kauan? Mitä on mielessä noilla profeetoilla, jotka ennustavat valhetta, ennustavat oman sydämensä petosta? **27** Aikovatko he unillaan, joita he kertovat toinen toisellensa, saattaa minun kansani unhottamaan minun nimeni, niinkuin heidän isänsä ovat unhottaneet minun nimeni Baalin tähden? **28** Se profeetta, jolla on uni, kertokoon unensa; mutta se, jolla on minun sanani, puhukoon minun sanani uskollisesti. Mitä tekevät oljet jyvien seassa? sanoo Herra. **29** Eikö minun sanani ole niinkuin tuli, sanoo Herra, ja niinkuin vasara, joka kallion murtaa? **30** Katso, sentähden minä käyn niiden profeettain kimppuun, sanoo Herra, jotka varastavat minun sanani toinen toiseltansa. **31** Katso, minä käyn niiden profeettain kimppuun, sanoo Herra, jotka ottavat sanansa omalta kieleltään, mutta sanovat: 'Se on Herran sana'. **32** Katso, minä käyn niiden kimppuun, jotka ennustavat valheunia, sanoo Herra, ja kertovat niitä ja eksyttävät minun kansaani valheillansa ja kerskumisellansa, vaikka minä en ole heitä lähettänyt enkä käskenyt ja vaikka heistä ei ole mitään hyötyä tälle kansalle, sanoo Herra. **33** Ja kun tämä kansa tai profeetta tai pappi sinulta kysyy sanoen: 'Mikä on Herran ennustuksen kuorma?' niin sano heille: 'Mikä kuorma? -Teidät minä heitän pois', sanoo Herra. **34** Ja sitä profeettaa, pappia ja kansaa, joka sanoo: 'Herran kuorma' -sitä miestä ja hänen huonettansa minä rankaisen. **35** Näin sanokaa keskenänne, toinen toisellenne: 'Mitä on Herra vastannut?' ja 'Mitä on Herra puhunut?' **36** Mutta 'Herran kuormaa' älkää enää mainitko; sillä kuormaksi on tuleva jokaiselle hänen oma sanansa. Te vääntelette elävän Jumalan, Herran Sebaotin, teidän Jumalanne, sanoja. **37** Näin sano profeetalle: 'Mitä on Herra sinulle vastannut? Mitä on Herra puhunut?' **38** Mutta jos te sanotte: 'Herran kuorma', silloin Herra sanoo näin: Koska te sanotte tämän sanan: 'Herran kuorma', vaikka minä olen lähettänyt teidän tykönne sanomaan: Älkää sanoko: 'Herran kuorma', **39** sentähden katso: minä kokonaan unhotan teidät ja heitän pois kasvojeni edestä teidät ja tämän kaupungin, jonka minä annoin teille ja teidän isillenne. **40** Ja minä panen teidän päällenne iankaikkisen häpeän ja iankaikkisen pilkan, joka ei ole unhottuva."

24 Ja Herra näytti minulle näyn, ja katso, kaksi viikunakoria oli asetettu Herran temppelin edustalle, sen jälkeen kuin Nebukadressar, Baabelin kuningas, oli siirtänyt pois Jekonjan, Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, ja Juudan päämiehet sekä sepät ja lukkosepät Jerusalemista ja vienyt heidät Baabeliin. **2** Toisessa korissa oli ylen hyviä viikunoita, uudisviikunain kaltaisia, ja toisessa korissa oli ylen huonoja viikunoita, niin huonoja, ettei niitä voinut syödä. **3** Ja Herra sanoi minulle: "Mitä sinä näet, Jeremia?" Minä vastasin: "Viikunoita. Hyvät viikunat ovat ylen hyviä, mutta huonot ovat ylen huonoja, niin huonoja, ettei niitä voi syödä." **4** Ja minulle tuli tämä Herran sana: **5** "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Niinkuin näitä hyviä viikunoita, niin minä katselen hyvällä suosiolla Juudan pakkosiirtolaisia, jotka minä lähetin tästä paikasta kaldealaisten maahan. **6** Ja minä käännän katseeni heihin, heidän hyväksensä, ja tuon heidät takaisin tähän maahan. Minä rakennan heidät enkä hajota, minä istutan heidät enkä revi pois. **7** Ja minä annan heille sydämen, heidän tunteakseen minut, että minä olen Herra; ja he saavat olla minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa; sillä he kääntyvät minun tyköni kaikesta sydämestänsä. **8** Mutta niinkuin tehdään huonoille viikunoille, joita ei voi syödä, kun ovat niin huonoja, niin minä, sanoo Herra, teen Sidkialle, Juudan kuninkaalle, ja hänen ruhtinailleen ja Jerusalemin jäännökselle, niille, jotka ovat jääneet jäljelle tähän maahan, ja niille, jotka asuvat Egyptin maassa: **9** Minä teen heidät kauhistukseksi ja onnettomuudeksi kaikille valtakunnille maan päällä, häväistykseksi ja sananparreksi, pistopuheeksi ja kiroussanaksi kaikissa paikoissa, mihin minä heidät karkoitan. **10** Ja minä lähetän heidän sekaansa miekan, nälän ja ruton, kunnes he ovat hävinneet siitä maasta, jonka minä olen antanut heille ja heidän isillensä."

25 Sana, joka tuli Jeremialle, sana koko Juudan kansaa vastaan, Joojakimin, Joosian pojan, Juudan kuninkaan, neljäntenä vuotena, se on Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä vuotena- **2** sana, jonka profeetta Jeremia lausui koko Juudan kansaa ja kaikkia Jerusalemin asukkaita vastaan sanoen: **3** Joosian, Aamonin pojan, Juudan kuninkaan, kolmannestatoista vuodesta alkaen tähän päivään saakka-kaksikymmentä kolme vuotta-on Herran sana tullut minulle, ja minä olen teille puhunut varhaisesta alkaen, mutta te ette ole kuulleet. **4** Ja Herra on lähettänyt

teidän tykönne kaikki palvelijansa, profeetat, varhaisesta
alkaen, mutta te ette ole kuulleet, ette kallistaneet
korvaanne kuullaksenne, 5 kun he sanoivat: "Kääntykää
itsekukin pahalta tieltänne ja pahoista teoistanne, niin
saatte asua maassa, jonka Herra on antanut teille ja
teidän isillenne, iankaikkisesta iankaikkiseen. 6 Älkää
seuratko muita jumalia, älkää palvelko ja kumartako
niitä älkääkä vihoittako minua kättenne töillä, etten
tuottaisi teille onnettomuutta." - 7 "Mutta te ette kuulleet
minua, sanoo Herra, ja niin te vihoititte minut kättenne
töillä, omaksi onnettomuudeksenne. 8 Sentähden näin
sanoo Herra Sebaot: Koska te ette ole kuulleet minun
sanojani, 9 niin katso, minä lähetän sanan, minä nostan
kaikki pohjanpuolen kansanheimot, sanoo Herra, sanan
Nebukadressarille, Baabelin kuninkaalle, palvelijalleni,
ja tuon heidät tätä maata ja sen asukkaita vastaan
ja kaikkia näitä ympärillä olevia kansoja vastaan.
Ja nämä minä vihin tuhon omiksi ja teen heidät
kauhistukseksi, ivan vihellykseksi ja ikuisiksi raunioiksi.
10 Minä hävitän heidän keskuudestaan riemun ja ilon
huudon, huudon yljälle ja huudon morsiamelle, käsikivien
äänen ja lampun valon. 11 Niin koko tämä maa tulee
raunioiksi, autioksi, ja nämä kansat palvelevat Baabelin
kuningasta seitsemänkymmentä vuotta. 12 Mutta kun
seitsemänkymmentä vuotta on täyttynyt, niin minä kostan
Baabelin kuninkaalle ja sille kansalle, sanoo Herra,
heidän pahat tekonsa, kostan kaldealaisten maalle ja
teen sen ikuiseksi erämaaksi. 13 Ja minä tuotan sen
maan ylitse kaikki sanani, jotka minä olen puhunut sitä
vastaan, kaiken, mitä tähän kirjaan on kirjoitettu, mitä
Jeremia on ennustanut kaikkia niitä kansoja vastaan. 14
Sillä hekin joutuvat palvelemaan monia kansoja ja suuria
kuninkaita, ja minä maksan heille heidän tekojensa ja
kättensä töiden mukaan." 15 Sillä näin sanoi Herra,
Israelin Jumala, minulle: "Ota tämä vihan viinin malja
minun kädestäni ja juota sillä kaikki kansat, joiden
tykö minä sinut lähetän. 16 He juovat ja horjuvat ja
tulevat mielettömiksi miekan edessä, jonka minä lähetän
heidän keskellensä." 17 Ja minä otin maljan Herran
kädestä ja juotin kaikkia kansoja, joiden tykö Herra
minut lähetti: 18 Jerusalemia ja Juudan kaupunkeja, sen
kuninkaita ja ruhtinaita, tehdäkseni heidät raunioiksi,
kauhistukseksi, ivan vihellykseksi ja kiroukseksi, niinkuin
tänä päivänä tapahtuu; 19 faraota, Egyptin kuningasta,
ja hänen palvelijoitansa ja ruhtinaitansa ja koko hänen
kansaansa; 20 kaikkea sekakansaa ja kaikkia Uusin
maan kuninkaita ja kaikkia filistealaisten maan kuninkaita
ja Askelonia ja Gassaa ja Ekronia ja Asdodin tähteitä;
21 Edomia, Mooabia ja ammonilaisia; 22 kaikkia Tyyron
kuninkaita ja kaikkia Siidonin kuninkaita ja rantamaan
kuninkaita, jotka ovat meren tuolla puolen; 23 Dedania,
Teemaa ja Buusia ja kaikkia päälaen ympäriltä kerittyjä;
24 kaikkia Arabian kuninkaita ja kaikkia sekakansan
kuninkaita, jotka asuvat erämaassa; 25 kaikkia Simrin
kuninkaita ja kaikkia Eelamin kuninkaita ja kaikkia
Meedian kuninkaita; 26 kaikkia pohjanpuolen kuninkaita,
läheisiä ja kaukaisia, toista toisensa jälkeen, ja kaikkia
maan valtakuntia, mitä maan päällä on. Ja heidän
jälkeensä on Seesakin kuningas juova. 27 "Sano heille:
Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Juokaa
ja juopukaa, oksentakaa ja kaatukaa, älkääkä enää
nousko, -miekan edessä, jonka minä lähetän teidän
keskellenne. 28 Mutta jos he eivät tahdo ottaa maljaa
sinun kädestäsi ja juoda, niin sano heille: Näin sanoo
Herra Sebaot: Teidän täytyy juoda. 29 Sillä katso,
siitä kaupungista alkaen, joka on otettu minun nimiini,
minä alotan onnettomuuden tuottamisen; ja tekö jäisitte
rankaisematta! Te ette jää rankaisematta, sillä minä
kutsun miekan kaikkia maan asukkaita vastaan, sanoo
Herra Sebaot. 30 Mutta sinä, ennusta heille kaikki
nämä sanat ja sano heille: Herra ärjyy korkeudesta,
antaa äänensä kaikua pyhästä asunnostansa. Hän ärjyy
väkevästi yli laitumensa. Hän nostaa kuin viinikuurnan
polkijat huudon kaikkia maan asukkaita vastaan. 31
Pauhina käy maan ääriin asti, sillä Herralla on riita-
asia kansoja vastaan, hän käy oikeutta kaiken lihan
kanssa: jumalattomat hän antaa miekalle alttiiksi, sanoo
Herra. 32 Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, onnettomuus
kulkee kansasta kansaan, ja suuri myrsky nousee maan
perimmäisistä ääristä. 33 Ja Herran surmaamia on
oleva sinä päivänä maan äärestä maan ääreen. Ei
heille pidetä valittajaisia, ei heitä koota eikä haudata; he
tulevat maan lannaksi. 34 Parkukaa, te paimenet, ja
huutakaa, vieriskelkää tuhassa, te lauman valtiaat; sillä
aika on tullut teidän joutua teurastettaviksi. Te hajoatte
pirstoiksi, te kaadutte niinkuin kallisarvoinen astia. 35
Mennyt on paimenilta pakopaikka ja pelastus lauman
valtiailta. 36 Kuule paimenten huutoa, lauman valtiaitten
valitusta! Sillä Herra hävittää heidän laumansa; 37
heidän rauhaisat laitumensa ovat tuhoutuneet Herran
vihan hehkusta. 38 Hän on lähtenyt niinkuin nuori
leijona pensaikostaan: heidän maansa on tullut autioksi
hävittäjän vihan hehkusta, Herran vihan hehkusta."

26 Joojakimin, Joosian pojan, Juudan kuninkaan,
hallituksen alussa tuli Herralta tämä sana: 2 "Näin
sanoo Herra: Asetu Herran temppelin esipihaan ja
puhu kaikkia Juudan kaupunkeja vastaan, jotka tulevat
kumartaen rukoilemaan Herran temppeliin, kaikki ne
sanat, jotka minä olen käskenyt sinun sanoa heille;
älä jätä pois sanaakaan. 3 Ehkäpä he kuulevat ja
kääntyvät itsekukin pois pahalta tieltään, ja niin minä
kadun sitä onnettomuutta, jonka minä olen aikonut heille
tuottaa heidän pahojen tekojensa tähden. 4 Ja sano
heille: Näin sanoo Herra: Jollette kuule minua ja vaella
minun lakini mukaan, jonka minä olen teille antanut,
5 ettekä kuule palvelijaini, profeettain, sanoja, niiden,

jotka minä olen lähettänyt teidän tykönne, varhaisesta
alkaen, vaikka ette ole kuulleet heitä, 6 niin minä teen
tälle temppelille niinkuin Siilolle, ja minä teen tämän
kaupungin kiroussanaksi kaikille maan kansoille." 7
Ja papit ja profeetat ja koko kansa kuulivat Jeremian
puhuvan nämä sanat Herran temppelissä. 8 Ja kun
Jeremia oli puhunut loppuun kaiken, minkä Herra oli
käskenyt hänen puhua kaikelle kansalle, niin papit ja
profeetat ja koko kansa ottivat hänet kiinni sanoen:
"Sinun on kuolemalla kuoltava! 9 Miksi olet ennustanut
Herran nimessä sanoen: Tälle temppelille on käyvä
niinkuin Siilolle, ja tämä kaupunki on tuleva raunioiksi,
asujattomaksi?" Ja kaikki kansa kokoontui Jeremiaa
vastaan Herran temppelissä. 10 Kun Juudan päämiehet
tämän kuulivat, menivät he kuninkaan palatsista Herran
temppeliin ja istuivat Herran uuden portin ovelle. 11
Silloin papit ja profeetat sanoivat päämiehille ja kaikelle
kansalle näin: "Kuoleman tuomio tälle miehelle! Sillä
hän on ennustanut tätä kaupunkia vastaan, niinkuin
olette omin korvin kuulleet." 12 Mutta Jeremia sanoi
kaikille päämiehille ja kaikelle kansalle näin: "Herra
on lähettänyt minut ennustamaan tätä temppeliä ja
tätä kaupunkia vastaan kaikki ne sanat, jotka olette
kuulleet. 13 Parantakaa siis nyt vaelluksenne ja tekonne
ja kuulkaa Herran, teidän Jumalanne, ääntä, niin Herra
katuu sitä onnettomuutta, jolla hän on teitä uhannut.
14 Mutta katso, minä olen teidän käsissänne; tehkää
minulle, mitä katsotte hyväksi ja oikeaksi. 15 Mutta
se tietäkää, että te, jos minut surmaatte, saatatte
viattoman veren päällenne ja tämän kaupungin ja sen
asukasten päälle, sillä totisesti on Herra lähettänyt
minut teidän tykönne puhumaan kaikki nämä sanat
teidän korvienne kuullen." 16 Silloin päämiehet ja kaikki
kansa sanoivat papeille ja profeetoille: "Ei kuoleman
tuomiota tälle miehelle! Sillä hän on puhunut meille
Herran, meidän Jumalamme, nimessä." 17 Ja muutamat
maan vanhimmista nousivat ja sanoivat kaikelle kansan
joukolle näin: 18 "Miika, mooresetilainen, ennusti
Hiskian, Juudan kuninkaan, päivinä ja sanoi kaikelle
Juudan kansalle näin: Näin sanoo Herra Sebaot: 'Siion
kynnetään pelloksi, ja Jerusalem tulee kivirauniokst ja
temppelivuori metsäkukkulaksi'. 19 Surmasivatko hänet
silloin Hiskia, Juudan kuningas, ja koko Juuda? Eikö hän
peljännyt Herraa ja lepyttänyt häntä, niin että Herra katui
sitä onnettomuutta, jolla hän oli heitä uhannut? Mutta
mekö tuottaisimme suuren onnettomuuden itsellemme?"
20 Mutta oli toinenkin mies, joka ennusti Herran nimessä:
Uuria, Semajan poika, Kirjat-Jearimista; hän ennusti
tätä kaupunkia ja tätä maata vastaan aivan niinkuin
Jeremia. 21 Kun kuningas Joojakim ja kaikki hänen
urhonsa ja kaikki päämiehet kuulivat hänen sanansa,
niin kuningas etsi häntä tappaaksensa. Sen kuultuansa
Uuria peljästyi, pakeni ja meni Egyptiin. 22 Mutta
kuningas Joojakim lähetti miehiä Egyptiin: Elnatanin,
Akborin pojan, ja muita hänen kanssansa Egyptiin. 23
Ja he toivat Uurian Egyptistä ja veivät hänet kuningas
Joojakimin eteen. Tämä surmautti hänet miekalla ja
heitätti hänen ruumiinsa rahvaan hautaan. 24 Mutta
Ahikamin, Saafanin pojan, käsi oli Jeremian suojana,
niin ettei häntä jätetty kansan käsiin surmattavaksi.

27 Joojakimin, Joosian pojan, Juudan kuninkaan,
hallituksen alussa tuli Herralta tämä sana
Jeremialle: 2 Näin sanoi Herra minulle: "Tee
itsellesi ies siteinensä ja pane se kaulaasi. 3
Lähetä se Edomin kuninkaalle, Mooabin kuninkaalle,
ammonilaisten kuninkaalle, Tyyron kuninkaalle ja
Siidonin kuninkaalle niiden lähettiläiden mukana, jotka
ovat tulleet Jerusalemiin Sidkian, Juudan kuninkaan,
tykö. 4 Ja käske heidän sanoa herroillensa: Näin
sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Näin sanokaa
herroillenne: 5 Minä olen tehnyt maan sekä ihmiset ja
eläimet, jotka maan päällä ovat, suurella voimallani ja
ojennetulla käsivarrellani, ja minä annan sen, kenelle
hyväksi näen. 6 Ja nyt minä annan kaikki nämä
maat Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, palvelijani,
käsiin, ja myöskin metsän eläimet minä annan hänelle,
palvelemaan häntä. 7 Ja kaikki kansat palvelevat
häntä ja hänen poikaansa ja hänen poikansa poikaa,
kunnes tulee hänenkin maansa aika ja monet kansat ja
suuret kuninkaat tekevät hänet palvelijakseen. 8 Ja sitä
kansaa ja sitä valtakuntaa, joka ei tahdo palvella häntä,
Nebukadnessaria, Baabelin kuningasta, ja joka ei anna
kaulaansa Baabelin kuninkaan ikeeseen, sitä kansaa
minä rankaisen miekalla, nälällä ja rutolla, sanoo Herra,
kunnes minä teen heistä lopun hänen kädellänsä. 9 Ja
te, älkää kuulko profeettojanne, tietäjiänne, unianne,
ennustelijoitanne ja velhojanne, jotka sanovat teille näin:
'Ette te joudu palvelemaan Baabelin kuningasta'. 10
Sillä valhetta he ennustavat teille ja toimittavat teidät
kauas pois maastanne: minä karkoitan teidät, ja te
hukutte. 11 Mutta sen kansan, joka taivuttaa kaulansa
Baabelin kuninkaan ikeen alle ja palvelee häntä, sen
minä annan jäädä omaan maahansa, sanoo Herra;
se saa sitä viljellä ja siinä asua." 12 Sidkialle, Juudan
kuninkaalle, minä puhuin aivan samalla tavalla, sanoen:
Taivuttakaa kaulanne Baabelin kuninkaan ikeen alle ja
palvelkaa häntä ja hänen kansaansa, niin te saatte elää.
13 Miksi pitäisi teidän kuolla, sinun ja sinun kansasi,
miekkaan, nälkään ja ruttoon, niinkuin Herra on uhannut
sitä kansaa, joka ei tahdo palvella Baabelin kuningasta?
14 Ja älkää kuulko niiden profeettain sanoja, jotka
sanovat teille näin: "Ette te joudu palvelemaan Baabelin
kuningasta"; sillä valhetta he ennustavat teille. 15
Sillä minä en ole lähettänyt heitä, sanoo Herra, vaan
he ennustavat minun nimessäni valhetta ja saattavat
minut karkoittamaan teidät, ja te hukutte, te ja nuo

profeetat, jotka teille ennustavat. 16 Ja papeille ja
koko tälle kansalle minä puhuin sanoen: Näin sanoo
Herra: Älkää kuulko profeettainne sanoja, niiden, jotka
ennustavat teille sanoen: "Katso, Herran temppelin
astiat tuodaan nyt kohta takaisin Baabelista"; sillä
valhetta he ennustavat teille. 17 Älkää kuulko heitä.
Palvelkaa Baabelin kuningasta, niin te saatte elää. Miksi
pitäisi tämän kaupungin tulla raunioiksi? 18 Mutta jos
he ovat profeettoja ja jos heillä on Herran sana, niin
rukoilkoot Herraa Sebaotia, etteivät ne astiat, jotka vielä
ovat jäljellä Herran temppelissä ja Juudan kuninkaan
linnassa ja Jerusalemissa, joutuisi nekin Baabeliin. 19
Sillä näin sanoo Herra Sebaot pylväistä, vaskimerestä,
altaiden telineistä ja muista kaluista, jotka vielä ovat
jäljellä tässä kaupungissa 20 ja joita Nebukadnessar,
Baabelin kuningas, ei ottanut mukaansa, kun hän vei
Jekonjan, Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, sekä
kaikki Juudan ja Jerusalemin ylimykset Jerusalemista
pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin. 21 Sillä näin sanoo
Herra Sebaot, Israelin Jumala, astioista, jotka vielä ovat
jäljellä Herran temppelissä, Juudan kuninkaan linnassa
ja Jerusalemissa: 22 "Baabeliin ne viedään, ja sinne ne
jäävät siihen päivään asti, jolloin minä katson niiden
puoleen, sanoo Herra, ja annan tuoda ja palautan ne
tähän paikkaan".

28 Sinä vuonna, Sidkian, Juudan kuninkaan,
hallituksen alussa, hänen neljäntenä
hallitusvuotenaan, viidennessä kuussa, sanoi profeetta
Hananja, Assurin poika, joka oli kotoisin Gibeonista,
minulle Herran temppelissä pappien ja kaiken kansan
silmien edessä näin: 2 "Näin sanoo Herra Sebaot,
Israelin Jumala: Minä särjen Baabelin kuninkaan ikeen.
3 Vielä kaksi vuotta, ja minä palautan tähän paikkaan
kaikki Herran temppelin astiat, jotka Nebukadnessar,
Baabelin kuningas, otti tästä paikasta ja vei Baabeliin. 4
Ja Jekonjan, Joojakimin pojan, Juudan kuninkaan, ja
kaikki Juudan pakkosiirtolaiset, jotka menivät Baabeliin,
minä palautan tähän paikkaan, sanoo Herra; sillä minä
särjen Baabelin kuninkaan ikeen." 5 Mutta profeetta
Jeremia sanoi profeetta Hananjalle pappien ja kaiken
Herran temppelissä seisovan kansan silmien edessä; 6
profeetta Jeremia sanoi: "Amen. Niin Herra tehköön.
Täyttäköön Herra sinun sanasi, jotka olet ennustanut,
ja palauttakoon Herran temppelin astiat ja kaikki
pakkosiirtolaiset Baabelista tähän paikkaan. 7 Kuule
kuitenkin tämä sana, jonka minä puhun sinun kuultesi ja
kaiken kansan kuullen. 8 Ne profeetat, jotka ovat olleet
ennen minua ja ennen sinua muinaisuudesta asti, ovat
ennustaneet sotaa, onnettomuutta ja ruttoa monia maita
ja suuria valtakuntia vastaan. 9 Mutta se profeetta,
joka ennustaa rauhaa, tunnetaan siitä, että hänen
sanansa toteutuu, profeetaksi, jonka Herra totisesti
on lähettänyt." 10 Silloin profeetta Hananja otti ikeen
profeetta Jeremian kaulasta ja särki sen. 11 Ja Hananja
sanoi kaiken kansan silmien edessä: "Näin sanoo
Herra: Näin minä särjen Nebukadnessarin, Baabelin
kuninkaan, ikeen kaikkien kansojen kaulasta, ennenkuin
kaksi vuotta on kulunut". Mutta profeetta Jeremia meni
pois. 12 Ja tämä Herran sana tuli Jeremialle, sen jälkeen
kuin profeetta Hananja oli särkenyt ikeen profeetta
Jeremian kaulasta: 13 "Mene ja sano Hananjalle: Näin
sanoo Herra: Sinä olet särkenyt puisen ikeen, mutta
tehnyt sen sijaan rautaisen ikeen. 14 Sillä näin sanoo
Herra Sebaot, Israelin Jumala: rautaisen ikeen olen
minä pannut kaikkien näiden kansojen kaulaan, että ne
palvelisivat Nebukadnessaria, Baabelin kuningasta; ja
niiden on palveltava häntä. Metsän eläimetkin minä
olen antanut hänelle." 15 Ja profeetta Jeremia sanoi
profeetta Hananjalle: "Kuule, Hananja! Ei Herra ole
sinua lähettänyt, vaan sinä olet saattanut tämän kansan
turvaamaan valheeseen. 16 Sentähden, näin sanoo
Herra: Katso, minä toimitan sinut pois maan päältä: tänä
vuonna sinä kuolet, sillä sinä olet julistanut luopumusta
Herrasta." 17 Ja profeetta Hananja kuoli sinä vuonna,
seitsemännessä kuussa.

29 Nämä ovat sen kirjeen sanat, jonka profeetta
Jeremia lähetti Jerusalemista pakkosiirtolaisten
vanhimmille, mikä heitä vielä oli jäljellä, papeille ja
profeetoille sekä kaikelle kansalle, jotka Nebukadnessar
oli siirtänyt Jerusalemista pois Baabeliin, 2 sen
jälkeen kuin kuningas Jekonja ja kuninkaan äiti,
hoviherrat, Juudan ja Jerusalemin ruhtinaat sekä sepät
ja lukkosepät olivat lähteneet Jerusalemista. 3 Hän
lähetti kirjeen Elasan, Saafanin pojan, ja Gemarjan,
Hilkian pojan, mukana, jotka Sidkia, Juudan kuningas,
lähetti Nebukadnessarin, Baabelin kuninkaan, tykö
Baabeliin; se kuului näin: 4 "Näin sanoo Herra Sebaot,
Israelin Jumala, kaikille pakkosiirtolaisille, jotka minä
olen siirtänyt Jerusalemista pois Baabeliin: 5 Rakentakaa
taloja ja asukaa niissä, istuttakaa puutarhoja ja syökää
niiden hedelmiä. 6 Ottakaa itsellenne vaimoja ja
siittäkää poikia ja tyttäriä; ottakaa pojillenne vaimoja
ja naittakaa tyttärenne, että he synnyttäisivät poikia
ja tyttäriä. Lisääntykää siellä älkääkä vähentykö. 7
Ja harrastakaa sen kaupungin menestystä, johon
minä olen teidät siirtänyt, ja rukoilkaa sen puolesta
Herraa, sillä sen menestys on teidän menestyksenne. 8
Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Älkää
antako profeettainne, joita on keskuudessanne, ja
tietäjäinne pettää itseänne, älkääkä totelko unianne,
joita te uneksutte. 9 Sillä valhetta he ennustavat
teille minun nimessäni; minä en ole lähettänyt heitä,
sanoo Herra. 10 Sillä näin sanoo Herra: Vasta kun ne
seitsemänkymmentä Baabelin vuotta ovat täyttyneet,
minä katson teidän puoleenne ja panen täytäntöön

teitä kohtaan hyvän lupaukseni ja palautan teidät tähän
paikkaan. 11 Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla
on teitä kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion
ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon.
12 Silloin te huudatte minua avuksenne, tulette ja
rukoilette minua, ja minä kuulen teitä. 13 Te etsitte
minua ja löydätte minut, kun te etsitte minua kaikesta
sydämestänne. 14 Ja niin minä annan teidän löytää
itseni, sanoo Herra, ja minä käännän teidän kohtalonne
ja kokoan teidät kaikista kansoista ja kaikista paikoista,
joihin olen teidät karkoittanut, sanoo Herra, ja palautan
teidät tähän paikkaan, josta minä siirsin teidät pois. 15
Jos te sanotte: 'Herra on herättänyt meille profeettoja
Baabelissa', 16 niin sanoo Herra näin kuninkaasta, joka
istuu Daavidin valtaistuimella, ja kaikesta kansasta, joka
asuu tässä kaupungissa, teidän veljistänne, joiden ei
täytynyt lähteä teidän kanssanne pakkosiirtolaisuuteen:
17 Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä lähetän
heidän sekaansa miekan, nälän ja ruton ja teen heidät
inhottaviksi kuin viikunat, jotka ovat niin huonoja,
ettei niitä voi syödä. 18 Ja minä ajan heitä takaa
miekalla, nälällä ja rutolla ja teen heidät kauhuksi kaikille
valtakunnille maan päällä, kiroukseksi ja kauhistukseksi,
ivan vihellykseksi ja häväistykseksi kaikkien kansojen
keskuudessa, mihin minä heidät karkoitan, 19 sentähden
etteivät he kuulleet minun sanojani, sanoo Herra, kun
minä lähetin heidän tykönsä palvelijoitani, profeettoja,
varhaisesta alkaen. Te ette ole kuulleet, sanoo Herra. 20
Mutta kuulkaa te Herran sana, kaikki te pakkosiirtolaiset,
jotka minä olen lähettänyt Jerusalemista Baabeliin. 21
Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, Ahabista,
Koolajan pojasta, ja Sidkiasta, Maasejan pojasta, jotka
ennustavat teille minun nimessäni valhetta: Katso, minä
annan heidät Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan,
käsiin, ja hän lyö heidät kuoliaaksi teidän silmäinne
edessä. 22 Ja heistä tulee kiroussana kaikille Juudan
pakkosiirtolaisille, jotka ovat Baabelissa; sanotaan:
'Herra tehköön sinulle niinkuin Sidkialle ja Ahabille,
jotka Baabelin kuningas korvensi tulessa'. 23 Sillä
he ovat tehneet häpeällisen teon Israelissa, ovat
tehneet huorin lähimmäistensä vaimojen kanssa ja
puhuneet minun nimessäni valhepuhetta, jota minä en
ole käskenyt heidän puhua. Minä olen se, joka sen
tiedän ja todistan, sanoo Herra." 24 Ja nehelamilaiselle
Semajalle puhu, sanoen: 25 "Näin sanoo Herra Sebaot,
Israelin Jumala: Sentähden että sinä olet lähettänyt
omassa nimessäsi tämän kirjeen kaikelle kansalle, joka
on Jerusalemissa, ja pappi Sefanjalle, Maasejan pojalle,
ja kaikille papeille: 26 Herra on asettanut sinut papiksi
pappi Joojadan sijaan, että olisi järjestyksen valvojia
Herran temppelissä kaikkien hullujen ja ennustajain
varalle, ja niin sinä voit panna sellaiset jalkapuuhun ja
kaularautaan. 27 Miksi et siis ole nuhdellut anatotilaista
Jeremiaa, joka ennustaa teille? 28 Niinpä hän on
saattanut lähettää meille Baabeliin tämän sanan: 'Se
kestää vielä kauan. Rakentakaa taloja ja asukaa niissä,
istuttakaa puutarhoja ja syökää niiden hedelmiä.'" 29
Ja pappi Sefanja luki tämän kirjeen profeetta Jeremian
kuullen. 30 Silloin tuli Jeremialle tämä Herran sana:
31 "Lähetä kaikille pakkosiirtolaisille tämä sana: Näin
sanoo Herra nehelamilaisesta Semajasta: Koska Semaja
on ennustanut teille, vaikka minä en ole lähettänyt
häntä, ja saattanut teidät turvaamaan valheeseen,
32 sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä kostan
nehelamilaiselle Semajalle ja hänen jälkeläisillensä.
Hänellä ei ole oleva ketään, joka saa asua tämän
kansan keskuudessa, eikä hän ole näkevä sitä hyvää,
jonka minä teen kansalleni, sanoo Herra; sillä hän on
julistanut luopumusta Herrasta."

30 Sana, joka tuli Herralta Jeremialle ja kuului näin:
2 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Kirjoita
kaikki sanat, jotka minä olen sinulle puhunut, kirjaan.
3 Sillä katso, tulee aika, sanoo Herra, jolloin minä
käännän kansani Israelin ja Juudan kohtalon, sanoo
Herra, ja palautan heidät maahan, jonka olen antanut
heidän isillensä, ja he saavat periä sen." 4 Ja nämä
ovat ne sanat, jotka Herra on puhunut Israelista ja
Juudasta. 5 Näin sanoo Herra: "Pelon huudon me
kuulemme: on hirmu, ei rauha! 6 Kysykää ja katsokaa:
synnyttääkö miehenpuoli? Miksi näen kaikkien miesten
pitelevän käsin lanteitansa synnyttäväisten tavalla, ja
miksi ovat kaikki kasvot käyneet valjuiksi? 7 Voi! Suuri
on se päivä, ei ole sen kaltaista. Se on Jaakobille
ahdistuksen aika, mutta hän on pelastuva siitä. 8
Ja sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, minä särjen
ikeen sinun kaulastasi ja katkaisen sinun siteesi. Eivät
tee enää muukalaiset heitä palvelijoikseen, 9 vaan
he saavat palvella Herraa, Jumalaansa, ja Daavidia,
kuningastansa, jonka minä heille herätän. 10 Mutta sinä,
minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, sanoo Herra, älä
säiky, Israel. Sillä katso, minä pelastan sinut kaukaisesta
maasta, sinun jälkeläisesi heidän vankeutensa maasta.
Ja Jaakob on palajava, elävä rauhassa ja turvassa,
kenenkään peljättämättä. 11 Sillä minä olen sinun
kanssasi, sanoo Herra, ja pelastan sinut. Minä teen
lopun kaikista kansoista, joiden sekaan minä olen sinut
hajottanut; ainoastaan sinusta minä en loppua tee:
minä kuritan sinua kohtuudella, mutta rankaisematta
minä en sinua jätä. 12 Sillä näin sanoo Herra: Paha on
sinun vammasi, kipeä on saamasi isku. 13 Ei kukaan
aja sinun asiaasi; sinun haavaasi ei paranneta, se ei
kasva umpeen. 14 Kaikki sinun rakastajasi ovat sinut
unhottaneet, sinua he eivät kysy. Sillä niinkuin vihollista
lyödään, olen minä sinua lyönyt, kovalla kurituksella,
koska sinun rikoksesi on suuri, sinun syntisi monilukuiset.
15 Miksi valitat vammaasi, kipusi kovuutta? Koska

sinun rikoksesi on suuri, sinun syntisi monilukuiset,
olen minä sinulle tämän tehnyt. 16 Niin myös kaikki
sinun syöjäsi syödään, ja kaikki sinun ahdistajasi, kaikki
tyynni, vaeltavat vankeuteen; sinun ryöstäjäsi joutuvat
ryöstetyiksi, ja kaikki saalistajasi minä annan saaliiksi. 17
Sillä minä kasvatan umpeen sinun haavasi ja parannan
sinut saamistasi iskuista, sanoo Herra, sinut, Siion,
jolla on nimenä 'hyljätty', 'se, josta ei kukaan välitä'.
18 Näin sanoo Herra: Katso, minä käännän Jaakobin
majojen kohtalon, minä armahdan hänen asuntojansa;
kaupunki rakennetaan kukkulallensa, ja linna on oleva
oikealla paikallansa. 19 Ja niistä on kaikuva ylistyslaulu
ja iloitsevaisten ääni. Minä enennän heidät, eivätkä
he vähene; minä saatan heidät kunniaan, eivätkä he
halvoiksi jää. 20 Silloin hänen poikansa ovat niinkuin
muinoin, ja hänen seurakuntansa pysyy vahvana minun
edessäni; minä rankaisen kaikki hänen sortajansa.
21 Ja hänen valtiaansa nousee hänestä itsestänsä,
hänen hallitsijansa lähtee hänen keskeltänsä; ja minä
sallin hänen käydä tyköni, niin että hän saattaa minua
lähestyä. Sillä kuka panee henkensä alttiiksi minua
lähestyäkseen? sanoo Herra. 22 Ja niin te olette
minun kansani, ja minä olen teidän Jumalanne." 23
Katso, Herran myrsky, kiivastus, puhkeaa, pyörremyrsky
vyöryy kohti jumalattomien päätä. 24 Eikä Herran vihan
hehku asetu, ennenkuin hän on toteuttanut ja täyttänyt
sydämensä aivoitukset. Aikojen lopulla te tulette sen
ymmärtämään.

31 "Siihen aikaan, sanoo Herra, minä olen kaikkien
Israelin sukukuntien Jumala, ja he ovat minun
kansani." 2 Näin sanoo Herra: "Kansa, miekalta
säästynyt, löysi erämaassa armon; minä menen
saattamaan sen, Israelin, rauhaan". 3 Kaukaa ilmestyy
minulle Herra: "Iankaikkisella rakkaudella minä olen
sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua
puoleeni armosta. 4 Minä rakennan sinut jälleen, ja
sinä tulet rakennetuksi, neitsyt Israel. Sinä kaunistat
itsesi jälleen käsirummuillasi ja lähdet iloitsevaisten
karkeloon. 5 Sinä istutat jälleen viinitarhoja Samarian
vuorille; ne, jotka istuttavat, saavat korjata hedelmätkin.
6 Sillä päivä on tuleva, jolloin vartijat huutavat Efraimin
vuorella: 'Nouskaa, lähtekäämme Siioniin Herran, meidän
Jumalamme, tykö'. 7 Sillä näin sanoo Herra: Riemuitkaa
iloiten Jaakobista, kohottakaa riemuhuuto hänelle, joka
on kansojen pää; kuuluttakaa, kiittäkää ja sanokaa:
'Auta, Herra, kansaasi, Israelin jäännöstä'. 8 Katso,
minä tuon heidät pohjoisesta maasta, kokoan heidät
maan perimmäisiltä ääriltä. Heissä on sokeita ja rampoja
ynnä raskaita ja synnyttäväisiä: suurena joukkona he
palajavat tänne. 9 Itkien he tulevat, ja minä johdatan
heitä, kun he kulkevat rukoillen. Minä vien heidät
vesipuroille, tasaista tietä, jolla he eivät kompastu. Sillä
minä olen Israelin isä, ja Efraim on minun esikoiseni. 10
Kuulkaa Herran sana, te kansat, ilmoittakaa kaukaisissa
merensaarissa ja sanokaa: Hän, joka Israelin hajoitti,
on sen kokoava ja varjeleva sitä niinkuin paimen
laumaansa. 11 Sillä Herra on lunastanut Jaakobin ja
vapahtanut hänet häntä väkevämmän kädestä. 12 Ja
he tulevat ja riemuitsevat Siionin kukkulalla, tulevat
virtanaan Herran hyvyyden tykö, jyväin, viinin ja öljyn
ääreen, karitsain ja karjan ääreen. Ja heidän sielunsa
on oleva niinkuin runsaasti kasteltu puutarha, eivätkä he
enää näänny. 13 Silloin neitsyt iloitsee karkelossa ja
nuorukaiset ja vanhukset yhdessä. Minä muutan heidän
surunsa riemuksi, annan heille lohdutuksen ja ilon
heidän murheensa jälkeen. 14 Ja minä virvoitan pappien
sielut lihavuuden ääressä, ja minun kansani ravitaan
minun hyvyydelläni, sanoo Herra. 15 Näin sanoo Herra:
Kuule, Raamasta kuuluu valitus, katkera itku: Raakel
itkee lapsiansa, hän ei lohdutuksesta huoli surussaan
lastensa tähden, sillä niitä ei enää ole. 16 Näin sanoo
Herra: Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä, sillä
sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he
palajavat vihollisen maasta. 17 Sinulla on tulevaisuuden
toivo, sanoo Herra: sinun lapsesi palajavat omalle
maalleen. 18 Minä olen kyllä kuullut Efraimin valittavan:
'Sinä olet kurittanut minua, olen saanut kuritusta niinkuin
vikuroiva vasikka. Palauta minut, niin minä palajan; sillä
sinä olet Herra, minun Jumalani. 19 Sillä käännyttyäni
minä kadun, ja päästyäni ymmärrykseen minä lyön
lanteeseeni. Minä häpeän, tunnen häpeätä, sillä minä
kannan nuoruuteni pilkkaa.' 20 Eikö Efraim ole minun
kallis poikani, minun lempilapseni? Sillä niin usein
kuin minä puhunkin häntä vastaan, alati minä häntä
muistan. Siksi minun sisimpäni väräjää hänen tähtensä:
minun täytyy armahtaa häntä, sanoo Herra. 21 Pystytä
itsellesi kivimerkkejä, aseta itsellesi tienviittoja, paina
mieleesi tie, polku, jota olet kulkenut. Palaja, neitsyt
Israel, palaja näihin kaupunkeihisi. 22 Kuinka kauan
sinä mutkistelet sinne ja tänne, sinä luopiotytär? Sillä
Herra luo maahan uutta: nainen miestä piirittää. 23
Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Vielä kerran
sanotaan Juudan maassa ja sen kaupungeissa, kun
minä käännän heidän kohtalonsa, tämä sana: 'Herra
siunatkoon sinua, sinä vanhurskauden asuinsija, sinä
pyhä vuori'. 24 Ja Juuda kaikkine kaupunkeineen
asuu siellä yhdessä, peltomiehet ja ne, jotka vaeltavat
laumoineen. 25 Sillä minä virvoitan väsyneen sielun,
ja jokaisen nääntyvän sielun minä ravitsen." 26 Siihen
minä heräsin ja katselin, ja uneni oli minusta suloinen.
27 "Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä
kylvän Israelin maahan ja Juudan maahan ihmisen
siementä ja karjan siementä. 28 Ja niinkuin minä olen
valvonut repiäkseni ja kukistaakseni heitä, hajottaakseni
ja hävittääkseni, tuottaakseni onnettomuutta, niin minä
olen valvova rakentaakseni ja istuttaakseni heitä, sanoo

Herra. 29 Niinä päivinä ei enää sanota: 'Isät söivät
raakoja rypäleitä, lasten hampaat heltyivät'; 30 vaan
jokaisen on kuoltava oman syntivelkansa tähden.
Jokaiselta ihmiseltä, joka syö raakoja rypäleitä, heltyvät
hänen omat hampaansa. 31 Katso, päivät tulevat, sanoo
Herra, jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan
heimon kanssa uuden liiton; 32 en sellaista liittoa kuin
se, jonka minä tein heidän isäinsä kanssa silloin, kun
minä tartuin heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin
maasta, ja jonka liittoni he ovat rikkoneet, vaikka minä
olin ottanut heidät omikseni, sanoo Herra. 33 Vaan tämä
on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa
niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini
heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä;
ja niin minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun
kansani. 34 Silloin ei enää toinen opeta toistansa eikä
veli veljeänsä sanoen: 'Tuntekaa Herra'. Sillä he kaikki
tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan, sanoo Herra;
sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä
enää muista heidän syntejänsä. 35 Näin sanoo Herra,
joka on pannut auringon valaisemaan päivää, kuun ja
tähdet lakiensa mukaan valaisemaan yötä, hän, joka
liikuttaa meren, niin että sen aallot pauhaavat-Herra
Sebaot on hänen nimensä: 36 Jos väistyvät nämä lait
minun kasvojeni edestä, silloin myös lakkaavat Israelin
jälkeläiset olemasta kansa minun kasvojeni edessä
ainiaan. 37 Näin sanoo Herra: Jos voidaan mitata taivaat
ylhäällä ja tutkia maan perustukset alhaalla, silloin vasta
minä hylkään Israelin jälkeläiset kaikki, kaiken sen
tähden, mitä he ovat tehneet, sanoo Herra. 38 Katso,
päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin Herran kaupunki
rakennetaan jälleen Hananelin-tornista Kulmaporttiin
asti. 39 Ja edelleen mittanuora kulkee suoraan Gaarebin
kukkulalle ja kääntyy sitten Gooaan. 40 Ja koko laakso,
ruumiineen ja tuhkineen, ja kaikki keto Kidronin puroon
asti, Hevosportin kulmaan saakka itään päin, on oleva
Herralle pyhitetty. Ei sitä enää ikinä hävitetä eikä
kukisteta."

32 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta Sidkian,
Juudan kuninkaan, kymmenentenä vuotena, se on
Nebukadressarin kahdeksantenatoista vuotena. 2 Silloin
Baabelin kuninkaan sotajoukko piiritti Jerusalemia, ja
profeetta Jeremia oli suljettuna vankilan pihaan, joka
on Juudan kuninkaan linnassa. 3 Sinne oli Sidkia,
Juudan kuningas, hänet sulkenut sanoen: "Miksi sinä
ennustat näin: Näin sanoo Herra: Katso, minä annan
tämän kaupungin Baabelin kuninkaan käsiin, ja hän
valloittaa sen? 4 Ja Sidkia, Juudan kuningas, ei pääse
kaldealaisten käsistä, vaan hänet annetaan Baabelin
kuninkaan käsiin, ja hänen täytyy puhua hänen kanssaan
suusta suuhun ja nähdä hänet silmästä silmään. 5
Ja hän kuljettaa Sidkian Baabeliin, ja sinne hän jää,
kunnes minä katson hänen puoleensa, sanoo Herra.
Kun te taistelette kaldealaisia vastaan, ei teillä ole
menestystä." 6 Ja Jeremia sanoi: "Minulle tuli tämä
Herran sana: 7 Katso, Hanamel, setäsi Sallumin poika,
tulee sinun luoksesi ja sanoo: 'Osta minun peltoni,
joka on Anatotissa, sillä sinulla on lunastusoikeus, niin
että saat ostaa sen'." 8 Ja Hanamel, setäni poika, tuli
Herran sanan mukaan minun luokseni vankilan pihaan ja
sanoi minulle: "Osta minun peltoni, joka on Anatotissa,
Benjaminin maassa, sillä sinulla on perintöoikeus ja
sinulla on lunastusoikeus: osta se itsellesi". Silloin minä
ymmärsin, että se oli Herran sana. 9 Ja minä ostin
Hanamelilta, setäni pojalta, pellon, joka on Anatotissa,
ja punnitsin hänelle rahat, seitsemäntoista sekeliä
hopeata, 10 kirjoitin kauppakirjan ja sinetöin sen, otin
todistajat ja punnitsin rahat vaa'alla. 11 Sitten minä otin
sinetöidyn kauppakirjan, sopimuksen ja määräykset sekä
avoimen kirjan, 12 ja annoin kauppakirjan Baarukille,
Neerian, Mahsejan pojan, pojalle, serkkuni Hanamelin
nähden ja todistajain nähden, jotka olivat kirjoittaneet
kauppakirjan alle, ja kaikkien juutalaisten nähden, jotka
istuivat vankilan pihassa, 13 ja minä käskin Baarukia
heidän nähtensä sanoen: 14 "Näin sanoo Herra Sebaot,
Israelin Jumala: Ota nämä kirjat, tämä kauppakirja, sekä
sinetöity että tämä avoin kirja, ja pane ne saviastiaan,
että ne säilyisivät kauan aikaa. 15 Sillä näin sanoo Herra
Sebaot, Israelin Jumala: Vielä kerran ostetaan tässä
maassa taloja ja peltoja ja viinitarhoja." 16 Ja annettuani
kauppakirjan Baarukille, Neerian pojalle, minä rukoilin
Herraa sanoen: 17 "Oi Herra, Herra! Katso, sinä olet
tehnyt taivaan ja maan suurella voimallasi ja ojennetulla
käsivarrellasi: ei mikään ole sinulle mahdotonta; 18
sinä, joka teet laupeuden tuhansille, mutta kostat isän
pahat teot heidän jälkeensä heidän lastensa helmaan;
sinä suuri, voimallinen Jumala, jonka nimi on Herra
Sebaot, 19 suuri neuvossa ja väkevä teossa, sinä, jonka
silmät ovat avoimet tarkkaamaan kaikkia ihmislasten
teitä, antaaksesi itsekullekin hänen vaelluksensa ja
hänen töittensä hedelmän mukaan; 20 sinä, joka teit
tunnustekoja ja ihmeitä Egyptin maassa ja olet tehnyt
niitä hamaan tähän päivään asti sekä Israelissa että
muitten ihmisten seassa, ja joka olet tehnyt itsellesi
nimen, senkaltaisen kuin se tänäkin päivänä on. 21 Sinä
veit kansasi Israelin pois Egyptin maasta tunnusteoilla
ja ihmeillä, väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella,
suurella peljätyksellä, 22 ja annoit heille tämän maan,
jonka sinä heidän isillensä vannotulla valalla olit luvannut
antaa heille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. 23
Mutta kun he olivat tulleet ja ottaneet sen omaksensa,
eivät he kuulleet sinun ääntäsi eivätkä vaeltaneet sinun
lakisi mukaan; he eivät tehneet mitään siitä, mitä sinä olit
käskenyt heidän tehdä. Silloin sinä annoit kaiken tämän
onnettomuuden kohdata heitä. 24 Katso, piiritysvallit ovat
edenneet aivan kaupunkiin asti, niin että se valloitetaan,

ja kaupunki joutuu miekan, nälän ja ruton pakosta
kaldealaisten valtaan, jotka sotivat sitä vastaan. Mitä
sinä olet puhunut, on tapahtunut, ja katso, sinä näet sen.
25 Mutta kuitenkin sinä, Herra, Herra, sanoit minulle:
'Osta rahalla itsellesi pelto ja ota todistajat', vaikka
kaupunki joutuu kaldealaisten käsiin." 26 Ja Jeremialle
tuli tämä Herran sana: 27 "Katso, minä olen Herra, kaiken
lihan Jumala; onko minulle mitään mahdotonta? 28
Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä annan tämän
kaupungin kaldealaisten käsiin ja Nebukadressarin,
Baabelin kuninkaan, käsiin, ja hän valloittaa sen. 29 Ja
kaldealaiset, jotka sotivat tätä kaupunkia vastaan, tulevat
ja sytyttävät tämän kaupungin tuleen ja polttavat sen
niine taloineen, joiden katoilla on poltettu uhreja Baalille
ja vuodatettu juomauhreja vieraille jumalille, minulle
mielikarvaudeksi. 30 Sillä Israelin ja Juudan miehet
ovat hamasta nuoruudestaan tehneet vain sitä, mikä on
pahaa minun silmissäni, sillä israelilaiset ovat tuottaneet
minulle ainoastaan mielikarvautta kättensä teoilla, sanoo
Herra. 31 Sillä tämä kaupunki on ollut minulle vihaksi
ja kiivastukseksi hamasta siitä päivästä, jona he sen
rakensivat, aina tähän päivään asti; ja niin minä heitän
sen pois kasvojeni edestä 32 kaiken sen pahan tähden,
minkä israelilaiset ja Juudan miehet ovat tehneet minulle
mielikarvaudeksi-he, heidän kuninkaansa, ruhtinaansa,
pappinsa ja profeettansa sekä Juudan miehet ja
Jerusalemin asukkaat. 33 He ovat kääntäneet minulle
selkänsä eivätkä kasvojansa; ja vaikka minä olen
opettanut heitä varhaisesta alkaen, he eivät ole kuulleet
eivätkä ottaneet varteen kuritusta. 34 He ovat asettaneet
iljetyksensä temppeliin, joka on otettu minun nimiini,
ja saastuttaneet sen. 35 Ja he ovat rakentaneet
Baalille uhrikukkulat, jotka ovat Ben-Hinnomin laaksossa,
polttaakseen poikiansa ja tyttäriänsä uhrina Molokille,
mitä minä en ole käskenyt ja mikä ei ole minun mieleeni
tullut. Tällaisia kauhistuksia he tekivät ja saivat Juudan
syntiä tekemään. 36 Mutta nyt sanoo Herra, Israelin
Jumala, näin tästä kaupungista, jonka te sanotte joutuvan
Baabelin kuninkaan käsiin miekan, nälän ja ruton
pakosta: 37 Katso, minä kokoan heidät jälleen kaikista
maista, joihin minä heidät vihassani, kiivastuksessani ja
suuressa suuttumuksessani karkoitan, ja palautan heidät
tähän paikkaan ja annan heidän asua turvassa. 38 Silloin
he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.
39 Ja minä annan heille yhden sydämen ja yhden tien,
niin että he pelkäävät minua kaiken elinaikansa, ja niin
heidän käy hyvin ja heidän lastensa heidän jälkeensä.
40 Ja minä teen heidän kanssansa iankaikkisen liiton,
niin etten käänny heistä pois, vaan teen heille hyvää;
ja minä annan pelkoni heidän sydämiinsä, niin etteivät
he minusta luovu. 41 Ja minä iloitsen heistä, siitä että
teen heille hyvää; minä istutan heidät tähän maahan
uskollisesti, kaikesta sydämestäni ja kaikesta sielustani.
42 Sillä näin sanoo Herra: Niinkuin minä olen tuottanut
tälle kansalle kaiken tämän suuren onnettomuuden,
niin minä myös tuotan heille kaiken sen hyvän, minkä
minä heille lupaan. 43 Vielä ostetaan peltoja tässä
maassa, josta te sanotte: 'Se on oleva autio, vailla
ihmisiä ja eläimiä, kaldealaisten käsiin annettu'. 44
Peltoja ostetaan rahalla, kauppakirjoja kirjoitetaan ja
sinetöidään ja todistajia otetaan Benjaminin maassa,
Jerusalemin ympäristössä ja Juudan kaupungeissa,
Vuoriston, Alankomaan ja Etelämaan kaupungeissa,
sillä minä käännän heidän kohtalonsa, sanoo Herra."

33 Herran sana tuli Jeremialle toistamiseen, kun
hän vielä oli suljettuna vankilan pihaan; se kuului
näin: 2 "Näin sanoo Herra, joka sen myös tekee, Herra,
joka valmistaa sen ja vahvistaa sen-Herra on hänen
nimensä: 3 Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan
sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita,
joita sinä et tiedä. 4 Sillä näin sanoo Herra, Israelin
Jumala, tämän kaupungin taloista ja Juudan kuningasten
linnoista, jotka sortuvat piiritysvallien ja miekan edessä,
5 ja niistä, jotka ovat tulleet taistelemaan kaldealaisia
vastaan, ja täyttämään talot ihmisten ruumiilla, jotka
minä surmaan vihassani ja kiivastuksessani ja joiden
kaiken pahuuden tähden minä olen kätkenyt kasvoni
tältä kaupungilta: 6 Katso, minä kasvatan umpeen ja
lääkitsen sen haavat, ja minä parannan heidät ja avaan
heille rauhan ja totuuden runsauden. 7 Minä käännän
Juudan kohtalon ja Israelin kohtalon ja rakennan heidät
muinaiselleen. 8 Ja minä puhdistan heidät kaikista
heidän pahoista teoistansa, joilla he ovat rikkoneet
minua vastaan, ja minä annan anteeksi kaikki heidän
pahat tekonsa, joilla he ovat rikkoneet minua vastaan
ja minusta luopuneet. 9 Ja tämä kaupunki on oleva
minulle kunniaksi ja iloksi, ylistykseksi ja kirkkaudeksi
kaikkien maan kansojen edessä, jotka kuulevat kaiken
sen hyvän, minkä minä sille teen; he peljästyvät ja
vapisevat kaikkea sitä hyvää ja kaikkea sitä onnea,
jonka minä sille annan. 10 Näin sanoo Herra: Vielä
kerran kuullaan tässä paikassa, josta te sanotte: 'Se
on oleva rauniona, vailla ihmisiä ja eläimiä'. Juudan
kaupungeissa ja Jerusalemin autioilla kaduilla, joilla ei
ihmistä, ei asukasta, ei eläintä ole, 11 riemun ja ilon
huuto, huuto yljälle ja huuto morsiamelle, niiden huuto,
jotka sanovat: 'Kiittäkää Herraa Sebaotia, sillä Herra on
hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti', ja niiden,
jotka tuovat Herran huoneeseen kiitosuhreja. Sillä minä
käännän maan kohtalon muinaiselleen, sanoo Herra.
12 Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä kerran on tässä
paikassa, joka on rauniona, vailla ihmisiä ja eläimiä, ja
kaikilla sen kaupungeilla oleva laitumia, joilla paimenet
lepuuttavat lampaitansa. 13 Vuoriston kaupungeissa,
Alankomaan kaupungeissa ja Etelämaan kaupungeissa,
Benjaminin maassa, Jerusalemin ympäristössä ja

Juudan kaupungeissa on vielä kerran lampaita kulkeva
laskijan kätten ohi, sanoo Herra. 14 Katso, päivät
tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän
lupauksen, jonka minä olen lausunut Israelin heimosta
ja Juudan heimosta. 15 Niinä päivinä ja siihen aikaan
minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan, ja hän
on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa. 16
Niinä päivinä Juuda pelastetaan, ja Jerusalem asuu
turvassa, ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: 'Herra,
meidän vanhurskautemme'. 17 Sillä näin sanoo Herra:
Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon
valtaistuimella. 18 Ja aina on mies leeviläisten pappien
suvusta oleva minun edessäni uhraamassa polttouhria
ja sytyttämässä ruokauhria ja toimittamassa teurasuhria
joka päivä." 19 Ja Jeremialle tuli tämä Herran sana: 20
"Näin sanoo Herra: Jos saatte rikotuksi minun liittoni
päivän kanssa ja minun liittoni yön kanssa, niin että
päivä ja yö eivät enää tule ajallansa, 21 niin rikkoutuu
myös minun liittoni palvelijani Daavidin kanssa, niin
ettei hänellä enää ole poikaa, joka istuu kuninkaana
hänen valtaistuimellansa, ja minun liittoni leeviläisten
pappien, minun palvelijaini, kanssa. 22 Niinkuin taivaan
joukkoa ei voida lukea eikä meren hiekkaa mitata, niin
monilukuisiksi minä teen palvelijani Daavidin jälkeläiset
ja leeviläiset, jotka minua palvelevat." 23 Ja Jeremialle
tuli tämä Herran sana: 24 "Etkö ole huomannut, mitä
tämä kansa puhuu sanoen: 'Ne kaksi sukukuntaa, jotka
Herra valitsi, hän on hyljännyt'? Ja he halveksivat minun
kansaani, niinkuin se ei enää olisikaan kansa heidän
silmissänsä. 25 Näin sanoo Herra: Jos minun liittoni
päivän ja yön kanssa on olematon, jos en ole säätänyt
taivaan ja maan lakeja, 26 niin minä myös hylkään
Jaakobin ja palvelijani Daavidin jälkeläiset, niin etten ota
hänen jälkeläisistänsä hallitsijoita Aabrahamin, Iisakin
ja Jaakobin jälkeläisille. Sillä minä käännän heidän
kohtalonsa ja armahdan heitä."

34 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, kun
Nebukadnessar, Baabelin kuningas, ja koko hänen
sotajoukkonsa ja kaikki hänen valtansa alaisen maan
valtakunnat ja kaikki kansat sotivat Jerusalemia ja
kaikkia sen alaisia kaupunkeja vastaan; se kuului näin:
2 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Mene ja sano
Sidkialle, Juudan kuninkaalle, sano hänelle: Näin sanoo
Herra: Katso, minä annan tämän kaupungin Baabelin
kuninkaan käsiin, ja hän polttaa sen tulella. 3 Ja sinä
et pääse hänen käsistään, vaan sinut otetaan kiinni
ja annetaan hänen käsiinsä, ja sinun täytyy nähdä
Baabelin kuningas silmästä silmään, ja hän puhuu sinun
kanssasi suusta suuhun, ja sinä joudut Baabeliin. 4
Mutta kuule Herran sana, Sidkia, Juudan kuningas: Näin
sanoo Herra sinusta: Sinä et ole kuoleva miekkaan.
5 Sinä saat kuolla rauhassa; ja niinkuin sinun isillesi,
aikaisemmille kuninkaille, jotka olivat ennen sinua, niin
poltetaan sinun kunniaksesi kuolinsuitsutus ja sinulle
pidetään valittajaiset ja huudetaan: 'Voi herraamme!'
Sillä minä olen sen sanonut, sanoo Herra." 6 Ja profeetta
Jeremia puhui Sidkialle, Juudan kuninkaalle, kaikki
nämä sanat Jerusalemissa, 7 kun Baabelin kuninkaan
sotajoukko taisteli Jerusalemia vastaan ja kaikkia vielä
jäljellä olevia Juudan kaupunkeja vastaan, Laakista ja
Asekaa vastaan, sillä nämä olivat jääneet jäljelle Juudan
kaupungeista, varustetuista kaupungeista. 8 Sana,
joka tuli Jeremialle Herralta, sen jälkeen kuin kuningas
Sidkia oli tehnyt liiton kaiken kansan kanssa, joka oli
Jerusalemissa, ja heille julistanut vapautuksen, 9 että
jokaisen tuli päästää vapaaksi orjansa ja orjattarensa,
hebrealainen mies ja hebrealainen nainen, niin etteivät
heitä orjinansa pitäisi, ei kukaan juutalaista veljeänsä.
10 Ja sen kuulivat kaikki päämiehet ja kaikki kansa,
jotka olivat menneet tähän liittoon, että jokaisen tuli
päästää vapaaksi orjansa ja orjattarensa eikä enää
pitää heitä orjinansa; ja he tottelivat ja päästivät heidät.
11 Mutta jälkeenpäin he peräytyivät liitosta ja ottivat
takaisin ne orjat ja orjattaret, jotka he olivat päästäneet
vapaiksi, ja pakottivat heidät orjikseen ja orjattarikseen.
12 Silloin tuli Jeremialle Herralta tämä Herran sana:
13 "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Minä tein
teidän isäinne kanssa liiton silloin, kun minä vein
heidät pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä, sanoen:
14 Seitsemän vuoden kuluttua päästäkää veljenne,
hebrealainen: joka on myynyt itsensä sinulle ja palvellut
sinua kuusi vuotta, se päästä luotasi vapaaksi. Mutta
teidän isänne eivät kuulleet minua, eivät korvaansa
kallistaneet. 15 Vaan nyt te olette kääntyneet ja tehneet
teon, joka on oikea minun silmissäni, julistaessanne
vapautuksen kukin lähimmäisellensä, ja olette tehneet
liiton minun kasvojeni edessä temppelissä, joka on
otettu minun nimiini. 16 Mutta sitten te olette jälleen
kääntyneet pois ja häväisseet minun nimeni: olette
ottaneet takaisin jokainen orjansa ja orjattarensa, jotka
olitte päästäneet vapaiksi omiin valtoihinsa, ja olette
pakottaneet heidät olemaan orjinanne ja orjattarinanne.
17 Sentähden näin sanoo Herra: Te ette kuulleet minua
ettekä julistaneetkaan vapautusta kukin veljellensä ja
lähimmäisellensä; katso, minä julistan teille vapautuksen,
sanoo Herra: menon miekkaan, ruttoon ja nälkään. Ja
minä teen teidät kauhistukseksi kaikille valtakunnille
maan päällä. 18 Ja minä annan ne miehet, jotka ovat
rikkoneet minun liittoni, jotka eivät ole pitäneet sen liiton
sanoja, jonka he tekivät minun edessäni halkaisten
kahtia uhrivasikan ja käyden sen puolikkaiden välitse,
nämä miehet- 19 Juudan ruhtinaat ja Jerusalemin
ruhtinaat, hoviherrat ja papit sekä kaiken maan kansan,
jotka kävivät vasikan puolikkaiden välitse- 20 ne minä
annan heidän vihollistensa käsiin, niiden käsiin, jotka

etsivät heidän henkeänsä; ja heidän ruumiinsa joutuvat
taivaan lintujen ja maan eläinten ruuaksi. 21 Ja Sidkian,
Juudan kuninkaan, ja hänen ruhtinaansa minä annan
heidän vihollistensa käsiin, niiden käsiin, jotka etsivät
heidän henkeänsä, Baabelin kuninkaan sotajoukon
käsiin, joka on lähtenyt pois teidän kimpustanne. 22
Katso, minä käsken heitä, sanoo Herra, ja palautan
heidät tämän kaupungin kimppuun, ja he sotivat sitä
vastaan, valloittavat sen ja polttavat sen tulella; ja
Juudan kaupungit minä teen autioiksi, asujattomiksi."

35 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta Juudan
kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, päivinä; se
kuului: 2 "Mene reekabilaisten tykö ja puhuttele heitä ja
vie heidät Herran temppeliin, yhteen sen kammioista, ja
anna heille viiniä juoda". 3 Ja minä otin Jaasanjan, joka
oli Jeremian, Habassinjan pojan, poika, sekä hänen
veljensä ja kaikki hänen poikansa ja kaikki reekabilaiset
4 ja vein heidät Herran temppeliin, Jumalan miehen
Haananin, Jigdaljan pojan, poikien kammioon, joka on
päämiesten kammion vieressä, ovenvartija Maasejan,
Sallumin pojan, kammion yläpuolella. 5 Ja minä asetin
reekabilaisten eteen täysiä viiniruukkuja ynnä maljoja ja
sanoin heille: "Juokaa viiniä". 6 Mutta he vastasivat:
"Me emme juo viiniä; sillä meidän isämme Joonadab,
Reekabin poika, on antanut meille tämän käskyn:
Älkää, te ja teidän lapsenne, ikinä viiniä juoko; 7
Älkää rakentako taloja älkääkä kylväkö siementä; älkää
istuttako viinitarhoja, älköönkä niitä teillä olko, vaan
asukaa teltoissa kaikkina elämänne päivinä, että kauan
eläisitte siinä maassa, jossa te olette muukalaisina. 8 Ja
me olemme kuuliaiset isällemme Joonadabille, Reekabin
pojalle, kaikessa, mitä hän on käskenyt meidän tehdä,
niin että emme koskaan juo viiniä elämämme päivinä,
emme me eivätkä vaimomme, eivät poikamme eivätkä
tyttäremme, 9 emmekä rakenna taloja asuaksemme,
eikä meillä ole viinitarhoja, ei peltoa eikä kylvöä. 10
Vaan me asumme teltoissa ja olemme kuuliaiset ja
teemme kaiken, mitä isämme Joonadab on käskenyt
meidän tehdä. 11 Mutta kun Nebukadressar, Baabelin
kuningas, hyökkäsi maahan, niin me sanoimme: 'Tulkaa,
menkäämme Jerusalemiin kaldealaisten sotajoukkoa
ja aramilaisten sotajoukkoa pakoon', ja me asetuimme
Jerusalemiin." 12 Ja Jeremialle tuli tämä Herran sana:
13 "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Mene ja
sano Juudan miehille ja Jerusalemin asukkaille: Ettekö
ota kuritusta varteen ja kuule minun sanojani? sanoo
Herra. 14 Joonadabin, Reekabin pojan, sanat, joilla hän
kielsi poikiansa juomasta viiniä, pidetään voimassa, ja
niin he eivät ole juoneet tähän päivään asti, sillä he ovat
kuuliaiset isänsä käskylle. Mutta minä olen puhunut teille
varhaisesta alkaen, ja te ette ole kuulleet minua. 15 Ja
minä olen lähettänyt teidän tykönne kaikki palvelijani,
profeetat, varhaisesta alkaen, sanoen: Kääntykää kukin
pahalta tieltänne ja parantakaa tekonne, älkää seuratko
muita jumalia älkääkä niitä palvelko, niin te saatte
asua siinä maassa, jonka minä olen antanut teille ja
teidän isillenne; mutta te ette ole kallistaneet korvaanne,
ette ole kuulleet minua. 16 Joonadabin, Reekabin
pojan, jälkeläiset ovat siis pitäneet voimassa isänsä
käskyn, jonka hän heille antoi, mutta tämä kansa ei
ole kuullut minua. 17 Sentähden, näin sanoo Herra,
Jumala Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä annan tulla
Juudalle ja kaikille Jerusalemin asukkaille kaiken sen
onnettomuuden, jolla minä olen heitä uhannut, koska he
eivät kuulleet, kun minä heille puhuin, eivät vastanneet,
kun minä heitä kutsuin." 18 Ja reekabilaisille sanoi
Jeremia: "Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala:
Koska te olette olleet kuuliaiset isänne Joonadabin
käskylle ja noudattaneet kaikkia hänen käskyjänsä
ja tehneet kaiken, mitä hän käski teidän tehdä, 19
sentähden, näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala:
Joonadabin, Reekabin pojan, suvussa on aina oleva
mies, joka seisoo minun kasvojeni edessä".

36 Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan,
neljäntenä hallitusvuotena tuli tämä sana
Jeremialle Herralta; se kuului: 2 "Ota kirjakäärö ja
kirjoita siihen kaikki ne sanat, jotka minä olen puhunut
sinulle Israelista ja Juudasta ja kaikista pakanakansoista
siitä päivästä asti, jolloin minä aloin sinulle puhua,
Joosian päivistä, aina tähän päivään saakka. 3 Ehkäpä
Juudan heimo, kuultuaan kaiken sen onnettomuuden,
jonka minä aion heille tuottaa, kääntyy, kukin pahalta
tieltään, ja niin minä annan anteeksi heidän pahat
tekonsa ja syntinsä." 4 Silloin Jeremia kutsui Baarukin,
Neerian pojan, ja Baaruk kirjoitti kirjakääröön Jeremian
suusta kaikki ne sanat, jotka Herra oli hänelle puhunut.
5 Sitten Jeremia käski Baarukia sanoen: "Minä olen
estetty, en voi mennä Herran temppeliin. 6 Mene
sinä ja lue kirjakääröstä, jonka olet kirjoittanut suoraan
minun suustani, Herran sanat kansan kuullen Herran
temppelissä paastopäivänä; myöskin koko Juudan
kuullen, kaikkien, jotka tulevat kaupungeistansa, on
sinun ne luettava. 7 Ehkäpä he rukouksessa lankeavat
alas Herran eteen ja kääntyvät kukin pahalta tieltään.
Sillä suuri on viha ja kiivastus, jolla Herra on uhannut
tätä kansaa." 8 Ja Baaruk, Neerian poika, teki kaikki,
niinkuin profeetta Jeremia oli käskenyt hänen tehdä,
ja luki kirjasta Herran sanat Herran temppelissä. 9
Mutta Juudan kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan,
viidentenä hallitusvuotena, yhdeksännessä kuussa, oli
kaikki Jerusalemin kansa ja kaikki se kansa, joka oli tullut
Juudan kaupungeista Jerusalemiin, kutsuttu pitämään
paastoa Herran edessä. 10 Silloin Baaruk luki kirjasta
Jeremian sanat Herran temppelissä, kirjuri Gemarjan,
Saafanin pojan, kammiossa, ylemmässä esipihassa,

Herran temppelin uuden portin ovella, kaiken kansan
kuullen. 11 Kun Miika, Gemarjan, Saafanin pojan, poika,
oli kuullut kaikki Herran sanat kirjasta, 12 niin hän meni
alas kuninkaan linnaan, kirjurin kammioon, ja katso,
siellä istuivat kaikki päämiehet: kirjuri Elisama ja Delaja,
Semajan poika, ja Elnatan, Akborin poika, ja Gemarja,
Saafanin poika, ja Sidkia, Hananjan poika, ja kaikki
muut päämiehet. 13 Heille Miika ilmoitti kaikki sanat,
jotka hän oli kuullut Baarukin lukevan kirjasta kansan
kuullen. 14 Silloin kaikki päämiehet lähettivät Baarukin
tykö Jehudin, joka oli Netanjan poika, joka Selemjan
poika, joka Kuusin poika, ja käskivät sanoa: "Ota käteesi
kirjakäärö, josta luit kansan kuullen, ja tule tänne". Ja
Baaruk, Neerian poika, otti kirjakäärön käteensä ja meni
heidän tykönsä. 15 Ja he sanoivat hänelle: "Istu ja lue
meidän kuultemme", ja Baaruk luki heidän kuultensa.
16 Mutta kun he olivat kuulleet kaikki sanat, katsoivat he
toisiinsa peljästyneinä ja sanoivat Baarukille: "Meidän
täytyy ilmoittaa kuninkaalle kaikki nämä sanat". 17 Ja he
kysyivät Baarukilta sanoen: "Ilmoita meille, kuinka sinä
kirjoitit kaikki nämä sanat hänen suustansa". 18 Baaruk
vastasi heille: "Hän saneli minulle suustansa kaikki
nämä sanat, ja minä kirjoitin ne musteella kirjaan". 19
Silloin päämiehet sanoivat Baarukille: "Mene ja piiloudu,
sinä ja Jeremia, älköönkä kukaan saako tietää, missä te
olette". 20 Niin he menivät kuninkaan tykö esipihaan,
mutta kirjakäärön he jättivät talteen kirjuri Elisaman
kammioon. Ja he ilmoittivat kuninkaalle kaikki. 21 Silloin
kuningas lähetti Jehudin hakemaan kirjakääröä, ja hän
haki sen kirjuri Elisaman kammiosta. Sitten Jehudi
luki sen kuninkaan kuullen ja kaikkien päämiesten
kuullen, jotka seisoivat kuninkaan edessä. 22 Mutta
kuningas istui talvihuoneessa-oli yhdeksäs kuukausi-ja
hänen edessään oli palamassa hiilipannu. 23 Ja aina
kun Jehudi oli lukenut kolme tai neljä palstaa, leikkasi
kuningas ne pois kirjurinveitsellä ja viskasi tuleen, joka oli
hiilipannussa, kunnes koko kirjakäärö oli palanut loppuun
tulessa, joka oli hiilipannussa. 24 Mutta ei kuningas
eikä kukaan hänen palvelijoistaan, jotka kuulivat kaikki
nämä sanat, peljästynyt eikä reväissyt vaatteitansa.
25 Ja vaikka Elnatan ja Delaja ja Gemarja pyysivät
hartaasti kuningasta, ettei hän polttaisi kirjakääröä, ei
hän heitä kuullut. 26 Ja kuningas käski Jerahmeelin,
kuninkaan pojan, ja Serajan, Asrielin pojan, ja Selemjan,
Abdeelin pojan, ottaa kiinni kirjuri Baarukin ja profeetta
Jeremian; mutta Herra kätki heidät. 27 Mutta sen
jälkeen kuin kuningas oli polttanut kirjakäärön ynnä
sanat, jotka Baaruk oli kirjoittanut Jeremian suusta, tuli
Jeremialle tämä Herran sana: 28 "Ota taas itsellesi
toinen kirjakäärö ja kirjoita siihen kaikki entiset sanat,
jotka olivat edellisessäkin kirjakäärössä, jonka Juudan
kuningas Joojakim poltti. 29 Ja sano Juudan kuninkaasta
Joojakimista: Näin sanoo Herra: Sinä olet polttanut
tämän kirjakäärön sanoen: 'Miksi olet kirjoittanut siihen
näin: Baabelin kuningas on tuleva ja hävittävä tämän
maan ja lopettava siitä ihmiset ja eläimet?' 30 Sentähden
sanoo Herra Juudan kuninkaasta Joojakimista näin:
Hänellä ei ole oleva jälkeläistä, joka istuisi Daavidin
valtaistuimella; ja hänen ruumiinsa viskataan pois,
virumaan päivän helteessä ja yön kylmässä. 31 Ja
minä rankaisen häntä ja hänen jälkeläisiänsä ja hänen
palvelijoitansa heidän pahojen tekojensa tähden. Ja
minä annan tulla heille ja Jerusalemin asukkaille ja
Juudan miehille kaiken sen onnettomuuden, jolla minä
olen heitä uhannut, vaikka he eivät ole kuulleet." 32
Sitten Jeremia otti toisen kirjakäärön ja antoi sen
kirjuri Baarukille, Neerian pojalle; ja tämä kirjoitti siihen
Jeremian suusta kaikki sen kirjan sanat, jonka Juudan
kuningas Joojakim oli tulessa polttanut. Ja niihin lisättiin
vielä paljon samankaltaisia sanoja.

37 Ja Sidkia, Joosian poika, tuli kuninkaaksi Konjan,
Joojakimin pojan, sijaan; sillä Nebukadressar,
Baabelin kuningas, asetti hänet kuninkaaksi Juudan
maahan. 2 Mutta ei hän eivätkä hänen palvelijansa
eikä maan kansa totelleet Herran sanoja, jotka hän
puhui profeetta Jeremian kautta. 3 Ja kuningas Sidkia
lähetti Juukalin, Selemjan pojan, ja pappi Sefanjan,
Maasejan pojan, profeetta Jeremian tykö ja käski
sanoa: "Rukoile meidän puolestamme Herraa, meidän
Jumalaamme". 4 Silloin vielä Jeremia sai tulla ja mennä
kansan keskellä, sillä häntä ei oltu pantu vankeuteen. 5
Mutta faraon sotajoukko oli lähtenyt liikkeelle Egyptistä;
ja kun kaldealaiset, jotka piirittivät Jerusalemia, kuulivat
siitä sanoman, lähtivät he pois Jerusalemin kimpusta. 6
Silloin tuli profeetta Jeremialle tämä Herran sana: 7 "Näin
sanoo Herra, Israelin Jumala: Sanokaa näin Juudan
kuninkaalle, joka on lähettänyt teidät minun tyköni
kysymään minulta neuvoa: Katso, faraon sotajoukko,
joka on lähtenyt teidän avuksenne, on palaava takaisin
maahansa Egyptiin. 8 Sitten kaldealaiset tulevat takaisin
ja sotivat tätä kaupunkia vastaan, valloittavat sen ja
polttavat tulella. 9 Näin sanoo Herra: Älkää pettäkö
itseänne sanoen: 'Kaldealaiset lähtevät pois meidän
kimpustamme'. Sillä he eivät lähde. 10 Ja vaikka te
voittaisitte koko kaldealaisten sotajoukon, joka sotii teitä
vastaan, niin ettei heistä jäisi jäljelle kuin muutamia
haavoitettuja miehiä, niin nämä nousisivat pystyyn, kukin
teltassansa, ja tulella polttaisivat tämän kaupungin." 11
Mutta kun kaldealaisten sotajoukko faraon sotajoukon
tähden oli lähtenyt pois Jerusalemia piirittämästä, 12 yritti
Jeremia lähteä Jerusalemista mennäkseen Benjaminin
maahan ottamaan perintömaan jaossa osansa siellä,
kansan keskuudessa. 13 Mutta kun hän oli tullut
Benjaminin portille, niin siinä oleva vartionpäällikkö,
jonka nimi oli Jiiria, Selemjan, Hananjan pojan, poika,

otti kiinni profeetta Jeremian sanoen: "Sinä aiot karata
kaldealaisten puolelle". 14 Jeremia vastasi: "Se on
valhe! Minä en aio karata kaldealaisten puolelle."
Mutta Jiiria ei kuunnellut häntä, vaan otti Jeremian
kiinni ja vei hänet päämiesten tykö. 15 Ja ruhtinaat
vihastuivat Jeremiaan ja löivät häntä ja panivat hänet
vankeuteen kirjuri Joonatanin taloon, sillä sen he olivat
laittaneet vankilaksi. 16 Niin Jeremia joutui vankiluolaan
ja holveihin, ja Jeremia jäi sinne kauaksi aikaa. 17 Sitten
kuningas Sidkia lähetti hakemaan hänet, ja kuningas
kysyi häneltä salaa linnassansa ja sanoi: "Onko sanaa
Herralta?" Jeremia vastasi: "On". Ja hän sanoi: "Sinut
annetaan Baabelin kuninkaan käsiin". 18 Ja Jeremia
sanoi kuningas Sidkialle: "Mitä minä olen rikkonut sinua
ja sinun palvelijoitasi vastaan ja tätä kansaa vastaan,
koska te olette panneet minut vankeuteen? 19 Ja
missä ovat teidän profeettanne, jotka ennustivat teille
sanoen: 'Ei tule Baabelin kuningas teidän kimppuunne
eikä tämän maan kimppuun'? 20 Ja kuule nyt, herrani,
kuningas, salli minun rukoukseni langeta sinun eteesi
äläkä lähetä minua takaisin kirjuri Joonatanin taloon,
etten kuolisi siellä." 21 Silloin kuningas Sidkia käski
säilyttää Jeremiaa vankilan pihassa, ja hänelle annettiin
leipäkakku päivässä Leipurienkadulta, kunnes kaikki
leipä oli kaupungista loppunut. Ja Jeremia jäi vankilan
pihaan.

38 Mutta Sefatja, Mattanin poika, ja Gedalja, Pashurin
poika, ja Juukal, Selemjan poika, ja Pashur,
Malkian poika, kuulivat ne sanat, jotka Jeremia puhui
kaikelle kansalle sanoen: 2 "Näin sanoo Herra: Joka
jää tähän kaupunkiin, se kuolee miekkaan, nälkään
ja ruttoon; mutta joka menee kaldealaisten luo, se
saa elää, pitää henkensä saaliinansa ja jää eloon. 3
Näin sanoo Herra: Tämä kaupunki annetaan Baabelin
kuninkaan sotajoukon käsiin, ja hän valloittaa sen." 4
Silloin päämiehet sanoivat kuninkaalle: "Tämä mies
on kuolemalla rangaistava, sillä hän herpaisee niiden
sotamiesten kädet, jotka ovat jäljellä tässä kaupungissa,
ja kaiken kansan kädet, kun hän heille puhuu tällaisia
sanoja. Sillä ei tämä mies etsi tämän kansan menestystä,
vaan onnettomuutta." 5 Kuningas Sidkia vastasi: "Katso,
hän on teidän käsissänne. Sillä eihän kuningas voi
mitään teitä vastaan." 6 Silloin he ottivat Jeremian
ja heittivät hänet Malkian, kuninkaan pojan, kaivoon,
joka oli vankilan pihassa; he laskivat Jeremian köysillä
alas. Mutta kaivossa ei ollut vettä, vaan liejua, ja
Jeremia vajosi liejuun. 7 Mutta etiopialainen Ebed-
Melek, hoviherra, joka oli kuninkaan linnassa, kuuli, että
he olivat panneet Jeremian kaivoon; mutta kuningas istui
Benjaminin portissa. 8 Niin Ebed-Melek meni kuninkaan
linnasta ja puhutteli kuningasta sanoen: 9 "Herrani,
kuningas! Nuo miehet ovat pahoin tehneet kaikessa,
mitä ovat tehneet profeetta Jeremialle: he ovat heittäneet
hänet kaivoon, kuolemaan nälkään siihen paikkaansa."
Sillä kaupungissa ei ollut enää leipää. 10 Silloin kuningas
käski etiopialaista Ebed-Melekiä sanoen: "Ota mukaasi
täältä kolmekymmentä miestä ja nosta profeetta Jeremia
kaivosta, ennenkuin hän kuolee". 11 Ja Ebed-Melek
otti miehet mukaansa ja meni kuninkaan linnaan,
aarrekammion alla olevaan paikkaan, ja otti sieltä
rikkinäisiä ja kuluneita vaateriepuja ja laski ne köysillä
Jeremialle kaivoon. 12 Sitten etiopialainen Ebed-Melek
sanoi Jeremialle: "Pane nämä rikkinäiset ja kuluneet
vaaterievut kainaloihisi köytten alle", ja Jeremia teki niin.
13 Sitten he vetivät Jeremian köysillä ylös ja nostivat
hänet kaivosta. Ja Jeremia jäi vankilan pihaan. 14 Mutta
kuningas Sidkia lähetti hakemaan profeetta Jeremian
tykönsä Herran temppelin kolmanteen sisäänkäytävään.
Ja kuningas sanoi Jeremialle: "Minä kysyn sinulta
jotakin; älä salaa minulta mitään". 15 Mutta Jeremia
vastasi Sidkialle: "Jos minä sinulle jotakin ilmoitan, niin
sinähän surmautat minut. Ja jos minä sinua neuvon, et
sinä minua kuule." 16 Silloin kuningas Sidkia vannoi
salaa Jeremialle sanoen: "Niin totta kuin Herra elää,
joka on luonut tämän meidän elämämme: minä en
sinua surmauta enkä jätä sinua näiden miesten käsiin,
jotka etsivät sinun henkeäsi". 17 Silloin Jeremia sanoi
Sidkialle: "Näin sanoo Herra, Jumala Sebaot, Israelin
Jumala: Jos sinä menet Baabelin kuninkaan päämiesten
tykö, niin sinun henkesi säilyy, eikä tätä kaupunkia tulella
polteta, ja sinä ja sinun huoneesi saatte elää. 18 Mutta
jos sinä et mene Baabelin kuninkaan päämiesten tykö,
niin tämä kaupunki annetaan kaldealaisten käsiin, ja
he polttavat sen tulella, etkä sinäkään pelastu heidän
käsistänsä." 19 Silloin kuningas Sidkia sanoi Jeremialle:
"Minä pelkään niitä juutalaisia, jotka ovat menneet
kaldealaisten puolelle, pelkään, että minut jätetään
heidän käsiinsä ja he pitävät minua pilkkanansa". 20
Mutta Jeremia sanoi: "Ei jätetä. Kuule vain Herran
ääntä, kuule, mitä minä sinulle puhun, niin sinun käy
hyvin, ja sinun henkesi säilyy. 21 Mutta jos sinä et tahdo
mennä, niin tämä on se sana, jonka Herra on minulle
näyttänyt: 22 Katso, kaikki naiset, jotka ovat jäljellä
Juudan kuninkaan linnassa, viedään Baabelin kuninkaan
päämiesten luokse, ja katso, he sanovat: 'Sinun ystäväsi
ovat sinut viekoitelleet ja saaneet sinut valtaansa; sinun
jalkasi vajosivat liejuun-he vetäytyivät pois'. 23 Ja
kaikki sinun vaimosi ja lapsesi viedään kaldealaisten
luokse, etkä sinä pelastu näiden käsistä, vaan Baabelin
kuninkaan käsi tarttuu sinuun, ja sinä saatat tämän
kaupungin tulella poltettavaksi." 24 Silloin Sidkia sanoi
Jeremialle: "Älköön kukaan saako tietää tästä puhelusta,
muutoin sinä kuolet. 25 Mutta jos päämiehet kuulevat,
että minä olen puhunut sinun kanssasi, ja tulevat sinun
luoksesi ja sanovat sinulle: 'Ilmoita meille, mitä olet
puhunut kuninkaalle ja mitä kuningas on puhunut sinulle-

älä salaa sitä meiltä, muutoin me surmaamme sinut' - 26 niin sano heille: 'Minä annoin rukoukseni langeta
kuninkaan eteen, ettei hän lähettäisi minua takaisin
Joonatanin taloon, kuolemaan sinne'." 27 Ja kaikki
ruhtinaat tulivat Jeremian tykö ja kysyivät häneltä, ja hän
ilmoitti heille kaiken, mitä kuningas oli käskenyt hänen
ilmoittaa. Niin he jättivät hänet rauhaan, sillä asiasta ei
oltu mitään kuultu. 28 Ja Jeremia jäi olemaan vankilan
pihassa siihen päivään asti, jona Jerusalem valloitettiin.

39 Kun Jerusalem oli valloitettu-sillä Juudan
kuninkaan Sidkian yhdeksäntenä hallitusvuotena,
kymmenennessä kuussa, oli Nebukadressar, Baabelin
kuningas, kaikkine sotajoukkoineen hyökännyt
Jerusalemin kimppuun ja saartanut sen, 2 ja Sidkian
yhdentenätoista hallitusvuotena, neljännessä kuussa,
kuukauden yhdeksäntenä päivänä, oli kaupunki vallattu
3 -niin kaikki Baabelin kuninkaan päämiehet tulivat
ja asettuivat Keskiporttiin: Neergal-Sareser, Samgar-
Nebo, Sarsekim, ylimmäinen hoviherra, Neergal-Sareser,
ylimmäinen tietäjä, ja kaikki muut Baabelin kuninkaan
päämiehet. 4 Kun Sidkia, Juudan kuningas, ja kaikki
sotilaat näkivät heidät, niin he pakenivat ja lähtivät
yöllä kaupungista kuninkaan puutarhaa kohti molempain
muurien välisestä portista, ja hän lähti Aromaahan päin.
5 Mutta kaldealaisten sotajoukko ajoi heitä takaa, ja
he saavuttivat Sidkian Jerikon aroilla. Ja he ottivat
hänet kiinni ja veivät hänet Nebukadressarin, Baabelin
kuninkaan, eteen Riblaan, joka on Hamatin maassa, ja
tämä julisti hänelle tuomion. 6 Ja Baabelin kuningas
teurastutti Sidkian pojat Riblassa hänen silmiensä
edessä; ja kaikki Juudan ylimykset Baabelin kuningas
teurastutti. 7 Sitten hän sokaisutti Sidkian silmät ja
kytketti hänet vaskikahleisiin viedäkseen hänet Baabeliin.
8 Kuninkaan linnan ja kansan talot kaldealaiset polttivat
tulella, ja Jerusalemin muurit he repivät maahan. 9
Ja loput kansasta, jotka olivat jäljellä kaupungissa,
sekä ne, jotka olivat menneet hänen puolellensa-
loput kansasta, jotka olivat jäljellä-vei Nebusaradan,
henkivartijain päällikkö, pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin.
10 Mutta köyhimmät kansasta, joilla ei ollut mitään,
Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, jätti Juudan
maahan ja antoi heille sinä päivänä viinitarhoja ja
peltoja. 11 Ja Nebukadressar, Baabelin kuningas,
oli antanut Nebusaradanille, henkivartijain päällikölle,
Jeremiasta tämän käskyn: 12 "Ota hänet ja pidä hänestä
huoli; älä tee hänelle mitään pahaa, vaan tee hänelle
niin, kuin hän itse sinulle sanoo". 13 Silloin lähettivät
Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, Nebusasban,
ylimmäinen hoviherra, Neergal-Sareser, ylimmäinen
tietäjä, ja kaikki muut Baabelin kuninkaan ylimmäiset 14
-nämä lähettivät noutamaan Jeremian vankilan pihasta
ja antoivat hänet Gedaljalle, Saafanin pojan Ahikamin
pojalle, että tämä veisi hänet kotiin, ja niin hän jäi kansan
keskuuteen. 15 Jeremialle oli tullut tämä Herran sana
hänen ollessaan suljettuna vankilan pihaan: 16 "Mene
ja sano etiopialaiselle Ebed-Melekille näin: Näin sanoo
Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso, minä toteutan
sanani tälle kaupungille onnettomuudeksi eikä onneksi;
ja tämä tapahtuu sinun edessäsi sinä päivänä. 17 Mutta
sinut minä pelastan sinä päivänä, sanoo Herra, etkä
sinä ole joutuva niiden miesten käsiin, joita sinä pelkäät.
18 Sillä minä pelastan sinut, niin ettet kaadu miekkaan,
vaan saat pitää henkesi saaliinasi, koska sinä turvasit
minuun, sanoo Herra."

40 Sana, joka tuli Jeremialle Herralta, sen jälkeen
kuin Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, oli
päästänyt hänet menemään Raamasta, jonne hän
oli haettanut hänet, kun hän oli kahleilla sidottuna
kaikkien Baabeliin vietävien Jerusalemin ja Juudan
pakkosiirtolaisten joukossa. 2 Henkivartijain päällikkö
haetti Jeremian ja sanoi hänelle: "Herra, sinun Jumalasi,
on uhannut tällä onnettomuudella tätä paikkaa, 3 ja
Herra on antanut sen tulla ja on tehnyt, niinkuin hän on
puhunut; sillä te olette tehneet syntiä Herraa vastaan
ettekä ole kuulleet hänen ääntänsä, ja niin on tämä
tapahtunut teille. 4 Ja katso, nyt minä tänä päivänä
päästän sinut kahleista, jotka ovat käsissäsi. Jos näet
hyväksi tulla minun kanssani Baabeliin, niin tule, ja minä
pidän sinusta huolen. Mutta jos et näe hyväksi tulla minun
kanssani Baabeliin, niin älä tule. Katso, koko maa on
edessäsi; minne näet hyväksi ja oikeaksi mennä, sinne
mene." 5 Mutta kun tämä vielä viivytteli palaamistaan,
sanoi hän: "Palaa Gedaljan tykö, joka on Saafanin
pojan Ahikamin poika, hänen, jonka Baabelin kuningas
on asettanut Juudan kaupunkien käskynhaltijaksi, ja
jää hänen luoksensa kansan keskuuteen; tahi mene,
minne vain näet oikeaksi mennä". Ja henkivartijain
päällikkö antoi hänelle evästä ja lahjoja ja päästi
hänet menemään. 6 Niin Jeremia meni Gedaljan,
Ahikamin pojan, tykö Mispaan ja asui hänen luonaan
maahan jääneen kansan keskuudessa. 7 Kun kaikki
sotaväen päälliköt, jotka olivat maaseudulla, he ja heidän
miehensä, kuulivat, että Baabelin kuningas oli asettanut
Gedaljan, Ahikamin pojan, käskynhaltijaksi maahan ja
jättänyt hänen haltuunsa ne miehet, vaimot ja lapset
sekä ne maan köyhät, joita ei oltu siirretty Baabeliin, 8
niin he tulivat Gedaljan luo Mispaan: Ismael, Netanjan
poika, Joohanan ja Joonatan, Kaareahin pojat, Seraja,
Tanhumetin poika, netofalaisen Eefain pojat ja Jesanja,
maakatilaisen poika, he ja heidän miehensä. 9 Ja
Gedalja, Saafanin pojan Ahikamin poika, vannoi heille
ja heidän miehilleen sanoen: "Älkää peljätkö palvella
kaldealaisia; asukaa maassa ja palvelkaa Baabelin
kuningasta, niin teidän käy hyvin. 10 Katso, minä itse
asun Mispassa palvellakseni niitä kaldealaisia, jotka
tulevat meidän luoksemme; mutta te kootkaa viiniä

ja hedelmiä ja öljyä ja pankaa astioihinne ja asukaa
kaupungeissanne, jotka olette ottaneet haltuunne." 11
Ja kaikki nekin juutalaiset, jotka olivat Mooabissa ja
ammonilaisten keskuudessa ja Edomissa sekä kaikissa
muissa maissa, saivat kuulla, että Baabelin kuningas
oli jättänyt Juudaan jäännöksen ja asettanut näille
käskynhaltijaksi Gedaljan, joka oli Saafanin pojan
Ahikamin poika. 12 Ja niin kaikki juutalaiset palasivat
takaisin kaikista paikoista, joihin heitä oli karkoitettu,
ja tulivat Juudan maahan Mispaan, Gedaljan tykö,
ja he korjasivat viiniä ja hedelmiä ylen runsaasti. 13
Mutta Joohanan, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen
päälliköt, jotka olivat maaseudulla, tulivat Gedaljan
tykö Mispaan 14 ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö, että
ammonilaisten kuningas Baalis on lähettänyt Ismaelin,
Netanjan pojan, lyömään sinut kuoliaaksi?" Mutta
Gedalja, Ahikamin poika, ei uskonut heitä. 15 Silloin
Joohanan, Kaareahin poika, sanoi Gedaljalle Mispassa
salaa näin: "Minäpä menen ja lyön kuoliaaksi Ismaelin,
Netanjan pojan, kenenkään tietämättä! Miksi hän saa
lyödä sinut kuoliaaksi, niin että kaikki juutalaiset, jotka
ovat kokoontuneet sinun luoksesi, hajaantuvat ja Juudan
jäännös hukkuu?" 16 Mutta Gedalja, Ahikamin poika,
vastasi Joohananille, Kaareahin pojalle: "Älä tee sitä,
sillä sinä puhut valhetta Ismaelista".

41 Mutta seitsemännessä kuussa Ismael, Elisaman
pojan Netanjan poika, joka oli kuninkaallista sukua
ja kuninkaan ylimmäisiä, tuli Gedaljan, Ahikamin pojan,
tykö Mispaan, mukanaan kymmenen miestä. Siellä
Mispassa he sitten aterioivat yhdessä. 2 Silloin nousi
Ismael, Netanjan poika, ynnä ne kymmenen miestä, jotka
olivat hänen kanssaan, ja he löivät miekalla kuoliaaksi
Gedaljan, joka oli Saafanin pojan Ahikamin poika.
Niin Ismael surmasi hänet, jonka Baabelin kuningas
oli asettanut käskynhaltijaksi maahan. 3 Myöskin
kaikki juutalaiset, jotka olivat Gedaljan luona Mispassa,
sekä kaldealaiset, jotka sieltä tavattiin, sotamiehet,
Ismael löi kuoliaaksi. 4 Toisena päivänä, sen jälkeen
kuin hän oli surmannut Gedaljan, kun ei kukaan sitä
vielä tietänyt, 5 tuli Sikemistä, Siilosta ja Samariasta
kahdeksankymmentä miestä, parta ajettuna, vaatteet
revittyinä ja iho viileskeltynä, ja heillä oli käsissään
ruokauhreja ja suitsutusta, vietäväksi Herran temppeliin.
6 Ja Ismael, Netanjan poika, meni Mispasta heitä
vastaan, lakkaamatta itkien käydessänsä. Ja kun hän
kohtasi heidät, sanoi hän heille: "Tulkaa Gedaljan,
Ahikamin pojan, tykö". 7 Mutta kun he olivat tulleet
keskelle kaupunkia, teurastivat heidät Ismael, Netanjan
poika, ja ne miehet, jotka olivat hänen kanssaan, ja
heittivät heidät kaivoon. 8 Mutta heidän joukossaan
oli kymmenen miestä, jotka sanoivat Ismaelille: "Älä
surmaa meitä, sillä meillä on kedolla kätkössä nisuja,
ohria, öljyä ja hunajaa". Niin hän herkesi eikä surmannut
heitä heidän veljiensä joukkoon. 9 Ja kaivo, johon
Ismael heitti kaikkien niiden miesten ruumiit, jotka hän
oli lyönyt kuoliaaksi, samoin kuin Gedaljan, oli se, jonka
kuningas Aasa oli teettänyt Baesan, Israelin kuninkaan,
hyökkäyksen varalta; sen täytti nyt Ismael, Netanjan
poika, murhatuilla. 10 Sitten Ismael otti vangeiksi
kaikki kansan tähteet, mitä Mispassa oli, kuninkaan
tyttäret ja kaiken Mispaan jäljelle jääneen kansan, jonka
käskynhaltijaksi Nebusaradan, henkivartijain päällikkö,
oli asettanut Gedaljan, Ahikamin pojan-ne Ismael,
Netanjan poika, otti vangeiksi ja lähti kulkemaan pois
ammonilaisten luo. 11 Mutta kun Joohanan, Kaareahin
poika, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat hänen
kanssaan, saivat kuulla kaiken sen pahan, minkä
Ismael, Netanjan poika, oli tehnyt, 12 niin he ottivat
kaikki miehensä ja lähtivät taistelemaan Ismaelia,
Netanjan poikaa, vastaan; ja he tapasivat hänet suuren
vesilammikon luona, joka on Gibeonissa. 13 Mutta kun
kaikki kansa, joka oli Ismaelin mukana, näki Joohananin,
Kaareahin pojan, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka
olivat hänen kanssaan, niin he ihastuivat; 14 ja kaikki
kansa, jonka Ismael oli ottanut vangiksi Mispasta,
kääntyi takaisin ja meni Joohananin, Kaareahin pojan,
puolelle. 15 Mutta Ismael, Netanjan poika, pääsi
kahdeksan miehen kanssa Joohanania pakoon ja
lähti ammonilaisten luo. 16 Ja Joohanan, Kaareahin
poika, ja kaikki sotaväen päälliköt, jotka olivat hänen
kanssaan, ottivat kaikki kansan tähteet, jotka hän oli
palauttanut Ismaelin, Netanjan pojan, tyköä Mispasta,
sen jälkeen kuin tämä oli lyönyt Gedaljan, Ahikamin
pojan, kuoliaaksi: miehiä, sotilaita, naisia ja lapsia ja
hoviherroja, jotka hän oli palauttanut Gibeonista. 17 Ja
he kulkivat, mutta pysähtyivät Kimhamin majapaikkaan,
joka on lähellä Beetlehemiä, lähteäkseen sitten Egyptiin
18 kaldealaisia pakoon, sillä he pelkäsivät heitä, koska
Ismael, Netanjan poika, oli lyönyt kuoliaaksi Gedaljan,
Ahikamin pojan, jonka Baabelin kuningas oli asettanut
käskynhaltijaksi maahan.

42 Silloin astuivat esiin kaikki sotaväen päälliköt ja
Joohanan, Kaareahin poika, ja Jesanja, Hoosajan
poika, ynnä kaikki kansa, pienimmästä suurimpaan,
2 ja sanoivat profeetta Jeremialle: "Langetkoon
rukouksemme sinun eteesi, ja rukoile puolestamme
Herraa, Jumalaasi, kaiken tämän jäännöksen puolesta;
sillä suuresta luvusta on meitä jäänyt jäljelle vähän,
niinkuin omat silmäsi näkevät meitä olevan. 3 Ja Herra,
sinun Jumalasi, ilmoittakoon meille, mitä tietä meidän
on kuljettava, ja mitä meidän on tehtävä." 4 Silloin
profeetta Jeremia vastasi heille: "Minä kuulen. Katso,
minä rukoilen Herraa, teidän Jumalaanne, niinkuin
sanotte, ja kaiken sen, mitä Herra teille vastaa, minä
ilmoitan teille; en salaa teiltä mitään." 5 Ja he sanoivat
Jeremialle: "Olkoon Herra totinen ja luotettava todistaja

meitä vastaan, jollemme tee aivan sen sanan mukaan,
jonka Herra, sinun Jumalasi, lähettää sinut meille
tuomaan. 6 Olkoon se hyvä tahi paha: Herran ääntä,
meidän Jumalamme, jonka tykö me sinut lähetämme,
me tottelemme, että meidän hyvin kävisi, kun tottelemme
Herran, meidän Jumalamme, ääntä." 7 Kymmenen
päivän kuluttua tuli Herran sana Jeremialle, 8 ja hän
kutsui Joohananin, Kaareahin pojan, ja kaikki sotaväen
päälliköt, jotka olivat tämän kanssa, ynnä kaiken kansan,
pienimmästä suurimpaan. 9 Ja hän sanoi heille: "Näin
sanoo Herra, Israelin Jumala, jonka tykö te lähetitte
minut laskemaan rukouksenne hänen eteensä: 10 Jos
te jäätte tähän maahan, niin minä rakennan teidät enkä
hajota maahan, istutan teidät enkä revi pois, sillä minä
kadun sitä onnettomuutta, jonka olen tuottanut teille. 11
Älkää peljätkö Baabelin kuningasta, jota te nyt pelkäätte.
Älkää peljätkö häntä, sanoo Herra; sillä minä olen teidän
kanssanne, minä autan teitä ja pelastan teidät hänen
käsistänsä. 12 Ja minä annan teille armon, niin että hän
teitä armahtaa ja antaa teidän palata takaisin maahanne.
13 Mutta jos te sanotte: 'Me emme jää tähän maahan',
ettekä tottele Herran, teidän Jumalanne, ääntä, 14 vaan
sanotte: 'Ei! Me lähdemme Egyptiin, jossa meidän ei
tarvitse nähdä sotaa, ei kuulla pasunan ääntä eikä
kärsiä leivän nälkää, ja sinne me jäämme asumaan'
- 15 niin kuulkaa siis nyt Herran sana, te Juudan
tähteet: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Jos
te todella käännätte kasvonne Egyptiä kohti ja menette
sinne asumaan muukalaisina, 16 niin miekka, jota te
pelkäätte, on saavuttava teidät siellä Egyptin maassa,
ja nälkä, joka teitä huolettaa, seuraa kintereillänne
Egyptiin, ja sinne te kuolette. 17 Ja kaikki ne miehet,
jotka kääntävät kasvonsa Egyptiä kohti asuakseen
siellä muukalaisina, kuolevat miekkaan, nälkään ja
ruttoon, eikä ainoakaan heistä pääse pakoon eikä
pelastu siitä onnettomuudesta, jonka minä annan heille
tulla. 18 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala:
Niinkuin minun vihani ja kiivastukseni on vuodatettu
Jerusalemin asukasten ylitse, niin minun kiivastukseni
on vuotava teidän ylitsenne, jos te menette Egyptiin, ja
te tulette kirokseksi ja kauhistukseksi, kiroussanaksi
ja häväistykseksi ettekä enää saa nähdä tätä paikkaa.
19 Herra sanoo teille, te Juudan tähteet: Älkää menkö
Egyptiin." Se tietäkää, että minä olen tänä päivänä
teitä varoittanut. 20 Te eksytitte itsenne, kun lähetitte
minut Herran, teidän Jumalanne, tykö sanoen: "Rukoile
puolestamme Herraa, meidän Jumalaamme; ja kaikki,
mitä Herra, meidän Jumalamme, sanoo, ilmoita meille,
niin me teemme sen". 21 Minä olen sen tänä päivänä
teille ilmoittanut, mutta te olette tottelemattomat Herran,
teidän Jumalanne, äänelle kaikessa, mitä varten hän on
lähettänyt minut teidän tykönne. 22 Nyt siis tietäkää, että
te kuolette miekkaan, nälkään ja ruttoon siinä paikassa,
johon te haluatte mennä, siellä muukalaisina asumaan.

43 Mutta kun Jeremia oli loppuun asti puhunut
kaikelle kansalle kaikki Herran, heidän Jumalansa,
sanat, jotka Herra, heidän Jumalansa, oli lähettänyt
hänet tuomaan heille-kaikki ne sanat, - 2 niin Asarja,
Hoosajan poika, ja Joohanan, Kaareahin poika, ja kaikki
julkeat miehet sanoivat Jeremialle: "Sinä puhut valhetta;
Herra, meidän Jumalamme, ei ole lähettänyt sinua
sanomaan: 'Älkää menkö Egyptiin, siellä muukalaisina
asumaan'; 3 vaan Baaruk, Neerian poika, kiihoittaa
sinua meitä vastaan antaakseen meidät kaldealaisten
käsiin tapettaviksi tai vietäviksi pakkosiirtolaisuuteen
Baabeliin". 4 Ja Joohanan, Kaareahin poika, ja kaikki
sotaväen päälliköt ja kaikki kansa olivat tottelemattomat
Herran äänelle eivätkä jääneet Juudan maahan, 5
niin Joohanan, Kaareahin poika, ja kaikki sotaväen
päälliköt ottivat kaikki Juudan tähteet, jotka olivat
kaikista kansakunnista, jonne heidät oli karkoitettu,
palanneet asumaan Juudan maahan: 6 miehet, naiset
ja lapset, kuninkaan tyttäret ja kaiken sen väen,
jonka Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, oli jättänyt
Gedaljan huostaan, joka oli Saafanin pojan Ahikamin
poika, sekä profeetta Jeremian ja Baarukin, Neerian
pojan. 7 Ja he menivät Egyptin maahan, sillä he eivät
kuulleet Herran ääntä. Ja niin he tulivat Tahpanheeseen.
8 Ja tämä Herran sana tuli Jeremialle Tahpanheessa:
9 "Ota käsiisi suuria kiviä ja kätke ne muurilaastiin,
tiilikivipenkereeseen, joka on faraon linnan oven edustalla
Tahpanheessa, juutalaisten miesten nähden. 10 Ja sano
heille: Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso,
minä lähetän hakemaan palvelijani Nebukadressarin,
Baabelin kuninkaan, ja asetan hänen valtaistuimensa
näiden kivien päälle, jotka minä olen kätkenyt, ja hän
on levittävä loistomattonsa niiden yli. 11 Ja hän tulee
ja lyö Egyptin maata: joka ruton oma, se ruttoon, joka
vankeuden, se vankeuteen, joka miekan, se miekkaan!
12 Ja minä sytytän Egyptin jumalien temppelit tuleen,
ja hän polttaa ne ja vie jumalat pois saaliinansa. Ja
hän puhdistaa Egyptin maan syöpäläisistä, niinkuin
paimen puhdistaa vaatteensa syöpäläisistä, ja lähtee
sieltä vammatonna. 13 Ja hän murskaa patsaat Egyptin
maan Beet-Semeksestä, ja Egyptin jumalien temppelit
hän polttaa tulella."

44 Sana, joka tuli Jeremialle kaikkia niitä juutalaisia
vastaan, jotka asuivat Egyptin maassa, asuivat
Migdolissa, Tahpanheessa, Noofissa ja Patroksen
maakunnassa; se kuului: 2 "Näin sanoo Herra
Sebaot, Israelin Jumala: Te olette nähneet kaiken
sen onnettomuuden, jonka minä olen antanut tulla
Jerusalemille ja kaikille Juudan kaupungeille. Katso, ne
ovat nyt raunioina, eikä niissä asukasta ole, 3 heidän

pahuutensa tähden, jota he tekivät, vihoittaen minut,
kun menivät ja polttivat uhreja muille jumalille, palvelivat
niitä, joita he eivät tunteneet, eivät he ettekä te eivätkä
teidän isänne. 4 Ja varhaisesta alkaen minä lähetin
teidän tykönne kaikki palvelijani, profeetat, sanomaan:
'Älkää tehkö näitä kauhistuksia, joita minä vihaan'. 5
Mutta he eivät kuulleet, eivät korvaansa kallistaneet, niin
että olisivat kääntyneet pois pahuudestansa ja lakanneet
polttamasta uhreja muille jumalille. 6 Ja niin vuoti minun
kiivastukseni ja vihani alas ja paloi Juudan kaupungeissa
ja Jerusalemin kaduilla, ja ne tulivat raunioiksi, autioiksi,
niinkuin ne tänä päivänä ovat. 7 Ja nyt sanoo Herra,
Jumala Sebaot, Israelin Jumala, näin: Miksi tuotatte
itsellenne suuren onnettomuuden, hävitätte miehet ja
vaimot, lapset ja imeväiset Juudasta, niin ettette jätä
itsestänne jäännöstäkään? 8 Te vihoitatte minut kättenne
töillä, kun poltatte uhreja muille jumalille Egyptin maassa,
johon te olette tulleet, täällä muukalaisina asumaan.
Niin te tuotatte itsellenne häviön ja tulette kiroussanaksi
ja häväistykseksi kaikissa maan kansoissa. 9 Oletteko
unhottaneet isäinne pahat teot ja Juudan kuningasten
pahat teot ja heidän vaimojensa pahat teot, omat pahat
tekonne ja vaimojenne pahat teot, mitä he ovat tehneet
Juudan maassa ja Jerusalemin kaduilla? 10 He eivät ole
murtuneet tähän päivään asti, eivät pelkää, eivät vaella
minun lakini ja minun käskyjeni mukaan, jotka minä
olen antanut teille ja teidän isillenne. 11 Sentähden,
näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Katso,
minä käännän kasvoni teitä vastaan onnettomuudeksi,
hävittääkseni koko Juudan. 12 Ja minä tempaan
pois Juudan jäännöksen, ne jotka käänsivät kasvonsa
Egyptin maata kohti mennäkseen siellä muukalaisina
asumaan, ja he hukkuvat kaikki. Egyptin maassa he
kaatuvat miekkaan, hukkuvat nälkään, pienimmästä
suurimpaan asti he kuolevat miekkaan ja nälkään; ja he
tulevat kiroukseksi ja kauhistukseksi, kiroussanaksi ja
häväistykseksi. 13 Ja minä rankaisen niitä, jotka asuvat
Egyptin maassa, niinkuin minä rankaisin Jerusalemia,
miekalla, nälällä ja rutolla. 14 Ei jää pakoonpäässeitä,
ei pelastuneita Juudan jäännöksestä, niistä, jotka
ovat tulleet asumaan muukalaisina täällä Egyptin
maassa, eivätkä he palaa Juudan maahan, jonne heidän
sielunsa halajaa jälleen, heidän siellä asuaksensa;
sillä sinne on palaava vain muutamia pakolaisia." 15
Mutta kaikki miehet, jotka tiesivät vaimojensa polttavan
uhreja muille jumalille, ja kaikki naiset, jotka seisoivat
siellä suurena joukkona, ja kaikki kansa, joka asui
Egyptin maassa, Patroksessa, vastasivat Jeremialle
sanoen: 16 "Mitä sinä olet Herran nimessä meille
puhunut, siinä me emme sinua tottele; 17 vaan me
täytämme joka lupauksen, mikä suustamme on lähtenyt,
poltamme uhreja taivaan kuningattarelle ja vuodatamme
hänelle juomauhreja, niinkuin teimme me ja meidän
isämme, meidän kuninkaamme ja ruhtinaamme Juudan
kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla; ja silloin meillä
oli leipää yltäkyllin, ja meidän oli hyvä olla emmekä
nähneet onnettomuutta. 18 Mutta siitä asti, kun me
lakkasimme polttamasta uhreja taivaan kuningattarelle
ja vuodattamasta hänelle juomauhreja, on osanamme
ollut kaiken puute ja hukkuminen miekkaan ja nälkään.
19 Ja kun me poltamme uhreja taivaan kuningattarelle
ja vuodatamme hänelle juomauhreja, niin miestemme
luvattako teemme hänelle uhrikakkuja, hänen kuvansa
muotoisia, ja vuodatamme hänelle juomauhreja?" 20
Silloin Jeremia sanoi kaikelle kansalle, miehille ja
naisille, kaikelle kansalle, joka oli hänelle näin vastannut:
21 "Eikö sitä uhrisavua, jota te olette suitsuttaneet
Juudan kaupungeissa ja Jerusalemin kaduilla, te ja
teidän isänne, teidän kuninkaanne ja ruhtinaanne ja
maan kansa, Herra muista ja pidä mielessänsä? 22
Eikä Herra voinut sitä enää kärsiä teidän tekojenne
pahuuden tähden, kauhistusten tähden, joita te teitte,
ja niin teidän maanne tuli raunioiksi ja autioksi ja
kiroussanaksi, tuli asujattomaksi, niinkuin se tänä
päivänä on. 23 Sentähden että te poltitte uhreja ja
teitte syntiä Herraa vastaan, ette totelleet Herran
ääntä ettekä vaeltaneet hänen lakinsa, käskyjensä ja
säädöksiensä mukaan, sentähden tämä onnettomuus
on kohdannut teitä, niinkuin nyt on tapahtunut." 24
Jeremia sanoi vielä kaikelle kansalle ja kaikille naisille:
"Kuulkaa Herran sana, kaikki Juuda, joka olet Egyptin
maassa. 25 Näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala:
Mitä te ja teidän vaimonne olette suullanne puhuneet,
sen te panette käsillänne täytäntöön, sanoen: 'Me
täytämme lupauksemme, joilla olemme luvanneet polttaa
uhreja taivaan kuningattarelle ja vuodattaa hänelle
juomauhreja'. Niinpä pitäkää lupauksenne, pankaa
lupauksenne täytäntöön! 26 Sentähden kuulkaa Herran
sana, kaikki Juuda, te jotka asutte Egyptin maassa:
Katso, minä vannon suuren nimeni kautta, sanoo Herra:
Totisesti, ei ole ainoakaan Juudan mies enää mainitseva
suullaan minun nimeäni, niin että sanoisi: 'Niin totta kuin
Herra, Herra elää' -ei koko Egyptin maassa. 27 Katso,
minä valvon, mutta heille onnettomuudeksi, ei onneksi;
ja jokainen Juudan mies, joka on Egyptin maassa, on
hukkuva miekkaan ja nälkään, kunnes heistä on tullut
loppu. 28 Vain vähäinen joukko miekasta pelastuneita
on palajava Egyptin maasta Juudan maahan; ja Juudan
koko jäännös, ne jotka tulivat Egyptin maahan, siellä
muukalaisina asumaan, tulevat tietämään, kumpaisenko
sana toteutuu, minun vai heidän. 29 Ja tämä on oleva
sen merkkinä, sanoo Herra, että minä rankaisen teitä
tässä paikassa, tietääksenne, että minun sanani teitä
vastaan toteutuvat, teille onnettomuudeksi: 30 Näin
sanoo Herra: Katso, minä annan farao Hofran, Egyptin
kuninkaan, hänen vihollistensa käsiin, niiden käsiin, jotka

etsivät hänen henkeänsä, niinkuin minä olen antanut
Sidkian, Juudan kuninkaan, Nebukadressarin, Baabelin
kuninkaan, käsiin, joka oli hänen vihollisensa ja etsi
hänen henkeänsä."

45 Sana, jonka profeetta Jeremia puhui Baarukille,
Neerian pojalle, kun tämä kirjoitti nämä sanat
kirjaan Jeremian suusta Juudan kuninkaan Joojakimin,
Joosian pojan, neljäntenä hallitusvuotena; se kuului: **2**
"Näin sanoo Herra, Israelin Jumala, sinusta, Baaruk:
3 Sinä sanot: 'Voi minua! Sillä Herra on antanut
minulle murhetta kipuni lisäksi; minä olen uupunut
huokaamisestani enkä lepoa löydä'. **4** Sano hänelle
näin: Näin sanoo Herra: Katso, minkä olen rakentanut,
sen minä hajotan, ja minkä olen istuttanut, sen minä
revin irti; ja tämä kohtaa koko maata. **5** Sinä pyydät
itsellesi suuria! Älä pyydä; sillä katso, minä tuotan
onnettomuuden kaikelle lihalle, sanoo Herra. Mutta
sinulle minä annan henkesi saaliiksi, mihin paikkaan
sinä menetkin."

46 Herran sana, joka tuli profeetta Jeremialle
pakanakansoja vastaan. **2** Egyptiä vastaan:
Farao Nekon, Egyptin kuninkaan, sotajoukkoa vastaan,
joka oli Eufrat-virran rannalla Karkemiissa ja jonka
Nebukadressar, Baabelin kuningas, voitti Juudan
kuninkaan Joojakimin, Joosian pojan, neljäntenä
hallitusvuotena. **3** "Varustakaa pienet ja suuret kilvet,
käykää tänne taisteluun. **4** Valjastakaa hevoset,
nouskaa ratsujen selkään, käykää esiin kypärit päässä.
Kiilloittakaa keihäät, pukekaa yllenne rintahaarniskat. **5**
Miksi minä näen heidän peljästyvän, peräytyvän? Heidän
sankarinsa sortuvat. He syöksyvät pakoon eivätkä
käänny; kauhistus on kaikkialla, sanoo Herra. **6** Ei pääse
nopea pakoon, ei sankari pelastu; pohjan puolella,
Eufrat-virran vierellä he kompastuvat ja kaatuvat. **7**
Kuka on tuo, joka nousee niinkuin Niilivirta, jonka
vedet vyöryvät kuin virrat? **8** Egypti nousee niinkuin
Niilivirta, sen vedet vyöryvät kuin virrat; se sanoo: 'Minä
nousen ja peitän maan, hävitän kaupungin ja siinä
asuvaiset'. **9** Hyökätkää, hevoset, ajakaa hurjasti, vaunut!
Lähteköot liikkeelle sankarit, etiopialaiset ja puutilaiset,
kilven käyttäjät, ja luudilaiset, jousen käyttäjät, jousen
jännittäjät! **10** Tämä päivä on Herran, Herran Sebaotin,
päivä, koston päivä, jona hän kostaa vihollisillensa;
miekka syö ja tulee kylläiseksi, juopuu heidän verestänsä,
kun Herralla, Herralla Sebaotilla, on uhriteurastus
pohjoisessa maassa, Eufrat-virran varrella. **11** Mene
Gileadiin, hae balsamia, sinä neitsyt, tytär Egypti-
turhaan sinä paljon lääkkeitä hankit: ei kasva haavasi
umpeen. **12** Kansat kuulevat sinun häpeäsi, ja sinun
valitushuutosi täyttää maan, sillä sankari kompastuu
sankariin, yhdessä he kaatuvat molemmat." **13** Tämä
on se sana, jonka Herra puhui profeetta Jeremialle,
ilmoittaen Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan, tulevan
lyömään Egyptin maata. **14** "Julistakaa Egyptissä
ja kuuluttakaa Migdolissa, kuuluttakaa Noofissa ja
Tahpanheessa, ja sanokaa: 'Astu esiin, ole valmis, sillä
miekka syö sinun ympärilläsi'. **15** Miksi ovat sinun urhosi
maahan syöstyt? He eivät pysyneet pystyssä, sillä Herra
heidät nujersi. **16** Hän saattoi monet kompastumaan, ja
he kaatuivat toinen toisensa päälle ja sanoivat: 'Nouse!
Palatkaamme kansamme luo ja synnyinmaahamme
hävittäjän miekkaa pakoon.' **17** Siellä huudetaan: 'Farao,
Egyptin kuningas, on hukassa! Hän on lyönyt laimin
aikansa.' **18** Niin totta kuin minä elän, sanoo kuningas-
Herra Sebaot on hänen nimensä: hän tulee, hän
joka on kuin Taabor vuorten joukossa, kuin merestä
ylenevä Karmel. **19** Tee itsellesi matkavarusteet, sinä
valtiatar, tytär Egypti; sillä Noof tulee autioksi, hävitetään
asujattomaksi. **20** Kaunis hieho on Egypti. Paarma
tulee, tulee pohjoisesta! **21** Palkkasoturitkin, jotka sillä
on keskellänsä, nuo syöttövasikkain kaltaiset, nekin
kääntyvät pakoon kaikki tyynni: he eivät kestä; sillä
heidän hätänsä päivä on tullut heidän päällensä, heidän
rangaistuksensa aika. **22** Se sähisee kuin käärme
mennessänsä, sillä ne tulevat sotavoimilla ja käyvät sen
kimppuun kirveillä, niinkuin puiden hakkaajat. **23** He
kaatavat siltä metsän, sanoo Herra, tuon määrättömän
suuren, sillä heitä on enemmän kuin heinäsirkkoja, he
ovat lukemattomat. **24** Häpeään joutuu tytär Egypti,
hänet annetaan pohjoisen kansan käsiin. **25** Herra
Sebaot, Israelin Jumala, sanoo: Katso, minä rankaisen
Aamonia, joka on Noossa, niin myös faraota ja Egyptiä,
sen jumalia ja sen kuninkaita, sekä faraota että niitä,
jotka häneen turvaavat. **26** Ja minä annan heidät niiden
käsiin, jotka etsivät heidän henkeänsä, Nebukadressarin,
Baabelin kuninkaan, käsiin ja hänen palvelijainsa käsiin.
Mutta sen jälkeen siellä asutaan niinkuin muinaisina
aikoina, sanoo Herra. **27** Mutta sinä, minun palvelijani
Jaakob, älä pelkää, älä säiky, Israel. Sillä katso, minä
pelastan sinut kaukaisesta maasta, sinun jälkeläisesi
heidän vankeutensa maasta. Ja Jaakob on palajava,
elävä rauhassa ja turvassa, kenenkään peljättämättä. **28**
Sinä, minun palvelijani Jaakob, älä pelkää, sanoo Herra,
sillä minä olen sinun kanssasi. Minä teen lopun kaikista
kansoista, joiden sekaan minä olen sinut karkoittanut;
mutta sinusta minä en loppua tee: minä kuritan sinua
kohtuudella, mutta rankaisematta minä en sinua jätä."

47 Herran sana filistealaisia vastaan, joka tuli
profeetta Jeremialle, ennenkuin farao valloitti
Gassan: **2** "Näin sanoo Herra: Katso, vedet nousevat
pohjoisesta, ja niistä tulee tulvavirta; ne tulvivat yli
maan ja kaiken, mitä siinä on, yli kaupungin ja siinä
asuvaisten. Ja ihmiset huutavat, kaikki maan asukkaat
valittavat. **3** Kun kuuluu hänen orhiensa kavioitten
töminä, hänen vaunujensa jyrinä, hänen rattaittensa

ryske, eivät isät käänny lapsiansa auttamaan, sillä
hervottomat ovat heidän kätensä 4 päivän tähden, joka
tulee ja tuhoaa kaikki filistealaiset, hävittää Tyyrolta ja
Siidonilta kaikki auttajat, mitä jäljellä on; sillä Herra on
tuhoava filistealaiset, mitä on tähteenä Kaftorin saarelta
tulleista. 5 Kaljuksi tullut on Gassa, hävitetty on Askelon,
se mitä oli jäljellä heidän laaksossansa. Kuinka kauan
sinä ihoasi viileskelet? 6 Voi, Herran miekka! Milloinka
vihdoinkin lepäät? Mene takaisin tuppeesi, taltu ja ole
hiljaa. 7 Mutta kuinka saisi se levätä, kun Herra on sille
käskyn antanut? Askelonia ja meren rantaa vastaan
hän on sen asettanut."

48 Mooabia vastaan. Näin sanoo Herra Sebaot,
Israelin Jumala: "Voi Neboa, sillä se on hävitetty!
Häpeään joutunut, valloitettu on Kirjataim, häpeään
joutunut, kauhistunut on linnoitus. 2 Mennyt on Mooabin
maine, Hesbonissa hankitaan sille pahaa: 'Tulkaa,
hävittäkäämme se kansojen luvusta'. Myöskin sinä,
Madmena, kukistut, miekka on sinun kintereilläsi. 3
Kuule! Huuto Hooronaimista! Tuho ja suuri hävitys! 4
Hävitetty on Mooab, sen pienokaisten parku kuuluu.
5 Luuhitin solatietä noustaan itkien, Hooronaimin
rinteeltä kuuluu tuskan huuto hävityksen tähden. 6
Paetkaa, pelastakaa henkenne ja olkaa kuin alaston
puu erämaassa. 7 Sillä koska sinä turvaat omiin töihisi
ja aarteisiisi, niin sinutkin valloitetaan, ja Kemos lähtee
pakkosiirtolaisuuteen ja hänen pappinsa ja ruhtinaansa
hänen kanssaan. 8 Hävittäjä tulee jokaiseen kaupunkiin,
ei pelastu yksikään kaupunki; laakso hävitetään ja
tasanko tuhotaan, niinkuin Herra on puhunut. 9 Antakaa
siivet Mooabille, sillä lentämällä on hänen lähdettävä
pois. Hänen kaupunkinsa tulevat autioiksi, niin ettei
niissä yhtään asukasta ole. 10 Kirottu olkoon se, joka
Herran työn laiskasti tekee, kirottu olkoon se, joka
pidättää miekkansa verestä. 11 Surutonna on Mooab
ollut nuoruudestaan asti ja levännyt rauhassa sakkansa
päällä; ei sitä ole tyhjennetty astiasta astiaan, eikä se
ole pakkosiirtolaisuuteen vaeltanut. Sentähden siihen
on jäänyt sen oma maku, eikä sen haju ole muuttunut.
12 Sentähden, katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin
minä lähetän sille viininlaskijat, jotka sen laskevat
ja tyhjentävät sen astiat ja rikkovat sen leilit. 13 Ja
Mooab joutuu häpeään Kemoksen tähden, niinkuin
Israelin heimo joutui häpeään Beetelin tähden, johon se
turvasi. 14 Kuinka te sanotte: 'Me olemme sankareita
ja aimomiehiä taisteluun'? 15 Mooab hävitetään,
sen kaupunkeihin hyökätään, ja sen valionuorukaiset
vaipuvat teurastettaviksi, sanoo kuningas-Herra Sebaot
on hänen nimensä. 16 Lähellä, tulossa on Mooabin
turmio, sen onnettomuus kiiruhtaa kovin. 17 Surkutelkaa
sitä, kaikki sen naapurit, kaikki, jotka tunnette sen nimen.
Sanokaa: 'Voi, kuinka onkaan murrettu voiman valtikka,
kunnian sauva!' 18 Astu alas kunniasta ja istu janoiseen
erämaahan, sinä valtiatar, tytär Diibon; sillä Mooabin
hävittäjä hyökkää sinun kimppuusi, kukistaa sinun
linnoituksesi. 19 Seiso tiellä ja tähystele, sinä Aroerin
asukas; kysy pakolaisilta ja pelastuneilta, sano: 'Mitä on
tapahtunut?' 20 Häpeään on joutunut Mooab, sillä se on
kukistettu. Valittakaa ja huutakaa, julistakaa Arnonin
äyräillä, että Mooab on hävitetty. 21 Tuomio on tullut
tasangon maalle, Hoolonille, Jahaalle ja Meefaatille, 22
Diibonille, Nebolle ja Beet-Diblataimille, 23 Kirjataimille,
Beet-Gaamulille ja Beet-Meonille, 24 Kerijotille, Bosralle
ja kaikille Mooabin maan kaupungeille, kaukaisille ja
läheisille. 25 Katkaistu on Mooabin sarvi ja murskattu
hänen käsivartensa, sanoo Herra. 26 Juovuttakaa
hänet, sillä hän on ylpeillyt Herraa vastaan, niin että
Mooab suistuu omaan oksennukseensa ja tulee nauruksi
hänkin. 27 Vai eikö Israel ollut sinulle nauruksi? Onko
hänet tavattu varasten joukosta, koska sinä, milloin
vain hänestä puhuit, pudistit päätäsi? 28 Jättäkää
kaupungit ja asukaa kallioilla, te Mooabin asukkaat, ja
olkaa kuin kyyhkynen, joka tekee pesänsä ammottavan
kuilun taakse. 29 Me olemme kuulleet Mooabin ylpeilyn,
tuon ylen ylpeän, hänen korskeutensa, ylpeilynsä ja
kopeilunsa ja hänen sydämensä pöyhkeyden. 30 Minä
tunnen, sanoo Herra, hänen vihansa ja hänen väärät
puheensa; väärin he ovat tehneet. 31 Siksi minä valitan
Mooabin tähden, koko Mooabin tähden minä huudan;
Kiir-Hereksen miesten tähden huokaillaan. 32 Enemmän
kuin Jaeser itkee, itken minä sinua, Sibman viinipuu;
sinun köynnöksesi menivät yli meren, ulottuivat Jaeserin
mereen asti. Sinun hedelmän-ja viininkorjuusi keskeen
on hävittäjä hyökännyt. 33 Ilo ja riemu on tauonnut
hedelmätarhoista ja Mooabin maasta. Viinin minä olen
lopettanut viinikuurnista; ei poljeta enää viiniä ilohuudoin,
ilohuuto ei ole enää ilohuuto. 34 Hesbonin parku
kuuluu Elaleen, Jahaaseen asti, he antavat äänensä
kuulua Sooarista Hooronaimiin, Eglat-Selisijjaan asti,
sillä Nimrimin vedet ehtyvät erämaaksi. 35 Minä lopetan
Mooabista, sanoo Herra, kukkuloilla-uhraajat, ne, jotka
polttavat uhreja jumalillensa. 36 Siksi minun sydämeni
väräjää Mooabin tähden niinkuin huilu, minun sydämeni
väräjää Kiir-Hereksen miesten tähden niinkuin huilu,
sillä mennyttä on heidän hankkimansa säästö. 37 Kaikki
päät ovat paljaiksi ajellut ja kaikki parrat leikatut, kaikki
kädet viileskellyt, ja lanteilla on säkit. 38 Kaikilla Mooabin
katoilla ja toreilla on pelkkää valitusta, sillä minä olen
murskannut Mooabin kuin kelpaamattoman astian, sanoo
Herra. 39 Kuinka se on kauhuissansa! Valittakaa! Kuinka
Mooab kääntyikään selin ja häpesi! Mooab on tullut
nauruksi ja kauhuksi kaikille naapureilleen. 40 Sillä näin
sanoo Herra: Katso, kotkan kaltainen liitää siivet levällään
Mooabia kohti. 41 Kerijot valloitetaan ja vuorilinnoitukset
vallataan; sinä päivänä on Mooabin sankarien sydän
niinkuin synnytystuskissa olevan vaimon sydän. 42

Ja Mooab hävitetään kansojen luvusta, sillä se on
ylpeillyt Herraa vastaan. 43 Kauhu ja kuoppa ja paula
on edessäsi, sinä Mooabin asukas, sanoo Herra. 44
Joka pakenee kauhua, se putoaa kuoppaan, ja joka
kuopasta nousee, se puuttuu paulaan; sillä minä tuotan
Mooabille heidän rangaistusvuotensa, sanoo Herra. 45
Hesbonin varjossa seisovat pakolaiset voimaa vailla.
Sillä tuli lähti Hesbonista, liekki Siihonin vaiheilta; ja se
kulutti Mooabin ohimon ja melskeen miesten päälaen.
46 Voi sinua, Mooab! Hukkunut on Kemoksen kansa,
sillä sinun poikasi ovat vangeiksi otetut ja tyttäresi viedyt
vankeuteen. 47 Mutta minä käännän Mooabin kohtalon
aikojen lopulla, sanoo Herra." Tähän asti Mooabin
tuomiosta.

49 Ammonilaisia vastaan. Näin sanoo Herra: "Eikö
Israelilla olekaan lapsia, tahi eikö hänellä ole
perillistä? Miksi Malkam on perinyt Gaadin ja hänen
kansansa asettunut sen kaupunkeihin? 2 Sentähden,
katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä annan
sotahuudon kuulua ammonilaisten Rabbaa vastaan, ja
siitä on tuleva rauniokumpu, autio, ja sen tytärkaupungit
tulessa palavat. Silloin Israel on perivä perijänsä,
sanoo Herra. 3 Valita, Hesbon, sillä Ai on hävitetty;
huutakaa, te Rabban tyttäret, kääriytykää säkkeihin,
pitäkää valittajaiset ja harhailkaa ympäri karjatarhoissa,
sillä Malkam menee pakkosiirtolaisuuteen ja hänen
pappinsa ja ruhtinaansa hänen kanssaan. 4 Miksi
kerskaat laaksoistasi, laaksosi yltäkylläisyydestä, sinä
luopiotytär, joka luotat aarteisiisi sanoen: 'Kuka käy
minun kimppuuni?' 5 Katso, minä tuotan sinulle
peljätyksen joka taholta, sanoo Herra, Herra Sebaot, ja
teidät karkoitetaan, mikä minnekin, eikä ole pakenevilla
kokoajaa. 6 Mutta sen jälkeen minä käännän
ammonilaisten kohtalon, sanoo Herra." 7 Edomia
vastaan. Näin sanoo Herra Sebaot: "Eikö ole enää
viisautta Teemanissa? Loppunut on ymmärtäväisiltä
neuvo, rauennut heidän viisautensa. 8 Paetkaa,
kääntykää, piiloutukaa syvälle, te Dedanin asukkaat; sillä
minä tuotan Eesaulle turmion, hänen rangaistuksensa
ajan. 9 Jos viininkorjaajat käyvät kimppuusi, eivät he
jälkikorjuuta jätä; jos varkaat tulevat yöllä, hävittävät
he tarpeeksensa. 10 Sillä minä paljastan Eesaun,
tuon ilmi hänen kätkönsä, eikä hän voi lymytä; hänen
lapsensa, veljensä ja naapurinsa hävitetään, niin ettei
häntä enää ole. 11 Jätä orposi minun elätettävikseni, ja
sinun leskesi turvatkoot minuun. 12 Sillä näin sanoo
Herra: Katso, niidenkin, jotka eivät ole vikapäät siitä
maljasta juomaan, täytyy siitä juoda; ja sinäkö jäisit
rankaisematta? Sinä et jää rankaisematta, vaan sinun
täytyy juoda. 13 Sillä minä olen vannonut itse kauttani,
sanoo Herra, että Bosra on tuleva kauhistukseksi,
häpeäksi, tyrmistykseksi ja kiroussanaksi, ja kaikki sen
tytärkaupungit tulevat ikuisiksi raunioiksi." 14 Minä olen
kuullut sanoman Herralta, ja sanansaattaja on lähetetty
kansakuntiin: "Kokoontukaa ja käykää sitä vastaan ja
nouskaa sotaan". - 15 "Sillä katso, minä teen sinut
vähäiseksi kansojen seassa, ylenkatsotuksi ihmisten
kesken. 16 Sinun peljättävyytesi, sinun sydämesi ylpeys
on pettänyt sinut, joka asut kallionrotkoissa, vallitset
kukkulain korkeudet. Vaikka tekisit pesäsi korkealle
niinkuin kotka, minä syöksen sinut sieltä alas, sanoo
Herra. 17 Ja Edom tulee kauhistukseksi; jokainen, joka
ohitse kulkee, kauhistuu ja viheltää kaikille sen haavoille.
18 Niinkuin oli silloin, kun Sodoma ja Gomorra ja niiden
naapurit hävitettiin, sanoo Herra, niin ei sielläkään ole
kenkään asuva, ei yksikään ihmislapsi oleskeleva. 19
Katso, niinkuin leijona karkaa Jordanin rantatiheiköstä
lakastumattomalle laitumelle, niin minä äkisti karkoitan
heidät sieltä pois. Ja hänet, joka valittu on, minä asetan
sinne kaitsijaksi. Sillä kuka on minun vertaiseni, ja kuka
vetää minut tilille? Ja kuka on se paimen, joka voi
kestää minun edessäni? 20 Sentähden kuulkaa Herran
päätös, jonka hän on päättänyt Edomia vastaan, ja
hänen aivoituksensa, jotka hän on aivoitellut Teemanin
asukkaita vastaan: Totisesti, ne raastetaan pois, nuo
lauman vähäiset; totisesti, niiden laidun kauhistuu niiden
tähden. 21 Heidän sortumisensa pauhusta vapisee maa;
huudetaan, niin että ääni kuuluu Kaislamerelle asti. 22
Katso, kotkan kaltainen kohoaa ja liitää siivet levällään
Bosraa kohti; sinä päivänä on Edomin sankarien sydän
niinkuin synnytystuskissa olevan vaimon sydän." 23
Damaskoa vastaan. "Hamat ja Arpad joutuvat häpeään,
sillä he kuulevat pahan sanoman, he menehtyvät
pelkoon-levottomuus kuin meressä, joka ei voi tyyntyä!
24 Damasko lannistuu, kääntyy pakoon, hirmu on sen
vallannut; sitä kouristaa ahdistus ja tuska niinkuin
synnyttäväistä! 25 Kuinka hyljätty onkaan ylistetty
kaupunki, minun iloni kaupunki! 26 Sentähden sen
nuorukaiset kaatuvat sen kaduilla, ja kaikki sotamiehet
saavat surmansa sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot.
27 Ja minä sytytän Damaskon muurit tuleen, ja se on
kuluttava Benhadadin palatsit." 28 Keedaria ja Haasorin
valtakuntia vastaan, jotka Nebukadressar, Baabelin
kuningas, voitti. Näin sanoo Herra: "Nouskaa, käykää
Keedarin kimppuun ja hävittäkää Idän miehet. 29 Heidän
majansa ja lampaansa otetaan pois, heidän telttansa ja
kaikki heidän tavaransa ja heidän kamelinsa viedään
heiltä, ja heistä huudetaan: 'Kauhistus kaikkialta!' 30
Lähtekää pakoon, paetkaa nopeasti, piiloutukaa syvälle,
te Haasorin asukkaat, sanoo Herra, sillä Nebukadressar,
Baabelin kuningas, on päättänyt teistä päätöksen, on
pitänyt neuvoa teitä vastaan. 31 Nouskaa, käykää
kansan kimppuun, joka asuu rauhassa ja turvallisena,
sanoo Herra; ei ole sillä ovia eikä salpoja, he asuvat
yksinänsä. 32 Ja heidän kamelinsa joutuvat ryöstettäviksi
ja heidän karjansa paljous saaliiksi; ja minä hajotan

heidät kaikkiin tuuliin, nuo päälaen ympäriltä kerityt,
ja joka puolelta minä tuotan heille turmion, sanoo
Herra. 33 Ja Haasor tulee aavikkosutten asunnoksi,
autioksi iankaikkisesti; ei kenkään ole siellä asuva, ei
yksikään ihmislapsi siellä oleskeleva." 34 Herran sana,
joka tuli profeetta Jeremialle Eelamia vastaan Juudan
kuninkaan Sidkian hallituksen alussa; se kuului: 35
"Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä murran Eelamin
jousen, heidän väkevyytensä parhaimmat. 36 Ja minä
tuotan Eelamia vastaan neljä tuulta taivaan neljältä
ääreltä ja hajotan heidät kaikkiin näihin tuuliin; eikä ole
oleva kansaa, johon ei tulisi Eelamin karkoitettuja. 37
Ja minä saatan Eelamin kauhistumaan vihollistensa
edessä, niiden edessä, jotka etsivät heidän henkeänsä,
ja minä annan onnettomuuden kohdata heitä, vihani
hehkun, sanoo Herra, ja minä lähetän heidän jälkeensä
miekan, kunnes minä heidät lopetan. 38 Ja minä asetan
valtaistuimeni Eelamiin ja hävitän sieltä kuninkaan ja
ruhtinaat, sanoo Herra. 39 Mutta aikojen lopulla minä
käännän Eelamin kohtalon, sanoo Herra."

50 Sana, jonka Herra puhui Baabelia vastaan,
kaldealaisten maata vastaan, profeetta Jeremian
kautta. 2 "Julistakaa kansojen keskuudessa ja
kuuluttakaa, nostakaa lippu; kuuluttakaa, älkää salatko.
Sanokaa: Baabel on valloitettu, Beel on joutunut
häpeään, kauhistunut on Merodak; sen jumalankuvat
ovat joutuneet häpeään, kauhistuneet ovat sen
kivijumalat. 3 Sillä sen kimppuun käy kansa pohjoisesta
ja tekee sen maan autioksi, niin ettei siellä asukasta ole:
niin ihmiset kuin eläimet pakenevat, menevät pois. 4 Niinä
päivinä ja siihen aikaan, sanoo Herra, tulevat israelilaiset
yhdessä Juudan miesten kanssa; he kulkevat itkien
lakkaamatta ja etsivät Herraa, Jumalaansa. 5 Siionia he
kysyvät, sitä kohden ovat heidän kasvonsa käännetyt.
Tulkaa! He liittyvät Herran kanssa iankaikkiseen liittoon,
jota ei pidä unhotettaman. 6 Kadonnut lammaslauma
oli minun kansani. Heidän paimenensa olivat vieneet
heidät harhaan eksyttäville vuorille; he kulkivat vuorelta
kukkulalle, unhottivat lepopaikkansa. 7 Kaikki, jotka heitä
tapasivat, söivät heitä, ja heidän vihollisensa sanoivat:
'Emme joudu syynalaisiksi'. Sillä he olivat tehneet syntiä
Herraa vastaan, vanhurskauden asumusta, Herraa,
heidän isiensä toivoa, vastaan. 8 Paetkaa Baabelista,
lähtekää pois kaldealaisten maasta, ja käykää kuin
johtokauriit lauman edellä. 9 Sillä katso, minä herätän
ja tuon Baabelia vastaan suurten kansojen joukon
pohjoisesta maasta, ja ne asettuvat sotarintaan sitä
vastaan. Sieltäkäsin se valloitetaan; heidän nuolensa
ovat kuin voitollisen sankarin, joka ei tyhjänä palaja.
10 Ja Kaldea joutuu ryöstettäväksi, kaikki sen ryöstäjät
saavat yltäkyllin, sanoo Herra. 11 Iloitkaa vain, riemuitkaa
vain, te minun perintöosani riistäjät, hypelkää kuin
puiva hieho, ja hirnukaa kuin orhit: 12 kuitenkin joutuu
äitinne suureen häpeään, synnyttäjänne saa hävetä.
Katso, pakanakansoista vihoviimeinen! Erämaa, kuiva
maa ja aromaa! 13 Herran vihan tähden se on oleva
asumaton, aivan autio. Jokainen, joka kulkee Baabelin
ohitse, kauhistuu ja viheltää kaikille sen haavoille. 14
Asettukaa sotarintaan Baabelia vastaan, yltympäri,
kaikki jousenjännittäjät. Ampukaa sitä, älkää nuolia
säästäkö; sillä se on tehnyt syntiä Herraa vastaan.
15 Nostakaa sotahuuto sitä vastaan joka taholta. Se
antautuu, sen pylväät kaatuvat, sen muurit sortuvat.
Sillä tämä on Herran kosto. Kostakaa sille, tehkää
sille, niinkuin sekin on tehnyt. 16 Tuhotkaa kylväjät
Baabelista ja ne, jotka elonaikana sirppiin tarttuvat.
Hävittäjän miekkaa pakoon he kääntyvät kukin oman
kansansa tykö, pakenevat kukin omaan maahansa. 17
Eksynyt lammas on Israel, leijonat ovat sen eksyksiin
saaneet. Ensiksi Assurin kuningas söi sen, ja nyt
viimeksi Nebukadressar, Baabelin kuningas, kalusi sen
luut. 18 Sentähden, näin sanoo Herra Sebaot, Israelin
Jumala: Katso, minä rankaisen Baabelin kuningasta
ja hänen maatansa, niinkuin minä rankaisin Assurin
kuningasta. 19 Ja minä tuon Israelin takaisin sen omille
laidunmaille, ja se on käyvä laitumella Karmelilla ja
Baasanissa ja tyydyttävä nälkänsä Efraimin vuorilla ja
Gileadissa. 20 Niinä päivinä ja siihen aikaan, sanoo
Herra, etsitään Israelin rikkomusta, eikä sitä enää ole,
ja Juudan syntiä, eikä sitä löydetä; sillä minä annan
anteeksi niille, jotka minä jäännökseksi jätän. 21 Käy
Merataimin maan kimppuun ja Pekodin asukasten
kimppuun. Aja heitä takaa, hävitä, vihi tuhon omaksi
heidät, sanoo Herra, ja tee kaikki, mitä minä olen
käskenyt sinun tehdä. 22 Sotahuuto kuuluu maassa,
suuri hävityksen melske! 23 Kuinka rikottu ja särjetty
onkaan se vasara, joka löi koko maanpiiriä! Kuinka
onkaan Baabel tullut kauhistukseksi kansojen seassa!
24 Minä viritin sinulle pyydyksen, ja niin sinut, Baabel,
vangittiin tietämättäsi. Sinut tavattiin ja otettiin kiinni,
sillä Herraa vastaan sinä ryhdyit taisteluun. 25 Herra
avasi asehuoneensa ja toi ulos vihansa aseet. Sillä
Herra, Herra Sebaot, on tekevä työnsä kaldealaisten
maassa. 26 Käykää sen kimppuun kaikilta ääriltä,
avatkaa sen aitat, heittäkää ulos, mitä siinä on, läjään
niinkuin lyhteet. Vihkikää se tuhon omaksi, älköön siitä
tähdettä jääkö. 27 Hävittäkää kaikki sen härät, astukoot
ne teurastettaviksi. Voi heitä! Sillä heidän päivänsä on
tullut, heidän rangaistuksensa aika. 28 Kuule! Pakenevia
ja pakolaisia tulee Baabelin maasta Siioniin ilmoittamaan
Herran, meidän Jumalamme, kostoa, kostoa Hänen
temppelinsä puolesta. 29 Kutsukaa ampujat kokoon
Baabelia vastaan, kaikki jousenjännittäjät: leiriytykää sen
ympärille, älköön pääskö pakoon ainoakaan. Maksakaa
sille sen tekojen mukaan; kaiken sen mukaan, mitä
se on tehnyt, tehkää sillekin. Sillä se on uhitellut

Herraa, Israelin Pyhää. 30 Sentähden sen nuorukaiset
kaatuvat sen kaduilla, ja kaikki sotamiehet saavat
surmansa sinä päivänä, sanoo Herra. 31 Katso, minä
käyn sinun kimppuusi, sinä ylpeä, sanoo Herra, Herra
Sebaot, sillä sinun päiväsi on tullut, sinun rangaistuksesi
aika. 32 Ylpeä kompastuu ja kaatuu, eikä ole hänen
nostajaansa. Ja minä sytytän hänen kaupunkinsa tuleen,
ja se kuluttaa ne ja kaiken, mitä hänen ympärillänsä
on. 33 Näin sanoo Herra Sebaot: Sorrettuja ovat
niin israelilaiset kuin Juudan miehet, ja kaikki heidän
vangitsijansa pitävät heitä kiinni, he eivät tahdo päästää
heitä irti. 34 Mutta heidän lunastajansa on väkevä, Herra
Sebaot on hänen nimensä. Hän ajaa heidän asiansa,
tuo rauhan maan päälle, mutta Baabelin asukkaille
vavistuksen. 35 Miekka kaldealaisten kimppuun, sanoo
Herra, ja Baabelin asukasten kimppuun, sen ruhtinasten
ja tietäjäin kimppuun! 36 Miekka valhettelijain kimppuun,
ja he typertyvät! Miekka sen sankarien kimppuun, ja
he kauhistuvat! 37 Miekka sen hevosten ja vaunujen
kimppuun ja kaiken sekakansan kimppuun, joka on sen
keskellä, ja he muuttuvat naisiksi! Miekka sen aarteiden
kimppuun, ja ne ryöstetään! 38 Helle sen vetten
kimppuun, ja ne kuivuvat! Sillä se on jumalankuvien
maa, ja hirmujumaliinsa he uskaltavat mielettömästi. 39
Sentähden tulevat sen asukkaiksi erämaan ulvojat ja
ulisijat, ja kamelikurjet siellä asustavat. Ei sitä ikinä enää
asuta, autioksi jää se polvesta polveen. 40 Niinkuin oli
silloin, kun Jumala hävitti Sodoman ja Gomorran ja niiden
naapurit, sanoo Herra, niin ei sielläkään ole kenkään
asuva, ei yksikään ihmislapsi oleskeleva. 41 Katso,
kansa tulee pohjoisesta; suuri kansa ja monet kuninkaat
nousevat maan perimmäisiltä ääriltä. 42 He käyttävät
jousta ja keihästä, ovat julmat ja armahtamattomat.
Heidän pauhinansa on kuin pauhaava meri, ja he
ratsastavat hevosilla, varustettuina kuin soturi taisteluun
sinua vastaan, tytär Baabel. 43 Kun Baabelin kuningas
kuulee sanoman heistä, niin hänen kätensä herpoavat;
ahdistus valtaa hänet, tuska, niinkuin synnyttäväisen. 44
Katso, niinkuin leijona karkaa Jordanin rantatiheiköstä
lakastumattomalle laitumelle, niin minä äkisti karkoitan
heidät sieltä pois. Ja hänet, joka valittu on, minä asetan
sinne kaitsijaksi. Sillä kuka on minun vertaiseni, ja kuka
vetää minut tilille? Ja kuka on se paimen, joka voi kestää
minun edessäni? 45 Sentähden kuulkaa Herran päätös,
jonka hän on päättänyt Baabelia vastaan, ja hänen
aivoituksensa, jotka hän on aivoitellut kaldealaisten
maata vastaan: Totisesti, ne raastetaan pois, nuo lauman
vähäiset; totisesti, laidun kauhistuu niiden tähden. 46
Huuto käy: 'Baabel on valloitettu!' ja maa vapisee, parku
kuuluu kansoissa."

51 Näin sanoo Herra: "Katso, minä herätän
Baabelia vastaan, Leeb-Kaamain asukkaita
vastaan hävittäjän hengen. 2 Ja minä lähetän Baabeliin
muukalaisia, jotka hajottavat sen ja tyhjentävät sen
maan, sillä joka taholta he tulevat sitä vastaan
onnettomuuden päivänä. 3 Jousimies jännittäköön
jousensa sitä vastaan, joka jousen jännittää, ja sitä
vastaan, joka uljastelee rintahaarniskassaan. Älkää
säälikö sen nuorukaisia, vihkikää tuhon omaksi koko
sen sotajoukko. 4 Haavoitettuja kaatuu kaldealaisten
maassa ja lävistettyjä sen kaduilla. 5 Sillä ei Israel
eikä Juuda ole Jumalansa, Herran Sebaotin, hylkäämä,
vaan noiden maa on täynnä syntivelkaa Israelin Pyhän
edessä. 6 Paetkaa Baabelista ja pelastakoon kukin
henkensä, älkää hukkuko sen syntiin. Sillä tämä on
Herran koston aika, hän maksaa sille, mitä se on
ansainnut. 7 Baabel oli Herran kädessä kultainen malja,
joka juovutti kaiken maan. Sen viinistä joivat kansat;
sentähden kansat tulivat mielettömiksi. 8 kisti on Baabel
kaatunut ja murskaantunut. Valittakaa hänen tähtensä!
Hakekaa balsamia hänen kipuunsa, ehkä hän paranee.
9 'Me olemme koettaneet parantaa Baabelia, mutta ei
hän ole parantunut. Jättäkää hänet ja menkäämme pois,
kukin omaan maahansa; sillä hänen tuomionsa ulottuu
taivaaseen asti, kohoaa pilviin saakka. 10 Herra on tuonut
ilmi meidän vanhurskautemme; tulkaa, julistakaamme
Siionissa Herran, meidän Jumalamme, tekoja.' 11
Teroittakaa nuolet, täyttäkää viinet! Herra on herättänyt
Meedian kuningasten hengen, sillä hänen ajatuksensa
käy Baabelia vastaan, sen hävittämiseksi. Tämä on
Herran kosto, kosto hänen temppelinsä puolesta. 12
Kohottakaa lippu Baabelin muureja vastaan, vahvistakaa
vartiosto, asettakaa vartijat, valmistakaa väijytykset; sillä
mitä Herra on ajatellut, sen hän tekeekin, sen minkä
hän on puhunut Baabelin asukkaita vastaan. 13 Sinä,
joka asut suurten vetten partailla, joka olet aarteista
rikas, sinun loppusi on tullut, sinun väärän voittosi raja.
14 Herra Sebaot on vannonut itse kauttansa: Totisesti,
minä täytän sinut ihmisillä niinkuin heinäsirkoilla, ja he
virittävät sinusta viininkorjuulaulun. 15 Hän on tehnyt
maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin viisaudellansa
ja levittänyt taivaat taidollansa. 16 Kun hän jylisee, käy
vetten pauhina taivaalla, ja hän nostaa pilvet maan
ääristä, tekee salamat ja sateen ja tuo tuulen sen
säilytyspaikoista. 17 Järjetön on jokainen ihminen,
tietoa vailla, häpeän saa jokainen kultaseppä veistetystä
kuvasta, petosta on hänen valamansa kuva, eikä niissä
henkeä ole. 18 Turhuutta ne ovat, naurettavia tekeleitä;
kun niiden rangaistus tulee, ne hukkuvat. 19 Näiden
kaltainen ei ole hän, joka on Jaakobin osa, sillä hän
on kaiken luoja, ja Jaakob on hänen perintösukunsa:
Herra Sebaot on hänen nimensä. 20 Sinä olit minun
vasarani, minun sota-aseeni, sinulla minä musersin
kansoja, sinulla minä hävitin valtakuntia. 21 Sinulla minä
musersin hevosen ja ratsastajan, sinulla minä musersin
vaunut ja ajajan. 22 Sinulla minä musersin miehen ja

vaimon, sinulla minä musersin vanhan ja nuoren, sinulla
minä musersin nuorukaisen ja neitosen. 23 Sinulla minä
musersin paimenen ja hänen laumansa, sinulla minä
musersin peltomiehen ja hänen juhtaparinsa, sinulla minä
musersin käskynhaltijat ja päämiehet. 24 Minä maksan
Baabelille ja kaikille Kaldean asukkaille kaiken sen
pahan, minkä he ovat tehneet Siionille teidän silmäinne
edessä, sanoo Herra. 25 Katso, minä käyn sinun
kimppuusi, sinä hävityksen vuori, joka hävitit koko maan,
sanoo Herra. Ja minä ojennan käteni sinua vastaan
ja vieritän sinut alas kalliolta ja teen sinusta poltetun
vuoren. 26 Eikä sinusta oteta enää kulmakiveä eikä
perustuskiveä, vaan sinä jäät ikuiseksi erämaaksi, sanoo
Herra. 27 Nostakaa lippu maassa, puhaltakaa pasunaan
kansoissa, vihkikää kansat häntä vastaan, kutsukaa
häntä vastaan Araratin, Minnin ja Askenaan valtakunnat,
asettakaa päämies häntä vastaan, antakaa tulla hevosia
kuin pörheitä heinäsirkkoja. 28 Vihkikää kansat häntä
vastaan, Meedian kuninkaat, sen käskynhaltijat ja
kaikki päämiehet ja koko sen vallan alainen maa.
29 Ja maa vapisee ja vääntelehtii tuskasta, sillä
Herran aivoitukset täyttyvät Baabelia vastaan: hän
tekee Baabelin maasta asumattoman erämaan. 30
Baabelin sankarit lakkaavat taistelemasta, he istuvat
linnoituksissaan, heidän voimansa on kuihtunut, he ovat
naisiksi muuttuneet; sen asunnot ovat poltetut, sen
salvat rikotut. 31 Juoksija juoksee juoksijaa vastaan,
sanansaattaja sanansaattajaa vastaan, ilmoittamaan
Baabelin kuninkaalle, että hänen kaupunkinsa on
valloitettu äärestä toiseen, 32 kahlauspaikat vallatut,
linnoitukset tulella poltetut ja sotamiehet kauhun vallassa.
33 Sillä näin sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala: Tytär
Baabel on kuin puimatanner poljettaessa; vielä vähän
aikaa, niin hänen elonaikansa tulee. 34 Nebukadressar,
Baabelin kuningas, on minut syönyt, hävittänyt minut,
pannut syrjään kuin tyhjän astian; hän on niellyt
minut niinkuin lohikäärme, täyttänyt vatsansa minun
herkuillani ja huuhtonut minut pois. 35 'Kärsimäni
väkivalta ja minun raadeltu lihani tulkoon Baabelin
päälle', sanoo Siionin asukas. 'Minun vereni tulkoon
Kaldean asukasten päälle', sanoo Jerusalem. 36
Sentähden näin sanoo Herra: Katso, minä ajan sinun
asiasi ja kostan sinun kostosi. Minä kuivaan hänen
virtansa ja ehdytän hänen lähteensä. 37 Ja Baabel tulee
kiviroukkioksi, aavikkosutten asunnoksi, kauhistukseksi
ja ivan vihellykseksi, aivan asujattomaksi. 38 He kiljuvat
kaikki kuin nuoret leijonat, murisevat kuin naarasleijonain
pennut. 39 Kun he ovat himossansa kiihkeimmillään,
teen minä heille juomingit ja juovutan heidät, että he
riemastuvat ja nukkuvat ikuiseen uneen eivätkä enää
heräjä, sanoo Herra. 40 Minä vien heidät teurastettaviksi,
niinkuin karitsat, niinkuin oinaat ja kauriit. 41 Kuinka
onkaan valloitettu Seesak, vallattu se, jota ylisti kaikki
maa! Kuinka onkaan Baabelista tullut kauhistus kansojen
seassa! 42 Meri nousi Baabelin yli, sen aaltojen pauhuun
se peittyi. 43 Sen kaupungit ovat tulleet autiomaaksi,
kuivaksi maaksi ja aromaaksi, maaksi, jossa ei asu
kenkään, jossa ei ihmislapsi kulje. 44 Minä kostan
Beelille Baabelissa ja vedän ulos hänen kidastaan
sen, mitä hän on niellyt; eivätkä kansat enää virtaa
hänen tykönsä. Baabelin muurikin on kaatunut. 45
Lähde pois sen keskeltä, minun kansani, ja pelastakoon
kukin henkensä Herran vihan hehkusta. 46 Älköön
sydämenne säikkykö, älkää peljätkö sitä sanomaa, joka
kuuluu maassa, kun tulee tänä vuonna tämä sanoma
ja sitten toisena vuonna tuo sanoma, kun maassa on
väkivalta ja hallitsija hallitsijaa vastaan. 47 Sentähden
katso, päivät tulevat, jolloin minä kostan Baabelin
jumalankuville, jolloin koko sen maa joutuu häpeään
ja kaikki kaatuvat surmattuina sen keskellä. 48 Silloin
riemuitsevat Baabelin kohtalosta taivas ja maa ja kaikki,
mitä niissä on, kun pohjoisesta tulevat sen hävittäjät,
sanoo Herra. 49 Baabelinkin on kaatuminen, te Israelin
surmatut, niinkuin Baabelin tähden kaatui surmatuita
kautta kaiken maan. 50 Te miekasta pelastuneet,
menkää, älkää pysähtykö, muistakaa Herraa kaukaisella
maalla ja pitäkää mielessänne Jerusalem. 51 'Me
häpeämme, sillä me kuulemme pilkkaa; häpeä peittää
meidän kasvomme, sillä muukalaiset ovat käyneet
Herran temppelin pyhyyksien kimppuun.' 52 Sentähden
katso, päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä kostan
sen jumalankuville ja sen maa on täynnä haavoitettujen
voihkinaa. 53 Vaikka Baabel astuisi ylös taivaaseen,
vaikka se korkeuteen linnansa vahvistaisi, sittenkin
tulevat sille minulta hävittäjät, sanoo Herra. 54
Kuule, huuto Baabelista, suuri hävityksen melske
kaldealaisten maasta! 55 Sillä Herra hävittää Baabelin
ja lopettaa sieltä suuren äänten melun. Heidän aaltonsa
pauhaavat kuin suuret vedet, korkea on heidän
äänensä kohina. 56 Sillä hävittäjä käy Baabelin
kimppuun, ja sen sankarit vangitaan, heidän jousensa
murretaan; sillä Herra on koston Jumala: hän maksaa
tarkoin. 57 Minä juovutan sen ruhtinaat ja tietäjät,
sen käskynhaltijat, päämiehet ja sankarit; ja he
nukkuvat ikuiseen uneen eivätkä enää heräjä, sanoo
Kuningas; Herra Sebaot on hänen nimensä. 58 Näin
sanoo Herra Sebaot: Baabelin leveä muuri hajotetaan
maahan, ja sen korkeat portit poltetaan tulella. Niin
tekevät kansat työtä tyhjän tähden, kansakunnat tulen
hyväksi, ja vaivaavat itsensä väsyksiin." 59 Asia, jonka
profeetta Jeremia antoi Serajalle, Neerian, Mahsejan
pojan, pojalle toimitettavaksi, kun tämä lähti Sidkian,
Juudan kuninkaan, kanssa Baabeliin hänen neljäntenä
hallitusvuotenansa. Seraja oli majoituspäällikkö. 60
Jeremia kirjoitti kaiken sen onnettomuuden, joka oli
tuleva Baabelille, erityiseen kirjaan, kaikki nämä sanat,

jotka ovat kirjoitetut Baabelia vastaan. 61 Ja Jeremia
sanoi Serajalle: "Kun tulet Baabeliin, niin katso, että luet
kaikki nämä sanat. 62 Ja sano: Herra, sinä olet puhunut
tätä paikkaa vastaan: sinä olet hävittävä sen, niin ettei
siinä asukasta ole, ei ihmistä eikä eläintä, vaan että se
jää ikuiseksi erämaaksi. 63 Ja kun olet lukenut tämän
kirjan loppuun, sido siihen kivi ja viskaa se keskelle
Eufratia, 64 ja sano: Näin uppoaa Baabel eikä nouse
enää siitä onnettomuudesta, jonka minä sille tuotan,
vaan he vaipuvat." Näin pitkälle Jeremian sanat.

52 Sidkia oli kahdenkymmenen yhden vuoden
vanha tullessaan kuninkaaksi, ja hän hallitsi
Jerusalemissa yksitoista vuotta. Hänen äitinsä oli
nimeltään Hamutal, Jeremian tytär, Libnasta. 2 Hän
teki sitä, mikä on pahaa Herran silmissä, aivan
samoin kuin Joojakim oli tehnyt. 3 Sillä Herran vihan
tähden kävi näin Jerusalemille ja Juudalle, kunnes
hän vihdoin heitti heidät pois kasvojensa edestä. 4
Sidkia kapinoi Baabelin kuningasta vastaan. Hänen
yhdeksäntenä hallitusvuotenaan, sen kymmenennessä
kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, hyökkäsi
Nebukadressar, Baabelin kuningas, koko sotajoukollaan
Jerusalemin kimppuun; ja he asettuivat leiriin sitä
vastaan ja rakensivat saartovarusteet sitä vastaan
yltympäri. 5 Näin kaupunkia piiritettiin kuningas
Sidkian yhdenteentoista hallitusvuoteen asti. 6 Mutta
neljännessä kuussa, kuukauden yhdeksäntenä päivänä,
kun nälänhätä ahdisti kaupunkia eikä maakansallakaan
ollut leipää, 7 valloitettiin kaupunki, ja kaikki sotilaat
pakenivat ja lähtivät ulos kaupungista yöllä molempien
muurien välitse vievää porttitietä, joka on kuninkaan
puutarhan puolella, kaldealaisten ollessa kaupungin
ympärillä, ja he kulkivat Aromaahan päin. 8 Mutta
kaldealaisten sotajoukko ajoi kuningasta takaa, ja he
saavuttivat Sidkian Jerikon aroilla; ja kaikki hänen
sotaväkensä oli jättänyt hänet ja hajaantunut. 9 Ja
he ottivat kuninkaan kiinni ja veivät hänet Baabelin
kuninkaan eteen Riblaan, joka on Hamatin maassa, ja
tämä julisti hänelle tuomion. 10 Ja Baabelin kuningas
teurastutti Sidkian pojat hänen silmiensä edessä,
ja myöskin kaikki Juudan ruhtinaat hän teurastutti
Riblassa. 11 Ja Sidkialta Baabelin kuningas sokaisutti
silmät, kytketti hänet vaskikahleisiin ja vei hänet
Baabeliin, ja hän pani hänet vankihuoneeseen, jossa
hän oli kuolinpäiväänsä asti. 12 Viidennessä kuussa,
kuukauden kymmenentenä päivänä, Baabelin kuninkaan
Nebukadressarin yhdeksäntenätoista hallitusvuotena,
tuli Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, joka palveli
Baabelin kuningasta, Jerusalemiin. 13 Hän poltti Herran
temppelin ja kuninkaan linnan ja kaikki Jerusalemin
talot; kaikki ylhäisten talot hän poltti tulella. 14 Ja
koko kaldealaisten sotajoukko, joka henkivartijain
päälliköllä oli mukanaan, repi maahan kaikki Jerusalemin
muurit, yltympäri. 15 Ja Nebusaradan, henkivartijain
päällikkö, siirsi maasta pois osan kansan köyhiä ja
kansan tähteitä, mitä oli jäljellä kaupungissa, sekä
ne, jotka olivat menneet Baabelin kuninkaan puolelle,
ja loput käsityöläisistä. 16 Mutta osan maan köyhiä
Nebusaradan, henkivartijain päällikkö, jätti jäljelle
viinitarhureiksi ja peltomiehiksi. 17 Vaskipylväät,
jotka olivat Herran temppelissä, altaiden telineet ja
vaskimeren, jotka olivat Herran temppelissä, kaldealaiset
särkivät ja veivät kaiken niiden vasken Baabeliin. 18 Ja
kattilat, lapiot, veitset, maljat, kupit ja kaikki vaskikalut,
joita oli käytetty jumalanpalveluksessa, he ottivat pois.
19 Samoin otti henkivartijain päällikkö vadit, hiilipannut,
maljat, kattilat, lampunjalat, kupit ja kulhot, jotka olivat
läpeensä kultaa tai hopeata. 20 Molempien pylväiden,
meren ja niiden kahdentoista vaskiraavaan, jotka olivat
telineiden alla-kaikkien niiden esineiden, jotka Salomo
oli teettänyt Herran temppeliin-niiden vaski ei ollut
punnittavissa. 21 Pylväistä oli toisen pylvään korkeus
kahdeksantoista kyynärää, ja kahdentoista kyynärän
pituinen nauha ulottui sen ympäri. Sen vahvuus oli
neljä sormenleveyttä; se oli ontto. 22 Ja sen päässä oli
pylväänpää vaskesta; toisen pylväänpään korkeus oli
viisi kyynärää, ja pylväänpään päällä oli ristikkokoriste ja
granaattiomenia yltympäri, kaikki vaskea; ja samanlaiset
oli toisessa pylväässä ynnä granaattiomenat. 23
Granaattiomenia oli yhdeksänkymmentä kuusi ulospäin;
kaikkiaan oli granaattiomenia sata ristikkokoristeen
päällä yltympäri. 24 Ja henkivartijain päällikkö
otti ylimmäisen papin Serajan ja häntä lähimmän
papin Sefanjan sekä kolme ovenvartijaa, 25 ja
kaupungista hän otti yhden hoviherran, joka oli sotaväen
tarkastaja, ja seitsemän kuninkaan lähintä miestä, jotka
tavattiin kaupungista, sekä sotapäällikön kirjurin, jonka
tehtävänä oli ottaa maan kansaa sotapalvelukseen, ja
kuusikymmentä miestä maakansasta, jotka tavattiin
kaupungista. 26 Nämä otti Nebusaradan, henkivartijain
päällikkö, ja vei heidät Baabelin kuninkaan eteen
Riblaan. 27 Ja Baabelin kuningas antoi lyödä heidät
kuoliaaksi Riblassa Hamatin maassa. Ja niin Juuda
siirrettiin pois maastansa. 28 Tämä on se kansa,
jonka Nebukadressar vei pakkosiirtolaisuuteen:
seitsemäntenä vuotena kolmetuhatta kaksikymmentä
kolme juutalaista, 29 Nebukadressarin
kahdeksantenatoista hallitusvuotena kahdeksansataa
kolmekymmentä kaksi henkeä Jerusalemista,
30 Nebukadressarin kahdentenakymmenentenä
kolmantena hallitusvuotena vei Nebusaradan,
henkivartijain päällikkö, seitsemänsataa neljäkymmentä
viisi juutalaista pakkosiirtolaisuuteen-yhteensä
neljätuhatta kuusisataa henkeä. 31 Mutta
kolmantenakymmenentenä seitsemäntenä vuotena

siitä, kun Joojakim, Juudan kuningas, oli viety
pakkosiirtolaisuuteen, kahdennessatoista kuussa,
kuukauden kahdentenakymmenentenä viidentenä
päivänä, korotti Evil-Merodak, Baabelin kuningas,
samana vuonna, jona hän tuli kuninkaaksi, Juudan
kuninkaan Joojakinin pään ja päästi hänet pois
vankilasta. **32** Ja hän puhutteli häntä ystävällisesti ja
asetti hänen istuimensa ylemmäksi muitten kuningasten
istuimia, jotka olivat hänen tykönänsä Baabelissa. **33**
Hän sai panna pois vanginpuvun ja aina aterioida hänen
luonaan, niin kauan kuin eli. **34** Ja hän sai Baabelin
kuninkaalta elatuksensa, vakinaisen elatuksen, mitä
kunakin päivänä tarvitsi, kuolinpäiväänsä asti, niin
kauan kuin eli.

Valitusvirret

1 Kuinka istuukaan yksinänsä tuo väkirikas kaupunki!
Kuinka onkaan lesken kaltaiseksi tullut se, joka oli
suuri kansakuntien joukossa! Ruhtinatar maakuntien
joukossa on tullut työveron alaiseksi. **2** Se katkerasti
itkee yössä, ja sillä on kyyneleet poskillansa. Ei ole sillä
lohduttajaa kaikkien sen rakastajain seassa. Uskottomia
ovat sille olleet kaikki sen ystävät, ovat sille vihamiehiksi
tulleet. **3** Juuda on siirtynyt maastansa kurjuutta ja
työn kovuutta pakoon. Se istuu pakanakansain seassa
eikä lepoa löydä. Kaikki sen vainoojat saavuttivat
sen, kun se oli ahdistuksien keskellä. **4** Siionin tiet
surevat, sillä juhlilletulijoita ei ole. Kaikki sen portit
ovat autioina, sen papit huokailevat, sen neitsyet ovat
murheissaan, ja sillä itsellään on katkera mieli. **5**
Sen viholliset ovat voitolle päässeet, sen vihamiehet
menestyvät. Sillä Herra on saattanut sen murheelliseksi
sen rikkomusten paljouden tähden. Sen pienet lapset
ovat menneet vankeuteen vihollisen vieminä. **6** Mennyt
on tytär Siionilta kaikki hänen kauneutensa. Hänen
ruhtinaansa ovat kuin peurat, jotka eivät laidunta löydä;
he kulkivat voimattomina vainoojan edessä. **7** Jerusalem
muistelee kurjuutensa päivinä ja kodittomuudessaan
kaikkea kallisarvoista, mitä sillä oli muinaisista päivistä
asti. Kun sen kansa sortui vihollisen käsiin eikä sillä
ollut auttajaa, katsoivat viholliset sitä ja nauroivat sen
turmiota. **8** Jerusalem on raskaasti syntiä tehnyt,
sentähden se on saastaksi tullut. Kaikki, jotka sitä
kunnioittivat, halveksivat sitä nyt, kun ovat nähneet sen
alastomuuden. Itsekin se huokaa ja kääntyy poispäin.
9 Sen tahrat ovat sen liepeissä. Se ei ajatellut, mikä
sille tuleva oli, ja niin se sortui hämmästyttävästi. Ei
ole sillä lohduttajaa. Katso, Herra, minun kurjuuttani,
sillä vihamies ylvästelee. **10** Vihollinen levitti kätensä
kaikkia sen kalleuksia kohti. Niin, sen täytyi nähdä,
kuinka pakanat tunkeutuivat sen pyhäkköön, ne, jotka
sinä olit kieltänyt tulemasta sinun seurakuntaasi. **11**
Kaikki sen kansa huokaa etsiessänsä leipää: he antavat,
mitä heillä kallista on, ruuasta, saadakseen nälkänsä
tyydytetyksi. Katso, Herra, ja näe, kuinka halveksittu
minä olen. **12** Eikö tämä koske teihin, kaikki ohikulkijat?
Katsokaa ja nähkää: onko kipua, minun kipuni vertaista,
joka on minun kannettavakseni pantu, jolla Herra on
murehduttanut minut vihansa hehkun päivänä? **13**
Hän lähetti tulen korkeudesta minun luihini ja kuritti
niitä. Hän viritti verkon minun jalkaini varalle, hän pani
minut peräytymään, hän teki minut autioksi, ainiaan
sairaaksi. **14** Hänen kätensä sitoi minun rikosteni ikeen:
ne kiedottiin yhteen, tulivat minun niskalleni; hän saattoi
horjumaan minun voimani. Herra antoi minut niiden
käsiin, joita minä en voi vastustaa. **15** Herra hylkäsi
kaikki minun urhoni, joita minun keskuudessani oli; hän
kutsui kokoon juhlan minua vastaan murskatakseen
minun nuorukaiseni. Herra polki viinikuurnan neitsyelle,
tytär Juudalle. **16** Näitä minä itken, minun silmäni,
silmäni vuotaa vettä; sillä kaukana on minusta lohduttaja,
joka virvoittaisi minun sieluani. Hävitetyt ovat minun
lapseni, sillä vihamies on väkevä. **17** Siion levittää
käsiänsä: ei ole hänellä lohduttajaa. Herra on nostattanut
Jaakobia vastaan sen viholliset joka taholta; Jerusalem
on tullut saastaksi heidän keskellänsä. **18** Vanhurskas
on hän, Herra; sillä hänen käskyänsä vastaan minä
olen niskoitellut. Kuulkaa, te kansat kaikki, ja katsokaa
minun kipuani: minun neitsyeni ja nuorukaiseni ovat
vankeuteen menneet. **19** Minä kutsuin rakastajiani: ne
pettivät minut. Minun pappini ja vanhimpani ovat kuolleet
kaupungissa, kun he etsivät ruokaa tyydyttääkseen
nälkäänsä. **20** Katso, Herra, kuinka ahdistettu minä
olen, minun sisukseni kuohuvat, sydämeni vääntyy
rinnassani, sillä minä olen ollut ylen uppiniskainen.
Ulkona on miekka minulta riistänyt lapset, sisällä rutto.
21 He ovat kuulleet, kuinka minä huokailen. Ei ole
minulla lohduttajaa. Kaikki minun vihamieheni ovat
kuulleet minun onnettomuuteni; he iloitsevat, kun sinä
olet tämän tehnyt: sinä olet antanut tulla sen päivän,
jonka olit ilmoittanut. Mutta käyköön heidän samoin
kuin minun. **22** Tulkoon kaikki heidän pahuutensa sinun
kasvojesi eteen, ja pane heille kannettavaksi se, minkä
olet minulle pannut kaikkien minun rikoksieni tähden.
Sillä monet ovat minun huokaukseni, ja minun sydämeni
on sairas.

2 Kuinka onkaan Herra vihassaan pilvillä peittänyt tytär
Siionin! Hän heitti taivaasta maahan Israelin kunnian
eikä muistanut jalkainsa astinlautaa vihansa päivänä. **2**
Herra on hävittänyt säälimättä kaikki Jaakobin majat, on
hajottanut vihastuksissaan tytär Juudan linnoitukset,
pannut ne maan tasalle. Hän on häväissyt valtakunnan
ja sen ruhtinaat. **3** Hän on vihan hehkussa hakannut
poikki Israelin sarven kokonansa. Hän veti oikean
kätensä takaisin vihamiehen edestä ja poltti Jaakobia
kuin liekitsevä tuli, joka kuluttaa kaiken yltympäri. **4** Hän
jännitti jousensa kuin vihamies, seisoi oikea käsi koholla
kuin vihollinen ja tappoi kaiken, mihin silmä oli ihastunut.
Tytär Siionin majaan hän vuodatti kiivautensa kuin
tulen. **5** Herra on ollut niinkuin vihamies, on hävittänyt
Israelin: hän hävitti kaikki sen palatsit, turmeli sen
linnoitukset ja antoi tytär Juudalle paljon valitusta ja
vaikerrusta. **6** Hän särki aitauksensa niinkuin puutarhan
aidan, hävitti juhlanviettopaikkansa. Herra on saattanut
unhotuksiin Siionissa juhla-ajat ja sapatit ja on kiivaassa
suuttumuksessaan pitänyt halpana kuninkaat ja papit. **7**
Herra on hyljännyt alttarinsa, syössyt häväistykseen
pyhäkkönsä, luovuttanut vihamiehen käteen palatsiensa
muurit. He nostivat huudon Herran huoneessa, huudon

kuin juhlapäivänä. 8 Herra oli päättänyt turmella tytär
Siionin muurit: hän jännitti mittanuoran, ei pidättänyt
kättänsä hävittämästä, saattoi murheeseen varustukset
ja muurit; ne yhdessä nääntyvät. 9 Sen portit ovat
vajonneet maahan, hän poisti ja särki sen salvat. Sen
kuningas ja ruhtinaat ovat pakanain seassa; lakia ei
ole, eivätkä sen profeetat saa näkyjä Herralta. 10
Maassa istuvat ääneti tytär Siionin vanhimmat. He ovat
heittäneet tomua päänsä päälle, vyöttäytyneet säkkeihin;
maata kohden ovat painaneet päänsä Jerusalemin
neitsyet. 11 Minun silmäni ovat itkusta hiuenneet,
minun sisukseni kuohuvat, minun maksani on maahan
vuodatettu tyttären, minun kansani, sortumisen tähden.
Sillä lapset ja imeväiset nääntyvät kaupungin kaduilla.
12 He sanovat äideillensä: "Missä on leipää ja viiniä?"
kun he nääntyvät niinkuin kaatuneet kaupungin kaduilla,
heittävät henkensä äitiensä syliin. 13 Minkä sinulle
mainitsisin, mihin vertaisin sinua, tytär Jerusalem? Minkä
asettaisin rinnallesi lohduttaakseni sinua, neitsyt, tytär
Siion? Sillä suuri niinkuin meri on sinun sortumisesi; kuka
voi sinut parantaa? 14 Profeettasi ovat sinulle nähneet
petollisia, äiteliä näkyjä. Eivät he ole paljastaneet sinun
syntiäsi, niin että olisivat kääntäneet sinun kohtalosi,
vaan ovat nähneet sinulle petollisia, eksyttäviäisiä
ennustuksia. 15 Sinulle paukuttavat kämmeniänsä kaikki
ohikulkijat, he viheltävät ja nyökyttävät ilkkuen päätänsä
tytär Jerusalemille: "Tämäkö on kaupunki, jota sanottiin
kauneuden täydellisyydeksi, kaiken maan ihastukseksi?"
16 Suu ammollaan sinua vastaan ovat kaikki sinun
vihamiehesi. He viheltävät, kiristelevät hampaitaan ja
sanovat: "Me olemme sen hävittäneet. Tämä on juuri se
päivä, jota olemme toivoneet; se on meille tullut, olemme
sen nähneet." 17 Herra on tehnyt, mitä oli aikonut. Hän
on täyttänyt sanansa, sen, mitä oli päättänyt muinaisista
päivistä asti: hän on repinyt alas säälimättä, on antanut
vihamiesten iloita sinusta ja kohottanut sinun vihollistesi
sarven. 18 Heidän sydämensä huutaa Herran puoleen.
Sinä, tytär Siionin muuri, anna kyyneltesi virtana vuotaa
yötä päivää! Älä suo itsellesi lepoa, älköön silmäteräsi
ummistuko. 19 Nouse, kohota valitushuuto yöllä, kun
alkavat yövartiot. Anna sydämesi vuotaa kuin vesi
Herran kasvojen edessä. Kohota kätesi häntä kohden
pienten lastesi elämän puolesta, kun ne nääntyvät
nälkään kaikkien katujen kulmissa. 20 Katso, Herra,
ja tarkkaa, ketä olet antanut tämän kohdata: pitäisikö
vaimojen syödä oma hedelmänsä, vaalimansa pienet
lapset; pitäisikö Herran pyhäkössä tapettaman papit
ja profeetat? 21 Maassa, kaduilla, makaa nuorta ja
vanhaa; minun neitsyeni ja nuorukaiseni ovat kaatuneet
miekkaan. Sinä olet surmannut vihasi päivänä, olet
teurastanut säälimättä. 22 Sinä kutsuit kuin juhlapäivän
viettoon minun peljättäjäni joka taholta; eikä jäänyt
Herran vihan päivänä pelastunutta, ei pakoonpäässyttä.
Jotka minä olin vaalinut ja isoiksi saanut, ne minun
vihamieheni lopetti.

3 Minä olen se mies, joka olen kurjuutta nähnyt hänen
vihastuksensa vitsan alla. 2 Minut hän on johdattanut
ja kuljettanut pimeyteen eikä valkeuteen. 3 Juuri minua
vastaan hän kääntää kätensä, yhäti, kaiken päivää. 4
Hän on kalvanut minun lihani ja nahkani, musertanut
minun luuni. 5 Hän on rakentanut varustukset minua
vastaan ja piirittänyt minut myrkyllä ja vaivalla. 6 Hän on
pannut minut asumaan pimeydessä niinkuin ikiaikojen
kuolleet. 7 Hän on tehnyt muurin minun ympärilleni,
niin etten pääse ulos, on pannut minut raskaisiin
vaskikahleisiin. 8 Vaikka minä huudan ja parun, hän
vaientaa minun rukoukseni. 9 Hakatuista kivistä hän
on tehnyt minun teilleni muurin, on mutkistanut minun
polkuni. 10 Vaaniva karhu on hän minulle, piilossa väijyvä
leijona. 11 Hän on vienyt harhaan minun tieni ja repinyt
minut kappaleiksi, hän on minut autioksi tehnyt. 12 Hän
on jännittänyt jousensa ja asettanut minut nuoltensa
maalitauluksi. 13 Hän on ampunut munuaisiini nuolet,
viinensä lapset. 14 Minä olen joutunut koko kansani
nauruksi, heidän jokapäiväiseksi pilkkalauluksensa. 15
Hän on ravinnut minua katkeruudella, juottanut minua
koiruoholla. 16 Hän on purettanut minulla hampaat
rikki soraan, painanut minut alas tomuun. 17 Sinä olet
syössyt minun sieluni ulos, rauhasta pois, minä olen
unhottanut onnen. 18 Ja minä sanon: mennyt on minulta
kunnia ja Herran odotus. 19 Muista minun kurjuuttani ja
kodittomuuttani, koiruohoa ja myrkkyä. 20 Sinä kyllä
muistat sen, että minun sieluni on alaspainettu. 21
Tämän minä painan sydämeeni, sentähden minä toivon.
22 Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä
hänen laupeutensa ei ole loppunut: 23 se on joka aamu
uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa. 24 Minun osani
on Herra, sanoo minun sieluni; sentähden minä panen
toivoni häneen. 25 Hyvä on Herra häntä odottaville, sille
sielulle, joka häntä etsii. 26 Hyvä on hiljaisuudessa toivoa
Herran apua. 27 Hyvä on miehelle, että hän kantaa iestä
nuoruudessaan. 28 Istukoon hän yksin ja hiljaa, kun
Herra on sen hänen päällensä pannut. 29 Laskekoon
suunsa tomuun-ehkä on vielä toivoa. 30 Ojentakoon hän
posken sille, joka häntä lyö, saakoon kyllälti häväistystä.
31 Sillä ei Herra hylkää iankaikkisesti; 32 vaan jos hän
on murheelliseksi saattanut, hän osoittaa laupeutta
suuressa armossansa. 33 Sillä ei hän sydämensä
halusta vaivaa eikä murehduta ihmislapsia. 34 Kun
jalkojen alle poljetaan kaikki vangit maassa, 35 kun
väännetään miehen oikeutta Korkeimman kasvojen
edessä, 36 kun ihmiselle tehdään vääryyttä hänen riita-
asiassaan-eikö Herra sitä näkisi? 37 Onko kukaan
sanonut, ja se on tapahtunut, jos ei Herra ole käskenyt?
38 Eikö lähde Korkeimman suusta paha ja hyvä? 39
Miksi tuskittelee ihminen eläessään, mies syntiensä

palkkaa? 40 Koetelkaamme teitämme, tutkikaamme
niitä ja palatkaamme Herran tykö. 41 Kohottakaamme
sydämemme ynnä kätemme Jumalan puoleen, joka
on taivaassa. 42 Me olemme luopuneet pois ja olleet
kapinalliset; sinä et ole antanut anteeksi, 43 olet
peittänyt itsesi vihassasi, ajanut meitä takaa, surmannut
säälimättä; 44 olet peittänyt itsesi pilvellä, niin ettei
rukous pääse lävitse. 45 Tunkioksi ja hylyksi sinä olet
meidät tehnyt kansojen seassa. 46 Suut ammollaan
meitä vastaan ovat kaikki meidän vihamiehemme.
47 Osaksemme on tullut kauhu ja kuoppa, turmio ja
sortuminen. 48 Vesipurot juoksevat minun silmistäni
tyttären, minun kansani, sortumisen tähden. 49 Minun
silmäni vuotaa lakkaamatta, hellittämättä 50 siihen
asti, kunnes katsoo, kunnes näkee Herra taivaasta. 51
Silmäni tuottaa tuskaa minun sielulleni kaikkien minun
kaupunkini tyttärien tähden. 52 Kiihkeästi pyydystivät
minua kuin lintua ne, jotka syyttä ovat vihamiehiäni.
53 He sulkivat kuoppaan minun elämäni ja heittivät
päälleni kiviä. 54 Vedet tulvivat minun pääni ylitse; minä
sanoin: olen hukassa. 55 Minä huusin sinun nimeäsi,
Herra, kuopan syvyydestä. 56 Sinä kuulit minun huutoni:
"Älä peitä korvaasi minun avunhuudoltani, että saisin
hengähtää". 57 Sinä olit läsnä silloin, kun minä sinua
huusin; sinä sanoit: "Älä pelkää". 58 Sinä, Herra, ajoit
minun riita-asiani, lunastit minun henkeni. 59 Olethan
nähnyt, Herra, minun kärsimäni sorron: hanki minulle
oikeus. 60 Olethan nähnyt kaiken heidän kostonhimonsa,
kaikki heidän juonensa minua vastaan. 61 Sinä olet
kuullut heidän häväistyksensä, Herra, kaikki heidän
juonensa minua vastaan. 62 Minun vastustajaini huulet
ja heidän aikeensa ovat minua vastaan kaiken päivää.
63 Istuivatpa he tai nousivat, katso: minä olen heillä
pilkkalauluna. 64 Kosta heille, Herra, heidän kättensä
teot. 65 Paaduta heidän sydämensä, kohdatkoon heitä
sinun kirouksesi. 66 Aja heitä takaa vihassasi ja hävitä
heidät Herran taivaan alta.

4 Kuinka onkaan kulta tummunut, muuttunut hyvä kulta;
kuinka ovat pyhät kivet viskeltyinä kaikkien katujen
kulmiin! 2 Siionin pojat, nuo kalliit, punnitut puhtaimman
kullan arvoisiksi-kuinka he ovatkaan saviastiain arvossa,
savenvalajan kätten tekojen! 3 Aavikkosudetkin taritsevat
nisiänsä, imettävät pentujansa; mutta tytär, minun
kansani, on tullut tylyksi kuin kamelikurki erämaassa.
4 Imeväisen kieli tarttuu suulakeen janon tähden.
Lapsukaiset pyytävät leipää; ei ole, kuka sitä heille
taittaisi. 5 Jotka herkkuja söivät, ne nääntyvät kaduilla.
Joita punapurppuran päällä kanneltiin, ne tunkioita
syleilevät. 6 Tyttären, minun kansani, syntivelka on
Sodoman syntiä suurempi; Sodoma hävitettiin yhtäkkiä
kätten siellä riehumatta. 7 Siionin ruhtinaat olivat lunta
puhtaammat, maitoa valkoisemmat, heidän ruumiinsa
oli koralleja rusottavampi, heidän hahmonsa oli kuin
safiiri. 8 Nyt on heidän muotonsa nokea mustempi,
ei voi heitä tuntea kaduilla. Rypyssä on heillä nahka
luitten päällä, se on kuivettunut kuin puu. 9 Parempi
oli miekan kaatamien kuin nälän kaatamien, jotka
menehtyivät, kuin lävitsepistetyt, pellon viljaa vailla.
10 Armeliaat vaimot keittivät omin käsin lapsiansa: ne
tulivat heille ruuaksi tyttären, minun kansani, sortuessa.
11 Herra on pannut täytäntöön kiivautensa, vuodattanut
vihansa hehkun; hän on sytyttänyt Siioniin tulen, joka
on kuluttanut sen perustukset. 12 Eivät olisi uskoneet
maan kuninkaat, ei maanpiirin asukkaista kenkään, että
vihollinen ja vainomies hyökkää sisään Jerusalemin
porteista. 13 Sen profeettain syntien tähden kävi näin, sen
pappien pahain tekojen tähden, niiden, jotka siellä olivat
vuodattaneet vanhurskaitten verta. 14 He harhailivat
sokeina kaduilla, verellä tahrattuina, niin ettei voinut
koskea heidän vaatteisiinsa. 15 "Väistykää! Saastainen!"
huudettiin heistä. "Väistykää, väistykää, älkää koskeko!"
Paettuaankin he yhä harhailivat; pakanain seassa
sanottiin: "Eivät he saa kauemmin asustaa täällä". 16
Herran kasvot ovat hajottaneet heidät, hän ei heihin enää
katso. Papeista ei välitetty, vanhimpia ei armahdettu. 17
Vieläkin me, silmät rauenneina, turhaan odotimme apua;
tähystyspaikastamme me tähyilimme kansaa, josta ei
pelastusta tullut. 18 Meidän askeleitamme vaanittiin, niin
ettemme voineet kulkea kaduillamme. Meidän loppumme
lähestyi, päivämme täyttyivät-niin, loppumme tuli. 19
Meidän vainoojamme olivat nopeammat kuin kotkat
taivaalla. Vuorilla he ajoivat meitä takaa, väijyivät meitä
erämaassa. 20 Hän, meidän elämänhenkemme, Herran
voideltu, joutui vangiksi heidän kuoppiinsa, hän, josta
me olimme sanoneet: hänen varjossaan me saamme
elää pakanakansain seassa. 21 Iloitse ja riemuitse, tytär
Edom, joka asut Uusin maassa! Mutta malja on tuleva
sinunkin kohdallesi: sinä juovut ja paljastat itsesi. 22
Sinun syntivelkasi, tytär Siion, on loppunut: ei Herra ole
enää siirtävä sinua pois. Sinun syntivelkasi, tytär Edom,
hän on etsiskelevä, on paljastava sinun syntisi.

5 Muista, Herra, mitä meille on tapahtunut; katso ja näe
meidän häväistyksemme. 2 Meidän perintöosamme
on siirtynyt vieraille, meidän talomme muukalaisille. 3 Me
olemme tulleet orvoiksi, isättömiksi, meidän äitimme ovat
kuin lesket. 4 Oman juomavetemme me ostamme rahalla;
omat puumme saamme, jos maksamme hinnan. 5
Vainoojamme ovat meidän niskassamme; kun uuvumme,
ei meille lepoa suoda. 6 Egyptille me lyömme kättä ja
Assurille saadaksemme leipää ravinnoksi. 7 Meidän
isämme ovat syntiä tehneet; heitä ei enää ole. Me
kannamme heidän syntivelkaansa. 8 Orjat hallitsevat
meitä; ei ole sitä, joka tempaisi meidät heidän käsistänsä.
9 Henkemme kaupalla me noudamme leipämme,
väistäen miekkaa erämaassa. 10 Meidän ihomme
halkeilee kuin uuni nälän poltteiden takia. 11 Naisia

raiskataan Siionissa, neitsyitä Juudan kaupungeissa. **12**
Ruhtinaita heidän kätensä hirttävät, vanhinten kasvoja
ei pidetä arvossa. **13** Nuorukaiset kantavat myllynkiviä,
poikaset kompastelevat puutaakkojen alla. **14** Poissa
ovat vanhukset porteista, nuorukaiset kielisoittimiensa
äärestä. **15** Poissa on ilo sydämistämme, karkelomme
on valitukseksi muuttunut. **16** Pudonnut on päästämme
kruunu. Voi meitä, sillä me olemme syntiä tehneet! **17**
Tästä syystä on sydämemme tullut sairaaksi, näitten
tähden ovat silmämme pimenneet- **18** Siionin vuoren
tähden, joka on autiona, jolla ketut juoksentelevat. **19**
Sinä, Herra, hallitset iankaikkisesti, sinun valtaistuimesi
pysyy suvusta sukuun. **20** Miksi unhotat meidät ainiaaksi,
hylkäät meidät ikipäiviksi? **21** Palauta meidät, Herra,
tykösi, niin me palajamme; uudista meidän päivämme
muinaiselleen. **22** Vai oletko meidät peräti hyljännyt,
vihastunut meihin ylenmäärin?

Hesekielin

1 Kolmantenakymmenentenä vuotena, neljännessä
kuussa, kuukauden viidentenä päivänä, kun minä
olin pakkosiirtolaisten joukossa Kebar-joen varrella,
aukenivat taivaat, ja minä näin Jumalan näkyjä. **2**
Kuukauden viidentenä päivänä, kuningas Joojakinin
pakkosiirtolaisuuden viidentenä vuotena, **3** tuli Jumalan
sana pappi Hesekielille, Buusin pojalle, Kaldean maassa
Kebar-joen varrella, ja hänen päällensä tuli siellä Herran
käsi. **4** Ja minä näin, ja katso: myrskytuuli tuli pohjoisesta,
suuri pilvi ja leimahteleva tuli, ja pilveä ympäröitsi hohde,
ja tulen keskeltä näkyi ikäänkuin hehkuvaa malmia,
keskeltä tulta. **5** Ja sen keskeltä näkyivät neljän olennon
hahmot. Ja näöltänsä ne olivat tällaiset: niillä oli ihmisen
hahmo. **6** Ja niillä oli neljät kasvot kullakin ja neljä siipeä
kullakin. **7** Ja säärivarret niillä oli suorat ja jalkaterät kuin
vasikansorkat, ja ne välkkyivät kuin kiiltävä vaski. **8** Ja
siipiensä alla niillä oli, neljällä eri puolellansa, ihmiskädet.
Kasvot ja siivet niillä neljällä olivat näin: **9** Niiden siivet
koskettivat toisiansa. Kulkiessaan ne eivät kääntyneet:
ne kulkivat kukin suoraan eteenpäin. **10** Ja niiden kasvot
olivat ihmiskasvojen kaltaiset; mutta oikealla puolen
oli niillä neljällä leijonankasvot, vasemmalla puolen
oli niillä neljällä häränkasvot, myös oli niillä neljällä
kotkankasvot. **11** Niin niiden kasvot. Mutta siivet niillä oli
levällään ylöspäin. Kullakin oli kaksi, jotka koskettivat
toisen siipiä, ja kaksi, joilla ne peittivät ruumistansa. **12**
Ja ne kulkivat suoraan eteenpäin. Minne henki vaati
kulkemaan, sinne ne kulkivat. Kulkiessaan ne eivät
kääntyneet. **13** Ja olentojen hahmo oli näöltänsä kuin
tuliset hiilet, jotka paloivat tulisoihtujen näköisinä. Tulta
liekehti olentojen välissä, ja tuli hohti, ja tulesta lähti
salamoita. **14** Ja olennot kiitivät edestakaisin ja olivat
nähdä kuin salamanleimaus. **15** Mutta kun minä katselin
olentoja, niin katso: yksi pyörä oli maassa olentojen
kohdalla, kunkin niiden neljän etupuolella. **16** Pyörät
olivat näöltään ja teoltaan niinkuin krysoliitti, ja niillä
neljällä oli sama muoto, ja ne olivat näöltään ja teoltaan,
kuin olisi ollut sisäkkäin pyörä pyörässä. **17** Ne kulkivat
neljään eri suuntaansa, kun kulkivat. **18** Kulkiessaan
ne eivät kääntyneet. Ja niiden kehät olivat korkeat
ja peljättävät; ja niiden kehät olivat täynnä silmiä,
yltympäri, niissä neljässä. **19** Ja kun olennot kulkivat,
kulkivat pyörät niiden ohella; ja kun olennot kohosivat
ylös maasta, kohosivat myös pyörät. **20** Minne henki
vaati kulkemaan, sinne ne kulkivat-minne vain henki
kulkemaan vaati. Ja pyörät kohosivat samalla kuin nekin,
sillä olentojen henki oli pyörissä. **21** Kun olennot kulkivat,
kulkivat nämäkin; kun ne seisoivat, seisoivat nämäkin;
kun ne kohosivat ylös maasta, kohosivat pyörät samalla
kuin nekin, sillä olentojen henki oli pyörissä. **22** Ja
olentojen päitten ylle hahmottui taivaanvahvuus, niinkuin
peljättävä kristalli, kaartuen ylös niiden päitten ylitse.
23 Ja taivaanvahvuuden alla oli niillä siivet suorina,
toisen siipi toisen siipeä kohti. Kullakin oli kaksi, jotka
sitä peittivät-kaksi, jotka peittivät sen ruumista. **24** Ja
minä kuulin niiden siipien kohinan niinkuin paljojen
vetten kohinan, niinkuin Kaikkivaltiaan jylinän, kun ne
kulkivat; pauhinan ääni oli niinkuin sotaleirin pauhu. Kun
ne seisoivat, laskivat ne siipensä alas. **25** Ja kuului
ääni taivaanvahvuuden yläpuolelta, joka oli niitten pään
päällä. -Kun ne seisoivat, laskivat ne siipensä alas.
26 Ja taivaanvahvuuden yläpuolella, joka oli niitten
pään päällä, oli valtaistuimen muotoinen, näöltään kuin
safiirikiveä. Ja valtaistuimen muotoisella istui hahmo,
ihmisen näköinen, kohoten korkealle. **27** Ja minä näin
ikäänkuin hehkuvaa malmia, tulen näköistä, jota ympäröi
kehä ylöspäin siitä, mikä näytti hänen lanteiltansa; ja
alaspäin siitä, mikä näytti hänen lanteiltansa, minä näin
kuin tulen näköistä, ja sitä ympäröitsi hohde. **28** Kuin
kaari, joka on pilvessä sadepäivänä, niin oli näöltään
sitä ympäröivä hohde. Senkaltainen oli katsoa Herran
kirkkauden hahmo. Ja kun minä sen näin, lankesin minä
kasvoilleni. Ja minä kuulin äänen, kun joku puhui.

2 Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, nouse jaloillesi,
niin minä puhuttelen sinua". **2** Niin minuun tuli henki,
kun hän puhui minulle, ja se nosti minut jaloilleni, ja
minä kuulin hänen puhuvan minulle. **3** Ja hän sanoi
minulle: "Ihmislapsi, minä lähetän sinut israelilaisten
tykö, kapinallisten pakanain tykö, jotka ovat kapinoineet
minua vastaan; he ja heidän isänsä ovat luopuneet
minusta, hamaan tähän päivään asti. **4** Nuo lapset, joilla
on kovat kasvot ja paatuneet sydämet-niitten luokse
minä sinut lähetän, ja sinun on sanottava heille: Näin
sanoo Herra, Herra. **5** Kuulkoot tai olkoot kuulematta-
sillä uppiniskainen suku he ovat-he tulevat kuitenkin
tietämään, että profeetta on ollut heidän keskellänsä. **6**
Mutta sinä, ihmislapsi, älä pelkää heitä, äläkä pelkää
heidän sanojansa, vaikka edessäsi on ohdakkeita
ja orjantappuroita ja sinä asut skorpionien seassa;
älä pelkää heidän sanojansa äläkä arkaile heidän
kasvojansa, sillä he ovat uppiniskainen suku. **7** Vaan
puhu heille minun sanani, kuulkoot tai olkoot kuulematta;
sillä uppiniskaisia he ovat. **8** Mutta sinä, ihmislapsi,
kuule, mitä minä sinulle sanon. Älä ole uppiniskainen,
niinkuin uppiniskainen suku on. Avaa suusi ja syö, mitä
minä sinulle annan." **9** Niin minä näin, ja katso: käsi
ojennettiin minua kohti, ja katso: siinä oli kirjakäärö. **10**
Ja hän levitti sen minun eteeni, ja katso: se oli kirjoitettu
täyteen sisältä ja päältä. Ja siihen oli kirjoitettu itkuvirret
ja huokaukset ja voi-huudot.

3 Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, syö, minkä tässä
saat; syö tämä kirjakäärö, mene ja puhu Israelin
heimolle". **2** Niin minä avasin suuni, ja hän antoi tämän

kirjakäärön minun syödäkseni. 3 Ja hän sanoi minulle:
"Ihmislapsi, ravitse vatsasi ja täytä sisälmyksesi tällä
kirjakäärölla, jonka minä sinulle annan". Niin minä
söin, ja se oli minun suussani makea kuin hunaja. 4
Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, mene nyt Israelin
heimon tykö ja puhu heille minun sanani. 5 Sillä ei
sinua lähetetä outokielisen ja kankeapuheisen kansan
tykö, vaan Israelin heimon tykö; 6 ei monien kansojen
tykö, outokielisten ja kankeapuheisten, joiden puhetta
et ymmärrä. Jos niiden tykö lähettäisin sinut, he sinua
kuulisivat. 7 Mutta Israelin heimo ei tahdo sinua kuulla,
koska he eivät tahdo minua kuulla. Sillä koko Israelin
heimolla on kova otsa ja paatunut sydän. 8 Katso, minä
teen sinun kasvosi yhtä koviksi kuin heidän kasvonsa
ja sinun otsasi yhtä kovaksi kuin heidän otsansa. 9
Timantin kaltaiseksi, kiveä kovemmaksi minä teen sinun
otsasi. Älä pelkää heitä äläkä arkaile heidän kasvojansa,
sillä he ovat uppiniskainen suku." 10 Ja hän sanoi
minulle: "Ihmislapsi, kaikki minun sanani, jotka minä
sinulle puhun, ota sydämeesi ja kuule korvillasi. 11 Ja
nyt mene pakkosiirtolaisten tykö, kansasi lasten tykö;
puhu heille ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra-
kuulkoot he tai olkoot kuulematta." 12 Niin henki nosti
minut, ja minä kuulin takaani suuren, jylisevän äänen:
"Kiitetty olkoon Herran kirkkaus, siinä kussa se on!"
13 ja olentojen siipien kohinan, kun ne löivät toisiinsa,
samalla pyöräin jyrinän ja suuren, jylisevän äänen.
14 Ja henki nosti minut ja otti minut, ja minä kuljin
murheellisena henkeni kiivaudessa, ja Herran käsi oli
väkevänä minun päälläni. 15 Ja minä tulin Tell-Aabibiin
pakkosiirtolaisten tykö, jotka asuivat Kebar-joen varrella;
ja siellä, missä he asuivat, minä istuin jäykistyneenä
heidän keskuudessaan seitsemän päivää. 16 Mutta
seitsemän päivän kuluttua tuli minulle tämä Herran
sana: 17 "Ihmislapsi, minä olen asettanut sinut Israelin
heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on
sinun varoitettava heitä minun puolestani. 18 Jos minä
sanon jumalattomalle: sinun on kuolemalla kuoltava,
mutta sinä et häntä varoita etkä puhu varoittaaksesi
jumalatonta hänen jumalattomasta tiestänsä, että
pelastaisit hänen henkensä, niin jumalaton kuolee
synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun
kädestäsi. 19 Mutta jos sinä varoitat jumalatonta ja hän
ei käänny jumalattomuudestansa eikä jumalattomalta
tieltänsä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet
sielusi pelastanut. 20 Ja jos vanhurskas kääntyy pois
vanhurskaudestansa ja tekee vääryyttä ja minä panen
kompastuksen hänen eteensä, niin hän kuolee-kun et
sinä häntä varoittanut, niin hän synnissänsä kuolee,
ja vanhurskautta, jota hän oli harjoittanut, ei muistetamutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi. 21
Mutta jos sinä vanhurskasta varoitat, ettei vanhurskas
tekisi syntiä, ja hän ei tee syntiä, niin hän totisesti saa
elää, koska otti varoituksesta vaarin, ja sinä olet sielusi
pelastanut." 22 Herran käsi tuli siellä minun päälleni,
ja hän sanoi minulle: "Nouse ja mene laaksoon, niin
minä siellä puhuttelen sinua". 23 Niin minä nousin ja
menin laaksoon, ja katso, siellä seisoi Herran kirkkaus,
samankaltainen kuin kirkkaus, jonka minä olin nähnyt
Kebar-joen varrella. Ja minä lankesin kasvoilleni. 24
Mutta minuun tuli henki ja nosti minut jaloilleni, ja
hän puhutteli minua ja sanoi minulle: "Mene, sulkeudu
sisälle huoneeseesi. 25 Ja sinä, ihmislapsi! Katso, sinut
pannaan köysiin ja sidotaan niillä, niin ettet voi mennä
ulos heidän keskuuteensa. 26 Ja minä tartutan sinun
kielesi suusi lakeen, niin että mykistyt etkä voi olla heille
nuhtelijana, sillä he ovat uppiniskainen suku. 27 Mutta
kun minä puhuttelen sinua, avaan minä sinun suusi,
ja sinun on sanottava heille: Näin sanoo Herra, Herra.
Kuulkoon, joka kuulee, ja olkoon kuulematta, joka ei
kuule; sillä he ovat uppiniskainen suku."

4 "Ja sinä, ihmislapsi, ota itsellesi tiilikivi ja aseta se
eteesi ja piirrä siihen kaupunki, Jerusalem. 2 Ja pane
se piirityksiin, rakenna sitä vastaan saartovarusteet,
luo sitä vastaan valli, aseta sitä vastaan sotaleirejä
ja pane sitä vastaan yltympäri muurinmurtajia. 3
Ota sitten itsellesi rautainen leivinlevy ja aseta se
rautamuuriksi itsesi ja kaupungin väliin ja suuntaa
kasvosi kaupunkia kohti, niin että se tulee piirityksiin,
ja piiritä sitä. Tämä on oleva merkki Israelin heimolle.
4 Ja sinä pane maata vasemmalle kyljellesi ja aseta
sitä painamaan Israelin heimon syntivelka. Yhtä monta
päivää, kuin sinä makaat sillä, on sinun kannettava
heidän syntivelkaansa. 5 Ja minä panen sinulle saman
luvun päiviä, kuin on heidän syntivelkansa vuosia:
kolmesataa yhdeksänkymmentä päivää; niin sinun
on kannettava Israelin heimon syntivelkaa. 6 Ja kun
olet saanut ne päättymään, on sinun pantava maata
toistamiseen, oikealle kyljellesi, ja kannettava Juudan
heimon syntivelkaa neljäkymmentä päivää; päivän
kutakin vuotta kohti minä olen sinulle pannut. 7 Ja
suuntaa kasvosi ja paljastettu käsivartesi piiritettyä
Jerusalemia kohti ja ennusta sitä vastaan. 8 Ja katso,
minä panen sinut köysiin, niin ettet voi kääntyä kyljeltä
toiselle, kunnes olet saanut päättymään piirityspäiväsi.
9 Ota sinä myös itsellesi nisuja, ohria, papuja, herneitä,
hirssiä ja kolmitahkoista vehnää, pane ne samaan
astiaan ja tee niistä itsellesi leipää. Yhtä monta päivää,
kuin makaat kyljelläsi, kolmesataa yhdeksänkymmentä
päivää, on sinun syötävä sitä. 10 Ja ruoka, jota syöt, on
sinun syötävä painon mukaan: kaksikymmentä sekeliä
päivässä; sinun on syötävä se määräaikana. 11 Ja vettä
sinun on juotava mitan mukaan: kuudennes hiin-mittaa;
sinun on juotava määräaikana. 12 Ja ohrakaltiaisena
on sinun se syötävä, ja ihmisulostuksella on sinun se
paistettava heidän silmäinsä edessä." 13 Ja Herra

sanoi: "Näin tulevat israelilaiset syömään leipänsä
saastaisena pakanain joukossa, jonne minä heidät
karkoitan". 14 Mutta minä sanoin: "Voi Herra, Herra!
Katso, ei milloinkaan ole minun sieluni ollut saastutettu,
minä en ole syönyt itsestään kuollutta enkä kuoliaaksi
raadeltua nuoruudestani tähän asti, eikä ole mitään
saastaista lihaa minun suuhuni tullut." 15 Niin hän sanoi
minulle: "Katso, minä annan sinulle eläimen lannan
ihmisen jäljen sijaan; valmista leipäsi sen päällä". 16
Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, katso, minä murran
leivän tuen Jerusalemilta, ja he saavat syödä leipää
painon mukaan ja huolissansa sekä juoda vettä mitan
mukaan ja kauhuissansa, 17 niin että he joutuvat leivän
ja veden puutteeseen ja yhdessä nääntyvät ja riutuvat
syntivelkansa tähden".

5 "Ja sinä, ihmislapsi, ota itsellesi terävä miekka; ota
se partaveitseksesi, ja ajele sillä hiuksesi ja partasi.
Ota sitten vaaka ja jaa ne. 2 Polta kolmannes tulessa
keskellä kaupunkia, sittenkuin piirityspäivät ovat lopussa.
Kolmannes ota ja lyö miekalla sen ympärillä. Kolmannes
hajota tuuleen, ja minä ajan niitä takaa paljastetulla
miekalla; 3 ota niistä sitten vähäinen määrä ja sido ne
helmukseesi, 4 ja ota niistä vielä osa, viskaa ne tuleen ja
polta ne tulessa. Siitä lähtee tuli koko Israelin heimoon. 5
Näin sanoo Herra, Herra: Tämä on Jerusalem; pakanain
keskelle minä olen sen asettanut, ja niiden maat
ovat sen ympärillä. 6 Mutta se on niskoitellut minun
oikeuksiani vastaan jumalattomammin kuin pakanat
ja minun käskyjäni vastaan jumalattomammin kuin
maat, jotka ovat sen ympärillä; sillä minun oikeuteni
he ovat pitäneet halpoina ja minun käskyjeni mukaan
he eivät ole vaeltaneet. 7 Sentähden, näin sanoo
Herra, Herra: Koska teidän metelinne on ollut pahempi
kuin pakanain, jotka ympärillänne ovat, ja koska te
ette ole vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, ette ole
noudattaneet minun oikeuksiani ettekä ole tehneet niiden
pakanainkaan oikeuksien mukaan, jotka ympärillänne
ovat, 8 sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso,
myös minä käyn sinun kimppuusi ja teen tuomiot
sinun keskelläsi pakanain silmien edessä 9 ja teen
sinulle kaikkien kauhistustesi tähden, mitä en ole
ennen tehnyt ja minkäkaltaista en vasta ole tekevä.
10 Sentähden tulevat sinun keskelläsi isät syömään
lapsiansa, ja lapset tulevat syömään isiänsä, ja minä teen
sinussa tuomiot ja hajotan sinun jäännöksesi kaikkiin
tuuliin. 11 Sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo
Herra, Herra: Totisesti, koska olet saastuttanut minun
pyhäkköni kaikilla iljetyksilläsi ja kaikilla kauhistuksillasi,
käännyn minäkin pois, en sääli enkä armahda. 12
Kolmannes sinusta kuolee ruttoon ja nääntyy nälkään
sinun keskelläsi. Kolmannes kaatuu miekkaan sinun
ympärilläsi. Kolmanneksen minä hajotan kaikkiin tuuliin,
ja minä ajan niitä takaa paljastetulla miekalla. 13 Ja
minun vihani täyttyy, ja minä tyydytän kiivauteni heissä
ja kostan. Ja he tulevat tietämään, että minä, Herra,
olen puhunut kiivaudessani, kun minä panen vihani
täytäntöön heissä. 14 Ja minä teen sinut raunioksi ja
häväistyksi pakanain kesken, jotka sinun ympärilläsi
ovat, jokaisen ohikulkijan silmäin edessä. 15 Ja se on
oleva häväistys ja herjaus, varoitus ja peljätys pakanain
seassa, jotka ympärilläsi ovat, kun minä teen sinussa
tuomiot vihassa ja kiivaudessa ja kiivailla rangaistuksilla-
minä, Herra, olen puhunut- 16 kun minä lähetän heidän
kimppuunsa nälän pahat nuolet, joista tulee tuhooja ja
jotka minä lähetän teitä tuhoamaan; ja minä vielä lisään
teille nälkää ja murran teiltä leivän tuen. 17 Ja minä
lähetän teidän kimppuunne nälän ja pahat petoeläimet,
jotka riistävät sinulta lapset; rutto ja veri käyvät sinun
ylitsesi, ja minä annan miekan tulla sinun ylitsesi. Minä,
Herra, olen puhunut."

6 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi, käännä
kasvosi Israelin vuoria kohti ja ennusta niitä vastaan
3 ja sano: Israelin vuoret, kuulkaa Herran, Herran
sana. Näin sanoo Herra, Herra vuorille ja kukkuloille,
puronotkoille ja laaksoille: Katso, minä annan miekan
tulla teidän ylitsenne ja hävitän teidän uhrikukkulanne. 4
Teidän alttarinne jäävät autioiksi, auringonpatsaanne
murskataan, ja teidän surmattujenne minä annan
kaatua teidän kivijumalainne eteen. 5 Minä panen
israelilaisten ruumiit heidän kivijumalainsa eteen ja
hajotan heidän luunsa heidän alttariensa ympärille.
6 Kaikilla teidän asuinpaikoillanne tulevat kaupungit
raunioiksi ja uhrikukkulat autioiksi; niin jäävät teidän
alttarinne raunioiksi ja autioiksi, teidän kivijumalanne
murskataan ja hävitetään, teidän auringonpatsaanne
särjetään, ja teidän tekeleenne pyyhkäistään pois, 7
surmattuja kaatuu teidän keskellänne, ja te tulette
tietämään, että minä olen Herra. 8 Mutta minä jätän
jäännöksen: teillä on oleva miekasta pelastuneita
pakanain seassa, kun teidät on hajotettu niiden maihin;
9 ja ne teistä, jotka pelastuvat, muistavat minut pakanain
seassa, mihin ovat vangeiksi viedyt, sillä minä särjen
heidän haureellisen sydämensä, joka poikkesi minusta
pois, ja heidän silmänsä, jotka haureellisina kulkivat
heidän kivijumalainsa jäljessä. Ja heitä kyllästyttää oma
itsensä pahain töitten tähden, joita he ovat tehneet,
kaikkien heidän kauhistustensa tähden. 10 Ja he
tulevat tietämään, että minä olen Herra; en ole turhaan
puhunut, että minä tuotan teille tämän onnettomuuden.
11 Näin sanoo Herra, Herra: Paukuta käsiäsi ja polje
jalkaasi ja sano: 'voi!' kaikista Israelin heimon häijyistä
kauhistuksista, heidän, jotka kaatuvat miekkaan, nälkään
ja ruttoon. 12 Kaukainen kuolee ruttoon, läheinen kaatuu
miekkaan, jäljellejäänyt ja säilynyt kuolee nälkään,
ja minä panen vihani täytäntöön heissä. 13 Ja te

tulette tietämään, että minä olen Herra, kun heitä on
surmattuina heidän kivijumalainsa keskellä, heidän
alttariensa ympärillä, jokaisella korkealla kukkulalla,
kaikilla vuorten huipuilla, jokaisen viheriän puun alla ja
jokaisen tuuhean tammen alla, missä paikassa vain he
ovat tarinneet suloista tuoksua kaikille kivijumalillensa.
14 Ja minä ojennan käteni heitä vastaan ja teen
maan autiommaksi ja hävitetymmäksi, kuin on Diblatan
erämaa, kaikilla heidän asuinpaikoillansa; ja he tulevat
tietämään, että minä olen Herra."

7 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Sinä, ihmislapsi,
näin sanoo Herra, Herra Israelin maalle: Loppu!
Maan neljälle äärelle tulee loppu. 3 Nyt tulee sinulle
loppu, ja minä lähetän vihani sinua vastaan, tuomitsen
sinut vaelluksesi mukaan ja annan kaikkien kauhistustesi
kohdata sinua. 4 En sääli sinua enkä armahda, vaan
annan vaelluksesi kohdata sinua, ja kauhistuksesi tulevat
sinun keskellesi, ja te tulette tietämään, että minä olen
Herra. 5 Näin sanoo Herra, Herra: Onnettomuus! Yksi
ja ainoa onnettomuus! Katso, se tulee! 6 Loppu tulee,
tulee loppu! Se heräjää sinua vastaan! Katso, se tulee!
7 Vuoro tulee sinulle, maan asuja. Aika tulee, päivä
on lähellä: hämminki, ei ilohuuto vuorilta. 8 Nyt minä
kohta vuodatan kiivauteni sinun ylitsesi, panen vihani
täytäntöön sinussa, tuomitsen sinut vaelluksesi mukaan
ja annan kaikkien kauhistustesi kohdata sinua. 9 En
sääli enkä armahda; minä annan vaelluksesi kohdata
sinua, ja kauhistuksesi tulevat sinun keskellesi, ja te
tulette tietämään, että minä, Herra, olen se, joka lyön.
10 Katso, päivä! Katso, se tulee! Vuoro on tullut, vitsa
kukkii, julkeus versoo. 11 Väkivalta on noussut vitsaksi
jumalattomuudelle, ei mitään jää heistä, ei heidän
pauhaavasta joukostansa, ei heidän melustansa; poissa
on heidän komeutensa. 12 Tullut on aika, joutunut päivä,
älköön ostaja iloitko, älköön myyjä murehtiko, sillä viha
tulee kaiken siellä pauhaavan joukon ylitse. 13 Sillä
myyjä ei enää palaja myynnöksillensä, vaikka he vielä
jäisivätkin henkiin, sillä näky kaikkea sen pauhaavaa
joukkoa vastaan ei peräydy, eikä kukaan synnillänsä
vahvista elämäänsä. 14 Puhalletaan torviin, varustetaan
kaikki, mutta ei ole lähtijää sotaan, sillä minun vihani
tulee kaiken siellä pauhaavan joukon ylitse. 15 Miekka
on ulkona, sisällä rutto ja nälkä. Kedolla oleva kuolee
miekkaan, kaupungissa olevan syö nälkä ja rutto. 16 Ja
jos heitä joitakin pelastuu ja pääsee pakoon, ovat he
vuorilla kuin laaksojen kyyhkyset, ja he vaikertelevat
kaikki, syntiänsä kukin. 17 Kaikki kädet herpoavat, kaikki
polvet käyvät veltoiksi kuin vesi. 18 He kääriytyvät
säkkeihin, heidät peittää vavistus, kaikilla kasvoilla on
häpeä, ja kaikki päät ovat paljaiksi ajellut. 19 Hopeansa
he viskaavat kaduille, ja heidän kultansa tulee heille
saastaksi. Heidän kultansa ja hopeansa eivät voi heitä
pelastaa Herran vihan päivänä, eivät he sillä nälkäänsä
tyydytä eivätkä vatsaansa täytä; sillä siitä tuli heille
kompastus syntiin. 20 Siitä tehtyjen korujen loistolla
he ylpeilivät, siitä he tekivät kauhistavat kuvansa,
iljetyksensä; sentähden minä teen sen heille saastaksi.
21 Ja minä annan sen vieraitten käsiin ryöstettäväksi
ja maan jumalattomien saaliiksi, ja ne häpäisevät sen.
22 Minä käännän kasvoni heistä pois, niin että minun
aarteeni häväistään: väkivaltaiset menevät sinne ja
häpäisevät sen. 23 Valmista kahle, sillä maa on täynnä
verivelkain tuomiota, ja kaupunki on täynnä väkivaltaa.
24 Ja minä tuon pakanoista pahimmat, ja ne ottavat
omiksensa teidän talonne. Minä teen lopun voimallisten
ylpeydestä, ja heidän pyhäkkönsä häväistään. 25 Tulee
hätä, ja he etsivät pelastusta, mutta sitä ei ole. 26 Häviö
tulee häviön jälkeen, sanoma tulee sanoman jälkeen.
He havittelevat näkyä profeetalta; papilta katoaa opetus
ja vanhimmilta neuvo. 27 Kuningas murehtii, päämies
pukeutuu kauhuun, ja maan kansan kädet pelosta
vapisevat. Minä teen heille heidän teittensä mukaan, ja
tuomitsen heidät heidän tuomioittensa mukaan, ja he
tulevat tietämään, että minä olen Herra."

8 Kuudentena vuotena, kuudennessa kuussa,
kuukauden viidentenä päivänä minä istuin
huoneessani, ja Juudan vanhimmat istuivat minun
edessäni; silloin Herran, Herran käsi laskeutui siellä
minun päälleni. 2 Ja minä näin, ja katso: tulennäköinen
hahmo! Ja alaspäin siitä, mikä näytti sen lanteilta, oli
tulta, ja ylöspäin sen lanteista näkyi loiste, joka oli
nähdä niinkuin hehkuva malmi. 3 Hän ojensi ikäänkuin
käden ja otti minua pääni hiussuortuvasta, ja henki nosti
minut maan ja taivaan välille ja vei minut Jerusalemiin
Jumalan näyissä, sisemmän portin ovelle, joka on
pohjoista kohden, sinne missä oli kiivauspatsas, joka oli
herättänyt Herran kiivauden. 4 Ja katso, siellä oli Israelin
Jumalan kirkkaus, samankaltainen nähdä kuin se, minkä
minä olin nähnyt laaksossa. 5 Hän sanoi minulle:
"Ihmislapsi, nosta silmäsi pohjoista kohti". Niin minä
nostin silmäni pohjoista kohti, ja katso: pohjoiseen päin
alttariportista oli tuo kiivauspatsas sisäänkäytävässä.
6 Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, näetkö sinä, mitä
he tekevät-suuria kauhistuksia, joita Israelin heimo
tekee täällä, että minä menisin kauas pois pyhäköstäni?
Mutta sinä saat nähdä vielä suurempia kauhistuksia."
7 Ja hän vei minut esipihan ovelle, ja minä näin,
ja katso: seinässä oli jokin aukko. 8 Ja hän sanoi
minulle: "Ihmislapsi, murtaudu läpi seinän". 9 Niin minä
murtauduin läpi seinän, ja katso: jokin ovi! Ja hän sanoi
minulle: "Mene ja katso häijyjä kauhistuksia, joita he
täällä tekevät". 10 Niin minä menin ja näin, ja katso:
kaikenkaltaisia inhottavia matelijain ja karjaeläinten
kuvia ja kaikenkaltaisia Israelin heimon kivijumalia oli

piirretty seinään yltympäri. 11 Ja niiden edessä seisoi
seitsemänkymmentä miestä, Israelin heimon vanhimpia,
ja näiden keskellä seisoi Jaasanja, Saafanin poika;
ja kullakin heillä oli suitsutusastiansa kädessään, ja
suitsutuspilvestä nousi tuoksu. 12 Niin hän sanoi minulle:
"Näetkö, ihmislapsi, mitä Israelin heimon vanhimmat
tekevät pimeässä, itsekukin kuvakammiossansa? Sillä
he sanovat: 13 'Ei Herra meitä näe; Herra on hyljännyt
tämän maan'." Ja hän sanoi minulle: "Sinä saat nähdä
vieläkin suurempia kauhistuksia, joita he tekevät". 14 Ja
hän vei minut Herran huoneen portin ovelle, joka on
pohjoista kohden, ja katso: siellä istui naisia itkemässä
Tammusta. 15 Ja hän sanoi minulle: "Näetkö, ihmislapsi?
Vieläkin sinä saat nähdä kauhistuksia, vielä suurempia
kuin nämä." 16 Ja hän vei minut Herran huoneen
sisemmälle esipihalle, ja katso: Herran temppelin ovella,
eteisen ja alttarin välillä, oli noin kaksikymmentä viisi
miestä. Heillä oli selät Herran temppeliin päin ja kasvot
itään päin, ja päin itää he kumarsivat aurinkoa. 17
Ja hän sanoi minulle: "Näitkö, ihmislapsi? Eikö ole
Juudan heimolle kylliksi, että he tekevät kauhistuksia,
joita täällä on tehty, koska he täyttävät maan väkivallalla
ja niin aina uudelleen vihoittavat minut? Katso, kuinka
he vievät viiniköynnöksen lehvää nenänsä eteen! 18
Mutta minäkin teen, minkä teen, vihassani: en sääli
enkä armahda; ja vaikka he huutavat minun korviini
suurella äänellä, minä en heitä kuule."

9 Sitten hän huusi suurella äänellä minun korviini ja
sanoi: "Tulkaa, kaupungin rankaisijat, ja kullakin
olkoon tuhoaseensa kädessään!" 2 Ja katso, kuusi
miestä tuli Yläportilta päin, joka on pohjoista kohden, ja
kullakin oli kädessä hävitysaseensa. Mutta yksi mies oli
heidän keskellään, puettu pellavavaatteisiin ja vyöllänsä
kirjoitusneuvot. Ja he tulivat ja asettuivat seisomaan
vaskialttarin ääreen. 3 Mutta Israelin Jumalan kirkkaus
oli kohonnut yläpuolelta kerubin, jonka yllä se oli ollut,
huoneen kynnykselle ja huusi pellavavaatteisiin puetulle
miehelle, jolla oli kirjoitusneuvot vyöllänsä; 4 ja Herra
sanoi hänelle: "Kierrä kaupungin, Jerusalemin, läpi ja
tee merkki niitten miesten otsiin, jotka huokaavat ja
valittavat kaikkia kauhistuksia, mitä sen keskuudessa
tehdään". 5 Ja niille toisille hän sanoi minun kuulteni:
"Kiertäkää kaupungin läpi hänen jäljessään ja surmatkaa.
Älkää säälikö, älkää armahtako, 6 tappakaa tyyten
vanhukset, nuorukaiset, neitsyet, lapset ja vaimot,
mutta älkää koskeko keneenkään, jolla on otsassaan
merkki; ja alottakaa minun pyhäköstäni." Niin he alottivat
niistä miehistä, vanhimmista, jotka olivat temppelin
edessä. 7 Ja hän sanoi heille: "Saastuttakaa temppeli
ja täyttäkää esipihat surmatuilla. Menkää!" Niin he
menivät ja surmasivat kaupungissa. 8 Mutta kun minä
heidän surmatessaan olin jäänyt jäljelle, lankesin minä
kasvoilleni, huusin ja sanoin: "Voi Herra, Herra! Hävitätkö
sinä Israelin koko jäännöksen, kun vuodatat vihasi
Jerusalemin ylitse?" 9 Niin hän sanoi minulle: "Israelin ja
Juudan heimon syntivelka on ylen suuri; maa on täynnä
verivelkoja, ja kaupunki on täynnä oikeuden vääristelyä,
sillä he sanovat: 'Herra on hyljännyt tämän maan, ei
Herra näe'. 10 Niinpä minäkään en sääli enkä armahda.
Minä annan heidän vaelluksensa tulla heidän oman
päänsä päälle." 11 Ja katso, pellavavaatteisiin puettu
mies, jolla oli kirjoitusneuvot vyöllänsä, toi tämän sanan:
"Minä olen tehnyt, niinkuin sinä käskit minun tehdä".

10 Sitten minä näin, ja katso: taivaanvahvuuden
yläpuolella, joka oli kerubien pään päällä, oli
ikäänkuin safiirikivi, näöltään valtaistuimen kaltainen;
se näkyi heidän yläpuolellansa. 2 Ja hän sanoi
pellavavaatteisiin puetulle miehelle näin: "Mene rattaiden
väliin, kerubin alle ja täytä kahmalosi tulisilla hiilillä
kerubien välistä ja sirottele ne yli kaupungin". Niin hän
meni minun silmäini edessä. 3 Ja kerubit seisoivat
temppelin oikealla puolella, kun mies meni; ja pilvi peitti
sisemmän esipihan. 4 Ja Herran kirkkaus kohosi kerubin
yltä temppelin kynnykselle, ja pilvi täytti temppelin, ja
esipiha tuli täyteen Herran kirkkauden hohdetta. 5
Ja kerubien siipien kohina kuului ulompaan esipihaan
asti kuin kaikkivaltiaan Jumalan ääni, kun hän puhuu.
6 Ja kun hän käski pellavavaatteisiin puettua miestä
sanoen: "Ota tulta rattaiden välistä, kerubien välistä",
niin tämä meni ja seisahtui pyörän ääreen. 7 Ja
kerubi ojensi kätensä kerubien välitse tuleen, joka oli
kerubien välissä, otti sitä ja antoi pellavavaatteisiin
puetun kahmaloon. Tämä otti sen ja meni ulos. 8 Silloin
näkyi kerubeilla ikäänkuin ihmiskäsi heidän siipiensä
alta. 9 Ja minä näin, ja katso: kerubien kohdalla oli
neljä pyörää, yksi pyörä aina yhden kerubin ohella,
ja pyörät olivat näöltään niinkuin krysoliittikivi. 10 Ja
niillä neljällä näytti olevan sama muoto, niinkuin olisi
ollut sisäkkäin pyörä pyörässä. 11 Ne kulkivat neljään
eri suuntaansa, kun kulkivat. Kulkiessaan ne eivät
kääntyneet, sillä minnepäin etumainen meni, sinne ne
kulkivat sen jäljessä; ne eivät kääntyneet kulkiessaan.
12 Ja niillä oli koko ruumis ja selät ja kädet ja siivet
ja pyörät täynnä silmiä, yltympäri. 13 Niillä neljällä oli
pyöränsä; ja pyöriä nimitettiin minun kuulteni "rattaiksi".
14 Ja kullakin oli neljät kasvot: yhdet kerubinkasvot,
toiset ihmiskasvot, kolmannet leijonankasvot ja neljännet
kotkankasvot. 15 Ja kerubit kohosivat-ne olivat samat
olennot, jotka minä olin nähnyt Kebar-joen varrella. -
16 Kun kerubit kulkivat, kulkivat pyörät niiden ohella,
ja kun kerubit nostivat siipensä kohotaksensa ylös
maasta, eivät myöskään pyörät kääntyneet pois niiden
ohelta. 17 Kun ne seisahtuivat, seisahtuivat nämäkin, ja
kun ne kohosivat, kohosivat nämä niiden kanssa, sillä
olentojen henki oli näissä. 18 Sitten Herran kirkkaus

lähti temppelin kynnykseltä ja asettui kerubien ylle. 19
Ja lähtiessään kerubit nostivat siipensä ja kohosivat
maasta minun silmäini edessä, ja pyörät samalla kuin
ne; ja ne seisahtuivat Herran huoneen itäportin ovelle,
ja niiden yläpuolella oli Israelin Jumalan kirkkaus. 20
Nämä olivat samat olennot, jotka minä olin nähnyt
Israelin Jumalan alla Kebar-joen varrella; ja minä tulin
tietämään, että ne olivat kerubeja. 21 Neljät kasvot oli
kullakin ja neljä siipeä kullakin, ja niiden siipien alla
oli ikäänkuin ihmiskädet. 22 Ja niiden kasvot olivat
muodoltaan samat, jotka minä olin nähnyt-sekä niiden
näön että ne itsensä-Kebar-joen varrella. Ne kulkivat
kukin suoraan eteenpäin.

11 Sitten Henki nosti minut ja vei minut Herran
huoneen itäportille, joka on itään päin. Ja katso:
portin ovella oli kaksikymmentä viisi miestä, ja minä näin
niitten keskellä Jaasanjan, Assurin pojan, ja Pelatjan,
Benajan pojan, kansan päämiehet. 2 Ja hän sanoi
minulle: "Ihmislapsi, nämä ovat ne miehet, jotka miettivät
turmiota ja pitävät pahaa neuvoa tätä kaupunkia vastaan,
3 jotka sanovat: 'Ei ole nyt kohta rakennettava taloja:
se on pata, me olemme liha'. 4 Sentähden ennusta
heitä vastaan, ennusta, ihmislapsi." 5 Niin Herran Henki
laskeutui minun päälleni ja sanoi minulle: "Sano: Näin
sanoo Herra: Näin te, Israelin heimo, sanotte, ja minä
tunnen, mitä teidän hengestänne nousee. 6 Paljon
on teidän surmaamianne tässä kaupungissa, ja sen
kadut te olette surmatuilla täyttäneet. 7 Sentähden,
näin sanoo Herra, Herra: Surmattunne, jotka te olette
heittäneet sen keskelle, ne ovat liha, ja tämä kaupunki
on pata, mutta teidät minä sen keskeltä vien pois. 8
Miekkaa te pelkäätte, mutta miekan minä annan tulla
teidän päällenne, sanoo Herra, Herra. 9 Pois minä
vien teidät sen keskeltä ja annan teidät muukalaisten
käsiin ja teen teidän seassanne tuomiot. 10 Te kaadutte
miekkaan, Israelin rajalla minä teidät tuomitsen; ja te
tulette tietämään, että minä olen Herra. 11 Ei tämä tule
teille padaksi ettekä te siihen lihaksi: Israelin rajalla minä
teidät tuomitsen. 12 Ja te tulette tietämään, että minä
olen Herra-te, jotka ette ole vaeltaneet minun käskyjeni
mukaan ettekä ole tehneet minun oikeuksieni mukaan,
vaan olette tehneet niiden pakanain oikeuksien mukaan,
jotka ovat teidän ympärillänne." 13 Kun minä ennustin,
niin Pelatja, Benajan poika, kuoli. Niin minä lankesin
kasvoilleni, huusin kovalla äänellä ja sanoin: "Voi Herra,
Herra! Aivanko sinä teet lopun Israelin jäännöksestä?"
14 Sitten tuli minulle tämä Herran sana: 15 "Ihmislapsi,
sinun veljesi, sinun veljesi, sukulaisesi ja koko Israelin
heimo, kaikki, joille Jerusalemin asukkaat sanovat:
'Olkaa te vain kaukana Herrasta, meille on tämä maa
annettu perinnöksi!' 16 Sano sentähden: Näin sanoo
Herra, Herra: Koska minä olen vienyt heidät kauas
pakanain sekaan ja hajottanut heidät muihin maihin,
olen minä ollut heille pyhäkkönä vähän aikaa niissä
maissa, joihin he ovat joutuneet. 17 Sano sentähden:
Näin sanoo Herra, Herra: Minä kokoan teidät kansojen
seasta ja kerään teidät maista, joihin teidät on hajotettu,
ja annan teille Israelin maan. 18 Ja he tulevat sinne
ja poistavat siitä kaikki sen iljetykset ja kaikki sen
kauhistukset. 19 Ja minä annan heille yhden sydämen,
ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäänne, ja
minä poistan kivisydämen heidän ruumiistansa ja annan
heille lihasydämen, 20 niin että he vaeltavat minun
käskyjeni mukaan ja noudattavat minun oikeuksiani
ja pitävät ne; ja he ovat minun kansani, ja minä olen
heidän Jumalansa. 21 Mutta joitten sydän vaeltaa
heidän iljetystensä ja kauhistustensa mieltä myöten,
niitten vaelluksen minä annan tulla heidän oman päänsä
päälle, sanoo Herra, Herra." 22 Sitten kerubit nostivat
siipensä ja pyörät samalla kuin ne, ja Israelin Jumalan
kirkkaus oli heidän yläpuolellansa; 23 ja Herran kirkkaus
kohosi ylös, pois kaupungin keskeltä, ja asettui vuorelle,
joka on itään päin kaupungista. 24 Mutta Henki nosti
ja vei minut Kaldeaan pakkosiirtolaisten tykö, näyssä,
Jumalan Hengen voimalla; ja näky, jonka olin nähnyt,
katosi minulta. 25 Ja minä puhuin pakkosiirtolaisille
kaikki Herran sanat, jotka hän oli minulle näyttänyt.

12 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi, sinä
asut uppiniskaisen suvun keskellä, niiden, joilla on
silmät nähdä, mutta eivät näe, ja korvat kuulla, mutta eivät
kuule; sillä he ovat uppiniskainen suku. 3 Sinä, ihmislapsi,
tee itsellesi matkavarusteet ja mene päiväiseen aikaan
heidän silmäinsä edessä pakkosiirtolaisuuteen; sinun on
mentävä pakkosiirtolaisuuteen omalta paikkakunnaltasi
toiseen paikkakuntaan heidän silmäinsä edessä. Ehkäpä
he näkevät sen, sillä he ovat uppiniskainen suku. 4 Ja vie
ulos varusteesi, niinkuin pakkosiirtolaiset varusteensa,
päiväiseen aikaan heidän silmäinsä edessä; mutta
lähde itse illalla heidän silmäinsä edessä, niinkuin
pakkosiirtolaiset lähtevät. 5 Murtaudu läpi seinän
heidän silmäinsä edessä ja vie ne siitä ulos. 6
Nosta ne hartioillesi heidän silmäinsä edessä ja vie
ulos pilkkopimeässä; peitä kasvosi, niin ettet näe
maata. Sillä ennusmerkiksi minä olen sinut pannut
Israelin heimolle." 7 Ja minä tein, niinkuin minua oli
käsketty: minä vein ulos päiväiseen aikaan varusteeni,
niinkuin pakkosiirtolaiset varusteensa, mutta illalla minä
murtauduin käsin läpi seinän; pilkkopimeässä minä ne
vein ulos, minä nostin ne hartioilleni heidän silmäinsä
edessä. 8 Mutta aamulla minulle tuli tämä Herran sana:
9 "Ihmislapsi, eikö ole Israelin heimo, uppiniskainen
suku, sinulle sanonut: 'Mitä sinä teet?' 10 Sano
heille: Näin sanoo Herra, Herra: Ruhtinasta, joka on
Jerusalemissa, koskee tämä ennustus ja kaikkea Israelin
heimoa, mikä on heidän keskuudessaan. 11 Sano: Minä

olen teille ennusmerkki: niinkuin minä tein, niin heille
tehdään, pakkosiirtolaisuuteen, vankeuteen he menevät.
12 Ruhtinas, joka on heidän keskellänsä, nostaa
nostettavansa hartioilleen ja lähtee ulos pilkkopimeässä;
seinästä he murtautuvat läpi, viedäkseen siitä ulos
vietävänsä. Kasvonsa hän peittää, koska hän ei ole
silmillänsä näkevä maata. 13 Minä levitän verkkoni
hänen ylitsensä, ja hän takertuu minun pyydykseeni;
minä vien hänet Baabeliin, kaldealaisten maahan, mutta
sitä hän ei saa nähdä, ja sinne hän kuolee. 14 Ja kaikki,
keitä hänellä on ympärillään apunansa, ja kaikki hänen
sotajoukkonsa minä hajotan kaikkiin tuuliin, ja minä
ajan niitä takaa paljastetulla miekalla. 15 Ja he tulevat
tietämään, että minä olen Herra, kun minä hajotan
heidät pakanain sekaan ja sirotan heidät muihin maihin.
16 Mutta vähäisen määrän heitä minä jätän miekasta,
nälästä ja rutosta jäljelle kertomaan pakanain seassa,
siellä, minne he joutuvat, kaikista kauhistuksistansa;
ja ne tulevat tietämään, että minä olen Herra." 17 Ja
minulle tuli tämä Herran sana: 18 "Ihmislapsi, syö leipäsi
vavisten, juo vetesi väristen ja huolenalaisena 19 ja sano
maan kansalle: Näin sanoo Herra, Herra Jerusalemin
asukkaista Israelin maassa: He tulevat syömään leipänsä
huolenalaisina ja juomaan vetensä kauhun vallassa, ja
sen maa tulee autioksi kaikesta, mitä siinä on, kaikkien
siinä asuvaisten väkivaltaisuuden tähden. 20 Asutut
kaupungit joutuvat raunioiksi, ja maa tulee autioksi; ja te
tulette tietämään, että minä olen Herra." 21 Ja minulle
tuli tämä Herran sana: 22 "Ihmislapsi, miksi teillä on
tämä pilkkalause Israelin maasta, kun sanotte: 'Aika
venyy pitkälle, ja tyhjään raukeavat kaikki näyt?' 23
Sentähden sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Minä
teen lopun tästä pilkkalauseesta, niin ettei sitä enää
lausuta Israelissa. Sano heille päinvastoin: Lähellä on
aika ja kaikkien näkyjen täyttymys. 24 Sillä ei ole oleva
enää petollista näkyä, ei liukasta ennustelua Israelin
heimon keskuudessa. 25 Sillä minä, Herra, minä puhun;
ja minkä sanan minä puhun, se tapahtuu eikä enää viivy.
Sillä teidän aikananne, uppiniskainen suku, minä sanan
puhun ja sen myös täytän, sanoo Herra, Herra." 26 Ja
minulle tuli tämä Herran sana: 27 "Ihmislapsi, katso,
Israelin heimo sanoo: 'Niihin näkyihin, joita tämä näkee,
on päiviä paljon, ja hän ennustaa kaukaisista ajoista'.
28 Sentähden sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Ei
viivy enää yksikään minun sanani: Minkä sanan minä
puhun, se tapahtuu, sanoo Herra, Herra."

13 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
ennusta Israelin ennustavista profeetoista ja sano
noille, jotka ovat profeettoja oman sydämensä voimasta:
Kuulkaa Herran sana. 3 Näin sanoo Herra, Herra: Voi
profeettahoukkia, jotka seuraavat omaa henkeänsä ja
sitä, mitä eivät ole nähneet! 4 Niinkuin ketut raunioissa
ovat sinun profeettasi, Israel. 5 Te ette ole nousseet
muurin aukkoihin ettekä korjanneet muuria Israelin
heimon ympärillä, että se kestäisi sodassa, Herran
päivänä. 6 Mitä he ovat nähneet, on petosta, ja heidän
ennustelunsa on valhetta, kun he sanovat: 'Näin sanoo
Herra', vaikka Herra ei ole heitä lähettänyt; ja he
muka odottavat, että hän toteuttaisi heidän sanansa. 7
Ettekö ole petollisia näkyjä nähneet ja valhe-ennusteluja
puhuneet, kun olette sanoneet: 'Näin sanoo Herra',
vaikka minä en ole puhunut? 8 Sentähden, näin sanoo
Herra, Herra: Koska te olette puhuneet petosta ja
nähneet valhenäkyjä, niin sentähden, katso, minä käyn
teidän kimppuunne, sanoo Herra, Herra. 9 Minun käteni
on profeettoja vastaan, jotka petosnäkyjä näkevät ja
valhetta ennustelevat. Ei pidä heidän oleman minun
kansani yhteydessä, ei heitä kirjoiteta Israelin heimon
kirjaan, eivätkä he tule Israelin maahan; ja te tulette
tietämään, että minä olen Herra, Herra. 10 Koska
he, koska he vievät minun kansani harhaan, sanoen:
'rauha!', vaikka ei rauhaa ole, ja katso, koska he, kun
kansa rakentaa seinän, valkaisevat sen kalkilla, 11 niin
sano noille kalkilla-valkaisijoille, että se kaatuu. Tulee
kaatosade, te syöksytte alas, raekivet, ja sinä pusket
puhki, myrskynpuuska, 12 ja katso, seinä kaatuu! Eikö
silloin teiltä kysytä: 'Missä on valkaisu, jonka olette
sivelleet?' 13 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra:
Minä kiivaudessani annan myrskynpuuskan puhjeta,
kaatosade tulee minun vihastani ja raekivet minun
kiivaudestani, niin että tulee loppu. 14 Minä hajotan
seinän, jonka te olitte kalkilla valkaisseet, ja syöksen sen
maahan, niin että sen perustus paljastuu; niin se kaatuu,
ja te saatte siinä lopun. Ja te tulette tietämään, että minä
olen Herra. 15 Niin minä panen kiivauteni täytäntöön
seinässä ja niissä, jotka sen kalkilla valkaisivat, ja sanon
teille: Ei ole enää seinää eikä sen valkaisijoita, 16
Israelin profeettoja, jotka ennustivat Jerusalemista ja
näkivät sille rauhan näkyjä, vaikka ei rauhaa ollut; sanoo
Herra, Herra. 17 Ja sinä, ihmislapsi, käännä kasvosi
kansasi tyttäriä vastaan, jotka joutuvat hurmoksiin oman
sydämensä voimasta, ja ennusta heitä vastaan 18
ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi niitä naisia,
jotka sitovat taikasiteet kaikkiin ranteisiin ja tekevät
hunnut kaikenkorkuisiin päihin pyydystääksensä sieluja!
Toisia sieluja te pyydystätte minun kansaltani pois,
toisten sielujen annatte elää omaksi eduksenne. 19
Ja te häpäisette minut kansani edessä muutamista
ohrakourallisista ja leipäpalasista, kun kuoletatte sieluja,
joiden ei olisi kuoltava, ja annatte elää sielujen, jotka
eivät saisi elää; kun valhettelette minun kansalleni,
joka kuuntelee valhetta. 20 Sentähden, näin sanoo
Herra, Herra: Minä käyn käsiksi teidän taikasiteisiinne,
joilla olette pyydystäneet sieluja niinkuin lintuja, ja
revin ne teidän käsivarsistanne ja lasken ne sielut irti-
sielut, jotka te olette pyydystäneet-niinkuin linnut. 21

Ja minä revin teidän huntunne ja pelastan kansani
teidän käsistänne, niin etteivät he enää joudu teidän
kätenne saaliiksi; ja te tulette tietämään, että minä
olen Herra. 22 Koska olette valheella murehduttaneet
vanhurskaan sydämen, vaikka minä en tahtonut häntä
murehduttaa, ja olette vahvistaneet jumalattoman käsiä,
ettei hän kääntyisi pahalta tieltänsä ja saisi elää, 23
sentähden ette enää saa petosnäkyjä nähdä ettekä
ennustella ennustelujanne, vaan minä pelastan kansani
teidän käsistänne; ja te tulette tietämään, että minä olen
Herra."

14 Minun luokseni tuli miehiä Israelin vanhinten
joukosta, ja he istuivat minun eteeni. 2 Niin minulle
tuli tämä Herran sana: 3 "Ihmislapsi, nämä miehet
ovat sulkeneet kivijumalansa sydämeensä ja asettaneet
kasvojensa eteen sen, mikä heille oli kompastukseksi
syntiin. Antaisinko minä heidän kysyä minulta neuvoa?
4 Sentähden puhuttele heitä ja sano heille: Näin
sanoo Herra, Herra: Kuka ikinä israelilainen sulkee
kivijumalansa sydämeensä ja asettaa kasvojensa eteen
sen, mikä hänelle oli kompastukseksi syntiin, ja sitten
menee profeetan tykö, hänelle minä, Herra, kyllä annan
vastauksen-hänelle ja hänen monille kivijumalilleen,
5 ja tartun Israelin heimoa sydämeen, koska he ovat
kääntyneet minusta pois kaikki tyynni seuraamalla
kivijumaliansa. 6 Sentähden sano Israelin heimolle:
Näin sanoo Herra, Herra: Kääntykää, ja kääntykää pois
kivijumalistanne ja kääntäkää kasvonne pois kaikista
kauhistuksistanne. 7 Sillä kuka ikinä israelilainen tai
muukalainen, joka asuu Israelissa, luopuu minusta ja
sulkee kivijumalansa sydämeensä ja asettaa kasvojensa
eteen sen, mikä hänelle oli kompastukseksi syntiin, ja
sitten menee profeetan tykö kysymään itsellensä neuvoa
minulta, hänelle minä, Herra, itse annan vastauksen. 8
Minä käännän kasvoni sitä miestä vastaan, teen hänet
merkiksi ja sananlaskuksi ja hävitän hänet kansastani;
ja te tulette tietämään, että minä olen Herra. 9 Mutta jos
profeetta antaa viekoitella itsensä ja sanoo sanan, niin
minä, Herra, olen sen profeetan viekoitellut; ja minä
ojennan käteni häntä vastaan ja hävitän hänet kansastani
Israelista. 10 Heidän on kannettava syntinsä-niinkuin
kysyjän synti, niin on profeetankin synti- 11 etteivät
he, Israelin heimo, enää eksyisi minusta pois eivätkä
enää saastuttaisi itseänsä kaikilla rikkomuksillaan, vaan
olisivat minun kansani ja minä olisin heidän Jumalansa;
sanoo Herra, Herra." 12 Ja minulle tuli tämä Herran
sana: 13 "Ihmislapsi! Jos maa tekisi syntiä minua
vastaan olemalla uskoton ja minä ojentaisin sitä vastaan
käteni ja murtaisin siltä leivän tuen ja lähettäisin siihen
nälän ja hävittäisin siitä ihmiset ja eläimet, 14 ja sen
keskellä olisivat nämä kolme miestä: Nooa, Daniel
ja Job, niin oman henkensä he vanhurskaudellaan
pelastaisivat; sanoo Herra, Herra. 15 Jos minä antaisin
pahain petoeläinten käydä halki maan ja ne riistäisivät
siltä lapset ja se tulisi autioksi, niin ettei kukaan siellä
kulkisi petoeläinten tähden, 16 niin nämä kolme miestä,
jos olisivat sen keskellä, eivät voisi-niin totta kuin
minä elän, sanoo Herra, Herra-pelastaa poikiansa eikä
tyttäriänsä; ainoastaan he itse pelastuisivat, mutta maa
tulisi autioksi. 17 Taikka jos minä antaisin miekan
tulla tämän maan yli ja sanoisin: 'Miekka, käy halki
maan!' ja hävittäisin siitä ihmiset ja eläimet, 18 ja sen
keskellä olisivat nämä kolme miestä, eivät he voisi-
niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra-pelastaa
poikiansa eikä tyttäriänsä, vaan ainoastaan he itse
pelastuisivat. 19 Taikka, jos minä lähettäisin ruton tähän
maahan ja vuodattaisin vihani sen ylitse verenä, niin että
hävittäisin siitä ihmiset ja eläimet, 20 ja Nooa ja Daniel
ja Job olisivat sen keskellä, eivät he voisi-niin totta kuin
minä elän, sanoo Herra, Herra-pelastaa poikaansa eikä
tytärtänsä; vain itse he vanhurskaudellaan pelastaisivat
henkensä. 21 Mutta näin sanoo Herra, Herra: Mitä
sitten, kun minä lähetän Jerusalemin yli neljä kovaa
tuomiotani: miekan, nälän, pahat petoeläimet ja ruton
hävittämään siitä ihmiset ja eläimet! 22 Mutta katso,
sinne on jäävä jäljelle pelastuneita, poikia ja tyttäriä,
jotka viedään pois. Katso, ne tulevat teidän luoksenne,
ja te näette heidän vaelluksensa ja tekonsa ja tulette
lohdutetuiksi siitä onnettomuudesta, jonka minä olen
tuottanut Jerusalemille, kaikesta, minkä olen sille
tuottanut. 23 He lohduttavat teitä, kun näette heidän
vaelluksensa ja tekonsa. Ja te tulette tietämään, etten
minä syyttä ole tehnyt sitä kaikkea, minkä olen sille
tehnyt; sanoo Herra, Herra."

15 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
mikä parempi on viinipuu kuin kaikki muut puut, tuo
köynnös, joka on metsän puitten seassa? 3 Otetaanko
siitä puuta, josta tehdään tarviskalu? Otetaanko siitä
vaarnaakaan, johon ripustetaan kaikkea tavaraa? 4
Katso, se annetaan tulen kulutettavaksi. Sen molemmat
päät on tuli kuluttanut, ja sen keskus on kärventynyt-
kelpaako se tarviskaluksi? 5 Katso, silloinkaan, kun
se eheä oli, ei siitä voinut tarviskalua tehdä, saati
sitten, kun tuli on sen kuluttanut ja se on kärventynyt-
silloinko siitä tehtäisiin tarviskalu? 6 Sentähden, näin
sanoo Herra, Herra: Niinkuin metsän puitten seassa käy
viinipuulle, jonka minä olen antanut tulen kulutettavaksi,
niin minä annan käydä myös Jerusalemin asukkaille.
7 Minä käännän kasvoni heitä vastaan: tulesta he
ovat päässeet, mutta tuli heidät kuluttaa; ja te tulette
tietämään, että minä olen Herra, kun minä käännän
kasvoni heitä vastaan. 8 Ja minä teen maan autioksi,
koska he ovat olleet uskottomat; sanoo Herra, Herra."

16 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
ilmoita Jerusalemille sen kauhistukset 3 ja sano:

Näin sanoo Jerusalemille Herra, Herra: Sinun sukusi ja
syntysi on kanaanilaisten maasta; isäsi oli amorilainen
ja äitisi heettiläinen. 4 Ja näin oli sinun syntymäsi: sinä
päivänä, jona synnyit, sinulta ei leikattu napanuoraa,
sinua ei pesty vedellä, että olisit puhdistunut, sinua
ei hierottu suolalla eikä sinua kääritty kapaloihin. 5
Ei kenkään sinua säälinyt, niin että olisi tehnyt sinulle
mitään tällaista ja armahtanut sinua, vaan sinut pantiin
heitteille kedolle: niin halpana pidettiin sinun henkesi
sinä päivänä, jona synnyit. 6 Mutta minä kuljin ohitsesi
ja näin sinut, kun sätkyttelit verissäsi. Ja minä sanoin
sinulle, kun olit siinä verissäsi: 'Sinun pitää elämän' -
niin sanoin minä sinulle, kun olit siinä verissäsi: 'Sinun
pitää elämän, 7 minä teen sinut kymmentuhansiksi
kuin pellon laihon'. Sitten sinä vartuit, tulit isoksi ja
ehdit kauneimpaan kukoistukseesi, rintasi paisuivat,
ja hiuksesi kasvoivat; mutta vielä sinä olit alaston ja
paljas. 8 Niin minä kuljin ohitsesi ja näin sinut, ja katso,
sinun aikasi oli lemmen aika. Ja minä levitin liepeeni
sinun ylitsesi ja peitin häpysi. Ja minä vannoin sinulle ja
menin liittoon sinun kanssasi, sanoo Herra, Herra; ja
sinä tulit minun omakseni. 9 Minä pesin sinut vedellä,
huuhtelin sinut verestäsi ja voitelin sinut öljyllä. 10
Minä puetin sinut kirjaeltuihin vaatteisiin, kengitsin sinut
sireeninnahkakenkiin, sidoin päähäsi hienopellavaisen
siteen ja hunnutin sinut silkillä. 11 Minä koristin sinut
koruilla, panin rannerenkaat käsiisi ja käädyt kaulaasi,
12 panin nenärenkaan nenääsi, korvarenkaat korviisi
ja päähäsi kauniin kruunun. 13 Niin koristettiin sinut
kullalla ja hopealla, sinun pukusi oli hienoa pellavaa,
silkkiä ja kirjaeltua vaatetta, ja sinä sait syödä lestyjä
jauhoja, hunajata ja öljyä. Sinusta tuli ylenmäärin kaunis,
ja sinä kelpasit kuninkaalliseen arvoon. 14 Ja sinun
maineesi kulki pakanakansoihin kauneutesi tähden,
sillä se oli täydellinen niiden kaunistusten takia, jotka
minä sinun yllesi panin; sanoo Herra, Herra. 15 Mutta
sinä luotit kauneuteesi ja harjoitit haureutta maineesi
nojalla ja vuodatit haureuttasi jokaiselle ohikulkijalle:
'Saakoon tuokin!' 16 Sinä otit vaatteitasi ja teit itsellesi
kirjavia uhrikukkuloita ja harjoitit haureutta niiden päällä-
moista ei ole tapahtunut eikä ole tapahtuva- 17 Sinä otit
korukalujasi, minun kultaani ja hopeatani, jota minä olin
sinulle antanut, ja teit itsellesi miehenkuvia ja harjoitit
haureutta niiden kanssa. 18 Sinä otit kirjaeltuja vaatteitasi
ja verhosit ne niillä; ja minun öljyni ja suitsukkeeni
sinä panit niiden eteen. 19 Ruokani, jota minä sinulle
annoin-minähän syötin sinua lestyillä jauhoilla, öljyllä ja
hunajalla-sinä panit niiden eteen suloiseksi tuoksuksi.
Näin tapahtui, sanoo Herra, Herra. 20 Sinä otit poikasi ja
tyttäresi, jotka olit minulle synnyttänyt, ja teurastit heidät
niiden syödä. Eikö riittänyt sinulle haureutesi, 21 kun
vielä teurastit minun poikani ja annoit heidät poltettaviksi
uhrina niille? 22 Ja kaikkien kauhistustesi ja haureutesi
ohessa sinä et muistanut nuoruutesi päiviä, jolloin olit
alaston ja paljas ja sätkyttelit verissäsi. 23 Ja kaiken
muun pahuutesi lisäksi-voi, voi sinua! sanoo Herra,
Herra- 24 sinä rakensit itsellesi korokkeita ja teit itsellesi
kumpuja kaikille toreille; 25 kaikkiin kadunkulmiin sinä
rakensit kumpujasi ja häpäisit kauneutesi, levitit sääresi
jokaiselle ohikulkijalle ja yhä lisäsit haureuttasi. 26 Sinä
harjoitit haureutta naapuriesi, Egyptin suurijäsenisten
poikain, kanssa ja yhä lisäsit haureuttasi ja niin vihoitit
minut. 27 Ja katso, minä ojensin käteni sinua vastaan
ja vähensin sinun määräosasi ja jätin sinut vihollistesi,
filistealaisten tyttärien, raivon valtaan, jotka häpesivät
sinun iljettävää vaellustasi. 28 Sitten sinä harjoitit
haureutta Assurin poikain kanssa, koska et voinut saada
kyllääsi; ja vaikka harjoitit haureutta heidän kanssansa,
et sittenkään kyllääsi saanut. 29 Sitten sinä yhä enensit
haureuttasi kauppiasten maahan päin, Kaldeaan, mutta
et siitäkään saanut kyllääsi. 30 Kuinka himosta hiukeava
olikaan sinun sydämesi, sanoo Herra, Herra, kun teit
tämän kaiken, niinkuin tekee itse pääportto; 31 kun
rakensit korokkeesi kaikkiin kadunkulmiin ja teit kumpusi
kaikille toreille! Mutta siinä sinä olit erilainen kuin muut
portot, että halveksuit portonpalkkaa- 32 avionrikkoja-
vaimo, joka miehensä sijaan ottaa vieraita! 33 Kaikille
muille portoille annetaan lahja, mutta sinä annoit
portonlahjojasi kaikille rakastajillesi ja haureudessasi
lahjoit heitä tulemaan luoksesi joka taholta. 34 Sinun oli
haureudessasi laita päinvastoin kuin muitten naisten:
sinun perässäsi ei juostu haureuteen, ja sinä maksoit
portonpalkkaa, mutta sinulle portonpalkkaa ei maksettu;
näin se oli päinvastoin. 35 Sentähden, sinä portto,
kuule Herran sana: 36 Näin sanoo Herra, Herra:
Koska olet antanut riettautesi vuotaa ja olet paljastanut
häpysi haureudessasi kaikille rakastajillesi ja kaikille
kauhistaville kivijumalillesi, sekä lastesi veren tähden,
jonka olet niille antanut, 37 sentähden, katso, minä
kokoan kaikki sinun rakastajasi, jotka olivat sinulle
mieleen, kaikki, joita sinä rakastit, ja kaikki, joihin
kyllästyit, ne minä kokoan sinua vastaan joka taholta
ja paljastan heille sinun häpysi, niin että he näkevät
koko häpysi. 38 Minä tuomitsen sinut sen mukaan, mitä
on säädetty avionrikkoja-ja verenvuodattaja-naisista, ja
annan vihassa ja kiivaudessa sinun veresi vuotaa. 39 Ja
minä annan sinut heidän käsiinsä, ja he hajottavat sinun
korokkeesi, kukistavat sinun kumpusi, raastavat sinulta
vaatteesi, ottavat korukalusi ja jättävät sinut alastomaksi
ja paljaaksi. 40 He nostattavat kansanjoukon sinua
vastaan, ja ne kivittävät sinut, hakkaavat sinut maahan
miekoillansa, 41 polttavat tulella sinun talosi ja panevat
sinussa toimeen tuomiot paljojen naisten silmäin edessä.
Minä teen lopun sinun porttona-olostasi, etkä sinä enää
sitten portonpalkkoja maksa. 42 Niin minä tyydytän
vihani sinussa, niin että minun kiivauteni sinusta väistyy,

ja minä tyynnyn enkä enää ole vihastunut. **43** Koska et
muistanut nuoruutesi päiviä, vaan ärsytit minut kaikilla
näillä, niin katso: minäkin annan sinun vaelluksesi tulla
oman pääsi päälle, sanoo Herra, Herra. Etkö sinä
tehnyt näitä iljetyksiä kaikkien kauhistustesi lisäksi? **44**
Katso, jokainen, joka sananlaskuja lausuu, on lausuva
sinusta: 'Tytär tulee äitiinsä'. **45** Sinä olet äitisi tytär,
hänen, joka vieroi miestään ja lapsiansa, ja olet sisartesi
sisar, heidän, jotka vieroivat miehiään ja lapsiansa:
teidän äitinne oli heettiläinen ja isänne amorilainen.
46 Isompi sisaresi oli Samaria tyttärineen, joka asui
vasemmalla puolellasi, ja pienempi sisaresi, joka asui
oikealla puolellasi, oli Sodoma tyttärineen. **47** Mutta sinä
et vaeltanut heidän teitänsä etkä tehnyt kauhistuksia
samalla tavoin kuin he: vähän aikaa vain, niin sinä jo
teit kelvottomammin kuin he kaikilla teilläsi. **48** Niin totta
kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: ei totisesti sisaresi
Sodoma tyttärineen tehnyt sitä, mitä sinä tyttärinesi
olet tehnyt. **49** Katso, tämä oli sisaresi Sodoman synti:
ylpeys, leivän yltäkylläisyys ja huoleton lepo hänellä ja
hänen tyttärillään; mutta kurjaa ja köyhää hän ei kädestä
ottanut. **50** He korskeilivat ja tekivät kauhistuksia minun
edessäni, ja minä, kun sen näin, toimitin heidät pois. **51**
Ja Samaria ei tehnyt puoltakaan sinun syntiesi vertaa;
mutta sinä olet tehnyt kauhistuksia paljon enemmän
kuin he, niin että olet kaikilla kauhistuksillasi, joita olet
tehnyt, saanut sisaresi näyttämään vanhurskailta. **52**
Niinpä kanna myös sinä häpeäsi, kun olet hankkinut
moisen hyvityksen sisarillesi: sinun syntiesi takia,
kun olet menetellyt vielä kauhistavammin kuin he,
ovat he vanhurskaampia kuin sinä. Häpeä sinäkin ja
kanna häpeäsi, kun olet saanut sisaresi näyttämään
vanhurskailta. **53** Ja minä tahdon kääntää heidän
kohtalonsa: Sodoman ja hänen tyttäriensä kohtalon
sekä Samarian ja hänen tyttäriensä kohtalon; ja minä
tahdon kääntää sinun kohtalosi, sinun, joka olet heidän
keskellänsä, **54** että kantaisit häpeäsi ja olisit häpeissäsi
kaikesta, mitä teit, kun lohdutit heidät. **55** Sinun sisaresi-
Sodoma tyttärineen saa palata entisellensä, ja Samaria
tyttärineen saa palata entisellensä. Ja sinä tyttärinesi
saat palata entisellesi. **56** Eikö ollut sisaresi Sodoma
huhupuheena sinun suussasi sinun ylpeytesi aikana, **57**
ennenkuin sinun oma pahuutesi paljastui, silloin kun
jouduit Aramin tyttärien ja kaikkien heidän ympärillään
asuvaisten, filistealaisten tyttärien, häväistäväksi, jotka
joka taholta pilkkaavat sinua? **58** Sinä saat kantaa
iljetyksesi ja kauhistuksesi, sanoo Herra. **59** Sillä näin
sanoo Herra, Herra: Minä olen tehnyt sinulle sen
mukaan, kuin sinä olet tehnyt, kun olet pitänyt valan
halpana ja rikkonut liiton. **60** Mutta minä muistan liittoni,
jonka tein sinun kanssasi sinun nuoruutesi päivinä, ja
minä teen sinun kanssasi iankaikkisen liiton. **61** Ja sinä
muistat vaelluksesi ja häpeät, kun otat vastaan sisaresi,
ne, jotka ovat sinua isommat, ynnä ne, jotka ovat sinua
pienemmät, ja minä annan heidät sinulle tyttäriksi; mutta
en sinun liittosi voimasta. **62** Ja minä teen liittoni sinun
kanssasi, ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra.
63 Niin sinä muistat ja häpeät etkä voi häpeäsi tähden
suutasi avata, kun minä annan sinulle anteeksi kaikki,
mitä sinä tehnyt olet; sanoo Herra, Herra."

17 Ja minulle tuli tämä Herran sana: **2** "Ihmislapsi,
esitä arvoitus ja lausu vertaus Israelin heimolle
3 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Suuri kotka,
suurisiipinen, pitkäsulkainen, täysihöyheninen, kirjava,
tuli Libanonille ja otti latvuksen setripuusta. **4** Hän taittoi
siitä latvalehvän ja vei sen kauppiasten maahan, asetti
sen kauppurien kaupunkiin. **5** Sitten hän otti siitä maasta
taimen ja pani sen kylvöpeltoon. Hän otti sen ja pani
pajuksi runsaan veden ääreen. **6** Se versoi, ja siitä
tuli rehevä viinipuu, matalakasvuinen; sen oksien tuli
kääntyä kotkaan päin ja sen juurten olla hänen allansa.
Siitä tuli viinipuu, se teki haaroja, työnsi oksia. **7** Mutta
oli toinen suuri kotka, suurisiipinen, runsashöyheninen;
ja katso, tämä viinipuu ojensi juurensa sitä kotkaa kohti
ja työnsi oksansa siihen päin, sen kasteltaviksi, siitä
penkereestä, johon se oli istutettu. **8** Se oli istutettu
hyvään peltoon, runsaan veden ääreen, että se tekisi
lehviä, kantaisi hedelmää ja tulisi ihanaksi viinipuuksi.
9 Sano: Näin sanoo Herra, Herra: Menestyyköhän
se? Eiköhän kotka kisko ylös sen juuria ja raasta
sen hedelmiä; niin että kaikki siitä versoneet lehdet
kuivuvat ja puu kuivuu? Eikä tarvita suurta voimaa, ei
paljoa väkeä sen nostamiseksi juuriltansa. **10** Katso,
istutettu se on-menestyyköhän se? Eiköhän se kuivu,
kun siihen käy itätuuli, kuivu penkereessä, jossa se
versoi?" **11** Ja minulle tuli tämä Herran sana: **12**
"Sano uppiniskaiselle suvulle: Ettekö te tiedä, mitä
tämä tarkoittaa? Sano: Katso, Baabelin kuningas tuli
Jerusalemiin, otti sen kuninkaan ja päämiehet ja vei
heidät luoksensa Baabeliin. **13** Ja hän otti yhden
kuninkaallisesta suvusta, teki hänen kanssansa liiton
ja otti häneltä valan, mutta maan mahtavat hän vei
mukanaan, **14** että valtakunta tulisi vähäpätöiseksi eikä
kohoaisi, että se pitäisi liittonsa ja liitto pysyisi. **15**
Mutta hän kapinoi häntä vastaan ja laittoi lähettiläänsä
Egyptiin, että hänelle annettaisiin hevosia ja paljon
väkeä. Menestyyköhän se, pelastuukohan se, joka
tällaista tekee? Pelastuuko se, joka liiton rikkoo? **16**
Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: sen
kuninkaan asuinpaikalla, joka hänet kuninkaaksi teki,
jonka valan hän on halpana pitänyt ja jonka liiton hän on
rikkonut, sen luona, keskellä Baabelia, hänen totisesti on
kuoltava. **17** Ja farao suurella sotajoukollaan ja paljolla
väellään ei tee mitään hänen hyväkseen sodassa, kun
luodaan valli ja rakennetaan saartovarusteet paljojen
ihmisten hävittämiseksi. **18** Hän piti halpana valan

ja rikkoi liiton; katso, vaikka oli kättä lyönyt, hän teki
kaiken tämän-ei hän pelastu. 19 Sentähden, näin sanoo
Herra, Herra: Niin totta kuin minä elän, niin valani,
jonka hän halpana piti, ja liittoni, jonka hän rikkoi, minä
annan totisesti tulla hänen päänsä päälle. 20 Minä
levitän verkkoni hänen ylitsensä, ja hän takertuu minun
pyydykseeni. Minä vien hänet Baabeliin ja käyn siellä
oikeutta hänen kanssansa hänen uskottomuudestaan,
jota hän on osoittanut minua kohtaan. 21 Ja kaikki hänen
pakolaisensa kaikista hänen sotajoukoistaan kaatuvat
miekkaan, ja jäljellejääneet hajotetaan kaikkiin tuuliin.
Ja te tulette tietämään, että minä, Herra, olen puhunut.
22 Näin sanoo Herra, Herra: Mutta minä otan yhden
latvuksen siitä korkeasta setripuusta ja istutan sen;
hennon latvalehvän minä siitä taitan ja istutan korkealle
ja jyrkälle vuorelle. 23 Israelin vuoren korkeuteen minä
sen istutan: ja se kantaa lehviä ja tekee hedelmää,
ja siitä tulee mahtava setri. Ja sen alla asuvat kaikki
linnut, kaikki, mitä siivekästä on; ne asuvat sen oksain
varjossa. 24 Ja kaikki metsän puut tulevat tietämään,
että minä olen Herra, joka teen korkean puun matalaksi
ja matalan puun korkeaksi, tuoreen puun kuivaksi ja
kuivan puun kukoistavaksi. Minä, Herra, Herra, olen
puhunut, ja minä sen teen."

18 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Mikä teillä
on, kun te lausutte tätä pilkkalausetta Israelin
maasta: 'Isät söivät raakoja rypäleitä, lasten hampaat
heltyivät'? 3 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra,
Herra, ei tule teidän enää lausua tätä pilkkalausetta
Israelissa. 4 Katso, kaikki sielut ovat minun: niinkuin
isän sielu, niin pojankin sielu-ne ovat minun. Se sielu,
joka syntiä tekee-sen on kuoltava. 5 Jos mies on
vanhurskas ja tekee oikeuden ja vanhurskauden: 6
ei syö uhrivuorilla, ei luo silmiänsä Israelin heimon
kivijumaliin, ei saastuta lähimmäisensä vaimoa, ei ryhdy
naiseen, joka on kuukautistilassa, 7 ei sorra toista,
vaan antaa takaisin velanpantin, ei riistä eikä raasta,
vaan antaa leipäänsä nälkäiselle, verhoaa vaatteella
alastonta, 8 ei anna rahaansa korolle, ei ota voittoa, vaan
pidättää kätensä vääryydestä, tekee oikean tuomion
miesten välillä, 9 vaeltaa minun käskyjeni mukaan ja
noudattaa minun oikeuksiani, niin että tekee sitä, mikä
oikein on-hän on vanhurskas, hän totisesti saa elää,
sanoo Herra, Herra. 10 Mutta jos hänelle on syntynyt
poika, väkivaltainen, verenvuodattaja, joka tekee yhtäkin
näistä, 11 mitä hän itse ei ole tehnyt: syö uhrivuorilla,
saastuttaa lähimmäisensä vaimon, 12 sortaa kurjaa
ja köyhää, riistää ja raastaa, ei anna takaisin panttia,
luo silmänsä kivijumaliin, tekee kauhistuksia, 13 antaa
rahansa korolle ja ottaa voittoa-saisiko tämä elää? Ei
hän saa elää: kaikkia näitä kauhistuksia hän on tehnyt,
hänet on kuolemalla rangaistava; hän on verivelan
alainen. 14 Mutta katso, jos tälle on syntynyt poika ja
hän näkee kaikki isänsä synnit, jotka tämä on tehnyt-
näkee ne eikä tee sellaisia: 15 ei syö uhrivuorilla, ei
luo silmiänsä Israelin heimon kivijumaliin, ei saastuta
lähimmäisensä vaimoa, 16 ei sorra toista, ei ota panttia,
ei riistä eikä raasta, vaan antaa leipäänsä nälkäiselle,
verhoaa vaatteella alastonta, 17 pidättää kätensä
kurjasta, ei ota korkoa eikä voittoa, vaan tekee minun
oikeuksieni mukaan, vaeltaa käskyjeni mukaan-hänen
ei ole kuoltava isänsä syntivelan tähden, hän totisesti
saa elää. 18 Hänen isänsä taas kun teki väkivallan
töitä, riisti ja raastoi veljeltänsä ja teki kansansa
keskuudessa sitä, mikä ei ole hyvää, niin katso, hänen
oli kuoltava syntivelkansa tähden. 19 Ja vielä te kysytte:
'Minkätähden ei poika kanna isän syntivelkaa?' Kun
poika on tehnyt oikeuden ja vanhurskauden, noudattanut
kaikkia minun käskyjäni ja tehnyt niitten mukaan, hän
totisesti saa elää. Se sielu, joka syntiä tekee-sen on
kuoltava. 20 Poika ei kanna isän syntivelkaa, eikä
isä kanna pojan syntivelkaa. Vanhurskaan ylitse on
tuleva hänen vanhurskautensa, ja jumalattoman ylitse
on tuleva hänen jumalattomuutensa. 21 Ja jos jumalaton
kääntyy pois kaikesta synnistänsä, mitä hän on tehnyt,
ja noudattaa kaikkia minun käskyjäni ja tekee oikeuden
ja vanhurskauden, hän totisesti saa elää; ei hänen ole
kuoltava. 22 Ei yhtäkään hänen synneistänsä, jotka
hän on tehnyt, muisteta; vanhurskautensa tähden, jota
hän on noudattanut, hän saa elää. 23 Olisiko minulle
mieleen jumalattoman kuolema, sanoo Herra, Herra;
eikö se, että hän kääntyy pois teiltänsä ja elää? 24
Ja jos vanhurskas kääntyy pois vanhurskaudestansa
ja tekee vääryyttä, tekee kaikkien niiden kauhistusten
kaltaisia, joita jumalaton tekee-saisiko hän tehdä niin
ja elää? Ei yhtäkään hänen vanhurskasta tekoansa,
jonka hän on tehnyt, muisteta. Uskottomuutensa tähden,
johon hän on langennut, ja syntinsä tähden, jota on
tehnyt, niiden tähden hänen on kuoltava. 25 Ja vielä te
sanotte: 'Herran tie ei ole oikea'. Kuulkaa siis, te Israelin
heimo! Minunko tieni ei olisi oikea? Eikö niin: teidän
omat tienne eivät ole oikeat! 26 Jos vanhurskas kääntyy
pois vanhurskaudestansa ja tekee vääryyttä, sentähden
hänen on kuoltava; vääryytensä tähden, jota on tehnyt,
hänen on kuoltava. 27 Ja jos jumalaton kääntyy pois
jumalattomuudestaan, jota on harjoittanut, ja tekee
oikeuden ja vanhurskauden, hän säilyttää sielunsa
elossa. 28 Koska hän näki ja kääntyi pois kaikista
synneistänsä, joita oli tehnyt, hän totisesti saa elää; ei
hänen ole kuoltava. 29 Mutta Israelin heimo sanoo:
'Herran tie ei ole oikea'. Minunko tieni eivät olisi oikeat,
te Israelin heimo? Eikö niin: teidän omat tienne eivät
ole oikeat! 30 Niinpä minä tuomitsen teidät, te Israelin
heimo, itsekunkin hänen teittensä mukaan, sanoo Herra,
Herra. Kääntykää, palatkaa pois kaikista synneistänne,

ja älköön syntivelka tulko teille lankeemukseksi. 31
Heittäkää pois päältänne kaikki syntinne, joilla te olette
rikkoneet, ja tehkää itsellenne uusi sydän ja uusi henki.
Ja minkätähden te kuolisitte, Israelin heimo? 32 Sillä ei
ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra,
Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää."

19 "Mutta sinä, viritä itkuvirsi Israelin ruhtinaista 2
ja sano: Mikä naarasleijona olikaan sinun äitisi
leijonain joukossa! Se makasi nuorten jalopeurain
keskellä, kasvatti poikasiansa 3 ja sai ylenemään
yhden poikasistaan: siitä tuli nuori jalopeura, se oppi
saalista raatelemaan, se söi ihmisiä. 4 Mutta kansat
kuulivat siitä: se pyydystettiin heidän kuoppaansa ja
vietiin turpakoukussa Egyptin maahan. 5 Kun emo
näki, että viipyi, että hukkui hänen toivonsa, otti se
toisen poikasistaan, sai sen nuoreksi jalopeuraksi. 6 Se
käyskenteli leijonain keskellä, siitä tuli nuori jalopeura,
se oppi saalista raatelemaan, se söi ihmisiä. 7 Se ryhtyi
heidän leskiinsä ja teki autioiksi heidän kaupunkinsa,
ja maa ja kaikki, mitä siinä on, kauhistui sen ärjynnän
äänestä. 8 Silloin kansat maakunnista yltympäri asettivat
ja virittivät sille verkkonsa; se pyydystettiin heidän
kuoppaansa. 9 Ja se pantiin häkkiin, turpakoukkuun ja
vietiin Baabelin kuninkaan eteen. Se vietiin vuorilinnoihin,
ettei sen ääni enää kuuluisi Israelin vuorille. 10 Sinun
äitisi oli sinulle kuin verevä viinipuu, veden ääreen
istutettu. Se tuli runsaasta vedestä hedelmöitseväksi ja
tuuhealehväiseksi. 11 Siihen tuli ylväitä oksia hallitsijain
valtikoiksi, ja sen runko kohosi korkealle tiheän lehvistön
keskellä ja näkyi kauas korkeana ja runsas-oksaisena.
12 Mutta se temmattiin vihaisesti irti, viskattiin maahan,
ja itätuuli kuivasi sen hedelmät, ne revittiin hajalleen, ja
sen ylväät oksat kuivuivat, ne kulutti tuli. 13 Nyt se on
istutettuna erämaahan, kuivaan ja janoiseen maahan.
14 Ja sen valtaoksasta on lähtenyt tuli, se on kuluttanut
sen hedelmät, ja ylvästä oksaa hallitusvaltikaksi ei siinä
enää ole." Itkuvirsi tämä oli oleva, ja itkuvirsi siitä on
tullut.

20 Seitsemäntenä vuotena, viidennessä kuussa,
kuukauden kymmenentenä päivänä tuli miehiä
Juudan vanhinten joukosta kysymään neuvoa Herralta,
ja he istuivat minun eteeni. 2 Niin minulle tuli tämä
Herran sana: 3 "Ihmislapsi, puhu Israelin vanhimmille
ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Tekö tulette
minulta neuvoa kysymään? Niin totta kuin minä elän, en
anna minä teidän kysyä minulta neuvoa, sanoo Herra,
Herra. 4 Etkö tuomitse heitä, etkö tuomitse, ihmislapsi?
Tee heille tiettäviksi heidän isiensä kauhistukset 5 ja
sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä,
jona minä Israelin valitsin, minä kättä kohottaen lupasin
Jaakobin heimon jälkeläisille, minä tein itseni heille
tunnetuksi Egyptin maassa ja kättä kohottaen lupasin
heille sanoen: 'Minä olen Herra, teidän Jumalanne'.
6 Sinä päivänä minä kättä kohottaen lupasin heille,
että vien heidät pois Egyptin maasta siihen maahan,
jonka olin heille katsonut ja joka vuotaa maitoa ja
mettä-se on kaunistus kaikkien maitten joukossa. -
7 Ja minä sanoin heille: 'Heittäkää, itsekukin, pois
silmienne iljetykset älkääkä saastuttako itseänne Egyptin
kivijumalilla: minä olen Herra, teidän Jumalanne'. 8
Mutta he niskoittelivat minua vastaan eivätkä tahtoneet
minua kuulla; eivät heittäneet pois itsekukin silmiensä
iljetyksiä eivätkä hyljänneet Egyptin kivijumalia. Niin
minä ajattelin vuodattaa kiivauteni heidän ylitsensä ja
panna vihani täytäntöön heissä keskellä Egyptin maata.
9 Mutta minä tein, minkä tein, oman nimeni tähden, ettei
se tulisi häväistyksi pakanain silmissä, joitten keskellä
he olivat ja joitten silmäin edessä minä olin tehnyt itseni
heille tunnetuksi viemällä heidät pois Egyptin maasta.
10 Ja kun olin vienyt heidät pois Egyptin maasta ja
tuonut heidät erämaahan, 11 niin minä annoin heille
käskyni ja tein heille tiettäviksi oikeuteni: se ihminen,
joka ne pitää, on niistä elävä. 12 Myöskin sapattini
minä annoin heille, olemaan merkkinä minun ja heidän
välillään, että he tulisivat tietämään, että minä olen
Herra, joka pyhitän heidät. 13 Mutta Israelin heimo
niskoitteli minua vastaan erämaassa: he eivät vaeltaneet
minun käskyjeni mukaan, ylenkatsoivat minun oikeuteni,
jotka ihmisen on pidettävä, että hän niistä eläisi, ja minun
sapattini he kovin rikkoivat. Niin minä ajattelin vuodattaa
kiivauteni heidän ylitsensä erämaassa ja lopettaa heidät.
14 Mutta minä tein, minkä tein, oman nimeni tähden,
ettei se tulisi häväistyksi pakanain silmissä, joitten
silmäin edessä minä olin vienyt heidät pois. 15 Kuitenkin
minä kättä kohottaen vannoin heille erämaassa, etten
heitä tuo siihen maahan, jonka olin antanut heille,
joka vuotaa maitoa ja mettä-se on kaunistus kaikkien
maitten joukossa- 16 koska he pitivät minun oikeuteni
halpoina, eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan,
vaan rikkoivat minun sapattini; sillä heidän sydämensä
vaelsi heidän kivijumalainsa jäljessä. 17 Mutta minä
säälin heitä, niin etten heitä hävittänyt enkä tehnyt
heistä loppua erämaassa. 18 Sitten minä sanoin heidän
lapsillensa erämaassa: Älkää vaeltako isäinne käskyjen
mukaan, heidän oikeuksiansa älkää noudattako älkääkä
saastuttako itseänne heidän kivijumalillansa. 19 Minä
olen Herra, teidän Jumalanne; minun käskyjeni mukaan
vaeltakaa, minun oikeuksiani noudattakaa, ne pitäkää
20 ja pyhittäkää minun sapattini; ne olkoot merkkinä
välillämme, minun ja teidän, että tulisitte tietämään,
että minä olen Herra, teidän Jumalanne. 21 Mutta
lapset niskoittelivat minua vastaan: he eivät vaeltaneet
minun käskyjeni mukaan, eivät noudattaneet minun
oikeuksiani, niin että olisivat ne pitäneet, -jotka ihmisen
on pidettävä, että hän niistä eläisi-ja rikkoivat minun

sapattini. Niin minä ajattelin vuodattaa kiivauteni heidän
ylitsensä ja panna vihani heissä täytäntöön erämaassa.
22 Mutta minä pidätin käteni ja tein, minkä tein, oman
nimeni tähden, ettei se tulisi häväistyksi pakanain
silmissä, joitten silmäin edessä minä olin vienyt heidät
pois. 23 Kuitenkin minä kättä kohottaen vannoin heille
erämaassa, että minä hajotan heidät pakanain sekaan
ja sirotan heidät muihin maihin, 24 koska he eivät
pitäneet minun käskyjäni, vaan ylenkatsoivat minun
käskyni, rikkoivat minun sapattini ja heidän silmänsä
pälyivät heidän isiensä kivijumalain perään. 25 Niinpä
minäkin annoin heille käskyjä, jotka eivät olleet hyviä,
ja oikeuksia, joista he eivät voineet elää, 26 ja annoin
heidän saastua lahjoistansa, siitä, että polttivat uhrina
kaiken, mikä avasi äidinkohdun, jotta saattaisin heidät
kauhun valtaan ja he tulisivat tietämään, että minä olen
Herra. 27 Sentähden puhu Israelin heimolle, ihmislapsi,
ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Vielä niinkin ovat
isänne minua herjanneet, että ovat olleet uskottomat
minua kohtaan. 28 Kun minä toin heidät maahan, jonka
olin kättä kohottaen luvannut heille antaa, niin missä
vain he näkivät korkean kukkulan tai tuuhean puun,
siinä he uhrasivat teurasuhrinsa ja antoivat vihastuttavat
uhrilahjansa, siinä panivat esiin suloisesti tuoksuvat
uhrinsa ja siinä vuodattivat juomauhrinsa. 29 Niin
minä sanoin heille: 'Mikä tämä uhrikukkula on, jolle
te menette?' ja niin sai sellainen nimen uhrikukkula
aina tähän päivään asti. 30 Sentähden sano Israelin
heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Ettekö te saastuta
itseänne isienne tiellä? Ettekö kulje uskottomina heidän
iljetystensä jäljessä? 31 Ettekö ole saastuttaneet
itseänne kaikilla kivijumalillanne aina tähän päivään
asti, kun tuotte lahjojanne ja panette lapsenne käymään
tulen läpi? Ja minäkö antaisin teidän kysyä minulta
neuvoa, te Israelin heimo? Niin totta kuin minä elän,
sanoo Herra, Herra, en anna minä teidän kysyä minulta
neuvoa. 32 Se, mikä on tullut teidän mieleenne, ei
totisesti ole tapahtuva-se, mitä sanotte: 'Me tahdomme
olla pakanain kaltaisia, muitten maitten sukukuntain
kaltaisia, niin että palvelemme puuta ja kiveä'. 33
Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra: totisesti
minä olen hallitseva teitä väkevällä kädellä, ojennetulla
käsivarrella ja vuodatetulla vihalla. 34 Ja minä vien
teidät pois kansojen seasta ja kokoan teidät maista,
joihin olitte hajotetut, väkevällä kädellä, ojennetulla
käsivarrella ja vuodatetulla vihalla. 35 Ja minä tuon
teidät kansojen erämaahan, ja siellä minä käyn oikeutta
teidän kanssanne kasvoista kasvoihin. 36 Niinkuin minä
kävin oikeutta isienne kanssa Egyptinmaan erämaassa,
niin minä käyn oikeutta teidän kanssanne, sanoo Herra,
Herra. 37 Minä panen teidät kulkemaan sauvan alitse
ja saatan teidät liiton siteeseen. 38 Ja minä erotan
teistä ne, jotka kapinoivat minua vastaan ja luopuvat
minusta: muukalaisuutensa maasta minä vien heidät
pois, mutta Israelin maahan he eivät tule; ja te tulette
tietämään, että minä olen Herra. 39 Mutta te, Israelin
heimo! Näin sanoo Herra, Herra: Menkää vain ja
palvelkaa itsekukin omia kivijumalianne. Mutta vastedes
te totisesti kuulette minua ettekä enää häpäise minun
pyhää nimeäni lahjoillanne ynnä kivijumalillanne. 40
Sillä minun pyhällä vuorellani, Israelin korkealla vuorella,
sanoo Herra, Herra, siellä he palvelevat minua, koko
Israelin heimo, kaikki tyynni, mitä maassa on. Siellä minä
heihin mielistyn, siellä minä halajan teidän antimianne,
uutisverojanne, kaikkinaisia teidän pyhiä lahjojanne.
41 Niinkuin suloisesti tuoksuvaan uhriin minä teihin
mielistyn, kun minä vien teidät pois kansojen seasta ja
kokoan teidät maista, joihin olette hajotetut, ja osoitan
teissä pyhyyteni pakanain silmien edessä. 42 Ja te
tulette tietämään, että minä olen Herra, kun minä tuon
teidät Israelin maahan, siihen maahan, jonka minä kättä
kohottaen olin luvannut antaa teidän isillenne. 43 Ja te
muistatte siellä vaelluksenne ja kaikki tekonne, joilla
olette itsenne saastuttaneet, ja teitä kyllästyttää oma
itsenne kaikkien pahain töittenne tähden, mitä olette
tehneet. 44 Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra,
kun minä teen teille, minkä teen, oman nimeni tähden,
en teidän pahan vaelluksenne enkä riettaiden tekojenne
ansion mukaan, te Israelin heimo; sanoo Herra, Herra."
45 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 46 "Ihmislapsi,
käännä kasvosi etelää kohti, vuodata sanasi etelää
vastaan ja ennusta kedon metsikköä vastaan, joka on
Etelämaassa. 47 Ja sano Etelämaan metsikölle: Kuule
Herran sana. Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä
sytytän sinut tuleen, ja se kuluttaa kaikki sinun tuoreet
puusi ja kuivat puusi. Ei sammu leimuava liekki, ja siitä
kärventyvät kaikki kasvot, etelästä pohjoiseen asti; 48
ja kaikki liha on näkevä, että minä, Herra, olen sen
sytyttänyt: se ei sammu." 49 Niin minä sanoin: "Voi
Herra, Herra! Ne sanovat minusta: 'Tämähän puhuu
pelkkiä vertauksia'."

21 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
käännä kasvosi Jerusalemia kohti, vuodata sanasi
pyhäköitä vastaan ja ennusta Israelin maata vastaan
ja sano Israelin maalle: 3 Näin sanoo Herra: Katso,
minä käyn sinun kimppuusi, vedän miekkani tupestaan
ja hävitän sinusta vanhurskaan ja jumalattoman. 4
Koska minä tahdon hävittää sinusta vanhurskaan
ja jumalattoman, sentähden lähtee tupestaan minun
miekkani kaiken lihan kimppuun, etelästä pohjoiseen asti.
5 Ja kaikki liha tulee tietämään, että minä, Herra, olen
vetänyt miekkani tupestaan; eikä se siihen enää palaja.
6 Mutta sinä, ihmislapsi, huokaile! Lanteet murtuneina,
katkerassa tuskassa huokaile heidän silmiensä edessä.
7 Ja kun he sinulta kysyvät: 'Minkätähden sinä huokailet?'
niin sano: Sanoman tähden, sillä se saapuu, ja kaikki

sydämet raukeavat, kaikki kädet herpoavat, kaikkien
henki tyrmistyy, kaikki polvet käyvät veltoiksi kuin vesi.
Katso, se tulee, se tapahtuu; sanoo Herra, Herra."
8 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 9 "Ihmislapsi,
ennusta ja sano: Näin sanoo Herra. Sano: Miekka,
miekka on teroitettu, on myös kirkkaaksi hiottu. 10
Teurasta teurastamaan se on teroitettu, salamoitsevaksi
se on hiottu. Vai iloitsisimmeko? Vitsa, joka lyö minun
poikaani, pitää halpana kaiken, mikä puuta on. 11
Ja hän on antanut sen hioa otettavaksi käteen; se
miekka on teroitettu, on hiottu annettavaksi surmaajan
käteen. 12 Huuda ja valita, ihmislapsi, sillä tämä
tapahtuu minun kansaani vastaan, kaikkia Israelin
ruhtinaita vastaan: he ovat annetut alttiiksi miekalle,
he ynnä minun kansani; lyö sentähden lanteeseesi.
13 Sillä vitsaa on jo koeteltu. Mutta entäpä, jos vitsa
pitääkin halpana tämän kaiken? Se ei tapahdu, sanoo
Herra, Herra. 14 Mutta sinä, ihmislapsi, ennusta ja
lyö käsiäsi yhteen; tulkoon miekasta kaksi miekkaa,
tulkoon kolme; se on surmattujen surmamiekka, miekka,
joka surmaa suuretkin, joka kiertää heitä yltympäri, 15
että sydän pelkoon menehtyisi, että kompastuksia olisi
paljon. Kaikille heidän porteillensa minä olen asettanut
miekan välkkymään. Voi, se on tehty salamaksi,
on hiottu teurastukseen! 16 Lyö terävästi oikealle,
ojennu vasemmalle, mihin vain teräsi suunnataan. 17
Minäkin lyön käsiäni yhteen ja tyydytän kiivauteni. Minä,
Herra, olen puhunut." 18 Ja minulle tuli tämä Herran
sana: 19 "Sinä, ihmislapsi, laita kaksi tietä, Baabelin
kuninkaan miekan tulla. Samasta maasta lähtekööt
molemmat. Ja veistä viitta; veistä se kaupunkiin vievän
tien suuhun. 20 Laita tie miekan tulla ammonilaisten
Rabbaan sekä Juudaan, varustettuun Jerusalemiin.
21 Sillä Baabelin kuningas seisahtuu tien haaraan,
molempain teitten suuhun, taikojansa taikomaan: hän
pudistaa nuolia, kysyy kotijumalilta, tarkkaa maksaa.
22 Hänen oikeaan käteensä tulee Jerusalemin arpa:
panna muurinmurtajia, avata suu ärjyntään, kohottaa
sotahuuto, panna muurinmurtajia portteja vastaan, luoda
valli, rakentaa saartovarusteet. 23 Mutta Jerusalemin
asukkaiden silmissä tämä on pettävää taikomista:
heillähän on valojen valat; mutta hän saattaa muistoon
syntivelan, että he joutuisivat kiinni. 24 Sentähden, näin
sanoo Herra, Herra: Koska te olette saattaneet muistoon
syntivelkanne, kun rikkomuksenne ovat tulleet julki,
niin että teidän syntinne on näkyvissä kaikissa teidän
teoissanne, niin-koska te olette saatetut muistoon-teidät
otetaan käsin kiinni. 25 Ja sinä saastutettu, jumalaton,
sinä Israelin ruhtinas, jonka päivä on silloin tullut, kun
syntivelka on loppumäärässään! 26 Näin sanoo Herra,
Herra: Ota pois käärelakki, nosta pois kruunu. 27 Tämä
ei jää tällensä: alhainen korotetaan, korkea alennetaan.
Raunioiksi, raunioiksi, raunioiksi minä panen tämän;
eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla
on oikeus, ja minä annan sen hänelle. 28 Ja sinä,
ihmislapsi, ennusta ja sano: Näin sanoo Herra, Herra
ammonilaisia ja heidän herjauksiansa vastaan: Sano
näin: Miekka, miekka on paljastettu, teurastukseen
hiottu, saamaan kyllänsä, salamoitsemaan, 29 vaikka
sinulle petollisia näkyjä nähdään, valheita ennustellaan,
että sinut muka pannaan tallaamaan saastaisten,
jumalattomain niskaa, joitten päivä on silloin tullut, kun
syntivelka on loppumäärässään. 30 Pane se tuppeensa
takaisin. Paikassa, jossa olet luotu, synnyinmaassasi,
minä tahdon sinut tuomita. 31 Minä vuodatan sinun
ylitsesi kiivastukseni, puhallan sinuun vihani tulen ja
annan sinut raakain miesten käsiin, turmiontekijäin. 32
Tulen kulutettavaksi sinut annetaan, sinun veresi on
oleva keskellä maata, ei sinua enää muisteta. Sillä
minä, Herra, olen puhunut."

22 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2
"Sinä, ihmislapsi, etkö tuomitse, etkö tuomitse
verivelkojen kaupunkia? Tee sille tiettäviksi kaikki sen
kauhistukset 3 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Voi
kaupunkia, joka on vuodattanut keskuudessaan verta,
että tulisi sen aika, ja tehnyt itselleen kivijumalia, että
se siitä saastuisi! 4 Verestäsi, jonka olet vuodattanut,
sinä olet tullut vikapääksi, ja kivijumalistasi, jotka
olet tehnyt, sinä olet saastunut; sinä olet jouduttanut
päiviäsi ja olet vuottesi määrään päässyt. Sentähden
minä annan sinut pakanain häväistäväksi ja kaikkien
maitten pilkaksi. 5 Läheiset ja kaukaiset pilkkaavat
sinua, jonka nimi on saastutettu ja jossa on hämminkiä
paljon. 6 Katso, Israelin ruhtinaat sinussa luottavat
kukin omaan käsivarteensa vuodattaaksensa verta.
7 Isää ja äitiä sinussa ylenkatsotaan, muukalaiselle
sinun keskelläsi tehdään väkivaltaa, orpoa ja leskeä
sinussa sorretaan. 8 Mikä on minulle pyhitettyä, sitä sinä
halveksit, minun sapattini sinä rikot. 9 Sinussa on niitä,
jotka panettelevat vuodattaaksensa verta. Uhrivuorilla
sinussa syödään. Ilkitöitä sinun keskelläsi tehdään.
10 Isän häpy sinussa paljastetaan. Naiselle, joka on
saastainen kuukautistilansa tähden, tehdään sinussa
väkivaltaa. 11 Toinen harjoittaa kauhistusta toisensa
vaimon kanssa, mies saastuttaa sukurutsauksessa
miniänsä, mies tekee sinussa väkivaltaa sisarelleen,
isänsä tyttärelle. 12 Sinussa otetaan lahjuksia veren
vuodattamiseksi, sinä otat korkoa ja voittoa, kiskot
väkivaltaisesti lähimmäistäsi, mutta minut sinä unhotat,
sanoo Herra, Herra. 13 Mutta katso, minä lyön käsiäni
yhteen sinun väärän voittosi tähden, jota olet hankkinut,
ja sinun verivelkojesi tähden, joita keskuudessasi on.
14 Kestääköhän rohkeutesi, pysyvätköhän kätesi lujina
niinä päivinä, joina minä sinulle teen, minkä teen? Minä,
Herra, olen puhunut, ja minä teen sen. 15 Minä hajotan

sinut pakanain sekaan ja sirotan sinut muihin maihin ja
poistan sinusta saastaisuutesi. 16 Sinä tulit saastaiseksi
oman itsesi tähden kansojen silmissä, mutta sinä tulet
tietämään, että minä olen Herra." 17 Ja minulle tuli tämä
Herran sana: 18 "Ihmislapsi, Israelin heimo on kuonaksi
tullut. He ovat kaikki tyynni vaskea, tinaa, rautaa ja
lyijyä ahjossa; he ovat tulleet hopean kuonaksi. 19
Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska te kaikki
tyynni olette tulleet kuonaksi, sentähden, katso, minä
kokoan teidät keskelle Jerusalemia. 20 Niinkuin hopea,
vaski, rauta, lyijy ja tina kootaan keskelle ahjoa, että
niihin lietsottaisiin tulta ja ne sulatettaisiin, niin minä
vihassani ja kiivaudessani teidät kokoan ja asetan
ahjoon ja sulatan. 21 Minä kerään teidät ja lietson
teihin vihani tulta, ja te sulatte keskellä Jerusalemia. 22
Niinkuin hopea sulatetaan keskellä ahjoa, niin sulatetaan
teidät sen keskellä. Ja te tulette tietämään, että minä,
Herra, olen vuodattanut kiivauteni teidän ylitsenne." 23
Ja minulle tuli tämä Herran sana: 24 "Ihmislapsi, sano
sille: Sinä olet maa, jota ei ole puhdistettu, joka ei ole
saanut sadetta vihan päivänä. 25 Profeettain salaliitto
sen keskellä on niinkuin ärjyvä, saalista raateleva
leijona: he syövät sieluja, ottavat aarteet ja kalleudet ja
lisäävät sen keskuudessa sen leskien lukua. 26 Sen
papit tekevät väkivaltaa minun lailleni ja häpäisevät
sitä, mikä on minulle pyhitetty, eivät tee erotusta pyhän
ja epäpyhän välillä, eivät tee tiettäväksi, mikä on
saastaista, mikä puhdasta, ja sulkevat silmänsä minun
sapateiltani, niin että minä tulen häväistyksi heidän
keskellänsä. 27 Sen päämiehet siellä ovat niinkuin
saalista raatelevaiset sudet: he vuodattavat verta,
hukuttavat sieluja kiskoaksensa väärää voittoa. 28 Sen
profeetat valkaisevat heille kaiken kalkilla, kun näkevät
petollisia näkyjä ja ennustelevat heille valheita sanoen:
'Näin sanoo Herra, Herra', vaikka Herra ei ole puhunut.
29 Maan kansa harjoittaa väkivaltaa, riistää ja raastaa:
kurjaa ja köyhää he sortavat, muukalaiselle tekevät
väkivaltaa oikeudesta välittämättä. 30 Minä etsin heidän
joukostansa miestä, joka korjaisi muurin ja seisoisi
muurinaukossa minun edessäni maan puolesta, etten
minä sitä hävittäisi, mutta en löytänyt. 31 Sentähden
minä vuodatan heidän ylitsensä kiivauteni, hukutan
heidät vihani tulella ja annan heidän vaelluksensa tulla
heidän päänsä päälle, sanoo Herra, Herra."

23 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi, oli
kaksi naista, saman äidin tyttäriä. 3 He harjoittivat
haureutta Egyptissä; nuoruudessaan he haureutta
harjoittivat. Siellä heidän rintojansa likisteltiin ja heidän
neitsyellisiä nisiänsä puristeltiin. 4 Heidän nimensä olivat:
vanhemman Ohola ja hänen sisarensa Oholiba. Sitten
he tulivat minun omikseni ja synnyttivät poikia ja tyttäriä.
-Heidän nimensä: Samaria on Ohola ja Jerusalem
Oholiba. 5 Mutta Ohola harjoitti haureutta, vaikka oli
minun, ja himoitsi rakastajiansa, assurilaisia, naapureita,
6 jotka olivat punasiniseen purppuraan puettuja ja
olivat käskynhaltijoita ja päämiehiä, komeita nuorukaisia
kaikki, ratsumiehiä, hevosen selässä ajajia. 7 Ja hän
antautui haureuteen näiden kanssa, jotka olivat Assurin
valiopoikia kaikki; ja keitä vain hän himoitsi, niiden
kaikkien kanssa hän saastutti itsensä kaikilla heidän
kivijumalillaan. 8 Mutta Egyptin-aikaista haureuttansa
hän ei jättänyt, sillä he olivat maanneet hänen
kanssansa hänen nuoruudessaan, olivat puristelleet
hänen neitsyellisiä nisiänsä ja vuodattaneet hänen
ylitsensä haureuttaan. 9 Sentähden minä annoin
hänet rakastajainsa käsiin, Assurin poikain käsiin, joita
hän oli himoinnut. 10 He paljastivat hänen häpynsä
ja ottivat hänen poikansa ja tyttärensä ja tappoivat
hänet itsensä miekalla, niin että hänestä tuli varoittava
esimerkki muille naisille, ja panivat hänessä toimeen
tuomiot. 11 Mutta hänen sisarensa Oholiba, vaikka näki
tämän, oli himossaan vielä häntäkin riettaampi ja oli
haureudessaan vielä riettaampi, kuin hänen sisarensa
oli ollut haureudessaan. 12 Hän himoitsi Assurin poikia,
jotka olivat käskynhaltijoita, päämiehiä, naapureita,
pulskasti puettuja, ratsumiehiä, hevosen selässä ajajia,
komeita nuorukaisia kaikki. 13 Silloin minä näin, että
hän saastutti itsensä: sama oli tie kumpaisellakin. 14
Mutta hän meni vielä pitemmälle haureudessaan; kun
hän näki seinään piirrettyjä miehiä, kaldealaisten kuvia,
punavärillä piirrettyjä, 15 vyö vyötettynä kupeille, päässä
muhkea päähine, sankarien näköisiä kaikki, Baabelin
poikain muotoisia, joiden synnyinmaa on Kaldea, 16
niin hän silmän näkemältä sai himon heihin ja lähetti
lähettiläitä heidän luoksensa Kaldeaan. 17 Niin Baabelin
pojat tulivat ja makasivat hänen kanssaan hekumassa ja
saastuttivat hänet haureudellaan, niin että hän saastui
heistä. Sitten hänen sielunsa vieraantui heistä. 18
Mutta kun hän paljasti haureutensa ja paljasti häpynsä,
niin minun sieluni vieraantui hänestä, niinkuin minun
sieluni oli vieraantunut hänen sisarestansa. 19 Mutta
hän yhä enensi haureuttaan, kun muisti nuoruutensa
päivät, jolloin oli haureutta harjoittanut Egyptin maassa.
20 Ja hän sai himon heidän hekumoitsijoihinsa, joilla
on jäsen kuin aaseilla ja vuoto kuin orheilla. 21 Ja
sinä etsit nuoruutesi iljettävyyttä, jolloin egyptiläiset
puristelivat nisiäsi nuorekkaiden rintojesi tähden. 22
Sentähden, Oholiba, näin sanoo Herra, Herra: Katso,
minä nostatan sinun kimppuusi rakastajasi, joista sielusi
on vieraantunut, ja tuon heidät sinun kimppuusi joka
taholta: 23 Baabelin pojat ja kaikki kaldealaiset, Pekodin,
Sooan ja Kooan ja heidän kanssaan kaikki Assurin pojat-
komeita nuorukaisia, käskynhaltijoita ja päämiehiä kaikki,
sankareita ja mainioita miehiä, ratsumiehiä, hevosten
selässä ajajia kaikki. 24 He tulevat sinun kimppuusi,
mukanaan paljon vaunuja ja rattaita ja suuret joukot

kansoja; suurine ja pienine kilpineen ja kypäreineen
he käyvät sinua vastaan joka taholta. Minä annan
heille tuomiovallan, ja he tuomitsevat sinut oikeuksiensa
mukaan. 25 Minä osoitan sinussa kiivauteni, niin että
he kohtelevat sinua tuimasti: he leikkaavat sinulta
pois nenän ja korvat, ja sinun jälkeläisesi kaatuvat
miekkaan. He ottavat sinun poikasi ja tyttäresi, ja sinun
jälkeläisesi kuluttaa tuli. 26 He raastavat sinulta vaatteesi
ja ottavat korukalusi. 27 Niin minä teen lopun sinun
iljettävyydestäsi, jo Egyptin-aikaisesta haureudestasi;
etkä sinä sitten luo silmiäsi heihin etkä enää muistele
Egyptiä. 28 Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä
annan sinut niitten käsiin, joita vihaat, niitten käsiin,
joista sielusi on vieraantunut. 29 Ja he kohtelevat sinua
vihamielisesti, ottavat kaiken vaivannäkösi ja jättävät
sinut alastomaksi ja paljaaksi; ja sinun haureellinen
häpysi ja iljettävyytesi ja haureutesi paljastuu. 30
Näin sinulle tehdään sentähden, että uskottomana
juoksit pakanain perässä, että saastutit itsesi heidän
kivijumalillansa. 31 Sinä vaelsit sisaresi tietä, ja minä
annan hänen maljansa sinun käteesi. 32 Näin sanoo
Herra, Herra: Sisaresi maljan sinä juot, syvän ja laajan
ja paljon vetävän. Sinä tulet nauruksi ja pilkaksi. 33
Tulet juopumusta ja murhetta täyteen: kauhun ja häviön
malja on sinun sisaresi Samarian malja. 34 Sen sinä
juot ja särvit, sen sirpaleita sinä kaluat ja niillä rintasi
revit. Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra.
35 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska sinä
olet minut unhottanut, minut selkäsi taakse heittänyt,
niin kanna myös iljettävyytesi ja haureutesi." 36 Ja
Herra sanoi minulle: "Ihmislapsi, etkö tuomitse Oholaa
ja Oholibaa? Ilmoita heille heidän kauhistuksensa. 37
Sillä he ovat rikkoneet avion, ja heidän käsissään on
verta; kivijumalainsa kanssa he ovat avion rikkoneet, ja
myös lapsensa, jotka he olivat minulle synnyttäneet, he
ovat polttaneet, ruuaksi niille. 38 Vielä tämänkin he ovat
minulle tehneet: ovat samana päivänä saastuttaneet
minun pyhäkköni ja rikkoneet minun sapattini. 39
Teurastettuaan lapsiansa kivijumalilleen he samana
päivänä tulivat minun pyhäkkööni ja niin häpäisivät sen.
Katso, näin he ovat tehneet keskellä minun huonettani.
40 Vieläpä he lähettivät sanan miehille, jotka tulivat
kaukaa: katso, ne tulivat siinä samassa, kun sana oli
lähetetty, nuo, joita varten sinä peseydyit ja maalasit
silmäluomesi ja panit päällesi korut. 41 Ja sinä istuit
komealle vuoteelle, sen ääressä oli katettu pöytä, ja sille
sinä panit minun suitsukkeeni ja öljyni. 42 Sitten sieltä
kuului suruton melu. Ihmisjoukosta otettujen miesten
lisäksi tuotiin erämaasta juomareita, ja ne panivat noiden
naisten käsiin rannerenkaat ja heidän päähänsä kauniit
kruunut. 43 Mutta minä sanoin: 'Tuollekin kuihtuneelle
kelpaa aviorikos! Hänen kanssaan nyt harjoitetaan
haureutta-ja vielä hänkin!' 44 Hänen luoksensa tultiin,
aivan kuin tullaan porttonaisen luo: niin tultiin Oholan
ja Oholiban luokse-noiden iljettävien naisten. 45 Mutta
vanhurskaat miehet tulevat tuomitsemaan heidät sen
mukaan, mitä on säädetty avionrikkoja-naisista ja mitä
on säädetty verenvuodattaja-naisista; sillä he ovat
rikkoneet avion, ja heidän käsissään on verta. 46 Sillä
näin sanoo Herra, Herra: Nostatettakoon kansanjoukko
heitä vastaan, ja heidät pantakoon kauhistukseksi ja
ryöstettäköön. 47 Ja kansanjoukko kivittäköön heidät
ja hakatkoon kappaleiksi miekoillansa; tappakoot ne
heidän poikansa ja tyttärensä ja polttakoot heidän
talonsa tulella. 48 Niin minä lopetan iljettävän menon
maasta. Ja kaikki naiset ottavat siitä ojentuakseen, niin
etteivät harjoita iljettävää menoa, niinkuin te. 49 Teidän
iljettävyytenne pannaan teidän päällenne, ja te saatte
kantaa kivijumalainne kanssa tehdyt syntinne. Ja te
tulette tietämään, että minä olen Herra, Herra."

24 Tämä Herran sana tuli minulle yhdeksäntenä
vuotena, kymmenennessä kuussa, kuukauden
kymmenentenä päivänä: 2 "Ihmislapsi, kirjoita muistiisi
päivän nimi-juuri tämän päivän nimi: Baabelin kuningas
rynnistää Jerusalemia vastaan juuri tänä päivänä. 3
Lausu uppiniskaiselle suvulle vertaus ja sano heille: Näin
sanoo Herra, Herra: Pane pata liedelle, pane. Kaada
myös siihen vettä. 4 Kokoile siihen lihakappaleet-kaikki
hyvät kappaleet, reittä ja lapaa-ja täytä se valituilla luilla.
5 Ota valiolampaita, lado myös halkoja sen alle. Anna
sen kiehumistaan kiehua, niin että siinä luutkin tulevat
keitetyiksi. 6 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Voi
verivelkojen kaupunkia, pataa, joka on ruostunut ja josta
ei lähde sen ruoste! Tyhjennä se kappale kappaleelta:
sille ei ole langennut arpaosaa. 7 Sillä sen vuodattama
veri on sen keskellä, paljaalle kalliolle se on sen koonnut,
ei ole vuodattanut sitä maahan, tomun peitettäväksi. 8
Nostattaakseni kiivauden, tuottaakseni koston minä olen
pannut sen veren paljaalle kalliolle, ettei se peittyisi. 9
Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Voi verivelkojen
kaupunkia! Minäkin suurennan liettä. 10 Lisää halkoja,
viritä tulta, keitä liha loppuun, kiehuta liemi kuiviin, polta
luut karreksi. 11 Anna sen sitten olla tyhjänä hiiltensä
päällä, niin että se kuumenee, sen vaski hehkuu ja
sen saastat siitä sulavat, sen ruosteesta tulee loppu.
12 Siitä on ollut vaivaa väsymykseen asti, mutta ei
ole lähtenyt siitä sen ruosteen paljous. Tuleen sen
ruoste! 13 Sinun iljettävän saastaisuutesi takia-koska
minä tahdoin puhdistaa sinut, mutta sinä et puhdistunut
saastaisuudestasi-sinä et enää puhdistu, ennenkuin minä
olen tyydyttänyt kiivauteni sinussa. 14 Minä, Herra, olen
puhunut. Se tapahtuu, ja minä teen sen. Minä en hellitä,
en säästä enkä kadu: teittesi ja tekojesi mukaan sinut
tuomitaan, sanoo Herra, Herra." 15 Ja minulle tuli tämä
Herran sana: 16 "Ihmislapsi, katso, minä otan sinulta

äkkikuolemalla pois silmiesi ihastuksen, mutta älä valita,
älä itke, älköönkä tulko sinulta kyyneltä. 17 Huokaile
hiljaa, mutta älä pane toimeen kuolleenvalittajaisia.
Sido juhlapäähine päähäsi, pane kengät jalkaasi, älä
peitä partaasi äläkä syö suruleipää." 18 Ja minä puhuin
kansalle aamulla, mutta illalla kuoli minun vaimoni;
sitten aamulla minä tein, niinkuin minun oli käsketty
tehdä. 19 Niin kansa sanoi minulle: "Etkö meille ilmoita,
mitä se tietää meille, kun sinä noin teet?" 20 Minä
sanoin heille: "Minulle tuli tämä Herran sana: Sano
Israelin heimolle: 21 Näin sanoo Herra, Herra: Katso,
minä häpäisen pyhäkköni, joka on teidän varustuksenne
ja ylpeytenne, teidän silmienne ihastus ja sielujenne
ikävä; ja teidän poikanne ja tyttärenne, jotka teidän on
ollut jätettävä, kaatuvat miekkaan. 22 Sitten te teette,
niinkuin minä olen tehnyt: ette peitä partaanne ettekä
syö suruleipää, 23 juhlapäähineen pidätte päässänne
ja kengät jalassanne, ette valita ettekä itke, mutta
te riudutte syntivelkanne tähden ja huokailette toinen
toisellenne. 24 Hesekiel on oleva teille ennusmerkki:
aivan niin, kuin hän on tehnyt, niin tekin teette. Kun
tämä tapahtuu, te tulette tietämään, että minä olen
Herra, Herra. 25 Ja sinä, ihmislapsi! Sinä päivänä, jona
minä otan heiltä heidän varustuksensa, ihanan ilonsa,
silmiensä ihastuksen, sielujensa halajamisen, heidän
poikansa ja tyttärensä, 26 sinä päivänä tulee pakolainen
sinun luoksesi ilmoittamaan tätä korvaisi kuullen. 27 Sinä
päivänä avautuu sinun suusi yhtaikaa kuin pakolaisen,
ja sinä puhut etkä enää ole mykkänä. Sinä olet oleva
heille ennusmerkki, ja he tulevat tietämään, että minä
olen Herra."

25 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
käännä kasvosi ammonilaisia kohti ja ennusta
heitä vastaan 3 ja sano ammonilaisille: Kuulkaa
Herran, Herran sana: Näin sanoo Herra, Herra: Koska
sinä sanoit: 'Kas niin!' minun pyhäköstäni, kun se
häväistiin, ja Israelin maasta, kun se hävitettiin, ja
Juudan heimosta, kun he menivät pakkosiirtolaisuuteen,
4 sentähden, katso, minä annan sinut Idän miehille
omaksi, ja he laittavat sinuun leiripaikkansa ja asettavat
sinuun asuntonsa. He syövät sinun hedelmäsi ja juovat
maitosi. 5 Ja Rabban minä panen kamelien laitumeksi
ja ammonilaisten maan lammaslaumojen leposijaksi. Ja
te tulette tietämään, että minä olen Herra. 6 Sillä näin
sanoo Herra, Herra: Koska sinä käsiä taputit ja jalkaa
poljit ja, sielu täynnä ylenkatsetta, pidit iloa Israelin
maasta, 7 sentähden, katso, minä ojennan käteni
sinua vastaan ja annan sinut pakanain ryöstettäväksi
ja hävitän sinut kansojen joukosta ja hukutan sinut
maitten luvusta ja tuhoan sinut. Ja sinä tulet tietämään,
että minä olen Herra. 8 Näin sanoo Herra, Herra:
Koska Mooab ja Seir ovat sanoneet: 'Katso, Juudan
heimon käy samoin kuin kaikkien muitten kansain',
9 sentähden, katso, minä teen avonaiseksi Mooabin
vuoriselänteen, paljaaksi kaupungeista-kaupungeista
sen rajasta toiseen-jotka ovat maan kaunistus: Beet-
Jesimot, Baal-Meon ja Kirjataim. 10 Idän miehille
omaksi minä annan sen ynnä ammonilaiset, niin ettei
ammonilaisia enää muisteta kansojen seassa, 11 ja
Mooabissa minä panen toimeen tuomiot. Ja he tulevat
tietämään, että minä olen Herra. 12 Näin sanoo Herra,
Herra: Koska Edom menetteli kovin kostonhimoisesti
Juudan heimoa kohtaan ja tuli suuresti syynalaiseksi,
kostaessansa heille, 13 sentähden, näin sanoo Herra,
Herra: Minä ojennan käteni Edomia vastaan ja hävitän
siitä ihmiset ja eläimet. Teemanista lähtien minä panen
sen raunioiksi, ja Dedania myöten he kaatuvat miekkaan.
14 Ja kostoni, joka Edomia kohtaa, minä annan kansani
Israelin käteen, ja he tekevät Edomia kohtaan minun
vihani ja kiivauteni mukaan. Ja Edom saa tuntea minun
kostoni, sanoo Herra, Herra. 15 Näin sanoo Herra,
Herra: Koska filistealaiset menettelivät kostonhimoisesti
ja, ylenkatse sielussaan, kostivat kovasti, ikivihassa
tuottaaksensa tuhon, 16 sentähden, näin sanoo Herra,
Herra: Katso, minä ojennan käteni filistealaisia vastaan,
hävitän kreetit, hukutan, mitä on jäljellä meren rannikolla,
17 ja teen heille suuret kostoteot, rangaisten kiivaudessa.
Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä
annan kostoni heitä kohdata."

26 Yhdentenätoista vuotena, kuukauden
ensimmäisenä päivänä, tuli minulle tämä Herran
sana: 2 "Ihmislapsi, koska Tyyro sanoi Jerusalemista:
'Kas niin! Murrettu on kansojen ovi, minuun päin se
on kääntynyt, minä tulen täyteen-se on rauniona!' 3
sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn
sinun kimppuusi, Tyyro, ja nostatan monet kansat sinua
vastaan, niinkuin meri nostaa aaltonsa. 4 Ne hävittävät
Tyyron muurit, repivät maahan sen tornit, ja minä
lakaisen siitä pois sen tomutkin ja panen sen paljaaksi
kallioksi. 5 Siitä tulee verkkojen kuivauspaikka keskelle
merta. Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra; ja
se joutuu kansojen ryöstettäväksi. 6 Sen tytärkaupungit,
jotka ovat mantereella, surmataan miekalla, ja he
tulevat tietämään, että minä olen Herra. 7 Sillä näin
sanoo Herra, Herra: Katso, minä tuon Tyyron kimppuun
Nebukadressarin, Baabelin kuninkaan pohjoisesta,
kuninkaitten kuninkaan, hevosten ja vaunujen ja
ratsumiesten ja suuren väenpaljouden kanssa. 8 Sinun
tytärkaupunkisi, jotka ovat mantereella, hän surmaa
miekalla ja asettaa sinua vastaan saartovarusteet, luo
sinua vastaan vallin, nostaa sinua vastaan kilpikatoksen,
9 suuntaa sinun muureihisi murtajansa iskut ja kukistaa
tornisi rauta-aseillansa. 10 Hänen hevostensa paljous
peittää sinut pölyyn. Ratsumiesten, pyöräin ja vaunujen
ryskeestä sinun muurisi vapisevat, kun hän hyökkää
sisälle sinun porteistasi, niinkuin valloitettuun kaupunkiin

hyökätään. 11 Hevostensa kavioilla hän tallaa rikki
sinun katusi kaikki, surmaa miekalla sinun kansasi,
ja sinun mahtavat patsaasi kaatuvat maahan. 12 He
riistävät sinun rikkautesi ja ryöstävät kauppatavarasi,
repivät muurisi maahan ja kukistavat kauniit talosi, ja
kivesi, puusi, tomusi he heittävät meren syvyyteen.
13 Minä lakkautan laulujesi helinän, eikä kuulu enää
kanneltesi soitto. 14 Minä panen sinut paljaaksi kallioksi,
sinusta tulee verkkojen kuivauspaikka, eikä sinua enää
rakenneta. Sillä minä, Herra, olen puhunut, sanoo
Herra, Herra. 15 Näin sanoo Herra, Herra Tyyrolle:
Eivätkö sinun kukistumisesi pauhusta, kun haavoitetut
voihkivat, kun surman omat surmataan sinun keskelläsi,
saaret vapise? 16 Valtaistuimiltaan astuvat alas kaikki
meren ruhtinaat. He heittävät pois viittansa ja riisuvat
kirjaellut vaatteensa, he pukeutuvat kauhuun ja istuvat
maahan, värisevät joka hetki, tyrmistyneinä sinun
tähtesi. 17 He virittävät sinusta itkuvirren ja sanovat
sinulle: 'Kuinka olet sinä, joka olit asuttu, hävinnyt
meriltä, sinä ylistetty kaupunki, väkevä merellä, sinä ja
sinun asukkaasi, jotka levittivät kauhuansa kaikkiin siellä
asuvaisiin. 18 Nyt värisevät saaret sinun kukistumisesi
päivänä, merensaaret kauhistuvat sinun loppuasi.' 19
Sillä näin sanoo Herra, Herra: Kun minä teen sinusta
aution kaupungin, niinkuin asumattomat kaupungit ovat,
kun minä annan syvyyden käydä sinun ylitsesi ja paljot
vedet peittävät sinut, 20 silloin minä syöksen sinut alas
hautaanvaipuneitten pariin, ikiaikojen kansan tykö, ja
annan sinulle asunnon maan syvyyksissä, niinkuin siellä
ovat ikiaikojen rauniot, hautaanvaipuneitten parissa,
ettei sinussa asuttaisi; mutta ihanuuden minä annan
elävien maahan. 21 Sinut minä panen kauhuksi, sinua
ei sitten enää ole; ja jos sinua etsitään, ei sinua enää
löydy, hamaan ikiaikoihin asti, sanoo Herra, Herra."

27 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Sinä,
ihmislapsi! Viritä itkuvirsi Tyyrosta 3 ja sano
Tyyrolle, joka asuu meren porteilla ja käy kauppaa
kansojen kanssa, monilukuisilla saarilla: Näin sanoo
Herra, Herra: Tyyro, sinä sanot: 'Minä olen kauneuden
täydellisyys!' 4 Meren sydämessä on sinun alueesi,
rakentajasi tekivät sinun kauneutesi täydelliseksi, 5
Senirin kypresseistä he rakensivat sinuun kaiken, mikä
laudoista on, ottivat Libanonin setrin tehdäkseen sinuun
maston, 6 tekivät Baasanin tammista airosi, kantesi
tekivät norsunluusta ja Kittiläis-saarten hopeakuusesta.
7 Kirjaeltua Egyptin pellavaa oli purjeesi, ja se oli sinulla
lippuna. Katoksesi oli punasinistä ja purppuranpunaista
Elisa-saarten kangasta. 8 Siidonin ja Arvadin asukkaat
olivat sinulla soutajina; omat viisaasi, Tyyro, olivat
sinussa-he olivat laivureinasi. 9 Gebalin vanhimmat
ja viisaat olivat sinussa vuotokohtain korjaajina.
Meren kaikki laivat merimiehineen olivat sinussa
tavaroitasi vaihtamassa. 10 Persia ja Luud ja Puut
olivat sotajoukossasi, sinun sotureinasi. He ripustivat
sinuun kypäreitä ja kilpiä; ne sinua koristivat. 11
Arvadilaiset ja muu sotajoukkosi olivat muureillasi
yltympäri ja gammadilaiset torneissasi. He ripustivat
varustuksensa sinun muureillesi yltympäri; ne tekivät
sinun kauneutesi täydelliseksi. 12 Tarsis oli kauppatuttusi
sinun kaikkinaisten rikkauksiesi runsauden takia:
hopealla, raudalla, tinalla ja lyijyllä he maksoivat sinun
tavarasi. 13 Jaavan, Tuubal ja Mesek kävivät kauppaa
sinun kanssasi: orjilla ja vaskikaluilla he maksoivat
sinun vaihtotavarasi. 14 Toogarman heimo maksoi
sinun tavarasi hevosilla, sotaratsuilla ja muuleilla.
15 Dedanilaiset kävivät kauppaa sinun kanssasi.
Monilukuiset saaret olivat kauppatuttujasi, sinun käskysi
alaisia; norsunhampaita ja mustaa puuta ne toivat
sinulle verona. 16 Aram oli kauppatuttusi sinun
tuotteittesi runsauden takia: rubiineilla, punapurppuralla,
kirjaellulla kankaalla, valkopellavalla, koralleilla ja
jaspiksella he maksoivat sinun tavarasi. 17 Juuda
ja Israelin maa kävivät kauppaa sinun kanssasi:
Minnitin nisulla, leivoksilla, hunajalla, öljyllä ja balsamilla
he maksoivat sinun vaihtotavarasi. 18 Damasko
oli kauppatuttusi sinun tuotteittesi runsauden ja
kaikkinaisten rikkauksiesi runsauden takia: Helbonin
viiniä ja Saharin villoja. 19 Vedan ja Jaavan
maksoivat sinun tavarasi kehruuteoksilla; taottua rautaa,
kassiaa ja kalmoruokoa tuli sinulle vaihtotavarana. 20
Dedan kävi kauppaa sinun kanssasi ratsastussatulain
loimilla. 21 Arabia ja kaikki Keedarin ruhtinaat olivat
kauppatuttaviasi, sinun käskysi alaisia: lampaita, oinaita
ja vuohipukkeja he sinulle kauppasivat. 22 Saban ja
Raman kauppiaat kävivät kauppaa sinun kanssasi:
kaikkinaisilla parhailla balsameilla, kaikilla kalliilla kivillä
ja kullalla he maksoivat sinun tavarasi. 23 Haaran ja
Kanne ja Eden, Saban kauppiaat, Assur ja Kilmad kävivät
kauppaa sinun kanssasi; 24 he kävivät kanssasi kauppaa
sinun markkinoillasi kauniilla vaatteilla, punasinisillä
ja kirjaelluilla vaipoilla, kirjavakuteisilla matoilla ja
punotuilla, kestävillä köysillä. 25 Tarsiin-laivat kuljettivat
sinun vaihtotavaroitasi. Niin sinä tulit täpötäyteen
ja ylen raskaaseen lastiin merten sydämessä. 26
Soutajasi veivät sinut suurille vesille. -Itätuuli särkee
sinut merten sydämessä. 27 Sinun rikkautesi, tavarasi,
vaihtotavarasi, merimiehesi ja laivurisi, vuotokohtaisi
korjaajat, tavaranvaihtajasi ja kaikki sotamiehesi,
jotka ovat sinussa ja koko suuressa joukossasi, joka
sinun keskelläsi on, vaipuvat merten sydämeen sinun
kukistumisesi päivänä. 28 Laivuriesi parkunan äänestä
vapisevat tantereet. 29 Alas haaksistansa astuvat kaikki
aironpitelijät, merimiehet ja kaikki meren laivurit astuvat
maihin, 30 huutavat sinun tähtesi suurella äänellä ja
parkuvat haikeasti, heittävät tomua päänsä päälle ja

vieriskelevät tuhassa. 31 He ajelevat sinun tähtesi
päänsä paljaaksi, kääriytyvät säkkeihin ja itkevät sinun
tähtesi, mieli murheellisena, valittaen haikeasti. 32 He
valittaessaan virittävät sinusta itkuvirren ja laulavat
sinusta: 'Kuka oli Tyyron vertainen, hänen, joka nyt on niin
hiljaa keskellä merta? 33 Kun sinun tavarasi saapuivat
meriltä, ravitsit sinä monet kansat. Rikkauksiesi ja
vaihtotavaraisi runsaudella sinä teit rikkaiksi maan
kuninkaat. 34 Nyt, kun jouduit haaksirikkoon, pois
meriltä, vetten syvyyksiin, vaipuivat sinun mukanasi
sinne vaihtotavarasi ja koko sinun suuri joukkosi.' 35
Sinun tähtesi tyrmistyvät kaikki saarten asukkaat, ja
heidän kuninkaansa ovat kauhun vallassa, vavistus
kasvoillansa. 36 Sinulle viheltävät kauppatutut kansojen
joukossa. Kauhuksi olet sinä tullut, eikä sinua enää ole,
hamaan ikiaikoihin asti."

28 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
sano Tyyron ruhtinaalle: Näin sanoo Herra, Herra:
Koska sinun sydämesi on ylpistynyt ja sinä sanot:
'Minä olen jumala, jumalain istuimella minä istun merten
sydämessä', ja olet kuitenkin ihminen, et jumala,
vaikka omasta mielestäsi olet jumalan vertainen- 3 ja
katso, viisaampi sinä oletkin kuin Daniel, ei mikään
salaisuus ole sinulta pimitetty; 4 viisaudessasi ja
ymmärtäväisyydessäsi olet hankkinut itsellesi rikkautta,
hankkinut kultaa ja hopeata aarreaittoihisi, 5 ja suuressa
viisaudessasi olet kaupankäynnillä kartuttanut rikkautesi,
ja niin sinun sydämesi on ylpistynyt rikkaudestasi- 6
sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska omasta
mielestäsi olet jumalan vertainen, 7 sentähden, katso,
minä tuon sinun kimppuusi muukalaiset, julmimmat
pakanoista; he paljastavat miekkansa sinun viisautesi
kauneutta vastaan ja häpäisevät sinun ihanuutesi. 8 He
syöksevät sinut alas kuoppaan, ja sinä kuolet, niinkuin
kaadetut kuolevat, merten sydämessä. 9 Vieläköhän
sanot surmaajasi edessä: 'Minä olen jumala', kun
kuitenkin olet ihminen, et jumala, kaatajaisi käsissä? 10
Niinkuin kuolevat ympärileikkaamattomat, niin sinä kuolet
muukalaisten käden kautta. Sillä minä olen puhunut,
sanoo Herra, Herra." 11 Ja minulle tuli tämä Herran
sana: 12 "Ihmislapsi, viritä itkuvirsi Tyyron kuninkaasta
ja sano hänelle: Näin sanoo Herra, Herra: Sinä olet
sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen
kauneudessa. 13 Eedenissä, Jumalan puutarhassa, sinä
olit. Peitteenäsi olivat kaikkinaiset kalliit kivet; karneolia,
topaasia ja jaspista, krysoliittia, onyksia ja berylliä,
safiiria, rubiinia ja smaragdia sekä kultaa olivat upotus-
ja syvennystyöt sinussa, valmistetut sinä päivänä, jona
sinut luotiin. 14 Sinä olit kerubi, laajalti suojaavainen, ja
minä asetin sinut pyhälle vuorelle; sinä olit jumal'olento ja
käyskentelit säihkyväin kivien keskellä. 15 Nuhteeton sinä
olit vaellukseltasi siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen
saakka, kunnes sinussa löydettiin vääryys. 16 Suuressa
kaupankäynnissäsi tuli sydämesi täyteen väkivaltaa,
ja sinä teit syntiä. Niin minä karkoitin sinut häväistynä
Jumalan vuorelta ja hävitin sinut, suojaava kerubi, pois
säihkyväin kivien keskeltä. 17 Sinun sydämesi ylpistyi
sinun kauneudestasi, ihanuutesi tähden sinä kadotit
viisautesi. Minä viskasin sinut maahan, annoin sinut
alttiiksi kuninkaille, heidän silmänherkukseen. 18 Paljoilla
synneilläsi, tekemällä vääryyttä kaupoissasi, sinä olet
häväissyt pyhäkkösi. Niin minä annoin sinun keskeltäsi
puhjeta tulen; se kulutti sinut. Ja minä panin sinut tuhaksi
maahan kaikkien silmäin edessä, jotka sinut näkivät.
19 Kaikki tuttavasi kansojen seassa ovat tyrmistyneet
sinun tähtesi. Kauhuksi olet sinä tullut, eikä sinua enää
ole, hamaan ikiaikoihin asti." 20 Ja minulle tuli tämä
Herran sana: 21 "Ihmislapsi, käännä kasvosi Siidonia
kohti ja ennusta sitä vastaan 22 ja sano: Näin sanoo
Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Siidon,
ja näytän kunniani sinun keskuudessasi. Ja he tulevat
tietämään, että minä olen Herra, kun minä siinä panen
toimeen tuomiot ja näytän siinä pyhyyteni. 23 Minä
lähetän sinne ruton ja verta sen kaduille, ja kaatuneita
on viruva sen keskellä, kaatuneita miekkaan, joka käy
sen kimppuun joka taholta. Ja he tulevat tietämään,
että minä olen Herra. 24 Sitten ei Israelin heimolle
enää ole pistävänä orjantappurana eikä vaivaavana
ohdakkeena yksikään sen naapureista, jotka ovat heitä
halveksineet. Ja he tulevat tietämään, että minä olen
Herra, Herra. 25 Näin sanoo Herra, Herra: Kun minä
kokoan Israelin heimon kansoista, joitten sekaan he
ovat hajotetut, silloin minä näytän pyhyyteni heissä
pakanakansain silmien edessä, ja he saavat asua
maassansa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille.
26 He asuvat siinä turvallisesti ja rakentavat taloja ja
istuttavat viinitarhoja. Turvallisesti he asuvat, kun minä
panen toimeen tuomiot kaikille heidän naapureillensa,
jotka ovat heitä halveksineet. Ja he tulevat tietämään,
että minä olen Herra, heidän Jumalansa."

29 Kymmenentenä vuotena, kymmenennessä
kuussa, kuukauden kahdentenatoista päivänä
tuli minulle tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi, käännä
kasvosi faraota, Egyptin kuningasta, kohti ja ennusta
häntä ja koko Egyptiä vastaan. 3 Puhu ja sano: Näin
sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi,
farao, Egyptin kuningas-suuri krokodiili, joka makaat
virtojesi keskellä, joka sanot: 'Niilivirtani on minun, ja
minä olen sen itselleni tehnyt'. 4 Minä panen koukut
sinun leukoihisi, tartutan virtojesi kalat sinun suomuihisi
ja nostan sinut ylös virtojesi keskeltä sekä kaikki virtojesi
kalat, jotka ovat suomuihisi tarttuneet. 5 Minä viskaan
erämaahan sinut ja kaikki virtojesi kalat. Sinä putoat
kedolle, ei sinua korjata, ei koota. Metsän pedoille ja
taivaan linnuille minä annan sinut ruuaksi. 6 Ja kaikki
Egyptin asukkaat tulevat tietämään, että minä olen

Herra. Sillä he ovat ruokosauva Israelin heimolle: 7 kun
he kädellä tarttuvat sinuun, niin sinä säryt ja lävistät
heiltä olkapäät kaikki; ja kun he nojaavat sinuun, niin sinä
murrut ja jäykistät heiltä lanteet kaikki. 8 Sentähden, näin
sanoo Herra, Herra: Katso, minä tuon sinun kimppuusi
miekan ja hävitän sinusta ihmiset ja eläimet, 9 ja Egyptin
maa tulee autioksi ja raunioksi. Ja he tulevat tietämään,
että minä olen Herra. Sillä hän on sanonut: 'Niilivirta on
minun, ja minä olen sen tehnyt'. 10 Sentähden, katso,
minä käyn sinun ja sinun virtojesi kimppuun ja teen
Egyptin maan raunioiksi, kuivaksi ja autioksi Migdolista
Seveneen ja hamaan Etiopian rajaan saakka. 11 Ei
käy siellä ihmisjalka, ei käy siellä eläimen jalka, eikä
asuta siellä neljäänkymmeneen vuoteen. 12 Autioksi
minä teen Egyptin maan autioiksi tehtyjen maitten
joukossa, ja sen kaupungit tulevat olemaan autioina
raunioiksi pantujen kaupunkien joukossa neljäkymmentä
vuotta, ja egyptiläiset minä hajotan kansojen sekaan
ja sirotan heidät muihin maihin. 13 Sillä näin sanoo
Herra, Herra: Neljänkymmenen vuoden kuluttua minä
kokoan egyptiläiset kansoista, joiden sekaan he olivat
hajotetut, 14 käännän Egyptin kohtalon ja tuon heidät
takaisin Patroksen maahan, synnyinmaahansa. Siellä
he tulevat olemaan vähäpätöisenä valtakuntana. 15
He tulevat olemaan vähäpätöisin valtakunnista, eivätkä
enää kohoa kansakuntien ylitse. Minä vähennän heidät
niin, etteivät he enää kansoja vallitse. 16 Eivätkä he
enää kelpaa turvaksi Israelin heimolle: he saattavat
muistoon Israelin syntivelan, jos se kääntyy heitä
seuraamaan. Ja he tulevat tietämään, että minä
olen Herra, Herra." 17 Kahdentenakymmenentenä
seitsemäntenä vuotena, ensimmäisessä kuussa,
kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli minulle tämä
Herran sana: 18 "Ihmislapsi, Baabelin kuningas
Nebukadressar on teettänyt sotajoukoillansa raskasta
työtä Tyyroa vastaan: kaikki päät ovat käyneet kaljuiksi
ja kaikki olkapäät lyöpyneet; mutta palkkaa ei Tyyrosta
ole tullut hänelle eikä hänen sotajoukoilleen työstä, jota
ovat tehneet sitä vastaan. 19 Sentähden, näin sanoo
Herra, Herra: Katso, minä annan Baabelin kuninkaalle
Nebukadressarille Egyptin maan. Hän vie sen tavaran
paljouden, saa sen saaliit, ryöstää sen ryöstökset: se on
oleva hänen sotajoukkojensa palkka. 20 Palkaksi, jonka
toivossa hän on työtä tehnyt, minä annan hänelle Egyptin
maan; sillä minun hyväkseni he ovat sitä tehneet, sanoo
Herra, Herra. 21 Sinä päivänä minä annan puhjeta
Israelin heimolle sarven, ja sinulle minä annan voiman
avata suusi heidän keskellänsä. Ja he tulevat tietämään,
että minä olen Herra."

30 Ja minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
ennusta ja sano: Näin sanoo Herra, Herra:
Valittakaa: 'Voi sitä päivää!' 3 Sillä lähellä on päivä, lähellä
Herran päivä; se on pilvinen päivä, pakanakansojen
aika. 4 Miekka yllättää Egyptin, ja Etiopialla on tuska,
kun surmattuja kaatuu Egyptissä, kun siltä otetaan
pois tavarain paljous ja revitään perustukset. 5 Etiopia,
Puut ja Luud, kaikki sekakansa, Kuub ja liittoutuneen
maan miehet kaatuvat heidän kanssansa miekkaan.
6 Näin sanoo Herra: Egyptin tuet kaatuvat, ja sen
ylpeä uhma alenee. Migdolista Seveneen asti he siellä
kaatuvat miekkaan, sanoo Herra, Herra. 7 Autioiksi
he joutuvat autioiksi tehtyjen maitten joukossa, ja
heidän kaupunkinsa tulevat olemaan raunioiksi pantujen
kaupunkien joukossa. 8 Ja he tulevat tietämään, että
minä olen Herra, kun minä sytytän Egyptin tuleen ja
kaikki sen auttajat murtuvat. 9 Sinä päivänä lähtee minun
tykööni laivoilla lähettiläitä peljästyttämään levossa
elävää Etiopiaa, ja heille tulee tuska niinkuin Egyptin
päivänä; sillä katso, se tulee. 10 Näin sanoo Herra, Herra:
Minä teen lopun Egyptin meluavista joukoista Baabelin
kuninkaan Nebukadressarin käden kautta. 11 Hän ja
hänen väkensä hänen kanssaan, julmimmat pakanoista,
tuodaan hävittämään maata, ja he paljastavat miekkansa
Egyptiä vastaan ja täyttävät maan surmatuilla. 12 Minä
panen virrat kuiville ja myyn maan pahojen käsiin ja teen
autioksi maan ja kaiken, mitä siinä on, muukalaisten
käden kautta. Minä, Herra, olen puhunut. 13 Näin
sanoo Herra, Herra: Minä tuhoan kivijumalat ja lopetan
epäjumalat Noofista ja ruhtinaat Egyptistä: niitä ei ole
enää oleva; ja minä saatan Egyptin maan pelon valtaan.
14 Minä teen Patroksen autioksi, sytytän Sooanin tuleen
ja panen toimeen tuomiot Noossa. 15 Minä vuodatan
kiivauteni Siiniin, Egyptin linnoitukseen, hävitän Noon
meluavat joukot 16 ja sytytän Egyptin tuleen. Siin
kierii tuskassa, Noo valloitetaan, ja Noof-ahdistajia
selvällä päivällä! 17 Aavenin ja Piibesetin nuorukaiset
kaatuvat miekkaan, ja ne itse menevät vankeuteen.
18 Tehafneheessa päivä pimenee, kun minä siellä
särjen Egyptin ikeen, ja siinä saa lopun sen ylpeä
uhma. Sen itsensä peittää pilvi, ja sen tyttäret menevät
vankeuteen. 19 Niin minä panen tuomiot toimeen
Egyptissä, ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra."
20 Yhdentenätoista vuotena, ensimmäisessä kuussa,
kuukauden seitsemäntenä päivänä tuli minulle tämä
Herran sana: 21 "Ihmislapsi, minä olen murskannut
faraon, Egyptin kuninkaan, käsivarren, ja katso, sitä
ei sidota, ei parannella, ei panna kääreeseen, että
se sidottuna vahvistuisi tarttuaksensa miekkaan. 22
Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä
käyn faraon, Egyptin kuninkaan, kimppuun ja murskaan
häneltä käsivarret, sekä voimakkaan että murskatun
käden, ja pudotan miekan hänen kädestänsä. 23 Minä
hajotan egyptiläiset kansojen sekaan ja sirotan heidät
muihin maihin. 24 Baabelin kuninkaan käsivarret minä
vahvistan ja annan miekkani hänen käteensä; mutta
faraolta minä murskaan käsivarret, ja hän voihkii hänen

edessänsä, niinkuin kaadettu voihkii. **25** Niin, minä
vahvistan Baabelin kuninkaan käsivarret, mutta faraon
käsivarret vaipuvat alas. Ja he tulevat tietämään, että
minä olen Herra, kun minä annan miekkani Baabelin
kuninkaan käteen, että hän ojentaa sen Egyptin maata
vastaan. **26** Ja minä hajotan egyptiläiset kansojen
sekaan ja sirotan heidät muihin maihin. Ja he tulevat
tietämään, että minä olen Herra."

31 Yhdentenätoista vuotena, kolmannessa kuussa,
kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli minulle
tämä Herran sana: **2** "Ihmislapsi, sano faraolle, Egyptin
kuninkaalle, ja hänen meluaville joukoillensa: Kenen
kaltainen sinä olet suuruudessasi? **3** Katso, Assur
oli setri Libanonilla, kaunislehväinen, taajavarjoinen,
korkeakasvuinen, ja sen latva oli tiheän lehvistön
keskellä. **4** Vedet olivat sen suureksi kasvattaneet,
korkeaksi oli sen saanut syvyys, joka virtoinensa kiersi
sen istutusmaata ja lähetti ojiansa kaikille metsän
puille. **5** Sentähden siitä tuli korkeakasvuisin kaikista
metsän puista, se sai haaroja paljon, ja oksat, joita
se levitti, venyivät pitkiksi runsaista vesistä. **6** Sen
lehvillä pesivät kaikki taivaan linnut, sen oksien alla
synnyttivät kaikki metsän eläimet, ja sen varjossa asuivat
kaikki suuret kansat. **7** Kaunis se oli suuruudessaan,
oksiensa pituudessa, sillä sen juuri oli runsasten vetten
ääressä. **8** Eivät olleet setrit sen vertaiset Jumalan
puutarhassa, eivät kypressit sen oksien veroiset, eivät
plataanit niinkuin sen haarat. Ei yksikään puu Jumalan
puutarhassa ollut sen veroinen kauneudessa. **9** Minä
tein sen niin kauniiksi oksarunsaudessaan, että kaikki
Eedenin puut Jumalan puutarhassa sitä kadehtivat.
10 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Koska se
tuli korkeakasvuiseksi ja sen latva oli tiheän lehvistön
keskellä ja sen sydän ylpistyi sen korkeudesta, **11** annan
minä sen pakanoista mahtavimman käsiin, ja hän tekee
sille, minkä tekee; jumalattomuutensa tähden minä sen
olen karkoittanut. **12** Ja sen hakkasivat muukalaiset,
julmimmat pakanoista, ja heittivät sen maahan. Vuorille
ja kaikkiin laaksoihin kaatuivat sen haarat, ja sen oksat
murskaantuivat kaikkiin maan puronotkoihin. Kaikki
maan kansat laskeutuivat alas sen varjosta ja jättivät
sen. **13** Sen kaatuneella rungolla asuvat kaikki taivaan
linnut, ja sen oksien ääressä oleskelevat kaikki metsän
eläimet- **14** ettei yksikään puu vetten vierellä kasvaisi
niin korkeaksi eikä ojentaisi latvaansa pilvien väliin
ja etteivät mahtavimmatkaan niistä, ei mitkään, jotka
vettä juovat, olisi pysyväisiä korkeudessaan, sillä ne
ovat kaikki annetut alttiiksi kuolemalle, menemään
maan syvyyteen, hautaanvaipuneitten pariin yhdessä
ihmislasten kanssa. **15** Näin sanoo Herra, Herra: Sinä
päivänä, jona hän astui alas tuonelaan, minä verhosin
syvyyden suruun hänen tähtensä, pidätin virrat, niin että
paljot vedet pysähtyivät juoksussaan, ja puin Libanonin
hänen tähtensä mustiin, ja kaikki metsän puut nääntyivät
hänen tähtensä. **(Sheol h7585)** **16** Hänen kaatumisensa
ryskeestä minä panin kansakunnat vapisemaan, kun
minä syöksin hänet alas tuonelaan, hautaanvaipuneitten
pariin. Mutta lohdutetuiksi tulivat maan syvyydessä kaikki
Eedenin puut, Libanonin valiot ja parhaat, kaikki, jotka
vettä juovat. **(Sheol h7585)** **17** Myöskin ne olivat hänen
kanssansa astuneet alas tuonelaan, miekalla kaadettujen
pariin; samoin hänen auttajansa, ne, jotka istuivat hänen
varjossaan kansojen joukossa. **(Sheol h7585)** **18** Oliko
yhtään Eedenin puista sinun vertaistasi kunniassa ja
suuruudessa? Mutta sinut on Eedenin puitten kanssa
syösty alas maan syvyyteen; ympärileikkaamattomien
keskellä sinä makaat miekallakaadettujen parissa. Näin
käy faraon ja koko hänen meluavan joukkonsa, sanoo
Herra, Herra."

32 Kahdentenatoista vuotena, kahdennessatoista
kuussa, kuukauden ensimmäisenä päivänä tuli
minulle tämä Herran sana: **2** "Ihmislapsi, viritä itkuvirsi
faraosta, Egyptin kuninkaasta, ja sano hänelle: Nuori
leijona kansojen seassa, sinä olet hukassa! Sinä olit kuin
krokodiili virroissa: sinä kuohutit virtojasi, sotkit vettä
jaloillasi ja hämmensit sen virtoja. **3** Näin sanoo Herra,
Herra: Minä levitytän verkkoni sinun ylitsesi monien
kansojen suurella joukolla, ja ne vetävät sinut ylös minun
pyydykselläni. **4** Minä viskaan sinut maalle, heitän sinut
kedolle, panen asustamaan sinun ylläsi kaikki taivaan
linnut ja syötän sinusta kylläisiksi kaiken maan eläimet.
5 Minä jätän sinun lihasi vuorten hyviksi ja täytän
raatokasallasi laaksot, **6** juotan maan sillä, mikä sinusta
valuu, sinun verelläsi aina vuorille asti, ja purojen uomat
tulevat sinusta täyteen. **7** Minä peitän taivaan, kun
sinut sammutan, ja puen mustiin sen tähdet; auringon
minä peitän pilviin, eikä kuu anna valonsa loistaa. **8**
Kaikki taivaan loistavat valot minä puen mustiin sinun
tähtesi ja peitän sinun maasi pimeyteen, sanoo Herra,
Herra. **9** Minä murehdutan monien kansain sydämet,
kun saatan tiedoksi sinun perikatosi kansakunnille,
maihin, joita sinä et tuntenut; **10** ja minä tyrmistytän
sinun tähtesi monet kansat, ja heidän kuninkaansa kovin
värisevät sinun tähtesi, kun minä heilutan miekkaani
heidän nähtensä, ja he vapisevat joka hetki kukin
omaa henkeänsä sinun kukistumisesi päivänä. **11** Sillä
näin sanoo Herra, Herra: Baabelin kuninkaan miekka
yllättää sinut. **12** Minä kaadan sinun meluisan joukkosi
sankarien miekoilla; ne ovat julmimpia pakanoista kaikki
tyynni. He kukistavat Egyptin komeuden, kaikki sen
meluisa joukko tuhotaan. **13** Ja minä hävitän siitä kaiken
karjan runsasten vetten ääriltä. Eikä niitä enää sotke
ihmisen jalka, eivätkä sotke niitä karjan sorkat. **14** Silloin
minä annan sen vetten laskeutua kirkkaiksi, ja minä

panen sen virrat juoksemaan kuin öljyn, sanoo Herra,
Herra. 15 Kun minä teen Egyptin maan autioksi, kun
maa tulee autioksi kaikesta, mitä siinä on, ja kun minä
surmaan kaikki sen asukkaat, tulevat he tietämään,
että minä olen Herra. 16 Itkuvirsi tämä on, ja sitä kyllä
viritetään. Pakanakansain tyttäret sitä virittävät-virittävät
sitä Egyptistä ja kaikesta sen meluisasta joukosta, sanoo
Herra, Herra." 17 Kahdentenatoista vuotena, kuukauden
viidentenätoista päivänä tuli minulle tämä Herran sana:
18 "Ihmislapsi, veisaa kuolinvalitus Egyptin meluisasta
joukosta, saata se ja mahtavain pakanakansojen tyttäret
alas maan syvyyksiin, hautaanvaipuneitten pariin.
19 Oletko vielä kaikkia muita ihanampi? Astu alas
ja anna laittaa makuusijasi ympärileikkaamattomien
pariin. 20 He kaatuvat miekallasurmattujen joukkoon.
Miekka on jo annettu! Temmatkaa pois Egypti
kaikkine meluisine joukkoineen. 21 Mahtavimmat
sankareista puhuvat tuonelan keskeltä sille ynnä
sen auttajille: 'Alas ovat astuneet, siellä makaavat
ympärileikkaamattomat, miekalla surmatut'. (Sheol
h7585) 22 Siellä on Assur kaikkine joukkoinensa.
Niitten haudat ovat hänen ympärillänsä. Kaikki tyynni
ovat surmattuja, miekkaan kaatuneita. 23 Hänen
hautansa ovat pohjimmaisessa kuopassa, ja hänen
joukkonsa on hänen hautansa ympärillä; ne ovat
kaikki tyynni surmattuja, miekkaan kaatuneita, nuo,
jotka levittivät kauhua elävien maassa. 24 Siellä on
Eelam, ja koko hänen meluisa joukkonsa on hänen
hautansa ympärillä; kaikki tyynni surmattuja, miekkaan
kaatuneita, jotka ympärileikkaamattomina astuivat
alas maan syvyyksiin, nuo, jotka levittivät kauhuansa
elävien maassa, mutta saavat kantaa häpeänsä
hautaanvaipuneitten parissa. 25 Surmattujen keskellä on
makuusija annettu hänelle ynnä kaikelle hänen meluisalle
joukolleen. Niitten haudat ovat hänen ympärillänsä.
Kaikki tyynni ne ovat ympärileikkaamattomia, miekalla
surmattuja, sillä he olivat kauhuna elävien maassa,
mutta saavat kantaa häpeänsä hautaanvaipuneitten
parissa. Surmattujen keskelle on hänet pantu. 26
Siellä on Mesek-Tuubal kaikkine meluisine joukkoineen.
Niitten haudat ovat hänen ympärillänsä; ne ovat kaikki
tyynni ympärileikkaamattomia, miekalla surmattuja,
sillä ne levittivät kauhuansa elävien maassa. 27 He
eivät makaa sankarien parissa, jotka ovat kaatuneet
ympärileikkaamattomien joukosta, jotka ovat astuneet
alas tuonelaan sota-aseinensa, joitten pään alle
on pantu heidän miekkansa ja joitten luiden yllä
on heidän syntivelkansa, sillä sankarien kauhu oli
elävien maassa. (Sheol h7585) 28 Sinutkin museretaan
ympärileikkaamattomien joukossa, ja sinä saat maata
miekallasurmattujen parissa. 29 Siellä on Edom, sen
kuninkaat ja kaikki sen ruhtinaat, jotka sankaruudessaan
pantiin miekallasurmattujen pariin. He makaavat
ympärileikkaamattomien ja hautaanvaipuneitten parissa.
30 Siellä ovat kaikki pohjoisen maan ruhtinaat ja
kaikki siidonilaiset, jotka ovat astuneet surmattujen
pariin kauhistavaisuudessaan, ovat tulleet häpeään
sankaruudessaan ja makaavat ympärileikkaamattomina
miekallasurmattujen parissa ja saavat kantaa häpeänsä
hautaanvaipuneitten parissa. - 31 Ne on farao näkevä ja
tuleva lohdutetuksi kaikesta meluisasta joukostansa.
Miekalla on surmattu farao kaikkine sotaväkineen,
sanoo Herra, Herra. 32 Sillä minä levitin hänen
kauhuansa elävien maassa, mutta faraolle ynnä
kaikelle hänen meluisalle joukolleen laitetaan makuusija
ympärileikkaamattomien sekaan, miekallasurmattujen
pariin, sanoo Herra, Herra."

33 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
puhu kansasi lapsille ja sano heille: Jos minä
annan miekan tulla maan kimppuun ja maan kansa
on ottanut yhden miehen joukostansa ja asettanut
hänet vartijakseen 3 ja jos hän näkee miekan tulevan
maan kimppuun ja puhaltaa pasunaan ja varoittaa
kansaa, 4 ja joku kuulee pasunan äänen, mutta ei ota
varoituksesta vaaria, ja miekka tulee ja ottaa hänet pois,
niin hänen verensä tulee hänen oman päänsä päälle: 5
hän kuuli pasunan äänen, mutta ei ottanut varoituksesta
vaaria; hänen verensä tulee hänen päällensä. Jos
olisi ottanut varoituksesta vaarin, olisi hän pelastanut
sielunsa. 6 Jos taas vartija näkee miekan tulevan,
mutta ei puhalla pasunaan eikä kansa saa varoitusta,
ja miekka tulee ja ottaa pois jonkun sielun heistä, on
hän otettu pois synnissänsä, mutta hänen verensä minä
vaadin vartijan kädestä. 7 Ja sinä, ihmislapsi! Minä
olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun
kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä
minun puolestani. 8 Jos minä sanon jumalattomalle:
jumalaton, sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä
et puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen tiestänsä,
niin se jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen
verensä minä vaadin sinun kädestäsi. 9 Mutta jos sinä
varoitat jumalatonta hänen tiestänsä, että hän kääntyisi
siltä pois, eikä hän tieltänsä käänny, niin hän kuolee
synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut. 10
Ja sinä, ihmislapsi! Sano Israelin heimolle: Näin te
sanotte: 'Niin, rikoksemme ja syntimme ovat meidän
päällämme, ja me riudumme niiden tähden. Kuinka me
voisimme pysyä elossa?' 11 Sano heille: Niin totta kuin
minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen
jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy
tieltänsä ja elää. Kääntykää, kääntykää pois pahoilta
teiltänne; ja minkätähden te kuolisitte, Israelin heimo! 12
Ja sinä, ihmislapsi! Sano kansasi lapsille: Vanhurskasta
ei pelasta hänen vanhurskautensa sinä päivänä, jona
hän rikkoo, ja jumalaton pääsee suistumasta turmioon
jumalattomuutensa tähden sinä päivänä, jona hän

kääntyy pois jumalattomuudestaan, ja vanhurskas ei
voi elää vanhurskautensa turvin sinä päivänä, jona
hän syntiä tekee. 13 Jos minä sanon vanhurskaalle,
että hän totisesti saa elää, mutta hän sitten luottaa
vanhurskauteensa ja tekee vääryyttä, niin hänen
vanhurskauttansa ei ensinkään muisteta, vaan hän
kuolee vääryydessään, jota on tehnyt. 14 Ja jos minä
sanon jumalattomalle, että hänen totisesti on kuoltava,
mutta hän kääntyy pois synnistänsä ja tekee oikeuden
ja vanhurskauden 15 -antaa takaisin, tuo jumalaton,
pantin, korvaa riistämänsä ja vaeltaa elämän käskyjen
mukaan, niin ettei vääryyttä tee-niin totisesti hän saa
elää; ei hänen ole kuoltava. 16 Hänen syntejänsä, jotka
hän on tehnyt, ei ensinkään muisteta: hän on tehnyt
oikeuden ja vanhurskauden, hän totisesti saa elää. 17
Ja vielä sinun kansasi lapset sanovat: 'Herran tie ei ole
oikea'. Juuri heidän omat tiensä eivät ole oikeat. 18
Jos vanhurskas kääntyy pois vanhurskaudestansa ja
vääryyttä tekee, on hänen sentähden kuoltava. 19 Ja
jos jumalaton kääntyy pois jumalattomuudestansa ja
tekee oikeuden ja vanhurskauden, saa hän sentähden
elää. 20 Ja vielä te sanotte: 'Herran tie ei ole oikea':
minä tuomitsen teidät, te Israelin heimo, itsekunkin
hänen teittensä mukaan." 21 Kahdentenatoista meidän
pakkosiirtolaisuutemme vuotena, kymmenennessä
kuussa, kuukauden viidentenä päivänä tuli minun
luokseni pakolainen Jerusalemista ja sanoi: "Kaupunki
on valloitettu". 22 Herran käsi oli tullut minun päälleni
jo illalla, ennen pakolaisen tuloa, ja hän avasi minun
suuni ennen tämän tuloa aamulla. Niin avautui minun
suuni, enkä minä enää ollut mykkänä. 23 Ja minulle tuli
tämä Herran sana: 24 "Ihmislapsi, ne, jotka asuvat noilla
raunioilla Israelin maassa, sanovat näin: 'Aabraham oli
vain yksi, ja hän peri maan; meitä on paljon, meille on
maa perinnöksi annettu'. 25 Sano sentähden heille:
Näin sanoo Herra, Herra: Te syötte lihaa verinensä,
luotte silmänne kivijumaliinne ja vuodatatte verta; ja
tekö perisitte maan? 26 Te seisotte miekkanne varassa,
harjoitatte kauhistuksia ja saastutatte toistenne vaimoja;
ja tekö perisitte maan? 27 Näin on sinun heille sanottava:
Näin sanoo Herra, Herra: Niin totta kuin minä elän, niin
ne, jotka ovat raunioilla, kaatuvat miekkaan, ja ne, jotka
ovat kedolla, minä annan petoeläimille syötäväksi, ja ne,
jotka ovat vuorenhuipuilla ja luolissa, kuolevat ruttoon.
28 Ja minä teen maan autioksi ja hävitetyksi, ja heidän
ylpeästä uhmastaan tulee loppu, ja Israelin vuoret
joutuvat autioiksi, niin ettei siellä kenkään kulje. 29 Ja
he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä
teen maan autioksi ja hävitetyksi kaikkien kauhistusten
tähden, joita he ovat harjoittaneet. 30 Ja sinä, ihmislapsi!
Sinun kansasi lapset puhuvat sinusta seinänvierustoilla
ja talojen ovilla ja sanovat keskenään, toinen toisellensa,
näin: 'Lähtekää kuulemaan, millainen sana nyt on tullut
Herralta'. 31 He tulevat sinun luoksesi joukoittain, istuvat
edessäsi minun kansanani ja kuuntelevat sinun sanojasi,
mutta he eivät tee niitten mukaan, sillä he osoittavat
rakkautta suullansa, mutta heidän sydämensä kulkee
väärän voiton perässä. 32 Ja katso, sinä olet heille
kuin rakkauslaulu, kauniisti laulettu ja hyvin soitettu:
he sanojasi kyllä kuuntelevat, mutta eivät tee niitten
mukaan. 33 Mutta kun se toteutuu-ja katso, se toteutuu-
silloin he tulevat tietämään, että heidän keskuudessansa
on ollut profeetta."

34 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
ennusta Israelin paimenia vastaan, ennusta ja sano
heille-paimenille: Näin sanoo Herra, Herra: Voi Israelin
paimenia, jotka ovat itseänsä kainneet! Eikö paimenten
ole kaittava lampaita? 3 Te olette syöneet rasvat,
pukeneet päällenne villat, teurastaneet lihavat; mutta ette
ole kainneet laumaa, 4 ette ole vahvistaneet heikkoja,
ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita,
tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan
te olette vallinneet niitä tylysti ja väkivaltaisesti. 5 Ja
niin ne ovat hajaantuneet paimenta vailla ja joutuneet
kaikkien metsän petojen syötäviksi-hajaantuneet ne
ovat. 6 Minun lampaani harhailevat kaikilla vuorilla
ja kaikilla korkeilla kukkuloilla; pitkin koko maata ovat
minun lampaani hajallaan, eikä kenkään niistä välitä
eikä niitä etsi. 7 Sentähden, paimenet, kuulkaa Herran
sana: 8 Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra,
totisesti, koska minun lampaani ovat ryöstettävinä ja
koska minun lampaani ovat kaikkien metsän petojen
syötävinä, kun paimenta ei ole ja kun minun paimeneni
eivät välitä minun lampaistani, vaan minun paimeneni
kaitsevat itseänsä, eivätkä kaitse minun lampaitani, 9
sentähden, paimenet, kuulkaa Herran sana: 10 Näin
sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn paimenten
kimppuun, vaadin lampaani heidän kädestänsä ja
teen lopun heidän lammasten-kaitsennastaan, eivätkä
paimenet saa enää kaita itseänsä. Minä pelastan
lampaani heidän kidastansa, eivätkä ne sitten enää
ole heidän syötävinänsä. 11 Sillä näin sanoo Herra,
Herra: Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä
huolen. 12 Niinkuin paimen pitää huolen laumastaan,
kun hän on lampaittensa keskellä ja ne ovat hajallaan,
niin minä pidän huolen lampaistani, ja minä pelastan ne
joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä
ja pimeänä päivänä. 13 Minä vien ne pois kansojen
seasta ja kokoan ne muista maista, tuon ne omaan
maahansa ja kaitsen niitä Israelin vuorilla, puronotkoissa
ja kaikissa maan asuttavissa paikoissa. 14 Hyvillä
ruokamailla minä niitä kaitsen, ja Israelin korkeilla
vuorilla on niillä oleva laitumensa. Siellä ne saavat
levätä hyvällä laitumella, ja lihava ruokamaa niillä on
oleva Israelin vuorilla. 15 Minä itse kaitsen lampaani

ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. **16** Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on. **17** Mutta te, minun lampaani! Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan, oinasten ja vuohipukkien välillä. **18** Eikö teille riitä, että olette hyvällä laitumella, kun vielä tallaatte jaloillanne loput laitumestanne, ja että saatte juoda kirkasta vettä, kun vielä hämmennätte jaloillanne loput? **19** Ja onko minun lampaitteni oltava laitumella siinä, mitä jalkanne ovat tallanneet, ja juotava sitä, mitä jalkanne ovat hämmentäneet? **20** Sentähden sanoo Herra, Herra niille näin: Katso, minä, minä tuomitsen lihavan lampaan ja laihan lampaan välillä. **21** Koska te olette kylki-ja niskavoimalla sysineet ja sarvillanne puskeneet kaikkia heikkoja, kunnes olette saaneet ne ajetuiksi ulos ja hajallensa, **22** niin minä tahdon vapauttaa lampaani, etteivät ne enää jää ryöstettäviksi; ja minä tahdon tuomita lampaan ja lampaan välillä. **23** Ja minä herätän heille yhden paimenen heitä kaitsemaan, palvelijani Daavidin; hän on kaitseva heitä ja oleva heidän paimenensa. **24** Ja minä, Herra, olen heidän Jumalansa, ja minun palvelijani Daavid on ruhtinas heidän keskellänsä. Minä, Herra, olen puhunut. **25** Ja minä teen heidän kanssansa rauhan liiton; minä lopetan maasta pahat eläimet, niin että he asuvat turvallisesti erämaassa ja nukkuvat metsiköissä; **26** ja minä teen siunatuiksi heidät ja kaiken, mitä minun kukkulani ympärillä on, ja vuodatan sateen ajallansa-ne ovat siunauksen sateita. **27** Ja kedon puut kantavat hedelmänsä, ja maa antaa satonsa, ja he saavat olla turvassa maassansa. Ja he tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä särjen heidän ikeensä puut ja pelastan heidät heidän orjuuttajainsa käsistä. **28** Eivätkä he enää ole pakanain ryöstettävinä, eivätkä metsän pedot heitä syö, vaan he asuvat turvassa, kenenkään peloittelematta. **29** Ja minä annan nousta heille istutuksen, joka on oleva kunniaksi, niin ettei heidän tarvitse siinä maassa menehtyä nälkään eikä enää kärsiä pakanain pilkkaa. **30** Ja he tulevat tietämään, että minä, Herra, heidän Jumalansa, olen heidän kanssansa ja että he, Israelin heimo, ovat minun kansani, sanoo Herra, Herra. **31** Niin, te olette minun lampaani, minun laitumeni lampaat, te ihmiset; minä olen teidän Jumalanne, sanoo Herra, Herra."

35 Minulle tuli tämä Herran sana: **2** "Ihmislapsi, käännä kasvosi Seirin vuorta kohti ja ennusta sitä vastaan **3** ja sano sille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Seirin vuori, ojennan käteni sinua vastaan ja teen sinut autioksi ja hävitetyksi. **4** Sinun kaupunkisi minä teen raunioiksi ja sinä itse tulet autioksi. Ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra. **5** Koska sinä pidit ikuista vihaa ja annoit israelilaiset alttiiksi miekalle heidän onnettomuutensa aikana, aikana, jolloin syntivelka tuli loppumääräänsä, **6** sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, minä teen sinut verivirraksi, ja veri on sinua vainoava: totisesti, vereen saakka sinä olet vihannut, ja veri on sinua vainoava. **7** Minä teen Seirin vuoren tyhjäksi ja autioksi ja hävitän sieltä menijän ja tulijan. **8** Sen vuoret minä täytän sen surmatuilla. Miekalla surmattuja kaatuu sinun kukkuloillasi ja laaksoissasi ja kaikissa puronotkoissasi. **9** Minä teen sinut ikiautioksi, ja sinun kaupunkisi jäävät asumattomiksi. Ja te tulette tietämään, että minä olen Herra. **10** Koska sinä olet sanonut: 'Ne kaksi kansaa ja kaksi maata ovat minun, me otamme ne omiksemme', vaikka siellä on Herra, **11** sentähden, niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, minä teen sinun kiukkusi ja kiivautesi mukaan, teen sen, minkä sinä vihassasi olet heille tehnyt. Ja minä teen itseni heille tunnetuksi, kun niin tuomitsen sinut, **12** ja sinä tulet tietämään, että minä olen Herra. Minä olen kuullut kaikki sinun pilkkasi, jotka olet puhunut Israelin vuoria vastaan, kun olet sanonut: 'Ne ovat autioina, ne ovat annetut meidän syötäviksemme'. **13** Te suurentelitte minua vastaan suullanne, ja ylenpalttiset olivat teidän puheenne minua vastaan: minä olen ne kuullut. **14** Näin sanoo Herra, Herra: Iloksi kaikelle maalle minä teen sinut autioksi. **15** Niinkuin sinä iloitsit Israelin heimon perintöosasta, kun se tuli autioksi, niin teen minäkin sinulle: autioksi tulet sinä, Seirin vuori, samoin koko Edom kaikkinensa. Ja niin he tulevat tietämään, että minä olen Herra."

36 "Ja sinä, ihmislapsi, ennusta Israelin vuorista ja sano: **2** Israelin vuoret, kuulkaa Herran sana: Näin sanoo Herra, Herra: Koska vihollinen on sanonut teistä: 'Kas niin!' ja: 'Ikuiset kukkulat ovat tulleet meille perinnöksi', **3** sentähden ennusta ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Koska-niin, koska teitä on hävitetty ja poljettu joka taholta, että joutuisitte muiden kansain omaisuudeksi, ja koska te olette joutuneet pahain kielten ja kansan panettelun alaisiksi, **4** sentähden, Israelin vuoret, kuulkaa Herran, Herran sana: Näin sanoo Herra, Herra vuorille ja kukkuloille, puronotkoille ja laaksoille, autioille raunioille ja hyljätyille kaupungeille, jotka ovat joutuneet saaliiksi ja pilkaksi muille kansoille, mitä ympärillä on. **5** Sentähden sanoo Herra, Herra näin: Totisesti, kiivauteni tulessa minä puhun muita kansoja vastaan ja koko Edomia vastaan, jotka ovat kaikesta sydämestään iloiten ja sielu täynnä ylenkatsetta ottaneet omakseen minun maani karkoittaaksensa siitä ihmiset ja ryöstääksensä sen. **6** Sentähden ennusta Israelin maasta ja sano vuorille ja kukkuloille, puronotkoille ja laaksoille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, kiivaudessani ja vihassani minä puhun, koska teidän täytyy kärsiä pakanakansain

pilkkaa. 7 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Minä
kohotan käteni: totisesti saavat pakanakansat, jotka
teidän ympärillänne ovat, itse kärsiä oman pilkkansa. 8
Mutta te, Israelin vuoret, teette lehvänne ja kannatte
hedelmänne minun kansalleni Israelille, sillä he ovat
aivan lähellä, ovat tulossa. 9 Sillä katso, minä tulen
teidän tykönne ja käännyn teidän puoleenne, ja teidät
viljellään ja teihin kylvetään. 10 Ja minä lisään teille
ihmisiä runsaasti-kaiken Israelin heimon kokonansa-
ja kaupungit asutetaan ja rauniot rakennetaan. 11
Ja minä lisään teille ihmisiä ja karjaa runsaasti, ja
ne lisääntyvät ja ovat hedelmälliset. Minä teen teidät
asutuiksi, niinkuin olitte muinaisina päivinänne, ja teen
hyvää vielä enemmän kuin alkuaikoinanne. Ja te tulette
tietämään, että minä olen Herra. 12 Minä annan
teidän kukkuloillanne kulkea ihmisten, kansani Israelin;
ja he ottavat sinut omaksensa, ja sinä tulet heille
perintöosaksi, ja sinä et enää tästälähin riistä heidän
lapsiansa. 13 Näin sanoo Herra, Herra: Koska teille on
sanottu: 'Sinä olet ihmissyöjätär, oman kansasi lasten
riistäjätär', 14 sentähden et sinä ole enää syövä ihmisiä
etkä enää riistävä lapsia omalta kansaltasi, sanoo Herra,
Herra. 15 Enkä minä enää anna sinun joutua kuulemaan
pakanakansojen pilkkaa, eikä tarvitse sinun enää kärsiä
kansojen herjauksia, et myöskään sinä enää omaa
kansaasi kaada, sanoo Herra, Herra." 16 Ja minulle tuli
tämä Herran sana: 17 "Ihmislapsi, kun Israelin heimo
asui maassansa, he saastuttivat sen vaelluksellaan ja
teoillaan. Niinkuin kuukautistilan saastaisuus oli minun
edessäni heidän vaelluksensa. 18 Niin minä vuodatin
kiivauteni heidän ylitsensä veren tähden, jota he olivat
vuodattaneet maassa, ja heidän kivijumalainsa tähden,
joilla he olivat sen saastuttaneet. 19 Ja minä hajotin
heidät pakanakansojen sekaan, ja heidät siroteltiin
muihin maihin. Vaelluksensa ja tekojensa mukaan minä
heidät tuomitsin. 20 Niin he tulivat pakanakansain
sekaan; minne tulivatkin, he häpäisivät minun pyhän
nimeni, kun heistä sanottiin: 'Nämä ovat Herran kansa,
mutta heidän on täytynyt lähteä pois hänen maastansa'.
21 Niin minun tuli sääli pyhää nimeäni, jonka Israelin
heimo saastutti pakanakansain seassa, minne tulivatkin.
22 Sentähden sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra,
Herra: En tee minä teidän tähtenne, Israelin heimo,
sitä minkä teen, vaan oman pyhän nimeni tähden,
jonka te olette häväisseet pakanakansain seassa,
minne tulittekin. 23 Minä pyhitän suuren nimeni, joka
on häväisty pakanakansain seassa, jonka te olette
häväisseet heidän keskellänsä. Ja pakanakansat tulevat
tietämään, että minä olen Herra, sanoo Herra, Herra, kun
minä osoitan teissä pyhyyteni heidän silmäinsä edessä.
24 Minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan
teidät kaikista maista ja tuon teidät omaan maahanne.
25 Ja minä vihmon teidän päällenne puhdasta vettä,
niin että te puhdistutte; kaikista saastaisuuksistanne ja
kaikista kivijumalistanne minä teidät puhdistan. 26 Ja
minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen
minä annan teidän sisimpäänne. Minä poistan teidän
ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen.
27 Henkeni minä annan teidän sisimpäänne ja vaikutan
sen, että te vaellatte minun käskyjeni mukaan, noudatatte
minun oikeuksiani ja pidätte ne. 28 Niin te saatte asua
maassa, jonka minä annoin teidän isillenne; ja te olette
minun kansani, ja minä olen teidän Jumalanne. 29
Minä vapahdan teidät kaikista saastaisuuksistanne.
Ja minä kutsun esiin viljan ja teen sen runsaaksi
enkä anna teille nälänhätää. 30 Minä teen runsaaksi
puitten hedelmän ja pellon sadon, niin ettette enää
joudu kärsimään kansojen seassa herjausta nälän
takia. 31 Niin te muistatte huonon vaelluksenne ja
tekonne, jotka eivät olleet hyvät, ja teitä kyllästyttää
oma itsenne rikostenne ja kauhistustenne tähden. 32
En minä teidän tähtenne sitä tee, sanoo Herra, Herra:
se olkoon teille tiettävä. Hävetkää ja tuntekaa häpeätä
vaelluksenne tähden, te Israelin heimo. 33 Näin sanoo
Herra, Herra: Sinä päivänä, jona minä teidät puhdistan
kaikista pahoista teoistanne, minä asutan kaupungit, ja
rauniot rakennetaan jälleen, 34 ja autiomaa viljellään,
sen sijaan että se on ollut autiona jokaisen ohitsekulkijan
silmäin edessä. 35 Silloin sanotaan: 'Tästä maasta,
joka oli autiona, on tullut kuin Eedenin puutarha; ja
raunioina olleet, autiot ja maahan revityt kaupungit ovat
varustettuja ja asuttuja'. 36 Niin tulevat pakanakansat,
joita on jäljellä teidän ympärillänne, tietämään, että
minä, Herra, rakennan jälleen alasrevityn ja istutan
aution: minä, Herra, olen puhunut, ja minä teen sen. 37
Näin sanoo Herra, Herra: Vielä tätäkin annan Israelin
heimon minulta anoa, että tekisin heille sen: minä
lisään heille ihmisiä runsaasti kuin lammaslaumaa. 38
Niinkuin on pyhitettyjen uhrilammasten laumaa, niinkuin
Jerusalemin lammaslaumaa sen juhlissa, niin tulevat
raunioina olleet kaupungit täyteen ihmislaumaa. Ja niin
he tulevat tietämään, että minä olen Herra."

37 Herran käsi tuli minun päälleni ja vei minut pois
Herran hengessä ja laski minut keskelle laaksoa.
Ja se oli täynnä luita. 2 Ja hän kuljetti minua ympäri
niitten ohitse; ja katso, niitä oli hyvin paljon laakson
kamaralla, ja katso, ne olivat hyvin kuivia. 3 Niin hän
sanoi minulle: "Ihmislapsi, voivatkohan nämä luut tulla
eläviksi?" Mutta minä sanoin: "Herra, Herra, sinä sen
tiedät". 4 Niin hän sanoi minulle: "Ennusta näistä luista
ja sano niille: Kuivat luut, kuulkaa Herran sana. 5 Näin
sanoo Herra, Herra näille luille: Katso, minä annan tulla
teihin hengen, ja te tulette eläviksi. 6 Minä panen teihin
jänteet, kasvatan teihin lihan, vedän yllenne nahan ja
annan teihin hengen, ja te tulette eläviksi. Ja te tulette
tietämään, että minä olen Herra." 7 Minä ennustin,

niinkuin minua oli käsketty. Ja kävi humahdus, kun
minä ennustin; ja katso, kuului kolina, ja luut lähenivät
toisiaan, luu luutansa. 8 Minä näin, ja katso: niihin
tulivat jänteet ja kasvoi liha, ja päälle vetäytyi niihin
nahka; mutta henkeä niissä ei ollut. 9 Niin hän sanoi
minulle: "Ennusta hengestä, ennusta, ihmislapsi, ja
sano hengelle: Näin sanoo Herra, Herra: Tule, henki,
neljästä tuulesta ja puhalla näihin surmattuihin, että
ne tulisivat eläviksi." 10 Minä ennustin, niinkuin hän
oli minua käskenyt, ja niihin tuli henki, ja ne tulivat
eläviksi ja nousivat ylös jaloillensa: ylenmäärin suuri
joukko. 11 Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi, nämä luut
ovat koko Israelin heimo. Katso, he sanovat: 'Meidän
luumme ovat kuivettuneet, toivomme on mennyttä,
me olemme hukassa'. 12 Sentähden ennusta ja sano
heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä avaan
teidän hautanne ja nostan teidät, minun kansani, ylös
haudoistanne ja vien teidät Israelin maahan. 13 Ja
siitä te tulette tietämään, että minä olen Herra, kun
minä avaan teidän hautanne ja nostan teidät, minun
kansani, ylös haudoistanne. 14 Ja minä annan teihin
henkeni, niin että te tulette eläviksi, ja sijoitan teidät
omaan maahanne. Ja te tulette tietämään, että minä
olen Herra: minä olen puhunut, ja minä sen teen,
sanoo Herra." 15 Ja minulle tuli tämä Herran sana:
16 "Sinä, ihmislapsi, ota puusauva ja kirjoita siihen:
'Juudalle ja häneen liittyneille israelilaisille'. Ota sitten
toinen puusauva ja kirjoita siihen: 'Joosefille; Efraimin ja
kaiken häneen liittyneen Israelin heimon sauva'. 17 Ja
pane ne lähekkäin, pääksytysten, niin että ne tulevat
yhdeksi sinun kädessäsi. 18 Kun sitten kansasi lapset
sanovat sinulle näin: 'Etkö selitä meille, mitä sinä tällä
tarkoitat?' 19 niin puhu heille: Näin sanoo Herra, Herra:
Katso, minä otan Joosefin sauvan, joka on Efraimin
kädessä, ja häneen liittyneet Israelin sukukunnat, ja
minä asetan ne yhteen Juudan sauvan kanssa ja teen
niistä yhden sauvan, niin että ne tulevat yhdeksi minun
kädessäni. 20 Ja kun sauvat, joihin olet kirjoittanut,
ovat sinun kädessäsi, heidän silmäinsä edessä, 21 niin
puhu heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä otan
israelilaiset pois pakanakansojen keskuudesta, minne
vain he ovat kulkeutuneet, kokoan heidät joka taholta
ja tuon heidät omaan maahansa. 22 Minä teen heidät
yhdeksi kansaksi siinä maassa, Israelin vuorilla, ja yksi
kuningas on oleva kuninkaana heillä kaikilla. Eivätkä he
enää ole kahtena kansana eivätkä enää jakaantuneina
kahdeksi valtakunnaksi. 23 Eivät myöskään he enää
saastuta itseänsä kivijumalillaan, iljetyksillään eivätkä
millään rikkomuksillansa, vaan minä vapautan heidät
kaikista asuinpaikoistaan, joissa ovat syntiä tehneet, ja
puhdistan heidät. Ja he ovat minun kansani, ja minä
olen heidän Jumalansa. 24 Minun palvelijani Daavid on
oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi
paimen. Ja he vaeltavat minun oikeuksieni mukaan ja
noudattavat minun käskyjäni ja pitävät ne. 25 He saavat
asua maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille
ja jossa teidän isänne ovat asuneet. Siinä saavat asua
he, heidän lapsensa ja lastensa lapset iankaikkisesti, ja
minun palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa
iankaikkisesti. 26 Minä teen heidän kanssansa rauhan
liiton-se on oleva iankaikkinen liitto heidän kanssansa-
istutan ja runsaasti kartutan heidät ja asetan pyhäkköni
olemaan heidän keskellänsä iankaikkisesti. 27 Minun
asumukseni on oleva heidän yllänsä, ja minä olen
heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. 28 Ja
pakanakansat tulevat tietämään, että minä olen Herra,
joka pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on heidän
keskellänsä iankaikkisesti."

38 Minulle tuli tämä Herran sana: 2 "Ihmislapsi,
käännä kasvosi kohti Googia Maagogin maassa,
Roosin, Mesekin ja Tuubalin ruhtinasta, ja ennusta
häntä vastaan 3 ja sano: Näin sanoo Herra, Herra:
Katso, minä käyn sinun kimppuusi, Goog, sinä Roosin,
Mesekin ja Tuubalin ruhtinas. 4 Minä kuljetan sinua,
panen koukut sinun leukoihisi ja nostatan sotaan sinut ja
kaiken sinun sotaväkesi: hevoset ja ratsumiehet, kaikki
pulskasti puettuja, suuren joukon suurine ja pienine
kilpineen, miekankantajia kaikki. 5 Persia, Etiopia ja
Puut ovat heidän kanssansa, kilvet ja kypärit on heillä
kaikilla. 6 Goomer ja kaikki sen sotalaumat, Toogarman
heimo pohjan periltä ja kaikki sen sotalaumat-lukuisat
kansat ovat sinun kanssasi. 7 Ole valmis, varustaudu,
sinä ja kaikki joukkosi, jotka ovat kokoontuneet sinun
luoksesi, ja ole sinä varalla heitä varten. 8 Pitkien
aikojen perästä sinä saat määräyksen, vuotten lopulla
sinun on karattava maahan, joka on tointunut miekan
jäljiltä, koottu monien kansain seasta, -mentävä Israelin
vuorille, jotka kauan aikaa olivat olleet rauniomaana; se
on tuotu pois kansojen seasta, ja he asuvat turvallisina
kaikki tyynni. 9 Sinä hyökkäät kuin rajuilma, tulet kuin
pilvi, pettääksesi maan, sinä ja kaikki sotalaumasi ja
lukuisat kansat, jotka ovat sinun kanssasi. 10 Näin sanoo
Herra, Herra: Mutta sinä päivänä tulee mieleesi jotakin,
ja sinä mietit pahan juonen 11 ja sanot: Minä hyökkään
suojattomaan maahan, karkaan rauhallisten ihmisten
kimppuun, jotka asuvat turvallisina-asuvat muuria vailla
kaikki tyynni, ja joilla ei ole salpoja, ei ovia. 12 Sinä
aiot saalista saada, ryöstettävää ryöstää, ojentaa kätesi
raunioita kohti, jotka on saatu asutuiksi, ja kansaa kohti,
joka on koottu pakanakansain seasta, joka on hankkinut
karjaa ja omaisuutta ja asuu maan navassa. 13 Saba
ja Dedan ja Tarsiin kauppiaat ja kaikki heidän nuoret
jalopeuransa kyselevät sinulta: 'Oletko sinä menossa
saalista saamaan, ryöstettävää ryöstämään? Oletko
koonnut joukkosi kantamaan hopeata ja kultaa, ottamaan

karjaa ja omaisuutta, suurta saalista saamaan?' 14
Sentähden ennusta, ihmislapsi, ja sano Googille: Näin
sanoo Herra, Herra: Sinä päivänä sinä kyllä huomaat,
että minun kansani Israel asuu turvallisena, 15 ja lähdet
asuinpaikastasi pohjan periltä, sinä ja sinun kanssasi
lukuisat kansat, jotka kaikki ratsastavat hevosilla: suuri
joukko, lukuisa sotaväki. 16 Sinä hyökkäät minun
kansani Israelin kimppuun kuin pilvi, peittääksesi maan.
Päivien lopulla on tämä tapahtuva. Ja minä annan sinun
karata maahani, että pakanakansat tulisivat tuntemaan
minut, kun minä osoitan pyhyyteni sinussa, Goog,
heidän silmäinsä edessä. 17 Näin sanoo Herra, Herra:
Etkö se ole sinä, josta minä muinaisina päivinä puhuin
palvelijaini, Israelin profeettain, kautta, jotka niinä päivinä
ennustivat, vuodesta vuoteen, että minä annan sinun
karata heidän kimppuunsa? 18 Mutta sinä päivänä,
jona Goog karkaa Israelin maahan, sanoo Herra,
Herra, nousee minun vihani hehku. 19 Kiivaudessani,
tuimuuteni tulessa minä sanon: Totisesti tulee sinä
päivänä suuri maanjäristys Israelin maahan. 20 Ja
minun edessäni vapisevat meren kalat ja taivaan linnut
ja metsän eläimet ja kaikki maassa liikkuvat matelijat
ja kaikki ihmiset, jotka maan pinnalla ovat; ja vuoret
luhistuvat, ja vuorenpengermät sortuvat, ja kaikki muurit
sortuvat maahan. 21 Ja minä kutsun häntä vastaan
kaikille vuorilleni miekan, sanoo Herra, Herra: toisen
miekka on oleva toista vastaan. 22 Minä käyn oikeutta
hänen kanssansa rutolla ja verellä. Ja minä annan
sataa kaatosadetta, raekiviä, tulta ja tulikiveä hänen
päällensä, hänen sotalaumojensa päälle ja lukuisain
kansojen päälle, jotka hänen kanssansa ovat. 23 Niin
minä osoitan suuruuteni ja pyhyyteni sekä teen itseni
tunnetuksi lukuisain pakanakansain silmien edessä. Ja
he tulevat tietämään, että minä olen Herra."

39 "Ja sinä, ihmislapsi, ennusta Googia vastaan
ja sano: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä
tulen sinun tykösi, Goog, sinä Roosin, Mesekin ja
Tuubalin ruhtinas. 2 Minä kuljetan sinua, talutan sinua,
nostatan sinut pohjan periltä ja annan sinun hyökätä
Israelin vuorille. 3 Mutta minä lyön pois jousesi sinun
vasemmasta kädestäsi ja pudotan nuolesi sinun oikeasta
kädestäsi. 4 Israelin vuorille sinä olet kaatuva, samoin
kaikki sinun sotalaumasi ja kansat, jotka sinun kanssasi
ovat: minä annan sinut petolinnuille, kaikille siivekkäille
ja metsän eläimille ruuaksi. 5 Kentälle sinä kaadut.
Sillä minä olen puhunut, sanoo Herra, Herra. 6 Ja
minä lähetän tulen Maagogiin ja rantamaalla turvassa
asuvien keskeen. Ja he tulevat tietämään, että minä olen
Herra. 7 Ja pyhän nimeni minä teen tunnetuksi kansani
Israelin keskuudessa enkä enää salli häväistävän
pyhää nimeäni. Ja pakanakansat tulevat tietämään, että
minä olen Herra, Israelin Pyhä. 8 Katso, se tulee, se
tapahtuu, sanoo Herra, Herra: Tämä on se päivä, josta
minä olen puhunut. 9 Israelin kaupunkien asukkaat
menevät ulos ja sytyttävät ja polttavat aseita, pieniä
ja suuria kilpiä, jousia, nuolia, käsikarttuja ja keihäitä.
He pitävät niitä polttoaineina seitsemän vuotta; 10
eivät he kanna puita kedolta eivätkä hakkaa metsistä,
vaan pitävät polttoaineina aseita. Näin he saalistavat
saalistajiaan ja ryöstävät ryöstäjiään, sanoo Herra, Herra.
11 Sinä päivänä minä annan Googille siellä, Israelissa,
hautasijan, 'Kulkijain laakson', itää kohden merestä; se
sulkee tien noilta kulkijoilta. Sinne haudataan Goog ja
koko hänen meluisa joukkonsa, ja sille pannaan nimeksi:
'Googin meluisan joukon laakso'. 12 Niitä hautaa Israelin
heimo seitsemän kuukautta puhdistaaksensa maan. 13
Koko maan kansa hautaa heitä, ja se on koituva heille
kiitokseksi sinä päivänä, jona minä näytän kunniani,
sanoo Herra, Herra. 14 Valitaan vakinaiset miehet,
jotka kulkevat maata ja hautaavat noita kulkijoita, mitä
niitä vielä on jäljellä maan pinnalla, puhdistaaksensa
sen; seitsemän kuukauden kuluttua he sen tutkivat
läpikotaisin. 15 Kun nämä kulkijat kulkevat maata
ja joku heistä näkee ihmisen luut, laittaa hän niitten
ääreen kivimerkin, siihen asti että haudankaivajat saavat
ne haudatuiksi 'Googin meluisan joukon laaksoon'.
16 Onpa eräällä kaupungillakin nimenä Hamona. -
Niin he puhdistavat maan. 17 Ja sinä, ihmislapsi!
Näin sanoo Herra, Herra: Käske lintuja, kaikkia
siivekkäitä, ja kaikkia metsän eläimiä: Kokoontukaa,
tulkaa, yhtykää joka taholta minun teurasuhrilleni jonka
minä teitä varten uhraan, suurelle teurasuhrille Israelin
vuorille; syökää lihaa ja juokaa verta. 18 Syökää
sankarien lihaa ja juokaa maan ruhtinaitten verta-oinaita,
lampaita, kauriita ja härkiä, kaikki tyynni Baasanissa
syötettyjä. 19 Syökää itsenne kylläisiksi rasvasta ja
juokaa itsenne juovuksiin verestä, teurasuhrista, jonka
minä teitä varten uhraan. 20 Tulkaa kylläisiksi minun
pöydässäni ratsuista ja vaunuhevosista, sankareista ja
kaikenkaltaisista sotamiehistä, sanoo Herra, Herra. 21
Minä asetan kunniani pakanakansojen keskeen, ja kaikki
pakanakansat saavat nähdä minun tuomioni, jonka minä
toimitan, ja käteni, jonka minä lasken heidän päällensä.
22 Mutta Israelin heimo tulee tietämään, että minä, Herra,
olen heidän Jumalansa siitä päivästä lähtien ja aina
eteenpäin. 23 Ja pakanakansat tulevat tietämään, että
Israelin heimo joutui pakkosiirtolaisuuteen syntivelkansa
tähden, koska olivat olleet minulle uskottomat, ja minä
kätkin heiltä kasvoni, ja niin minä annoin heidät heidän
vihollistensa käsiin, ja he kaatuivat miekkaan kaikki
tyynni. 24 Minä tein heille heidän saastaisuutensa
ja rikkomustensa mukaan ja kätkin heiltä kasvoni.
25 Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Nyt minä
käännän Jaakobin kohtalon ja armahdan kaikkea Israelin
heimoa ja kiivailen pyhän nimeni puolesta. 26 Ja

häpeänsä ja kaiken uskottomuutensa, jota he ovat
minulle osoittaneet, he unhottavat, asuessaan nyt
maassansa turvallisina, kenenkään peloittelematta.
27 Kun minä tuon heidät takaisin kansojen seasta
ja kokoan heidät heidän vihamiestensä maista, niin
minä osoitan heissä pyhyyteni lukuisain pakanakansain
silmien edessä. 28 Ja he tulevat tietämään, että minä,
Herra, olen heidän Jumalansa, kun minä, vietyäni
heidät pakkosiirtolaisuuteen pakanakansojen luokse,
kokoan heidät omaan maahansa enkä jätä sinne jäljelle
ainoatakaan heistä. 29 Enkä minä enää kätke heiltä
kasvojani, sillä minä vuodatan Henkeni Israelin heimon
päälle, sanoo Herra, Herra."

40 Meidän pakkosiirtolaisuutemme kahdentena-
kymmenentenä viidentenä vuotena, vuoden
alussa, kuukauden kymmenentenä päivänä,
neljäntenätoista vuotena kaupungin valloituksen jälkeen,
juuri sinä päivänä tuli minun päälleni Herran käsi,
ja hän vei minut sinne. 2 Jumalan näyissä hän vei
minut Israelin maahan ja laski minut hyvin korkealle
vuorelle, jolla oli ikäänkuin kaupunki rakennettuna,
etelään päin. 3 Hän vei minut sinne. Ja katso, oli
mies, näöltänsä vasken kaltainen, ja pellavanuora oli
hänellä kädessänsä sekä mittaruoko, ja hän seisoi
portilla. 4 Ja mies puhui minulle: "Ihmislapsi, katso
silmilläsi, kuule korvillasi ja ota huomioosi kaikki, mitä
minä sinulle näytän; sillä sinut on tuotu tänne sitä
varten, että nämä sinulle näytettäisiin. Ilmoita kaikki,
mitä näet, Israelin heimolle. 5 Ja katso, oli muuri
temppelin ulkopuolella, yltympäri sen. Ja miehen
kädessä oli mittaruoko, kuusikyynäräinen, kyynärään
luettuna kyynärä ja kämmenenleveys. Ja hän mittasi
muurirakennuksen leveyden: yksi ruoko, ja korkeuden:
yksi ruoko. 6 Sitten hän meni portille, jonka etupuoli oli
itää kohden, nousi ylös sen portaita ja mittasi portin
kynnyksen: se oli yhden ruovon levyinen-ensimmäinen
kynnys: yhden ruovon levyinen. 7 Sivuhuone oli aina
yhden ruovon pituinen ja yhden ruovon levyinen, ja
sivuhuoneitten väliä oli viisi kyynärää. Portin kynnys
porttieteisen laidassa, sisäpuolella: yksi ruoko. 8 Ja hän
mittasi porttieteisen, joka oli sisäpuolella: yksi ruoko.
9 Ja hän mittasi porttieteisen: kahdeksan kyynärää,
ja sen seinäpatsaat: kaksi kyynärää. Ja porttieteinen
oli sisemmällä puolen. 10 Itää kohden antavan
portin sivuhuoneita oli kolme kummallakin puolella.
Ne kolme olivat yhtä suuria, ja niiden seinäpatsaat
kummallakin puolella olivat yhtä suuria. 11 Ja hän
mittasi portin oviaukon leveyden: kymmenen kyynärää,
ja portin pituuden: kolmetoista kyynärää. 12 Mutta
sivuhuoneitten edessä oli aitaus: yksi kyynärä, samoin
toisella puolella oleva aitaus: yksi kyynärä; ja kukin
sivuhuone kummallakin puolella: kuusi kyynärää. 13 Ja
hän mittasi portin, yhden sivuhuoneen katosta toisen
kattoon: leveys oli kaksikymmentä viisi kyynärää, ovet
vastatusten. 14 Sitten hän otti mitan seinäpatsaista:
kaksikymmentä kyynärää. Seinäpatsaisiin liittyi esipiha
portin ympärillä. 15 Ja sisäänkäyntiportin edestä
sisäportin eteisen eteen oli viisikymmentä kyynärää. 16
Portissa yltympäri oli sisäänpäin, sivuhuoneisiin ja niitten
seinäpatsaisiin päin, avartuvia ikkuna-aukkoja; samoin
eteisissä. Ikkuna-aukot ympärinsä laajenivat sisäänpäin.
Ja seinäpatsaissa oli palmukoristeita. 17 Sitten hän vei
minut ulompaan esipihaan. Ja katso: ympäri esipihan oli
kammioita ja kivillä laskettu permanto. Kivillä lasketun
permannon laidassa oli kolmekymmentä kammiota.
18 Kivillä laskettu permanto oli porttien sivuseinämillä,
porttien pituuden mukaisesti; tämä oli alempi kivillä
laskettu permanto. 19 Ja hän mittasi leveyden alemman
portin edestä sisemmän esipihan edustalle, ulkopuolelle:
sata kyynärää sekä itä-että pohjoispuolella. 20 Sitten
hän mittasi sen portin pituuden ja leveyden, jonka
etupuoli oli pohjoista kohden ja joka vei ulompaan
esipihaan. 21 Siinä oli kolme sivuhuonetta kummallakin
puolella, ja sen seinäpatsaat ja eteinen olivat yhtä
suuret kuin ensimmäisessä portissa. Sen pituus oli
viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä
viisi kyynärää. 22 Ja sen ikkuna-aukot, eteinen ja
palmukoristeet olivat yhtä suuret kuin portin, jonka
etupuoli oli itää kohden, ja sinne noustiin seitsemää
porrasta, ja niistä eteenpäin oli sen eteinen. 23
Sisemmällä esipihalla oli portti porttia vastassa pohjoista
ja itää kohden. Ja hän mittasi portista porttiin: sata
kyynärää. 24 Sitten hän kuljetti minua etelää kohden,
ja katso, tuli portti, joka antoi etelää kohden. Ja hän
mittasi sen seinäpatsaat ja eteisen: ne olivat yhtä suuret
kuin nuo toiset. 25 Ja siinä ja sen eteisessä oli ikkuna-
aukkoja ympärinsä, samanlaisia kuin nuo toiset ikkuna-
aukot. Pituus oli viisikymmentä kyynärää ja leveys
kaksikymmentä viisi kyynärää. 26 Sen ylöskäytävässä
oli seitsemän porrasta, ja niistä eteenpäin oli sen
eteinen. Ja siinä oli palmukoristeet, yksi kummallakin
puolella, sen seinäpatsaissa. 27 Sisemmässä esipihassa
oli portti etelää kohden. Ja hän mittasi portista porttiin
etelää kohden: sata kyynärää. 28 Sitten hän vei minut
sisempään esipihaan eteläportin kautta. Ja hän mittasi
eteläportin: se oli yhtä suuri kuin nuo toiset. 29 Ja
sen sivuhuoneet, seinäpatsaat ja eteinen olivat yhtä
suuret kuin nuo toiset. Ja siinä ja sen eteisessä oli
ikkuna-aukkoja ympärinsä. Pituus oli viisikymmentä
kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi kyynärää. 30
Ja eteisiä oli ympärinsä; pituus kaksikymmentä viisi
kyynärää, leveys viisi kyynärää. 31 Sen eteinen oli
ulompaan esipihaan päin, ja sen seinäpatsaissa oli
palmukoristeita. Sen portaissa oli kahdeksan porrasta.
32 Sitten hän vei minut sisempään esipihaan itää
kohden. Ja hän mittasi portin: se oli yhtä suuri kuin

nuo toiset. 33 Ja sen sivuhuoneet, seinäpatsaat ja
eteinen olivat yhtä suuret kuin nuo toiset. Ja siinä ja
sen eteisessä oli ikkuna-aukkoja ympärinsä. Pituus oli
viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä viisi
kyynärää. 34 Sen eteinen oli ulompaan esipihaan päin,
ja sen seinäpatsaissa oli palmukoristeita kummallakin
puolella. Sen portaissa oli kahdeksan porrasta. 35 Sitten
hän vei minut pohjoisportille ja mittasi: yhtä suuret kuin
nuo toiset 36 olivat sen sivuhuoneet, seinäpatsaat ja
eteinen. Ja ikkuna-aukkoja oli siinä ympärinsä. Pituus
oli viisikymmentä kyynärää ja leveys kaksikymmentä
viisi kyynärää. 37 Sen eteinen oli ulompaan esipihaan
päin, ja sen seinäpatsaissa oli palmukoristeita
kummallakin puolella. Sen portaissa oli kahdeksan
porrasta. 38 Ja oli kammio, jonka ovi oli seinäpatsaissa,
porteissa. Siellä oli polttouhri huuhdottava. 39 Ja
porttieteisessä oli kaksi pöytää kummallakin puolella;
niillä oli polttouhri, syntiuhri ja vikauhri teurastettava.
40 Ja ulkopuolisella sivuseinämällä, portin ovelle
noustessa, pohjoispuolella, oli kaksi pöytää; samoin
porttieteisen toisella sivuseinämällä kaksi pöytää: 41
neljä pöytää portin sivuseinämillä kummallakin puolella,
siis kahdeksan pöytää. Niillä oli teurastettava. 42 Ja
ylöskäytävän ääressä oli neljä pöytää hakatuista kivistä.
Ne olivat puolentoista kyynärän pituisia, puolentoista
kyynärän levyisiä ja yhden kyynärän korkuisia. Niille
oli laskettava ne aseet, joilla teurastettiin polttouhri ja
teurasuhri. 43 Ja haarukkakoukkuja, kämmenenleveyttä
pitkiä, oli kiinnitetty ympäri huonetta, mutta uhriliha
pantiin pöydille. 44 Sisemmän portin ulkopuolella
oli kaksi kammiota sisemmässä esipihassa, toinen
pohjoisen portin sivuseinämällä, etupuoli etelää kohden,
ja toinen eteläisen portin sivuseinämällä, etupuoli
pohjoista kohden. 45 Ja hän puhui minulle: "Tämä
kammio, jonka etupuoli on etelää kohden, on pappeja
varten, jotka hoitavat temppelitehtäviä. 46 Ja kammio,
jonka etupuoli on pohjoista kohden, on pappeja
varten, jotka hoitavat alttaritehtäviä. Ne ovat Saadokin
jälkeläiset, ne leeviläisistä, jotka saavat lähestyä Herraa
häntä palvellakseen." 47 Ja hän mittasi esipihan: pituus
oli sata kyynärää ja leveys sata kyynärää; se oli neliön
muotoinen. Ja alttari oli temppelin edustalla. 48 Sitten
hän vei minut temppelin eteiseen ja mittasi eteisen
seinäpatsaan: viisi kyynärää kummallakin puolella, ja
portin leveyden: kolme kyynärää kummallakin puolella.
49 Eteisen pituus oli kaksikymmentä kyynärää ja leveys
yksitoista kyynärää. Sinne noustiin kymmentä porrasta.
Ja seinäpatsaitten ääressä oli pylväät, yksi kummallakin
puolella.

41 Sitten hän vei minut temppelisaliin ja mittasi
seinäpatsaat; ne olivat kuutta kyynärää leveitä
kummallakin puolella: ilmestysmajan leveys. 2 Ja
oviaukko oli kymmentä kyynärää leveä, ja oviaukon
sivuseinät kummallakin puolella olivat viisikyynäräiset.
Hän mittasi temppelisalin pituuden: neljäkymmentä
kyynärää, ja leveyden: kaksikymmentä kyynärää.
3 Sitten hän meni sisimpään ja mittasi oviaukon
seinäpatsaan: kaksi kyynärää, oviaukon: kuusi kyynärää,
ja oviaukon leveyden: seitsemän kyynärää. 4 Ja
hän mittasi sen pituuden: kaksikymmentä kyynärää,
ja leveyden: kaksikymmentä kyynärää temppelisalin
puolelta. Ja hän sanoi minulle: "Tämä on kaikkeinpyhin".
5 Sitten hän mittasi temppelin seinän: kuusi kyynärää,
ja sivukammion leveyden: neljä kyynärää, yltympäri
temppelin. 6 Ja sivukammioita oli: kolme sivukammiota
päällekkäin, kolmeenkymmeneen kertaan; ja ne kulkivat
ympärinsä sen temppeliseinän varassa, joka oli
sivukammioihin päin, niin että pysyivät siinä kiinni, mutta
ne eivät olleet kiinnitetyt temppelinseinän sisään. 7 Ja
sivukammiot olivat aina sitä leveämpiä kiertäessään,
mitä ylempänä olivat, sillä temppelin ympäryskammiot
ulottuivat ylemmäksi ja ylemmäksi ympäri temppelin,
ollen siten ylhäällä leveämmät sisäänpäin. Ja alakerrasta
noustiin yläkertaan keskikerroksen kautta. 8 Ja
minä näin, että temppelillä oli koroke ympärinsä:
sivukammioitten perustukset, koko ruovon korkuiset,
kuusi kyynärää, reunustaan asti. 9 Sivukammioitten
ulkoseinän paksuus oli viisi kyynärää; yhtä leveä oli avoin
tila sivukammiorakennuksen ääressä, joka temppeliin
kuului. 10 Välimatkaa pihakammiorakennuksiin oli
kahtakymmentä kyynärää leveälti ympäri temppelin-
yltympäri. 11 Ja sivukammioista vei ovi avoimeen tilaan:
yksi ovi pohjoista kohden ja toinen ovi etelää kohden.
Ja avoimen tilan leveys oli viisi kyynärää yltympäri. 12
Ja rakennus, joka oli eristetyn alueen laidassa lännen
puoleisella sivulla, oli seitsemääkymmentä kyynärää
leveä. Rakennuksen seinän paksuus oli viisi kyynärää,
ympärinsä, ja sen pituus oli yhdeksänkymmentä
kyynärää. 13 Sitten hän mittasi temppelin: pituus oli
sata kyynärää, sekä eristetyn alueen ja rakennuksen
seininensä: pituus sata kyynärää. 14 Temppelin
etupuolen ja eristetyn alueen leveys itään päin oli
sata kyynärää. 15 Sitten hän mittasi sen rakennuksen
pituuden, joka oli eristetyn alueen laidassa, sen
takana, ynnä sen käytävät, kummallakin puolella:
sata kyynärää; ja sisemmän temppelisalin, esipihan
eteiset, 16 kynnykset, sisäänpäin avartuvat ikkuna-
aukot, käytävät niitten kolmen ympärillä-kynnyksen
edessä oli puulaudoitus yltympäri-ja välin maasta ikkuna-
aukkoihin. Ja ikkuna-aukot olivat peitetyt. 17 Oviaukkojen
yläpuolelta lähtien sekä sisempään temppeliin asti että
ulos asti, koko seinällä yltympäri, sisä-ja ulkopuolella, oli
mitatut alat, 18 ja niihin oli tehty kerubeja ja palmuja,
palmu aina kahden kerubin väliin. Ja kullakin kerubilla oli
kahdet kasvot: 19 ihmisen kasvot palmuun päin toisaalle
ja leijonan kasvot palmuun päin toisaalle. Niin oli tehty

koko temppelissä yltympäri: 20 maasta alkaen ja aina
oviaukkojen yläpuolelle oli tehty kerubeja ja palmuja,
samoin temppelisalin seinälle. 21 Temppelisalissa
oli nelikulmaiset ovenpielet. Mutta pyhimmän edessä
näkyi 22 ikäänkuin alttari, puinen, kolmea kyynärää
korkea, ja sen pituus oli kaksi kyynärää. Siinä oli
nurkkaukset, ja sen jalusta ja seinät olivat puuta. Ja
hän sanoi minulle: "Tämä on pöytä, joka on Herran
edessä". 23 Sekä temppelisalissa että pyhimmässä
oli kaksoisovet. 24 Ja ovissa oli kaksi ovipuoliskoa,
kaksi kääntyvää ovipuoliskoa: kumpaisessakin ovessa
oli kaksi ovipuoliskoa. 25 Ja niihin, temppelisalin oviin,
oli tehty kerubeja ja palmuja, samoin kuin oli tehty
seiniin. Ulkona, eteisen edessä, oli puinen porraskatos.
26 Ja eteisen sivuseinissä, kummallakin puolella, oli
sisäänpäin avartuvia ikkuna-aukkoja ja palmuja; samoin
temppelin sivukammioissa ja porraskatoksissa.

42 Sitten hän vei minut ulompaan esipihaan pohjoista
kohden viepää tietä myöten, vei minut pihakammio-
rakennuksen luo, joka oli eristettyä aluetta vastassa
ja pohjoispuolista muurirakennusta vastassa, 2
satakyynäräisen pitkänsivun edustalle, jossa oli oviaukko
pohjoiseen päin; leveys taas oli viisikymmentä kyynärää.
3 Sen kaksikymmenkyynäräisen paikan edustalla, joka
kuului sisempään esipihaan, ja vastapäätä sitä kivillä
laskettua permantoa, joka oli ulommassa esipihassa, oli
käytävä käytävää vastassa, kolmessa kerroksessa. 4
Kammioiden editse meni kulkutie, kymmentä kyynärää
leveä, sisempään esipihaan, sataa kyynärää pitkä,
ja oviaukot olivat pohjoiseen päin. 5 Mutta ylimmät
kammiot olivat kapeimmat, sillä käytävät ottivat niiltä tilaa
enemmän kuin alimmilta ja keskimmäisiltä kammioilta
rakennuksessa. 6 Sillä nämä olivat kolmikertaiset,
mutta niissä ei ollut pylväitä, niinkuin esipihoissa oli
pylväät; sentähden ne tulivat olemaan kaitaisemmat
kuin alimmat ja keskimmäiset, maasta lukien. 7 Oli myös
muuri, joka ulkopuolella kulki yhtä suuntaa kammioiden
kanssa ulompaa esipihaa kohden kammioiden editse;
sen pituus oli viisikymmentä kyynärää. 8 Sillä niiden
kammioiden pituus, jotka olivat ulompaan esipihaan
päin, oli yhteensä viisikymmentä kyynärää; mutta, katso,
temppelisalin puolella sata kyynärää. 9 Ja näiden
kammioiden alapuolella oli sisäänkäynti idästäpäin, kun
tultiin niitten luokse ulommasta esipihasta, 10 esipihaa
ympäröivän muurin leveyspuolella. Etelää kohden,
eristetyn alan edustalla ja rakennuksen edustalla, oli
kammioita, 11 ja niiden editse kävi tie. Ne olivat
samanmuotoisia kuin ne kammiot, jotka olivat pohjoista
kohden: yhtä pitkiä ja leveitä. Samanlaisia olivat kaikki
näitten uloskäytävät, laitteet ja oviaukot. 12 Ja samoin
kuin olivat niiden kammioiden oviaukot, jotka olivat
etelää kohden, oli se oviaukko, joka oli tien päässä-tien,
joka kulki senpuolisen muurin viertä itää kohden, sinne
tultaessa. 13 Ja hän sanoi minulle: "Pohjoiskammiot ja
eteläkammiot, jotka ovat eristetyn alan edustalla, ne ovat
pyhiä kammioita, joissa papit, jotka lähestyvät Herraa,
syövät sitä, mikä on korkeasti-pyhää. Sinne he pankoot
korkeasti-pyhän: ruokauhrin, syntiuhrin ja vikauhrin;
sillä se paikka on pyhä. 14 Kun papit ovat tulleet,
älköät he menkö pyhäköstä ulos esipihaan muutoin,
kuin että tänne panevat vaatteensa, joissa toimittavat
virkaansa, sillä ne ovat pyhät, ja pukeutuvat toisiin
vaatteisiin; sitten lähestykööt paikkaa, mikä on kansaa
varten." 15 Kun hän oli saanut loppuun sisemmän
temppelin mittaamisen, vei hän minut ulos sille portille,
jonka etupuoli oli itää kohden. Ja hän mittasi sen
ympärinsä. 16 Hän mittasi itäilmalta mittaruovolla: viisi
sataa ruokoa mittaruovon mukaan. Hän kääntyi 17
ja mittasi pohjoisilmalta: viisisataa ruokoa mittaruovon
mukaan. Hän kääntyi 18 ja mittasi eteläilmalta: viisisataa
ruokoa mittaruovon mukaan. 19 Hän kääntyi ja mittasi
länsi-ilmalta: viisisataa ruokoa mittaruovon mukaan. 20
Neljältä ilmansuunnalta hän sen mittasi. Siinä oli muuri
yltympäri; pituutta viisisataa ja leveyttä viisisataa. Sen
tuli erottaa pyhä epäpyhästä.

43 Sitten hän kuljetti minut portille-sille portille, joka
antoi itää kohden. 2 Ja katso: Israelin Jumalan
kunnia tuli idästä päin. Sen kohina oli niinkuin paljojen
vetten kohina, ja maa kirkastui hänen kunniastansa.
3 Ja näky, jonka minä näin, oli samanlainen kuin
se näky, jonka olin nähnyt tullessani hävittämään
kaupunkia; samanlaiset olivat näyt kuin se näky, jonka
olin nähnyt Kebar-joen varrella. Niin minä lankesin
kasvoilleni. 4 Ja Herran kunnia kulki temppeliin sen
portin kautta, jonka etupuoli oli itää kohden. 5 Ja
henki nosti minut ja vei minut sisempään esipihaan.
Ja katso: Herran kunnia täytti temppelin. 6 Ja minä
kuulin jonkun puhuttelevan minua temppelistä; mutta
mies seisoi minun vieressäni. 7 Se ääni sanoi minulle:
"Ihmislapsi, tämä on minun valtaistuimeni sija ja minun
jalkapohjaini sija, jossa minä tahdon asua israelilaisten
keskellä iankaikkisesti. Ja Israelin heimo ei ole enää
saastuttava minun pyhää nimeäni-eivät he eivätkä
heidän kuninkaansa-haureudellansa, kuninkaittensa
ruumiilla ja uhrikukkuloillansa. 8 Kun he asettivat
kynnyksensä minun kynnykseni ääreen, ovenpielensä
minun ovenpielteni ääreen, niin että muuri vain oli
minun ja heidän välillään, niin he saastuttivat minun
pyhän nimeni kauhistuksillansa, joita harjoittivat, ja minä
lopetin heidät vihassani. 9 Nyt he vievät haureutensa
ja kuninkaittensa ruumiit kauas minusta, ja minä asun
heidän keskellänsä iankaikkisesti. 10 Sinä, ihmislapsi,
saata Israelin heimolle sanoma tästä temppelistä, että
he häpeäisivät rikkomuksiansa; ja he mitatkoot sen
sopusuhtaisuuden. 11 Ja jos he häpeävät kaikkea,

mitä ovat tehneet, niin tee heille tiettäväksi temppelin
muoto sekä sen sisustus, uloskäytävät, sisäänkäytävät,
kaikki muodot, kaikki säädökset, kaikki muodot ja
kaikki lait; kirjoita ne heidän silmiensä eteen, että
he ottaisivat vaarin sen koko muodosta ja kaikista
säädöksistä ja tekisivät niiden mukaan. 12 Tämä on
temppelin laki: sen koko alue vuoren laella yltympäri on
korkeastipyhä. Katso, tämä on temppelin laki." 13 Ja
nämä olivat alttarin mitat kyynärissä, kyynärään luettuna
kyynärä ja kämmenenleveys: sen alusta oli kyynärän
korkuinen ja kyynärän levyinen, ja sen reunusta ympäri
sen laidan oli yhden vaaksan mittainen. Tämä oli
alttarin koroke. 14 Alustasta, joka oli maassa, alimmalle
välireunalle: kaksi kyynärää sekä leveyttä yksi kyynärä;
ja pienemmältä välireunalta suuremmalle välireunalle:
neljä kyynärää sekä leveyttä kyynärä. 15 Jumalan lieteen
oli neljä kyynärää, ja Jumalan liedestä ylöspäin olivat ne
neljä sarvea. 16 Jumalan lieden pituus oli kaksitoista
kyynärää ja leveys kaksitoista, niin että sen neljästä
sivusta tuli neliö. 17 Välireunan pituus oli neljätoista
kyynärää ja leveys neljätoista, sen neljältä sivulta.
Sitä ympäröivä reunusta oli puolikyynäräinen, ja sen
alusta oli kyynäräinen ympärinsä. Ja sen portaat olivat
itäisellä puolella. 18 Ja hän sanoi minulle: "Ihmislapsi,
näin sanoo Herra, Herra: Nämä ovat alttaria koskevat
säädökset: Sinä päivänä, jona se on saatu tehdyksi,
niin että voidaan sillä uhrata polttouhria ja vihmoa sille
verta, 19 anna papeille, leeviläisille, jotka ovat Saadokin
jälkeläisiä ja saavat minua lähestyä palvellaksensa
minua, sanoo Herra, Herra, mullikka syntiuhriksi. 20 Ota
sen verta ja sivele alttarin neljään sarveen ja välireunan
neljään kulmaan ja reunustaan yltympäri; niin on sinun
puhdistettava se ja toimitettava sen sovitus. 21 Ota sitten
syntiuhri-mullikka ja polta se säädetyssä, temppelille
kuuluvassa paikassa, pyhäkön ulkopuolella. 22 Tuo
toisena päivänä virheetön kauris syntiuhriksi; alttari on
puhdistettava, samoin kuin se puhdistettiin mullikalla.
23 Suoritettuasi loppuun puhdistuksen tuo virheetön
mullikka ja virheetön oinas pikkukarjasta. 24 Tuo ne
Herran eteen, ja papit heittäköön niiden päälle suolaa
ja uhratkoot ne polttouhriksi Herralle. 25 Uhraa joka
päivä, seitsemänä päivänä, syntiuhri-kauris; myös on
uhrattava mullikka ja oinas pikkukarjasta, virheettömät.
26 Seitsemänä päivänä toimitettakoon alttarin sovitus
ja puhdistettakoon ja vihittäköön se. 27 Niiden päivien
kuluttua papit kahdeksantena päivänä ja aina edelleen
uhratkoot alttarilla polttouhrejansa ja yhteysuhrejansa.
Ja niin minä teihin mielistyn, sanoo Herra, Herra."

44 Sitten hän vei minut takaisin pyhäkön ulommalle
portille, sille, joka antoi itään päin; mutta se oli
suljettu. 2 Niin Herra sanoi minulle: "Tämä portti on
oleva suljettuna: sitä ei saa avata, eikä kenkään saa
käydä siitä sisälle, sillä Herra, Israelin Jumala, on
käynyt siitä sisälle. Se on oleva suljettu. 3 Ruhtinas
ainoastaan saakoon ruhtinaana istua siellä ja aterioida
Herran edessä; käyköön hän sisään porttieteisen kautta
ja tulkoon ulos samaa tietä." 4 Sitten hän vei minut
pohjoisportin kautta temppelin edustalle, ja minä näin,
ja katso: Herran kunnia täytti Herran temppelin. Niin
minä lankesin kasvoilleni. 5 Ja Herra sanoi minulle:
"Ihmislapsi, ota huomioosi, katso silmilläsi ja kuule
korvillasi kaikki, mitä minä sinulle puhun kaikista Herran
temppelin säädöksistä ja kaikista sen laeista, ja ota
huomioosi, kuinka temppeliin on mentävä kustakin
pyhäkön uloskäytävästä. 6 Ja sano niille uppiniskaisille,
sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Jo
riittävät kaikki teidän kauhistuksenne, te Israelin heimo,
7 te kun olette tuoneet muukalaisia, sydämeltään ja
ruumiiltaan ympärileikkaamattomia, minun pyhäkööni
olemaan siellä ja häpäisemään minun temppeliäni,
samalla kuin olette uhranneet minun leipääni ja rasvaa
ja verta; ja niin te olette rikkoneet minun liittoni-kaikkien
muitten kauhistustenne lisäksi. 8 Te ette ole itse hoitaneet
minulle suoritettavia pyhiä tehtäviä, vaan olette panneet
heitä puolestanne hoitamaan minulle pyhäkössäni
suoritettavia tehtäviä. 9 Näin sanoo Herra, Herra:
ei yksikään muukalainen, sydämeltään ja ruumiiltaan
ympärileikkaamaton, saa tulla minun pyhäkööni,
olkoon se kuka tahansa muukalainen, joka israelilaisten
keskuudessa on. 10 Vaan ne leeviläiset, jotka menivät
minun luotani kauas, silloin kun Israel oli joutunut
eksyksiin, nuo, jotka eksyivät pois minusta kivijumalainsa
jälkeen, kantakoot syntinsä; 11 he toimittakoot minun
pyhäkössäni vartioinnin temppelin porteilla ja toimittakoot
temppelipalveluksen: he teurastakoot polttouhrit ja
teurasuhrit kansalle ja seisokoot heidän edessään
heitä palvelemassa. 12 Koska he ovat heitä palvelleet
heidän kivijumalainsa edessä ja olleet Israelin heimolle
kompastuksena syntiin, sentähden minä kättä kohottaen
vakuutan heistä, sanoo Herra, Herra, että heidän on
kannettava syntinsä. 13 He eivät saa lähestyä minua,
niin että toimittaisivat minun edessäni papinvirkaa ja
lähestyisivät mitään minulle pyhitettyä, mitään korkeasti-
pyhää, vaan heidän on kannettava häpeänsä ja
kauhistuksensa, joita ovat tehneet. 14 Ja minä panen
heidät hoitamaan temppelissä suoritettavia tehtäviä,
mitä siellä vain on palvelijantyötä ja toimitettavaa. 15
Mutta ne leeviläiset papit, Saadokin jälkeläiset, jotka
hoitivat minun pyhäkössäni suoritettavat tehtävät silloin,
kun israelilaiset olivat eksyneet minusta pois, he saavat
lähestyä minua, palvella minua ja seisoa minun edessäni
uhraamassa minulle rasvaa ja verta, sanoo Herra,
Herra. 16 He saavat tulla minun pyhäkööni ja saavat
lähestyä minun pöytääni, palvellen minua ja hoitaen
minulle suoritettavat tehtävät. 17 Ja tullessaan sisemmän

esipihan porteille he pukeutukoot pellavavaatteisiin
älköötkä pitäkö yllänsä villaista toimittaessaan virkaansa
sisemmän esipihan porteissa ja sisällä temppelissä.
18 Pellavaiset juhlapäähineet olkoon heillä päässä ja
pellavakaatiot lanteilla. Älköät he panko vyötäisillensä
mitään hiostuttavaa. 19 Kun he sitten menevät pois
ulompaan esipihaan, kansan tykö ulompaan esipihaan,
riisukoot vaatteensa, joissa ovat virkaa toimittaneet,
jättäköät ne pyhäkön kammioihin ja pukekoot yllensä
toiset vaatteet, etteivät pyhittäisi kansaa vaatteillansa.
20 Älköät he ajelko päätänsä, mutta älköät myöskään
antako tukkansa valtoinaan kasvaa: heidän on leikattava
hiuksensa. 21 Viiniä älköön kukaan pappi juoko
tultuansa sisempään esipihaan. 22 Leskeä ja hyljättyä
älköät he ottako vaimoksensa, vaan ottakoot neitsyen
Israelin heimon jälkeläisistä tai lesken, joka on leskenä
papin jälkeen. 23 Ja opettakoot he minun kansalleni
erotuksen pyhän ja epäpyhän välillä sekä tehköät heille
tiettäväksi, mikä on saastaista, mikä puhdasta. 24 Riita-
asioissa he seisokoot tuomitsemassa ja tuomitkoot
niissä minun oikeuksieni mukaan. Minun lakejani ja
käskyjäni he noudattakoot kaikkien minun juhlieni
vietossa ja pyhittäköät minun sapattini. 25 Älköön hän
menkö kuolleen ihmisen luo ja siten tulko saastaiseksi;
ainoastaan isästä ja äidistä, pojasta ja tyttärestä, veljestä
ja sisaresta, jos tämä ei ollut naitu, hän saa näin
saattaa itsensä saastaiseksi. 26 Mutta puhdistuksensa
jälkeen luettakoon hänelle vielä seitsemän päivää; 27 ja
sinä päivänä, jona hän tulee pyhäkköön, sisempään
esipihaan, toimittamaan virkaansa pyhäkössä, hän
uhratkoon syntiuhrinsa, sanoo Herra, Herra. 28 Ja
tämä on oleva heidän perintöosansa: minä olen heidän
perintöosansa. Teidän ei tule antaa heille perintömaata
Israelissa: minä olen heidän perintömaansa. 29
Ruokauhrin, syntiuhrin ja vikauhrin he saavat syödä, ja
kaikki, mikä on tuhon omaksi vihittyä Israelissa, on tuleva
heille. 30 Paras kaikesta uutisesta, kaikenlaatuisesta, ja
kaikki annit, mitä laatua hyvänsä antinne ovatkin, tulevat
papeille; ja parhaat jyvärouheistanne on teidän annettava
papille, että sinä tuottaisit siunauksen huoneellesi.
31 Papit älköät syökö mitään itsestään kuollutta tai
kuoliaaksi raadeltua, ei lintua eikä raavasta."

45 "Kun te arvotte maata perintöosiksi, niin
antakaa Herralle anti, pyhä osa maasta,
kahtakymmentäviittä tuhatta pitkä ja kahtakymmentä
tuhatta leveä. Se olkoon pyhä koko alueeltaan, yltympäri.
2 Siitä tulkoon pyhäkölle neliö, viisisataa ja viisisataa
joka taholta, ja sen lisäksi avointa tilaa viisikymmentä
joka taholta. 3 Ja mittaa tästä mitatusta alueesta
kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti ja kymmentätuhatta
leveälti, ja siinä olkoon pyhäkkö, korkeasti-pyhä. 4
Se olkoon pyhä osa maasta papeille, jotka palvelevat
pyhäkössä, jotka lähestyvät ja palvelevat Herraa; se
olkoon talojen sijana heitä varten ja pyhänä paikkana
pyhäkköä varten. 5 Kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti
ja kymmentätuhatta leveälti on tuleva leeviläisille, jotka
toimittavat palvelusta pyhäkössä, heille perintömaaksi-
kaksikymmentä kammiota-. 6 Kaupungille antakaa
perintömaata viittätuhatta leveälti ja kahtakymmentäviittä
tuhatta pitkälti, pyhän antimaan viereltä; se olkoon kaiken
Israelin heimon oma. 7 Ja ruhtinaalle: molemmilta puolin
pyhää antimaata ja kaupungin perintömaata, pyhän
antimaan sivusta ja kaupungin perintömaan sivusta,
lännen puolelta länteen päin ja idän puolelta itään päin,
maata yhtä pitkälti kuin on yhden sukukuntaosan pituus
länsirajasta itärajaan. 8 Se olkoon hänellä maana,
perintömaana Israelissa; ja älköät minun ruhtinaani enää
sortako minun kansaani, vaan jättäköät muun maan
Israelin heimolle sukukunnittain. 9 Näin sanoo Herra,
Herra: Jo riittää, te Israelin ruhtinaat! Heittäkää pois
väkivalta ja sorto, noudattakaa oikeutta ja vanhurskautta,
heretkää häätämästä mailtansa minun kansaani, sanoo
Herra, Herra. 10 Olkoon teillä oikea paino, oikea eefa-
mitta ja oikea bat-mitta. 11 Eefa-ja bat-mitta olkoot
tarkoin yhtä suuret: bat vetäköön kymmenenneksen
hoomer-mittaa ja eefa kymmenenneksen hoomer-mittaa;
hoomerin mukaan määrättäköön kumpaisenkin suuruus.
12 Sekelissä olkoon kaksikymmentä geeraa; miina
olkoon teillä kaksikymmentä sekeliä, kaksikymmentäviisi
sekeliä, viisitoista sekeliä. 13 Tämä on anti, joka
teidän on annettava: kuudennes eefaa nisuhoomerista
ja kuudennes eefaa ohrahoomerista; 14 ljyn määrä
bat-mitasta öljyä: kymmenennes batia koor-mitasta-
kymmenestä batista, hoomerista-sillä hoomer on
kymmenen batia; 15 pikkukarjasta: kahdestasadasta yksi
lammas Israelin runsasvetisiltä laitumilta ruokauhriksi,
polttouhriksi ja yhteysuhriksi, että voitaisiin toimittaa
heille sovitus, sanoo Herra, Herra. 16 Kaikki maan
kansa on velvoitettu tähän antiin Israelin ruhtinaalle. 17
Mutta ruhtinas toimittakoon polttouhrit, ruokauhrin ja
juomauhrin juhlina, uusinakuina ja sapatteina, kaikkina
Israelin heimon juhla-aikoina; hän uhratkoon syntiuhrin,
ruokauhrin, polttouhrin ja yhteysuhrin toimittaakseen
sovituksen Israelin heimolle. 18 Näin sanoo Herra, Herra:
Ota ensimmäisessä kuussa, kuukauden ensimmäisenä
päivänä virheetön mullikka ja puhdista pyhäkkö. 19 Ja
pappi ottakoon syntiuhrin verta ja sivelköön sitä temppelin
ovenpieliin ja alttarin välireunan neljään kulmaan ja
sisemmän esipihan portin ovenpieliin. 20 Samoin tee
kuukauden seitsemäntenä päivänä sen varalta, että joku
olisi erehdyksestä tai tietämättömyydestä rikkonut. Ja niin
te toimitatte temppelin sovituksen. 21 Ensimmäisessä
kuussa, kuukauden neljäntenätoista päivänä, on teillä
pääsiäinen. Se on seitsenpäiväinen juhla. Syötäköön
silloin happamatonta leipää. 22 Sinä päivänä uhratkoon
ruhtinas omasta puolestansa ja maan kaiken kansan

puolesta mullikan syntiuhriksi. 23 Ja seitsemänä
juhlapäivänä hän uhratkoon polttouhriksi Herralle
seitsemän mullikkaa ja seitsemän oinasta, virheettömiä,
joka päivä seitsemänä päivänä, ja syntiuhriksi kauriin
joka päivä. 24 Ja ruokauhriksi hän uhratkoon eefa-
mitan mullikkaa ja eefa-mitan oinasta kohti sekä öljyä
hiin-mitan eefaa kohti. 25 Seitsemännessä kuussa,
kuukauden viidentenätoista päivänä, juhlana, hän
uhratkoon samalla tavoin-niin seitsemänä päivänä-
samankaltaisen syntiuhrin, polttouhrin ja ruokauhrin
sekä saman määrän öljyä."

46 "Näin sanoo Herra, Herra: Sisemmän esipihan
portti, se, joka antaa itään päin, olkoon suljettuna
kuusi työpäivää. Mutta sapatinpäivänä se avattakoon;
myös avattakoon se uudenkuun päivänä. 2 Silloin tulkoon
ruhtinas porttieteisen kautta ulkoa ja asettukoon portin
ovenpieleen; ja kun papit uhraavat hänen polttouhriansa
ja yhteysuhriansa, niin hän kumartaen rukoilkoon portin
kynnyksellä ja menköön sitten ulos. Mutta porttia älköön
suljettako ennen iltaa. 3 Ja maan kansa kumartaen
rukoilkoon sen portin ovella sapatteina ja uusinakuina
Herran edessä. 4 Ja polttouhrina, joka ruhtinaan
on uhrattava Herralle sapatinpäivänä, olkoon: kuusi
virheetöntä karitsaa ja virheetön oinas; 5 ja ruokauhrina:
eefa-mitta oinasta kohti, mutta ruokauhrina karitsoita
kohti se, mitä hän voi ja tahtoo antaa, ynnä hiin-mitta öljyä
eefaa kohti. 6 Uudenkuun päivänä olkoon polttouhrina:
virheetön mullikka, kuusi karitsaa ja oinas, virheettömiä;
7 ja ruokauhrina hän uhratkoon eefan mullikkaa kohti ja
eefan oinasta kohti sekä karitsoita kohti sen, mitä hän
saa hankituksi, ynnä öljyä hiin-mitan eefaa kohti. 8 Ja
kun ruhtinas tulee, niin tulkoon porttieteisen kautta ja
menköön ulos samaa tietä. 9 Mutta kun maan kansa tulee
juhlina Herran eteen, niin se, joka pohjoisportin kautta
tuli kumartaen rukoilemaan, menköön ulos eteläportin
kautta, ja joka tuli eteläportin kautta, se menköön ulos
pohjoisportin kautta; älköön kenkään palatko sen portin
kautta, josta tuli, vaan menköön ulos vastakkaisesta.
10 Ja ruhtinas tulkoon heidän joukossansa, kun he
tulevat, ja menköön ulos, kun he menevät. 11 Juhlina
ja juhla-aikoina olkoon ruokauhri: eefa mullikkaa kohti
ja eefa oinasta kohti sekä karitsoita kohti se, mitä
mikin voi ja tahtoo antaa, ynnä öljyä hiin-mitta eefaa
kohti. 12 Milloin ruhtinas uhraa vapaaehtoisia lahjoja,
polttouhrin tai yhteysuhrin vapaaehtoisena lahjana
Herralle, avattakoon hänelle portti, joka antaa itään
päin, ja hän uhratkoon polttouhrinsa sekä yhteysuhrinsa
samoin, kuin hän uhraa sapatinpäivänä, ja menköön
ulos; ja hänen mentyänsä suljettakoon portti. 13 Uhraa
vuoden vanha virheetön karitsa joka päivä polttouhriksi
Herralle: uhraa se joka aamu. 14 Ja sen lisäksi uhraa
ruokauhriksi joka aamu kuudennes eefaa ynnä öljyä
kolmannes hiin-mittaa lestyjen jauhojen kostuttamiseksi.
Tämä on ruokauhri Herralle-ikuinen, pysyvä säädös.
15 Niin uhratkaa joka aamu karitsa, ruokauhri ja öljy
jokapäiväiseksi polttouhriksi. 16 Näin sanoo Herra,
Herra: Jos ruhtinas antaa jollekin pojistansa lahjan, on
se tämän perintöosa. Se on tuleva hänen pojillensa: se
on perintöosana heidän omaisuuttansa. 17 Mutta jos hän
antaa lahjan perintöosastaan jollekin palvelijoistansa,
olkoon se tämän omana vapautusvuoteen saakka,
mutta sitten tulkoon takaisin ruhtinaalle: sehän on
hänen perintöosaansa ja on tuleva hänen pojilleen. 18
Älköönkä ruhtinas ottako kansan perintöosia, niin että
sortaisi heitä pois heidän perintömaaltansa. Omasta
perintömaastaan hän antakoon perintöosia pojillensa,
ettei kukaan minun kansastani tulisi häädetyksi pois
omalta perintömaaltansa." 19 Sitten hän vei minut siitä
sisäänkäytävästä, joka oli portin sivuseinämällä, niiden
kammioiden luo, jotka olivat pyhitettyjä papeille ja jotka
antoivat pohjoiseen päin. Ja katso, siellä oli eräs paikka
kauimpana länttä kohti. 20 Ja hän sanoi minulle: "Tämä
on paikka, missä pappien on keitettävä vikauhri ja
syntiuhri sekä leivottava ruokauhri, etteivät veisi ulos
sitä ulompaan esipihaan ja siten tulisi pyhittäneeksi
kansaa". 21 Sitten hän vei minut ulompaan esipihaan
ja johdatti minut esipihan neljän nurkkauksen ohitse,
ja katso, esipihan joka nurkkauksessa oli piha. 22
Esipihan neljässä nurkkauksessa oli suljetut pihat,
neljänkymmenen pituiset ja kolmenkymmenen levyiset;
nämä neljä nurkka-alaa olivat yhtä suuret. 23 Ja niissä
neljässä oli ympärinsä kivikehä, ja alas kivikehään oli
tehty keittoliesiä ympärinsä. 24 Ja hän sanoi minulle:
"Nämä ovat keittäjäin suojat, joissa temppelipalvelijat
keittävät kansan teurasuhrit".

47 Sitten hän vei minut takaisin temppelin ovelle.
Ja katso, vettä kumpusi temppelin kynnyksen
alta itään päin, sillä temppelin etusivu oli itää kohti. Ja
vesi juoksi alas temppelin oikeanpuolisen sivuseinämän
alitse, alttarin eteläpuolitse. 2 Sitten hän toi minut
ulos pohjoisportin kautta ja kierrätti minut ulkopuolitse
ulkoportille, joka antoi itää kohden; ja katso, vesi virtasi
oikeanpuoliselta sivuseinämältä päin. 3 Mennessänsä
itää kohti mies, mittanuora kädessään, mittasi tuhat
kyynärää ja antoi minun käydä veden poikki: vettä
oli nilkkoihin asti. 4 Sitten hän mittasi tuhat ja antoi
minun käydä veden poikki: vettä oli polviin asti. Sitten
hän mittasi tuhat ja antoi minun käydä poikki: vettä
oli lanteisiin asti. 5 Sitten hän mittasi tuhat: tuli virta,
jonka poikki minä en voinut käydä, sillä vesi nousi
uimavedeksi, virraksi, josta ei voinut käydä poikki. 6
Niin hän kysyi minulta: "Oletko nähnyt, ihmislapsi?"
ja kuljetti minua ja toi takaisin pitkin virran rantaa. 7
Mutta kun minä tulin takaisin, niin katso: virran rannalla
kasvoi hyvin paljon puita molemmilla puolin. 8 Ja hän
sanoi minulle: "Nämä vedet juoksevat itäiselle alueelle,

virtaavat alas Aromaahan ja tulevat mereen; niiden jouduttua mereen vesi siinä paranee. 9 Ja kaikki elolliset,
kaikki, jotka liikkuvat, virkoavat elämään kaikkialla, mihin
tämä kaksoisvirta tulee. Ja kaloja on oleva hyvin paljon;
sillä kun nämä vedet sinne tulevat ja vesi paranee,
niin kaikki virkoaa elämään, minne vain virta tulee. 10
Ja kalastajia seisoo sen rannalla. Een-Gedistä Een-
Eglaimiin asti se on oleva yhtä verkkoapajaa. Siinä on
kaikenlaisia kaloja, aivan kuin suuren meren kaloja,
hyvin paljon. 11 Sen rämeet ja lätäköt eivät parane: ne
jätetään suolan valtaan. 12 Mutta virran varrella, sen
molemmilla rannoilla, kasvaa kaikkinaisia hedelmäpuita.
Niistä eivät lakastu lehdet eivätkä lopu hedelmät: joka
kuukausi ne kantavat tuoreet hedelmät, sillä niitten
vedet juoksevat pyhäköstä, ja niitten hedelmät ovat
ravitsevaiset ja niitten lehdet parantavaiset. 13 Näin
sanoo Herra, Herra: Tämä on raja, jonka mukaan teidän
on jaettava maa perintöosiksi kahdelletoista Israelin
sukukunnalle-Joosef saakoon kaksi osaa-. 14 Ja te
saatte siitä perintöosan jokainen kohdaltansa; sillä
minä olen kättä kohottaen luvannut antaa sen teidän
isillenne, ja niin tämä maa tulee teille perintöosaksi. 15
Tämä on maan pohjoispuolinen raja: Suuresta merestä
Hetlonin tietä siihen asti, mistä mennään Sedadiin. 16
Hamat, Beerota, Sibraim, joka on Damaskon alueen ja
Hamatin alueen välissä, keskimmäinen Haaser, joka on
Hauranin rajalla; 17 ja näin menee raja merestä Hasar-
Eenoniin-Damaskon alue jää pohjoiseen ja pohjoiseen
myös Hamatin alue. Tämä on pohjoispuoli. 18 Sitten
itäpuoli: Hauranin ja Damaskon välistä sekä Gileadin ja
Israelin maan välistä, Jordania pitkin. Mitatkaa se rajasta
Idänmereen. Tämä on itäpuoli. 19 Sitten eteläpuoli,
päivään päin: Taamarista Meriban veteen, joka on
Kaadeksessa, Puroon ja Suureen mereen. Tämä on
päivänpuoli, etelään päin. 20 Sitten länsipuoli: Suuri
meri rajasta sen paikan kohdalle, mistä mennään
Hamatiin. Tämä on länsipuoli. 21 Jakakaa tämä maa
keskenänne Israelin sukukuntien mukaan. 22 Ja arpokaa
se perintöosiksi itsellenne ja muukalaisille, jotka asuvat
teidän keskuudessanne ja ovat synnyttäneet lapsia
teidän keskuudessanne. Olkoot he teille saman arvoisia
kuin maassa syntyneet israelilaiset: he saakoot arvalla
perintöosan Israelin sukukuntain keskuudessa teidän
kanssanne. 23 Missä sukukunnassa muukalainen asuu,
siinä antakaa hänelle perintöosa, sanoo Herra, Herra."

48 "Ja nämä ovat sukukuntien nimet: Pohjois-äärellä,
pitkin Hetlonin tien vartta siihen asti, mistä
mennään Hamatiin, ja siitä Hasar-Eenaniin-Damaskon
alue jää pohjoiseen Hamatin sivulle-; tämä tulee hänelle
idän puolelta lännen puolelle asti: Daan, yksi osa. 2
Daanin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle
asti: Asser, yksi osa. 3 Asserin alueen sivussa, idän
puolelta lännen puolelle asti: Naftali, yksi osa. 4
Naftalin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle
asti: Manasse, yksi osa. 5 Manassen alueen sivussa,
idän puolelta lännen puolelle asti: Efraim, yksi osa. 6
Efraimin alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle
asti: Ruuben, yksi osa. 7 Ruubenin alueen sivussa,
idän puolelta lännen puolelle asti: Juuda, yksi osa. 8
Juudan alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle
asti, on oleva se antimaa, joka teidän on annettava,
kahtakymmentäviittä tuhatta leveä ja niin pitkä kuin
yksi sukukuntaosa idän puolelta lännen puolelle; ja
pyhäkkö olkoon sen keskellä. 9 Antimaa, joka teidän
on annettava Herralle, olkoon kahtakymmentäviittä
tuhatta pitkä ja kahtakymmentä tuhatta leveä. 10
Ja pyhää antimaata tulkoon seuraaville: papeille
pohjoisesta kahtakymmentäviittä tuhatta, lännestä
kymmentätuhatta leveälti, idästä kymmentätuhatta
leveälti ja etelästä kahtakymmentäviittä tuhatta pitkälti;
ja Herran pyhäkkö olkoon siinä keskellä. 11 Papeille,
niille Saadokin jälkeläisistä, jotka ovat pyhitettyjä,
jotka ovat hoitaneet minulle suoritettavat tehtävät
ja jotka eivät eksyneet, niinkuin leeviläiset eksyivät,
silloin kun israelilaiset joutuivat eksyksiin, 12 heille se
tulkoon verona antimaasta, korkeasti-pyhänä; tulkoon
leeviläisten alueen vierestä. 13 Leeviläiset saakoot
samanlaisen alueen kuin papit, kahtakymmentäviittä
tuhatta pitkän ja kymmentätuhatta leveän. Koko
pituus olkoon kaksikymmentäviisi tuhatta ja leveys
kaksikymmentä tuhatta. 14 Älköot he myykö siitä mitään,
älköönkä parasta maata vaihdettako tai luovutettako,
sillä se on pyhitetty Herralle. 15 Mutta viittätuhatta leveä
maa, mikä jää yli kahdenkymmenenviiden tuhannen
sivusta, on kaupungin yhteisomaisuutta asumuksia ja
avointa tilaa varten; ja kaupunki olkoon sen keskellä.
16 Ja nämä olkoot sen mitat: pohjoispuoli neljätuhatta
viisisataa, eteläpuoli neljätuhatta viisisataa, itäpuoli
neljätuhatta viisisataa ja länsipuoli neljätuhatta viisisataa.
17 Ja kaupungilla olkoon avoin tila: pohjoiseen päin
kaksisataa viisikymmentä, etelään päin kaksisataa
viisikymmentä, itään päin kaksisataa viisikymmentä
ja länteen päin kaksisataa viisikymmentä. 18 Mutta
niin pitkälti kuin jää yli pyhän antimaan viereltä,
kymmenentuhatta itään päin ja kymmenentuhatta länteen
päin, se olkoon pyhän antimaan vierellä, ja sen sato
tulkoon leiväksi kaupungin työmiehille; 19 ja sitä viljelköot
kaupungin työmiehet kaikista Israelin sukukunnista.
20 Koko antimaa on kahtakymmentäviittä tuhatta
ja kahtakymmentäviittä tuhatta. Neliönmuotoisena
on teidän annettava pyhä antimaa ynnä kaupungin
perintömaa. 21 Mikä jää yli, se tulkoon ruhtinaalle:
molemmilta puolilta pyhää antimaata ja kaupungin
perintömaata, niitten kahdenkymmenenviiden tuhannen-
antimaan-sivusta itärajaan asti, ynnä länteen päin niitten
kahdenkymmenen viiden tuhannen sivusta länsirajaan

asti, on ruhtinaalle tuleva sukukuntaosia vastaava maa;
ja pyhä antimaa sekä temppelipyhäkkö olkoot sen
keskellä. **22** Leeviläisten perintömaasta ja kaupungin
perintömaasta asti, jotka ovat ruhtinaalle tulevan maan
keskellä, tulee ruhtinaalle se, mikä on Juudan alueen ja
Benjaminin alueen välissä. **23** Sitten muut sukukunnat:
Idän puolelta lännen puolelle asti: Benjamin, yksi osa.
24 Benjaminin alueen sivussa, idän puolelta lännen
puolelle asti: Simeon, yksi osa. **25** Simeonin alueen
sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Isaskar,
yksi osa. **26** Isaskarin alueen sivussa, idän puolelta
lännen puolelle asti: Sebulon, yksi osa. **27** Sebulonin
alueen sivussa, idän puolelta lännen puolelle asti: Gaad,
yksi osa. **28** Ja Gaadin alueen sivua, etelän puolella,
päivään päin, menee raja Taamarista Meriban veteen,
Kaadekseen, Puroon ja Suureen mereen. **29** Tämä
on maa, joka teidän on arvottava perintöosiksi Israelin
sukukunnille, ja nämä ovat heidän osuutensa, sanoo
Herra, Herra. **30** Ja nämä ovat kaupungin uloskäytävät:
Pohjoispuolella on mitta neljätuhatta viisisataa. **31**
Ja kaupungin portteja, jotka ovat nimitetyt Israelin
sukukuntain mukaan, on pohjoisessa kolme: Ruubenin
portti yksi, Juudan portti toinen ja Leevin portti kolmas.
32 Itäpuolella: neljätuhatta viisisataa, ja portteja kolme:
Joosefin portti yksi, Benjaminin portti toinen ja Daanin
portti kolmas. **33** Eteläpuolella on mitta neljätuhatta
viisisataa, ja portteja kolme: Simeonin portti yksi,
Isaskarin portti toinen ja Sebulonin portti kolmas. **34**
Länsipuolella: neljätuhatta viisisataa, ja portteja kolme:
Gaadin portti yksi, Asserin portti toinen ja Naftalin portti
kolmas. **35** Ympärinsä: kahdeksantoista tuhatta. Ja
kaupungin nimi on tästedes oleva: Herra on täällä."

Danielin

1 Joojakimin, Juudan kuninkaan, kolmantena
hallitusvuotena tuli Nebukadnessar, Baabelin
kuningas, Jerusalemin edustalle ja piiritti sitä. **2**
Ja Herra antoi hänen käsiinsä Joojakimin, Juudan
kuninkaan, sekä osan Jumalan huoneen astioita, ja
hän vei ne Sinearin maahan, jumalansa huoneeseen.
Ja hän vei astiat jumalansa aarrekammioon. **3** Ja
kuningas käski ylimmäisen hoviherransa Aspenaan
tuoda israelilaisia poikia, jotka olivat kuninkaallista
sukua tai ylimysperheistä, **4** nuorukaisia, joissa ei
ollut mitään virheä ja jotka olivat kaunismuotoisia,
jotka kykenivät käsittämään kaikkea viisautta, olivat
terävä-älyisiä ja hyväoppisia ja jotka olisivat kelvollisia
palvelemaan kuninkaan hovissa; heille hänen tuli opettaa
kaldealaisten kirjoitusta ja kieltä. **5** Ja kuningas määräsi
heille jokapäiväiseksi ravinnoksi ruokaa kuninkaan
pöydästä ja viiniä, jota hän itse joi. Niin heitä oli
kasvatettava kolme vuotta, ja niiden kuluttua heidän tuli
astua kuninkaan palvelukseen. **6** Heidän joukossaan
olivat juutalaiset pojat Daniel, Hananja, Miisael ja Asarja.
7 Ja hoviherrain päällikkö pani heille nimet: Danielille
hän pani nimen Beltsassar, Hananjalle nimen Sadrak,
Miisaelille nimen Meesak ja Asarjalle nimen Abednego.
8 Mutta Daniel päätti lujasti olla saastuttamatta itseään
kuninkaan pöydän ruualla ja viinillä, jota tämä joi,
ja anoi hoviherrain päälliköltä, ettei hänen tarvitsisi
itseään saastuttaa. **9** Ja Jumala salli Danielin saada
suosion ja armon hoviherrain päällikön edessä. **10**
Mutta hoviherrain päällikkö sanoi Danielille: "Minä
pelkään, että jos herrani, kuningas, joka on määrännyt
teidän ruokanne ja juomanne, huomaa teidän kasvonne
laihemmiksi kuin muiden ikäistenne nuorukaisten,
niin te saatatte minun pääni vaaraan kuninkaan
edessä". **11** Silloin Daniel sanoi katsastajalle, jonka
hoviherrain päällikkö oli määrännyt pitämään silmällä
Danielia, Hananjaa, Miisaelia ja Asarjaa: **12** "Koettele
palvelijoitasi kymmenen päivää, ja annettakoon meille
vihannesruokaa syödäksemme ja vettä juodaksemme.
13 Sitten tarkastettakoon sinun edessäsi, miltä me
näytämme ja miltä näyttävät ne nuorukaiset, jotka syövät
kuninkaan pöydän ruokaa; ja tee sitten palvelijoillesi
sen mukaan, mitä silloin havaitset." **14** Ja hän kuuli
heitä tässä asiassa ja koetteli heitä kymmenen päivää.
15 Mutta kymmenen päivän kuluttua havaittiin heidät
muodoltaan kauniimmiksi ja ruumiiltaan lihavammiksi
kuin yksikään niistä nuorukaisista, jotka söivät kuninkaan
pöydän ruokaa. **16** Ja niin katsastaja jätti pois heille
määrätyn ruuan ja heidän juotavansa viinin ja antoi
heille vihannesruokaa. **17** Ja Jumala antoi näille neljälle
nuorukaiselle taidon käsittää kaikki kirjoitukset ja kaiken
viisauden; ja Daniel ymmärsi myös kaikkinaiset näyt
ja unet. **18** Kun sitten ne päivät olivat kuluneet, joiden
jälkeen kuningas oli käskenyt tuoda heidät esiin, niin
hoviherrain päällikkö toi heidät Nebukadnessarin eteen.
19 Kun nyt kuningas keskusteli heidän kanssaan, ei
ollut heidän joukossansa yhtäkään Danielin, Hananjan,
Miisaelin ja Asarjan vertaista. Niin he tulivat kuninkaan
palvelijoiksi. **20** Ja kaikissa viisautta ja ymmärrystä
vaativissa asioissa, joita kuningas heiltä kyseli, hän
havaitsi heidät kymmentä vertaa etevämmiksi kuin kaikki
tietäjät ja noidat, mitä koko hänen valtakunnassaan oli.
21 Ja Daniel oli siellä kuningas Kooreksen ensimmäiseen
vuoteen asti.

2 Nebukadnessarin toisena hallitusvuotena näki
Nebukadnessar unia, ja hänen mielensä oli levoton
eikä hän enää saanut unta. **2** Silloin kuningas
käski kutsua tietäjät ja noidat, velhot ja kaldealaiset
ilmoittamaan kuninkaalle hänen unensa; ja he tulivat
ja astuivat kuninkaan eteen. **3** Ja kuningas sanoi
heille: "Minä olen nähnyt unen, ja mieleni on levoton,
kunnes saan tietää sen unen. **4** Silloin kaldealaiset
puhuivat kuninkaalle araminkielellä: "Eläköön kuningas
iankaikkisesti! Sano uni palvelijoillesi, niin me ilmoitamme
sen selityksen." **5** Kuningas vastasi ja sanoi kaldealaisille:
"Tämä minun sanani on peruuttamaton: Ellette ilmoita
minulle unta ja sen selitystä, niin teidät hakataan
kappaleiksi ja teidän talonne tehdään soraläjiksi. **6** Mutta
jos te ilmoitatte minulle unen ja sen selityksen, niin te
saatte minulta lahjoja ja antimia ja suuren kunnian.
Sentähden ilmoittakaa minulle uni ja sen selitys." **7**
He vastasivat toistamiseen ja sanoivat: "Kuningas
sanokoon unen palvelijoilleen, niin me ilmoitamme
sen selityksen". **8** Kuningas vastasi ja sanoi: "Minä
huomaan selvästi, että te vain koetatte voittaa aikaa,
koska näette peruuttamattomaksi tämän minun sanani,
9 että ellette ilmoita minulle unta, on teillä edessä
vain yksi tuomio. Sillä te olette sopineet keskenänne,
että puhutte minun edessäni valheellista ja turmiollista
puhetta toivoen, että aika muuttuu. Sentähden sanokaa
minulle uni; silloin minä tiedän, että te osaatte ilmoittaa
minulle selityksen siihen." **10** Kaldealaiset vastasivat
kuninkaan edessä ja sanoivat: "Ei ole maan päällä
ihmistä, joka kykenisi selittämään sen, mitä kuningas
sanoi. Eikä yksikään suuri ja voimallinen kuningas ole
koskaan vaatinut tämänkaltaista asiaa keneltäkään
tietäjältä, noidalta tai kaldealaiselta. **11** Sillä asia, jota
kuningas vaatii, on vaikea, eikä ole ketään, joka voisi
sen kuninkaalle selittää, paitsi jumalat, joiden asuinsija
ei ole ihmisten tykönä." **12** Tästä kuningas suuttui ja
julmistui kovin ja käski tappaa kaikki Baabelin viisaat.
13 Kun tästä oli käsky annettu ja viisaat piti tapettaman,
etsittiin Danielia ja hänen tovereitaan tapettaviksi. **14**
Silloin Daniel antoi viisaan ja taitavan vastauksen
Arjokille, kuninkaan henkivartioväen päällikölle, joka oli

lähtenyt tappamaan Baabelin viisaita. **15** Hän vastasi
ja sanoi Arjokille, kuninkaan päällikölle: "Miksi on
kuningas antanut niin ankaran käskyn?" Silloin Arjok
kertoi Danielille asian. **16** Niin Daniel meni palatsiin
ja pyysi kuningasta antamaan hänelle aikaa, että hän
saisi ilmoittaa kuninkaalle selityksen. **17** Sitten Daniel
meni kotiinsa ja kertoi asian tovereillensa Hananjalle,
Miisaelille ja Asarjalle **18** kehoittaen heitä rukoilemaan
armoa taivaan Jumalalta tämän salatun asian tähden,
ettei Danielia ja hänen tovereitansa tapettaisi muiden
Baabelin viisaitten kanssa. **19** Silloin salaisuus ilmoitettiin
Danielille yöllisessä näyssä. Niin Daniel kiitti taivaan
Jumalaa. **20** Daniel lausui ja sanoi: "Olkoon Jumalan
nimi kiitetty iankaikkisesta iankaikkiseen, sillä hänen
on viisaus ja voima. **21** Hän muuttaa ajat ja hetket,
hän syöksee kuninkaat vallasta ja korottaa kuninkaat
valtaan, hän antaa viisaille viisauden ja taidollisille
ymmärryksen. **22** Hän paljastaa syvät ja salatut asiat,
hän tietää, mitä pimeydessä on, ja valkeus asuu hänen
tykönänsä. **23** Sinua, minun isieni Jumala, minä kiitän
ja ylistän siitä, että olet antanut minulle viisauden
ja voiman ja että nyt annoit minun tietää, mitä me
sinulta rukoilimme. Sillä sinä annoit meidän tietää
kuninkaan asian." **24** Sitten Daniel meni Arjokin tykö,
jolla oli kuninkaan määräys tappaa Baabelin viisaat.
Hän meni ja sanoi hänelle näin: "Älä tapa Baabelin
viisaita; vie minut kuninkaan eteen, niin minä ilmoitan
kuninkaalle selityksen". **25** Silloin Arjok vei kiiruusti
Danielin kuninkaan eteen ja sanoi tälle näin: "Minä olen
löytänyt juutalaisten pakkosiirtolaisten joukosta miehen,
joka ilmoittaa kuninkaalle selityksen". **26** Kuningas
vastasi ja sanoi Danielille, jonka nimenä oli Beltsassar:
"Voitko sinä ilmoittaa minulle unen, jonka minä näin, ja
sen selityksen?" **27** Daniel vastasi kuninkaalle ja sanoi:
"Salaisuutta, jonka kuningas tahtoo tietää, eivät viisaat,
noidat, tietäjät eivätkä tähtienselittäjät voi ilmoittaa
kuninkaalle. **28** Mutta on Jumala taivaassa; hän paljastaa
salaisuudet ja ilmoittaa kuningas Nebukadnessarille,
mitä on tapahtuva aikojen lopussa. Tämä on sinun
unesi, sinun pääsi näky, joka sinulla oli vuoteessasi.
29 Kun sinä, kuningas, olit vuoteessasi, nousi mieleesi
ajatus, mitä tämän jälkeen on tapahtuva; ja hän, joka
paljastaa salaisuudet, ilmoitti sinulle, mitä tapahtuva
on. **30** Ja tämä salaisuus on paljastettu minulle, ei
oman viisauteni voimasta, ikäänkuin minulla olisi sitä
enemmän kuin kenelläkään muulla ihmisellä, vaan
sentähden että selitys ilmoitettaisiin kuninkaalle ja
sinä saisit selville sydämesi ajatukset. **31** Sinä näit,
kuningas, katso, oli iso kuvapatsas. Se kuvapatsas oli
suuri, ja sen kirkkaus oli ylenpalttinen. Se seisoi sinun
edessäsi, ja se oli hirvittävä nähdä. **32** Kuvan pää oli
parasta kultaa, sen rinta ja käsivarret hopeata, sen
vatsa ja lanteet vaskea. **33** Sen sääret olivat rautaa,
sen jalat osaksi rautaa, osaksi savea. **34** Sinun sitä
katsellessasi irtautui kivilohkare-ei ihmiskäden voimasta-
ja iski kuvapatsasta jalkoihin, jotka olivat rautaa ja
savea, ja murskasi ne. **35** Silloin musertuivat yhdellä
haavaa rauta, savi, vaski, hopea ja kulta, ja niiden kävi
kuin akanain kesäisillä puimatantereilla: tuuli vei ne,
eikä niistä löydetty jälkeäkään. Mutta kivestä, joka oli
kuvapatsaan murskannut, tuli suuri vuori, ja se täytti
koko maan. **36** Tämä oli se uni, ja nyt sanomme
kuninkaalle sen selityksen. **37** Sinä, kuningas, olet
kuningasten kuningas, jolle taivaan Jumala on antanut
vallan, voiman, väkevyyden ja kunnian **38** ja jonka käteen
hän on antanut ihmiset, missä ikinä heitä asuu, ja kedon
eläimet ja taivaan linnut, asettaen sinut kaikkien niiden
valtiaaksi: sinä olet se kultainen pää. **39** Mutta sinun
jälkeesi nousee toinen valtakunta, joka on halvempi kuin
sinun; ja sitten kolmas valtakunta, joka on vaskea ja
joka hallitsee kaikkea maata. **40** Ja neljäs valtakunta
on tuleva, luja kuin rauta; niinkuin rauta musertaa
ja särkee kaiken, niinkuin rauta murskaa, niin se on
musertava ja murskaava ne kaikki. **41** Ja että sinä
näit jalkain ja varvasten olevan osittain savenvalajan
savea, osittain rautaa, se merkitsee, että se on oleva
hajanainen valtakunta; kuitenkin on siinä oleva raudan
lujuutta, niinkuin sinä näit rautaa olevan saven seassa.
42 Ja että jalkojen varpaat olivat osaksi rautaa, osaksi
savea, se merkitsee, että osa sitä valtakuntaa on
oleva luja, osa sitä on oleva hauras. **43** Että sinä näit
rautaa olevan saven seassa, se merkitsee, että vaikka
ne sekaantuvat toisiinsa ihmissiemenellä, ne eivät
yhdisty toinen toiseensa, niinkuin ei rautakaan sekaannu
saveen. **44** Mutta niiden kuningasten päivinä on taivaan
Jumala pystyttävä valtakunnan, joka on kukistumaton
iankaikkisesti ja jonka valtaa ei toiselle kansalle anneta.
Se on musertava kaikki ne muut valtakunnat ja tekevä
niistä lopun, mutta se itse on pysyvä iankaikkisesti,
45 niinkuin sinä näit, että kivilohkare irtautui vuoresta-
ei ihmiskäden voimasta-ja murskasi raudan, vasken,
saven, hopean ja kullan. Suuri Jumala on ilmoittanut
kuninkaalle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva. Ja uni
on tosi ja sen selitys luotettava." **46** Silloin kuningas
Nebukadnessar lankesi kasvoillensa ja kumartui maahan
Danielin edessä ja käski uhrata hänelle ruokauhria ja
suitsutusta. **47** Kuningas vastasi Danielille ja sanoi:
"Totisesti on teidän Jumalanne jumalien Jumala ja
kuningasten herra ja se, joka paljastaa salaisuudet; sillä
sinä olet voinut paljastaa tämän salaisuuden". **48** Sitten
kuningas korotti Danielin ja antoi hänelle paljon suuria
lahjoja ja asetti hänet koko Baabelin maakunnan herraksi
ja kaikkien Baabelin viisaitten ylimmäiseksi päämieheksi.
49 Ja Danielin anomuksesta kuningas antoi Sadrakin,
Meesakin ja Abednegon hoitoon Baabelin maakunnan
hallinnon. Mutta Daniel jäi kuninkaan hoviin.

3 Kuningas Nebukadnessar teetti kultaisen
kuvapatsaan, jonka korkeus oli kuusikymmentä
kyynärää ja leveys kuusi kyynärää, ja pystytti sen
Duuran lakeudelle Baabelin maakuntaan. **2** Ja kuningas
Nebukadnessar lähetti kokoamaan satraapit, maaherrat,
käskynhaltijat, neuvonantajat, aarteiden hoitajat,
lainoppineet, tuomarit ja kaikki muut maakuntain
virkamiehet, että he tulisivat sen kuvapatsaan vihkiäisiin,
jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt. **3**
Silloin kokoontuivat satraapit, maaherrat, käskynhaltijat,
neuvonantajat, aarteiden hoitajat, lainoppineet,
tuomarit ja kaikki muut maakuntain virkamiehet sen
kuvapatsaan vihkiäisiin, jonka kuningas Nebukadnessar
oli pystyttänyt, ja he asettuivat sen kuvapatsaan
eteen, jonka Nebukadnessar oli pystyttänyt. **4** Ja
kuuluttaja huusi voimallisesti: "Teille, kansat, sukukunnat
ja kielet, julistetaan: **5** heti kun te kuulette torvien,
huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien, säkkipillien
ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen, langetkaa
maahan ja kumartaen rukoilkaa kultaista kuvapatsasta,
jonka kuningas Nebukadnessar on pystyttänyt. **6** Mutta
joka ei lankea maahan ja kumarra, se heitetään sillä
hetkellä tuliseen pätsiin." **7** Sentähden, heti kun kaikki
kansat kuulivat torvien, huilujen, kitarain, harppujen,
psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien
äänen, lankesivat kaikki kansat, sukukunnat ja kielet
maahan ja kumartaen rukoilivat kultaista kuvapatsasta,
jonka kuningas Nebukadnessar oli pystyttänyt. **8**
Silloin astui heti kaldealaisia miehiä esiin syyttämään
juutalaisia. **9** He lausuivat ja sanoivat kuningas
Nebukadnessarille: "Kuningas eläköön iankaikkisesti! **10**
Sinä, kuningas, olet antanut käskyn, että jokainen, joka
kuulee torvien, huilujen, kitarain, harppujen, psalttarien,
säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien äänen,
langetkoon maahan ja kumartaen rukoilkoon kultaista
kuvapatsasta, **11** ja että joka ei lankea maahan ja
kumarra, se heitetään tuliseen pätsiin. **12** On juutalaisia
miehiä, joiden hoitoon sinä olet antanut Baabelin
maakunnan hallinnon, Sadrak, Meesak ja Abednego:
nämä miehet eivät välitä sinun käskystäsi, kuningas; he
eivät palvele sinun jumaliasi eivätkä kumartaen rukoile
kultaista kuvapatsasta, jonka sinä olet pystyttänyt." **13**
Silloin Nebukadnessar vihan vimmassa käski tuoda
Sadrakin, Meesakin ja Abednegon. Kun nämä miehet
oli tuotu kuninkaan eteen, **14** lausui Nebukadnessar ja
sanoi heille: "Aivanko tahallanne te, Sadrak, Meesak ja
Abednego, ette tahdo palvella minun jumalaani ettekä
kumartaen rukoilla kultaista kuvapatsasta, jonka minä
olen pystyttänyt? **15** Nyt, jos te siinä silmänräpäyksessä,
kun kuulette torvien, huilujen, kitarain, harppujen,
psalttarien, säkkipillien ja kaikkinaisten muiden soittimien
äänen, olette valmiit lankeamaan maahan ja kumartaen
rukoilemaan kuvapatsasta, jonka minä olen teettänyt,
niin hyvä! Mutta ellette kumarra, niin teidät heti paikalla
heitetään tuliseen pätsiin; ja kuka on se jumala,
joka pelastaa teidät minun kädestäni?" **16** Sadrak,
Meesak ja Abednego vastasivat ja sanoivat kuninkaalle:
"Nebukadnessar! Ei ole tarpeellista meidän vastata
sinulle tähän sanaakaan. **17** Jos niin käy, voi meidän
Jumalamme kyllä pelastaa meidät tulisesta pätsistä,
ja hän pelastaa myös sinun kädestäsi, kuningas. **18**
Ja vaikka ei pelastaisikaan, niin tiedä se, kuningas,
että me emme palvele sinun jumaliasi emmekä
kumartaen rukoile kultaista kuvapatsasta, jonka sinä
olet pystyttänyt." **19** Silloin Nebukadnessar tuli kiukkua
täyteen Sadrakia, Meesakia ja Abednegoa kohtaan ja
hänen hahmonsa muuttui. Ja hän käski ja sanoi, että
pätsi oli kuumennettava seitsemän kertaa kuumemmaksi
kuin tavallisesti. **20** Ja hän käski sotajoukkonsa
väkevimpien miesten sitoa Sadrakin, Meesakin ja
Abednegon ja heittää heidät tuliseen pätsiin. **21** Silloin
nämä sidottiin vaippoineen, takkeineen, päähineineen
ja muine vaatteineen ja heitettiin tuliseen pätsiin. **22**
Koska nyt kuninkaan sana oli niin ankara ja pätsi
niin kovin kuumennettu, tappoi tulen liekki ne miehet,
jotka veivät ylös Sadrakin, Meesakin ja Abednegon.
23 Mutta nämä kolme miestä, Sadrak, Meesak ja
Abednego, suistuivat sidottuina tuliseen pätsiin. **24**
Silloin kuningas Nebukadnessar hämmästyi ja nousi
kiiruusti ylös ja lausui hallitusmiehilleen sanoen:
"Emmekö heittäneet kolme miestä sidottuina tuleen?"
He vastasivat ja sanoivat kuninkaalle: "Totisesti,
kuningas!" **25** Hän vastasi ja sanoi: "Katso, minä näen
neljä miestä kävelevän vapaina tulessa, eivätkä he ole
vahingoittuneet, ja neljäs on näöltänsä niinkuin jumalan
poika". **26** Silloin Nebukadnessar meni tulisen pätsin
aukolle, lausui ja sanoi: "Sadrak, Meesak ja Abednego,
te korkeimman Jumalan palvelijat, astukaa ulos ja tulkaa
tänne". Sadrak, Meesak ja Abednego astuivat silloin
ulos tulesta. **27** Satraapit, maaherrat, käskynhaltijat ja
kuninkaan hallitusmiehet kokoontuivat ja näkivät, ettei
tuli ollut voinut mitään näiden miesten ruumiille, etteivät
heidän päänsä hiukset olleet kärventyneet eivätkä
heidän vaatteensa vioittuneet; eikä heissä tuntunut
tulen käryä. **28** Silloin Nebukadnessar lausui ja sanoi:
"Kiitetty olkoon Sadrakin, Meesakin ja Abednegon
Jumala, joka lähetti enkelinsä ja pelasti palvelijansa,
jotka häneen turvasivat eivätkä totelleet kuninkaan
käskyä, vaan antoivat ruumiinsa alttiiksi, ennemmin
kuin palvelivat kumartaen rukoilivat muuta jumalaa
kuin omaa Jumalaansa. **29** Ja minä annan käskyn,
että jokainen, olkoon hän mitä kansaa, kansakuntaa ja
kieltä tahansa, joka puhuu pilkaten Sadrakin, Meesakin
ja Abednegon Jumalasta, hakattakoon kappaleiksi, ja
hänen talonsa tehtäköön soraläjäksi; sillä ei ole muuta
jumalaa, joka niin voi pelastaa kuin tämä." **30** Sitten

kuningas asetti Sadrakin, Meesakin ja Abednegon
suureen valtaan Baabelin maakunnassa.

4 "Kuningas Nebukadnessar kaikille kansoille,
kansakunnille ja kielille, jotka asuvat kaiken maan
päällä: suuri olkoon teidän rauhanne! **2** Minä olen
nähnyt hyväksi ilmoittaa ne tunnusteot ja ihmeet,
jotka korkein Jumala on minulle tehnyt. **3** Kuinka
suuret ovat hänen tunnustekonsa ja kuinka voimalliset
hänen ihmeensä! Hänen valtakuntansa on iankaikkinen
valtakunta ja hänen valtansa pysyy suvusta sukuun."
4 "Minä Nebukadnessar elin rauhassa huoneessani
ja onnellisena palatsissani. **5** Minä näin unen, ja se
peljästytti minut; ja unikuvat, joita minulla oli vuoteessani,
minun pääni näyt, kauhistuttivat minut. **6** Niin minä
annoin käskyn tuoda eteeni kaikki Baabelin viisaat,
että he ilmoittaisivat minulle unen selityksen. **7** Silloin
tulivat tietäjät, noidat, kaldealaiset ja tähtienselittäjät,
ja minä kerroin heille unen, mutta he eivät voineet
ilmoittaa minulle sen selitystä. **8** Mutta viimein tuli minun
eteeni Daniel, jonka nimi on minun jumalani nimen
mukaan Beltsassar ja jossa on pyhien jumalien henki; ja
minä kerroin hänelle unen: **9** 'Beltsassar, sinä tietäjäin
päämies, jossa minä tiedän olevan pyhien jumalien
hengen ja jolle mikään salaisuus ei ole liian vaikea!
Sano, mitä olivat ne näyt, jotka minä unessani näin, ja
mikä on sen selitys. **10** Nämä olivat minun pääni näyt,
jotka minulla oli vuoteessani. Minä näin: Katso, oli puu
keskellä maata, ja sen korkeus oli suuri. **11** Puu kasvoi
ja vahvistui, niin että sen latva ulottui taivaaseen ja se
näkyi kaiken maan ääriin. **12** Sen lehvät olivat kauniit
ja sen hedelmät suuret, ja siinä oli ravintoa kaikille.
Sen alla etsivät varjoa kedon eläimet, ja sen oksilla
asuivat taivaan linnut, ja kaikki liha sai siitä ravintonsa.
13 Minä näin pääni näyissä, joita minulla oli vuoteessani:
katso, pyhä enkeli astui alas taivaasta. **14** Hän huusi
voimallisesti ja sanoi näin: hakatkaa puu poikki ja
karsikaa sen oksat, riipikää sen lehvät ja hajottakaa sen
hedelmät. Paetkoot eläimet sen alta ja linnut sen oksilta.
15 Mutta sen kanto juurineen jättäkää maahan, rauta-ja
vaskikahleissa kedon ruohikkoon. Taivaan kasteesta
hän kastukoon, ja niinkuin eläinten olkoon hänen osansa
maan ruoho. **16** Hänen sydämensä muutetaan, niin
ettei se ole ihmisen sydän, ja hänelle annetaan eläimen
sydän. Ja niin kulukoon häneltä seitsemän aikaa. **17**
Tämä on säädetty enkelien päätöksellä, ja niin ovat
tästä asiasta pyhät sanoneet, että elävät tietäisivät
Korkeimman hallitsevan ihmisten valtakuntaa ja antavan
sen, kenelle hän tahtoo, ja asettavan sen päämieheksi
ihmisistä halvimman.' **18** Tämän unen näin minä,
kuningas Nebukadnessar. Ja sinä, Beltsassar, sano sen
selitys, koska ei yksikään minun valtakuntani viisaista
voi minulle ilmoittaa sen selitystä. Mutta sinä sen voit,
sillä sinussa on pyhien jumalien henki." **19** Silloin Daniel,
jonka nimenä oli Beltsassar, hämmästyi hetkeksi, ja
hänen ajatuksensa peljästyttivät häntä. Kuningas lausui
ja sanoi: "Beltsassar, älköön uni ja sen selitys sinua
peljästyttäkö". Beltsassar vastasi ja sanoi: "Herrani,
koskekoon uni sinun vihollisiasi ja sen selitys sinun
vastustajiasi. **20** Puu, jonka sinä näit ja joka kasvoi ja
vahvistui, niin että sen latva ulottui taivaaseen ja se
näkyi kaikkeen maahan, **21** jonka lehvät olivat kauniit
ja hedelmät suuret ja jossa oli ravintoa kaikille, jonka
alla kedon eläimet asuivat ja jonka oksilla taivaan linnut
oleskelivat, **22** -se puu olet sinä, kuningas, joka olet
kasvanut ja vahvistunut; sinun suuruutesi on kasvanut
ja ulottuu taivaaseen ja sinun valtasi maan ääriin. **23** Ja
että kuningas näki pyhän enkelin astuvan alas taivaasta
ja sanovan: 'Hakatkaa puu poikki ja turmelkaa se,
mutta jättäkää sen kanto juurineen maahan, rauta-ja
vaskikahleissa kedon ruohikkoon; taivaan kasteesta
hän kastukoon, ja niinkuin kedon eläinten olkoon hänen
osansa, kunnes häneltä on kulunut seitsemän aikaa', **24**
sen selitys, oi kuningas, ja Ylimmäisen päätös, joka on
kohdannut minun herraani, kuningasta, on tämä: **25** Sinut
ajetaan pois ihmisten seasta, ja kedon eläinten parissa
on sinun asuinpaikkasi oleva; sinä joudut syömään
ruohoa niinkuin raavaat, ja sinä olet kastuva taivaan
kasteesta; ja niin on sinulta kuluva seitsemän aikaa,
kunnes tulet tuntemaan, että Korkein hallitsee ihmisten
valtakuntaa ja antaa sen, kenelle hän tahtoo. **26** Mutta
että käskettiin jättää maahan puun kanto juurineen,
se tietää, että sinun valtakuntasi pysytetään sinulla,
ja sinä saat sen, niin pian kuin tulet tuntemaan, että
valta on taivaan. **27** Sentähden, kuningas, kelvatkoon
sinulle minun neuvoni: kirvoita synnit itsestäsi almuilla
ja pahat tekosi vaivaisia armahtamalla; ehkäpä silloin
onnesi kestäisi." **28** Tämä kaikki kohtasi kuningas
Nebukadnessaria. **29** Kaksitoista kuukautta tämän
jälkeen, kun kuningas oli kävelemässä kuninkaallisen
palatsinsa katolla Baabelissa, **30** hän puhkesi puhumaan
sanoen: "Eikö tämä ole se suuri Baabel, jonka minä
väkevällä voimallani olen rakentanut kuninkaalliseksi
linnaksi, valtasuuruuteni kunniaksi!" **31** Vielä oli sana
kuninkaan suussa, kun taivaasta tuli ääni: "Sinulle,
kuningas Nebukadnessar, julistetaan: Sinun valtakuntasi
on otettu sinulta pois. **32** Sinut ajetaan pois ihmisten
seasta, ja kedon eläinten parissa on sinun asuinpaikkasi
oleva; sinä joudut syömään ruohoa niinkuin raavaat,
ja niin on sinulta kuluva seitsemän aikaa, kunnes tulet
tuntemaan, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa
ja antaa sen, kenelle hän tahtoo." **33** Sillä hetkellä se
sana toteutui Nebukadnessarissa: hänet ajettiin pois
ihmisten seasta, ja hän söi ruohoa niinkuin raavaat,
ja hänen ruumiinsa kastui taivaan kasteesta, kunnes
hänen hiuksensa kasvoivat pitkiksi kuin kotkan sulat
ja hänen kyntensä kuin lintujen kynnet. **34** "Mutta

sen ajan kuluttua minä, Nebukadnessar, nostin silmäni
taivasta kohti, ja minun järkeni palasi. Ja minä kiitin
Korkeinta, minä ylistin ja kunnioitin häntä, joka elää
iankaikkisesti, jonka hallitus on iankaikkinen hallitus ja
jonka valtakunta pysyy suvusta sukuun. **35** Kaikki maan
asukkaat ovat tyhjänveroiset; ja hän tekee, niinkuin hän
tahtoo, taivaan joukoille ja maan asukkaille, eikä ole sitä,
joka pidättää hänen kätensä ja sanoo hänelle: 'Mitäs
teet?' **36** Siihen aikaan palasi minun järkeni, ja palasi
minun valtasuuruuteni ja loistoni, minun valtakuntani
kunniaksi. Ja minun hallitusmieheni ja ylimykseni etsivät
minut, ja minut pantiin jälleen hallitsemaan valtakuntaani,
ja minun valtani lisääntyi ylenpalttisesti. **37** Nyt minä,
Nebukadnessar, kiitän, ylistän ja kunnioitan taivaan
kuningasta; sillä kaikki hänen työnsä ovat totiset ja
hänen tiensä oikeat. Ja hän voi nöyryyttää ne, jotka
ylpeydessä vaeltavat."

5 Kuningas Belsassar laittoi suuret pidot tuhannelle
ylimyksellensä, ja hän joi viiniä näiden tuhannen
edessä. **2** Kun viini oli makeimmillaan, käski Belsassar
tuoda ne kulta-ja hopea-astiat, jotka hänen isänsä
Nebukadnessar oli ottanut Jerusalemin temppelistä, että
kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja
sivuvaimonsa joisivat niistä. **3** Silloin tuotiin ne kulta-
astiat, jotka oli otettu temppelistä, Jumalan huoneesta,
Jerusalemista, ja niistä joivat kuningas ja hänen
ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa. **4** He
joivat viiniä ja ylistivät kultaisia ja hopeisia, vaskisia,
rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia. **5** Sillä hetkellä
ilmestyivät ihmiskäden sormet ja kirjoittivat kuninkaan
palatsin kalkitulle seinälle, vastapäätä lampunjalkaa, ja
kuningas näki käden, joka kirjoitti. **6** Silloin kuninkaan
kasvot kalpenivat, ja hänen ajatuksensa peljästyttivät
hänet; hänen lanteittensa nivelet herposivat, ja hänen
polvensa tutisivat. **7** Kuningas huusi kovalla äänellä
ja käski tuoda noidat, kaldealaiset ja tähtienselittäjät.
Kuningas lausui ja sanoi Baabelin tietäjille: "Kuka
ikinä voi lukea tämän kirjoituksen ja ilmoittaa minulle
sen selityksen, hänet puetaan purppuraan, ja hänen
kaulaansa pannaan kultakäädyt, ja hän on oleva yksi
valtakunnan kolmesta valtamiehestä". **8** Silloin tulivat
kaikki kuninkaan viisaat, mutta he eivät voineet lukea
kirjoitusta eivätkä ilmoittaa kuninkaalle sen selitystä. **9**
Kuningas Belsassar peljästyi silloin suuresti, ja hänen
kasvonsa kalpenivat, ja hänen ylimyksensä tyrmistyivät.
10 Kuninkaan äiti tuli kuninkaan ja hänen ylimystensä
puheen tähden pitohuoneeseen. Kuninkaan äiti lausui ja
sanoi: "Eläköön kuningas iankaikkisesti! Älköät sinun
ajatuksesi peljättäkö sinua, älköötkä kasvosi kalvetko. **11**
Sinun valtakunnassasi on mies, jossa on pyhien jumalien
henki ja jolla sinun isäsi päivinä havaittiin olevan valistus
ja ymmärrys ynnä viisaus, samankaltainen kuin jumalien;
hänet asetti isäsi, kuningas Nebukadnessar, tietäjäin,
noitien, kaldealaisten ja tähtienselittäjäin päämieheksi-
sinun isäsi, kuningas- **12** sentähden, että erinomainen
henki ja tieto ynnä myös taito selittää unia, arvata
arvoituksia ja ratkaista ongelmia havaittiin juuri hänessä,
Danielissa, jolle kuningas oli antanut nimen Beltsassar.
Kutsuttakoon nyt Daniel, niin hän ilmoittaa selityksen."
13 Silloin Daniel tuotiin kuninkaan eteen. Kuningas
lausui ja sanoi Danielille: "Oletko sinä Daniel, joka on
niitä juutalaisia pakkosiirtolaisia, mitkä minun isäni,
kuningas, on tuonut Juudasta? **14** Minä olen kuullut
sinusta, että sinussa on jumalien henki ja että sinussa
on havaittu valistus, taito ja erinomainen viisaus. **15**
Ja nyt tuotiin minun eteeni viisaat ja noidat lukemaan
tätä kirjoitusta ja ilmoittamaan minulle sen selitys, mutta
he eivät voineet sen selitystä ilmoittaa. **16** Mutta sinun
minä olen kuullut voivan antaa selityksiä ja ratkaista
ongelmia. Nyt siis, jos voit lukea kirjoituksen ja ilmoittaa
minulle sen selityksen, niin sinut puetaan purppuraan,
ja kultakäädyt pannaan sinun kaulaasi, ja sinä olet
oleva yksi valtakunnan kolmesta valtamiehestä." **17**
Silloin Daniel vastasi ja sanoi kuninkaalle: "Lahjasi pidä
itse, ja antimesi anna toiselle. Mutta kirjoituksen minä
luen kuninkaalle ja ilmoitan hänelle sen selityksen.
18 Sinä kuningas! Korkein Jumala antoi sinun isällesi
Nebukadnessarille kuninkuuden, voiman, kunnian ja
valtasuuruuden. **19** Ja sen voiman tähden, jonka hän oli
hänelle antanut, vapisivat kaikki kansat, kansakunnat ja
kielet ja pelkäsivät hänen edessään. Hän tappoi, kenen
hän tahtoi, hän jätti henkiin, kenen hän tahtoi, hän ylensi,
kenen hän tahtoi, hän alensi, kenen hän tahtoi. **20** Mutta
kun hänen sydämensä paisui ja hänen henkensä kävi
korskeaksi ja ylpeäksi, syöstiin hänet kuninkaalliselta
valtaistuimeltansa, ja hänen kunniansa otettiin häneltä
pois. **21** Hänet ajettiin pois ihmisten seasta, ja hänen
sydämensä tuli eläinten sydämen kaltaiseksi; hänen
asuntonsa oli villiaasien parissa, ja hän joutui syömään
ruohoa niinkuin raavaat; hänen ruumiinsa kastui taivaan
kasteesta, kunnes hän tuli tuntemaan, että korkein
Jumala hallitsee ihmisten valtakuntaa ja asettaa sen
päämieheksi, kenen hän tahtoo. **22** Mutta sinä, hänen
poikansa Belsassar, et ole nöyryyttänyt sydäntäsi, vaikka
tämän kaiken tiesit; **23** vaan sinä olet korottanut itsesi
taivaan Herraa vastaan: hänen huoneensa astiat on
tuotu sinun eteesi, ja sinä ja sinun ylimyksesi, sinun
puolisosi ja sivuvaimosi olette juoneet niistä viiniä,
ja sinä olet ylistänyt hopeisia ja kultaisia, vaskisia,
rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia, jotka eivät näe, eivät
kuule eivätkä mitään tiedä. Mutta sitä Jumalaa, jonka
kädessä on sinun henkesi ja kaikki sinun tiesi, sinä et
ole kunnioittanut. **24** Sentähden on tämä käsi lähetetty
hänen tyköänsä ja tämä kirjoitus kirjoitettu. **25** Ja tämä on
kirjoitus, joka on tuonne kirjoitettu: 'Mene, mene, tekel,

ufarsin'. 26 Ja tämä on sen selitys: mene merkitsee:
Jumala on laskenut sinun valtakuntasi luvun ja on
tehnyt siitä lopun. 27 Tekel: sinut on vaa'alla punnittu ja
köykäiseksi havaittu. 28 Peres: sinun valtakuntasi on
pirstottu ja annettu meedialaisille ja persialaisille." 29
Silloin Belsassar antoi käskyn, että Daniel oli puettava
purppuraan ja kultakäädyt pantava hänen kaulaansa
ja julistettava, että hän oli oleva yksi valtakunnan
kolmesta valtamiehestä. 30 Samana yönä tapettiin
Belsassar, kaldealaisten kuningas, 31 ja Daarejaves,
meedialainen, sai haltuunsa valtakunnan ollessaan noin
kuudenkymmenen kahden vuoden ikäinen.

6 Daarejaves näki hyväksi asettaa valtakuntaansa
sata kaksikymmentä satraappia, että heitä olisi
kaikkialla valtakunnassa. 2 Ja heitä ylempänä oli kolme
valtaherraa, joista Daniel oli yksi. Heille tuli satraappien
tehdä tili, ettei kuningas kärsisi vahinkoa. 3 Mutta Daniel
oli etevämpi muita valtaherroja sekä satraappeja, sillä
hänessä oli erinomainen henki; ja kuningas aikoi asettaa
hänet koko valtakunnan päämieheksi. 4 Silloin toiset
valtaherrat sekä satraapit etsivät Danielia vastaan syytä
valtakunnan hallinnossa. Mutta he eivät voineet löytää
mitään syytä eikä rikkomusta, sillä hän oli uskollinen,
eikä hänestä laiminlyöntiä eikä rikkomusta löydetty.
5 Silloin nämä miehet sanoivat: "Me emme löydä
tuossa Danielissa mitään syytä-ellemme löydä sitä
hänen jumalanpalveluksessaan". 6 Senjälkeen nämä
valtaherrat ja satraapit riensivät kiiruusti kuninkaan
tykö ja sanoivat hänelle näin: "Kuningas Daarejaves
eläköön iankaikkisesti! 7 Kaikki kuninkaalliset valtaherrat,
maaherrat, satraapit, hallitusmiehet ja käskynhaltijat
ovat keskenänsä neuvotelleet, että olisi annettava
kuninkaallinen julistus ja vahvistettava kielto, että
kuka ikinä kolmenkymmenen päivän kuluessa rukoilee
jotakin yhdeltäkään jumalalta tai ihmiseltä, paitsi sinulta,
kuningas, se heitettäköön jalopeurain luolaan. 8
Nyt, kuningas! Säädä kielto ja kirjoita kirjoitus, jota
meedialaisten ja persialaisten peruuttamattoman lain
mukaan ei voida muuttaa." 9 Niin kuningas Daarejaves
kirjoitti kirjoituksen ja kiellon. 10 Niin pian kuin Daniel
oli saanut tietää, että kirjoitus oli kirjoitettu, meni
hän taloonsa, jonka yläsalin ikkunat olivat avatut
Jerusalemiin päin. Ja hän lankesi kolmena hetkenä
päivässä polvillensa, rukoili ja kiitti Jumalaansa, aivan
niinkuin hän ennenkin oli tehnyt. 11 Silloin nuo miehet
riensivät kiiruusti sinne ja tapasivat Danielin rukoilemasta
ja avuksi huutamasta Jumalaansa. 12 Sitten he astuivat
kuninkaan eteen ja muistuttivat kuninkaan kiellosta: "Etkö
ole kirjoittanut kieltoa, että kuka ikinä kolmenkymmenen
päivän kuluessa rukoilee jotakin yhdeltäkään jumalalta
tai ihmiseltä, paitsi sinulta, kuningas, se heitettäköön
jalopeurain luolaan?" Kuningas vastasi ja sanoi: "Kielto
on luja, meedialaisten ja persialaisten peruuttamattoman
lain mukaan". 13 Silloin he vastasivat ja sanoivat
kuninkaalle: "Daniel, joka on juutalaisia pakkosiirtolaisia,
ei välitä sinusta, kuningas, eikä kiellosta, jonka olet
kirjoittanut, vaan kolmena hetkenä päivässä hän toimittaa
rukouksensa". 14 Mutta kun kuningas sen kuuli, tuli
hän sangen murheelliseksi, ja hän mietti, miten voisi
pelastaa Danielin; auringon laskuun asti hän vaivasi
itseään vapauttaaksensa hänet. 15 Silloin ne miehet
riensivät kiiruusti kuninkaan tykö ja sanoivat kuninkaalle:
"Tiedä, kuningas, meedialaisten ja persialaisten laki
on, ettei mitään kuninkaan vahvistamaa kieltoa tai
julistusta peruuteta". 16 Silloin kuningas käski tuoda
Danielin ja heittää hänet jalopeurain luolaan. Ja kuningas
puhui Danielille ja sanoi: "Sinun Jumalasi, jota sinä
lakkaamatta palvelet, pelastakoon sinut". Sitten tuotiin
kivi ja pantiin luolan suulle, 17 ja kuningas sinetöi
sen omallaan ja ylimystensä sineteillä, ettei Danielin
asiassa muutosta tapahtuisi. 18 Sitten kuningas meni
palatsiinsa ja vietti yönsä paastoten eikä sallinut tuoda
eteensä naisia, ja hänen unensa pakeni häneltä. 19
Aamun sarastaessa kuningas sitten nousi ja meni
kiiruusti jalopeurain luolalle. 20 Ja lähestyessään
luolaa hän huusi Danielille murheellisella äänellä,
ja kuningas lausui ja sanoi Danielille: "Daniel, sinä
elävän Jumalan palvelija, onko sinun Jumalasi, jota
lakkaamatta palvelet, voinut pelastaa sinut jalopeuroilta?"
21 Silloin Daniel vastasi kuninkaalle: "Kuningas eläköön
iankaikkisesti! 22 Minun Jumalani on lähettänyt enkelinsä
ja sulkenut jalopeurain kidat, niin etteivät ne ole minua
vahingoittaneet, sillä minut on havaittu nuhteettomaksi
hänen edessänsä, enkä minä ole sinuakaan vastaan,
kuningas, rikosta tehnyt." 23 Silloin kuningas ihastui
suuresti ja käski ottaa Danielin ylös luolasta. Ja kun
Daniel oli otettu ylös luolasta, ei hänessä havaittu mitään
vammaa; sillä hän oli turvannut Jumalaansa. 24 Ja
kuningas käski tuoda ne miehet, jotka olivat syyttäneet
Danielia, ja heittää heidät lapsineen ja vaimoineen
jalopeurain luolaan; eivätkä he ehtineet luolan pohjaan,
ennenkuin jalopeurat hyökkäsivät heidän kimppuunsa ja
murskasivat kaikki heidän luunsa. 25 Sitten kuningas
Daarejaves kirjoitti kaikille kansoille, kansakunnille ja
kielille, mitä koko maan päällä asuu: "Suuri olkoon
teidän rauhanne! 26 Minä olen antanut käskyn, että
minun valtakuntani koko valtapiirissä vavistakoon ja
peljättäköön Danielin Jumalaa. Sillä hän on elävä
Jumala ja pysyy iankaikkisesti. Hänen valtakuntansa
ei häviä, eikä hänen herrautensa lopu. 27 Hän
pelastaa ja vapahtaa, hän tekee tunnustekoja ja ihmeitä
taivaassa ja maan päällä, hän, joka pelasti Danielin
jalopeurain kynsistä." 28 Ja tämä Daniel oli korkeassa
arvossa ja kunniassa Daarejaveksen valtakunnassa
sekä persialaisen Kooreksen valtakunnassa.

7 Belsassarin, Baabelin kuninkaan, ensimmäisenä
hallitusvuotena Daniel näki unen, päänsä näyn,
vuoteessansa. Sitten hän kirjoitti tämän unen. **2**
Kertomuksen alku on tämä: Daniel lausui ja sanoi:
Minä näin yöllä näyssäni, ja katso, taivaan neljä tuulta
kuohutti suurta merta. **3** Ja merestä nousi neljä suurta
petoa, kukin erilainen kuin toinen. **4** Ensimmäinen oli
kuin leijona, mutta sillä oli kotkan siivet. Minun sitä
katsellessani reväistiin siltä siivet, ja se nostettiin maasta
pystyyn ja asetettiin kahdelle jalalle niinkuin ihminen, ja
sille annettiin ihmisen sydän. **5** Ja katso, oli toinen peto,
joka oli karhun näköinen. Se nostettiin toiselle kyljellensä,
ja sillä oli suussa kolme kylkiluuta, hammasten välissä;
ja sille sanottiin näin: "Nouse ja syö paljon lihaa". **6**
Tämän jälkeen minä näin, ja katso, oli taas toinen peto,
pantterin kaltainen, ja sen selässä oli neljä linnunsiipeä.
Sillä pedolla oli neljä päätä, ja sille annettiin valta. **7** Sen
jälkeen minä näin yöllisessä näyssäni, ja katso, oli neljäs
peto, kauhea, hirmuinen ja ylen väkevä; sillä oli suuret
rautaiset hampaat, ja se söi ja murskasi ja tallasi tähteet
jalkoihinsa. Se oli erilainen kuin kaikki edelliset pedot, ja
sillä oli kymmenen sarvea. **8** Minä tarkkasin sarvea,
ja katso, eräs muu pieni sarvi puhkesi niiden välistä,
ja kolme edellisistä sarvista reväistiin pois sen edestä.
Ja katso, sillä sarvella oli silmät kuin ihmisen silmät,
ja suu, joka herjaten puhui. **9** Minun sitä katsellessani
valtaistuimet asetettiin, ja Vanhaikäinen istuutui. Hänen
vaatteensa olivat valkeat kuin lumi ja hänen päänsä
hiukset kuin puhdas villa. Hänen valtaistuimensa oli
tulen liekkejä, ja sen pyörät olivat palavaa tulta. **10**
Tulivirta vuoti, se kävi ulos hänestä; tuhannen tuhatta
palveli häntä, ja kymmenen tuhatta kertaa kymmenen
tuhatta seisoi hänen edessänsä. Oikeus istui tuomiolle,
ja kirjat avattiin. **11** Minä katselin, ja silloin, niiden
herjaavien sanojen tähden, joita sarvi puhui, minun
katsellessani peto tapettiin, ja sen ruumis hävitettiin
ja heitettiin tuleen palamaan. **12** Ja muiltakin pedoilta
otettiin valta pois; niiden elämän pituus oli määrätty
aikaa ja hetkeä myöten. **13** Minä näin yöllisessä näyssä,
ja katso, taivaan pilvissä tuli Ihmisen Pojan kaltainen; ja
hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet saatettiin tämän
eteen. **14** Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta,
ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelivat häntä.
Hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei lakkaa,
ja hänen valtakuntansa on valtakunta, joka ei häviä.
15 Minä, Daniel, tunsin henkeni tulevan murheelliseksi
ruumiissani, ja minun näkemäni näyt peljättivät minua.
16 Minä lähestyin yhtä siellä seisovista ja pyysin häneltä
varmaa tietoa kaikista näistä asioista. Niin hän vastasi
minulle ja ilmoitti minulle niiden selityksen: **17** "Nuo
suuret pedot, joita on neljä, ovat neljä kuningasta, jotka
nousevat maasta. **18** Mutta Korkeimman pyhät saavat
valtakunnan ja omistavat valtakunnan iankaikkisesti-
iankaikkisesta iankaikkiseen." **19** Senjälkeen minä
tahdoin saada varmuuden neljännestä pedosta, joka
oli erilainen kuin kaikki muut ja ylen hirmuinen; jolla oli
rautaiset hampaat ja vaskiset kynnet, joka söi ja murskasi
ja tallasi tähteet jalkoihinsa; **20** sekä pedon pään
kymmenestä sarvesta ynnä siitä sarvesta, joka puhkesi
ja jonka edestä kolme putosi; jolla sarvella oli silmät
ja herjauksia puhuva suu ja joka näytti suuremmalta
kuin ne muut; **21** se sarvi, jonka minä näin sotivan
pyhiä vastaan ja voittavan heidät, **22** siihen asti kunnes
Vanhaikäinen tuli ja oikeus annettiin Korkeimman pyhille
ja aika joutui ja pyhät saivat omaksensa valtakunnan.
23 Hän vastasi näin: "Neljäs peto on neljäs valtakunta,
joka syntyy maan päälle, erilainen kuin kaikki muut
valtakunnat. Se syö kaiken maan ja tallaa ja murskaa
sen. **24** Ja ne kymmenen sarvea ovat kymmenen
kuningasta, jotka nousevat siitä valtakunnasta. Ja heidän
jälkeensä nousee eräs muu, ja hän on erilainen kuin
edelliset, ja hän kukistaa kolme kuningasta. **25** Hän
puhuu sanoja Korkeinta vastaan ja hävittää Korkeimman
pyhiä. Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain, ja ne annetaan
hänen käteensä ajaksi ja kahdeksi ajaksi ja puoleksi
ajaksi. **26** Sitten oikeus istuu tuomiolle, ja hänen valtansa
otetaan pois ja hävitetään ja tuhotaan loppuun asti.
27 Ja valtakunta ja valta ja valtakuntien voima kaiken
taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle.
Hänen valtakuntansa on iankaikkinen valtakunta, ja
kaikki vallat palvelevat häntä ja ovat hänelle alamaiset."
28 Tähän loppuu kertomus. Minua, Danielia, peljättivät
minun ajatukseni suuresti, ja minun kasvoni kalpenivat,
ja minä kätkin asian sydämeeni.

8 Kuningas Belsassarin kolmantena hallitusvuotena
näin minä, Daniel, näyn, senjälkeen kuin minulla
jo ennen oli ollut näky. **2** Kun minä näyssä katselin,
havaitsin minä olevani Suusanin linnassa, Eelamin
maakunnassa; ja kun minä näyssä katselin, olin minä
Uulai-joen rannalla. **3** Minä nostin silmäni ja katsoin. Ja
katso, oinas seisoi päin jokea, ja sillä oli kaksi sarvea;
ja sarvet olivat korkeat, ja toinen oli toista korkeampi;
ja korkeampi puhkesi esiin myöhemmin. **4** Minä näin
oinaan puskevan länteen, pohjoiseen ja etelään päin,
eikä yksikään eläin kestänyt sen edessä, eikä kukaan
voinut pelastaa sen vallasta. Se teki, mitä tahtoi; ja
se tuli suureksi. **5** Sitten minä tarkkasin, ja katso: tuli
kauris päivän laskun puolelta, kulki koko maan ylitse
eikä maata koskettanut; ja kauriilla oli keskellä otsaa
uhkea sarvi. **6** Ja se tuli aivan sen kaksisarvisen oinaan
luokse, jonka minä olin nähnyt seisovan päin jokea, ja
karkasi sen kimppuun vihansa väessä. **7** Ja minä näin
sen käyvän kiinni oinaaseen ja kiukuissaan puskevan
oinasta ja murskaavan sen molemmat sarvet. Eikä
oinaalla ollut voimaa kestää sen edessä, vaan kauris
heitti sen maahan ja tallasi sitä; eikä ollut ketään, joka

olisi voinut pelastaa oinaan sen vallasta. 8 Ja kauris tuli
ylen suureksi; mutta kun se oli väkevimmillään, särkyi
suuri sarvi, ja sen sijalle kasvoi neljä uhkeata sarvea,
taivaan neljää tuulta kohti. 9 Ja yhdestä niistä puhkesi
esiin sarvi, alussa vähäpätöinen. Se kasvoi suuresti
etelään päin ja itään päin ja Ihanaan maahan päin. 10 Ja
se kasvoi taivaan sotajoukkoon asti ja pudotti maahan
osan siitä sotajoukosta ja tähdistä ja tallasi niitä. 11
Hän ylpeili sotajoukon ruhtinastakin vastaan, ja tältä
otettiin pois jokapäiväinen uhri, ja hänen pyhäkkönsä
paikka kukistettiin. 12 Myös sotajoukko jokapäiväisen
uhrin lisäksi annettiin rikollisesti alttiiksi tuholle. Se
sarvi heitti totuuden maahan, ja mitä se teki, siinä se
menestyi. 13 Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja
toinen pyhä sanoi sille, joka puhui: "Kuinka pitkää aikaa
tarkoittaa näky jokapäiväisestä uhrista ja kauhistavasta
rikoksesta: pyhäkön ja sotajoukon alttiiksi antamisesta
tallattavaksi?" 14 Ja hän sanoi minulle: "Kahtatuhatta
kolmeasataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan
jälleen oikeuteensa". 15 Kun minä, Daniel, olin nähnyt
tämän näyn ja koetin sitä ymmärtää, niin katso, minun
edessäni seisoi miehen muotoinen olento. 16 Ja minä
kuulin ihmisen äänen Uulain keskeltä, ja se huusi ja
sanoi: "Gabriel, selitä tälle se näky!" 17 Silloin hän
tuli aivan lähelle sitä paikkaa, jossa minä seisoin; ja
hänen tullessansa minut valtasi pelko, ja minä lankesin
kasvoilleni. Ja hän sanoi minulle: "Tarkkaa, ihmislapsi,
sillä näky tarkoittaa lopun aikaa". 18 Ja kun hän puhui
minulle, olin minä horroksissa, kasvot maata vasten;
mutta hän tarttui minuun ja nosti minut seisomaan. 19
Sitten hän sanoi: "Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä on
tapahtuva viimeisenä vihan aikana; sillä lopun aikaa
tämä tarkoittaa. 20 Kaksisarvinen oinas, jonka sinä
näit, on: Meedian ja Persian kuninkaat. 21 Ja kauris on
Jaavanin kuningas, ja suuri sarvi, joka sillä oli keskellä
otsaa, on ensimmäinen kuningas. 22 Ja että se särkyi ja
neljä nousi sen sijalle, se on: neljä valtakuntaa nousee
siitä kansasta, ei kuitenkaan niin väkevää kuin hän. 23
Ja heidän valtansa lopulla, kun luopiot ovat täyttäneet
syntiensä mitan, nousee kuningas, kasvoilta röyhkeä
ja juonissa taitava. 24 Ja väkevä on hänen voimansa,
vaikka ei tosin hänen omasta voimastaan, ja ihmeellisen
paljon hän saa aikaan hävitystä; ja hän menestyy
siinä, mitä hän tekee, ja hän tuottaa turmion väkeville
ja pyhien kansalle. 25 Ja hänen oveluutensa tähden
onnistuu petos hänen kädessään. Hän hautoo suuria
sydämessään, ja keskellä rauhaa hän tuottaa turmion
monille. Ruhtinasten ruhtinastakin vastaan hän nousee,
mutta ilman ihmiskättä hänet muserretaan. 26 Ja näky
illoista ja aamuista, josta oli puhe, on tosi. Mutta sinä
lukitse näky, sillä se tarkoittaa kaukaista aikaa." 27 Ja
minä, Daniel, olin raukea ja sairastin jonkin aikaa. Sitten
minä nousin ja toimitin palvelusta kuninkaan tykönä;
ja minä olin hämmästyksissäni näyn tähden enkä sitä
ymmärtänyt.

9 Daarejaveksen, Ahasveroksen pojan, ensimmäisenä
hallitusvuotena, hänen, joka oli meedialaista sukua
ja oli tullut kaldealaisten valtakunnan kuninkaaksi- 2
hänen ensimmäisenä hallitusvuotenaan, minä, Daniel,
kirjoituksista huomasin vuosien luvun, josta Herran
sana oli tullut profeetta Jeremialle, että Jerusalem
oli oleva raunioina seitsemänkymmentä vuotta. 3
Ja minä käänsin kasvoni Herran Jumalan puoleen
hartaassa rukouksessa ja anomisessa, paastossa,
säkissä ja tuhassa. 4 Minä rukoilin Herraa, Jumalaani,
tunnustin ja sanoin: "Oi Herra, sinä suuri ja peljättävä
Jumala, joka pidät liiton ja säilytät laupeuden niille, jotka
sinua rakastavat ja noudattavat sinun käskyjäsi. 5 Me
olemme syntiä tehneet, olemme väärin tehneet, olleet
jumalattomat ja uppiniskaiset; me olemme poikenneet
pois sinun käskyistäsi ja oikeuksistasi 6 emmekä ole
kuulleet sinun palvelijoitasi, profeettoja, jotka puhuivat
sinun nimessäsi kuninkaillemme, ruhtinaillemme ja
isillemme ja kaikelle maan kansalle. 7 Sinun, Herra,
on vanhurskaus, mutta meidän on häpeä, niinkuin
se on tänä päivänä Juudan miesten ja Jerusalemin
asukasten ja koko Israelin, läheisten ja kaukaisten,
kaikissa maissa, joihin sinä olet heidät karkoittanut
heidän uskottomuutensa tähden, jota he ovat sinulle
osoittaneet. 8 Herra, meidän on häpeä, meidän
kuninkaittemme, ruhtinaittemme ja isiemme, koska me
olemme tehneet syntiä sinua vastaan. 9 Herran, meidän
Jumalamme, on armo ja anteeksiantamus, sillä me
olemme olleet hänelle uppiniskaiset; 10 me emme ole
kuulleet Herran, meidän Jumalamme, ääntä emmekä
vaeltaneet hänen laissansa, jonka hän asetti meidän
eteemme palvelijainsa, profeettain, kautta. 11 Vaan koko
Israel rikkoi sinun lakisi ja poikkesi pois eikä kuullut
sinun ääntäsi, ja niin vuodatettiin meidän päällemme se
kirous ja vala, joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan
palvelijan, laissa; sillä me olimme tehneet syntiä häntä
vastaan. 12 Ja hän toteutti sanansa, jonka hän on
puhunut meitä ja meidän tuomareitamme vastaan, jotka
meitä tuomitsivat, ja antoi meidän päällemme tulla niin
suuren onnettomuuden, ettei senkaltaista ole tapahtunut
koko taivaan alla, kuin Jerusalemissa tapahtui. 13
Niinkuin on kirjoitettu Mooseksen laissa, niin tuli kaikki
tämä onnettomuus meidän päällemme. Mutta me emme
koettaneet lepyttää Herraa, meidän Jumalaamme, niin
että olisimme kääntyneet pois synneistämme ja ottaneet
vaarin sinun totuudestasi. 14 Sentähden Herra valvoi ja
antoi tämän onnettomuuden tulla meidän päällemme;
sillä Herra, meidän Jumalamme, on vanhurskas kaikissa
töissänsä, jotka hän tekee, mutta me emme ole kuulleet
hänen ääntänsä. 15 Ja nyt, Herra, meidän Jumalamme,
joka toit kansasi pois Egyptin maasta väkevällä kädellä

ja teit itsellesi nimen, niinkuin se vielä tänä päivänä
on: me olemme syntiä tehneet ja olleet jumalattomat.
16 Herra, kaiken vanhurskautesi tähden, kääntyköön
sinun vihasi ja kiivastuksesi pois sinun kaupungistasi
Jerusalemista, sinun pyhästä vuorestasi; sillä meidän
syntiemme tähden ja meidän isäimme pahojen tekojen
tähden on Jerusalem ja sinun kansasi tullut kaikkien
häväistäväksi, jotka meidän ympärillämme ovat. 17 Ja
nyt, meidän Jumalamme, kuule palvelijasi rukous ja
hänen anomisensa ja valista kasvosi pyhäkkösi ylitse,
joka on autiona; Herran tähden. 18 Minun Jumalani,
kallista korvasi ja kuule, avaa silmäsi ja katso meidän
hävitystämme ja sitä kaupunkia, joka on otettu sinun
nimiisi; sillä me annamme rukouksiemme langeta sinun
eteesi, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun
suureen armoosi luottaen. 19 Herra, kuule, Herra, anna
anteeksi, Herra, huomaa ja tee tekosi itsesi tähden,
älä viivyttele, minun Jumalani; sillä sinun kaupunkisi
ja sinun kansasi ovat sinun nimiisi otetut." 20 Ja vielä
minä puhuin ja rukoilin ja tunnustin syntini ja kansani
Israelin synnit ja annoin rukoukseni langeta Herran,
Jumalani, eteen minun Jumalani pyhän vuoren puolesta.
21 Ja kun minä vielä puhuin rukouksessa, tuli se mies,
Gabriel, jonka minä olin nähnyt ennen näyssä, kiiruusti
kiitäen minun tyköni ehtoouhrin aikana. 22 Ja hän opetti
minua, puhui minulle ja sanoi: "Daniel, nyt minä olen
lähtenyt neuvomaan sinua ymmärrykseen. 23 Kun sinä
aloit rukoilla, lähti liikkeelle sana, ja minä olen tullut sitä
ilmoittamaan; sillä sinä olet otollinen. Käsitä siis se sana
ja ymmärrä näky. 24 Seitsemänkymmentä viikkoa on
säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi; silloin
luopumus päättyy, ja synti sinetillä lukitaan, ja pahat
teot sovitetaan, ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan, ja
näky ja profeetta sinetillä vahvistetaan, ja kaikkeinpyhin
voidellaan. 25 Ja tiedä ja käsitä: siitä ajasta, jolloin
tuli se sana, että Jerusalem on jälleen rakennettava,
voideltuun, ruhtinaaseen, asti, on kuluva seitsemän
vuosiviikkoa; ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa, niin
se jälleen rakennetaan toreinensa ja vallihautoinensa,
mutta keskellä ahtaita aikoja. 26 Ja kuudenkymmenen
kahden vuosiviikon mentyä tuhotaan voideltu, eikä
häneltä jää ketään. Ja kaupungin ja pyhäkön hävittää
hyökkäävän ruhtinaan väki, mutta hän itse saa loppunsa
tulvassa. Ja loppuun asti on oleva sota: hävitys on
säädetty. 27 Ja hän tekee liiton raskaaksi monille
yhden vuosiviikon ajaksi, ja puoleksi vuosiviikoksi hän
lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin; ja hävittäjä tulee
kauhistuksen siivillä. Tämä loppuu vasta, kun säädetty
tuomio vuodatetaan hävittäjän ylitse."

10 Persian kuninkaan Kooreksen kolmantena
hallitusvuotena ilmoitettiin sana Danielille, jota
kutsuttiin Beltsassariksi; ja se sana on totuus ja
merkitsee suurta vaivaa. Ja hän ymmärsi sanan, ja hän
käsitti näyn. 2 Niinä päivinä minä, Daniel, murehdin
kolmen viikon päivät. 3 Herkullista ruokaa minä en
syönyt, ei liha eikä viini tullut minun suuhuni, enkä
minä voidellut itseäni öljyllä, ennenkuin kolmen viikon
päivät olivat loppuun kuluneet. 4 Ensimmäisen kuun
kahdentenakymmenentenä neljäntenä päivänä minä
olin suuren virran, Hiddekelin, rannalla. 5 Minä nostin
silmäni ja näin, ja katso: oli eräs mies, puettuna
pellavavaatteisiin ja kupeet vyötettyinä Uufaan kullalla.
6 Hänen ruumiinsa oli kuin krysoliitti, hänen kasvonsa
olivat kuin salaman leimaus, hänen silmänsä kuin
tulisoihdut, hänen käsivartensa ja jalkansa kuin kiiltävän
vasken välke; ja hänen sanojensa ääni oli kuin suuren
kansanjoukon pauhina. 7 Ja minä, Daniel, yksin näin
sen näyn, mutta miehet, jotka olivat minun kanssani,
eivät näkyä nähneet; kuitenkin valtasi heidät suuri pelko,
ja he pakenivat ja lymysivät. 8 Ja minä jäin yksin.
Ja kun minä näin tämän suuren näyn, meni minulta
kaikki voima; minun verevä muotoni muuttui kaamean
näköiseksi, eikä minussa ollut voimaa mihinkään. 9 Ja
minä kuulin hänen sanainsa äänen; ja kuullessani hänen
sanainsa äänen minä vaivuin horroksiin kasvoilleni,
kasvot maata vasten. 10 Ja katso, käsi kosketti minua
ja ravisti minut hereille, polvieni ja kätteni varaan. 11
Ja hän sanoi minulle: "Daniel, sinä otollinen mies,
ota vaari niistä sanoista, jotka minä sinulle puhun, ja
nouse seisomaan, sillä minut on nyt lähetetty sinun
tykösi". Ja hänen puhuessansa minulle tämän sanan
minä nousin vavisten. 12 Ja hän sanoi minulle: "Älä
pelkää, Daniel, sillä ensimmäisestä päivästä asti, jona
sinä taivutit sydämesi ymmärrykseen ja nöyryyteen
Jumalasi edessä, ovat sinun sanasi tulleet kuulluiksi;
ja sinun sanojesi tähden minä olen tullut. 13 Persian
valtakunnan enkeliruhtinas seisoi vastustamassa minua
kaksikymmentäyksi päivää, mutta katso, Miikael, yksi
ensimmäisistä enkeliruhtinaista, tuli minun avukseni,
sillä minä olin jäänyt yksin sinne, Persian kuningasten
tykö. 14 Ja minä tulin opettamaan sinulle, mitä on
tapahtuva sinun kansallesi päivien lopulla; sillä vielä
tämäkin näky koskee niitä päiviä." 15 Ja hänen näitä
minulle puhuessansa minä käänsin kasvoni maahan
päin ja olin ääneti. 16 Ja katso, olento, ihmislasten
muotoinen, kosketti minun huuliani; silloin minä avasin
suuni ja puhuin ja sanoin edessäni seisovalle: "Herrani,
nähdessäni näyn valtasi minut tuska, ja minulta meni
kaikki voima. 17 Ja kuinka voi herrani palvelija, tällainen
kuin minä, puhutella sellaista, kuin minun herrani on?
Sillä siitä asti ei minussa ole voimaa, tuskin enää
henkeäkään." 18 Silloin kosketti minua jälleen se
ihmisen muotoinen ja vahvisti minua. 19 Ja hän sanoi:
"Älä pelkää, sinä otollinen mies, rauha olkoon sinulle.
Vahvistu! Vahvistu!" Ja hänen puhuessaan minulle
minä vahvistuin ja sanoin: "Puhukoon herrani, sillä sinä

olet minua vahvistanut". 20 Ja hän sanoi: "Tiedätkö,
mitä varten minä olen tullut sinun tykösi? Nyt minä
käyn jälleen sotimaan Persian enkeliruhtinasta vastaan,
ja kun minä olen päässyt hänestä, niin katso: tulee
Jaavanin enkeliruhtinas. 21 Mutta minä ilmoitan sinulle,
mitä on kirjoitettuna totuuden kirjassa. Eikä ole ketään
muuta vahvistamassa minua heitä vastaan paitsi teidän
enkeliruhtinaanne Miikael.

11 Ja minä seisoin meedialaisen Daarejaveksen
ensimmäisenä hallitusvuotena häntä
vahvistamassa ja suojelemassa." 2 Ja nyt minä ilmoitan
sinulle totuuden: Katso, vielä nousee kolme kuningasta
Persiassa, ja neljäs rikastuu kaikkia muita rikkaammaksi.
Ja kun hän on vahvistunut rikkaudessaan, panee hän
kaiken liikkeelle Jaavanin valtakuntaa vastaan. 3 Sitten
nousee sankarikuningas; hän hallitsee suurella vallalla
ja tekee, mitä tahtoo. 4 Mutta juuri kun hän on noussut,
hajoaa hänen valtakuntansa ja jakautuu neljään taivaan
tuuleen. Se ei joudu hänen jälkeläisilleen eikä ole
niin mahtava kuin hänen hallitessaan. Sillä hänen
valtakuntansa kukistuu ja joutuu muille, ei heille. 5
Ja Etelän kuningas on voimistuva sekä yksi hänen
ruhtinaistaan; tämä on voimistuva vielä enemmän
kuin hän, ja hänen valtansa on oleva suuri valta. 6
Ja vuosien kuluttua he tekevät keskenään liiton, ja
Etelän kuninkaan tytär menee Pohjan kuninkaan tykö
saadakseen aikaan sopimuksen. Mutta häneltä menee
hänen käsivartensa voima; eikä pysy Pohjan kuningas,
ei hänen käsivartensa. Ja tytär itse annetaan alttiiksi
ja ne, jotka olivat hänet tuoneet, ja hänen isänsä
ja se, joka häntä aikoinaan auttoi. 7 Sitten hänen
juurtensa vesoista nousee eräs hänen sijaansa ja
tulee sotajoukkoa vastaan, tulee Pohjan kuninkaan
linnoitukseen ja tekee heille mielensä mukaan ja
on väkevä. 8 Myöskin heidän jumalansa ja valetut
kuvansa ja kallisarvoiset astiansa, hopeat ja kullat
hän vie saaliinansa Egyptiin; sitten hän muutamia
vuosia pysyy Pohjan kuninkaasta erillään. 9 Tämä
hyökkää Etelän kuninkaan valtakuntaan, mutta palajaa
takaisin maahansa. 10 Ja hänen poikansa varustautuvat
ja kokoavat suuret sotavoimat. Ja hän hyökkää ja
kuohuu ja tulvii, hän tulee toistamiseen ja tunkeutuu
hänen linnoitukseensa asti. 11 Silloin Etelän kuningas
kiukustuu ja lähtee sotimaan häntä vastaan, Pohjan
kuningasta vastaan. Tämä nostattaa suuren joukon,
mutta se joukko joutuu hänen valtaansa. 12 Ja kun se
joukko on raivattu pois, paisuu hänen sydämensä. Hän
kaataa kymmeniä tuhansia, mutta ei ole kyllin vahva.
13 Pohjan kuningas nostattaa jälleen joukon, entistä
suuremman, ja muutaman ajan, muutaman vuoden
kuluttua hyökkää suurella sotavoimalla ja runsailla
varustuksilla. 14 Niinä aikoina monet nousevat Etelän
kuningasta vastaan; ja sinun omasta kansastasi nousee
väkivallan miehiä, että näky kävisi toteen, mutta he itse
lankeavat. 15 Ja Pohjan kuningas hyökkää ja luo vallin
ja valloittaa varustetun kaupungin. Eivät kestä Etelän
käsivarret, ei sen valioväki, ei ole sillä voimaa seisoa
vastaan. 16 Ja hän, joka hyökkää sitä vastaan, tekee,
mitä tahtoo, eikä kukaan voi seisoa häntä vastaan. Hän
asettuu Ihanaan maahan, ja hävitys tulee hänen kätensä
kautta. 17 Ja nyt hän aikoo hyökätä valtakuntansa koko
voimalla; mutta sopimus on hänellä mielessä, ja hän
saa sen aikaan. Hän antaa hänelle yhden tyttäristään,
tälle turmioksi. Mutta siitä ei tule pysyväistä eikä ole
hänelle etua. 18 Sitten hän kääntyy rantamaita vastaan
ja ottaa valtaansa monet. Mutta eräs sotapäällikkö
tekee hänen herjauksistaan lopun ja kostaa hänelle
hänen herjauksensa. 19 Silloin hän kääntyy oman
maansa linnoituksiin, mutta kompastuu ja kaatuu,
eikä häntä enää ole. 20 Ja hänen sijaansa nousee
eräs, joka antaa veronvaatijan käydä läpi valtakunnan
ihanimman maan. Mutta muutamien päivien kuluttua
hänet tuhotaan, ei kuitenkaan vihan väellä eikä sodalla.
21 Ja hänen sijaansa nousee kelvoton, joka ei ollut
saapa kuninkaan arvoa. Hän tulee keskellä rauhaa ja
anastaa juonilla kuninkuuden. 22 Ja sotajoukkojen
tulva huuhtoutuu pois hänen edestänsä ja menee
murskaksi, niin myös liiton ruhtinas. 23 Siitä saakka kun
liittoudutaan hänen kanssansa, hän harjoittaa petosta.
Hän lähtee liikkeelle ja saa ylivallan vähällä väellä. 24
Keskellä rauhaa hän hyökkää maakunnan lihavimpiin
seutuihin ja tekee, mitä eivät hänen isänsä eivätkä
hänen isiensä isät olleet tehneet: ryöstösaalista ja
tavaraa hän jakelee omilleen; ja linnoituksia vastaan
hän hankitsee juoniansa, säädettyyn aikaan asti. 25 Ja
hän panee liikkeelle voimansa ja rohkeutensa Etelän
kuningasta vastaan, hyökäten suurella sotajoukolla.
Mutta Etelän kuningas varustautuu sotaan suurella ja
ylen väkevällä sotajoukolla. Hän ei kuitenkaan kestä,
sillä häntä vastaan hankitaan juonia. 26 Ja ne, jotka
syövät hänen pöydästään, tuhoavat hänet, ja hänen
sotajoukkonsa huuhdotaan pois, ja on paljon kaatuneita
ja haavoitettuja. 27 Ja kumpaisellakin kuninkaalla on
paha mielessä toistansa vastaan. Samassa pöydässä
he puhuvat valhetta; mutta se ei onnistu; sillä säädetty
aika ei ole vielä lopussa. 28 Silloin hän palaa maahansa
paljoine tavaroineen, miettien hankkeita pyhää liittoa
vastaan; hän toteuttaa ne ja palaa maahansa. 29
Määräaikana hän hyökkää jälleen Etelämaahan, mutta
tällä viimeisellä retkellä ei käy niinkuin ensimmäisellä.
30 Häntä vastaan hyökkäävät kittiläisten laivat, ja hän
menettää rohkeutensa, kääntyy takaisin ja purkaa
kiukkunsa pyhää liittoa vastaan. Kotiin palattuaan hän
suo huomiota niille, jotka hylkäävät pyhän liiton. 31
Hänen lähettämänsä sotajoukot nousevat ja häväisevät

pyhäkön linnoituksineen, poistavat jokapäiväisen
uhrin ja asettavat sinne hävityksen kauhistuksen.
32 Ja liitonrikkojat hän viettelee luopumukseen
houkutuksillaan, mutta niitten joukko, jotka tuntevat
Jumalansa, pysyy lujana ja tekee tehtävänsä. 33 Ja
taidolliset kansan seassa opettavat monta, mutta heitä
sorretaan miekalla, tulella, vankeudella ja ryöstöllä,
jonkun aikaa. 34 Ja keskellä sortoa heille suodaan pieni
menestys, ja monet liittyvät heihin teeskennellen. 35 Ja
taidollisista jotkut kompastuvat, että heidän joukkonsa
koeteltaisiin, seulottaisiin ja puhdistettaisiin lopun ajaksi,
sillä vielä kestää, ennenkuin määräaika on. 36 Ja
kuningas tekee, mitä hän tahtoo, ja korottaa itsensä
ja uhittelee jokaista jumalaa, itse jumalien Jumalaa
vastaan hän puhuu kauheita. Ja hän menestyy, kunnes
vihan aika on lopussa; sillä mikä on säädetty, se
tapahtuu. 37 Hän ei välitä isäinsä jumalista, ei naisten
lempijumalasta, eikä hän välitä mistään muustakaan
jumalasta, sillä hän uhittelee niitä kaikkia. 38 Mutta
sen sijaan hän kunnioittaa linnoitusten jumalaa. Sitä
jumalaa, jota hänen isänsä eivät tunteneet, hän
kunnioittaa kullalla ja hopealla, kalliilla kivillä ja muilla
kalleuksilla. 39 Ja tätä hän tekee vahvoille linnoituksille-
hän vieraine jumalineen. Niille, jotka hän omikseen
tuntee, hän osoittaa suurta kunniaa ja panee heidät
monien hallitsijaksi ja jakaa heille maata palkaksi. 40
Mutta lopun ajalla Etelän kuningas iskee yhteen hänen
kanssansa. Ja Pohjan kuningas käy tämän kimppuun
vaunuilla ja ratsuilla ja monilla laivoilla, hyökkää hänen
maihinsa, tulvana leviten niiden ylitse. 41 Hän hyökkää
myös Ihanaan maahan, ja monta kaatuu. Mutta hänen
kädestänsä pelastuvat nämä: Edom ja Mooab ja
ammonilaisten pääosa. 42 Ja hän ojentaa kätensä
maita kohti; Egyptin maa ei ole säästyvä. 43 Hän valtaa
kulta-ja hopea-aarteet ja kaikki Egyptin kalleudet, ja
liibyalaiset ja etiopialaiset liittyvät häntä seuraamaan. 44
Mutta sanomat idästä ja pohjoisesta säikähdyttävät
häntä, ja hän lähtee täynnä kiukkua hävittämään monia
ja vihkimään heitä tuhon omiksi. 45 Hän pystyttää
hovitelttansa meren ja pyhäkön ihanan vuoren välille.
Mutta hänen loppunsa tulee, eikä häntä kukaan auta.

12 Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri
enkeliruhtinas, joka seisoo sinun kansasi lasten
suojana. Ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka
kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kuin kansoja
on ollut, hamaan siihen aikaan asti. Mutta siihen
aikaan pelastetaan sinun kansasi, kaikki, jotka kirjaan
kirjoitetut ovat. 2 Ja monet maan tomussa makaavista
heräjävät, toiset iankaikkiseen elämään, toiset häpeään
ja iankaikkiseen kauhistukseen. 3 Ja taidolliset loistavat,
niinkuin taivaanvahvuus loistaa, ja ne, jotka monta
vanhurskauteen saattavat, niinkuin tähdet, aina ja
iankaikkisesti. 4 Mutta sinä, Daniel, lukitse nämä sanat
ja sinetöi tämä kirja lopun aikaan asti. Monet sitä
tutkivat, ja ymmärrys lisääntyy. 5 Ja minä, Daniel,
näin, ja katso, siellä seisoi kaksi muuta, toinen virran
tällä rannalla, toinen virran tuolla rannalla. 6 Ja toinen
sanoi pellavapukuiselle miehelle, joka oli virran vetten
yläpuolella: "Kuinka kauan on vielä näitten ihmeellisten
asiain loppuun?" 7 Ja minä kuuntelin pellavapukuista
miestä, joka oli virran vetten yläpuolella, ja hän nosti
oikean ja vasemman kätensä taivasta kohti ja vannoi
hänen kauttansa, joka elää iankaikkisesti: "Siihen
on vielä aika, kaksi aikaa ja puoli aikaa. Ja kun
pyhän kansan yhden osan hajotus on loppunut, silloin
nämä kaikki täyttyvät." 8 Ja minä kuulin, mutta en
ymmärtänyt, ja minä sanoin: "Herrani, mikä on oleva
näitten päätös?" 9 Niin hän sanoi: "Mene, Daniel,
sillä ne sanat pysyvät lukittuina ja sinetöityinä lopun
aikaan asti. 10 Monet puhdistetaan, kirkastetaan ja
koetellaan, mutta jumalattomat pysyvät jumalattomina,
eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset
ymmärtävät. 11 Ja siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen
uhri poistetaan ja hävityksen kauhistus asetetaan, on
oleva tuhat kaksisataa yhdeksänkymmentä päivää. 12
Autuas se, joka odottaa ja saavuttaa tuhat kolmesataa
kolmekymmentä viisi päivää. 13 Mutta sinä, mene, siksi
kunnes loppu tulee; ja lepää, ja nouse osaasi päivien
lopussa."

Hoosean

1 Herran sana, joka tuli Hoosealle, Beerin pojalle,
Juudan kuningasten Ussian, Jootamin, Aahaan
ja Hiskian päivinä ja Israelin kuninkaan Jerobeamin,
Jooaan pojan, päivinä. **2** Kun Herra alkoi Hoosealle
puhua, sanoi Herra Hoosealle: "Mene, ota itsellesi
haureellinen vaimo ja haureudesta syntyneet lapset,
sillä maa on peräti rikkonut avion luopumalla Herrasta".
3 Niin hän meni ja otti Goomerin, Diblaimin tyttären. Ja
tämä tuli raskaaksi ja synnytti hänelle pojan. **4** Ja Herra
sanoi hänelle: "Pane hänelle nimeksi Jisreel, sillä vähän
aikaa vielä, ja minä kostan Jisreelin verivelat Jeehun
suvulle ja teen lopun Israelin heimon kuningaskunnasta.
5 Ja sinä päivänä minä särjen Israelin jousen Jisreelin
laaksossa." **6** Ja vaimo tuli jälleen raskaaksi ja synnytti
tyttären, ja Herra sanoi Hoosealle: "Pane hänelle nimeksi
Loo-Ruhama, sillä en minä enää tästedes armahda
Israelin heimoa, niin että antaisin heille anteeksi. **7**
Mutta Juudan heimoa minä armahdan: minä pelastan
heidät Herran, heidän Jumalansa, avulla, mutta en
pelasta heitä jousella, miekalla enkä sodalla, en hevosilla
enkä ratsumiehillä." **8** Kun vaimo oli vieroittanut Loo-
Ruhaman, tuli hän raskaaksi ja synnytti pojan. **9** Ja
Herra sanoi: "Pane hänelle nimeksi Loo-Ammi, sillä te
ette ole minun kansani, enkä minä tahdo olla teidän
omanne. **10** Mutta israelilaisten luku on oleva niinkuin
meren hiekka, jota ei voi mitata eikä lukea. Ja siinä
paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole minun
kansani', heille sanotaan: 'Elävän Jumalan lapset!' **11** Ja
Juudan miehet ja Israelin miehet kokoontuvat yhteen ja
asettavat itsellensä yhteisen pään; ja he lähtevät sotaan
siitä maasta, sillä suuri on Jisreelin päivä.

2 Sanokaa veljiänne Ammiksi ja sisarianne
Ruhamaksi." **2** "Riidelkää äitinne kanssa, riidelkää,
sillä ei hän ole minun vaimoni, enkä minä ole hänen
miehensä. Poistakoon hän haureutensa kasvoistansa
ja aviorikoksensa rintainsa välistä, **3** etten minä
riisuisi häntä alasti ja asettaisi häntä, niinkuin hän
oli syntymänsä päivänä, etten tekisi häntä erämaan
kaltaiseksi, saattaisi häntä kuivan maan kaltaiseksi
ja kuolettaisi häntä janoon. **4** Ja hänen lapsiansa
minä en armahda, sillä he ovat haureudesta syntyneitä
lapsia. **5** Sillä heidän äitinsä on harjoittanut haureutta,
heidän kantajansa on häpeällisesti elänyt, hän on
sanonut: 'Minä kuljen rakastajaini perässä, jotka antavat
minulle leipäni ja veteni, villani ja pellavani, öljyni ja
juomani'. **6** Sentähden, katso, minä aitaan sinun tiesi
orjantappuroilla, minä muuraan muurin hänen eteensä,
niin ettei hän löydä polkujansa. **7** Ja hän ajaa takaa
rakastajiansa, mutta ei heitä saavuta; etsii heitä, mutta ei
löydä. Ja hän on sanova: 'Minä menen takaisin entisen
mieheni luokse, sillä parempi oli minulla olo silloin kuin
nyt'. **8** Hän ei ole tajunnut, että minä olen hänelle
antanut jyvät ja viinin ja öljyn, olen kartuttanut hänelle
hopeata ja myös kultaa, joka on käytetty Baalin hyväksi.
9 Sentähden minä otan takaisin jyväni ajallansa ja viinini
määräaikanansa ja tempaan pois villani ja pellavani,
jonka piti peittää hänen alastomuutensa. **10** Nyt minä
paljastan hänen häpynsä hänen rakastajainsa silmäin
eteen, eikä kukaan ole pelastava häntä minun kädestäni.
11 Minä teen lopun kaikesta hänen ilonpidostansa:
hänen juhlistansa, uusistakuistansa ja sapateistansa
ja kaikista hänen pyhäpäivistänsä. **12** Ja minä hävitän
hänen viiniköynnöksensä ja viikunapuunsa, joista hän
on sanonut: 'Ne ovat minun portonpalkkani, jonka
rakastajani ovat minulle antaneet'. Minä teen ne
metsäksi, ja metsän eläimet syövät niitä. **13** Ja minä
kostan hänelle baalien päivät, joina hän niille poltti
uhreja, koristi itsensä renkaillaan ja kaulakäädyillään ja
kulki rakastajainsa jäljessä, mutta unhotti minut, sanoo
Herra. **14** Sentähden, katso, minä taivuttelen hänet,
kuljetan hänet erämaahan ja viihdyttelen häntä. **15**
Minä annan hänelle sieltä alkaen hänen viinimäkensä
ynnä Aakorin laakson toivon oveksi, ja hän on oleva
siellä kuuliainen niinkuin nuoruutensa päivinä, niinkuin
sinä päivänä, jona hän Egyptin maasta läksi. **16** Sinä
päivänä, sanoo Herra, sinä puhuttelet minua: 'Minun
mieheni', etkä enää puhuttele minua: 'Minun Baalini';
17 ja minä poistan baalien nimet hänen suustansa,
eikä niiden nimiä enää mainita. **18** Ja sinä päivänä
minä teen heidän hyväksensä liiton metsän eläinten ja
taivaan lintujen kanssa ja maan matelevaisten kanssa;
ja jousen ja miekan ja sodan minä särjen maasta ja
annan heidän asua turvassa. **19** Ja minä kihlaan sinut
itselleni ikiajoiksi, kihlaan sinut itselleni vanhurskaudella
ja tuomiolla, armolla ja laupeudella, **20** kihlaan sinut
itselleni uskollisuudella, ja sinä olet tunteva Herran. **21**
Sinä päivänä minä kuulen, sanoo Herra, minä kuulen
taivasta, ja se kuulee maata, **22** ja maa kuulee jyviä,
viiniä ja öljyä, ja nämä kuulevat Jisreeliä. **23** Ja minä
kylvän hänet itselleni tähän maahan, minä armahdan
Loo-Ruhamaa ja sanon Loo-Ammille: 'Sinä olet minun
kansani'; ja hän vastaa: 'Minun Jumalani'."

3 Sitten sanoi Herra minulle: "Mene vielä ja rakasta
naista, jota hänen puolisonsa rakastaa, mutta joka
rikkoo avion, niinkuin Herra rakastaa israelilaisia, mutta
nämä kääntyvät muiden jumalien puoleen ja rakastavat
rypälekakkuja". **2** Niin minä hankin hänet itselleni
viidellätoista sekelillä hopeata ynnä hoomer-mitalla ja
letek-mitalla ohria. **3** Ja minä sanoin hänelle: "Ole
kauan aikaa minua varten; älä harjoita haureutta äläkä
mene muille miehille. Minä myös teen samoin sinua
kohtaan." **4** Sillä kauan aikaa saavat israelilaiset olla
ilman kuningasta ja ruhtinasta, ilman uhria ja patsasta,

ilman kasukkaa ja kotijumalia. 5 Senjälkeen israelilaiset
kääntyvät ja etsivät Herraa, Jumalaansa, ja Daavidia,
kuningastansa. Vavisten he lähestyvät Herraa ja hänen
hyvyyttänsä päivien lopulla.

4 Kuulkaa Herran sana, te israelilaiset, sillä Herralla
on oikeudenkäynti maan asukasten kanssa; sillä ei
ole uskollisuutta, ei laupeutta eikä Jumalan tuntemusta
maassa. 2 Vannotaan ja valhetellaan, murhataan,
varastetaan ja rikotaan aviot, murtaudutaan taloihin, ja
verityö verityötä seuraa. 3 Sentähden maa murehtii,
ja kaikki siinä asuvaiset nääntyvät, metsän eläimet
ja taivaan linnut; myöskin kalat merestä katoavat. 4
Älköön vain kukaan nuhdelko, älköön kukaan ojentako,
vaikka sinun kansasi on kuin pappien nuhtelijoita! 5
Niin sinä kompastut päivällä, myös profeetta kompastuu
yhdessä sinun kanssasi yöllä; ja minä hävitän sinun
äitisi. 6 Minun kansani joutuu häviöön, sillä se on taitoa
vailla. Koska sinä olet hyljännyt taidon, hylkään minä
sinut, niin ettet saa olla minun pappinani. Koska olet
unhottanut Jumalasi lain, unhotan myös minä sinun
lapsesi. 7 Niin paljon kuin heitä on, niin paljon he ovat
tehneet syntiä minua vastaan. Minä muutan heidän
kunniansa häpeäksi. 8 Minun kansani synnistä he saavat
ruokansa, heidän pahoja tekojansa heidän sielunsa
himoitsee. 9 Mutta papin on käyvä niinkuin kansankin:
minä rankaisen häntä hänen vaelluksestansa ja kostan
hänelle hänen tekonsa. 10 He syövät, mutta eivät tule
ravituiksi, he harjoittavat haureutta, mutta eivät lisäänny,
sillä he eivät ole tahtoneet ottaa vaaria Herrasta. 11
Haureus ja viini ja rypälemehu vievät järjen. 12 Minun
kansani kysyy puultansa, ja sen sauva sille vastaa; sillä
haureuden henki on eksyttäväinen: haureudessa he ovat
luopuneet tottelemasta Jumalaansa. 13 Vuorten huipuilla
he uhraavat, polttavat uhreja kukkuloilla, rautatammen,
haavan ja tammen alla, sillä niiden varjo on suloinen.
Sentähden tulee teidän tyttäristänne porttoja, ja teidän
miniänne rikkovat avion. 14 En minä rankaise teidän
tyttäriänne siitä, että he porttoja ovat, enkä miniöitänne
siitä, että he avion rikkovat, sillä miehet itse poikkeavat
syrjään porttojen kanssa ja uhraavat pyhäkköporttojen
kanssa; ja ymmärtämätön kansa kukistuu. 15 Jos sinä,
Israel, harjoitatkin haureutta, älköön Juuda saattako
itseänsä syynalaiseksi: älkää lähtekö Gilgaliin, älkää
menkö ylös Beet-Aaveniin älkääkä vannoko: "Niin totta
kuin Herra elää". 16 Sillä niinkuin niskuri lehmä on Israel
niskoitellut; nyt on Herra kaitseva heitä niinkuin karitsaa
laajalla laitumella. 17 Efraim on liitossa epäjumalain
kanssa-anna hänen olla. 18 Kun heidän juopottelunsa
on lopussa, he harjoittavat törkeätä haureutta. Ne,
jotka ovat hänen kilpensä, rakastavat häpeätä. 19
Tuuli siivillänsä ahdistaa häntä, he saavat häpeän
uhriaterioistansa.

5 Kuulkaa tämä, te papit, tarkatkaa, Israelin heimo,
ja ottakaa korviinne, kuninkaan huone: teille on tämä
tuomio; sillä te olette olleet paula Mispalle, verkko, joka
on levitetty Taaborille. 2 Luopiot ovat syvälle vajonneet
turmiontekoon, mutta minä olen kuritus heille kaikille. 3
Minä tunnen Efraimin, eikä Israel ole minulta kätkössä;
sillä nyt sinä, Efraim, olet haureutta harjoittanut, Israel
on saastuttanut itsensä. 4 Heidän tekonsa eivät salli
heidän kääntyä Jumalansa puoleen, sillä haureuden
henki on heidän sisimmässänsä eivätkä he tunne
Herraa. 5 Israelin ylpeys syyttää häntä vasten silmiä,
ja Israel ja Efraim kompastuvat syntivelkaansa; myös
Juuda kompastuu heidän kanssansa. 6 Lampainensa
ja raavainensa he tulevat, etsiäksensä Herraa, mutta
eivät löydä: hän on vetäytynyt heistä pois. 7 He ovat
olleet uskottomat Herralle, sillä he ovat synnyttäneet
vieraita lapsia. Nyt uudenkuun juhla syö heidät ja
heidän peltonsa. 8 Puhaltakaa pasunaan Gibeassa,
vaskitorveen Raamassa, nostakaa sotahuuto Beet-
Aavenissa. Ovat jo sinun kintereilläsi, Benjamin! 9
Efraim on tuleva autioksi kurituksen päivänä. Israelin
heimokuntia vastaan minä ilmoitan, mikä totta on. 10
Juudan ruhtinaat ovat tulleet rajan siirtäjäin kaltaisiksi.
Minä vuodatan heidän päällensä vihani niinkuin vedet.
11 Sorrettu on Efraim, loukattu hänen oikeutensa, sillä
hän tahtoi vaeltaa ihmiskäskyjen mukaan. 12 Minä olen
Efraimille kuin koi ja Juudan heimolle kuin mätä. 13 Mutta
kun Efraim näki sairautensa ja Juuda paiseensa, meni
Efraim Assuriin, lähetti sanan sotaiselle kuninkaalle;
mutta tämä ei voinut teitä parantaa, ei tehdä terveeksi
teidän paisettanne. 14 Sillä minä olen Efraimille kuin
leijona, Juudan heimolle kuin nuori jalopeura: minä,
minä raatelen, menen ja kannan pois, eikä pelastajaa
ole. 15 Minä menen takaisin paikoilleni, kunnes he
ovat syystänsä kärsineet ja etsivät minun kasvojani:
ahdistuksessansa he minua etsivät.

6 Tulkaa, palatkaamme Herran tykö, sillä hän on
raadellut meitä, ja parantaa meidät, hän on lyönyt
meitä, ja sitoo meidät. 2 Hän tekee meidät eläviksi
kahden päivän kuluttua, kolmantena päivänä hän meidät
herättää, ja me saamme elää hänen edessänsä. 3 Niin
tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen
nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille
kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan. 4
Mitä on minun tehtävä sinulle, Efraim, mitä on minun
tehtävä sinulle, Juuda, kun teidän rakkautenne on kuin
aamun pilvi, kuin varhain haihtuva kaste? 5 Sentähden
minä olen antanut heille iskuja profeettain kautta, olen
kuolettanut heitä suuni sanoilla. Ja sinun tuomiosi
nousevat kuin aamun valo. 6 Sillä laupeutta minä
haluan enkä uhria, ja Jumalan tuntemista enemmän kuin
polttouhreja; 7 mutta he ovat ihmisten tavalla rikkoneet

liiton: siinä he ovat olleet minulle uskottomat. 8 Gilead
on pahantekijäin kaupunki, täynnä veren jälkiä. 9 Ja
väijyväisten rosvojen kaltainen on pappien joukko: he
murhaavat Sikemin tiellä; ilkitöitä he tekevät. 10 Israelin
heimon keskuudessa minä olen nähnyt kauhistuttavia
tekoja: siellä on Efraimin haureus, Israel on itsensä
saastuttanut. 11 Myös sinun varallesi, Juuda, on asetettu
elonleikkuu, silloin kun minä käännän kansani kohtalon.

7 Kun minä Israelia parannan, silloin tulevat julki
Efraimin rikokset ja Samarian pahuudet; sillä
he harjoittavat petosta, varas tunkeutuu sisään, ja
rosvojoukko ryöstää ulkona. 2 Eivät he ajattele
sydämessään, että minä muistan kaiken heidän
pahuutensa. Nyt heidän tekonsa piirittävät heidät, ne
ovat tulleet minun kasvojeni eteen. 3 He ilahuttavat
pahuudellansa kuningasta ja valheillansa ruhtinaita.
4 Kaikki he ovat avionrikkojia; he ovat kuin leipojan
sytyttämä uuni: hän jättää tulen kohentamatta taikinan
sotkemisesta sen happanemiseen asti. 5 Meidän
kuninkaamme päivänä ovat ruhtinaat sairaina viinin
hehkusta. Hän lyö kättä pilkkaajain kanssa. 6 Sillä he
ovat juonillaan saattaneet sydämensä kuumaksi kuin
uuni; koko yön heidän leipojansa nukkuu, aamulla se
palaa kuin liekitsevä tuli. 7 He ovat kaikki kuumia kuin
uuni, he syövät tuomarinsa: kaikki heidän kuninkaansa
ovat kaatuneet, ei yksikään niistä ole minua avuksi
huutanut. 8 Efraim sekaantuu kansojen joukkoon. Efraim
on tullut leivän kaltaiseksi, jota ei ole käännetty. 9
Muukalaiset syövät hänen voimansa, mutta ei hän
sitä ymmärrä. Hänen hiuksensakin ovat jo harmaiksi
käyneet, mutta hän ei ymmärrä. 10 Israelin ylpeys
syyttää häntä vasten silmiä, eivätkä he palaja Herran,
Jumalansa, tykö, eivät etsi häntä, vaikka kaikki näin
on. 11 Efraim on tullut kyyhkysen kaltaiseksi, joka on
tyhmä ja taitamaton: he huutavat avuksi Egyptiä, he
menevät Assuriin. 12 Juuri kun ovat menossa, minä
levitän verkkoni heidän päällensä ja pudotan heidät
alas kuin taivaan linnut; minä kuritan heitä, niinkuin on
julistettu heidän seurakunnallensa. 13 Voi heitä, sillä
he ovat menneet minua pakoon! Häviö heille, sillä he
ovat minusta luopuneet! Minä tahdoin lunastaa heidät,
mutta he puhuivat minua vastaan valheita. 14 Eivät
he huuda minun puoleeni sydämestänsä, vaan ulvovat
vuoteissansa. Jyvien ja viinin tähden he kokoontuvat.
Minua vastaan he niskoittelevat. 15 Minä olen heitä
kurittanut, minä olen vahvistanut heidän käsivartensa,
mutta minua vastaan he ovat aikoneet pahaa. 16 He
kääntyvät, mutta eivät korkeutta kohti. He ovat kuin
pettävä jousi. Heidän ruhtinaittensa pitää kaatuman
miekkaan kieltensä kiukkuisuuden tähden. Tästä he
saavat pilkan Egyptin maassa.

8 Suuhusi pasuna! Kotkan lailla Herran temppeliä
vastaan-sillä he ovat rikkoneet minun liittoni, ovat
luopuneet minun laistani! 2 Minun puoleeni he huutavat:
"Minun Jumalani!" -"Me Israel, me tunnemme sinut". 3
Israel on hyljännyt hyvän. Vihollinen sitä vainotkoon.
4 He ovat asettaneet kuninkaita, mutta ei se ole ollut
minusta; ovat asettaneet ruhtinaita, mutta minä en ole
siitä tiennyt. Hopeansa ja kultansa he ovat tehneet
epäjumalikseen, että tulisi hävitys. 5 Inhottava on
sinun vasikkasi, Samaria; minun vihani on syttynyt
heitä vastaan. Kuinka kauan? -Eivät he voi päästä
rankaisematta. 6 Sillä Israelista se on tullut: seppä sen on
tehnyt, eikä se ole jumala, vaan pirstaleiksi on menevä
Samarian vasikka. 7 Sillä tuulta he kylvävät, ja myrskyä
he leikkaavat. Ei se pääse korrelle, laiho ei tuota jauhoja;
ja minkä ehkä tuottaa, sen muukalaiset nielevät. 8 Nielty
on Israel. He ovat nyt pakanain seassa kelpaamattoman
astian arvoiset. 9 Sillä Assuriin ovat he menneet-
villiaasi, joka kulkee yksinänsä. Efraim ostelee lahjoilla
rakasteluja. 10 Ostelkoot vain pakanain seassa, minä
heidät nyt kokoan, ja he alkavat käydä vähäpätöisiksi
ruhtinasten kuninkaan verojen painosta. 11 Koska Efraim
on rakentanut paljon alttareita tehdäkseen syntiä, ovat
alttarit tulleetkin hänelle synniksi. 12 Kirjoitinpa minä
hänelle lakejani vaikka kymmentuhansin, muukalaisina
niitä pidetään. 13 Minun uhrilahjoikseni he uhraavat
lihaa ja syövät. Ei Herra niihin mielisty. Nyt hän muistaa
heidän rikoksensa ja rankaisee heidän syntinsä: Egyptiin
on heidän palattava. 14 Israel on unhottanut tekijänsä
ja rakentanut palatseja, ja Juuda on rakentanut paljon
varustettuja kaupunkeja; mutta minä lähetän tulen hänen
kaupunkeihinsa, ja se kuluttaa niiden palatsit.

9 Älä iloitse, Israel, älä riemuitse, niinkuin muut kansat,
sillä sinä olet haureudessa luopunut Jumalastasi, olet
rakastanut portonpalkkoja kaikilla viljan puimatanterilla. 2
Puimatanner ja viinikuurna eivät heitä elätä, rypälemehu
hänet pettää. 3 Eivät he saa asua Herran maassa,
vaan Efraimin on palattava Egyptiin, ja Assurissa he
syövät saastaista. 4 Eivät he vuodata viiniä juomauhriksi
Herralle, eivätkä heidän teurasuhrinsa hänelle kelpaa.
Ne ovat heille kuin murheen leipä: kaikki, jotka sitä
syövät, saastuttavat itsensä; sillä heidän leipänsä tulee
heidän omaan nälkäänsä, ei tule se Herran temppeliin.
5 Mitä teette, kun tulee juhla-aika, Herran juhlapäivä?
6 Sillä katso, heidän on mentävä hävitystä pakoon:
Egypti heidät kokoaa, Moof heidät hautaa. Orjantappurat
valtaavat heidän hopeakalleutensa, ohdakkeita on oleva
heidän majoissansa. 7 Rangaistuksen päivät tulevat,
koston päivät tulevat, Israel saa tuntea sen. Hulluna on
oleva profeetta, mieletönnä hengen mies sinun paljojen
rikoksiesi ja paljon vainoamisen tähden. 8 Efraim on
väijyjä minun Jumalaani vastaan. Profeetta-hänen kaikilla
teillään on pyydystäjän paula, vainoamista on hänen

Jumalansa temppelissä. 9 He ovat syvälle vajonneet
turmiontekoon niinkuin Gibean päivinä. Hän muistaa
heidän rikoksensa, rankaisee heidän syntinsä. 10
Niinkuin rypäleet erämaassa minä löysin Israelin; niinkuin
varhaishedelmät viikunapuussa, sen alkurunsaudessa,
minä näin teidän isänne. He tulivat Baal-Peoriin,
vihkiytyivät häpeäjumalalle ja tulivat kauhistaviksi,
niinkuin tuo heidän rakastettunsa. 11 Efraim-lintuna
lentää pois heidän kunniansa: ei synnyttämistä, ei
raskautta, ei sikiämistä enää. 12 Ja vaikka he saisivat
lapsensa isoiksi, teen minä heidät lapsettomiksi, niin ettei
ihmisiä jää. Voi heitä itseänsäkin, kun minä heistä luovun!
13 Efraim on, kun minä sitä katson Tyyroon päin, istutettu
laidunmaalle; mutta Efraimin täytyy viedä lapsensa
surmaajalle. 14 Anna heille, Herra-mitä antaisitkaan? -
anna heille hedelmätön kohtu ja kuivettuneet rinnat. 15
Kaikki heidän pahuutensa on Gilgalissa, sillä siellä minä
rupesin heitä vihaamaan. Heidän tekojensa pahuuden
tähden minä karkoitan heidät temppelistäni pois. En
minä enää heitä rakasta: kaikki heidän ruhtinaansa
ovat niskureita. 16 Efraim on hakattu maahan, heidän
juurensa on kuivettunut: hedelmää he eivät tee. Ja
jos synnyttävätkin, kuoletan minä heidän kohtunsa
kalleimmat. 17 Minun Jumalani on hylkäävä heidät, sillä
he eivät ole häntä totelleet. He joutuvat pakolaisiksi
pakanain sekaan.

10 Israel oli rehevä viiniköynnös, joka teki hedelmiä.
Mitä runsaampi sen hedelmä oli, sitä runsaammin
se teki alttareita; mitä parempi sen maa oli, sitä parempia
patsaita se pystytti. 2 Liukas oli heidän sydämensä;
nyt he saavat siitä kärsiä: hän särkee heidän alttarinsa,
hävittää heidän patsaansa. 3 Nyt he saavat sanoa: "Ei
ole meillä kuningasta, sillä me emme ole peljänneet
Herraa; ja mitä hyvää kuningas meille tekisi?" 4 He
puheita pitävät, väärin vannovat, liittoja tekevät; mutta
tuomio versoo kuin koiruoho pellon vaosta. 5 Beet-
Aavenin vasikkain tähden joutuvat pelkoon Samarian
asukkaat. Sillä vasikan tähden vaikeroi sen kansa,
ja vasikan tähden sen papit vapisevat, sen kunnian
tähden, kun se siltä vaeltaa pois. 6 Se itsekin viedään
Assuriin lahjaksi sotaisalle kuninkaalle. Häpeän saa
Efraim, ja häpeään joutuu Israel neuvonpiteistänsä,
7 Hukassa on Samaria kuninkaineen, on kuin vaahto
veden pinnalla. 8 Aavenin uhrikukkulat, Israelin synti,
hävitetään; orjantappuraa ja ohdaketta on kasvava
heidän alttareillansa. Ja he sanovat vuorille: "Peittäkää
meidät", ja kukkuloille: "Langetkaa meidän päällemme".
9 Gibean päivistä asti sinä olet syntiä tehnyt, Israel. Sinne
he ovat asettuneet. Eikö saavuttaisi heitä Gibeassa
sota, sota vääryyden miehiä vastaan? 10 Haluni mukaan
minä olen heitä kurittava, ja heitä vastaan kokoontuvat
kansat, kun minä kytken heidät kiinni heidän kahteen
rikokseensa. 11 Efraim on lehmä, joka on totutettu
mielellänsä puimaan, mutta minä käyn käsiksi hänen
kauniiseen kaulaansa. Minä valjastan Efraimin: Juuda
saa kyntää, Jaakob äestää. 12 Kylväkää itsellenne
vanhurskauden kylvö, niin saatte leikata laupeuden
leikkuun. Raivatkaa itsellenne uudispelto, silloin kun on
aika etsiä Herraa, kunnes hän tulee ja antaa sataa, teille
vanhurskautta. 13 Te olette kyntäneet jumalattomuutta,
leikanneet vääryyttä ja syöneet valheen hedelmää; sillä
sinä olet luottanut omaan tiehesi, sankariesi paljouteen.
14 On nouseva pauhina sinun kansojesi kesken, ja kaikki
sinun linnoituksesi hävitetään, niinkuin Salman hävitti
Beet-Arbelin sodan päivänä: äiti ruhjotaan lastensa
päälle. 15 Tämän tekee teille Beetel teidän ylenpalttisen
pahuutenne tähden: aamunkoitossa Israelin kuningas
tuhotaan.

11 Kun Israel oli nuori, rakastin minä sitä, ja Egyptistä
minä kutsuin poikani. 2 Aina kun kutsujat heitä
kutsuivat, he menivät pois heidän kasvojensa edestä,
uhrasivat baaleille ja polttivat uhreja epäjumalille. 3
Minä opetin Efraimin kävelemään. -Hän otti heidät
käsivarsillensa. -Mutta he eivät ymmärtäneet, että
minä heidät paransin. 4 Ihmissiteillä minä heitä vedin,
rakkauden köysillä; minä ikäänkuin nostin ikeen heidän
leukapieliltänsä, kumarruin heidän puoleensa ja syötin.
5 Eivätkö he joutuisi jälleen Egyptin maahan, eikö Assur
tulisi heille kuninkaaksi, koska he eivät ole tahtoneet
kääntyä? 6 Miekka on riehuva hänen kaupungeissansa,
on hävittävä hänen salpansa, on syövä syötävänsä,
heidän neuvonpiteittensä takia. 7 Minun kansallani
on halu kääntyä minusta pois; ja kun sitä kutsutaan
korkeutta kohti, ei kenkään heistä ylenny. 8 Kuinka minä
jättäisin sinut, Efraim, heittäisin sinut, Israel? Kuinka
jättäisin sinut niinkuin Adman, tekisin sinulle niinkuin
Seboimille? Minun sydämeni kääntyy, minun säälini
herää. 9 En minä pane täytäntöön vihani hehkua, en
enää hävitä Efraimia. Sillä minä olen Jumala enkä
ihminen, olen Pyhä sinun keskelläsi; en tule minä vihan
tuimuudessa. 10 Ja he vaeltavat Herran jäljessä. Hän
ärjyy kuin leijona-niin, hän ärjyy, ja vavisten tulevat
lapset mereltä päin. 11 Vavisten he tulevat Egyptistä kuin
linnut, Assurin maasta kuin kyyhkyset, ja minä saatan
heidät asumaan kodeissansa, sanoo Herra. 12 Efraim
on ympäröinyt minut valheella ja Israelin huone vilpillä.
Juuda juoksee yhä valtoimena, välittämättä Jumalasta,
Pyhästä, Totisesta.

12 Efraim tavoittelee tuulta, ajaa takaa itätuulta
ja kartuttaa kaiken aikaa valhetta ja hävitystä;
tehdään liittoja Assurin kanssa, ja viedään öljyä Egyptiin.
2 Mutta Herralla on oikeudenkäynti Juudan kanssa, ja
hän tahtoo rangaista Jaakobia sen teitten mukaan, hän
on kostava sille sen tekojen mukaan. 3 Äidin kohdussa
tämä petti veljensä, ja miehuutensa voimassa hän

taisteli Jumalan kanssa. 4 Hän taisteli enkelin kanssa ja
voitti, hän itki ja rukoili tätä. Beetelissä tämä löysi hänet
ja puhui siellä meidän kanssamme. 5 Herra, Jumala
Sebaot-Herra on hänen nimensä. 6 Ja sinä-käänny
Jumalasi tykö, noudata laupeutta ja oikeutta ja pane
alati toivosi Jumalaasi. 7 Kanaan-hänen kädessänsä
on petollinen vaaka, halusta hän tekee vääryyttä. 8
Efraim sanoo: "Olenpas rikastunut, olen saanut itselleni
omaisuutta; ei mikään minun työansioni tuota minulle
syyllisyyttä, joka olisi syntiä". 9 Mutta minä, joka olen
Herra, sinun Jumalasi, hamasta Egyptin maasta lähtien,
minä saatan vielä sinut asumaan teltoissa niinkuin
juhlapäivinä. 10 Minä olen puhunut profeetoille, olen
antanut paljon näkyjä ja puhunut vertauksia profeettain
kautta. 11 Jos Gilead on pelkkää petosta ollutkin,
niin he pelkäksi turhuudeksi tulevatkin. Gilgalissa on
uhrattu härkiä, niinpä tuleekin heidän alttareistansa
kuin kiviröykkiöitä, joita on pellon vaoilla. 12 Jaakob
pakeni Aramin kedoille, ja Israel palveli naisen tähden,
naisen tähden hän paimensi. 13 Mutta profeetan kautta
vei Herra Israelin Egyptistä pois, ja profeetta sitä
paimensi. 14 Efraim nosti katkeran mielikarvauden.
Hänen Herransa on heittävä hänen verivelkansa hänen
päällensä ja kääntävä hänen häpäisevän menonsa
häneen itseensä.

13 Milloin Efraim puhui, syntyi kauhu: korkealle
kohosi hän Israelissa. Mutta hän joutui
syynalaiseksi Baalin takia, ja hän kuoli. 2 Nyt he
jatkavat synnintekoa, tekevät itselleen valettuja kuvia
hopeastansa, epäjumalankuvia ymmärryksensä mukaan,
taitoniekkain tekemiä kaikki tyynni. Niille he puhuvat;
ihmisiä teurastavat, vasikoita suutelevat. 3 Sentähden
he ovat kuin aamupilvi, kuin kaste, joka varhain haihtuu,
kuin akanat, jotka puimatantereelta lentävät, kuin savu,
joka häipyy ikkunasta. 4 Mutta minä olen Herra, sinun
Jumalasi, hamasta Egyptin maasta lähtien; muuta
Jumalaa sinä et tunne kuin minut, eikä ole muuta
auttajaa kuin minä. 5 Minä tunsin sinut erämaassa,
kuivassa maassa. 6 Sen mukaan kuin heidän laitumensa
olivat, he kylläisiksi tulivat. He tulivat kylläisiksi, ja heidän
sydämensä tuli ylpeäksi; sentähden he unhottivat minut.
7 Niin minusta tuli heille ikäänkuin leijona, niinkuin
pantteri tien ohessa minä heitä väijyin. 8 Minä käyn
heidän kimppuunsa kuin karhu, jolta on riistetty poikaset,
revin heidän sydänkalvonsa ja syön heidät siinä paikassa
kuin naarasleijona. Metsän pedot raatelevat heidät. 9
Se on sinun turmiosi, Israel, että olet minua vastaan,
joka olen sinun apusi. 10 Missä on nyt sinun kuninkaasi,
että hän auttaisi sinua kaikissa kaupungeissasi, ja sinun
tuomarisi, joista olet sanonut: "Anna minulle kuningas ja
ruhtinaat"? 11 Kuninkaan minä annan sinulle vihassani
ja otan pois kiivastuksessani. 12 Efraimin rikos on sidottu
kokoon, talteen on pantu hänen syntinsä. 13 Hänelle
tulee synnyttäjän tuskat. Hän on älytön lapsi, sillä hän ei
aikanansa tule esiin kohdusta. 14 Tuonelan kädestä minä
heidät päästän, kuolemasta minä heidät lunastan. Missä
on sinun ruttosi, kuolema, missä sinun surmasi, tuonela?
Katumus on peitetty minun silmiltäni. **(Sheol h7585)** 15
Vaikka hän veljien seassa on hedelmöitseväinen, on
itätuuli tuleva, on nouseva Herran tuuli erämaasta, ja
hänen kaivonsa kuivuu, ja hänen lähteensä ehtyy: se on
ryöstävä hänen aarteensa, kaikki hänen kallisarvoiset
kalunsa. 16 Samaria joutuu syystänsä kärsimään, koska
se on niskoitellut Jumalaansa vastaan: he kaatuvat
miekkaan, heidän pienet lapsensa ruhjotaan, ja heidän
raskaat vaimonsa halkaistaan.

14 Palaja Israel, Herran, sinun Jumalasi tykö, sillä sinä
olet kompastunut rikoksiisi. 2 Ottakaa mukaanne
sanoja ja palatkaa Herran tykö ja sanokaa hänelle: "Anna
anteeksi kaikki rikokset, ota armoihisi, niin me tuomme
sinulle uhrimulleiksi huultemme uhrit. 3 Assur ei ole
meitä auttava, hevosilla emme tahdo ratsastaa, emmekä
enää sano kättemme teoille: 'Meidän jumalamme'; sillä
sinussa saa orpo armon." 4 Minä parannan teidän
luopumuksenne, omasta halustani minä teitä rakastan;
sillä minun vihani on kääntynyt hänestä pois. 5 Minä
olen oleva Israelille kuin kaste, se on kukoistava kuin lilja
ja juurtuva syvälle kuin Libanon. 6 Sen vesat leviävät,
sen kauneus on oleva kuin öljypuun ja sen tuoksu kuin
Libanonin. 7 Sen varjossa asuvaiset kasvattavat jälleen
viljaa ja kukoistavat kuin viiniköynnös. Sen maine on
oleva kuin Libanonin viinin. 8 Efraim! Mitä on minulla
enää tekemistä epäjumalien kanssa? Minä kuulen häntä,
minä katson hänen puoleensa, minä, joka olen kuin
viheriöitsevä kypressi: minusta on sinun hedelmäsi. 9
Kuka on viisas ja ymmärtää nämä? Kuka taitava ja
käsittää nämä? Sillä Herran tiet ovat suorat: vanhurskaat
niillä vaeltavat, mutta luopiot niillä kompastuvat.

Joelin

1 Herran sana, joka tuli Jooelille, Petuelin pojalle. **2** Kuulkaa tämä, te vanhimmat, ja ottakaa korviinne,
kaikki maan asukkaat. Onko tällaista tapahtunut teidän
päivinänne taikka teidän isienne päivinä? **3** Kertokaa
tämä lapsillenne, ja teidän lapsenne kertokoot sen
lapsillensa ja heidän lapsensa tulevalle polvelle: **4**
Mitä kalvajasirkalta jäi, sen söi heinäsirkka. Ja mitä
heinäsirkalta jäi, sen söi syöjäsirkka. Ja mitä syöjäsirkalta
jäi, sen söi tuhosirkka. **5** Herätkää, te juopuneet,
ja itkekää, valittakaa, kaikki viininjuojat, rypälemehun
tähden, sillä se on otettu pois teidän suustanne. **6**
Sillä minun maahani on hyökännyt kansa, väkevä ja
epälukuinen. Sen hampaat ovat leijonan hampaat, ja sillä
on naarasleijonan leukaluut. **7** Se on raastanut minun
viiniköynnökseni ja katkonut minun viikunapuuni, on ne
paljaiksi kuorinut ja karsinut; niiden oksat ovat valjenneet.
8 Valita niinkuin neitsyt, joka on vyöttäytynyt säkkiin
nuoruutensa yljän tähden. **9** Pois on otettu ruokauhri ja
juomauhri Herran huoneesta. Papit, jotka toimittavat
Herran palvelusta, murehtivat. **10** Hävitetty on pelto, maa
murehtii; sillä vilja on hävitetty, viinistä on tullut kato, öljy
on kuivunut. **11** Peltomiehet ovat joutuneet häpeään,
viinitarhurit valittavat nisun ja ohran tähden, sillä mennyt
on pellon sato. **12** Viiniköynnöstä on kohdannut kato,
viikunapuu on kuihtunut, granaattipuu ja myös palmu
ja omenapuu; kaikki kedon puut ovat kuivettuneet.
Niin, häpeään on joutunut ilo, ihmislasten joukosta
pois. **13** Vyöttäytykää säkkiin, pitäkää valittajaiset, te
papit; valittakaa, te jotka toimitatte palvelusta alttarilla.
Käykää sisälle, viettäkää yö säkkeihin puettuina, te jotka
toimitatte minun Jumalani palvelusta. Sillä poissa on
teidän Jumalanne huoneesta ruokauhri ja juomauhri. **14**
Kuuluttakaa pyhä paasto, kutsukaa koolle juhlakokous,
kootkaa vanhimmat ja kaikki maan asukkaat Herran,
teidän Jumalanne, huoneeseen ja huutakaa Herran
puoleen. **15** Voi sitä päivää! Sillä lähellä on Herran päivä,
ja se tulee niinkuin hävitys Kaikkivaltiaalta. **16** Eikö
ole otettu meiltä ruoka silmäimme edestä sekä meidän
Jumalamme huoneesta ilo ja riemu? **17** Surkastuneet
ovat siemenjyvät multiensa alla, varastohuoneet autiot,
aitat puretut, kun viljasta on kato. **18** Kuinka huokaa
karja, kuinka hädissään ovat raavaslaumat, sillä ei ole
niillä laidunta! Myös lammaslaumat joutuvat perikatoon.
19 Sinua, Herra, minä huudan, sillä tuli on kuluttanut
erämaan laitumet ja liekki polttanut kaikki kedon puut.
20 Metsän eläimetkin sinua ikävöivät, sillä vesipurot ovat
kuivuneet ja tuli on kuluttanut erämaan laitumet.

2 Puhaltakaa pasunaan Siionissa, toitottakaa torvia
minun pyhällä vuorellani. Jokainen maan asukas on
vapiseva, sillä Herran päivä tulee. Niin, se on lähellä: **2**
pimeyden ja synkeyden päivä, pilvien ja pilkkopimeän
päivä. Vuorille levinneenä niinkuin aamurusko on lukuisa
ja väkevä kansa, jonka vertaista ei ole ollut ikiajoista asti
eikä tämän jälkeen enää tule, tulevaisten polvien vuosiin
saakka. **3** Sen edellä käy kuluttava tuli, sen jäljissä
polttava liekki. Niinkuin Eedenin puutarha on maa sen
edessä, sen jäljissä on autio erämaa, eikä jää ketään,
joka olisi siltä pelastunut. **4** Ne ovat näöltänsä kuin
hevoset, ja niinkuin ratsut ne juoksevat. **5** Ryskyen kuin
sotavaunut ne hyppivät vuorten huipuilla, räiskyen kuin
tulen liekki, joka kuluttaa oljet; ne ovat kuin väkevä kansa,
sotarintaan asettunut. **6** Niitten edessä kansat vapisevat,
kaikki kasvot kalpenevat. **7** Ne juoksevat kuin sankarit,
kuin soturit ne nousevat muurille. Jokainen kulkee
tietänsä suoraan, ei mutkittele polullansa. **8** Toinen
ei sysi toistansa: jokainen kulkee omaa suuntaansa.
Heittoaseitten välitse ne syöksyvät pysähtymättä. **9**
Kaupunkiin ne hyökkäävät, ryntäävät muurille, nousevat
taloihin, tulevat ikkunoista sisään kuin varas. **10** Niitten
edessä maa vapisee, ja taivaat järkkyvät; aurinko ja
kuu käyvät mustiksi, ja tähdet kadottavat valonsa. **11**
Ja Herra antaa äänensä jylistä sotajoukkonsa edellä,
sillä ylen lukuisa on hänen väkensä, sillä väkevä on
hänen käskynsä täyttäjä, sillä suuri on Herran päivä
ja sangen peljättävä; kuka voi sitä kestää? **12** Mutta
vielä nytkin, sanoo Herra, kääntykää minun tyköni
kaikesta sydämestänne, paastoten, itkien ja valittaen.
13 Reväiskää rikki sydämenne, älkää vaatteitanne, ja
kääntykää Herran, teidän Jumalanne, tykö; sillä hän on
armahtavainen ja laupias, pitkämielinen ja armosta rikas,
ja hän katuu pahaa. **14** Ehkä hän vielä katuu ja jättää
jälkeensä siunauksen: ruokauhrin ja juomauhrin Herralle,
teidän Jumalallenne. **15** Puhaltakaa pasunaan Siionissa,
kuuluttakaa pyhä paasto, kutsukaa koolle juhlakokous.
16 Kootkaa kansa, pitäkää pyhä seurakuntakokous,
kerätkää vanhukset, kootkaa lapset ja rintoja imeväiset;
lähteköön ylkä huoneestansa ja morsian kammiostansa.
17 Eteisen ja alttarin välillä itkeköot papit, jotka toimittavat
Herran palvelusta, ja sanokoot: "Säästä, Herra, kansaasi
äläkä anna perintöosaasi häväistäväksi, pakanain
pilkattavaksi. Miksi pitäisi sanottaman kansain seassa:
'Missä on heidän Jumalansa?'" **18** Niin Herra kiivaili
maansa puolesta ja sääli kansaansa. **19** Ja Herra
vastasi ja sanoi kansalleen: Katso, minä lähetän teille
viljaa, viiniä ja öljyä, niin että te tulette niistä ravituiksi.
Enkä minä anna enää häväistä teitä pakanain seassa.
20 Ja mikä pohjoisesta tulee, sen minä karkoitan teistä
kauas ja syöksen sen kuivaan ja autioon maahan, sen
alkupään Idänmereen ja sen loppupään Länsimereen.
Ja siitä nousee löyhkä, nousee katku. Sillä suuria se
on yrittänyt. **21** Älä pelkää, maa. Iloitse ja riemuitse,
sillä Herra on tehnyt suuria. **22** Älkää peljätkö, metsän
eläimet, sillä erämaan laitumet viherioivät, sillä puu

kantaa hedelmänsä, viikunapuu ja viiniköynnös antavat
voimansa. 23 Ja te, Siionin lapset, iloitkaa ja riemuitkaa
Herrassa, teidän Jumalassanne, sillä hän antaa teille
syyssateen, vanhurskauden mukaan, vuodattaa teille
sateen, syyssateen ja kevätsateen, niinkuin entisaikaan.
24 Ja puimatantereet tulevat jyviä täyteen, ja kuurna-
altaat pursuvat viiniä ja öljyä. 25 Ja minä korvaan teille
ne vuodentulot, jotka heinäsirkka, syöjäsirkka, tuhosirkka
ja kalvajasirkka söivät, minun suuri sotajoukkoni, jonka
minä lähetin teitä vastaan. 26 Ja te syötte kyllälti ja tulette
ravituiksi ja kiitätte Herran, teidän Jumalanne, nimeä,
hänen, joka on tehnyt ihmeitä teitä kohtaan. Eikä minun
kansani joudu häpeään, iankaikkisesti. 27 Ja te tulette
tietämään, että Israelin keskellä olen minä. Ja minä olen
Herra, teidän Jumalanne, eikä toista ole. Eikä minun
kansani joudu häpeään, iankaikkisesti. 28 Näitten jälkeen
minä olen vuodattava Henkeni kaiken lihan päälle, ja
teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, vanhuksenne
unia uneksuvat, nuorukaisenne näkyjä näkevät. 29 Ja
myös palvelijain ja palvelijattarien päälle minä niinä
päivinä vuodatan Henkeni. 30 Minä annan näkyä ihmeitä
taivaalla ja maassa: verta ja tulta ja savupatsaita; 31
aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi, ennenkuin
Herran päivä tulee, se suuri ja peljättävä. 32 Ja jokainen,
joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu. Sillä Siionin
vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet, niinkuin
Herra on sanonut; ja pakoonpäässeitten joukossa ovat
ne, jotka Herra kutsuu.

3 Sillä katso, niinä päivinä ja siihen aikaan, kun
minä käännän Juudan ja Jerusalemin kohtalon,
2 minä kokoan kaikki pakanakansat, vien ne alas
Joosafatin laaksoon ja käyn siellä oikeutta niitten kanssa
kansani ja perintöosani, Israelin, tähden. Sillä he ovat
hajottaneet sen pakanakansain sekaan, ovat jakaneet
minun maani 3 ja heittäneet minun kansastani arpaa;
ovat antaneet pojan porttoa vastaan sekä myyneet
tytön viinistä, jonka ovat juoneet. 4 Mitä on teillä
sanomista minulle, teilläkin, Tyyro ja Siidon ja kaikki
filistealaisten alueet? Tahdotteko te kostaa minulle,
mitä minä olen tehnyt, vai itse tehdä minulle jotakin?
Nopeasti, kiiruusti minä annan koston kohdata teidän
päätänne siitä, mitä olette tehneet, 5 te, jotka olette
ottaneet minun hopeani ja kultani, vieneet minun ihanat
kalleuteni temppeleihinne 6 sekä myyneet Juudan ja
Jerusalemin lapsia jaavanilaisille, poistaaksenne heidät
kauas omalta maaltansa. 7 Katso, minä herätän heidät
liikkeelle siitä paikasta, johon te olette heidät myyneet,
ja annan koston teostanne kohdata teidän päätänne:
8 minä myyn teidän poikianne ja tyttäriänne Juudan
poikien käsiin, ja he myyvät ne sabalaisille, kaukaiselle
kansalle. Sillä Herra on puhunut. 9 Julistakaa tämä
pakanakansain seassa, alkakaa pyhä sota, innostakaa
sankareita, lähestykööt, hyökätkööt kaikki soturit. 10
Takokaa vantaanne miekoiksi ja vesurinne keihäiksi.
Sanokoon heikko: "Minä olen sankari". 11 Käykää avuksi,
tulkaa, kaikki kansakunnat joka taholta. He kokoontuvat
sinne. Anna, Herra, sankariesi astua sinne alas. 12
Lähteköötl liikkeelle, hyökätkööt kansakunnat Joosafatin
laaksoon; sillä siellä hän istuu tuomitsemassa kaikkia
pakanakansoja, joka taholta tulleita. 13 Lähettäkää
sirppi, sillä sato on kypsynyt. Tulkaa polkemaan, sillä
kuurna on täynnä ja kuurna-altaat pursuvat ylitse; sillä
heidän pahuutensa on suuri. 14 Meluavia joukkoja,
meluavia joukkoja ratkaisulaaksossa! Sillä lähellä on
Herran päivä ratkaisulaaksossa. 15 Aurinko ja kuu
käyvät mustiksi, ja tähdet kadottavat valonsa. 16 Herra
ärjyy Siionista ja antaa äänensä kuulua Jerusalemista,
ja taivaat ja maa järkkyvät; mutta Herra on kansansa
suoja, Israelin lasten turva. 17 Ja te tulette tietämään,
että minä olen Herra, teidän Jumalanne, joka asun
Siionissa, pyhällä vuorellani. Ja Jerusalem on oleva
pyhä, ja vieraat eivät enää kulje sen läpi. 18 Sinä
päivänä vuoret tiukkuvat rypälemehua, ja kukkulat
vuotavat maitoa; kaikissa Juudan puronotkoissa virtaa
vettä, ja Herran huoneesta juoksee lähde, ja se kastelee
Akasialaakson. 19 Egypti tulee autioksi, ja Edom tulee
autioksi erämaaksi väkivallan tähden, jota ne ovat
tehneet Juudan lapsille, kun ovat vuodattaneet viatonta
verta heidän maassansa. 20 Mutta Juuda on oleva
asuttu iankaikkisesti ja Jerusalem polvesta polveen. 21
Ja minä julistan heidät puhtaiksi verivelasta, josta en ole
heitä puhtaiksi julistanut. Ja Herra on asuva Siionissa.

Aamoksen

1 Aamoksen sanat, hänen, jolla oli lammaslaumoja
Tekoassa; mitä hän näyssä näki Israelista Ussian,
Juudan kuninkaan, päivinä ja Jerobeamin, Jooaan
pojan, Israelin kuninkaan, päivinä, kaksi vuotta ennen
maanjäristystä. **2** Ja hän sanoi: Herra ärjyy Siionista,
hän jylisee Jerusalemista, ja paimenten laitumet
lakastuvat, ja Karmelin laki kuivuu. **3** Näin sanoo Herra:
Damaskon kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden
minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat
puineet Gileadin rautaisilla puimaäkeillä, **4** sentähden
minä lähetän tulen Hasaelin linnaa vastaan, ja se
kuluttaa Benhadadin palatsit. **5** Minä särjen Damaskon
salvat, ja minä hävitän Bikat-Aavenin asukkaat ja
Beet-Edenin valtikanpitäjät, ja Aramin kansa viedään
pakkosiirtolaisuuteen Kiiriin, sanoo Herra. **6** Näin sanoo
Herra: Gassan kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden
minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat
vieneet pakkosiirtolaisuuteen ja luovuttaneet Edomille
kaiken väen, **7** sentähden minä lähetän tulen Gassan
muuria vastaan, ja se kuluttaa sen palatsit. **8** Minä
hävitän Asdodin asukkaat ja Askelonin valtikanpitäjät, ja
minä käännän käteni Ekronia vastaan, ja filistealaisten
tähteet hukkuvat, sanoo Herra, Herra. **9** Näin sanoo
Herra: Tyyron kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden
minun päätökseni on peruuttamaton. Koska he ovat
luovuttaneet kaiken väen pakkosiirtolaisina Edomille
eivätkä ole muistaneet veljesliittoa, **10** sentähden minä
lähetän tulen Tyyron muuria vastaan, ja se kuluttaa
sen palatsit. **11** Näin sanoo Herra: Edomin kolmen
rikoksen, neljän rikoksen tähden minun päätökseni
on peruuttamaton. Koska se on vainonnut miekalla
veljeänsä ja tukahduttanut kaiken armahtavaisuuden
ja pitänyt ikuista vihaa ja säilyttänyt kiukkunsa
ainaisesti, **12** sentähden minä lähetän tulen Teemania
vastaan, ja se kuluttaa Bosran palatsit. **13** Näin
sanoo Herra: Ammonilaisten kolmen rikoksen, neljän
rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton.
Koska he ovat halkaisseet Gileadin raskaat vaimot,
laajentaakseen aluettansa, **14** sentähden minä sytytän
tulen Rabban muuria vastaan, ja se kuluttaa sen
palatsit, sotahuudon kaikuessa sodan päivänä, myrskyn
pauhatessa rajuilman päivänä. **15** Ja heidän kuninkaansa
vaeltaa pakkosiirtolaisuuteen, hän ja hänen ruhtinaansa
kaikki tyynni, sanoo Herra.

2 Näin sanoo Herra: Mooabin kolmen rikoksen, neljän
rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton.
Koska se on polttanut Edomin kuninkaan luut kalkiksi,
2 sentähden minä lähetän tulen Mooabia vastaan, ja
se kuluttaa Kerijotin palatsit. Ja Mooab kuolee sodan
melskeessä, sotahuudon ja pasunan pauhinassa. **3**
Ja minä hävitän tuomarin sen keskeltä, ja kaikki sen
päämiehet minä tapan yhdessä sen kanssa, sanoo Herra.
4 Näin sanoo Herra: Juudan kolmen rikoksen, neljän
rikoksen tähden minun päätökseni on peruuttamaton.
Koska he ovat hyljänneet Herran lain eivätkä ole pitäneet
hänen käskyjänsä, vaan heidän valhejumalansa, joiden
perässä jo heidän isänsä kulkivat, ovat heidät vietelleet,
5 sentähden minä lähetän tulen Juudaa vastaan, ja
se kuluttaa Jerusalemin palatsit. **6** Näin sanoo Herra:
Israelin kolmen rikoksen, neljän rikoksen tähden minun
päätökseni on peruuttamaton. Sillä he myyvät hurskaan
rahasta ja köyhän kenkäparista, **7** polkevat maan tomuun
vaivaisten pään ja vääntävät mutkaiseksi nöyrien tien. Ja
poika ja isä käyvät saman naisen pariin häväisten minun
pyhän nimeni. **8** He loikovat pantiksi otetuilla vaatteilla
jokaisen alttarin ääressä ja juovat sakotettujen viiniä
jumalansa huoneessa. **9** Ja kuitenkin minä hävitin heidän
edestänsä amorilaiset, jotka olivat korkeakasvuiset kuin
setrit ja vahvat kuin tammet, ja minä hävitin niiden
hedelmän ylhäältä ja niiden juuret alhaalta. **10** Ja minä
johdatin teidät Egyptin maasta ja kuljetin teitä erämaassa
neljäkymmentä vuotta, että saisitte ottaa omaksenne
amorilaisten maan. **11** Ja minä herätin teidän pojistanne
profeettoja ja nuorukaisistanne nasiireja. Vai eikö niin
ole, te israelilaiset? sanoo Herra. **12** Mutta te juotitte
nasiireille viiniä, ja profeettoja te kielsitte sanoen: "Älkää
ennustako". **13** Katso, minä rusennan teidät alallenne,
niinkuin täyteen kuormattu puimajyrä rusentaa lyhteet.
14 Silloin nopeakaan ei pääse pakoon, ei väkevällä
ole apua voimastaan, eikä sankari pelasta henkeänsä;
15 jousimies ei kestä paikallansa, nopeajalkainen ei
pelastu, eikä ratsumies pelasta henkeänsä. **16** Ja
sankareista rohkein pakenee alasti sinä päivänä, sanoo
Herra.

3 Kuulkaa tämä sana, jonka Herra on puhunut teitä
vastaan, te israelilaiset, koko sitä sukukuntaa
vastaan, jonka minä olen johdattanut Egyptin maasta,
sanoen: **2** Ainoastaan teidät minä olen valinnut kaikista
maan sukukunnista; sentähden minä kostan teille kaikki
teidän pahat tekonne. **3** Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät
ole keskenänsä sopineet? **4** rjyykö leijona metsässä, ellei
sillä ole raadeltavaa? Kiljuuko nuori leijona luolastansa,
ellei se ole saalista saanut? **5** Käykö lintu maassa
paulaan, ellei sen varalle ole pyydystä pantu? Nouseeko
paula maasta saaliin siihen tarttumatta? **6** Puhalletaanko
pasunaan kaupungissa, niin ettei kansa peljästy? Tahi
tapahtuuko kaupungissa onnettomuutta, jota ei Herra
ole tuottanut? **7** Sillä ei Herra, Herra, tee mitään
ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoillensa profeetoille. **8**
Leijona ärjyy: kuka ei pelkäisi? Herra, Herra puhuu: kuka
ei ennustaisi? **9** Julistakaa Asdodin palatseille ja Egyptin
maan palatseille ja sanokaa: Kokoontukaa Samarian

vuorille ja katsokaa, mikä suuri meteli on sen keskellä ja
mikä sorto sen sisällä. 10 He eivät ymmärrä tehdä sitä,
mikä oikein on, sanoo Herra; he kokoovat väkivaltaa ja
sortoa palatseihinsa. 11 Sentähden, näin sanoo Herra,
Herra: Vihollinen on oleva kaikkialla maassa, ja hän
kukistaa sinun linnoituksesi, ja sinun palatsisi ryöstetään.
12 Näin sanoo Herra: Niinkuin paimen saa pelastetuksi
leijonan kidasta pari sääriluuta tai kappaleen korvaa, niin
pelastuu israelilaisiakin, niitä, jotka istuvat Samariassa
sohvankulmassa ja kirjosilkkisellä leposijalla. 13 Kuulkaa
ja todistakaa Jaakobin heimoa vastaan, sanoo Herra,
Herra, Jumala Sebaot: 14 Sinä päivänä, jona minä
kostan Israelille hänen rikoksensa, minä kostan myös
Beetelin alttareille, niin että alttarinsarvet hakataan
irti ja putoavat maahan. 15 Ja minä sorran maahan
talvihuoneen ja kesähuoneen, ja norsunluuhuoneet
kukistuvat, ja paljoista huoneista tulee loppu, sanoo
Herra.

4 Kuulkaa tämä sana, te Baasanin lehmät, jotka
olette Samarian vuorella, jotka sorratte vaivaisia ja
runtelette köyhiä, jotka sanotte herroillenne: "Tuokaa
meille juomista". 2 Herra, Herra on vannonut pyhyytensä
kautta: Totisesti, katso, päivät tulevat teille, jolloin
teidät temmataan ylös koukuilla ja viimeisetkin teistä
kalaongilla. 3 Ja muurin halkeamista te lähdette ulos,
kukin suorinta tietä, ja teidät heitetään Harmoniin
päin, sanoo Herra. 4 Menkää Beeteliin ja tehkää
syntiä, ja Gilgaliin ja tehkää vielä enemmän syntiä;
tuokaa aamulla teurasuhrinne, kolmantena päivänä
kymmenyksenne. 5 Uhratkaa hapanta kiitosuhriksi,
kuuluttakaa, julistakaa vapaaehtoisia lahjoja, sillä niinhän
te haluatte, te israelilaiset, sanoo Herra, Herra. 6 Minä
kyllä tein teidän hampaanne joutilaiksi kaikissa teidän
kaupungeissanne ja tuotin leivän puutteen kaikkiin
teidän paikkakuntiinne. Mutta te ette kääntyneet minun
tyköni, sanoo Herra. 7 Minä pidätin teiltä sateen, kun
vielä oli kolme kuukautta elonkorjuuseen. Minä annoin
sataa toiselle kaupungille, mutta toiselle kaupungille en
antanut sataa; toinen pelto sai sadetta, ja toinen, jolle ei
satanut, kuivui. 8 Ja niin kaksi, kolme kaupunkia hoippui
yhteen kaupunkiin vettä juomaan, saamatta kyllikseen.
Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra. 9
Minä rankaisin teitä nokitähkillä ja viljanruosteella; teidän
monet puutarhanne, viinimäkenne, viikunapuunne ja
öljypuunne söi kalvajasirkka. Mutta te ette kääntyneet
minun tyköni, sanoo Herra. 10 Minä lähetin teihin
ruton niinkuin Egyptiin; minä tapoin miekalla teidän
nuoret miehenne, ja teidän ratsunne otettiin saaliiksi;
ja minä annoin löyhkän teidän leireistänne nousta
teidän sieramiinne. Mutta te ette kääntyneet minun
tyköni, sanoo Herra. 11 Minä panin toimeen hävityksen
teidän seassanne, niinkuin Jumala hävitti Sodoman ja
Gomorran, ja te olitte kuin tulesta temmattu kekäle.
Mutta te ette kääntyneet minun tyköni, sanoo Herra. 12
Sentähden minä teen sinulle, Israel, näin. Koska minä
tämän sinulle teen, niin valmistaudu, Israel, kohtaamaan
Jumalaasi. 13 Sillä katso: hän on se, joka on tehnyt
vuoret ja luonut tuulen, joka ilmoittaa ihmiselle, mikä
hänen aivoituksensa on, joka tekee aamuruskon ja
pimeyden ja joka kulkee maan kukkulain ylitse-Herra,
Jumala Sebaot, on hänen nimensä.

5 Kuulkaa tämä Herran sana, itkuvirsi, jonka minä
viritän teistä, te Israelin heimo. 2 Kaatunut on
neitsyt Israel eikä enää nouse; hän viruu kaadettuna
maassansa, eikä ole, kuka hänet nostaisi. 3 Sillä näin
sanoo Herra, Herra: Kaupunkiin, josta ennen lähti tuhat,
jää jäljelle sata; ja josta lähti sata, siihen jää kymmenen
jäljelle, Israelin heimoa. 4 Sillä näin sanoo Herra Israelin
heimolle: Etsikää minua, niin te saatte elää. 5 Älkää
etsikö Beeteliä, älkää menkö Gilgaliin älkääkä vaeltako
Beersebaan. Sillä Gilgal viedään pakkosiirtolaisuuteen,
ja Beetel joutuu tuhon omaksi. 6 Etsikää Herraa, niin
te saatte elää, ettei hän tulena tunkeutuisi Joosefin
huoneeseen ja kuluttaisi sitä eikä olisi sammuttajaa
Beetelillä- 7 te, jotka muutatte oikeuden koiruohoksi
ja vanhurskauden maahan kukistatte. 8 Hän, joka on
tehnyt Otavan ja Kalevanmiekan ja muuttaa synkeyden
aamuksi ja pimentää päivän yöksi ja kutsuu kokoon
meren vedet ja vuodattaa ne maan pinnalle-Herra on
hänen nimensä, 9 hänen, joka äkisti tuottaa väkevälle
hävityksen, ja niin tulee hävitys linnoitukseen. 10 He
vihaavat sitä, joka portissa oikeutta puoltaa, ja totuuden
puhuja on heille kauhistus. 11 Sentähden, koska te
poljette vaivaista ja otatte häneltä viljaveroa, niin vaikka
te rakennatte taloja hakatusta kivestä, te ette niissä
asu; vaikka te istutatte ihania viinitarhoja, te ette niistä
viiniä juo. 12 Sillä minä tiedän, että teidän rikoksenne
ovat monet ja teidän syntinne raskaat: te vainoatte
vanhurskasta ja otatte lahjuksia ja väännätte vääräksi
portissa köyhäin asian. 13 Sentähden ymmärtäväinen
vaikenee tänä aikana, sillä se on paha aika. 14 Etsikää
hyvää, älkääkä pahaa, että te eläisitte. Silloin Herra,
Jumala Sebaot, on oleva teidän kanssanne, niinkuin
te sanotte. 15 Vihatkaa pahaa ja rakastakaa hyvää
ja saattakaa oikeus voimaan portissa: ehkäpä Herra,
Jumala Sebaot, armahtaa Joosefin jäännöstä. 16
Sillä näin sanoo Herra, Jumala Sebaot, Herra: Kaikilla
toreilla on valitus, kaikilla kaduilla sanotaan: "Voi! Voi!"
Peltomiehiä kutsutaan surun viettoon ja itkuvirren taitajia
valittajaisiin. 17 Ja kaikissa viinitarhoissa on valitus, sillä
minä käyn sinun keskitsesi, sanoo Herra. 18 Voi teitä,
jotka toivotte Herran päivän tulemista. Miksi hyväksi on
teille Herran päivä? Se on oleva pimeys, eikä valkeus-
19 ikäänkuin jos joku pakenisi leijonaa ja häntä kohtaisi
karhu, tahi joku tulisi kotiin ja nojaisi kätensä seinään

ja häntä pistäisi käärme. 20 Eikö Herran päivä ole
pimeys, eikä valkeus, eikö se ole synkeys, jossa ei
valoa ole? 21 Minä vihaan, minä halveksin teidän
juhlianne enkä mielisty teidän juhlakokouksiinne. 22 Sillä
vaikka te tuotte minulle polttouhreja ja ruokauhrejanne,
eivät ne minulle kelpaa, enkä minä katso teidän
yhteysuhrienne, syöttövasikkainne, puoleen. 23 Vie
pois minun edestäni virttesi pauhina, en tahdo kuulla
sinun harppujesi soittoa. 24 Mutta oikeus virratkoon
kuin vesi ja vanhurskaus niinkuin ehtymätön puro.
25 Toitteko te teurasuhreja ja ruokauhreja minulle
erämaassa neljänäkymmenenä vuotena, te Israelin
heimo? 26 Te olette kantaneet kuningastanne Sikkutia
ja Kijjunin-kuvianne, tähtijumalaanne, sitä, jonka te
olette itsellenne tehneet. 27 Sentähden minä vien teidät
pakkosiirtolaisuuteen tuolle puolelle Damaskon, sanoo
Herra. Jumala Sebaot on hänen nimensä.

6 Voi suruttomia Siionissa, huolettomia Samarian
vuorella, kansoista ensimmäisen ylimyksiä, joiden
tykö Israelin heimo tulee! 2 Menkää Kalneen ja katsokaa,
sieltä kulkekaa Suureen Hamatiin ja käykää filistealaisten
Gatiin: ovatko ne paremmat kuin nämä valtakunnat,
onko niiden alue suurempi kuin teidän alueenne? 3 Voi
teitä, jotka lykkäätte kauas pahan päivän, mutta vedätte
luoksenne väkivallan, valtaistuimelle istumaan; 4 jotka
makaatte norsunluusohvilla ja venytte leposijoillanne,
syötte karitsoita laumasta ja vasikoita navetasta; 5 jotka
sepustatte lauluja harpulla säestäen ja sommittelette
soittimia kuin mikäkin Daavid; 6 jotka juotte viiniä
maljoista ja voitelette itsenne parhaalla öljyllä, mutta ette
murehdi Joosefin sortumista! 7 Sentähden heidän nyt
täytyy mennä pakkosiirtolaisuuteen pakkosiirtolaisten
etunenässä. Silloin lakkaavat venyjäin ilohuudot. 8
Herra, Herra on vannonut itse kauttansa, sanoo Herra,
Jumala Sebaot: Jaakobin ylpeys on minulle kauhistus,
minä vihaan hänen palatsejansa, ja minä jätän alttiiksi
kaupungin kaikkinensa. 9 Ja jos silloin kymmenen
miestä jää jäljelle yhteen taloon, niin he kuolevat. 10 Ja
jos kuolleen korjaa hänen omaisensa ja polttajansa,
viedäkseen luut pois talosta, ja jos hän kysyy joltakin,
joka on talon perimmäisessä sopessa: "Onko sinun
tykönäsi vielä ketään?" niin tämä vastaa: "Ei ole",
ja toinen sanoo: "Hiljaa!" -sillä Herran nimeä ei saa
mainita. 11 Sillä katso, Herra antaa käskyn, ja hän lyö
suuren talon kappaleiksi ja pienen talon pirstaleiksi.
12 Juoksevatko hevoset kallionseinää, kynnetäänkö
sitä härjillä? Sillä te muutatte oikeuden myrkyksi ja
vanhurskauden hedelmän koiruohoksi, 13 te, jotka
iloitsette Loodabarista ja jotka sanotte: "Emmekö omalla
voimallamme valloittaneet Karnaimia?" 14 Sillä katso,
minä nostatan teitä vastaan, te Israelin heimo, sanoo
Herra, Jumala Sebaot, kansan, joka on ahdistava teitä
siitä asti, mistä mennään Hamatiin, hamaan Pajupuroon
saakka.

7 Tämän näytti minulle Herra, Herra: Katso, hän loi
heinäsirkkoja, kun äpäreheinä alkoi nousta; ja katso,
se oli äpäreheinä kuninkaan niitosten jälkeen. 2 Ja
kun ne olivat syöneet loppuun maan kasvit, sanoin
minä: "Herra, Herra, anna anteeksi. Kuinka voi Jaakob
pysyä, sillä hän on vähäinen?" 3 Niin Herra katui sitä.
"Ei se ole tapahtuva", sanoi Herra. 4 Tämän näytti
minulle Herra, Herra: Katso, Herra, Herra kutsui tulen
toimittamaan tuomiota, ja se kulutti suuren syvyyden,
ja se kulutti peltomaan. 5 Niin minä sanoin: "Herra,
Herra, lakkaa jo. Kuinka voi Jaakob pysyä, sillä hän
on vähäinen?" 6 Niin Herra katui sitä. "Ei sekään ole
tapahtuva", sanoi Herra, Herra. 7 Tämän hän näytti
minulle: Katso, Herra seisoi pystysuoralla muurilla,
kädessänsä luotilanka. 8 Ja Herra sanoi minulle:
"Mitä sinä näet, Aamos?" Minä vastasin: "Luotilangan".
Ja Herra sanoi minulle: "Katso, minä olen laskenut
luotilangan kansani Israelin keskelle. Minä en enää
mene säästäen sen ohitse, 9 vaan Iisakin uhrikukkulat
tulevat autioiksi ja Israelin pyhäköt raunioiksi. Ja minä
nousen ja nostan miekan Jerobeamin sukua vastaan."
10 Silloin Amasja, Beetelin pappi, lähetti Jerobeamille,
Israelin kuninkaalle, tämän sanan: "Aamos on tehnyt
salaliiton sinua vastaan Israelin heimon keskuudessa.
Ei maa kestä kaikkea, mitä hän puhuu. 11 Sillä näin on
Aamos sanonut: 'Jerobeam kuolee miekkaan, ja Israel
viedään pakkosiirtolaisuuteen, pois omasta maastansa'."
12 Ja Amasja sanoi Aamokselle: "Sinä näkijä, mene
matkaasi ja pakene Juudan maahan, syö leipäsi siellä
ja ennusta siellä. 13 Mutta Beetelissä älä ennusta enää,
sillä se on kuninkaan pyhäkkö ja valtakunnan temppeli."
14 Niin Aamos vastasi ja sanoi Amasjalle: "En minä
ole profeetta enkä profeetanoppilas, vaan minä olen
paimen ja metsäviikunapuiden viljelijä. 15 Ja Herra otti
minut laumojeni äärestä, ja Herra sanoi minulle: 'Mene
ja ennusta minun kansaani Israelia vastaan'. 16 Kuule
siis nyt Herran sana: Sinä sanot: 'Älä ennusta Israelia
vastaan, äläkä saarnaa Iisakin heimoa vastaan'. 17
Sentähden, näin sanoo Herra: Sinun vaimosi joutuu
portoksi kaupungissa, sinun poikasi ja tyttäresi kaatuvat
miekkaan, sinun maasi jaetaan mittanuoralla, sinä
itse kuolet saastaisessa maassa, ja Israel viedään
pakkosiirtolaisuuteen, pois omasta maastansa."

8 Tämän näytti minulle Herra, Herra: Katso, oli korillinen
kypsiä hedelmiä. 2 Ja hän sanoi: "Mitä sinä näet,
Aamos?" Minä vastasin: "Korillisen kypsiä hedelmiä". Ja
Herra sanoi minulle: "Minun kansani Israel on kypsä
saamaan loppunsa: en minä enää mene säästäen sen
ohitse. 3 Ja sinä päivänä palatsin laulut muuttuvat
valitukseksi, sanoo Herra, Herra. Paljon on oleva

ruumiita, joka paikkaan heitettyjä. Hiljaa!" 4 Kuulkaa
tämä, te jotka poljette köyhiä ja tahdotte tehdä lopun
maan nöyristä, 5 sanoen: "Milloin loppuu uusikuu, että
saamme myydä viljaa, ja milloin sapatti, että saamme
avata jyväaitan, pienentää eefa-mitan ja suurentaa
painon ja pettää väärällä vaa'alla, 6 että saamme ostaa
vaivaiset rahasta ja köyhän kenkäparista ja myydä
akanoita jyvinä?" 7 Herra on vannonut hänen kauttansa,
joka on Jaakobin kunnia: Totisesti, minä en ikinä unhota
yhtäkään heidän tekoansa. 8 Eikö senkaltaisesta maa jo
vapise ja kaikki sen asukkaat murehdi? Eikö se nouse
kaikkinensa niinkuin Niili, kuohu ja alene niinkuin Egyptin
virta? 9 Ja on tapahtuva sinä päivänä, sanoo Herra,
Herra, että minä annan auringon laskea sydänpäivällä
ja teen maan pimeäksi keskellä kirkasta päivää. 10
Minä muutan teidän juhlanne murheeksi ja kaikki teidän
laulunne valitusvirsiksi. Minä panen kaikkien lanteille
säkkipuvun ja teen kaljuksi jokaisen pään. Ja minä
saatan teidät suremaan, niinkuin ainokaista poikaa
surraan, ja se päättyy, niinkuin päättyy katkera päivä.
11 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin
minä lähetän nälän maahan: en leivän nälkää enkä
veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. 12
Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään;
he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.
13 Sinä päivänä nääntyvät janoon kauniit neitsyet ja
nuorukaiset, 14 ne, jotka vannovat sen nimeen, joka on
Samarian syntivelka, ja sanovat: "Niin totta kuin sinun
jumalasi elää, Daan, ja niin totta kuin elävät Beerseban
menot!" -He kaatuvat eivätkä enää nouse.

9 Minä näin Herran seisovan alttarin ääressä, ja
hän sanoi: Lyö pylväänpäihin, niin että kynnykset
vapisevat, lyö ne pirstaleiksi kaikkien heidän päähänsä.
Sitten minä tapan miekalla heistä viimeisetkin. Ei
yksikään heistä pääse pakoon, ei yksikään heistä
pelastu. 2 Vaikka he tuonelaan murtautuisivat, sieltäkin
minun käteni heidät tempaa. Vaikka he taivaaseen
nousisivat, sieltäkin minä syöksen heidät alas. **(Sheol
h7585)** 3 Vaikka he Karmelin laelle kätkeytyisivät,
sieltäkin minä etsin ja tempaan heidät. Ja vaikka he
meren pohjaan lymyäisivät minun silmieni edestä,
sielläkin minä käsken käärmeen heitä pistämään. 4
Ja vaikka he vankeuteen vaeltaisivat vihollistensa
edessä, sielläkin minä käsken miekan heidät tappamaan.
Sillä minä kiinnitän katseeni heihin, heille pahaksi, ei
hyväksi. 5 Herra, Herra Sebaot, hän, joka koskettaa
maata, niin että se sulaa, että kaikki sen asukkaat
murehtivat, että se nousee kaikkinensa niinkuin Niili
ja alenee niinkuin Egyptin virta, 6 hän, joka rakentaa
yliskammionsa taivaisiin ja perustaa holvinsa maan
päälle, joka kutsuu meren vedet ja vuodattaa ne
maan pinnalle-Herra on hänen nimensä. 7 Ettekö
te, israelilaiset, ole minulle niinkuin etiopialaisetkin?
sanoo Herra. Enkö minä johdattanut israelilaisia Egyptin
maasta ja filistealaisia Kaftorista ja aramilaisia Kiiristä?
8 Katso, Herran, Herran silmät ovat syntistä valtakuntaa
vastaan, ja minä hävitän sen maan pinnalta; kuitenkaan
en minä Jaakobin heimoa kokonaan hävitä, sanoo
Herra. 9 Sillä katso, minä käsken seuloa Israelin heimoa
kaikkien kansain seassa, niinkuin seulalla seulotaan: ei
jyvääkään putoa maahan. 10 Miekkaan kuolevat kaikki
minun kansani syntiset, jotka sanovat: "Ei saavuta,
ei kohtaa meitä onnettomuus". 11 Sinä päivänä minä
pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan ja korjaan
sen repeämät ja pystytän sen luhistumat, ja rakennan
sen sellaiseksi, kuin se oli muinaisina päivinä, 12 niin
että he saavat omiksensa Edomin jäännöksen ja kaikki
pakanakansat, jotka minun nimiini otetaan, sanoo Herra,
joka tämän tekee. 13 Katso, päivät tulevat, sanoo Herra,
jolloin kyntäjä tavoittaa leikkaajan ja rypäleitten polkija
siemenenkylväjän, jolloin vuoret tiukkuvat rypälemehua
ja kaikki kukkulat kuohkeiksi muuttuvat. 14 Silloin minä
käännän kansani Israelin kohtalon, ja he rakentavat
jälleen autiot kaupungit ja asuvat niissä, he istuttavat
viinitarhoja ja juovat niiden viiniä, he tekevät puutarhoja
ja syövät niiden hedelmiä. 15 Minä istutan heidät omaan
maahansa, eikä heitä enää revitä pois maastansa, jonka
minä olen heille antanut, sanoo Herra, sinun Jumalasi.

Obadjan

1 Obadjan näky. Herra, Herra sanoo Edomista näin: Me
olemme kuulleet sanoman Herralta, ja sanansaattaja
on lähetetty kansakuntiin: "Nouskaa, nouskaamme
sotaan sitä vastaan!" **2** Katso, vähäiseksi minä teen
sinut kansojen seassa, ylen halveksittu olet sinä oleva.
3 Sinun sydämesi ylpeys on pettänyt sinut, joka asut
kallionrotkoissa, istut korkealla ja sanot sydämessäsi:
"Kuka voi syöstä minut maahan?" **4** Vaikka tekisit
pesäsi korkealle niinkuin kotka ja vaikka sen sija olisi
tähtien välissä, minä syöksen sinut sieltä alas, sanoo
Herra. **5** Jos varkaat tulisivat kimppuusi, jos yölliset
rosvot, kuinka voisit tulla niin hävitetyksi: eivätkö he
varastaisi vain sen, mitä tarvitsevat? Jos viininkorjaajat
tulisivat luoksesi, eivätkö he jättäisi jälkikorjuuta? **6**
Mutta kuinka onkaan Eesau läpikotaisin etsitty, hänen
kätkönsä pengotut! **7** Sinut on ajettu rajalle asti, kaikki
liittolaisesi ovat sinut pettäneet. Ystäväsi ovat vieneet
sinusta voiton, ovat panneet taritsemasi leivän paulaksi
sinun eteesi. -Ei ole hänessä taitoa. **8** Totisesti, sinä
päivänä, sanoo Herra, minä lopetan viisaat Edomista ja
taidon Eesaun vuorelta. **9** Ja sinun sankarisi, Teeman,
kauhistuvat, niin että viimeinenkin mies häviää Eesaun
vuorelta murhatöitten tähden. **10** Väkivallan tähden
veljeäsi Jaakobia kohtaan peittää sinut häpeä, ja sinut
hävitetään ikiajoiksi. **11** Sinä päivänä, jona sinäkin
olit läsnä, päivänä, jona vieraat veivät pois hänen
rikkautensa, jona muukalaiset tunkeutuivat sisään hänen
porteistaan ja heittivät Jerusalemista arpaa, olit myöskin
sinä niinkuin yksi heistä. **12** Mutta älä katso iloiten
veljesi päivää, hänen onnettomuutensa päivää; älä ilku
juutalaisia heidän turmionsa päivänä äläkä suullasi
suurentele ahdistuksen päivänä. **13** Älä tunkeudu sisään
minun kansani portista heidän hätäpäivänänsä. Älä
katso iloiten, myös sinä, hänen onnettomuuttansa hänen
hätäpäivänänsä. Älä ojenna kättäsi hänen rikkauteensa
hänen hätäpäivänänsä. **14** Älä seiso tienhaarassa
hävittämässä hänen pelastuneitansa. Älä luovuta hänen
pakoonpäässeitänsä ahdistuksen päivänä. **15** Sillä
lähellä on Herran päivä kaikkia pakanakansoja: Niinkuin
sinä olet tehnyt, niin sinulle tehdään; kosto sinun
teostasi kohtaa sinun omaa päätäsi. **16** Sillä niinkuin
te olette juoneet minun pyhällä vuorellani, niin tulevat
kaikki pakanakansat juomaan ainiaan: he juovat ja
särpivät ja ovat, niinkuin ei heitä olisi ollutkaan. **17**
Mutta Siionin vuorella saavat olla pelastuneet, ja
se on oleva pyhä, ja Jaakobin heimo on perivä
perintönsä. **18** Jaakobin heimo on oleva tuli ja Joosefin
heimo liekki, mutta Eesaun heimo kuin olki, ja ne
polttavat sen ja kuluttavat sen; eikä jää pakoonpäässyttä
Eesaun heimosta. Sillä Herra on puhunut. **19** Ja he
ottavat perinnöksensä Etelämaan ynnä Eesaun vuoren,
Alankomaan ynnä filistealaiset; he ottavat perinnöksensä
Efraimin maan ja Samarian maan, Benjaminin ynnä
Gileadin. **20** Ja tästä väestä, israelilaisista, viedyt
pakkosiirtolaiset ottavat perinnöksensä kanaanilaiset
Sarpatiin asti. Ja Jerusalemin pakkosiirtolaiset, jotka
ovat Sefaradissa, ottavat perinnöksensä Etelämaan
kaupungit. **21** Pelastajat nousevat Siionin vuorelle
tuomitsemaan Eesaun vuorta. Ja kuninkuus on oleva
Herran.

Joonan

1 Joonalle, Amittain pojalle, tuli tämä Herran sana: **2** "Nouse, mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin,
ja saarnaa sitä vastaan; sillä heidän pahuutensa on
noussut minun kasvojeni eteen". **3** Mutta Joona nousi
paetaksensa Tarsiiseen Herran kasvojen edestä ja
meni alas Jaafoon ja löysi laivan, joka oli lähtevä
Tarsiiseen. Ja hän suoritti laivamaksun ja astui siihen
mennäkseen heidän kanssansa Tarsiiseen, pois Herran
kasvojen edestä. **4** Mutta Herra heitti suuren tuulen
merelle, niin että merellä nousi suuri myrsky ja laiva
oli särkymäisillään. **5** Niin merimiehet pelkäsivät ja
huusivat avuksi itsekukin jumalaansa. Ja he heittivät
mereen tavarat, mitä laivassa oli, keventääkseen sitä.
Mutta Joona oli mennyt alas laivan pohjalle ja pannut
maata, ja hän nukkui raskaasti. **6** Niin laivuri tuli hänen
luoksensa ja sanoi hänelle: "Mitäs nukut? Nouse ja
huuda jumalaasi. Ehkäpä se jumala muistaa meitä, niin
ettemme huku." **7** Ja he sanoivat toisillensa: "Tulkaa,
heittäkäämme arpaa, saadaksemme tietää, kenen
tähden tämä onnettomuus on meille tullut". Mutta kun he
heittivät arpaa, lankesi arpa Joonalle. **8** Niin he sanoivat
hänelle: "Ilmoita meille, kenen tähden tämä onnettomuus
on meille tullut. Mikä on toimesi ja mistä tulet? Mikä
on sinun maasi ja mistä kansasta olet?" **9** Hän vastasi
heille: "Minä olen hebrealainen, ja minä pelkään Herraa,
taivaan Jumalaa, joka on tehnyt meren ja kuivan maan".
10 Niin miehet peljästyivät suuresti ja sanoivat hänelle:
"Miksi olet tehnyt näin?" Sillä miehet tiesivät, että hän
oli pakenemassa Herran kasvojen edestä; hän oli näet
ilmaissut sen heille. **11** He sanoivat hänelle: "Mitä on
meidän tehtävä sinulle, että meri tulisi meille tyveneksi?"
Sillä meri myrskysi myrskyämistänsä. **12** Hän vastasi
heille: "Ottakaa minut ja heittäkää minut mereen, niin
meri teille tyventyy. Sillä minä tiedän, että tämä suuri
myrsky on tullut teille minun tähteni." **13** Miehet soutivat
päästäkseen jälleen kuivalle maalle, mutta eivät voineet,
sillä meri myrskysi vastaan myrskyämistänsä. **14** Ja
he huusivat Herraa ja sanoivat: "Voi, Herra, älä anna
meidän hukkua tämän miehen hengen tähden äläkä
lue syyksemme viatonta verta, sillä sinä, Herra, teet,
niinkuin sinulle otollista on". **15** Sitten he ottivat Joonan
ja heittivät hänet mereen, ja meri asettui raivostansa. **16**
Ja miehet pelkäsivät suuresti Herraa, uhrasivat Herralle
teurasuhrin ja tekivät lupauksia. **17** Mutta Herra toimitti
suuren kalan nielaisemaan Joonan. Ja Joona oli kalan
sisässä kolme päivää ja kolme yötä.

2 Ja Joona rukoili Herraa, Jumalaansa, kalan sisässä
2 ja sanoi: "Minä huusin ahdistuksessani Herraa, ja
hän vastasi minulle. Tuonelan kohdussa minä huusin
apua, ja sinä kuulit minun ääneni. **(Sheol h7585)** **3** Sinä
syöksit minut syvyyteen, merten sydämeen, ja virta
ympäröitsi minut, kaikki sinun kuohusi ja aaltosi vyöryivät
minun ylitseni. **4** Minä ajattelin: Olen karkoitettu pois
sinun silmiesi edestä. Kuitenkin minä saan vielä katsella
sinun pyhää temppeliäsi. **5** Vedet piirittivät minut aina
sieluun asti, syvyys ympäröitsi minut, kaisla kietoutui
päähäni. **6** Minä vajosin alas vuorten perustuksiin asti,
maan salvat sulkeutuivat minun ylitseni iankaikkisesti.
Mutta sinä nostit minun henkeni ylös haudasta, Herra,
minun Jumalani. **7** Kun sieluni nääntyi minussa, minä
muistin Herraa, ja minun rukoukseni tuli sinun tykösi,
sinun pyhään temppeliisi. **8** Ne, jotka kunnioittavat
vääriä jumalia, hylkäävät armonantajansa. **9** Mutta minä
tahdon uhrata sinulle kiitoksen kaikuessa. Mitä olen
luvannut, sen minä täytän. Herrassa on pelastus." **10**
Sitten Herra käski kalaa, ja se oksensi Joonan kuivalle
maalle.

3 Joonalle tuli toistamiseen tämä Herran sana: **2**
"Nouse ja mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin,
ja saarnaa sille se saarna, minkä minä sinulle puhun".
3 Niin Joona nousi ja meni Niiniveen Herran sanan
mukaan. Ja Niinive oli suuri kaupunki Jumalan edessä:
kolme päivänmatkaa. **4** Ja Joona käveli kaupungissa
aluksi yhden päivänmatkan ja saarnasi sanoen: "Vielä
neljäkymmentä päivää, ja Niinive hävitetään". **5** Niin
Niiniven miehet uskoivat Jumalaan, kuuluttivat paaston
ja pukeutuivat säkkeihin, niin suuret kuin pienet. **6**
Ja kun tieto tästä tuli Niiniven kuninkaalle, nousi hän
valtaistuimeltaan, riisui yltään vaippansa, verhoutui
säkkiin ja istui tuhkaan. **7** Ja hän huudatti Niinivessä:
"Kuninkaan ja hänen ylimystensä määräys kuuluu:
Älköötkä ihmiset älköötkä eläimet-raavaat ja lampaat-
maistako mitään, käykö laitumella tai vettä juoko. **8**
Verhoutukoot ihmiset ja eläimet säkkeihin, huutakoot
väkevästi Jumalaa ja kääntyköötkä itsekukin pois pahalta
tieltänsä sekä väkivallasta, mikä heidän käsiänsä tahraa.
9 Ehkäpä Jumala jälleen katuu ja kääntyy vihansa
hehkusta, niin ettemme huku." **10** Kun Jumala näki
heidän tekonsa, että he kääntyivät pois pahalta tieltänsä,
niin Jumala katui sitä pahaa, minkä hän oli sanonut
tekevänsä heille, eikä tehnyt sitä.

4 Mutta Joona pahastui tästä kovin, ja hän vihastui.
2 Ja hän rukoili Herraa ja sanoi: "Voi Herra! Enkö
minä sitä sanonut, kun olin vielä omassa maassani?
Siksihän minä ehätin pakenemaan Tarsiiseen. Sillä
minä tiesin, että sinä olet armahtavainen ja laupias
Jumala, pitkämielinen ja armosta rikas, ja että sinä
kadut pahaa. **3** Ja nyt, Herra, ota minun henkeni, sillä
kuolema on minulle parempi kuin elämä." **4** Mutta Herra
sanoi: "Onko vihastumisesi oikea?" **5** Niin Joona lähti
kaupungista ja asettui kaupungin itäpuolelle. Hän teki
itsellensä sinne lehtimajan ja kävi istumaan sen alle

varjoon, kunnes näkisi, miten kaupungin oli käyvä. **6**
Mutta Herra Jumala toimitti risiinikasvin kasvamaan
Joonan pään ylitse, varjostamaan hänen päätänsä ja
päästämään häntä hänen mielipahastaan. Ja Joona iloitsi
suuresti risiinikasvista. **7** Mutta seuraavana päivänä,
aamun sarastaessa, Jumala toimitti madon kalvamaan
risiinikasvia, niin että se kuivui. **8** Ja auringon noustua
Jumala toimitti tulikuuman itätuulen, ja aurinko paahtoi
Joonaa päähän, niin että häntä näännytti. Niin hän
toivotti itsellensä kuolemaa ja sanoi: "Parempi on minulle
kuolema kuin elämä". **9** Mutta Jumala sanoi Joonalle:
"Onko vihastumisesi risiinikasvin tähden oikea?" Tämä
vastasi: "Oikea on vihastumiseni kuolemaan asti". **10**
Niin Herra sanoi: "Sinä armahdat risiinikasvia, josta et
ole vaivaa nähnyt ja jota et ole kasvattanut, joka yhden
yön lapsena syntyi ja yhden yön lapsena kuoli. **11** Enkö
siis minä armahtaisi Niiniveä, sitä suurta kaupunkia,
jossa on enemmän kuin sata kaksikymmentä tuhatta
ihmistä, jotka eivät vielä tiedä, kumpi käsi on oikea,
kumpi vasen, niin myös paljon eläimiä?"

Miikan

1 Herran sana, joka tuli mooresetilaiselle Miikalle
Jootamin, Aahaan ja Hiskian, Juudan kuningasten,
päivinä; se, mitä hän näki Samariaa ja Jerusalemia
vastaan. **2** Kuulkaa, kaikki kansat; ota korviisi, maa,
ja kaikki, mitä maassa on. Ja olkoon Herra, Herra
todistaja teitä vastaan, Herra pyhästä temppelistänsä. **3**
Sillä katso, Herra lähtee asumuksestaan, astuu alas ja
polkee maan kukkuloita. **4** Vuoret sulavat hänen allansa,
ja laaksot halkeavat niinkuin vaha tulen hohteessa,
niinkuin vedet, jotka syöksyvät jyrkännettä alas. **5**
Jaakobin rikoksen tähden tapahtuu tämä kaikki ja
Israelin heimon syntien tähden. Mistä on Jaakobin
rikos? Eikö Samariasta! Ja mistä Juudan uhrikukkulat?
Eivätkö Jerusalemista! **6** Niinpä minä panen Samarian
kivirauniokseі kedolle, viinitarhan istutusmaaksi, syöksen
laaksoon sen kivet ja paljastan sen perustukset. **7** Kaikki
sen jumalankuvat särjetään, kaikki sen portonpalkat
poltetaan tulessa, ja kaikki sen epäjumalankuvat minä
hävitän; sillä portonpalkoista se on ne koonnut, ja
portonpalkoiksi pitää niitten jälleen tuleman. **8** Tämän
tähden minä tahdon valittaa ja voivotella, käydä avojaloin
ja vaipatta, virittää valituslaulun kuin aavikkosudet,
suruhuudon kuin kamelikurjet. **9** Sillä parantumaton
on sen haava; se ulottuu Juudaan asti, se käy minun
kansani porttiin saakka, aina Jerusalemiin saakka.
10 Älkää ilmoittako sitä Gatissa, älkää, älkää itkekö.
Minä vieriskelen tuhassa Beet-Leafrassa. **11** Käy
matkaan, Saafirin asujatar, häpeällisesti paljastettuna!
Saananin asujatar ei lähde. Beet-Eselin valitus riistää
teiltä pysähdyspaikan. **12** Onnea odottaa tuskaisesti
Maarotin asujatar; mutta onnettomuus tulee Herralta
Jerusalemin portille. **13** Valjasta hevoset vaunujen eteen,
Laakiin asujatar; sieltä on alku tytär Siionin syntiin,
sillä sinussa tavattiin Israelin rikokset. **14** Sentähden
sinä annat eron Mooreset-Gatille. Aksibin talot tulevat
olemaan pettymys Israelin kuninkaille. **15** Minä tuon
vieläkin perijän sinulle, Maaresan asujatar. Adullamiin
asti kulkee Israelin kunnia. **16** Ajele ja keritse pääsi
paljaaksi lasten tähden, jotka olivat sinun ilosi. Ajele
pääsi leveälti paljaaksi, niinkuin on korppikotkalla, sillä
he menevät luotasi pois pakkosiirtolaisuuteen.

2 Voi niitä, jotka miettivät turmiota ja valmistelevat
pahaa vuoteillansa! Aamun valjettua he sen tekevät,
sillä heillä on siihen valta. **2** He himoitsevat peltoja ja
ryöstävät ne, taloja, ja ottavat ne; he sortavat miestä
ja hänen taloansa, miestä ja hänen perintöosaansa.
3 Sentähden, näin sanoo Herra: Katso, minä mietin
tätä sukua vastaan onnettomuutta: siitä te ette saa
kaulaanne irti ettekä voi ylpeästi astella; sillä se on
oleva paha aika. **4** Sinä päivänä viritetään teistä
pilkkalaulu ja veisataan valitusvirsi. "Se on tapahtunut",
sanotaan, "me olemme perin hävitetyt, hän on vaihtanut
pois minun kansani osan. Kuinka hän siirtää sen
minulta pois! Hän jakaa meidän peltomme luopioille."
5 Sentähden ei sinulla ole oleva ketään, joka heittäisi
arpaa maaosuudesta Herran seurakunnassa. **6** "Älkää
saarnatko", saarnaavat he, "sellaisista ei pidä saarnata;
eikö väisty pois häpäiseminen?" **7** Onko tämä Jaakobin
heimon puhetta? Onko Herra pikavihainen? Ovatko
sellaisia hänen tekonsa? Eivätkö hänen puheensa ole
hyvät sitä kohtaan, joka oikein vaeltaa? **8** Mutta aikoja
sitten on minun kansani asettunut vihollisiksi; vaatteiden
päältä te kiskotte vaipan niiltä, jotka huoleti kulkevat,
jotka sotaa väistävät. **9** Minun kansani naiset te ajatte
pois heidän kodeistansa, jotka ovat heidän ilonsa;
heidän pieniltä lapsiltansa te otatte minun kunniani
ainiaaksi. **10** Nouskaa ja menkää pois: ei tässä ole
leposijaa saastutuksen tähden, joka on saanut aikaan
turmion, parantumattoman turmion. **11** Jos tulisi mies,
joka tuulta tavoittelisi ja petollisuudessaan valhettelisi:
"Minä saarnaan sinulle viinistä ja väkijuomasta", siinä
olisi saarnaaja tälle kansalle. **12** Minä tahdon tarkoin
koota sinut, Jaakob, kaikkinesi, visusti kerätä Israelin
jääneet, saattaa heidät yhteen, niinkuin lampaat tarhaan,
niinkuin lauman laitumellensa: on oleva ihmisten kohina!
13 Tien aukaisija käy heidän edellänsä; he aukaisevat
tiensä, kulkevat portille ja lähtevät siitä ulos. Heidän
kuninkaansa käy heidän edellään, ja Herra heitä
johdattaa.

3 Ja minä sanoin: Kuulkaa, Jaakobin päämiehet ja
Israelin heimon ruhtinaat! Eikö teidän tulisi tuntea
oikeus, **2** teidän, jotka vihaatte hyvää ja rakastatte
pahaa, jotka raastatte ihmisten nahan heidän päältänsä
ja lihan irti heidän luistansa? **3** Ne, jotka syövät minun
kansani lihan ja nylkevät nahan heidän päältänsä
ja murskaavat heidän luunsa, paloittelevat niinkuin
pataan, niinkuin lihan kattilaan- **4** kerran he huutavat
Herran puoleen, mutta hän ei vastaa heille, vaan kätkee
heiltä kasvonsa sinä aikana, koska he ovat pahoja
töitä tehneet. **5** Näin sanoo Herra niitä profeettoja
vastaan, jotka eksyttävät minun kansaani, jotka huutavat:
"Rauha!", kun heidän hampaissaan on purtavaa, mutta
julistavat pyhän sodan sille, joka ei anna mitään heidän
suuhunsa: **6** Sentähden tulee teille yö, näkyjä vailla,
teille tulee pimeys, ennustelua vailla. Aurinko laskee
näiltä profeetoilta, ja päivä heiltä pimenee. **7** Näkijät
joutuvat häpeään, ja ennustelijat punastuvat. Kaikki
he peittävät partansa, sillä Jumalan vastausta ei tule.
8 Mutta minä olen täynnä voimaa, Herran Henkeä,
oikeutta ja väkevyyttä ilmoittaakseni Jaakobille sen
rikokset ja Israelille sen synnit. **9** Kuulkaa tämä,
Jaakobin heimon päämiehet ja Israelin heimon ruhtinaat,

te, jotka halveksitte oikeutta ja vääristätte kaiken
suoran, 10 rakennatte Siionia veritöillä ja Jerusalemia
vääryydellä. 11 Sen päämiehet jakavat oikeutta lahjuksia
vastaan, sen papit opettavat maksusta, ja sen profeetat
ennustelevat rahasta. Mutta Herraan he turvautuvat,
sanoen: "Eikö Herra ole meidän keskellämme? Ei tule
meille onnettomuutta." 12 Siitä syystä, teidän tähtenne,
Siion kynnetään pelloksi, Jerusalem tulee kivirauniokseja
ja temppelivuori metsäkukkulaksi.

4 Aikojen lopussa on Herran temppelin vuori seisova
vahvana, ylimmäisenä vuorista, ja se on oleva
korkein kukkuloista, ja sinne virtaavat kansat. 2
Monet pakanakansat lähtevät liikkeelle sanoen: "Tulkaa,
nouskaamme Herran vuorelle, Jaakobin Jumalan
temppeliin, että hän opettaisi meille teitänsä ja me
vaeltaisimme hänen polkujansa; sillä Siionista lähtee
laki, Jerusalemista Herran sana." 3 Ja hän tuomitsee
monien kansojen kesken, säätää oikeutta väkeville
pakanakansoille, kaukaisiin maihin saakka. Niin he
takovat miekkansa vantaiksi ja keihäänsä vesureiksi;
kansa ei nosta miekkaa kansaa vastaan, eivätkä he enää
opettele sotimaan. 4 He istuvat kukin oman viinipuunsa ja
viikunapuunsa alla kenenkään peljättämättä. Sillä Herran
Sebaotin suu on puhunut. 5 Sillä kaikki kansat vaeltavat
jumalansa nimessä kukin, mutta me vaellamme Herran,
meidän Jumalamme, nimessä aina ja iankaikkisesti. 6
Sinä päivänä, sanoo Herra, minä tahdon koota ontuvat
ja kerätä hajalleen-ajetut ja ne, joille minä olin tuottanut
onnettomuutta. 7 Minä teen ontuvista talteenjäävät ja
kauasjoutuneista väkevän kansan. Ja Herra on oleva
heidän kuninkaansa Siionin vuorella siitä alkaen ja
iankaikkisesti. 8 Ja sinä Karjatorni, tytär Siionin kukkula!
Sinun luoksesi on tuleva, on saapuva entinen hallitus,
tytär Jerusalemia vallinnut kuninkuus. 9 Ja nyt-miksi
sinä ääneen vaikeroit? Eikö sinulla ole kuningasta, onko
sinun neuvonantajasi kadonnut, koska kipu on vallannut
sinut niinkuin synnyttäväisen? 10 Vääntelehdi vain
kouristuksissasi, tytär Siion, niinkuin synnyttäjä, sillä nyt
sinun on lähdettävä ulos kaupungista ja asuttava kedolla
ja mentävä Baabeliin asti: siellä sinut pelastetaan;
siellä lunastaa sinut Herra vihamiestesi käsistä. 11 Nyt
kokoontuu sinua vastaan paljon pakanoita, jotka sanovat:
"Se saastutettakoon; katselkoot meidän silmämme
iloksensa Siionia!" 12 Mutta he eivät tunne Herran
aivoituksia eivätkä ymmärrä hänen neuvoansa, sillä
hän kokoaa heidät niinkuin lyhteet puimatantereelle.
13 Nouse ja pui, tytär Siion, sillä minä annan sinulle
rautasarvet ja vaskisorkat minä sinulle annan, ja sinä
survot murskaksi monet kansat. Ja minä vihin Herralle,
tuhon omaksi, heidän väärän voittonsa, kaiken maan
Herralle heidän rikkautensa.

5 Nyt yhdy laumaksi, sinä hyökkääjäin ahdistama tytär!
Meitä piiritetään, he lyövät sauvalla poskelle Israelin
tuomaria. 2 Mutta sinä, Beetlehem Efrata, joka olet
vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa, sinusta
minulle tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka
alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista. 3
Sentähden Herra antaa heidät alttiiksi siihen aikaan asti,
jolloin synnyttäjä on synnyttänyt; silloin jäljellejääneet
hänen veljistänsä palajavat israelilaisten luokse. 4
Ja hän on astuva esiin ja kaitseva Herran voimassa,
Herran, Jumalansa, nimen valtasuuruudessa. Ja he
asuvat alallansa, sillä silloin on hän oleva suuri hamaan
maan ääriin saakka. 5 Ja hän on oleva rauha: jos
Assur hyökkää maahamme, jos se astuu palatseihimme,
niin me asetamme sitä vastaan seitsemän paimenta
ja kahdeksan ruhtinasta. 6 Nämä kaitsevat miekalla
Assurin maata, Nimrodin maata sen omain ovien
ääressä. Hän on pelastava meidät Assurin vallasta, jos
se hyökkää meidän maahamme, jos se astuu meidän
alueellemme. 7 Ja ne, jotka ovat jäljellä Jaakobista
monien kansain seassa, ovat niinkuin kaste, joka tulee
Herralta, niinkuin sadekuuro ruohikolle; se ei odota
miestä, ei varro ihmislapsia. 8 Ja ne, jotka ovat jäljellä
Jaakobista, pakanain seassa, monien kansain keskellä,
ovat niinkuin leijona metsäneläinten seassa, niinkuin
nuori jalopeura lammaslaumain keskellä: jos se hyökkää,
tallaa maahan ja raatelee, ei pelastajaa ole. 9 Kohotkoon
sinun kätesi vihollisiasi vastaan, ja sinun vihamiehesi
hävitköot. 10 Sinä päivänä, sanoo Herra, minä hävitän
sinulta hevosesi ja teen lopun sinun vaunuistasi. 11
Minä hävitän sinun maasi kaupungit ja hajotan maahan
kaikki sinun varustuksesi. 12 Minä hävitän loitsut sinun
käsistäsi, eikä sinulle enää jää ennustelijoita. 13 Minä
hävitän sinun jumalankuvasi ja patsaasi, etkä sinä enää
kumarra kättesi tekoa. 14 Minä kukistan asera-karsikkosi
sinun keskuudestasi ja tuhoan sinun kaupunkisi. 15 Ja
minä kostan vihassa ja kiivaudessa pakanakansoille,
jotka eivät olleet kuuliaisia.

6 Kuulkaa, mitä Herra sanoo: Nouse ja käy oikeutta
vuorten kanssa, ja kukkulat kuulkoot sinun äänesi. 2
Kuulkaa Herran oikeudenkäyntiä, vuoret, te iäti kestävät,
maan perustukset; sillä oikeudenkäynti on Herralla
kansaansa vastaan, ja Israelin kanssa hän käy tuomiolle:
3 "Minun kansani, mitä minä olen sinulle tehnyt, ja
millä olen sinut väsyttänyt? Vastaa minulle! 4 Minähän
olen johdattanut sinut Egyptin maasta, vapahtanut sinut
orjuuden pesästä; ja minä lähetin Mooseksen, Aaronin
ja Mirjamin käymään sinun edelläsi. 5 Muista, kansani,
mitä oli mielessä Baalakilla, Mooabin kuninkaalla, ja mitä
Bileam, Beorin poika, hänelle vastasi, Sittimistä lähtien
Gilgaliin asti, että käsittäisit Herran vanhurskaat teot." - 6
"Mitä tuoden minä voisin käydä Herran eteen, kumartua
korkeuden Jumalan eteen? Käynkö hänen eteensä

tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita? 7 Ovatko
Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet
öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikoksestani, ruumiini
hedelmän sieluni syntiuhriksi?" - 8 Hän on ilmoittanut
sinulle, ihminen, mikä hyvä on; ja mitä muuta Herra
sinulta vaatii, kuin että teet sitä, mikä oikein on, rakastat
laupeutta ja vaellat nöyrästi Jumalasi edessä? 9 Herran
ääni huutaa kaupungille-ja ymmärtäväisyyttä on, että
sinun nimestäsi otetaan vaari. Totelkaa vitsaa ja häntä,
joka on sen määrännyt. 10 Vieläkö ovat jumalattoman
talossa vääryyden aarteet ja vajaa, kirottu eefa-mitta?
11 Olisinko minä puhdas, jos minulla olisi väärä vaaka
ja kukkarossa petolliset punnuskivet? 12 Sen rikkaat
ovat täynnä väkivaltaa, sen asukkaat puhuvat valhetta,
kieli heidän suussansa on pelkkää petosta. 13 Niinpä
minäkin lyön sinut sairaaksi, teen sinut autioksi sinun
syntiesi tähden. 14 Sinä syöt, mutta et tule ravituksi,
ja sinun vatsassasi on tyhjyys. Minkä viet pois, sitä et
saa pelastetuksi; ja minkä pelastetuksi saat, sen minä
annan alttiiksi miekalle. 15 Sinä kylvät, mutta et leikkaa.
Sinä puserrat öljyä, mutta et öljyllä itseäsi voitele, ja
rypälemehua, mutta et viiniä juo. 16 Mutta Omrin ohjeita
noudatetaan ja kaikkia Ahabin suvun tekoja; ja heidän
neuvojensa mukaan te vaellatte, että minä saattaisin
sinut autioksi ja sen asukkaat pilkaksi; ja te saatte
kantaa minun kansani häväistyksen.

7 Voi minua, sillä minun käy niinkuin
hedelmänkorjuussa, niinkuin viinisadon
jälkikorjuussa: ei ole rypälettä syödäkseni, ei
varhaisviikunaa, jota minun sieluni himoitsee. 2
Poissa ovat hurskaat maasta, eikä oikeamielistä ole
ihmisten seassa. Kaikki he väijyvät verta, pyydystävät
verkolla toinen toistansa. 3 Pahantekoon molemmin
käsin! Sitä taidolla tekemään! Päämies vaatii, tuomari
maksusta tuomitsee, ja mahtava puhuu julki sielunsa
himon; senkaltaista he punovat. 4 Paras heistä
on kuin orjantappura, oikeamielisin pahempi kuin
teräväokainen aita. Sinun tähystäjäisi ilmoittama päivä,
kosto sinulle, tulee. Silloin he joutuvat sekasortoon.
5 Älkää uskoko ystävää, älkää luottako uskottuun;
vaimolta, joka sylissäsi lepää, varo suusi ovet. 6 Sillä
poika halveksii isää, tytär nousee äitiänsä vastaan, miniä
anoppiansa vastaan; ihmisen vihamiehiä ovat hänen
omat perhekuntalaisensa. 7 Mutta minä panen toivoni
Herraan, odotan pelastukseni Jumalaa: minun Jumalani
on minua kuuleva. 8 Älkää iloitko, minun viholliseni,
minusta: jos minä olen langennut, niin minä nousen;
jos istun pimeydessä, on Herra minun valkeuteni. 9
Minä tahdon kantaa Herran vihaa, sillä minä olen tehnyt
syntiä häntä vastaan, siihen asti että hän minun asiani
toimittaa ja hankkii minulle oikeuden. Hän tuo minut
valkeuteen, minä saan nähdä hänen vanhurskautensa.
10 Minun viholliseni saavat nähdä sen, ja häpeä on
peittävä heidät, jotka sanovat minulle: "Missä on Herra,
sinun Jumalasi?" Minun silmäni saavat ilokseen katsoa
heitä: silloin he joutuvat tallattaviksi kuin katujen loka.
11 Tulee päivä, jolloin sinun muurisi rakennetaan;
sinä päivänä on raja oleva kaukana: 12 sinä päivänä
tullaan sinun tykösi Assurista ja Egyptin kaupungeista,
kaikkialta, Egyptistä aina Eufrat-virtaan, merestä
mereen, vuoresta vuoreen. 13 Ja maa tulee autioksi
asukkaittensa tähden, heidän töittensä hedelmäin takia.
14 Kaitse kansaasi sauvallasi, perintölaumaasi, joka
erillänsä asuu metsässä, keskellä Karmelia. Käykööt he
laitumella Baasanissa ja Gileadissa niinkuin ikiaikoina
ennen. - 15 "Niinkuin sinun lähtösi päivinä Egyptin
maasta minä annan hänen nähdä ihmeitä". - 16 Sen
näkevät pakanakansat ja saavat häpeän kaikesta
väkevyydestänsä. He panevat käden suullensa, heidän
korvansa menevät lumpeen. 17 He nuolevat tomua
kuin käärme, kuin maan matelijat. Vavisten he tulevat
varustuksistansa, lähestyvät väristen Herraa, meidän
Jumalaamme; he pelkäävät sinua. 18 Kuka on Jumala,
niinkuin sinä olet, joka annat pahat teot anteeksi ja
käyt ohitse perintösi jäännöksen rikosten? Ei hän pidä
vihaa iäti, sillä hänellä on halu laupeuteen. 19 Hän
armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat
tekomme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren
syvyyteen. 20 Sinä osoitat Jaakobille uskollisuutta,
Aabrahamille armoa, niinkuin olet vannonut meidän
isillemme muinaisista päivistä asti.

Nahumin

1 Ennustus Niinivestä. Elkosilaisen Naahumin näyn
kirja. **2** Kiivas Jumala ja kostaja on Herra. Herra on
kostaja ja vihastuvainen. Herra kostaa vihollisilleen ja
pitää vihaa vihamiehillensä. **3** Herra on pitkämielinen ja
suuri voimassansa, mutta Herra ei jätä rankaisematta.
Hänen tiensä käy tuulispäässä ja myrskyssä, ja pilvi
on hänen jalkojensa tomu. **4** Hän nuhtelee merta ja
kuivaa sen, ja kaikki virrat hän ehdyttää. Baasan ja
Karmel kuihtuvat, ja Libanonin kukoistus kuihtuu. **5**
Vuoret järkkyvät hänen edessänsä ja kukkulat sulavat.
Hänen kasvojensa voimasta kohoaa maa, maanpiiri ja
kaikki sen asuvaiset. **6** Kuka seisoo hänen tuimuutensa
edessä, ja kuka kestää hänen vihansa hehkua? Hänen
vihastuksensa vuotaa niinkuin tuli, ja kalliot halkeilevat
hänen edessänsä. **7** Hyvä on Herra, turva ahdistuksen
päivänä, ja hän tuntee ne, jotka häneen luottavat. **8**
Mutta paisuvalla tulvalla hän tekee lopun sen paikasta;
ja vihamiehiänsä hän ahdistaa pimeydellä. **9** Mitä
teillä on mielessä Herraa vastaan? Lopun hän tekee:
ei nouse ahdistus kahta kertaa. **10** Sillä vaikka he
olisivat yhteenkietoutuneita kuin orjantappurat ja yhtä
märkiä viinistä kuin itse heidän viininsä, heidät syö tuli
niinkuin kuivat oljet-kokonansa. **11** Sinusta on lähtenyt
se, jolla on paha mielessä Herraa vastaan, turmion
hankitsija. **12** Näin sanoo Herra: Olkoot he kuinka
täysissä voimissa, olkoon heitä miten paljon tahansa,
heidät tuhotaan; mennyttä he ovat. Mutta jos minä
olenkin vaivannut sinua en minä sinua enää vaivaa. **13**
Nyt minä särjen hänen ikeensä painamasta sinua ja
katkaisen sinun kahleesi. **14** Mutta sinusta on Herra
antanut käskyn: Ei kasva enää sinun nimellesi siementä.
Minä hävitän sinun jumalasi temppelistä veistetyt ja
valetut jumalankuvat. Minä teen sinulle haudan, sillä
sinä olet rauennut tyhjiin. **15** Katso, jo ovat vuorilla
ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa:
"Juhli, Juuda, juhliasi, maksa lupauksesi; sillä ei tule
enää sinun kimppuusi turmiontuoja, hän on hävitetty
kokonansa".

2 Hajottaja hyökkää sinua vastaan! Vartioitse
varustuksia, tähystä tietä, vahvista vyötäiset, kokoa
kaikki voimasi. **2** Sillä Herra saattaa entiselleen Jaakobin
korkeuden niinkuin myös Israelin korkeuden, sillä
ryöstäjät ovat niitä ryöstäneet ja turmelleet niiden
viiniköynnökset. **3** Hänen sankariensa kilvet ovat
punaiset, urhot purppurapukuiset, sotavaunut säihkyvät
teräksen tulta hänen varustautumispäivänänsä, ja
kypressikeihäät heiluvat. **4** Sotavaunut karkaavat hurjasti
kaduilla, syöksyvät sekaisin toreilla; ne ovat nähdä kuin
tulenliekit, ne kiitävät kuin salamat. **5** Hän muistaa
ylhäisensä. Ne tulevat niin, että kaatuilevat, kiiruhtavat
sen muurille. Mutta suojakatos on pantu kuntoon. **6**
Virranpuoleiset portit on aukaistu, palatsi menehtyy
pelkoon. **7** Päätös on tullut: se on paljastettu, viety
pois; ja sen orjattaret huokailevat, kujertaen kuin
kyyhkyset, lyöden rintoihinsa. **8** Niinive on ollut kuin
vetten täyttämä lammikko päiviensä alusta asti. Nyt ne
pakenevat! -"Seis! Seiskää!" Mutta yksikään ei käänny.
9 Ryöstäkää hopeata, ryöstäkää kultaa. Loppumattomat
ovat varat, ylen paljon kaikkinaisia kalliita kaluja. -
10 Tyhjänä kaikki, typötyhjänä, hävitettynä! Sydämet
raukeavat, polvet tutisevat, kaikki lanteet vapisevat, ja
kaikkien kasvot ovat kalpeat. **11** Missä on nyt leijonain
tyyssija, nuorten jalopeurain syöntipaikka, jossa leijona
käyskenteli, naarasleijona ja leijonanpentu, kenenkään
peloittelematta? **12** Leijona raateli, mitä sen pennut
tarvitsivat, ja surmasi naarasleijonillensa, täytti luolansa
saaliilla ja tyyssijansa raatelemallaan. **13** Katso, minä
käyn sinun kimppuusi, sanoo Herra Sebaot, poltan
savuksi sinun sotavaunusi, ja sinun nuoret jalopeurasi
syö miekka. Minä lopetan maan päältä sinun raatelusi,
eikä kuulla enää sinun sanansaattajaisi ääntä.

3 Voi verivelkojen kaupunkia, joka on täpötäynnä
valhetta ja raastosaalista; ei taukoa ryöstäminen!
2 Kuule! Ruoskat läiskyvät, pyörät ryskyvät, hevoset
kiitävät, vaunut hyppivät, **3** ratsut karkaavat pystyyn,
miekat välkkyvät, keihäät salamoivat. Paljon kaatuneita,
läjittäin ruumiita, loppumatta raatoja! Heidän raatoihinsa
lankeillaan. **4** Kaikki tämä porton suuren haureuden
tähden, tuon ihanan sulottaren, ovelan velhottaren,
joka myi kansakunnat haureudellaan, sukukunnat
velhouksillansa. **5** Katso, minä käyn sinun kimppuusi,
sanoo Herra Sebaot, nostan sinun liepeesi kasvojesi yli ja
näytän kansakunnille sinun alastomuutesi, valtakunnille
sinun häpeäsi. **6** Ja minä viskaan likaa sinun päällesi,
häpäisen sinut ja panen sinut julkinähtäväksi. **7** Ja kaikki,
jotka näkevät sinut, kaikkoavat sinusta kauas ja sanovat:
"Hävitetty on Niinive! Kuka sitä surkuttelisi, mistä minä
etsisin sinulle lohduttajia?" **8** Oletko sinä parempi, kuin
oli Noo-Ammon, joka istui hallitsijana virtojen ääressä,
vetten ympäröimänä, jolla oli virta varustuksena ja virta
muurina? **9** Sen väkevyytenä oli Etiopia ja egyptiläiset,
joilla ei ollut määrää. Auttajinasi olivat Puut ja liibyalaiset.
10 Sekin meni pakkosiirtolaisuuteen, vankeuteen. Senkin
pienet lapset murskattiin kaikkien katujen kulmissa,
sen ylhäisistä heitettiin arpaa, ja kaikki sen suurmiehet
pantiin kahleisiin. **11** Myös sinä olet juopuva ja vaipuva
pimeyteen; myös sinä olet etsivä suojaa vihamiehen
uhatessa. **12** Kaikki sinun varustuksesi ovat viikunapuita,
joissa on varhaisviikunoita: jos niitä pudistellaan,
ne putoavat syöjän suuhun. **13** Katso, sotaväkesi,
mikä sinulla on, on naisia. Sinun maasi portit ovat
selkoselällään sinun vihamiehillesi. Tuli kuluttaa sinun
salpasi. **14** Ammenna itsellesi vettä piirityksen varalta,

vahvista varustuksiasi, astu liejuun, polje savea, käy
kiinni tiilenmuottiin. **15** Siinä on tuli sinut kuluttava,
miekka on sinut tuhoava, se on syövä sinut niinkuin
syöjäsirkat, vaikka lisääntyisit kuin syöjäsirkat, vaikka
lisääntyisit heinäsirkkojen tavoin. **16** Sinä olet lisännyt
kauppiaasi lukuisammiksi kuin taivaan tähdet: syöjäsirkat
ryöstävät ja lentävät pois. **17** Sinulla on ennusmiehiä kuin
heinäsirkkoja, kirjureita kuin sirkkaparvea, joka asettuu
aidoille kylmänä päivänä; kun aurinko on noussut, ne
pakenevat, eikä kukaan tiedä paikkaa, missä ne ovat.
18 Sinun paimenesi, Assurin kuningas, ovat nukkuneet,
sinun ylhäisesi jääneet liikkumattomiksi. Sinun väkesi on
hajaantunut vuorille, eikä ole kokoajaa. **19** Auttamaton
on sinun perikatosi, parantumaton sinun haavasi. Kaikki,
jotka kuulevat sanoman sinusta, paukuttavat sinulle
käsiänsä. Sillä ketä ei olisi yhäti kohdannut sinun
pahuutesi?

Habakukin

1 Ennustus, jonka profeetta Habakuk näki. **2** Kuinka
kauan, Herra, minun täytyy apua huutaa, ja sinä et
kuule, parkua sinulle: "Väkivaltaa!" ja sinä et auta? **3**
Minkätähden sinä annat minun nähdä vääryyttä ja itse
katselet turmiota? Minun edessäni on hävitys ja väkivalta;
on syntynyt riita, ja on noussut tora. **4** Sentähden
on laki heikko, ja oikeus ei tule milloinkaan voimaan.
Sillä jumalaton saartaa vanhurskaan; sentähden oikeus
vääristetään. **5** Katsokaa kansojen joukkoon, katselkaa
ja kauhistukaa, sillä minä teen teidän päivinänne teon,
jota ette uskoisi, jos siitä kerrottaisiin. **6** Sillä katso,
minä nostan kaldealaiset, tuiman ja rajun kansan, joka
kulkee maata lavealti ja ottaa omaksensa asuinsijat,
jotka eivät ole sen. **7** Se on hirmuinen ja peljättävä,
siitä itsestään tulee sen oikeus ja sen korkeus. **8** Sen
hevoset ovat nopeammat kuin pantterit, ne juoksevat
kiivaammin kuin sudet illoin. Sen ratsumiehet kiidättävät-
kaukaa tulevat sen ratsumiehet, ne lentävät, niinkuin
kotka syöksyy syönnökselleen. **9** Se tulee kaikkinensa
väkivallan tekoon, heidän kasvojensa suunta on suoraan
eteenpäin; se kokoaa vankeja kuin hietaa. **10** Pilkkanaan
pitää se kuninkaat ja naurunansa ruhtinaat. Se nauraa
kaikille varustuksille, kasaa kokoon hiekkaa ja valloittaa
ne. **11** Sitten se tuulena kiitää ja hyökkää, mutta joutuu
syynalaiseksi, tuo, jolla oma voimansa on jumalana.
12 Etkö sinä ole ikiajoista asti Herra, minun pyhä
Jumalani? Me emme kuole! Sinä, Herra, olet pannut sen
tuomioksi; sinä, kallio, olet asettanut sen kuritukseksi.
13 Sinun silmäsi ovat puhtaat, niin ettet voi katsoa
pahaa etkä saata katsella turmiota. Minkätähden sinä
katselet uskottomia, olet vaiti, kun jumalaton nielee
hurskaampansa, **14** teet ihmiset samankaltaisiksi kuin
meren kalat, kuin matelevaiset, joilla ei ole hallitsijaa?
15 Se nostaa heidät kaikki ylös koukulla, vetää heidät
pyydyksessään ja kokoaa heidät verkkoonsa. Sentähden
se iloitsee ja riemuitsee. **16** Sentähden se uhraa
pyydykselleen ja polttaa uhreja verkollensa, sillä niitten
turvin sen osa on rasvainen, sen ruoka lihava. **17** Saako
se sentähden tyhjentää pyydyksensä, aina surmata
kansoja säälimättä?

2 Minä seison vartiopaikallani, asetun varustukseen
ja tähystän, nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu,
mitä hän valitukseeni vastaa. **2** Ja Herra vastasi minulle
ja sanoi: "Kirjoita näky ja piirrä selvästi tauluihin, niin
että sen voi juostessa lukea". **3** Sillä näky odottaa vielä
aikaansa, mutta se rientää määränsä päähän, eikä se
petä. Jos se viipyy, odota sitä; sillä varmasti se toteutuu,
eikä se myöhästy. **4** Katso, sen kansan sielu on kopea
eikä ole suora; mutta vanhurskas on elävä uskostansa.
5 Ja vielä: viini on petollista, urho on röyhkeä; mutta
hän ei ole pysyväinen, hän, joka levittää kitansa
kuin tuonela ja on täyttymätön kuin kuolema, kokoaa
itselleen kaikki kansakunnat ja kerää itselleen kaikki
kansat. **(Sheol h7585)** **6** Mutta ne kaikki virittävät hänestä
pilkkalaulun, ivarunon, arvoituslaulun; he sanovat:
"Voi sitä, joka hankkii paljon omaisuutta, mikä ei ole
hänen-ja kuinkahan pitkäksi aikaa? -ja kasaa päällensä
pantteja! **7** Eivätkö nouse äkisti sinun vaivaajasi,
eivätkö heräjä sinun ravistajasi? Ja sinä joudut niiden
ryöstettäväksi. **8** Sillä niinkuin sinä olet riistänyt monia
kansakuntia, niin riistävät sinua kaikki jäljellejääneet
kansat ihmisveren tähden ja väkivallan tähden, joka on
tehty maalle, kaupungille ja kaikille sen asukkaille. **9**
Voi sitä, joka kiskoo väärää voittoa huoneensa hyväksi
laittaakseen pesänsä korkealle, pelastuakseen kovan
onnen kourista! **10** Sinä olet neuvoillasi tuottanut
häpeätä huoneellesi, tuhoamalla paljon kansoja, ja
olet oman henkesi rikkonut. **11** Sillä kivi seinästä on
huutava ja orsi katosta on vastaava. **12** Voi sitä, joka
rakentaa kaupungin verivelkojen varaan ja perustaa
linnan vääryyden varaan! **13** Katso, eikö tule se Herralta
Sebaotilta, että kansat näkevät vaivaa tulen hyväksi ja
kansakunnat väsyttävät itseänsä tyhjän hyväksi? **14**
Sillä maa on oleva täynnä Herran kunnian tuntemusta,
niinkuin vedet peittävät meren. **15** Voi sitä, joka juottaa
lähimmäistänsä, joka sekoittaa juoman sinun vihallasi ja
juovuttaa hänet nähdäkseen hänen alastomuutensa!
16 Sinä ravitset itsesi häpeällä, et kunnialla: niinpä juo
sinäkin ja paljasta ympärileikkaamattomuutesi. Sinun
kohdallesi on kiertyvä Herran oikean käden malja ja
häväistys kunnian sijaan. **17** Sillä sinut on peittävä
Libanonille tekemäsi väkivalta ja eläimiä kohdannut
hävitys, joka on ne säikyttänyt, ihmisveren tähden ja
väkivallan tähden, joka on tehty maalle, kaupungille ja
kaikille sen asukkaille. **18** Mitä hyötyä on veistetystä
kuvasta, että sen valmistaja veistää sen, ja valetusta
kuvasta ja valheen opettajasta, että sen valmistaja siihen
luottaa ja tekee mykkiä epäjumalia? **19** Voi sitä, joka
sanoo puulle: 'Heräjä!' ja mykälle kivelle: 'Nouse!' Sekö
voisi opettaa? Katso, se on silattu kullalla ja hopealla, ja
henkeä siinä ei ole, ei ensinkään. **20** Mutta Herra on
pyhässä temppelissänsä, hänen edessään vaietkoon
kaikki maa."

3 Profeetta Habakukin rukous; virren tapaan. **2** Herra,
minä olen kuullut sinulta sanoman, ja olen peljästynyt.
Herra, herätä eloon tekosi jo kesken vuotten, tee se jo
kesken vuotten tiettäväksi. Muista vihassasi laupeutta.
3 Jumala tulee Teemanista, Pyhä Paaranin vuorelta.
(Sela) Hänen valtasuuruutensa peittää taivaat, hänen
ylistystänsä on maa täynnä. **4** Hänen hohteensa on
kuin aurinko, hänestä käyvät säteet joka taholle; se on
hänen voimansa verho. **5** Hänen edellänsä käy rutto ja

polttotauti tulee hänen jäljessänsä. **6** Hän seisahtuu ja
mittaa maan, hän katsahtaa ja saa kansat vapisemaan.
Ikivuoret särkyvät, ikuiset kukkulat vaipuvat, hänen
polkunsa ovat iankaikkiset. **7** Vaivan alaisina minä
näen Kuusanin majat, Midianin maan telttavaatteet
vapisevat. **8** Virtoihinko Herra on vihastunut? Kohtaako
sinun vihasi virtoja, merta sinun kiivastuksesi, koska
ajat hevosillasi, pelastuksesi vaunuilla? **9** Paljas,
paljastettu on sinun jousesi: valat, vitsat, sana. (Sela)
Virroilla sinä halkaiset maan. **10** Vuoret näkevät sinut
ja järkkyvät, rankkasade purkaa vettä, syvyys antaa
äänensä, kohottaa kätensä korkealle. **11** Aurinko ja
kuu astuvat majaansa sinun kiitävien nuoltesi valossa,
sinun keihääsi salaman hohteessa. **12** Kiivastuksessa
sinä astut maata, puit kansoja vihassa. **13** Sinä olet
lähtenyt auttamaan kansaasi, auttamaan voideltuasi.
Sinä murskaat pään jumalattoman huoneesta, paljastat
perustukset kaulan tasalle. (Sela) **14** Sinä lävistät
heidän omilla keihäillään pään heidän johtajiltansa, jotka
hyökkäävät hajottamaan minua-se on heidän ilonsa-
aivan kuin pääsisivät syömään kurjaa salassa. **15** Sinä
ajat hevosillasi merta, paljojen vetten kuohua. **16** Minä
kuulin tämän, ja minun ruumiini vapisee, minun huuleni
värisevät huudosta, mätä menee minun luihini, minä
seison paikallani ja tutisen, kun minun täytyy hiljaa
odottaa ahdistuksen päivää, jolloin kansan kimppuun
käy hyökkääjä. **17** Sillä ei viikunapuu kukoista, eikä
viiniköynnöksissä ole rypäleitä; öljypuun sato pettää,
eivätkä pellot tuota syötävää. Lampaat ovat kadonneet
tarhasta, eikä ole karjaa vajoissa. **18** Mutta minä
riemuitsen Herrassa, iloitsen autuuteni Jumalassa. **19**
Herra, Herra on minun voimani. Hän tekee minun
jalkani nopsiksi niinkuin peurat ja antaa minun käydä
kukkuloillani. Veisuunjohtajalle; minun kielisoittimillani.

Sefanjan

1 Herran sana, joka tuli Sefanjalle, Kuusin pojalle, joka
oli Gedaljan poika, joka Amarjan poika, joka Hiskian
poika, Juudan kuninkaan Joosian, Aamonin pojan,
päivinä. **2** Totisesti minä otan kaiken pois maan pinnalta,
sanoo Herra. **3** Minä otan pois ihmiset ja eläimet,
otan pois taivaan linnut ja meren kalat, viettelykset
ja jumalattomat. Minä hävitän ihmiset maan pinnalta,
sanoo Herra. **4** Minä ojennan käteni Juudaa vastaan ja
kaikkia Jerusalemin asukkaita vastaan, ja minä hävitän
tästä paikasta Baalin jätteet, epäjumalain pappien nimet
ynnä myös Herran papit, **5** ne, jotka katoilla kumartaen
rukoilevat taivaan joukkoa, sekä ne, jotka kumartaen
rukoilevat Herraa ja vannovat hänen kauttansa, mutta
myös vannovat Melekinsä kautta, **6** ynnä ne, jotka ovat
luopuneet seuraamasta Herraa, eivät etsi Herraa eivätkä
häntä kysy. **7** Vaiti Herran, Herran edessä! Sillä Herran
päivä on lähellä; sillä Herra on laittanut teurasuhrin, on
vihkinyt kutsuttunsa. **8** Ja Herran teurasuhrin päivänä
minä rankaisen päämiehiä ja kuninkaan poikia ja kaikkia
muukalaispukuun puettuja. **9** Ja minä rankaisen sinä
päivänä kaikkia kynnyksen yli hyppääjiä, jotka täyttävät
herransa huoneen väkivallalla ja petoksella. **10** Sinä
päivänä, sanoo Herra, kuuluu huuto Kalaportilta ja valitus
toisesta kaupunginosasta ja suuri hävitys kukkuloilta. **11**
Valittakaa, te Huhmaren asukkaat, sillä tuhottu on kaikki
kauppaakäypä väki, hävitetty kaikki hopean punnitsijat.
12 Siihen aikaan minä tutkin lampuilla Jerusalemin
ja rankaisen ne miehet, jotka rauhassa makaavat
pohjasakkansa päällä ja sanovat sydämessään: "Ei
Herra tee hyvää eikä pahaa". **13** Heidän rikkautensa
joutuu ryöstettäväksi, ja heidän talonsa jäävät autioiksi.
He ovat rakentaneet taloja, mutta eivät saa niissä asua;
ovat istuttaneet viinitarhoja, mutta eivät saa niistä viiniä
juoda. **14** Lähellä on Herran suuri päivä, se on lähellä
ja tulee sangen kiiruusti. Kuule, Herran päivä! Silloin
sankarit haikeasti huutavat. **15** Vihan päivä on se päivä,
tuskan ja ahdistuksen päivä, häviön ja hävityksen päivä,
pimeyden ja synkeyden päivä, pilven ja sankan sumun
päivä, **16** pasunan ja sotahuudon päivä varustettuja
kaupunkeja ja korkeita muurinkulmia vastaan. **17** Minä
saatan ihmiset ahdistukseen, niin että he kulkevat kuin
sokeat, sillä he ovat tehneet syntiä Herraa vastaan. Ja
heidän verensä vuodatetaan niinkuin tomu, ja heidän
elinnesteensä niinkuin saasta. **18** Eivätkä voi pelastaa
heitä heidän hopeansa ja kultansa Herran vihan päivänä:
hänen kiivautensa tulessa kuluu koko maa. Sillä lopun,
äkkilopun, hän tekee kaikista maan asukkaista.

2 Menkää itseenne, kootkaa ajatuksenne, te
häpeämätön kansa, **2** ennenkuin neuvopäätös on
synnyttänyt-päivä kiitää pois kuin akanat-ennenkuin
teidän päällenne tulee Herran vihan hehku, ennenkuin
teidän päällenne tulee Herran vihan päivä. **3** Etsikää
Herraa, kaikki maan nöyrät, te, jotka pidätte hänen
oikeutensa. Etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä;
ehkä te saatte suojan Herran vihan päivänä. **4** Sillä
Gassa on oleva hyljätty ja Askelon autio, Asdod
ajetaan pois keskipäivällä, ja Ekron hävitetään. **5** Voi
meren rannikon asukkaita, kreettien kansaa! Herran
sana on teitä vastaan, Kanaan, filistealaisten maa;
ja minä hävitän sinut asujattomaksi. **6** Ja meren
rannikko on oleva laitumina, joilla on paimenten
vesikuoppia ja lammastarhoja. **7** Ja rannikko joutuu
Juudan heimon jäännökselle. Siellä he laiduntavat;
Askelonin huoneisiin he asettuvat makaamaan illoin.
Sillä Herra, heidän Jumalansa, on pitävä heistä huolen
ja kääntävä heidän kohtalonsa. **8** Minä olen kuullut
Mooabin häväistykset ja ammonilaisten pilkat, joilla he
ovat häväisseet minun kansaani ja ylvästelleet sen
aluetta vastaan. **9** Sentähden, niin totta kuin minä
elän, sanoo Herra Sebaot, Israelin Jumala, on Mooab
tuleva Sodoman kaltaiseksi ja ammonilaiset Gomorran
kaltaisiksi, nokkospehkojen maaksi, suolakuopaksi,
autioksi iankaikkisesti. Jääneet minun kansastani
ryöstävät heitä, ja minun kansakuntani jäännökset ottavat
heidät perintöosaksensa. **10** Tämä tulee heille heidän
ylpeydestään, siitä, että ovat herjanneet, ovat ylvästelleet
Herran Sebaotin kansaa vastaan. **11** Peljättävä on Herra
heille oleva, sillä hän tekee voimattomiksi kaikki maan
jumalat; ja kaikki pakanain saaret, kukin paikastansa,
tulevat häntä kumartaen rukoilemaan. **12** Myöskin teidät,
etiopialaiset, on minun miekkani kaatava-heidätkin! **13**
Ja hän on ojentava kätensä pohjoista kohden ja on
hukuttava Assurin, tekevä Niiniven autioksi, kuivaksi
kuin erämaa. **14** Sen keskellä makaa laumoja, kaikkia
villieläimiä joukoittain. Pelikaani ja tuonenkurki yöpyvät
sen patsaanpäissä. Kuule, kuinka ne laulavat akkuna-
aukossa! Kynnyksellä on tyhjyys. Setrilaudoituksen hän
on paljastanut. **15** Tämä oli se riemuisa kaupunki, joka
asui turvallisena, joka sanoi sydämessään: "Minä, eikä
ketään muuta!" Kuinka autioksi se on tullut, villieläinten
makuusijaksi! Jokainen, joka käy siitä ohitse, viheltää ja
huiskuttaa kättä.

3 Voi uppiniskaista ja saastutettua, voi väkivaltaista
kaupunkia! **2** Se ei ole totellut ääntä, ei huolinut
kurituksesta, ei luottanut Herraan, ei lähestynyt
Jumalaansa. **3** Sen päämiehet sen keskellä ovat ärjyviä
leijonia. Sen tuomarit ovat kuin sudet illalla, jotka
eivät säästä mitään aamuksi. **4** Sen profeetat ovat
huikentelijoita, uskottomia miehiä. Sen papit saastuttavat
pyhän ja tekevät väkivaltaa laille. **5** Herra on vanhurskas
sen keskellä, hän ei tee väärin. Joka aamu hän tuo
valoon oikeutensa, ei se tulematta jää. Mutta väärintekijä
ei tunne häpeätä. **6** Minä olen hävittänyt pakanakansat,

niiden muurinkulmat ovat autioina. Minä olen tehnyt
niiden kadut raunioiksi, kulkijattomiksi; niiden kaupungit
ovat hävitetyt ihmisettömiksi, asujattomiksi. **7** Minä
olen sanonut: Ainoastaan pelkää minua ja ota varteen
kuritus, niin ei hävitetä tytär Siionin asumusta, ei mitään
siitä, mitä minä olen hänelle säätänyt. Kuitenkin he
varhaisesta alkaen ovat aina pahemmin tehneet. **8**
Sentähden odottakaa minua, sanoo Herra, odottakaa
sitä päivää, jona minä nousen saaliille. Sillä minun
tuomioni on, että minä kokoan pakanakansat, saatan
kokoon valtakunnat vuodattaakseni heidän päällensä
tuimuuteni, vihani kaiken hehkun; sillä minun kiivauteni
tuli kuluttaa koko maan. **9** Silloin minä muutan puhtaiksi
kansain huulet, niin että ne kaikki rukoilevat Herran
nimeä, palvelevat häntä yksimielisesti. **10** Tuolta puolen
Etiopian virtain tuovat minun rukoilijani-tytär, minun
hajoitettu joukkoni-minulle ruokauhreja. **11** Sinä päivänä
ei sinun tarvitse hävetä yhtäkään niistä teoistasi, joilla
olet rikkonut minua vastaan, sillä silloin minä poistan
sinun keskuudestasi sinun ylvääsi, riemuitsevaisesi,
etkä sinä sitten enää ylpeile minun pyhällä vuorellani.
12 Mutta minä jätän jäljelle sinun keskuuteesi kurjan
ja vaivaisen kansan, ja he luottavat Herran nimeen.
13 Israelin jäännökset eivät tee väärin, eivät puhu
valhetta, eikä heidän suussaan tavata vilpillistä kieltä.
Sillä he kaitsevat kaittaviansa ja makaavat kenenkään
peloittelematta. **14** Iloitse, tytär Siion, puhkea huutoon,
Israel; ihastu ja ratkea riemuun kaikesta sydämestäsi,
tytär Jerusalem. **15** Herra on poistanut sinun tuomiosi,
kääntänyt pois sinun vihollisesi. Israelin kuningas, Herra,
on sinun keskelläsi. Ei tarvitse sinun enää onnettomuutta
nähdä. **16** Sinä päivänä sanotaan Jerusalemille: "Älä
pelkää, Siion, älköön kätesi hervotko. **17** Herra, sinun
Jumalasi, on sinun keskelläsi, sankari, joka auttaa.
Hän ilolla iloitsee sinusta, hän on ääneti, sillä hän
rakastaa sinua, hän sinusta riemulla riemuitsee." **18**
Jotka murehtivat, kaukana juhlakokouksista, ne minä
kokoan: nehän ovat sinusta, niitä häväistys kuormana
painaa. **19** Katso, siihen aikaan minä teen tekoni
kaikille sinun nöyryyttäjillesi. Minä pelastan ontuvat
ja kokoan karkoitetut ja teen heidät ylistetyiksi ja
mainehikkaiksi jokaisessa maassa, jossa he olivat
häpeänalaisina. **20** Siihen aikaan minä tuon teidät
takaisin-siihen aikaan, jona minä teidät kokoan. Sillä
minä teen teidät mainehikkaiksi ja ylistetyiksi kaikissa
maan kansoissa, kun minä käännän teidän kohtalonne
teidän silmäinne nähden; sanoo Herra.

Haggain

1 Kuningas Daarejaveksen toisena vuotena,
kuudennessa kuussa, kuukauden ensimmäisenä
päivänä, tuli tämä Herran sana profeetta Haggain kautta
Juudan käskynhaltijalle Serubbaabelille, Sealtielin
pojalle, ja ylimmäiselle papille Joosualle, Joosadakin
pojalle: **2** "Näin sanoo Herra Sebaot: Tämä kansa
sanoo: Aika ei ole tullut rakentaa Herran huonetta".
3 Mutta profeetta Haggain kautta tuli tämä Herran
sana: **4** "Onko sitten aika teidän asua panelilla
kaunistetuissa huoneissanne, kun tämä huone on
rauniona? **5** Ja nyt sanoo Herra Sebaot näin: Ottakaa
vaari teistänne. **6** Te kylvätte paljon, mutta saatte vähän.
Te syötte, mutta ette tule ravituiksi. Te juotte, mutta
jano ei sammu. Te vaatetatte itsenne, mutta ei tule
lämmin. Ja palkkatyöläinen panee työpalkan reikäiseen
kukkaroon. **7** Näin sanoo Herra Sebaot: Ottakaa
vaari teistänne. **8** Nouskaa vuorille, tuokaa puita ja
rakentakaa temppeli, niin minä siihen mielistyn ja näytän
kunniani, sanoo Herra. **9** Te odotatte paljoa, mutta se
menee vähiin. Te tuotte kotiin, mutta minä puhallan
sen pois. Minkätähden? sanoo Herra Sebaot. Minun
huoneeni tähden, kun se on rauniona ja te juoksette
kukin oman huoneenne hyväksi. **10** Sentähden teiltä
taivas pidättää kasteen ja maa pidättää satonsa. **11**
Ja minä olen kutsunut kuivuuden maahan ja vuorille,
viljalle, viinille ja öljylle, ja mitä vain maa tuottaa, ja
ihmisille ja eläimille ja kaikelle kätten vaivannäölle." **12**
Niin Serubbaabel, Sealtielin poika, ja ylimmäinen pappi
Joosua, Joosadakin poika, ja kansan koko jäännös
kuuli Herran, Jumalansa ääntä ja profeetta Haggain
sanoja, jota varten Herra, heidän Jumalansa, oli hänet
lähettänytkin, ja kansa pelkäsi Herraa. **13** Haggai,
Herran sanansaattaja, sanoi, saattaen Herran sanan,
kansalle näin: "Minä olen teidän kanssanne, sanoo
Herra". **14** Ja Herra herätti Juudan käskynhaltijan
Serubbaabelin, Sealtielin pojan, hengen ja ylimmäisen
papin Joosuan, Joosadakin pojan, hengen ja kansan
koko jäännöksen hengen, ja he tulivat ja ryhtyivät
rakentamaan Herran Sebaotin, heidän Jumalansa,
temppeliä **15** kahdentenakymmenentenä neljäntenä
päivänä kuudennessa kuussa, kuningas Daarejaveksen
toisena vuotena.

2 Seitsemännessä kuussa, kuukauden
kahdentenakymmenentenä ensimmäisenä päivänä
tuli profeetta Haggain kautta tämä Herran sana: **2** "Sano
Juudan käskynhaltijalle Serubbaabelille, Sealtielin
pojalle, ja ylimmäiselle papille Joosualle, Joosadakin
pojalle, ja kansan jäännökselle näin: **3** Kuka teidän
joukossanne on jäljelle jäänyt, joka on nähnyt tämän
temppelin sen entisessä kunniassa? Ja miltä näyttää
se teistä nyt? Eikö se ole tyhjän veroinen teidän
silmissänne? **4** Mutta nyt ole luja, Serubbaabel, sanoo
Herra, ja ole luja, Joosua, Joosadakin poika, ylimmäinen
pappi, ja ole luja, maan koko kansa, sanoo Herra,
ja tehkää työtä; sillä minä olen teidän kanssanne,
sanoo Herra Sebaot. **5** Sen liiton sana, jonka minä tein
teidän kanssanne, kun te läksitte Egyptistä, ja minun
Henkeni pysyy teidän keskellänne. Älkää peljätkö. **6**
Sillä näin sanoo Herra Sebaot: Vielä vähän aikaa,
ja minä liikutan taivaat ja maan, meren ja kuivan.
7 Ja minä liikutan kaikki pakanakansat, ja kaikkien
pakanakansojen kalleudet tulevat, ja minä täytän tämän
temppelin kunnialla, sanoo Herra Sebaot. **8** Minun
on hopea, ja minun on kulta, sanoo Herra Sebaot. **9**
Tämän temppelin myöhempi kunnia on oleva suurempi
kuin aikaisempi, sanoo Herra Sebaot. Ja tässä paikassa
minä annan vallita rauhan, sanoo Herra Sebaot."
10 Yhdeksännen kuun kahdentenakymmenentenä
neljäntenä päivänä, Daarejaveksen toisena vuotena, tuli
profeetta Haggain kautta tämä Herran sana: **11** "Näin
sanoo Herra Sebaot: Pyydä papeilta opetusta ja sano:
12 Katso, mies kantaa pyhää lihaa vaatteensa liepeessä
ja koskettaa liepeellänsä leipää tai keittoa, viiniä,
öljyä tai muuta ruokaa, mitä hyvänsä; tuleeko se siitä
pyhäksi?" Niin papit vastasivat ja sanoivat: "Ei". **13** Ja
Haggai sanoi: "Jos joku, joka on kuolleesta saastunut,
koskettaa jotakin näistä, tuleeko se saastaiseksi?"
Niin papit vastasivat: "Tulee saastaiseksi". **14** Silloin
Haggai lausui ja sanoi: "Sellaista on tämä väki, sellaista
tämä kansa minun edessäni, sanoo Herra. Sellaiset
ovat kaikki heidän kättensä työt ja se, mitä he siellä
uhriksi tuovat: se on saastaista. **15** Ja nyt ottakaa
vaari, kuinka käy tästä päivästä lähtien eteenpäin.
Kun ei vielä oltu pantu kiveä kiven päälle Herran
temppelissä, **16** sitä ennen, mentiin kahdenkymmenen
mitan viljakasalle, mutta oli vain kymmenen; mentiin
viinikuurnalle ammentamaan viisikymmentä mittaa,
mutta oli kaksikymmentä. **17** Minä löin teitä, kaikkia
teidän kättenne töitä, nokitähkällä ja viljanruosteella
ja rakeilla, mutta ei kenkään teistä kääntynyt minun
puoleeni, sanoo Herra. **18** Ottakaa vaari, kuinka käy
tästä päivästä lähtien eteenpäin, yhdeksännen kuun
kahdennestakymmenennestä neljännestä päivästä,
Herran temppelin perustamispäivästä, lähtien. Ottakaa
vaari! **19** Onko aitassa enää siementä? Ja viiniköynnös,
viikunapuu, granaattiomenapuu ja öljypuu, nekään eivät
ole kantaneet hedelmää. Tästä päivästä lähtien minä
annan siunauksen." **20** Ja Herran sana tuli toistamiseen
Haggaille kuukauden kahdentenakymmenentenä
neljäntenä päivänä; se kuului: **21** "Sano Juudan
käskynhaltijalle Serubbaabelille: Minä liikutan taivaat
ja maan. **22** Ja minä kukistan kuningaskuntien
valtaistuimet, hävitän pakanain kuningaskuntien

väkevyyden ja kukistan vaunut ajajineen; ja hevoset ja
niiden ratsastajat kaatuvat, mies toisensa miekkaan. **23**
Sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, minä otan sinut,
palvelijani Serubbaabel, Sealtielin poika, sanoo Herra,
ja panen sinut ikäänkuin sinettisormukseksi. Sillä sinut
minä olen valinnut, sanoo Herra Sebaot."

Sakarjan

1 Kahdeksannessa kuussa Daarejaveksen toisena
vuotena tuli profeetta Sakarjalle, Berekjan pojalle,
joka oli Iddon poika, tämä Herran sana: **2** "Herra on
tuimasti vihastunut teidän isiinne. **3** Sano heille: Näin
sanoo Herra Sebaot: Kääntykää minun tyköni, sanoo
Herra Sebaot, niin minä käännyn teidän tykönne, sanoo
Herra Sebaot. **4** Älkää olko isienne kaltaiset, joille entiset
profeetat ovat saarnanneet sanoen: Näin sanoo Herra
Sebaot: Kääntykää pois pahoilta teiltänne ja pahoista
teoistanne; mutta he eivät kuulleet, eivät kuunnelleet
minua. **5** Teidän isänne-missä he ovat? Ja profeetat-
ovatko he eläneet iäti? **6** Mutta minun sanani ja käskyni,
jotka minä olen säätänyt palvelijoilleni profeetoille-
eivätkö ne ole kohdanneet teidän isiänne: ja niin he
kääntyivät ja sanoivat: 'Niinkuin Herra Sebaot aikoi meille
tehdä, meidän vaelluksemme ja tekojemme mukaan,
niin hän on meille tehnyt'." **7** Kahdentenakymmenentenä
neljäntenä päivänä yhdennessätoista kuussa, joka
on sebat-kuu, Daarejaveksen toisena vuotena, tuli
profeetta Sakarjalle, Berekjan pojalle, joka oli Iddon
poika, tämä Herran sana: **8** Minä näin yöllä, katso, mies
ratsasti punaisenruskealla hevosella, ja hän seisahtui
myrttien keskelle laaksoon, ja hänen jäljessänsä oli
punaisenruskeita ja punaisia ja valkeita hevosia. **9** Niin
minä kysyin: "Mitä nämä ovat, Herra?" Enkeli, joka
puhutteli minua, vastasi minulle: "Minä näytän sinulle,
mitä ne ovat". **10** Ja mies, joka seisoi myrttien keskellä,
lausui ja sanoi: "Nämä ovat ne, jotka Herra on lähettänyt
maata kuljeksimaan". **11** Niin ne vastasivat Herran
enkelille, joka seisoi myrttien keskellä, ja sanoivat: "Me
olemme kuljeksineet maata, ja katso, koko maa on
alallansa ja rauhassa". **12** Ja Herran enkeli lausui ja
sanoi: "Herra Sebaot, kuinka kauan sinä viivyt etkä
armahda Jerusalemia ja Juudan kaupunkeja, joille olet
ollut vihainen nämä seitsemänkymmentä vuotta?" **13**
Niin Herra vastasi enkelille, joka puhutteli minua, ja
lausui hyviä, lohdullisia sanoja. **14** Ja enkeli, joka
puhutteli minua, sanoi minulle: "Saarnaa ja sano: Näin
sanoo Herra Sebaot: Minä kiivailen Jerusalemin ja
Siionin puolesta suurella kiivaudella. **15** Suurella vihalla
minä olen vihastunut suruttomiin pakanoihin, jotka,
kun minä vähän vihastuin, auttoivat onnettomuutta
tapahtumaan. **16** Sentähden sanoo Herra näin: Minä
käännyn Jerusalemin puoleen armahtavaisuudessa.
Minun temppelini siellä rakennetaan, sanoo Herra
Sebaot, ja mittanuora jännitetään Jerusalemin ylitse. **17**
Saarnaa vielä ja sano: Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä
minun kaupunkini ovat hyvyydestä ylitsevuotavaiset,
ja vielä Herra lohduttaa Siionin ja valitsee vielä
Jerusalemin." **18** Ja minä nostin silmäni ja katsoin.
Ja katso: neljä sarvea. **19** Ja minä sanoin enkelille,
joka puhutteli minua: "Mitä nämä ovat?" Niin hän sanoi
minulle: "Nämä ovat ne sarvet, jotka ovat hajottaneet
Juudan ja Israelin ja Jerusalemin". **20** Sitten Herra
näytti minulle neljä seppää. **21** Minä sanoin: "Mitä
nämä ovat tulleet tekemään?" Ja hän vastasi näin: "Nuo
sarvet ovat ne, jotka ovat hajottaneet Juudan, niin ettei
yksikään mies voi päätänsä nostaa; ja nämä ovat tulleet
saattamaan ne pelkoon ja heittämään maahan niiden
pakanakansain sarvet, jotka ovat nostaneet sarven
Juudan maata vastaan hajottaaksensa sen".

2 Ja minä nostin silmäni ja katsoin. Ja katso, oli mies
ja hänen kädessänsä mittanuora. **2** Minä sanoin
hänelle: "Mihin sinä olet menossa?" Ja hän vastasi
minulle: "Mittaamaan Jerusalemia, nähdäkseni, kuinka
leveä ja kuinka pitkä se on oleva". **3** Ja katso, enkeli,
joka puhutteli minua, lähti liikkeelle, ja toinen enkeli
lähti häntä vastaan. **4** Ja hän sanoi tälle: "Juokse,
puhu tälle nuorukaiselle ja sano: Jerusalem on oleva
muuriton paikkakunta, sillä niin paljon siinä on ihmisiä
ja eläimiä. **5** Mutta minä olen oleva, sanoo Herra,
tulimuuri sen ympärillä ja kunnia sen keskellä. **6** Voi,
voi, paetkaa pohjoisesta maasta, sanoo Herra! Sillä
minä olen hajottanut teidät neljään taivaan tuuleen,
sanoo Herra. **7** Voi, Siion, pelastaudu, sinä, joka asut
tytär Baabelin luona! **8** Sillä näin sanoo Herra Sebaot:
Kunniaksensa hän on lähettänyt minut pakanakansojen
luokse, jotka ovat teitä saalistaneet. Sillä joka teihin
koskee, se koskee hänen silmäteräänsä. **9** Sillä katso,
minä heilutan kättäni heitä vastaan, ja he joutuvat
orjiensa saaliiksi. Ja te tulette tietämään, että Herra
Sebaot on lähettänyt minut. **10** Riemuitse ja iloitse, tytär
Siion! Sillä minä tulen ja asun sinun keskelläsi, sanoo
Herra. **11** Sinä päivänä liittyy paljon pakanakansoja
Herraan, ja he tulevat hänen kansaksensa, ja minä
asun sinun keskelläsi, ja sinä tulet tietämään, että Herra
Sebaot on lähettänyt minut sinun tykösi. **12** Ja Herra
ottaa Juudan perintöosaksensa pyhässä maassa ja
valitsee vielä Jerusalemin. **13** Vaiti Herran edessä, kaikki
liha! Sillä hän on noussut pyhästä asuinsijastansa."

3 Ja hän näytti minulle ylimmäisen papin Joosuan
seisomassa Herran enkelin edessä ja saatanan
seisomassa hänen oikealla puolellaan, häntä
syyttämässä. **2** Ja Herra sanoi saatanalle: "Herra
nuhdelkoon sinua, saatana. Nuhdelkoon sinua Herra,
joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle,
joka on tulesta temmattu?" **3** Ja Joosua oli puettu
saastaisiin vaatteisiin, ja hän seisoi enkelin edessä.
4 Niin tämä lausui ja sanoi näin niille, jotka seisoivat
hänen edessänsä: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet
hänen yltänsä". Ja hän sanoi hänelle: "Katso, minä olen
ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetan sinut
juhlavaatteisiin". **5** Minä sanoin: "Pantakoon puhdas

käärelakki hänen päähänsä". Niin he panivat puhtaan
käärelakin hänen päähänsä ja pukivat hänet vaatteisiin.
Ja Herran enkeli seisoi siinä. 6 Ja Herran enkeli todisti
Joosualle sanoen: 7 "Näin sanoo Herra Sebaot: Jos
sinä vaellat minun teilläni ja hoidat minun säätämäni
tehtävät, saat sinä myös tuomita minun huonettani ja
vartioida minun esikartanoitani, ja minä annan sinulle
pääsyn näiden joukkoon, jotka tässä seisovat. 8 Kuule,
Joosua, ylimmäinen pappi, sinä ja sinun ystäväsi, jotka
edessäsi istuvat. Sillä ennusmerkin miehiä he ovat; sillä
katso, minä annan tulla palvelijani, Vesan. 9 Sillä katso:
kivi, jonka minä olen asettanut Joosuan eteen-siihen
yhteen kiveen päin on seitsemän silmää! Katso, minä
kaiverran kaiverrukset siihen, sanoo Herra Sebaot, ja
otan pois tämän maan pahat teot yhtenä päivänä. 10
Sinä päivänä te kutsutte, kukin ystävänsä, viinipuun ja
viikunapuun alle."

4 Ja Herran enkeli, joka puhutteli minua, palasi ja
herätti minut, niinkuin joku herätetään unestansa. 2
Ja hän sanoi minulle: "Mitä sinä näet?" Minä vastasin:
"Minä näen, katso: lampunjalka, kokonansa kultaa, ja sen
yläpuolella sen öljyastia, ja lampunjalassa sen seitsemän
lamppua, ja seitsemän öljyputkea lamppuihin, jotka ovat
siinä ylimpänä. 3 Ja kaksi öljypuuta sen ääressä, toinen
öljyastian oikealla, toinen vasemmalla puolella." 4 Minä
lausuin ja sanoin näin enkelille, joka puhutteli minua:
"Mitä nämä ovat, Herra?" 5 Niin enkeli, joka puhutteli
minua, vastasi ja sanoi minulle: "Etkö tiedä, mitä ne
ovat?" Minä sanoin: "En, Herra". 6 Ja hän lausui ja sanoi
minulle näin: "Tämä on Herran sana Serubbaabelille,
näin kuuluva: Ei sotaväellä eikä voimalla, vaan minun
Hengelläni, sanoo Herra Sebaot. 7 Mikä olet sinä,
suuri vuori, Serubbaabelin edessä? Lakeudeksi sinä!
Hän on paneva paikoillensa huippukiven huutojen
kaikuessa: "Suosio, suosio sille!" 8 Ja minulle tuli
tämä Herran sana: 9 "Serubbaabelin kädet ovat tämän
temppelin perustaneet, ja hänen kätensä sen valmiiksi
saattavat. Ja sinä tulet tietämään, että Herra Sebaot on
lähettänyt minut teidän luoksenne. 10 Sillä kuka pitää
halpana pienten alkujen päivän, kun nuo seitsemän
Herran silmää, jotka tarkastavat koko maata, iloitsevat
nähdessään luotilangan Serubbaabelin kädessä?" 11
Ja minä lausuin ja sanoin hänelle: "Mitä ovat nämä
kaksi öljypuuta lampunjalan oikealla ja vasemmalla
puolella?" 12 Sitten minä toistamiseen lausuin ja sanoin
hänelle: "Mitä ovat nuo kaksi öljypuun terttua kahden
kultaisen putken kohdalla, jotka vuodattavat sisästänsä
öljynkultaa?" 13 Niin hän sanoi minulle näin: "Etkö tiedä,
mitä ne ovat?" Minä vastasin: "En, Herra". 14 Hän sanoi:
"Nämä ovat ne molemmat öljyllä voidellut, jotka seisovat
kaiken maan Herran edessä".

5 Minä nostin jälleen silmäni, ja katso: oli lentävä
kirjakäärö. 2 Ja hän sanoi minulle: "Mitä sinä
näet?" Minä vastasin: "Minä näen lentävän kirjakäärön,
kahtakymmentä kyynärää pitkän ja kymmentä kyynärää
leveän". 3 Hän sanoi minulle: "Tämä on kirous, joka
käy yli kaiken maan. Sillä tämän kirouksen mukaisesti
siitä puhdistetaan pois jokainen varas, ja jokainen
vannoskelija puhdistetaan siitä pois. 4 Minä lasken sen
irti, sanoo Herra Sebaot, ja se menee varkaan kotiin
ja sen kotiin, joka vannoo väärin minun nimeeni. Se
jää sisälle hänen kotiinsa ja kalvaa sen loppuun asti,
sekä sen puut että sen kivet." 5 Sitten enkeli, joka
puhutteli minua, lähti liikkeelle ja sanoi minulle: "Nosta
silmäsi ja katso: mikä tuo on, joka lähtee liikkeelle?"
6 Minä sanoin: "Mikä se sitten on?" Ja hän vastasi:
"Tämä on eefa-mitta, joka lähtee liikkeelle". Ja hän
sanoi: "Tämän näköisiä ne ovat koko maan päällä"; 7 ja
katso, lyijykansi kohosi, ja siinä istui eräs nainen eefa-
mitan sisällä. 8 Ja hän sanoi: "Tämä on jumalattomuus".
Ja hän paiskasi hänet sisälle eefa-mittaan ja paiskasi
lyijypainon sen suulle. 9 Ja kun minä nostin silmäni,
näin minä, katso, kaksi naista lähtevän liikkeelle, ja
niillä oli tuulta siivissään, ja niiden siivet olivat kuin
haikaran siivet; ja ne kantoivat eefa-mittaa taivaan
ja maan välitse. 10 Niin minä sanoin enkelille, joka
puhutteli minua: "Mihin ne kuljettavat eefa-mittaa?"
11 Ja hän vastasi minulle: "Ne menevät rakentamaan
hänelle huonetta Sinearin maahan. Ja kun se on valmis,
lasketaan hänet sinne paikoillensa."

6 Minä nostin jälleen silmäni ja näin, katso, neljät
vaunut, jotka lähtivät liikkeelle kahden vuoren välistä;
ja ne vuoret olivat vaskivuoria. 2 Ensimmäisten vaunujen
edessä oli punaisenruskeat hevoset, toisten vaunujen
edessä oli mustat hevoset, 3 kolmansien vaunujen
edessä oli valkeat hevoset, ja neljänsien vaunujen
edessä oli täplikkäät, väkevät hevoset. 4 Minä lausuin
ja sanoin enkelille, joka puhutteli minua: "Mitä nämä
ovat, Herra?" 5 Enkeli vastasi ja sanoi minulle: "Ne ovat
neljä taivaan tuulta, jotka lähtevät liikkeelle seisottuansa
kaiken maan Herran edessä. 6 Ne, joitten edessä
on mustat hevoset, lähtevät pohjoiseen maahan, ja
valkeat lähtevät niiden jäljessä. Täplikkäät lähtevät
eteläiseen maahan. 7 Ne väkevät lähtevät, ja menevät
halusta, kuljeksimaan maata." Ja hän sanoi: "Menkää,
kuljeksikaa maata". Ja ne kuljeksivat maata. 8 Sitten
hän huusi minut ja sanoi minulle näin: "Katso, ne, jotka
lähtivät pohjoiseen maahan, saattavat minun Henkeni
lepäämään pohjoisessa maassa". 9 Minulle tuli tämä
Herran sana: 10 "Ota vastaan siirtolaisuudessa eläviltä
Heldailta, Tobialta ja Jedajalta-mene tänä päivänä,
mene Joosian, Sefanjan pojan, taloon, johon he ovat
tulleet Baabelista, - 11 ja ota vastaan hopea ja kulta,

tee kruunu ja pane se ylimmäisen papin Joosuan,
Joosadakin pojan, päähän 12 ja sano hänelle näin: "Näin
sanoo Herra Sebaot: Katso, mies nimeltä Vesa! Omalta
pohjaltansa hän on kasvava, ja hän on rakentava Herran
temppelin. 13 Herran temppelin hän on rakentava,
ja valtasuuruutta hän on kantava, ja hän on istuva
ja hallitseva valtaistuimellansa; hän on oleva pappi
valtaistuimellansa, ja rauhan neuvo on vallitseva niitten
molempien välillä. 14 Ja kruunu on oleva muistona
Herran temppelissä Helemistä ja Tobiasta ja Jedajasta
ja Sefanjan pojan suosiollisuudesta. 15 Ja kaukana
asuvaiset tulevat ja rakentavat Herran temppeliä. Ja
te tulette tietämään, että Herra Sebaot on lähettänyt
minut teidän tykönne. Näin on tapahtuva, jos te hartaasti
kuulette Herran, teidän Jumalanne, ääntä."

7 Kuningas Daarejaveksen neljäntenä vuotena
tuli Herran sana Sakarjalle, neljäntenä päivänä
yhdeksännessä kuussa, kislev-kuussa. 2 Beetel oli
lähettänyt Sareserin ja Regem-Melekin miehinensä
etsimään Herran mielisuosiota 3 ja kysymään Herran
Sebaotin temppelin papeilta ynnä profeetoilta näin: "Onko
minun viidennessä kuussa itkettävä ja noudatettava
pidättyväisyyttä, niin kuin minä olen tehnyt jo kuinka
monina vuosina?" 4 Niin minulle tuli tämä Herran
Sebaotin sana: 5 "Sano kaikelle maan kansalle ja papeille
näin: Kun te olette paastonneet ja valittaneet viidennessä
ja seitsemännessä kuussa, ja jo seitsemänäkymmenenä
vuotena, niin minulleko te olette paastonne paastonneet?
6 Ja kun olette syöneet ja juoneet, niin ettekö te ole
itsellenne syöneet ja juoneet? 7 Eikö niin: pitäkää ne
sanat, jotka Herra on julistanut entisten profeettain kautta,
kun Jerusalem vielä oli asuttuna ja levossa, ympärillään
alaisensa kaupungit, ja Etelämaa ja Alankomaa olivat
asutut?" 8 Ja Sakarjalle tuli tämä Herran sana: 9 "Näin
sanoo Herra Sebaot: Tuomitkaa oikea tuomio, tehkää
laupeus ja olkaa armahtavaiset kukin veljellenne, 10
leskeä, orpoa, muukalaista ja kurjaa älkää sortako,
älkääkä miettikö mielessänne pahaa, kukin veljeänsä
vastaan. 11 Mutta he eivät tahtoneet ottaa vaaria,
vaan käänsivät uppiniskaisina selkänsä ja kovettivat
korvansa, etteivät kuulisi. 12 Ja he tekivät sydämensä
kovaksi kuin timantti, etteivät kuulisi lakia eikä niitä
sanoja, mitkä Herra Sebaot on lähettänyt Henkensä
voimalla entisten profeettain kautta; ja niin on Herralta
Sebaotilta tullut suuri vihastus. 13 Samoin kuin hän
huusi, mutta he eivät kuulleet, samoin he huutavat,
mutta minä en kuule, sanoo Herra Sebaot. 14 Ja minä
myrskynä karkoitan heidät kaikkien pakanakansojen
sekaan, joita he eivät tunne, ja maa jää heidän jälkeensä
autioksi menijöistä ja tulijoista. Ihanan maan he tekevät
autioksi."

8 Sitten tuli tämä Herran Sebaotin sana: 2 "Näin sanoo
Herra Sebaot: Minä kiivailen Siionin puolesta suurella
kiivaudella, suurella vihalla minä sen puolesta kiivailen. 3
Näin sanoo Herra: Minä käännyn jälleen Siionin puoleen
ja tulen asumaan Jerusalemin keskelle, ja Jerusalemia
kutsutaan Uskolliseksi Kaupungiksi ja Herran Sebaotin
vuorta Pyhäksi Vuoreksi. 4 Näin sanoo Herra Sebaot:
Vielä on Jerusalemin toreilla istuva vanhuksia ja vanhoja
vaimoja, sauvansa kädessään kullakin päivien paljouden
vuoksi. 5 Ja kaupungin torit tulevat olemaan täynnä
poikasia ja tyttösiä, jotka leikkivät sen toreilla. 6 Näin
sanoo Herra Sebaot: Jos tämä onkin ihmeellistä tämän
kansan jäännöksen silmissä niinä päivinä, pitäisikö sen
olla ihmeellistä myös minun silmissäni, sanoo Herra
Sebaot? 7 Näin sanoo Herra Sebaot: Katso, minä olen
vapauttava kansani auringon nousun maasta ja laskun
maasta. 8 Ja minä tuon heidät asumaan Jerusalemin
keskelle. Ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän
Jumalansa, uskollinen ja vanhurskas. 9 Näin sanoo
Herra Sebaot: Olkoot lujat teidän kätenne, teidän, jotka
tähän aikaan olette kuulleet nämä sanat profeettain
suusta, sinä päivänä, jona laskettiin Herran Sebaotin
huoneen, rakennettavan temppelin, perustus. 10 Sillä
ennen sitä aikaa ei saatu palkkaa ihmisen työstä, ei
palkkaa juhdan työstä, eikä ollut menijällä, ei tulijalla
rauhaa ahdistajalta, ja minä laskin irti kaikki ihmiset,
toisen toisensa kimppuun. 11 Mutta nyt minä en ole
tämän kansan jäännökselle samanlainen, kuin olin
entisinä päivinä, sanoo Herra Sebaot. 12 Sillä rauhan
kylvö kylvetään, viiniköynnös antaa hedelmänsä, maa
antaa satonsa, taivas antaa kasteensa, ja tämän kansan
jäännökselle minä annan perintöosaksi kaiken tämän.
13 Ja niinkuin te olette olleet kirouksena pakanakansain
seassa, te Juudan heimo ja Israelin heimo, niin te, kun
minä teidät vapahdan, tulette olemaan siunauksena.
Älkää peljätkö, olkoot teidän kätenne lujat. 14 Sillä
näin sanoo Herra Sebaot: Niinkuin minulla oli mielessä
tehdä teille pahaa, kun teidän isänne vihoittivat minut,
sanoo Herra Sebaot, enkä minä sitä katunut, 15 niin
on taas tähän aikaan minulla mielessä tehdä hyvää
Jerusalemille ja Juudan heimolle. Älkää peljätkö. 16 Näitä
te tehkää: Puhukaa totta toinen toisellenne. Tuomitkaa
porteissanne oikein, tuomitkaa rauhan tuomio. 17 Älkää
hautoko mielessänne pahaa toinen toisellenne, älkääkä
rakastako väärää valaa. Sillä kaikkia näitä minä vihaan,
sanoo Herra." 18 Ja minulle tuli tämä Herran Sebaotin
sana: 19 "Näin sanoo Herra Sebaot: Neljännen kuun
paasto ja viidennen paasto ja seitsemännen paasto ja
kymmenennen paasto on oleva Juudan heimolle ilo
ja riemu ja mieluinen juhla. Mutta rakastakaa totuutta
ja rauhaa. 20 Näin sanoo Herra Sebaot: Vielä tulee
kansoja, monien kaupunkien asukkaita, 21 ja toisen
asukkaat menevät toiseen ja sanovat: 'Lähtekäämme,

käykäämme etsimään Herran mielisuosiota, etsimään
Herraa Sebaotia'. -'Minäkin lähden.' 22 Ja monet kansat,
väkevät pakanakansat, tulevat Jerusalemiin etsimään
Herraa Sebaotia, etsimään Herran mielisuosiota. 23 Näin
sanoo Herra Sebaot: Niinä päivinä tarttuu kymmenen
miestä kaikista pakanakansain kielistä, tarttuu Juudan
miestä liepeeseen sanoen: 'Me tahdomme käydä teidän
kanssanne, sillä me olemme kuulleet, että Jumala on
teidän kanssanne'."

9 Ennustus, Herran sana, Hadrakin maata vastaan, ja
Damaskoon se laskeutuu. Sillä Herran silmä katsoo
ihmisiä, kaikkia Israelin sukukuntia 2 ja myös Hamatia,
joka on sen kanssa rajatusten, sekä Tyyroa ja Siidonia,
sillä ne ovat sangen viisaat. 3 Tyyro on rakentanut
itsellensä linnoituksia ja kasannut kokoon hopeata kuin
tomua ja kultaa kuin katujen lokaa. 4 Katso, Herra
köyhdyttää sen ja syöksee mereen sen voiman, ja
se itse poltetaan tulella. 5 Sen näkee Askelon ja
peljästyy, ja Gassa, ja vapisee kovin, ja Ekron, sillä sen
toivo joutuu häpeään. Ja Gassasta hukkuu kuningas,
eikä Askelonissa enää asuta. 6 Asdodissa asuu
sekasikiöitä, ja minä hävitän filistealaisten ylpeyden. 7
Mutta minä poistan veret hänen suustansa ja heidän
iljetyksensä hänen hampaittensa välistä, ja hänestäkin
jää jäännös meidän Jumalallemme; hän on oleva niinkuin
sukuruhtinas Juudassa, ja Ekron on oleva niinkuin
jebusilainen. 8 Minä teen leirini temppelini suojaksi
sotajoukoilta, jotka tulevat ja menevät, eikä tule käskijä
enää heidän kimppuunsa, sillä nyt olen minä sen omin
silmin nähnyt. 9 Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse,
tytär Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle!
Vanhurskas ja auttaja hän on, on nöyrä ja ratsastaa
aasilla, aasintamman varsalla. 10 Ja minä hävitän
vaunut Efraimista ja hevoset Jerusalemista. Sodan jousi
hävitetään, ja hän julistaa rauhan kansoille. Ja hänen
hallituksensa ulottuu merestä mereen, Eufrat-virrasta
hamaan maan ääriin. 11 Ja myös sinun vankisi minä
sinun liittosi veren tähden päästän pois vedettömästä
kuopasta. 12 Tulkaa takaisin varustukseen, te vangit,
joilla on toivo; myös tänä päivänä minä julistan: kaksin
verroin minä sinulle korvaan. 13 Sillä minä jännitän
Juudan jousekseni, panen siihen nuoleksi Efraimin ja
nostan sinun poikasi, Siion, sinun poikiasi vastaan,
Jaavan, ja teen sinut sankarin miekan kaltaiseksi. 14
Herra on näkyvä heidän yllänsä, ja hänen nuolensa
lähtee kuin salama. Herra, Herra puhaltaa pasunaan
ja kulkee etelän myrskytuulissa. 15 Herra Sebaot on
suojaava heitä, ja he syövät, ja he tallaavat linkokiviä,
he juovat ja pauhaavat niinkuin viinistä ja ovat täynnä,
niinkuin uhrimaljat, niinkuin alttarin kulmat. 16 Ja Herra,
heidän Jumalansa, on sinä päivänä auttava heitä,
kansaansa, joka on kuin hänen lammaslaumansa; sillä
he ovat kruunuun kiinnitettyjä kiviä, jotka kohoavat yli
hänen maansa. 17 Sillä kuinka suuri onkaan oleva heidän
onnensa, heidän ihanuutensa: vilja saa kasvamaan
nuorukaiset ja rypälemehu neitsyet!

10 Rukoilkaa Herralta sadetta kevätsateen aikana:
Herra tekee ukkospilvet ja antaa heille sadekuurot,
antaa kasvit joka miehen pellolle. 2 Sillä kotijumalat
puhuvat tyhjiä, ja tietäjät näkevät petosnäkyjä, puhuvat
valheunia, lohduttelevat turhilla. Sentähden he saavat
lähteä matkaan kuin lammaslauma ja kärsivät vaivaa,
kun ei ole paimenta. 3 Paimenia kohtaan syttyy minun
vihani, ja johtomiehiä minä rankaisen; sillä Herra Sebaot
pitää huolen laumastansa, Juudan heimosta, ja asettaa
sen ikäänkuin kunniaratsuksensa sodassa. 4 Siitä on
lähtevä kulmakivi, siitä kiinnityspaalu, siitä sotajousi,
siitä lähtevät käskijät kaikki. 5 Ja he ovat niinkuin
sankarit, jotka polkevat katujen lokaa sodassa. He
sotivat, sillä Herra on heidän kanssansa; ja häpeään
joutuvat hevosilla-ratsastajat. 6 Minä teen väkeväksi
Juudan heimon ja autan Joosefin heimoa. Minä saatan
heidät kotiin, sillä minä armahdan heitä, ja he tulevat
olemaan, niinkuin en minä olisi heitä hyljännytkään.
Sillä minä olen Herra, heidän Jumalansa, ja kuulen
heidän rukouksensa. 7 Efraim on oleva niinkuin sankari,
ja heidän sydämensä on iloitseva niinkuin viinistä.
Heidän lapsensa näkevät sen ja iloitsevat; heidän
sydämensä riemuitsee Herrassa. 8 Minä olen viheltävä
heille ja kokoava heidät, sillä minä lunastan heidät, ja
he lisääntyvät, niinkuin lisääntyivät ennen. 9 Kun minä
sirotan heidät kansojen sekaan, muistavat he minua
kaukaisissa maissa; ja he lastensa kanssa saavat elää
ja palata takaisin. 10 Minä tuon heidät takaisin Egyptin
maasta ja kokoan heidät Assurista; minä vien heidät
Gileadin maahan ja Libanonille, eikä heille ole riittävästi
tilaa. 11 Hän käy ahdistuksen meren lävitse, hän lyö
meren aaltoja, ja kaikki Niilivirran syvyydet kuivuvat,
Assurin ylpeys painuu alas, ja Egyptin valtikka väistyy
pois. 12 Mutta heidät minä teen väkeviksi Herrassa,
ja hänen nimensä on heidän kerskauksensa, sanoo
Herra.

11 Avaa ovesi, Libanon! Tuli on kuluttava sinun
setrisi. 2 Valittakoon kypressi, sillä setri on
kaatunut, hävitetyt ovat nuo mahtavat. Valittakaa, te
Baasanin tammet, sillä sankka metsä on sortunut. 3
Kuule paimenten valitusta, kun on hävitetty nuo heidän
mahtavansa. Kuule nuorten leijonain ärjyntää, kun on
hävitetty Jordanin rantatiheikkö. 4 Näin sanoi Herra,
minun Jumalani: 5 "Kaitse teuraslampaita, joita niiden
ostajat teurastavat tuntematta syynalaisuutta, ja joista
niiden myyjät sanovat: 'Kiitetty olkoon Herra, minä
olen rikastunut', ja joita niiden paimenet eivät sääli.
6 Sillä minä en enää sääli maan asukkaita, sanoo
Herra. Katso, minä annan ihmisten joutua toistensa

käsiin ja kuninkaansa käsiin, ja he hävittävät maan,
enkä minä pelasta ketään heidän käsistänsä." 7 Niin
minä siis kaitsin teuraslampaita, lampaista kurjimpia.
Ja minä otin itselleni kaksi sauvaa; minä nimitin toisen
"Suloudeksi", toisen minä nimitin "Yhteydeksi", ja niin
minä kaitsin lampaita. 8 Ja minä hävitin kolme paimenta
yhtenä kuukautena, mutta minä kävin kärsimättömäksi
lampaille, ja hekin kyllästyivät minuun. 9 Niin minä
sanoin: "Minä en tahdo enää teitä kaita. Kuolkoon,
joka kuolee; hävitköön, joka häviää; ja jäljellejäävät
syökööt kukin toisensa lihaa." 10 Ja minä otin sauvani
Sulouden ja katkaisin sen purkaakseni liittoni, jonka
olin tehnyt kaikkien kansojen kanssa. 11 Ja sinä
päivänä se purkautui, ja niin lampaista kurjimmat,
jotka ottivat minusta vaarin, tulivat tietämään, että se
oli Herran sana. 12 Sitten minä sanoin heille: "Jos
teille hyväksi näkyy, niin antakaa minulle palkkani;
jollei, niin olkaa antamatta". Niin he punnitsivat minun
palkakseni kolmekymmentä hopearahaa. 13 Ja Herra
sanoi minulle: "Viskaa se savenvalajalle, tuo kallis hinta,
jonka arvoiseksi he ovat minut arvioineet". Niin minä otin
ne kolmekymmentä hopearahaa ja viskasin ne Herran
huoneeseen savenvalajalle. 14 Sitten minä katkaisin
toisen sauvani, Yhteyden, purkaakseni veljeyden Juudan
ja Israelin väliltä. 15 Sitten Herra sanoi minulle: "Ota vielä
itsellesi hullun paimenen kapineet. 16 Sillä katso, minä
olen herättävä maahan paimenen: hukkaantuneista hän
ei pidä huolta, hajaantunutta hän ei etsi, ruhjoutunutta
hän ei paranna, pystyssäpysyvää hän ei tue; mutta hän
syö lihavien lihaa ja halkaisee niiden sorkat. 17 Voi
hullua paimenta, joka lampaat hylkää! Käyköön miekka
hänen käsivarteensa ja oikeaan silmäänsä. Hänen
käsivartensa kuivettukoon, ja hänen oikea silmänsä
soetkoon."

12 Ennustus, Herran sana Israelista. Näin sanoo
Herra, joka on jännittänyt taivaan ja perustanut
maan ja joka on luonut ihmisen hengen hänen
sisimpäänsä: 2 Katso, minä teen Jerusalemin
juovuttavaksi maljaksi kaikille kansoille yltympäri, ja
myös Juudan kohdalle se on tuleva Jerusalemia
piiritettäessä. 3 Ja sinä päivänä minä teen Jerusalemin
väkikiveksi kaikille kansoille: kaikki, jotka sitä nostavat,
repivät pahoin itsensä; ja kaikki maan kansakunnat
kokoontuvat sitä vastaan. 4 Sinä päivänä, sanoo
Herra, minä lyön kaikki hevoset vauhkoudella ja niiden
ratsastajat hulluudella. Mutta Juudan heimoa kohti minä
avaan silmäni, ja kaikki kansojen hevoset minä lyön
sokeudella. 5 Silloin Juudan sukuruhtinaat sanovat
sydämessään: "Minun väkevyyteni ovat Jerusalemin
asukkaat Herrassa Sebaotissa, heidän Jumalassansa".
6 Sinä päivänä minä teen Juudan sukuruhtinaat
ikäänkuin tulipannuksi puitten sekaan ja ikäänkuin
tulisoihduksi lyhteitten sekaan, ja he kuluttavat oikealta
ja vasemmalta, kuluttavat kaikki kansat yltympäri. Ja
Jerusalem saa yhäti asua paikoillansa-Jerusalemissa.
7 Ja Herra on ensiksi vapauttava Juudan majat, ettei
Daavidin suvun kunnia ja Jerusalemin asukasten kunnia
ylvästelisi Juudaa vastaan. 8 Sinä päivänä on Herra
suojaava Jerusalemin asukkaita; ja kompastuvainen
heidän seassansa on sinä päivänä oleva niinkuin
Daavid, ja Daavidin suku on oleva niinkuin jumal'olento,
niinkuin Herran enkeli heidän edessänsä. 9 Mutta sinä
päivänä minä tahdon hävittää kaikki pakanakansat, jotka
hyökkäävät Jerusalemia vastaan. 10 Ja minä vuodatan
Daavidin suvun päälle ja Jerusalemin asukasten päälle
armon ja rukouksen hengen. He katsovat minuun, jonka
he ovat lävistäneet. Ja he valittavat häntä, niinkuin
valitetaan ainokaista, murehtivat häntä katkerasti,
niinkuin murehditaan katkerasti esikoista. 11 Sinä
päivänä pidetään Jerusalemissa suuret valittajaiset,
niinkuin olivat Hadadrimmonin valittajaiset Megiddon
laaksossa. 12 Ja maa pitää valittajaisia, kukin sukukunta
erikseen: Daavidin huoneen sukukunta erikseen ja
heidän naisensa erikseen, Naatanin huoneen sukukunta
erikseen ja heidän naisensa erikseen, 13 Leevin huoneen
sukukunta erikseen ja heidän naisensa erikseen,
siimeiläisten sukukunta erikseen ja heidän naisensa
erikseen. 14 Kaikki muut sukukunnat, kukin sukukunta
erikseen ja heidän naisensa erikseen.

13 Sinä päivänä on Daavidin suvulla ja Jerusalemin
asukkailla oleva avoin lähde syntiä ja saastaisuutta
vastaan. 2 Ja sinä päivänä, sanoo Herra Sebaot, minä
hävitän epäjumalain nimet maasta, eikä niitä enää
muisteta. Myöskin profeetat ja saastaisuuden hengen
minä ajan maasta pois. 3 Ja jos joku vielä ennustaa,
sanovat hänen isänsä ja äitinsä, hänen vanhempansa,
hänelle: "Sinä et saa elää, koska olet puhunut valhetta
Herran nimeen". Ja hänen isänsä ja äitinsä, hänen
vanhempansa, lävistävät hänet hänen ennustamisensa
tähden. 4 Sinä päivänä häpeävät profeetat itsekukin
näkyään, kun he ennustavat, eivätkä he valhetellakseen
pue yllensä karvaista vaippaa. 5 Hän sanoo: "En ole
profeetta, vaan peltomies, sillä eräs mies on ostanut
minut orjaksi jo nuoruudessani". 6 Ja jos häneltä
kysytään: "Mitä ovat nuo haavat sinun rinnassasi?"
vastaa hän: "Ne lyötiin minun ystäväini huoneessa". 7
Heräjä, miekka, minun paimentani vastaan ja minun
lähintä miestäni vastaan, sanoo Herra Sebaot. Lyö
paimenta, ja joutukoot lampaat hajallensa; mutta minä
käännän jälleen käteni pienimpiä kohden. 8 Ja näin
on käyvä koko maassa, sanoo Herra: kaksi osaa siitä
hävitetään ja saa surmansa, mutta kolmas osa siitä jää
jäljelle. 9 Ja sen kolmannen osan minä vien tuleen; minä
sulatan heidät, niinkuin hopea sulatetaan, ja koettelen
heitä, niinkuin kulta koetellaan. He huutavat avuksi

minun nimeäni, ja minä vastaan heille. Minä sanon:
"Se on minun kansani", ja se sanoo: "Herra, minun
Jumalani".

14 Katso, Herran päivä on tuleva, ja sinun saaliisi
jaetaan sinun keskelläsi. **2** Minä kokoan
kaikki pakanat sotaan Jerusalemia vastaan. Kaupunki
valloitetaan, talot ryöstetään, naiset raiskataan, ja puoli
kaupunkia lähtee pakkosiirtolaisuuteen, mutta jäljelle
jäävää kansaa ei hävitetä kaupungista. **3** Ja Herra
on lähtevä liikkeelle ja sotiva näitä pakanoita vastaan,
niinkuin sotimispäivänänsä, taistelun päivänä. **4** Hänen
jalkansa seisovat sinä päivänä Öljymäellä, joka on
Jerusalemin edustalla itää kohti. Ja Öljymäki halkeaa
kahtia idästä länteen hyvin suureksi laaksoksi: toinen
puoli mäkeä siirtyy pohjoiseen ja toinen puoli etelään
päin. **5** Ja te pakenette minun mäkieni väliseen laaksoon,
sillä mäkien välinen laakso on ulottuva Asaliin asti. Te
pakenette, niinkuin pakenitte maanjäristystä Ussian,
Juudan kuninkaan, päivinä. Ja Herra, minun Jumalani,
tulee; kaikki pyhät sinun kanssasi. **6** Sinä päivänä ei
ole valoa: loistavat tähdet sammuvat. **7** Se on oleva
yhtämittaista päivää-Herralle on se tunnettu-ei vaihdu
päivä ja yö; ja ehtoolla on oleva valoisata. **8** Sinä
päivänä elävät vedet virtaavat Jerusalemista: toiset
puolet niistä Idänmerta kohti, toiset puolet Länsimerta
kohti. Niin on tapahtuva kesät ja talvet. **9** Herra on oleva
koko maan kuningas. Sinä päivänä on Herra oleva yksi
ja hänen nimensä yksi. **10** Koko maa muuttuu tasaiseksi
kuin Aromaa Gebasta Rimmoniin asti, Jerusalemin
eteläpuolelle. Ja tämä on oleva korkea ja oleva asuttu,
paikallansa, Benjaminin portista entisen portin sijaan
asti, Kulmaporttiin ja Hananelin-torniin asti, kuninkaan
viinikuurniin asti. **11** He asuvat siellä, eikä vihitä sitä
enää tuhon omaksi, ja Jerusalem on oleva asuttu,
oleva turvassa. **12** Ja tämä on oleva vitsaus, jolla
Herra rankaisee niitä kansoja, jotka sotivat Jerusalemia
vastaan: hän mädättää siltä kansalta lihan, kun se vielä
seisoo jaloillaan, sen silmät mätänevät kuopissansa,
ja sen kieli mätänee sen suussa. **13** Sinä päivänä on
tuleva Herralta suuri hämminki heidän sekaansa, niin
että he käyvät kiinni toinen toisensa käteen ja toisen
käsi kohoaa toisen kättä vastaan. **14** Myös Juuda
on sotiva Jerusalemissa, ja kaikkien pakanakansojen
rikkaudet kootaan joka taholta: kullat ja hopeat ja
ylen paljon vaatteita. **15** Samoin on vitsaus kohtaava
hevosia ja muuleja ja kameleja ja aaseja ja kaikkea
karjaa, mitä niissä leireissä on-samankaltainen vitsaus.
16 Mutta kaikki niiden pakanakansain tähteet, jotka
ovat hyökänneet Jerusalemia vastaan, käyvät vuosi
vuodelta sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta,
Herraa Sebaotia, ja viettämään lehtimajanjuhlaa. **17** Ja
mitkä maan sukukunnista eivät käy ylös Jerusalemiin
kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia,
niille ei tule sadetta. **18** Ja jos egyptiläisten sukukunta ei
käy eikä tule sinne ylös, ei tule sitä heillekään; vaan
heitä on kohtaava se vitsaus, millä Herra rankaisee niitä
pakanakansoja, jotka eivät tule sinne ylös viettämään
lehtimajanjuhlaa. **19** Tämä on oleva egyptiläisten synnin
palkka ja kaikkien niiden pakanakansojen synnin palkka,
jotka eivät käy sinne ylös viettämään lehtimajanjuhlaa.
20 Sinä päivänä on oleva hevosten kulkusissa kirjoitus:
"Pyhitetty Herralle". Ja padat Herran temppelissä ovat
uhrimaljain vertaisia, jotka ovat alttarin edessä. **21** Ja
jokainen pata Jerusalemissa ja Juudassa on oleva
pyhitetty Herralle Sebaotille, ja kaikki uhraajat tulevat ja
ottavat niitä ja keittävät niissä. Eikä ole enää sinä päivänä
yhtään kaupustelijaa Herran Sebaotin temppelissä.

Malakian

1 Ennustus, Herran sana Israelille, Malakian kautta.
2 Minä olen teitä rakastanut, sanoo Herra. Mutta te
sanotte: "Missä sinä olet osoittanut rakkautesi meihin?"
Eikö Eesau ollut Jaakobin veli, sanoo Herra, ja Jaakobia
minä rakastin, **3** mutta Eesauta minä vihasin; ja
minä tein hänen vuorensa autioiksi ja annoin hänen
perintöosansa erämaan aavikkosusille. **4** Jos Edom
sanoo: "Me olemme ruhjotut, mutta me rakennamme
rauniot jälleen", niin Herra Sebaot sanoo näin: He
rakentakoot, mutta minä revin maahan; ja heidän
nimensä olkoon: "jumalattomuuden maa" ja "kansa,
johon Herra on vihastunut iankaikkisesti". **5** Ja teidän
silmänne saavat nähdä sen, ja te sanotte: "Herra
on suuri Israelin rajojen ulkopuolellakin". **6** Poika
kunnioittakoon isää ja palvelija herraansa. Mutta jos
minä olen isä, missä on minun kunnioitukseni? Ja
jos minä olen Herra, missä on minun pelkoni? sanoo
Herra Sebaot teille, te papit, jotka pidätte halpana
minun nimeni. Mutta te sanotte: "Miten me olemme
pitäneet halpana sinun nimesi?" **7** Siten, että tuotte
minun alttarilleni saastutettua leipää. Mutta te sanotte:
"Miten me olemme sinut saastuttaneet?" Siten, että
sanotte: "Herran pöytä on halpana pidettävä". **8** Ja
kun te tuotte uhriksi sokean eläimen, niin se muka ei
ole paha! Ja kun tuotte ontuvan ja sairaan, niin se
muka ei ole paha! Vie se maaherrallesi: mielistyykö hän
sinuun, ja onko hän sinulle suosiollinen? sanoo Herra
Sebaot. **9** Ja nyt: lepyttäkää Jumalaa, että hän meitä
armahtaisi. Tällaista on teidän kädestänne tullut: olisiko
hän teille suosiollinen? sanoo Herra Sebaot. **10** Jospa
olisi teidän joukossanne joku, joka sulkisi ovet, ettette
pitäisi tulta minun alttarillani turhaan! Ei ole minulla
mielisuosiota teihin, sanoo Herra Sebaot, enkä minä
mielisty ruokauhriin, joka tulee teidän kädestänne. **11**
Sillä auringon noususta hamaan sen laskuun on minun
nimeni oleva suuri pakanain seassa, ja joka paikassa
uhrataan ja tuodaan minun nimeni kunniaksi puhdas
ruokauhri. Sillä minun nimeni on oleva suuri pakanain
seassa, sanoo Herra Sebaot. **12** Mutta te häpäisette
sen, kun sanotte: "Herran pöytä on saastutettu, ja
sen hedelmän syönti on halpana pidettävä". **13** Ja te
sanotte: "Mikä vaiva!" ja ylenkatsotte sen, sanoo Herra
Sebaot, ja tuotte ryöstettyä, ontuvaa ja sairasta-tuotte
uhrilahjaksi. -Minäkö mielistyisin ottamaan sen teidän
kädestänne? sanoo Herra. **14** Kirottu olkoon pettäjä,
jolla on laumassaan koiraspuoli ja joka on luvannut sen,
mutta uhraakin Herralle viallisen. Sillä suuri kuningas
olen minä, sanoo Herra Sebaot, ja minun nimeni on
peljättävä pakanain seassa.

2 Ja nyt teille tämä käsky, te papit! **2** Jos ette kuule
ja paina sydämeenne, niin että annatte kunnian
minun nimelleni, sanoo Herra Sebaot, lähetän minä teitä
vastaan kirouksen ja kiroan teille suodut siunaukset.
Minä olenkin ne jo kironnut, sillä te ette ole painaneet
tätä sydämeenne. **3** Minä kiellän teiltä jälkeläiset,
ja minä viskelen rapaa teidän kasvoihinne, teidän
juhlauhrienne rapaa, ja siihen teidät itsenne kannetaan.
4 Ja te tulette tietämään, että minä olen lähettänyt
teille tämän käskyn, jotta minun liittoni Leevin kanssa
pysyisi, sanoo Herra Sebaot. **5** Minun liittoni hänen
kanssansa oli elämä ja rauha, ja minä annoin sen
hänelle peloksi; ja hän pelkäsi minua, vapisi minun
nimeni edessä. **6** Oikea opetus oli hänen suussansa,
eikä vääryyttä tavattu hänen huuliltansa. Rauhassa
ja vakaasti hän vaelsi minun kanssani, ja monet hän
käänsi pois pahoista töistä. **7** Sillä papin huulten pitää
tallettaman tieto, ja hänen suustansa etsitään opetus;
sillä hän on Herran Sebaotin sanansaattaja. **8** Mutta te
olette poikenneet tieltä, olette opetuksellanne saattaneet
monet kompastumaan, olette turmelleet Leevin liiton,
sanoo Herra Sebaot. **9** Niinpä minäkin teen teidät
halpana pidetyiksi ja alhaisiksi kaiken kansan edessä,
koska te ette ole pitäneet minun teitäni, vaan olette
olleet puolueelliset opetuksessa. **10** Eikö meillä kaikilla
ole sama Isä? Eikö sama Jumala ole meitä luonut? Miksi
me olemme uskottomat toinen toisellemme ja rikomme
isiemme liiton? **11** Juuda on ollut uskoton, Israelissa
ja Jerusalemissa on tehty kauhistus. Sillä Juuda on
häväissyt Herran pyhäkön, jota Herra rakastaa, ja on
ottanut avioksi vieraan jumalan tyttäriä. **12** Hävittäköön
Herra siltä mieheltä, joka tämän tekee, Jaakobin
majoista valvojan ja vastaajan ja Herran Sebaotin
uhrilahjan tuojan. **13** Ja toiseksi te olette tehneet tämän:
olette saattaneet Herran alttarin peitetyksi kyynelillä
ja itkulla ja huokauksilla, niin ettei hän enää käänny
uhrilahjojen puoleen eikä mielisty ottamaan mitään
teidän kädestänne. **14** Mutta te sanotte: "Minkätähden
niin?" Sentähden, että Herra on todistaja sinun ja sinun
nuoruutesi vaimon välillä, jolle sinä olet ollut uskoton,
vaikka hän on sinun puolisosi, sinun aviovaimosi. **15** Niin
ei tee yksikään, jolla on jäännöskään Hengestä. Mutta
kuinkas se yksi? Hän pyrki saamaan Jumalan lupaamia
jälkeläisiä. Ottakaa siis vaari hengestänne älkääkä olko
uskottomat nuoruutenne vaimolle. **16** Sillä minä vihaan
hylkäämistä, sanoo Herra, Israelin Jumala, ja sitä, joka
verhoaa vaatteensa vääryydellä, sanoo Herra Sebaot.
Siis ottakaa vaari hengestänne älkääkä olko uskottomat.
17 Te väsytätte Herran puheillanne. Mutta te sanotte:
"Miten väsytämme?" Siten, että sanotte: "Jokainen, joka
pahaa tekee, on hyvä Herran silmissä, ja niihin hänellä
on mielisuosio"; tahi: "Missä on tuomion Jumala?"

3 Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on
valmistava tien minun eteeni. Ja äkisti on tuleva
temppeliinsä Herra, jota te etsitte, ja liiton enkeli, jota te
halajatte. Katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. **2** Mutta
kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi
pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niinkuin kultasepän
tuli ja niinkuin pesijäin saippua. **3** Ja hän istuu ja sulattaa
ja puhdistaa hopean, hän puhdistaa Leevin pojat, saa
ne puhtaiksi kuin kullan ja hopean ja sitten he tuovat
Herralle uhrilahjoja vanhurskaudessa. **4** Ja Herralle
ovat otollisia Juudan ja Jerusalemin uhrilahjat niinkuin
ammoin menneinä päivinä ja muinaisina vuosina. **5** Ja
minä lähestyn teitä pitääkseni tuomion ja tulen kiiruusti
todistajaksi velhoja ja avionrikkojia ja väärinvannojia
vastaan ja niitä vastaan, jotka sortavat palkkalaista
palkanmaksussa, leskeä ja orpoa ja vääntävät vääräksi
muukalaisen asian eivätkä pelkää minua, sanoo Herra
Sebaot. **6** Sillä minä, Herra, en muutu, ettekä te,
Jaakobin lapset, herkeä: **7** isienne päivistä asti te
olette poikenneet minun käskyistäni ettekä noudata
niitä. Kääntykää minun tyköni, niin minä käännyn
teidän tykönne, sanoo Herra Sebaot. Mutta te sanotte:
"Missä asiassa meidän on käännyttävä?" **8** Riistääkö
ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta. Mutta
te sanotte: "Missä asiassa me sinulta riistämme?"
Kymmenyksissä ja antimissa. **9** Te olette kirouksella
kirotut, kun te, koko kansa, riistätte minulta. **10** Tuokaa
täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun
huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua,
sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan
akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti.
11 Ja minä karkoitan nuhtelullani teiltä syöjäsirkat
turmelemasta teidän maanne hedelmää, eikä teidän
viiniköynnöksenne kedolla ole hedelmätön, sanoo Herra
Sebaot. **12** Ja teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat,
sillä te tulette olemaan ihasteltu maa, sanoo Herra
Sebaot. **13** Ynseät ovat teidän puheenne minua vastaan,
sanoo Herra. Mutta te sanotte: "Mitä me olemme
puhuneet sinua vastaan?" **14** Te sanotte: "Herran
palveleminen on turha; ja mitä hyötyä siitä on ollut, että
me olemme hänelle suorittaneet säädetyt tehtävät ja
että olemme vaeltaneet murheellisina Herran Sebaotin
kasvojen edessä. **15** Nyt me kiitämme julkeitten onnea.
Ne, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ne tulevat
raketuiksi. He kiusaavat Jumalaa, mutta pelastuvat."
16 Silloin myös Herraa pelkääväiset puhuvat toinen
toisensa kanssa, ja Herra tarkkaa ja kuulee; ja muistokirja
kirjoitetaan hänen edessänsä niiden hyväksi, jotka
Herraa pelkäävät ja hänen nimensä kunniassa pitävät.
17 Ja he ovat, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä,
jonka minä teen, minun omaisuuteni. Ja minä olen
heille laupias, niinkuin mies on laupias pojallensa, joka
häntä palvelee. **18** Ja te näette jälleen, mikä on ero
vanhurskaan ja jumalattoman välillä, sen välillä, joka
palvelee Jumalaa, ja sen, joka ei häntä palvele.

4 Sillä katso: se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi.
Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä
jumalatonta on, ovat oljenkorsia; ja heidät polttaa se
päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se
jätä heistä juurta eikä oksaa. **2** Mutta teille, jotka minun
nimeäni pelkäätte, on koittava vanhurskauden aurinko
ja parantuminen sen siipien alla, ja te käytte ulos ja
hypitte kuin syöttövasikat **3** ja tallaatte jumalattomat;
sillä he tulevat tomuksi teidän jalkapohjienne alle sinä
päivänä, jonka minä teen, sanoo Herra Sebaot. **4**
Muistakaa minun palvelijani Mooseksen laki, jonka
minä Hoorebilla hänelle säädin koko Israelia varten
käskyiksi ja oikeuksiksi. **5** Katso, minä lähetän teille
profeetta Elian, ennenkuin tulee Herran päivä, se suuri
ja peljättävä. **6** Ja hän on kääntävä jälleen isien sydämet
lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen,
etten minä tulisi ja löisi maata, vihkisi sitä tuhon omaksi.

UUSI TESTAMENTTI

Mutta Jeesus sanoi: 'Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät'.
Ja he jakoivat keskenään hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpaa.
Luukkaan 23:34

Matteuksen

1 Jeesuksen Kristuksen, Daavidin pojan, Aabrahamin
pojan, syntykirja. **2** Aabrahamille syntyi Iisak, Iisakille
syntyi Jaakob, Jaakobille syntyi Juuda ja tämän veljet; **3**
Juudalle syntyi Faares ja Sera Taamarista, Faareelle
syntyi Esrom, Esromille syntyi Aram; **4** Aramille syntyi
Aminadab, Aminadabille syntyi Nahasson, Nahassonille
syntyi Salmon; **5** Salmonille syntyi Booas Raahabista,
Booaalle syntyi Oobed Ruutista, Oobedille syntyi Iisai;
6 Iisaille syntyi Daavid, kuningas. Daavidille syntyi
Salomo Uurian vaimosta; **7** Salomolle syntyi Rehabeam,
Rehabeamille syntyi Abia, Abialle syntyi Aasa; **8** Aasalle
syntyi Joosafat, Joosafatille syntyi Jooram, Jooramille
syntyi Ussia; **9** Ussialle syntyi Jootam, Jootamille
syntyi Aahas, Aahaalle syntyi Hiskia; **10** Hiskialle syntyi
Manasse, Manasselle syntyi Aamon, Aamonille syntyi
Joosia; **11** Joosialle syntyi Jekonja ja tämän veljet
Babyloniin siirtämisen aikoina. **12** Babyloniin siirtämisen
jälkeen Jekonjalle syntyi Sealtiel, Sealtielille syntyi
Serubbaabel; **13** Serubbaabelille syntyi Abiud, Abiudille
syntyi Eljakim, Eljakimille syntyi Asor; **14** Asorille syntyi
Saadok, Saadokille syntyi Akim, Akimille syntyi Eliud;
15 Eliudille syntyi Eleasar, Eleasarille syntyi Mattan,
Mattanille syntyi Jaakob; **16** Jaakobille syntyi Joosef,
Marian mies, hänen, josta syntyi Jeesus, jota kutsutaan
Kristukseksi. **17** Näin on sukupolvia Aabrahamista
Daavidiin kaikkiaan neljätoista polvea, ja Daavidista
Babyloniin siirtämiseen neljätoista polvea, ja Babyloniin
siirtämisestä Kristukseen asti neljätoista polvea. **18**
Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun hänen
äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen
ennen heidän yhteenmenoaan olevan raskaana Pyhästä
Hengestä. **19** Mutta kun Joosef, hänen miehensä,
oli hurskas, ja koska hän ei tahtonut saattaa häntä
häpeään, aikoi hän salaisesti hyljätä hänet. **20** Mutta
kun hän tätä ajatteli, niin katso, hänelle ilmestyi unessa
Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika,
älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se,
mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä. **21**
Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava
hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa
heidän synneistänsä." **22** Tämä kaikki on tapahtunut,
että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan
kautta, joka sanoo: **23** "Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja
synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel",
mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme. **24**
Herättyään unesta Joosef teki, niinkuin Herran enkeli oli
käskenyt hänen tehdä, ja otti vaimonsa tykönsä **25** eikä
yhtynyt häneen, ennenkuin hän oli synnyttänyt pojan. Ja
hän antoi hänelle nimen Jeesus.

2 Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Beetlehemissä
kuningas Herodeksen aikana, niin katso, tietäjiä tuli
itäisiltä mailta Jerusalemiin, **2** ja he sanoivat: "Missä
on se äsken syntynyt juutalaisten kuningas? Sillä me
näimme hänen tähtensä itäisillä mailla ja olemme tulleet
häntä kumartamaan." **3** Kun kuningas Herodes sen kuuli,
hämmästyi hän ja koko Jerusalem hänen kanssaan. **4**
Ja hän kokosi kaikki kansan ylipapit ja kirjanoppineet ja
kyseli heiltä, missä Kristus oli syntyvä. **5** He sanoivat
hänelle: "Juudean Beetlehemissä; sillä näin on kirjoitettu
profeetan kautta: **6** 'Ja sinä Beetlehem, sinä Juudan
seutu, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten
joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee
minun kansaani Israelia'." **7** Silloin Herodes kutsui salaa
tietäjät tykönsä ja tutkiskeli heiltä tarkoin, mihin aikaan
tähti oli ilmestynyt. **8** Ja hän lähetti heidät Beetlehemiin
sanoen: "Menkää ja tiedustelkaa tarkasti lasta; ja kun
sen löydätte, niin ilmoittakaa minulle, että minäkin tulisin
häntä kumartamaan". **9** Kuultuaan kuninkaan sanat he
lähtivät matkalle; ja katso, tähti, jonka he olivat itäisillä
mailla nähneet, kulki heidän edellään, kunnes se tuli
sen paikan päälle, jossa lapsi oli, ja pysähtyi siihen.
10 Nähdessään tähden he ihastuivat ylen suuresti. **11**
Niin he menivät huoneeseen ja näkivät lapsen ynnä
Marian, hänen äitinsä. Ja he lankesivat maahan ja
kumarsivat häntä, avasivat aarteensa ja antoivat hänelle
lahjoja: kultaa ja suitsuketta ja mirhaa. **12** Ja Jumala
kielsi heitä unessa Herodeksen tykö palaamasta, ja
he menivät toista tietä takaisin omaan maahansa. **13**
Mutta kun he olivat menneet, niin katso, Herran enkeli
ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja
hänen äitinsä ja pakene Egyptiin, ja ole siellä siihen
asti, kuin minä sinulle sanon; sillä Herodes on etsivä
lasta surmatakseen hänet". **14** Niin hän nousi, otti
yöllä lapsen ja hänen äitinsä ja lähti Egyptiin. **15** Ja
hän oli siellä Herodeksen kuolemaan asti; että kävisi
toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka
sanoo: "Egyptistä minä kutsuin poikani". **16** Silloin
Herodes, nähtyään, että tietäjät olivat hänet pettäneet,
vihastui kovin ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset
Beetlehemistä ja koko sen ympäristöstä, kaksivuotiaat
ja nuoremmat, sen mukaan kuin hän oli aikaa tietäjiltä
tarkoin tiedustellut. **17** Silloin kävi toteen, mikä on
puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: **18**
"Ääni kuuluu Raamasta, itku ja iso parku; Raakel itkee
lapsiansa eikä lohdutuksesta huoli, kun heitä ei enää
ole". **19** Mutta kun Herodes oli kuollut, niin katso, Herran
enkeli ilmestyi unessa Joosefille Egyptissä **20** ja sanoi:
"Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin
maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen
henkeä". **21** Niin hän nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä
ja meni Israelin maahan. **22** Mutta kun hän kuuli, että
Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä Herodeksen jälkeen,

niin hän pelkäsi mennä sinne. Ja hän sai unessa
Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle. 23 Ja sinne
tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on
Nasaret; että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on
puhuttu: "Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi".

3 Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi
Juudean erämaassa 2 ja sanoi: "Tehkää parannus,
sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle". 3 Sillä hän on
se, josta profeetta Esaias puhuu sanoen: "Huutavan
ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää
polut hänelle tasaisiksi'." 4 Ja Johanneksella oli puku
kamelinkarvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hänen
ruokanaan oli heinäsirkat ja metsähunaja. 5 Silloin
vaelsi hänen tykönsä Jerusalem ja koko Juudea ja
kaikki Jordanin ympäristö, 6 ja hän kastoi heidät
Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä. 7 Mutta
nähdessään paljon fariseuksia ja saddukeuksia tulevan
kasteelle hän sanoi heille: "Te kyykäärmeitten sikiöt,
kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa? 8
Tehkää sentähden parannuksen soveliaita hedelmiä,
9 Älkääkä luulko saattavanne sanoa mielessänne:
'Onhan meillä isänä Aabraham'; sillä minä sanon
teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia
Aabrahamille. 10 Jo on kirves pantu puitten juurelle;
jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan
pois ja heitetään tuleen. 11 Minä kastan teidät vedellä
parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee,
on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en
ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä
Hengellä ja tulella. 12 Hänellä on viskimensä kädessään,
ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa
aittaan, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa
tulessa." 13 Silloin Jeesus tuli Galileasta Jordanille
Johanneksen tykö hänen kastettavakseen. 14 Mutta
tämä esteli häntä sanoen: "Minun tarvitsee saada sinulta
kaste, ja sinä tulet minun tyköni!" 15 Jeesus vastasi ja
sanoi hänelle: "Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää
kaikki vanhurskaus". Silloin hän salli sen hänelle. 16 Kun
Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso,
taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan
alas niinkuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä.
17 Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on
minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt".

4 Sitten Henki vei Jeesuksen ylös erämaahan
perkeleen kiusattavaksi. 2 Ja kun Jeesus oli
paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä
yötä, tuli hänen lopulta nälkä. 3 Silloin kiusaaja tuli
hänen luoksensa ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan
Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi". 4
Mutta hän vastasi ja sanoi: "Kirjoitettu on: 'Ei ihminen
elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka
Jumalan suusta lähtee'." 5 Silloin perkele otti hänet
kanssansa pyhään kaupunkiin ja asetti hänet pyhäkön
harjalle 6 ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan
Poika, niin heittäydy tästä alas; sillä kirjoitettu on: 'Hän
antaa enkeleilleen käskyn sinusta', ja: 'He kantavat
sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi'." 7
Jeesus sanoi hänelle: "Taas on kirjoitettu: 'Älä kiusaa
Herraa, sinun Jumalaasi'." 8 Taas perkele otti hänet
kanssansa sangen korkealle vuorelle ja näytti hänelle
kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston 9 ja sanoi
hänelle: "Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat
maahan ja kumarrat minua". 10 Silloin Jeesus sanoi
hänelle: "Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: 'Herraa,
sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä
ainoata palveleman'." 11 Silloin perkele jätti hänet; ja
katso, enkeleitä tuli hänen tykönsä, ja he tekivät hänelle
palvelusta. 12 Mutta kun Jeesus kuuli, että Johannes oli
pantu vankeuteen, poistui hän Galileaan. 13 Ja hän
jätti Nasaretin ja meni asumaan Kapernaumiin, joka on
meren rannalla, Sebulonin ja Naftalin alueella; 14 että
kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta Esaiaan kautta,
joka sanoo: 15 "Sebulonin maa ja Naftalin maa, meren
tie, Jordanin tuonpuoleinen maa, pakanain Galilea- 16
kansa, joka pimeydessä istui, näki suuren valkeuden, ja
jotka istuivat kuoleman maassa ja varjossa, niille koitti
valkeus". 17 Siitä lähtien Jeesus rupesi saarnaamaan ja
sanomaan: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta
on tullut lähelle". 18 Ja kulkiessaan Galilean järven
rantaa hän näki kaksi veljestä, Simonin, jota kutsutaan
Pietariksi, ja Andreaan, hänen veljensä, heittämässä
verkkoa järveen; sillä he olivat kalastajia. 19 Ja hän
sanoi heille: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä
ihmisten kalastajia". 20 Niin he jättivät kohta verkot ja
seurasivat häntä. 21 Ja käydessään siitä eteenpäin hän
näki toiset kaksi veljestä, Jaakobin, Sebedeuksen pojan,
ja Johanneksen, hänen veljensä, venheessä isänsä
Sebedeuksen kanssa laittamassa verkkojaan kuntoon;
ja hän kutsui heidät. 22 Niin he jättivät kohta venheen ja
isänsä ja seurasivat häntä. 23 Ja hän kierteli kautta koko
Galilean ja opetti heidän synagoogissaan ja saarnasi
valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja
ja kaikkinaista raihnautta, mitä kansassa oli. 24 Ja maine
hänestä levisi koko Syyriaan, ja hänen luoksensa tuotiin
kaikki sairastavaiset, monenlaisten tautien ja vaivojen
rasittamat, riivatut, kuunvaihetautiset ja halvatut; ja hän
paransi heidät. 25 Ja häntä seurasi suuri kansan paljous
Galileasta ja Dekapolista ja Jerusalemista ja Juudeasta
ja Jordanin tuolta puolen.

5 Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja
kun hän oli istuutunut, tulivat hänen opetuslapsensa
hänen tykönsä. 2 Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja
sanoi: 3 "Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän
on taivasten valtakunta. 4 Autuaita ovat murheelliset,
sillä he saavat lohdutuksen. 5 Autuaita ovat hiljaiset,

sillä he saavat maan periä. 6 Autuaita ovat ne, jotka
isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan.
7 Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden. 8
Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä
Jumalan. 9 Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät
pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman. 10 Autuaita ovat
ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän
on taivasten valtakunta. 11 Autuaita olette te, kun
ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja
valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa. 12 Iloitkaa
ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa.
Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen
teitä. 13 Te olette maan suola; mutta jos suola käy
mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää
kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja
ihmisten tallattavaksi. 14 Te olette maailman valkeus.
Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä;
15 eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan
lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa
oleville. 16 Niin loistakoon teidän valonne ihmisten
edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja
ylistäisivät teidän Isäänne, joka on taivaissa. 17
Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja
kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan
täyttämään. 18 Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes
taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain,
ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. 19
Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä
käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää
pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman;
mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää
kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa. 20 Sillä
minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole
paljoa suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten,
niin te ette pääse taivasten valtakuntaan. 21 Te olette
kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä tapa', ja: 'Joka tappaa,
se on ansainnut oikeuden tuomion'. 22 Mutta minä
sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on
ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen:
'Sinä tyhjänpäiväinen', on ansainnut suuren neuvoston
tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut
helvetin tulen. **(Geenna g1067)** 23 Sentähden, jos tuot
lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin
sinua vastaan, 24 niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen,
ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten
uhraamaan lahjasi. 25 Suostu pian sopimaan riitapuolesi
kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan
tiellä, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja
tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei sinua
pantaisi vankeuteen. 26 Totisesti minä sanon sinulle:
sieltä et pääse, ennenkuin maksat viimeisenkin rovon.
27 Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tee huorin'. 28
Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista
himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen
kanssansa. 29 Jos sinun oikea silmäsi viettelee sinua,
repäise se pois ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle,
että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko
ruumiisi heitetään helvettiin. **(Geenna g1067)** 30 Ja jos
sinun oikea kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja
heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi
joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi menee helvettiin.
(Geenna g1067) 31 On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa,
antakoon hänelle erokirjan'. 32 Mutta minä sanon teille:
jokainen, joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden
tähden, saattaa hänet tekemään huorin, ja joka nai
hyljätyn, tekee huorin. 33 Vielä olette kuulleet sanotuksi
vanhoille: 'Älä vanno väärin', ja: 'Täytä Herralle valasi'.
34 Mutta minä sanon teille: älkää ensinkään vannoko,
älkää taivaan kautta, sillä se on Jumalan valtaistuin,
35 Älkääkä maan kautta, sillä se on hänen jalkojensa
astinlauta, älkää myöskään Jerusalemin kautta, sillä se
on suuren Kuninkaan kaupunki; 36 Äläkä vanno pääsi
kautta, sillä et sinä voi yhtäkään hiusta tehdä valkeaksi
etkä mustaksi; 37 vaan olkoon teidän puheenne: 'On,
on', tahi: 'ei, ei'. Mitä siihen lisätään, se on pahasta. 38
Te olette kuulleet sanotuksi: 'Silmä silmästä ja hammas
hampaasta'. 39 Mutta minä sanon teille: älkää tehkö
pahalle vastarintaa; vaan jos joku lyö sinua oikealle
poskelle, käännä hänelle toinenkin; 40 ja jos joku tahtoo
sinun kanssasi käydä oikeutta ja ottaa ihokkaasi, anna
hänen saada vaippasikin; 41 ja jos joku pakottaa sinua
yhden virstan matkalle, kulje hänen kanssaan kaksi. 42
Anna sille, joka sinulta anoo, äläkä käännä selkääsi
sille, joka sinulta lainaa pyytää. 43 Te olette kuulleet
sanotuksi: 'Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi'.
44 Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne ja
rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat, 45 että
olisitte Isänne lapsia, joka on taivaissa; sillä hän antaa
aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa
sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin. 46 Sillä jos te
rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille
siitä on tuleva? Eivätkö publikaanitkin tee samoin? 47
Ja jos te osoitatte ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne,
mitä erinomaista te siinä teette? Eivätkö pakanatkin tee
samoin? 48 Olkaa siis te täydelliset, niinkuin teidän
taivaallinen Isänne täydellinen on."

6 "Kavahtakaa, ettette harjoita vanhurskauttanne
ihmisten nähden, että he teitä katselisivat; muutoin
ette saa palkkaa Isältänne, joka on taivaissa. 2
Sentähden, kun annat almuja, älä soitata torvea edelläsi,
niinkuin ulkokullatut tekevät synagoogissa ja kaduilla
saadakseen ylistystä ihmisiltä. Totisesti minä sanon
teille: he ovat saaneet palkkansa. 3 Vaan kun sinä
almua annat, älköön vasen kätesi tietäkö, mitä oikea
kätesi tekee, 4 että almusi olisi salassa; ja sinun

Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle. 5 Ja kun
rukoilette, älkää olko niinkuin ulkokullatut; sillä he
mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen
kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä
sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. 6 Vaan sinä,
kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile
Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa
näkee, maksaa sinulle. 7 Ja kun rukoilette, niin älkää
tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että
heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. 8
Älkää siis olko heidän kaltaisiaan; sillä teidän Isänne
kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennenkuin häneltä
anottekaan. 9 Rukoilkaa siis te näin: Isä meidän,
joka olet taivaissa! Pyhitetty olkoon sinun nimesi; 10
tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi
myös maan päällä niinkuin taivaassa; 11 anna meille
tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme; 12
ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niinkuin
mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme; 13
Äläkä saata meitä kiusaukseen; vaan päästä meidät
pahasta, sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia
iankaikkisesti. Amen. 14 Sillä jos te annatte anteeksi
ihmisille heidän rikkomuksensa, niin teidän taivaallinen
Isänne myös antaa teille anteeksi; 15 mutta jos te
ette anna ihmisille anteeksi, niin ei myöskään teidän
Isänne anna anteeksi teidän rikkomuksianne. 16 Ja
kun paastoatte, älkää olko synkännäköisiä niinkuin
ulkokullatut; sillä he tekevät kasvonsa surkeiksi, että
ihmiset näkisivät heidän paastoavan. Totisesti minä
sanon teille: he ovat saaneet palkkansa. 17 Vaan kun
sinä paastoat, niin voitele pääsi ja pese kasvosi, 18
etteivät paastoamistasi näkisi ihmiset, vaan sinun Isäsi,
joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee,
maksaa sinulle. 19 Älkää kootko itsellenne aarteita maan
päälle, missä koi ja ruoste raiskaa ja missä varkaat
murtautuvat sisään ja varastavat. 20 Vaan kootkaa
itsellenne aarteita taivaaseen, missä ei koi eikä ruoste
raiskaa ja missä eivät varkaat murtaudu sisään eivätkä
varasta. 21 Sillä missä sinun aarteesi on, siellä on myös
sinun sydämesi. 22 Silmä on ruumiin lamppu. Jos siis
silmäsi on terve, niin koko sinun ruumiisi on valaistu.
23 Mutta jos silmäsi on viallinen, niin koko ruumiisi on
pimeä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä,
kuinka suuri onkaan pimeys! 24 Ei kukaan voi palvella
kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista
rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette
voi palvella Jumalaa ja mammonaa. 25 Sentähden minä
sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte
tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne
pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis
enemmän kuin vaatteet? 26 Katsokaa taivaan lintuja:
eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin,
ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole
paljoa suurempiarvoiset kuin ne? 27 Ja kuka teistä voi
murehtimisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa?
28 Ja mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon
kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä
kehrää. 29 Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo
kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi
niistä. 30 Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon,
joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö
paljoa ennemmin teitä, te vähäuskoiset? 31 Älkää siis
murehtiko sanoen: 'Mitä me syömme?' tahi: 'Mitä me
juomme?' tahi: 'Millä me itsemme vaatetamme?' 32 Sillä
tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen
Isänne kyllä tietää teidän kaikkea tätä tarvitsevan.
33 Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen
vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan.
34 Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä
huominen päivä pitää murheen itsestään. Riittää kullekin
päivälle oma vaivansa."

7 "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; 2 sillä millä
tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä
mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. 3 Kuinka näet
rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa
omassa silmässäsi? 4 Taikka kuinka saatat sanoa
veljellesi: 'Annas, minä otan rikan silmästäsi', ja katso,
malka on omassa silmässäsi? 5 Sinä ulkokullattu, ota
ensin malka omasta silmästäsi, ja sitten sinä näet ottaa
rikan veljesi silmästä. 6 Älkää antako pyhää koirille,
älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne
tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä. 7
Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte;
kolkuttakaa, niin teille avataan. 8 Sillä jokainen anova
saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan. 9 Vai
kuka teistä on se ihminen, joka antaa pojallensa kiven,
kun tämä pyytää häneltä leipää, 10 taikka, kun hän
pyytää kalaa, antaa hänelle käärmeen? 11 Jos siis
te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne hyviä
lahjoja, kuinka paljoa ennemmin teidän Isänne, joka on
taivaissa, antaa sitä, mikä hyvää on, niille, jotka sitä
häneltä anovat! 12 Sentähden, kaikki, mitä te tahdotte
ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille;
sillä tämä on laki ja profeetat. 13 Menkää ahtaasta
portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea,
joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle
menevät; 14 mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka
vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.
15 Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän
luoksenne lammastenvaatteissa, mutta sisältä ovat
raatelevaisia susia. 16 Heidän hedelmistään te tunnette
heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä
ohdakkeista viikunoita? 17 Näin jokainen hyvä puu
tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja
hedelmiä. 18 Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä
eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. 19 Jokainen

puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja
heitetään tuleen. 20 Niin te siis tunnette heidät heidän
hedelmistään. 21 Ei jokainen, joka sanoo minulle:
'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se,
joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. 22 Moni
sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me
sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta
ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet
monta voimallista tekoa?' 23 Ja silloin minä lausun heille
julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois
minun tyköäni, te laittomuuden tekijät'. 24 Sentähden on
jokainen, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden
mukaan, verrattava ymmärtäväiseen mieheen, joka
huoneensa kalliolle rakensi. 25 Ja rankkasade lankesi,
ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä
huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle
perustettu. 26 Ja jokainen, joka kuulee nämä minun
sanani eikä tee niiden mukaan, on verrattava tyhmään
mieheen, joka huoneensa hiekalle rakensi. 27 Ja
rankkasade lankesi, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat
ja syöksähtivät sitä huonetta vastaan, ja se sortui, ja sen
sortuminen oli suuri." 28 Ja kun Jeesus lopetti nämä
puheet, olivat kansanjoukot hämmästyksissään hänen
opetuksestansa, 29 sillä hän opetti heitä niinkuin se,
jolla valta on, eikä niinkuin heidän kirjanoppineensa.

8 Kun hän astui alas vuorelta, seurasi häntä suuri
kansan paljous. 2 Ja katso, tuli pitalinen mies ja
kumartui maahan hänen eteensä ja sanoi: "Herra,
jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa". 3 Niin
hän ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: "Minä
tahdon; puhdistu". Ja kohta hän puhdistui pitalistaan.
4 Ja Jeesus sanoi hänelle: "Katso, ettet puhu tästä
kenellekään; vaan mene ja näytä itsesi papille, ja
uhraa lahja, jonka Mooses on säätänyt, todistukseksi
heille". 5 Ja kun hän saapui Kapernaumiin, tuli hänen
tykönsä sadanpäämies ja rukoili häntä 6 ja sanoi:
"Herra, minun palvelijani makaa kotona halvattuna ja on
kovissa vaivoissa". 7 Hän sanoi hänelle: "Minä tulen
ja parannan hänet". 8 Mutta sadanpäämies vastasi
ja sanoi: "Herra, en minä ole sen arvoinen, että tulisit
minun kattoni alle; vaan sano ainoastaan sana, niin
minun palvelijani paranee. 9 Sillä minä itsekin olen
toisen vallan alainen, ja minulla on sotamiehiä käskyni
alaisina, ja minä sanon tälle: 'Mene', ja hän menee, ja
toiselle: 'Tule', ja hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä',
ja hän tekee." 10 Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli
ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti minä
sanon teille: en ole kenelläkään Israelissa löytänyt näin
suurta uskoa. 11 Ja minä sanon teille: monet tulevat
idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin
ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa; 12 mutta
valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen; siellä on
oleva itku ja hammasten kiristys." 13 Ja Jeesus sanoi
sadanpäämiehelle: "Mene. Niinkuin sinä uskot, niin
sinulle tapahtukoon." Ja palvelija parani sillä hetkellä.
14 Kun Jeesus tuli Pietarin kotiin, näki hän hänen
anoppinsa makaavan sairaana kuumeessa. 15 Niin hän
koski tämän käteen, ja kuume lähti hänestä; ja hän
nousi ja palveli häntä. 16 Mutta illan tultua tuotiin hänen
tykönsä monta riivattua. Ja hän ajoi henget ulos sanalla,
ja kaikki sairaat hän paransi; 17 että kävisi toteen, mikä
on puhuttu profeetta Esaiaan kautta, joka sanoo: "Hän
otti päällensä meidän sairautemme ja kantoi meidän
tautimme". 18 Mutta kun Jeesus näki paljon kansaa
ympärillään, käski hän lähteä toiselle rannalle. 19 Ja
eräs kirjanoppinut tuli ja sanoi hänelle: "Opettaja, minä
seuraan sinua, mihin ikinä menet". 20 Niin Jeesus sanoi
hänelle: "Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta
Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi". 21
Ja eräs toinen hänen opetuslapsistaan sanoi hänelle:
"Herra, salli minun ensin käydä hautaamassa isäni".
22 Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Seuraa sinä minua,
ja anna kuolleitten haudata kuolleensa". 23 Ja hän
astui venheeseen, ja hänen opetuslapsensa seurasivat
häntä. 24 Ja katso, järvellä nousi kova myrsky, niin että
venhe peittyi aaltoihin; mutta hän nukkui. 25 Niin he
menivät ja herättivät hänet sanoen: "Herra, auta, me
hukumme". 26 Hän sanoi heille: "Te vähäuskoiset, miksi
olette pelkureita?" Silloin hän nousi ja nuhteli tuulia ja
järveä, ja tuli aivan tyven. 27 Ja ihmiset ihmettelivät
ja sanoivat: "Millainen tämä on, kun sekä tuulet että
meri häntä tottelevat?" 28 Kun hän tuli toiselle rannalle,
gadaralaisten alueelle, tuli häntä vastaan kaksi riivattua,
jotka olivat haudoista lähteneet ja olivat kovin raivoisia,
niin ettei kukaan voinut sitä tietä kulkea. 29 Ja katso, he
huusivat sanoen: "Mitä sinulla on meidän kanssamme
tekemistä, sinä Jumalan Poika? Oletko tullut tänne
vaivaamaan meitä ennen aikaa?" 30 Ja etäällä heistä
kävi suuri sikalauma laitumella. 31 Niin riivaajahenget
pyysivät häntä sanoen: "Jos ajat meidät pois, niin lähetä
meidät sikalaumaan". 32 Ja hän sanoi niille: "Menkää".
Silloin ne lähtivät heistä ja menivät sikoihin. Ja katso,
koko lauma syöksyi jyrkännettä alas järveen ja hukkui
veteen. 33 Mutta paimentajat pakenivat; ja he menivät
kaupunkiin ja ilmoittivat kaikki, myöskin sen, miten
riivattujen oli käynyt. 34 Ja katso, koko kaupunki lähti
Jeesusta vastaan; ja kun he hänet näkivät, pyysivät he
häntä menemään pois heidän alueeltaan.

9 Ja hän astui venheeseen, meni jälleen toiselle
rannalle ja tuli omaan kaupunkiinsa. 2 Ja katso,
hänen tykönsä tuotiin halvattu mies, joka makasi
vuoteella. Kun Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi
hän halvatulle: "Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun
syntisi annetaan sinulle anteeksi". 3 Ja katso, muutamat
kirjanoppineista sanoivat mielessään: "Tämä pilkkaa
Jumalaa". 4 Mutta Jeesus ymmärsi heidän ajatuksensa

ja sanoi: "Miksi te ajattelette pahaa sydämessänne?
5 Sillä kumpi on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi
annetaan sinulle anteeksi', vai sanoa: 'Nouse ja käy'? 6
Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan
päällä antaa syntejä anteeksi, niin" -hän sanoi halvatulle-
"nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi." 7 Ja hän nousi ja
lähti kotiinsa. 8 Mutta kun kansanjoukot sen näkivät,
peljästyivät he ja ylistivät Jumalaa, joka oli antanut
senkaltaisen vallan ihmisille. 9 Ja sieltä kulkiessaan ohi
Jeesus näki miehen, jonka nimi oli Matteus, istumassa
tulliasemalla ja sanoi hänelle: "Seuraa minua". Niin tämä
nousi ja seurasi häntä. 10 Ja kun hän aterioi hänen
kodissaan, niin katso, tuli monta publikaania ja syntistä,
ja he aterioivat Jeesuksen ja hänen opetuslastensa
kanssa. 11 Ja kun fariseukset sen näkivät, sanoivat he
hänen opetuslapsilleen: "Miksi teidän opettajanne syö
publikaanien ja syntisten kanssa?" 12 Mutta kun Jeesus
sen kuuli, sanoi hän: "Eivät terveet tarvitse parantajaa,
vaan sairaat. 13 Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä
on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria'. Sillä en minä
ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä." 14
Silloin Johanneksen opetuslapset tulivat hänen tykönsä
ja sanoivat: "Me ja fariseukset paastoamme paljon; miksi
sinun opetuslapsesi eivät paastoa?" 15 Niin Jeesus
sanoi heille: "Eiväthän häävieraat voi surra, niinkauan
kuin ylkä on heidän kanssaan? Mutta päivät tulevat,
jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin he paastoavat. 16
Ei kukaan pane vanuttamattomasta kankaasta paikkaa
vanhaan vaippaan, sillä semmoinen täytetilkku repii
palasen vaipasta, ja reikä tulee pahemmaksi. 17
Eikä nuorta viiniä lasketa vanhoihin nahkaleileihin;
muutoin leilit pakahtuvat, ja viini juoksee maahan, ja leilit
turmeltuvat; vaan nuori viini lasketaan uusiin leileihin,
ja niin molemmat säilyvät." 18 Kun hän tätä heille
puhui, niin katso, eräs päämies tuli ja kumartui maahan
hänen eteensä ja sanoi: "Minun tyttäreni kuoli juuri
ikään, mutta tule ja pane kätesi hänen päällensä, niin
hän virkoaa eloon". 19 Niin Jeesus nousi ja seurasi
häntä opetuslapsinensa. 20 Ja katso, nainen, joka
oli sairastanut verenjuoksua kaksitoista vuotta, tuli
takaapäin ja kosketti hänen vaippansa tupsua. 21 Sillä
hän sanoi itsekseen: "Jos vain saan koskettaa hänen
vaippaansa, niin minä tulen terveeksi". 22 Silloin Jeesus
kääntyi, näki hänet ja sanoi: "Tyttäreni, ole turvallisella
mielellä; sinun uskosi on tehnyt sinut terveeksi". Ja sillä
hetkellä nainen tuli terveeksi. 23 Ja kun Jeesus tuli
päämiehen taloon ja näki huilunsoittajat ja hälisevän
väkijoukon, 24 sanoi hän: "Menkää pois, sillä tyttö ei
ole kuollut, vaan nukkuu". Niin he nauroivat häntä.
25 Mutta kun väkijoukko oli ajettu ulos, meni hän
sisälle ja tarttui hänen käteensä; ja tyttö nousi. 26 Ja
sanoma tästä levisi koko siihen maahan. 27 Ja kun
Jeesus kulki sieltä, seurasi häntä kaksi sokeaa huutaen
ja sanoen: "Daavidin poika, armahda meitä". 28 Ja
hänen mentyänsä huoneeseen sokeat tulivat hänen
tykönsä; ja Jeesus sanoi heille: "Uskotteko, että minä
voin sen tehdä?" He sanoivat hänelle: "Uskomme,
Herra". 29 Silloin hän kosketti heidän silmiänsä ja sanoi:
"Tapahtukoon teille uskonne mukaan". 30 Ja heidän
silmänsä aukenivat. Ja Jeesus varoitti heitä vakavasti
sanoen: "Katsokaa, ettei kukaan saa tästä tietää". 31
Mutta he menivät pois ja levittivät sanomaa hänestä
koko siihen maahan. 32 Ja katso, näiden lähdettyä
tuotiin hänen tykönsä mykkä mies, joka oli riivattu.
33 Ja kun riivaaja oli ajettu ulos, niin mykkä puhui,
ja kansa ihmetteli sanoen: "Tällaista ei ole Israelissa
ikinä nähty". 34 Mutta fariseukset sanoivat: "Riivaajain
päämiehen voimalla hän ajaa ulos riivaajia". 35 Ja
Jeesus vaelsi kaikki kaupungit ja kylät ja opetti heidän
synagoogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia
ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta.
36 Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä
sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljätyt niinkuin
lampaat, joilla ei ole paimenta. 37 Silloin hän sanoi
opetuslapsillensa: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä
vähän. 38 Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi
työmiehiä elonkorjuuseensa."

10 Ja hän kutsui tykönsä ne kaksitoista opetuslastaan
ja antoi heille vallan ajaa ulos saastaisia henkiä ja
parantaa kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta.
2 Ja nämä ovat niiden kahdentoista apostolin nimet:
ensimmäinen oli Simon, jota kutsuttiin Pietariksi, ja
Andreas, hänen veljensä, sitten Jaakob Sebedeuksen
poika, ja Johannes, hänen veljensä, 3 Filippus ja
Bartolomeus, Tuomas ja Matteus, publikaani, Jaakob,
Alfeuksen poika, ja Lebbeus, lisänimeltä Taddeus, 4
Simon Kananeus ja Juudas Iskariot, sama, joka hänet
kavalsi. 5 Nämä kaksitoista Jeesus lähetti ja käski
heitä sanoen: "Älköön tienne viekö pakanain luokse,
älkääkä menkö mihinkään samarialaisten kaupunkiin, 6
vaan menkää ennemmin Israelin huoneen kadonneitten
lammasten tykö. 7 Ja missä kuljette, saarnatkaa ja
sanokaa: 'Taivasten valtakunta on tullut lähelle'. 8
Parantakaa sairaita, herättäkää kuolleita, puhdistakaa
pitalisia, ajakaa ulos riivaajia. Lahjaksi olette saaneet,
lahjaksi antakaa. 9 Älkää varustako itsellenne kultaa,
älkää hopeata älkääkä vaskea vyöhönne, 10 Älkää
laukkua matkalle, älkää kahta ihokasta, älkää kenkiä,
älkääkä sauvaa; sillä työmies on ruokansa ansainnut. 11
Ja mihin kaupunkiin tai kylään te tulettekin, tiedustelkaa,
kuka siellä on arvollinen, ja jääkää hänen luokseen,
kunnes sieltä lähdette. 12 Ja tullessanne taloon
tervehtikää sitä. 13 Ja jos talo on arvollinen, tulkoon
sille teidän rauhanne; mutta jos se ei ole arvollinen,
palatkoon teidän rauhanne teille takaisin. 14 Ja missä

teitä ei oteta vastaan eikä teidän sanojanne kuulla,
lähtekää pois siitä talosta tai siitä kaupungista ja
pudistakaa tomu jaloistanne. 15 Totisesti minä sanon
teille: Sodoman ja Gomorran maan on tuomiopäivänä
oleva helpompi kuin sen kaupungin. 16 Katso, minä
lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle; olkaa
siis älykkäät kuin käärmeet ja viattomat kuin kyyhkyset.
17 Kavahtakaa ihmisiä, sillä he vetävät teidät oikeuksiin,
ja synagoogissaan he teitä ruoskivat; 18 ja teidät
viedään maaherrain ja kuningasten eteen minun tähteni,
todistukseksi heille ja pakanoille. 19 Mutta kun he
vetävät teitä oikeuteen, älkää huolehtiko siitä, miten
tahi mitä puhuisitte, sillä teille annetaan sillä hetkellä,
mitä teidän on puhuminen. 20 Sillä ette te itse puhu,
vaan teidän Isänne Henki puhuu teissä. 21 Ja veli
antaa veljensä kuolemaan ja isä lapsensa, ja lapset
nousevat vanhempiansa vastaan ja tappavat heidät. 22
Ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden;
mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu. 23
Ja kun teitä vainotaan yhdessä kaupungissa, paetkaa
toiseen; sillä totisesti minä sanon teille: te ette ehdi
loppuun käydä Israelin kaupunkeja, ennenkuin Ihmisen
Poika tulee. 24 Ei ole opetuslapsi opettajaansa parempi,
eikä palvelija parempi isäntäänsä. 25 Opetuslapselle
riittää, että hänelle käy niinkuin hänen opettajalleen, ja
palvelijalle, että hänelle käy niinkuin hänen isännälleen.
Jos he perheenisäntää ovat sanoneet Beelsebuliksi,
kuinka paljoa enemmän hänen perheväkeään! 26 Älkää
siis peljätkö heitä. Sillä ei ole mitään peitettyä, mitä
ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule
tunnetuksi. 27 Minkä minä sanon teille pimeässä, se
puhukaa päivän valossa. Ja minkä kuulette kuiskattavan
korvaanne, se julistakaa katoilta. 28 Älkääkä peljätkö
niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa
sielua; vaan ennemmin peljätkää häntä, joka voi sekä
sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. **(Geenna g1067)**
29 Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä
yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta.
30 Ovatpa teidän päänne hiuksetkin kaikki luetut. 31
Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin
monta varpusta. 32 Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa
minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä,
joka on taivaissa. 33 Mutta joka kieltää minut ihmisten
edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on
taivaissa. 34 Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan
rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan
miekan. 35 Sillä minä olen tullut 'nostamaan pojan riitaan
isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan ja miniän
anoppiansa vastaan; 36 ja ihmisen vihamiehiksi tulevat
hänen omat perhekuntalaisensa'. 37 Joka rakastaa
isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei
ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka
tytärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle
sovelias; 38 ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua,
se ei ole minulle sovelias. 39 Joka löytää elämänsä,
kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähteni,
hän löytää sen. 40 Joka ottaa tykönsä teidät, se ottaa
tykönsä minut; ja joka ottaa minut tykönsä, ottaa tykönsä
hänet, joka on minut lähettänyt. 41 Joka profeetan
ottaa tykönsä profeetan nimen tähden, saa profeetan
palkan; ja joka vanhurskaan ottaa tykönsä vanhurskaan
nimen tähden, saa vanhurskaan palkan. 42 Ja kuka
hyvänsä antaa yhdelle näistä pienistä maljallisen kylmää
vettä, hänen juodaksensa, opetuslapsen nimen tähden,
totisesti minä sanon teille: hän ei jää palkkaansa vaille."

11 Ja kun Jeesus oli antanut kahdelletoista
opetuslapselleen kaikki nämä käskyt, niin
hän lähti sieltä opettamaan ja saarnaamaan
heidän kaupunkeihinsa. 2 Mutta kun Johannes
vankilassa ollessaan kuuli Kristuksen teot, lähetti hän
opetuslapsiansa 3 sanomaan hänelle: "Oletko sinä se
tuleva, vai pitääkö meidän toista odottaman?" 4 Niin
Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Menkää ja kertokaa
Johannekselle, mitä kuulette ja näette: 5 sokeat saavat
näkönsä, ja rammat kävelevät, pitaliset puhdistuvat,
ja kuurot kuulevat, ja kuolleet herätetään, ja köyhille
julistetaan evankeliumia. 6 Ja autuas on se, joka ei
loukkaannu minuun." 7 Kun he olivat menneet, rupesi
Jeesus puhumaan kansalle Johanneksesta: "Mitä te
lähditte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota tuuli
huojuttaa? 8 Vai mitä lähditte katsomaan? Ihmistäkö,
hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, hienopukuiset
ovat kuningasten kartanoissa. 9 Vai mitä te lähditte?
Profeettaako katsomaan? Totisesti, minä sanon teille:
hän on enemmän kuin profeetta. 10 Tämä on se,
josta on kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun
edelläsi, ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi'. 11
Totisesti minä sanon teille: ei ole vaimoista syntyneitten
joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja;
mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi
kuin hän. 12 Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti
hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät
tempaavat sen itselleen. 13 Sillä kaikki profeetat ja laki
ovat ennustaneet Johannekseen asti; 14 ja jos tahdotte
ottaa vastaan: hän on Elias, joka oli tuleva. 15 Jolla
on korvat, se kuulkoon. 16 Mutta mihin minä vertaan
tämän sukupolven? Se on lasten kaltainen, jotka istuvat
toreilla ja huutavat toisilleen 17 sanoen: 'Me soitimme
teille huilua, ja te ette karkeloineet; me veisasimme
itkuvirsiä, ja te ette valittaneet'. 18 Sillä Johannes tuli,
hän ei syö eikä juo, ja he sanovat: 'Hänessä on riivaaja'.
19 Ihmisen Poika tuli, hän syö ja juo, ja he sanovat:
'Katso syömäriä ja viininjuojaa, publikaanien ja syntisten
ystävää!' Ja viisaus on oikeaksi näytetty teoissansa." 20
Sitten hän rupesi nuhtelemaan niitä kaupunkeja, joissa
useimmat hänen voimalliset tekonsa olivat tapahtuneet,

siitä, etteivät ne olleet tehneet parannusta: 21 "Voi sinua,
Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset
teot, jotka ovat tapahtuneet teissä, olisivat tapahtuneet
Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat
säkissä ja tuhassa tehneet parannuksen. 22 Mutta
minä sanon teille: Tyyron ja Siidonin on tuomiopäivänä
oleva helpompi kuin teidän. 23 Ja sinä, Kapernaum,
korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan
tuonelaan on sinun astuttava alas. Sillä jos ne voimalliset
teot, jotka ovat tapahtuneet sinussa, olisivat tapahtuneet
Sodomassa, niin se seisoisi vielä tänäkin päivänä.
(Hadēs g86) 24 Mutta minä sanon teille: Sodoman maan
on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin sinun." 25
Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: "Minä
ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet
salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut
ne lapsenmielisille. 26 Niin, Isä, sillä näin on sinulle
hyväksi näkynyt. 27 Kaikki on minun Isäni antanut minun
haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä
Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika
tahtoo hänet ilmoittaa. 28 Tulkaa minun tyköni, kaikki
työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille
levon. 29 Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa
minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä;
niin te löydätte levon sielullenne. 30 Sillä minun ikeeni
on sovelias, ja minun kuormani on keveä."

12 Siihen aikaan Jeesus kulki sapattina viljavainioiden
halki; ja hänen opetuslastensa oli nälkä, ja he
rupesivat katkomaan tähkäpäitä ja syömään. 2 Mutta
kun fariseukset sen näkivät, sanoivat he hänelle: "Katso,
sinun opetuslapsesi tekevät, mitä ei ole lupa tehdä
sapattina". 3 Niin hän sanoi heille: "Ettekö ole lukeneet,
mitä Daavid teki, kun hänen ja hänen seuralaistensa
oli nälkä, 4 kuinka hän meni Jumalan huoneeseen,
ja kuinka he söivät näkyleivät, joita ei hänen eikä
hänen seuralaistensa ollut lupa syödä, vaan ainoastaan
pappien? 5 Tai ettekö ole lukeneet laista, että papit
sapattina pyhäkössä rikkovat sapatin ja ovat kuitenkin
syyttömät? 6 Mutta minä sanon teille: tässä on se,
joka on pyhäkköä suurempi. 7 Mutta jos tietäisitte,
mitä tämä on: 'Laupeutta minä tahdon enkä uhria',
niin te ette tuomitsisi syyttömiä. 8 Sillä Ihmisen Poika
on sapatin herra." 9 Ja hän lähti sieltä ja tuli heidän
synagoogaansa. 10 Ja katso, siellä oli mies, jonka käsi
oli kuivettunut. Niin he kysyivät häneltä sanoen: "Onko
luvallista sapattina parantaa?" voidaksensa nostaa
syytteen häntä vastaan. 11 Niin hän sanoi heille:
"Kuka teistä on se mies, joka ei, jos hänen ainoa
lampaansa putoaa sapattina kuoppaan, tartu siihen ja
nosta sitä ylös? 12 Kuinka paljon suurempiarvoinen
onkaan ihminen kuin lammas! Sentähden on lupa tehdä
sapattina hyvää." 13 Sitten hän sanoi miehelle: "Ojenna
kätesi!" Ja hän ojensi; ja se tuli entiselleen, terveeksi
niinkuin toinenkin. 14 Niin fariseukset lähtivät ulos ja
pitivät neuvoa häntä vastaan, surmataksensa hänet. 15
Mutta kun Jeesus huomasi sen, väistyi hän sieltä pois.
Ja monet seurasivat häntä, ja hän paransi heidät kaikki,
16 ja hän varoitti vakavasti heitä saattamasta häntä
julki; 17 että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetta
Esaiaan kautta, joka sanoo: 18 "Katso, minun palvelijani,
jonka minä olen valinnut, minun rakkaani, johon minun
sieluni on mielistynyt; minä panen Henkeni häneen,
ja hän on saattava oikeuden sanomaa pakanoille. 19
Ei hän riitele eikä huuda, ei hänen ääntänsä kuule
kukaan kaduilla. 20 Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja
suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes
hän saattaa oikeuden voittoon. 21 Ja hänen nimeensä
pakanat panevat toivonsa." 22 Silloin tuotiin hänen
tykönsä riivattu mies, joka oli sokea ja mykkä, ja hän
paransi hänet, niin että mykkä puhui ja näki. 23 Ja kaikki
kansa hämmästyi ja sanoi: "Eiköhän tämä ole Daavidin
poika?" 24 Mutta kun fariseukset sen kuulivat, sanoivat
he: "Tämä ei aja riivaajia ulos kenenkään muun kuin
Beelsebulin, riivaajain päämiehen, voimalla". 25 Mutta
hän tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi heille: "Jokainen
valtakunta, joka riitautuu itsensä kanssa, joutuu autioksi,
eikä mikään kaupunki tai talo, joka riitautuu itsensä
kanssa, pysy pystyssä. 26 Jos nyt saatana ajaa ulos
saatanan, niin hän on riitautunut itsensä kanssa; kuinka
siis hänen valtakuntansa pysyy pystyssä? 27 Ja jos
minä Beelsebulin voimalla ajan ulos riivaajia, kenenkä
voimalla sitten teidän lapsenne ajavat niitä ulos? Niinpä
he tulevat olemaan teidän tuomarinne. 28 Mutta jos
minä Jumalan Hengen voimalla ajan ulos riivaajia,
niin on Jumalan valtakunta tullut teidän tykönne. 29
Taikka kuinka voi kukaan tunkeutua väkevän taloon
ja ryöstää hänen tavaroitansa, ellei hän ensin sido
sitä väkevää? Vasta sitten hän ryöstää tyhjäksi hänen
talonsa. 30 Joka ei ole minun kanssani, se on minua
vastaan; ja joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa.
31 Sentähden minä sanon teille: jokainen synti ja pilkka
annetaan ihmisille anteeksi, mutta Hengen pilkkaamista
ei anteeksi anneta. 32 Ja jos joku sanoo sanan Ihmisen
Poikaa vastaan, niin hänelle annetaan anteeksi; mutta
jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin
hänelle ei anteeksi anneta, ei tässä maailmassa eikä
tulevassa. (aiōn g165) 33 Joko tehkää puu hyväksi ja
sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu huonoksi ja sen
hedelmä huonoksi; sillä hedelmästä puu tunnetaan. 34
Te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te saattaisitte hyvää
puhua, kun itse olette pahoja? Sillä sydämen kyllyydestä
suu puhuu. 35 Hyvä ihminen tuo hyvän runsaudesta
esille hyvää, ja paha ihminen tuo pahan runsaudesta
esille pahaa. 36 Mutta minä sanon teille: jokaisesta
turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän
tekemän tili tuomiopäivänä. 37 Sillä sanoistasi sinut

julistetaan vanhurskaaksi, ja sanoistasi sinut tuomitaan
syylliseksi." 38 Silloin muutamat kirjanoppineista ja
fariseuksista vastasivat hänelle sanoen: "Opettaja, me
tahdomme nähdä sinulta merkin". 39 Mutta hän vastasi
heille ja sanoi: "Tämä paha ja avionrikkoja sukupolvi
tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta merkkiä
kuin profeetta Joonaan merkki. 40 Sillä niinkuin Joonas
oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä,
niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme
päivää ja kolme yötä. 41 Niiniven miehet nousevat
tuomiolle yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat
sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan
saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin
Joonas. 42 Etelän kuningatar on heräjävä tuomiolle
tämän sukupolven kanssa ja tuleva sille tuomioksi; sillä
hän tuli maan ääristä kuulemaan Salomon viisautta, ja
katso, tässä on enempi kuin Salomo. 43 Kun saastainen
henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita paikkoja ja
etsii lepoa, eikä löydä. 44 Silloin se sanoo: 'Minä palaan
huoneeseeni, josta lähdin'. Ja kun se tulee, tapaa se
huoneen tyhjänä ja lakaistuna ja kaunistettuna. 45 Silloin
se menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä,
pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat
siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi kuin
ensimmäiset. Niin käy myös tälle pahalle sukupolvelle."
46 Hänen vielä puhuessaan kansalle, katso, hänen
äitinsä ja veljensä seisoivat ulkona, tahtoen häntä
puhutella. 47 Niin joku sanoi hänelle: "Katso, sinun äitisi
ja veljesi seisovat ulkona ja tahtovat sinua puhutella". 48
Mutta hän vastasi ja sanoi sille, joka sen hänelle ilmoitti:
"Kuka on minun äitini, ja ketkä ovat minun veljeni?" 49
Ja hän ojensi kätensä opetuslastensa puoleen ja sanoi:
"Katso, minun äitini ja veljeni! 50 Sillä jokainen, joka
tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni
ja sisareni ja äitini."

13 Sinä päivänä Jeesus lähti asunnostaan ja istui
järven rannalle. 2 Ja hänen tykönsä kokoontui
paljon kansaa, jonka tähden hän astui venheeseen ja
istuutui, ja kaikki kansa seisoi rannalla. 3 Ja hän puhui
heille paljon vertauksilla ja sanoi: "Katso, kylväjä meni
kylvämään. 4 Ja hänen kylväessään putosivat muutamat
siemenet tien oheen, ja linnut tulivat ja söivät ne. 5 Toiset
putosivat kallioperälle, jossa niillä ei ollut paljon maata,
ja ne nousivat kohta oraalle, kun niillä ei ollut syvää
maata. 6 Mutta auringon noustua ne paahtuivat, ja kun
niillä ei ollut juurta, niin ne kuivettuivat. 7 Toiset taas
putosivat orjantappuroihin, ja orjantappurat nousivat ja
tukahuttivat ne. 8 Ja toiset putosivat hyvään maahan ja
antoivat sadon, mitkä sata, mitkä kuusikymmentä, mitkä
kolmekymmentä jyvää. 9 Jolla on korvat, se kuulkoon."
10 Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja sanoivat hänelle:
"Minkätähden sinä puhut heille vertauksilla?" 11 Hän
vastasi ja sanoi: "Sentähden, että teidän on annettu
tuntea taivasten valtakunnan salaisuudet, mutta heidän
ei ole annettu. 12 Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä
on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois
sekin, mikä hänellä on. 13 Sentähden minä puhun heille
vertauksilla, että he näkevin silmin eivät näe ja kuulevin
korvin eivät kuule, eivätkä ymmärrä. 14 Ja heissä
käy toteen Esaiaan ennustus, joka sanoo: 'Kuulemalla
kuulkaa, älkääkä ymmärtäkö, ja näkemällä nähkää,
älkääkä käsittäkö. 15 Sillä paatunut on tämän kansan
sydän, ja korvillaan he työläästi kuulevat, ja silmänsä
he ovat ummistaneet, etteivät he näkisi silmillään,
eivät kuulisi korvillaan, eivät ymmärtäisi sydämellään
eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi.' 16
Mutta autuaat ovat teidän silmänne, koska ne näkevät,
ja teidän korvanne, koska ne kuulevat. 17 Sillä totisesti
minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat ovat
halunneet nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet,
ja kuulla, mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet. 18
Kuulkaa siis te vertaus kylväjästä: 19 Kun joku kuulee
valtakunnan sanan eikä ymmärrä, niin tulee paha ja
tempaa pois sen, mikä hänen sydämeensä kylvettiin.
Tämä on se, mikä kylvettiin tien oheen. 20 Mikä
kallioperälle kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja heti
ottaa sen ilolla vastaan; 21 mutta hänellä ei ole juurta
itsessään, vaan hän kestää ainoastaan jonkun aikaa, ja
kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin hän heti
lankeaa pois. 22 Mikä taas orjantappuroihin kylvettiin,
on se, joka kuulee sanan, mutta tämän maailman huoli
ja rikkauden viettelys tukahuttavat sanan, ja hän jää
hedelmättömäksi. **(aiōn g165)** 23 Mutta mikä hyvään
maahan kylvettiin, on se, joka kuulee sanan ja ymmärtää
sen ja myös tuottaa hedelmän ja tekee, mikä sata
jyvää, mikä kuusikymmentä, mikä kolmekymmentä." 24
Toisen vertauksen hän puhui heille sanoen: "Taivasten
valtakunta on verrattava mieheen, joka kylvi hyvän
siemenen peltoonsa. 25 Mutta ihmisten nukkuessa
hänen vihamiehensä tuli ja kylvi lustetta nisun sekaan ja
meni pois. 26 Ja kun laiho kasvoi ja teki hedelmää, silloin
lustekin tuli näkyviin. 27 Niin perheenisännän palvelijat
tulivat ja sanoivat hänelle: 'Herra, etkö kylvänyt peltoosi
hyvää siementä? Mistä siihen sitten on tullut lustetta?'
28 Hän sanoi heille: 'Sen on vihamies tehnyt'. Niin
palvelijat sanoivat hänelle: 'Tahdotko, että menemme ja
kokoamme sen?' 29 Mutta hän sanoi: 'En, ettette lustetta
kootessanne nyhtäisi sen mukana nisuakin. 30 Antakaa
molempain kasvaa yhdessä elonleikkuuseen asti; ja
elonaikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa ensin
luste ja sitokaa se kimppuihin poltettavaksi, mutta nisu
korjatkaa minun aittaani.'" 31 Vielä toisen vertauksen
hän puhui heille sanoen: "Taivasten valtakunta on
sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies otti ja kylvi
peltoonsa. 32 Se on kaikista siemenistä pienin, mutta kun
se on kasvanut, on se suurin vihanneskasveista ja tulee

puuksi, niin että taivaan linnut tulevat ja tekevät pesänsä
sen oksille." 33 Taas toisen vertauksen hän puhui
heille: "Taivasten valtakunta on hapatuksen kaltainen,
jonka nainen otti ja sekoitti kolmeen vakalliseen jauhoja,
kunnes kaikki happani". 34 Tämän kaiken Jeesus
puhui kansalle vertauksilla, ja ilman vertausta hän ei
puhunut heille mitään; 35 että kävisi toteen, mikä on
puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: "Minä avaan suuni
vertauksiin, minä tuon ilmi sen, mikä on ollut salassa
maailman perustamisesta asti". 36 Sitten hän laski
luotaan kansanjoukot ja meni asuntoonsa. Ja hänen
opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä ja sanoivat: "Selitä
meille vertaus pellon lusteesta". 37 Niin hän vastasi
ja sanoi: "Hyvän siemenen kylväjä on Ihmisen Poika.
38 Pelto on maailma; hyvä siemen ovat valtakunnan
lapset, mutta lusteet ovat pahan lapset. 39 Vihamies,
joka ne kylvi, on perkele; elonaika on maailman loppu,
ja leikkuumiehet ovat enkelit. (aiōn g165) 40 Niinkuin
lusteet kootaan ja tulessa poltetaan, niin on tapahtuva
maailman lopussa. (aiōn g165) 41 Ihmisen Poika lähettää
enkelinsä, ja he kokoavat hänen valtakunnastaan kaikki,
jotka ovat pahennukseksi ja jotka tekevät laittomuutta,
42 ja heittävät heidät tuliseen pätsiin; siellä on oleva
itku ja hammasten kiristys. 43 Silloin vanhurskaat
loistavat Isänsä valtakunnassa niinkuin aurinko. Jolla
on korvat, se kuulkoon. 44 Taivasten valtakunta on
peltoon kätketyn aarteen kaltainen, jonka mies löysi
ja kätki; ja siitä iloissaan hän meni ja myi kaikki,
mitä hänellä oli, ja osti sen pellon. 45 Vielä taivasten
valtakunta on kuin kauppias, joka etsi kalliita helmiä,
46 ja löydettyään yhden kallisarvoisen helmen hän
meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli, ja osti sen. 47
Vielä taivasten valtakunta on nuotan kaltainen, joka
heitettiin mereen ja kokosi kaikkinaisia kaloja. 48 Ja kun
se tuli täyteen, vetivät he sen rannalle, istuutuivat ja
kokosivat hyvät astioihin, mutta kelvottomat he viskasivat
pois. 49 Näin on käyvä maailman lopussa; enkelit
lähtevät ja erottavat pahat vanhurskaista (aiōn g165)
50 ja heittävät heidät tuliseen pätsiin; siellä on oleva
itku ja hammasten kiristys. 51 Oletteko ymmärtäneet
tämän kaiken?" He vastasivat hänelle: "Olemme". 52
Ja hän sanoi heille: "Niin on jokainen kirjanoppinut,
joka on tullut taivasten valtakunnan opetuslapseksi,
perheenisännän kaltainen, joka tuo aarrekammiostaan
esille uutta ja vanhaa". 53 Ja kun Jeesus oli lopettanut
nämä vertaukset, lähti hän sieltä. 54 Ja hän tuli
kotikaupunkiinsa ja opetti heitä heidän synagoogassaan,
niin että he hämmästyivät ja sanoivat: "Mistä hänellä
on tämä viisaus ja nämä voimalliset teot? 55 Eikö
tämä ole se rakentajan poika? Eikö hänen äitinsä ole
nimeltään Maria ja hänen veljensä Jaakob ja Joosef
ja Simon ja Juudas? 56 Ja eivätkö hänen sisarensa
ole kaikki meidän parissamme? Mistä sitten hänellä
on tämä kaikki?" 57 Ja he loukkaantuivat häneen.
Mutta Jeesus sanoi heille: "Ei ole profeetta halveksittu
muualla kuin kotikaupungissaan ja kodissaan". 58 Ja
heidän epäuskonsa tähden hän ei tehnyt siellä monta
voimallista tekoa.

14 Siihen aikaan neljännysruhtinas Herodes kuuli
maineen Jeesuksesta. 2 Ja hän sanoi
palvelijoilleen: "Se on Johannes Kastaja; hän on
noussut kuolleista, ja sentähden nämä voimat hänessä
vaikuttavat". 3 Sillä Herodes oli ottanut Johanneksen
kiinni ja sitonut hänet ja pannut vankeuteen veljensä
Filippuksen vaimon, Herodiaan, tähden. 4 Sillä Johannes
oli sanonut hänelle: "Sinun ei ole lupa pitää häntä". 5
Ja Herodes olisi tahtonut tappaa Johanneksen, mutta
pelkäsi kansaa, sillä he pitivät häntä profeettana. 6 Mutta
kun Herodeksen syntymäpäivä tuli, tanssi Herodiaan
tytär heidän edessään, ja se miellytti Herodesta; 7
sentähden hän valalla vannoen lupasi antaa hänelle,
mitä ikinä hän anoisi. 8 Niin hän äitinsä yllytyksestä
sanoi: "Anna tuoda minulle tänne lautasella Johannes
Kastajan pää". 9 Silloin kuningas tuli murheelliseksi,
mutta valansa ja pöytävierasten tähden hän käski antaa
sen. 10 Ja hän lähetti lyömään Johannekselta pään
poikki vankilassa. 11 Ja hänen päänsä tuotiin lautasella
ja annettiin tytölle; ja tämä vei sen äidilleen. 12 Ja
hänen opetuslapsensa tulivat ja ottivat hänen ruumiinsa
ja hautasivat hänet; ja he menivät ja ilmoittivat asian
Jeesukselle. 13 Kun Jeesus sen kuuli, lähti hän sieltä
venheellä autioon paikkaan, yksinäisyyteen. Ja tämän
kuultuaan kansa meni jalkaisin kaupungeista hänen
jälkeensä. 14 Ja astuessaan maihin Jeesus näki paljon
kansaa, ja hänen kävi heitä sääliksi, ja hän paransi
heidän sairaansa. 15 Mutta kun ilta tuli, menivät hänen
opetuslapsensa hänen tykönsä ja sanoivat: "Tämä
paikka on autio, ja päivä on jo pitkälle kulunut; laske
siis kansa luotasi, että he menisivät kyliin ostamaan
itsellensä ruokaa". 16 Mutta Jeesus sanoi heille: "Ei
heidän tarvitse mennä pois; antakaa te heille syödä".
17 He sanoivat hänelle: "Meillä ei ole täällä muuta
kuin viisi leipää ja kaksi kalaa". 18 Mutta hän sanoi:
"Tuokaa ne tänne minulle". 19 Ja hän käski kansan
asettua ruohikkoon, otti ne viisi leipää ja kaksi kalaa,
katsoi ylös taivaaseen ja siunasi, mursi ja antoi leivät
opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle. 20
Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät
jääneet palaset, kaksitoista täyttä vakallista. 21 Ja niitä,
jotka aterioivat, oli noin viisituhatta miestä, paitsi naisia ja
lapsia. 22 Ja kohta hän vaati opetuslapsiansa astumaan
venheeseen ja kulkemaan edeltä toiselle rannalle, sillä
aikaa kuin hän laski kansan luotansa. 23 Ja laskettuaan
kansan hän nousi vuorelle yksinäisyyteen, rukoilemaan.
Ja kun ilta tuli, oli hän siellä yksinänsä. 24 Mutta
venhe oli jo monen vakomitan päässä maasta, aaltojen

ahdistamana, sillä tuuli oli vastainen. 25 Ja neljännellä
yövartiolla Jeesus tuli heidän tykönsä kävellen järven
päällä. 26 Kun opetuslapset näkivät hänen kävelevän
järven päällä, peljästyivät he ja sanoivat: "Se on aave",
ja huusivat pelosta. 27 Mutta Jeesus puhutteli heitä
kohta ja sanoi: "Olkaa turvallisella mielellä, minä se
olen; älkää peljätkö". 28 Pietari vastasi hänelle ja sanoi:
"Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla tykösi
vettä myöten". 29 Hän sanoi: "Tule". Ja Pietari astui
ulos venheestä ja käveli vetten päällä mennäkseen
Jeesuksen tykö. 30 Mutta nähdessään, kuinka tuuli, hän
peljästyi ja rupesi vajoamaan ja huusi sanoen: "Herra,
auta minua". 31 Niin Jeesus kohta ojensi kätensä, tarttui
häneen ja sanoi hänelle: "Sinä vähäuskoinen, miksi
epäilit?" 32 Ja kun he olivat astuneet venheeseen,
asettui tuuli. 33 Niin venheessä-olijat kumarsivat häntä
ja sanoivat: "Totisesti sinä olet Jumalan Poika". 34 Ja
kuljettuaan yli he tulivat maihin Gennesaretiin. 35 Ja kun
sen paikkakunnan miehet tunsivat hänet, lähettivät he
sanan kaikkeen ympäristöön, ja hänen tykönsä tuotiin
kaikki sairaat. 36 Ja he pyysivät häneltä, että vain
saisivat koskea hänen vaippansa tupsuun; ja kaikki,
jotka koskivat, paranivat.

15 Silloin tuli fariseuksia ja kirjanoppineita
Jerusalemista Jeesuksen luo, ja he sanoivat:
2 "Miksi sinun opetuslapsesi rikkovat vanhinten
perinnäissääntöä? Sillä he eivät pese käsiään
ruvetessaan aterialle." 3 Mutta hän vastasi ja sanoi heille:
"Miksi te itse rikotte Jumalan käskyn perinnäissääntönne
tähden? 4 Sillä Jumala on sanonut: 'Kunnioita isääsi
ja äitiäsi', ja: 'Joka kiroaa isäänsä tai äitiänsä, sen
pitää kuolemalla kuoleman'. 5 Mutta te sanotte: Joka
sanoo isälleen tai äidilleen: 'Se, minkä sinä olisit ollut
minulta saapa, on annettu uhrilahjaksi', sen ei tarvitse
kunnioittaa isäänsä eikä äitiänsä. 6 Ja niin te olette
tehneet Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissääntönne
tähden. 7 Te ulkokullatut, oikein teistä Esaias ennusti,
sanoen: 8 'Tämä kansa kunnioittaa minua huulillaan,
mutta heidän sydämensä on minusta kaukana, 9 mutta
turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat
ihmiskäskyjä'." 10 Ja hän kutsui kansan tykönsä ja sanoi
heille: "Kuulkaa ja ymmärtäkää. 11 Ei saastuta ihmistä
se, mikä menee suusta sisään; vaan mikä suusta käy
ulos, se saastuttaa ihmisen." 12 Silloin opetuslapset
tulivat ja sanoivat hänelle: "Tiedätkö, että fariseukset
loukkaantuivat kuullessaan tuon puheen?" 13 Mutta
hän vastasi ja sanoi: "Jokainen istutus, jota minun
taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä
pois. 14 Älkää heistä välittäkö: he ovat sokeita sokeain
taluttajia; mutta jos sokea sokeaa taluttaa, niin he
molemmat kuoppaan lankeavat." 15 Niin Pietari vastasi
ja sanoi hänelle: "Selitä meille tämä vertaus". 16 Mutta
Jeesus sanoi: "Vieläkö tekin olette ymmärtämättömiä?
17 Ettekö käsitä, että kaikki, mikä käy suusta sisään,
menee vatsaan ja ulostuu? 18 Mutta mikä käy suusta
ulos, se tulee sydämestä, ja se saastuttaa ihmisen.
19 Sillä sydämestä lähtevät pahat ajatukset, murhat,
aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset,
jumalanpilkkaamiset. 20 Nämä ihmisen saastuttavat;
mutta pesemättömin käsin syöminen ei saastuta ihmistä."
21 Ja Jeesus lähti sieltä ja vetäytyi Tyyron ja Siidonin
tienoille. 22 Ja katso, kanaanilainen vaimo tuli niiltä
seuduilta ja huusi sanoen: "Herra, Daavidin poika,
armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun
tytärtäni." 23 Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan.
Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä
sanoen: "Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa
meidän jälkeemme". 24 Hän vastasi ja sanoi: "Minua ei
ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten
lammasten tykö". 25 Mutta vaimo tuli ja kumarsi
häntä ja sanoi: "Herra, auta minua". 26 Mutta hän
vastasi ja sanoi: "Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää
ja heittää penikoille". 27 Mutta vaimo sanoi: "Niin,
Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka
heidän herrainsa pöydältä putoavat". 28 Silloin Jeesus
vastasi ja sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun
uskosi, tapahtukoon sinulle, niinkuin tahdot". Ja hänen
tyttärensä oli siitä hetkestä terve. 29 Ja Jeesus lähti
sieltä ja tuli Galilean järven rannalle; ja hän nousi
vuorelle ja istui sinne. 30 Ja hänen tykönsä tuli paljon
kansaa, ja he toivat mukanaan rampoja, raajarikkoja,
sokeita, mykkiä ja paljon muita, ja laskivat heidät hänen
jalkojensa juureen; ja hän paransi heidät, 31 niin
että kansa ihmetteli nähdessään mykkäin puhuvan,
raajarikkojen olevan terveitä, rampojen kävelevän ja
sokeain näkevän; ja he ylistivät Israelin Jumalaa. 32 Ja
Jeesus kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi: "Minun
käy sääliksi kansaa, sillä he ovat jo kolme päivää olleet
minun tykönäni, eikä heillä ole mitään syötävää; enkä
minä tahdo laskea heitä syömättä menemään, etteivät
nääntyisi matkalla". 33 Niin opetuslapset sanoivat
hänelle: "Mistä me saamme täällä erämaassa niin paljon
leipää, että voimme ravita noin suuren kansanjoukon?"
34 Jeesus sanoi heille: "Montako leipää teillä on?"
He sanoivat: "Seitsemän, ja muutamia kalasia". 35
Niin hän käski kansan asettua maahan. 36 Ja hän
otti ne seitsemän leipää ja kalat, kiitti, mursi ja antoi
opetuslapsillensa, ja opetuslapset antoivat kansalle. 37
Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. Sitten he keräsivät
jääneet palaset, seitsemän täyttä vasullista. 38 Ja niitä,
jotka aterioivat, oli neljätuhatta miestä, paitsi naisia ja
lapsia. 39 Ja laskettuaan kansan tykönsä hän astui
venheeseen ja meni Magadanin alueelle.

16 Ja fariseukset ja saddukeukset tulivat hänen
luoksensa ja kiusasivat häntä pyytäen häntä
näyttämään heille merkin taivaasta. 2 Mutta hän vastasi

ja sanoi heille: "Kun ilta tulee, sanotte te: 'Tulee selkeä
ilma, sillä taivas ruskottaa', 3 ja aamulla: 'Tänään
tulee rajuilma, sillä taivas ruskottaa ja on synkkä'.
Taivaan muodon te osaatte arvioida, mutta aikain
merkkejä ette osaa. 4 Tämä paha ja avionrikkoja
sukupolvi tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta
muuta merkkiä kuin Joonaan merkki." Ja hän jätti heidät
ja meni pois. 5 Kun opetuslapset saapuivat toiselle
rannalle, olivat he unhottaneet ottaa leipää mukaansa.
6 Ja Jeesus sanoi heille: "Varokaa ja kavahtakaa
fariseusten ja saddukeusten hapatusta". 7 Niin he
puhuivat keskenään sanoen: "Emme ottaneet leipää
mukaamme". 8 Mutta kun Jeesus sen huomasi, sanoi
hän: "Te vähäuskoiset, mitä puhutte keskenänne siitä,
ettei teillä ole leipää mukananne? 9 Ettekö vielä käsitä?
Ja ettekö muista niitä viittä leipää viidelletuhannelle ja
kuinka monta vakallista otitte talteen, 10 ettekä niitä
seitsemää leipää neljälletuhannelle ja kuinka monta
vasullista otitte talteen? 11 Kuinka te ette käsitä,
etten minä puhunut teille leivästä? Vaan kavahtakaa
fariseusten ja saddukeusten hapatusta." 12 Silloin he
ymmärsivät, ettei hän käskenyt kavahtamaan leivän
hapatusta, vaan fariseusten ja saddukeusten oppia. 13
Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi
hän opetuslapsiltaan sanoen: "Kenen ihmiset sanovat
Ihmisen Pojan olevan?" 14 Niin he sanoivat: "Muutamat
Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan
tahi jonkun muun profeetoista". 15 Hän sanoi heille:
"Kenenkä te sanotte minun olevan?" 16 Simon Pietari
vastasi ja sanoi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan
Poika". 17 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Autuas olet
sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä
sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.
18 Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle
minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä
voita. **(Hadēs g86)** 19 Minä olen antava sinulle taivasten
valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä,
se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät
maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa." 20
Silloin hän varoitti vakavasti opetuslapsiaan kenellekään
sanomasta, että hän on Kristus. 21 Siitä lähtien Jeesus
alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän
Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta
ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena
päivänä nouseman ylös. 22 Silloin Pietari otti hänet
erilleen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: "Jumala
varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko". 23
Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: "Mene pois minun
edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä
sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä
on ihmisten". 24 Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa:
"Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön
itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. 25
Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa
sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni,
hän löytää sen. 26 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä,
vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta
saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen
antaa sielunsa lunnaiksi? 27 Sillä Ihmisen Poika on
tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa, ja silloin
hän maksaa kullekin hänen tekojensa mukaan. 28
Totisesti minä sanon teille: tässä seisovien joukossa
on muutamia, jotka eivät maista kuolemaa, ennenkuin
näkevät Ihmisen Pojan tulevan kuninkuudessaan."

17 Ja kuuden päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa
Pietarin sekä Jaakobin ja hänen veljensä
Johanneksen ja vei heidät korkealle vuorelle,
yksinäisyyteen. 2 Ja hänen muotonsa muuttui heidän
edessään, ja hänen kasvonsa loistivat niinkuin aurinko,
ja hänen vaatteensa tulivat valkoisiksi niinkuin valo. 3 Ja
katso, heille ilmestyivät Mooses ja Elias, jotka puhuivat
hänen kanssansa. 4 Niin Pietari rupesi puhumaan ja
sanoi Jeesukselle: "Herra, meidän on tässä hyvä olla;
jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle
yhden ja Moosekselle yhden ja Eliaalle yhden". 5 Hänen
vielä puhuessaan, katso, heidät varjosi valoisa pilvi; ja
katso, pilvestä kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun
rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa
häntä". 6 Kun opetuslapset sen kuulivat, lankesivat
he kasvoilleen ja peljästyivät kovin. 7 Niin Jeesus
tuli heidän tykönsä, koski heihin ja sanoi: "Nouskaa,
älkääkä peljätkö". 8 Ja kun he nostivat silmänsä, eivät
he nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen yksinään.
9 Ja heidän kulkiessaan alas vuorelta Jeesus varoitti
heitä sanoen: "Älkää kenellekään kertoko tätä näkyä,
ennenkuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista". 10
Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen:
"Miksi sitten kirjanoppineet sanovat, että Eliaan pitää
tulla ensin?" 11 Jeesus vastasi ja sanoi: "Elias tosin
tulee ja asettaa kaikki kohdalleen. 12 Mutta minä
sanon teille, että Elias on jo tullut. Mutta he eivät
tunteneet häntä, vaan tekivät hänelle, mitä tahtoivat.
Samoin myös Ihmisen Poika saa kärsiä heiltä." 13
Silloin opetuslapset ymmärsivät hänen puhuneen heille
Johannes Kastajasta. 14 Ja kun he saapuivat kansan
luo, tuli hänen tykönsä muuan mies, polvistui hänen
eteensä 15 ja sanoi: "Herra, armahda minun poikaani,
sillä hän on kuunvaihetautinen ja kärsii kovin; usein hän
kaatuu, milloin tuleen, milloin veteen. 16 Ja minä toin
hänet sinun opetuslastesi tykö, mutta he eivät voineet
häntä parantaa." 17 Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Voi
sinä epäuskoinen ja nurja sukupolvi, kuinka kauan
minun täytyy olla teidän kanssanne? Kuinka kauan
kärsiä teitä? Tuokaa hänet tänne minun tyköni." 18 Ja
Jeesus nuhteli riivaajaa, ja se lähti pojasta, ja poika
oli siitä hetkestä terve. 19 Sitten opetuslapset menivät

Jeesuksen tykö eriksensä ja sanoivat: "Miksi emme
me voineet ajaa sitä ulos?" 20 Niin hän sanoi heille:
"Teidän epäuskonne tähden; sillä totisesti minä sanon
teille: jos teillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran,
niin te voisitte sanoa tälle vuorelle: 'Siirry täältä tuonne',
ja se siirtyisi, eikä mikään olisi teille mahdotonta". 22
Ja kun he yhdessä vaelsivat Galileassa, sanoi Jeesus
heille: "Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin, 23 ja
he tappavat hänet, ja kolmantena päivänä hän nousee
ylös". Ja he tulivat kovin murheellisiksi. 24 Ja kun he
saapuivat Kapernaumiin, tulivat temppeliveron kantajat
Pietarin luo ja sanoivat: "Eikö teidän opettajanne maksa
temppeliveroa?" 25 Hän sanoi: "Maksaa". Ja kun hän
tuli huoneeseen, kysyi Jeesus häneltä ensi sanaksi:
"Mitä arvelet, Simon? Keiltä maan kuninkaat ottavat
tullia tai veroa? Lapsiltaanko vai vierailta?" 26 Ja kun
hän vastasi: "Vierailta", sanoi Jeesus hänelle: "Lapset
ovat siis vapaat. 27 Mutta ettemme heitä loukkaisi, niin
mene ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi
kala, ja kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se
ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi."

18 Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen
tykö ja sanoivat: "Kuka on suurin taivasten
valtakunnassa?" 2 Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti
sen heidän keskellensä 3 ja sanoi: "Totisesti minä sanon
teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse
taivasten valtakuntaan. 4 Sentähden, joka nöyrtyy tämän
lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa.
5 Ja joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen
minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut. 6 Mutta joka
viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun,
sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen
kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen. 7
Voi maailmaa viettelysten tähden! Viettelysten täytyy
kyllä tulla; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta viettelys
tulee! 8 Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua,
hakkaa se poikki ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että
käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle,
kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat
tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen. **(aiōnios g166)** 9
Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja
heitä luotasi; parempi on sinun silmäpuolena mennä
elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat silmät tallella,
heitetään helvetin tuleen. **(Geenna g1067)** 10 Katsokaa,
ettette halveksu yhtäkään näistä pienistä; sillä minä
sanon teille, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät
aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa. 12 Mitä
arvelette? Jos jollakin ihmisellä on sata lammasta ja
yksi niistä eksyy, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä
yhdeksää vuorille ja mene etsimään eksynyttä? 13 Ja jos
hän sen löytää, totisesti minä sanon teille: hän iloitsee
enemmän siitä kuin niistä yhdeksästäkymmenestä
yhdeksästä, jotka eivät olleet eksyneet. 14 Niin ei
myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että
yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen. 15 Mutta
jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele
häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet
voittanut veljesi. 16 Mutta jos hän ei sinua kuule, niin
ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, 'että jokainen asia
vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla'. 17
Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle.
Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän
sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani. 18 Totisesti
minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä,
on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte
maan päällä, on oleva päästetty taivaassa. 19 Vielä minä
sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään
sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin
he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. 20
Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun
nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä." 21 Silloin
Pietari meni hänen tykönsä ja sanoi hänelle: "Herra,
kuinka monta kertaa minun on annettava anteeksi
veljelleni, joka rikkoo minua vastaan? Ihanko seitsemän
kertaa?" 22 Jeesus vastasi hänelle: "Minä sanon
sinulle: ei seitsemän kertaa, vaan seitsemänkymmentä
kertaa seitsemän. 23 Sentähden taivasten valtakunta
on verrattava kuninkaaseen, joka vaati palvelijoiltansa
tiliä. 24 Ja kun hän rupesi tilintekoon, tuotiin hänen
eteensä eräs, joka oli hänelle velkaa kymmenentuhatta
leiviskää. 25 Mutta kun tällä ei ollut, millä maksaa, niin
hänen herransa määräsi myytäväksi hänet ja hänen
vaimonsa ja lapsensa ja kaikki, mitä hänellä oli, ja velan
maksettavaksi. 26 Silloin palvelija lankesi maahan ja
rukoili häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan,
niin minä maksan sinulle kaikki'. 27 Niin herran kävi
sääliksi sitä palvelijaa, ja hän päästi hänet ja antoi
hänelle velan anteeksi. 28 Mutta mentyään ulos se
palvelija tapasi erään kanssapalvelijoistaan, joka oli
hänelle velkaa sata denaria; ja hän tarttui häneen, kuristi
häntä kurkusta ja sanoi: 'Maksa, minkä olet velkaa'. 29
Niin hänen kanssapalvelijansa lankesi maahan ja pyysi
häntä sanoen: 'Ole pitkämielinen minua kohtaan, niin
minä maksan sinulle'. 30 Mutta hän ei tahtonut, vaan
meni ja heitti hänet vankeuteen, kunnes hän maksaisi
velkansa. 31 Kun nyt hänen kanssapalvelijansa näkivät,
mitä tapahtui, tulivat he kovin murheellisiksi ja menivät
ja ilmoittivat herrallensa kaiken, mitä oli tapahtunut.
32 Silloin hänen herransa kutsui hänet eteensä ja
sanoi hänelle: 'Sinä paha palvelija! Minä annoin sinulle
anteeksi kaiken sen velan, koska sitä minulta pyysit; 33
eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaasi,
niinkuin minäkin sinua armahdin?' 34 Ja hänen herransa
vihastui ja antoi hänet vanginvartijan käsiin, kunnes hän
maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa. 35 Näin myös

minun taivaallinen Isäni tekee teille, ellette anna kukin
veljellenne sydämestänne anteeksi."

19 Ja kun Jeesus oli lopettanut nämä puheet, lähti
hän Galileasta ja kulki Jordanin tuota puolta
Juudean alueelle. **2** Ja suuri kansan paljous seurasi
häntä, ja hän paransi heitä siellä. **3** Ja fariseuksia tuli
hänen luoksensa, ja he kiusasivat häntä sanoen: "Onko
miehen lupa hyljätä vaimonsa mistä syystä tahansa?" **4**
Hän vastasi ja sanoi: "Ettekö ole lukeneet, että Luoja
jo alussa 'loi heidät mieheksi ja naiseksi' **5** ja sanoi:
'Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja
liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi'?
6 Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi liha. Minkä siis
Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako." **7**
He sanoivat hänelle: "Miksi sitten Mooses käski antaa
erokirjan ja hyljätä hänet?" **8** Hän sanoi heille: "Teidän
sydämenne kovuuden tähden Mooses salli teidän hyljätä
vaimonne, mutta alusta ei niin ollut. **9** Mutta minä sanon
teille: joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden
tähden ja nai toisen, se tekee huorin; ja joka nai hyljätyn,
se tekee huorin." **10** Opetuslapset sanoivat hänelle:
"Jos miehen on näin laita vaimoonsa nähden, niin ei
ole hyvä naida". **11** Mutta hän sanoi heille: "Ei tämä
sana kaikkiin sovellu, vaan ainoastaan niihin, joille se
on suotu. **12** Sillä on niitä, jotka syntymästään, äitinsä
kohdusta saakka, ovat avioon kelpaamattomia, ja on
niitä, jotka ihmiset ovat tehneet avioon kelpaamattomiksi,
ja niitä, jotka taivasten valtakunnan tähden ovat tehneet
itsensä avioon kelpaamattomiksi. Joka voi sen itseensä
sovittaa, se sovittakoon." **13** Silloin tuotiin hänen tykönsä
lapsia, että hän panisi kätensä heidän päälleen ja
rukoilisi; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. **14** Niin
Jeesus sanoi: "Antakaa lasten olla, älkääkä estäkö heitä
tulemasta minun tyköni, sillä senkaltaisten on taivasten
valtakunta". **15** Ja hän pani kätensä heidän päälleen
ja lähti sieltä pois. **16** Ja katso, eräs mies tuli ja sanoi
hänelle: "Opettaja, mitä hyvää minun pitää tekemän,
että minä saisin iankaikkisen elämän?" **(aiōnios g166)** **17**
Niin hän sanoi hänelle: "Miksi kysyt minulta, mikä on
hyvää? On ainoastaan yksi, joka on hyvä. Mutta jos
tahdot päästä elämään sisälle, niin pidä käskyt." **18**
Hän sanoi hänelle: "Mitkä?" Jeesus sanoi: "Nämä: 'Älä
tapa', 'Älä tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää
todistusta', **19** 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Rakasta
lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'". **20** Nuorukainen sanoi
hänelle: "Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä
minulta vielä puuttuu?" **21** Jeesus sanoi hänelle: "Jos
tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on,
ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaissa;
ja tule ja seuraa minua". **22** Mutta kun nuorukainen
kuuli tämän sanan, meni hän pois murheellisena, sillä
hänellä oli paljon omaisuutta. **23** Silloin Jeesus sanoi
opetuslapsillensa: "Totisesti minä sanon teille: rikkaan on
vaikea päästä taivasten valtakuntaan. **24** Ja vielä minä
sanon teille: helpompi on kamelin käydä neulansilmän
läpi kuin rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." **25** Kun
opetuslapset sen kuulivat, hämmästyivät he kovin ja
sanoivat: "Kuka sitten voi pelastua?" **26** Niin Jeesus
katsoi heihin ja sanoi heille: "Ihmisille se on mahdotonta,
mutta Jumalalle on kaikki mahdollista". **27** Silloin Pietari
vastasi ja sanoi hänelle: "Katso, me olemme luopuneet
kaikesta ja seuranneet sinua; mitä me siitä saamme?"
28 Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille:
siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu
kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette
minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja
tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa. **29** Ja jokainen,
joka on luopunut taloista tai veljistä tai sisarista tai isästä
tai äidistä tai lapsista tai pelloista minun nimeni tähden,
on saava monin verroin takaisin ja perivä iankaikkisen
elämän. **(aiōnios g166)** **30** Mutta monet ensimmäiset
tulevat viimeisiksi, ja monet viimeiset ensimmäisiksi."

20 "Sillä taivasten valtakunta on perheenisännän
kaltainen, joka varhain aamulla lähti ulos
palkkaamaan työmiehiä viinitarhaansa. **2** Ja kun hän oli
sopinut työmiesten kanssa denarista päivältä, lähetti
hän heidät viinitarhaansa. **3** Ja hän lähti ulos kolmannen
hetken vaiheilla ja näki toisia seisomassa torilla joutilaina;
4 ja hän sanoi heille: 'Menkää tekin minun viinitarhaani,
ja mikä kohtuus on, sen minä annan teille'. **5** Niin he
menivät. Taas hän lähti ulos kuudennen ja yhdeksännen
hetken vaiheilla ja teki samoin. **6** Ja kun hän lähti ulos
yhdennentoista hetken vaiheilla, tapasi hän vielä toisia
siellä seisomassa; ja hän sanoi heille: 'Miksi seisotte
täällä kaiken päivää joutilaina?' **7** He sanoivat hänelle:
'Kun ei kukaan ole meitä palkannut'. Hän sanoi heille:
'Menkää tekin minun viinitarhaani'. **8** Mutta kun ilta
tuli, sanoi viinitarhan herra tilansa hoitajalle: 'Kutsu
työmiehet ja maksa heille palkka, viimeisistä alkaen
ensimmäisiin asti'. **9** Kun nyt tulivat ne, jotka olivat
saapuneet yhdennentoista hetken vaiheilla, saivat he
kukin denarin. **10** Ja kun ensimmäiset tulivat, luulivat
he saavansa enemmän; mutta hekin saivat kukin
denarin. **11** Kun he sen saivat, napisivat he perheen
isäntää vastaan **12** ja sanoivat: 'Nämä viimeiset ovat
tehneet työtä vain yhden hetken, ja sinä teit heidät
meidän vertaisiksemme, jotka olemme kantaneet päivän
kuorman ja helteen'. **13** Niin hän vastasi eräälle heistä
ja sanoi: 'Ystäväni, en minä tee sinulle vääryyttä; etkö
sopinut minun kanssani denarista? **14** Ota omasi ja
mene. Mutta minä tahdon tälle viimeiselle antaa saman
verran kuin sinullekin. **15** Enkö saa tehdä omallani, mitä
tahdon? Vai onko silmäsi nurja sentähden, että minä
olen hyvä?' **16** Näin viimeiset tulevat ensimmäisiksi
ja ensimmäiset viimeisiksi." **17** Ja kun Jeesus lähti
kulkemaan ylös Jerusalemiin, otti hän ne kaksitoista

erilleen ja sanoi matkalla heille: 18 "Katso, me menemme
ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien
ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomitsevat hänet
kuolemaan 19 ja antavat hänet pakanoille pilkattavaksi
ja ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi, ja kolmantena
päivänä hän on nouseva ylös". 20 Silloin Sebedeuksen
poikain äiti tuli poikineen hänen tykönsä ja kumarsi
häntä, aikoen anoa häneltä jotakin. 21 Niin hän sanoi
vaimolle: "Mitä tahdot?" Tämä sanoi hänelle: "Sano,
että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen
sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, sinun
valtakunnassasi". 22 Mutta Jeesus vastasi ja sanoi: "Te
ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka
minä olen juova?" He sanoivat hänelle: "Voimme". 23
Hän sanoi heille: "Minun maljani te tosin juotte, mutta
minun oikealla ja vasemmalla puolellani istuminen ei
ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille
minun Isäni on sen valmistanut". 24 Kun ne kymmenen
sen kuulivat, närkästyivät he näihin kahteen veljekseen.
25 Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi: "Te
tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat,
ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan.
26 Näin älköön olko teillä keskenänne, vaan joka
teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon
teidän palvelijanne, 27 ja joka teidän keskuudessanne
tahtoo olla ensimmäinen, se olkoon teidän orjanne; 28
niinkuin ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan
palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen
edestä." 29 Ja heidän lähtiessään Jerikosta seurasi
häntä suuri kansan paljous. 30 Ja katso, kaksi sokeaa
istui tien vieressä; ja kun he kuulivat, että Jeesus kulki
ohitse, huusivat he sanoen: "Herra, Daavidin poika,
armahda meitä". 31 Niin kansa nuhteli heitä saadakseen
heidät vaikenemaan; mutta he huusivat sitä enemmän
sanoen: "Herra, Daavidin poika, armahda meitä". 32
Silloin Jeesus seisahtui ja kutsui heidät tykönsä ja sanoi:
"Mitä tahdotte, että minä teille tekisin?" 33 He sanoivat
hänelle: "Herra, että meidän silmämme aukenisivat". 34
Niin Jeesuksen tuli heitä sääli, ja hän kosketti heidän
silmiänsä, ja kohta he saivat näkönsä ja seurasivat
häntä.

21 Ja kun he lähestyivät Jerusalemia ja saapuivat
Beetfageen, Öljymäelle, silloin Jeesus lähetti kaksi
opetuslasta 2 ja sanoi heille: "Menkää kylään, joka on
edessänne, niin te kohta löydätte aasintamman sidottuna
ja varsan sen kanssa; päästäkää ne ja tuokaa minulle.
3 Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin vastatkaa: 'Herra
tarvitsee niitä'; ja kohta hän lähettää ne." 4 Mutta tämä
tapahtui, että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan
kautta, joka sanoo: 5 "Sanokaa tytär Siionille: 'Katso,
sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen
aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla'." 6 Niin opetuslapset
menivät ja tekivät, niinkuin Jeesus oli heitä käskenyt, 7 ja
toivat aasintamman varsoineen ja panivat niiden selkään
vaatteensa, ja hän istuutui niiden päälle. 8 Ja suurin osa
kansasta levitti vaatteensa tielle, ja toiset karsivat oksia
puista ja hajottivat tielle. 9 Ja kansanjoukot, jotka kulkivat
hänen edellään ja jotka seurasivat, huusivat sanoen:
"Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka
tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeuksissa!" 10 Ja
kun hän tuli Jerusalemiin, joutui koko kaupunki liikkeelle
ja sanoi: "Kuka tämä on?" 11 Niin kansa sanoi: "Tämä
on se profeetta, Jeesus, Galilean Nasaretista". 12
Ja Jeesus meni pyhäkköön; ja hän ajoi ulos kaikki,
jotka myivät ja ostivat pyhäkössä, ja kaatoi kumoon
rahanvaihtajain pöydät ja kyyhkysten myyjäin istuimet.
13 Ja hän sanoi heille: "Kirjoitettu on: 'Minun huoneeni
pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi', mutta te teette
siitä ryövärien luolan." 14 Ja hänen tykönsä pyhäkössä
tuli sokeita ja rampoja, ja hän paransi heidät. 15
Mutta kun ylipapit ja kirjanoppineet näkivät ne ihmeet,
joita hän teki, ja lapset, jotka huusivat pyhäkössä
ja sanoivat: "Hoosianna Daavidin pojalle", niin he
närkästyivät 16 ja sanoivat hänelle: "Kuuletko, mitä nämä
sanovat?" Niin Jeesus sanoi heille: "Kuulen; ettekö ole
koskaan lukeneet: 'Lasten ja imeväisten suusta sinä olet
valmistanut itsellesi kiitoksen'?" 17 Ja hän jätti heidät ja
meni ulos kaupungista Betaniaan ja oli siellä yötä. 18
Kun hän varhain aamulla palasi kaupunkiin, oli hänen
nälkä. 19 Ja nähdessään tien vieressä viikunapuun hän
meni sen luo, mutta ei löytänyt siitä muuta kuin pelkkiä
lehtiä; ja hän sanoi sille: "Älköön sinusta ikinä enää
hedelmää kasvako". Ja kohta viikunapuu kuivettui. **(aiōn g165)** 20 Kun opetuslapset tämän näkivät, ihmettelivät
he ja sanoivat: "Kuinka viikunapuu niin äkisti kuivettui?"
21 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Totisesti minä sanon
teille: jos teillä olisi uskoa ettekä epäilisi, niin ette
ainoastaan voisi tehdä sitä, mikä viikunapuussa tapahtui,
vaan vieläpä, jos sanoisitte tälle vuorelle: 'Kohoa ja
heittäydy mereen', niin se tapahtuisi. 22 Ja kaiken, mitä
te anotte rukouksessa, uskoen, te saatte." 23 Ja kun
hän oli mennyt pyhäkköön, tulivat hänen opettaessaan
ylipapit ja kansan vanhimmat hänen luoksensa ja
sanoivat: "Millä vallalla sinä näitä teet? Ja kuka sinulle
on antanut tämän vallan?" 24 Jeesus vastasi ja sanoi
heille: "Minä myös teen teille yhden kysymyksen; jos te
minulle siihen vastaatte, niin minäkin sanon teille, millä
vallalla minä näitä teen. 25 Mistä Johanneksen kaste
oli? Taivaastako vai ihmisistä?" Niin he neuvottelivat
keskenänsä sanoen: "Jos sanomme: 'Taivaasta', niin hän
sanoo meille: 'Miksi ette siis uskoneet häntä?' 26 Mutta
jos sanomme: 'Ihmisistä', niin meidän täytyy peljätä
kansaa, sillä kaikki pitävät Johannesta profeettana." 27
Ja he vastasivat Jeesukselle ja sanoivat: "Emme tiedä".
Niin hänkin sanoi heille: "Niinpä en minäkään sano teille,

millä vallalla minä näitä teen. 28 Mutta miten teistä on?
Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen
luo ja sanoi: 'Poikani, mene tänään tekemään työtä
minun viinitarhaani'. 29 Tämä vastasi ja sanoi: 'En
tahdo'; mutta jäljestäpäin hän katui ja meni. 30 Niin hän
meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi
ja sanoi: 'Minä menen, herra', mutta ei mennytkään.
31 Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?" He
sanoivat: "Ensimmäinen". Jeesus sanoi heille: "Totisesti
minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen
teitä Jumalan valtakuntaan. 32 Sillä Johannes tuli teidän
tykönne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä,
mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka
te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että
olisitte häntä uskoneet. 33 Kuulkaa toinen vertaus: Oli
perheenisäntä, joka istutti viinitarhan ja teki aidan sen
ympärille ja kaivoi siihen viinikuurnan ja rakensi tornin;
ja hän vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti muille
maille. 34 Ja kun hedelmäin aika lähestyi, lähetti hän
palvelijoitansa viinitarhurien luokse perimään hänelle
tulevat hedelmät. 35 Mutta viinitarhurit ottivat kiinni hänen
palvelijansa; minkä he pieksivät, minkä tappoivat, minkä
kivittivät. 36 Vielä hän lähetti toisia palvelijoita, useampia
kuin ensimmäiset; ja näille he tekivät samoin. 37 Mutta
viimein hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen:
'Minun poikaani he kavahtavat'. 38 Mutta kun viinitarhurit
näkivät pojan, sanoivat he keskenänsä: 'Tämä on
perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet, niin me saamme
hänen perintönsä'. 39 Ja he ottivat hänet kiinni ja
heittivät ulos viinitarhasta ja tappoivat. 40 Kun viinitarhan
herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?" 41
He sanoivat hänelle: "Nuo pahat hän pahoin tuhoaa ja
vuokraa viinitarhan toisille viinitarhureille, jotka antavat
hänelle hedelmät ajallansa". 42 Jeesus sanoi heille:
"Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: 'Se kivi, jonka
rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta
tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme'?
43 Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta
otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen
hedelmiä. 44 Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu,
mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa." 45 Kun
ylipapit ja fariseukset kuulivat nämä hänen vertauksensa,
ymmärsivät he, että hän puhui heistä. 46 Ja he olisivat
tahtoneet ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa,
koska se piti häntä profeettana.

22 Ja Jeesus rupesi taas puhumaan heille vertauksilla
ja sanoi: 2 "Taivasten valtakunta on verrattava
kuninkaaseen, joka laittoi häät pojallensa. 3 Ja hän
lähetti palvelijansa kutsumaan häihin kutsuvieraita, mutta
nämä eivät tahtoneet tulla. 4 Vielä hän lähetti toisia
palvelijoita lausuen: 'Sanokaa kutsutuille: Katso, minä
olen valmistanut ateriani, minun härkäni ja syöttilääni
ovat teurastetut, ja kaikki on valmiina; tulkaa häihin'.
5 Mutta he eivät siitä välittäneet, vaan menivät pois,
mikä pellolleen, mikä kaupoilleen; 6 ja toiset ottivat
kiinni hänen palvelijansa, pitelivät pahoin ja tappoivat.
7 Mutta kuningas vihastui ja lähetti sotajoukkonsa ja
tuhosi nuo murhamiehet ja poltti heidän kaupunkinsa. 8
Sitten hän sanoi palvelijoillensa: 'Häät ovat valmistetut,
mutta kutsutut eivät olleet arvollisia. 9 Menkää siis
teiden risteyksiin ja kutsukaa häihin, keitä tapaatte.'
10 Ja palvelijat menivät ulos teille ja kokosivat kaikki,
keitä vain tapasivat, sekä pahat että hyvät, ja häähuone
tuli täyteen pöytävieraita. 11 Mutta kun kuningas
meni katsomaan pöytävieraita, näki hän siellä miehen,
joka ei ollut puettu häävaatteisiin. 12 Ja hän sanoi
hänelle: 'Ystävä, kuinka sinä olet tullut tänne sisälle,
vaikka sinulla ei ole häävaatteita?' Mutta hän jäi
sanattomaksi. 13 Silloin kuningas sanoi palvelijoille:
'Sitokaa hänen jalkansa ja kätensä ja heittäkää hänet
ulos pimeyteen'. Siellä on oleva itku ja hammasten
kiristys. 14 Sillä monet ovat kutsutut, mutta harvat
valitut." 15 Silloin fariseukset menivät ja neuvottelivat,
kuinka saisivat hänet sanoissa solmituksi. 16 Ja he
lähettivät hänen luoksensa opetuslapsensa herodilaisten
kanssa sanomaan: "Opettaja, me tiedämme, että
sinä olet totinen ja opetat Jumalan tietä totuudessa,
kenestäkään välittämättä, sillä sinä et katso henkilöön.
17 Sano siis meille: miten arvelet? Onko luvallista antaa
keisarille veroa vai ei?" 18 Mutta Jeesus ymmärsi
heidän pahuutensa ja sanoi: "Miksi kiusaatte minua, te
ulkokullatut? 19 Näyttäkää minulle veroraha." Niin he
toivat hänelle denarin. 20 Hän sanoi heille: "Kenen kuva
ja päällekirjoitus tämä on?" 21 He vastasivat: "Keisarin".
Silloin hän sanoi heille: "Antakaa siis keisarille, mikä
keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on". 22 Kun
he sen kuulivat, ihmettelivät he ja jättivät hänet ja
menivät pois. 23 Sinä päivänä tuli hänen luoksensa
saddukeuksia, jotka sanovat, ettei ylösnousemusta ole,
ja he kysyivät häneltä 24 sanoen: "Opettaja, Mooses on
sanonut: 'Jos joku kuolee lapsetonna, niin hänen veljensä
naikoon hänen vaimonsa ja herättäköön siemenen
veljelleen'. 25 Keskuudessamme oli seitsemän veljestä.
Ensimmäinen otti vaimon ja kuoli; ja koska hänellä ei
ollut jälkeläistä, jätti hän vaimonsa veljelleen. 26 Niin
myös toinen ja kolmas, ja samoin kaikki seitsemän. 27
Viimeiseksi kaikista kuoli vaimo. 28 Kenen vaimo noista
seitsemästä hän siis ylösnousemuksessa on oleva? Sillä
kaikkien vaimona hän on ollut." 29 Jeesus vastasi ja
sanoi heille: "Te eksytte, koska te ette tunne kirjoituksia
ettekä Jumalan voimaa. 30 Sillä ylösnousemuksessa ei
naida eikä mennä miehelle; vaan he ovat niinkuin enkelit
taivaassa. 31 Mutta mitä kuolleitten ylösnousemukseen
tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut
teille, sanoen: 32 'Minä olen Aabrahamin Jumala
ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala'? Ei hän ole

kuolleitten Jumala, vaan elävien." 33 Ja sen kuullessaan
kansa hämmästyi hänen oppiansa. 34 Mutta kun
fariseukset kuulivat, että hän oli tukkinut saddukeuksilta
suun, kokoontuivat he yhteen; 35 ja eräs heistä, joka
oli lainoppinut, kysyi häneltä kiusaten: 36 "Opettaja,
mikä on suurin käsky laissa?" 37 Niin Jeesus sanoi
hänelle: '"Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta
sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi'.
38 Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. 39 Toinen,
tämän vertainen, on: 'Rakasta lähimmäistäsi niinkuin
itseäsi'. 40 Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki
ja profeetat." 41 Ja fariseusten ollessa koolla Jeesus
kysyi heiltä 42 sanoen: "Mitä arvelette Kristuksesta?
Kenen poika hän on?" He sanoivat hänelle: "Daavidin".
43 Hän sanoi heille: "Kuinka sitten Daavid Hengessä
kutsuu häntä Herraksi, sanoen: 44 'Herra sanoi minun
Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä
panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle'. 45 Jos siis
Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen
poikansa?" 46 Ja kukaan ei voinut vastata hänelle
sanaakaan; eikä siitä päivästä lähtien yksikään enää
rohjennut kysyä häneltä mitään.

23 Silloin Jeesus puhui kansalle ja opetuslapsilleen
2 sanoen: "Mooseksen istuimella istuvat
kirjanoppineet ja fariseukset. 3 Sentähden, kaikki, mitä
he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän
tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanovat, mutta
eivät tee. 4 He sitovat kokoon raskaita ja vaikeasti
kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille,
mutta itse he eivät tahdo niitä sormellaankaan liikuttaa. 5
Ja kaikki tekonsa he tekevät sitä varten, että ihmiset heitä
katselisivat. He tekevät raamatunlausekotelonsa leveiksi
ja vaippansa tupsut suuriksi 6 ja rakastavat ensimmäistä
sijaa pidoissa ja etumaisia istuimia synagoogissa, 7
ja tahtovat mielellään, että heitä tervehditään toreilla,
ja että ihmiset kutsuvat heitä nimellä 'rabbi'. 8 Mutta
te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi
on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä. 9 Ja
isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi
on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa. 10 Älkääkä
antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän
mestarinne, Kristus. 11 Vaan joka teistä on suurin, se
olkoon teidän palvelijanne. 12 Mutta joka itsensä ylentää,
se alennetaan; ja joka itsensä alentaa, se ylennetään.
13 Mutta voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te
ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä!
Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten
sisälle mennä. 15 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset,
te ulkokullatut, kun te kierrätte meret ja mantereet
tehdäksenne yhden käännynnäisen; ja kun joku on
siksi tullut, niin teette hänestä helvetin lapsen, kahta
vertaa pahemman, kuin te itse olette! **(Geenna g1067)**
16 Voi teitä, te sokeat taluttajat, jotka sanotte: 'Jos
joku vannoo temppelin kautta, niin se ei ole mitään;
mutta jos joku vannoo temppelin kullan kautta, niin
hän on valaansa sidottu'! 17 Te tyhmät ja sokeat!
Kumpi on suurempi, kultako vai temppeli, joka kullan
pyhittää? 18 Ja: 'Jos joku vannoo alttarin kautta, niin
se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo sen päällä
olevan uhrilahjan kautta, niin hän on valaansa sidottu'.
19 Te sokeat! Kumpi on suurempi, uhrilahjako vai alttari,
joka uhrilahjan pyhittää? 20 Sentähden, joka vannoo
alttarin kautta, vannoo sen kautta ja kaiken kautta, mitä
sen päällä on. 21 Ja joka vannoo temppelin kautta,
vannoo sen kautta ja hänen kauttansa, joka siinä asuu.
22 Ja joka vannoo taivaan kautta, vannoo Jumalan
valtaistuimen kautta ja hänen kauttansa, joka sillä istuu.
23 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut,
kun te annatte kymmenykset mintuista ja tilleistä ja
kuminoista, mutta jätätte sikseen sen, mikä laissa on
tärkeintä: oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden! Näitä
tulisi noudattaa, eikä noitakaan sikseen jättää. 24 Te
sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttysen, mutta nielette
kamelin! 25 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset,
te ulkokullatut, kun te puhdistatte maljan ja vadin
ulkopuolen, mutta sisältä ne ovat täynnä ryöstöä ja
hillittömyyttä! 26 Sinä sokea fariseus, puhdista ensin
maljan sisus, että sen ulkopuolikin tulisi puhtaaksi! 27
Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut,
kun te olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa
ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä
kuolleitten luita ja kaikkea saastaa! 28 Samoin tekin
ulkoa kyllä näytätte ihmisten silmissä hurskailta, mutta
sisältä te olette täynnä ulkokultaisuutta ja laittomuutta.
29 Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut,
kun te rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte
vanhurskasten hautakammioita, 30 ja sanotte: 'Jos me
olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet
osallisia heidän kanssaan profeettain vereen'! 31 Niin
te siis todistatte itsestänne, että olette niiden lapsia,
jotka tappoivat profeetat. 32 Täyttäkää siis te isäinne
mitta. 33 Te käärmeet, te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka
te pääsisitte helvetin tuomiota pakoon? **(Geenna g1067)**
34 Sentähden, katso, minä lähetän teidän tykönne
profeettoja ja viisaita ja kirjanoppineita. Muutamat heistä
te tapatte ja ristiinnaulitsette, ja toisia heistä te ruoskitte
synagoogissanne ja vainoatte kaupungista kaupunkiin;
35 että teidän päällenne tulisi kaikki se vanhurskas
veri, joka maan päällä on vuodatettu vanhurskaan
Aabelin verestä Sakariaan, Barakiaan pojan, vereen
asti, jonka te tapoitte temppelin ja alttarin välillä. 36
Totisesti minä sanon teille: tämä kaikki on tuleva tämän
sukupolven päälle. 37 Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka
tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi
lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota

sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä
alle! Mutta te ette ole tahtoneet. 38 Katso, 'teidän
huoneenne on jäävä hyljätyksi'. 39 Sillä minä sanon
teille: tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte:
'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen'."

24 Ja Jeesus lähti ulos pyhäköstä ja meni pois;
ja hänen opetuslapsensa tulivat hänen tykönsä
näyttämään hänelle pyhäkön rakennuksia. 2 Niin hän
vastasi ja sanoi heille: "Ettekö näe näitä kaikkia? Totisesti
minä sanon teille: tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle,
maahan jaottamatta." 3 Ja kun hän istui Öljymäellä,
tulivat opetuslapset erikseen hänen tykönsä ja sanoivat:
"Sano meille: milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun
tulemuksesi ja maailman lopun merkki?" (aiōn g165) 4
Silloin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Katsokaa, ettei
kukaan teitä eksytä. 5 Sillä monta tulee minun nimessäni
sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta. 6
Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista;
katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua,
mutta tämä ei ole vielä loppu. 7 Sillä kansa nousee
kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja
nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. 8
Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua. 9 Silloin
teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte
kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. 10
Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa
alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan. 11 Ja monta väärää
profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. 12 Ja
sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee
useimpien rakkaus. 13 Mutta joka vahvana pysyy
loppuun asti, se pelastuu. 14 Ja tämä valtakunnan
evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa,
todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu. 15
Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta on
puhuttu profeetta Danielin kautta, seisovan pyhässä
paikassa-joka tämän lukee, se tarkatkoon- 16 silloin
ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille; 17 joka
on katolla, älköön astuko alas noutamaan, mitä hänen
huoneessansa on, 18 ja joka on pellolla, älköön palatko
takaisin noutamaan vaippaansa. 19 Voi raskaita ja
imettäväisiä niinä päivinä! 20 Mutta rukoilkaa, ettei
teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina. 21
Sillä silloin on oleva suuri ahdistus, jonka kaltaista
ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä
milloinkaan tule. 22 Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty,
ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne
päivät lyhennetään. 23 Jos silloin joku sanoo teille:
'Katso, täällä on Kristus', tahi: 'Tuolla', niin älkää uskoko.
24 Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee,
ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että
eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. 25 Katso, minä
olen sen teille edeltä sanonut. 26 Sentähden, jos teille
sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö
sinne, tahi: 'Katso, hän on kammiossa', niin älkää
uskoko. 27 Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja
näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan
tulemus. 28 Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat. 29
Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko
pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat
taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. 30 Ja silloin
Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki
maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen
Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla
ja kirkkaudella. 31 Ja hän lähettää enkelinsä suuren
pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa
neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.
32 Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo
on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä
on lähellä. 33 Samoin te myös, kun näette tämän kaiken,
tietäkää, että se on lähellä, oven edessä. 34 Totisesti
minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin
kaikki nämä tapahtuvat. 35 Taivas ja maa katoavat,
mutta minun sanani eivät koskaan katoa. 36 Mutta siitä
päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten
enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin. 37 Sillä
niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus
oleva. 38 Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen
vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina
siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, 39 eivätkä
tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät
kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva. 40
Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen korjataan talteen,
ja toinen jätetään. 41 Kaksi naista on jauhamassa
käsikivillä; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään.
42 Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän
Herranne tulee. 43 Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä
tietäisi, millä yövartiolla varas tulee, totta hän valvoisi,
eikä sallisi taloonsa murtauduttavan. 44 Sentähden
olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule,
Ihmisen Poika tulee. 45 Kuka siis on se uskollinen
ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen herransa on
asettanut pitämään huolta palvelusväestään, antamaan
heille ruokaa ajallansa? 46 Autuas se palvelija, jonka
hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän! 47
Totisesti minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken
omaisuutensa hoitajaksi. 48 Mutta jos paha palvelija
sanoo sydämessään: 'Minun herrani viipyy', 49 ja rupeaa
lyömään kanssapalvelijoitaan ja syö ja juo juopuneiden
kanssa, 50 niin sen palvelijan herra tulee päivänä,
jona hän ei odota, ja hetkenä, jota hän ei arvaa, 51 ja
hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan
kuin ulkokullatuille. Siellä on oleva itku ja hammasten
kiristys."

25 "Silloin on taivasten valtakunta oleva kymmenen
neitsyen kaltainen, jotka ottivat lamppunsa ja
lähtivät ylkää vastaan. 2 Mutta viisi heistä oli tyhmää ja

viisi ymmärtäväistä. 3 Tyhmät ottivat lamppunsa, mutta
eivät ottaneet öljyä mukaansa. 4 Mutta ymmärtäväiset
ottivat öljyä astioihinsa ynnä lamppunsa. 5 Yljän
viipyessä tuli heille kaikille uni, ja he nukkuivat. 6
Mutta yösydännä kuului huuto: 'Katso, ylkä tulee!
Menkää häntä vastaan.' 7 Silloin kaikki nämä neitsyet
nousivat ja laittoivat lamppunsa kuntoon. 8 Ja tyhmät
sanoivat ymmärtäväisille: 'Antakaa meille öljyänne, sillä
meidän lamppumme sammuvat'. 9 Mutta ymmärtäväiset
vastasivat ja sanoivat: 'Emme voi, se ei riitä meille
ja teille. Menkää ennemmin myyjäin luo ostamaan
itsellenne.' 10 Mutta heidän lähdettyään ostamaan ylkä
tuli; ja ne, jotka olivat valmiit, menivät hänen kanssansa
häihin, ja ovi suljettiin. 11 Ja myöhemmin toisetkin
neitsyet tulivat ja sanoivat: 'Herra, Herra, avaa meille!'
12 Mutta hän vastasi ja sanoi: 'Totisesti minä sanon
teille: minä en tunne teitä'. 13 Valvokaa siis, sillä ette
tiedä päivää ettekä hetkeä. 14 Sillä tapahtuu, niinkuin
tapahtui, kun mies matkusti muille maille: hän kutsui
palvelijansa ja uskoi heille omaisuutensa; 15 yhdelle
hän antoi viisi leiviskää, toiselle kaksi ja kolmannelle
yhden, kullekin hänen kykynsä mukaan, ja lähti muille
maille. 16 Se, joka oli saanut viisi leiviskää, meni kohta
ja asioitsi niillä ja voitti toiset viisi leiviskää. 17 Samoin
kaksi leiviskää saanut voitti toiset kaksi. 18 Mutta yhden
leiviskän saanut meni pois ja kaivoi kuopan maahan
ja kätki siihen herransa rahan. 19 Pitkän ajan kuluttua
näiden palvelijain herra palasi ja ryhtyi tilintekoon heidän
kanssansa. 20 Silloin tuli se, joka oli saanut viisi
leiviskää, ja toi toiset viisi leiviskää ja sanoi: 'Herra, viisi
leiviskää sinä minulle uskoit, katso, toiset viisi leiviskää
minä olen voittanut'. 21 Hänen herransa sanoi hänelle:
'Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. Vähässä sinä
olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi.
Mene herrasi iloon.' 22 Myös se, joka oli saanut kaksi
leiviskää, tuli ja sanoi: 'Herra, kaksi leiviskää sinä minulle
uskoit, katso, toiset kaksi leiviskää minä olen voittanut'.
23 Hänen herransa sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä ja
uskollinen palvelija. Vähässä sinä olet ollut uskollinen,
minä panen sinut paljon haltijaksi. Mene herrasi iloon.'
24 Sitten myös se, joka oli saanut yhden leiviskän, tuli ja
sanoi: 'Herra, minä tiesin sinut kovaksi mieheksi; sinä
leikkaat sieltä, mihin et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä,
missä et ole eloa viskannut. 25 Ja peloissani minä
menin ja kätkin sinun leiviskäsi maahan; katso, tässä
on omasi.' 26 Mutta hänen herransa vastasi ja sanoi
hänelle: 'Sinä paha ja laiska palvelija! Sinä tiesit minun
leikkaavan sieltä, mihin en ole kylvänyt, ja kokoavan
sieltä, missä en ole viskannut. 27 Sinun olisi siis pitänyt
jättää minun rahani rahanvaihtajille, niin minä tultuani
olisin saanut omani takaisin korkoineen. 28 Ottakaa
sentähden leiviskä häneltä pois ja antakaa sille, jolla
on kymmenen leiviskää. 29 Sillä jokaiselle, jolla on,
annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta jolla ei ole,
siltä otetaan pois sekin, mikä hänellä on. 30 Ja heittäkää
tuo kelvoton palvelija ulos pimeyteen; siellä on oleva
itku ja hammasten kiristys.' 31 Mutta kun Ihmisen Poika
tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan,
silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. 32 Ja
hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa
toiset toisista, niinkuin paimen erottaa lampaat vuohista.
33 Ja hän asettaa lampaat oikealle puolelleen, mutta
vuohet vasemmalle. 34 Silloin Kuningas sanoo oikealla
puolellaan oleville: 'Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja
omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna
maailman perustamisesta asti. 35 Sillä minun oli nälkä,
ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te
annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut
huoneeseenne; 36 minä olin alaston, ja te vaatetitte
minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa;
minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.' 37
Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle sanoen: 'Herra,
milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua,
tai janoisena ja annoimme sinulle juoda? 38 Ja milloin me
näimme sinut outona ja otimme sinut huoneeseemme,
tai alastonna ja vaatetimme sinut? 39 Ja milloin me
näimme sinun sairastavan tai olevan vankeudessa ja
tulimme sinun tykösi?' 40 Niin Kuningas vastaa ja sanoo
heille: 'Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette
tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni,
sen te olette tehneet minulle'. 41 Sitten hän myös
sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois
minun tykööni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen,
joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.
(aiōnios g166) 42 Sillä minun oli nälkä, ja te ette antaneet
minulle syödä; minun oli jano, ja te ette antaneet minulle
juoda; 43 minä olin outo, ja te ette ottaneet minua
huoneeseenne; minä olin alaston, ja te ette vaatettaneet
minua; sairaana ja vankeudessa, ja te ette käyneet
minua katsomassa.' 44 Silloin hekin vastaavat sanoen:
'Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä tai janoisena
tai outona tai alastonna tai sairaana tai vankeudessa,
emmekä sinua palvelleet?' 45 Silloin hän vastaa heille ja
sanoo: 'Totisesti minä sanon teille: kaiken, minkä olette
jättäneet tekemättä yhdelle näistä vähimmistä, sen te
olette jättäneet tekemättä minulle'. 46 Ja nämä menevät
pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat
iankaikkiseen elämään." **(aiōnios g166)**

26 Ja kun Jeesus oli lopettanut kaikki nämä puheet,
sanoi hän opetuslapsillensa: 2 "Te tiedätte, että
kahden päivän perästä on pääsiäinen; silloin Ihmisen
Poika annetaan ristiinnaulittavaksi". 3 Silloin ylipapit
ja kansan vanhimmat kokoontuivat Kaifas nimisen
ylimmäisen papin palatsiin 4 ja neuvottelivat, kuinka
ottaisivat Jeesuksen kiinni kavaluudella ja tappaisivat
hänet. 5 Mutta he sanoivat: "Ei juhlan aikana, ettei

syntyisi meteliä kansassa". 6 Kun Jeesus oli Betaniassa
pitalisen Simonin asunnossa, 7 tuli hänen luoksensa
nainen, mukanaan alabasteripullo täynnä kallisarvoista
voidetta, minkä hän vuodatti Jeesuksen päähän hänen
ollessaan aterialla. 8 Mutta sen nähdessään hänen
opetuslapsensa närkästyivät ja sanoivat: "Mitä varten
tämä haaskaus? 9 Olisihan sen voinut myydä kalliista
hinnasta ja antaa rahat köyhille." 10 Kun Jeesus sen
huomasi, sanoi hän heille: "Miksi pahoitatte tämän
naisen mieltä? Sillä hän teki hyvän työn minulle. 11
Köyhät teillä on aina keskuudessanne, mutta minua teillä
ei ole aina. 12 Sillä kun hän valoi tämän voiteen minun
ruumiilleni, teki hän sen minun hautaamistani varten.
13 Totisesti minä sanon teille: missä ikinä kaikessa
maailmassa tätä evankeliumia saarnataan, siellä sekin,
minkä hän teki, on mainittava hänen muistoksensa." 14
Silloin meni yksi niistä kahdestatoista, nimeltä Juudas
Iskariot, ylipappien luo 15 ja sanoi: "Mitä tahdotte antaa
minulle, niin minä saatan hänet teidän käsiinne?" Ja he
maksoivat hänelle kolmekymmentä hopearahaa. 16 Ja
siitä hetkestä hän etsi sopivaa tilaisuutta kavaltaaksensa
hänet. 17 Mutta ensimmäisenä happamattoman leivän
päivänä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat:
"Mihin tahdot, että valmistamme pääsiäislampaan sinun
syödäksesi?" 18 Niin hän sanoi: "Menkää kaupunkiin sen
ja sen luo ja sanokaa hänelle: 'Opettaja sanoo: Minun
aikani on lähellä; sinun luonasi minä syön pääsiäisaterian
opetuslasteni kanssa'." 19 Ja opetuslapset tekivät,
niinkuin Jeesus oli heitä käskenyt, ja valmistivat
pääsiäislampaan. 20 Ja kun ehtoo tuli, asettui hän
aterialle kahdentoista opetuslapsensa kanssa. 21 Ja
heidän syödessään hän sanoi: "Totisesti minä sanon
teille: yksi teistä kavaltaa minut". 22 Silloin he tulivat
kovin murheellisiksi ja rupesivat toinen toisensa perästä
sanomaan hänelle: "Herra, en kai minä ole se?" 23 Hän
vastasi ja sanoi: "Joka minun kanssani pisti kätensä
vatiin, se kavaltaa minut. 24 Ihmisen Poika tosin menee
pois, niinkuin hänestä on kirjoitettu, mutta voi sitä ihmistä,
jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi
sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt." 25 Niin Juudas,
joka hänet kavalsi, vastasi ja sanoi: "Rabbi, en kai minä
ole se?" Hän sanoi hänelle: "Sinäpä sen sanoit". 26 Ja
heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja
antoi opetuslapsillensa ja sanoi: "Ottakaa ja syökää;
tämä on minun ruumiini". 27 Ja hän otti maljan, kiitti
ja antoi heille ja sanoi: "Juokaa tästä kaikki; 28 sillä
tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä
vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. 29 Ja minä
sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia,
ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän
kanssanne Isäni valtakunnassa." 30 Ja veisattuaan
kiitosvirren he lähtivät Öljymäelle. 31 Silloin Jeesus sanoi
heille: "Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun; sillä
kirjoitettu on: 'Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat
hajotetaan'. 32 Mutta ylösnoustuani minä menen teidän
edellänne Galileaan." 33 Niin Pietari vastasi ja sanoi
hänelle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin
minä en koskaan loukkaannu". 34 Jeesus sanoi hänelle:
"Totisesti minä sanon sinulle: tänä yönä, ennenkuin
kukko laulaa, sinä kolmesti minut kiellät". 35 Pietari sanoi
hänelle: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en
sittenkään minä sinua kiellä". Samoin sanoivat myös
kaikki muut opetuslapset. 36 Sitten Jeesus tuli heidän
kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi
opetuslapsillensa: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä
menen ja rukoilen tuolla". 37 Ja hän otti mukaansa
Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi
murehtia ja tulla tuskaan. 38 Silloin hän sanoi heille:
"Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti;
olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani". 39 Ja hän
meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili
sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta
pois tämä malja; ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon,
vaan niinkuin sinä". 40 Ja hän tuli opetuslasten tykö ja
tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Niin ette
siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani! 41
Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki
tosin on altis, mutta liha on heikko." 42 Taas hän meni
pois toisen kerran ja rukoili sanoen: "Isäni, jos tämä
malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani,
niin tapahtukoon sinun tahtosi". 43 Ja tullessaan hän
taas tapasi heidät nukkumasta, sillä heidän silmänsä
olivat käyneet raukeiksi. 44 Ja hän jätti heidät, meni
taas ja rukoili kolmannen kerran ja sanoi samat sanat
uudestaan. 45 Sitten hän tuli opetuslasten tykö ja sanoi
heille: "Te nukutte vielä ja lepäätte! Katso, hetki on
lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin. 46
Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka minut
kavaltaa." 47 Ja katso, hänen vielä puhuessaan tuli
Juudas, yksi niistä kahdestatoista, ja hänen kanssaan
lukuisa joukko ylipappien ja kansan vanhinten luota
miekat ja seipäät käsissä. 48 Ja se, joka hänet kavalsi,
oli antanut heille merkin sanoen: "Se, jolle minä suuta
annan, hän se on; ottakaa hänet kiinni". 49 Ja kohta
hän meni Jeesuksen luo ja sanoi: "Terve, rabbi!" ja antoi
hänelle suuta. 50 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ystäväni,
mitä varten sinä tänne tulit?" Silloin he tulivat Jeesuksen
luo, kävivät häneen käsiksi ja ottivat hänet kiinni. 51
Ja katso, eräs niistä, jotka olivat Jeesuksen kanssa,
ojensi kätensä, veti miekkansa ja iski ylimmäisen papin
palvelijaa ja sivalsi häneltä pois korvan. 52 Silloin Jeesus
sanoi hänelle: "Pistä miekkasi tuppeen; sillä kaikki,
jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat. 53
Vai luuletko, etten voisi rukoilla Isääni, niin että hän
lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legionaa
enkeleitä? 54 Mutta kuinka silloin kävisivät toteen

kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?"
55 Sillä hetkellä Jeesus sanoi joukolle: "Niinkuin ryöväriä
vastaan te olette lähteneet minua miekoilla ja seipäillä
vangitsemaan. Joka päivä minä olen istunut pyhäkössä
opettamassa, ettekä ole ottaneet minua kiinni. 56 Mutta
tämä kaikki on tapahtunut, että profeettain kirjoitukset
kävisivät toteen." Silloin kaikki opetuslapset jättivät
hänet ja pakenivat. 57 Mutta Jeesuksen kiinniottajat
veivät hänet ylimmäisen papin, Kaifaan, eteen, jonne
kirjanoppineet ja vanhimmat olivat kokoontuneet. 58
Ja Pietari seurasi häntä taampana ylimmäisen papin
esipihaan asti; ja hän meni sinne ja istui palvelijain
joukkoon nähdäksensä, kuinka lopulta kävisi. 59 Mutta
ylipapit ja koko neuvosto etsivät väärää todistusta
Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet, 60 mutta eivät
löytäneet, vaikka monta väärää todistajaa oli tullut
esille. Mutta vihdoin tuli kaksi, 61 ja he sanoivat:
"Tämä on sanonut: 'Minä voin hajottaa maahan Jumalan
temppelin ja kolmessa päivässä sen rakentaa'." 62 Silloin
ylimmäinen pappi nousi ja sanoi hänelle: "Etkö vastaa
mitään siihen, mitä nämä todistavat sinua vastaan?"
63 Mutta Jeesus oli vaiti. Niin ylimmäinen pappi sanoi
hänelle: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta,
että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika".
64 Jeesus sanoi hänelle: "Sinäpä sen sanoit. Mutta
minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen
Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan
pilvien päällä." 65 Silloin ylimmäinen pappi repäisi
vaatteensa ja sanoi: "Hän on pilkannut Jumalaa. Mitä me
enää todistajia tarvitsemme? Katso, nyt kuulitte hänen
pilkkaamisensa. 66 Miten teistä on?" He vastasivat
sanoen: "Hän on vikapää kuolemaan". 67 Silloin he
sylkivät häntä silmille ja löivät häntä nyrkillä kasvoihin; ja
toiset sivalsivat häntä poskelle 68 ja sanoivat: "Profetoi
meille, Kristus, kuka se on, joka sinua löi". 69 Mutta
Pietari istui ulkopuolella esipihassa. Ja hänen luoksensa
tuli muuan palvelijatar ja sanoi: "Sinäkin olit Jeesuksen,
galilealaisen, seurassa". 70 Mutta hän kielsi kaikkien
kuullen ja sanoi: "En ymmärrä, mitä sanot". 71 Ja
kun hän oli mennyt ulos portille, näki hänet toinen
nainen ja sanoi sielläoleville: "Tämäkin oli Jeesuksen,
Nasaretilaisen, seurassa". 72 Ja taas hän kielsi valalla
vannoen: "En tunne sitä miestä". 73 Vähän sen jälkeen
tulivat ne, jotka siinä seisoivat, ja sanoivat Pietarille:
"Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä kielimurteesikin
ilmaisee sinut". 74 Silloin hän rupesi sadattelemaan ja
vannomaan: "En tunne sitä miestä". Ja samassa lauloi
kukko. 75 Niin Pietari muisti Jeesuksen sanat, jotka
hän oli sanonut: "Ennenkuin kukko laulaa, sinä kolmesti
minut kiellät". Ja hän meni ulos ja itki katkerasti.

27 Mutta aamun koittaessa kaikki ylipapit ja kansan
vanhimmat pitivät neuvoa Jeesusta vastaan
tappaaksensa hänet; 2 ja he sitoivat hänet ja veivät pois
ja antoivat hänet maaherran, Pilatuksen, käsiin. 3 Kun
Juudas, hänen kavaltajansa, näki, että hänet oli tuomittu,
silloin hän katui ja toi takaisin ne kolmekymmentä
hopearahaa ylipapeille ja vanhimmille 4 ja sanoi:
"Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren".
Mutta he sanoivat: "Mitä se meihin koskee? Katso
itse eteesi." 5 Ja hän viskasi hopearahat temppeliin,
lähti sieltä, meni pois ja hirttäytyi. 6 Niin ylipapit ottivat
hopearahat ja sanoivat: "Ei ole luvallista panna näitä
temppelirahastoon, koska ne ovat veren hinta". 7
Ja neuvoteltuaan he ostivat niillä savenvalajan pellon
muukalaisten hautausmaaksi. 8 Sentähden sitä peltoa
vielä tänäkin päivänä kutsutaan Veripelloksi. 9 Silloin
kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan
kautta, joka sanoo: "Ja he ottivat ne kolmekymmentä
hopearahaa, hinnan siitä arvioidusta miehestä, jonka he
olivat israelilaisten puolesta arvioineet, 10 ja antoivat ne
savenvalajan pellosta, niinkuin Herra oli minun kauttani
käskenyt". 11 Mutta Jeesus seisoi maaherran edessä. Ja
maaherra kysyi häneltä sanoen: "Oletko sinä juutalaisten
kuningas?" Niin Jeesus sanoi: "Sinäpä sen sanot". 12 Ja
kun ylipapit ja vanhimmat häntä syyttivät, ei hän mitään
vastannut. 13 Silloin Pilatus sanoi hänelle: "Etkö kuule,
kuinka paljon he todistavat sinua vastaan?" 14 Mutta
hän ei vastannut yhteenkään hänen kysymykseensä,
niin että maaherra suuresti ihmetteli. 15 Oli tapana,
että maaherra juhlan aikana päästi kansalle yhden
vangin irti, kenenkä he tahtoivat. 16 Ja heillä oli silloin
kuuluisa vanki, jota sanottiin Barabbaaksi. 17 Kun
he nyt olivat koolla, sanoi Pilatus heille: "Kummanko
tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai
Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?" 18 Sillä hän
tiesi, että he kateudesta olivat antaneet hänet hänen
käsiinsä. 19 Mutta kun hän istui tuomarinistuimella,
lähetti hänen vaimonsa hänelle sanan: "Älä puutu siihen
vanhurskaaseen mieheen, sillä minä olen tänä yönä
unessa paljon kärsinyt hänen tähtensä". 20 Mutta ylipapit
ja vanhimmat yllyttivät kansaa anomaan Barabbasta,
mutta surmauttamaan Jeesuksen. 21 Ja maaherra puhui
heille ja sanoi: "Kummanko näistä kahdesta tahdotte,
että minä teille päästän?" Niin he sanoivat: "Barabbaan".
22 Pilatus sanoi heille: "Mitä minun sitten on tehtävä
Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?" He sanoivat
kaikki: "Ristiinnaulittakoon!" 23 Niin maaherra sanoi:
"Mitä pahaa hän sitten on tehnyt?" Mutta he huusivat
vielä kovemmin sanoen: "Ristiinnaulittakoon!" 24 Ja
kun Pilatus näki, ettei mikään auttanut, vaan että meteli
yhä yltyi, otti hän vettä ja pesi kätensä kansan nähden
ja sanoi: "Viaton olen minä tämän miehen vereen.
Katsokaa itse eteenne." 25 Niin kaikki kansa vastasi ja
sanoi: "Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja
meidän lastemme päälle". 26 Silloin hän päästi heille
Barabbaan, mutta Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti

ristiinnaulittavaksi. 27 Silloin maaherran sotamiehet
veivät Jeesuksen mukanaan palatsiin ja keräsivät hänen
ympärilleen koko sotilasjoukon. 28 Ja he riisuivat hänet
ja panivat hänen päällensä tulipunaisen vaipan 29
ja väänsivät orjantappuroista kruunun, panivat sen
hänen päähänsä ja ruovon hänen oikeaan käteensä,
polvistuivat hänen eteensä ja pilkkasivat häntä ja
sanoivat: "Terve, juutalaisten kuningas!" 30 Ja he sylkivät
häntä, ottivat ruovon ja löivät häntä päähän. 31 Ja
kun he olivat häntä pilkanneet, riisuivat he häneltä
vaipan, pukivat hänet hänen omiin vaatteisiinsa ja
veivät hänet pois ristiinnaulittavaksi. 32 Ja matkalla he
tapasivat kyreneläisen miehen, jonka nimi oli Simon.
Hänet he pakottivat kantamaan hänen ristiänsä. 33
Ja tultuaan paikalle, jota sanotaan Golgataksi-se on:
pääkallon paikaksi- 34 he tarjosivat hänelle juotavaksi
katkeralla nesteellä sekoitettua viiniä; mutta maistettuaan
hän ei tahtonut sitä juoda. 35 Ja kun he olivat
hänet ristiinnaulinneet, jakoivat he keskenään hänen
vaatteensa heittäen niistä arpaa. 36 Sitten he istuutuivat
ja vartioivat häntä siellä. 37 Ja he olivat panneet
hänen päänsä yläpuolelle hänen syynsä julki, näin
kirjoitettuna: "Tämä on Jeesus, juutalaisten kuningas".
38 Silloin ristiinnaulittiin hänen kanssansa kaksi ryöväriä,
toinen oikealle ja toinen vasemmalle puolelle. 39 Ja
ne, jotka kulkivat ohitse, herjasivat häntä, nyökyttivät
päätänsä 40 ja sanoivat: "Sinä, joka hajotat maahan
temppelin ja kolmessa päivässä sen rakennat, auta
itseäsi, jos olet Jumalan Poika, ja astu alas ristiltä".
41 Samoin ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat
pilkkasivat häntä ja sanoivat: 42 "Muita hän on auttanut,
itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas;
astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen. 43
Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt Jumala
hänet, jos on häneen mielistynyt; sillä hän on sanonut:
'Minä olen Jumalan Poika'." 44 Ja samalla tavalla
herjasivat häntä ryöväritkin, jotka olivat ristiinnaulitut
hänen kanssansa. 45 Mutta kuudennesta hetkestä
alkaen tuli pimeys yli kaiken maan, ja sitä kesti hamaan
yhdeksänteen hetkeen. 46 Ja yhdeksännen hetken
vaiheilla Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: "Eeli,
Eeli, lama sabaktani?" Se on: Jumalani, Jumalani, miksi
minut hylkäsit? 47 Sen kuullessaan sanoivat muutamat
niistä, jotka siinä seisoivat: "Hän huutaa Eliasta". 48
Ja kohta muuan heistä juoksi ja otti sienen, täytti sen
hapanviinillä, pani sen ruovon päähän ja antoi hänelle
juoda. 49 Mutta muut sanoivat: "Annas, katsokaamme,
tuleeko Elias häntä pelastamaan". 50 Niin Jeesus taas
huusi suurella äänellä ja antoi henkensä. 51 Ja katso,
temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja
maa järisi, ja kalliot halkesivat, 52 ja haudat aukenivat, ja
monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. 53 Ja he
lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemisensa
jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle. 54
Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan
vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä
muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat:
"Totisesti tämä oli Jumalan Poika". 55 Ja siellä oli monta
naista, jotka olivat Galileasta seuranneet Jeesusta ja
palvelleet häntä; he seisoivat taampana katselemassa.
56 Heidän joukossaan oli Maria Magdaleena ja Maria,
Jaakobin ja Joosefin äiti, ja Sebedeuksen poikain äiti. 57
Mutta illan tultua saapui rikas mies, Arimatiasta kotoisin,
nimeltä Joosef, joka hänkin oli Jeesuksen opetuslapsi.
58 Hän meni Pilatuksen luo ja pyysi Jeesuksen ruumista.
Silloin Pilatus käski antaa sen hänelle. 59 Ja Joosef otti
ruumiin, kääri sen puhtaaseen liinavaatteeseen 60 ja pani
sen uuteen hautakammioonsa, jonka oli hakkauttanut
kallioon. Ja hän vieritti suuren kiven hautakammion
ovelle ja lähti pois. 61 Ja siellä olivat Maria Magdaleena
ja toinen Maria, jotka istuivat vastapäätä hautaa. 62
Seuraavana päivänä, joka oli valmistuspäivän jälkeinen,
ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo 63
ja sanoivat: "Herra, me muistamme sen villitsijän vielä
eläessään sanoneen: 'Kolmen päivän kuluttua minä
nousen ylös'. 64 Käske siis tarkasti vartioida hautaa
kolmanteen päivään asti, etteivät hänen opetuslapsensa
tulisi ja varastaisi häntä ja sanoisi kansalle: 'Hän nousi
kuolleista', ja niin viimeinen villitys olisi pahempi kuin
ensimmäinen." 65 Niin Pilatus sanoi heille: "Tuossa on
vartijaväkeä, menkää, vartioikaa niin hyvin kuin taidatte".
66 Niin he menivät ja turvasivat haudan lukitsemalla
kiven sinetillä ja asettamalla vartijat.

28 Ja kun sapatti oli päättynyt ja viikon ensimmäisen
päivän aamu koitti, tulivat Maria Magdaleena
ja se toinen Maria katsomaan hautaa. 2 Ja katso,
tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas
taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois ja istui sille. 3 Hän oli
näöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat
valkeat kuin lumi. 4 Ja häntä peljästyen vartijat vapisivat
ja kävivät ikäänkuin kuolleiksi. 5 Mutta enkeli puhutteli
naisia ja sanoi heille: "Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän
teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. 6 Ei hän
ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi.
Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut. 7 Ja
menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa,
että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee
teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet
nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut." 8 Ja he
menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten
ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa. 9
Mutta katso, Jeesus tuli heitä vastaan ja sanoi: "Terve
teille!" Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen
jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä. 10 Silloin Jeesus
sanoi heille: "Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana
minun veljilleni, että he menisivät Galileaan: siellä he

saavat minut nähdä". **11** Mutta heidän mennessään,
katso, muutamat vartijaväestä tulivat kaupunkiin ja
ilmoittivat ylipapeille kaikki, mitä oli tapahtunut. **12** Ja
nämä kokoontuivat vanhinten kanssa ja pitivät neuvoa
ja antoivat sotamiehille runsaat rahat **13** ja sanoivat:
"Sanokaa, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja
veivät hänet varkain meidän nukkuessamme. **14** Ja jos
tämä tulee maaherran korviin, niin me lepytämme hänet
ja toimitamme niin, että saatte olla huoletta." **15** Niin
he ottivat rahat ja tekivät, niinkuin heitä oli neuvottu.
Ja tätä puhetta on levitetty juutalaisten kesken, ja sitä
kerrotaan vielä tänäkin päivänä. **16** Ja ne yksitoista
opetuslasta vaelsivat Galileaan sille vuorelle, jonne
Jeesus oli käskenyt heidän mennä. **17** Ja kun he
näkivät hänet, niin he kumartaen rukoilivat häntä, mutta
muutamat epäilivät. **18** Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja
puhui heille ja sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta
taivaassa ja maan päällä. **19** Menkää siis ja tehkää
kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä
Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen **20** ja opettamalla
heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän
pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä
maailman loppuun asti." **(aiōn g165)**

Markuksen

1 Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, evankeliumin
alku. **2** Niinkuin on kirjoitettuna profeetta Esaiaan
kirjassa: "Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi,
ja hän on valmistava sinun tiesi". **3** "Huutavan ääni
kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää
polut hänelle tasaisiksi'", **4** niin Johannes Kastaja
saarnasi erämaassa parannuksen kastetta syntien
anteeksisaamiseksi. **5** Ja koko Juudean maa ja kaikki
jerusalemilaiset vaelsivat hänen tykönsä, ja hän kastoi
heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä. **6** Ja
Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisillään
nahkavyö; ja hän söi heinäsirkkoja ja metsähunajaa. **7**
Ja hän saarnasi sanoen: "Minun jälkeeni tulee minua
väkevämpi, jonka kengänpaulaa minä en ole kelvollinen
maahan kumartuneena päästämään. **8** Minä kastan
teidät vedellä, mutta hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä."
9 Ja niinä päivinä Jeesus tuli Galilean Nasaretista, ja
Johannes kastoi hänet Jordanissa. **10** Ja heti, vedestä
noustessaan, hän näki taivasten aukeavan ja Hengen
niinkuin kyyhkysen laskeutuvan häneen. **11** Ja taivaista
tuli ääni: "Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun minä
olen mielistynyt". **12** Kohta sen jälkeen Henki ajoi hänet
erämaahan. **13** Ja hän oli erämaassa neljäkymmentä
päivää, ja saatana kiusasi häntä, ja hän oli petojen
seassa; ja enkelit tekivät hänelle palvelusta. **14** Mutta
sittenkuin Johannes oli pantu vankeuteen, meni Jeesus
Galileaan ja saarnasi Jumalan evankeliumia **15** ja
sanoi: "Aika on täyttynyt, ja Jumalan valtakunta on
tullut lähelle; tehkää parannus ja uskokaa evankeliumi".
16 Ja kulkiessaan Galilean järven rantaa hän näki
Simonin ja Andreaan, Simonin veljen, heittävän verkkoa
järveen; sillä he olivat kalastajia. **17** Ja Jeesus sanoi
heille: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten
kalastajia". **18** Kohta he jättivät verkot ja seurasivat häntä.
19 Ja käytyään siitä vähän eteenpäin hän näki Jaakobin,
Sebedeuksen pojan, ja Johanneksen, hänen veljensä,
heidätkin venheessä, laittamassa verkkojaan kuntoon.
20 Ja kohta hän kutsui heidät; ja he jättivät isänsä,
Sebedeuksen, palkkalaisineen venheeseen ja lähtivät
seuraamaan häntä. **21** Ja he saapuivat Kapernaumiin;
ja hän meni kohta sapattina synagoogaan ja opetti. **22**
Ja he olivat hämmästyksissään hänen opetuksestansa,
sillä hän opetti heitä niinkuin se, jolla valta on, eikä
niinkuin kirjanoppineet. **23** Ja heidän synagoogassaan
oli juuri silloin mies, jossa oli saastainen henki; ja se
huusi **24** sanoen: "Mitä sinulla on meidän kanssamme
tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä
tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan
Pyhä." **25** Niin Jeesus nuhteli sitä sanoen: "Vaikene
ja lähde hänestä". **26** Ja saastainen henki kouristi
häntä ja lähti hänestä huutaen suurella äänellä. **27** Ja
he hämmästyivät kaikki, niin että kyselivät toisiltaan
sanoen: "Mitä tämä on? Uusi, voimallinen oppi! Hän
käskee saastaisia henkiäkin, ja ne tottelevat häntä." **28**
Ja hänen maineensa levisi kohta koko ympäristöön,
kaikkialle Galileaan. **29** Ja tultuaan ulos synagoogasta
he menivät kohta Simonin ja Andreaan taloon Jaakobin
ja Johanneksen kanssa. **30** Ja Simonin anoppi makasi
sairaana kuumeessa, ja kohta he puhuivat hänestä
Jeesukselle. **31** Ja hän meni hänen luoksensa ja nosti
hänet ylös, tarttuen hänen käteensä; ja kuume lähti
hänestä, ja hän palveli heitä. **32** Mutta illan tultua,
kun aurinko oli laskenut, tuotiin hänen tykönsä kaikki
sairaat ja riivatut, **33** ja koko kaupunki oli koolla oven
edessä. **34** Ja hän paransi monta, jotka sairastivat
moninaisia tauteja, ja paljon riivaajia hän ajoi ulos eikä
sallinut riivaajien puhua, koska ne tunsivat hänet. **35**
Ja varhain aamulla, kun vielä oli pimeä, hän nousi,
lähti ulos ja meni autioon paikkaan; ja siellä hän rukoili.
36 Mutta Simon ja ne, jotka olivat hänen kanssaan,
riensivät hänen jälkeensä; **37** ja löydettyään hänet he
sanoivat hänelle: "Kaikki etsivät sinua". **38** Ja hän sanoi
heille: "Menkäämme muualle, läheisiin kyliin, että minä
sielläkin saarnaisin, sillä sitä varten minä olen tullut". **39**
Ja hän meni ja saarnasi heidän synagoogissaan koko
Galileassa ja ajoi ulos riivaajat. **40** Ja hänen tykönsä tuli
pitalinen mies, rukoili häntä, polvistui ja sanoi hänelle:
"Jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa". **41** Niin
Jeesuksen kävi häntä sääliksi, ja ojentaen kätensä hän
kosketti häntä ja sanoi hänelle: "Minä tahdon; puhdistu".
42 Ja kohta pitali lähti hänestä, ja hän puhdistui. **43**
Ja varoittaen häntä ankarasti hän laski hänet heti
menemään **44** ja sanoi hänelle: "Katso, ettet puhu
tästä kenellekään mitään, vaan mene ja näytä itsesi
papille ja uhraa puhdistumisestasi se, minkä Mooses
on säätänyt, todistukseksi heille". **45** Mutta mentyään
pois tämä rupesi laajalti julistamaan ja asiasta tietoa
levittämään, niin ettei Jeesus enää saattanut julkisesti
mennä kaupunkeihin, vaan oleskeli niiden ulkopuolella
autioissa paikoissa; ja kaikkialta tultiin hänen tykönsä.

2 Ja muutamien päivien perästä hän taas meni
Kapernaumiin; ja kun kuultiin hänen olevan kotona, **2**
kokoontui paljon väkeä, niin etteivät he enää mahtuneet
oven edustallekaan. Ja hän puhui heille sanaa. **3** Ja he
tulivat tuoden hänen tykönsä halvattua, jota kantamassa
oli neljä miestä. **4** Ja kun he väentungokselta eivät
päässeet häntä tuomaan hänen tykönsä, purkivat he
katon siltä kohdalta, missä hän oli, ja kaivettuaan aukon
laskivat alas vuoteen, jossa halvattu makasi. **5** Kun
Jeesus näki heidän uskonsa, sanoi hän halvatulle:
"Poikani, sinun syntisi annetaan anteeksi". **6** Mutta
siellä istui muutamia kirjanoppineita, ja he ajattelivat
sydämessään: **7** "Kuinka tämä näin puhuu? Hän
pilkkaa Jumalaa. Kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi

Jumala yksin?" 8 Ja heti Jeesus tunsi hengessänsä,
että he mielessään niin ajattelivat, ja sanoi heille:
"Miksi ajattelette sellaista sydämessänne? 9 Kumpi on
helpompaa, sanoako halvatulle: 'Sinun syntisi annetaan
anteeksi', vai sanoa: 'Nouse, ota vuoteesi ja käy'? 10
Mutta tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan
päällä antaa syntejä anteeksi, niin" -hän sanoi halvatulle-
11 "minä sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene
kotiisi." 12 Silloin hän nousi, otti kohta vuoteensa ja meni
ulos kaikkien nähden, niin että kaikki hämmästyivät
ja ylistivät Jumalaa sanoen: "Tämänkaltaista emme
ole ikinä nähneet". 13 Ja taas hän lähti pois ja kulki
järven rantaa. Ja kaikki kansa tuli hänen tykönsä,
ja hän opetti heitä. 14 Ja ohi kulkiessaan hän näki
Leevin, Alfeuksen pojan, istumassa tulliasemalla ja
sanoi hänelle: "Seuraa minua". Niin tämä nousi ja
seurasi häntä. 15 Ja kun hän aterioi hänen kodissaan,
aterioi myös monta publikaania ja syntistä Jeesuksen
ja hänen opetuslastensa kanssa; sillä heitä oli paljon
häntä seuraamassa. 16 Kun fariseusten kirjanoppineet
näkivät, että hän söi syntisten ja publikaanien kanssa,
sanoivat he hänen opetuslapsilleen: "Publikaanien ja
syntistenkö kanssa hän syö?" 17 Sen kuullessaan
Jeesus sanoi heille: "Eivät terveet tarvitse parantajaa,
vaan sairaat. En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita,
vaan syntisiä." 18 Ja Johanneksen opetuslapset ja
fariseukset pitivät paastoa. Niin tultiin ja sanottiin hänelle:
"Johanneksen opetuslapset ja fariseusten opetuslapset
paastoavat; miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?"
19 Jeesus sanoi heille: "Eiväthän häävieraat voi paastota
silloin, kun ylkä on heidän kanssaan? Niin kauan kuin
heillä on ylkä seurassaan, eivät he voi paastota. 20
Mutta päivät tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois,
ja silloin, sinä päivänä, he paastoavat. 21 Ei kukaan
ompele vanuttamattomasta kankaasta paikkaa vanhaan
vaippaan; muutoin uusi täytetilkku repii palasen vanhasta
vaipasta, ja reikä tulee pahemmaksi. 22 Eikä kukaan
laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin
viini pakahuttaa leilit, ja viini menee hukkaan, ja leilit
turmeltuvat; vaan nuori viini on laskettava uusiin leileihin."
23 Ja tapahtui, että hän sapattina kulki viljavainioiden
halki, ja hänen opetuslapsensa rupesivat kulkiessaan
katkomaan tähkäpäitä. 24 Niin fariseukset sanoivat
hänelle: "Katso, miksi he tekevät sapattina sitä, mikä
ei ole luvallista?" 25 Hän sanoi heille: "Ettekö ole
koskaan lukeneet, mitä Daavid teki, kun hän ja hänen
seuralaisensa olivat puutteessa ja heidän oli nälkä,
26 kuinka hän meni Jumalan huoneeseen ylimmäisen
papin Abjatarin aikana ja söi näkyleivät, joita ei ollut
lupa syödä muiden kuin pappien, ja antoi myös niille,
jotka hänen kanssansa olivat?" 27 Ja hän sanoi heille:
"Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia
varten. 28 Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin herra."

3 Ja hän meni taas synagoogaan, ja siellä oli mies,
jonka käsi oli kuivettunut. 2 Ja voidakseen nostaa
syytteen häntä vastaan he pitivät häntä silmällä,
parantaisiko hän miehen sapattina. 3 Niin hän sanoi
miehelle, jonka käsi oli kuivettunut: "Nouse ja astu
esille". 4 Ja hän sanoi heille: "Kumpiko on luvallista
sapattina: hyvääkö tehdä vai pahaa, pelastaako henki
vai tappaa se?" Mutta he olivat vaiti. 5 Silloin hän
katsahtaen ympärilleen loi vihassa silmänsä heihin,
murheellisena heidän sydämensä paatumuksesta, ja
sanoi sille miehelle: "Ojenna kätesi". Ja hän ojensi, ja
hänen kätensä tuli jälleen terveeksi. 6 Ja fariseukset
lähtivät ulos ja pitivät kohta herodilaisten kanssa neuvoa
häntä vastaan, surmataksensa hänet. 7 Mutta Jeesus
vetäytyi opetuslapsineen järven rannalle, ja häntä
seurasi suuri joukko kansaa Galileasta. Ja Juudeasta
8 ja Jerusalemista ja Idumeasta ja Jordanin tuolta
puolen ja Tyyron ja Siidonin ympäristöltä tuli paljon
kansaa hänen tykönsä, kun he kuulivat, kuinka suuria
tekoja hän teki. 9 Ja hän sanoi opetuslapsillensa,
että hänelle oli pidettävä venhe varalla väentungoksen
tähden, etteivät he ahdistaisi häntä; 10 sillä hän
paransi monta, jonka tähden kaikki, joilla oli vaivoja,
tunkeutuivat hänen päälleen koskettaaksensa häntä.
11 Ja kun saastaiset henget näkivät hänet, lankesivat
he maahan hänen eteensä ja huusivat sanoen: "Sinä
olet Jumalan Poika". 12 Ja hän varoitti ankarasti heitä
saattamasta häntä julki. 13 Ja hän nousi vuorelle ja
kutsui tykönsä ne, jotka hän itse tahtoi, ja he menivät
hänen tykönsä. 14 Niin hän asetti kaksitoista olemaan
kanssansa ja lähettääksensä heidät saarnaamaan,
15 ja heillä oli oleva valta ajaa ulos riivaajia. 16 Ja
nämä kaksitoista hän asetti: Pietarin-tämän nimen hän
antoi Simonille- 17 ja Jaakobin, Sebedeuksen pojan, ja
Johanneksen, Jaakobin veljen, joille hän antoi nimen
Boanerges, se on: ukkosenjylinän pojat, 18 ja Andreaan
ja Filippuksen ja Bartolomeuksen ja Matteuksen ja
Tuomaan ja Jaakobin, Alfeuksen pojan, ja Taddeuksen
ja Simon Kananeuksen 19 ja Juudas Iskariotin, saman,
joka hänet kavalsi. 20 Ja hän tuli kotiin. Ja taas kokoontui
kansaa, niin etteivät he päässeet syömäänkään. 21 Kun
hänen omaisensa sen kuulivat, menivät he ottamaan
häntä huostaansa; sillä he sanoivat: "Hän on poissa
suunniltaan". 22 Ja kirjanoppineet, jotka olivat tulleet
Jerusalemista, sanoivat: "Hänessä on Beelsebul", ja:
"Riivaajien päämiehen voimalla hän ajaa ulos riivaajia".
23 Niin hän kutsui heidät luoksensa ja sanoi heille
vertauksilla: "Kuinka saatana voi ajaa ulos saatanan?
24 Ja jos jokin valtakunta riitautuu itsensä kanssa, ei
se valtakunta voi pysyä pystyssä. 25 Ja jos jokin talo
riitautuu itsensä kanssa, ei se talo voi pysyä pystyssä.
26 Ja jos saatana nousee itseänsä vastaan ja riitautuu
itsensä kanssa, ei hän voi pysyä, vaan hänen loppunsa

on tullut. 27 Eihän kukaan voi tunkeutua väkevän taloon
ja ryöstää hänen tavaraansa, ellei hän ensin sido sitä
väkevää; vasta sitten hän ryöstää tyhjäksi hänen talonsa.
28 Totisesti minä sanon teille: kaikki synnit annetaan
ihmisten lapsille anteeksi, pilkkaamisetkin, kuinka paljon
pilkannevatkin; 29 mutta joka pilkkaa Pyhää Henkeä, se
ei saa ikinä anteeksi, vaan on vikapää iankaikkiseen
syntiin." (aiōn g165, aiōnios g166) 30 Sillä he sanoivat:
"Hänessä on saastainen henki". 31 Ja hänen äitinsä ja
veljensä tulivat, seisahtuivat ulkopuolelle ja lähettivät
hänen luoksensa kutsumaan häntä. 32 Ja kansanjoukko
istui hänen ympärillään, ja he sanoivat hänelle: "Katso,
sinun äitisi ja veljesi tuolla ulkona kysyvät sinua". 33 Hän
vastasi heille ja sanoi: "Kuka on minun äitini, ja ketkä
ovat minun veljeni?" 34 Ja katsellen ympärilleen niihin,
jotka istuivat hänen ympärillään, hän sanoi: "Katso,
minun äitini ja veljeni! 35 Sillä joka tekee Jumalan
tahdon, se on minun veljeni ja sisareni ja äitini."

4 Ja hän rupesi taas opettamaan järven rannalla. Ja
hänen luoksensa kokoontui hyvin paljon kansaa,
jonka tähden hän astui venheeseen ja istui siinä järvellä,
ja kaikki kansa oli maalla järven rannalla. 2 Ja hän opetti
heitä paljon vertauksilla ja sanoi heille opettaessaan: 3
"Kuulkaa! Katso, kylväjä lähti kylvämään. 4 Ja hänen
kylväessään osa putosi tien oheen, ja linnut tulivat ja
söivät sen. 5 Ja osa putosi kallioperälle, jossa sillä ei
ollut paljon maata, ja se nousi kohta oraalle, kun sillä ei
ollut syvää maata. 6 Mutta auringon noustua se paahtui,
ja kun sillä ei ollut juurta, niin se kuivettui. 7 Ja osa putosi
orjantappuroihin; ja orjantappurat nousivat ja tukahuttivat
sen, eikä se tehnyt hedelmää. 8 Ja osa putosi hyvään
maahan; ja se nousi oraalle, kasvoi ja antoi sadon
ja kantoi kolmeenkymmeneen ja kuuteenkymmeneen
ja sataan jyvään asti." 9 Ja hän sanoi: "Jolla on
korvat kuulla, se kuulkoon". 10 Ja kun hän oli jäänyt
yksin, niin ne, jotka olivat hänen ympärillään, ynnä ne
kaksitoista kysyivät häneltä näitä vertauksia. 11 Niin hän
sanoi heille: "Teille on annettu Jumalan valtakunnan
salaisuus, mutta noille ulkopuolella oleville kaikki tulee
vertauksissa, 12 että he näkemällä näkisivät, eivätkä
huomaisi, ja kuulemalla kuulisivat, eivätkä ymmärtäisi,
niin etteivät kääntyisi ja saisi anteeksi". 13 Ja hän sanoi
heille: "Ette käsitä tätä vertausta; kuinka sitten voitte
ymmärtää kaikki muut vertaukset? 14 Kylväjä kylvää
sanan. 15 Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, joihin
sana kylvetään, mutta kun he sen kuulevat, niin saatana
heti tulee ja ottaa pois heihin kylvetyn sanan. 16 Ja
mitkä kallioperälle kylvettiin, ovat niinikään ne, jotka,
kun kuulevat sanan, heti ottavat sen ilolla vastaan, 17
mutta heillä ei ole juurta itsessään, vaan he kestävät
ainoastaan jonkun aikaa; kun sitten tulee ahdistus tai
vaino sanan tähden, niin he kohta lankeavat pois. 18
Ja toisia ovat orjantappuroihin kylvetyt; nämä ovat ne,
jotka kuulevat sanan, 19 mutta maailman huolet ja
rikkauden viettelys ja muut himot pääsevät valtaan ja
tukahuttavat sanan, ja se jää hedelmättömäksi. (aiōn
g165) 20 Ja mitkä hyvään maahan kylvettiin, ovat ne,
jotka kuulevat sanan ja ottavat sen vastaan ja kantavat
hedelmän, mikä kolmikymmen-, mikä kuusikymmen-
, mikä satakertaisen." 21 Ja hän sanoi heille: "Eihän
lamppua oteta esiin, pantavaksi vakan alle tai vuoteen
alle? Eiköhän lampunjalkaan pantavaksi? 22 Sillä ei
mikään ole salattuna muuta varten, kuin että se tulisi
ilmi, eikä kätkettynä muuta varten, kuin tullakseen julki.
23 Jos jollakin on korvat kuulla, hän kuulkoon." 24 Ja
hän sanoi heille: "Ottakaa vaari siitä, mitä kuulette; millä
mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan, vieläpä teille
lisätäänkin. 25 Sillä sille jolla on, sille annetaan; mutta
siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on."
26 Ja hän sanoi: "Niin on Jumalan valtakunta, kuin jos
mies kylvää siemenen maahan; 27 ja hän nukkuu, ja
hän nousee, öin ja päivin; ja siemen orastaa ja kasvaa,
hän ei itse tiedä, miten. 28 Sillä itsestään maa tuottaa
viljan: ensin korren, sitten tähkän, sitten täyden jyvän
tähkään. 29 Mutta kun hedelmä on kypsynyt, lähettää
hän kohta sinne sirpin, sillä elonaika on käsissä." 30
Ja hän sanoi: "Mihin vertaamme Jumalan valtakunnan,
eli mitä vertausta siitä käytämme? 31 Se on niinkuin
sinapinsiemen, joka, kun se kylvetään maahan, on
pienin kaikista siemenistä maan päällä; 32 mutta kun se
on kylvetty, niin se nousee ja tulee suurimmaksi kaikista
vihanneskasveista ja tekee suuria oksia, niin että taivaan
linnut voivat tehdä pesänsä sen varjoon." 33 Monilla
tämänkaltaisilla vertauksilla hän puhui heille sanaa,
sen mukaan kuin he kykenivät kuulemaan; 34 ja ilman
vertausta hän ei puhunut heille. Mutta opetuslapsillensa
hän selitti kaikki, kun he olivat yksikseen. 35 Ja sinä
päivänä hän illan tultua sanoi heille: "Lähtekäämme yli
toiselle rannalle". 36 Niin he laskivat kansan luotaan ja
ottivat hänet mukaansa, niinkuin hän venheessä oli; ja
muitakin venheitä oli hänen seurassaan. 37 Ja nousi
kova myrskytuuli, ja aallot syöksyivät venheeseen, niin
että venhe jo täyttyi. 38 Ja itse hän oli peräkeulassa ja
nukkui nojaten päänaluseen. Ja he herättivät hänet ja
sanoivat hänelle: "Opettaja, etkö välitä siitä, että me
hukumme?" 39 Ja herättyään hän nuhteli tuulta ja sanoi
järvelle: "Vaikene, ole hiljaa". Niin tuuli asettui, ja tuli
aivan tyven. 40 Ja hän sanoi heille: "Miksi olette niin
pelkureita? Kuinka teillä ei ole uskoa?" 41 Ja suuri pelko
valtasi heidät, ja he sanoivat toisillensa: "Kuka onkaan
tämä, kun sekä tuuli että meri häntä tottelevat?"

5 Ja he tulivat toiselle puolelle järveä gerasalaisten
alueelle. 2 Ja kohta kun hän lähti venheestä, tuli häntä
vastaan haudoista mies, joka oli saastaisen hengen
vallassa. 3 Hän asusti haudoissa, eikä kukaan enää

voinut häntä kahleillakaan sitoa; 4 sillä hän oli monta
kertaa ollut sidottuna jalkanuoriin ja kahleisiin, mutta oli
särkenyt kahleet ja katkonut jalkanuorat, eikä kukaan
kyennyt häntä hillitsemään. 5 Ja hän oleskeli aina, yötä
ja päivää, haudoissa ja vuorilla, huutaen ja runnellen
itseään kivillä. 6 Kun hän kaukaa näki Jeesuksen,
juoksi hän ja kumartui maahan hänen eteensä 7 ja
huutaen suurella äänellä sanoi: "Mitä sinulla on minun
kanssani tekemistä, Jeesus, Jumalan, Korkeimman,
Poika? Minä vannotan sinua Jumalan kautta, älä vaivaa
minua." 8 Sillä hän oli sanomaisillaan sille: "Lähde ulos
miehestä, sinä saastainen henki". 9 Ja Jeesus kysyi
siltä: "Mikä on nimesi?" Niin se sanoi hänelle: "Legio on
minun nimeni, sillä meitä on monta". 10 Ja se pyysi
pyytämällä häntä, ettei hän lähettäisi niitä pois siitä
seudusta. 11 Niin siellä oli lähellä vuorta suuri sikalauma
laitumella. 12 Ja ne pyysivät häntä sanoen: "Lähetä
meidät sikoihin, että menisimme niihin". 13 Ja hän antoi
niille luvan. Niin saastaiset henget lähtivät miehestä ja
menivät sikoihin. Silloin lauma, noin kaksituhatta sikaa,
syöksyi jyrkännettä alas järveen; ja ne hukkuivat järveen.
14 Ja niiden paimentajat pakenivat ja kertoivat siitä
kaupungissa ja maataloissa. Ja kansa lähti katsomaan,
mitä oli tapahtunut. 15 Ja he tulivat Jeesuksen luo ja
näkivät riivatun, jossa legio oli ollut, istuvan puettuna
ja täydessä ymmärryksessään; ja he peljästyivät. 16
Näille kertoivat näkijät, mitä oli tapahtunut riivatulle ja
kuinka sikojen oli käynyt. 17 Ja he alkoivat pyytää häntä
poistumaan heidän alueeltaan. 18 Ja hänen astuessaan
venheeseen se riivattuna ollut pyysi häneltä saada olla
hänen kanssaan. 19 Mutta hän ei sitä sallinut, vaan
sanoi hänelle: "Mene kotiisi omaistesi luo ja kerro heille,
kuinka suuria tekoja Herra on sinulle tehnyt ja kuinka
hän on sinua armahtanut". 20 Niin hän lähti ja rupesi
Dekapolin alueella julistamaan, kuinka suuria tekoja
Jeesus oli hänelle tehnyt; ja kaikki ihmettelivät. 21 Kun
Jeesus oli venheellä kulkenut takaisin toiselle puolelle,
kokoontui paljon kansaa hänen luoksensa, ja hän oli
järven rannalla. 22 Niin tuli muuan synagoogan esimies,
nimeltä Jairus, ja lankesi hänet nähdessään hänen
jalkojensa juureen, 23 pyysi häntä hartaasti ja sanoi:
"Pieni tyttäreni on kuolemaisillaan; tule ja pane kätesi
hänen päällensä, että hän tulisi terveeksi ja jäisi eloon".
24 Niin hän lähti hänen kanssansa. Ja häntä seurasi suuri
kansan paljous, ja he tunkeutuivat hänen ympärilleen.
25 Ja siellä oli nainen, joka oli sairastanut verenjuoksua
kaksitoista vuotta 26 ja paljon kärsinyt monen lääkärin
käsissä ja kuluttanut kaiken omaisuutensa saamatta
mitään apua, pikemminkin käyden huonommaksi. 27
Tämä oli kuullut Jeesuksesta ja tuli kansanjoukossa
takaapäin ja koski hänen vaippaansa; 28 sillä hän sanoi:
"Kunhan vain saan koskettaa edes hänen vaatteitaan,
niin tulen terveeksi". 29 Ja heti hänen verensä lähde
kuivui, ja hän tunsi ruumiissansa, että oli parantunut
vaivastaan. 30 Ja heti kun Jeesus itsessään tunsi, että
voimaa oli hänestä lähtenyt, kääntyi hän väkijoukossa
ja sanoi: "Kuka koski minun vaatteisiini?" 31 Niin
hänen opetuslapsensa sanoivat hänelle: "Sinä näet
kansanjoukon tungeskelevan ympärilläsi ja sanot: 'Kuka
minuun koski?'" 32 Mutta hän katseli ympärilleen
nähdäksensä, kuka sen oli tehnyt. 33 Niin nainen
pelkäsi ja vapisi, koska hän tiesi, mitä hänelle oli
tapahtunut, ja tuli ja lankesi maahan hänen eteensä
ja sanoi hänelle koko totuuden. 34 Mutta Jeesus
sanoi hänelle: "Tyttäreni, sinun uskosi on tehnyt sinut
terveeksi. Mene rauhaan ja ole terve vaivastasi." 35
Hänen vielä puhuessaan tultiin synagoogan esimiehen
kotoa sanomaan: "Tyttäresi kuoli; miksi enää opettajaa
vaivaat?" 36 Mutta Jeesus ei ottanut kuullakseen,
mitä puhuttiin, vaan sanoi synagoogan esimiehelle:
"Älä pelkää, usko ainoastaan". 37 Ja hän ei sallinut
kenenkään muun seurata mukanansa kuin Pietarin
ja Jaakobin ja Johanneksen, Jaakobin veljen. 38 Ja
he tulivat synagoogan esimiehen taloon; ja hän näki
hälisevän joukon ja ääneensä itkeviä ja vaikeroivia.
39 Ja käydessään sisään hän sanoi heille: "Mitä te
hälisette ja itkette? Lapsi ei ole kuollut, vaan nukkuu."
40 Niin he nauroivat häntä. Mutta hän ajoi kaikki ulos
ja otti mukaansa lapsen isän ja äidin sekä ne, jotka
olivat hänen kanssaan, ja meni sisälle sinne, missä
lapsi makasi. 41 Ja hän tarttui lapsen käteen ja sanoi
hänelle: "Talita kuum!" Se on käännettynä: Tyttö, minä
sanon sinulle, nouse. 42 Ja heti tyttö nousi ja käveli.
Sillä hän oli kaksitoistavuotias. Ja he joutuivat suuren
hämmästyksen valtaan. 43 Ja hän kielsi ankarasti heitä
antamasta kenellekään tietoa tästä ja käski antaa tytölle
syötävää.

6 Ja hän lähti sieltä ja meni kotikaupunkiinsa, ja
hänen opetuslapsensa seurasivat häntä. 2 Ja kun
tuli sapatti, rupesi hän opettamaan synagoogassa; ja
häntä kuullessaan monet hämmästyivät ja sanoivat:
"Mistä tällä on kaikki tämä, ja mikä on se viisaus, joka
on hänelle annettu? Ja mitä senkaltaiset voimalliset
teot, jotka tapahtuvat hänen kättensä kautta? 3 Eikö
tämä ole se rakentaja, Marian poika ja Jaakobin
ja Jooseen ja Juudaan ja Simonin veli? Ja eivätkö
hänen sisarensa ole täällä meidän parissamme?" Ja he
loukkaantuivat häneen. 4 Niin Jeesus sanoi heille: "Ei
ole profeetta halveksittu muualla kuin kotikaupungissaan
ja sukulaistensa kesken ja kodissaan". 5 Ja hän ei
voinut siellä tehdä mitään voimallista tekoa, paitsi että
paransi joitakuita sairaita panemalla kätensä heidän
päälleen. 6 Ja hän ihmetteli heidän epäuskoansa.
Ja hän vaelsi ympäristössä, kulkien kylästä kylään,
ja opetti. 7 Ja hän kutsui tykönsä ne kaksitoista ja

alkoi lähettää heitä kaksittain ja antoi heille vallan
saastaisia henkiä vastaan. 8 Ja hän sääti heille, etteivät
saaneet ottaa matkalle muuta kuin ainoastaan sauvan;
ei leipää, ei laukkua, ei rahaa vyöhönsä. 9 He saivat
kuitenkin sitoa paula-anturat jalkaansa; "mutta älkää
pukeko kahta ihokasta yllenne". 10 Ja hän sanoi heille:
"Missä tulette taloon, jääkää siihen, kunnes lähdette
pois siltä paikkakunnalta. 11 Ja missä paikassa teitä ei
oteta vastaan eikä teitä kuulla, sieltä menkää pois ja
pudistakaa tomu jalkojenne alta, todistukseksi heille." 12
Niin he lähtivät ja saarnasivat, että oli tehtävä parannus.
13 Ja he ajoivat ulos monta riivaajaa ja voitelivat monta
sairasta öljyllä ja paransivat heidät. 14 Ja kuningas
Herodes sai kuulla hänestä, sillä hänen nimensä oli
tullut tunnetuksi, ja ihmiset sanoivat: "Johannes Kastaja
on noussut kuolleista, ja sentähden nämä voimat
hänessä vaikuttavat". 15 Mutta toiset sanoivat: "Se on
Elias"; toiset taas sanoivat: "Se on profeetta, niinkuin
joku muukin profeetoista". 16 Mutta kun Herodes sen
kuuli, sanoi hän: "Johannes, jonka minä mestautin, on
noussut kuolleista". 17 Sillä hän, Herodes, oli lähettänyt
ottamaan kiinni Johanneksen, sitonut ja pannut hänet
vankeuteen veljensä Filippuksen vaimon, Herodiaan,
tähden. Sillä Herodes oli nainut hänet, 18 ja Johannes
oli sanonut Herodekselle: "Sinun ei ole lupa pitää veljesi
vaimoa". 19 Ja Herodias piti vihaa häntä vastaan ja
tahtoi tappaa hänet, mutta ei voinut. 20 Sillä Herodes
pelkäsi Johannesta, koska tiesi hänet vanhurskaaksi ja
pyhäksi mieheksi, ja suojeli häntä. Ja kun hän kuunteli
häntä, tuli hän epäröivälle mielelle monesta asiasta; ja
hän kuunteli häntä mielellään. 21 Niin tuli sopiva päivä,
kun Herodes syntymäpäivänään piti pitoja ylimyksilleen
ja sotapäälliköille ja Galilean ensimmäisille miehille. 22
Ja Herodiaan tytär tuli sisälle ja tanssi, ja se miellytti
Herodesta ja hänen pöytävieraitaan. Niin kuningas sanoi
tytölle: "Ano minulta, mitä ikinä tahdot, niin minä annan
sinulle". 23 Ja hän vannoi tytölle: "Mitä ikinä minulta anot,
sen minä annan sinulle, vaikka puolet valtakuntaani".
24 Niin hän meni ulos ja sanoi äidilleen: "Mitä minä
anon?" Tämä sanoi: "Johannes Kastajan päätä". 25 Ja
hän meni kohta kiiruusti sisälle kuninkaan luo, pyysi
ja sanoi: "Minä tahdon, että nyt heti annat minulle
lautasella Johannes Kastajan pään". 26 Silloin kuningas
tuli hyvin murheelliseksi, mutta valansa ja pöytävierasten
tähden hän ei tahtonut hyljätä hänen pyyntöään. 27
Ja kohta kuningas lähetti henkivartijan ja käski tuoda
Johanneksen pään. 28 Niin vartija meni ja löi häneltä
pään poikki vankilassa ja toi hänen päänsä lautasella ja
antoi sen tytölle, ja tyttö antoi sen äidillensä. 29 Kun
hänen opetuslapsensa sen kuulivat, tulivat he ja ottivat
hänen ruumiinsa ja panivat sen hautaan. 30 Ja apostolit
kokoontuivat Jeesuksen tykö ja kertoivat hänelle kaikki,
mitä olivat tehneet ja mitä olivat opettaneet. 31 Niin
hän sanoi heille: "Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon
paikkaan, ja levähtäkää vähän". Sillä tulijoita ja menijöitä
oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään. 32 Ja he
lähtivät venheellä autioon paikkaan, yksinäisyyteen. 33
Ja he näkivät heidän lähtevän, ja monet saivat siitä
tiedon ja riensivät sinne jalkaisin kaikista kaupungeista
ja saapuivat ennen heitä. 34 Ja astuessaan maihin hän
näki paljon kansaa, ja hänen kävi heitä sääliksi, koska
he olivat niinkuin lampaat, joilla ei ole paimenta, ja hän
rupesi opettamaan heille moninaisia. 35 Ja kun päivä
jo oli pitkälle kulunut, menivät hänen opetuslapsensa
hänen tykönsä ja sanoivat: "Tämä paikka on autio,
ja aika on jo myöhäinen; 36 laske heidät luotasi,
että he menisivät ympäristöllä oleviin maataloihin ja
kyliin ostamaan itsellensä syötävää". 37 Mutta hän
vastasi heille ja sanoi: "Antakaa te heille syödä". Niin
he sanoivat hänelle: "Lähdemmekö ostamaan leipää
kahdellasadalla denarilla antaaksemme heille syödä?"
38 Mutta hän sanoi heille: "Montako leipää teillä on?
Menkää katsomaan." Otettuaan siitä selvän he sanoivat:
"Viisi, ja kaksi kalaa". 39 Niin hän määräsi heille,
että kaikkien oli asetuttava ruokakunnittain vihantaan
ruohikkoon. 40 Ja he laskeutuivat ryhmä ryhmän viereen,
toisiin sata, toisiin viisikymmentä. 41 Ja hän otti ne viisi
leipää ja kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi
ja mursi leivät ja antoi ne opetuslapsilleen kansan
eteen pantaviksi; myöskin ne kaksi kalaa hän jakoi
kaikille. 42 Ja kaikki söivät ja tulivat ravituiksi. 43 Sitten
he keräsivät palaset, kaksitoista täyttä vakallista, ja
tähteet kaloista. 44 Ja niitä, jotka olivat syöneet näitä
leipiä, oli viisituhatta miestä. 45 Ja kohta hän vaati
opetuslapsiansa astumaan venheeseen ja kulkemaan
edeltä toiselle rannalle, Beetsaidaan, sillä aikaa kuin
hän laski kansan luotansa. 46 Ja sanottuaan heille
jäähyväiset hän meni pois vuorelle rukoilemaan. 47
Ja kun ilta tuli, oli venhe keskellä järveä, ja hän oli
yksinään maalla. 48 Ja kun hän näki heidän soutaessaan
olevan hädässä, sillä tuuli oli heille vastainen, tuli hän
neljännen yövartion vaiheilla heidän luoksensa kävellen
järven päällä ja aikoi kulkea heidän ohitsensa. 49
Mutta nähdessään hänen kävelevän järven päällä he
luulivat häntä aaveeksi ja rupesivat huutamaan; 50
sillä kaikki näkivät hänet ja peljästyivät. Mutta heti
hän puhutteli heitä ja sanoi heille: "Olkaa turvallisella
mielellä, minä se olen; älkää peljätkö". 51 Ja hän astui
venheeseen heidän tykönsä, ja tuuli asettui. Niin he
hämmästyivät ylen suuresti sydämessään. 52 Sillä he
eivät olleet noista leivistäkään päässeet ymmärrykseen,
vaan heidän sydämensä oli paatunut. 53 Ja kuljettuaan
yli toiselle rannalle he tulivat Gennesaretiin ja laskivat
maihin. 54 Ja heidän noustessaan venheestä kansa
heti tunsi hänet; 55 ja he riensivät kiertämään koko
sitä paikkakuntaa ja rupesivat vuoteilla kantamaan

sairaita sinne, missä kuulivat hänen olevan. 56 Ja missä
vain hän meni kyliin tai kaupunkeihin tai maataloihin,
asetettiin sairaat aukeille paikoille ja pyydettiin häneltä,
että he saisivat koskea edes hänen vaippansa tupsuun.
Ja kaikki, jotka koskivat häneen, tulivat terveiksi.

7 Ja fariseukset ja muutamat kirjanoppineet, jotka
olivat tulleet Jerusalemista, kokoontuivat hänen
luoksensa. 2 Ja he näkivät, että muutamat hänen
opetuslapsistaan söivät leipää epäpuhtailla, se on
pesemättömillä, käsillä. 3 Sillä eivät fariseukset eivätkä
ketkään juutalaiset syö, ennenkuin ovat tarkoin pesseet
kätensä, noudattaen vanhinten perinnäissääntöä, 4 ja
torilta tultuaan he eivät syö, ennenkuin ovat itseään
vedellä vihmoneet; ja paljon muuta on, mitä he
ovat ottaneet noudattaakseen, niinkuin maljain ja
kiviastiain ja vaskiastiain pesemisiä. 5 Niin fariseukset
ja kirjanoppineet kysyivät häneltä: "Miksi sinun
opetuslapsesi eivät vaella vanhinten perinnäissäännön
mukaan, vaan syövät leipää epäpuhtailla käsillä?" 6
Mutta hän sanoi heille: "Oikein Esaias on ennustanut
teistä, ulkokullatuista, niinkuin kirjoitettu on: 'Tämä kansa
kunnioittaa minua huulillaan, mutta heidän sydämensä
on minusta kaukana; 7 mutta turhaan he palvelevat
minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä'. 8
Te hylkäätte Jumalan käskyn ja noudatatte ihmisten
perinnäissääntöä." 9 Ja hän sanoi heille: "Hyvin te
kumoatte Jumalan käskyn noudattaaksenne omaa
perinnäissääntöänne. 10 Sillä Mooses on sanonut:
'Kunnioita isääsi ja äitiäsi', ja: 'Joka kiroaa isäänsä tai
äitiänsä, sen pitää kuolemalla kuoleman'. 11 Mutta te
sanotte, että jos ihminen sanoo isälleen tai äidilleen: 'Se,
minkä sinä olisit saava minulta hyväksesi, on korban'
-se on uhrilahja-- 12 ja niin te ette enää salli hänen
antaa mitään avustusta isälleen tai äidilleen. 13 Te
teette Jumalan sanan tyhjäksi perinnäissäännöllänne,
jonka olette säätäneet. Ja paljon muuta samankaltaista
te teette." 14 Ja hän kutsui taas kansan tykönsä ja
sanoi heille: "Kuulkaa minua kaikki ja ymmärtäkää: 15
ei mikään, mikä ihmisen ulkopuolelta menee hänen
sisäänsä, voi häntä saastuttaa, vaan mikä ihmisestä
lähtee ulos, se saastuttaa ihmisen. 16 Jos jollakin on
korvat kuulla, hän kuulkoon." 17 Ja kun hän kansasta
erottuaan oli mennyt erääseen taloon, kysyivät hänen
opetuslapsensa häneltä sitä vertausta. 18 Ja hän
sanoi heille: "Niinkö ymmärtämättömiä tekin olette?
Ettekö käsitä, ettei mikään, mikä ulkoapäin menee
ihmiseen, voi häntä saastuttaa? 19 Sillä se ei mene
hänen sydämeensä, vaan vatsaan, ja ulostuu." Näin
hän sanoi kaikki ruuat puhtaiksi. 20 Ja hän sanoi: "Mikä
ihmisestä lähtee ulos, se saastuttaa ihmisen. 21 Sillä
sisästä, ihmisten sydämestä, lähtevät pahat ajatukset,
haureudet, varkaudet, murhat, 22 aviorikokset, ahneus,
häijyys, petollisuus, irstaus, pahansuonti, jumalanpilkka,
ylpeys, mielettömyys. 23 Kaikki tämä paha lähtee sisästä
ulos ja saastuttaa ihmisen." 24 Ja hän nousi ja lähti sieltä
Tyyron ja Siidonin alueelle. Ja hän meni erääseen taloon
eikä tahtonut, että kukaan saisi sitä tietää; mutta hän ei
saanut olla salassa, 25 vaan heti kun eräs vaimo, jonka
pienessä tyttäressä oli saastainen henki, kuuli hänestä,
tuli hän ja lankesi hänen jalkojensa juureen. 26 Ja se
vaimo oli kreikatar, syntyään syyrofoinikialainen; ja hän
pyysi häntä ajamaan ulos riivaajan hänen tyttärestään.
27 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Anna ensin lasten tulla
ravituiksi; sillä ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja
heittää penikoille". 28 Mutta hän vastasi ja sanoi hänelle:
"Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin pöydän alla
lasten muruja". 29 Ja hän sanoi vaimolle: "Tämän sanan
tähden, mene; riivaaja on lähtenyt sinun tyttärestäsi". 30
Ja vaimo meni kotiinsa ja havaitsi lapsen makaavan
vuoteella ja riivaajan lähteneen hänestä. 31 Ja hän
lähti jälleen Tyyron alueelta ja kulkien Siidonin kautta
tuli Galilean järven ääreen Dekapolin alueen keskitse.
32 Ja hänen tykönsä tuotiin kuuro, joka oli melkein
mykkä, ja he pyysivät häntä panemaan kätensä hänen
päälleen. 33 Niin hän otti hänet erilleen kansasta,
pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja koski hänen
kieleensä 34 ja katsahti ylös taivaaseen, huokasi ja sanoi
hänelle: "Effata", se on: aukene. 35 Niin hänen korvansa
aukenivat, ja hänen kielensä side irtautui, ja hän puhui
selkeästi. 36 Ja Jeesus kielsi heitä sitä kenellekään
sanomasta; mutta mitä enemmän hän heitä kielsi, sitä
enemmän he julistivat. 37 Ja ihmiset hämmästyivät
ylenmäärin ja sanoivat: "Hyvin hän on kaikki tehnyt:
kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan".

8 Niinä päivinä, kun paljon kansaa taas oli koolla
eikä heillä ollut mitään syötävää, kutsui hän
opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: 2 "Minun käy
sääliksi kansaa, sillä he ovat jo kolme päivää olleet
minun tykönäni, eikä heillä ole mitään syötävää. 3 Ja
jos minä lasken heidät menemään syömättä kotiinsa,
niin he nääntyvät matkalla; sillä muutamat heistä ovat
tulleet kaukaa." 4 Niin hänen opetuslapsensa vastasivat
hänelle: "Mistä täällä erämaassa kukaan voi saada
leipää näiden ravitsemiseksi?" 5 Hän kysyi heiltä:
"Montako leipää teillä on?" He sanoivat: "Seitsemän". 6
Silloin hän käski kansan asettua maahan. Ja hän otti ne
seitsemän leipää, kiitti, mursi ja antoi opetuslapsillensa,
että he panisivat ne kansan eteen. Ja he panivat. 7 Heillä
oli myös joitakuita kalasia; ja siunattuaan ne hän käski
panna nekin kansan eteen. 8 Niin he söivät ja tulivat
ravituiksi. Sitten he keräsivät jääneet palaset, seitsemän
vasullista. 9 Ja heitä oli noin neljätuhatta. Ja hän laski
heidät luotansa. 10 Ja kohta hän astui opetuslapsineen
venheeseen ja meni Dalmanutan seuduille. 11 Ja
fariseukset lähtivät sinne ja rupesivat väittelemään hänen
kanssaan ja vaativat häneltä merkkiä taivaasta, kiusaten

häntä. 12 Niin hän huokasi hengessään ja sanoi: "Miksi
tämä sukupolvi vaatii merkkiä? Totisesti minä sanon
teille: tälle sukupolvelle ei anneta merkkiä." 13 Ja hän
jätti heidät ja astui taas venheeseen ja lähti pois toiselle
rannalle. 14 Ja he olivat unhottaneet ottaa mukaansa
leipää, eikä heillä ollut muassaan venheessä enempää
kuin yksi leipä. 15 Ja hän käski heitä sanoen: "Varokaa
ja kavahtakaa fariseusten hapatusta ja Herodeksen
hapatusta". 16 Niin he puhuivat keskenään siitä, ettei
heillä ollut leipää. 17 Kun Jeesus huomasi sen, sanoi hän
heille: "Mitä puhutte siitä, ettei teillä ole leipää? Ettekö
vielä käsitä ettekä ymmärrä? Onko teidän sydämenne
paatunut? 18 Silmät teillä on, ettekö näe? Ja korvat
teillä on, ettekö kuule? Ja ettekö muista: 19 kun minä
mursin ne viisi leipää viidelletuhannelle, kuinka monta
vakan täyttä palasia te keräsitte?" He sanoivat hänelle:
"Kaksitoista". 20 "Ja kun minä mursin ne seitsemän
leipää neljälletuhannelle, kuinka monta vasun täyttä
palasia te keräsitte?" He sanoivat: "Seitsemän". 21 Niin
hän sanoi heille: "Ettekö vieläkään ymmärrä?" 22 Ja he
tulivat Beetsaidaan. Ja hänen tykönsä tuotiin sokea,
ja he pyysivät, että hän koskisi häneen. 23 Niin hän
tarttui sokean käteen, talutti hänet kylän ulkopuolelle,
sylki hänen silmiinsä ja pani kätensä hänen päälleen
ja kysyi häneltä: "Näetkö mitään?" 24 Tämä katsahti
ylös ja sanoi: "Näen ihmiset, sillä minä erotan käveleviä,
ne ovat puiden näköisiä". 25 Sitten hän taas pani
kätensä hänen silmilleen; ja nyt mies näki tarkkaan ja
oli parantunut ja näki kaikki aivan selvästi. 26 Ja hän
lähetti hänet hänen kotiinsa sanoen: "Älä edes poikkea
kylään". 27 Ja Jeesus lähti opetuslapsinensa Filippuksen
Kesarean kyliin. Ja tiellä hän kysyi opetuslapsiltaan ja
sanoi heille: "Kenen ihmiset sanovat minun olevan?" 28
He vastasivat hänelle sanoen: "Johannes Kastajan, ja
toiset Eliaan, toiset taas jonkun profeetoista". 29 Niin hän
kysyi heiltä: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Pietari
vastasi ja sanoi hänelle: "Sinä olet Kristus". 30 Ja hän
varoitti vakavasti heitä puhumasta kenellekään hänestä.
31 Ja hän alkoi opettaa heille, että Ihmisen Pojan piti
kärsimän paljon ja joutuman vanhinten ja ylipappien ja
kirjanoppineiden hyljittäväksi ja tuleman tapetuksi, ja
kolmen päivän perästä nouseman ylös. 32 Ja tämän hän
puhui peittelemättä. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja
rupesi häntä nuhtelemaan. 33 Mutta hän kääntyi, katsoi
opetuslapsiinsa ja nuhteli Pietaria sanoen: "Mene pois
minun edestäni, saatana, sillä sinä et ajattele sitä, mikä
on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten". 34 Ja hän
kutsui tykönsä kansan ynnä opetuslapsensa ja sanoi
heille: "Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän
kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon
minua. 35 Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän
kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun ja
evankeliumin tähden, hän pelastaa sen. 36 Sillä mitä se
hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko
maailman, mutta saisi vahingon sielullensa? 37 Sillä
mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi? 38 Sillä joka
häpeää minua ja minun sanojani tässä avionrikkojassa
ja syntisessä sukupolvessa, sitä myös Ihmisen Poika on
häpeävä, kun hän tulee Isänsä kirkkaudessa pyhien
enkelien kanssa."

9 Ja hän sanoi heille: "Totisesti minä sanon teille:
tässä seisovien joukossa on muutamia, jotka
eivät maista kuolemaa, ennenkuin näkevät Jumalan
valtakunnan tulevan voimassansa". 2 Ja kuuden
päivän kuluttua Jeesus otti mukaansa Pietarin ja
Jaakobin ja Johanneksen ja vei heidät erilleen muista
korkealle vuorelle, yksinäisyyteen. Ja hänen muotonsa
muuttui heidän edessään; 3 ja hänen vaatteensa
tulivat hohtaviksi, niin ylen valkoisiksi, ettei kukaan
vaatteenvalkaisija maan päällä taida semmoiseksi
valkaista. 4 Ja heille ilmestyivät Elias ynnä Mooses, ja
nämä puhuivat Jeesuksen kanssa. 5 Niin Pietari rupesi
puhumaan ja sanoi Jeesukselle: "Rabbi, meidän on
tässä hyvä olla; tehkäämme siis kolme majaa, sinulle
yksi ja Moosekselle yksi ja Eliaalle yksi". 6 Sillä hän ei
tiennyt, mitä sanoa, koska he olivat peljästyksissään. 7
Ja tuli pilvi, joka peitti heidät varjoonsa, ja pilvestä kuului
ääni: "Tämä on minun rakas Poikani; kuulkaa häntä".
8 Ja yhtäkkiä, kun he katsahtivat ympärilleen, eivät
he enää nähneet ketään muuta kuin Jeesuksen, joka
yksinänsä oli heidän kanssaan. 9 Ja heidän kulkiessaan
alas vuorelta hän teroitti heille, etteivät kenellekään
kertoisi, mitä olivat nähneet, ennenkuin vasta sitten, kun
Ihmisen Poika oli noussut kuolleista. 10 Ja he pitivät
mielessään sen sanan ja tutkistelivat keskenään, mitä
kuolleista nouseminen oli. 11 Ja he kysyivät häneltä
sanoen: "Kirjanoppineethan sanovat, että Eliaan pitää
tuleman ensin?" 12 Niin hän sanoi heille: "Elias tosin
tulee ensin ja asettaa kaikki kohdalleen. Mutta kuinka
sitten on kirjoitettu Ihmisen Pojasta, että hän on paljon
kärsivä ja tuleva halveksituksi? 13 Mutta minä sanon
teille: Elias onkin tullut, ja he tekivät hänelle, mitä
tahtoivat, niinkuin hänestä on kirjoitettu." 14 Ja kun
he tulivat opetuslasten luo, näkivät he paljon kansaa
heidän ympärillään ja kirjanoppineita väittelemässä
heidän kanssaan. 15 Ja kohta kun kaikki kansa hänet
näki, hämmästyivät he ja riensivät hänen luoksensa
ja tervehtivät häntä. 16 Ja hän kysyi heiltä: "Mitä te
väittelette heidän kanssaan?" 17 Silloin vastasi eräs
mies kansanjoukosta hänelle: "Opettaja, minä toin sinun
tykösi poikani, jossa on mykkä henki. 18 Ja missä vain
se käy hänen kimppuunsa, riuhtoo se häntä, ja hänestä
lähtee vaahto, ja hän kiristelee hampaitaan; ja hän
kuihtuu. Ja minä sanoin sinun opetuslapsillesi, että he
ajaisivat sen ulos, mutta he eivät kyenneet." 19 Hän
vastasi heille sanoen: "Voi, sinä epäuskoinen sukupolvi,

kuinka kauan minun täytyy olla teidän luonanne? Kuinka
kauan kärsiä teitä? Tuokaa hänet minun tyköni." 20
Niin he toivat hänet hänen tykönsä. Ja heti kun hän
näki Jeesuksen, kouristi henki häntä, ja hän kaatui
maahan, kieritteli itseään, ja hänestä lähti vaahto. 21 Ja
Jeesus kysyi hänen isältään: "Kuinka kauan aikaa tätä
on hänessä ollut?" Niin hän sanoi: "Pienestä pitäen. 22
Ja monesti se on heittänyt hänet milloin tuleen, milloin
veteen, tuhotakseen hänet. Mutta jos sinä jotakin voit,
niin armahda meitä ja auta meitä." 23 Niin Jeesus sanoi
hänelle: "'Jos voit!' Kaikki on mahdollista sille, joka
uskoo". 24 Ja heti lapsen isä huusi ja sanoi: "Minä uskon;
auta minun epäuskoani". 25 Mutta kun Jeesus näki, että
kansaa riensi sinne, nuhteli hän saastaista henkeä ja
sanoi sille: "Sinä mykkä ja kuuro henki, minä käsken
sinua: lähde ulos hänestä, äläkä enää hänen mene".
26 Niin se huusi ja kouristi häntä kovasti ja lähti ulos. Ja
hän kävi ikäänkuin kuolleeksi, niin että monet sanoivat:
"Hän kuoli". 27 Mutta Jeesus tarttui hänen käteensä
ja nosti hänet ylös. Ja hän nousi. 28 Ja kun Jeesus
oli mennyt huoneeseen, niin hänen opetuslapsensa
kysyivät häneltä eriksensä: "Miksi emme me voineet
ajaa sitä ulos?" 29 Hän sanoi heille: "Tätä lajia ei saa
lähtemään ulos muulla kuin rukouksella ja paastolla". 30
Ja he lähtivät sieltä ja kulkivat Galilean läpi; ja hän ei
tahtonut, että kukaan saisi sitä tietää. 31 Sillä hän opetti
opetuslapsiaan ja sanoi heille: "Ihmisen Poika annetaan
ihmisten käsiin, ja he tappavat hänet; ja kun hän on
tapettu, nousee hän kolmen päivän perästä ylös". 32
Mutta he eivät käsittäneet sitä puhetta ja pelkäsivät
häneltä kysyä. 33 Ja he saapuivat Kapernaumiin.
Ja kotiin tultuaan hän kysyi heiltä: "Mistä te tiellä
keskustelitte?" 34 Mutta he olivat vaiti; sillä he olivat
tiellä keskustelleet toistensa kanssa siitä, kuka oli suurin.
35 Ja hän istuutui, kutsui ne kaksitoista ja sanoi heille:
"Jos joku tahtoo olla ensimmäinen, on hänen oltava
kaikista viimeinen ja kaikkien palvelija". 36 Ja hän otti
lapsen ja asetti sen heidän keskellensä; ja otettuaan
sen syliinsä hän sanoi heille: 37 "Joka ottaa tykönsä
yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa
tykönsä minut; ja joka minut ottaa tykönsä, se ei ota
tykönsä minua, vaan hänet, joka on minut lähettänyt".
38 Johannes sanoi hänelle: "Opettaja, me näimme
erään, joka ei seuraa meitä, sinun nimessäsi ajavan
ulos riivaajia; ja me kielsimme häntä, koska hän ei
seurannut meitä". 39 Mutta Jeesus sanoi: "Älkää häntä
kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon
minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta
pahaa. 40 Sillä joka ei ole meitä vastaan, se on meidän
puolellamme. 41 Sillä joka antaa teille juodaksenne
maljallisen vettä siinä nimessä, että te olette Kristuksen
omia, totisesti minä sanon teille: se ei jää palkkaansa
vaille. 42 Ja joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka
uskovat, sen olisi parempi, että myllynkivi olisi pantu
hänen kaulaansa ja hänet olisi heitetty mereen. 43 Ja jos
sinun kätesi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi
on sinulle, että käsipuolena menet elämään sisälle,
kuin että, molemmat kädet tallella, joudut helvettiin,
sammumattomaan tuleen. (Geenna g1067) 45 Ja jos sinun
jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki. Parempi on
sinulle, että jalkapuolena menet elämään sisälle, kuin
että sinut, molemmat jalat tallella, heitetään helvettiin.
(Geenna g1067) 47 Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua,
heitä se pois. Parempi on sinulle, että silmäpuolena
menet sisälle Jumalan valtakuntaan, kuin että sinut,
molemmat silmät tallella, heitetään helvettiin, (Geenna
g1067) 48 jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammu.
49 Sillä jokainen ihminen on tulella suolattava, ja jokainen
uhri on suolalla suolattava. 50 Suola on hyvä; mutta jos
suola käy suolattomaksi, millä te sen maustatte? Olkoon
teillä suola itsessänne, ja pitäkää keskenänne rauha."

10 Ja hän nousi sieltä ja tuli Juudean alueelle, kulkien
Jordanin toista puolta. Ja taas kokoontui paljon
kansaa hänen luoksensa, ja tapansa mukaan hän taas
opetti heitä. 2 Ja fariseuksia tuli hänen luoksensa,
ja kiusaten häntä he kysyivät häneltä, oliko miehen
lupa hyljätä vaimonsa. 3 Hän vastasi ja sanoi heille:
"Mitä Mooses on teille säätänyt?" 4 He sanoivat:
"Mooses salli kirjoittaa erokirjan ja hyljätä vaimon". 5
Niin Jeesus sanoi heille: "Teidän sydämenne kovuuden
tähden hän kirjoitti teille tämän säädöksen. 6 Mutta
luomakunnan alusta Jumala 'on luonut heidät mieheksi
ja naiseksi. 7 Sentähden mies luopukoon isästänsä ja
äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa. 8 Ja ne kaksi tulevat
yhdeksi lihaksi.' Niin eivät he enää ole kaksi, vaan yksi
liha. 9 Minkä siis Jumala on yhdistänyt, sitä älköön
ihminen erottako." 10 Ja heidän mentyään huoneeseen
opetuslapset taas kysyivät häneltä tätä asiaa. 11 Ja hän
sanoi heille: "Joka hylkää vaimonsa ja nai toisen, se
tekee huorin häntä vastaan. 12 Ja jos vaimo hylkää
miehensä ja menee naimisiin toisen kanssa, niin hän
tekee huorin." 13 Ja he toivat hänen tykönsä lapsia,
että hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat
tuojia. 14 Mutta kun Jeesus sen näki, närkästyi hän ja
sanoi heille: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä
estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.
15 Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan
Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne
sisälle." 16 Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän
päällensä ja siunasi heitä. 17 Ja hänen sieltä tielle
mennessään juoksi muuan hänen luoksensa, polvistui
hänen eteensä ja kysyi häneltä: "Hyvä opettaja, mitä
minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän
perisin?" (aiōnios g166) 18 Mutta Jeesus sanoi hänelle:
"Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan ole hyvä paitsi
Jumala yksin. 19 Käskyt sinä tiedät: 'Älä tapa', 'Älä

tee huorin', 'Älä varasta', 'Älä sano väärää todistusta',
'Älä toiselta anasta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi'." 20
Mutta hän sanoi hänelle: "Opettaja, niitä kaikkia minä
olen noudattanut nuoruudestani asti". 21 Niin Jeesus
katsoi häneen ja rakasti häntä ja sanoi hänelle: "Yksi
sinulta puuttuu: mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja
anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa;
ja tule ja seuraa minua". 22 Mutta hän synkistyi siitä
puheesta ja meni pois murheellisena, sillä hänellä oli
paljon omaisuutta. 23 Silloin Jeesus katsoi ympärilleen ja
sanoi opetuslapsillensa: "Kuinka vaikea onkaan niiden,
joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan!" 24
Niin opetuslapset hämmästyivät hänen sanoistaan.
Mutta Jeesus rupesi taas puhumaan ja sanoi heille:
"Lapset, kuinka vaikea onkaan niiden, jotka luottavat
tavaraansa, päästä Jumalan valtakuntaan! 25 Helpompi
on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin rikkaan päästä
Jumalan valtakuntaan." 26 Niin he hämmästyivät yhä
enemmän ja sanoivat toisillensa: "Kuka sitten voi
pelastua?" 27 Jeesus katsoi heihin ja sanoi: "Ihmisille
se on mahdotonta, mutta ei Jumalalle; sillä Jumalalle on
kaikki mahdollista". 28 Niin Pietari rupesi puhumaan
sanoen hänelle: "Katso, me olemme luopuneet kaikesta
ja seuranneet sinua". 29 Jeesus sanoi: "Totisesti minä
sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni ja
evankeliumin tähden on luopunut talosta tai veljistä tai
sisarista tai äidistä tai isästä tai lapsista tai pelloista, 30
ja joka ei saisi satakertaisesti: nyt tässä ajassa taloja ja
veljiä ja sisaria ja äitejä ja lapsia ja peltoja, vainojen
keskellä, ja tulevassa maailmassa iankaikkista elämää.
(aiōn g165, aiōnios g166) 31 Mutta monet ensimmäiset
tulevat viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi." 32 Ja he
olivat matkalla, menossa ylös Jerusalemiin, ja Jeesus
kulki heidän edellään; ja heidät valtasi hämmästys, ja
ne, jotka seurasivat, olivat peloissaan. Ja hän otti taas
tykönsä ne kaksitoista ja rupesi heille puhumaan, mitä
hänelle oli tapahtuva: 33 "Katso, me menemme ylös
Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien
ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomitsevat hänet
kuolemaan ja antavat hänet pakanain käsiin; 34 ja ne
pilkkaavat häntä ja sylkevät häntä ja ruoskivat häntä
ja tappavat hänet; ja kolmen päivän perästä hän on
nouseva ylös". 35 Ja Jaakob ja Johannes, Sebedeuksen
pojat, menivät hänen luoksensa ja sanoivat hänelle:
"Opettaja, me tahtoisimme, että tekisit meille, mitä
sinulta anomme". 36 Hän sanoi heille: "Mitä tahdotte,
että minä teille tekisin?" 37 Niin he sanoivat hänelle:
"Anna meidän istua, toisen oikealla ja toisen vasemmalla
puolellasi, sinun kirkkaudessasi". 38 Mutta Jeesus
sanoi heille: "Te ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda
sen maljan, jonka minä juon, tahi tulla kastetuiksi
sillä kasteella, jolla minut kastetaan?" 39 He sanoivat
hänelle: "Voimme". Niin Jeesus sanoi heille: "Sen
maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella,
jolla minut kastetaan, kastetaan teidätkin; 40 mutta
minun oikealla tai vasemmalla puolellani istuminen ei
ole minun annettavissani, vaan se annetaan niille, joille
se on valmistettu". 41 Kun ne kymmenen sen kuulivat,
alkoivat he närkästyä Jaakobiin ja Johannekseen. 42
Mutta Jeesus kutsui heidät tykönsä ja sanoi heille: "Te
tiedätte, että ne, joita kansojen ruhtinaiksi katsotaan,
herroina niitä hallitsevat, ja että kansojen mahtavat
käyttävät valtaansa niitä kohtaan. 43 Mutta näin ei ole
teidän kesken, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo
suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne; 44 ja joka
teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, se
olkoon kaikkien orja. 45 Sillä ei Ihmisen Poikakaan
tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan
henkensä lunnaiksi monen edestä." 46 Ja he tulivat
Jerikoon. Ja kun hän vaelsi Jerikosta opetuslastensa ja
suuren väkijoukon seuraamana, istui sokea kerjäläinen,
Bartimeus, Timeuksen poika, tien vieressä. 47 Ja
kun hän kuuli, että se oli Jeesus Nasaretilainen,
rupesi hän huutamaan ja sanomaan: "Jeesus, Daavidin
poika, armahda minua". 48 Ja monet nuhtelivat häntä
saadakseen hänet vaikenemaan. Mutta hän huusi vielä
enemmän: "Daavidin poika, armahda minua". 49 Silloin
Jeesus seisahtui ja sanoi: "Kutsukaa hänet tänne". Ja
he kutsuivat sokean, sanoen hänelle: "Ole turvallisella
mielellä, nouse; hän kutsuu sinua". 50 Niin hän heitti
vaippansa päältään, kavahti seisomaan ja tuli Jeesuksen
tykö. 51 Ja Jeesus puhutteli häntä sanoen: "Mitä tahdot,
että minä sinulle tekisin?" Niin sokea sanoi hänelle:
"Rabbuuni, että saisin näköni jälleen". 52 Niin Jeesus
sanoi hänelle: "Mene, sinun uskosi on sinut pelastanut".
Ja kohta hän sai näkönsä ja seurasi häntä tiellä.

11 Ja kun he lähestyivät Jerusalemia, tullen
Beetfageen ja Betaniaan Öljymäelle, lähetti hän
kaksi opetuslastaan 2 ja sanoi heille: "Menkää kylään,
joka on edessänne, niin te kohta, kun sinne tulette,
löydätte sidottuna varsan, jonka selässä ei yksikään
ihminen vielä ole istunut; päästäkää se ja tuokaa tänne.
3 Ja jos joku teille sanoo: 'Miksi te noin teette?', niin
sanokaa: 'Herra tarvitsee sitä ja lähettää sen kohta
tänne takaisin'." 4 Niin he menivät ja löysivät oven
eteen ulos kujalle sidotun varsan ja päästivät sen. 5 Ja
muutamat niistä, jotka siellä seisoivat, sanoivat heille:
"Mitä te teette, kun päästätte varsan?" 6 Niin he sanoivat
heille, niinkuin Jeesus oli käskenyt; ja he antoivat heidän
mennä. 7 Ja he toivat varsan Jeesuksen luo ja heittivät
vaatteensa sen päälle, ja hän istui sen selkään. 8 Ja
monet levittivät vaatteensa tielle, ja toiset lehviä, joita
katkoivat kedoilta. 9 Ja ne, jotka kulkivat edellä, ja
jotka seurasivat, huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon
hän, joka tulee Herran nimeen! 10 Siunattu olkoon
isämme Daavidin valtakunta, joka tulee. Hoosianna

korkeuksissa!" 11 Ja hän kulki sisälle Jerusalemiin
ja meni pyhäkköön; ja katseltuaan kaikkea hän lähti
niiden kahdentoista kanssa Betaniaan, sillä aika oli jo
myöhäinen. 12 Kun he seuraavana päivänä lähtivät
Betaniasta, oli hänen nälkä. 13 Ja kun hän kaukaa
näki viikunapuun, jossa oli lehtiä, meni hän katsomaan,
löytäisikö ehkä jotakin siitä; mutta tultuaan sen luo
hän ei löytänyt muuta kuin lehtiä. Sillä silloin ei ollut
viikunain aika. 14 Niin hän puhui ja sanoi sille: "Älköön
ikinä enää kukaan sinusta hedelmää syökö". Ja hänen
opetuslapsensa kuulivat sen. (aiōn g165) 15 Ja he
tulivat Jerusalemiin. Ja hän meni pyhäkköön ja rupesi
ajamaan ulos niitä, jotka myivät ja ostivat pyhäkössä, ja
kaatoi kumoon rahanvaihtajain pöydät ja kyyhkysten
myyjäin istuimet, 16 eikä sallinut kenenkään kantaa
mitään astiaa pyhäkön kautta. 17 Ja hän opetti ja
sanoi heille: "Eikö ole kirjoitettu: 'Minun huoneeni on
kutsuttava kaikkien kansojen rukoushuoneeksi'? Mutta
te olette tehneet siitä ryövärien luolan." 18 Ja ylipapit ja
kirjanoppineet kuulivat sen ja miettivät, kuinka saisivat
hänet surmatuksi; sillä he pelkäsivät häntä, koska kaikki
kansa oli hämmästyksissään hänen opetuksestansa.
19 Illan tultua he menivät kaupungin ulkopuolelle. 20
Ja kun he varhain aamulla kulkivat ohi, näkivät he
viikunapuun kuivettuneen juuria myöten. 21 Silloin Pietari
muisti Jeesuksen sanat ja sanoi hänelle: "Rabbi, katso,
viikunapuu, jonka sinä kirosit, on kuivettunut". 22 Jeesus
vastasi ja sanoi heille: "Pitäkää usko Jumalaan. 23
Totisesti minä sanon teille: jos joku sanoisi tälle vuorelle:
'Kohoa ja heittäydy mereen', eikä epäilisi sydämessään,
vaan uskoisi sen tapahtuvan, minkä hän sanoo, niin
se hänelle tapahtuisi. 24 Sentähden minä sanon teille:
kaikki, mitä te rukoilette ja anotte, uskokaa saaneenne,
niin se on teille tuleva. 25 Ja kun te seisotte ja rukoilette,
niin antakaa anteeksi, jos kenellä teistä on jotakin
toistansa vastaan, että myös teidän Isänne, joka on
taivaissa, antaisi teille anteeksi teidän rikkomuksenne."
27 Ja he tulivat taas Jerusalemiin. Ja kun hän käveli
pyhäkössä, tulivat ylipapit ja kirjanoppineet ja vanhimmat
hänen luoksensa 28 ja sanoivat hänelle: "Millä vallalla
sinä näitä teet? Tahi kuka sinulle on antanut vallan näitä
tehdä?" 29 Mutta Jeesus vastasi heille: "Minä myös
teen teille yhden kysymyksen; vastatkaa te minulle,
niin minä sanon teille, millä vallalla minä näitä teen.
30 Oliko Johanneksen kaste taivaasta vai ihmisistä?
Vastatkaa minulle." 31 Niin he neuvottelivat keskenään
sanoen: "Jos sanomme: 'Taivaasta', niin hän sanoo:
'Miksi ette siis uskoneet häntä?' 32 Vai sanommeko:
'Ihmisistä'?" -sitä he kansan tähden pelkäsivät sanoa,
sillä kaikkien mielestä Johannes totisesti oli profeetta.
33 Ja he vastasivat ja sanoivat Jeesukselle: "Emme
tiedä". Silloin Jeesus sanoi heille: "Niinpä en minäkään
sano teille, millä vallalla minä näitä teen".

12 Ja hän rupesi puhumaan heille vertauksilla: "Mies
istutti viinitarhan ja teki aidan sen ympärille ja
kaivoi viinikuurnan ja rakensi tornin; ja hän vuokrasi sen
viinitarhureille ja matkusti muille maille. 2 Ja kun aika
tuli, lähetti hän palvelijan viinitarhurien luo perimään
tarhureilta viinitarhan hedelmiä. 3 Mutta he ottivat hänet
kiinni, pieksivät ja lähettivät tyhjin käsin pois. 4 Ja vielä
hän lähetti heidän luoksensa toisen palvelijan. Ja häntä
he löivät päähän ja häpäisivät. 5 Ja hän lähetti vielä
toisen, ja sen he tappoivat; ja samoin useita muita:
toisia he pieksivät, toisia tappoivat. 6 Vielä hänellä oli
ainoa rakas poikansa. Hänet hän lähetti viimeiseksi
heidän luoksensa sanoen: 'Kavahtavat kaiketi minun
poikaani'. 7 Mutta viinitarhurit sanoivat toisilleen: 'Tämä
on perillinen; tulkaa, tappakaamme hänet, niin perintö
jää meille'. 8 Ja he ottivat hänet kiinni, tappoivat ja
heittivät hänet ulos viinitarhasta. 9 Mitä nyt viinitarhan
herra on tekevä? Hän tulee ja tuhoaa viinitarhurit ja
antaa viinitarhan muille. 10 Ettekö ole lukeneet tätä
kirjoitusta: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut
kulmakiveksi; 11 Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen
meidän silmissämme'?" 12 Silloin he olisivat tahtoneet
ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa; sillä he
ymmärsivät, että hän oli puhunut tämän vertauksen
heistä. Ja he jättivät hänet ja menivät pois. 13 Ja
he lähettivät hänen luoksensa muutamia fariseuksia
ja herodilaisia kietomaan häntä sanoilla. 14 Nämä
tulivat ja sanoivat hänelle: "Opettaja, me tiedämme,
että sinä olet totinen etkä välitä kenestäkään, sillä
sinä et katso henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä
totuudessa. Onko luvallista antaa keisarille veroa vai
ei? Tuleeko meidän antaa vai ei?" 15 Mutta hän
tiesi heidän ulkokultaisuutensa ja sanoi heille: "Miksi
kiusaatte minua? Tuokaa denari minun nähdäkseni."
16 Niin he toivat. Ja hän sanoi heille: "Kenen kuva
ja päällekirjoitus tämä on?" He vastasivat hänelle:
"Keisarin". 17 Jeesus sanoi heille: "Antakaa keisarille,
mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on". Ja
he ihmettelivät häntä suuresti. 18 Ja hänen luoksensa
tuli saddukeuksia, jotka sanovat, ettei ylösnousemusta
ole; ja he kysyivät häneltä sanoen: 19 "Opettaja,
Mooses on säätänyt meille: 'Jos joltakin kuolee veli,
joka jättää jälkeensä vaimon, mutta ei jätä lasta, niin
ottakoon hän veljensä lesken ja herättäköön veljellensä
siemenen'. 20 Oli seitsemän veljestä. Ensimmäinen otti
vaimon, ja kun hän kuoli, ei häneltä jäänyt jälkeläistä.
21 Silloin toinen otti hänet, ja hänkin kuoli jättämättä
jälkeläistä. Niin myös kolmas. 22 Samoin kävi kaikille
seitsemälle: heiltä ei jäänyt jälkeläistä. Viimeiseksi
kaikista vaimokin kuoli. 23 Ylösnousemuksessa siis, kun
he nousevat ylös, kenelle heistä hän joutuu vaimoksi,
sillä hän oli ollut kaikkien noiden seitsemän vaimona?"
24 Jeesus sanoi heille: "Ettekö te siitä syystä eksy,

kun ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa?
25 Sillä kun kuolleista noustaan, ei naida eikä mennä
miehelle; vaan he ovat niinkuin enkelit taivaissa. 26
Mutta mitä siihen tulee, että kuolleet nousevat ylös,
ettekö ole lukeneet Mooseksen kirjasta, kertomuksessa
orjantappurapensaasta, kuinka Jumala puhui hänelle
sanoen: 'Minä olen Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala
ja Jaakobin Jumala'? 27 Ei hän ole kuolleitten Jumala,
vaan elävien. Suuresti te eksytte." 28 Silloin tuli hänen
luoksensa eräs kirjanoppinut, joka oli kuullut heidän
keskustelunsa ja huomannut hänen hyvin vastanneen
heille, ja kysyi häneltä: "Mikä on ensimmäinen kaikista
käskyistä?" 29 Jeesus vastasi: "Ensimmäinen on tämä:
'Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi
ainoa; 30 ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta
sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi
ja kaikesta voimastasi'. 31 Toinen on tämä: 'Rakasta
lähimmäistäsi niinkuin itseäsi'. Ei ole mitään käskyä,
suurempaa kuin nämä." 32 Niin kirjanoppinut sanoi
hänelle: "Oikein sanoit, opettaja, totuuden mukaan, että
yksi hän on, ja ettei ketään muuta ole, paitsi hän. 33
Ja rakastaa häntä kaikesta sydämestään ja kaikesta
ymmärryksestään ja kaikesta voimastaan, ja rakastaa
lähimmäistään niinkuin itseänsä, se on enemmän kuin
kaikki polttouhrit ja muut uhrit." 34 Kun Jeesus näki, että
hän vastasi ymmärtäväisesti, sanoi hän hänelle: "Sinä et
ole kaukana Jumalan valtakunnasta". Eikä kukaan enää
rohjennut häneltä kysyä. 35 Ja opettaessaan pyhäkössä
Jeesus puhui edelleen ja sanoi: "Kuinka kirjanoppineet
sanovat, että Kristus on Daavidin poika? 36 Onhan
Daavid itse sanonut Pyhässä Hengessä: 'Herra sanoi
minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes
minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle'. 37
Daavid itse sanoo häntä Herraksi; kuinka hän sitten on
hänen poikansa?" Ja suuri kansanjoukko kuunteli häntä
mielellään. 38 Ja opettaessaan hän sanoi: "Varokaa
kirjanoppineita, jotka mielellään käyskelevät pitkissä
vaipoissa ja haluavat tervehdyksiä toreilla 39 ja etumaisia
istuimia synagoogissa ja ensimmäisiä sijoja pidoissa,
40 noita, jotka syövät leskien huoneet ja näön vuoksi
pitävät pitkiä rukouksia; he saavat sitä kovemman
tuomion". 41 Ja hän istui vastapäätä uhriarkkua ja
katseli, kuinka kansa pani rahaa uhriarkkuun. Ja monet
rikkaat panivat paljon. 42 Niin tuli köyhä leski ja pani
kaksi ropoa, yhteensä muutamia pennejä. 43 Ja hän
kutsui opetuslapsensa tykönsä ja sanoi heille: "Totisesti
minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin
kaikki muut, jotka panivat uhriarkkuun. 44 Sillä he kaikki
panivat liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan kaiken,
mitä hänellä oli, koko elämisensä."

13 Ja kun hän meni ulos pyhäköstä, sanoi eräs
hänen opetuslapsistaan hänelle: "Opettaja, katso,
millaiset kivet ja millaiset rakennukset!" 2 Jeesus vastasi
hänelle: "Sinä näet nämä suuret rakennukset. Niistä
ei ole jäävä kiveä kiven päälle maahan jaottamatta."
3 Ja kun hän istui Öljymäellä, vastapäätä pyhäkköä,
kysyivät Pietari ja Jaakob ja Johannes ja Andreas
häneltä eriksensä: 4 "Sano meille: milloin tämä tapahtuu,
ja mikä on merkki siitä, että kaikki tämä alkaa lopullisesti
toteutua?" 5 Niin Jeesus rupesi puhumaan heille:
"Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. 6 Monta tulee
minun nimessäni sanoen: 'Minä se olen', ja he eksyttävät
monta. 7 Ja kun te kuulette sotien melskettä ja
sanomia sodista, älkää peljästykö. Näin täytyy tapahtua,
mutta se ei ole vielä loppu. 8 Sillä kansa nousee
kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan,
tulee maanjäristyksiä monin paikoin, tulee nälänhätää.
Tämä on synnytystuskien alkua. 9 Mutta pitäkää te
vaari itsestänne. Teidät vedetään oikeuksiin, ja teitä
piestään synagoogissa, ja teidät asetetaan maaherrain
ja kuningasten eteen, minun tähteni, todistukseksi heille.
10 Ja sitä ennen pitää evankeliumi saarnattaman kaikille
kansoille. 11 Ja kun he vievät teitä ja vetävät oikeuteen,
älkää edeltäpäin huolehtiko siitä, mitä puhuisitte; vaan
mitä teille sillä hetkellä annetaan, se puhukaa. Sillä
ette te ole puhumassa, vaan Pyhä Henki. 12 Ja veli
antaa veljensä kuolemaan ja isä lapsensa, ja lapset
nousevat vanhempiansa vastaan ja tappavat heidät.
13 Ja te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni
tähden; mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se
pelastuu. 14 Mutta kun näette hävityksen kauhistuksen
seisovan siinä, missä ei tulisi-joka tämän lukee, se
tarkatkoon-silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot
vuorille; 15 joka on katolla, älköön astuko alas älköönkä
menkö sisään noutamaan mitään huoneestansa; 16
ja joka on mennyt pellolle, älköön palatko takaisin
noutamaan vaippaansa. 17 Voi raskaita ja imettäväisiä
niinä päivinä! 18 Mutta rukoilkaa, ettei se tapahtuisi
talvella. 19 Sillä niinä päivinä on oleva ahdistus, jonka
kaltaista ei ole ollut hamasta luomakunnan alusta,
jonka Jumala on luonut, tähän asti, eikä milloinkaan
tule. 20 Ja ellei Herra lyhentäisi niitä päiviä, ei mikään
liha pelastuisi; mutta valittujen tähden, jotka hän on
valinnut, hän on lyhentänyt ne päivät. 21 Ja jos silloin
joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tai: 'Katso,
tuolla', niin älkää uskoko. 22 Sillä vääriä kristuksia ja
vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät tunnustekoja
ja ihmeitä, eksyttääkseen, jos mahdollista, valitut. 23
Mutta olkaa te varuillanne. Minä olen edeltä sanonut
teille kaikki. 24 Mutta niinä päivinä, sen ahdistuksen
jälkeen, aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, 25
ja tähdet putoilevat taivaalta, ja voimat, jotka taivaissa
ovat, järkkyvät. 26 Ja silloin he näkevät Ihmisen Pojan
tulevan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella. 27
Ja silloin hän lähettää enkelinsä ja kokoaa valittunsa
neljältä ilmalta, maan äärestä hamaan taivaan ääreen.

28 Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: Kun sen oksa
jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että
kesä on lähellä. 29 Samoin te myös, kun näette tämän
tapahtuvan, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä.
30 Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa,
ennenkuin nämä kaikki tapahtuvat. 31 Taivas ja maa
katoavat, mutta minun sanani eivät katoa. 32 Mutta
siitä päivästä tai hetkestä ei tiedä kukaan, eivät enkelit
taivaassa, eikä myöskään Poika, vaan ainoastaan Isä.
33 Olkaa varuillanne, valvokaa ja rukoilkaa, sillä ette
tiedä, milloin se aika tulee. 34 On niinkuin muille maille
matkustaneen miehen: kun hän jätti talonsa ja antoi
palvelijoilleen vallan, kullekin oman tehtävänsä, käski
hän myös ovenvartijan valvoa. 35 Valvokaa siis, sillä
ette tiedä, milloin talon herra tulee, iltamyöhälläkö vai
yösydännä vai kukonlaulun aikaan vai varhain aamulla,
36 ettei hän, äkkiarvaamatta tullessaan, tapaisi teitä
nukkumasta. 37 Mutta minkä minä teille sanon, sen
minä sanon kaikille: valvokaa."

14 Niin oli kahden päivän perästä pääsiäinen
ja happamattoman leivän juhla, ja ylipapit ja
kirjanoppineet miettivät, kuinka saisivat hänet otetuksi
kavaluudella kiinni ja tapetuksi. 2 Sillä he sanoivat: "Ei
juhlan aikana, ettei syntyisi meteliä kansassa". 3 Ja
kun hän oli Betaniassa, pitalisen Simonin asunnossa,
tuli hänen aterialla ollessaan nainen, mukanaan
alabasteripullo täynnä oikeata, kallista nardusvoidetta.
Hän rikkoi alabasteripullon ja vuodatti voiteen hänen
päähänsä. 4 Niin oli muutamia, jotka närkästyivät
ja sanoivat keskenään: "Mitä varten tämä voiteen
haaskaus? 5 Olisihan voinut myydä tämän voiteen
enempään kuin kolmeensataan denariin ja antaa ne
köyhille." Ja he toruivat häntä. 6 Mutta Jeesus sanoi:
"Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään?
Hän teki hyvän työn minulle. 7 Köyhät teillä on aina
keskuudessanne, ja milloin tahdotte, voitte heille tehdä
hyvää, mutta minua teillä ei ole aina. 8 Hän teki,
minkä voi. Edeltäkäsin hän voiteli minun ruumiini
hautaamista varten. 9 Totisesti minä sanon teille: missä
ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan,
siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen
muistoksensa." 10 Ja Juudas Iskariot, yksi niistä
kahdestatoista, meni ylipappien luo kavaltaakseen
hänet heille. 11 Kun nämä sen kuulivat, ihastuivat
he ja lupasivat antaa hänelle rahaa. Ja hän mietti,
kuinka hänet sopivassa tilaisuudessa kavaltaisi. 12 Ja
ensimmäisenä happamattoman leivän päivänä, kun
pääsiäislammas teurastettiin, hänen opetuslapsensa
sanoivat hänelle: "Mihin tahdot, että menemme
valmistamaan pääsiäislampaan sinun syödäksesi?" 13
Niin hän lähetti kaksi opetuslastaan ja sanoi heille:
"Menkää kaupunkiin, niin teitä vastaan tulee mies
kantaen vesiastiaa; seuratkaa häntä. 14 Ja mihin
hän menee, sen talon isännälle sanokaa: 'Opettaja
sanoo: Missä on minun vierashuoneeni, syödäkseni
siinä pääsiäislampaan opetuslasteni kanssa?' 15
Ja hän näyttää teille suuren huoneen yläkerrassa,
valmiiksi laitetun; valmistakaa meille sinne." 16 Niin
opetuslapset lähtivät ja tulivat kaupunkiin ja havaitsivat
niin olevan, kuin Jeesus oli heille sanonut, ja valmistivat
pääsiäislampaan. 17 Ja kun ehtoo tuli, saapui hän sinne
niiden kahdentoista kanssa. 18 Ja kun he olivat aterialla
ja söivät, sanoi Jeesus: "Totisesti minä sanon teille: yksi
teistä kavaltaa minut, yksi, joka syö minun kanssani".
19 He tulivat murheellisiksi ja rupesivat toinen toisensa
perästä sanomaan hänelle: "En kaiketi minä?" 20 Hän
sanoi heille: "Yksi teistä kahdestatoista, se, joka kastaa
vatiin minun kanssani. 21 Niin, Ihmisen Poika tosin
menee pois, niinkuin hänestä on kirjoitettu, mutta voi
sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan!
Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt."
22 Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi,
mursi ja antoi heille ja sanoi: "Ottakaa, tämä on minun
ruumiini". 23 Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille; ja he
kaikki joivat siitä. 24 Ja hän sanoi heille: "Tämä on minun
vereni, liiton veri, joka vuodatetaan monen edestä. 25
Totisesti minä sanon teille: minä en juo enää viinipuun
antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena
Jumalan valtakunnassa." 26 Ja veisattuaan kiitosvirren
he lähtivät Öljymäelle. 27 Ja Jeesus sanoi heille: "Kaikki
te loukkaannutte, sillä kirjoitettu on: 'Minä lyön paimenta,
ja lampaat hajotetaan'. 28 Mutta ylösnoustuani minä
menen teidän edellänne Galileaan." 29 Niin Pietari sanoi
hänelle: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat, en kuitenkaan
minä". 30 Jeesus sanoi hänelle: "Totisesti minä sanon
sinulle: tänään, tänä yönä, ennenkuin kukko kahdesti
laulaa, sinä kolmesti minut kiellät". 31 Mutta hän
vakuutti vielä lujemmin: "Vaikka minun pitäisi kuolla sinun
kanssasi, en sittenkään minä sinua kiellä". Ja samoin
sanoivat kaikki muutkin. 32 Ja he tulivat maatilalle, jonka
nimi on Getsemane; ja hän sanoi opetuslapsillensa:
"Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä rukoilen". 33 Ja
hän otti mukaansa Pietarin ja Jaakobin ja Johanneksen;
ja hän alkoi kauhistua ja tulla tuskaan. 34 Ja hän
sanoi heille: "Minun sieluni on syvästi murheellinen,
kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa". 35 Ja hän
meni vähän edemmäksi, lankesi maahan ja rukoili,
että, jos mahdollista, se hetki menisi häneltä ohi, 36 ja
sanoi: "Abba, Isä, kaikki on mahdollista sinulle; ota pois
minulta tämä malja. Mutta ei, mitä minä tahdon, vaan
mitä sinä!" 37 Ja hän tuli ja tapasi heidät nukkumasta
ja sanoi Pietarille: "Simon, nukutko? Etkö jaksanut
yhtä hetkeä valvoa? 38 Valvokaa ja rukoilkaa, ettette
joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on
heikko." 39 Ja taas hän meni pois ja rukoili sanoen
samat sanat. 40 Ja tullessaan hän taas tapasi heidät

nukkumasta, sillä heidän silmänsä olivat käyneet kovin
raukeiksi; ja he eivät tienneet, mitä hänelle vastaisivat.
41 Ja hän tuli kolmannen kerran ja sanoi heille: "Te
nukutte vielä ja lepäätte! Jo riittää! Hetki on tullut;
katso, Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin. 42
Nouskaa, lähtekäämme; katso, se, joka kavaltaa minut,
on lähellä." 43 Ja heti, hänen vielä puhuessaan, Juudas,
yksi niistä kahdestatoista, saapui, ja hänen mukanaan
joukko ylipappien ja kirjanoppineiden ja vanhinten luota,
miekat ja seipäät käsissä. 44 Mutta se, joka hänet
kavalsi, oli sopinut heidän kanssaan merkistä, sanoen:
"Se, jolle minä suuta annan, hän se on; ottakaa hänet
kiinni ja viekää tarkasti vartioituna pois". 45 Ja tultuaan
hän kohta astui hänen luoksensa ja sanoi: "Rabbi!"
ja antoi hänelle suuta. 46 Silloin he kävivät häneen
käsiksi ja ottivat hänet kiinni. 47 Mutta eräs niistä, jotka
lähellä seisoivat, veti miekkansa, iski ylimmäisen papin
palvelijaa ja sivalsi häneltä pois korvan. 48 Niin Jeesus
puhui heille ja sanoi: "Niinkuin ryöväriä vastaan te olette
lähteneet minua miekoilla ja seipäillä vangitsemaan. 49
Joka päivä minä olen ollut teidän luonanne opettaen
pyhäkössä, ettekä ole ottaneet minua kiinni. Mutta tämä
tapahtuu, että kirjoitukset kävisivät toteen." 50 Niin he
kaikki jättivät hänet ja pakenivat. 51 Ja häntä seurasi
eräs nuorukainen, jolla oli ympärillään liinavaate paljaalle
iholle heitettynä; ja he ottivat hänet kiinni. 52 Mutta hän
jätti liinavaatteen ja pakeni alastonna. 53 Ja he veivät
Jeesuksen ylimmäisen papin eteen, jonne kaikki ylipapit
ja vanhimmat ja kirjanoppineet kokoontuivat. 54 Ja Pietari
seurasi häntä taampana ylimmäisen papin palatsin
esipihaan asti ja istui palvelijain joukkoon ja lämmitteli
tulen ääressä. 55 Mutta ylipapit ja koko neuvosto etsivät
todistusta Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet, mutta
eivät löytäneet. 56 Useat kyllä todistivat väärin häntä
vastaan, mutta todistukset eivät olleet yhtäpitäviä. 57 Niin
muutamat nousivat ja todistivat väärin häntä vastaan,
sanoen: 58 "Me olemme kuulleet hänen sanovan: 'Minä
hajotan maahan tämän käsillä tehdyn temppelin ja
rakennan kolmessa päivässä toisen, joka ei ole käsillä
tehty'." 59 Mutta eivät näinkään heidän todistuksensa
olleet yhtäpitäviä. 60 Silloin ylimmäinen pappi nousi ja
astui esille ja kysyi Jeesukselta sanoen: "Etkö vastaa
mitään? Mitä nämä todistavat sinua vastaan?" 61 Mutta
hän oli vaiti eikä vastannut mitään. Taas ylimmäinen
pappi kysyi häneltä ja sanoi hänelle: "Oletko sinä Kristus,
sen Ylistetyn Poika?" 62 Jeesus sanoi: "Olen; ja te saatte
nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella
ja tulevan taivaan pilvissä". 63 Niin ylimmäinen pappi
repäisi vaatteensa ja sanoi: "Mitä me enää todistajia
tarvitsemme? 64 Te kuulitte hänen pilkkaamisensa. Mitä
arvelette?" Niin he kaikki tuomitsivat hänet vikapääksi
kuolemaan. 65 Ja muutamat rupesivat sylkemään häntä
ja peittivät hänen kasvonsa ja löivät häntä nyrkillä ja
sanoivat hänelle: "Profetoi!" Oikeudenpalvelijatkin löivät
häntä poskelle. 66 Kun nyt Pietari oli alhaalla esipihassa,
tuli sinne muuan ylimmäisen papin palvelijattarista; 67 ja
nähdessään Pietarin lämmittelevän hän katsoi häneen
ja sanoi: "Sinäkin olit Nasaretilaisen, tuon Jeesuksen,
kanssa". 68 Mutta hän kielsi sanoen: "En tiedä enkä
käsitä, mitä sanot". Ja hän meni ulos pihalle. Ja kukko
lauloi. 69 Ja nähdessään hänet siellä palvelijatar rupesi
taas sanomaan lähellä seisoville: "Tämä on yksi niistä".
70 Mutta hän kielsi uudestaan. Ja vähän sen jälkeen
lähellä seisovat taas sanoivat Pietarille: "Totisesti, sinä
olet yksi niistä, sillä olethan sinä galilealainenkin". 71
Mutta hän rupesi sadattelemaan itseänsä ja vannomaan:
"En tunne sitä miestä, josta te puhutte". 72 Ja samassa
kukko lauloi toisen kerran. Niin Pietari muisti Jeesuksen
sanat, jotka hän oli sanonut hänelle: "Ennenkuin kukko
kahdesti laulaa, sinä kolmesti minut kiellät". Ja hän
ratkesi itkuun.

15 Ja heti aamulla ylipapit ynnä vanhimmat ja
kirjanoppineet ja koko neuvosto tekivät päätöksen,
sitoivat Jeesuksen, veivät hänet pois ja antoivat
Pilatuksen käsiin. 2 Niin Pilatus kysyi häneltä: "Oletko
sinä juutalaisten kuningas?" Hän vastasi ja sanoi
hänelle: "Sinäpä sen sanot". 3 Ja ylipapit tekivät monta
syytöstä häntä vastaan. 4 Niin Pilatus taas kysyi
häneltä sanoen: "Etkö vastaa mitään? Katso, kuinka
paljon syytöksiä he tekevät sinua vastaan." 5 Mutta
Jeesus ei enää vastannut mitään, niin että Pilatus
ihmetteli. 6 Mutta juhlan aikana hän tavallisesti päästi
heille yhden vangin irti, sen, jota he anoivat. 7 Niin
siellä oli eräs mies, jota sanottiin Barabbaaksi, vangittu
muiden kapinoitsijain kanssa, jotka kapinassa olivat
tehneet murhan. 8 Ja kansa meni sinne ylös ja rupesi
pyytämään, että hän tekisi heille, niinkuin hänen tapansa
oli. 9 Pilatus vastasi heille sanoen: "Tahdotteko, että
päästän teille juutalaisten kuninkaan?" 10 Sillä hän tiesi,
että ylipapit kateudesta olivat antaneet hänet hänen
käsiinsä. 11 Mutta ylipapit kiihoittivat kansaa anomaan,
että hän ennemmin päästäisi heille Barabbaan. 12
Ja Pilatus puhui taas heille ja sanoi: "Mitä minun
sitten on tehtävä hänelle, jota te sanotte juutalaisten
kuninkaaksi?" 13 Niin he taas huusivat: "Ristiinnaulitse
hänet!" 14 Mutta Pilatus sanoi heille: "Mitä pahaa hän
sitten on tehnyt?" Mutta he huusivat vielä kovemmin:
"Ristiinnaulitse hänet!" 15 Ja kun Pilatus tahtoi tehdä
kansalle mieliksi, päästi hän heille Barabbaan, mutta
Jeesuksen hän ruoskitti ja luovutti ristiinnaulittavaksi.
16 Niin sotamiehet veivät hänet sisälle linnaan, se on
palatsiin, ja kutsuivat siihen koko sotilasjoukon. 17 Ja
he pukivat hänen yllensä purppuravaipan, väänsivät
orjantappuroista kruunun ja panivat sen hänen päähänsä
18 ja rupesivat tervehtimään häntä: "Terve, juutalaisten
kuningas!" 19 Ja he löivät häntä päähän ruovolla,

sylkivät häntä ja laskeutuen polvilleen kumarsivat häntä.
20 Ja kun he olivat häntä pilkanneet, riisuivat he
häneltä purppuravaipan ja pukivat hänet hänen omiin
vaatteisiinsa. Ja he veivät hänet pois, ristiinnaulitakseen
hänet. 21 Ja he pakottivat erään ohikulkevan miehen,
Simonin, kyreneläisen, joka tuli vainiolta, Aleksanterin
ja Rufuksen isän, kantamaan hänen ristiänsä. 22 Ja
he veivät hänet paikalle, jonka nimi on Golgata, se
on käännettynä: pääkallonpaikka. 23 Ja he tarjosivat
hänelle mirhalla sekoitettua viiniä, mutta hän ei sitä
ottanut. 24 Ja he ristiinnaulitsivat hänet ja jakoivat
keskenään hänen vaatteensa heittäen niistä arpaa,
mitä kukin oli saava. 25 Oli kolmas hetki, kun he
hänet ristiinnaulitsivat. 26 Ja päällekirjoitukseksi oli
merkitty hänen syynsä: "Juutalaisten kuningas". 27
Ja he ristiinnaulitsivat hänen kanssaan kaksi ryöväriä,
toisen hänen oikealle ja toisen hänen vasemmalle
puolellensa. 29 Ja ne, jotka kulkivat ohitse, herjasivat
häntä ja nyökyttivät päätään ja sanoivat: "Voi sinua, joka
hajotat maahan temppelin ja kolmessa päivässä sen
rakennat! 30 Auta itseäsi ja astu alas ristiltä." 31 Samoin
ylipapitkin ynnä kirjanoppineet keskenään pilkkasivat
häntä ja sanoivat: "Muita hän on auttanut, itseään ei
voi auttaa. 32 Astukoon hän, Kristus, Israelin kuningas,
nyt alas ristiltä, että me näkisimme ja uskoisimme."
Myöskin ne, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssaan,
herjasivat häntä. 33 Ja kuudennella hetkellä tuli pimeys
yli kaiken maan, ja sitä kesti hamaan yhdeksänteen
hetkeen. 34 Ja yhdeksännellä hetkellä Jeesus huusi
suurella äänellä: "Eeli, Eeli, lama sabaktani?" Se on
käännettynä: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?
35 Sen kuullessaan sanoivat muutamat niistä, jotka
siinä seisoivat: "Katso, hän huutaa Eliasta". 36 Ja
muuan juoksi ja täytti sienen hapanviinillä, pani sen
ruovon päähän ja antoi hänelle juoda sanoen: "Annas,
katsokaamme, tuleeko Elias ottamaan hänet alas". 37
Mutta Jeesus huusi suurella äänellä ja antoi henkensä.
38 Ja temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas
asti. 39 Mutta kun sadanpäämies, joka seisoi häntä
vastapäätä, näki hänen näin antavan henkensä, sanoi
hän: "Totisesti tämä ihminen oli Jumalan Poika". 40
Ja siellä oli myös naisia taampaa katselemassa.
Näiden joukossa olivat Maria Magdaleena ja Maria,
Jaakob nuoremman ja Jooseen äiti, ja Salome, 41
jotka hänen ollessaan Galileassa olivat seuranneet ja
palvelleet häntä, sekä useita muita, jotka olivat tulleet
hänen kanssaan ylös Jerusalemiin. 42 Ja kun jo oli
tullut ilta, ja koska oli valmistuspäivä, se on sapatin
aattopäivä, 43 tuli Joosef, arimatialainen, arvossapidetty
neuvoston jäsen, joka hänkin odotti Jumalan valtakuntaa,
rohkaisi mielensä ja meni sisälle Pilatuksen luo ja pyysi
Jeesuksen ruumista. 44 Niin Pilatus ihmetteli, oliko hän
jo kuollut, ja kutsuttuaan luoksensa sadanpäämiehen
kysyi tältä, oliko hän jo kauan sitten kuollut. 45 Ja
saatuaan sadanpäämieheltä siitä tiedon hän lahjoitti
ruumiin Joosefille. 46 Tämä osti liinavaatteen ja otti
hänet alas, kääri hänet liinavaatteeseen ja pani hautaan,
joka oli hakattu kallioon, ja vieritti kiven hautakammion
ovelle. 47 Ja Maria Magdaleena ja Maria, Jooseen äiti,
katselivat, mihin hänet pantiin.

16 Ja kun sapatti oli ohi, ostivat Maria Magdaleena
ja Maria, Jaakobin äiti, ja Salome hyvänhajuisia
yrttejä mennäkseen voitelemaan häntä. 2 Ja viikon
ensimmäisenä päivänä he tulivat haudalle ani varhain,
auringon noustessa. 3 Ja he sanoivat toisilleen: "Kuka
meille vierittää kiven hautakammion ovelta?" 4 Ja
katsahtaessaan ylös he näkivät kiven poisvieritetyksi;
se oli näet hyvin suuri. 5 Ja mentyään hautakammion
sisään he näkivät nuorukaisen istuvan oikealla
puolella, puettuna pitkään, valkeaan vaatteeseen; ja he
peljästyivät suuresti. 6 Mutta hän sanoi heille: "Älkää
peljästykö; te etsitte Jeesusta, Nasaretilaista, joka oli
ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä.
Katso, tässä on paikka, johon he hänet panivat. 7
Mutta menkää ja sanokaa hänen opetuslapsillensa ja
Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä
te saatte hänet nähdä, niinkuin hän teille sanoi'." 8
Niin he tulivat ulos ja pakenivat haudalta, sillä heidät
oli vallannut vavistus ja hämmästys, eivätkä sanoneet
kenellekään mitään, sillä he pelkäsivät. **9 (note: The most
reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)**
Mutta ylösnousemisensa jälkeen hän varhain aamulla
viikon ensimmäisenä päivänä ilmestyi ensiksi Maria
Magdaleenalle, josta hän oli ajanut ulos seitsemän
riivaajaa. 10 Tämä meni ja vei sanan niille, jotka olivat
olleet Jeesuksen kanssa ja jotka nyt murehtivat ja itkivät.
11 Mutta kun he kuulivat, että hän eli ja että Maria oli
hänet nähnyt, eivät he uskoneet. 12 Ja sen jälkeen
hän toisenmuotoisena ilmestyi kahdelle heistä, heidän
kävellessään, matkalla maakylään. 13 Hekin menivät
ja veivät sanan toisille; mutta nämä eivät uskoneet
heitäkään. 14 Vihdoin hän ilmestyi myöskin niille
yhdelletoista heidän ollessaan aterialla; ja hän nuhteli
heidän epäuskoaan ja heidän sydämensä kovuutta,
kun he eivät olleet uskoneet niitä, jotka olivat nähneet
hänet ylösnousseeksi. 15 Ja hän sanoi heille: "Menkää
kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille
luoduille. 16 Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu;
mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen. 17
Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun
nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä,
18 nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin
kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä
sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi." 19 Kun nyt Herra
Jeesus oli puhunut heille, otettiin hänet ylös taivaaseen,
ja hän istui Jumalan oikealle puolelle. 20 Mutta he

lähtivät ja saarnasivat kaikkialla, ja Herra vaikutti heidän kanssansa ja vahvisti sanan sitä seuraavien merkkien kautta.

Luukkaan

1 Koska monet ovat ryhtyneet tekemään kertomusta
meidän keskuudessamme tosiksi tunnetuista
tapahtumista, **2** sen mukaisesti kuin meille ovat kertoneet
ne, jotka alusta asti ovat omin silmin ne nähneet ja
olleet sanan palvelijoita, **3** niin olen minäkin, tarkkaan
tutkittuani alusta alkaen kaikki, päättänyt kirjoittaa ne
järjestyksessään sinulle, korkea-arvoinen Teofilus, **4**
että oppisit tuntemaan, kuinka varmat ne asiat ovat,
jotka sinulle on opetettu. **5** Herodeksen, Juudean
kuninkaan, aikana oli pappi, nimeltä Sakarias, Abian
osastoa. Ja hänen vaimonsa oli Aaronin tyttäriä,
ja tämän nimi oli Elisabet. **6** He olivat molemmat
hurskaita Jumalan edessä, vaeltaen kaikissa Herran
käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina. **7** Mutta
heillä ei ollut lasta, sillä Elisabet oli hedelmätön; ja
he olivat molemmat tulleet iällisiksi. **8** Niin tapahtui,
kun hänen osastonsa palvelusvuoro tuli ja hän toimitti
papillisia tehtäviä Jumalan edessä, **9** että hän
tavanmukaisessa pappistehtävien arpomisessa sai
osaksensa mennä Herran temppeliin suitsuttamaan. **10**
Ja kaikki kansa oli suitsuttamisen aikana ulkopuolella
rukoilemassa. **11** Silloin ilmestyi hänelle Herran enkeli
seisoen suitsutusalttarin oikealla puolella. **12** Ja hänet
nähdessään Sakarias hämmästyi, ja hänet valtasi pelko.
13 Mutta enkeli sanoi hänelle: "Älä pelkää, Sakarias;
sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet on
synnyttävä sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle
nimi Johannes. **14** Ja hän on oleva sinulle iloksi ja
riemuksi, ja monet iloitsevat hänen syntymisestään.
15 Sillä hän on oleva suuri Herran edessä; viiniä ja
väkijuomaa hän ei juo, ja hän on oleva täytetty Pyhällä
Hengellä hamasta äitinsä kohdusta. **16** Ja hän kääntää
monta Israelin lapsista Herran, heidän Jumalansa, tykö.
17 Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja
voimassa, kääntääksensä isien sydämet lasten puoleen
ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, näin
Herralle toimittaaksensa valmistetun kansan." **18** Niin
Sakarias sanoi enkelille: "Kuinka minä tämän käsittäisin?
Sillä minä olen vanha, ja minun vaimoni on iälliseksi
tullut." **19** Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Minä olen
Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen
lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän
ilosanoman. **20** Ja katso, sinä tulet mykäksi etkä kykene
mitään puhumaan siihen päivään saakka, jona tämä
tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka
käyvät aikanansa toteen." **21** Ja kansa oli odottamassa
Sakariasta, ja he ihmettelivät, että hän niin kauan viipyi
temppelissä. **22** Mutta ulos tullessaan hän ei kyennyt
puhumaan heille; silloin he ymmärsivät, että hän oli
nähnyt näyn temppelissä. Ja hän viittoi heille ja jäi
mykäksi. **23** Ja kun hänen virkatoimensa päivät olivat
päättyneet, meni hän kotiinsa. **24** Ja niiden päiväin
perästä Elisabet, hänen vaimonsa, tuli raskaaksi ja
pysytteli salassa viisi kuukautta, sanoen: **25** "Näin
on Herra tehnyt minulle niinä päivinä, jolloin hän
katsoi minun puoleeni poistaaksensa minusta ihmisten
ylenkatseen". **26** Kuudentena kuukautena sen jälkeen
Jumala lähetti enkeli Gabrielin Galilean kaupunkiin,
jonka nimi on Nasaret, **27** neitsyen tykö, joka oli
kihlattu Joosef nimiselle miehelle Daavidin suvusta;
ja neitsyen nimi oli Maria. **28** Ja tullessaan sisälle
hänen tykönsä enkeli sanoi: "Terve, armoitettu! Herra
olkoon sinun kanssasi." **29** Mutta hän hämmästyi
suuresti siitä puheesta ja mietti, mitä tämä tervehdys
mahtoi tarkoittaa. **30** Niin enkeli sanoi hänelle: "Älä
pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan
edessä. **31** Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät
pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus.
32 Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman
Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle
Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, **33** ja hän on
oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja
hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman." **(aiōn
g165)** **34** Niin Maria sanoi enkelille: "Kuinka tämä voi
tapahtua, kun minä en miehestä mitään tiedä?" **35**
Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Pyhä Henki tulee sinun
päällesi, ja Korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden
myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan
Pojaksi. **36** Ja katso, sinun sukulaisesi Elisabet, hänkin
kantaa kohdussaan poikaa vanhalla iällään, ja tämä on
kuudes kuukausi hänellä, jota sanottiin hedelmättömäksi;
37 sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta." **38** Silloin
Maria sanoi: "Katso, minä olen Herran palvelijatar;
tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan". Ja enkeli
lähti hänen tyköänsä. **39** Niinä päivinä Maria nousi ja
kulki kiiruusti vuorimaahan erääseen Juudan kaupunkiin
40 ja meni Sakariaan kotiin ja tervehti Elisabetia. **41**
Ja kun Elisabet kuuli Marian tervehdyksen, hypähti
lapsi hänen kohdussansa; ja Elisabet täytettiin Pyhällä
Hengellä. **42** Ja hän puhkesi puhumaan suurella äänellä
ja sanoi: "Siunattu sinä vaimojen joukossa, ja siunattu
sinun kohtusi hedelmä! **43** Ja kuinka minulle tapahtuu
tämä, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni? **44** Sillä
katso, kun sinun tervehdyksesi ääni tuli minun korviini,
hypähti lapsi ilosta minun kohdussani. **45** Ja autuas
se, joka uskoi, sillä se sana on täyttyvä, mikä hänelle
on tullut Herralta!" **46** Ja Maria sanoi: "Minun sieluni
suuresti ylistää Herraa, **47** ja minun henkeni riemuitsee
Jumalasta, vapahtajastani; **48** sillä hän on katsonut
palvelijattarensa alhaisuuteen. Katso, tästedes kaikki
sukupolvet ylistävät minua autuaaksi. **49** Sillä Voimallinen
on tehnyt minulle suuria, ja hänen nimensä on pyhä,
50 ja hänen laupeutensa pysyy polvesta polveen niille,
jotka häntä pelkäävät. **51** Hän on osoittanut voimansa

käsivarrellaan; hän on hajottanut ne, joilla oli ylpeät
ajatukset sydämessään. 52 Hän on kukistanut valtiaat
valtaistuimilta ja korottanut alhaiset. 53 Nälkäiset hän
on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt
tyhjinä pois. 54 Hän on ottanut huomaansa palvelijansa
Israelin, muistaaksensa laupeuttaan 55 Aabrahamia ja
hänen siementänsä kohtaan iankaikkisesti, niinkuin hän
on meidän isillemme puhunut." (aiōn g165) 56 Ja Maria
oli hänen tykönänsä noin kolme kuukautta ja palasi
jälleen kotiinsa. 57 Mutta Elisabetin synnyttämisen aika
tuli; ja hän synnytti pojan. 58 Ja kun hänen naapurinsa
ja sukulaisensa kuulivat, että Herra oli tehnyt hänelle
suuren laupeuden, iloitsivat he hänen kanssansa. 59 Ja
kahdeksantena päivänä he tulivat ympärileikkaamaan
lasta ja tahtoivat antaa hänelle hänen isänsä mukaan
nimen Sakarias. 60 Mutta hänen äitinsä vastasi ja
sanoi: "Ei suinkaan, vaan hänen nimensä on oleva
Johannes". 61 Niin he sanoivat hänelle: "Eihän sinun
suvussasi ole ketään, jolla on se nimi". 62 Ja he
kysyivät viittomalla lapsen isältä, minkä nimen hän tahtoi
hänelle annettavaksi. 63 Niin hän pyysi taulun ja kirjoitti
siihen nämä sanat: "Johannes on hänen nimensä".
Ja kaikki ihmettelivät. 64 Ja kohta hänen suunsa
aukeni, ja hänen kielensä vapautui, ja hän puhui kiittäen
Jumalaa. 65 Ja tuli pelko kaikille heidän ympärillään
asuvaisille, ja koko Juudean vuorimaassa puhuttiin
kaikista näistä tapahtumista; 66 ja kaikki, jotka niistä
kuulivat, panivat ne mieleensä ja sanoivat: "Mikähän
tästä lapsesta tulee?" Sillä Herran käsi oli hänen
kanssansa. 67 Ja Sakarias, hänen isänsä, täytettiin
Pyhällä Hengellä, ja hän ennusti sanoen: 68 "Kiitetty
olkoon Herra, Israelin Jumala, sillä hän on katsonut
kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen 69
ja kohottanut meille pelastuksen sarven palvelijansa
Daavidin huoneesta 70 -niinkuin hän on puhunut
hamasta ikiajoista pyhäin profeettainsa suun kautta- (aiōn
g165) 71 pelastukseksi vihollisistamme ja kaikkien niiden
kädestä, jotka meitä vihaavat, 72 tehdäkseen laupeuden
meidän isillemme ja muistaakseen pyhän liittonsa, 73
sen valan, jonka hän vannoi Aabrahamille, meidän
isällemme; 74 suodakseen meidän, vapahdettuina
vihollistemme kädestä, pelkäämättä palvella häntä
75 pyhyydessä ja vanhurskaudessa hänen edessään
kaikkina elinpäivinämme. 76 Ja sinä, lapsukainen,
olet kutsuttava Korkeimman profeetaksi, sillä sinä olet
käyvä Herran edellä valmistaaksesi hänen teitään, 77
antaaksesi hänen kansalleen pelastuksen tuntemisen
heidän syntiensä anteeksisaamisessa, 78 meidän
Jumalamme sydämellisen laupeuden tähden, jonka
kautta meidän puoleemme katsoo aamun koitto
korkeudesta, 79 loistaen meille, jotka istumme
pimeydessä ja kuoleman varjossa, ja ohjaten meidän
jalkamme rauhan tielle." 80 Ja lapsi kasvoi ja vahvistui
hengessä. Ja hän oli erämaassa siihen päivään asti,
jona hän oli astuva Israelin eteen.

2 Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta
kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava.
2 Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui
Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. 3 Ja kaikki
menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa.
4 Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista,
ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on
Beetlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, 5
verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli
raskaana. 6 Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että
Marian synnyttämisen aika tuli. 7 Ja hän synnytti pojan,
esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen,
koska heille ei ollut sijaa majatalossa. 8 Ja sillä seudulla
oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. 9
Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran
kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljästyivät
suuresti. 10 Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö;
sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva
kaikelle kansalle: 11 teille on tänä päivänä syntynyt
Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.
12 Ja tämä on teille merkkinä: te löydätte lapsen
kapaloituna ja seimessä makaamassa." 13 Ja yhtäkkiä
oli enkelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja
he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: 14 "Kunnia Jumalalle
korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita
kohtaan hänellä on hyvä tahto!" 15 Ja kun enkelit
olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä
puhuivat toisillensa: "Menkäämme nyt Beetlehemiin
katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille
ilmoitti". 16 Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian
ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. 17 Ja kun
he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka
oli puhuttu heille tästä lapsesta. 18 Ja kaikki, jotka sen
kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat.
19 Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli
niitä sydämessänsä. 20 Ja paimenet palasivat kiittäen
ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja
nähneet, sen mukaan kuin heille oli puhuttu. 21 Kun sitten
kahdeksan päivää oli kulunut ja lapsi oli ympärileikattava,
annettiin hänelle nimi Jeesus, jonka enkeli oli hänelle
antanut, ennenkuin hän sikisi äitinsä kohdussa. 22 Ja
kun heidän puhdistuspäivänsä, Mooseksen lain mukaan,
olivat täyttyneet, veivät he hänet ylös Jerusalemiin
asettaaksensa hänet Herran eteen 23 -niinkuin on
kirjoitettuna Herran laissa: "Jokainen miehenpuoli, joka
avaa äidinkohdun, luettakoon Herralle pyhitetyksi" - 24 ja
uhrataksensa, niinkuin Herran laissa on säädetty, parin
metsäkyyhkysiä tai kaksi kyyhkysenpoikaa. 25 Ja katso,
Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas
ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja
Pyhä Henki oli hänen päällänsä. 26 Ja Pyhä Henki oli

hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa,
ennenkuin oli nähnyt Herran Voidellun. 27 Ja hän tuli
Hengen vaikutuksesta pyhäkköön. Ja kun vanhemmat
toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle, niinkuin
tapa oli lain mukaan, 28 otti hänkin hänet syliinsä ja kiitti
Jumalaa ja sanoi: 29 "Herra, nyt sinä lasket palvelijasi
rauhaan menemään, sanasi mukaan; 30 sillä minun
silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, 31 jonka sinä olet
valmistanut kaikkien kansojen nähdä, 32 valkeudeksi,
joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi
Israelille". 33 Ja hänen isänsä ja äitinsä ihmettelivät
sitä, mitä hänestä sanottiin. 34 Ja Simeon siunasi
heitä ja sanoi Marialle, hänen äidilleen: "Katso, tämä
on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle
Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan 35 -ja
myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä-että monen
sydämen ajatukset tulisivat ilmi". 36 Ja oli naisprofeetta,
Hanna, Fanuelin tytär, Asserin sukukuntaa. Hän oli jo
tullut iälliseksi. Mentyään neitsyenä naimisiin hän oli
elänyt miehensä kanssa seitsemän vuotta, 37 ja oli
nyt leski, kahdeksankymmenen neljän vuoden ikäinen.
Hän ei poistunut pyhäköstä, vaan palveli siellä Jumalaa
paastoilla ja rukouksilla yötä ja päivää. 38 Ja juuri
sillä hetkellä hän tuli siihen, ylisti Jumalaa ja puhui
lapsesta kaikille, jotka odottivat Jerusalemin lunastusta.
39 Ja täytettyään kaiken, mikä Herran lain mukaan oli
tehtävä, he palasivat Galileaan, kaupunkiinsa Nasaretiin.
40 Ja lapsi kasvoi ja vahvistui ja täyttyi viisaudella,
ja Jumalan armo oli hänen päällänsä. 41 Ja hänen
vanhempansa matkustivat joka vuosi Jerusalemiin
pääsiäisjuhlille. 42 Hänen ollessaan kaksitoistavuotias
he niinikään vaelsivat ylös sinne juhlan tavan mukaan.
43 Ja kun ne päivät olivat kuluneet ja he lähtivät
kotiin, jäi poikanen Jeesus Jerusalemiin, eivätkä hänen
vanhempansa sitä huomanneet. 44 He luulivat hänen
olevan matkaseurueessa ja kulkivat päivänmatkan ja
etsivät häntä sukulaisten ja tuttavien joukosta; 45
mutta kun eivät löytäneet, palasivat he Jerusalemiin
etsien häntä. 46 Ja kolmen päivän kuluttua he löysivät
hänet pyhäköstä, jossa hän istui opettajain keskellä
kuunnellen heitä ja kysellen heiltä. 47 Ja kaikki,
jotka häntä kuulivat, ihmettelivät hänen ymmärrystänsä
ja vastauksiansa. 48 Ja hänet nähdessään hänen
vanhempansa hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi
hänelle: "Poikani, miksi meille näin teit? Katso, sinun
isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua."
49 Niin hän sanoi heille: "Mitä te minua etsitte? Ettekö
tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun
Isäni ovat?" 50 Mutta he eivät ymmärtäneet sitä sanaa,
jonka hän heille puhui. 51 Ja hän lähti heidän kanssansa
ja tuli Nasaretiin ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä
kätki kaikki nämä sanat sydämeensä. 52 Ja Jeesus
varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja
ihmisten edessä.

3 Viidentenätoista keisari Tiberiuksen hallitusvuotena,
kun Pontius Pilatus oli Juudean maaherrana ja
Herodes Galilean neljännysruhtinaana ja hänen veljensä
Filippus Iturean ja Trakonitiinmaan neljännysruhtinaana
ja Lysanias Abilenen neljännysruhtinaana, 2 siihen
aikaan kun Hannas oli ylimmäisenä pappina, ynnä myös
Kaifas, tuli Jumalan sana Johannekselle, Sakariaan
pojalle, erämaassa. 3 Ja hän vaelsi kaikissa seuduissa
Jordanin varrella ja saarnasi parannuksen kastetta
syntien anteeksisaamiseksi, 4 niinkuin on kirjoitettuna
profeetta Esaiaan sanojen kirjassa: "Huutavan ääni
kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää
polut hänelle tasaisiksi'. 5 Kaikki laaksot täytettäköön, ja
kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon, ja mutkat tulkoot
suoriksi ja koleikot tasaisiksi teiksi, 6 ja kaikki liha on
näkevä Jumalan autuuden." 7 Niin hän sanoi kansalle,
joka vaelsi hänen kastettavakseen: "Te kyykäärmeitten
sikiöt, kuka on teitä neuvonut pakenemaan tulevaista
vihaa? 8 Tehkää sentähden parannuksen soveliaita
hedelmiä, älkääkä ruvetko sanomaan mielessänne:
'Onhan meillä isänä Aabraham', sillä minä sanon
teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia
Aabrahamille. 9 Jo on myös kirves pantu puitten juurelle;
jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan
pois ja heitetään tuleen." 10 Ja kansa kysyi häneltä
sanoen: "Mitä meidän siis pitää tekemän?" 11 Hän
vastasi ja sanoi heille: "Jolla on kaksi ihokasta, antakoon
toisen sille, joka on ilman; ja jolla on ruokaa, tehköön
samoin". 12 Niin tuli myös publikaaneja kastettaviksi,
ja he sanoivat hänelle: "Opettaja, mitä meidän pitää
tekemän?" 13 Hän sanoi heille: "Älkää vaatiko enempää,
kuin mikä teille on säädetty". 14 Myös sotamiehet
kysyivät häneltä sanoen: "Mitäs meidän pitää tekemän?"
Ja hän sanoi heille: "Älkää kiskoko keneltäkään älkääkä
kiristäkö, vaan tyytykää palkkaanne". 15 Mutta kun
kansa yhä odotti ja kaikki ajattelivat sydämessään
Johanneksesta, eikö hän itse ehkä ollut Kristus, 16
niin Johannes vastasi kaikille sanoen: "Minä kastan
teidät vedellä, mutta on tuleva minua väkevämpi, jonka
kengänpaulaakaan minä en ole kelvollinen päästämään;
hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. 17
Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa
puimatanterensa ja kokoaa nisut aittaansa, mutta
ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulessa." 18
Antaen myös monia muita kehoituksia hän julisti kansalle
evankeliumia. 19 Mutta kun Herodes, neljännysruhtinas,
sai häneltä nuhteita veljensä vaimon, Herodiaan, tähden
ja kaiken sen pahan tähden, mitä hän, Herodes, oli
tehnyt, 20 niin hän kaiken muun lisäksi teki senkin, että
sulki Johanneksen vankeuteen. 21 Kun siis kaikkea
kansaa kastettiin ja myöskin Jeesus oli saanut kasteen ja

rukoili, niin tapahtui, että taivas aukeni 22 ja Pyhä Henki
laskeutui hänen päällensä ruumiillisessa muodossa,
niinkuin kyyhkynen, ja taivaasta tuli ääni: "Sinä olet
minun rakas Poikani; sinuun minä olen mielistynyt".
23 Ja hän, Jeesus, oli alottaessaan vaikutuksensa
noin kolmenkymmenen vuoden vanha, ja oli, niinkuin
luultiin, Joosefin poika. Joosef oli Eelin poika, 24 Eeli
Mattatin, tämä Leevin, tämä Melkin, tämä Jannain, tämä
Joosefin, 25 tämä Mattatiaan, tämä Aamoksen, tämä
Naahumin, tämä Eslin, tämä Naggain, 26 tämä Maahatin,
tämä Mattatiaan, tämä Semeinin, tämä Joosekin, tämä
Joodan, 27 tämä Johananin, tämä Reesan, tämä
Serubbaabelin, tämä Sealtielin, tämä Neerin, 28 tämä
Melkin, tämä Addin, tämä Koosamin, tämä Elmadamin,
tämä Eerin, 29 tämä Jeesuksen, tämä Elieserin,
tämä Joorimin, tämä Mattatin, tämä Leevin, 30 tämä
Simeonin, tämä Juudan, tämä Joosefin, tämä Joonamin,
tämä Eliakimin, 31 tämä Melean, tämä Mennan, tämä
Mattatan, tämä Naatanin, tämä Daavidin, 32 tämä
Iisain, tämä Oobedin, tämä Booaan, tämä Saalan, tämä
Nahassonin, 33 tämä Aminadabin, tämä Adminin, tämä
Arnin, tämä Esromin, tämä Faareen, tämä Juudan, 34
tämä Jaakobin, tämä Iisakin, tämä Aabrahamin, tämä
Taaran, tämä Naahorin, 35 tämä Serukin, tämä Ragaun,
tämä Faalekin, tämä Eberin, tämä Saalan, 36 tämä
Kainamin, tämä Arfaksadin, tämä Seemin, tämä Nooan,
tämä Laamekin, 37 tämä Metusalan, tämä Eenokin,
tämä Jaaretin, tämä Mahalalelin, tämä Keenanin, 38
tämä Enoksen, tämä Seetin, tämä Aadamin, tämä
Jumalan.

4 Sitten Jeesus täynnä Pyhää Henkeä palasi Jordanilta;
ja Henki kuljetti häntä erämaassa, 2 ja perkele
kiusasi häntä neljäkymmentä päivää. Eikä hän syönyt
mitään niinä päivinä, mutta kun ne olivat päättyneet, tuli
hänen nälkä. 3 Niin perkele sanoi hänelle: "Jos sinä olet
Jumalan Poika, niin sano tälle kivelle, että se muuttuu
leiväksi". 4 Jeesus vastasi hänelle: "Kirjoitettu on: 'Ei
ihminen elä ainoastaan leivästä'." 5 Ja perkele vei hänet
korkealle vuorelle ja näytti hänelle yhdessä tuokiossa
kaikki maailman valtakunnat 6 ja sanoi hänelle: "Sinulle
minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston,
sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen,
kenelle tahdon. 7 Jos sinä siis kumarrut minun eteeni,
niin tämä kaikki on oleva sinun." 8 Jeesus vastasi ja
sanoi hänelle: "Kirjoitettu on: 'Sinun pitää kumartaman
Herraa, sinun Jumalaasi, ja häntä ainoata palveleman'."
9 Niin hän vei hänet Jerusalemiin ja asetti hänet pyhäkön
harjalle ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika,
niin heittäydy tästä alas; 10 sillä kirjoitettu on: 'Hän
antaa enkeleilleen käskyn sinusta, että he varjelevat
sinua', 11 ja: 'He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi
kiveen loukkaisi'." 12 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle:
"Sanottu on: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi'." 13 Ja
kun oli kaiken kiusattavansa kiusannut, poistui perkele
hänen luotaan ajaksi. 14 Ja Jeesus palasi Hengen
voimassa Galileaan; ja sanoma hänestä levisi kaikkiin
ympärillä oleviin seutuihin. 15 Ja hän opetti heidän
synagoogissaan, ja kaikki ylistivät häntä. 16 Ja hän
saapui Nasaretiin, jossa hänet oli kasvatettu, ja meni
tapansa mukaan sapatinpäivänä synagoogaan ja nousi
lukemaan. 17 Niin hänelle annettiin profeetta Esaiaan
kirja, ja kun hän avasi kirjan, löysi hän sen paikan, jossa
oli kirjoitettuna: 18 "Herran Henki on minun päälläni,
sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia
köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille
vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään
sorretut vapauteen, 19 saarnaamaan Herran otollista
vuotta". 20 Ja käärittyään kirjan kokoon hän antoi
sen palvelijalle ja istuutui; ja kaikkien synagoogassa
olevien silmät olivat häneen kiinnitetyt. 21 Niin hän
rupesi puhumaan heille: "Tänä päivänä tämä kirjoitus on
käynyt toteen teidän korvainne kuullen". 22 Ja kaikki
lausuivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät
niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa lähtivät;
ja he sanoivat: "Eikö tämä ole Joosefin poika?" 23
Niin hän sanoi heille: "Kaiketi aiotte sanoa minulle
tämän sananlaskun: 'Parantaja, paranna itsesi'; 'tee
täälläkin, kotikaupungissasi, niitä suuria tekoja, joita
olemme kuulleet tapahtuneen Kapernaumissa'." 24
Ja hän sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ei kukaan
profeetta ole otollinen kotikaupungissaan. 25 Minä
sanon teille totuudessa: monta leskeä oli Eliaan aikana
Israelissa, kun taivas oli suljettuna kolme vuotta ja
kuusi kuukautta ja suuri nälkä tuli kaikkeen maahan,
26 eikä Eliasta lähetetty kenenkään tykö heistä, vaan
ainoastaan leskivaimon tykö Siidonin-maan Sareptaan.
27 Ja monta pitalista miestä oli Israelissa profeetta
Elisan aikana, eikä kukaan heistä tullut puhdistetuksi,
vaan ainoastaan Naiman, syyrialainen." 28 Tämän
kuullessaan kaikki, jotka olivat synagoogassa, tulivat
kiukkua täyteen 29 ja nousivat ja ajoivat hänet ulos
kaupungista ja veivät hänet sen vuoren jyrkänteelle asti,
jolle heidän kaupunkinsa oli rakennettu, syöstäkseen
hänet alas. 30 Mutta hän lähti pois käyden heidän
keskitsensä. 31 Ja hän meni alas Kapernaumiin, Galilean
kaupunkiin, ja opetti kansaa sapattina. 32 Ja he olivat
hämmästyksissään hänen opetuksestansa, sillä hänen
puheessansa oli voima. 33 Ja synagoogassa oli mies,
jossa oli saastaisen riivaajan henki. Tämä huusi suurella
äänellä: 34 "Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme
tekemistä, Jeesus Nasaretilainen? Oletko tullut meitä
tuhoamaan? Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan
Pyhä." 35 Niin Jeesus nuhteli häntä sanoen: "Vaikene
ja lähde hänestä". Ja riivaaja viskasi hänet maahan
heidän keskelleen ja lähti hänestä, häntä ollenkaan
vahingoittamatta. 36 Ja heidät kaikki valtasi hämmästys,

ja he puhuivat keskenään sanoen: "Mitä tämä puhe
on, sillä hän käskee vallalla ja voimalla saastaisia
henkiä, ja ne lähtevät ulos?" 37 Ja maine hänestä levisi
kaikkialle ympäristön seutuihin. 38 Niin hän nousi ja
meni synagoogasta Simonin kotiin. Ja Simonin anoppi
sairasti kovaa kuumetta, ja he rukoilivat Jeesusta hänen
puolestansa. 39 Niin hän meni ja kumartui hänen
ylitsensä ja nuhteli kuumetta, ja se lähti hänestä; ja
heti vaimo nousi ja palveli heitä. 40 Auringon laskiessa
kaikki, joilla oli sairaita, mikä missäkin taudissa, veivät ne
hänen tykönsä. Ja hän pani kätensä heidän itsekunkin
päälle ja paransi heidät. 41 Myös lähtivät riivaajat ulos
monesta, huutaen ja sanoen: "Sinä olet Jumalan Poika!"
Mutta hän nuhteli niitä eikä sallinut niiden puhua, koska
ne tiesivät hänen olevan Kristuksen. 42 Ja päivän
tultua hän lähti pois ja meni autioon paikkaan; mutta
kansa etsi häntä, ja saavuttuaan hänen luokseen he
pidättelivät häntä lähtemästä heidän luotansa. 43 Mutta
hän sanoi heille: "Minun tulee muillekin kaupungeille
julistaa Jumalan valtakunnan evankeliumia, sillä sitä
varten minä olen lähetetty". 44 Ja hän saarnasi Galilean
synagoogissa.

5 Kun kansa tunkeutui hänen ympärilleen kuulemaan
Jumalan sanaa ja hän seisoi Gennesaretin järven
rannalla, 2 niin hän näki järven rannassa kaksi venhettä;
mutta kalastajat olivat niistä lähteneet ja huuhtoivat
verkkojaan. 3 Ja hän astui toiseen niistä, joka oli
Simonin, ja pyysi häntä viemään sen vähän matkaa
maasta; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä. 4
Mutta puhumasta lakattuaan hän sanoi Simonille: "Vie
venhe syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle". 5 Niin
Simon vastasi ja sanoi hänelle: "Mestari, koko yön me
olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet;
mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot". 6 Ja sen
tehtyään he saivat kierretyksi suuren joukon kaloja, ja
heidän verkkonsa repeilivät. 7 Niin he viittasivat toisessa
venheessä oleville tovereilleen, että nämä tulisivat
auttamaan heitä; ja he tulivat. Ja he täyttivät molemmat
venheet, niin että ne olivat uppoamaisillaan. 8 Kun Simon
Pietari sen näki, lankesi hän Jeesuksen polvien eteen ja
sanoi: "Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen
syntinen ihminen". 9 Sillä kalansaaliin tähden, jonka he
olivat saaneet, oli hämmästys vallannut hänet ja kaikki
ne, jotka olivat hänen kanssaan, 10 ja samoin myös
Simonin kalastuskumppanit, Jaakobin ja Johanneksen,
Sebedeuksen pojat. Mutta Jeesus sanoi Simonille: "Älä
pelkää, tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä". 11 Ja he
veivät venheet maihin, jättivät kaikki ja seurasivat häntä.
12 Ja kun hän oli eräässä kaupungissa, niin katso, siellä
oli mies, yltänsä pitalissa. Ja nähdessään Jeesuksen
hän lankesi kasvoilleen ja rukoili häntä sanoen: "Herra,
jos tahdot, niin sinä voit minut puhdistaa". 13 Niin
hän ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: "Minä
tahdon; puhdistu". Ja kohta pitali lähti hänestä. 14 Ja
hän kielsi häntä siitä kenellekään puhumasta ja sanoi:
"Mene, näytä itsesi papille, ja uhraa puhdistumisestasi,
niinkuin Mooses on säätänyt, todistukseksi heille". 15
Mutta sanoma hänestä levisi vielä enemmän; ja paljon
kansaa kokoontui kuulemaan häntä ja parantuakseen
vaivoistansa. 16 Mutta hän vetäytyi pois ja oleskeli
erämaassa ja rukoili. 17 Ja eräänä päivänä, kun hän
opetti, istui siinä fariseuksia ja lainopettajia, joita oli tullut
kaikista Galilean ja Juudean kylistä ja Jerusalemista; ja
Herran voima vaikutti, niin että hän paransi sairaat. 18 Ja
katso, muutamat miehet kantoivat vuoteella miestä, joka
oli halvattu; ja he koettivat viedä hänet sisään ja asettaa
Jeesuksen eteen. 19 Ja kun he väentungokselta eivät
saaneet viedyksi häntä sisään muuta tietä, nousivat
he katolle ja laskivat hänet vuoteineen tiilikaton läpi
heidän keskellensä Jeesuksen eteen. 20 Ja nähdessään
heidän uskonsa hän sanoi: "Ihminen, sinun syntisi ovat
sinulle anteeksi annetut". 21 Niin kirjanoppineet ja
fariseukset rupesivat ajattelemaan ja sanomaan: "Kuka
tämä on, joka puhuu Jumalan pilkkaa? Kuka voi antaa
syntejä anteeksi, paitsi Jumala yksin?" 22 Mutta kun
Jeesus tiesi heidän ajatuksensa, vastasi hän ja sanoi
heille: "Mitä te ajattelette sydämessänne? 23 Kumpi
on helpompaa, sanoako: 'Sinun syntisi ovat sinulle
anteeksi annetut', vai sanoa: 'Nouse ja käy'? 24 Mutta
tietääksenne, että Ihmisen Pojalla on valta maan päällä
antaa syntejä anteeksi," -hän sanoi halvatulle-"minä
sanon sinulle: nouse, ota vuoteesi ja mene kotiisi." 25
Ja kohta hän nousi heidän nähtensä, otti vuoteen, jolla
oli maannut, ja lähti kotiinsa ylistäen Jumalaa. 26 Ja
heidät kaikki valtasi hämmästys, ja he ylistivät Jumalaa;
ja pelkoa täynnä he sanoivat: "Me olemme tänään
nähneet ihmeellisiä". 27 Ja sen jälkeen hän lähti sieltä
ja näki tulliasemalla istumassa publikaanin, jonka nimi
oli Leevi, ja sanoi hänelle: "Seuraa minua". 28 Niin tämä
jätti kaikki, nousi ja seurasi häntä. 29 Ja Leevi valmisti
hänelle suuret pidot kodissaan; ja siellä oli suuri joukko
publikaaneja ja muita aterioimassa heidän kanssaan. 30
Niin fariseukset ja heidän kirjanoppineensa napisivat
hänen opetuslapsiansa vastaan ja sanoivat: "Miksi te
syötte ja juotte publikaanien ja syntisten kanssa?" 31
Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Eivät terveet tarvitse
parantajaa, vaan sairaat. 32 En minä ole tullut kutsumaan
vanhurskaita, vaan syntisiä parannukseen." 33 Niin he
sanoivat hänelle: "Johanneksen opetuslapset paastoavat
usein ja pitävät rukouksia, samoin fariseustenkin, mutta
sinun opetuslapsesi syövät ja juovat". 34 Jeesus sanoi
heille: "Ettehän voi vaatia häävieraita paastoamaan
silloin, kun ylkä on heidän kanssaan? 35 Mutta päivät
tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, niinä
päivinä, he paastoavat." 36 Ja hän sanoi heille myös

vertauksen: "Ei kukaan leikkaa uudesta vaipasta paikkaa
ja pane vanhaan vaippaan; muutoin hän rikkoo uuden
vaipan, eikä uudesta vaipasta otettu paikka vanhaan
sovi. 37 Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin
nahkaleileihin; muutoin nuori viini pakahuttaa leilit, ja
viini juoksee maahan, ja leilit turmeltuvat. 38 Vaan nuori
viini on laskettava uusiin leileihin. 39 Eikä kukaan, joka
juo vanhaa viiniä, halua nuorta, sillä hän sanoo: 'Vanha
on hyvää'."

6 Niin tapahtui eräänä sapattina, että hän kulki
viljavainioiden halki, ja hänen opetuslapsensa
katkoivat tähkäpäitä, hiersivät niitä käsissään ja söivät.
2 Silloin muutamat fariseuksista sanoivat: "Miksi teette,
mitä ei ole lupa tehdä sapattina?" 3 Mutta Jeesus vastasi
heille ja sanoi: "Ettekö ole lukeneet, mitä Daavid teki,
kun hänen ja hänen seuralaistensa oli nälkä, 4 kuinka
hän meni Jumalan huoneeseen, otti näkyleivät ja söi ja
antoi seuralaisilleenkin, vaikkei niitä ollut lupa syödä
muiden kuin ainoastaan pappien?" 5 Ja hän sanoi heille:
"Ihmisen Poika on sapatin herra". 6 Ja toisena sapattina
hän meni synagoogaan ja opetti; ja siellä oli mies, jonka
oikea käsi oli kuivettunut. 7 Ja keksiäkseen jotakin,
mistä häntä syyttäisivät, kirjanoppineet ja fariseukset
pitivät häntä silmällä, parantaisiko hän sapattina. 8
Mutta hän tiesi heidän ajatuksensa ja sanoi miehelle,
jonka käsi oli kuivettunut: "Nouse ja astu esille". Ja
hän nousi ja astui esille. 9 Niin Jeesus sanoi heille:
"Minä kysyn teiltä: kumpi on luvallista sapattina: hyvääkö
tehdä, vai tehdä pahaa, pelastaako henki, vai hukuttaa?"
10 Ja hän katsoi ympärilleen heihin kaikkiin ja sanoi
miehelle: "Ojenna kätesi". Mies teki niin, ja hänen
kätensä tuli jälleen terveeksi. 11 Mutta he vimmastuivat
kovin ja puhelivat keskenään, mitä heidän olisi tehtävä
Jeesukselle. 12 Niin tapahtui niinä päivinä, että hän
lähti vuorelle rukoilemaan; ja hän oli siellä kaiken yötä
rukoillen Jumalaa. 13 Ja päivän tultua hän kutsui
tykönsä opetuslapsensa ja valitsi heistä kaksitoista,
joille hän myös antoi apostolin nimen: 14 Simonin,
jolle hän myös antoi nimen Pietari, ja Andreaan, hänen
veljensä, ja Jaakobin ja Johanneksen, ja Filippuksen
ja Bartolomeuksen, 15 ja Matteuksen ja Tuomaan, ja
Jaakobin, Alfeuksen pojan, ja Simonin, jota kutsuttiin
Kiivailijaksi, 16 ja Juudaan, Jaakobin pojan, sekä Juudas
Iskariotin, josta tuli kavaltaja. 17 Ja hän astui alas
heidän kanssaan ja seisahtui lakealle paikalle; ja siellä
oli suuri joukko hänen opetuslapsiaan ja paljon kansaa
kaikesta Juudeasta ja Jerusalemista ja Tyyron ja Siidonin
rantamaasta. Nämä olivat saapuneet kuulemaan häntä
ja parantuakseen taudeistansa. 18 Ja myös ne, jotka
olivat saastaisten henkien vaivaamia, tulivat terveiksi. 19
Ja kaikki kansa tahtoi päästä koskettamaan häntä, koska
hänestä lähti voima, joka paransi kaikki. 20 Ja hän nosti
silmänsä opetuslastensa puoleen ja sanoi: "Autuaita
olette te, köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta.
21 Autuaita te, jotka nyt isoatte, sillä teidät ravitaan!
Autuaita te, jotka nyt itkette, sillä te saatte nauraa! 22
Autuaita olette te, kun ihmiset vihaavat teitä ja erottavat
teidät yhteydestään ja herjaavat teitä ja pyyhkivät pois
teidän nimenne ikäänkuin jonkin pahan-Ihmisen Pojan
tähden. 23 Iloitkaa sinä päivänä, riemuun ratketkaa;
sillä katso, teidän palkkanne on suuri taivaassa; sillä
näin tekivät heidän isänsä profeetoille. 24 Mutta voi
teitä, te rikkaat, sillä te olette jo saaneet lohdutuksenne!
25 Voi teitä, jotka nyt olette kylläiset, sillä teidän on
oleva nälkä! Voi teitä, jotka nyt nauratte, sillä te saatte
murehtia ja itkeä! 26 Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat
teistä hyvää! Sillä niin tekivät heidän isänsä väärille
profeetoille. 27 Mutta teille, jotka kuulette, minä sanon:
rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä
vihaavat, 28 siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa
niiden edestä, jotka teitä parjaavat. 29 Jos joku lyö
sinua poskelle, tarjoa hänelle toinenkin, ja jos joku ottaa
sinulta vaipan, älä häneltä kiellä ihokastasikaan. 30
Anna jokaiselle, joka sinulta anoo, äläkä vaadi takaisin
siltä, joka sinun omaasi ottaa. 31 Ja niinkuin te tahdotte
ihmisten teille tekevän, niin tehkää tekin heille. 32
Ja jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mitä
kiitosta teille siitä tulee? Rakastavathan syntisetkin niitä,
jotka heitä rakastavat. 33 Ja jos teette hyvää niille,
jotka teille hyvää tekevät, mitä kiitosta teille siitä tulee?
Niinhän syntisetkin tekevät. 34 Ja jos te lainaatte niille,
joilta toivotte saavanne takaisin, mitä kiitosta teille siitä
tulee? Syntisetkin lainaavat syntisille saadakseen saman
verran takaisin. 35 Vaan rakastakaa vihollisianne ja
tehkää hyvää ja lainatkaa, toivomatta saavanne mitään
takaisin; niin teidän palkkanne on oleva suuri, ja te tulette
Korkeimman lapsiksi, sillä hän on hyvä kiittämättömille ja
pahoille. 36 Olkaa armahtavaiset, niinkuin teidän Isänne
on armahtavainen. 37 Älkääkä tuomiko, niin ei teitäkään
tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään
kadotustuomiota lausuta. Antakaa anteeksi, niin teillekin
anteeksi annetaan. 38 Antakaa, niin teille annetaan.
Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan
teidän helmaanne; sillä millä mitalla te mittaatte, sillä
mitataan teille takaisin." 39 Hän sanoi heille myös
vertauksen: "Eihän sokea voi sokeaa taluttaa? Eivätkö
molemmat lankea kuoppaan? 40 Ei ole opetuslapsi
opettajaansa parempi; täysin oppineena jokainen on
oleva niinkuin hänen opettajansa. 41 Kuinka näet rikan,
joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa
omassa silmässäsi? 42 Kuinka saatat sanoa veljellesi:
'Veljeni, annas, minä otan pois rikan, joka on silmässäsi',
sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä
ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, sitten
sinä näet ottaa pois rikan, joka on veljesi silmässä. 43
Sillä ei ole hyvää puuta, joka tekee huonon hedelmän,

eikä taas huonoa puuta, joka tekee hyvän hedelmän;
44 sillä jokainen puu tunnetaan hedelmästään. Eihän
viikunoita koota orjantappuroista, eikä viinirypäleitä
korjata orjanruusupensaasta. 45 Hyvä ihminen tuo
sydämensä hyvän runsaudesta esiin hyvää, ja paha
tuo pahastansa esiin pahaa; sillä sydämen kyllyydestä
suu puhuu. 46 Miksi te huudatte minulle: 'Herra, Herra!'
ettekä tee, mitä minä sanon? 47 Jokainen, joka tulee
minun tyköni ja kuulee minun sanani ja tekee niiden
mukaan-minä osoitan teille, kenen kaltainen hän on. 48
Hän on miehen kaltainen, joka huonetta rakentaessaan
kaivoi syvään ja laski perustuksen kalliolle; kun sitten
tulva tuli, syöksähti virta sitä huonetta vastaan, mutta ei
voinut sitä horjuttaa, sillä se oli hyvästi rakennettu. 49
Mutta joka kuulee eikä tee, se on miehen kaltainen,
joka perustusta panematta rakensi huoneensa maan
pinnalle; ja virta syöksähti sitä vastaan, ja heti se sortui,
ja sen huoneen kukistuminen oli suuri."

7 Kun hän oli kansan kuullen kaikki nämä puheensa
puhunut, meni hän Kapernaumiin. 2 Ja eräällä
sadanpäämiehellä oli palvelija, joka sairasti ja oli
kuolemaisillaan ja jota hän piti suuressa arvossa. 3 Ja
kuultuaan Jeesuksesta hän lähetti juutalaisten vanhimpia
hänen tykönsä ja pyysi, että hän tulisi parantamaan
hänen palvelijansa. 4 Kun nämä saapuivat Jeesuksen
tykö, pyysivät he häntä hartaasti ja sanoivat: "Hän
ansaitsee, että teet hänelle tämän; 5 sillä hän rakastaa
meidän kansaamme, ja hän on rakentanut meille
synagoogan". 6 Niin Jeesus lähti heidän kanssansa.
Mutta kun hän ei enää ollut kaukana talosta, lähetti
sadanpäämies ystäviänsä sanomaan hänelle: "Herra,
älä vaivaa itseäsi, sillä en minä ole sen arvoinen, että
tulisit minun kattoni alle; 7 sentähden en katsonutkaan
itseäni arvolliseksi tulemaan sinun luoksesi; vaan sano
sana, niin minun palvelijani paranee. 8 Sillä minä
itsekin olen toisen vallan alaiseksi asetettu, ja minulla
on sotamiehiä käskettävinäni, ja minä sanon tälle:
'Mene', ja hän menee, ja toiselle: 'Tule', ja hän tulee,
ja palvelijalleni: 'Tee tämä', ja hän tekee." 9 Tämän
kuultuaan Jeesus ihmetteli häntä, kääntyi ja sanoi
kansalle, joka häntä seurasi: "Minä sanon teille: en ole
Israelissakaan löytänyt näin suurta uskoa." 10 Ja taloon
palatessaan lähettilät tapasivat palvelijan terveenä. 11
Sen jälkeen hän vaelsi Nain nimiseen kaupunkiin, ja
hänen kanssaan vaelsivat hänen opetuslapsensa ynnä
suuri kansanjoukko. 12 Kun hän nyt lähestyi kaupungin
porttia, katso, silloin kannettiin ulos kuollutta, äitinsä
ainokaista poikaa. Ja äiti oli leski, ja hänen kanssaan
kulki paljon kaupungin kansaa. 13 Ja hänet nähdessään
Herra armahti häntä ja sanoi hänelle: "Älä itke". 14 Ja
hän meni ja kosketti paareja; niin kantajat seisahtuivat.
Ja hän sanoi: "Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse."
15 Niin kuollut nousi istualleen ja rupesi puhumaan.
Ja hän antoi hänet hänen äidillensä. 16 Ja heidät
kaikki valtasi pelko, ja he ylistivät Jumalaa sanoen:
"Suuri profeetta on noussut meidän keskellemme", ja:
"Jumala on katsonut kansansa puoleen". 17 Ja tämä
puhe hänestä levisi koko Juudeaan ja kaikkiin ympärillä
oleviin seutuihin. 18 Ja Johannekselle kertoivat hänen
opetuslapsensa tästä kaikesta. 19 Niin Johannes kutsui
luoksensa opetuslapsistaan kaksi ja lähetti heidät Herran
tykö kysymään: "Oletko sinä se tuleva, vai pitääkö
meidän toista odottaman?" 20 Miehet saapuivat hänen
tykönsä ja sanoivat: "Johannes Kastaja on lähettänyt
meidät sinun tykösi ja kysyy: 'Oletko sinä se tuleva, vai
pitääkö meidän toista odottaman?'" 21 Sillä hetkellä
hän juuri paransi useita taudeista ja vitsauksista ja
pahoista hengistä, ja monelle sokealle hän antoi näön.
22 Niin hän vastasi ja sanoi heille: "Menkää ja kertokaa
Johannekselle, mitä olette nähneet ja kuulleet: sokeat
saavat näkönsä, rammat kävelevät, pitaliset puhdistuvat,
kuurot kuulevat, kuolleet herätetään, köyhille julistetaan
evankeliumia. 23 Ja autuas on se, joka ei loukkaannu
minuun." 24 Kun Johanneksen lähettilät olivat menneet,
rupesi hän puhumaan kansalle Johanneksesta: "Mitä
te lähditte erämaahan katselemaan? Ruokoako, jota
tuuli huojuttaa? 25 Vai mitä lähditte katsomaan?
Ihmistäkö, hienoihin vaatteisiin puettua? Katso, ne
jotka koreissa vaatteissa käyvät ja herkullisesti elävät,
ne ovat kuningasten linnoissa. 26 Vai mitä lähditte
katsomaan? Profeettaako? Totisesti, minä sanon teille:
hän on enemmän kuin profeetta. 27 Tämä on se, josta on
kirjoitettu: 'Katso, minä lähetän enkelini sinun edelläsi,
ja hän on valmistava tiesi sinun eteesi'. 28 Minä sanon
teille: ei ole vaimoista syntyneitten joukossa yhtäkään
suurempaa kuin Johannes; mutta vähäisin Jumalan
valtakunnassa on suurempi kuin hän. 29 Ja kaikki kansa,
joka häntä kuuli, publikaanitkin, tunnustivat Jumalan
vanhurskaaksi ja antoivat kastaa itsensä Johanneksen
kasteella. 30 Mutta fariseukset ja lainoppineet tekivät
turhaksi Jumalan aivoituksen heitä kohtaan eivätkä
ottaneet Johannekselta kastetta. 31 Mihin minä siis
vertaan tämän sukupolven ihmiset, ja kenen kaltaisia
he ovat? 32 He ovat lasten kaltaisia, jotka istuvat
torilla ja huutavat toisilleen ja sanovat: 'Me soitimme
teille huilua, ja te ette karkeloineet; me veisasimme
itkuvirsiä, ja te ette itkeneet'. 33 Sillä Johannes Kastaja
on tullut, ei syö leipää eikä juo viiniä, ja te sanotte:
'Hänessä on riivaaja'. 34 Ihmisen Poika on tullut, syö
ja juo, ja te sanotte: 'Katso syömäriä ja viininjuojaa,
publikaanien ja syntisten ystävää!' 35 Ja viisaus on
kaikkien lastensa puolelta oikeaksi näytetty." 36 Niin eräs
fariseuksista pyysi häntä ruualle kanssaan; ja hän meni
fariseuksen taloon ja asettui aterialle. 37 Ja katso, siinä
kaupungissa oli nainen, joka eli syntisesti; ja kun hän
sai tietää, että Jeesus oli aterialla fariseuksen talossa,

toi hän alabasteripullon täynnä hajuvoidetta 38 ja asettui
hänen taakseen hänen jalkojensa kohdalle, itki ja rupesi
kastelemaan hänen jalkojansa kyynelillään ja kuivasi
ne päänsä hiuksilla ja suuteli hänen jalkojaan ja voiteli
ne hajuvoiteella. 39 Mutta kun fariseus, joka oli hänet
kutsunut, sen näki, ajatteli hän mielessään näin: "Jos
tämä olisi profeetta, tietäisi hän, mikä ja millainen tuo
nainen on, joka häneen koskee: että hän on syntinen."
40 Niin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Simon, minulla
on jotakin sanomista sinulle". Hän virkkoi: "Opettaja,
sano". - 41 "Lainanantajalla oli kaksi velallista; toinen oli
velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä. 42 Kun
heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan
anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?"
43 Simon vastasi ja sanoi: "Minun mielestäni se, jolle
hän antoi enemmän anteeksi". Hän sanoi hänelle:
"Oikein sinä ratkaisit". 44 Ja naiseen kääntyen hän
sanoi Simonille: "Näetkö tämän naisen? Minä tulin sinun
taloosi; et sinä antanut vettä minun jaloilleni, mutta
tämä kasteli kyynelillään minun jalkani ja kuivasi ne
hiuksillaan. 45 Et sinä antanut minulle suudelmaa, mutta
tämä ei ole lakannut suutelemasta minun jalkojani siitä
asti, kuin tulin sisään. 46 Et sinä voidellut öljyllä minun
päätäni, mutta tämä voiteli hajuvoiteella minun jalkani.
47 Sentähden minä sanon sinulle: tämän paljot synnit
ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta
jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän." 48
Sitten hän sanoi naiselle: "Sinun syntisi ovat anteeksi
annetut". 49 Niin ateriakumppanit rupesivat ajattelemaan
mielessänsä: "Kuka tämä on, joka synnitkin anteeksi
antaa?" 50 Mutta hän sanoi naiselle: "Sinun uskosi on
sinut pelastanut; mene rauhaan".

8 Ja sen jälkeen hän vaelsi kaupungista kaupunkiin
ja kylästä kylään ja saarnasi ja julisti Jumalan
valtakunnan evankeliumia; ja ne kaksitoista olivat
hänen kanssansa, 2 niin myös muutamia naisia, jotka
olivat parannetut pahoista hengistä ja taudeista: Maria,
Magdaleenaksi kutsuttu, josta seitsemän riivaajaa oli
lähtenyt ulos, 3 ja Johanna, Herodeksen taloudenhoitajan
Kuusaan vaimo, ja Susanna ja useita muita, jotka
palvelivat heitä varoillansa. 4 Kun paljon kansaa
kokoontui ja ihmisiä kulki joka kaupungista hänen
tykönsä, puhui hän vertauksella: 5 "Kylväjä meni
kylvämään siementänsä. Ja hänen kylväessään putosi
osa tien oheen ja tallautui, ja taivaan linnut söivät
sen. 6 Ja osa putosi kalliolle, ja oraalle noustuaan
se kuivettui, kun sillä ei ollut kosteutta. 7 Ja osa
putosi orjantappurain sekaan, ja orjantappurat kasvoivat
mukana ja tukahuttivat sen. 8 Ja osa putosi hyvään
maahan, kasvoi ja teki satakertaisen hedelmän." Tämän
sanottuaan hän lausui suurella äänellä: "Jolla on korvat
kuulla, se kuulkoon". 9 Niin hänen opetuslapsensa
kysyivät häneltä, mitä tämä vertaus merkitsi. 10 Hän
sanoi: "Teidän on annettu tuntea Jumalan valtakunnan
salaisuudet, mutta muille ne esitetään vertauksissa, että
he, vaikka näkevät, eivät näkisi, ja vaikka kuulevat, eivät
ymmärtäisi. 11 Vertaus on tämä: siemen on Jumalan
sana. 12 Mitkä tien oheen putosivat, ovat ne, jotka
kuulevat, mutta sitten perkele tulee ja ottaa sanan pois
heidän sydämestään, etteivät he uskoisi ja pelastuisi.
13 Ja mitkä kalliolle putosivat, ovat ne, jotka kuullessaan
sanan ottavat sen ilolla vastaan, mutta joilla ei ole juurta:
ainoastaan ajaksi he uskovat ja kiusauksen hetkellä
luopuvat. 14 Mikä taas orjantappuroihin putosi, ne
ovat ne, jotka kuulevat, mutta vaeltaessaan tukehtuvat
tämän elämän huoliin, rikkauteen ja hekumoihin, eivätkä
tuota kypsää hedelmää. 15 Mutta mikä hyvään maahan
putosi, ne ovat ne, jotka sanan kuultuansa säilyttävät
sen vilpittömässä ja hyvässä sydämessä ja tuottavat
hedelmän kärsivällisyydessä. 16 Ei kukaan joka sytyttää
lampun, peitä sitä astialla tai pane vuoteen alle, vaan
panee sen lampunjalkaan, että sisälletulijat näkisivät
valon. 17 Sillä ei ole mitään salattua, mikä ei tule
ilmi, eikä kätkettyä, mikä ei tule tunnetuksi ja joudu
päivän valoon. 18 Katsokaa siis, miten kuulette; sillä
sille, jolla on, annetaan, mutta siltä, jolla ei ole, otetaan
pois sekin, minkä hän luulee itsellään olevan." 19 Ja
hänen äitinsä ja veljensä tulivat häntä tapaamaan,
mutta eivät väentungokselta päässeet hänen tykönsä.
20 Niin hänelle ilmoitettiin: "Sinun äitisi ja veljesi
seisovat ulkona ja tahtovat nähdä sinua". 21 Mutta
hän vastasi ja sanoi heille: "Minun äitini ja veljeni ovat
nämä, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sen mukaan
tekevät". 22 Niin tapahtui eräänä päivänä, että hän
astui opetuslapsinensa venheeseen ja sanoi heille:
"Menkäämme järven tuolle puolen". Ja he lähtivät vesille.
23 Ja heidän purjehtiessaan hän nukkui. Mutta alas
järvelle syöksyi myrskytuuli, ja venhe tuli vettä täyteen,
ja he olivat vaarassa. 24 Niin he menivät ja herättivät
hänet sanoen: "Mestari, mestari, me hukumme!" Ja
herättyään hän nuhteli tuulta ja veden aallokkoa; ja ne
asettuivat, ja tuli tyven. 25 Ja hän sanoi heille: "Missä
on teidän uskonne?" Mutta pelko oli vallannut heidät,
ja he ihmettelivät, sanoen toisilleen: "Kuka onkaan
tämä, kun hän käskee sekä tuulia että vettä, ja ne
tottelevat häntä?" 26 Ja he purjehtivat gerasalaisten
alueelle, joka on vastapäätä Galileaa. 27 Ja kun hän
oli noussut maihin, tuli häntä vastaan kaupungista
mies, jossa oli riivaajia; ja hän ei ollut pitkään aikaan
pukenut vaatteita ylleen eikä asunut huoneessa, vaan
haudoissa. 28 Kun hän näki Jeesuksen, parkaisi hän
ja lankesi maahan hänen eteensä ja huusi suurella
äänellä: "Mitä sinulla on minun kanssani tekemistä,
Jeesus, Jumalan, Korkeimman, Poika? Minä rukoilen
sinua: älä minua vaivaa." 29 Sillä hän oli käskemäisillään
saastaista henkeä menemään ulos siitä miehestä. Sillä

pitkät ajat se oli temponut häntä mukaansa; hänet oli
sidottu kahleisiin ja jalkanuoriin, ja häntä oli vartioitu,
mutta hän oli katkaissut siteet ja kulkeutunut riivaajan
ajamana erämaihin. 30 Niin Jeesus kysyi siltä sanoen:
"Mikä on nimesi?" Hän vastasi: "Legio"; sillä monta
riivaajaa oli mennyt häneen. 31 Ja ne pyysivät häntä,
ettei hän käskisi heidän mennä syvyyteen. (Abyssos g12)
32 Niin siellä oli vuorella suuri sikalauma laitumella; ja
ne pyysivät häntä, että hän antaisi heille luvan mennä
sikoihin. Ja hän antoi niille luvan. 33 Niin riivaajat lähtivät
ulos miehestä ja menivät sikoihin. Silloin lauma syöksyi
jyrkännettä alas järveen ja hukkui. 34 Mutta nähtyään,
mitä oli tapahtunut, paimentajat pakenivat ja kertoivat
siitä kaupungissa ja maataloissa. 35 Niin kansa lähti
katsomaan, mitä oli tapahtunut, ja he tulivat Jeesuksen
luo ja tapasivat miehen, josta riivaajat olivat lähteneet,
istumassa Jeesuksen jalkojen juuressa puettuna ja
täydessä ymmärryksessä; ja he peljästyivät. 36 Mutta
silminnäkijät kertoivat heille, kuinka riivattu oli tullut
terveeksi. 37 Ja koko gerasalaisten seutukunnan kansa
pyysi häntä poistumaan heidän luotansa, sillä suuri pelko
oli vallannut heidät; niin hän astui venheeseen ja palasi
takaisin. 38 Ja mies, josta riivaajat olivat lähteneet, pyysi
häneltä saada olla hänen kanssaan. Mutta Jeesus lähetti
hänet luotansa sanoen: 39 "Palaja kotiisi ja kerro, kuinka
suuria töitä Jumala on sinulle tehnyt". Ja hän meni ja
julisti kaikkialla kaupungissa, kuinka suuria töitä Jeesus
oli hänelle tehnyt. 40 Kun Jeesus palasi, oli kansa häntä
vastassa; sillä kaikki odottivat häntä. 41 Ja katso, silloin
tuli mies, nimeltä Jairus, joka oli synagoogan esimies.
Ja hän lankesi Jeesuksen jalkojen juureen ja pyysi
häntä tulemaan kotiinsa, 42 sillä hänellä oli tytär, ainoa
lapsi, noin kaksitoistavuotias, ja se oli kuolemaisillaan.
Mutta hänen sinne mennessään väentungos ahdisti
häntä. 43 Ja siellä oli nainen, joka kaksitoista vuotta
oli sairastanut verenjuoksua ja lääkäreille kuluttanut
kaiken omaisuutensa, eikä kukaan ollut voinut häntä
parantaa. 44 Tämä lähestyi takaapäin ja kosketti hänen
vaippansa tupsua, ja heti hänen verenjuoksunsa asettui.
45 Ja Jeesus sanoi: "Kuka minuun koski?" Mutta kun
kaikki kielsivät, sanoi Pietari ja ne, jotka olivat hänen
kanssaan: "Mestari, väentungos ahdistaa ja pusertaa
sinua". 46 Mutta Jeesus sanoi: "Joku minuun koski; sillä
minä tunsin, että voimaa lähti minusta". 47 Kun nainen
näki, ettei hän pysynyt salassa, tuli hän vavisten, lankesi
hänen eteensä ja ilmoitti kaiken kansan kuullen, mistä
syystä hän oli koskenut häneen ja kuinka hän oli kohta
tullut terveeksi. 48 Niin hän sanoi hänelle: "Tyttäreni,
uskosi on sinut pelastanut; mene rauhaan". 49 Hänen
vielä puhuessaan tuli joku synagoogan esimiehen kotoa
ja sanoi: "Tyttäresi on kuollut; älä enää opettajaa vaivaa".
50 Mutta sen kuultuaan Jeesus sanoi hänelle: "Älä
pelkää; usko ainoastaan, niin hän paranee". 51 Ja
kun hän tuli taloon, ei hän sallinut kenenkään muun
käydä sisälle kanssaan kuin Pietarin ja Johanneksen
ja Jaakobin sekä lapsen isän ja äidin. 52 Ja kaikki
itkivät ja vaikeroivat tyttöä. Mutta Jeesus sanoi: "Älkää
itkekö, sillä hän ei ole kuollut, vaan nukkuu". 53 Niin he
nauroivat häntä, tietäen tytön kuolleeksi. 54 Mutta hän
tarttui hänen käteensä ja huusi sanoen: "Lapsi, nouse!"
55 Niin hänen henkensä palasi, ja hän nousi heti ylös;
ja Jeesus käski antaa hänelle syötävää. 56 Ja hänen
vanhempansa hämmästyivät; mutta Jeesus kielsi heitä
kenellekään sanomasta, mitä oli tapahtunut.

9 Niin hän kutsui kokoon ne kaksitoista ja antoi heille
voiman ja vallan kaikkia riivaajia vastaan ja voiman
parantaa tauteja. 2 Ja hän lähetti heidät julistamaan
Jumalan valtakuntaa ja parantamaan sairaita. 3 Ja
hän sanoi heille: "Älkää ottako mitään matkalle, ei
sauvaa, ei laukkua, ei leipää, ei rahaa, älköön myös
kenelläkään olko kahta ihokasta. 4 Ja mihin taloon
tulette, siihen jääkää, ja siitä lähtekää matkallenne. 5 Ja
missä eivät ota teitä vastaan, siitä kaupungista lähtekää
pois, ja pudistakaa tomu jaloistanne, todistukseksi heitä
vastaan." 6 Niin he lähtivät ja kulkivat kylästä kylään
julistaen evankeliumia ja parantaen sairaita kaikkialla.
7 Ja neljännysruhtinas Herodes sai kuulla kaikki, mitä
tapahtui, eikä tiennyt, mitä ajatella; sillä muutamat
sanoivat: "Johannes on noussut kuolleista", 8 mutta
toiset: "Elias on ilmestynyt", toiset taas: "Joku vanhoista
profeetoista on noussut ylös". 9 Ja Herodes sanoi:
"Johanneksen minä olen mestauttanut; mutta kuka tämä
on, josta minä tuollaista kuulen?" Ja hän etsi tilaisuutta
saadakseen nähdä hänet. 10 Ja apostolit palasivat ja
kertoivat Jeesukselle kaikki, mitä olivat tehneet. Niin
hän otti heidät mukaansa ja vetäytyi yksinäisyyteen
lähelle Beetsaida nimistä kaupunkia. 11 Mutta kun
kansa sai sen tietää, seurasivat he häntä; ja hän otti
heidät vastaan ja puhui heille Jumalan valtakunnasta
ja teki terveiksi ne, jotka parantamista tarvitsivat. 12
Ja päivä alkoi laskea. Niin ne kaksitoista tulivat ja
sanoivat hänelle: "Laske kansa luotasi, että he menisivät
ympärillä oleviin kyliin ja maataloihin majoittumaan ja
saamaan ravintoa, sillä täällä me olemme autiossa
paikassa". 13 Mutta hän sanoi heille: "Antakaa te heille
syödä". Niin he sanoivat: "Meillä ei ole enempää kuin
viisi leipää ja kaksi kalaa, ellemme lähde ostamaan
ruokaa kaikelle tälle kansalle". 14 Sillä heitä oli noin
viisituhatta miestä. Niin hän sanoi opetuslapsilleen:
"Asettakaa heidät aterioimaan ruokakunnittain, noin
viisikymmentä kuhunkin". 15 Ja he tekivät niin ja asettivat
kaikki aterioimaan. 16 Niin hän otti ne viisi leipää ja
kaksi kalaa, katsoi ylös taivaaseen ja siunasi ne ja mursi
ja antoi opetuslapsilleen kansan eteen pantaviksi. 17 Ja
kaikki söivät ja tulivat ravituiksi; ja heiltä jääneet tähteet
kerättiin, kaksitoista vakallista palasia. 18 Ja tapahtui,

kun hän oli yksinäisessä paikassa rukoilemassa ja hänen
opetuslapsensa olivat hänen kanssaan, että hän kysyi
heiltä ja sanoi: "Kenen kansa sanoo minun olevan?"
19 He vastasivat sanoen: "Johannes Kastajan, mutta
toiset Eliaan, toiset taas sanovat, että joku vanhoista
profeetoista on noussut ylös". 20 Niin hän sanoi heille:
"Kenenkä te sanotte minun olevan?" Pietari vastasi ja
sanoi: "Sinä olet Jumalan Kristus". 21 Niin hän vakavasti
varoittaen kielsi heitä kenellekään tästä puhumasta 22 ja
sanoi: "Ihmisen Pojan pitää kärsimän paljon ja joutuman
vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden hyljittäväksi
ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman
ylös". 23 Ja hän sanoi kaikille: "Jos joku tahtoo minun
perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon
joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua. 24 Sillä joka
tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka
kadottaa elämänsä minun tähteni, hän pelastaa sen.
25 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi
omaksensa koko maailman, mutta saattaisi itsensä
kadotukseen tai turmioon? 26 Sillä joka häpeää minua
ja minun sanojani, sitä Ihmisen Poika on häpeävä,
kun hän tulee omassa ja Isänsä ja pyhäin enkelien
kirkkaudessa. 27 Totisesti minä sanon teille: tässä
seisovien joukossa on muutamia, jotka eivät maista
kuolemaa, ennenkuin näkevät Jumalan valtakunnan." 28
Noin kahdeksan päivää sen jälkeen kuin hän oli tämän
puhunut, hän otti mukaansa Pietarin ja Johanneksen ja
Jaakobin ja nousi vuorelle rukoilemaan. 29 Ja hänen
rukoillessaan hänen kasvojensa näkö muuttui, ja hänen
vaatteensa tulivat säteilevän valkoisiksi. 30 Ja katso,
hänen kanssaan puhui kaksi miestä, ja ne olivat Mooses
ja Elias. 31 He näkyivät kirkkaudessa ja puhuivat hänen
poismenostansa, jonka hän oli saattava täytäntöön
Jerusalemissa. 32 Mutta Pietari ja ne, jotka olivat hänen
kanssansa, olivat unen raskauttamia; mutta kun he siitä
heräsivät, näkivät he hänen kirkkautensa ja ne kaksi
miestä, jotka seisoivat hänen luonansa. 33 Ja kun nämä
olivat eroamassa hänestä, sanoi Pietari Jeesukselle:
"Mestari, meidän on tässä hyvä olla; tehkäämme kolme
majaa, sinulle yksi ja Moosekselle yksi ja Elialle yksi".
Mutta hän ei tiennyt, mitä sanoi. 34 Ja hänen tätä
sanoessaan tuli pilvi ja peitti heidät varjoonsa; ja he
peljästyivät joutuessaan pilveen. 35 Ja pilvestä kuului
ääni, joka sanoi: "Tämä on minun Poikani, se valittu;
kuulkaa häntä". 36 Ja äänen kuuluessa he huomasivat
Jeesuksen olevan yksin. Ja he olivat siitä vaiti eivätkä
niinä päivinä ilmoittaneet kenellekään mitään siitä, mitä
olivat nähneet. 37 Kun he seuraavana päivänä menivät
alas vuorelta, tuli paljon kansaa häntä vastaan. 38
Ja katso, kansanjoukosta huusi eräs mies sanoen:
"Opettaja, minä rukoilen sinua, katsahda minun poikani
puoleen, sillä hän on minun ainokaiseni; 39 ja katso,
hänen kimppuunsa käy henki, ja heti hän parkaisee, ja
se kouristaa häntä, niin että vaahto lähtee; ja vaivoin
se hänestä poistuu, runnellen häntä. 40 Ja minä
pyysin sinun opetuslapsiasi ajamaan sitä ulos, mutta he
eivät voineet." 41 Jeesus vastasi ja sanoi: "Voi, sinä
epäuskoinen ja nurja sukupolvi; kuinka kauan minun
täytyy olla teidän luonanne ja kärsiä teitä? Tuo poikasi
tänne." 42 Ja vielä pojan tullessakin riivaaja repi häntä ja
kouristi kovin. Mutta Jeesus nuhteli saastaista henkeä ja
paransi pojan ja antoi hänet takaisin hänen isällensä. 43
Ja kaikki hämmästyivät Jumalan valtasuuruutta. Mutta
kun kaikki ihmettelivät kaikkea sitä, mitä Jeesus teki,
sanoi hän opetuslapsillensa: 44 "Ottakaa korviinne nämä
sanat: Ihmisen Poika annetaan ihmisten käsiin". 45 Mutta
he eivät käsittäneet tätä puhetta, ja se oli heiltä peitetty,
niin etteivät he sitä ymmärtäneet, ja he pelkäsivät kysyä
häneltä, mitä se puhe oli. 46 Ja heidän mieleensä tuli
ajatus, kuka heistä mahtoi olla suurin. 47 Mutta kun
Jeesus tiesi heidän sydämensä ajatuksen, otti hän
lapsen ja asetti sen viereensä 48 ja sanoi heille: "Joka
ottaa tykönsä tämän lapsen minun nimeeni, se ottaa
tykönsä minut; ja joka ottaa tykönsä minut, ottaa tykönsä
hänet, joka on minut lähettänyt. Sillä joka teistä kaikista
on pienin, se on suuri." 49 Silloin Johannes rupesi
puhumaan ja sanoi: "Mestari, me näimme erään miehen
sinun nimessäsi ajavan ulos riivaajia, ja me kielsimme
häntä, koska hän ei seuraa meidän mukanamme". 50
Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Älkää kieltäkö; sillä joka
ei ole teitä vastaan, se on teidän puolellanne". 51
Ja kun hänen ylösottamisensa aika oli täyttymässä,
käänsi hän kasvonsa Jerusalemia kohti, vaeltaaksensa
sinne. 52 Ja hän lähetti edellänsä sanansaattajia; ja he
lähtivät matkalle ja menivät erääseen samarialaisten
kylään valmistaakseen hänelle majaa. 53 Mutta siellä ei
otettu häntä vastaan, koska hän oli vaeltamassa kohti
Jerusalemia. 54 Kun hänen opetuslapsensa Jaakob ja
Johannes sen näkivät, sanoivat he: "Herra, tahdotko, niin
sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittäköön
heidät?" 55 Mutta hän kääntyi ja nuhteli heitä. 56 Ja he
vaelsivat toiseen kylään. 57 Ja heidän tietä vaeltaessaan
eräs mies sanoi hänelle: "Minä seuraan sinua, mihin
ikinä menet". 58 Niin Jeesus sanoi hänelle: "Ketuilla on
luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei
ole, mihin hän päänsä kallistaisi". 59 Toiselle hän sanoi:
"Seuraa minua". Mutta tämä sanoi: "Herra, salli minun
ensin käydä hautaamassa isäni". 60 Mutta Jeesus sanoi
hänelle: "Anna kuolleitten haudata kuolleensa, mutta
mene sinä ja julista Jumalan valtakuntaa". 61 Vielä
eräs toinen sanoi: "Minä tahdon seurata sinua, Herra;
mutta salli minun ensin käydä ottamassa jäähyväiset
kotiväeltäni". 62 Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Ei kukaan,
joka laskee kätensä auraan ja katsoo taaksensa, ole
sovelias Jumalan valtakuntaan".

10 Sen jälkeen Herra valitsi seitsemänkymmentä
muuta ja lähetti heidät kaksittain edellänsä
jokaiseen kaupunkiin ja paikkaan, jonne hän itse aikoi
mennä. **2** Ja hän sanoi heille: "Eloa on paljon, mutta
työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän
lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa. **3** Menkää; katso,
minä lähetän teidät niinkuin lampaat susien keskelle. **4**
Älkää ottako mukaanne rahakukkaroa, älkää laukkua,
älkää kenkiä, älkääkä tervehtikö ketään tiellä. **5** Kun
tulette johonkin taloon, niin sanokaa ensiksi: 'Rauha
tälle talolle!' **6** Ja jos siellä on rauhan lapsi, niin teidän
rauhanne on lepäävä hänen päällänsä; mutta jos ei
ole, niin se palajaa teille. **7** Ja olkaa siinä talossa ja
syökää ja juokaa, mitä heillä on tarjota, sillä työmies on
palkkansa ansainnut. Älkää siirtykö talosta taloon. **8**
Ja mihin kaupunkiin te tulettekin, missä teidät otetaan
vastaan, syökää, mitä eteenne pannaan, **9** ja parantakaa
sairaat siellä ja sanokaa heille: 'Jumalan valtakunta
on tullut teitä lähelle'. **10** Mutta kun tulette kaupunkiin,
jossa teitä ei oteta vastaan, niin menkää sen kaduille ja
sanokaa: **11** 'Tomunkin, joka teidän kaupungistanne on
jalkoihimme tarttunut, me pudistamme teille takaisin;
mutta se tietäkää, että Jumalan valtakunta on tullut
lähelle'. **12** Minä sanon teille: Sodoman on oleva sinä
päivänä helpompi kuin sen kaupungin. **13** Voi sinua,
Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset
teot, jotka teissä ovat tapahtuneet, olisivat tapahtuneet
Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat
säkissä ja tuhassa istuen tehneet parannuksen. **14**
Mutta Tyyron ja Siidonin on oleva tuomiolla helpompi
kuin teidän. **15** Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan
sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun
astuttava alas. **(Hadēs g86)** **16** Joka kuulee teitä, se kuulee
minua, ja joka hylkää teidät, hylkää minut; mutta joka
minut hylkää, hylkää hänet, joka on minut lähettänyt." **17**
Niin ne seitsemänkymmentä palasivat iloiten ja sanoivat:
"Herra, riivaajatkin ovat meille alamaiset sinun nimesi
tähden". **18** Silloin hän sanoi heille: "Minä näin saatanan
lankeavan taivaasta niinkuin salaman. **19** Katso, minä
olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja
ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä
vahingoittava. **20** Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että
henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että
teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa." **21** Sillä
hetkellä hän riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi:
"Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet
salannut nämä viisailta ja ymmärtäväisiltä ja ilmoittanut
ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi
näkynyt. **22** Kaikki on minun Isäni antanut minun
haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin
Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja
se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa." **23** Ja hän
kääntyi opetuslapsiinsa erikseen ja sanoi: "Autuaat ovat
ne silmät, jotka näkevät, mitä te näette. **24** Sillä minä
sanon teille: monet profeetat ja kuninkaat ovat tahtoneet
nähdä, mitä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla,
mitä te kuulette, eivätkä ole kuulleet." **25** Ja katso, eräs
lainoppinut nousi ja kysyi kiusaten häntä: "Opettaja, mitä
minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän
perisin?" **(aiōnios g166)** **26** Niin hän sanoi hänelle: "Mitä
laissa on kirjoitettuna? Kuinkas luet?" **27** Hän vastasi
ja sanoi: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta
sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi
ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi".
28 Hän sanoi hänelle: "Oikein vastasit; tee se, niin
sinä saat elää". **29** Mutta hän tahtoi näyttää olevansa
vanhurskas ja sanoi Jeesukselle: "Kuka sitten on minun
lähimmäiseni?" **30** Jeesus vastasi ja sanoi: "Eräs mies
vaelsi Jerusalemista alas Jerikoon ja joutui ryövärien
käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille
ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi. **31** Niin
vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja
meni ohitse. **32** Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille
paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse. **33** Mutta kun
eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen
kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä. **34**
Ja hän meni hänen luokseen ja sitoi hänen haavansa
ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet juhtansa
selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä. **35** Ja
seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi
majatalon isännälle ja sanoi: 'Hoida häntä, ja mitä sinulta
lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan'. **36**
Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa
sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryövärien käsiin?"
37 Hän sanoi: "Se, joka osoitti hänelle laupeutta". Niin
Jeesus sanoi hänelle: "Mene ja tee sinä samoin". **38** Ja
heidän vaeltaessaan hän meni muutamaan kylään. Niin
eräs nainen, nimeltä Martta, otti hänet kotiinsa. **39** Ja
hänellä oli sisar, Maria niminen, joka asettui istumaan
Herran jalkojen juureen ja kuunteli hänen puhettansa.
40 Mutta Martta puuhasi monissa palvelustoimissa; ja
hän tuli ja sanoi: "Herra, etkö sinä välitä mitään siitä,
että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan?
Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi." **41** Herra
vastasi ja sanoi hänelle: "Martta, Martta, moninaisista
sinä huolehdit ja hätäilet, **42** mutta tarpeellisia on vähän,
tahi yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei
häneltä oteta pois."

11 Ja kun hän oli eräässä paikassa rukoilemassa ja
oli lakannut, sanoi eräs hänen opetuslapsistansa
hänelle: "Herra, opeta meitä rukoilemaan, niinkuin
Johanneskin opetti opetuslapsiansa". **2** Niin hän sanoi
heille: "Kun rukoilette, sanokaa: Isä, pyhitetty olkoon
sinun nimesi; tulkoon sinun valtakuntasi; (tapahtukoon
sinun tahtosi myös maan päällä niinkuin taivaassa;
) **3** anna meille joka päivä meidän jokapäiväinen

leipämme; 4 ja anna meille meidän syntimme anteeksi,
sillä mekin annamme anteeksi jokaiselle velallisellemme;
äläkä saata meitä kiusaukseen; (vaan päästä meidät
pahasta)." 5 Ja hän sanoi heille: "Jos jollakin teistä on
ystävä ja hän menee hänen luoksensa yösydännä ja
sanoo hänelle: 'Ystäväni, lainaa minulle kolme leipää, 6
sillä eräs ystäväni on matkallaan tullut minun luokseni,
eikä minulla ole, mitä panna hänen eteensä'; 7 ja toinen
sisältä vastaa ja sanoo: 'Älä minua vaivaa; ovi on jo
suljettu, ja lapseni ovat minun kanssani vuoteessa; en
minä voi nousta antamaan sinulle' - 8 minä sanon teille:
vaikka hän ei nousekaan antamaan hänelle sentähden,
että hän on hänen ystävänsä, nousee hän kuitenkin
sentähden, että toinen ei hellitä, ja antaa hänelle niin
paljon, kuin hän tarvitsee. 9 Niinpä minäkin sanon teille:
anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte;
kolkuttakaa, niin teille avataan. 10 Sillä jokainen anova
saa, ja etsivä löytää, ja kolkuttavalle avataan. 11 Ja kuka
teistä on se isä, joka poikansa häneltä pyytäessä kalaa
antaa hänelle kalan sijasta käärmeen, 12 taikka joka
hänen pyytäessään munaa antaa hänelle skorpionin? 13
Jos siis te, jotka olette pahoja, osaatte antaa lapsillenne
hyviä lahjoja, kuinka paljoa ennemmin taivaallinen Isä
antaa Pyhän Hengen niille, jotka sitä häneltä anovat!"
14 Ja hän ajoi ulos riivaajan, ja se oli mykkä; ja kun
riivaaja oli lähtenyt, niin tapahtui, että mykkä mies puhui;
ja kansa ihmetteli. 15 Mutta muutamat heistä sanoivat:
"Beelsebulin, riivaajain päämiehen, voimalla hän ajaa
ulos riivaajia". 16 Toiset taas kiusasivat häntä ja pyysivät
häneltä merkkiä taivaasta. 17 Mutta hän tiesi heidän
ajatuksensa ja sanoi heille: "Jokainen valtakunta, joka
riitautuu itsensä kanssa, joutuu autioksi, ja talo kaatuu
talon päälle. 18 Jos nyt saatanakin on riitautunut itsensä
kanssa, kuinka hänen valtakuntansa pysyy pystyssä?
Tehän sanotte minun Beelsebulin voimalla ajavan ulos
riivaajia. 19 Mutta jos minä Beelsebulin voimalla ajan
ulos riivaajia, kenenkä voimalla sitten teidän lapsenne
ajavat niitä ulos? Sentähden he tulevat olemaan teidän
tuomarinne. 20 Mutta jos minä Jumalan sormella ajan
ulos riivaajia, niin onhan Jumalan valtakunta tullut
teidän tykönne. 21 Kun väkevä aseellisena vartioitsee
kartanoaan, on hänen omaisuutensa turvassa. 22
Mutta kun häntä väkevämpi karkaa hänen päällensä
ja voittaa hänet, ottaa hän häneltä kaikki aseet, joihin
hän luotti, ja jakaa häneltä riistämänsä saaliin. 23
Joka ei ole minun kanssani, se on minua vastaan, ja
joka ei minun kanssani kokoa, se hajottaa. 24 Kun
saastainen henki lähtee ihmisestä, kuljeksii se autioita
paikkoja ja etsii lepoa; ja kun ei löydä, sanoo se: 'Minä
palaan huoneeseeni, josta lähdin'. 25 Ja kun se tulee,
tapaa se sen lakaistuna ja kaunistettuna. 26 Silloin se
menee ja ottaa mukaansa seitsemän muuta henkeä,
pahempaa kuin se itse, ja ne tulevat sisään ja asuvat
siellä. Ja sen ihmisen viimeiset tulevat pahemmiksi
kuin ensimmäiset." 27 Niin hänen tätä puhuessaan
eräs nainen kansanjoukosta korotti äänensä ja sanoi
hänelle: "Autuas on se kohtu, joka on kantanut sinut, ja
ne rinnat, joita olet imenyt". 28 Mutta hän sanoi: "Niin,
autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä
noudattavat". 29 Kun kansaa yhä kokoontui, rupesi
hän puhumaan: "Tämä sukupolvi on paha sukupolvi:
se tavoittelee merkkiä, mutta sille ei anneta muuta
merkkiä kuin Joonaan merkki. 30 Sillä niinkuin Joonas
tuli niiniveläisille merkiksi, niin Ihmisen Poikakin on oleva
merkkinä tälle sukupolvelle. 31 Etelän kuningatar on
heräjävä tuomiolle yhdessä tämän sukupolven miesten
kanssa ja tuleva heille tuomioksi; sillä hän tuli maan
ääristä kuulemaan Salomon viisautta, ja katso, tässä
on enempi kuin Salomo. 32 Niiniven miehet nousevat
tuomiolle yhdessä tämän sukupolven kanssa ja tulevat
sille tuomioksi; sillä he tekivät parannuksen Joonaan
saarnan vaikutuksesta, ja katso, tässä on enempi kuin
Joonas. 33 Ei kukaan, joka sytyttää lampun, pane sitä
kätköön eikä vakan alle, vaan panee sen lampunjalkaan,
että sisälletulijat näkisivät valon. 34 Sinun silmäsi on
ruumiin lamppu. Kun silmäsi on terve, on koko sinun
ruumiisi valaistu, mutta kun se on viallinen, on myös
sinun ruumiisi pimeä. 35 Katso siis, ettei valo, joka
sinussa on, ole pimeyttä. 36 Jos siis koko sinun ruumiisi
on valoisa eikä miltään osaltaan pimeä, on se oleva
kokonaan valoisa, niinkuin lampun valaistessa sinua
kirkkaalla loisteellaan." 37 Hänen näin puhuessaan
pyysi eräs fariseus häntä luoksensa aterioimaan; niin
hän meni sinne ja asettui aterialle. 38 Mutta kun
fariseus näki, ettei hän peseytynyt ennen ateriaa,
ihmetteli hän. 39 Silloin Herra sanoi hänelle: "Kyllä te,
fariseukset, puhdistatte maljan ja vadin ulkopuolen,
mutta sisäpuoli teissä on täynnä ryöstöä ja pahuutta. 40
Te mielettömät, eikö se, joka on tehnyt ulkopuolen, ole
tehnyt sisäpuoltakin? 41 Mutta antakaa almuksi se, mikä
sisällä on; katso, silloin kaikki on teille puhdasta. 42 Mutta
voi teitä, te fariseukset, kun te annatte kymmenykset
mintuista ja ruuduista ja kaikenlaisista vihanneksista,
mutta sivuutatte oikeuden ja Jumalan rakkauden! Näitä
olisi tullut noudattaa eikä noitakaan laiminlyödä. 43
Voi teitä, te fariseukset, kun te rakastatte etumaista
istuinta synagoogissa ja tervehdyksiä toreilla! 44 Voi
teitä, kun te olette niinkuin merkittömät haudat, joiden
päällitse ihmiset kävelevät niistä tietämättä!" 45 Silloin
eräs lainoppineista rupesi puhumaan ja sanoi hänelle:
"Opettaja, kun noin puhut, niin sinä häpäiset myös
meitä". 46 Mutta hän sanoi: "Voi teitäkin, te lainoppineet,
kun te sälytätte ihmisten päälle vaikeasti kannettavia
taakkoja ettekä itse sormellannekaan koske niihin
taakkoihin! 47 Voi teitä, kun te rakennatte profeettain
hautakammioita, ja teidän isänne ovat heidät tappaneet!

48 Näin te siis olette isäinne tekojen todistajia ja suostutte
niihin: sillä he tappoivat profeetat, ja te rakennatte
niille hautakammioita. 49 Sentähden Jumalan viisaus
sanookin: 'Minä lähetän heille profeettoja ja apostoleja,
ja muutamat niistä he tappavat ja toisia vainoavat, 50
että tältä sukukunnalta vaadittaisiin kaikkien profeettain
veri, mikä on vuodatettu maailman perustamisesta asti,
51 hamasta Aabelin verestä Sakariaan vereen saakka,
hänen, joka surmattiin alttarin ja temppelin välillä'.
Niin, minä sanon teille, se pitää tältä sukukunnalta
vaadittaman. 52 Voi teitä, te lainoppineet, kun te
olette vieneet tiedon avaimen! Itse te ette ole menneet
sisälle, ja sisälle meneviä te olette estäneet." 53 Ja
hänen sieltä lähtiessään kirjanoppineet ja fariseukset
rupesivat kovasti ahdistamaan häntä ja urkkimaan
häneltä moninaisia, 54 väijyen, miten saisivat hänet
hänen sanoistaan ansaan.

12 Kun sillä välin kansaa oli kokoontunut
tuhatmäärin, niin että he polkivat toisiaan,
rupesi hän puhumaan opetuslapsillensa: "Ennen
kaikkea kavahtakaa fariseusten hapatusta, se on:
ulkokultaisuutta. 2 Ei ole mitään peitettyä, mikä ei
tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule
tunnetuksi. 3 Sentähden, kaikki, mitä te pimeässä
sanotte, joutuu päivänvalossa kuultavaksi, ja mitä
korvaan puhutte kammioissa, se katoilta julistetaan.
4 Mutta minä sanon teille, ystävilleni: älkää peljätkö
niitä, jotka tappavat ruumiin, eivätkä sen jälkeen voi
mitään enempää tehdä. 5 Vaan minä osoitan teille, ketä
teidän on pelkääminen: peljätkää häntä, jolla on valta
tapettuansa syöstä helvettiin. Niin, minä sanon teille,
häntä te peljätkää. (Geenna g1067) 6 Eikö viittä varpusta
myydä kahteen ropoon? Eikä Jumala ole yhtäkään niistä
unhottanut. 7 Ovatpa teidän päänne hiuksetkin kaikki
luetut. Älkää peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin
monta varpusta. 8 Mutta minä sanon teille: jokaisen, joka
tunnustaa minut ihmisten edessä, myös Ihmisen Poika
tunnustaa Jumalan enkelien edessä. 9 Mutta joka kieltää
minut ihmisten edessä, se kielletään Jumalan enkelien
edessä. 10 Ja jokaiselle, joka sanoo sanan Ihmisen
Poikaa vastaan, annetaan anteeksi; mutta sille, joka
Pyhää Henkeä pilkkaa, ei anteeksi anneta. 11 Mutta kun
he vievät teitä synagoogain ja hallitusten ja esivaltojen
eteen, älkää huolehtiko siitä, miten tai mitä vastaisitte
puolestanne tahi mitä sanoisitte; 12 sillä Pyhä Henki
opettaa teille sillä hetkellä, mitä teidän on sanottava."
13 Niin muuan mies kansanjoukosta sanoi hänelle:
"Opettaja, sano minun veljelleni, että hän jakaisi kanssani
perinnön". 14 Mutta hän vastasi hänelle: "Ihminen, kuka
on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?"
15 Ja hän sanoi heille: "Katsokaa eteenne ja kavahtakaa
kaikkea ahneutta, sillä ei ihmisen elämä riipu hänen
omaisuudestaan, vaikka sitä ylenpalttisesti olisi". 16 Ja
hän puhui heille vertauksen sanoen: "Rikkaan miehen
maa kasvoi hyvin. 17 Niin hän mietti mielessään ja
sanoi: 'Mitä minä teen, kun ei minulla ole, mihin viljani
kokoaisin?' 18 Ja hän sanoi: 'Tämän minä teen: minä
revin maahan aittani ja rakennan suuremmat ja kokoan
niihin kaiken eloni ja hyvyyteni; 19 ja sanon sielulleni:
sielu, sinulla on paljon hyvää tallessa moneksi vuodeksi;
nauti lepoa, syö, juo ja iloitse'. 20 Mutta Jumala sanoi
hänelle: 'Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan
sinulta pois; kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet
hankkinut?' 21 Näin käy sen, joka kokoaa aarteita
itselleen, mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan tykönä."
22 Ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Sentähden minä
sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte,
älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. 23 Sillä
henki on enemmän kuin ruoka, ja ruumis enemmän kuin
vaatteet. 24 Katselkaa kaarneita: eivät ne kylvä eivätkä
leikkaa, eikä niillä ole säilytyshuonetta eikä aittaa; ja
Jumala ruokkii ne. Kuinka paljoa suurempiarvoiset te
olette kuin linnut! 25 Ja kuka teistä voi murehtimisellaan
lisätä ikäänsä kyynäränkään vertaa? 26 Jos siis ette voi
sitäkään, mikä vähintä on, mitä te murehditte muusta? 27
Katselkaa kukkia, kuinka ne kasvavat: eivät ne työtä tee
eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo
kaikessa loistossansa ollut niin vaatetettu kuin yksi
niistä. 28 Jos siis Jumala näin vaatettaa kedon ruohon,
joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään,
kuinka paljoa ennemmin teidät, te vähäuskoiset! 29
Älkää siis tekään etsikö, mitä söisitte ja mitä joisitte,
älkääkä korkeita tavoitelko. 30 Sillä näitä kaikkia
maailman pakanakansat tavoittelevat; mutta teidän
Isänne kyllä tietää teidän näitä tarvitsevan. 31 Vaan
etsikää Jumalan valtakuntaa, niin myös nämä teille
annetaan sen ohessa. 32 Älä pelkää, sinä piskuinen
lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa
teille valtakunnan. 33 Myykää, mitä teillä on, ja antakaa
almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot,
loppumaton aarre taivaisiin, mihin ei varas ulotu ja
missä koi ei turmele. 34 Sillä missä teidän aarteenne
on, siellä on myös teidän sydämenne. 35 Olkoot teidän
kupeenne vyötetyt ja lamppunne palamassa; 36 ja olkaa
te niiden ihmisten kaltaiset, jotka herraansa odottavat,
milloin hän palajaa häistä, että he hänen tullessaan
ja kolkuttaessaan heti avaisivat hänelle. 37 Autuaat
ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa
valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy ja
asettaa heidät aterioimaan ja menee ja palvelee heitä.
38 Ja jos hän tulee toisella yövartiolla tai kolmannella
ja havaitsee heidän näin tekevän, niin autuaat ovat
ne palvelijat. 39 Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä
tietäisi, millä hetkellä varas tulee, hän ei sallisi taloonsa
murtauduttavan. 40 Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä

hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee." **41**
Niin Pietari sanoi: "Herra, meistäkö sinä sanot tämän
vertauksen vai myös kaikista muista?" **42** Ja Herra
sanoi: "Kuka siis on se uskollinen ja ymmärtäväinen
huoneenhaltija, jonka hänen herransa asettaa pitämään
huolta hänen palvelusväestään, antamaan heille ajallaan
heidän ruokaosansa? **43** Autuas se palvelija, jonka
hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän! **44**
Totisesti minä sanon teille: hän asettaa hänet kaiken
omaisuutensa hoitajaksi. **45** Mutta jos palvelija sanoo
sydämessään: 'Herrani tulo viivästyy', ja rupeaa lyömään
palvelijoita ja palvelijattaria sekä syömään ja juomaan ja
päihdyttämään itseänsä, **46** niin sen palvelijan herra
tulee päivänä, jona hän ei odota, ja hetkenä, jota hän ei
arvaa, ja hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle
saman osan kuin uskottomille. **47** Ja sitä palvelijaa,
joka tiesi herransa tahdon, mutta ei tehnyt valmistuksia
eikä toiminut hänen tahtonsa mukaan, rangaistaan
monilla lyönneillä. **48** Sitä taas, joka ei tiennyt, mutta
teki semmoista, mikä lyöntejä ansaitsee, rangaistaan
vain muutamilla lyönneillä. Sillä jokaiselta, jolle on
paljon annettu, myös paljon vaaditaan; ja jolle on paljon
uskottu, siltä sitä enemmän kysytään. **49** Tulta minä
olen tullut heittämään maan päälle; ja kuinka minä
tahtoisinkaan, että se jo olisi syttynyt! **50** Mutta minä olen
kasteella kastettava, ja kuinka minä olenkaan ahdistettu,
kunnes se on täytetty! **51** Luuletteko, että minä olen
tullut tuomaan maan päälle rauhaa? Ei, sanon minä
teille, vaan eripuraisuutta. **52** Sillä tästedes riitautuu viisi
samassa talossa keskenään, kolme joutuu riitaan kahta
vastaan ja kaksi kolmea vastaan, **53** isä poikaansa
vastaan ja poika isäänsä vastaan, äiti tytärtänsä vastaan
ja tytär äitiänsä vastaan, anoppi miniäänsä vastaan ja
miniä anoppiansa vastaan." **54** Ja hän sanoi myöskin
kansalle: "Kun näette pilven nousevan lännestä, sanotte
kohta: 'Tulee sade'; ja niin tuleekin. **55** Ja kun näette
etelätuulen puhaltavan, sanotte: 'Tulee helle'; ja niin
tuleekin. **56** Te ulkokullatut, maan ja taivaan muodon
te osaatte arvioida; mutta kuinka ette arvioitse tätä
aikaa? **57** Miksi ette jo itsestänne päätä, mikä oikeata
on? **58** Kun kuljet riitapuolesi kanssa hallitusmiehen
eteen, niin tee matkalla voitavasi päästäksesi hänestä
sovussa eroon, ettei hän raastaisi sinua tuomarin
eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja
ettei oikeudenpalvelija heittäisi sinua vankeuteen. **59**
Minä sanon sinulle: sieltä et pääse, ennenkuin maksat
viimeisenkin rovon."

13 Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka
kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren
Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen. **2**
Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Luuletteko, että
nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut
galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? **3** Eivät
olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin
samoin te kaikki hukutte. **4** Taikka ne kahdeksantoista,
jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän
päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin
kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? **5** Eivät
olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta,
niin samoin te kaikki hukutte." **6** Ja hän puhui tämän
vertauksen: "Eräällä miehellä oli viikunapuu istutettuna
viinitarhassaan; ja hän tuli etsimään hedelmää siitä,
mutta ei löytänyt. **7** Niin hän sanoi viinitarhurille: 'Katso,
kolmena vuotena minä olen käynyt etsimässä hedelmää
tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa se
pois; mitä varten se vielä maata laihduttaa?' **8** Mutta
tämä vastasi ja sanoi hänelle: 'Herra, anna sen olla
vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan
maan sen ympäriltä. **9** Ehkä se ensi vuonna tekee
hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois'." **10** Ja hän
oli opettamassa eräässä synagoogassa sapattina. **11**
Ja katso, siellä oli nainen, jossa oli ollut heikkouden
henki kahdeksantoista vuotta, ja hän oli koukistunut ja
täydelleen kykenemätön oikaisemaan itseänsä. **12** Hänet
nähdessään Jeesus kutsui hänet luoksensa ja sanoi
hänelle: "Nainen, sinä olet päässyt heikkoudestasi", **13** ja
pani kätensä hänen päälleen. Ja heti hän oikaisi itsensä
suoraksi ja ylisti Jumalaa. **14** Mutta synagoogan esimies,
joka närkästyi siitä, että Jeesus paransi sapattina,
rupesi puhumaan ja sanoi kansalle: "Kuusi päivää
on, joina tulee työtä tehdä; tulkaa siis niinä päivinä
parannuttamaan itseänne, älkääkä sapatinpäivänä". **15**
Mutta Herra vastasi hänelle ja sanoi: "Te ulkokullatut, eikö
jokainen teistä sapattina päästä härkäänsä tai aasiansa
seimestä ja vie sitä juomaan? **16** Ja tätä naista, joka on
Aabrahamin tytär ja jota saatana on pitänyt sidottuna,
katso, jo kahdeksantoista vuotta, tätäkö ei olisi pitänyt
päästää siitä siteestä sapatinpäivänä?" **17** Ja hänen
näin sanoessaan kaikki hänen vastustajansa häpesivät,
ja kaikki kansa iloitsi kaikista niistä ihmeellisistä teoista,
joita hän teki. **18** Niin hän sanoi: "Minkä kaltainen on
Jumalan valtakunta, ja mihin minä sen vertaisin? **19** Se
on sinapinsiemenen kaltainen, jonka mies otti ja kylvi
puutarhaansa; ja se kasvoi, ja siitä tuli puu, ja taivaan
linnut tekivät pesänsä sen oksille." **20** Ja taas hän
sanoi: "Mihin minä vertaisin Jumalan valtakunnan? **21**
Se on hapatuksen kaltainen, jonka nainen otti ja sekoitti
kolmeen vakalliseen jauhoja, kunnes kaikki happani." **22**
Ja hän vaelsi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään
ja opetti, kulkien Jerusalemia kohti. **23** Ja joku kysyi
häneltä: "Herra, onko niitä vähän, jotka pelastuvat?
Niin hän sanoi heille: **24** "Kilvoitelkaa päästäksenne
sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille,
koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi. **25** Sen jälkeen
kuin perheenisäntä on noussut ja sulkenut oven ja
te rupeatte seisomaan ulkona ja kolkuttamaan ovea

sanoen: 'Herra, avaa meille', vastaa hän ja sanoo teille:
'En minä tunne teitä enkä tiedä, mistä te olette'. 26
Silloin te rupeatte sanomaan: 'Mehän söimme ja joimme
sinun seurassasi, ja meidän kaduillamme sinä opetit'.
27 Mutta hän on lausuva: 'Minä sanon teille: en tiedä,
mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te
vääryyden tekijät.' 28 Siellä on oleva itku ja hammasten
kiristys, kun näette Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin
ja kaikkien profeettain olevan Jumalan valtakunnassa,
mutta huomaatte itsenne heitetyiksi ulos. 29 Ja tulijoita
saapuu idästä ja lännestä ja pohjoisesta ja etelästä, ja
he aterioitsevat Jumalan valtakunnassa. 30 Ja katso, on
viimeisiä, jotka tulevat ensimmäisiksi, ja on ensimmäisiä,
jotka tulevat viimeisiksi." 31 Samalla hetkellä tuli hänen
luoksensa muutamia fariseuksia, ja he sanoivat hänelle:
"Lähde ja mene täältä pois, sillä Herodes tahtoo tappaa
sinut". 32 Niin hän sanoi heille: "Menkää ja sanokaa
sille ketulle: 'Katso, minä ajan ulos riivaajia ja parannan
sairaita tänään ja huomenna, ja kolmantena päivänä
minä pääsen määräni päähän'. 33 Kuitenkin minun
pitää vaeltaman tänään ja huomenna ja ylihuomenna,
sillä ei sovi, että profeetta saa surmansa muualla kuin
Jerusalemissa. 34 Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka
tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi
lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota
sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä
alle! Mutta te ette ole tahtoneet. 35 Katso, 'teidän
huoneenne on jäävä hyljätyksi'. Mutta minä sanon teille:
te ette näe minua, ennenkuin se aika tulee, jolloin
te sanotte: 'Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran
nimeen'."

14 Ja kun hän sapattina tuli erään fariseusten
johtomiehen taloon aterialle, pitivät he häntä
silmällä. 2 Ja katso, siellä oli vesitautinen mies hänen
edessään. 3 Niin Jeesus rupesi puhumaan lainoppineille
ja fariseuksille ja sanoi: "Onko luvallista parantaa
sapattina, vai eikö?" Mutta he olivat vaiti. 4 Ja hän
koski mieheen, paransi hänet ja laski menemään.
5 Ja hän sanoi heille: "Jos joltakin teistä putoaa
poika tai härkä kaivoon, eikö hän heti vedä sitä ylös
sapatinpäivänäkin?" 6 Eivätkä he kyenneet vastaamaan
tähän. 7 Ja huomatessaan, kuinka kutsutut valitsivat
itselleen ensimmäisiä sijoja, hän puhui heille vertauksen
ja sanoi heille: 8 "Kun joku on kutsunut sinut häihin,
älä asetu aterioimaan ensimmäiselle sijalle; sillä, jos
hän on kutsunut jonkun sinua arvollisemman, 9 niin
hän, joka on sinut ja hänet kutsunut, ehkä tulee ja
sanoo sinulle: 'Anna tälle sija', ja silloin sinä saat
häveten siirtyä viimeiselle paikalle. 10 Vaan kun olet
kutsuttu, mene ja asetu viimeiselle sijalle, ja niin on
se, joka on sinut kutsunut, sisään tullessaan sanova
sinulle: 'Ystäväni, astu ylemmäksi'. Silloin tulee sinulle
kunnia kaikkien pöytäkumppaniesi edessä. 11 Sillä
jokainen, joka itsensä ylentää, alennetaan, ja joka
itsensä alentaa, se ylennetään." 12 Ja hän sanoi myös
sille, joka oli hänet kutsunut: "Kun laitat päivälliset tai
illalliset, älä kutsu ystäviäsi, älä veljiäsi, älä sukulaisiasi
äläkä rikkaita naapureita, etteivät hekin vuorostaan
kutsuisi sinua, ja ettet sinä siten saisi maksua. 13 Vaan
kun laitat pidot, kutsu köyhiä, raajarikkoja, rampoja,
sokeita; 14 niin sinä olet oleva autuas, koska he eivät voi
maksaa sinulle; sillä sinulle maksetaan vanhurskasten
ylösnousemuksessa." 15 Tämän kuullessaan eräs
pöytäkumppaneista sanoi hänelle: "Autuas se, joka
saa olla aterialla Jumalan valtakunnassa!" 16 Niin hän
sanoi hänelle: "Eräs mies laittoi suuret illalliset ja kutsui
monta. 17 Ja illallisajan tullessa hän lähetti palvelijansa
sanomaan kutsutuille: 'Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina'.
18 Mutta he rupesivat kaikki järjestään estelemään.
Ensimmäinen sanoi hänelle: 'Minä ostin pellon, ja minun
täytyy lähteä sitä katsomaan; pyydän sinua, pidä minut
estettynä'. 19 Toinen sanoi: 'Minä ostin viisi paria härkiä
ja menen niitä koettelemaan; pyydän sinua, pidä minut
estettynä'. 20 Vielä toinen sanoi: 'Minä otin vaimon,
ja sentähden en voi tulla'. 21 Ja palvelija tuli takaisin
ja ilmoitti herralleen tämän. Silloin isäntä vihastui ja
sanoi palvelijalleen: 'Mene kiiruusti kaupungin kaduille
ja kujille ja tuo köyhät ja raajarikot, sokeat ja rammat
tänne sisälle'. 22 Ja palvelija sanoi: 'Herra, on tehty,
minkä käskit, ja vielä on tilaa'. 23 Niin Herra sanoi
palvelijalle: 'Mene teille ja aitovierille ja pakota heitä
tulemaan sisälle, että minun taloni täyttyisi; 24 sillä
minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka
olivat kutsutut, ole maistava minun illallisiani'." 25 Ja
hänen mukanaan kulki paljon kansaa; ja hän kääntyi ja
sanoi heille: 26 "Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa
isäänsä ja äitiänsä ja vaimoaan ja lapsiaan ja veljiään
ja sisariaan, vieläpä omaa elämäänsäkin, hän ei voi
olla minun opetuslapseni. 27 Ja joka ei kanna ristiänsä
ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni.
28 Sillä jos joku teistä tahtoo rakentaa tornin, eikö
hän ensin istu laskemaan kustannuksia, nähdäkseen,
onko hänellä varoja rakentaa se valmiiksi, 29 etteivät,
kun hän on pannut perustuksen, mutta ei kykene
saamaan rakennusta valmiiksi, kaikki, jotka sen näkevät,
rupeaisi pilkkaamaan häntä 30 sanoen: 'Tuo mies ryhtyi
rakentamaan, mutta ei kyennyt saamaan valmiiksi'? 31
Tahi jos joku kuningas tahtoo lähteä sotimaan toista
kuningasta vastaan, eikö hän ensin istu ja pidä neuvoa,
kykeneekö hän kymmenellä tuhannella kohtaamaan
sitä, joka tulee häntä vastaan kahdellakymmenellä
tuhannella? 32 Ja ellei kykene, niin hän, toisen vielä
ollessa kaukana, lähettää hänen luoksensa lähettiläät
hieromaan rauhaa. 33 Niin ei myös teistä yksikään,
joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun
opetuslapseni. 34 Suola on hyvä; mutta jos suolakin käy

mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? 35 Ei se
kelpaa maahan eikä lantaan; se heitetään pois. Jolla on
korvat kuulla, se kuulkoon!"

15 Ja kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen
tykönsä kuulemaan häntä. 2 Mutta fariseukset
ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: "Tämä ottaa
vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan". 3 Niin
hän puhui heille tämän vertauksen sanoen: 4 "Jos
jollakin teistä on sata lammasta ja hän kadottaa yhden
niistä, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää
erämaahan ja mene etsimään kadonnutta, kunnes
hän sen löytää? 5 Ja löydettyään hän panee sen
hartioillensa iloiten. 6 Ja kun hän tulee kotiin, kutsuu
hän kokoon ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille:
'Iloitkaa minun kanssani, sillä minä löysin lampaani,
joka oli kadonnut'. 7 Minä sanon teille: samoin on
ilo taivaassa suurempi yhdestä syntisestä, joka tekee
parannuksen, kuin yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä
vanhurskaasta, jotka eivät parannusta tarvitse. 8 Tahi
jos jollakin naisella on kymmenen hopearahaa ja hän
kadottaa yhden niistä, eikö hän sytytä lamppua ja
lakaise huonetta ja etsi visusti, kunnes hän sen löytää?
9 Ja löydettyään hän kutsuu kokoon ystävättärensä ja
naapurinaiset ja sanoo: 'Iloitkaa minun kanssani, sillä
minä löysin rahan, jonka olin kadottanut'. 10 Niin myös,
sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä
syntisestä, joka tekee parannuksen." 11 Vielä hän sanoi:
"Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. 12 Ja nuorempi heistä
sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle se osa tavaroista, mikä
minulle on tuleva'. Niin hän jakoi heille omaisuutensa.
13 Eikä kulunut montakaan päivää, niin nuorempi poika
kokosi kaiken omansa ja matkusti pois kaukaiseen
maahan; ja siellä hän hävitti tavaransa eläen irstaasti. 14
Mutta kun hän oli kaikki tuhlannut, tuli kova nälkä koko
siihen maahan, ja hän alkoi kärsiä puutetta. 15 Ja hän
meni ja yhtyi erääseen sen maan kansalaiseen, ja tämä
lähetti hänet tiluksilleen kaitsemaan sikoja. 16 Ja hän
halusi täyttää vatsansa niillä palkohedelmillä, joita siat
söivät, mutta niitäkään ei kukaan hänelle antanut. 17 Niin
hän meni itseensä ja sanoi: 'Kuinka monella minun isäni
palkkalaisella on yltäkyllin leipää, mutta minä kuolen
täällä nälkään! 18 Minä nousen ja menen isäni tykö ja
sanon hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta
vastaan ja sinun edessäsi 19 enkä enää ansaitse, että
minua sinun pojaksesi kutsutaan; tee minut yhdeksi
palkkalaisistasi.' 20 Ja hän nousi ja meni isänsä tykö.
Mutta kun hän vielä oli kaukana, näki hänen isänsä
hänet ja armahti häntä, juoksi häntä vastaan ja lankesi
hänen kaulaansa ja suuteli häntä hellästi. 21 Mutta poika
sanoi hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta
vastaan ja sinun edessäsi enkä enää ansaitse, että
minua sinun pojaksesi kutsutaan'. 22 Silloin isä sanoi
palvelijoilleen: 'Tuokaa pian parhaat vaatteet ja pukekaa
hänet niihin, ja pankaa sormus hänen sormeensa ja
kengät hänen jalkaansa; 23 ja noutakaa syötetty vasikka
ja teurastakaa. Ja syökäämme ja pitäkäämme iloa, 24
sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon,
hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt.' Ja he rupesivat
iloa pitämään. 25 Mutta hänen vanhempi poikansa
oli pellolla. Ja kun hän tuli ja lähestyi kotia, kuuli hän
laulun ja karkelon. 26 Ja hän kutsui luoksensa yhden
palvelijoista ja tiedusteli, mitä se oli. 27 Tämä sanoi
hänelle: 'Sinun veljesi on tullut, ja isäsi teurastutti
syötetyn vasikan, kun sai hänet terveenä takaisin'. 28
Niin hän vihastui eikä tahtonut mennä sisälle; mutta
hänen isänsä tuli ulos ja puhutteli häntä leppeästi. 29
Mutta hän vastasi ja sanoi isälleen: 'Katso, niin monta
vuotta minä olen sinua palvellut enkä ole milloinkaan
sinun käskyäsi laiminlyönyt, ja kuitenkaan et ole minulle
koskaan antanut vohlaakaan, pitääkseni iloa ystävieni
kanssa. 30 Mutta kun tämä sinun poikasi tuli, joka
on tuhlannut sinun omaisuutesi porttojen kanssa, niin
hänelle sinä teurastit syötetyn vasikan.' 31 Niin hän
sanoi hänelle: 'Poikani, sinä olet aina minun tykönäni,
ja kaikki, mikä on minun omaani, on sinun. 32 Mutta
pitihän nyt riemuita ja iloita, sillä tämä sinun veljesi oli
kuollut ja virkosi eloon, hän oli kadonnut ja on jälleen
löytynyt.'"

16 Ja hän puhui myös opetuslapsilleen: "Oli rikas
mies, jolla oli huoneenhaltija, ja hänelle kanneltiin,
että tämä hävitti hänen omaisuuttansa. 2 Ja hän
kutsui hänet eteensä ja sanoi hänelle: 'Mitä minä
kuulenkaan sinusta? Tee tili huoneenhallituksestasi;
sillä sinä et saa enää minun huonettani hallita.' 3 Niin
huoneenhaltija sanoi mielessään: 'Mitä minä teen, kun
isäntäni ottaa minulta pois huoneenhallituksen? Kaivaa
minä en jaksa, kerjuuta häpeän. 4 Minä tiedän, mitä
teen, että ottaisivat minut taloihinsa, kun minut pannaan
pois huoneenhallituksesta.' 5 Ja hän kutsui luoksensa
jokaisen herransa velallisista ja sanoi ensimmäiselle:
'Paljonko sinä olet velkaa minun herralleni?' 6 Tämä
sanoi: 'Sata astiaa öljyä'. Niin hän sanoi hänelle: 'Tässä
on velkakirjasi, istu ja kirjoita pian viisikymmentä'. 7 Sitten
hän sanoi toiselle: 'Entä sinä, paljonko sinä olet velkaa?'
Tämä sanoi: 'Sata tynnyriä nisuja'. Hän sanoi hänelle:
'Tässä on velkakirjasi, kirjoita kahdeksankymmentä'. 8
Ja herra kehui väärää huoneenhaltijaa siitä, että hän
oli menetellyt ovelasti. Sillä tämän maailman lapset
ovat omaa sukukuntaansa kohtaan ovelampia kuin
valkeuden lapset. (aiōn g165) 9 Ja minä sanon teille:
tehkää itsellenne ystäviä väärällä mammonalla, että
he, kun se loppuu, ottaisivat teidät iäisiin majoihin.
(aiōnios g166) 10 Joka vähimmässä on uskollinen, on
paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on
paljossakin väärä. 11 Jos siis ette ole olleet uskolliset

väärässä mammonassa, kuka teille uskoo sitä, mikä
oikeata on? 12 Ja jos ette ole olleet uskolliset siinä,
mikä on toisen omaa, kuka teille antaa sitä, mikä teidän
omaanne on? 13 Ei kukaan palvelija voi palvella kahta
herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava,
taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella
Jumalaa ja mammonaa." 14 Tämän kaiken kuulivat
fariseukset, jotka olivat rahanahneita, ja he ivasivat
häntä. 15 Ja hän sanoi heille: "Te juuri olette ne, jotka
teette itsenne vanhurskaiksi ihmisten edessä, mutta
Jumala tuntee teidän sydämenne; sillä mikä ihmisten
kesken on korkeata, se on Jumalan edessä kauhistus.
16 Laki ja profeetat olivat Johannekseen asti; siitä lähtien
julistetaan Jumalan valtakuntaa, ja jokainen tunkeutuu
sinne väkisin. 17 Mutta ennemmin taivas ja maa
katoavat, kuin yksikään lain piirto häviää. 18 Jokainen,
joka hylkää vaimonsa ja nai toisen, tekee huorin; ja joka
nai miehensä hylkäämän, tekee huorin. 19 Oli rikas mies,
joka pukeutui purppuraan ja hienoihin pellavavaatteisiin
ja eli joka päivä ilossa loisteliaasti. 20 Mutta eräs köyhä,
nimeltä Lasarus, makasi hänen ovensa edessä täynnä
paiseita 21 ja halusi ravita itseään niillä muruilla, jotka
putosivat rikkaan pöydältä. Ja koiratkin tulivat ja nuolivat
hänen paiseitansa. 22 Niin tapahtui, että köyhä kuoli, ja
enkelit veivät hänet Aabrahamin helmaan. Ja rikaskin
kuoli, ja hänet haudattiin. 23 Ja kun hän nosti silmänsä
tuonelassa, vaivoissa ollessaan, näki hän kaukana
Aabrahamin ja Lasaruksen hänen helmassaan. **(Hadēs
g86)** 24 Ja hän huusi sanoen: 'Isä Aabraham, armahda
minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää
veteen ja jäähdyttämään minun kieltäni, sillä minulla
on kova tuska tässä liekissä!' 25 Mutta Aabraham
sanoi: 'Poikani, muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi,
ja Lasarus samoin sai pahaa; mutta nyt hän täällä
saa lohdutusta, sinä taas kärsit tuskaa. 26 Ja kaiken
tämän lisäksi on meidän välillemme ja teidän vahvistettu
suuri juopa, että ne, jotka tahtovat mennä täältä teidän
luoksenne, eivät voisi, eivätkä ne, jotka siellä ovat,
pääsisi yli meidän luoksemme.' 27 Hän sanoi: 'Niin
minä siis rukoilen sinua, isä, että lähetät hänet isäni
taloon 28 -sillä minulla on viisi veljeä-todistamaan
heille, etteivät hekin joutuisi tähän vaivan paikkaan'. 29
Mutta Aabraham sanoi: 'Heillä on Mooses ja profeetat;
kuulkoot niitä'. 30 Niin hän sanoi: 'Ei, isä Aabraham;
vaan jos joku kuolleista menisi heidän tykönsä, niin
he tekisivät parannuksen'. 31 Mutta Aabraham sanoi
hänelle: 'Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin
eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös'."

17 Ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Mahdotonta
on, että viettelykset jäisivät tulematta; mutta voi
sitä, jonka kautta ne tulevat! 2 Hänen olisi parempi,
että myllynkivi pantaisiin hänen kaulaansa ja hänet
heitettäisiin mereen, kuin että hän viettelee yhden näistä
pienistä. 3 Pitäkää itsestänne vaari! Jos sinun veljesi
tekee syntiä, niin nuhtele häntä, ja jos hän katuu,
anna hänelle anteeksi. 4 Ja jos hän seitsemän kertaa
päivässä tekee syntiä sinua vastaan ja seitsemän kertaa
kääntyy sinun puoleesi ja sanoo: 'Minä kadun', niin
anna hänelle anteeksi." 5 Ja apostolit sanoivat Herralle:
"Lisää meille uskoa". 6 Niin Herra sanoi: "Jos teillä
olisi uskoa sinapinsiemenenkään verran, niin te voisitte
sanoa tälle silkkiäispuulle: 'Nouse juurinesi ja istuta
itsesi mereen', ja se tottelisi teitä. 7 Jos jollakin teistä
on palvelija kyntämässä tai paimentamassa, sanooko
hän tälle tämän tullessa pellolta: 'Käy heti aterialle'? 8
Eikö hän pikemminkin sano hänelle: 'Valmista minulle
ateria, vyöttäydy ja palvele minua, sillä aikaa kuin minä
syön ja juon; ja sitten syö ja juo sinä'? 9 Ei kaiketi hän
kiitä palvelijaa siitä, että tämä teki, mitä oli käsketty?
10 Niin myös te, kun olette tehneet kaiken, mitä teidän
on käsketty tehdä, sanokaa: 'Me olemme ansiottomia
palvelijoita; olemme tehneet vain sen, minkä olimme
velvolliset tekemään'." 11 Ja kun hän oli matkalla
Jerusalemiin, kulki hän Samarian ja Galilean välistä
rajaa. 12 Ja hänen mennessään erääseen kylään
kohtasi häntä kymmenen pitalista miestä, jotka jäivät
seisomaan loitommaksi; 13 ja he korottivat äänensä ja
sanoivat: "Jeesus, mestari, armahda meitä!" 14 Ja heidät
nähdessään hän sanoi heille: "Menkää ja näyttäkää
itsenne papeille". Ja tapahtui heidän mennessään, että
he puhdistuivat. 15 Mutta yksi heistä, kun näki olevansa
parannettu, palasi takaisin ja ylisti Jumalaa suurella
äänellä 16 ja lankesi kasvoilleen hänen jalkojensa
juureen ja kiitti häntä; ja se mies oli samarialainen. 17
Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Eivätkö kaikki kymmenen
puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat? 18 Eikö ollut
muita, jotka olisivat palanneet Jumalaa ylistämään,
kuin tämä muukalainen?" 19 Ja hän sanoi hänelle:
"Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut". 20
Ja kun fariseukset kysyivät häneltä, milloin Jumalan
valtakunta oli tuleva, vastasi hän heille ja sanoi: "Ei
Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla, 21 eikä
voida sanoa: 'Katso, täällä se on', tahi: 'Tuolla'; sillä
katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä". 22
Ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Tulee aika, jolloin te
halajaisitte nähdä edes yhtä Ihmisen Pojan päivää,
mutta ette saa nähdä. 23 Ja teille sanotaan: 'Katso,
tuolla hän on!' 'Katso, täällä!' Älkää menkö sinne älkääkä
juosko perässä. 24 Sillä niinkuin salaman leimaus
loistaa taivaan äärestä taivaan ääreen, niin on Ihmisen
Poika päivänänsä oleva. 25 Mutta sitä ennen pitää
hänen kärsimän paljon ja joutuman tämän sukupolven
hyljittäväksi. 26 Ja niinkuin kävi Nooan päivinä, niin
käy myöskin Ihmisen Pojan päivinä: 27 he söivät,
joivat, naivat ja menivät miehelle, aina siihen päivään

asti, jona Nooa meni arkkiin; ja vedenpaisumus tuli
ja hukutti heidät kaikki. 28 Niin myös, samoin kuin
kävi Lootin päivinä: he söivät, joivat, ostivat, myivät,
istuttivat ja rakensivat, 29 mutta sinä päivänä, jona Loot
lähti Sodomasta, satoi tulta ja tulikiveä taivaasta, ja se
hukutti heidät kaikki, 30 samoin käy sinä päivänä, jona
Ihmisen Poika ilmestyy. 31 Sinä päivänä älköön se,
joka katolla on ja jolla on tavaransa huoneessa, astuko
alas niitä noutamaan; ja älköön myös se, joka pellolla
on, palatko takaisin. 32 Muistakaa Lootin vaimoa! 33
Joka tahtoo tallettaa elämänsä itselleen, hän kadottaa
sen; mutta joka sen kadottaa, pelastaa sen. 34 Minä
sanon teille: sinä yönä on kaksi miestä yhdellä vuoteella;
toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään. 35 Kaksi
naista jauhaa yhdessä; toinen korjataan talteen, mutta
toinen jätetään." 37 Ja he vastasivat ja sanoivat hänelle:
"Missä, Herra?" Niin hän sanoi heille: "Missä raato on,
sinne myös kotkat kokoontuvat".

18 Ja hän puhui heille vertauksen siitä, että heidän
tuli aina rukoilla eikä väsyä. 2 Hän sanoi: "Eräässä
kaupungissa oli tuomari, joka ei peljännyt Jumalaa
eikä hävennyt ihmisiä. 3 Ja siinä kaupungissa oli
leskivaimo, joka vähän väliä tuli hänen luoksensa ja
sanoi: 'Auta minut oikeuteeni riitapuoltani vastaan'. 4
Mutta pitkään aikaan hän ei tahtonut. Vaan sitten hän
sanoi mielessään: 'Vaikka en pelkää Jumalaa enkä
häpeä ihmisiä, 5 niin kuitenkin, koska tämä leski tuottaa
minulle vaivaa, minä autan hänet oikeuteensa, ettei
hän lopulta tulisi ja kävisi minun silmilleni'." 6 Niin
Herra sanoi: "Kuulkaa, mitä tuo väärä tuomari sanoo!
7 Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa,
jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttäisikö
hän heiltä apuansa? 8 Minä sanon teille: hän toimittaa
heille oikeuden pian. Kuitenkin, kun Ihmisen Poika
tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" 9 Niin hän
puhui vielä muutamille, jotka luottivat itseensä, luullen
olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita, tämän
vertauksen: 10 "Kaksi miestä meni ylös pyhäkköön
rukoilemaan, toinen fariseus ja toinen publikaani. 11
Fariseus seisoi ja rukoili itsekseen näin: 'Jumala, minä
kiitän sinua, etten minä ole niinkuin muut ihmiset,
riistäjät, väärämieliset, huorintekijät, enkä myöskään
niinkuin tuo publikaani. 12 Minä paastoan kahdesti
viikossa; minä annan kymmenykset kaikista tuloistani.'
13 Mutta publikaani seisoi taampana eikä edes tahtonut
nostaa silmiään taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja
sanoi: 'Jumala, ole minulle syntiselle armollinen'. 14
Minä sanon teille: tämä meni kotiinsa vanhurskaampana
kuin se toinen; sillä jokainen, joka itsensä ylentää,
alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se ylennetään."
15 Ja he toivat hänen tykönsä myös pieniä lapsia, että
hän koskisi heihin; mutta sen nähdessään opetuslapset
nuhtelivat tuojia. 16 Mutta Jeesus kutsui lapset tykönsä
ja sanoi: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni älkääkä
estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.
17 Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan
Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne
sisälle." 18 Ja eräs hallitusmies kysyi häneltä sanoen:
"Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä
iankaikkisen elämän perisin?" **(aiōnios g166)** 19 Jeesus
sanoi hänelle: "Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan
ole hyvä, paitsi Jumala yksin. 20 Käskyt sinä tiedät:
'Älä tee huorin', 'Älä tapa', 'Älä varasta', 'Älä sano
väärää todistusta', 'Kunnioita isääsi ja äitiäsi'." 21
Mutta hän sanoi: "Tätä kaikkea minä olen noudattanut
nuoruudestani asti". 22 Kun Jeesus sen kuuli, sanoi
hän hänelle: "Yksi sinulta vielä puuttuu: myy kaikki,
mitä sinulla on, ja jakele köyhille, niin sinulla on oleva
aarre taivaissa; ja tule ja seuraa minua". 23 Mutta
tämän kuullessaan hän tuli kovin murheelliseksi, sillä
hän oli sangen rikas. 24 Kun Jeesus näki hänen olevan
murheissaan, sanoi hän: "Kuinka vaikea onkaan niiden,
joilla on tavaraa, päästä Jumalan valtakuntaan! 25
Helpompi on kamelin käydä neulansilmän läpi kuin
rikkaan päästä Jumalan valtakuntaan." 26 Niin ne, jotka
sen kuulivat, sanoivat: "Kuka sitten voi pelastua?" 27
Mutta hän sanoi: "Mikä ihmisille on mahdotonta, se on
Jumalalle mahdollista". 28 Silloin Pietari sanoi: "Katso,
me olemme luopuneet siitä, mitä meillä oli, ja seuranneet
sinua". 29 Niin hän sanoi heille: "Totisesti minä sanon
teille: ei ole ketään, joka Jumalan valtakunnan tähden on
luopunut talosta tai vaimosta tai veljistä tai vanhemmista
tai lapsista, 30 ja joka ei saisi monin verroin takaisin
tässä ajassa, ja tulevassa maailmassa iankaikkista
elämää". **(aiōn g165, aiōnios g166)** 31 Ja hän otti tykönsä
ne kaksitoista ja sanoi heille: "Katso, me menemme
ylös Jerusalemiin, ja kaikki on täysin toteutuva, mitä
profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta. 32 Sillä
hänet annetaan pakanain käsiin, ja häntä pilkataan ja
häväistään ja syljetään; 33 ja ruoskittuaan he tappavat
hänet, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös." 34
Mutta he eivät ymmärtäneet tästä mitään, ja tämä
puhe oli heiltä niin salattu, etteivät he käsittäneet, mitä
sanottiin. 35 Ja hänen lähestyessään Jerikoa eräs sokea
istui tien vieressä kerjäten. 36 Ja kuullessaan, että siitä
kulki kansaa ohi, hän kyseli, mitä se oli. 37 He ilmoittivat
hänelle Jeesuksen, Nasaretilaisen, menevän ohitse.
38 Niin hän huusi sanoen: "Jeesus, Daavidin poika,
armahda minua!" 39 Ja edelläkulkijat nuhtelivat häntä
saadakseen hänet vaikenemaan; mutta hän huusi vielä
enemmän: "Daavidin poika, armahda minua!" 40 Silloin
Jeesus seisahtui ja käski taluttaa hänet tykönsä. Ja
hänen tultuaan lähelle Jeesus kysyi häneltä: 41 "Mitä
tahdot, että minä sinulle tekisin?" Hän sanoi: "Herra,
että saisin näköni jälleen". 42 Niin Jeesus sanoi hänelle:
"Saa näkösi; sinun uskosi on sinut pelastanut". 43 Ja

heti hän sai näkönsä ja seurasi häntä ylistäen Jumalaa.
Ja sen nähdessään kaikki kansa kiitti Jumalaa.

19 Ja hän tuli Jerikon kaupunkiin ja kulki sen läpi.
2 Ja katso, siellä oli mies, nimeltä Sakkeus; ja hän
oli publikaanien päämies ja oli rikas. **3** Ja hän koetti
saada nähdä Jeesusta, kuka hän oli, mutta ei voinut
kansalta, kun oli varreltansa vähäinen. **4** Niin hän juoksi
edelle ja nousi metsäviikunapuuhun nähdäkseen hänet,
sillä Jeesus oli kulkeva siitä ohitse. **5** Ja tultuaan sille
paikalle Jeesus katsahti ylös ja sanoi hänelle: "Sakkeus,
tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman
sinun huoneessasi". **6** Ja hän tuli nopeasti alas ja otti
hänet iloiten vastaan. **7** Ja sen nähdessään kaikki
nurisivat sanoen: "Syntisen miehen luokse hän meni
majailemaan". **8** Mutta Sakkeus astui esiin ja sanoi
Herralle: "Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä
annan köyhille, ja jos joltakulta olen jotakin petoksella
ottanut, niin annan nelinkertaisesti takaisin". **9** Niin
Jeesus sanoi hänestä: "Tänään on pelastus tullut tälle
huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika; **10** sillä
Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä,
mikä kadonnut on". **11** Ja heidän tätä kuunnellessaan
hän puhui vielä vertauksen, koska hän oli lähellä
Jerusalemia ja he luulivat, että Jumalan valtakunta oli
kohta ilmestyvä. **12** Hän sanoi näin: "Eräs jalosukuinen
mies lähti matkalle kaukaiseen maahan saadakseen
itsellensä kuninkuuden ja sitten palatakseen. **13** Ja hän
kutsui luoksensa kymmenen palvelijaansa, antoi heille
kymmenen leiviskää ja sanoi heille: 'Asioikaa näillä,
kunnes minä tulen'. **14** Mutta hänen kansalaisensa
vihasivat häntä ja lähettivät lähettiläät hänen jälkeensä
sanomaan: 'Emme tahdo tätä kuninkaaksemme'. **15**
Ja saatuansa kuninkuuden ja palattuansa hän käski
kutsua eteensä ne palvelijat, joille hän oli antanut
rahat, saadakseen tietää, mitä kukin oli asioimisellaan
ansainnut. **16** Niin ensimmäinen tuli esiin ja sanoi: 'Herra,
sinun leiviskäsi on tuottanut kymmenen leiviskää'. **17**
Ja hän sanoi hänelle: 'Hyvä on, sinä hyvä palvelija;
koska vähimmässä olet ollut uskollinen, niin saat vallita
kymmentä kaupunkia'. **18** Ja toinen tuli ja sanoi: 'Herra,
sinun leiviskäsi on tuottanut viisi leiviskää'. **19** Niin hän
sanoi tällekin: 'Sinä, vallitse sinä viittä kaupunkia'. **20**
Vielä tuli yksi ja sanoi: 'Herra, katso, tässä on sinun
leiviskäsi, jota olen säilyttänyt liinasessa. **21** Sillä minä
pelkäsin sinua, koska olet ankara mies: sinä otat, mitä
et ole talteen pannut, ja leikkaat, mitä et ole kylvänyt.'
22 Hän sanoi hänelle: 'Oman sanasi mukaan minä
sinut tuomitsen, sinä paha palvelija. Sinä tiesit minut
ankaraksi mieheksi, joka otan, mitä en ole talteen
pannut, ja leikkaan, mitä en ole kylvänyt; **23** miksi
et siis antanut rahojani rahanvaihtajan pöytään, että
minä tultuani olisin saanut periä ne korkoineen?' **24** Ja
hän sanoi vieressä seisoville: 'Ottakaa häneltä pois se
leiviskä ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää'.
25 -Niin he sanoivat hänelle: 'Herra, hänellä on jo
kymmenen leiviskää'. - **26** 'Minä sanon teille: jokaiselle,
jolla on, annetaan; mutta jolla ei ole, siltä otetaan
pois sekin, mikä hänellä on. **27** Mutta viholliseni, jotka
eivät tahtoneet minua kuninkaaksensa, tuokaa tänne ja
teloittakaa minun edessäni.'" **28** Ja tämän sanottuaan
hän kulki edellä vaeltaen ylös Jerusalemiin. **29** Ja
tapahtui, kun hän tuli lähelle Beetfagea ja Betaniaa, sille
vuorelle, jota kutsutaan Öljymäeksi, että hän lähetti kaksi
opetuslastaan **30** sanoen: "Menkää edessä olevaan
kylään, niin sinne tullessanne te löydätte sidottuna
varsan, jonka selässä ei vielä yksikään ihminen ole
istunut; päästäkää se ja tuokaa tänne. **31** Ja jos joku
kysyy teiltä: 'Miksi te sen päästätte?' niin sanokaa
näin: 'Herra tarvitsee sitä'." **32** Ja lähetetyt menivät
ja havaitsivat niin olevan, kuin hän oli heille sanonut.
33 Ja heidän päästäessään varsaa sen omistajat
sanoivat heille: "Miksi te päästätte varsan?" **34** Niin he
sanoivat: "Herra tarvitsee sitä". **35** Ja he veivät sen
Jeesuksen luo ja heittivät vaatteensa varsan selkään
ja istuttivat Jeesuksen niiden päälle. **36** Ja hänen
kulkiessaan kansa levitti vaatteensa tielle. **37** Ja kun
hän jo oli lähellä, laskeutuen Öljymäen rinnettä, rupesi
koko opetuslasten joukko iloiten kiittämään Jumalaa
suurella äänellä kaikista voimallisista teoista, jotka he
olivat nähneet, **38** sanoen: "Siunattu olkoon hän, joka
tulee, Kuningas Herran nimessä; rauha taivaassa ja
kunnia korkeuksissa!" **39** Ja muutamat fariseukset
kansanjoukosta sanoivat hänelle: "Opettaja, nuhtele
opetuslapsiasi". **40** Mutta hän vastasi ja sanoi: "Minä
sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat".
41 Ja kun hän tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, itki hän
sitä **42** ja sanoi: "Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä,
mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi
salattu. **43** Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun
vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja
ahdistavat sinua joka puolelta; **44** ja he kukistavat sinut
maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat,
eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet
etsikkoaikaasi tuntenut." **45** Ja hän meni pyhäkköön ja
rupesi ajamaan myyjiä ulos **46** ja sanoi heille: "Kirjoitettu
on: 'Minun huoneeni on oleva rukoushuone', mutta te
olette tehneet siitä ryövärien luolan." **47** Ja hän opetti
joka päivä pyhäkössä. Mutta ylipapit ja kirjanoppineet
sekä kansan ensimmäiset miettivät, miten saisivat hänet
surmatuksi; **48** mutta he eivät keksineet, mitä tekisivät,
sillä kaikki kansa riippui hänessä ja kuunteli häntä.

20 Ja tapahtui eräänä päivänä, kun hän opetti kansaa
pyhäkössä ja julisti evankeliumia, että ylipapit
ja kirjanoppineet astuivat yhdessä vanhinten kanssa
esiin **2** ja puhuivat hänelle sanoen: "Sano meille, millä

vallalla sinä näitä teet, tahi kuka on se, joka on antanut
sinulle tämän vallan?" 3 Hän vastasi ja sanoi heille:
"Minä myös teen teille kysymyksen; sanokaa minulle: 4
oliko Johanneksen kaste taivaasta vai ihmisistä?" 5 Niin
he neuvottelivat keskenänsä sanoen: "Jos sanomme:
'Taivaasta', niin hän sanoo: 'Miksi ette siis uskoneet
häntä?' 6 Mutta jos sanomme: 'Ihmisistä', niin kaikki
kansa kivittää meidät, sillä se uskoo vahvasti, että
Johannes oli profeetta." 7 Ja he vastasivat, etteivät
tienneet, mistä se oli. 8 Niin Jeesus sanoi heille: "Niinpä
en minäkään sano teille, millä vallalla minä näitä teen".
9 Ja hän rupesi puhumaan kansalle ja puhui tämän
vertauksen: "Mies istutti viinitarhan ja vuokrasi sen
viinitarhureille ja matkusti muille maille kauaksi aikaa. 10
Ja ajan tullen hän lähetti palvelijan viinitarhurien luokse,
että he antaisivat tälle osan viinitarhan hedelmistä; mutta
viinitarhurit pieksivät hänet ja lähettivät tyhjin käsin pois.
11 Ja hän lähetti vielä toisen palvelijan; mutta hänetkin
he pieksivät ja häpäisivät ja lähettivät tyhjin käsin pois.
12 Ja hän lähetti vielä kolmannen; mutta tämänkin he
haavoittivat ja heittivät ulos. 13 Niin viinitarhan herra
sanoi: 'Mitä minä teen? Minä lähetän rakkaan poikani;
häntä he kaiketi kavahtavat.' 14 Mutta kun viinitarhurit
näkivät hänet, neuvottelivat he keskenään ja sanoivat:
'Tämä on perillinen; tappakaamme hänet, että perintö
tulisi meidän omaksemme'. 15 Ja he heittivät hänet ulos
viinitarhasta ja tappoivat. Mitä nyt viinitarhan herra on
tekevä heille? 16 Hän tulee ja tuhoaa nämä viinitarhurit
ja antaa viinitarhan muille." Niin he sen kuullessaan
sanoivat: "Pois se!" 17 Mutta hän katsahti heihin ja sanoi:
"Mitä siis on tämä kirjoitus: 'Se kivi, jonka rakentajat
hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi'? 18 Jokainen, joka
kaatuu siihen kiveen, ruhjoutuu, mutta jonka päälle
se kaatuu, sen se murskaa." 19 Ja kirjanoppineet ja
ylipapit tahtoivat ottaa hänet sillä hetkellä kiinni, mutta
he pelkäsivät kansaa; sillä he ymmärsivät, että hän
oli puhunut sen vertauksen heistä. 20 Ja he vartioivat
häntä ja lähettivät hänen luokseen hurskaiksi tekeytyviä
urkkijoita, saadakseen hänet kiinni jostakin sanasta,
niin että voisivat antaa hänet esivallalle ja maaherran
käsiin. 21 Ja ne kysyivät häneltä sanoen: "Opettaja, me
tiedämme, että sinä puhut ja opetat oikein etkä katso
henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä totuudessa. 22
Onko meidän lupa antaa keisarille veroa vai eikö?"
23 Mutta hän havaitsi heidän kavaluutensa ja sanoi
heille: 24 "Näyttäkää minulle denari. Kenen kuva ja
päällekirjoitus siinä on?" He vastasivat: "Keisarin". 25
Niin hän sanoi heille: "Antakaa siis keisarille, mikä
keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on". 26 Ja he
eivät kyenneet saamaan häntä hänen puheestaan kiinni
kansan edessä; ja he ihmettelivät hänen vastaustaan ja
vaikenivat. 27 Niin astui esiin muutamia saddukeuksia,
jotka väittävät, ettei ylösnousemusta ole, ja he kysyivät
häneltä 28 sanoen: "Opettaja, Mooses on säätänyt
meille: 'Jos joltakin kuolee veli, jolla on vaimo, mutta
ei ole lapsia, niin ottakoon hän veljensä vaimon ja
herättäköön siemenen veljelleen'. 29 Nyt oli seitsemän
veljestä. Ensimmäinen otti vaimon ja kuoli lapsetonna.
30 Niin toinen otti sen vaimon, 31 ja sitten kolmas,
ja samoin kaikki seitsemän; ja he kuolivat jättämättä
lapsia. 32 Viimeiseksi vaimokin kuoli. 33 Kenelle
heistä siis tämä vaimo ylösnousemuksessa joutuu
vaimoksi? Sillä kaikkien seitsemän vaimona hän oli
ollut." 34 Niin Jeesus sanoi heille: "Tämän maailmanajan
lapset naivat ja menevät miehelle. (aiōn g165) 35 Mutta
ne, jotka on arvollisiksi nähty pääsemään toiseen
maailmaan ja ylösnousemukseen kuolleista, eivät nai
eivätkä mene miehelle. (aiōn g165) 36 Sillä he eivät
enää voi kuolla, kun ovat enkelien kaltaisia; ja he ovat
Jumalan lapsia, koska ovat ylösnousemuksen lapsia.
37 Mutta että kuolleet nousevat ylös, sen Mooseskin
on osoittanut kertomuksessa orjantappurapensaasta,
kun hän sanoo Herraa Aabrahamin Jumalaksi ja Iisakin
Jumalaksi ja Jaakobin Jumalaksi. 38 Mutta hän ei ole
kuolleitten Jumala, vaan elävien; sillä kaikki hänelle
elävät." 39 Niin muutamat kirjanoppineista vastasivat
ja sanoivat: "Opettaja, oikein sinä sanoit". 40 Ja
he eivät enää rohjenneet kysyä häneltä mitään. 41
Niin hän sanoi heille: "Kuinka he voivat sanoa, että
Kristus on Daavidin poika? 42 Sanoohan Daavid itse
psalmien kirjassa: 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu
minun oikealle puolelleni, 43 kunnes minä panen sinun
vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.' 44 Daavid siis
kutsuu häntä Herraksi; kuinka hän sitten on hänen
poikansa?" 45 Ja kaiken kansan kuullen hän sanoi
opetuslapsillensa: 46 "Kavahtakaa kirjanoppineita, jotka
mielellään käyskelevät pitkissä vaipoissa ja haluavat
tervehdyksiä toreilla ja etumaisia istuimia synagoogissa
ja ensimmäisiä sijoja pidoissa, 47 noita, jotka syövät
leskien huoneet ja näön vuoksi pitävät pitkiä rukouksia;
he saavat sitä kovemman tuomion".

21 Ja hän katsahti ja näki rikkaiden panevan lahjoja
uhriarkkuun. 2 Niin hän näki myös köyhän lesken
panevan siihen kaksi ropoa. 3 Silloin hän sanoi:
"Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani
enemmän kuin kaikki muut. 4 Sillä kaikki nuo panivat
lahjansa liiastaan, mutta tämä pani puutteestaan, koko
elämisensä, mikä hänellä oli." 5 Ja kun muutamat
puhuivat pyhäköstä, kuinka se oli kauniilla kivillä ja
temppelilahjoilla kaunistettu, sanoi hän: 6 "Päivät tulevat,
jolloin tästä, mitä katselette, ei ole jäävä kiveä kiven
päälle, maahan jaottamatta". 7 Niin he kysyivät häneltä
sanoen: "Opettaja, milloin tämä sitten tapahtuu? Ja
mikä on oleva merkki tämän tulemisesta?" 8 Niin hän
sanoi: "Katsokaa, ettei teitä eksytetä. Sillä monta tulee
minun nimessäni sanoen: 'Minä olen se', ja: 'Aika on

lähellä'. Mutta älkää menkö heidän perässään. 9 Ja kun
kuulette sotien ja kapinain melskettä, älkää peljästykö.
Sillä näitten täytyy ensin tapahtua, mutta loppu ei tule
vielä heti." 10 Sitten hän sanoi heille: "Kansa nousee
kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, 11 ja
tulee suuria maanjäristyksiä, tulee ruttoa ja nälänhätää
monin paikoin, ja taivaalla on oleva peljättäviä näkyjä
ja suuria merkkejä. 12 Mutta ennen tätä kaikkea
he käyvät teihin käsiksi ja vainoavat teitä ja vetävät
teidät synagoogiin ja heittävät vankiloihin ja vievät
teidät kuningasten ja maaherrain eteen minun nimeni
tähden. 13 Ja näin te joudutte todistamaan. 14 Pankaa
siis sydämellenne, ettette edeltäpäin huolehdi, miten
te vastaatte puolestanne. 15 Sillä minä annan teille
suun ja viisauden, jota vastaan eivät ketkään teidän
vastustajanne kykene asettumaan tai väittämään. 16
Omat vanhemmatkin ja veljet ja sukulaiset ja ystävät
antavat teidät alttiiksi; ja muutamia teistä tapetaan, 17 ja
te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden.
18 Mutta ei hiuskarvaakaan teidän päästänne katoa. 19
Kestäväisyydellänne te voitatte omaksenne elämän.
20 Mutta kun te näette Jerusalemin sotajoukkojen
ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä.
21 Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille,
ja jotka ovat kaupungissa, lähtekööt sieltä pois, ja
jotka maalla ovat, älköötkö sinne menkö. 22 Sillä ne
ovat koston päiviä, että kaikki täyttyisi, mikä kirjoitettu
on. 23 Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä! Sillä
suuri hätä on oleva maan päällä ja viha tätä kansaa
vastaan; 24 ja he kaatuvat miekan terään, heidät viedään
vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja Jerusalem on
oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat
täyttyvät. 25 Ja on oleva merkit auringossa ja kuussa ja
tähdissä, ja ahdistus kansoilla maan päällä ja epätoivo,
kun meri ja aallot pauhaavat. 26 Ja ihmiset menehtyvät
peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä
kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät. 27 Ja silloin
he näkevät Ihmisen Pojan tulevan pilvessä suurella
voimalla ja kirkkaudella. 28 Mutta kun nämä alkavat
tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne,
sillä teidän vapautuksenne on lähellä." 29 Ja hän puhui
heille vertauksen: "Katsokaa viikunapuuta ja kaikkia
puita. 30 Kun ne jo puhkeavat lehteen, niin siitä te
näette ja itsestänne ymmärrätte, että kesä jo on lähellä.
31 Samoin te myös, kun näette tämän tapahtuvan,
tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä. 32 Totisesti
minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin
kaikki tapahtuu. 33 Taivas ja maa katoavat, mutta minun
sanani eivät katoa. 34 Mutta pitäkää vaari itsestänne,
ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous
eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät
äkkiarvaamatta 35 niinkuin paula; sillä se on saavuttava
kaikki, jotka koko maan päällä asuvat. 36 Valvokaa siis
joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne
tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen
Pojan edessä." 37 Ja hän opetti päivät pyhäkössä, mutta
öiksi hän lähti pois ja vietti ne vuorella, jota kutsutaan
Öljymäeksi. 38 Ja kaikki kansa tuli varhain aamuisin
hänen tykönsä pyhäkköön kuulemaan häntä.

22 Mutta happamattoman leivän juhla, jota
pääsiäiseksi sanotaan, oli lähellä. 2 Ja ylipapit
ja kirjanoppineet miettivät, kuinka saisivat hänet
surmatuksi; sillä he pelkäsivät kansaa. 3 Niin saatana
meni Juudaaseen, jota kutsuttiin Iskariotiksi ja joka oli
yksi niistä kahdestatoista. 4 Ja tämä meni ja puhui
ylipappien ja pyhäkön vartioston päällikköjen kanssa,
miten hän saattaisi hänet heidän käsiinsä. 5 Ja he
ihastuivat ja sitoutuivat antamaan hänelle rahaa. 6 Ja
hän lupautui ja etsi sopivaa tilaisuutta kavaltaakseen
hänet heille ilman melua. 7 Niin tuli se happamattoman
leivän päivistä, jona pääsiäislammas oli teurastettava. 8
Ja hän lähetti Pietarin ja Johanneksen sanoen: "Menkää
ja valmistakaa meille pääsiäislammas syödäksemme". 9
Niin he kysyivät häneltä: "Mihin tahdot, että valmistamme
sen?" 10 Hän vastasi heille: "Katso, saapuessanne
kaupunkiin tulee teitä vastaan mies kantaen vesiastiaa;
seuratkaa häntä siihen taloon, johon hän menee, 11 ja
sanokaa talon isännälle: 'Opettaja sanoo sinulle: Missä
on vierashuone, syödäkseni siinä pääsiäislampaan
opetuslasteni kanssa?' 12 Niin hän näyttää teille
suuren, aterioiville varustetun huoneen yläkerrassa;
sinne valmistakaa." 13 Ja he menivät ja havaitsivat niin
olevan, kuin Jeesus oli heille sanonut, ja valmistivat
pääsiäislampaan. 14 Ja kun hetki tuli, asettui hän
aterialle ja apostolit hänen kanssansa. 15 Ja hän
sanoi heille: "Minä olen halajamalla halannut syödä
tämän pääsiäislampaan teidän kanssanne, ennenkuin
minä kärsin; 16 sillä minä sanon teille, etten minä sitä
enää syö, ennenkuin sen täyttymys tapahtuu Jumalan
valtakunnassa". 17 Ja hän otti maljan, kiitti ja sanoi:
"Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. 18 Sillä minä
sanon teille: tästedes minä en juo viinipuun antia,
ennenkuin Jumalan valtakunta tulee." 19 Ja hän otti
leivän, kiitti, mursi ja antoi heille ja sanoi: "Tämä on
minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää
se minun muistokseni." 20 Samoin myös maljan, aterian
jälkeen, ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun
veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan. 21
Mutta, katso, minun kavaltajani käsi on minun kanssani
pöydällä. 22 Sillä Ihmisen Poika tosin menee pois,
niinkuin säädetty on; mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta
hänet kavalletaan!" 23 Ja he rupesivat keskenänsä
kyselemään, kuka heistä mahtoi olla se, joka oli tämän
tekevä. 24 Ja heidän välillään syntyi myös kiista siitä,
kuka heistä oli katsottava suurimmaksi. 25 Niin hän sanoi
heille: "Kansojen kuninkaat herroina niitä hallitsevat,

ja niiden valtiaita sanotaan hyväntekijöiksi. 26 Mutta
älkää te niin; vaan joka teidän keskuudessanne on
suurin, se olkoon niinkuin nuorin, ja johtaja niinkuin
se, joka palvelee. 27 Sillä kumpi on suurempi, sekö,
joka aterioi, vai se, joka palvelee? Eikö se, joka aterioi?
Mutta minä olen teidän keskellänne niinkuin se, joka
palvelee. 28 Mutta te olette pysyneet minun kanssani
minun kiusauksissani; 29 ja minä säädän teille, niinkuin
minun Isäni on minulle säätänyt, kuninkaallisen vallan,
30 niin että te saatte syödä ja juoda minun pöydässäni
minun valtakunnassani ja istua valtaistuimilla ja tuomita
Israelin kahtatoista sukukuntaa. 31 Simon, Simon, katso,
saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen
teitä niinkuin nisuja; 32 mutta minä olen rukoillut sinun
puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. Ja
kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi." 33 Niin
Simon sanoi hänelle: "Herra, sinun kanssasi minä olen
valmis menemään sekä vankeuteen että kuolemaan".
34 Mutta hän sanoi: "Minä sanon sinulle, Pietari: ei laula
tänään kukko, ennenkuin sinä kolmesti kiellät tuntevasi
minua." 35 Ja hän sanoi heille: "Kun minä lähetin teidät
ilman rahakukkaroa ja laukkua ja kenkiä, puuttuiko
teiltä mitään?" He vastasivat: "Ei mitään". 36 Niin hän
sanoi heille: "Mutta nyt, jolla on kukkaro, ottakoon sen
mukaansa; niin myös laukun. Ja jolla ei ole, myyköön
vaippansa ja ostakoon miekan. 37 Sillä minä sanon teille,
että minussa pitää käymän toteen tämän, mikä kirjoitettu
on: 'Ja hänet luettiin pahantekijäin joukkoon'. Sillä se,
mikä minusta on sanottu, on täyttynyt." 38 Niin he
sanoivat: "Herra, katso, tässä on kaksi miekkaa". Mutta
hän vastasi heille: "Riittää". 39 Ja hän meni ulos ja lähti
tapansa mukaan Öljymäelle, ja hänen opetuslapsensa
seurasivat häntä. 40 Ja tultuaan siihen paikkaan hän
sanoi heille: "Rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen". 41
Ja hän vetäytyi heistä noin kivenheiton päähän, laskeutui
polvilleen ja rukoili 42 sanoen: "Isä, jos sinä tahdot,
niin ota pois minulta tämä malja; älköön kuitenkaan
tapahtuko minun tahtoni, vaan sinun". 43 Niin hänelle
ilmestyi taivaasta enkeli, joka vahvisti häntä. 44 Ja kun
hän oli suuressa tuskassa, rukoili hän yhä hartaammin.
Ja hänen hikensä oli niinkuin veripisarat, jotka putosivat
maahan. 45 Ja kun hän nousi rukoilemasta ja meni
opetuslastensa tykö, tapasi hän heidät murheen tähden
nukkumasta. 46 Niin hän sanoi heille: "Miksi te nukutte?
Nouskaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen." 47
Ja katso, hänen vielä puhuessaan tuli joukko kansaa, ja
yksi niistä kahdestatoista, se, jonka nimi oli Juudas, kulki
heidän edellään. Ja hän tuli Jeesuksen luo antamaan
hänelle suuta. 48 Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Juudas,
suunantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?" 49
Kun nyt ne, jotka olivat hänen ympärillään, näkivät, mitä
oli tulossa, sanoivat he: "Herra, iskemmekö miekalla?"
50 Ja eräs heistä iski ylimmäisen papin palvelijaa ja
sivalsi häneltä pois oikean korvan. 51 Mutta Jeesus
vastasi sanoen: "Sallikaa vielä tämäkin". Ja hän koski
hänen korvaansa ja paransi hänet. 52 Niin Jeesus
sanoi ylipapeille ja pyhäkön vartioston päälliköille ja
vanhimmille, jotka olivat tulleet häntä vastaan: "Niinkuin
ryöväriä vastaan te olette lähteneet miekat ja seipäät
käsissä. 53 Minä olen joka päivä ollut teidän kanssanne
pyhäkössä, ettekä ole ojentaneet käsiänne minua
vastaan. Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden
valta." 54 Niin he ottivat hänet kiinni ja kuljettivat pois ja
veivät hänet ylimmäisen papin taloon. Ja Pietari seurasi
taampana. 55 Ja he virittivät valkean keskelle esipihaa
ja asettuivat yhdessä istumaan, ja Pietari istui heidän
joukkoonsa. 56 Niin eräs palvelijatar, nähdessään hänen
istuvan tulen ääressä, katseli häntä kiinteästi ja sanoi:
"Tämäkin oli hänen kanssaan". 57 Mutta hän kielsi
sanoen: "Nainen, en tunne häntä". 58 Ja hetkisen
perästä näki hänet toinen, eräs mies, ja sanoi: "Sinäkin
olet yksi niistä". Mutta Pietari sanoi: "Mies, en ole".
59 Ja noin yhden hetken kuluttua vakuutti vielä toinen
sanoen: "Totisesti, tämä oli myös hänen kanssaan; sillä
onhan hän galilealainenkin". 60 Mutta Pietari sanoi:
"En ymmärrä, mies, mitä sanot". Ja samassa, hänen
vielä puhuessaan, lauloi kukko. 61 Ja Herra kääntyi ja
katsoi Pietariin; ja Pietari muisti Herran sanat, kuinka
hän oli hänelle sanonut: "Ennenkuin kukko tänään
laulaa, sinä kolmesti minut kiellät". 62 Ja hän meni ulos
ja itki katkerasti. 63 Ja miehet, jotka pitivät Jeesusta
kiinni, pilkkasivat häntä ja pieksivät häntä. 64 Ja he
peittivät hänen kasvonsa ja kysyivät häneltä sanoen:
"Profetoi, kuka se on, joka sinua löi!" 65 Ja paljon
muita herjaussanoja he puhuivat häntä vastaan. 66
Ja päivän valjetessa kansan vanhimmat ja ylipapit ja
kirjanoppineet kokoontuivat ja veivät hänet neuvostonsa
eteen 67 ja sanoivat: "Jos sinä olet Kristus, niin sano
se meille". Hän vastasi heille: "Jos minä teille sanon,
niin te ette usko; 68 ja jos kysyn, ette vastaa. 69
Mutta tästedes Ihmisen Poika on istuva Jumalan voiman
oikealla puolella." 70 Silloin he kaikki sanoivat: "Sinä
siis olet Jumalan Poika?" Hän vastasi heille: "Tepä sen
sanotte, että minä olen". 71 Niin he sanoivat: "Mitä
me enää todistusta tarvitsemme? Sillä me itse olemme
kuulleet sen hänen omasta suustansa."

23 Ja he nousivat, koko joukko, ja veivät hänet
Pilatuksen eteen. 2 Ja he alkoivat syyttää häntä
sanoen: "Tämän me olemme havainneet villitsevän
kansaamme, kieltävän antamasta veroja keisarille ja
sanovan itseään Kristukseksi, kuninkaaksi". 3 Niin
Pilatus kysyi häneltä sanoen: "Oletko sinä juutalaisten
kuningas?" Hän vastasi hänelle ja sanoi: "Sinäpä sen
sanot". 4 Pilatus sanoi ylipapeille ja kansalle: "En
minä löydä mitään syytä tässä miehessä". 5 Mutta

he ahdistivat yhä enemmän ja sanoivat: "Hän yllyttää
kansaa opettaen kaikkialla Juudeassa, Galileasta alkaen
tänne asti". 6 Mutta kun Pilatus sen kuuli, kysyi
hän, oliko mies galilealainen. 7 Ja saatuaan tietää
hänen olevan Herodeksen hallintoalueelta hän lähetti
hänet Herodeksen eteen, joka hänkin niinä päivinä
oli Jerusalemissa. 8 Kun Herodes näki Jeesuksen,
ihastui hän suuresti; sillä hän oli jo kauan aikaa halunnut
nähdä häntä, koska oli kuullut hänestä, ja hän toivoi
saavansa nähdä häneltä jonkin ihmeen. 9 Ja hän teki
Jeesukselle monia kysymyksiä; mutta tämä ei vastannut
hänelle mitään. 10 Ja ylipapit ja kirjanoppineet seisoivat
siinä ja syyttivät häntä kiivaasti. 11 Mutta Herodes
joukkoineen kohteli häntä halveksivasti ja pilkkasi häntä;
ja puetettuaan hänet loistavaan pukuun hän lähetti hänet
takaisin Pilatuksen eteen. 12 Ja Herodes ja Pilatus tulivat
sinä päivänä ystäviksi keskenään; he olivat näet ennen
olleet toistensa vihamiehiä. 13 Niin Pilatus kutsui kokoon
ylipapit ja hallitusmiehet ja kansan 14 ja sanoi heille: "Te
olette tuoneet minulle tämän miehen kansan yllyttäjänä;
ja katso, minä olen teidän läsnäollessanne häntä tutkinut
enkä ole havainnut tätä miestä syylliseksi mihinkään,
mistä te häntä syytätte, 15 eikä Herodeskaan, sillä
hän lähetti hänet takaisin meille. Ja katso, hän ei ole
tehnyt mitään, mikä ansaitsee kuoleman. 16 Kuritettuani
häntä minä siis hänet päästän." 18 Niin he huusivat
kaikki yhdessä, sanoen: "Vie pois tämä, mutta päästä
meille Barabbas!" 19 Tämä oli heitetty vankeuteen
kaupungissa tehdystä kapinasta sekä murhasta. 20
Niin Pilatus taas puhui heille, koska hän tahtoi päästää
Jeesuksen irti. 21 Mutta he huusivat vastaan ja sanoivat:
"Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!" 22 Niin hän
puhui heille kolmannen kerran: "Mitä pahaa hän sitten
on tehnyt? En ole havainnut hänessä mitään, mistä
hän ansaitsisi kuoleman. Kuritettuani häntä minä siis
hänet päästän." 23 Mutta he ahdistivat häntä suurilla
huudoilla, vaatien Jeesusta ristiinnaulittavaksi; ja heidän
huutonsa pääsivät voitolle. 24 Niin Pilatus tuomitsi
heidän vaatimuksensa täytettäväksi. 25 Ja hän päästi
irti sen, joka kapinasta ja murhasta oli vankeuteen
heitetty ja jota he vaativat, mutta Jeesuksen hän antoi
alttiiksi heidän mielivallallensa. 26 Ja viedessään häntä
pois he saivat käsiinsä Simonin, erään kyreneläisen,
joka tuli vainiolta; ja hänen olalleen he panivat ristin
kannettavaksi Jeesuksen jäljessä. 27 Ja häntä seurasi
suuri joukko kansaa, myös naisia, jotka valittivat ja
itkivät häntä. 28 Niin Jeesus kääntyi heihin ja sanoi:
"Jerusalemin tyttäret, älkää minua itkekö, vaan itkekää
itseänne ja lapsianne. 29 Sillä katso, päivät tulevat,
jolloin sanotaan: 'Autuaita ovat hedelmättömät ja ne
kohdut, jotka eivät ole synnyttäneet, ja rinnat, jotka eivät
ole imettäneet'. 30 Silloin ruvetaan sanomaan vuorille:
'Langetkaa meidän päällemme', ja kukkuloille: 'Peittäkää
meidät'. 31 Sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä
sitten kuivalle tapahtuu?" 32 Myös kaksi muuta, kaksi
pahantekijää, vietiin hänen kanssaan surmattaviksi. 33 Ja
kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi,
niin siellä he ristiinnaulitsivat hänet sekä pahantekijät,
toisen oikealle ja toisen vasemmalle puolelle. 34 Mutta
Jeesus sanoi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät
tiedä, mitä he tekevät". Ja he jakoivat keskenään hänen
vaatteensa ja heittivät niistä arpaa. 35 Ja kansa seisoi ja
katseli. Ja hallitusmiehetkin ivasivat häntä ja sanoivat:
"Muita hän on auttanut; auttakoon itseänsä, jos hän
on Jumalan Kristus, se valittu". 36 Myös sotamiehet
pilkkasivat häntä, menivät hänen luoksensa ja tarjosivat
hänelle hapanviiniä 37 ja sanoivat: "Jos sinä olet
juutalaisten kuningas, niin auta itseäsi". 38 Oli myös
hänen päänsä päällä kirjoitus: "Tämä on juutalaisten
kuningas". 39 Niin toinen pahantekijöistä, jotka siinä
riippuivat, herjasi häntä: "Etkö sinä ole Kristus? Auta
itseäsi ja meitä." 40 Mutta toinen vastasi ja nuhteli
häntä sanoen: "Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä,
joka olet saman rangaistuksen alainen? 41 Me tosin
kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä
meidän tekomme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään
pahaa tehnyt." 42 Ja hän sanoi: "Jeesus, muista minua,
kun tulet valtakuntaasi". 43 Niin Jeesus sanoi hänelle:
"Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun
oleman minun kanssani paratiisissa." 44 Ja oli jo noin
kuudes hetki. Niin yli kaiken maan tuli pimeys, jota kesti
hamaan yhdeksänteen hetkeen, 45 sillä aurinko oli
pimentynyt. Ja temppelin esirippu repesi keskeltä kahtia.
46 Ja Jeesus huusi suurella äänellä ja sanoi: "Isä, sinun
käsiisi minä annan henkeni". Ja sen sanottuaan hän
antoi henkensä. 47 Mutta kun sadanpäämies näki, mitä
tapahtui, kunnioitti hän Jumalaa ja sanoi: "Totisesti,
tämä oli vanhurskas mies". 48 Ja kun kaikki kansa, ne,
jotka olivat kokoontuneet tätä katselemaan, näkivät,
mitä tapahtui, löivät he rintoihinsa ja palasivat kukin
kotiinsa. 49 Mutta kaikki hänen tuttavansa seisoivat
taampana, myöskin naiset, jotka olivat seuranneet häntä
Galileasta, ja katselivat tätä. 50 Ja katso, oli neuvoston
jäsen, nimeltä Joosef, hyvä ja hurskas mies, joka ei ollut
suostunut heidän neuvoonsa ja tekoonsa. 51 Tämä oli
kotoisin juutalaisten kaupungista Arimatiasta, ja hän
odotti Jumalan valtakuntaa. 52 Hän meni Pilatuksen
luo ja pyysi Jeesuksen ruumista. 53 Ja otettuaan sen
alas hän kääri sen liinavaatteeseen. Ja hän pani hänet
hautaan, joka oli hakattu kallioon ja johon ei oltu vielä
ketään pantu. 54 Ja silloin oli valmistuspäivä, ja sapatti
oli alkamaisillaan. 55 Ja naiset, jotka olivat tulleet hänen
kanssaan Galileasta, seurasivat jäljessä ja katselivat
hautaa ja kuinka hänen ruumiinsa sinne pantiin. 56 Ja
palattuaan kotiinsa he valmistivat hyvänhajuisia yrttejä

ja voiteita; mutta sapatin he viettivät hiljaisuudessa lain
käskyn mukaan.

24 Mutta viikon ensimmäisenä päivänä ani varhain he
tulivat haudalle, tuoden mukanaan valmistamansa
hyvänhajuiset yrtit. **2** Ja he havaitsivat kiven vieritetyksi
pois haudalta. **3** Niin he menivät sisään, mutta eivät
löytäneet Herran Jeesuksen ruumista. **4** Ja kun he olivat
tästä ymmällä, niin katso, kaksi miestä seisoi heidän
edessään säteilevissä vaatteissa. **5** Ja he peljästyivät ja
kumartuivat kasvoillensa maahan. Niin miehet sanoivat
heille: "Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta? **6** Ei
hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka
hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa, **7** sanoen:
'Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten
käsiin ja ristiinnaulittaman, ja hänen pitää kolmantena
päivänä nouseman ylös'." **8** Niin he muistivat hänen
sanansa. **9** Ja he palasivat haudalta ja veivät sanan
tästä kaikesta niille yhdelletoista ja kaikille muille. **10**
Ja ne, jotka kertoivat tämän apostoleille, olivat Maria
Magdaleena ja Johanna ja Maria, Jaakobin äiti, ja
muut naiset heidän kanssansa. **11** Mutta näiden puheet
näyttivät heistä turhilta, eivätkä he uskoneet heitä.
12 Mutta Pietari nousi ja juoksi haudalle; ja kun hän
kurkisti sisään, näki hän siellä ainoastaan käärinliinat.
Ja hän meni pois ihmetellen itsekseen sitä, mikä oli
tapahtunut. **13** Ja katso, kaksi heistä kulki sinä päivänä
Emmaus nimiseen kylään, joka on kuudenkymmenen
vakomitan päässä Jerusalemista. **14** Ja he puhelivat
keskenään kaikesta tästä, mikä oli tapahtunut. **15** Ja
heidän keskustellessaan ja tutkistellessaan tapahtui,
että Jeesus itse lähestyi heitä ja kulki heidän kanssansa.
16 Mutta heidän silmänsä olivat pimitetyt, niin etteivät
he tunteneet häntä. **17** Ja hän sanoi heille: "Mistä
te siinä kävellessänne puhutte keskenänne?" Niin he
seisahtuivat murheellisina muodoltansa. **18** Ja toinen
heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi hänelle: "Oletko
sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä,
mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?" **19** Hän
sanoi heille: "Mitä?" Niin he sanoivat hänelle: "Sitä,
mikä tapahtui Jeesukselle, Nasaretilaiselle, joka oli
profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja
kaiken kansan edessä, **20** kuinka meidän ylipappimme
ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi
kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. **21** Mutta me
toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.
Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä,
kuin nämä tapahtuivat. **22** Ovatpa vielä muutamat naiset
joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He
kävivät aamulla varhain haudalla **23** eivätkä löytäneet
hänen ruumistaan, ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä
enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. **24**
Ja muutamat niistä, jotka olivat meidän kanssamme,
menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan, kuin naiset
olivat sanoneet; mutta häntä he eivät nähneet." **25** Niin
hän sanoi heille: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat
sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat
puhuneet! **26** Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän
ja sitten menemän kirkkauteensa?" **27** Ja hän alkoi
Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille,
mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu. **28**
Ja kun he lähestyivät kylää, johon olivat menossa,
niin hän oli aikovinaan kulkea edemmäksi. **29** Mutta
he vaativat häntä sanoen: "Jää meidän luoksemme,
sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa". Ja hän
meni sisään ja jäi heidän luoksensa. **30** Ja tapahtui,
kun hän oli aterialla heidän kanssaan, että hän otti
leivän, siunasi, mursi ja antoi heille. **31** Silloin heidän
silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi
heidän näkyvistään. **32** Ja he sanoivat toisillensa: "Eikö
sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille
tiellä ja selitti meille kirjoitukset?" **33** Ja he nousivat
sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin ja tapasivat
ne yksitoista kokoontuneina ja ne, jotka olivat heidän
kanssansa. **34** Ja nämä sanoivat: "Herra on totisesti
noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille". **35** Ja itse he
kertoivat, mitä oli tapahtunut tiellä ja kuinka he olivat
hänet tunteneet, kun hän mursi leivän. **36** Mutta heidän
tätä puhuessaan Jeesus itse seisoi heidän keskellään
ja sanoi heille: "Rauha teille!" **37** Niin heidät valtasi
säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. **38**
Mutta hän sanoi heille: "Miksi olette hämmästyneet, ja
miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne?
39 Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että
minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa,
sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette
minulla olevan." **40** Ja tämän sanottuaan hän näytti
heille kätensä ja jalkansa. **41** Mutta kun he eivät vielä
uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän
heille: "Onko teillä täällä jotakin syötävää?" **42** Niin he
antoivat hänelle palasen paistettua kalaa. **43** Ja hän
otti ja söi heidän nähtensä. **44** Ja hän sanoi heille:
"Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille
ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää
käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen
laissa ja profeetoissa ja psalmeissa". **45** Silloin hän
avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset.
46 Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus
oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista,
47 ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on
saarnattava hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen
Jerusalemista. **48** Te olette tämän todistajat. **49** Ja katso,
minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut;
mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän
päällenne puetaan voima korkeudesta." **50** Sitten hän
vei heidät pois, lähes Betaniaan asti, ja nosti kätensä ja
siunasi heidät. **51** Ja tapahtui, että hän siunatessaan

heitä erkani heistä, ja hänet otettiin ylös taivaaseen.
52 Ja he kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin
suuresti iloiten. **53** Ja he olivat alati pyhäkössä ja ylistivät
Jumalaa.

Johanneksen

1 Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana
oli Jumala. 2 Hän oli alussa Jumalan tykönä. 3 Kaikki
on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä
ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. 4 Hänessä
oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. 5 Ja valkeus
loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt. 6 Oli
mies, Jumalan lähettämä; hänen nimensä oli Johannes.
7 Hän tuli todistamaan, todistaaksensa valkeudesta,
että kaikki uskoisivat hänen kauttansa. 8 Ei hän ollut
se valkeus, mutta hän tuli valkeudesta todistamaan.
9 Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli
tulossa maailmaan. 10 Maailmassa hän oli, ja maailma
on hänen kauttaan saanut syntynsä, ja maailma ei häntä
tuntenut. 11 Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa
eivät ottaneet häntä vastaan. 12 Mutta kaikille, jotka
ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan
lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, 13 jotka
eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä
miehen tahdosta, vaan Jumalasta. 14 Ja Sana tuli lihaksi
ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen
kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella
Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. 15
Johannes todisti hänestä ja huusi sanoen: "Tämä on
se, josta minä sanoin: se, joka minun jälkeeni tulee,
on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin
minä." 16 Ja hänen täyteydestään me kaikki olemme
saaneet, ja armoa armon päälle. 17 Sillä laki on annettu
Mooseksen kautta; armo ja totuus on tullut Jeesuksen
Kristuksen kautta. 18 Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan
nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on
hänet ilmoittanut. 19 Ja tämä on Johanneksen todistus,
kun juutalaiset lähettivät hänen luoksensa Jerusalemista
pappeja ja leeviläisiä kysymään häneltä: "Kuka sinä
olet?" 20 Ja hän tunnusti eikä kieltänyt; ja hän tunnusti:
"Minä en ole Kristus". 21 Ja he kysyivät häneltä: "Mikä
sitten? Oletko sinä Elias?" Hän sanoi: "En ole". "Se
profeettako olet?" Hän vastasi: "En". 22 Niin he sanoivat
hänelle: "Kuka olet, että voisimme antaa vastauksen
niille, jotka meidät lähettivät? Mitä sanot itsestäsi?"
23 Hän sanoi: "Minä olen huutavan ääni erämaassa:
'Tehkää tie tasaiseksi Herralle', niinkuin profeetta Esaias
on sanonut." 24 Ja lähetetyt olivat fariseuksia; 25 ja he
kysyivät häneltä ja sanoivat hänelle: "Miksi sitten kastat,
jos et ole Kristus etkä Elias etkä se profeetta?" 26
Johannes vastasi heille sanoen: "Minä kastan vedellä;
mutta teidän keskellänne seisoo hän, jota te ette tunne.
27 Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka
kengänpaulaa minä en ole arvollinen päästämään." 28
Tämä tapahtui Betaniassa, Jordanin tuolla puolella,
jossa Johannes oli kastamassa. 29 Seuraavana päivänä
hän näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi: "Katso,
Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!
30 Tämä on se, josta minä sanoin: 'Minun jälkeeni
tulee mies, joka on ollut minun edelläni, sillä hän on
ollut ennen kuin minä'. 31 Ja minä en tuntenut häntä;
mutta sitä varten, että hän tulisi julki Israelille, minä
olen tullut vedellä kastamaan." 32 Ja Johannes todisti
sanoen: "Minä näin Hengen laskeutuvan taivaasta alas
niinkuin kyyhkysen, ja se jäi hänen päällensä. 33 Ja
minä en tuntenut häntä; mutta hän, joka lähetti minut
vedellä kastamaan, sanoi minulle: 'Se, jonka päälle sinä
näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka
kastaa Pyhällä Hengellä'. 34 Ja minä olen sen nähnyt
ja olen todistanut, että tämä on Jumalan Poika." 35
Seuraavana päivänä Johannes taas seisoi siellä ja kaksi
hänen opetuslapsistansa. 36 Ja kiinnittäen katseensa
Jeesukseen, joka siellä käveli, hän sanoi: "Katso,
Jumalan Karitsa!" 37 Ja ne kaksi opetuslasta kuulivat
hänen näin puhuvan ja seurasivat Jeesusta. 38 Niin
Jeesus kääntyi ja nähdessään heidän seuraavan sanoi
heille: "Mitä te etsitte?" He vastasivat hänelle: "Rabbi" -
se on käännettynä: opettaja-"missä sinä majailet?" 39
Hän sanoi heille: "Tulkaa ja katsokaa". Niin he menivät
ja näkivät, missä hän majaili, ja viipyivät hänen tykönään
sen päivän. Silloin oli noin kymmenes hetki. 40 Andreas,
Simon Pietarin veli, oli toinen niistä kahdesta, jotka olivat
kuulleet, mitä Johannes sanoi, ja seuranneet Jeesusta.
41 Hän tapasi ensin veljensä Simonin ja sanoi hänelle:
"Me olemme löytäneet Messiaan", se on käännettynä:
Kristus. 42 Ja hän vei hänet Jeesuksen tykö. Jeesus
kiinnitti katseensa häneen ja sanoi: "Sinä olet Simon,
Johanneksen poika; sinun nimesi on oleva Keefas", joka
käännettynä on Pietari. 43 Seuraavana päivänä Jeesus
tahtoi lähteä Galileaan; ja hän tapasi Filippuksen ja sanoi
hänelle: "Seuraa minua". 44 Ja Filippus oli Beetsaidasta,
Andreaan ja Pietarin kaupungista. 45 Filippus tapasi
Natanaelin ja sanoi hänelle: "Me olemme löytäneet
sen, josta Mooses laissa ja profeetat ovat kirjoittaneet,
Jeesuksen, Joosefin pojan, Nasaretista". 46 Natanael
sanoi hänelle: "Voiko Nasaretista tulla mitään hyvää?"
Filippus sanoi hänelle: "Tule ja katso". 47 Jeesus näki
Natanaelin tulevan tykönsä ja sanoi hänestä: "Katso,
oikea israelilainen, jossa ei vilppiä ole!" 48 Natanael
sanoi hänelle: "Mistä minut tunnet?" Jeesus vastasi ja
sanoi hänelle: "Ennenkuin Filippus sinua kutsui, kun
olit viikunapuun alla, näin minä sinut". 49 Natanael
vastasi ja sanoi hänelle: "Rabbi, sinä olet Jumalan
Poika, sinä olet Israelin kuningas". 50 Jeesus vastasi ja
sanoi hänelle: "Sentähden, että minä sanoin sinulle:
'minä näin sinut viikunapuun alla', sinä uskot. Sinä saat
nähdä suurempia, kuin nämä ovat." 51 Ja hän sanoi
hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: te saatte
nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan
ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle."

2 Ja kolmantena päivänä oli häät Galilean Kaanassa,
ja Jeesuksen äiti oli siellä. **2** Ja myös Jeesus ja
hänen opetuslapsensa olivat kutsutut häihin. **3** Ja kun
viini loppui, sanoi Jeesuksen äiti hänelle: "Heillä ei
ole viiniä". **4** Jeesus sanoi hänelle: "Mitä sinä tahdot
minusta, vaimo? Minun aikani ei ole vielä tullut." **5**
Hänen äitinsä sanoi palvelijoille: "Mitä hän teille sanoo,
se tehkää". **6** Niin oli siinä juutalaisten puhdistamistavan
mukaan kuusi kivistä vesiastiaa, kukin kahden tai kolmen
mitan vetoinen. **7** Jeesus sanoi heille: "Täyttäkää astiat
vedellä". Ja he täyttivät ne reunoja myöten. **8** Ja hän
sanoi heille: "Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyvälle".
Ja he veivät. **9** Mutta kun edeskäypä maistoi vettä,
joka oli muuttunut viiniksi, eikä tiennyt, mistä se oli
tullut-mutta palvelijat, jotka veden olivat ammentaneet,
tiesivät sen-kutsui edeskäypä yljän **10** ja sanoi hänelle:
"Jokainen panee ensin esille hyvän viinin ja sitten, kun
juopuvat, huonomman. Sinä olet säästänyt hyvän viinin
tähän asti." **11** Tämän ensimmäisen tunnustekonsa
Jeesus teki Galilean Kaanassa ja ilmoitti kirkkautensa;
ja hänen opetuslapsensa uskoivat häneen. **12** Sen
jälkeen hän meni alas Kapernaumiin, hän ja hänen
äitinsä ja veljensä ja opetuslapsensa; ja siellä he eivät
viipyneet monta päivää. **13** Ja juutalaisten pääsiäinen oli
lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. **14** Niin hän
tapasi pyhäkössä ne, jotka myivät härkiä ja lampaita
ja kyyhkysiä, ja rahanvaihtajat istumassa. **15** Ja hän
teki nuorista ruoskan ja ajoi ulos pyhäköstä heidät
kaikki lampaineen ja härkineen ja kaasi vaihtajain rahat
maahan ja työnsi heidän pöytänsä kumoon. **16** Ja hän
sanoi kyyhkysten myyjille: "Viekää pois nämä täältä.
Älkää tehkö minun Isäni huonetta markkinahuoneeksi."
17 Silloin hänen opetuslapsensa muistivat, että on
kirjoitettu: "Kiivaus sinun huoneesi puolesta kuluttaa
minut". **18** Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle:
"Minkä merkin sinä näytät meille, koska näitä teet?" **19**
Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Hajottakaa maahan tämä
temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä". **20**
Niin juutalaiset sanoivat: "Neljäkymmentä kuusi vuotta
on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen
kolmessa päivässä?" **21** Mutta hän puhui ruumiinsa
temppelistä. **22** Kun hän sitten oli noussut kuolleista,
muistivat hänen opetuslapsensa, että hän oli tämän
sanonut; ja he uskoivat Raamatun ja sen sanan, jonka
Jeesus oli sanonut. **23** Mutta kun hän oli Jerusalemissa
pääsiäisenä, juhlan aikana, uskoivat monet hänen
nimeensä, nähdessään hänen tunnustekonsa, jotka
hän teki. **24** Mutta Jeesus itse ei uskonut itseänsä
heille, sentähden että hän tunsi kaikki **25** eikä tarvinnut
kenenkään todistusta ihmisestä, sillä hän tiesi itse, mitä
ihmisessä on.

3 Mutta oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä
Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä. **2** Hän
tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: "Rabbi,
me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on
Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja,
joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa." **3**
Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä
sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei
voi nähdä Jumalan valtakuntaa". **4** Nikodeemus sanoi
hänelle: "Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän
hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?" **5**
Jeesus vastasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle:
jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä
sisälle Jumalan valtakuntaan. **6** Mikä lihasta on syntynyt,
on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. **7** Älä
ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä
uudesti, ylhäältä. **8** Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä
kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja
minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä
syntynyt." **9** Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle:
"Kuinka tämä voi tapahtua?" **10** Jeesus vastasi ja sanoi
hänelle: "Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä! **11**
Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme,
mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet,
ettekä te ota vastaan meidän todistustamme. **12** Jos
ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te
uskoisitte, jos minä puhun teille taivaallisista? **13** Ei
kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka
taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa. **14**
Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin
pitää Ihmisen Poika ylennettämän, **15** että jokaisella,
joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä. **(aiōnios g166)** **16** Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että
hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka
häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen
elämä. **(aiōnios g166)** **17** Sillä ei Jumala lähettänyt
Poikaansa maailmaan tuomitsemaan maailmaa, vaan
sitä varten, että maailma hänen kauttansa pelastuisi. **18**
Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita; mutta joka ei usko,
se on jo tuomittu, koska hän ei ole uskonut Jumalan
ainokaisen Pojan nimeen. **19** Mutta tämä on tuomio,
että valkeus on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat
pimeyttä enemmän kuin valkeutta; sillä heidän tekonsa
olivat pahat. **20** Sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa
valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa
nuhdeltaisi. **21** Mutta joka totuuden tekee, se tulee
valkeuteen, että hänen tekonsa tulisivat julki, sillä ne
ovat Jumalassa tehdyt." **22** Sen jälkeen Jeesus meni
opetuslapsineen Juudean maaseudulle ja oleskeli siellä
heidän kanssaan ja kastoi. **23** Mutta Johanneskin kastoi
Ainonissa lähellä Salimia, koska siellä oli paljon vettä;
ja ihmiset tulivat ja antoivat kastaa itsensä. **24** Sillä
Johannesta ei vielä oltu heitetty vankeuteen. **25** Niin
Johanneksen opetuslapset rupesivat väittelemään erään
juutalaisen kanssa puhdistuksesta. **26** Ja he tulivat

Johanneksen luo ja sanoivat hänelle: "Rabbi, se, joka oli
sinun kanssasi Jordanin tuolla puolella ja josta sinä olet
todistanut, katso, hän kastaa, ja kaikki menevät hänen
tykönsä". 27 Johannes vastasi ja sanoi: "Ei ihminen
voi ottaa mitään, ellei hänelle anneta taivaasta. 28 Te
olette itse minun todistajani, että minä sanoin: en minä
ole Kristus, vaan minä olen hänen edellänsä lähetetty.
29 Jolla on morsian, se on ylkä; mutta yljän ystävä,
joka seisoo ja kuuntelee häntä, iloitsee suuresti yljän
äänestä. Tämä minun iloni on nyt tullut täydelliseksi.
30 Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä. 31 Hän,
joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin
maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu;
hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien. 32 Ja mitä
hän on nähnyt ja kuullut, sitä hän todistaa; ja hänen
todistustansa ei kukaan ota vastaan. 33 Joka ottaa
vastaan hänen todistuksensa, se sinetillä vahvistaa,
että Jumala on totinen. 34 Sillä hän, jonka Jumala on
lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja; sillä ei Jumala anna
Henkeä mitalla. 35 Isä rakastaa Poikaa ja on antanut
kaikki hänen käteensä. 36 Joka uskoo Poikaan, sillä on
iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle,
se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy
hänen päällänsä." **(aiōnios g166)**

4 Kun nyt Herra sai tietää fariseusten kuulleen, että
Jeesus teki opetuslapsiksi ja kastoi useampia kuin
Johannes 2 -vaikka Jeesus ei itse kastanut, vaan
hänen opetuslapsensa- 3 jätti hän Juudean ja meni taas
Galileaan. 4 Mutta hänen oli kuljettava Samarian kautta.
5 Niin hän tuli Sykar nimiseen Samarian kaupunkiin,
joka on lähellä sitä maa-aluetta, minkä Jaakob oli
antanut pojalleen Joosefille. 6 Ja siellä oli Jaakobin
lähde. Kun nyt Jeesus oli matkasta väsynyt, istui hän
lähteen reunalle. Ja oli noin kuudes hetki. 7 Niin tuli
eräs Samarian nainen ammentamaan vettä. Jeesus
sanoi hänelle: "Anna minulle juoda". 8 Sillä hänen
opetuslapsensa olivat lähteneet kaupunkiin ruokaa
ostamaan. 9 Niin Samarian nainen sanoi hänelle:
"Kuinka sinä, joka olet juutalainen, pyydät juotavaa
minulta, samarialaiselta naiselta?" Sillä juutalaiset eivät
seurustele samarialaisten kanssa. 10 Jeesus vastasi
ja sanoi hänelle: "Jos sinä tietäisit Jumalan lahjan, ja
kuka se on, joka sinulle sanoo: 'Anna minulle juoda',
niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää
vettä." 11 Nainen sanoi hänelle: "Herra, eipä sinulla
ole ammennusastiaa, ja kaivo on syvä; mistä sinulla
sitten on se elävä vesi? 12 Et kai sinä ole suurempi kuin
meidän isämme Jaakob, joka antoi meille tämän kaivon
ja joi siitä, hän itse sekä hänen poikansa ja karjansa?"
13 Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Jokainen, joka juo
tätä vettä, janoaa jälleen, 14 mutta joka juo sitä vettä,
jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se
vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen
veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään".
(aiōn g165, aiōnios g166) 15 Nainen sanoi hänelle: "Herra,
anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano eikä
minun tarvitsisi käydä täällä ammentamassa". 16 Jeesus
sanoi hänelle: "Mene, kutsu miehesi ja tule tänne".
17 Nainen vastasi ja sanoi: "Ei minulla ole miestä".
Jeesus sanoi hänelle: "Oikein sinä sanoit: 'Ei minulla
ole miestä', 18 sillä viisi miestä sinulla on ollut, ja
se, joka sinulla nyt on, ei ole sinun miehesi; siinä
sanoit totuuden." 19 Nainen sanoi hänelle: "Herra, minä
näen, että sinä olet profeetta. 20 Meidän isämme ovat
kumartaen rukoilleet tällä vuorella; ja te sanotte, että
Jerusalemissa on se paikka, jossa tulee kumartaen
rukoilla." 21 Jeesus sanoi hänelle: "Vaimo, usko minua!
Tulee aika, jolloin ette rukoile Isää tällä vuorella ettekä
Jerusalemissa. 22 Te kumarratte sitä, mitä ette tunne;
me kumarramme sitä, minkä me tunnemme. Sillä
pelastus on juutalaisista. 23 Mutta tulee aika ja on
jo, jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja
totuudessa; sillä senkaltaisia rukoilijoita myös Isä tahtoo.
24 Jumala on Henki; ja jotka häntä rukoilevat, niiden
tulee rukoilla hengessä ja totuudessa." 25 Nainen sanoi
hänelle: "Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota
sanotaan Kristukseksi; kun hän tulee, ilmoittaa hän
meille kaikki". 26 Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen se,
minä, joka puhun sinun kanssasi". 27 Samassa hänen
opetuslapsensa tulivat; ja he ihmettelivät, että hän puhui
naisen kanssa. Kuitenkaan ei kukaan sanonut: "Mitä
pyydät?" tai: "Mitä puhelet hänen kanssaan?" 28 Niin
nainen jätti vesiastiansa ja meni kaupunkiin ja sanoi
ihmisille: 29 "Tulkaa katsomaan miestä, joka on sanonut
minulle kaikki, mitä minä olen tehnyt. Eihän se vain liene
Kristus?" 30 Niin he lähtivät kaupungista ja menivät
hänen luoksensa. 31 Sillävälin opetuslapset pyysivät
häntä sanoen: "Rabbi, syö!" 32 Mutta hän sanoi heille:
"Minulla on syötävänä ruokaa, josta te ette tiedä". 33
Niin opetuslapset sanoivat keskenään: "Lieneekö joku
tuonut hänelle syötävää?" 34 Jeesus sanoi heille: "Minun
ruokani on se, että minä teen lähettäjäni tahdon ja
täytän hänen tekonsa. 35 Ettekö sano: 'Vielä on neljä
kuukautta, niin elonleikkuu joutuu'? Katso, minä sanon
teille: nostakaa silmänne ja katselkaa vainioita, kuinka
ne ovat valjenneet leikattaviksi. 36 Jo nyt saa leikkaaja
palkan ja kokoaa hedelmää iankaikkiseen elämään,
että kylväjä ja leikkaaja saisivat yhdessä iloita. **(aiōnios
g166)** 37 Sillä tässä on se sana tosi, että toinen on
kylväjä, ja leikkaaja toinen. 38 Minä olen lähettänyt
teidät leikkaamaan sitä, josta te ette ole vaivaa nähneet;
toiset ovat vaivan nähneet, ja te olette päässeet heidän
vaivansa hedelmille." 39 Ja monet samarialaiset siitä
kaupungista uskoivat häneen naisen puheen tähden,
kun tämä todisti: "Hän on sanonut minulle kaikki, mitä

minä olen tehnyt". **40** Kun nyt samarialaiset tulivat
hänen luoksensa, pyysivät he häntä viipymään heidän
luonaan; ja hän viipyi siellä kaksi päivää. **41** Ja vielä
paljoa useammat uskoivat hänen sanansa tähden, **42** ja
he sanoivat naiselle: "Emme enää usko sinun puheesi
tähden, sillä me itse olemme kuulleet ja tiedämme,
että tämä totisesti on maailman Vapahtaja". **43** Mutta
niiden kahden päivän kuluttua hän lähti sieltä Galileaan.
44 Sillä Jeesus itse todisti, ettei profeetalla ole arvoa
omassa isiensä maassa. **45** Kun hän siis tuli Galileaan,
ottivat galilealaiset hänet vastaan, koska olivat nähneet
kaikki, mitä hän oli tehnyt Jerusalemissa juhlan aikana;
sillä hekin olivat tulleet juhlille. **46** Niin hän tuli taas
Galilean Kaanaan, jossa hän oli tehnyt veden viiniksi.
Ja Kapernaumissa oli eräs kuninkaan virkamies, jonka
poika sairasti. **47** Kun hän kuuli Jeesuksen tulleen
Juudeasta Galileaan, meni hän hänen luoksensa ja
pyysi häntä tulemaan ja parantamaan hänen poikansa;
sillä tämä oli kuolemaisillaan. **48** Niin Jeesus sanoi
hänelle: "Ellette näe merkkejä ja ihmeitä, te ette usko".
49 Kuninkaan virkamies sanoi hänelle: "Herra, tule,
ennenkuin minun lapseni kuolee". **50** Jeesus sanoi
hänelle: "Mene, sinun poikasi elää". Ja mies uskoi
sanan, jonka Jeesus sanoi hänelle, ja meni. **51** Ja
jo hänen ollessaan paluumatkalla hänen palvelijansa
kohtasivat hänet ja sanoivat, että hänen poikansa eli.
52 Niin hän tiedusteli heiltä, millä hetkellä hän oli alkanut
toipua. Ja he sanoivat hänelle: "Eilen seitsemännellä
hetkellä kuume lähti hänestä". **53** Niin isä ymmärsi, että
se oli tapahtunut sillä hetkellä, jolloin Jeesus oli sanonut
hänelle: "Sinun poikasi elää". Ja hän uskoi, hän ja koko
hänen huonekuntansa. **54** Tämä oli taas tunnusteko,
toinen, jonka Jeesus teki, tultuaan Juudeasta Galileaan.

5 Sen jälkeen oli juutalaisten juhla, ja Jeesus meni ylös
Jerusalemiin. **2** Ja Jerusalemissa on Lammasportin
luona lammikko, jonka nimi hebreankielellä on Betesda,
ja sen reunalla on viisi pylväskäytävää. **3** Niissä makasi
suuri joukko sairaita, sokeita, rampoja ja näivetystautisia,
jotka odottivat veden liikuttamista. **5** Ja siellä oli mies,
joka oli sairastanut kolmekymmentä kahdeksan vuotta.
6 Kun Jeesus näki hänen siinä makaavan ja tiesi hänen jo
kauan aikaa sairastaneen, sanoi hän hänelle: "Tahdotko
tulla terveeksi?" **7** Sairas vastasi hänelle: "Herra, minulla
ei ole ketään, joka veisi minut lammikkoon, kun vesi
on kuohutettu; ja kun minä olen menemässä, astuu
toinen sinne ennen minua". **8** Jeesus sanoi hänelle:
"Nouse, ota vuoteesi ja käy". **9** Ja mies tuli kohta
terveeksi ja otti vuoteensa ja kävi. Mutta se päivä oli
sapatti. **10** Sentähden juutalaiset sanoivat parannetulle:
"Nyt on sapatti, eikä sinun ole lupa kantaa vuodetta".
11 Hän vastasi heille: "Se, joka teki minut terveeksi,
sanoi minulle: 'Ota vuoteesi ja käy'." **12** He kysyivät
häneltä: "Kuka on se mies, joka sanoi sinulle: 'Ota
vuoteesi ja käy'?" **13** Mutta parannettu ei tiennyt, kuka
se oli; sillä Jeesus oli poistunut, kun siinä paikassa oli
paljon kansaa. **14** Sen jälkeen Jeesus tapasi hänet
pyhäkössä ja sanoi hänelle: "Katso, sinä olet tullut
terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin
pahempaa tapahtuisi". **15** Niin mies meni ja ilmoitti
juutalaisille, että Jeesus oli hänet terveeksi tehnyt. **16**
Ja sentähden juutalaiset vainosivat Jeesusta, koska hän
semmoista teki sapattina. **17** Mutta Jeesus vastasi heille:
"Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä".
18 Sentähden juutalaiset vielä enemmän tavoittelivat
häntä tappaaksensa, kun hän ei ainoastaan kumonnut
sapattia, vaan myös sanoi Jumalaa Isäksensä, tehden
itsensä Jumalan vertaiseksi. **19** Niin Jeesus vastasi ja
sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: Poika
ei voi itsestänsä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen,
minkä hän näkee Isän tekevän; sillä mitä Isä tekee, sitä
myös Poika samoin tekee. **20** Sillä Isä rakastaa Poikaa
ja näyttää hänelle kaikki, mitä hän itse tekee; ja hän on
näyttävä hänelle suurempia tekoja kuin nämä, niin että
te ihmettelette. **21** Sillä niinkuin Isä herättää kuolleita ja
tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän
tahtoo. **22** Sillä Isä ei myöskään tuomitse ketään, vaan
hän on antanut kaiken tuomion Pojalle, **23** että kaikki
kunnioittaisivat Poikaa, niinkuin he kunnioittavat Isää.
Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on
hänet lähettänyt. **24** Totisesti, totisesti minä sanon teille:
joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut
lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu
tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.
(aiōnios g166) **25** Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika
tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan
äänen, ja jotka sen kuulevat ne saavat elää. **26** Sillä
niinkuin Isällä on elämä itsessänsä, niin hän on antanut
elämän myös Pojalle, niin että myös hänellä on elämä
itsessänsä. **27** Ja hän on antanut hänelle vallan tuomita,
koska hän on Ihmisen Poika. **28** Älkää ihmetelkö tätä,
sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat,
kuulevat hänen äänensä **29** ja tulevat esiin, ne, jotka ovat
hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne,
jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen.
30 En minä itsestäni voi mitään tehdä. Niinkuin minä
kuulen, niin minä tuomitsen; ja minun tuomioni on
oikea, sillä minä en kysy omaa tahtoani, vaan hänen
tahtoaan, joka on minut lähettänyt. **31** Jos minä itsestäni
todistan, ei minun todistukseni ole pätevä. **32** On toinen,
joka todistaa minusta, ja minä tiedän, että se todistus,
jonka hän minusta todistaa, on pätevä. **33** Te lähetitte
lähettiläät Johanneksen luo, ja hän todisti sen, mikä
totta on. **34** Mutta minä en ota ihmiseltä todistusta,
vaan puhun tämän, että te pelastuisitte. **35** Hän oli
palava ja loistava lamppu, mutta te tahdoitte ainoastaan
hetken iloitella hänen valossansa. **36** Mutta minulla on

todistus, joka on suurempi kuin Johanneksen; sillä ne
teot, jotka Isä on antanut minun täytettävikseni, ne teot,
jotka minä teen, todistavat minusta, että Isä on minut
lähettänyt. 37 Ja Isä, joka on minut lähettänyt, hän on
todistanut minusta. Te ette ole koskaan kuulleet hänen
ääntänsä ettekä nähneet hänen muotoansa, 38 eikä
teillä ole hänen sanaansa teissä pysyväisenä; sillä te
ette usko sitä, jonka hän on lähettänyt. 39 Te tutkitte
kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iankaikkinen
elämä, ja ne juuri todistavat minusta; (aiōnios g166) 40 ja
te ette tahdo tulla minun tyköni, että saisitte elämän.
41 En minä ota vastaan kunniaa ihmisiltä; 42 mutta
minä tunnen teidät, ettei teillä ole Jumalan rakkautta
itsessänne. 43 Minä olen tullut Isäni nimessä, ja te ette
ota minua vastaan; jos toinen tulee omassa nimessään,
niin hänet te otatte vastaan. 44 Kuinka te voisitte uskoa,
te, jotka otatte vastaan kunniaa toinen toiseltanne,
ettekä etsi sitä kunniaa, mikä tulee häneltä, joka yksin
on Jumala? 45 Älkää luulko, että minä olen syyttävä
teitä Isän tykönä; teillä on syyttäjänne, Mooses, johon te
panette toivonne. 46 Sillä jos te Moosesta uskoisitte,
niin te uskoisitte minua; sillä minusta hän on kirjoittanut.
47 Mutta jos te ette usko hänen kirjoituksiaan, kuinka te
uskoisitte minun sanojani?"

6 Sen jälkeen Jeesus meni Galileaan, se on Tiberiaan,
järven tuolle puolelle. 2 Ja häntä seurasi paljon
kansaa, koska he näkivät ne tunnusteot, joita hän
teki sairaille. 3 Ja Jeesus nousi vuorelle ja istui sinne
opetuslapsinensa. 4 Ja pääsiäinen, juutalaisten juhla,
oli lähellä. 5 Kun Jeesus nosti silmänsä ja näki paljon
kansaa tulevan tykönsä, sanoi hän Filippukselle: "Mistä
ostamme leipää näiden syödä?" 6 Mutta sen hän sanoi
koetellakseen häntä, sillä itse hän tiesi, mitä aikoi tehdä.
7 Filippus vastasi hänelle: "Eivät kahdensadan denarin
leivät heille riittäisi, niin että kukin saisi edes vähän". 8
Niin toinen hänen opetuslapsistansa, Andreas, Simon
Pietarin veli, sanoi hänelle: 9 "Täällä on poikanen, jolla
on viisi ohraleipää ja kaksi kalaa, mutta mitä ne ovat
näin monelle?" 10 Jeesus sanoi: "Asettakaa kansa
aterioimaan". Ja siinä paikassa oli paljon ruohoa. Niin
miehet, luvultaan noin viisituhatta, laskeutuivat maahan.
11 Ja Jeesus otti leivät ja kiitti ja jakeli istuville; samoin
kaloistakin, niin paljon kuin he tahtoivat. 12 Mutta kun
he olivat ravitut, sanoi hän opetuslapsillensa: "Kootkaa
tähteeksi jääneet palaset, ettei mitään joutuisi hukkaan".
13 Niin he kokosivat ne ja täyttivät kaksitoista vakkaa
palasilla, mitkä olivat viidestä ohraleivästä jääneet
tähteeksi niiltä, jotka olivat aterioineet. 14 Kun nyt ihmiset
näkivät sen tunnusteon, jonka Jeesus oli tehnyt, sanoivat
he: "Tämä on totisesti se profeetta, joka oli maailmaan
tuleva". 15 Kun nyt Jeesus huomasi, että he aikoivat tulla
ja väkisin ottaa hänet, tehdäkseen hänet kuninkaaksi,
väistyi hän taas pois vuorelle, hän yksinänsä. 16
Mutta kun ilta tuli, menivät hänen opetuslapsensa alas
järven rantaan, 17 astuivat venheeseen ja lähtivät
menemään järven toiselle puolelle, Kapernaumiin. Ja
oli jo tullut pimeä, eikä Jeesus ollut vielä saapunut
heidän luokseen; 18 ja järvi aaltoili ankarasti kovan
tuulen puhaltaessa. 19 Kun he olivat soutaneet noin
viisikolmatta tai kolmekymmentä vakomittaa, näkivät he
Jeesuksen kävelevän järven päällä ja tulevan lähelle
venhettä; ja he peljästyivät. 20 Mutta hän sanoi heille:
"Minä se olen; älkää peljätkö". 21 Niin he tahtoivat
ottaa hänet venheeseen, ja kohta venhe saapui sen
maan rantaan, jonne he olivat matkalla. 22 Seuraavana
päivänä kansa yhä vielä oli järven toisella puolella, sillä
he olivat nähneet, ettei siellä ollut muuta venhettä kuin
se yksi ja ettei Jeesus mennyt opetuslastensa kanssa
venheeseen, vaan että hänen opetuslapsensa lähtivät
yksinään pois. 23 Kuitenkin oli muita venheitä tullut
Tiberiaasta lähelle sitä paikkaa, jossa he olivat syöneet
leipää, sittenkuin Herra oli lausunut kiitoksen. 24 Kun
siis kansa näki, ettei Jeesus ollut siellä eivätkä hänen
opetuslapsensa, astuivat hekin venheisiin ja menivät
Kapernaumiin ja etsivät Jeesusta. 25 Ja kun he löysivät
hänet järven toiselta puolelta, sanoivat he hänelle:
"Rabbi, milloin tulit tänne?" 26 Jeesus vastasi heille
ja sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te
minua sentähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja,
vaan sentähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte
ravituiksi. 27 Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa,
vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen
elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä
häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut." (aiōnios
g166) 28 Niin he sanoivat hänelle: "Mitä meidän pitää
tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?" 29 Jeesus
vastasi ja sanoi heille: "Se on Jumalan teko, että te
uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt". 30 He
sanoivat hänelle: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että
me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon
sinä teet? 31 Meidän isämme söivät mannaa erämaassa,
niinkuin kirjoitettu on: 'Hän antoi leipää taivaasta heille
syötäväksi'." 32 Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti,
totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille sitä
leipää taivaasta, vaan minun Isäni antaa teille taivaasta
totisen leivän. 33 Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee
alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän." 34 Niin he
sanoivat hänelle: "Herra, anna meille aina sitä leipää". 35
Jeesus sanoi heille: "Minä olen elämän leipä; joka tulee
minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun,
se ei koskaan janoa. 36 Mutta minä olen sanonut teille,
että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko. 37
Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja
sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos. 38 Sillä
minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani,

vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt. **39** Ja
minun lähettäjäni tahto on se, että minä kaikista niistä,
jotka hän on minulle antanut, en kadota yhtäkään, vaan
herätän heidät viimeisenä päivänä. **40** Sillä minun Isäni
tahto on se, että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo
häneen, on iankaikkinen elämä; ja minä herätän hänet
viimeisenä päivänä." **(aiōnios g166)** **41** Niin juutalaiset
nurisivat häntä vastaan, koska hän sanoi: "Minä olen se
leipä, joka on tullut alas taivaasta"; **42** ja he sanoivat:
"Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja
äidin me tunnemme? Kuinka hän sitten sanoo: 'Minä
olen tullut alas taivaasta'?" **43** Jeesus vastasi ja sanoi
heille: "Älkää nurisko keskenänne. **44** Ei kukaan voi
tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt,
häntä vedä; ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä.
45 Profeetoissa on kirjoitettuna: 'Ja he tulevat kaikki
Jumalan opettamiksi'. Jokainen, joka on Isältä kuullut
ja oppinut, tulee minun tyköni. **46** Ei niin, että kukaan
olisi Isää nähnyt; ainoastaan hän, joka on Jumalasta,
on nähnyt Isän. **47** Totisesti, totisesti minä sanon teille:
joka uskoo, sillä on iankaikkinen elämä. **(aiōnios g166)**
48 Minä olen elämän leipä. **49** Teidän isänne söivät
mannaa erämaassa, ja he kuolivat. **50** Mutta tämä on
se leipä, joka tulee alas taivaasta, että se, joka sitä
syö, ei kuolisi. **51** Minä olen se elävä leipä, joka on
tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää
iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun
lihani, maailman elämän puolesta." **(aiōn g165)** **52** Silloin
juutalaiset riitelivät keskenään sanoen: "Kuinka tämä
voi antaa lihansa meille syötäväksi?" **53** Niin Jeesus
sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette
syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä
ole elämää itsessänne. **54** Joka syö minun lihani ja
juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä
herätän hänet viimeisenä päivänä. **(aiōnios g166)** **55**
Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni
on totinen juoma. **56** Joka syö minun lihani ja juo
minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä. **57**
Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä
elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää
minun kauttani. **58** Tämä on se leipä, joka tuli alas
taivaasta. Ei ole, niinkuin oli teidän isienne: he söivät ja
kuolivat; joka tätä leipää syö, se elää iankaikkisesti." **(aiōn
g165)** **59** Tämän hän puhui synagoogassa opettaessaan
Kapernaumissa. **60** Niin monet hänen opetuslapsistansa,
sen kuultuaan, sanoivat: "Tämä on kova puhe, kuka
voi sitä kuulla?" **61** Mutta kun Jeesus sydämessään
tiesi, että hänen opetuslapsensa siitä nurisivat, sanoi
hän heille: "Loukkaako tämä teitä? **62** Mitä sitten, jos
saatte nähdä Ihmisen Pojan nousevan sinne, missä hän
oli ennen! **63** Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha
mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut,
ovat henki ja ovat elämä. **64** Mutta teissä on muutamia,
jotka eivät usko." Sillä Jeesus tiesi alusta asti, ketkä
ne olivat, jotka eivät uskoneet, ja kuka se oli, joka oli
kavaltava hänet. **65** Ja hän sanoi: "Sentähden minä
olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun tyköni,
ellei minun Isäni sitä hänelle anna". **66** Tämän tähden
monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä
enää vaeltaneet hänen kanssansa. **67** Niin Jeesus sanoi
niille kahdelletoista: "Tahdotteko tekin mennä pois?"
68 Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen tykö
me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat;
(aiōnios g166) **69** ja me uskomme ja ymmärrämme, että
sinä olet Jumalan Pyhä." **70** Jeesus vastasi heille: "Enkö
minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on
perkele." **71** Mutta sen hän sanoi Juudaasta, Simon
Iskariotin pojasta; sillä tämä oli hänet kavaltava ja oli
yksi niistä kahdestatoista.

7 Ja sen jälkeen Jeesus vaelsi ympäri Galileassa; sillä
hän ei tahtonut vaeltaa Juudeassa, koska juutalaiset
tavoittelivat häntä tappaaksensa. **2** Ja juutalaisten
juhla, lehtimajanjuhla, oli lähellä. **3** Niin hänen veljensä
sanoivat hänelle: "Lähde täältä ja mene Juudeaan, että
myös sinun opetuslapsesi näkisivät sinun tekosi, joita
sinä teet; **4** sillä ei kukaan, joka itse tahtoo tulla julki, tee
mitään salassa. Koska sinä näitä tekoja teet, niin ilmoita
itsesi maailmalle." **5** Sillä hänen veljensäkään eivät
häneen uskoneet. **6** Niin Jeesus sanoi heille: "Minun
aikani ei ole vielä tullut; mutta teille aika on aina sovelias.
7 Teitä ei maailma voi vihata, mutta minua se vihaa, sillä
minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat. **8** Menkää
te ylös juhlille; minä en vielä mene näille juhlille, sillä
minun aikani ei ole vielä täyttynyt. **9** Tämän hän sanoi
heille ja jäi Galileaan. **10** Mutta kun hänen veljensä olivat
menneet juhlille, silloin hänkin meni sinne, ei julki, vaan
ikäänkuin salaa. **11** Niin juutalaiset etsivät häntä juhlan
aikana ja sanoivat: "Missä hän on?" **12** Ja hänestä oli
paljon kiistelyä kansassa; muutamat sanoivat: "Hän
on hyvä", mutta toiset sanoivat: "Ei ole, vaan hän
villitsee kansan". **13** Ei kuitenkaan kukaan puhunut
hänestä julkisesti, koska he pelkäsivät juutalaisia. **14**
Mutta kun jo puoli juhlaa oli kulunut, meni Jeesus ylös
pyhäkköön ja opetti. **15** Niin juutalaiset ihmettelivät
ja sanoivat: "Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikkei
ole oppia saanut?" **16** Jeesus vastasi heille ja sanoi:
"Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut
lähettänyt. **17** Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa,
tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai
puhunko minä omiani. **18** Joka omiaan puhuu, se
pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä
kunniaa, se on totinen, eikä hänessä ole vääryyttä. **19**
Eikö Mooses ole antanut teille lakia? Ja kukaan teistä ei
lakia täytä. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?"
20 Kansa vastasi: "Sinussa on riivaaja; kuka sinua
tavoittelee tappaaksensa?" **21** Jeesus vastasi ja sanoi

heille: "Yhden teon minä tein, ja te kaikki kummastelette.
22 Mooses antoi teille ympärileikkauksen-ei niin, että se
olisi Moosekselta, vaan se on isiltä-ja sapattinakin te
ympärileikkaatte ihmisen. 23 Sentähden: jos ihminen
saa ympärileikkauksen sapattina, ettei Mooseksen lakia
rikottaisi, miksi te olette vihoissanne minulle siitä, että
minä tein koko ihmisen terveeksi sapattina? 24 Älkää
tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio."
25 Niin muutamat jerusalemilaisista sanoivat: "Eikö tämä
ole se, jota he tavoittelevat tappaaksensa? 26 Ja katso,
hän puhuu vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään.
Olisivatko hallitusmiehet tosiaan saaneet tietoonsa,
että tämä on Kristus? 27 Kuitenkin, me tiedämme,
mistä tämä on; mutta kun Kristus tulee, niin ei kukaan
tiedä, mistä hän on." 28 Niin Jeesus puhui pyhäkössä
suurella äänellä, opetti ja sanoi: "Te tunnette minut ja
tiedätte, mistä minä olen; ja itsestäni minä en ole tullut,
vaan hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä,
ja häntä te ette tunne. 29 Minä tunnen hänet, sillä
hänestä minä olen, ja hän on minut lähettänyt." 30
Niin heillä oli halu ottaa hänet kiinni; mutta ei kukaan
käynyt häneen käsiksi, sillä hänen hetkensä ei ollut
vielä tullut. 31 Mutta monet kansasta uskoivat häneen ja
sanoivat: "Kun Kristus tulee, tehneekö hän enemmän
tunnustekoja, kuin tämä on tehnyt?" 32 Fariseukset
kuulivat kansan näin kiistelevän hänestä; niin ylipapit
ja fariseukset lähettivät palvelijoita ottamaan häntä
kiinni. 33 Mutta Jeesus sanoi: "Minä olen vielä vähän
aikaa teidän kanssanne, ja sitten minä menen pois
hänen tykönsä, joka on minut lähettänyt. 34 Silloin te
etsitte minua, mutta ette löydä; ja missä minä olen,
sinne te ette voi tulla." 35 Niin juutalaiset sanoivat
keskenään: "Minne tämä aikoo mennä, koska emme
voi löytää häntä? Eihän vain aikone mennä niiden luo,
jotka asuvat hajallaan kreikkalaisten keskellä, ja opettaa
kreikkalaisia? 36 Mitä tämä sana on, jonka hän sanoi:
'Te etsitte minua, mutta ette löydä', ja: 'Missä minä olen,
sinne te ette voi tulla'?" 37 Mutta juhlan viimeisenä,
suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: "Jos
joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. 38
Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin
Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat." 39
Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman,
jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut,
koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu. 40 Niin muutamat
kansasta, kuultuaan nämä sanat, sanoivat: "Tämä on
totisesti se profeetta". 41 Toiset sanoivat: "Tämä on
Kristus". Mutta toiset sanoivat: "Ei suinkaan Kristus tule
Galileasta? 42 Eikö Raamattu sano, että Kristus on
oleva Daavidin jälkeläisiä ja tuleva pienestä Beetlehemin
kaupungista, jossa Daavid oli?" 43 Niin syntyi kansassa
eripuraisuutta hänen tähtensä. 44 Ja muutamat heistä
tahtoivat ottaa hänet kiinni. Mutta ei kukaan käynyt
häneen käsiksi. 45 Niin palvelijat palasivat ylipappien
ja fariseusten luo, ja nämä sanoivat heille: "Miksi ette
tuoneet häntä tänne?" 46 Palvelijat vastasivat: "Ei ole
koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu".
47 Niin fariseukset vastasivat heille: "Oletteko tekin
eksytetyt? 48 Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut
häneen tai kukaan fariseuksista? 49 Mutta tuo kansa,
joka ei lakia tunne, on kirottu." 50 Niin Nikodeemus,
joka ennen oli käynyt Jeesuksen luona ja joka oli yksi
heistä, sanoi heille: 51 "Tuomitseeko lakimme ketään,
ennenkuin häntä on kuulusteltu ja saatu tietää, mitä
hän on tehnyt?" 52 He vastasivat ja sanoivat hänelle:
"Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta
nouse profeettaa." 53 Ja he menivät kukin kotiinsa.

8 Mutta Jeesus meni Öljymäelle. 2 Ja varhain aamulla
hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli
hänen luoksensa; ja hän istuutui ja opetti heitä. 3 Silloin
kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luoksensa
aviorikoksesta kiinniotetun naisen, asettivat hänet
keskelle 4 ja sanoivat Jeesukselle: "Opettaja, tämä
nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä. 5 Ja
Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset
on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?" 6 Mutta sen he sanoivat
kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin
Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan.
7 Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi
hän itsensä ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön,
se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä". 8 Ja taas
hän kumartui alas ja kirjoitti maahan. 9 Kun he tämän
kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi,
menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista
alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus
sekä nainen, joka seisoi hänen edessään. 10 Ja kun
Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin
naisen, sanoi hän hänelle: "Nainen, missä ne ovat,
sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut?"
11 Hän vastasi: "Herra, ei kukaan". Niin Jeesus sanoi
hänelle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä
tästedes enää syntiä tee". 12 Niin Jeesus taas puhui
heille sanoen: "Minä olen maailman valkeus; joka minua
seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on
oleva elämän valkeus". 13 Niin fariseukset sanoivat
hänelle: "Sinä todistat itsestäsi; sinun todistuksesi ei
ole pätevä". 14 Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Vaikka
minä todistankin itsestäni, on todistukseni pätevä, sillä
minä tiedän, mistä minä olen tullut ja mihin minä menen;
mutta te ette tiedä, mistä minä tulen, ettekä, mihin
minä menen. 15 Te tuomitsette lihan mukaan; minä en
tuomitse ketään. 16 Ja vaikka minä tuomitsisinkin, niin
minun tuomioni olisi oikea, sillä minä en ole yksinäni,
vaan minä ja hän, joka on minut lähettänyt. 17 Onhan
teidän laissannekin kirjoitettuna, että kahden ihmisen
todistus on pätevä. 18 Minä olen se, joka todistan

itsestäni, ja minusta todistaa myös Isä, joka on minut
lähettänyt." 19 Niin he sanoivat hänelle: "Missä sinun
isäsi on?" Jeesus vastasi: "Te ette tunne minua ettekä
minun Isääni; jos te tuntisitte minut, niin te tuntisitte myös
minun Isäni". 20 Nämä sanat Jeesus puhui uhriarkun
ääressä, opettaessaan pyhäkössä; eikä kukaan ottanut
häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.
21 Niin Jeesus taas sanoi heille: "Minä menen pois, ja
te etsitte minua, ja te kuolette syntiinne. Mihin minä
menen, sinne te ette voi tulla." 22 Niin juutalaiset
sanoivat: "Ei kai hän aikone tappaa itseänsä, koska
sanoo: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla'?"
23 Ja hän sanoi heille: "Te olette alhaalta, minä olen
ylhäältä; te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä
maailmasta. 24 Sentähden minä sanoin teille, että te
kuolette synteihinne; sillä ellette usko minua siksi, joka
minä olen, niin te kuolette synteihinne." 25 Niin he
sanoivat hänelle: "Kuka sinä olet?" Jeesus sanoi heille:
"Juuri se, mitä minä puhunkin teille. 26 Paljon on minulla
teistä puhuttavaa ja teissä tuomittavaa; mutta hän, joka
on minut lähettänyt, on totinen, ja minkä minä olen
kuullut häneltä, sen minä puhun maailman kuulla." 27
Mutta he eivät ymmärtäneet, että hän puhui heille Isästä.
28 Niin Jeesus sanoi heille: "Kun olette ylentäneet
Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se,
joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan
puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle
opettanut. 29 Ja hän, joka on minut lähettänyt, on minun
kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä
aina teen sitä, mikä hänelle on otollista." 30 Kun hän
näin puhui, uskoivat monet häneen. 31 Niin Jeesus
sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te
pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun
opetuslapsiani; 32 ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekevä teidät vapaiksi". 33 He vastasivat
hänelle: "Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä
ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten
sanot: 'Te tulette vapaiksi'?" 34 Jeesus vastasi heille:
"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka
tekee syntiä, on synnin orja. 35 Mutta orja ei pysy
talossa iäti; Poika pysyy iäti. (aiōn g165) 36 Jos siis Poika
tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.
37 Minä tiedän, että te olette Aabrahamin jälkeläisiä;
mutta te tavoittelette minua tappaaksenne, koska minun
sanani ei saa tilaa teissä. 38 Minä puhun, mitä minä
olen nähnyt Isäni tykönä; niin tekin teette, mitä olette
kuulleet omalta isältänne." 39 He vastasivat ja sanoivat
hänelle: "Aabraham on meidän isämme". Jeesus sanoi
heille: "Jos olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte
Aabrahamin tekoja. 40 Mutta nyt te tavoittelette minua
tappaaksenne, miestä, joka on puhunut teille totuuden,
jonka hän on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt.
41 Te teette isänne tekoja." He sanoivat hänelle: "Me
emme ole aviorikoksesta syntyneitä; meillä on yksi
Isä, Jumala". 42 Jeesus sanoi heille: "Jos Jumala olisi
teidän Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen
Jumalasta lähtenyt ja tullut; en minä ole itsestäni tullut,
vaan hän on minut lähettänyt. 43 Minkätähden te ette
ymmärrä minun puhettani? Sentähden, että te ette kärsi
kuulla minun sanaani. 44 Te olette isästä perkeleestä,
ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut
murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska
hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin
hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä.
45 Mutta minua te ette usko, sentähden että minä sanon
totuuden. 46 Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi
syntiin? Jos minä totuutta puhun, miksi ette minua
usko? 47 Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat.
Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta." 48
Niin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: "Emmekö
ole oikeassa, kun sanomme, että sinä olet samarialainen
ja että sinussa on riivaaja?" 49 Jeesus vastasi: "Minussa
ei ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, ja te
häpäisette minua. 50 Mutta minä en etsi omaa kunniaani;
yksi on, joka etsii ja tuomitsee. 51 Totisesti, totisesti
minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei
ikinä näe kuolemaa." (aiōn g165) 52 Juutalaiset sanoivat
hänelle: "Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja.
Aabraham on kuollut ja profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku
pitää minun sanani, hän ei ikinä maista kuolemaa'. (aiōn
g165) 53 Oletko sinä suurempi kuin isämme Aabraham,
joka on kuollut? Ja profeetat ovat kuolleet; keneksi
sinä itsesi teet?" 54 Jeesus vastasi: "Jos minä itse
itselleni otan kunnian, niin minun kunniani ei ole mitään.
Minun Isäni on se, joka minulle kunnian antaa, hän,
josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme', 55
ettekä tunne häntä; mutta minä tunnen hänet. Ja jos
sanoisin, etten tunne häntä, niin minä olisin valhettelija
niinkuin tekin; mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen
sanansa. 56 Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä,
että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen
ja iloitsi." 57 Niin juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole
vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt
Aabrahamin!" 58 Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti
minä sanon teille: ennenkuin Aabraham syntyi, olen
minä ollut". 59 Silloin he poimivat kiviä heittääksensä
häntä niillä; mutta Jeesus lymysi ja lähti pyhäköstä.

9 Ja ohi kulkiessaan hän näki miehen, joka
syntymästään saakka oli ollut sokea. 2 Ja hänen
opetuslapsensa kysyivät häneltä sanoen: "Rabbi, kuka
teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että
hänen piti sokeana syntymän?" 3 Jeesus vastasi:
"Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa,
vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki. 4
Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen
tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin

ei kukaan voi työtä tehdä. 5 Niin kauan kuin minä
maailmassa olen, olen minä maailman valkeus." 6
Tämän sanottuaan hän sylki maahan ja teki syljestä
tahtaan ja siveli tahtaan hänen silmilleen 7 ja sanoi
hänelle: "Mene ja peseydy Siiloan lammikossa" -se on
käännettynä: lähetetty. -Niin hän meni ja peseytyi ja
palasi näkevänä. 8 Silloin naapurit ja ne, jotka ennen
olivat nähneet hänet kerjääjänä, sanoivat: "Eikö tämä
ole se, joka istui ja kerjäsi?" 9 Toiset sanoivat: "Hän
se on", toiset sanoivat: "Ei ole, vaan hän on hänen
näköisensä". Hän itse sanoi: "Minä se olen". 10 Niin he
sanoivat hänelle: "Miten sinun silmäsi ovat auenneet?"
11 Hän vastasi: "Se mies, jota kutsutaan Jeesukseksi,
teki tahtaan ja voiteli minun silmäni ja sanoi minulle:
'Mene ja peseydy Siiloan lammikossa'; niin minä menin
ja peseydyin ja sain näköni". 12 He sanoivat hänelle:
"Missä hän on?" Hän vastasi: "En tiedä". 13 Niin he
veivät hänet, joka ennen oli ollut sokea, fariseusten
luo. 14 Ja se päivä, jona Jeesus teki tahtaan ja avasi
hänen silmänsä, oli sapatti. 15 Niin myöskin fariseukset
kysyivät häneltä, miten hän oli saanut näkönsä. Ja
hän sanoi heille: "Hän siveli tahtaan minun silmilleni, ja
minä peseydyin, ja nyt minä näen". 16 Niin muutamat
fariseuksista sanoivat: "Se mies ei ole Jumalasta, koska
hän ei pidä sapattia". Toiset sanoivat: "Kuinka voi
syntinen ihminen tehdä senkaltaisia tunnustekoja?" Ja
he olivat keskenänsä eri mieltä. 17 Niin he taas sanoivat
sokealle: "Mitä sinä sanot hänestä, koskapa hän avasi
sinun silmäsi?" Ja hän sanoi: "Hän on profeetta". 18
Mutta juutalaiset eivät uskoneet hänestä, että hän oli
ollut sokea ja saanut näkönsä, ennenkuin kutsuivat
sen näkönsä saaneen vanhemmat 19 ja kysyivät heiltä
sanoen: "Onko tämä teidän poikanne, jonka sanotte
sokeana syntyneen? Kuinka hän sitten nyt näkee?"
20 Hänen vanhempansa vastasivat ja sanoivat: "Me
tiedämme, että tämä on meidän poikamme ja että
hän on sokeana syntynyt; 21 mutta kuinka hän nyt
näkee, emme tiedä; emme myöskään tiedä, kuka on
avannut hänen silmänsä. Kysykää häneltä; hänellä on
kyllin ikää, puhukoon itse puolestansa." 22 Näin hänen
vanhempansa sanoivat, koska pelkäsivät juutalaisia.
Sillä juutalaiset olivat jo sopineet keskenään, että se, joka
tunnusti hänet Kristukseksi, oli erotettava synagoogasta.
23 Sentähden hänen vanhempansa sanoivat: "Hänellä
on kyllin ikää, kysykää häneltä". 24 Niin he kutsuivat
toistamiseen miehen, joka oli ollut sokea, ja sanoivat
hänelle: "Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme, että se
mies on syntinen". 25 Hän vastasi: "Onko hän syntinen,
sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea,
nyt näen". 26 Niin he sanoivat hänelle: "Mitä hän sinulle
teki? Miten hän avasi sinun silmäsi?" 27 Hän vastasi
heille: "Johan minä teille sanoin, ettekä te kuulleet.
Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta
hänen opetuslapsiksensa?" 28 Niin he herjasivat häntä
ja sanoivat: "Sinä olet hänen opetuslapsensa, mutta
me olemme Mooseksen opetuslapsia. 29 Me tiedämme
Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tämä
on, sitä emme tiedä." 30 Mies vastasi ja sanoi heille:
"Sehän tässä on ihmeellistä, että te ette tiedä, mistä
hän on, ja kuitenkin hän on avannut minun silmäni. 31
Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka
on jumalaapelkääväinen ja tekee hänen tahtonsa, sitä
hän kuulee. 32 Ei ole maailman alusta kuultu, että
kukaan on avannut sokeana syntyneen silmät. (aiōn
g165) 33 Jos hän ei olisi Jumalasta, ei hän voisi mitään
tehdä." 34 He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Sinä olet
kokonaan synneissä syntynyt, ja sinä tahdot opettaa
meitä!" Ja he ajoivat hänet ulos. 35 Ja Jeesus sai kuulla
heidän ajaneen hänet ulos; ja hänet tavatessaan hän
sanoi hänelle: "Uskotko sinä Jumalan Poikaan?" 36 Hän
vastasi ja sanoi: "Herra, kuka hän on, että minä häneen
uskoisin?" 37 Jeesus sanoi hänelle: "Sinä olet hänet
nähnyt, ja hän on se, joka sinun kanssasi puhuu". 38
Niin hän sanoi: "Herra, minä uskon"; ja hän kumartaen
rukoili häntä. 39 Ja Jeesus sanoi: "Tuomioksi minä
olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe,
näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi". 40 Ja
muutamat fariseukset, jotka olivat siinä häntä lähellä,
kuulivat tämän ja sanoivat hänelle: "Olemmeko mekin
sokeat?" 41 Jeesus sanoi heille: "Jos te olisitte sokeat,
ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme';
sentähden teidän syntinne pysyy".

10 "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ei
mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne
muualta, se on varas ja ryöväri. 2 Mutta joka menee
ovesta sisälle, se on lammasten paimen. 3 Hänelle
ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen ääntänsä;
ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos.
4 Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden
edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat
hänen äänensä. 5 Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan
pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä."
6 Tämän kuvauksen Jeesus puhui heille; mutta he
eivät ymmärtäneet, mitä hänen puheensa tarkoitti. 7
Niin Jeesus vielä sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä
sanon teille: minä olen lammasten ovi. 8 Kaikki, jotka
ovat tulleet ennen minua, ovat varkaita ja ryöväreitä;
mutta lampaat eivät ole heitä kuulleet. 9 Minä olen
ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän
pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä
laitumen. 10 Varas ei tule muuta kuin varastamaan
ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että
heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys. 11 Minä olen se
hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten
edestä. 12 Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja

jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden
tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi
ryöstää ja hajottaa ne. 13 Hän pakenee, sillä hän on
palkattu eikä välitä lampaista. 14 Minä olen se hyvä
paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat
minut, 15 niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen
Isän; ja minä annan henkeni lammasten edestä. 16
Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä
lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne
saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja
yksi paimen. 17 Sentähden Isä minua rakastaa, koska
minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. 18 Ei
kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni.
Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa
se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni." 19
Niin syntyi taas erimielisyys juutalaisten kesken näiden
sanain tähden. 20 Ja useat heistä sanoivat: "Hänessä on
riivaaja, ja hän on järjiltään; mitä te häntä kuuntelette?"
21 Toiset sanoivat: "Nämä eivät ole riivatun sanoja;
eihän riivaaja voi avata sokeain silmiä?" 22 Sitten oli
temppelin vihkimisen muistojuhla Jerusalemissa, ja
oli talvi. 23 Ja Jeesus käyskeli pyhäkössä, Salomon
pylväskäytävässä. 24 Niin juutalaiset ympäröivät hänet
ja sanoivat hänelle: "Kuinka kauan sinä pidät meidän
mieltämme kiihdyksissä? Jos sinä olet Kristus, niin sano
se meille suoraan." 25 Jeesus vastasi heille: "Minä
olen sanonut sen teille, ja te ette usko. Ne teot, joita
minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta. 26
Mutta te ette usko, sillä te ette ole minun lampaitani.
27 Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä
tunnen ne, ja ne seuraavat minua. 28 Ja minä annan
heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä
kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. **(aiōn g165, aiōnios
g166)** 29 Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut,
on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä
minun Isäni kädestä. 30 Minä ja Isä olemme yhtä." 31
Niin juutalaiset ottivat taas kiviä maasta kivittääksensä
hänet. 32 Jeesus vastasi heille: "Minä olen näyttänyt
teille monta hyvää tekoa, jotka ovat Isästä; mikä niistä
on se, jonka tähden te tahdotte minut kivittää?" 33
Juutalaiset vastasivat hänelle: "Hyvän teon tähden me
emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden, ja koska
sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi". 34 Jeesus
vastasi heille: "Eikö teidän laissanne ole kirjoitettuna:
'Minä sanoin: te olette jumalia'? 35 Jos hän sanoo
jumaliksi niitä, joille Jumalan sana tuli-ja Raamattu
ei voi raueta tyhjiin- 36 niin kuinka te sanotte sille,
jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: 'Sinä
pilkkaat Jumalaa', sentähden että minä sanoin: 'Minä
olen Jumalan Poika'? 37 Jos minä en tee Isäni tekoja,
älkää uskoko minua. 38 Mutta jos minä niitä teen,
niin, vaikka ette uskoisikaan minua, uskokaa minun
tekojani, että tulisitte tuntemaan ja ymmärtäisitte Isän
olevan minussa ja minun olevan Isässä." 39 Niin he
taas tahtoivat ottaa hänet kiinni, mutta hän lähti pois
heidän käsistänsä. 40 Ja hän meni taas Jordanin tuolle
puolelle siihen paikkaan, missä Johannes ensin kastoi,
ja viipyi siellä. 41 Ja monet tulivat hänen tykönsä ja
sanoivat: "Johannes ei tehnyt yhtäkään tunnustekoa;
mutta kaikki, mitä Johannes sanoi tästä, on totta". 42 Ja
monet siellä uskoivat häneen.

11 Ja eräs mies, Lasarus, Betaniasta, Marian ja hänen
sisarensa Martan kylästä, oli sairaana. 2 Ja tämä
Maria oli se, joka hajuvoiteella voiteli Herran ja pyyhki
hiuksillaan hänen jalkansa; ja Lasarus, joka sairasti, oli
hänen veljensä. 3 Niin sisaret lähettivät Jeesukselle
tämän sanan: "Herra, katso, se, joka on sinulle rakas,
sairastaa". 4 Mutta sen kuultuaan Jeesus sanoi: "Ei
tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi,
että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi". 5 Ja Jeesus
rakasti Marttaa ja hänen sisartaan ja Lasarusta. 6
Kun hän siis kuuli hänen sairastavan, viipyi hän siinä
paikassa, missä hän oli, vielä kaksi päivää; 7 mutta
niiden kuluttua hän sanoi opetuslapsilleen: "Menkäämme
taas Juudeaan". 8 Opetuslapset sanoivat hänelle:
"Rabbi, äsken juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taas
sinä menet sinne!" 9 Jeesus vastasi: "Eikö päivässä ole
kaksitoista hetkeä? Joka vaeltaa päivällä, se ei loukkaa
itseänsä, sillä hän näkee tämän maailman valon. 10
Mutta joka vaeltaa yöllä, se loukkaa itsensä, sillä ei
hänessä ole valoa." 11 Näin hän puhui, ja sitten hän
sanoi heille: "Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä
menen herättämään hänet unesta". 12 Niin opetuslapset
sanoivat hänelle: "Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee
terveeksi". 13 Mutta Jeesus puhui hänen kuolemastaan;
he taas luulivat hänen puhuneen unessa-nukkumisesta.
14 Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: "Lasarus on
kuollut, 15 ja minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten
ollut siellä, jotta te uskoisitte; mutta menkäämme hänen
tykönsä". 16 Niin Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi,
sanoi toisille opetuslapsille: "Menkäämme mekin sinne,
kuollaksemme hänen kanssansa". 17 Niin Jeesus tuli ja
sai tietää, että hän jo neljä päivää oli ollut haudassa.
18 Ja Betania oli lähellä Jerusalemia, noin viidentoista
vakomitan päässä. 19 Ja useita juutalaisia oli tullut
Martan ja Marian luokse lohduttamaan heitä heidän
veljensä kuolemasta. 20 Kun Martta kuuli, että Jeesus
oli tulossa, meni hän häntä vastaan; mutta Maria
istui kotona. 21 Ja Martta sanoi Jeesukselle: "Herra,
jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi
kuollut. 22 Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa
sinulle kaiken, mitä sinä Jumalalta anot." 23 Jeesus
sanoi hänelle: "Sinun veljesi on nouseva ylös". 24
Martta sanoi hänelle: "Minä tiedän hänen nousevan
ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä". 25 Jeesus

sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. 26
Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.
Uskotko sen?" (aiōn g165) 27 Hän sanoi hänelle: "Uskon,
Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan
Poika, se, joka oli tuleva maailmaan". 28 Ja tämän
sanottuaan hän meni ja kutsui salaa sisarensa Marian
sanoen: "Opettaja on täällä ja kutsuu sinua". 29 Kun
Maria sen kuuli, nousi hän nopeasti ja meni hänen
luoksensa. 30 Mutta Jeesus ei ollut vielä saapunut
kylään, vaan oli yhä siinä paikassa, missä Martta oli
hänet kohdannut. 31 Kun nyt juutalaiset, jotka olivat
Marian kanssa huoneessa häntä lohduttamassa, näkivät
hänen nopeasti nousevan ja lähtevän ulos, seurasivat
he häntä, luullen hänen menevän haudalle, itkemään
siellä. 32 Kun siis Maria saapui sinne, missä Jeesus
oli, ja näki hänet, lankesi hän hänen jalkojensa eteen
ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei
minun veljeni olisi kuollut". 33 Kun Jeesus näki hänen
itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän,
joutui hän hengessään syvän liikutuksen valtaan ja
vapisi; 34 ja hän sanoi: "Mihin te panitte hänet?" He
sanoivat hänelle: "Herra, tule ja katso". 35 Ja Jeesus
itki. 36 Niin juutalaiset sanoivat: "Katso, kuinka rakas
hän oli hänelle!" 37 Mutta muutamat heistä sanoivat:
"Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut tehdä
sitäkin, ettei tämä olisi kuollut?" 38 Niin Jeesus joutui
taas liikutuksen valtaan ja meni haudalle; ja se oli luola,
ja sen suulla oli kivi. 39 Jeesus sanoi: "Ottakaa kivi
pois". Martta, kuolleen sisar, sanoi hänelle: "Herra,
hän haisee jo, sillä hän on ollut haudassa neljättä
päivää". 40 Jeesus sanoi hänelle: "Enkö minä sanonut
sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan
kirkkauden?" 41 Niin he ottivat kiven pois. Ja Jeesus
loi silmänsä ylös ja sanoi: "Isä, minä kiitän sinua, että
olet minua kuullut. 42 Minä kyllä tiesin, että sinä minua
aina kuulet; mutta kansan tähden, joka seisoo tässä
ympärillä, minä tämän sanon, että he uskoisivat sinun
lähettäneen minut." 43 Ja sen sanottuansa hän huusi
suurella äänellä: "Lasarus, tule ulos!" 44 Ja kuollut
tuli ulos, jalat ja kädet siteisiin käärittyinä, ja hänen
kasvojensa ympärille oli kääritty hikiliina. Jeesus sanoi
heille: "Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä".
45 Niin useat juutalaisista, jotka olivat tulleet Marian
luokse ja nähneet, mitä Jeesus teki, uskoivat häneen.
46 Mutta muutamat heistä menivät fariseusten luo ja
puhuivat heille, mitä Jeesus oli tehnyt. 47 Niin ylipapit
ja fariseukset kokosivat neuvoston ja sanoivat: "Mitä
me teemme, sillä tuo mies tekee paljon tunnustekoja?
48 Jos annamme hänen näin olla, niin kaikki uskovat
häneen, ja roomalaiset tulevat ja ottavat meiltä sekä
maan että kansan." 49 Mutta eräs heistä, Kaifas, joka
sinä vuonna oli ylimmäinen pappi, sanoi heille: "Te ette
tiedä mitään 50 ettekä ajattele, että teille on parempi,
että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko
kansa hukkuu". 51 Mutta sitä hän ei sanonut itsestään,
vaan koska hän oli sinä vuonna ylimmäinen pappi,
hän ennusti, että Jeesus oli kuoleva kansan edestä,
52 eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös
kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset. 53
Siitä päivästä lähtien oli heillä siis tehtynä päätös tappaa
hänet. 54 Sentähden Jeesus ei enää vaeltanut julkisesti
juutalaisten keskellä, vaan lähti sieltä lähellä erämaata
olevaan paikkaan, Efraim nimiseen kaupunkiin; ja siellä
hän oleskeli opetuslapsineen. 55 Mutta juutalaisten
pääsiäinen oli lähellä, ja monet menivät maaseudulta
ylös Jerusalemiin ennen pääsiäisjuhlaa, puhdistamaan
itsensä. 56 Ja he etsivät Jeesusta ja sanoivat toisilleen
seisoessaan pyhäkössä: "Mitä arvelette? Eikö hän
tullekaan juhlille?" 57 Mutta ylipapit ja fariseukset olivat
antaneet käskyjä, että jos joku tietäisi, missä hän oli,
hänen oli annettava se ilmi, jotta he ottaisivat hänet
kiinni.

12 Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus saapui
Betaniaan, jossa Lasarus asui, hän, jonka Jeesus
oli herättänyt kuolleista. 2 Siellä valmistettiin hänelle
ateria, ja Martta palveli, mutta Lasarus oli yksi niistä, jotka
olivat aterialla hänen kanssaan. 3 Niin Maria otti naulan
oikeata, kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen
jalat ja pyyhki ne hiuksillaan; ja huone tuli täyteen voiteen
tuoksua. 4 Silloin sanoi yksi hänen opetuslapsistaan,
Juudas Iskariot, joka oli hänet kavaltava: 5 "Miksi ei tätä
voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu
köyhille?" 6 Mutta tätä hän ei sanonut sentähden,
että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sentähden, että
hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti
itselleen, mitä siihen oli pantu. 7 Niin Jeesus sanoi:
"Anna hänen olla, että hän saisi toimittaa tämän minun
hautaamispäiväni varalle. 8 Sillä köyhät teillä aina on
keskuudessanne, mutta minua teillä ei ole aina." 9
Silloin suuri joukko juutalaisia sai tietää, että hän oli
siellä; ja he menivät sinne, ei ainoastaan Jeesuksen
tähden, vaan myöskin nähdäkseen Lasaruksen, jonka
hän oli herättänyt kuolleista. 10 Mutta ylipapit päättivät
tappaa Lasaruksenkin, 11 koska monet juutalaiset hänen
tähtensä menivät sinne ja uskoivat Jeesukseen. 12
Seuraavana päivänä, kun suuri kansanjoukko, joka
oli saapunut juhlille, kuuli, että Jeesus oli tulossa
Jerusalemiin, 13 ottivat he palmupuiden oksia ja menivät
häntä vastaan ja huusivat: "Hoosianna, siunattu olkoon
hän, joka tulee Herran nimeen, Israelin kuningas!" 14
Ja saatuansa nuoren aasin Jeesus istui sen selkään,
niinkuin kirjoitettu on: 15 "Älä pelkää, tytär Siion; katso,
sinun kuninkaasi tulee istuen aasin varsan selässä". 16
Tätä hänen opetuslapsensa eivät aluksi ymmärtäneet;
mutta kun Jeesus oli kirkastettu, silloin he muistivat, että

tämä oli hänestä kirjoitettu ja että he olivat tämän hänelle
tehneet. 17 Niin kansa, joka oli ollut hänen kanssansa,
kun hän kutsui Lasaruksen haudasta ja herätti hänet
kuolleista, todisti hänestä. 18 Sentähden kansa menikin
häntä vastaan, koska he kuulivat, että hän oli tehnyt sen
tunnusteon. 19 Niin fariseukset sanoivat keskenään:
"Te näette, ettette saa mitään aikaan; katso, koko
maailma juoksee hänen perässään". 20 Ja oli muutamia
kreikkalaisia niiden joukosta, jotka tulivat ylös juhlaan
rukoilemaan. 21 Nämä menivät Filippuksen luo, joka oli
Galilean Beetsaidasta, ja pyysivät häntä sanoen: "Herra,
me haluamme nähdä Jeesuksen". 22 Filippus meni ja
sanoi sen Andreaalle; Andreas ja Filippus menivät ja
sanoivat Jeesukselle. 23 Mutta Jeesus vastasi heille
sanoen: "Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.
24 Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun
jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta
jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää. 25
Joka elämäänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka
vihaa elämäänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä
sen iankaikkiseen elämään. (aiōnios g166) 26 Jos joku
minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä
olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos
joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä. 27
Nyt minun sieluni on järkytetty; ja mitä pitäisi minun
sanoman? Isä, pelasta minut tästä hetkestä. Kuitenkin:
sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut. 28 Isä,
kirkasta nimesi!" Niin taivaasta tuli ääni: "Minä olen
sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava". 29 Niin
kansa, joka seisoi ja kuuli sen, sanoi ukkosen jylisseen.
Toiset sanoivat: "Häntä puhutteli enkeli". 30 Jeesus
vastasi ja sanoi: "Ei tämä ääni tullut minun tähteni, vaan
teidän tähtenne. 31 Nyt käy tuomio tämän maailman
ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän
ulos. 32 Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä
vedän kaikki tyköni." 33 Mutta sen hän sanoi antaen
tietää, minkäkaltaisella kuolemalla hän oli kuoleva. 34
Kansa vastasi hänelle: "Me olemme laista kuulleet, että
Kristus pysyy iankaikkisesti; kuinka sinä sitten sanot,
että Ihmisen Poika pitää ylennettämän? Kuka on se
Ihmisen Poika?" (aiōn g165) 35 Niin Jeesus sanoi heille:
"Vielä vähän aikaa valkeus on teidän keskuudessanne.
Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys
saisi teitä valtaansa. Joka pimeässä vaeltaa, se ei tiedä,
mihin hän menee. 36 Niin kauan kuin teillä valkeus on,
uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte."
Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä.
37 Ja vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa
heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen, 38 että
kävisi toteen profeetta Esaiaan sana, jonka hän on
sanonut: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme, ja
kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?" 39 Sentähden he
eivät voineet uskoa, koska Esaias on vielä sanonut:
40 "Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut
heidän sydämensä, että he eivät näkisi silmillään
eivätkä ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja
etten minä heitä parantaisi". 41 Tämän Esaias sanoi,
kun hän näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä. 42
Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen,
mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet,
etteivät joutuisi synagoogasta erotetuiksi. 43 Sillä
he rakastivat ihmiskunniaa enemmän kuin Jumalan
kunniaa. 44 Mutta Jeesus huusi ja sanoi: "Joka uskoo
minuun, se ei usko minuun, vaan häneen, joka on minut
lähettänyt. 45 Ja joka näkee minut, näkee hänet, joka
on minut lähettänyt. 46 Minä olen tullut valkeudeksi
maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi
pimeyteen. 47 Ja jos joku kuulee minun sanani eikä
niitä noudata, niin häntä en minä tuomitse; sillä en minä
ole tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan pelastamaan
maailman. 48 Joka katsoo minut ylen eikä ota vastaan
minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka
minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä
päivänä. 49 Sillä en minä itsestäni ole puhunut, vaan
Isä, joka on minut lähettänyt, on itse antanut minulle
käskyn, mitä minun pitää sanoman ja mitä puhuman. 50
Ja minä tiedän, että hänen käskynsä on iankaikkinen
elämä. Sentähden, minkä minä puhun, sen minä puhun
niin, kuin Isä on minulle sanonut." (aiōnios g166)

13 Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi
hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä
maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut
omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta
loppuun asti. 2 Ja ehtoollisella oltaessa, kun perkele jo oli
pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että
hän kavaltaisi Jeesuksen, 3 niin Jeesus, tietäen, että Isä
oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt
Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö, 4 nousi
ehtoolliselta ja riisui vaippansa, otti liinavaatteen ja vyötti
sillä itsensä. 5 Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja
rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään
niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt. 6 Niin hän
tuli Simon Pietarin kohdalle, ja tämä sanoi hänelle:
"Herra, sinäkö peset minun jalkani?" 7 Jeesus vastasi
ja sanoi hänelle: "Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä,
mutta vastedes sinä sen ymmärrät". 8 Pietari sanoi
hänelle: "Et ikinä sinä saa pestä minun jalkojani".
Jeesus vastasi hänelle: "Ellen minä sinua pese, ei
sinulla ole osuutta minun kanssani". (aiōn g165) 9 Simon
Pietari sanoi hänelle: "Herra, älä pese ainoastaan minun
jalkojani, vaan myös kädet ja pää". 10 Jeesus sanoi
hänelle: "Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että
jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te
olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki". 11 Sillä hän tiesi
kavaltajansa; sentähden hän sanoi: "Ette kaikki ole
puhtaat". 12 Kun hän siis oli pessyt heidän jalkansa ja

ottanut vaippansa ja taas asettunut aterialle, sanoi hän
heille: "Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt? 13
Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein
te sanotte, sillä se minä olen. 14 Jos siis minä, teidän
Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne,
olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. 15 Sillä
minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte,
kuin minä olen teille tehnyt. 16 Totisesti, totisesti minä
sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä
lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. 17 Jos te tämän
tiedätte, niin olette autuaat, jos te sen teette. 18 En minä
puhu teistä kaikista: minä tiedän, ketkä olen valinnut;
mutta tämän kirjoituksen piti käymän toteen: 'Joka minun
leipääni syö, on nostanut kantapäänsä minua vastaan'.
19 Jo nyt minä sanon sen teille, ennenkuin se tapahtuu,
että te, kun se tapahtuu, uskoisitte, että minä olen se. 20
Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka ottaa vastaan
sen, jonka minä lähetän, se ottaa vastaan minut; mutta
joka ottaa vastaan minut, se ottaa vastaan hänet, joka
on minut lähettänyt. 21 Tämän sanottuaan Jeesus tuli
järkytetyksi hengessään ja todisti ja sanoi: "Totisesti,
totisesti minä sanon teille: yksi teistä on minut kavaltava".
22 Niin opetuslapset katsoivat toisiinsa epätietoisina,
kenestä hän puhui. 23 Ja eräs hänen opetuslapsistaan,
se, jota Jeesus rakasti, lepäsi aterioitaessa Jeesuksen
syliä vasten. 24 Simon Pietari nyökäytti hänelle päätään
ja sanoi hänelle: "Sano, kuka se on, josta hän puhuu".
25 Niin tämä, nojautuen Jeesuksen rintaa vasten, sanoi
hänelle: "Herra, kuka se on?" 26 Jeesus vastasi: "Se on
se, jolle minä kastan ja annan tämän palan". Niin hän
otti palan, kastoi sen ja antoi Juudaalle, Simon Iskariotin
pojalle. 27 Ja silloin, sen palan jälkeen, meni häneen
saatana. Niin Jeesus sanoi hänelle: "Minkä teet, se tee
pian". 28 Mutta ei kukaan aterioivista ymmärtänyt, mitä
varten hän sen hänelle sanoi. 29 Sillä muutamat luulivat,
koska rahakukkaro oli Juudaalla, Jeesuksen sanoneen
hänelle: "Osta, mitä tarvitsemme juhlaksi", tai että hän
antaisi jotakin köyhille. 30 Niin hän, otettuaan sen palan,
meni kohta ulos; ja oli yö. 31 Kun hän oli mennyt
ulos, sanoi Jeesus: "Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu,
ja Jumala on kirkastettu hänessä. 32 Jos Jumala on
kirkastettu hänessä, niin kirkastaa myös Jumala hänet
itsessään ja kirkastaa hänet pian. 33 Lapsukaiset,
vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te
tulette minua etsimään, ja niinkuin sanoin juutalaisille:
'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla', niin minä
sanon nyt myös teille. 34 Uuden käskyn minä annan
teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä
rakastanut-että tekin niin rakastatte toisianne. 35 Siitä
kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä
on keskinäinen rakkaus." 36 Simon Pietari sanoi hänelle:
"Herra, mihin sinä menet?" Jeesus vastasi hänelle:
"Mihin minä menen, sinne sinä et voi nyt minua seurata,
mutta vastedes olet minua seuraava". 37 Pietari sanoi
hänelle: "Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni
minä annan sinun edestäsi." 38 Jeesus vastasi: "Sinäkö
annat henkesi minun edestäni? Totisesti, totisesti minä
sanon sinulle: ei laula kukko, ennenkuin sinä minut
kolmesti kiellät."

14 "Älköön teidän sydämenne olko murheellinen.
Uskokaa Jumalaan, ja uskokaa minuun. 2 Minun
Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi,
sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan
teille sijaa? 3 Ja vaikka minä menen valmistamaan
teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että
tekin olisitte siellä, missä minä olen. 4 Ja mihin minä
menen-tien sinne te tiedätte." 5 Tuomas sanoi hänelle:
"Herra, me emme tiedä, mihin sinä menet; kuinka sitten
tietäisimme tien?" 6 Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen tie
ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin
minun kauttani. 7 Jos te olisitte tunteneet minut, niin te
tuntisitte myös minun Isäni; tästälähin te tunnette hänet,
ja te olette nähneet hänet." 8 Filippus sanoi hänelle:
"Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme". 9 Jeesus
sanoi hänelle: "Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän
kanssanne, etkä sinä tunne minua, Filippus! Joka on
nähnyt minut, on nähnyt Isän; kuinka sinä sitten sanot:
'Näytä meille Isä'? 10 Etkö usko, että minä olen Isässä,
ja että Isä on minussa? Niitä sanoja, jotka minä teille
puhun, minä en puhu itsestäni; ja Isä, joka minussa
asuu, tekee teot, jotka ovat hänen. 11 Uskokaa minua,
että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; mutta
jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden. 12 Totisesti,
totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän
on tekevä niitä tekoja, joita minä teen, ja suurempiakin,
kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö,
13 ja mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä
teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. 14 Jos te anotte
minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen. 15
Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni.
16 Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen
Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti,
(aiōn g165) 17 totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa
vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta
te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on
teissä oleva. 18 En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen
teidän tykönne. 19 Vielä vähän aikaa, niin maailma ei
enää minua näe, mutta te näette minut; koska minä elän,
niin tekin saatte elää. 20 Sinä päivänä te ymmärrätte,
että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä
teissä. 21 Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän
on se, joka minua rakastaa; mutta joka minua rakastaa,
häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja
ilmoitan itseni hänelle." 22 Juudas, ei se Iskariot, sanoi
hänelle: "Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi
meille etkä maailmalle?" 23 Jeesus vastasi ja sanoi

hänelle: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun
sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme
hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. 24
Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se
sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on
minut lähettänyt. 25 Tämän minä olen teille puhunut
ollessani teidän tykönänne. 26 Mutta Puolustaja, Pyhä
Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän
opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä
minä olen teille sanonut. 27 Rauhan minä jätän teille:
minun rauhani-sen minä annan teille. En minä anna
teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne
olko murheellinen älköönkä peljätkö. 28 Te kuulitte
minun sanovan teille: 'Minä menen pois ja palajan
jälleen teidän tykönne'. Jos te minua rakastaisitte, niin
te iloitsisitte siitä, että minä menen Isän tykö, sillä Isä
on minua suurempi. 29 Ja nyt minä olen sanonut sen
teille, ennenkuin se on tapahtunut, että te uskoisitte,
kun se tapahtuu. 30 En minä enää puhu paljoa teidän
kanssanne, sillä maailman ruhtinas tulee, ja minussa
hänellä ei ole mitään. 31 Mutta että maailma ymmärtäisi
minun rakastavan Isää ja tekevän, niinkuin Isä on minua
käskenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä."

15 "Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on
viinitarhuri. 2 Jokaisen oksan minussa, joka ei
kanna hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa
hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman
hedelmän. 3 Te olette jo puhtaat sen sanan tähden,
jonka minä olen teille puhunut. 4 Pysykää minussa,
niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa
hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette
tekään, ellette pysy minussa. 5 Minä olen viinipuu, te
olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn,
se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette
voi mitään tehdä. 6 Jos joku ei pysy minussa, niin
hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja
ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat.
7 Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät
teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte
sen. 8 Siinä minun Isäni kirkastetaan, että te kannatte
paljon hedelmää ja tulette minun opetuslapsikseni. 9
Niinkuin Isä on minua rakastanut, niin minäkin olen
rakastanut teitä; pysykää minun rakkaudessani. 10
Jos te pidätte minun käskyni, niin te pysytte minun
rakkaudessani, niinkuin minä olen pitänyt Isäni käskyt ja
pysyn hänen rakkaudessaan. 11 Tämän minä olen teille
puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne
tulisi täydelliseksi. 12 Tämä on minun käskyni, että te
rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut.
13 Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin
että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä. 14 Te olette
minun ystäväni, jos teette, mitä minä käsken teidän
tehdä. 15 En minä enää sano teitä palvelijoiksi, sillä
palvelija ei tiedä, mitä hänen herransa tekee; vaan
ystäviksi minä sanon teitä, sillä minä olen ilmoittanut
teille kaikki, mitä minä olen kuullut Isältäni. 16 Te ette
valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin
teidät, että te menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että
teidän hedelmänne pysyisi: että mitä ikinä te anotte
Isältä minun nimessäni, hän sen teille antaisi. 17 Sen
käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.
18 Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on
vihannut minua ennen kuin teitä. 19 Jos te maailmasta
olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te
ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta
valinnut, sentähden maailma teitä vihaa. 20 Muistakaa
se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija
herraansa suurempi'. Jos he ovat minua vainonneet, niin
he teitäkin vainoavat; jos he ovat ottaneet vaarin minun
sanastani, niin he ottavat vaarin teidänkin sanastanne.
21 Mutta kaiken tämän he tekevät teille minun nimeni
tähden, koska he eivät tunne häntä, joka on minut
lähettänyt. 22 Jos minä en olisi tullut ja puhunut heille, ei
heillä olisi syntiä; mutta nyt heillä ei ole, millä syntiänsä
puolustaisivat. 23 Joka vihaa minua, se vihaa myös
minun Isääni. 24 Jos minä en olisi tehnyt heidän
keskuudessaan niitä tekoja, joita ei kukaan muu ole
tehnyt, ei heillä olisi syntiä; mutta nyt he ovat nähneet
ja ovat vihanneet sekä minua että minun Isääni. 25
Mutta se sana oli käyvä toteen, joka on kirjoitettuna
heidän laissaan: 'He ovat vihanneet minua syyttä'. 26
Mutta kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille
Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin
hän on todistava minusta. 27 Ja te myös todistatte, sillä
te olette alusta asti olleet minun kanssani."

16 "Tämän minä olen teille puhunut, ettette
loukkaantuisi. 2 He erottavat teidät synagoogasta;
ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee
tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle. 3 Ja sen he
tekevät teille, koska he eivät tunne Isää eivätkä minua.
4 Mutta tämän minä olen puhunut teille, että, kun se aika
tulee, te muistaisitte minun sen teille sanoneen. Tätä
minä en ole sanonut teille alusta, koska minä olin teidän
kansanne. 5 Mutta nyt minä menen hänen tykönsä, joka
on minut lähettänyt, eikä kukaan teistä kysy minulta:
'Mihin sinä menet?' 6 Mutta koska minä olen tämän teille
puhunut, täyttää murhe teidän sydämenne. 7 Kuitenkin
minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä
menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja
tule teidän tykönne; mutta jos minä menen, niin minä
hänet teille lähetän. 8 Ja kun hän tulee, niin hän näyttää
maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion:
9 synnin, koska he eivät usko minuun; 10 vanhurskauden,
koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua
näe; 11 ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on
tuomittu. 12 Minulla on vielä paljon sanottavaa teille,

mutta te ette voi nyt sitä kantaa. 13 Mutta kun hän tulee,
totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.
Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan
minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän
teille julistaa. 14 Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa
minun omastani ja julistaa teille. 15 Kaikki, mitä Isällä
on, on minun; sentähden minä sanoin, että hän ottaa
minun omastani ja julistaa teille. 16 Vähän aikaa, niin te
ette enää minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette
minut." 17 Silloin muutamat hänen opetuslapsistansa
sanoivat toisilleen: "Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo
meille: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas
vähän aikaa, niin te näette minut', ja: 'Minä menen Isän
tykö'?" 18 Niin he sanoivat: "Mitä se tarkoittaa, kun
hän sanoo: 'Vähän aikaa'? Emme ymmärrä, mitä hän
puhuu." 19 Jeesus huomasi heidän tahtovan kysyä
häneltä ja sanoi heille: "Sitäkö te kyselette keskenänne,
että minä sanoin: 'Vähän aikaa, niin te ette minua
näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut'? 20
Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään
ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette
murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva
iloksi. 21 Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe,
koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on
synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan
sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.
22 Niin on myös teillä nyt murhe; mutta minä olen taas
näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä
kukaan ota teiltä pois teidän iloanne. 23 Ja sinä päivänä
te ette minulta mitään kysy. Totisesti, totisesti minä
sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen
teille antava minun nimessäni. 24 Tähän asti te ette ole
anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte,
että teidän ilonne olisi täydellinen. 25 Tämän minä
olen puhunut teille kuvauksilla; mutta tulee aika, jolloin
minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti
julistan teille sanomaa Isästä. 26 Sinä päivänä te
anotte minun nimessäni; enkä minä sano teille, että
minä olen rukoileva Isää teidän edestänne; 27 sillä
Isä itse rakastaa teitä, sentähden että te olette minua
rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan
työkä. 28 Minä olen lähtenyt Isästä ja tullut maailmaan;
jälleen minä jätän maailman ja menen Isän tykö." 29
Hänen opetuslapsensa sanoivat: "Katso, nyt sinä puhut
avonaisesti etkä käytä mitään kuvausta. 30 Nyt me
tiedämme, että sinä tiedät kaikki, etkä tarvitse, että
kukaan sinulta kysyy; sentähden me uskomme sinun
Jumalan työkä lähteneen." 31 Jeesus vastasi heille:
"Nyt te uskotte. 32 Katso, tulee hetki ja on jo tullut, jona
teidät hajotetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut
yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun
kanssani. 33 Tämän minä olen teille puhunut, että teillä
olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus;
mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut
maailman."

17 Tämän Jeesus puhui ja nosti silmänsä taivasta
kohti ja sanoi: "Isä, hetki on tullut, kirkasta
Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut; 2 koska sinä olet
antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi
iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle
antanut. (aiōnios g166) 3 Mutta tämä on iankaikkinen
elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen
Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen
Kristuksen. (aiōnios g166) 4 Minä olen kirkastanut sinut
maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä
annoit minun tehtäväkseni. 5 Ja nyt, Isä, kirkasta
sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli
sinun tykönäsi, ennenkuin maailma olikaan. 6 Minä
olen ilmoittanut sinun nimesi ihmisille, jotka sinä annoit
minulle maailmasta. He olivat sinun, ja sinä annoit heidät
minulle, ja he ovat ottaneet sinun sanastasi vaarin. 7
Nyt he tietävät, että kaikki, minkä olet minulle antanut,
on sinulta. 8 Sillä ne sanat, jotka sinä minulle annoit,
minä olen antanut heille; ja he ovat ottaneet ne vastaan
ja tietävät totisesti minun lähteneen sinun työkäsi ja
uskovat, että sinä olet minut lähettänyt. 9 Minä rukoilen
heidän edestänsä; en minä maailman edestä rukoile,
vaan niiden edestä, jotka sinä olet minulle antanut,
koska he ovat sinun- 10 ja kaikki minun omani ovat
sinun, ja sinun omasi ovat minun-ja minä olen kirkastettu
heissä. 11 Ja minä en enää ole maailmassa, mutta
he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä
Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle
antanut, että he olisivat yhtä niinkuin mekin. 12 Kun
minä olin heidän kanssansa, varjelin minä heidät sinun
nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, ja suojelin
heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi yksikään muu
kuin se kadotuksen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen.
13 Mutta nyt minä tulen sinun tykösi ja puhun tätä
maailmassa, että heillä olisi minun iloni täydellisenä
heissä itsessään. 14 Minä olen antanut heille sinun
sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole
maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. 15
En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta,
vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. 16 He eivät ole
maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. 17
Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus. 18
Niinkuin sinä olet lähettänyt minut maailmaan, niin olen
minäkin lähettänyt heidät maailmaan; 19 ja minä pyhitän
itseni heidän tähtensä, että myös he olisivat pyhitetyt
totuudessa. 20 Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden
edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa
kautta uskovat minuun, 21 että he kaikki olisivat yhtä,
niinkuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa, että
hekin meissä olisivat, niin että maailma uskoisi, että
sinä olet minut lähettänyt. 22 Ja sen kirkkauden, jonka

sinä minulle annoit, minä olen antanut heille, että he
olisivat yhtä, niinkuin me olemme yhtä- 23 minä heissä,
ja sinä minussa-että he olisivat täydellisesti yhtä, niin
että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt
ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut.
24 Isä, minä tahdon, että missä minä olen, siellä nekin,
jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani,
että he näkisivät minun kirkkauteni, jonka sinä olet
minulle antanut, koska olet rakastanut minua jo ennen
maailman perustamista. 25 Vanhurskas Isä, maailma ei
ole sinua tuntenut, mutta minä tunnen sinut, ja nämä
ovat tulleet tuntemaan, että sinä olet minut lähettänyt.
26 Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi
ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua
rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä."

18 Kun Jeesus oli tämän puhunut, lähti hän
pois opetuslastensa kanssa Kedronin puron
tuolle puolelle; siellä oli puutarha, johon hän meni
opetuslapsinensa. 2 Mutta myös Juudas, joka hänet
kavalsi, tiesi sen paikan, koska Jeesus ja hänen
opetuslapsensa usein olivat kokoontuneet sinne. 3
Niin Juudas otti sotilasjoukon sekä ylipappien ja
fariseusten palvelijoita ja tuli sinne soihdut ja lamput ja
aseet mukanaan. 4 Silloin Jeesus, joka tiesi kaiken,
mikä oli häntä kohtaava, astui esiin ja sanoi heille:
"Ketä te etsitte?" 5 He vastasivat hänelle: "Jeesusta,
Nasaretilaista". Jeesus sanoi heille: "Minä se olen".
Ja Juudas, joka hänet kavalsi, seisoi myös heidän
kanssaan. 6 Kun hän siis sanoi heille: "Minä se olen",
peräytyivät he ja kaatuivat maahan. 7 Niin hän taas
kysyi heiltä: "Ketä te etsitte?" He sanoivat: "Jeesusta,
Nasaretilaista". 8 Jeesus vastasi: "Minähän sanoin
teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin
antakaa näiden mennä"; 9 että se sana kävisi toteen,
jonka hän oli sanonut: "En minä ole kadottanut ketään
niistä, jotka sinä olet minulle antanut". 10 Niin Simon
Pietari, jolla oli miekka, veti sen ja iski ylimmäisen
papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois oikean korvan;
ja palvelijan nimi oli Malkus. 11 Niin Jeesus sanoi
Pietarille: "Pistä miekkasi tuppeen. Enkö minä joisi
sitä maljaa, jonka Isä on minulle antanut?" 12 Niin
sotilasjoukko ja päällikkö ja juutalaisten palvelijat ottivat
Jeesuksen kiinni ja sitoivat hänet 13 ja veivät ensin
Hannaan luo, sillä hän oli Kaifaan appi, ja Kaifas oli
sinä vuonna ylimmäisenä pappina. 14 Ja Kaifas oli
se, joka neuvottelussa oli juutalaisille sanonut: "On
hyödyllistä, että yksi ihminen kuolee kansan edestä."
15 Ja Jeesusta seurasi Simon Pietari ja eräs toinen
opetuslapsi. Tämä opetuslapsi oli ylimmäisen papin
tuttava ja meni Jeesuksen kanssa sisälle ylimmäisen
papin kartanoon. 16 Mutta Pietari seisoi portilla ulkona.
Niin se toinen opetuslapsi, joka oli ylimmäisen papin
tuttava, meni ulos ja puhutteli portinvartijatarta ja
toi Pietarin sisälle. 17 Niin palvelijatar, joka vartioi
porttia, sanoi Pietarille: "Etkö sinäkin ole tuon miehen
opetuslapsia?" Hän sanoi: "En ole". 18 Mutta palvelijat ja
käskyläiset olivat tehneet hiilivalkean, koska oli kylmä, ja
seisoivat ja lämmittelivät. Ja myös Pietari seisoi heidän
kanssaan lämmittelemässä. 19 Niin ylimmäinen pappi
kysyi Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opistaan.
20 Jeesus vastasi hänelle: "Minä olen julkisesti puhunut
maailmalle; minä olen aina opettanut synagoogissa ja
pyhäkössä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole
salassa puhunut mitään. 21 Miksi minulta kysyt? Kysy
niiltä, jotka ovat kuulleet, mitä minä olen heille puhunut;
katso, he tietävät, mitä minä olen sanonut." 22 Mutta
kun Jeesus oli tämän sanonut, antoi eräs palvelija, joka
seisoi vieressä, hänelle korvapuustin sanoen: "Niinkö
sinä vastaat ylimmäiselle papille?" 23 Jeesus vastasi
hänelle: "Jos minä pahasti puhuin, niin näytä toteen,
että se on pahaa; mutta jos minä puhuin oikein, miksi
minua lyöt?" 24 Niin Hannas lähetti hänet sidottuna
ylimmäisen papin Kaifaan luo. 25 Mutta Simon Pietari
seisoi lämmittelemässä. Niin he sanoivat hänelle: "Etkö
sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi ja sanoi:
"En ole". 26 Silloin eräs ylimmäisen papin palvelijoista,
sen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan pois,
sanoi: "Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen
kanssaan?" 27 Niin Pietari taas kielsi, ja samassa
lauloi kukko. 28 Niin he veivät Jeesuksen Kaifaan luota
palatsiin; ja oli varhainen aamu. Ja itse he eivät menneet
sisälle palatsiin, etteivät saastuisi, vaan saattaisivat
syödä pääsiäislammasta. 29 Niin Pilatus meni ulos
heidän luokseen ja sanoi: "Mikä syytös ja kanne teillä
on tätä miestä vastaan?" 30 He vastasivat ja sanoivat
hänelle: "Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme olisi
antaneet häntä sinun käsiisi". 31 Niin Pilatus sanoi heille:
"Ottakaa te hänet ja tuomitkaa hänet lakinne mukaan".
Juutalaiset sanoivat hänelle: "Meidän ei ole lupa ketään
tappaa"; 32 että Jeesuksen sana kävisi toteen, jonka
hän oli sanonut, antaen tietää, minkälaisella kuolemalla
hän oli kuoleva. 33 Niin Pilatus meni taas sisälle
palatsiin ja kutsui Jeesuksen ja sanoi hänelle: "Oletko
sinä juutalaisten kuningas?" 34 Jeesus vastasi hänelle:
"Itsestäsikö sen sanot, vai ovatko muut sen sinulle
minusta sanoneet?" 35 Pilatus vastasi: "Olenko minä
juutalainen? Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut
minun käsiini. Mitä olet tehnyt?" 36 Jeesus vastasi:
"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta; jos minun
kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, niin minun palvelijani
olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten
käsiin; mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä".
37 Niin Pilatus sanoi hänelle: "Sinä siis kuitenkin olet
kuningas?" Jeesus vastasi: "Sinäpä sen sanot, että minä
olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä

varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden
puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun
ääneni." 38 Pilatus sanoi hänelle: "Mikä on totuus?" Ja
sen sanottuaan hän taas meni ulos juutalaisten luo ja
sanoi heille: "Minä en löydä hänessä yhtäkään syytä.
39 Mutta te olette tottuneet siihen, että minä päästän
teille yhden vangin irti pääsiäisenä; tahdotteko siis, että
päästän teille juutalaisten kuninkaan?" 40 Niin he taas
huusivat sanoen: "Älä häntä, vaan Barabbas!" Mutta
Barabbas oli ryöväri.

19 Silloin Pilatus otti Jeesuksen ja ruoskitti hänet. 2
Ja sotamiehet väänsivät kruunun orjantappuroista,
panivat sen hänen päähänsä ja pukivat hänen ylleen
purppuraisen vaipan 3 ja tulivat hänen luoksensa ja
sanoivat: "Terve, juutalaisten kuningas"; ja he antoivat
hänelle korvapuusteja. 4 Pilatus meni taas ulos ja sanoi
heille: "Katso, minä tuon hänet ulos teille, tietääksenne,
etten minä löydä hänessä yhtäkään syytä". 5 Niin Jeesus
tuli ulos, orjantappurakruunu päässään ja purppurainen
vaippa yllään. Ja Pilatus sanoi heille: "Katso ihmistä!" 6
Kun siis ylipapit ja palvelijat näkivät hänet, huusivat he
sanoen: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!" Pilatus sanoi
heille: "Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en
löydä hänessä mitään syytä". 7 Juutalaiset vastasivat
hänelle: "Meillä on laki, ja lain mukaan hänen pitää
kuoleman, koska hän on tehnyt itsensä Jumalan
Pojaksi". 8 Kun nyt Pilatus kuuli tämän sanan, pelkäsi
hän vielä enemmän 9 ja meni taas sisälle palatsiin
ja sanoi Jeesukselle: "Mistä sinä olet?" Mutta Jeesus
ei hänelle vastannut. 10 Niin Pilatus sanoi hänelle:
"Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta
sinut päästää ja minulla on valta sinut ristiinnaulita?" 11
Jeesus vastasi: "Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun,
ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Sentähden on
sen synti suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi."
12 Tämän tähden Pilatus koetti päästää hänet irti.
Mutta juutalaiset huusivat sanoen: "Jos päästät hänet,
et ole keisarin ystävä; jokainen, joka tekee itsensä
kuninkaaksi, asettuu keisaria vastaan". 13 Kun Pilatus
kuuli nämä sanat, antoi hän viedä Jeesuksen ulos ja istui
tuomarinistuimelle, paikalle, jonka nimi on Litostroton,
hebreaksi Gabbata. 14 Ja oli pääsiäisen valmistuspäivä,
noin kuudes hetki. Ja hän sanoi juutalaisille: "Katso,
teidän kuninkaanne!" 15 Niin he huusivat: "Vie pois, vie
pois, ristiinnaulitse hänet!" Pilatus sanoi heille: "Onko
minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?" Ylipapit
vastasivat: "Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari". 16
Silloin hän luovutti hänet heille ja antoi ristiinnaulittavaksi.
Ja he ottivat Jeesuksen. 17 Ja kantaen itse omaa
ristiänsä hän meni ulos niin sanotulle Pääkallonpaikalle,
jota kutsutaan hebreankielellä Golgataksi. 18 Siellä he
hänet ristiinnaulitsivat ja hänen kanssaan kaksi muuta,
yhden kummallekin puolelle, ja Jeesuksen keskelle. 19
Ja Pilatus kirjoitti myös päällekirjoituksen ja kiinnitti sen
ristiin; ja se oli näin kirjoitettu: "Jeesus Nasaretilainen,
juutalaisten kuningas". 20 Tämän päällekirjoituksen
lukivat monet juutalaiset, sillä paikka, jossa Jeesus
ristiinnaulittiin, oli lähellä kaupunkia; ja se oli kirjoitettu
hebreaksi, latinaksi ja kreikaksi. 21 Niin juutalaisten
ylipapit sanoivat Pilatukselle: "Älä kirjoita: 'Juutalaisten
kuningas', vaan että hän on sanonut: 'Minä olen
juutalaisten kuningas'." 22 Pilatus vastasi: "Minkä minä
kirjoitin, sen minä kirjoitin". 23 Kun sotamiehet olivat
ristiinnaulinneet Jeesuksen, ottivat he hänen vaatteensa
ja jakoivat ne neljään osaan, kullekin sotamiehelle
osansa, sekä ihokkaan. Mutta ihokas oli saumaton,
kauttaaltaan ylhäältä asti kudottu. 24 Sentähden he
sanoivat toisillensa: "Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan
heittäkäämme siitä arpaa, kenen se on oleva"; että
tämä kirjoitus kävisi toteen: "He jakoivat keskenänsä
minun vaatteeni ja heittivät minun puvustani arpaa".
Ja sotamiehet tekivät niin. 25 Mutta Jeesuksen ristin
ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar ja
Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena. 26 Kun
Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti,
seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidillensä: "Vaimo,
katso, poikasi!" 27 Sitten hän sanoi opetuslapselle:
"Katso, äitisi!" Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet
kotiinsa. 28 Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki
jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen:
"Minun on jano". 29 Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä;
niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen
isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa
eteen. 30 Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi
hän: "Se on täytetty", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.
31 Koska silloin oli valmistuspäivä, niin-etteivät ruumiit
jäisi ristille sapatiksi, sillä se sapatinpäivä oli suuri-
juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen
sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas. 32 Niin
sotamiehet tulivat ja rikkoivat sääriluut ensin toiselta
ja sitten toiselta hänen kanssaan ristiinnaulitulta. 33
Mutta kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänet jo
kuolleeksi, eivät he rikkoneet hänen luitaan, 34 vaan
yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä,
ja heti vuoti siitä verta ja vettä. 35 Ja joka sen näki,
on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja
hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. 36
Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: "Älköön
häneltä luuta rikottako". 37 Ja vielä sanoo toinen
kirjoitus: "He luovat katseensa häneen, jonka he ovat
lävistäneet". 38 Mutta sen jälkeen Joosef, arimatialainen,
joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, juutalaisten
pelosta, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen
ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti
Jeesuksen ruumiin. 39 Tuli myös Nikodeemus, joka

ensi kerran oli yöllä tullut Jeesuksen tykö, ja toi mirhan
ja aloen seosta noin sata naulaa. 40 Niin he ottivat
Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen hyvänhajuisten yrttien
kanssa käärinliinoihin, niinkuin juutalaisilla on tapana
haudata. 41 Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin,
oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä
oltu ketään pantu. 42 Siihen he nyt panivat Jeesuksen,
koska oli juutalaisten valmistuspäivä ja se hauta oli
lähellä.

20 Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria
Magdaleena meni varhain, kun vielä oli pimeä,
haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudan suulta. 2
Niin hän riensi pois ja tuli Simon Pietarin luo ja sen
toisen opetuslapsen luo, joka oli Jeesukselle rakas,
ja sanoi heille: "Ovat ottaneet Herran pois haudasta,
emmekä tiedä, mihin ovat hänet panneet". 3 Niin
Pietari ja se toinen opetuslapsi lähtivät ja menivät
haudalle. 4 Ja he juoksivat molemmat yhdessä; mutta
se toinen opetuslapsi juoksi edellä, nopeammin kuin
Pietari, ja saapui ensin haudalle. 5 Ja kun hän kurkisti
sisään, näki hän käärinliinat siellä; kuitenkaan hän
ei mennyt sisälle. 6 Niin Simon Pietarikin tuli hänen
perässään ja meni sisälle hautaan ja näki käärinliinat
siellä 7 ja hikiliinan, joka oli ollut hänen päässään, ei
pantuna yhteen käärinliinojen kanssa, vaan toiseen
paikkaan erikseen kokoonkäärittynä. 8 Silloin toinenkin
opetuslapsi, joka ensimmäisenä oli tullut haudalle, meni
sisään ja näki ja uskoi. 9 Sillä he eivät vielä ymmärtäneet
Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva. 10 Niin
opetuslapset menivät takaisin kotiinsa. 11 Mutta Maria
seisoi haudan edessä ulkopuolella ja itki. Kun hän
näin itki, kurkisti hän hautaan 12 ja näki kaksi enkeliä
valkeissa vaatteissa istuvan, toisen pääpuolessa ja
toisen jalkapuolessa, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli
maannut. 13 Nämä sanoivat hänelle: "Vaimo, mitä itket?"
Hän sanoi heille: "Ovat ottaneet pois minun Herrani,
enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet". 14 Tämän
sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen
siinä seisovan, eikä tiennyt, että se oli Jeesus. 15 Jeesus
sanoi hänelle: "Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?" Tämä luuli
häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle: "Herra, jos sinä
olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet
pannut, niin minä otan hänet". 16 Jeesus sanoi hänelle:
"Maria!" Tämä kääntyi ja sanoi hänelle hebreankielellä:
"Rabbuuni!" se on: opettaja. 17 Jeesus sanoi hänelle:
"Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös
Isäni tykö; mutta mene minun veljieni tykö ja sano heille,
että minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne
tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö".
18 Maria Magdaleena meni ja ilmoitti opetuslapsille, että
hän oli nähnyt Herran ja että Herra oli hänelle näin
sanonut. 19 Samana päivänä, viikon ensimmäisenä,
myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen
ovien takana, juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seisoi
heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" 20 Ja
sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä.
Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. 21 Niin
Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niinkuin Isä
on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." 22 Ja
tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi
heille: "Ottakaa Pyhä Henki. 23 Joiden synnit te anteeksi
annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te
pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." 24 Mutta Tuomas, jota
sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei
ollut heidän kanssansa, kun Jeesus tuli. 25 Niin muut
opetuslapset sanoivat hänelle: "Me näimme Herran".
Mutta hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään
naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja
pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko". 26 Ja
kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas
olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssansa. Niin
Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seisoi heidän
keskellään ja sanoi: "Rauha teille!" 27 Sitten hän sanoi
Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun
käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä
ole epäuskoinen, vaan uskovainen". 28 Tuomas vastasi
ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"
29 Jeesus sanoi hänelle: "Sentähden, että minut näit, sinä
uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"
30 Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu
tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; 31
mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus
on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta
olisi elämä hänen nimessänsä.

21 Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen
Tiberiaan järven rannalla; ja hän ilmestyi näin: 2
Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, ja
Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sebedeuksen
pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat
yhdessä. 3 Simon Pietari sanoi heille: "Minä menen
kalaan". He sanoivat hänelle: "Me lähdemme myös sinun
kanssasi". Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta
eivät sinä yönä saaneet mitään. 4 Ja kun jo oli aamu,
seisoi Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan
tienneet, että se oli Jeesus. 5 Niin Jeesus sanoi heille:
"Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He vastasivat
hänelle: "Ei ole". 6 Hän sanoi heille: "Heittäkää verkko
oikealle puolelle venhettä, niin saatte". He heittivät
verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen
paljouden tähden. 7 Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus
rakasti, sanoi Pietarille: "Se on Herra". Kun Simon
Pietari kuuli, että se oli Herra, vyötti hän vaippansa
ympärilleen, sillä hän oli ilman vaatteita, ja heittäytyi
järveen. 8 Mutta muut opetuslapset tulivat venheellä ja
vetivät perässään verkkoa kaloineen, sillä he eivät olleet
maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän

päässä. **9** Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä
hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää. **10**
Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt
saitte". **11** Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti
maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sata viisikymmentä
kolme. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt.
12 Jeesus sanoi heille: "Tulkaa einehtimään". Mutta ei
kukaan opetuslapsista uskaltanut kysyä häneltä: "Kuka
sinä olet?", koska he tiesivät, että se oli Herra. **13** Niin
Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille, ja samoin
kalan. **14** Tämä oli jo kolmas kerta, jolloin Jeesus
noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsillensa. **15** Kun
he olivat einehtineet, sanoi Jeesus Simon Pietarille:
"Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua
enemmän kuin nämä?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan,
Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas". Hän sanoi
hänelle: "Ruoki minun karitsoitani". **16** Hän sanoi
hänelle taas toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika,
rakastatko minua?" Hän vastasi hänelle: "Rakastan,
Herra; sinä tiedät, että olet minulle rakas". Hän sanoi
hänelle: "Kaitse minun lampaitani". **17** Hän sanoi hänelle
kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, olenko
minä sinulle rakas?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että
hän kolmannen kerran sanoi hänelle: "Olenko minä
sinulle rakas?" ja vastasi hänelle: "Herra, sinä tiedät
kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas". Jeesus
sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaitani. **18** Totisesti,
totisesti minä sanon sinulle: kun olit nuori, niin sinä vyötit
itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin
sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut,
minne et tahdo." **19** Mutta sen hän sanoi antaakseen
tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava
Jumalaa. Ja tämän sanottuaan hän lausui hänelle:
"Seuraa minua". **20** Niin Pietari kääntyi ja näki sen
opetuslapsen seuraavan, jota Jeesus rakasti ja joka
myös oli aterioitaessa nojannut hänen rintaansa vasten
ja sanonut: "Herra, kuka on sinun kavaltajasi?" **21** Kun
Pietari hänet näki, sanoi hän Jeesukselle: "Herra, kuinka
sitten tämän käy?" **22** Jeesus sanoi hänelle: "Jos minä
tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä
tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua." **23**
Niin semmoinen puhe levisi veljien keskuuteen, ettei se
opetuslapsi kuole; mutta ei Jeesus sanonut hänelle,
ettei hän kuole, vaan: "Jos minä tahtoisin, että hän jää
tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun
koskee?" **24** Tämä on se opetuslapsi, joka todistaa
näistä ja on nämä kirjoittanut; ja me tiedämme, että
hänen todistuksensa on tosi. **25** On paljon muutakin,
mitä Jeesus teki; ja jos se kohta kohdalta kirjoitettaisiin.
luulen, etteivät koko maailmaan mahtuisi ne kirjat, jotka
pitäisi kirjoittaa.

Teot

1 Edellisessä kertomuksessani kirjoitin, oi Teofilus,
kaikesta, mitä Jeesus alkoi tehdä ja opettaa, **2**
hamaan siihen päivään asti, jona hänet otettiin ylös,
sittenkun hän Pyhän Hengen kautta oli antanut käskynsä
apostoleille, jotka hän oli valinnut, **3** ja joille hän
myös kärsimisensä jälkeen moninaisten epäämättömien
todistusten kautta osoitti elävänsä, ilmestyen heille
neljänkymmenen päivän aikana ja puhuen Jumalan
valtakunnasta. **4** Ja kun hän oli yhdessä heidän
kanssansa, käski hän heitä ja sanoi: "Älkää lähtekö
Jerusalemista, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen
täyttymistä, jonka te olette minulta kuulleet. **5** Sillä
Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä
Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen." **6** Niin he
ollessansa koolla kysyivät häneltä sanoen: "Herra, tälläkö
ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?"
7 Hän sanoi heille: "Ei ole teidän asianne tietää
aikoja eikä hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla
on asettanut, **8** vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin,
niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun
todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa
ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka". **9** Kun
hän oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän
nähtensä, ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään.
10 Ja kun he katselivat taivaalle hänen mennessään, niin
katso, heidän tykönänsä seisoi kaksi miestä valkeissa
vaatteissa; **11** ja nämä sanoivat: "Galilean miehet,
mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus,
joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla
tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän."
12 Silloin he palasivat Jerusalemiin vuorelta, jota kutsutaan
Öljymäeksi ja joka on lähellä Jerusalemia, sapatinmatkan
päässä. **13** Ja kun he olivat tulleet kaupunkiin, menivät
he siihen yläsaliin, jossa he tavallisesti oleskelivat:
Pietari ja Johannes ja Jaakob ja Andreas, Filippus ja
Tuomas, Bartolomeus ja Matteus, Jaakob Alfeuksen
poika ja Simon, kiivailija, ja Juudas Jaakobin poika.
14 Nämä kaikki pysyivät yksimielisesti rukouksessa
vaimojen kanssa ja Marian, Jeesuksen äidin, kanssa ja
Jeesuksen veljien kanssa. **15** Ja niinä päivinä Pietari
nousi veljien keskellä, kun oli väkeä koolla noin sata
kaksikymmentä henkeä, ja sanoi: **16** "Miehet, veljet, sen
raamatunsanan piti käymän toteen, jonka Pyhä Henki
on Daavidin suun kautta edeltä puhunut Juudaasta, joka
rupesi niiden oppaaksi, jotka ottivat kiinni Jeesuksen.
17 Sillä hän oli meidän joukkoomme luettu ja oli saanut
osalleen tämän viran. **18** Hän hankki itsellensä pellon
väärintekonsa palkalla, ja hän suistui alas ja pakahtui
keskeltä, niin että kaikki hänen sisälmyksensä valuivat
ulos. **19** Ja se tuli kaikkien Jerusalemin asukasten
tietoon; ja niin sitä peltoa kutsutaan heidän kielellään
Akeldamaksi, se on: Veripelloksi. **20** Sillä psalmien
kirjassa on kirjoitettuna: 'Tulkoon hänen talonsa autioksi,
älköönkä siinä asukasta olko', ja: Ottakoon toinen
hänen kaitsijatoimensa'. **21** Niin pitää siis yhden niistä
miehistä, jotka ovat vaeltaneet meidän kanssamme
kaiken sen ajan, jona Herra Jeesus kävi sisälle ja ulos
meidän tykönämme, **22** Johanneksen kasteesta alkaen
hamaan siihen päivään, jona hänet meiltä otettiin ylös,
tuleman hänen ylösnousemisensa todistajaksi meidän
kanssamme." **23** Ja he asettivat ehdolle kaksi, Joosefin,
jota kutsuttiin Barsabbaaksi, lisänimeltä Justukseksi, ja
Mattiaan. **24** Ja he rukoilivat ja sanoivat: "Herra, sinä,
joka kaikkien sydämet tunnet, osoita, kummanko näistä
kahdesta sinä olet valinnut **25** ottamaan sen paikan
tässä palveluksessa ja apostolinvirassa, josta Juudas
vilpistyi pois, mennäkseen omaan paikkaansa". **26** Ja he
heittivät heistä arpaa, ja arpa lankesi Mattiaalle, ja hänet
luettiin niiden yhdentoista kanssa apostolien joukkoon.

2 Ja kun helluntaipäivä oli tullut, olivat he kaikki
yhdessä koolla. **2** Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta,
niinkuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko
huoneen, jossa he istuivat. **3** Ja he näkivät ikäänkuin
tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän
itsekunkin päälle. **4** Ja he tulivat kaikki Pyhällä
Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä,
sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.
5 Ja Jerusalemissa asui juutalaisia, jumalaapelkääväisiä
miehiä, kaikkinaisista kansoista, mitä taivaan alla on.
6 Ja kun tämä ääni kuului, niin kokoontui paljon kansaa;
ja he tulivat ymmälle, sillä kukin kuuli heidän puhuvan
hänen omaa kieltänsä. **7** Ja he hämmästyivät ja
ihmettelivät sanoen: "Katso, eivätkö nämä kaikki, jotka
puhuvat, ole galilealaisia? **8** Kuinka me sitten kuulemme
kukin sen maan kieltä, jossa olemme syntyneet?
9 Me parttilaiset ja meedialaiset ja eelamilaiset ja
me, jotka asumme Mesopotamiassa, Juudeassa ja
Kappadokiassa, Pontossa ja Aasiassa, **10** Frygiassa ja
Pamfyliassa, Egyptissä ja Kyrenen puoleisen Liibyan
alueilla, ja täällä oleskelevat roomalaiset, juutalaiset
ja käännynnäiset, **11** kreetalaiset ja arabialaiset, me
kuulemme kukin heidän puhuvan omalla kielellämme
Jumalan suuria tekoja." **12** Ja he olivat kaikki
hämmästyksissään eivätkä tienneet, mitä ajatella, ja
sanoivat toinen toisellensa: "Mitä tämä mahtaakaan
olla?" **13** Mutta toiset pilkkasivat heitä ja sanoivat:
"He ovat täynnä makeata viiniä". **14** Niin Pietari astui
esiin niiden yhdentoista kanssa, korotti äänensä ja
puhui heille: "Miehet, juutalaiset ja kaikki Jerusalemissa
asuvaiset, olkoon tämä teille tiettävä, ja ottakaa minun
sanani korviinne. **15** Eivät nämä ole juovuksissa, niinkuin
te luulette; sillä nyt on vasta kolmas hetki päivästä.
16 Vaan tämä on se, mikä on sanottu profeetta Jooelin
kautta: **17** 'Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo

Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan
päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja
nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia
uneksuvat. 18 Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni
päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he
ennustavat. 19 Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä
taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja
tulta ja savupatsaita. 20 Aurinko muuttuu pimeydeksi ja
kuu vereksi, ennenkuin Herran päivä tulee, se suuri ja
julkinen. 21 Ja on tapahtuva, että jokainen, joka huutaa
avuksi Herran nimeä, pelastuu.' 22 Te Israelin miehet,
kuulkaa nämä sanat: Jeesuksen, Nasaretilaisen, sen
miehen, josta Jumala todisti teille voimallisilla teoilla
ja ihmeillä ja merkeillä, joita Jumala hänen kauttansa
teki teidän keskellänne, niinkuin te itse tiedätte, 23
hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn
päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista
tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristille ja
tapoitte. 24 Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman
kivuista, niinkuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema
olisi voinut hänet pitää. 25 Sillä Daavid sanoo hänestä:
'Minä näen alati edessäni Herran, sillä hän on minun
oikealla puolellani, etten horjahtaisi. 26 Sentähden
minun sydämeni iloitsee ja kieleni riemuitsee, ja myös
minun ruumiini on lepäävä toivossa; 27 sillä sinä et
hylkää minun sieluani tuonelaan etkä salli Pyhäsi nähdä
katoavaisuutta. (Hadēs g86) 28 Sinä teet minulle tiettäviksi
elämän tiet, sinä täytät minut ilolla kasvojesi edessä.'
29 Te miehet, veljet, on lupa teille rohkeasti sanoa,
mitä kantaisäämme Daavidiin tulee, että hän on sekä
kuollut että haudattu; onhan hänen hautansa meidän
keskellämme vielä tänäkin päivänä. 30 Koska hän nyt oli
profeetta ja tiesi, että Jumala oli valalla vannoen hänelle
luvannut asettavansa hänen kupeittensa hedelmän
hänen valtaistuimelleen, 31 niin hän edeltä nähden puhui
Kristuksen ylösnousemuksesta, sanoen, ettei Kristus
ollut jäävä hyljätyksi tuonelaan eikä hänen ruumiinsa
näkevä katoavaisuutta. (Hadēs g86) 32 Tämän Jeesuksen
on Jumala herättänyt, minkä todistajia me kaikki olemme.
33 Koska hän siis on Jumalan oikean käden voimalla
korotettu ja on Isältä saanut Pyhän Hengen lupauksen,
on hän vuodattanut sen, minkä te nyt näette ja kuulette.
34 Sillä ei Daavid ole astunut ylös taivaisiin, vaan
hän sanoo itse: 'Herra sanoi minun Herralleni: Istu
minun oikealle puolelleni, 35 kunnes minä panen sinun
vihollisesi sinun jalkojesi astinlaudaksi.' 36 Varmasti
tietäköön siis koko Israelin huone, että Jumala on
hänet Herraksi ja Kristukseksi tehnyt, tämän Jeesuksen,
jonka te ristiinnaulitsitte." 37 Kun he tämän kuulivat,
saivat he piston sydämeensä ja sanoivat Pietarille ja
muille apostoleille: "Miehet, veljet, mitä meidän pitää
tekemän?" 38 Niin Pietari sanoi heille: "Tehkää parannus
ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen
nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte
Pyhän Hengen lahjan. 39 Sillä teille ja teidän lapsillenne
tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat,
ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu." 40
Ja monilla muillakin sanoilla hän vakaasti todisti; ja
hän kehoitti heitä sanoen: "Antakaa pelastaa itsenne
tästä nurjasta sukupolvesta". 41 Jotka nyt ottivat hänen
sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi
sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua. 42 Ja he pysyivät
apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja
leivän murtamisessa ja rukouksissa. 43 Ja jokaiselle
sielulle tuli pelko; ja monta ihmettä ja tunnustekoa
tapahtui apostolien kautta. 44 Ja kaikki, jotka uskoivat,
olivat yhdessä ja pitivät kaikkea yhteisenä, 45 ja he
myivät maansa ja tavaransa ja jakelivat kaikille, sen
mukaan kuin kukin tarvitsi. 46 Ja he olivat alati, joka
päivä, yksimielisesti pyhäkössä ja mursivat kodeissa
leipää ja nauttivat ruokansa riemulla ja sydämen
yksinkertaisuudella, 47 kiittäen Jumalaa ja ollen kaiken
kansan suosiossa. Ja Herra lisäsi heidän yhteyteensä
joka päivä niitä, jotka saivat pelastuksen.

3 Ja Pietari ja Johannes menivät pyhäkköön
yhdeksännellä hetkellä, rukoushetkellä. 2 Silloin
kannettiin esille miestä, joka oli ollut rampa hamasta
äitinsä kohdusta ja jonka he joka päivä panivat pyhäkön
niin kutsutun Kauniin portin pieleen anomaan almua
pyhäkköön meneviltä. 3 Nähdessään Pietarin ja
Johanneksen, kun he olivat menossa pyhäkköön, hän
pyysi heiltä almua. 4 Niin Pietari ja Johannes katsoivat
häneen kiinteästi, ja Pietari sanoi: "Katso meihin". 5 Ja
hän tarkkasi heitä odottaen heiltä jotakin saavansa. 6
Niin Pietari sanoi: "Hopeaa ja kultaa ei minulla ole, mutta
mitä minulla on, sitä minä sinulle annan: Jeesuksen
Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä, nouse ja käy." 7 Ja
hän tarttui hänen oikeaan käteensä ja nosti hänet ylös;
ja heti hänen jalkansa ja nilkkansa vahvistuivat, 8 ja
hän hypähti pystyyn, seisoi ja käveli; ja hän meni heidän
kanssansa pyhäkköön, käyden ja hypellen ja ylistäen
Jumalaa. 9 Ja kaikki kansa näki hänen kävelevän ja
ylistävän Jumalaa; 10 ja he tunsivat hänet siksi, joka
almuja saadakseen oli istunut pyhäkön Kauniin portin
pielessä, ja he olivat täynnä hämmästystä ja ihmettelyä
siitä, mikä hänelle oli tapahtunut. 11 Ja kun hän yhä
pysyttäytyi Pietarin ja Johanneksen seurassa, riensi
kaikki kansa hämmästyksen vallassa heidän luoksensa
niin sanottuun Salomon pylväskäytävään. 12 Sen
nähdessään Pietari rupesi puhumaan kansalle ja sanoi:
"Israelin miehet, mitä te tätä ihmettelette, tai mitä te meitä
noin katselette, ikäänkuin me omalla voimallamme tai
hurskaudellamme olisimme saaneet hänet kävelemään.
13 Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin Jumala, meidän
isiemme Jumala, on kirkastanut Poikansa Jeesuksen,
jonka te annoitte alttiiksi ja kielsitte Pilatuksen edessä,

kun tämä oli päättänyt hänet päästää. 14 Te kielsitte
Pyhän ja Vanhurskaan ja anoitte, että teille annettaisiin
murhamies, 15 mutta elämän ruhtinaan te tapoitte;
hänet Jumala on herättänyt kuolleista, ja me olemme
sen todistajat. 16 Ja uskon kautta hänen nimeensä on
hänen nimensä vahvistanut tämän miehen, jonka te
näette ja tunnette, ja usko, jonka Jeesus vaikuttaa, on
hänelle antanut hänen jäsentensä terveyden kaikkien
teidän nähtenne. 17 Ja nyt, veljet, minä tiedän, että
te olette tietämättömyydestä sen tehneet, te niinkuin
teidän hallitusmiehennekin. 18 Mutta näin on Jumala
täyttänyt sen, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien
profeettain suun kautta, että nimittäin hänen Voideltunsa
piti kärsimän. 19 Tehkää siis parannus ja kääntykää, että
teidän syntinne pyyhittäisiin pois, 20 että virvoituksen
ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi hänet,
joka on teille edeltämäärätty, Kristuksen Jeesuksen. 21
Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin
kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on
ikiajoista saakka puhunut pyhäin profeettainsa suun
kautta. (aiōn g165) 22 Sillä Mooses on sanonut: 'Profeetan,
minun kaltaiseni, Herra Jumala on teille herättävä
veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän
teille puhuu. 23 Ja on tapahtuva, että jokainen, joka ei
sitä profeettaa kuule, hävitetään kansasta.' 24 Ja kaikki
profeetat Samuelista alkaen ja kaikki järjestään, jotka
puhuneet ovat, ovat myös ennustaneet näitä päiviä. 25
Te olette profeettain ja sen liiton lapsia, jonka Jumala
teki meidän isiemme kanssa sanoen Aabrahamille:
'Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan
sukukunnat'. 26 Teille ensiksi Jumala on herättänyt
Poikansa ja lähettänyt hänet siunaamaan teitä, kun
käännytte itsekukin pois pahuudestanne."

4 Mutta kun he puhuivat kansalle, astuivat papit ja
pyhäkön vartioston päällikkö ja saddukeukset heidän
eteensä, 2 närkästyneinä siitä, että he opettivat kansaa
ja julistivat Jeesuksessa ylösnousemusta kuolleista. 3
Ja he kävivät heihin käsiksi ja panivat heidät vankeuteen
seuraavaan päivään asti, sillä oli jo ehtoo. 4 Mutta
monet niistä, jotka olivat kuulleet sanan, uskoivat, ja
miesten luku nousi noin viiteentuhanteen. 5 Seuraavana
päivänä heidän hallitusmiehensä ja vanhimpansa ja
kirjanoppineensa kokoontuivat Jerusalemissa, 6 niin
myös ylimmäinen pappi Hannas ja Kaifas ja Johannes
ja Aleksander sekä kaikki, jotka olivat ylimmäispapillista
sukua. 7 Ja he asettivat heidät eteensä ja kysyivät:
"Millä voimalla tai kenen nimeen te tämän teitte?" 8
Silloin Pietari, Pyhää Henkeä täynnä, sanoi heille:
"Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat! 9 Jos meitä
tänään kuulustellaan sairaalle miehelle tehdystä hyvästä
työstä ja siitä, kenen kautta hän on parantunut, 10 niin
olkoon teille kaikille ja koko Israelin kansalle tiettävä, että
Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimen kautta,
hänen, jonka te ristiinnaulitsitte, mutta jonka Jumala
kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo
terveenä teidän edessänne. 11 Hän on 'se kivi, jonka te,
rakentajat, hylkäsitte, mutta joka on kulmakiveksi tullut'.
12 Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei
ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa
meidän pitäisi pelastuman." 13 Mutta kun he näkivät
Pietarin ja Johanneksen rohkeuden ja havaitsivat heidän
olevan koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä, he
ihmettelivät; ja he tunsivat heidät niiksi, jotka olivat
olleet Jeesuksen kanssa. 14 Ja nähdessään parannetun
miehen seisovan heidän kanssansa he eivät voineet
mitään vastaansanoa, 15 vaan käskettyään heidän
astua ulos neuvostosta he pitivät keskenänsä neuvoa
16 ja sanoivat: "Mitä me teemme näille miehille? Sillä
että heidän kauttansa on tapahtunut ilmeinen ihme,
sen kaikki Jerusalemin asukkaat tietävät, emmekä me
voi sitä kieltää. 17 Mutta ettei se leviäisi laajemmalle
kansaan, niin kieltäkäämme ankarasti heitä enää tähän
nimeen puhumasta yhdellekään ihmiselle." 18 Niin he
kutsuivat heidät ja kielsivät heitä mitään puhumasta
ja opettamasta Jeesuksen nimeen. 19 Mutta Pietari
ja Johannes vastasivat heille ja sanoivat: "Päättäkää
itse, onko oikein Jumalan edessä kuulla teitä enemmän
kuin Jumalaa; 20 mutta me emme voi olla puhumatta
siitä, mitä olemme nähneet ja kuulleet". 21 Niin he
uhkasivat heitä vielä enemmän ja päästivät heidät,
koska eivät kansan tähden keksineet, miten rangaista
heitä, sillä kaikki ylistivät Jumalaa siitä, mitä tapahtunut
oli. 22 Sillä sivu neljänkymmenen oli jo vuosiltaan se
mies, jossa tämä parantumisen ihme oli tapahtunut.
23 Ja päästyään vapaiksi he menivät omiensa tykö ja
kertoivat kaiken, mitä ylipapit ja vanhimmat olivat heille
sanoneet. 24 Sen kuultuansa he yksimielisesti korottivat
äänensä Jumalan puoleen ja sanoivat: "Herra, sinä,
joka olet tehnyt taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä
niissä on! 25 Sinä, joka Pyhän Hengen kautta, isämme
Daavidin, sinun palvelijasi, suun kautta, olet puhunut:
'Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat?
26 Maan kuninkaat nousevat, ja ruhtinaat kokoontuvat
yhteen Herraa ja hänen Voideltuansa vastaan.' 27 Sillä
totisesti, tässä kaupungissa kokoontuivat sinun pyhää
Poikaasi Jeesusta vastaan, jonka sinä olet voidellut,
sekä Herodes että Pontius Pilatus pakanain ja Israelin
sukukuntain kanssa, 28 tekemään kaiken, minkä sinun
kätesi ja päätöksesi oli edeltämäärännyt tapahtuvaksi.
29 Ja nyt, Herra, katso heidän uhkauksiansa ja anna
palvelijaisi kaikella rohkeudella puhua sinun sanaasi;
30 ja ojenna kätesi, niin että sairaat parantuvat ja
tunnustekoja ja ihmeitä tapahtuu sinun pyhän Poikasi
Jeesuksen nimen kautta." 31 Ja kun he olivat rukoilleet,
vapisi se paikka, jossa he olivat koolla, ja he tulivat
kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja puhuivat Jumalan

sanaa rohkeasti. 32 Ja uskovaisten suuressa joukossa
oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut
omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli
heillä yhteistä. 33 Ja apostolit todistivat suurella voimalla
Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja suuri armo oli
heillä kaikilla. 34 Ei myöskään ollut heidän seassaan
ketään puutteenalaista; sillä kaikki, joilla oli maatiloja tai
taloja, myivät ne ja toivat myytyjen hinnan 35 ja panivat
apostolien jalkojen juureen; ja jokaiselle jaettiin sen
mukaan, kuin hän tarvitsi. 36 Niinpä Joosef, jota apostolit
kutsuivat Barnabaaksi-se on käännettynä: kehoittaja-
leeviläinen, syntyisin Kyprosta, 37 myi omistamansa
pellon, toi rahat ja pani ne apostolien jalkojen juureen.

5 Mutta eräs mies, nimeltä Ananias, ja hänen vaimonsa
Safiira myivät maatilan, 2 ja mies kätki vaimonsa
tieten osan hinnasta, ja osan hän toi ja pani apostolien
jalkojen eteen. 3 Mutta Pietari sanoi: "Ananias, miksi
on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit
pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilan hinnasta?
4 Eikö se myymätönnä ollut sinun omasi, ja eikö
myynnin jälkeenkin sen hinta ollut sinun? Miksi päätit
sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut
ihmisille, vaan Jumalalle." 5 Kun Ananias kuuli nämä
sanat, kaatui hän maahan ja heitti henkensä. Ja suuri
pelko valtasi kaikki, jotka sen kuulivat. 6 Ja nuoret
miehet nousivat ja korjasivat hänet ja kantoivat hänet
pois ja hautasivat. 7 Noin kolmen hetken kuluttua hänen
vaimonsa tuli sisään eikä tiennyt, mitä oli tapahtunut.
8 Niin Pietari kysyi häneltä: "Sano minulle: siihenkö
hintaan te myitte maatilan?" Hän vastasi: "Kyllä, juuri
siihen hintaan". 9 Mutta Pietari sanoi hänelle: "Miksi
olette yksissä neuvoin käyneet kiusaamaan Herran
Henkeä? Katso, niiden jalat, jotka hautasivat sinun
miehesi, ovat oven takana, ja he kantavat sinutkin pois."
10 Niin hän heti kaatui hänen jalkojensa eteen ja heitti
henkensä; ja kun nuorukaiset tulivat sisään, tapasivat
he hänet kuolleena, kantoivat pois ja hautasivat hänet
hänen miehensä viereen. 11 Ja suuri pelko valtasi koko
seurakunnan ja kaikki ne, jotka tämän kuulivat. 12
Ja apostolien kätten kautta tapahtui kansassa monta
tunnustekoa ja ihmettä; ja he olivat kaikki yksimielisesti
koolla Salomon pylväskäytävässä. 13 Eikä muista
kukaan uskaltanut heihin liittyä, mutta kansa piti heitä
suuressa kunniassa. 14 Ja yhä enemmän karttui
niitä, jotka uskoivat Herraan, sekä miehiä että naisia
suuret joukot. 15 Kannettiinpa sairaita kaduillekin ja
pantiin vuoteille ja paareille, että Pietarin kulkiessa edes
hänen varjonsa sattuisi johonkuhun heistä. 16 Myöskin
kaupungeista Jerusalemin ympäriltä tuli paljon kansaa,
ja he toivat sairaita ja saastaisten henkien vaivaamia,
ja ne kaikki tulivat parannetuiksi. 17 Silloin nousi
ylimmäinen pappi ja kaikki, jotka olivat hänen puolellansa,
saddukeusten lahko, ja he tulivat kiihkoa täyteen 18 ja
kävivät käsiksi apostoleihin ja panivat heidät yleiseen
vankihuoneeseen. 19 Mutta yöllä avasi Herran enkeli
vankilan ovet ja vei heidät ulos ja sanoi: 20 "Menkää
ja astukaa esiin ja puhukaa pyhäkössä kansalle kaikki
tämän elämän sanat". 21 Sen kuultuansa he menivät
päivän koittaessa pyhäkköön ja opettivat. Niin saapui
ylimmäinen pappi ja ne, jotka olivat hänen puolellansa, ja
he kutsuivat koolle neuvoston ja israelilaisten vanhinten
kokouksen; ja he lähettivät noutamaan heitä vankilasta.
22 Mutta kun oikeudenpalvelijat tulivat vankilaan, eivät
he löytäneet heitä sieltä, vaan palasivat takaisin ja
kertoivat, 23 sanoen: "Vankilan me kyllä huomasimme
hyvin tarkasti suljetuksi ja vartijat seisomassa ovien
edessä; mutta kun avasimme, emme sisältä ketään
löytäneet". 24 Kun pyhäkön vartioston päällikkö ja
ylipapit kuulivat nämä sanat, eivät he tienneet, mitä
heistä ajatella ja mitä tästä tulisi. 25 Niin tuli joku
ja kertoi heille: "Katso, ne miehet, jotka te panitte
vankilaan, seisovat pyhäkössä ja opettavat kansaa".
26 Silloin päällikkö meni oikeudenpalvelijain kanssa ja
nouti heidät; ei kuitenkaan väkisin, sillä he pelkäsivät,
että kansa heidät kivittäisi. 27 Ja he toivat heidät
ja asettivat neuvoston eteen. Ja ylimmäinen pappi
kuulusteli heitä 28 ja sanoi: "Me olemme kieltämällä
kieltäneet teitä opettamasta tähän nimeen; ja katso, te
olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne ja tahdotte
saattaa meidän päällemme tuon miehen veren". 29
Mutta Pietari ja muut apostolit vastasivat ja sanoivat:
"Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä. 30
Meidän isiemme Jumala on herättänyt Jeesuksen,
jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte. 31 Hänet on
Jumala oikealla kädellänsä korottanut Päämieheksi ja
Vapahtajaksi, antamaan Israelille parannusta ja syntien
anteeksiantamusta. 32 Ja me olemme kaiken tämän
todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on
antanut niille, jotka häntä tottelevat." 33 Kun he sen
kuulivat, viilsi se heidän sydäntänsä, ja he tahtoivat
tappaa heidät. 34 Mutta neuvostossa nousi eräs fariseus,
nimeltä Gamaliel, lainopettaja, jota koko kansa piti
arvossa, ja hän käski viedä miehet vähäksi aikaa
ulos. 35 Sitten hän sanoi neuvostolle: "Israelin miehet,
kavahtakaa, mitä aiotte tehdä näille miehille. 36 Sillä
ennen näitä päiviä nousi Teudas, sanoen jokin olevansa,
ja häneen liittyi noin neljäsataa miestä; hänet tapettiin,
ja kaikki, jotka olivat häneen suostuneet, hajotettiin,
ja he joutuivat häviöön. 37 Hänen jälkeensä nousi
Juudas, galilealainen, verollepanon päivinä ja vietteli
kansaa luopumaan puolellensa; hänkin hukkui, ja kaikki,
jotka olivat suostuneet häneen, hajotettiin. 38 Ja nyt
minä sanon teille: pysykää erillänne näistä miehistä
ja antakaa heidän olla; sillä jos tämä hanke eli tämä
teko on ihmisistä, niin se tyhjään raukeaa; 39 mutta
jos se on Jumalasta, niin te ette voi heitä kukistaa.

Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaa
vastaan." 40 Niin he noudattivat hänen neuvoansa. Ja he
kutsuivat apostolit sisään ja pieksättivät heitä ja kielsivät
heitä puhumasta Jeesuksen nimeen ja päästivät heidät
menemään. 41 Niin he lähtivät pois neuvostosta iloissaan
siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä
Jeesuksen nimen tähden. 42 Eivätkä he lakanneet, vaan
opettivat joka päivä pyhäkössä ja kodeissa ja julistivat
evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta.

6 Niinä päivinä, kun opetuslasten luku lisääntyi, syntyi
hellenisteissä nurinaa hebrealaisia vastaan siitä,
että heidän leskiänsä syrjäytettiin jokapäiväisessä
avunannossa. 2 Niin ne kaksitoista kutsuivat
kokoon opetuslasten joukon ja sanoivat: "Ei ole
soveliasta, että me laiminlyömme Jumalan sanan
toimittaaksemme pöytäpalvelusta. 3 Valitkaa sentähden,
veljet, keskuudestanne seitsemän miestä, joista on
hyvä todistus ja jotka ovat Henkeä ja viisautta täynnä,
niin me asetamme heidät tähän toimeen. 4 Mutta me
tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa."
5 Ja se puhe kelpasi kaikelle joukolle; ja he valitsivat
Stefanuksen, miehen, joka oli täynnä uskoa ja Pyhää
Henkeä, ja Filippuksen ja Prokoruksen ja Nikanorin ja
Timonin ja Parmenaan ja Nikolauksen, antiokialaisen
käännynnäisen, 6 ja asettivat heidät apostolien eteen, ja
nämä rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä. 7
Ja Jumalan sana menestyi, ja opetuslasten luku lisääntyi
suuresti Jerusalemissa. Ja lukuisa joukko pappeja tuli
uskolle kuuliaisiksi. 8 Ja Stefanus, täynnä armoa ja
voimaa, teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansassa.
9 Niin nousi muutamia niin kutsutusta libertiinien ja
kyreniläisten ja aleksandrialaisten synagoogasta sekä
niiden joukosta, jotka olivat Kilikiasta ja Aasiasta,
väittelemään Stefanuksen kanssa, 10 mutta he eivät
kyenneet pitämään puoliaan sitä viisautta ja henkeä
vastaan, jolla hän puhui. 11 Silloin he salaa hankkivat
miehiä sanomaan: "Me olemme kuulleet hänen puhuvan
pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan". 12 Ja
he yllyttivät kansan ja vanhimmat ja kirjanoppineet ja
astuivat esiin, raastoivat hänet mukaansa ja veivät
neuvoston eteen. 13 Ja he toivat esiin vääriä todistajia,
jotka sanoivat: "Tämä mies ei lakkaa puhumasta tätä
pyhää paikkaa vastaan ja lakia vastaan; 14 sillä me
olemme kuulleet hänen sanovan, että Jeesus, tuo
Nasaretilainen, on hajottava maahan tämän paikan
ja muuttava ne säädökset, jotka Mooses on meille
antanut". 15 Ja kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat
katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä
niinkuin enkelin kasvot.

7 Niin ylimmäinen pappi sanoi: "Onko niin?" 2 Stefanus
sanoi: "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa! Kirkkauden
Jumala ilmestyi meidän isällemme Aabrahamille hänen
ollessaan Mesopotamiassa, ennenkuin hän oli asettunut
asumaan Harraniin, 3 ja sanoi hänelle: 'Lähde maastasi
ja suvustasi ja mene siihen maahan, jonka minä sinulle
osoitan'. 4 Silloin hän lähti kaldealaisten maasta ja asettui
asumaan Harraniin. Ja kun hänen isänsä oli kuollut,
siirsi Jumala hänet tähän maahan, jossa te nyt asutte.
5 Eikä hän antanut hänelle siinä perintöosaa, ei jalan
leveyttäkään, vaan lupasi, Aabrahamin vielä lapsetonna
ollessa, antaa sen hänelle ja hänen siemenelleen hänen
jälkeensä. 6 Ja Jumala puhui näin: 'Hänen jälkeläisensä
tulevat olemaan muukalaisina vieraalla maalla, ja siellä
ne tekevät heidät orjiksensa ja sortavat heitä neljäsataa
vuotta; 7 ja sen kansan, jonka orjiksi he tulevat, minä
olen tuomitseva', sanoi Jumala, 'ja sen jälkeen he
lähtevät sieltä ja palvelevat minua tässä paikassa'. 8
Ja hän antoi hänelle ympärileikkauksen liiton; ja niin
Aabrahamille syntyi Iisak, ja hän ympärileikkasi hänet
kahdeksantena päivänä, ja Iisakille syntyi Jaakob, ja
Jaakobille ne kaksitoista kantaisää. 9 Ja kantaisät
kadehtivat Joosefia ja myivät hänet Egyptiin. Mutta
Jumala oli hänen kanssansa 10 ja pelasti hänet kaikista
hänen ahdistuksistansa. Ja hän antoi hänelle armon ja
viisauden faraon, Egyptin kuninkaan, edessä; ja tämä
pani hänet Egyptin ja kaiken huoneensa haltijaksi. 11 Ja
tuli nälänhätä koko Egyptiin ja Kanaaniin ja suuri vaiva,
eivätkä meidän isämme saaneet mistään ravintoa. 12
Mutta kun Jaakob kuuli Egyptissä olevan viljaa, lähetti
hän meidän isämme sinne ensimmäisen kerran. 13
Ja toisella kerralla veljet tunsivat Joosefin, ja farao
sai tietää Joosefin sukuperän. 14 Niin Joosef lähetti
kutsumaan luokseen isänsä Jaakobin ja koko sukunsa,
seitsemänkymmentä viisi henkeä. 15 Ja Jaakob meni
Egyptiin ja kuoli siellä, niin myös kuolivat isämme, 16
ja heidät siirrettiin Sikemiin ja pantiin siihen hautaan,
jonka Aabraham oli rahalla ostanut Emmorin lapsilta
Sikemissä. 17 Mutta sitä mukaa kuin lähestyi sen
lupauksen aika, jonka Jumala oli Aabrahamille antanut,
kasvoi kansa ja lisääntyi Egyptissä, 18 kunnes Egyptiä
hallitsemaan nousi toinen kuningas, joka ei Joosefista
mitään tiennyt. 19 Tämä kohteli kavalasti meidän
kansaamme ja sorti meidän isiämme ja pakotti heidät
panemaan heitteille pienet lapsensa, etteivät ne jäisi
eloon. 20 Siihen aikaan syntyi Mooses, ja hän oli
Jumalalle otollinen. Häntä elätettiin kolme kuukautta
isänsä kodissa. 21 Mutta kun hänet oli pantu heitteille,
otti faraon tytär hänet ja kasvatti hänet pojaksensa. 22 Ja
Mooses kasvatettiin kaikkeen egyptiläisten viisauteen,
ja hän oli voimallinen sanoissa ja teoissa. 23 Mutta
kun hän oli täyttänyt neljäkymmentä vuotta, heräsi
hänen sydämessään ajatus mennä katsomaan veljiänsä,
israelilaisia. 24 Ja nähdessään eräälle heistä vääryyttä
tehtävän hän puolusti häntä ja kosti pahoinpidellyn
puolesta ja löi egyptiläisen kuoliaaksi. 25 Ja hän luuli

veljiensä ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä
kautta oli antava heille pelastuksen; mutta he eivät
sitä ymmärtäneet. 26 Seuraavana päivänä hän ilmestyi
heidän luoksensa, heidän riidellessään, ja koetti saada
heitä sopimaan sanoen: 'Tehän olette veljiä, miehet;
miksi teette vääryyttä toisillenne?' 27 Mutta se, joka teki
lähimmäisellensä vääryyttä, työnsi hänet pois ja sanoi:
'Kuka on asettanut sinut meidän päämieheksemme ja
tuomariksemme? 28 Aiotko tappaa minutkin, niinkuin
eilen tapoit egyptiläisen?' 29 Tämän puheen tähden
Mooses pakeni ja oli muukalaisena Midianin maassa,
ja siellä hänelle syntyi kaksi poikaa. 30 Ja kun
neljäkymmentä vuotta oli kulunut, ilmestyi hänelle Siinain
vuoren erämaassa enkeli palavan orjantappurapensaan
liekissä. 31 Kun Mooses sen näki, ihmetteli hän tätä
näkyä; ja kun hän meni tarkemmin katsomaan, kuului
Herran ääni, joka sanoi: 32 'Minä olen sinun isiesi
Jumala, Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin Jumala'. Niin
Mooses alkoi vapista eikä tohtinut katsoa sinne. 33 Mutta
Herra sanoi hänelle: 'Riisu kengät jalastasi; sillä paikka,
jossa seisot, on pyhä maa. 34 Minä olen nähnyt kansani
kurjuuden Egyptissä ja kuullut heidän huokauksensa,
ja minä olen astunut alas vapauttamaan heidät. Ja
nyt, tule tänne, minä lähetän sinut Egyptiin.' 35 Tämän
Mooseksen, jonka he kielsivät sanoen: 'Kuka sinut on
asettanut päämieheksi ja tuomariksi?', hänet Jumala
lähetti päämieheksi ja lunastajaksi sen enkelin kautta,
joka hänelle orjantappurapensaassa oli ilmestynyt.
36 Hän johdatti heidät sieltä pois, tehden ihmeitä ja
tunnustekoja Egyptin maassa ja Punaisessa meressä
ja erämaassa neljänäkymmenenä vuotena. 37 Tämä
on se Mooses, joka sanoi israelilaisille: 'Profeetan,
minun kaltaiseni, Jumala on teille herättävä teidän
veljienne joukosta'. 38 Hän on se, joka seurakunnassa,
erämaassa, oli enkelin kanssa, joka puhui hänelle
Siinain vuorella, ja oli myös isiemme kanssa; ja hän
sai eläviä sanoja meille annettaviksi. 39 Mutta häntä
meidän isämme eivät tahtoneet totella, vaan työnsivät
hänet pois ja kääntyivät sydämessänsä jälleen Egyptiin,
40 sanoen Aaronille: 'Tee meille jumalia, jotka käyvät
meidän edellämme, sillä me emme tiedä, mitä on
tapahtunut Moosekselle, hänelle, joka johdatti meidät
Egyptin maasta'. 41 Ja he tekivät niinä päivinä vasikan
ja toivat uhreja epäjumalalleen ja riemuitsivat kättensä
töistä. 42 Mutta Jumala kääntyi heistä pois ja hylkäsi
heidät palvelemaan taivaan sotajoukkoa, niinkuin on
kirjoitettu profeettain kirjassa: 'Toitteko te teurasuhreja ja
muita uhreja minulle erämaassa neljänäkymmenenä
vuotena, te, Israelin heimo? 43 Ette; vaan te kannoitte
Molokin majaa ja Romfa jumalan tähteä, niitä kuvia, jotka
te olitte tehneet kumarrettaviksenne. Sentähden minä
siirrän teidät toiselle puolelle Babylonin.' 44 Todistuksen
maja oli meidän isillämme erämaassa, niinkuin hän,
joka puhui Moosekselle, oli määrännyt sen tehtäväksi,
sen kaavan mukaan, minkä Mooses oli nähnyt. 45 Ja
meidän isämme ottivat sen perintönä vastaan ja toivat
sen Joosuan johdolla maahan, minkä he valtasivat
pakanoilta, jotka Jumala karkoitti meidän isiemme tieltä.
Näin oli Daavidin päiviin saakka. 46 Hän sai armon
Jumalan edessä ja anoi, että hän saisi valmistaa majan
Jaakobin Jumalalle. 47 Mutta Salomo hänelle huoneen
rakensi. 48 Korkein ei kuitenkaan asu käsillä tehdyissä
huoneissa; sillä näin sanoo profeetta: 49 'Taivas on
minun valtaistuimeni ja maa minun jalkojeni astinlauta;
minkäkaltaisen huoneen te minulle rakentaisitte, sanoo
Herra, tai mikä paikka olisi minun leposijani? 50 Eikö
minun käteni ole tätä kaikkea tehnyt?' 51 Te niskurit
ja ympärileikkaamattomat sydämeltä ja korvilta, aina
te vastustatte Pyhää Henkeä-niinkuin teidän isänne,
niin tekin. 52 Ketä profeetoista eivät teidän isänne
vainonneet? He tappoivat ne, jotka ennustivat sen
Vanhurskaan tulemista, jonka kavaltajiksi ja murhaajiksi
te nyt olette tulleet, 53 te, jotka enkelien toimen kautta
saitte lain, mutta ette sitä pitäneet." 54 Mutta kun
he tämän kuulivat, viilsi se heidän sydäntänsä, ja
he kiristelivät hänelle hampaitansa. 55 Mutta täynnä
Pyhää Henkeä hän loi katseensa taivaaseen päin
ja näki Jumalan kirkkauden ja Jeesuksen seisovan
Jumalan oikealla puolella 56 ja sanoi: "Katso, minä
näen taivaat auenneina ja Ihmisen Pojan seisovan
Jumalan oikealla puolella". 57 Niin he huusivat suurella
äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä
hänen päällensä 58 ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja
kivittivät. Ja todistajat riisuivat vaippansa Saulus nimisen
nuorukaisen jalkojen juureen. 59 Ja niin he kivittivät
Stefanuksen, joka rukoili ja sanoi: "Herra Jeesus, ota
minun henkeni!" 60 Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi
suurella äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä!"
Ja sen sanottuaan hän nukkui pois.

8 Myös Saulus hyväksyi Stefanuksen surmaamisen.
Ja sinä päivänä nousi suuri vaino Jerusalemin
seurakuntaa vastaan; ja kaikki hajaantuivat ympäri
Juudean ja Samarian paikkakuntia, paitsi apostolit. 2
Ja muutamat jumalaapelkääväiset miehet hautasivat
Stefanuksen ja pitivät hänelle suuret valittajaiset. 3 Mutta
Saulus raateli seurakuntaa, kulki talosta taloon ja raastoi
ulos miehiä ja naisia ja panetti heidät vankeuteen. 4 Ne,
jotka näin olivat hajaantuneet, vaelsivat paikasta toiseen
ja julistivat evankeliumin sanaa. 5 Ja Filippus meni
Samarian kaupunkiin ja saarnasi heille Kristusta. 6 Ja
kansa otti yksimielisesti vaarin siitä, mitä Filippus puhui,
kun he kuulivat hänen sanansa ja näkivät ne tunnusteot,
jotka hän teki. 7 Sillä monista, joissa oli saastaisia
henkiä, ne lähtivät pois huutaen suurella äänellä; ja
moni halvattu ja rampa parani. 8 Ja syntyi suuri ilo

siinä kaupungissa. 9 Mutta ennestään oli kaupungissa
muuan mies, nimeltä Simon, joka harjoitti noituutta
ja hämmästytti Samarian kansaa sanoen olevansa
jokin suuri; 10 ja häntä kuuntelivat kaikki, pienet ja
suuret, ja sanoivat: "Tämä mies on se Jumalan voima,
jota kutsutaan 'suureksi'". 11 Ja he kuuntelivat häntä
sentähden, että hän kauan aikaa oli noituuksillaan heitä
hämmästyttänyt. 12 Mutta kun he nyt uskoivat Filippusta,
joka julisti evankeliumia Jumalan valtakunnasta ja
Jeesuksen Kristuksen nimestä, niin he ottivat kasteen,
sekä miehet että naiset. 13 Ja Simon itsekin uskoi, ja
kasteen saatuansa hän pysytteli Filippuksen seurassa;
ja nähdessään ihmeitä ja suuria, voimallisia tekoja
hän hämmästyi. 14 Mutta kun apostolit, jotka olivat
Jerusalemissa, kuulivat, että Samaria oli ottanut vastaan
Jumalan sanan, lähettivät he heidän tykönsä Pietarin
ja Johanneksen. 15 Ja tultuaan sinne nämä rukoilivat
heidän edestänsä, että he saisivat Pyhän Hengen; 16
sillä hän ei ollut vielä tullut yhteenkään heistä, vaan he
olivat ainoastaan kastetut Herran Jeesuksen nimeen. 17
Silloin he panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat
Pyhän Hengen. 18 Mutta kun Simon näki, että Henki
annettiin sille, jonka päälle apostolit panivat kätensä,
toi hän heille rahaa 19 ja sanoi: "Antakaa minullekin
se valta, että kenen päälle minä käteni panen, se
saa Pyhän Hengen". 20 Mutta Pietari sanoi hänelle:
"Menköot rahasi sinun kanssasi kadotukseen, koska
luulet Jumalan lahjan olevan rahalla saatavissa. 21
Ei sinulla ole osaa eikä arpaa tähän sanaan, sillä
sinun sydämesi ei ole oikea Jumalan edessä. 22 Tee
siis parannus ja käänny tästä pahuudestasi ja rukoile
Herraa-jos ehkä vielä sinun sydämesi ajatus sinulle
anteeksi annetaan. 23 Sillä minä näen sinun olevan
täynnä katkeruuden sappea ja kiinni vääryyden siteissä."
24 Niin Simon vastasi ja sanoi: "Rukoilkaa te minun
edestäni Herraa, ettei minulle tapahtuisi mitään siitä,
mitä te olette sanoneet". 25 Ja kun he olivat todistaneet
ja Herran sanaa puhuneet, palasivat he Jerusalemiin
ja julistivat evankeliumia monessa Samarian kylässä.
26 Mutta Filippukselle puhui Herran enkeli sanoen:
"Nouse ja mene puolipäivään päin sille tielle, joka vie
Jerusalemista alas Gassaan ja on autio". 27 Ja hän
nousi ja lähti. Ja katso, siellä kulki etiopialainen mies,
Etiopian kuningattaren Kandaken hoviherra, mahtava
mies ja koko hänen aarteistonsa hoitaja; hän oli tullut
Jerusalemiin rukoilemaan 28 ja oli nyt paluumatkalla
ja istui vaunuissaan ja luki profeetta Esaiasta. 29 Niin
Henki sanoi Filippukselle: "Käy luo ja pysyttele lähellä
noita vaunuja". 30 Niin Filippus juoksi luo ja kuuli
hänen lukevan profeetta Esaiasta ja sanoi: "Ymmärrätkö
myös, mitä luet?" 31 Niin hän sanoi: "Kuinka minä
voisin ymmärtää, ellei kukaan minua opasta?" Ja hän
pyysi Filippusta nousemaan ja istumaan viereensä.
32 Ja se kirjoitus, jota hän luki, oli tämä: "Niinkuin
lammas hänet viedään teuraaksi; ja niinkuin karitsa on
ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hänkään suutansa
avaa. 33 Hänen alentumisensa kautta hänen tuomionsa
otetaan pois. Kuka kertoo hänen syntyperänsä? Sillä
hänen elämänsä otetaan pois maan päältä." 34 Ja
hoviherra kysyi Filippukselta sanoen: "Minä pyydän
sinua: sano, kenestä profeetta puhuu näin, itsestäänkö
vai jostakin toisesta?" 35 Niin Filippus avasi suunsa ja
lähtien tästä kirjoituksesta julisti hänelle evankeliumia
Jeesuksesta. 36 Ja kulkiessaan tietä he tulivat veden
ääreen; ja hoviherra sanoi: "Katso, tässä on vettä. Mikä
estää kastamasta minua?" 38 Ja hän käski pysäyttää
vaunut, ja he astuivat kumpikin veteen, sekä Filippus
että hoviherra, ja Filippus kastoi hänet. 39 Ja kun he
olivat astuneet ylös vedestä, tempasi Herran Henki
Filippuksen pois, eikä hoviherra häntä enää nähnyt. Ja
hän jatkoi matkaansa iloiten. 40 Mutta Filippus tavattiin
Asdodissa; ja hän vaelsi ympäri ja julisti evankeliumia
kaikissa kaupungeissa, kunnes tuli Kesareaan.

9 Mutta Saulus puuskui yhä uhkaa ja murhaa Herran
opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin luo
2 ja pyysi häneltä kirjeitä Damaskon synagoogille, että
keitä hän vain löytäisi sen tien vaeltajia, miehiä tai
naisia, ne hän saisi tuoda sidottuina Jerusalemiin. 3
Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään
Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen
ympärillänsä; 4 ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen,
joka sanoi hänelle: "Saul, Saul, miksi vainoat minua?"
5 Hän sanoi: "Kuka olet, herra?" Hän vastasi: "Minä
olen Jeesus, jota sinä vainoat. 6 Mutta nouse ja
mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun
pitää tekemän." 7 Ja miehet, jotka matkustivat hänen
kanssansa, seisoivat mykistyneinä: he kuulivat kyllä
äänen, mutta eivät ketään nähneet. 8 Niin Saulus nousi
maasta; mutta kun hän avasi silmänsä, ei hän nähnyt
mitään, vaan he taluttivat häntä kädestä ja veivät hänet
Damaskoon. 9 Ja hän oli kolme päivää näkemätönnä,
ei syönyt eikä juonut. 10 Ja Damaskossa oli eräs
opetuslapsi, nimeltä Ananias. Hänelle Herra sanoi
näyssä: "Ananias!" Hän vastasi: "Katso, tässä olen,
Herra". 11 Niin Herra sanoi hänelle: "Nouse ja mene
sille kadulle, jota sanotaan Suoraksi kaduksi, ja kysy
Juudaan talosta Saulus nimistä tarsolaista miestä. Sillä
katso, hän rukoilee; 12 ja hän on nähnyt näyssä miehen,
Ananias nimisen, tulevan sisälle ja panevan kätensä
hänen päällensä, että hän saisi näkönsä jälleen." 13
Mutta Ananias vastasi: "Herra, minä olen monelta
kuullut siitä miehestä, kuinka paljon pahaa hän on
tehnyt sinun pyhillesi Jerusalemissa; 14 ja täälläkin
hänellä on ylipapeilta valtuus vangita kaikki, jotka sinun
nimeäsi avuksi huutavat". 15 Mutta Herra sanoi hänelle:
"Mene; sillä hän on minulle valittu ase, kantamaan

minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin
lasten eteen. 16 Sillä minä tahdon näyttää hänelle,
kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni
tähden." 17 Niin Ananias meni ja astui huoneeseen, pani
molemmat kätensä hänen päälleen ja sanoi: "Veljeni
Saul, Herra lähetti minut-Jeesus, joka ilmestyi sinulle
tiellä, jota tulit-että saisit näkösi jälleen ja tulisit täytetyksi
Pyhällä Hengellä". 18 Ja heti putosivat hänen silmistään
ikäänkuin suomukset, ja hän sai näkönsä ja nousi ja otti
kasteen. 19 Ja kun hän nautti ruokaa, niin hän vahvistui.
Ja hän oli opetuslasten seurassa Damaskossa jonkun
aikaa. 20 Ja kohta hän saarnasi synagoogissa Jeesusta,
julistaen, että hän on Jumalan Poika. 21 Ja kaikki, jotka
kuulivat, hämmästyivät ja sanoivat: "Eikö tämä ole se,
joka Jerusalemissa tuhosi ne, jotka tätä nimeä avuksi
huutavat? Ja eikö hän ole tullut tänne viedäksensä
ne vangittuina ylipappien käsiin?" 22 Mutta Saulus sai
yhä enemmän voimaa ja saattoi Damaskossa asuvat
juutalaiset ymmälle näyttäen toteen, että Jeesus on
Kristus. 23 Ja pitkän ajan kuluttua juutalaiset pitivät
keskenään neuvoa tappaaksensa hänet. 24 Mutta
heidän salahankkeensa tuli Sauluksen tietoon. Ja he
vartioivat porttejakin yöt päivät, saadakseen hänet
tapetuksi. 25 Mutta hänen opetuslapsensa ottivat hänet
yöllä, päästivät hänet muurin aukosta ja laskivat alas
vasussa. 26 Ja kun hän oli tullut Jerusalemiin, yritti hän
liittyä opetuslapsiin; mutta he kaikki pelkäsivät häntä,
koska eivät uskoneet, että hän oli opetuslapsi. 27 Mutta
Barnabas otti hänet turviinsa ja vei hänet apostolien
tykö ja kertoi heille, kuinka Saulus tiellä oli nähnyt
Herran, ja että Herra oli puhunut hänelle, ja kuinka hän
Damaskossa oli rohkeasti julistanut Jeesuksen nimeä.
28 Ja niin hän kävi heidän keskuudessaan sisälle ja
ulos Jerusalemissa ja julisti rohkeasti Herran nimeä. 29
Ja hän puhui ja väitteli hellenistien kanssa; mutta he
koettivat tappaa hänet. 30 Kun veljet sen huomasivat,
veivät he hänet Kesareaan ja lähettivät hänet sieltä
Tarsoon. 31 Niin oli nyt seurakunnalla koko Juudeassa
ja Galileassa ja Samariassa rauha; ja se rakentui
ja vaelsi Herran pelossa ja lisääntyi Pyhän Hengen
virvoittavasta vaikutuksesta. 32 Ja tapahtui, että Pietari,
kiertäessään kaikkien luona, tuli myöskin niiden pyhien
tykö, jotka asuivat Lyddassa. 33 Siellä hän tapasi Aineas
nimisen miehen, joka kahdeksan vuotta oli maannut
vuoteessaan ja oli halvattu. 34 Ja Pietari sanoi hänelle:
"Aineas, Jeesus Kristus parantaa sinut; nouse ja korjaa
vuoteesi". Ja kohta hän nousi. 35 Ja kaikki Lyddan
ja Saaronin asukkaat näkivät hänet; ja he kääntyivät
Herran tykö. 36 Mutta Joppessa oli naisopetuslapsi,
nimeltä Tabita, mikä kreikaksi käännettynä on: Dorkas;
hän teki paljon hyviä töitä ja antoi runsaasti almuja. 37
Ja tapahtui niinä päivinä, että hän sairastui ja kuoli; ja he
pesivät hänet ja panivat yläsaliin. 38 Ja koska Lydda oli
lähellä Joppea, niin opetuslapset, kun kuulivat Pietarin
olevan siellä, lähettivät kaksi miestä hänen luoksensa
pyytämään: "Tule viipymättä meidän tykömme". 39
Niin Pietari nousi ja meni heidän kanssansa. Ja hänen
sinne saavuttuaan he veivät hänet yläsaliin, ja kaikki
lesket tulivat hänen luoksensa itkien ja näytellen hänelle
ihokkaita ja vaippoja, joita Dorkas oli tehnyt, ollessaan
heidän kanssansa. 40 Mutta Pietari toimitti kaikki ulos
ja laskeutui polvilleen ja rukoili; ja hän kääntyi ruumiin
puoleen ja sanoi: "Tabita, nouse ylös!" Niin tämä avasi
silmänsä, ja nähdessään Pietarin hän nousi istumaan.
41 Ja Pietari ojensi hänelle kätensä ja nosti hänet
seisomaan ja kutsui sisään pyhät ja lesket ja asetti
hänet elävänä heidän eteensä. 42 Ja se tuli tiedoksi
koko Joppessa, ja monet uskoivat Herraan. 43 Ja Pietari
viipyi Joppessa jonkun aikaa erään nahkuri Simonin
luona.

10 Ja Kesareassa oli mies, nimeltä Kornelius,
sadanpäämies niin kutsutussa italialaisessa
sotaväenosastossa. 2 Hän oli hurskas ja Jumalaa
pelkääväinen, niinkuin koko hänen perhekuntansakin, ja
antoi paljon almuja kansalle ja rukoili alati Jumalaa. 3
Hän näki selvästi näyssä, noin yhdeksännellä hetkellä
päivästä, Jumalan enkelin, joka tuli sisään hänen
tykönsä ja sanoi hänelle: "Kornelius!" 4 Tämä loi
katseensa häneen ja sanoi peljästyneenä: "Mikä on,
Herra?" Enkeli sanoi hänelle: "Sinun rukouksesi ja
almusi ovat tulleet muistoon Jumalan edessä. 5 Niin
lähetä nyt miehiä Joppeen noutamaan eräs Simon,
jota myös Pietariksi kutsutaan; 6 hän majailee nahkuri
Simonin luona, jonka talo on meren rannalla." 7 Ja
kun enkeli, joka Korneliusta puhutteli, oli mennyt pois,
kutsui tämä kaksi palvelijaansa ja hurskaan sotamiehen
uskollisimpiensa joukosta 8 ja kertoi heille kaikki ja
lähetti heidät Joppeen. 9 Ja seuraavana päivänä, kun
he olivat matkalla ja lähestyivät kaupunkia, nousi Pietari
noin kuudennen hetken vaiheilla katolle rukoilemaan.
10 Ja hänen tuli nälkä, ja hän halusi ruokaa. Mutta
sitä valmistettaessa hän joutui hurmoksiin. 11 Ja hän
näki taivaan avoinna ja tulevan alas astian, ikäänkuin
suuren liinavaatteen, joka neljästä kulmastaan laskettiin
maahan. 12 Ja siinä oli kaikkinaisia maan nelijalkaisia
ja matelijoita ja taivaan lintuja. 13 Ja tuli ääni, joka
sanoi hänelle: "Nouse, Pietari, teurasta ja syö". 14 Mutta
Pietari sanoi: "En suinkaan, Herra; sillä en minä ole
ikinä syönyt mitään epäpyhää enkä saastaista". 15 Ja
taas ääni sanoi hänelle toistamiseen: "Minkä Jumala
on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpyhäksi". 16
Tämä tapahtui kolme kertaa; sitten astia otettiin kohta
ylös taivaaseen. 17 Ja kun Pietari oli epätietoinen
siitä, mitä hänen näkemänsä näky mahtoi merkitä, niin
katso, ne miehet, jotka Kornelius oli lähettänyt ja jotka

kyselemällä olivat löytäneet Simonin talon, seisoivat
portilla 18 ja tiedustelivat kuuluvalla äänellä, majailiko
siellä Simon, jota myös Pietariksi kutsuttiin. 19 Kun
Pietari yhä mietti tuota näkyä, sanoi Henki hänelle:
"Katso, kaksi miestä etsii sinua; 20 niin nouse nyt, astu
alas ja mene arvelematta heidän kanssaan, sillä minä
olen heidät lähettänyt". 21 Niin Pietari meni alas miesten
tykö ja sanoi: "Katso, minä olen se, jota te etsitte; mitä
varten te olette tulleet?" 22 He sanoivat: "Sadanpäämies
Kornelius, hurskas ja Jumalaa pelkääväinen mies, josta
koko Juudan kansa todistaa hyvää, on pyhältä enkeliltä
ilmestyksessä saanut käskyn haettaa sinut kotiinsa ja
kuulla, mitä sinulla on sanottavaa". 23 Niin hän kutsui
heidät sisään ja piti heitä vierainansa. Seuraavana
päivänä Pietari nousi ja lähti heidän kanssaan, ja
muutamat veljet Joppesta seurasivat hänen mukanaan.
24 Ja sen jälkeisenä päivänä he saapuivat Kesareaan; ja
Kornelius odotti heitä ja oli kutsunut koolle sukulaisensa
ja lähimmät ystävänsä. 25 Ja kun Pietari oli astumassa
sisään, meni Kornelius häntä vastaan, lankesi hänen
jalkojensa juureen ja kumartui maahan. 26 Mutta
Pietari nosti hänet ylös sanoen: "Nouse; minäkin olen
ihminen". 27 Ja puhellen hänen kanssaan hän meni
sisään ja tapasi monta koolla. 28 Ja hän sanoi heille:
"Te tiedätte, että on luvatonta juutalaisen miehen
seurustella vierasheimoisen kanssa tai mennä hänen
tykönsä; mutta minulle Jumala on osoittanut, etten saa
sanoa ketään ihmistä epäpyhäksi enkä saastaiseksi.
29 Sentähden minä vastaansanomatta tulinkin, kun
minua noudettiin. Ja nyt minä kysyn: mitä varten te
olette minut noutaneet?" 30 Ja Kornelius sanoi: "Neljä
päivää sitten, juuri tähän aikaan päivästä, minä kotonani
rukoilin tällä yhdeksännellä hetkellä, ja katso, edessäni
seisoi mies loistavissa vaatteissa 31 ja sanoi: 'Kornelius,
sinun rukouksesi on kuultu, ja sinun almusi ovat tulleet
muistoon Jumalan edessä. 32 Niin lähetä nyt Joppeen
ja kutsu tykösi Simon, jota myös Pietariksi kutsutaan;
hän majailee nahkuri Simonin talossa meren rannalla.'
33 Sentähden minä lähetin heti sinulle sanan, ja sinä teit
hyvin, kun tulit. Nyt olemme siis tässä kaikki Jumalan
edessä, kuullaksemme kaiken, mitä Herra on käskenyt
sinun puhua." 34 Niin Pietari avasi suunsa ja sanoi: "Nyt
minä totisesti käsitän, ettei Jumala katso henkilöön, 35
vaan että jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää
ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen. 36 Sen
sanan, jonka hän lähetti Israelin lapsille, julistaen
evankeliumia rauhasta Jeesuksessa Kristuksessa, joka
on kaikkien Herra, 37 sen sanan, joka lähtien Galileasta
on levinnyt koko Juudeaan, sen kasteen jälkeen, jota
Johannes saarnasi, sen te tiedätte; 38 te tiedätte,
kuinka Jumala Pyhällä Hengellä ja voimalla oli voidellut
Jeesuksen Nasaretilaisen, hänet, joka vaelsi ympäri ja
teki hyvää ja paransi kaikki perkeleen valtaan joutuneet;
sillä Jumala oli hänen kanssansa. 39 Ja me olemme
kaiken sen todistajat, mitä hän teki juutalaisten maassa
ja Jerusalemissa; ja hänet he ripustivat puuhun ja
tappoivat. 40 Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä
ja antoi hänen ilmestyä, 41 ei kaikelle kansalle, vaan
Jumalan ennen valitsemille todistajille, meille, jotka
söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen, kuin
hän oli kuolleista noussut. 42 Ja hän käski meidän
saarnata kansalle ja todistaa, että hän on se, jonka
Jumala on asettanut elävien ja kuolleitten tuomariksi.
43 Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen,
joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä
kautta." 44 Kun Pietari vielä näitä puhui, tuli Pyhä
Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat. 45 Ja
kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ja olivat
tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän
Hengen lahja vuodatettiin pakanoihinkin, 46 sillä he
kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa.
Silloin Pietari vastasi: 47 "Ei kaiketi kukaan voi kieltää
kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän
Hengen niinkuin mekin?" 48 Ja hän käski kastaa heidät
Jeesuksen Kristuksen nimeen. Silloin he pyysivät häntä
viipymään siellä muutamia päiviä.

11 Ja apostolit ja veljet ympäri Juudeaa kuulivat,
että pakanatkin olivat ottaneet vastaan Jumalan
sanan. 2 Ja kun Pietari tuli Jerusalemiin, ahdistelivat
ympärileikatut häntä 3 sanoen: "Sinä olet käynyt
ympärileikkaamattomien miesten luona ja syönyt heidän
kanssansa". 4 Niin Pietari selitti heille alusta alkaen asiat
järjestänsä ja sanoi: 5 "Minä olin Joppen kaupungissa
ja rukoilin; silloin minä näin hurmoksissa näyn: tuli
alas astia, ikäänkuin suuri liinavaate, joka neljästä
kulmastaan laskettiin taivaasta, ja se tuli aivan minun
eteeni. 6 Ja kun minä katsoin sitä tarkasti, näin minä
siinä maan nelijalkaisia ja petoja ja matelijoita ja taivaan
lintuja. 7 Ja minä kuulin myös äänen, joka sanoi minulle:
'Nouse, Pietari, teurasta ja syö'. 8 Mutta minä sanoin:
'En suinkaan, Herra; sillä ei mitään epäpyhää eikä
saastaista ole koskaan minun suuhuni tullut'. 9 Niin
vastasi ääni taivaasta toistamiseen ja sanoi: 'Minkä
Jumala on puhdistanut, sitä älä sinä sano epäpyhäksi'.
10 Ja tämä tapahtui kolme kertaa; sitten vedettiin kaikki
taas ylös taivaaseen. 11 Ja katso, samassa seisoi sen
talon edessä, jossa me olimme, kolme miestä, jotka
Kesareasta oli lähetetty minun luokseni. 12 Ja Henki
käski minun mennä arvelematta heidän kanssansa;
ja myös nämä kuusi veljeä lähtivät minun kanssani.
Me menimme sen miehen taloon, 13 ja hän kertoi
meille, kuinka hän oli nähnyt enkelin seisovan hänen
huoneessaan ja sanovan: 'Lähetä Joppeen noutamaan
Simon, jota myös Pietariksi kutsutaan; 14 hän on
puhuva sinulle sanoja, joiden kautta sinä pelastut, ja
koko sinun perhekuntasi'. 15 Ja kun minä rupesin

puhumaan, tuli Pyhä Henki heidän päällensä, niinkuin
alussa meidänkin päällemme. 16 Silloin minä muistin
Herran sanan, jonka hän sanoi: 'Johannes kastoi vedellä,
mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä'. 17 Koska siis
Jumala antoi yhtäläisen lahjan heille kuin meillekin, kun
olimme uskoneet Herraan Jeesukseen Kristukseen,
niin mikä olin minä voidakseni estää Jumalaa?" 18
Tämän kuultuansa he rauhoittuivat ja ylistivät Jumalaa
sanoen: "Niin on siis Jumala pakanoillekin antanut
parannuksen elämäksi". 19 Ne, jotka olivat hajaantuneet
sen ahdingon vuoksi, joka oli syntynyt Stefanuksen
tähden, vaelsivat ympäri hamaan Foinikiaan ja Kyproon
ja Antiokiaan saakka, mutta eivät puhuneet sanaa muille
kuin ainoastaan juutalaisille. 20 Heidän joukossaan oli
kuitenkin muutamia kyprolaisia ja kyreneläisiä miehiä,
jotka, tultuaan Antiokiaan, puhuivat kreikkalaisillekin
ja julistivat evankeliumia Herrasta Jeesuksesta. 21
Ja Herran käsi oli heidän kanssansa, ja suuri oli se
joukko, joka uskoi ja kääntyi Herran puoleen. 22 Ja
sanoma heistä tuli Jerusalemin seurakunnan korviin,
ja he lähettivät Barnabaan Antiokiaan. 23 Ja kun hän
saapui sinne ja näki Jumalan armon, niin hän iloitsi ja
kehoitti kaikkia vakaalla sydämellä pysymään Herrassa.
24 Sillä hän oli hyvä mies ja täynnä Pyhää Henkeä ja
uskoa. Ja Herralle lisääntyi paljon kansaa. 25 Niin hän
lähti Tarsoon etsimään Saulusta, ja kun hän oli hänet
löytänyt, toi hän hänet Antiokiaan. 26 Ja he vaikuttivat
yhdessä kokonaisen vuoden seurakunnassa, ja niitä
oli paljon, jotka saivat heiltä opetusta; ja Antiokiassa
ruvettiin opetuslapsia ensiksi nimittämään kristityiksi. 27
Siihen aikaan tuli profeettoja Jerusalemista Antiokiaan.
28 Ja eräs heistä, nimeltä Agabus, nousi ja antoi
Hengen vaikutuksesta tiedoksi, että oli tuleva suuri nälkä
kaikkeen maailmaan; ja se tulikin Klaudiuksen aikana.
29 Niin opetuslapset päättivät kukin varojensa mukaan
lähettää avustusta Juudeassa asuville veljille. 30 Ja niin
he tekivätkin ja lähettivät sen vanhimmille Barnabaan ja
Sauluksen kätten kautta.

12 Siihen aikaan kuningas Herodes otatti muutamia
seurakunnan jäseniä kiinni kiduttaaksensa heitä.
2 Ja hän mestautti miekalla Jaakobin, Johanneksen
veljen. 3 Ja kun hän näki sen olevan juutalaisille
mieleen, niin hän sen lisäksi vangitutti Pietarinkin. Silloin
olivat happamattoman leivän päivät. 4 Ja otettuaan
hänet kiinni hän pani hänet vankeuteen ja jätti neljän
nelimiehisen sotilasvartioston vartioitavaksi, aikoen
pääsiäisen jälkeen asettaa hänet kansan eteen. 5 Niin
pidettiin siis Pietaria vankeudessa; mutta seurakunta
rukoili lakkaamatta Jumalaa hänen edestänsä. 6 Ja yöllä
sitä päivää vasten, jona Herodeksella oli aikomus viedä
hänet oikeuden eteen, Pietari nukkui kahden sotamiehen
välissä, sidottuna kaksilla kahleilla; ja vartijat vartioitsivat
oven edessä vankilaa. 7 Ja katso, hänen edessään
seisoi Herran enkeli, ja huoneessa loisti valo, ja enkeli
sysäsi Pietaria kylkeen ja herätti hänet sanoen: "Nouse
nopeasti!" Ja kahleet putosivat hänen käsistään. 8 Ja
enkeli sanoi hänelle: "Vyötä itsesi ja sido paula-anturat
jalkaasi". Ja hän teki niin. Vielä enkeli sanoi hänelle:
"Heitä vaippa yllesi ja seuraa minua". 9 Ja Pietari lähti
ja seurasi häntä, mutta ei tiennyt, että se, mikä enkelin
vaikutuksesta tapahtui, oli totta, vaan luuli näkevänsä
näyn. 10 Ja he kulkivat läpi ensimmäisen vartion ja toisen
ja tulivat rautaportille, joka vei kaupunkiin. Se aukeni
heille itsestään, ja he menivät ulos ja kulkivat eteenpäin
muutamaa katua; ja yhtäkkiä enkeli erkani hänestä. 11
Kun Pietari tointui, sanoi hän: "Nyt minä totisesti tiedän,
että Herra on lähettänyt enkelinsä ja pelastanut minut
Herodeksen käsistä ja kaikesta, mitä Juudan kansa
odotti". 12 Ja päästyään siitä selville hän kulki kohti
Marian, Johanneksen äidin, taloa, sen Johanneksen,
jota myös Markukseksi kutsuttiin. Siellä oli monta koolla
rukoilemassa. 13 Ja kun Pietari kolkutti eteisen ovea,
tuli siihen palvelijatar, nimeltä Rode, kuulostamaan; 14
ja tunnettuaan Pietarin äänen hän ilossansa ei avannut
eteistä vaan juoksi sisään ja kertoi Pietarin seisovan
portin takana. 15 He sanoivat hänelle: "Sinä hourit".
Mutta hän vakuutti puheensa todeksi. Niin he sanoivat:
"Se on hänen enkelinsä". 16 Mutta Pietari kolkutti yhä;
ja kun he avasivat, näkivät he hänet ja hämmästyivät.
17 Niin hän viittasi kädellään heitä vaikenemaan ja kertoi
heille, kuinka Herra oli vienyt hänet ulos vankeudesta,
ja sanoi: "Ilmoittakaa tämä Jaakobille ja veljille". Ja
hän lähti pois ja meni toiseen paikkaan. 18 Mutta kun
päivä koitti, tuli sotamiehille kova hätä siitä, mihin Pietari
oli joutunut. 19 Ja kun Herodes oli haettanut häntä
eikä löytänyt, tutki hän vartijoita ja käski viedä heidät
rangaistaviksi. Sitten hän meni Juudeasta Kesareaan
ja oleskeli siellä. 20 Ja Herodes oli vihoissansa
tyyrolaisille ja siidonilaisille. Mutta nämä tulivat yksissä
neuvoin hänen luoksensa, ja suostutettuaan puolelleen
Blastuksen, kuninkaan kamaripalvelijan, he anoivat
rauhaa; sillä heidän maakuntansa sai elatuksensa
kuninkaan maasta. 21 Niin Herodes määrättynä päivänä
pukeutui kuninkaalliseen pukuun, istui istuimelleen ja
piti heille puheen; 22 siihen kansa huusi: "Jumalan ääni,
eikä ihmisen!" 23 Mutta heti löi häntä Herran enkeli,
sentähden ettei hän antanut kunniaa Jumalalle; ja madot
söivät hänet, ja hän heitti henkensä. 24 Mutta Jumalan
sana menestyi ja levisi. 25 Ja Barnabas ja Saulus
palasivat Jerusalemista toimitettuansa avustustehtävän
ja toivat sieltä mukanaan Johanneksen, jota myös
Markukseksi kutsuttiin.

13 Ja Antiokian seurakunnassa oli profeettoja ja
opettajia: Barnabas ja Simeon, jota kutsuttiin
Nigeriksi, ja Lukius, kyreneläinen, ja Manaen,
neljännysruhtinas Herodeksen kasvinkumppani, ja

Saulus. 2 Ja heidän toimittaessaan palvelusta Herralle
ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: "Erottakaa minulle
Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen
heidät kutsunut". 3 Silloin he paastosivat ja rukoilivat
ja panivat kätensä heidän päällensä ja laskivat heidät
menemään. 4 Niin he Pyhän Hengen lähettäminä
menivät Seleukiaan ja purjehtivat sieltä Kyproon. 5
Ja tultuaan Salamiiseen he julistivat Jumalan sanaa
juutalaisten synagoogissa, ja heillä oli mukanaan myös
Johannes, palvelijana. 6 Ja kun he olivat vaeltaneet
kautta koko saaren Pafoon asti, tapasivat he erään
juutalaisen miehen, noidan ja väärän profeetan, jonka
nimi oli Barjeesus. 7 Hän oleskeli käskynhaltijan, Sergius
Pauluksen, luona, joka oli ymmärtäväinen mies. Tämä
kutsui luoksensa Barnabaan ja Sauluksen ja halusi
kuulla Jumalan sanaa. 8 Mutta Elymas, noita-sillä
niin tulkitaan hänen nimensä-vastusti heitä, koettaen
kääntää käskynhaltijaa pois uskosta. 9 Niin Saulus,
myös Paavaliksi kutsuttu, täynnä Pyhää Henkeä loi
katseensa häneen 10 ja sanoi: "Voi sinua, joka olet
kaikkea vilppiä ja kavaluutta täynnä, sinä perkeleen
sikiö, kaiken vanhurskauden vihollinen, etkö lakkaa
vääristelemästä Herran suoria teitä? 11 Ja nyt, katso,
Herran käsi on sinun päälläsi, ja sinä tulet sokeaksi
etkä aurinkoa näe säädettyyn aikaan asti." Ja heti
lankesi hänen päällensä synkeys ja pimeys, ja hän
kävi ympäri ja etsi taluttajaa. 12 Kun nyt käskynhaltija
näki, mitä oli tapahtunut, niin hän uskoi, ihmetellen
Herran oppia. 13 Ja kun Paavali seuralaisineen oli
purjehtinut Pafosta, tulivat he Pamfylian Pergeen; siellä
Johannes erosi heistä ja palasi Jerusalemiin. 14 Mutta
he vaelsivat Pergestä eteenpäin ja saapuivat Pisidian
Antiokiaan; ja he menivät synagoogaan sapatinpäivänä
ja istuutuivat. 15 Ja sittenkuin lakia ja profeettoja oli
luettu, lähettivät synagoogan esimiehet sanomaan heille:
"Miehet, veljet, jos teillä on jokin kehoituksen sana
kansalle, niin puhukaa". 16 Niin Paavali nousi ja viittasi
kädellään ja sanoi: "Te Israelin miehet ja te, jotka
Jumalaa pelkäätte, kuulkaa! 17 Tämän Israelin kansan
Jumala valitsi meidän isämme ja korotti tämän kansan,
heidän muukalaisina ollessaan Egyptin maassa, ja vei
heidät sieltä ulos kohotetulla käsivarrella, 18 ja hän kärsi
heidän tapojansa noin neljäkymmentä vuotta erämaassa
19 ja hävitti seitsemän kansaa Kanaanin maasta ja
jakoi niiden maan heille perinnöksi. 20 Näin kului noin
neljäsataa viisikymmentä vuotta. Sen jälkeen hän antoi
heille tuomareita profeetta Samueliin saakka. 21 Ja
sitten he anoivat kuningasta, ja Jumala antoi heille
Saulin, Kiisin pojan, miehen Benjaminin sukukunnasta,
neljäksikymmeneksi vuodeksi. 22 Mutta hän pani hänet
viralta ja herätti heille kuninkaaksi Daavidin, josta hän
myös todisti ja sanoi: 'Minä olen löytänyt Daavidin, Iisain
pojan, sydämeni mukaisen miehen, joka on tekevä
kaikessa minun tahtoni'. 23 Tämän jälkeläisistä on
Jumala lupauksensa mukaan antanut tulla Jeesuksen
Israelille Vapahtajaksi, 24 sittenkuin Johannes ennen
hänen tuloansa oli saarnannut parannuksen kastetta
kaikelle Israelin kansalle. 25 Mutta kun Johannes oli
juoksunsa päättävä, sanoi hän: 'En minä ole se, joksi
minua luulette; mutta katso, minun jälkeeni tulee se,
jonka kenkiä minä en ole arvollinen jaloista riisumaan'.
26 Miehet, veljet, te Aabrahamin suvun lapset, ja te, jotka
Jumalaa pelkäätte, meille on tämän pelastuksen sana
lähetetty. 27 Sillä koska Jerusalemin asukkaat ja heidän
hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet, niin he
tuomitessaan hänet myös toteuttivat profeettain sanat,
joita kunakin sapattina luetaan; 28 ja vaikka he eivät
löytäneet mitään, mistä hän olisi kuoleman ansainnut,
anoivat he Pilatukselta, että hänet surmattaisiin. 29
Ja kun he olivat täyttäneet kaiken, mikä hänestä on
kirjoitettu, ottivat he hänet alas puusta ja panivat hautaan.
30 Mutta Jumala herätti hänet kuolleista. 31 Ja hän
ilmestyi useina päivinä niille, jotka olivat tulleet hänen
kanssansa Galileasta Jerusalemiin ja jotka nyt ovat
hänen todistajansa kansan edessä. 32 Ja me julistamme
teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun
lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen
Jeesuksen, 33 niinkuin myös toisessa psalmissa on
kirjoitettu: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä
olen sinut synnyttänyt'. 34 Ja että hän herätti hänet
kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen,
siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät
ja lujat Daavidin armot'. 35 Sentähden hän myös
toisessa paikassa sanoo: 'Sinä et salli Pyhäsi nähdä
katoavaisuutta'. 36 Sillä kun Daavid oli aikanansa
Jumalan tahtoa palvellut, nukkui hän ja tuli otetuksi
isiensä tykö ja näki katoavaisuuden. 37 Mutta hän, jonka
Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta. 38 Olkoon siis
teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa
julistetaan teille syntien anteeksiantamus 39 ja että
jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi,
vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain
kautta vanhurskaiksi tulla. 40 Kavahtakaa siis, ettei teitä
kohtaa se, mikä on puhuttu profeetoissa: 41 'Katsokaa,
te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen
teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku
sen kertoisi teille'." 42 Kun he lähtivät ulos, pyydettiin heitä
puhumaan näitä asioita tulevanakin sapattina. 43 Kun
synagoogasta hajaannuttiin, seurasivat monet juutalaiset
ja jumalaapelkääväiset käännynnäiset Paavalia ja
Barnabasta, jotka puhuivat heille ja kehoittivat heitä
pysymään Jumalan armossa. 44 Seuraavana sapattina
kokoontui lähes koko kaupunki kuulemaan Jumalan
sanaa. 45 Mutta nähdessään kansanjoukot juutalaiset
tulivat kiihkoa täyteen ja väittelivät Paavalin puheita
vastaan ja herjasivat. 46 Silloin Paavali ja Barnabas

puhuivat rohkeasti ja sanoivat: "Teille oli Jumalan
sana ensiksi puhuttava; mutta koska te työnnätte
sen luotanne ettekä katso itseänne mahdollisiksi
iankaikkiseen elämään, niin katso, me käännymme
pakanain puoleen. **(aiōnios g166)** **47** Sillä näin on Herra
meitä käskenyt: 'Minä olen pannut sinut pakanain
valkeudeksi, että sinä olisit pelastukseksi maan ääriin
asti'." **48** Sen kuullessansa pakanat iloitsivat ja ylistivät
Herran sanaa ja uskoivat, kaikki, jotka olivat säädetyt
iankaikkiseen elämään. **(aiōnios g166)** **49** Ja Herran
sanaa levitettiin kaikkeen siihen maakuntaan. **50** Mutta
juutalaiset ylyttivät jumalaapelkääväisiä ylhäisiä naisia
ja kaupungin ensimmäisiä miehiä ja nostivat vainon
Paavalia ja Barnabasta vastaan, ja ne ajoivat heidät
pois alueiltansa. **51** Niin he pudistivat tomun jaloistansa
heitä vastaan ja menivät Ikonioniin. **52** Ja opetuslapset
tulivat täytetyiksi ilolla ja Pyhällä Hengellä.

14 Ikonionissa he samoin menivät juutalaisten
synagoogaan ja puhuivat niin, että suuri joukko
sekä juutalaisia että kreikkalaisia uskoi. **2** Mutta ne
juutalaiset, jotka eivät uskoneet, ylyttivät ja kiihdyttivät
pakanain mieltä veljiä vastaan. **3** Niin he oleskelivat
siellä kauan aikaa ja puhuivat rohkeasti, luottaen
Herraan, joka armonsa sanan todistukseksi antoi
tapahtua tunnustekoja ja ihmeitä heidän kättensä
kautta. **4** Ja kaupungin väestö jakaantui: toiset olivat
juutalaisten puolella, toiset taas apostolien puolella.
5 Mutta kun pakanat ja juutalaiset ynnä heidän
hallitusmiehensä mielivät ryhtyä pahoinpitelemään ja
kivittämään heitä, **6** ja he sen huomasivat, pakenivat
he Lykaonian kaupunkeihin, Lystraan ja Derbeen, ja
niiden ympäristöön. **7** Ja siellä he julistivat evankeliumia.
8 Ja Lystrassa oli mies, joka istui siellä, hervoton
jaloistaan ja rampa äitinsä kohdusta saakka, eikä ollut
koskaan kävellyt. **9** Hän kuunteli Paavalin puhetta.
Ja kun Paavali loi katseensa häneen ja näki hänellä
olevan uskon, että hän voi tulla terveeksi, **10** sanoi
hän suurella äänellä: "Nouse pystyyn jaloillesi". Ja
hän kavahti ylös ja käveli. **11** Kun kansa näki, mitä
Paavali oli tehnyt, korottivat he äänensä ja sanoivat
lykaoniankielellä: "Jumalat ovat ihmishahmossa astuneet
alas meidän luoksemme". **12** Ja he sanoivat Barnabasta
Zeukseksi ja Paavalia Hermeeksi, koska hän oli se,
joka puhui. **13** Ja kaupungin edustalla olevan Zeuksen
temppelin pappi toi härkiä ja seppeleitä porttien eteen
ja tahtoi väkijoukon kanssa uhrata. **14** Mutta kun
apostolit Barnabas ja Paavali sen kuulivat, repäisivät he
vaatteensa ja juoksivat ulos kansanjoukkoon, huusivat
15 ja sanoivat: "Miehet, miksi te näin teette? Mekin
olemme ihmisiä, yhtä vajavaisia kuin te, ja julistamme
teille evankeliumia, että te kääntyisitte noista turhista
jumalista elävän Jumalan puoleen, joka on tehnyt
taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on. **16**
Menneitten sukupolvien aikoina hän on sallinut kaikkien
pakanain vaeltaa omia teitänsä; **17** ja kuitenkaan hän
ei ole ollut antamatta todistusta itsestään, sillä hän on
tehnyt teille hyvää, antaen teille taivaasta sateita ja
hedelmällisiä aikoja ja raviten teidän sydämenne ruualla
ja ilolla." **18** Näin puhuen he vaivoin saivat kansan
hillityksi uhraamasta heille. **19** Mutta sinne tuli Antiokiasta
ja Ikonionista juutalaisia, ja he suostuttivat kansan
puolellensa ja kivittivät Paavalia ja raastoivat hänet
kaupungin ulkopuolelle, luullen hänet kuolleeksi. **20** Mutta
kun opetuslapset olivat kokoontuneet hänen ympärilleen,
nousi hän ja meni kaupunkiin. Ja seuraavana päivänä
hän lähti Barnabaan kanssa Derbeen. **21** Ja julistettuaan
evankeliumia siinä kaupungissa ja tehtyään monta
opetuslapsiksi he palasivat Lystraan ja Ikonioniin ja
Antiokiaan **22** ja vahvistivat opetuslasten sieluja ja
kehoittivat heitä pysymään uskossa ja sanoivat: "Monen
ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle
Jumalan valtakuntaan". **23** Ja kun he olivat valinneet
heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa, niin he
rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun,
johon he nyt uskoivat. **24** Ja he kulkivat läpi Pisidian ja
tulivat Pamfyliaan; **25** ja julistettuaan sanaa Pergessä he
menivät Attaliaan. **26** Ja sieltä he purjehtivat Antiokiaan,
josta he olivat lähteneet, annettuina Jumalan armon
haltuun sitä työtä varten, jonka he nyt olivat suorittaneet.
27 Ja sinne saavuttuaan he kutsuivat seurakunnan koolle
ja kertoivat, kuinka Jumala oli ollut heidän kanssansa
ja tehnyt suuria ja kuinka hän oli avannut pakanoille
uskon oven. **28** Ja he viipyivät pitkän aikaa opetuslasten
tykönä.

15 Ja Juudeasta tuli sinne muutamia, jotka opettivat
veljiä: "Ellette ympärileikkauta itseänne, niinkuin
Mooses on säätänyt, ette voi pelastua". **2** Kun
siitä syntyi riita ja kun Paavali ja Barnabas kiivaasti
väittelivät heitä vastaan, niin päätettiin, että Paavalin
ja Barnabaan ja muutamien muiden heistä tuli mennä
tämän riitakysymyksen tähden apostolien ja vanhinten
tykö Jerusalemiin. **3** Niin seurakunta varusti heidät
matkalle, ja he kulkivat Foinikian ja Samarian kautta
ja kertoivat pakanain kääntymyksestä ja ilahuttivat
sillä suuresti kaikkia veljiä. **4** Ja kun he saapuivat
Jerusalemiin, niin seurakunta ja apostolit ja vanhimmat
ottivat heidät vastaan; ja he kertoivat, kuinka Jumala
oli ollut heidän kanssansa ja tehnyt suuria. **5** Mutta
fariseusten lahkosta nousivat muutamat, jotka olivat
tulleet uskoon, ja sanoivat: "Heidät on ympärileikattava
ja heitä on käskettävä noudattamaan Mooseksen lakia".
6 Niin apostolit ja vanhimmat kokoontuivat tutkimaan
tätä asiaa. **7** Ja kun oli paljon väitelty, nousi Pietari
ja sanoi heille: "Miehet, veljet, te tiedätte, että Jumala
jo kauan aikaa sitten teki teidän keskuudessanne sen

valinnan, että pakanat minun suustani saisivat kuulla
evankeliumin sanan ja tulisivat uskoon. 8 Ja Jumala,
sydänten tuntija, todisti heidän puolestansa, antaen
heille Pyhän Hengen samoinkuin meillekin. 9 eikä tehnyt
mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän
puhdisti heidän sydämensä uskolla. 10 Miksi te siis
nyt kiusaatte Jumalaa ja tahdotte panna opetuslasten
niskaan ikeen, jota eivät meidän isämme emmekä
mekään ole jaksaneet kantaa? 11 Mutta me uskomme
Herran Jeesuksen armon kautta pelastuvamme, samalla
tapaa kuin hekin." 12 Niin koko joukko vaikeni, ja he
kuuntelivat Barnabasta ja Paavalia, jotka kertoivat,
kuinka suuria tunnustekoja ja ihmeitä Jumala oli tehnyt
pakanain keskuudessa heidän kauttansa. 13 Kun he
olivat lakanneet puhumasta, lausui Jaakob: "Miehet,
veljet, kuulkaa minua! 14 Simeon on kertonut, kuinka
Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen
heistä kansan omalle nimellensä. 15 Ja tämän kanssa
pitävät yhtä profeettain sanat, sillä näin on kirjoitettu: 16
'Sen jälkeen minä palajan ja pystytän jälleen Daavidin
sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan
sen jälleen pystyyn, 17 että jäljelle jääneet ihmiset
etsisivät Herraa, ynnä kaikki pakanat, jotka ovat minun
nimiini otetut, sanoo Herra, joka tämän tekee, 18 mikä
on ollut tunnettua hamasta ikiajoista'. (aiōn g165) 19
Sentähden minä olen sitä mieltä, ettei tule rasittaa niitä,
jotka pakanuudesta kääntyvät Jumalan puoleen, 20
vaan heille kirjoitettakoon, että heidän pitää karttaman
epäjumalien saastuttamaa ja haureutta ja lihaa, josta ei
veri ole laskettu, sekä verta. 21 Sillä Mooseksella on
ammoisista ajoista asti joka kaupungissa julistajansa;
luetaanhan häntä synagoogissa jokaisena sapattina."
22 Silloin apostolit ja vanhimmat ja koko seurakunta
näkivät hyväksi valita keskuudestaan muutamia miehiä
ja lähettää heidät Antiokiaan Paavalin ja Barnabaan
mukana, nimittäin Juudaan, jota kutsuttiin Barsabbaaksi,
ja Silaan, jotka olivat johtavia miehiä veljien joukossa;
23 ja kirjoittivat heidän mukaansa näin kuuluvan kirjeen:
"Me apostolit ja vanhimmat, teidän veljenne, lähetämme
teille, pakanuudesta kääntyneille veljille Antiokiassa
ja Syyriassa ja Kilikiassa, tervehdyksen. 24 Koska
olemme kuulleet, että muutamat meistä lähteneet, joille
emme ole mitään käskyä antaneet, ovat puheillaan
tehneet teidät levottomiksi ja saattaneet teidän sielunne
hämmennyksiin, 25 niin me olemme yksimielisesti
nähneet hyväksi valita miehiä ja lähettää heidät teidän
tykönne rakkaiden veljiemme Barnabaan ja Paavalin
kanssa, 26 jotka ovat panneet henkensä alttiiksi meidän
Herramme Jeesuksen Kristuksen nimen tähden. 27 Me
lähetämme siis Juudaan ja Silaan, jotka myös suusanalla
ilmoittavat teille saman. 28 Sillä Pyhä Henki ja me
olemme nähneet hyväksi, ettei teidän päällenne ole
pantava enempää kuormaa kuin nämä välttämättömät:
29 että kartatte epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa,
josta ei veri ole laskettu, ja haureutta. Jos te näitä
vältätte, niin teidän käy hyvin. Jääkää hyvästi!" 30
Niin heidät lähetettiin matkalle, ja he tulivat Antiokiaan;
siellä he kutsuivat koolle seurakunnan ja antoivat heille
kirjeen. 31 Ja kun he olivat sen lukeneet, iloitsivat
he tästä lohdutuksesta. 32 Ja Juudas ja Silas, jotka
itsekin olivat profeettoja, kehoittivat veljiä monin sanoin
ja vahvistivat heitä. 33 Ja heidän viivyttyään siellä jonkin
aikaa veljet laskivat heidät rauhassa palaamaan niiden
tykö, jotka olivat heidät lähettäneet. 35 Ja Paavali ja
Barnabas viipyivät Antiokiassa opettaen ja julistaen
useiden muidenkin kanssa Herran sanaa. 36 Mutta
muutamien päivien kuluttua Paavali sanoi Barnabaalle:
"Lähtekäämme takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin,
joissa olemme julistaneet Herran sanaa, katsomaan
veljiä, miten heidän on". 37 Niin Barnabas tahtoi ottaa
mukaan Johanneksenkin, jota kutsuttiin Markukseksi.
38 Mutta Paavali katsoi oikeaksi olla ottamatta häntä
mukaan, koska hän oli luopunut heistä Pamfyliassa
eikä ollut heidän kanssaan lähtenyt työhön. 39 Ja he
kiivastuivat niin, että erkanivat toisistaan, ja Barnabas
otti mukaansa Markuksen ja purjehti Kyproon. 40 Mutta
Paavali valitsi Silaan, ja veljet jättivät hänet Herran
armon haltuun, ja hän lähti matkalle. 41 Ja hän vaelsi
läpi Syyrian ja Kilikian vahvistaen seurakuntia.

16 Niin hän saapui myös Derbeen ja Lystraan. Ja
katso, siellä oli eräs opetuslapsi, nimeltä Timoteus,
joka oli uskovaisen juutalaisvaimon poika, mutta isä oli
kreikkalainen. 2 Hänestä veljet, jotka olivat Lystrassa
ja Ikonionissa, todistivat hyvää. 3 Paavali tahtoi häntä
mukaansa matkalle ja otti hänet ja ympärileikkasi hänet
juutalaisten tähden, joita oli niillä paikkakunnilla; sillä
kaikki tiesivät, että hänen isänsä oli kreikkalainen. 4 Ja
sitä mukaa kuin he vaelsivat kaupungista kaupunkiin,
antoivat he heille noudatettaviksi ne säädökset, jotka
apostolit ja Jerusalemin vanhimmat olivat hyväksyneet.
5 Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä
päivältä yhä enemmän jäseniä. 6 Ja he kulkivat Frygian
ja Galatian maan kautta, sillä Pyhä Henki esti heitä
julistamasta sanaa Aasiassa. 7 Ja tultuaan Mysian
kohdalle he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen
Henki ei sallinut heidän sitä tehdä. 8 Niin he vaelsivat
ohi Mysian ja menivät Trooaaseen. 9 Ja Paavali näki
yöllä näyn: makedonialainen mies seisoi ja pyysi häntä
sanoen: "Tule yli Makedoniaan ja auta meitä". 10 Ja kun
hän oli nähnyt sen näyn, niin me kohta tahdoimme päästä
lähtemään Makedoniaan, sillä me käsitimme, että Jumala
oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia.
11 Kun nyt olimme purjehtineet Trooaasta, kuljimme
suoraan Samotrakeen, ja seuraavana päivänä Neapoliin,
12 ja sieltä Filippiin, joka on ensimmäinen kaupunki siinä
osassa Makedoniaa, siirtokunta. Siinä kaupungissa me

viivyimme muutamia päiviä. 13 Ja sapatinpäivänä me
menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle,
jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme
sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille. 14 Ja eräs
Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista,
jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra
avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä
Paavali puhui. 15 Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa
oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte
minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini
ja majailkaa siellä". Ja hän vaati meitä. 16 Ja tapahtui
meidän mennessämme rukouspaikkaan, että meitä
vastaan tuli eräs palvelijatar, jossa oli tietäjähenki ja
joka tuotti paljon tuloja isännilleen ennustamisellaan.
17 Hän seurasi Paavalia ja meitä ja huusi sanoen:
"Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita,
jotka julistavat teille pelastuksen tien". 18 Ja tätä
hän teki monta päivää. Mutta se vaivasi Paavalia, ja
hän kääntyi ja sanoi hengelle: "Jeesuksen Kristuksen
nimessä minä käsken sinun lähteä hänestä". Ja se
lähti sillä hetkellä. 19 Mutta kun hänen isäntänsä
näkivät, että tulojen toivo oli heiltä kadonnut, ottivat
he Paavalin ja Silaan kiinni ja vetivät heidät torille
hallitusmiesten eteen. 20 Ja vietyänsä heidät päällikköjen
eteen he sanoivat: "Nämä miehet häiritsevät meidän
kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia 21 ja opettavat
tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa,
koska me olemme roomalaisia". 22 Ja kansakin nousi
heitä vastaan, ja päälliköt revittivät heiltä vaatteet ja
käskivät lyödä heitä raipoilla. 23 Ja kun olivat heitä
paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen
ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. 24
Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään
vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhun. 25 Mutta
keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa
ja veisasivat ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat
heitä. 26 Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin
että vankilan perustukset järkkyivät, ja samassa kaikki
ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtautuivat. 27 Kun
vanginvartija heräsi ja näki vankilan ovien olevan auki,
veti hän miekkansa ja aikoi surmata itsensä, luullen
vankien karanneen. 28 Mutta Paavali huusi suurella
äänellä sanoen: "Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä
me kaikki olemme täällä". 29 Niin hän pyysi valoa,
juoksi sisälle ja lankesi vavisten Paavalin ja Silaan
eteen. 30 Ja hän vei heidät ulos ja sanoi: "Herrat,
mitä minun pitää tekemän, että minä pelastuisin?"
31 Niin he sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin
sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi". 32 Ja he
puhuivat Jumalan sanaa hänelle ynnä kaikille, jotka
hänen kodissansa olivat. 33 Ja hän otti heidät mukaansa
samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet
ja kaikki hänen omaisensa kastettiin kohta. 34 Ja
hän vei heidät ylös asuntoonsa, laittoi heille aterian ja
riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli
tullut Jumalaan uskovaksi. 35 Päivän tultua päälliköt
lähettivät oikeudenpalvelijat sanomaan: "Päästä irti ne
miehet". 36 Niin vanginvartija ilmoitti tämän Paavalille
sanoen: "Päälliköt ovat lähettäneet sanan, että teidät
on päästettävä irti; lähtekää siis nyt ulos ja menkää
rauhassa". 37 Mutta Paavali sanoi heille: "He ovat
julkisesti, vieläpä ilman tuomiota, ruoskineet meitä,
jotka olemme Rooman kansalaisia, ja ovat heittäneet
meidät vankeuteen; ja nytkö he salaa ajaisivat meidät
tiehemme! Ei niin, vaan tulkoot itse ja viekööt meidät
ulos." 38 Ja oikeudenpalvelijat kertoivat ne sanat
päälliköille; niin nämä peljästyivät kuullessaan heidän
olevan roomalaisia, 39 ja he tulivat ja suostuttelivat heitä
ja veivät heidät ulos ja pyysivät heitä lähtemään pois
kaupungista. 40 Niin he lähtivät vankilasta ja menivät
Lyydian tykö; ja nähtyään veljet ja rohkaistuaan heitä he
lähtivät pois.

17 Ja he matkustivat Amfipolin ja Apollonian kautta
ja tulivat Tessalonikaan, jossa oli juutalaisten
synagooga. 2 Ja tapansa mukaan Paavali meni sisälle
heidän luoksensa ja keskusteli kolmena sapattina
heidän kanssansa, lähtien kirjoituksista, 3 selitti ne
ja osoitti, että Kristuksen piti kärsimän ja nouseman
kuolleista, ja sanoi: "Tämä Jeesus, jota minä teille
julistan, on Kristus". 4 Ja muutamat heistä tulivat uskoon
ja liittyivät Paavaliin ja Silaaseen, niin myös suuri joukko
jumalaapelkääväisiä kreikkalaisia sekä useat ylhäiset
naiset. 5 Mutta juutalaiset joutuivat kiihkoon ja ottivat
avukseen muutamia pahanilkisiä miehiä joutoväestä,
haalivat kansaa kokoon ja nostivat kaupungissa metelin.
He asettuivat Jaasonin talon edustalle ja hakivat Paavalia
ja Silasta viedäkseen heidät kansan eteen. 6 Mutta
kun he eivät heitä löytäneet, raastoivat he Jaasonin
ja muutamia veljiä kaupungin hallitusmiesten eteen ja
huusivat: "Nuo koko maailman villitsijät ovat tännekin
tulleet, 7 ja heidät Jaason on ottanut vastaan; ja nämä
kaikki tekevät vastoin keisarin asetuksia, sanoen erään
toisen, Jeesuksen, olevan kuninkaan". 8 Kun kansa ja
hallitusmiehet tämän kuulivat, tulivat he levottomiksi.
9 Ja nämä ottivat takauksen Jaasonilta ja muilta ja
päästivät heidät. 10 Mutta veljet lähettivät heti yötä
myöten Paavalin ja Silaan Bereaan. Ja kun he olivat
saapuneet sinne, menivät he juutalaisten synagoogaan.
11 Nämä olivat jalompia kuin Tessalonikan juutalaiset; he
ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka
päivä kirjoituksia, oliko asia niin. 12 Ja monet heistä
uskoivat, niin myös useat ylhäiset kreikkalaiset naiset ja
miehet. 13 Mutta kun Tessalonikan juutalaiset saivat
tietää, että Paavali Bereassakin julisti Jumalan sanaa,
tulivat he sinnekin yllyttämään ja kiihoittamaan kansaa.
14 Silloin veljet heti lähettivät Paavalin menemään meren

rantaan; mutta sekä Silas että Timoteus jäivät Bereaan.
15 Ja Paavalin saattajat veivät hänet Ateenaan saakka, ja
saatuaan vietäväksi Silaalle ja Timoteukselle käskyn mitä
pikimmin tulla hänen luoksensa, he lähtivät sieltä pois.
16 Mutta Paavalin odottaessa heitä Ateenassa hänen
henkensä hänessä kiivastui, kun hän näki, että kaupunki
oli täynnä epäjumalankuvia. 17 Niin hän keskusteli
synagoogassa juutalaisten ja jumalaapelkääväisten
kanssa ja torilla joka päivä niiden kanssa, joita hän
siellä tapasi. 18 Ja muutamat epikurolaiset ja stoalaiset
filosofit väittelivät hänen kanssansa; ja toiset sanoivat:
"Mitähän tuo lavertelija oikein tahtoo sanoa?" Toiset taas
sanoivat: "Näkyy olevan vieraiden jumalien julistaja",
koska hän julisti heille evankeliumia Jeesuksesta ja
ylösnousemuksesta. 19 Ja he ottivat hänet ja veivät
Areiopagille ja sanoivat: "Voimmeko saada tietää, mikä
se uusi oppi on, jota sinä ilmoitat? 20 Sillä outoja asioita
sinä tuot meidän korvaimme kuulla. Me siis tahdomme
tietää, mitä ne oikein ovat." 21 Sillä ateenalaisilla ja siellä
oleskelevilla muukalaisilla ei kenelläkään ollut aikaa
muuhun kuin uutta puhumaan ja uutta kuulemaan. 22
Niin Paavali astui keskelle Areiopagia ja sanoi: "Ateenan
miehet, minä näen kaikesta, että te suuresti kunnioitatte
jumalia. 23 Sillä kävellessäni ympäri ja katsellessani
teidän pyhiä paikkojanne minä löysin myös alttarin,
johon oli kirjoitettu: 'Tuntemattomalle jumalalle'. Mitä te
siis tuntemattanne palvelette, sen minä teille ilmoitan.
24 Jumala, joka on tehnyt maailman ja kaikki, mitä siinä
on, hän, joka on taivaan ja maan Herra, ei asu käsillä
tehdyissä temppeleissä, 25 eikä häntä voida ihmisten
käsillä palvella, ikäänkuin hän jotakin tarvitsisi, hän, joka
itse antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken. 26 Ja hän
on tehnyt koko ihmissuvun yhdestä ainoasta asumaan
kaikkea maanpiiriä ja on säätänyt heille määrätyt ajat ja
heidän asumisensa rajat, 27 että he etsisivät Jumalaa,
jos ehkä voisivat hapuilemalla hänet löytää-hänet, joka
kuitenkaan ei ole kaukana yhdestäkään meistä; 28 sillä
hänessä me elämme ja liikumme ja olemme, niinkuin
myös muutamat teidän runoilijoistanne ovat sanoneet:
'Sillä me olemme myös hänen sukuansa'. 29 Koska
me siis olemme Jumalan sukua, emme saa luulla,
että jumaluus on samankaltainen kuin kulta tai hopea
tai kivi, sellainen kuin inhimillisen taiteen ja ajatuksen
kuvailema. 30 Noita tietämättömyyden aikoja Jumala on
kärsinyt, mutta nyt hän tekee tiettäväksi, että kaikkien
ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus. 31 Sillä hän
on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin
vanhurskaudessa sen miehen kautta, jonka hän siihen
on määrännyt; ja hän on antanut kaikille siitä vakuuden,
herättämällä hänet kuolleista." 32 Kuullessaan kuolleitten
ylösnousemuksesta toiset ivasivat, toiset taas sanoivat:
"Me tahdomme kuulla sinulta tästä vielä toistekin".
33 Ja niin Paavali lähti heidän keskeltänsä. 34 Mutta
muutamat liittyivät häneen ja uskoivat; niiden joukossa
oli Dionysius, Areiopagin jäsen, ja eräs nainen, nimeltä
Damaris, sekä muita heidän kanssansa.

18 Sen jälkeen Paavali lähti Ateenasta ja meni
Korinttoon. 2 Siellä hän tapasi erään Akylas
nimisen juutalaisen, joka oli Pontosta syntyisin ja
äsken tullut Italiasta, ja hänen vaimonsa Priskillan.
Klaudius oli näet käskenyt kaikkien juutalaisten poistua
Roomasta. Ja Paavali meni heidän luoksensa. 3 Ja
kun hänellä oli sama ammatti kuin heillä, jäi hän
heidän luoksensa, ja he tekivät työtä yhdessä; sillä he
olivat ammatiltaan teltantekijöitä. 4 Ja hän keskusteli
synagoogassa jokaisena sapattina ja sai sekä juutalaisia
että kreikkalaisia uskomaan. 5 Ja kun Silas ja Timoteus
tulivat Makedoniasta, oli Paavali kokonaan antautunut
sanan julistamiseen ja todisti juutalaisille, että Jeesus
on Kristus. 6 Mutta kun he vastustivat ja herjasivat,
pudisti hän vaatteitansa ja sanoi heille: "Tulkoon teidän
verenne oman päänne päälle! Viaton olen minä; tästedes
minä menen pakanain tykö." 7 Ja hän lähti sieltä ja
meni erään Titius Justus nimisen jumalaapelkääväisen
miehen tykö, jonka talo oli aivan synagoogan vieressä.
8 Mutta synagoogan esimies Krispus ja koko hänen
perhekuntansa uskoivat Herraan; ja myöskin monet
korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja heidät
kastettiin. 9 Ja Herra sanoi yöllä näyssä Paavalille: "Älä
pelkää, vaan puhu, äläkä vaikene, 10 sillä minä olen sinun
kanssasi, eikä kukaan ole ryhtyvä sinuun tehdäkseen
sinulle pahaa, sillä minulla on paljon kansaa tässä
kaupungissa". 11 Niin hän viipyi siellä vuoden ja kuusi
kuukautta opettaen heidän keskuudessaan Jumalan
sanaa. 12 Mutta Gallionin ollessa Akaian käskynhaltijana
juutalaiset yksimielisesti nousivat Paavalia vastaan ja
veivät hänet tuomioistuimen eteen 13 ja sanoivat: "Tämä
viettelee ihmisiä palvelemaan Jumalaa lainvastaisella
tavalla". 14 Ja kun Paavali aikoi avata suunsa, sanoi
Gallion juutalaisille: "Jos olisi tehty rikos tai häijy ilkityö,
olisi kohtuullista, että minä kärsivällisesti kuuntelisin teitä,
juutalaiset. 15 Mutta jos teillä on riitakysymyksiä opista ja
nimistä ja teidän laistanne, olkoot ne teidän huolenanne;
niiden tuomari minä en tahdo olla." 16 Ja hän ajoi heidät
pois tuomioistuimen edestä. 17 Niin he kaikki ottivat
kiinni Soosteneen, synagoogan esimiehen, ja löivät
häntä tuomioistuimen edessä, eikä Gallion välittänyt siitä
mitään. 18 Mutta Paavali viipyi siellä vielä jonkun aikaa;
sitten hän sanoi veljille jäähyväiset ja purjehti Syyriaan,
mukanansa Priskilla ja Akylas; hän oli leikkauttanut
tukkansa Kenkreassa, sillä hän oli tehnyt lupauksen.
19 Ja he saapuivat Efesoon; sinne hän jätti heidät.
Ja hän meni synagoogaan ja keskusteli juutalaisten
kanssa. 20 Ja he pyysivät häntä viipymään kauemmin,
mutta hän ei suostunut, 21 vaan sanoi heille jäähyväiset

ja lausui: "Minä palaan jälleen teidän tykönne, jos
Jumala suo". Ja hän lähti purjehtimaan Efesosta.
22 Ja noustuaan maihin Kesareassa hän vaelsi ylös
Jerusalemiin ja tervehti seurakuntaa ja meni sitten alas
Antiokiaan. 23 Kun hän oli viettänyt siellä jonkun aikaa,
lähti hän matkalle ja kulki järjestään kautta Galatian
maakunnan ja Frygian, vahvistaen kaikkia opetuslapsia.
24 Ja Efesoon saapui eräs juutalainen, nimeltä Apollos,
syntyisin Aleksandriasta, puhetaitoinen mies ja väkevä
raamatuissa. 25 Tälle oli opetettu Herran tie, ja hän
puhui palavana hengessä ja opetti tarkoin Jeesuksesta,
mutta tunsi ainoastaan Johanneksen kasteen. 26 Hän
rupesi rohkeasti puhumaan synagoogassa. Mutta kun
Priskilla ja Akylas olivat häntä kuunnelleet, ottivat he
hänet luokseen ja selvittivät hänelle tarkemmin Jumalan
tien. 27 Ja kun hän tahtoi mennä Akaiaan, niin veljet
kehoittivat häntä siihen ja kirjoittivat opetuslapsille, että
nämä ottaisivat hänet vastaan. Ja sinne saavuttuaan hän
armon kautta oli suureksi hyödyksi uskoon tulleille. 28
Sillä hän kumosi suurella voimalla julkisesti juutalaisten
väitteet ja näytti kirjoituksista toteen, että Jeesus on
Kristus.

19 Kun Apollos oli Korintossa, tuli Paavali, kuljettuaan
läpi ylämaakuntien, Efesoon ja tapasi siellä
muutamia opetuslapsia. 2 Ja hän sanoi heille: "Saitteko
Pyhän Hengen silloin, kun te tulitte uskoon?" Niin
he sanoivat hänelle: "Emme ole edes kuulleet, että
Pyhää Henkeä on olemassakaan". 3 Ja hän sanoi:
"Millä kasteella te sitten olette kastetut?" He vastasivat:
"Johanneksen kasteella". 4 Niin Paavali sanoi: "Johannes
kastoi parannuksen kasteella, kehoittaen kansaa
uskomaan häneen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, se
on, Jeesukseen". 5 Sen kuultuaan he ottivat kasteen
Herran Jeesuksen nimeen. 6 Ja kun Paavali pani
kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä Pyhä
Henki, ja he puhuivat kielillä ja ennustivat. 7 Heitä
oli kaikkiaan noin kaksitoista miestä. 8 Ja hän meni
synagoogaan, ja kolmen kuukauden ajan hän puhui
heidän kanssansa rohkeasti ja vakuuttavasti Jumalan
valtakunnasta. 9 Mutta kun muutamat paaduttivat itsensä
eivätkä uskoneet, vaan puhuivat pahaa Herran tiestä
kansan edessä, niin hän meni pois heidän luotaan ja
erotti opetuslapset heistä ja piti joka päivä keskusteluja
Tyrannuksen koulussa. 10 Ja sitä kesti kaksi vuotta,
niin että kaikki Aasian asukkaat, sekä juutalaiset että
kreikkalaiset, saivat kuulla Herran sanan. 11 Ja Jumala
teki ylen voimallisia tekoja Paavalin kätten kautta,
12 niin että vieläpä hikiliinoja ja esivaatteita hänen
iholtansa vietiin sairasten päälle, ja taudit lähtivät heistä
ja pahat henget pakenivat pois. 13 Myöskin muutamat
kuljeksivat juutalaiset loitsijat rupesivat lausumaan
Herran Jeesuksen nimeä niiden ylitse, joissa oli pahoja
henkiä, sanoen: "Minä vannotan teitä sen Jeesuksen
kautta, jota Paavali julistaa". 14 Ja niiden joukossa,
jotka näin tekivät, oli myös erään juutalaisen ylipapin,
Skeuaan, seitsemän poikaa; 15 mutta paha henki vastasi
heille sanoen: "Jeesuksen minä tunnen, ja Paavalin
minä tiedän, mutta keitä te olette?" 16 Ja se mies, jossa
paha henki oli, karkasi heidän kimppuunsa, voitti heidät
toisen toisensa perästä ja runteli heitä, niin että he
alastomina ja haavoitettuina pakenivat siitä huoneesta.
17 Ja tämän saivat tietää kaikki Efeson asukkaat, sekä
juutalaiset että kreikkalaiset; ja heidät kaikki valtasi
pelko, ja Herran Jeesuksen nimeä ylistettiin suuresti. 18
Ja monet niistä, jotka olivat tulleet uskoon, menivät ja
tunnustivat ja ilmoittivat tekonsa. 19 Ja useat niistä, jotka
olivat taikuutta harjoittaneet, kantoivat kirjansa kokoon
ja polttivat ne kaikkien nähden; ja kun niiden arvo
laskettiin yhteen, huomattiin sen olevan viisikymmentä
tuhatta hopearahaa. 20 Näin Herran sana voimallisesti
kasvoi ja vahvistui. 21 Kun kaikki tämä oli tapahtunut,
niin Paavali hengessä päätti kulkea Makedonian ja
Akaian kautta ja matkustaa Jerusalemiin ja sanoi:
"Käytyäni siellä minun pitää nähdä myös Rooma". 22
Ja hän lähetti Makedoniaan kaksi apumiehistänsä,
Timoteuksen ja Erastuksen, mutta jäi itse joksikin
aikaa Aasiaan. 23 Tähän aikaan syntyi sangen suuri
melu siitä tiestä. 24 Sillä eräs hopeaseppä, nimeltä
Demetrius, joka valmisti hopeaisia Artemiin temppeleitä,
hankki sillä ammattilaisille melkoisia tuloja. 25 Hän
kutsui kokoon nämä sekä muut, jotka sellaista työtä
tekivät, ja sanoi: "Miehet, te tiedätte, että meillä on
hyvä toimeentulomme tästä työstä; 26 mutta nyt te
näette ja kuulette, että tuo Paavali on, ei ainoastaan
Efesossa, vaan melkein koko Aasiassa, uskotellut
ja vietellyt paljon kansaa, sanoen, etteivät ne ole
jumalia, jotka käsillä tehdään. 27 Ja nyt uhkaa se
vaara, että ei ainoastaan tämä meidän elinkeinomme
joudu halveksituksi, vaan myöskin, että suuren Artemis
jumalattaren temppeliä ei pidetä minäkään ja että hän
menettää mahtavuutensa, hän, jota koko Aasia ja koko
maanpiiri palvelee." 28 Kun he sen kuulivat, tulivat he
vihaa täyteen ja huusivat sanoen: "Suuri on efesolaisten
Artemis!" 29 Ja koko kaupunki joutui sekasortoon,
ja he ryntäsivät kaikki yhdessä näytelmäpaikkaan ja
tempasivat mukaansa Gaiuksen ja Aristarkuksen, kaksi
makedonialaista, jotka olivat Paavalin matkatovereita.
30 Ja kun Paavali tahtoi mennä kansanjoukkoon, eivät
opetuslapset sitä sallineet. 31 Ja myös muutamat
Aasian hallitusmiehistä, jotka olivat hänen ystäviään,
lähettivät hänelle sanan ja pyysivät, ettei hän menisi
näytelmäpaikkaan. 32 Ja he huusivat, mikä mitäkin; sillä
kokous oli sekasortoinen, ja useimmat eivät tienneet,
minkätähden he olivat tulleet kokoon. 33 Silloin vedettiin
joukosta esille Aleksander, jota juutalaiset työnsivät

esiin; niin Aleksander viittasi kädellään merkiksi, että
hän tahtoi pitää puolustuspuheen kansan edessä. 34
Mutta kun he huomasivat, että hän oli juutalainen,
rupesivat he kaikki yhteen ääneen huutamaan ja kirkuivat
noin kaksi hetkeä: "Suuri on efesolaisten Artemis!"
35 Mutta kun kaupungin kansleri oli saanut kansan
rauhoittumaan, sanoi hän: "Efeson miehet, onko ketään,
joka ei tiedä, että efesolaisten kaupunki on suuren
Artemiin temppelin ja hänen taivaasta pudonneen
kuvansa vaalija? 36 Koska ei kukaan voi tätä kieltää,
tulee teidän siis pysyä rauhallisina eikä tehdä mitään
harkitsematonta. 37 Te olette kuitenkin tuoneet tänne
nämä miehet, jotka eivät ole temppelin ryöstäjiä eivätkä
ole meidän jumalatartamme pilkanneet. 38 Jos siis
Demetriuksella ja hänen ammattiveljillänsä on riita-asiaa
jotakuta vastaan, niin pidetäänhän oikeudenistuntoja ja
onhan käskynhaltijoita; vetäköot toisensa oikeuteen.
39 Ja jos teillä on vielä jotakin muuta vaadittavaa, niin
ratkaistakoon asia laillisessa kansankokouksessa. 40
Sillä tämänpäiväisen tapahtuman tähden me olemme
vaarassa joutua syytteeseen jopa kapinasta, vaikkei
mitään aihetta olekaan; ja silloin me emme voi vastata
tästä mellakasta." 41 Näin puhuen hän sai kokouksen
hajaantumaan.

20 Kun meteli oli asettunut, kutsui Paavali
opetuslapset luoksensa; ja rohkaistuaan heitä hän
jätti heidät hyvästi ja lähti matkustamaan Makedoniaan.
2 Ja kuljettuaan niiden paikkakuntien läpi ja puhuttuaan
siellä monta kehoituksen sanaa hän tuli Kreikkaan. 3
Siellä hän oleskeli kolme kuukautta. Ja kun juutalaiset
olivat tehneet häntä vastaan salahankkeen hänen
aikoessaan lähteä meritse Syyriaan, päätti hän tehdä
paluumatkansa Makedonian kautta. 4 Ja häntä
seurasivat berealainen Soopater, Pyrruksen poika, ja
tessalonikalaisista Aristarkus ja Sekundus, derbeläinen
Gaius, Timoteus sekä aasialaiset Tykikus ja Trofimus. 5
Nämä menivät edeltä ja odottivat meitä Trooaassa; 6
mutta me purjehdimme happamattoman leivän juhlan
jälkeen Filippistä ja tulimme viidentenä päivänä heidän
luoksensa Trooaaseen ja viivyimme siellä seitsemän
päivää. 7 Ja kun viikon ensimmäisenä päivänä olimme
kokoontuneet murtamaan leipää, niin Paavali, joka
seuraavana päivänä aikoi matkustaa pois, keskusteli
heidän kanssansa ja pitkitti puhettaan puoliyöhön
saakka. 8 Ja monta lamppua oli palamassa yläsalissa,
jossa me olimme koolla. 9 Niin eräs nuorukainen, nimeltä
Eutykus, istui ikkunalla, ja kun Paavalin puhe kesti niin
kauan, vaipui hän sikeään uneen ja putosi unen vallassa
kolmannesta kerroksesta maahan; ja hänet nostettiin
ylös kuolleena. 10 Mutta Paavali meni alas, heittäytyi
hänen ylitsensä, kiersi kätensä hänen ympärilleen ja
sanoi: "Älkää hätäilkö, sillä hänessä on vielä henki". 11
Niin hän meni jälleen ylös, mursi leipää ja söi; ja hän
puhui kauan heidän kanssansa, päivän koittoon asti, ja
lähti sitten matkalle. 12 Ja he veivät pojan sieltä elävänä
ja tulivat suuresti lohdutetuiksi. 13 Mutta me menimme
edeltäpäin ja astuimme laivaan ja purjehdimme Assoon.
Sieltä aioimme ottaa Paavalin laivaan, sillä hän oli niin
määrännyt, aikoen itse kulkea maitse. 14 Ja kun hän
yhtyi meihin Assossa, otimme hänet laivaan ja kuljimme
Mityleneen. 15 Sieltä me purjehdimme ja saavuimme
toisena päivänä Kion kohdalle; seuraavana päivänä
laskimme Samoon ja tulimme sen jälkeisenä päivänä
Miletoon. 16 Sillä Paavali oli päättänyt purjehtia Efeson
ohitse, ettei häneltä kuluisi aikaa Aasiassa; sillä hän
kiiruhti joutuakseen, jos suinkin mahdollista, helluntaiksi
Jerusalemiin. 17 Mutta Miletosta hän lähetti sanan
Efesoon ja kutsui tykönsä seurakunnan vanhimmat. 18
Ja kun he saapuivat hänen tykönsä, sanoi hän heille:
"Te tiedätte ensimmäisestä päivästä asti, kun minä
Aasiaan tulin, miten minä kaiken aikaa olen ollut teidän
kanssanne; 19 kuinka minä olen palvellut Herraa kaikella
nöyryydellä ja kyynelillä, koettelemuksissa, jotka ovat
kohdanneet minua juutalaisten salahankkeiden tähden;
20 kuinka minä en ole vetäytynyt pois julistamasta
teille sitä, mikä hyödyllistä on, ja opettamasta teitä
sekä julkisesti että huone huoneelta, 21 vaan olen
todistanut sekä juutalaisille että kreikkalaisille parannusta
kääntymyksessä Jumalan puoleen ja uskoa meidän
Herraamme Jeesukseen Kristukseen. 22 Ja nyt, katso,
minä matkustan, sidottuna hengessä, Jerusalemiin,
enkä tiedä, mikä minua siellä kohtaa. 23 Sen vain
tiedän, että Pyhä Henki jokaisessa kaupungissa todistaa
minulle ja sanoo, että kahleet ja ahdistukset minua
odottavat. 24 En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni
minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja sen
viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut:
Jumalan armon evankeliumin todistamisen. 25 Ja nyt,
katso, minä tiedän, ettette enää saa nähdä minun
kasvojani, ei kukaan teistä, joiden keskuudessa minä
olen vaeltanut ja saarnannut valtakuntaa. 26 Sentähden
minä todistan teille tänä päivänä, että minä olen viaton
kaikkien vereen. 27 Sillä minä en ole vetäytynyt pois
julistamasta teille kaikkea Jumalan tahtoa. 28 Ottakaa
siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä
Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran
seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä on itselleen
ansainnut. 29 Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen
teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät
laumaa säästä, 30 ja teidän omasta joukostanne nousee
miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen
opetuslapset mukaansa. 31 Valvokaa sentähden ja
muistakaa, että minä olen kolme vuotta lakkaamatta
yötä ja päivää kyynelin neuvonut teitä itsekutakin. 32
Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa

sanan haltuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan
teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen
joukossa. 33 En minä ole halunnut kenenkään hopeata
tai kultaa tai vaatteita; 34 te tiedätte itse, että nämä
minun käteni ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja
seuralaiseni olemme tarvinneet. 35 Kaikessa minä olen
osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia
heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat,
jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa'."
36 Ja tämän sanottuaan hän polvistui ja rukoili kaikkien
heidän kanssansa. 37 Ja he ratkesivat kaikki haikeasti
itkemään ja lankesivat Paavalin kaulaan ja suutelivat
häntä, 38 ja enimmän suretti heitä se sana, jonka
hän oli sanonut, etteivät he enää saisi nähdä hänen
kasvojansa. Ja he saattoivat hänet laivaan.

21 Kun olimme eronneet heistä ja lähteneet
purjehtimaan, laskimme suoraan Koossaareen
ja seuraavana päivänä Rodoon ja sieltä Pataraan. 2
Siellä tapasimme Foinikiaan menevän laivan, astuimme
siihen ja lähdimme purjehtimaan. 3 Ja kun Kypro
rupesi näkymään ja oli jäänyt meistä vasemmalle,
purjehdimme Syyriaan ja nousimme maihin Tyyrossa;
siellä näet laivan oli määrä purkaa lastinsa. 4
Ja tavattuamme opetuslapset me viivyimme siellä
seitsemän päivää. Ja Hengen vaikutuksesta he varoittivat
Paavalia menemästä Jerusalemiin. 5 Mutta kun olimme
viettäneet loppuun ne päivät, lähdimme matkalle, ja kaikki
saattoivat vaimoineen ja lapsineen meitä kaupungin
ulkopuolelle saakka. Ja me laskeuduimme rannalla
polvillemme ja rukoilimme; 6 ja sanottuamme jäähyväiset
toisillemme astuimme laivaan, ja he palasivat kotiinsa.
7 Tyyrosta me saavuimme Ptolemaikseen, ja siihen
päättyi purjehduksemme. Ja me tervehdimme veljiä
siellä ja viivyimme päivän heidän luonansa. 8 Mutta
seuraavana päivänä me lähdimme sieltä ja tulimme
Kesareaan, jossa menimme evankelista Filippuksen
tykö, joka oli yksi niistä seitsemästä, ja jäimme hänen
tykönsä. 9 Ja hänellä oli neljä tytärtä, neitsyttä, joilla
oli profetoimisen lahja. 10 Siellä me viivyimme useita
päiviä. Niin tuli sinne Juudeasta eräs profeetta, nimeltä
Agabus. 11 Ja tultuaan meidän luoksemme hän otti
Paavalin vyön, sitoi sillä jalkansa ja kätensä ja lausui:
"Näin sanoo Pyhä Henki: 'Sen miehen, jonka vyö tämä
on, juutalaiset näin sitovat Jerusalemissa ja antavat
pakanain käsiin'." 12 Kun sen kuulimme, pyysimme,
sekä me että ne, jotka siellä asuivat, ettei hän menisi
Jerusalemiin. 13 Silloin Paavali vastasi ja sanoi: "Mitä
te teette, kun itkette ja särjette minun sydäntäni.
Sillä minä olen valmis, en ainoastaan käymään
sidottavaksi vaan myöskin kuolemaan Jerusalemissa
Herran Jeesuksen nimen tähden." 14 Ja kun hän
ei taipunut, niin me rauhoituimme ja sanoimme:
"Tapahtukoon Herran tahto". 15 Niiden päivien kuluttua
me hankkiuduimme ja menimme ylös Jerusalemiin.
16 Ja meidän kanssamme tuli myös opetuslapsia
Kesareasta, jotka veivät meidät majapaikkaamme,
erään vanhan opetuslapsen, kyprolaisen Mnasonin,
tykö. 17 Ja saavuttuamme Jerusalemiin veljet ottivat
meidät iloiten vastaan. 18 Seuraavana päivänä Paavali
meni meidän kanssamme Jaakobin tykö, ja kaikki
vanhimmat tulivat sinne saapuville. 19 Ja kun hän
oli heitä tervehtinyt, kertoi hän kohta kohdalta kaikki,
mitä Jumala hänen palveluksensa kautta oli tehnyt
pakanain keskuudessa. 20 Sen kuultuaan he ylistivät
Jumalaa ja sanoivat Paavalille: "Sinä näet, veli, kuinka
monta tuhatta juutalaista on tullut uskoon, ja he
ovat kaikki lainkiivailijoita. 21 Mutta heille on kerrottu
sinusta, että sinä opetat kaikkia pakanain seassa asuvia
juutalaisia luopumaan Mooseksesta ja kiellät heitä
ympärileikkaamasta lapsiaan ja vaeltamasta säädettyjen
tapojen mukaan. 22 Mitä siis on tehtävä? Varmaankin
on suuri joukko kokoontuva, sillä he saavat kuulla
sinun tulleen. 23 Tee siis tämä, minkä me nyt sinulle
sanomme. Meillä on täällä neljä miestä, joilla on lupaus
täytettävänä. 24 Ota ne luoksesi ja puhdista itsesi heidän
kanssansa ja maksa kulut heidän puolestaan, että he
saisivat leikkauttaa tukkansa; siitä kaikki huomaavat,
ettei ole mitään perää siinä, mitä heille on kerrottu
sinusta, vaan että sinäkin vaellat lain mukaan ja noudatat
sitä. 25 Mutta uskoon tulleista pakanoista me olemme
päättäneet ja kirjoittaneet, että heidän on välttäminen
epäjumalille uhrattua ja verta ja lihaa, josta ei veri ole
laskettu, ja haureutta." 26 Silloin Paavali otti ne miehet
luokseen, ja kun hän seuraavana päivänä oli puhdistanut
itsensä heidän kanssaan, meni hän pyhäkköön ja ilmoitti,
milloin heidän puhdistumispäivänsä tulisivat päättymään,
jota ennen heidän kunkin edestä oli tuotava uhri. 27
Mutta kun ne seitsemän päivää olivat päättymässä,
näkivät Aasiasta tulleet juutalaiset hänet pyhäkössä,
kiihoittivat kaiken kansan ja kävivät häneen käsiksi 28
ja huusivat: "Israelin miehet, auttakaa! Tämä on se
mies, joka kaikkialla opettaa kaikkia ihmisiä meidän
kansaamme ja lakiamme ja tätä paikkaa vastaan, onpa
vielä tuonut kreikkalaisia pyhäkköönkin ja saastuttanut
tämän pyhän paikan." 29 Sillä he olivat ennen nähneet
efesolaisen Trofimuksen kaupungilla hänen kanssaan ja
luulivat, että Paavali oli tuonut hänet pyhäkköön. 30 Ja
koko kaupunki tuli liikkeelle, ja väkeä juoksi kokoon; ja he
ottivat Paavalin kiinni, raastoivat hänet ulos pyhäköstä,
ja heti portit suljettiin. 31 Ja kun he tahtoivat hänet
tappaa, sai sotaväenosaston päällikkö sanan, että koko
Jerusalem oli kuohuksissa. 32 Tämä otti heti paikalla
mukaansa sotilaita ja sadanpäämiehiä ja riensi alas
heidän luoksensa. Kun he näkivät päällikön ja sotilaat,
lakkasivat he lyömästä Paavalia. 33 Silloin päällikkö

astui esiin, otatti hänet kiinni ja käski sitoa hänet kaksilla
kahleilla ja kysyi, kuka hän oli ja mitä hän oli tehnyt. **34**
Mutta kansanjoukosta huusivat toiset sitä, toiset tätä.
Ja koska hän melun tähden ei voinut saada varmaa
selkoa, käski hän viedä hänet kasarmiin. **35** Ja kun
Paavali tuli portaille, täytyi sotamiesten kantaa häntä
kansan väkivallan tähden; **36** sillä suuri kansanpaljous
seurasi perässä ja huusi: "Vie pois hänet!" **37** Ja kun
oltiin kuljettamassa Paavalia sisälle kasarmiin, sanoi
hän päällikölle: "Onko minun lupa sanoa sinulle jotakin?"
Niin tämä sanoi: "Osaatko sinä siis kreikkaa? **38** Etkö
sitten olekaan se egyptiläinen, joka hiljakkoin villitsi ne
neljätuhatta murhamiestä ja vei heidät erämaahan?" **39**
Niin Paavali sanoi: "Minä olen juutalainen mies, Tarson,
tunnetun Kilikian kaupungin, kansalainen; pyydän sinua,
salli minun puhua kansalle". **40** Ja kun hän sen salli, niin
Paavali, seisoen portailla, viittasi kädellään kansalle;
ja kun oli syntynyt syvä hiljaisuus, puhui hän heille
hebreankielellä ja sanoi:

22 "Miehet, veljet ja isät, kuulkaa, mitä minä nyt
teille puolustuksekseni puhun". **2** Kun he kuulivat
hänen puhuvan heille hebreankielellä, syntyi vielä
suurempi hiljaisuus. Ja hän sanoi: **3** "Minä olen
juutalainen, syntynyt Kilikian Tarsossa, mutta kasvatettu
tässä kaupungissa ja Gamalielin jalkojen juuressa
opetettu tarkkaan noudattamaan isien lakia; ja minä
kiivailin Jumalan puolesta, niinkuin te kaikki tänä
päivänä kiivailette. **4** Ja minä vainosin tätä tietä aina
kuolemaan asti, sitoen ja heittäen vankeuteen sekä
miehiä että naisia, **5** niinkuin myös ylimmäinen pappi voi
minusta todistaa, ja kaikki vanhimmat. Minä sain heiltä
myös kirjeitä veljille Damaskoon, ja minä matkustin
sinne tuodakseni nekin, jotka siellä olivat, sidottuina
Jerusalemiin rangaistaviksi. **6** Niin tapahtui, kun minä
matkalla ollessani lähestyin Damaskoa, että keskipäivän
aikaan yhtäkkiä taivaasta leimahti suuri valo minun
ympärilläni; **7** ja minä kaaduin maahan ja kuulin äänen
sanovan minulle: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua?' **8**
Niin minä vastasin: 'Kuka olet, herra?' Ja hän sanoi
minulle: 'Minä olen Jeesus Nasaretilainen, jota sinä
vainoat'. **9** Ja minun seuralaiseni näkivät kyllä valon,
mutta eivät kuulleet sen ääntä, joka minulle puhui. **10**
Ja minä sanoin: 'Herra, mitä minun pitää tekemän?'
Herra sanoi minulle: 'Nouse ja mene Damaskoon, niin
siellä sinulle sanotaan kaikki, mikä sinulle on tehtäväksi
asetettu'. **11** Ja kun minä sen valon kirkkaudesta tulin
näkemättömäksi, taluttivat seuralaiseni minua kädestä,
ja niin minä tulin Damaskoon. **12** Ja eräs mies, hurskas
lain mukaan, nimeltä Ananias, josta kaikki siellä asuvat
juutalaiset todistivat hyvää, **13** tuli minun tyköni, astui
eteeni ja sanoi minulle: 'Saul, veljeni, saa näkösi jälleen'.
Ja sillä hetkellä minä sain näköni ja katsoin häneen. **14**
Niin hän sanoi: 'Meidän isiemme Jumala on valinnut sinut
tuntemaan hänen tahtonsa ja näkemään Vanhurskaan
ja kuulemaan hänen suunsa äänen; **15** sillä sinä olet
oleva hänen todistajansa kaikkien ihmisten edessä,
sen todistaja, mitä olet nähnyt ja kuullut. **16** Ja nyt,
mitä viivyttelet? Nouse, huuda avuksi hänen nimeänsä
ja anna kastaa itsesi ja pestä pois syntisi.' **17** Kun
olin palannut Jerusalemiin, tapahtui minun rukoillessani
pyhäkössä, että minä jouduin hurmoksiin **18** ja näin
hänet. Ja hän sanoi minulle: 'Riennä ja lähde pian
pois Jerusalemista, sillä he eivät ota vastaan sinun
todistustasi minusta'. **19** Ja minä sanoin: 'Herra, he
tietävät itse, että minä panin vankeuteen ja ruoskitin
jokaisessa synagoogassa niitä, jotka uskoivat sinuun. **20**
Ja kun Stefanuksen, sinun todistajasi, veri vuodatettiin,
olin minäkin läsnä, hyväksyin sen ja vartioin hänen
surmaajainsa vaatteita.' **21** Ja hän sanoi minulle: 'Mene,
sillä minä lähetän sinut kauas pakanain tykö'." **22**
Tähän sanaan asti he kuuntelivat häntä; mutta silloin
he korottivat äänensä ja sanoivat: "Pois maan päältä
tuommoinen! Sillä ei hän saa elää." **23** Ja kun he
huusivat ja heittelivät vaatteitaan ja viskoivat tomua
ilmaan, **24** käski päällikkö viedä hänet kasarmiin,
ja saadakseen tietää, mistä syystä he niin hänelle
huusivat, hän määräsi hänet ruoskimalla tutkittavaksi.
25 Mutta kun he olivat oikaisseet hänet ruoskittavaksi,
sanoi Paavali siinä seisovalle sadanpäämiehelle: "Onko
teidän lupa ruoskia Rooman kansalaista, vieläpä ilman
tuomiota?" **26** Kun sadanpäämies sen kuuli, meni hän
päällikölle ilmoittamaan ja sanoi: "Mitä aiot tehdä? Tämä
mies on Rooman kansalainen." **27** Niin päällikkö meni
Paavalin luo ja sanoi hänelle: "Sano minulle: oletko sinä
Rooman kansalainen?" Hän vastasi: "Olen". **28** Niin
päällikkö sanoi: "Minä olen paljolla rahalla hankkinut
itselleni tämän kansalaisoikeuden". Paavali sanoi: "Mutta
minulla se on syntymästäni asti". **29** Silloin ne, joiden
piti häntä tutkia, lähtivät heti hänen luotaan. Ja myös
päällikkö peljästyi saatuaan tietää, että Paavali oli
Rooman kansalainen, kun oli sidottanut hänet. **30** Mutta
seuraavana päivänä, koska hän tahtoi saada varman
tiedon, mistä juutalaiset häntä syyttivät, päästi hän hänet
siteistä ja käski ylipappien ja koko neuvoston kokoontua,
vei Paavalin alas ja asetti hänet heidän eteensä.

23 Niin Paavali loi katseensa neuvostoon ja sanoi:
"Miehet, veljet, minä olen kaikessa hyvällä
omallatunnolla vaeltanut Jumalan edessä tähän päivään
asti". **2** Mutta ylimmäinen pappi Ananias käski lähellä
seisovia lyömään häntä vasten suuta. **3** Silloin Paavali
sanoi hänelle: "Jumala on lyövä sinua, sinä valkeaksi
kalkittu seinä; istutko sinä tuomitsemassa minua lain
mukaan ja käsket vastoin lakia lyödä minua?" **4** Niin ne,
jotka seisoivat lähellä, sanoivat: "Herjaatko sinä Jumalan
ylimmäistä pappia?" **5** Ja Paavali sanoi: "En tiennyt,
veljet, että hän on ylimmäinen pappi; sillä kirjoitettu on:

'Kansasi ruhtinasta älä kiroa'". 6 Mutta koska Paavali
tiesi osan heistä olevan saddukeuksia ja toisen osan
fariseuksia, huusi hän neuvoston edessä: "Miehet,
veljet, minä olen fariseus, fariseusten jälkeläinen;
toivon ja kuolleitten ylösnousemuksen tähden minä
olen tuomittavana". 7 Tuskin hän oli tämän sanonut,
niin nousi riita fariseusten ja saddukeusten kesken, ja
kokous jakautui. 8 Sillä saddukeukset sanovat, ettei
ylösnousemusta ole, ei enkeliä eikä henkeä, mutta
fariseukset tunnustavat kumpaisetkin. 9 Ja syntyi
suuri huuto, ja muutamat kirjanoppineet fariseusten
puolueesta nousivat ja väittelivät kiivaasti ja sanoivat:
"Emme löydä mitään pahaa tässä miehessä; entäpä jos
henki tai enkeli on hänelle puhunut?" 10 Ja kun riita
yhä kiihtyi, pelkäsi päällikkö, että he repisivät Paavalin
kappaleiksi, ja käski sotaväen tulla alas ja temmata
hänet heidän keskeltään ja viedä hänet kasarmiin. 11
Mutta seuraavana yönä Herra seisoi Paavalin tykönä
ja sanoi: "Ole turvallisella mielellä, sillä niinkuin sinä
olet todistanut minusta Jerusalemissa, niin sinun pitää
todistaman minusta myös Roomassa". 12 Mutta päivän
tultua juutalaiset tekivät salaliiton ja vannoivat valan,
etteivät söisi eivätkä joisi, ennenkuin olivat tappaneet
Paavalin. 13 Ja niitä oli viidettäkymmentä miestä, jotka
yhtyivät tähän valaan. 14 He menivät ylipappien ja
vanhinten luo ja sanoivat: "Me olemme kirouksen uhalla
vannoneet, ettemme mitään maista, ennenkuin olemme
tappaneet Paavalin. 15 Pyytäkää te siis nyt yhdessä
neuvoston kanssa päälliköltä, että hän toisi hänet alas
teidän luoksenne, ikäänkuin aikoisitte tarkemmin tutkia
hänen asiaansa. Mutta me olemme valmiit tappamaan
hänet, ennenkuin hän pääsee perille." 16 Mutta Paavalin
sisarenpoika, joka oli saanut kuulla väijytyksestä, saapui
kasarmille, meni sisälle ja ilmoitti sen Paavalille. 17
Niin Paavali kutsui luoksensa erään sadanpäämiehen
ja sanoi: "Vie tämä nuorukainen päällikön luo, sillä
hänellä on jotakin hänelle ilmoitettavaa". 18 Niin hän
otti hänet mukaansa, vei hänet päällikön luo ja sanoi:
"Vanki Paavali kutsui minut luokseen ja pyysi tuomaan
sinun luoksesi tämän nuorukaisen, jolla on jotakin
puhuttavaa sinulle". 19 Niin päällikkö tarttui hänen
käteensä, vei hänet erikseen ja kysyi: "Mitä sinulla
on minulle ilmoitettavaa?" 20 Hän sanoi: "Juutalaiset
ovat päättäneet anoa sinulta, että huomenna veisit
Paavalin alas neuvostoon, ikäänkuin aikoisit vielä
tarkemmin tutkia hänen asiaansa. 21 Mutta älä sinä
siihen suostu, sillä viidettäkymmentä miestä heidän
joukostaan on häntä väijymässä, ja he ovat vannoneet
valan, etteivät syö eivätkä juo, ennenkuin ovat tappaneet
hänet. Ja nyt he ovat valmiina ja odottavat sinun
suostumustasi." 22 Niin päällikkö päästi nuorukaisen
menemään ja sanoi hänelle: "Älä virka kenellekään,
että olet ilmaissut tämän minulle". 23 Sitten hän kutsui
luoksensa kaksi sadanpäämiestä ja sanoi heille: "Pitäkää
yön kolmannesta hetkestä lähtien kaksisataa sotamiestä
valmiina lähtemään Kesareaan ja seitsemänkymmentä
ratsumiestä ja kaksisataa keihäsmiestä, 24 ja varatkaa
ratsuja pannaksenne Paavalin ratsaille ja viedäksenne
hänet vahingoittumatonna maaherra Feeliksin luo". 25 Ja
hän kirjoitti kirjeen, joka kuului näin: 26 "Klaudius Lysias
lausuu tervehdyksen korkea-arvoiselle maaherralle
Feeliksille. 27 Tämän miehen ottivat juutalaiset kiinni ja
olivat vähällä hänet tappaa; silloin minä tulin saapuville
sotaväen kanssa ja pelastin hänet, saatuani tietää, että
hän on Rooman kansalainen. 28 Ja koska tahdoin tietää,
mistä asiasta he häntä syyttivät, vein hänet heidän
neuvostoonsa 29 ja havaitsin, että häntä syytettiin
heidän lakiaan koskevista riitakysymyksistä, mutta ettei
ollut kannetta mistään, mikä ansaitsisi kuoleman tai
kahleet. 30 Mutta kun minulle on annettu ilmi, että
miestä vastaan on tekeillä salahanke, lähetän hänet
nyt heti sinun luoksesi; olen myös kehoittanut hänen
syyttäjiään sanomaan sanottavansa häntä vastaan
sinun edessäsi." 31 Niin sotamiehet, saamansa käskyn
mukaan, ottivat Paavalin ja veivät hänet yötä myöten
Antipatrikseen. 32 Seuraavana päivänä he antoivat
ratsumiesten jatkaa hänen kanssaan matkaa, mutta
itse he palasivat kasarmiin. 33 Kun ratsumiehet tulivat
Kesareaan, antoivat he kirjeen maaherralle ja veivät
myös Paavalin hänen eteensä. 34 Luettuaan kirjeen hän
kysyi, mistä maakunnasta Paavali oli; ja saatuaan tietää,
että hän oli Kilikiasta, 35 hän sanoi: "Minä kuulustelen
sinua, kun syyttäjäsikin saapuvat". Ja hän käski vartioida
häntä Herodeksen linnassa.

24 Viiden päivän kuluttua ylimmäinen pappi Ananias
meni sinne alas muutamien vanhinten ja erään
asianajajan, Tertulluksen, kanssa, ja he ilmoittivat
maaherralle syyttävänsä Paavalia. 2 Ja kun Paavali
oli kutsuttu esille, rupesi Tertullus syyttämään ja
sanoi: 3 "Runsasta rauhaa me olemme sinun kauttasi,
korkea-arvoinen Feeliks, saaneet nauttia, ja sinun
huolenpidostasi on parannuksia aikaansaatu tämän
kansan hyväksi, sen me kaikin puolin ja kaikkialla ja
kaikella kiitollisuudella tunnustamme. 4 Mutta etten aivan
kauan sinua viivyttäisi, pyydän sinua hetkisen meitä
suosiollisesti kuulemaan. 5 Me olemme havainneet, että
tämä mies on ruttotauti ja metelinnostaja kaikkien koko
maailman juutalaisten keskuudessa ja nasaretilaisten
lahkon päämies, 6 ja hän on koettanut pyhäkönkin
saastuttaa. Sentähden me otimme hänet kiinni. 8
Voit itse häntä tutkimalla saada tietää kaiken, mistä
me häntä syytämme." 9 Ja myös juutalaiset yhtyivät
syyttämään häntä ja väittivät asian niin olevan. 10
Paavali vastasi, kun maaherra oli viitannut, että hän sai
puhua: "Koska tiedän sinun monta vuotta olleen tämän
kansan tuomarina, puhun luottamuksella asiani puolesta.

11 Niinkuin voit saada tietää, ei ole kuin kaksitoista
päivää siitä, kun menin Jerusalemiin rukoilemaan.
12 Eivät he ole tavanneet minua kenenkään kanssa
väittelemästä eikä väentungoksia aikaansaamasta, ei
pyhäkössä, ei synagoogissa eikä kaupungilla, 13 eivätkä
myöskään voi näyttää sinulle toteen sitä, mistä he nyt
minua syyttävät. 14 Mutta sen minä sinulle tunnustan,
että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat,
niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken,
mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa, 15 ja pidän
sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus,
jota nämä itsekin odottavat, sekä vanhurskasten että
vääräin. 16 Sentähden minä myös ahkeroitsen, että
minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja
ihmisten edessä. 17 Niin minä nyt useampien vuosien
kuluttua tulin tuomaan almuja kansalleni ja toimittamaan
uhreja. 18 Näitä toimittaessani muutamat Aasiasta
tulleet juutalaiset tapasivat minut puhdistautuneena
pyhäkössä, eikä ollut mitään väentungosta tai meteliä;
19 heidän tulisi nyt olla saapuvilla sinun edessäsi ja
syyttää, jos heillä olisi jotakin minua vastaan. 20
Tai sanokoot nämä läsnäolevat, mitä rikollista he
minussa huomasivat, kun minä seisoin neuvoston
edessä; 21 jollei siksi luettane tätä ainoata lausetta,
jonka huusin seisoessani heidän keskellään: 'Kuolleitten
ylösnousemuksen tähden minä tänään olen teidän
tuomittavananne'." 22 Mutta Feeliks, jolla oli hyvin tarkka
tieto tästä tiestä, lykkäsi heidän asiansa toistaiseksi,
sanoen: "Kun päällikkö Lysias tulee tänne, tutkin minä
teidän asianne". 23 Ja hän käski sadanpäämiehen
pitää Paavalia vartioituna, mutta lievässä vankeudessa,
estämättä ketään hänen omaisistaan tekemästä hänelle
palvelusta. 24 Muutamien päivien kuluttua Feeliks
tuli vaimonsa Drusillan kanssa, joka oli juutalainen,
haetti Paavalin ja kuunteli hänen puhettaan uskosta
Kristukseen Jeesukseen. 25 Mutta kun Paavali puhui
vanhurskaudesta ja itsensähillitsemisestä ja tulevasta
tuomiosta, peljästyi Feeliks ja sanoi: "Mene tällä haavaa
pois, mutta kun minulle sopii, kutsutan sinut taas". 26
Sen ohessa hän myös toivoi saavansa Paavalilta rahaa,
jonka tähden hän useita kertoja haetti hänet luokseen
ja puheli hänen kanssansa. 27 Mutta kahden vuoden
kuluttua Porkius Festus tuli Feeliksin sijaan; ja kun
Feeliks tavoitteli juutalaisten suosiota, jätti hän Paavalin
kahleisiin.

25 Kun nyt Festus oli astunut maaherranvirkaan,
meni hän kolmen päivän kuluttua Kesareasta ylös
Jerusalemiin. 2 Niin ylipapit ja juutalaisten ensimmäiset
miehet ilmoittivat hänelle syyttävänsä Paavalia ja
pyysivät häneltä 3 ja anoivat sitä suosionosoitusta
itsellensä, Paavalia vastaan, että hän haettaisi hänet
Jerusalemiin; sillä he valmistivat väijytystä tappaakseen
hänet tiellä. 4 Mutta Festus vastasi, että Paavalia
pidettiin vartioituna Kesareassa ja että hän itse aikoi
piakkoin lähteä sinne. 5 Ja hän lisäsi: "Tulkoot siis
teidän johtomiehenne minun mukanani sinne alas, ja jos
siinä miehessä on jotakin väärää, syyttäköötä häntä". 6
Ja viivyttyään heidän luonansa ainoastaan kahdeksan
tai kymmenen päivää hän meni alas Kesareaan.
Seuraavana päivänä hän istui tuomarinistuimelle ja käski
tuoda Paavalin eteensä. 7 Ja kun hän oli saapunut,
asettuivat ne juutalaiset, jotka olivat tulleet Jerusalemista,
hänen ympärilleen ja tekivät useita ja raskaita syytöksiä,
joita he eivät kuitenkaan kyenneet näyttämään toteen; 8
sillä Paavali torjui syytökset ja sanoi: "Minä en ole mitään
rikkonut juutalaisten lakia enkä pyhäkköä enkä keisaria
vastaan". 9 Niin Festus, joka tavoitteli juutalaisten
suosiota, vastasi Paavalille ja sanoi: "Tahdotko lähteä
Jerusalemiin ja siellä vastata näihin syytöksiin minun
edessäni?" 10 Mutta Paavali sanoi: "Minä seison
keisarin tuomioistuimen edessä, ja sen edessä minut
tuomittakoon. Juutalaisia vastaan en ole mitään rikkonut,
niinkuin sinäkin aivan hyvin tiedät. 11 Vaan jos muuten
olen rikkonut ja tehnyt jotakin, mikä ansaitsee kuoleman,
en pyri pääsemään kuolemasta; mutta jos se, mistä
nämä minua syyttävät, on perätöntä, niin ei kukaan voi
luovuttaa minua heille. Minä vetoan keisariin." 12 Silloin
Festus, neuvoteltuaan neuvoskuntansa kanssa, vastasi:
"Keisariin sinä olet vedonnut, niinpä mene keisarin
eteen". 13 Muutamien päivien kuluttua kuningas Agrippa
ja Bernike saapuivat Kesareaan tervehtimään Festusta.
14 Ja kun he viipyivät siellä useampia päiviä, kertoi
Festus Paavalin asian kuninkaalle ja sanoi: "Täällä
on eräs mies, jonka Feeliks on jättänyt vankeuteen;
15 käydessäni Jerusalemissa juutalaisten ylipapit ja
vanhimmat ilmoittivat syyttävänsä häntä ja pyysivät, että
hänet tuomittaisiin. 16 Mutta minä vastasin heille: 'Ei
ole roomalaisten tapa antaa ketään alttiiksi, ennenkuin
syytetty on asetettu vastakkain syyttäjäinsä kanssa ja
on saanut puolustautua syytöstä vastaan'. 17 Kun he
olivat kokoontuneet tänne, niin minä viivyttelemättä
seuraavana päivänä istuin tuomarinistuimelle ja käskin
tuoda miehen eteeni. 18 Mutta kun hänen syyttäjänsä
seisoivat hänen ympärillään, eivät he syyttäneet häntä
mistään sellaisesta rikoksesta, kuin minä olin odottanut,
19 vaan heillä oli häntä vastaan riitaa joistakin heidän
uskonasioistaan ja jostakin Jeesuksesta, joka oli kuollut,
mutta jonka Paavali väitti elävän. 20 Ja kun olin
epätietoinen, miten tällainen asia oli tutkittava, kysyin,
tahtoiko hän mennä Jerusalemiin ja siellä vastata näihin
syytöksiin. 21 Mutta kun Paavali vetosi ja vaati, että hänet
oli säilytettävä majesteetin tutkittavaksi, käskin minä
vartioida häntä, kunnes lähetän hänet keisarin eteen."
22 Niin Agrippa sanoi Festukselle: "Minäkin tahtoisin
kuulla sitä miestä". Tämä sanoi: "Huomenna saat kuulla
häntä". 23 Seuraavana päivänä Agrippa ja Bernike

tulivat suurella komeudella ja menivät oikeussaliin
päällikköjen ja kaupungin ylhäisten miesten kanssa; ja
Paavali tuotiin Festuksen käskystä sinne. 24 Ja Festus
sanoi: "Kuningas Agrippa ja kaikki muut, jotka meidän
kanssamme olette läsnä, tässä näette sen miehen, jonka
tähden koko juutalaisten joukko sekä Jerusalemissa
että täällä on ahdistanut minua huutaen, ettei hänen
pidä enää saaman elää. 25 Minä kuitenkin huomasin,
ettei hän ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman;
mutta kun hän itse vetosi majesteettiin, niin minä päätin
lähettää hänet sinne. 26 Mitään varmaa minulla ei
kuitenkaan ole, mitä hänestä herralleni kirjoittaisin.
Sen vuoksi tuotin hänet teidän eteenne ja varsinkin
sinun eteesi, kuningas Agrippa, että minulla tutkinnon
tapahduttua olisi, mitä kirjoittaa. 27 Sillä mielettömältä
näyttää minusta lähettää vanki, antamatta samalla tietää
häntä vastaan tehtyjä syytöksiä."

26 Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Sinun on lupa
puhua puolestasi". Silloin Paavali ojensi kätensä
ja lausui puolustuksekseen: 2 "Pidän itseäni onnellisena,
kuningas Agrippa, kun sinun edessäsi tänä päivänä
saan puolustautua kaikesta siitä, mistä juutalaiset
minua syyttävät, 3 olletikin, koska sinä tarkkaan tunnet
kaikki juutalaisten tavat ja riitakysymykset. Sentähden
pyydän sinua kärsivällisesti minua kuulemaan. 4 Kaikki
juutalaiset tuntevat minun elämäni nuoruudestani asti,
koska alusta alkaen olen elänyt kansani keskuudessa ja
Jerusalemissa. 5 He tuntevat minut jo entuudestaan, jos
tahtovat sen todistaa, että minä meidän uskontomme
ankarimman lahkon mukaan olen elänyt fariseuksena.
6 Ja nyt minä seison oikeuden edessä sentähden,
että panen toivoni siihen lupaukseen, jonka Jumala on
meidän isillemme antanut 7 ja jonka meidän kaksitoista
sukukuntaamme, yötä ja päivää herkeämättä palvellen
Jumalaa, toivovat heille toteutuvan; tämän toivon tähden,
kuningas, juutalaiset minua syyttävät. 8 Miksi on teistä
uskomatonta, että Jumala herättää kuolleet? 9 Luulin
minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen,
Nasaretilaisen, nimeä vastaan, 10 ja niin minä teinkin
Jerusalemissa. Paljon pyhiä minä suljin vankiloihin,
saatuani ylipapeilta siihen valtuuden, ja kun heitä
tapettiin, annoin minä ääneni sen puolesta. 11 Ja
kaikkialla synagoogissa minä usein koetin rankaisemalla
pakottaa heitä herjaamaan Jeesusta, ja menin niin
pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä
aina ulkomaan kaupunkeihin saakka. 12 Kun näissä
asioissa matkustin Damaskoon ylipappien valtuudella ja
suostumuksella, 13 näin minä, oi kuningas, tiellä keskellä
päivää taivaasta valon, auringon paistetta kirkkaamman,
leimahtavan minun ja matkatoverieni ympärillä, 14 ja
me kaaduimme kaikki maahan, ja minä kuulin äänen
sanovan minulle hebreankielellä: 'Saul, Saul, miksi
vainoat minua? Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.'
15 Niin minä sanoin: 'Kuka olet, herra?' Ja Herra
sanoi: 'Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. 16 Mutta
nouse ja seiso jaloillasi; sillä sitä varten minä olen
sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja
sen todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt,
niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes
ilmestyn. 17 Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi
että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän
18 avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät
pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan
tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi
ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.' 19 Sentähden,
kuningas Agrippa, minä en voinut olla tottelematta
taivaallista näkyä, 20 vaan saarnasin ensin sekä
Damaskon että Jerusalemin asukkaille, ja sitten koko
Juudean maalle ja pakanoille parannusta ja kääntymystä
Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen
soveliaita tekoja. 21 Tämän tähden juutalaiset ottivat
minut kiinni pyhäkössä ja yrittivät surmata minut. 22
Mutta Jumalan avulla, jota olen saanut tähän päivään
asti, minä seison ja todistan sekä pienille että suurille,
enkä puhu mitään muuta, kuin minkä profeetat ja Mooses
ovat sanoneet tulevan tapahtumaan, 23 että nimittäin
Kristuksen piti kärsimän ja kuolleitten ylösnousemuksen
esikoisena julistaman valkeutta sekä tälle kansalle että
pakanoille." 24 Mutta kun hän näin puolustautui, sanoi
Festus suurella äänellä: "Sinä olet hullu, Paavali, suuri
oppi hulluttaa sinut". 25 Mutta Paavali sanoi: "En ole
hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja
toimen sanoja. 26 Kuningas kyllä nämä tietää, jonka
tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti. Sillä minä en
usko minkään näistä asioista olevan häneltä salassa;
eiväthän nämä ole missään syrjäsopessa tapahtuneet.
27 Uskotko, kuningas Agrippa, profeettoja? Minä tiedän,
että uskot." 28 Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Vähälläpä
luulet taivuttavasi minut kristityksi". 29 Mutta Paavali
sanoi: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljolla,
et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua
tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen,
näitä kahleita lukuunottamatta". 30 Niin kuningas nousi
ja maaherra ja Bernike sekä ne, jotka istuivat heidän
kanssansa. 31 Ja mennessään he puhuivat keskenänsä
sanoen: "Tämä mies ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi
kuoleman tai kahleet". 32 Ja Agrippa sanoi Festukselle:
"Tämän miehen olisi voinut päästää irti, jos hän ei olisi
vedonnut keisariin".

27 Kun oli päätetty, että meidän oli purjehtiminen
Italiaan, annettiin Paavali ja muutamat muut vangit
erään Julius nimisen, keisarilliseen sotaväenosastoon
kuuluvan sadanpäämiehen haltuun. 2 Ja me astuimme
adramyttiläiseen laivaan, jonka oli määrä purjehtia
Aasian rannikkopaikkoihin, ja lähdimme merelle,

ja seurassamme oli Aristarkus, makedonialainen
Tessalonikasta. 3 Seuraavana päivänä laskimme
Siidoniin. Ja Julius kohteli Paavalia ystävällisesti ja salli
hänen mennä ystäviensä luo hoitoa saamaan. 4 Ja sieltä
laskettuamme merelle purjehdimme Kypron suojaan,
koska tuulet olivat vastaiset. 5 Ja kun olimme merta
purjehtien sivuuttaneet Kilikian ja Pamfylian, tulimme
Myrraan, joka on Lykiassa. 6 Siellä sadanpäämies
tapasi aleksandrialaisen laivan, jonka oli määrä purjehtia
Italiaan, ja siirsi meidät siihen. 7 Ja monta päivää
me purjehdimme hitaasti ja pääsimme vaivoin Knidon
kohdalle. Ja kun tuulelta emme päässeet sinne,
purjehdimme Salmonen nenitse Kreetan suojaan. 8
Ja vaivoin kuljettuamme liki sen rantaa saavuimme
erääseen paikkaan, jonka nimi oli Kauniit Satamat ja
jonka lähellä Lasaian kaupunki oli. 9 Mutta kun paljon
aikaa oli kulunut ja purjehtiminen jo oli vaarallista,
sillä paastonaikakin oli jo ohi, varoitti Paavali heitä
10 ja sanoi: "Miehet, minä näen, että purjehtiminen
käy vaivalloiseksi ja vaaralliseksi, ei ainoastaan lastille
ja laivalle, vaan myös meidän hengellemme". 11
Mutta sadanpäämies uskoi enemmän perämiestä ja
laivanisäntää kuin Paavalin sanoja. 12 Ja koska satama
oli sopimaton talvehtimiseen, olivat useimmat sitä mieltä,
että heidän oli sieltä lähdettävä, voidakseen ehkä päästä
talvehtimaan Foiniksiin, erääseen Kreetan satamaan,
joka antaa lounaaseen ja luoteeseen päin. 13 Ja
kun etelätuuli alkoi puhaltaa, luulivat he pääsevänsä
tarkoituksensa perille, nostivat ankkurin ja kulkivat aivan
likitse Kreetaa. 14 Mutta ennen pitkää syöksyi saaren
päällitse raju tuuli, niin sanottu koillismyrsky. 15 Kun
laiva ryöstäytyi sen mukaan eikä voinut nousta tuuleen,
jätimme sen valtoihinsa ja jouduimme tuuliajolle. 16
Ja päästyämme erään pienen, Klauda nimisen saaren
suojaan me töintuskin saimme venheen korjuuseen.
17 Vedettyään sen ylös he ryhtyivät varokeinoihin
ja sitoivat laivan ympäri köysiä, ja kun pelkäsivät
ajautuvansa Syrtteihin, laskivat he purjeet alas, ja niin
he ajelehtivat. 18 Mutta kun rajuilma ankarasti ahdisti
meitä, heittivät he seuraavana päivänä lastia mereen,
19 ja kolmantena päivänä he omin käsin viskasivat
mereen laivan kaluston. 20 Mutta kun ei aurinkoa
eikä tähtiä näkynyt moneen päivään ja kova myrsky
painoi, katosi meiltä viimein kaikki pelastumisen toivo.
21 Kun oli oltu kauan syömättä, niin Paavali nousi
heidän keskellään ja sanoi: "Miehet, teidän olisi pitänyt
noudattaa minun neuvoani eikä lähteä Kreetasta; siten
olisitte säästyneet tästä vaivasta ja vahingosta. 22 Mutta
nyt minä kehoitan teitä olemaan rohkealla mielellä, sillä
ei yksikään teistä huku, ainoastaan laiva hukkuu. 23 Sillä
tänä yönä seisoi minun tykönäni sen Jumalan enkeli,
jonka oma minä olen ja jota minä myös palvelen, 24 ja
sanoi: 'Älä pelkää, Paavali, keisarin eteen sinun pitää
menemän; ja katso, Jumala on lahjoittanut sinulle kaikki,
jotka sinun kanssasi purjehtivat'. 25 Olkaa sentähden
rohkealla mielellä, miehet; sillä minulla on se usko
Jumalaan, että niin käy, kuin minulle on puhuttu. 26
Mutta jollekin saarelle meidän täytyy viskautua." 27
Ja kun tuli neljästoista yö meidän ajelehtiessamme
Adrianmerellä, tuntui merimiehistä keskiyön aikaan,
että lähestyttiin jotakin maata. 28 Ja luodattuaan he
huomasivat syvyyden olevan kaksikymmentä syltä,
ja vähän matkaa kuljettuaan he taas luotasivat ja
huomasivat syvyyden viideksitoista syleksi. 29 Ja kun he
pelkäsivät meidän viskautuvan karille, laskivat he laivan
perästä neljä ankkuria ja odottivat ikävöiden päivän tuloa.
30 Mutta merimiehet yrittivät paeta laivasta ja laskivat
venheen mereen sillä tekosyyllä, että muka aikoivat
keulapuolesta viedä ulos ankkureita. 31 Silloin Paavali
sanoi sadanpäämiehelle ja sotilaille: "Jos nuo eivät pysy
laivassa, niin te ette voi pelastua". 32 Silloin sotamiehet
hakkasivat poikki venheen köydet ja päästivät sen
menemään. 33 Vähää ennen päivän tuloa Paavali kehoitti
kaikkia nauttimaan ruokaa, sanoen: "Tänään olette
jo neljättätoista päivää odottaneet ja olleet syömättä
ettekä ole mitään ravintoa ottaneet. 34 Sentähden
minä kehoitan teitä nauttimaan ruokaa, sillä se on
tarpeen meidän pelastuaksemme; sillä ei yhdeltäkään
teistä ole hiuskarvaakaan päästä katoava." 35 Tämän
sanottuaan hän otti leivän ja kiitti Jumalaa kaikkien
nähden, mursi ja rupesi syömään. 36 Silloin kaikki tulivat
rohkealle mielelle ja ottivat hekin ruokaa. 37 Ja meitä
oli laivassa kaikkiaan kaksisataa seitsemänkymmentä
kuusi henkeä. 38 Ja kun he olivat tulleet ravituiksi,
kevensivät he laivaa heittämällä viljan mereen. 39 Päivän
tultua he eivät tunteneet maata, mutta huomasivat
lahden, jossa oli sopiva ranta; siihen he päättivät,
jos mahdollista, laskea laivan. 40 Ja he hakkasivat
ankkuriköydet poikki ja jättivät ankkurit mereen; samalla
he päästivät peräsinten nuorat, nostivat keulapurjeen
tuuleen ja ohjasivat rantaa kohti. 41 Mutta he joutuivat
riutalle ja antoivat laivan törmätä siihen; keulapuoli tarttui
kiinni ja jäi liikkumattomaksi, mutta peräpuoli hajosi
aaltojen voimasta. 42 Niin sotamiehillä oli aikomus
tappaa vangit, ettei kukaan pääsisi uimalla karkuun.
43 Mutta sadanpäämies, joka tahtoi pelastaa Paavalin,
esti heidät siitä aikeesta ja käski uimataitoisten ensiksi
heittäytyä veteen ja lähteä maihin 44 ja sitten muiden,
minkä laudoilla, minkä laivankappaleilla. Ja näin kaikki
pelastuivat maalle.

28 Kun olimme pelastuneet, niin me sitten saimme
tietää, että saaren nimi oli Melite. 2 Ja sen
asukkaat osoittivat meille suurta ystävällisyyttä: he
sytyttivät nuotion ja ottivat meidät kaikki sen ääreen,
kun oli ruvennut satamaan ja oli kylmä. 3 Mutta Paavali
kokosi kasan risuja, ja kun hän pani ne nuotioon, tuli

kyykäärme kuumuuden tähden esiin ja kävi kiinni hänen
käteensä. 4 Kun asukkaat näkivät tuon elukan riippuvan
kiinni hänen kädessään, sanoivat he toisilleen: "Varmaan
tuo mies on murhaaja, koska kostotar ei sallinut hänen
elää, vaikka hän pelastuikin merestä". 5 Mutta hän
pudisti elukan tuleen, eikä hänelle tullut mitään vahinkoa.
6 Ja he odottivat hänen ajettuvan tai äkisti kaatuvan
kuolleena maahan. Mutta kun he olivat kauan odottaneet
ja näkivät, ettei hänelle mitään pahaa tapahtunut,
muuttivat he mielensä ja sanoivat hänen olevan jumalan.
7 Lähellä sitä paikkaa oli saaren ensimmäisellä miehellä,
jonka nimi oli Publius, maatiloja. Hän otti meidät vastaan
ja piti meitä ystävällisesti kolme päivää vierainansa.
8 Ja Publiuksen isä makasi sairaana kuumeessa ja
punataudissa; ja Paavali meni hänen luoksensa, rukoili
ja pani kätensä hänen päälleen ja paransi hänet. 9
Kun tämä oli tapahtunut, tulivat muutkin sairaat, mitä
saarella oli, ja heidät parannettiin. 10 He osoittivat meille
myös monin tavoin kunniaa, ja lähtiessämme merelle he
panivat mukaan, mitä tarvitsimme. 11 Kolmen kuukauden
kuluttua me purjehdimme sieltä aleksandrialaisessa
laivassa, joka oli talvehtinut saarella ja jolla oli merkkinä
Kastorin ja Polluksin kuva. 12 Ja me laskimme maihin
Syrakuusassa ja viivyimme siellä kolme päivää, 13
ja sieltä me kierrettyämme saavuimme Reegioniin, ja
kun yhden päivän perästä nousi etelätuuli, tulimme
seuraavana päivänä Puteoliin. 14 Siellä tapasimme
veljiä, jotka pyysivät meitä viipymään heidän tykönänsä
seitsemän päivää. Ja sitten me lähdimme Roomaan. 15
Ja kun veljet siellä saivat kuulla meistä, tulivat he meitä
vastaan Appii Forumiin ja Tres Tabernaen kohdalle
saakka; ja heidät nähdessään Paavali kiitti Jumalaa ja
sai rohkeutta. 16 Ja kun tulimme Roomaan, sallittiin
Paavalin asua erikseen häntä vartioivan sotamiehen
kanssa. 17 Kolmen päivän kuluttua Paavali kutsui kokoon
juutalaisten ensimmäiset. Ja kun he olivat kokoontuneet,
sanoi hän heille: "Miehet, veljet! Vaikka en ole mitään
tehnyt kansaamme tai isiemme tapoja vastaan, annettiin
minut kuitenkin Jerusalemista vankina roomalaisten
käsiin. 18 Ja kun he olivat minua tutkineet, tahtoivat he
päästää minut irti, koska en ollut tehnyt mitään kuoleman
rikosta. 19 Mutta kun juutalaiset sitä vastustivat, oli
minun pakko vedota keisariin; ei kuitenkaan niin, että
minulla olisi mitään kannetta kansaani vastaan. 20
Tästä syystä minä nyt olen kutsunut teidät, saadakseni
nähdä ja puhutella teitä; sillä Israelin toivon tähden
minä kannan tätä kahletta." 21 Niin he sanoivat hänelle:
"Emme ole saaneet kirjeitä sinusta Juudean maalta,
eikä kukaan tänne saapunut veli ole ilmoittanut eikä
puhunut sinusta mitään pahaa. 22 Katsomme kuitenkin
syytä olevan kuulla sinulta, mitä sinun mielessäsi on;
sillä tästä lahkosta on meillä tiedossamme, että sitä
vastaan kaikkialla kiistetään." 23 Ja he määräsivät
hänelle päivän, ja silloin tuli heitä vielä useampia hänen
luoksensa majapaikkaan. Ja näille hän aamuvarhaisesta
iltaan saakka selitti ja todisti Jumalan valtakunnasta,
lähtien Mooseksen laista ja profeetoista, saadakseen
heidät vakuutetuiksi Jeesuksesta. 24 Niin se, mitä
sanottiin, sai toiset vakuutetuiksi, mutta toiset eivät
uskoneet. 25 Ja kun he olivat keskenään erimielisiä,
erosivat he toisistaan, Paavalin sanoessa ainoastaan
nämä sanat: "Oikein on Pyhä Henki puhunut profeetta
Esaiaan kautta teidän isillenne, 26 sanoen: 'Mene
tämän kansan luo ja sano: Kuulemalla kuulkaa älkääkä
ymmärtäkö, näkemällä nähkää älkääkä käsittäkö. 27
Sillä paatunut on tämän kansan sydän, ja korvillaan he
työläästi kuulevat, ja silmänsä he ovat ummistaneet,
että he eivät näkisi silmillään, eivät kuulisi korvillaan,
eivät ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten
minä heitä parantaisi.' 28 Olkoon siis teille tiettävä, että
tämä Jumalan pelastussanoma on lähetetty pakanoille;
ja he kuulevat sen." 30 Ja Paavali asui omassa vuokra-
asunnossaan kaksi täyttä vuotta ja otti vastaan kaikki,
jotka hänen tykönsä tulivat; 31 ja hän julisti Jumalan
valtakuntaa ja opetti Herran Jeesuksen Kristuksen
tuntemista kaikella rohkeudella, kenenkään estämättä.

Roomalaisille

1 Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu
apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia,
2 jonka Jumala on edeltä luvannut profeettainsa
kautta pyhissä kirjoituksissa, **3** hänen Pojastansa-joka
lihan puolesta on syntynyt Daavidin siemenestä **4**
ja pyhyyden hengen puolesta kuolleistanousemisen
kautta asetettu Jumalan Pojaksi voimassa-Jeesuksesta
Kristuksesta, meidän Herrastamme, **5** jonka kautta
me olemme saaneet armon ja apostolinviran, että
syntyisi uskon kuuliaisuus hänen nimeänsä kohtaan
kaikissa pakanakansoissa, **6** joihin tekin, Jeesuksen
Kristuksen kutsumat, kuulutte: **7** kaikille Roomassa
oleville Jumalan rakkaille, kutsutuille pyhille. Armo teille
ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta
Jeesukselta Kristukselta! **8** Ensiksikin minä kiitän
Jumalaani Jeesuksen Kristuksen kautta teidän kaikkien
tähden, koska teidän uskoanne mainitaan kaikessa
maailmassa. **9** Sillä Jumala, jota minä hengessäni
palvelen julistaen hänen Poikansa evankeliumia, on
minun todistajani, kuinka minä teitä lakkaamatta muistan,
10 aina rukouksissani anoen, että minä jo vihdoinkin, jos
Jumala tahtoo, pääsisin tulemaan teidän tykönne. **11**
Sillä minä ikävöitsen teitä nähdä, voidakseni antaa teille
jonkun hengellisen lahjan, että te vahvistuisitte, **12** se on,
että me yhdessä ollessamme virkistyisimme yhteisestä
uskostamme, teidän ja minun. **13** Ja minä en tahdo,
veljet, teiltä salata, että jo monesti olen päättänyt tulla
teidän tykönne saadakseni jonkin hedelmän teidänkin
keskuudestanne, niinkuin muidenkin pakanain, mutta
olen ollut estetty tähän saakka. **14** Kreikkalaisille ja
barbaareille, viisaille ja tyhmille minä olen velassa;
15 omasta puolestani minä siis olen altis teillekin,
Roomassa asuvaisille, julistamaan evankeliumia. **16**
Sillä minä en häpeä evankeliumia; sillä se on Jumalan
voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaiselle
ensin, sitten myös kreikkalaiselle. **17** Sillä siinä Jumalan
vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu
on: "Vanhurskas on elävä uskosta". **18** Sillä Jumalan viha
ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja
vääryyttä vastaan, niiden, jotka pitävät totuutta vääryyden
vallassa, **19** sentähden että se, mikä Jumalasta
voidaan tietää, on ilmeistä heidän keskuudessaan;
sillä Jumala on sen heille ilmoittanut. **20** Sillä hänen
näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa
ja jumalallisuutensa, ovat, kun niitä hänen teoissansa
tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä, niin
etteivät he voi millään itseänsä puolustaa, **(aïdios
g126)** **21** koska he, vaikka ovat tunteneet Jumalan,
eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet eivätkä
kiittäneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, ja
heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt. **22**
Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet **23**
ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet
katoavaisen ihmisen ja lintujen ja nelijalkaisten ja
matelevaisten kuvan kaltaiseksi. **24** Sentähden Jumala
on heidät, heidän sydämensä himoissa, hyljännyt
saastaisuuteen, häpäisemään itse omat ruumiinsa, **25**
nuo, jotka ovat vaihtaneet Jumalan totuuden valheeseen
ja kunnioittaneet ja palvelleet luotua enemmän kuin
Luojaa, joka on ylistetty iankaikkisesti, amen. **(aiōn
g165)** **26** Sentähden Jumala on hyljännyt heidät
häpeällisiin himoihin; sillä heidän naispuolensa ovat
vaihtaneet luonnollisen yhteyden luonnonvastaiseen; **27**
samoin miespuoletkin, luopuen luonnollisesta yhteydestä
naispuolen kanssa, ovat kiimoissaan syttyneet toisiinsa ja
harjoittaneet, miespuolet miespuolten kanssa, riettautta
ja villiintymisestään saaneet itseensä sen palkan, mikä
saada piti. **28** Ja niinkuin heille ei kelvannut pitää kiinni
Jumalan tuntemisesta, niin Jumala hylkäsi heidät heidän
kelvottoman mielensä valtaan, tekemään sopimattomia.
29 He ovat täynnänsä kaikkea vääryyttä, pahuutta,
ahneutta, häijyyttä, täynnä kateutta, murhaa, riitaa,
petosta, pahanilkisyyttä; **30** ovat korvaankuiskuttelijoita,
panettelijoita, Jumalaa vihaavaisia, väkivaltaisia,
ylpeitä, kerskailijoita, pahankeksijöitä, vanhemmilleen
tottelemattomia, **31** vailla ymmärrystä, luotettavuutta,
rakkautta ja laupeutta; **32** jotka, vaikka tuntevat Jumalan
vanhurskaan säädöksen, että ne, jotka senkaltaisia
tekevät, ovat kuoleman ansainneet, eivät ainoastaan
itse niitä tee, vaan vieläpä osoittavat hyväksymistä niille,
jotka niitä tekevät.

2 Sentähden sinä, oi ihminen, et voi millään itseäsi
puolustaa, olitpa kuka hyvänsä, joka tuomitset.
Sillä mistä toista tuomitset, siihen sinä itsesi syypääksi
tuomitset, koska sinä, joka tuomitset, teet samoja
tekoja. **2** Ja me tiedämme, että Jumalan tuomio on
totuuden mukainen niille, jotka senkaltaista tekevät. **3**
Vai luuletko, ihminen, sinä, joka tuomitset niitä, jotka
senkaltaisia tekevät, ja itse samoja teet, että sinä
vältät Jumalan tuomion? **4** Vai halveksitko hänen
hyvyytensä ja kärsivällisyytensä ja pitkämielisyytensä
runsautta, etkä tiedä, että Jumalan hyvyys vetää
sinua parannukseen? **5** Kovuudellasi ja sydämesi
katumattomuudella sinä kartutat päällesi vihaa vihan ja
Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päiväksi, **6**
hänen, "joka antaa kullekin hänen tekojensa mukaan":
7 niille, jotka hyvässä työssä kestävinä etsivät kirkkautta
ja kunniaa ja katoamattomuutta, iankaikkisen elämän,
(aiōnios g166) **8** mutta niiden osaksi, jotka ovat itsekkäitä
eivätkä tottele totuutta, vaan tottelevat vääryyttä, tulee
viha ja kiivastus. **9** Tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen
sielulle, joka pahaa tekee, juutalaisen ensin, sitten myös
kreikkalaisen; **10** mutta kirkkaus ja kunnia ja rauha
jokaiselle, joka tekee sitä, mikä hyvä on, juutalaiselle

ensin, sitten myös kreikkalaiselle! 11 Sillä Jumala
ei katso henkilöön. 12 Sillä kaikki, jotka ilman lakia
ovat syntiä tehneet, ne myös ilman lakia hukkuvat,
ja kaikki, jotka lain alaisina ovat syntiä tehneet, ne
lain mukaan tuomitaan; 13 sillä eivät lain kuulijat ole
vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat
vanhurskautetaan. 14 Sillä kun pakanat, joilla ei lakia
ole, luonnostansa tekevät, mitä laki vaatii, niin he, vaikka
heillä ei lakia ole, ovat itse itsellensä laki 15 ja osoittavat,
että lain teot ovat kirjoitetut heidän sydämiinsä,
kun heidän omatuntonsa myötä-todistaa ja heidän
ajatuksensa keskenään syyttävät tai myös puolustavat
heitä- 16 sinä päivänä, jona Jumala on tuomitseva
ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta,
minun evankeliumini mukaan. 17 Mutta jos sinä kutsut
itseäsi juutalaiseksi ja luotat lakiin ja Jumala on sinun
kerskauksesi 18 ja tunnet hänen tahtonsa ja, opetettuna
laissa, tutkit, mikä parasta on, 19 ja luulet kykeneväsi
olemaan sokeain taluttaja, pimeydessä olevien valkeus,
20 ymmärtämättömien kasvattaja, alaikäisten opettaja,
sinulla kun laissa on tiedon ja totuuden muoto: 21 niin
sinäkö, joka toista opetat, et itseäsi opeta; joka julistat,
ettei saa varastaa, itse varastat; 22 joka sanot, ettei saa
tehdä huorin, itse teet huorin; joka kauhistut epäjumalia,
kuitenkin olet temppelin ryöstäjä; 23 joka laista kerskaat,
häväiset lainrikkomisella Jumalaa? 24 Sillä "teidän
tähtenne Jumalan nimi tulee pilkatuksi pakanain
seassa", niinkuin kirjoitettu on. 25 Ympärileikkaus
kyllä on hyödyllinen, jos sinä lakia noudatat; mutta
jos olet lainrikkoja, niin sinun ympärileikkauksesi
on tullut ympärileikkaamattomuudeksi. 26 Jos
siis ympärileikkaamaton noudattaa lain säädöksiä,
eikö hänen ympärileikkaamattomuutensa ole
luettava ympärileikkaukseksi? 27 Ja luonnostaan
ympärileikkaamaton, joka täyttää lain, on tuomitseva
sinut, joka lainkirjaiminesi ja ympärileikkauksinesi olet
lainrikkoja. 28 Sillä ei se ole juutalainen, joka vain
ulkonaisesti on juutalainen, eikä ympärileikkaus se, joka
ulkonaisesti lihassa tapahtuu; 29 vaan se on juutalainen,
joka sisällisesti on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus
on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa;
ja hän saa kiitoksensa, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta.

3 Mitä etuuksia on siis juutalaisilla, tai mitä hyötyä
ympärileikkauksesta? 2 Paljonkin, kaikin tavoin;
ennen kaikkea se, että heille on uskottu, mitä Jumala
on puhunut. 3 Mutta kuinka? Jos jotkut ovat olleet
epäuskoisia, ei kaiketi heidän epäuskonsa ole Jumalan
uskollisuutta tyhjäksi tekevä? 4 Pois se! Olkoon Jumala
totinen, mutta jokainen ihminen valhettelija, niinkuin
kirjoitettu on: "Että sinut havaittaisiin vanhurskaaksi
sanoissasi ja että voittaisit, kun sinun kanssasi oikeutta
käydään". 5 Mutta jos meidän vääryytemme tuo ilmi
Jumalan vanhurskauden, mitä me siihen sanomme? Ei
kaiketi Jumala ole väärä, kun hän rankaisee vihassansa?
Minä puhun ihmisten tavalla. 6 Pois se! Sillä kuinka
Jumala silloin voisi tuomita maailman? 7 Sillä jos
Jumalan totuus tulee minun valheeni kautta selvemmin
julki hänen kirkkaudekseen, miksi sitten minutkin vielä
syntisenä tuomitaan? 8 Ja miksi emme tekisi, niinkuin
herjaten syyttävät meidän tekevän ja niinkuin muutamat
väittävät meidän sanovan: "Tehkäämme pahaa, että
siitä hyvää tulisi"? Niiden tuomio on oikea. 9 Miten
siis on? Olemmeko me parempia? Emme suinkaan.
Mehän olemme edellä osoittaneet, että kaikki, niin
hyvin juutalaiset kuin kreikkalaiset, ovat synnin alla,
10 niinkuin kirjoitettu on: "Ei ole ketään vanhurskasta,
ei ainoatakaan, 11 ei ole ketään ymmärtäväistä, ei
ketään, joka etsii Jumalaa; 12 kaikki ovat poikenneet
pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään,
joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään.
13 Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he
pettävät, kyykäärmeen myrkkyä on heidän huultensa
alla; 14 heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta.
15 Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta, 16
hävitys ja kurjuus on heidän teillänsä, 17 ja rauhan tietä
he eivät tunne. 18 Ei ole Jumalan pelko heidän silmäinsä
edessä." 19 Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki
sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu
tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan
edessä; 20 sentähden, ettei mikään liha tule hänen
edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta
tulee synnin tunto. 21 Mutta nyt Jumalan vanhurskaus,
josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman
lakia, 22 se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta
Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka
uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. 23 Sillä kaikki ovat
syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla 24 ja
saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen
lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa,
25 jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon
kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan,
koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit
26 jumalallisessa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa
vanhurskauttaan nykyajassa, sitä, että hän itse on
vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko
Jeesukseen. 27 Missä siis on kerskaaminen? Se on
suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenko lain? Ei, vaan
uskon lain kautta. 28 Niin päätämme siis, että ihminen
vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja. 29
Vai onko Jumala yksistään juutalaisten Jumala? Eikö
pakanainkin? On pakanainkin, 30 koskapa Jumala on
yksi, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja
ympärileikkaamattomat uskon kautta. 31 Teemmekö
siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me
vahvistamme lain.

4 Mitä me siis sanomme esi-isämme Aabrahamin
saavuttaneen lihan mukaan? **2** Sillä jos Aabraham
on teoista vanhurskautettu, on hänellä kerskaamista,
mutta ei Jumalan edessä. **3** Sillä mitä Raamattu
sanoo? "Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle
vanhurskaudeksi". **4** Mutta töitä tekevälle ei lueta
palkkaa armosta, vaan ansiosta, **5** mutta joka ei töitä tee,
vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman,
sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi; **6**
niinkuin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä,
jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja: **7**
"Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut
ja joiden synnit ovat peitetyt! **8** Autuas se mies,
jolle Herra ei lue syntiä!" **9** Koskeeko sitten tämä
autuaaksi ylistäminen ainoastaan ympärileikattuja,
vai eikö ympärileikkaamattomiakin? Sanommehan:
"Aabrahamille luettiin usko vanhurskaudeksi". **10**
Kuinka se sitten siksi luettiin? Hänen ollessaanko
ympärileikattuna vai ympärileikkaamatonna? Ei
ympärileikattuna, vaan ympärileikkaamatonna. **11** Ja hän
sai ympärileikkauksen merkin sen uskonvanhurskauden
sinetiksi, joka hänellä oli ympärileikkaamatonna, että
hänestä tulisi kaikkien isä, jotka ympärileikkaamattomina
uskovat, niin että vanhurskaus heillekin luettaisiin; **12** ja
että hänestä tulisi myöskin ympärileikattujen isä, niiden,
jotka eivät ainoastaan ole ympärileikattuja, vaan myös
vaeltavat sen uskon jälkiä, mikä meidän isällämme
Aabrahamilla oli jo ympärileikkaamatonna. **13** Sillä se
lupaus, että Aabraham oli perivä maailman, ei tullut
hänelle eikä hänen siemenelleen lain kautta, vaan
uskonvanhurskauden kautta. **14** Sillä jos ne, jotka
pitäytyvät lakiin, ovat perillisiä, niin usko on tyhjäksi
tehty ja lupaus käynyt mitättömäksi. **15** Sillä laki saa
aikaan vihaa; mutta missä lakia ei ole, siellä ei ole
rikkomustakaan. **16** Sentähden se on uskosta, että
se olisi armosta; että lupaus pysyisi lujana kaikelle
siemenelle, ei ainoastaan sille, joka pitäytyy lakiin, vaan
myös sille, jolla on Aabrahamin usko, hänen, joka on
meidän kaikkien isä **17** -niinkuin kirjoitettu on: "Monen
kansan isäksi minä olen sinut asettanut" -sen Jumalan
edessä, johon hän uskoi ja joka kuolleet eläviksi tekee
ja kutsuu olemattomat, ikäänkuin ne olisivat. **18** Ja
Aabraham toivoi, vaikka ei toivoa ollut, ja uskoi tulevansa
monen kansan isäksi, tämän sanan mukaan: "Niin on
sinun jälkeläistesi luku oleva", **19** eikä hän heikontunut
uskossansa, vaikka näki, että hänen ruumiinsa oli
kuolettunut-sillä hän oli jo noin satavuotias-ja että Saaran
kohtu oli kuolettunut; **20** mutta Jumalan lupausta hän ei
epäuskossa epäillyt, vaan vahvistui uskossa, antaen
kunnian Jumalalle, **21** ja oli täysin varma siitä, että
minkä Jumala on luvannut, sen hän voi myös täyttää.
22 Sentähden se luettiinkin hänelle vanhurskaudeksi. **23**
Mutta ei ainoastaan hänen tähtensä ole kirjoitettu, että
se hänelle luettiin, **24** vaan myös meidän tähtemme, joille
se on luettava, kun uskomme häneen, joka kuolleista
herätti Jeesuksen, meidän Herramme, **25** joka on
alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista
herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.

5 Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet,
niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän
Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, **2** jonka kautta
myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon,
jossa me nyt olemme, ja meidän kerskauksemme on
Jumalan kirkkauden toivo. **3** Eikä ainoastaan se, vaan
meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä
me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,
4 mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja
koettelemuksen kestäminen toivoa; **5** mutta toivo ei
saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu
meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on
meille annettu. **6** Sillä meidän vielä ollessamme heikot
kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä. **7**
Tuskinpa kukaan käy kuolemaan jonkun vanhurskaan
edestä; hyvän edestä joku mahdollisesti uskaltaa kuolla.
8 Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan
siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli
meidän edestämme. **9** Paljoa ennemmin me siis nyt, kun
olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme
hänen kauttansa vihasta. **10** Sillä jos me silloin, kun vielä
olimme Jumalan vihollisia, tulimme sovitetuiksi hänen
kanssaan hänen Poikansa kuoleman kautta, paljoa
ennemmin me pelastumme hänen elämänsä kautta nyt,
kun olemme sovitetut; **11** emmekä ainoastaan sovitetut,
vaan vieläpä on Jumala meidän kerskauksemme meidän
Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta
me nyt olemme sovituksen saaneet. **12** Sentähden,
niinkuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan,
ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut
kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä
tehneet- **13** sillä jo ennen lakiakin oli synti maailmassa,
mutta syntiä ei lueta, missä lakia ei ole; **14** kuitenkin
kuolema hallitsi Aadamista Moosekseen asti niitäkin,
jotka eivät olleet syntiä tehneet samankaltaisella
rikkomuksella kuin Aadam, joka on sen esikuva, joka
oli tuleva. **15** Mutta armolahjan laita ei ole sama
kuin lankeemuksen; sillä joskin yhden lankeemuksesta
monet ovat kuolleet, niin paljoa enemmän on Jumalan
armo ja lahja yhden ihmisen, Jeesuksen Kristuksen,
armon kautta ylenpalttisesti tullut monien osaksi.
16 Eikä lahjan laita ole, niinkuin on sen, mikä tuli
yhden synnintekijän kautta; sillä tuomio tuli yhdestä
ihmisestä kadotukseksi, mutta armolahja tulee monesta
rikkomuksesta vanhurskauttamiseksi. **17** Ja jos yhden
ihmisen lankeemuksen tähden kuolema on hallinnut
yhden kautta, niin paljoa enemmän ne, jotka saavat
armon ja vanhurskauden lahjan runsauden, tulevat

elämässä hallitsemaan yhden, Jeesuksen Kristuksen,
kautta. - 18 Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen
lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin
myös yhden ihmisen vanhurskauden teko koituu kaikille
ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; 19 sillä niinkuin
yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat
joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden
kautta monet tulevat vanhurskaiksi. 20 Mutta laki tuli
väliin, että rikkomus suureksi tulisi; mutta missä synti
on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi,
21 että niinkuin synti on hallinnut kuolemassa, samoin
armokin hallitsisi vanhurskauden kautta iankaikkiseksi
elämäksi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme,
kautta. **(aiōnios g166)**

6 Mitä siis sanomme? Onko meidän pysyttävä synnissä,
että armo suureksi tulisi? 2 Pois se! Me, jotka olemme
kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä?
3 Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut
Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa
kastetut? 4 Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan
haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus
herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin
pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. 5 Sillä
jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita
yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös
yhtäläisessä ylösnousemuksessa, 6 kun tiedämme sen,
että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan
ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin
ettemme enää syntiä palvelisi; 7 sillä joka on kuollut,
se on vanhurskautunut pois synnistä. 8 Mutta jos
olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme
saavamme myös elää hänen kanssaan, 9 tietäen,
että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei
enää kuole: kuolema ei enää häntä vallitse. 10 Sillä
minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois
synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle.
11 Niin tekin pitäkää itsenne synnille kuolleina, mutta
Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa. 12 Älköön
siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne,
niin että olette kuuliaiset sen himoille, 13 Älkääkä
antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan
antakaa itsenne, kuolleista eläviksi tulleina, Jumalalle, ja
jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle. 14 Sillä
synnin ei pidä teitä vallitseman, koska ette ole lain alla,
vaan armon alla. 15 Kuinka siis on? Saammeko tehdä
syntiä, koska emme ole lain alla, vaan armon alla?
Pois se! 16 Ettekö tiedä, että kenen palvelijoiksi, ketä
tottelemaan, te antaudutte, sen palvelijoita te olette,
jota te tottelette, joko synnin palvelijoita, kuolemaksi,
tahi kuuliaisuuden, vanhurskaudeksi? 17 Mutta kiitos
Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita,
nyt olette tulleet sydämestänne kuuliaisiksi sille opin
muodolle, jonka johtoon te olette annetut, 18 ja että
te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden
palvelijoiksi! 19 Minä puhun ihmisten tavalla teidän
lihanne heikkouden tähden. Sillä niinkuin te ennen
annoitte jäsenenne saastaisuuden ja laittomuuden
palvelijoiksi laittomuuteen, niin antakaa nyt jäsenenne
vanhurskauden palvelijoiksi pyhitykseen. 20 Sillä
kun olitte synnin palvelijoita, niin te olitte vapaat
vanhurskaudesta. 21 Minkä hedelmän te siitä silloin
saitte? Sen, jota te nyt häpeätte. Sillä sen loppu on
kuolema. 22 Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut
ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne
pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. **(aiōnios g166)** 23 Sillä synnin palkka on kuolema, mutta
Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa
Jeesuksessa, meidän Herrassamme. **(aiōnios g166)**

7 Vai ettekö tiedä, veljet-minä puhun lain tunteville-että
laki vallitsee ihmistä, niin kauan kuin hän elää? 2
Niinpä sitoo laki naidun vaimon hänen elossa olevaan
mieheensä; mutta jos mies kuolee, on vaimo irti tästä
miehen laista. 3 Sentähden hän saa avionrikkojan
nimen, jos miehensä eläessä antautuu toiselle miehelle;
mutta jos mies kuolee, on hän vapaa siitä laista, niin
ettei hän ole avionrikkoja, jos menee toiselle miehelle. 4
Niin, veljeni, teidätkin on kuoletettu laista Kristuksen
ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, hänen, joka
on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää
Jumalalle. 5 Sillä kun olimme lihan vallassa, niin
synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän
jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää
kuolemalle, 6 mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet
pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että me
palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä
kirjaimen vanhassa. 7 Mitä siis sanomme? Onko laki
syntiä? Pois se! Mutta syntiä en olisi tullut tuntemaan
muuten kuin lain kautta; sillä en minä olisi tiennyt
himosta, ellei laki olisi sanonut: "Älä himoitse". 8 Mutta
kun synti otti käskysanasta aiheen, herätti se minussa
kaikkinaisia himoja; sillä ilman lakia on synti kuollut.
9 Minä elin ennen ilman lakia; mutta kun käskysana
tuli, niin synti virkosi, 10 ja minä kuolin. Niin kävi ilmi,
että käskysana, joka oli oleva minulle elämäksi, olikin
minulle kuolemaksi. 11 Sillä kun synti otti käskysanasta
aiheen, petti se minut ja kuoletti minut käskysanan
kautta. 12 Niin, laki on kuitenkin pyhä ja käskysana
pyhä, vanhurskas ja hyvä. 13 Onko siis hyvä tullut
minulle kuolemaksi? Pois se! Vaan synti, että se synniksi
nähtäisiin, on hyvän kautta tuottanut minulle kuoleman,
että synti tulisi ylenmäärin synnilliseksi käskysanan
kautta. 14 Sillä me tiedämme, että laki on hengellinen,
mutta minä olen lihallinen, myyty synnin alaisuuteen. 15
Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä
en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä

minä teen. 16 Mutta jos minä teen sitä, mitä en tahdo,
niin minä myönnän, että laki on hyvä. 17 Niin en nyt
enää tee sitä minä, vaan synti, joka minussa asuu. 18
Sillä minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani,
asu mitään hyvää. Tahto minulla kyllä on, mutta voimaa
hyvän toteuttamiseen ei; 19 sillä sitä hyvää, mitä minä
tahdon, minä en tee, vaan sitä pahaa, mitä en tahdo,
minä teen. 20 Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin
sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa
asuu. 21 Niin huomaan siis itsessäni, minä, joka tahdon
hyvää tehdä, sen lain, että paha riippuu minussa kiinni;
22 sillä sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn
Jumalan lakiin, 23 mutta jäsenissäni minä näen toisen
lain, joka sotii minun mieleni lakia vastaan ja pitää minut
vangittuna synnin laissa, joka minun jäsenissäni on.
24 Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä
kuoleman ruumiista? 25 Kiitos Jumalalle Jeesuksen
Kristuksen, meidän Herramme, kautta! Niin minä siis
tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta
lihalla synnin lakia.

8 Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille,
jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. 2 Sillä elämän
hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut
sinut synnin ja kuoleman laista. 3 Sillä mikä laille oli
mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut,
sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen
lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla
synnin lihassa, 4 että lain vanhurskaus täytettäisiin
meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen.
5 Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli,
mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen
mieli. 6 Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli
on elämä ja rauha; 7 sentähden että lihan mieli on
vihollisuus Jumalaa vastaan, sillä se ei alistu Jumalan
lain alle, eikä se voikaan. 8 Jotka lihan vallassa ovat,
ne eivät voi olla Jumalalle otolliset. 9 Mutta te ette
ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan
Henki teissä asuu. Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä,
se ei ole hänen omansa. 10 Mutta jos Kristus on
teissä, niin ruumis tosin on kuollut synnin tähden,
mutta henki on elämä vanhurskauden tähden. 11 Jos
nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen
kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista
Kristuksen Jeesuksen, on eläväksitekevä myös teidän
kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä
asuu. 12 Niin me siis, veljet, olemme velassa, mutta
emme lihalle, lihan mukaan elääksemme. 13 Sillä jos te
lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te
Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. 14
Sillä kaikki, joita Jumalan Henki kuljettaa, ovat Jumalan
lapsia. 15 Sillä te ette ole saaneet orjuuden henkeä
ollaksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet
lapseuden hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!"
16 Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että
me olemme Jumalan lapsia. 17 Mutta jos olemme
lapsia, niin olemme myöskin perillisiä, Jumalan perillisiä
ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos kerran yhdessä
hänen kanssaan kärsimme, että me yhdessä myös
kirkastuisimme. 18 Sillä minä päätän, että tämän nykyisen
ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen,
joka on ilmestyvä meihin. 19 Sillä luomakunnan harras
ikävöitseminen odottaa Jumalan lasten ilmestymistä.
20 Sillä luomakunta on alistettu katoavaisuuden alle-
ei omasta tahdostaan, vaan alistajan-kuitenkin toivon
varaan, 21 koska itse luomakuntakin on tuleva
vapautetuksi turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten
kirkkauden vapauteen. 22 Sillä me tiedämme, että koko
luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa
hamaan tähän asti; 23 eikä ainoastaan se, vaan myös
me, joilla on Hengen esikoislahja, mekin huokaamme
sisimmässämme, odottaen lapseksi-ottamista, meidän
ruumiimme lunastusta. 24 Sillä toivossa me olemme
pelastetut, mutta toivo, jonka näkee täyttyneen, ei ole
mikään toivo; kuinka kukaan sitä toivoo, minkä näkee? 25
Mutta jos toivomme, mitä emme näe, niin me odotamme
sitä kärsivällisyydellä. 26 Samoin myös Henki auttaa
meidän heikkouttamme. Sillä me emme tiedä, mitä
meidän pitää rukoileman, niinkuin rukoilla tulisi, mutta
Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanomattomilla
huokauksilla. 27 Mutta sydänten tutkija tietää, mikä
Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon
mukaan pyhien edestä. 28 Mutta me tiedämme, että
kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa
rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan
ovat kutsutut. 29 Sillä ne, jotka hän on edeltätuntenut, hän
on myös edeltämäärännyt Poikansa kuvan kaltaisiksi,
että hän olisi esikoinen monien veljien joukossa; 30
mutta jotka hän on edeltämäärännyt, ne hän on myös
kutsunut; ja jotka hän on kutsunut, ne hän on myös
vanhurskauttanut; mutta jotka hän on vanhurskauttanut,
ne hän on myös kirkastanut. 31 Mitä me siis tähän
sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka
voi olla meitä vastaan? 32 Hän, joka ei säästänyt
omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien
meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille
kaikkea muutakin hänen kanssansa? 33 Kuka voi syyttää
Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa.
34 Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on
se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on
Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän
edestämme. 35 Kuka voi meidät erottaa Kristuksen
rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä,
vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? 36 Niinkuin
kirjoitettu on: "Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken
päivää; meitä pidetään teuraslampaina". 37 Mutta näissä
kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttansa, joka

meitä on rakastanut. 38 Sillä minä olen varma siitä,
ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei
nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, 39 ei korkeus eikä
syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan
rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän
Herrassamme.

9 Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valhettele-sen
todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä- 2
että minulla on suuri murhe ja ainainen kipu sydämessäni.
3 Sillä minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta
veljieni hyväksi, jotka ovat minun sukulaisiani lihan
puolesta, 4 ovat israelilaisia: heidän on lapseus ja
kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus
ja lupaukset; 5 heidän ovat isät, ja heistä on Kristus
lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty
iankaikkisesti, amen! (aiōn g165) 6 Mutta ei niin, että
Jumalan sana olisi harhaan mennyt. Sillä eivät kaikki
ne, jotka ovat Israelista, ole silti Israel, 7 eivät kaikki ole
lapsia sentähden, että ovat Aabrahamin siementä, vaan:
"Iisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset"; 8 se on: eivät
ne, jotka lihan puolesta ovat lapsia, ole Jumalan lapsia,
vaan lupauksen lapset, ne luetaan siemeneksi. 9 Sillä
lupauksen sana oli tämä: "Minä palaan tulevana vuonna
tähän aikaan, ja silloin Saaralla on oleva poika". 10
Eikä ainoastaan hänelle näin käynyt, vaan samoin kävi
Rebekallekin, joka oli tullut raskaaksi yhdestä, meidän
isästämme Iisakista; 11 ja ennenkuin kaksoset olivat
syntyneetkään ja ennenkuin olivat tehneet mitään, hyvää
tai pahaa, niin-että Jumalan valinnan mukainen aivoitus
pysyisi, ei tekojen tähden, vaan kutsujan tähden- 12
sanottiin hänelle: "Vanhempi on palveleva nuorempaa",
13 niinkuin kirjoitettu on: "Jaakobia minä rakastin, mutta
Eesauta minä vihasin". 14 Mitä siis sanomme? Ei
kaiketi Jumalassa ole vääryyttä? Pois se! 15 Sillä
Moosekselle hän sanoo: "Minä olen armollinen, kenelle
olen armollinen, ja armahdan, ketä armahdan". 16
Niin se ei siis ole sen vallassa, joka tahtoo, eikä sen,
joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen. 17
Sillä Raamattu sanoo faraolle: "Juuri sitä varten minä
nostin sinut esiin, että näyttäisin sinussa voimani ja että
minun nimeni julistettaisiin kaiken maan päällä". 18 Niin
hän siis on armollinen, kenelle tahtoo, ja paaduttaa,
kenen tahtoo. 19 Sinä kaiketi sanot minulle: "Miksi hän
sitten vielä soimaa? Sillä kuka voi vastustaa hänen
tahtoansa?" 20 Niinpä niin, oi ihminen, mutta mikä
sinä olet riitelemään Jumalaa vastaan? Ei kaiketi tehty
sano tekijälleen: "Miksi minusta tällaisen teit?" 21 Vai
eikö savenvalajalla ole valta tehdä samasta savensa
seoksesta toinen astia jaloa, toinen halpaa käyttöä
varten? 22 Entä jos Jumala, vaikka hän tahtoo näyttää
vihansa ja tehdä voimansa tiettäväksi, on suurella
pitkämielisyydellä kärsinyt vihan astioita, jotka olivat
valmiit häviöön, 23 ja on tehnyt sen saattaakseen
kirkkautensa runsauden ilmi laupeuden astioissa, jotka
hän on edeltävalmistanut kirkkauteen? 24 Ja sellaisiksi
hän myös on kutsunut meidät, ei ainoastaan juutalaisista,
vaan myös pakanoista, 25 niinkuin hän myös Hoosean
kirjassa sanoo: "Minä olen kutsuva kansakseni sen,
joka ei ollut minun kansani, ja rakkaakseni sen, joka
ei ollut minun rakkaani. 26 Ja on tapahtuva, että
siinä paikassa, jossa heille on sanottu: 'Te ette ole
minun kansani', siinä heitä kutsutaan elävän Jumalan
lapsiksi." 27 Mutta Esaias huudahtaa Israelista: "Vaikka
Israelin lapset olisivat luvultaan kuin meren hiekka,
niin pelastuu heistä vain jäännös. 28 Sillä sanansa on
Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti." 29
Niinkuin Esaias myös on ennustanut: "Ellei Herra Sebaot
olisi jättänyt meille siementä, niin meidän olisi käynyt
niinkuin Sodoman, ja me olisimme tulleet Gomorran
kaltaisiksi". 30 Mitä me siis sanomme? Että pakanat,
jotka eivät tavoitelleet vanhurskautta, ovat saavuttaneet
vanhurskauden, mutta sen vanhurskauden, joka tulee
uskosta; 31 mutta Israel, joka tavoitteli vanhurskauden
lakia, ei ole sitä lakia saavuttanut. 32 Minkätähden?
Sentähden, ettei se tapahtunut uskosta, vaan ikäänkuin
teoista; sillä he loukkautuivat loukkauskiveen, 33 niinkuin
kirjoitettu on: "Katso, minä panen Siioniin loukkauskiven
ja kompastuksen kallion, ja joka häneen uskoo, se ei
häpeään joudu".

10 Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoilen
Jumalaa heidän edestänsä, että he pelastuisivat.
2 Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan
puolesta, mutta ei taidon mukaan; 3 sillä kun he eivät
tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää
omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan
vanhurskauden alle. 4 Sillä Kristus on lain loppu,
vanhurskaudeksi jokaiselle, joka uskoo. 5 Kirjoittaahan
Mooses siitä vanhurskaudesta, joka laista tulee, että
ihminen, joka sen täyttää, on siitä elävä. 6 Mutta se
vanhurskaus, joka uskosta tulee, sanoo näin: "Älä sano
sydämessäsi: Kuka nousee taivaaseen?" se on: tuomaan
Kristusta alas, 7 tahi: "Kuka astuu alas syvyyteen?"
se on: nostamaan Kristusta kuolleista. (Abyssos g12) 8
Mutta mitä se sanoo? "Sana on sinua lähellä, sinun
suussasi ja sinun sydämessäsi"; se on se uskon sana,
jota me saarnaamme. 9 Sillä jos sinä tunnustat suullasi
Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala
on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; 10
sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun
tunnustuksella pelastutaan. 11 Sanoohan Raamattu: "Ei
yksikään, joka häneen uskoo, joudu häpeään". 12 Tässä
ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä
yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka
häntä avuksi huutavat. 13 Sillä "jokainen, joka huutaa
avuksi Herran nimeä, pelastuu". 14 Mutta kuinka he
huutavat avuksensa sitä, johon eivät usko? Ja kuinka he

voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka
he voivat kuulla, ellei ole julistajaa? 15 Ja kuinka kukaan
voi julistaa, ellei ketään lähetetä? Niinkuin kirjoitettu on:
"Kuinka suloiset ovat niiden jalat, jotka hyvää sanomaa
julistavat!" 16 Mutta eivät kaikki ole olleet kuuliaisia
evankeliumille. Sillä Esaias sanoo: "Herra, kuka uskoo
meidän saarnamme?" 17 Usko tulee siis kuulemisesta,
mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta. 18 Mutta
minä kysyn: eivätkö he ole kuulleet? Kyllä ovat: "Heidän
äänensä on kulkenut kaikkiin maihin, ja heidän sanansa
maan piirin ääriin". 19 Minä kysyn: eikö Israelilla ole ollut
siitä tietoa? Ensiksi jo Mooses sanoo: "Minä herätän
teidän kiivautenne kansan kautta, joka ei ole kansa,
ymmärtämättömän kansan kautta minä teitä kiihoitan".
20 Ja Esaias on rohkea ja sanoo: "Minut ovat löytäneet
ne, jotka eivät minua etsineet; minä olen ilmestynyt
niille, jotka eivät minua kysyneet". 21 Mutta Israelista
hän sanoo: "Koko päivän minä olen ojentanut käsiäni
tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohden".

11 Minä sanon siis: ei kaiketi Jumala ole
hyljännyt kansaansa? Pois se! Sillä olenhan
minäkin israelilainen, Aabrahamin siementä, Benjaminin
sukukuntaa. 2 Ei Jumala ole hyljännyt kansaansa, jonka
hän on edeltätuntenut. Vai ettekö tiedä, mitä Raamattu
sanoo kertomuksessa Eliaasta, kuinka hän Jumalan
edessä syyttää Israelia: 3 "Herra, he ovat tappaneet
sinun profeettasi ja hajottaneet sinun alttarisi, ja minä
yksin olen jäänyt jäljelle, ja he väijyvät minun henkeäni"?
4 Mutta mitä sanoo hänelle Jumalan vastaus? "Minä olen
jättänyt itselleni seitsemäntuhatta miestä, jotka eivät ole
notkistaneet polvea Baalille." 5 Samoin on nyt tänäkin
aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan. 6
Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista,
sillä silloin armo ei enää olisikaan armo. 7 Miten siis on?
Mitä Israel tavoittelee, sitä se ei ole saavuttanut, mutta
valitut ovat sen saavuttaneet; muut ovat paatuneet,
8 niinkuin kirjoitettu on: "Jumala on antanut heille
uneliaisuuden hengen, silmät, etteivät he näkisi, ja
korvat, etteivät he kuulisi, tähän päivään asti". 9 Ja
Daavid sanoo: "Tulkoon heidän pöytänsä heille paulaksi
ja ansaksi ja lankeemukseksi ja kostoksi, 10 soetkoot
heidän silmänsä, etteivät he näkisi; ja paina yhäti heidän
selkänsä kumaraan". 11 Minä siis sanon: eivät kaiketi
he ole sitä varten kompastuneet, että lankeaisivat? Pois
se! Vaan heidän lankeemuksensa kautta tuli pelastus
pakanoille, että he itse syttyisivät kiivauteen. 12 Mutta
jos heidän lankeemuksensa on maailmalle rikkaudeksi ja
heidän vajautensa pakanoille rikkaudeksi, kuinka paljoa
enemmän heidän täyteytensä! 13 Teille, pakanoille,
minä sanon: Koska olen pakanain apostoli, pidän minä
virkaani kunniassa, 14 sytyttääkseni, jos mahdollista,
kiivauteen niitä, jotka ovat minun heimolaisiani, ja
pelastaakseni edes muutamia heistä. 15 Sillä jos heidän
hylkäämisensä on maailmalle sovitukseksi, mitä heidän
armoihin-ottamisensa on muuta kuin elämä kuolleista?
16 Mutta jos uutisleipä on pyhä, niin on myös koko taikina,
ja jos juuri on pyhä, niin ovat myös oksat. 17 Mutta jos
muutamat oksista ovat taitetut pois ja sinä, joka olet
metsäöljypuu, olet oksastettu oikeiden oksien joukkoon
ja olet päässyt niiden kanssa osalliseksi öljypuun
mehevästä juuresta, 18 niin älä ylpeile oksien rinnalla;
mutta jos ylpeilet, niin et sinä kuitenkaan kannata juurta,
vaan juuri kannattaa sinua. 19 Sinä kaiketi sanonet:
"Ne oksat taitettiin pois, että minut oksastettaisiin". 20
Oikein; epäuskonsa tähden ne taitettiin pois, mutta sinä
pysyt uskosi kautta. Älä ole ylpeä, vaan pelkää. 21 Sillä
jos Jumala ei ole säästänyt luonnollisia oksia, ei hän ole
säästävä sinuakaan. 22 Katso siis Jumalan hyvyyttä ja
ankaruutta: Jumalan ankaruutta langenneita kohtaan,
mutta hänen hyvyyttänsä sinua kohtaan, jos hänen
hyvyydessänsä pysyt; muutoin sinutkin hakataan pois.
23 Mutta nuo toisetkin, jos eivät jää epäuskoonsa, tulevat
oksastettaviksi, sillä Jumala on voimallinen oksastamaan
ne jälleen. 24 Sillä jos sinä olet leikattu luonnollisesta
metsäöljypuusta ja vasten luontoa oksastettu jaloon
öljypuuhun, kuinka paljoa ennemmin nämä luonnolliset
oksat tulevat oksastettaviksi omaan öljypuuhunsa! 25
Sillä minä en tahdo, veljet-ettette olisi oman viisautenne
varassa-pitää teitä tietämättöminä tästä salaisuudesta,
että Israelia on osaksi kohdannut paatumus-hamaan
siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle
tullut, 26 ja niin kaikki Israel on pelastuva, niinkuin
kirjoitettu on: "Siionista on tuleva pelastaja, hän poistaa
jumalattoman menon Jaakobista. 27 Ja tämä on oleva
minun liittoni heidän kanssaan, kun minä otan pois
heidän syntinsä." 28 Evankeliumin kannalta he kyllä
ovat vihollisia teidän tähtenne, mutta valinnan kannalta
he ovat rakastettuja isien tähden. 29 Sillä ei Jumala
armolahjojansa ja kutsumistansa kadu. 30 Samoin kuin
te ennen olitte Jumalalle tottelemattomia, mutta nyt olette
saaneet laupeuden näiden tottelemattomuuden kautta,
31 samoin nämäkin nyt ovat olleet tottelemattomia,
että myös he teille tulleen armahtamisen kautta nyt
saisivat laupeuden. 32 Sillä Jumala on sulkenut kaikki
tottelemattomuuteen, että hän kaikkia armahtaisi. **(eleēsē g1653)** 33 Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden
ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen
tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä! 34 Sillä
kuka on tuntenut Herran mielen? Tai kuka on ollut hänen
neuvonantajansa? 35 Tai kuka on ensin antanut hänelle
jotakin, joka olisi tälle korvattava? 36 Sillä hänestä ja
hänen kauttansa ja häneen on kaikki; hänelle kunnia
iankaikkisesti! Amen. **(aiōn g165)**

12 Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta
kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi,
pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän

järjellinen jumalanpalveluksenne. 2 Älkääkä mukautuko
tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne
uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto,
mikä hyvää ja otollista ja täydellistä. (aiōn g165) 3 Sillä
sen armon kautta, mikä minulle on annettu, minä sanon
teille jokaiselle, ettei tule ajatella itsestänsä enempää,
kuin ajatella sopii, vaan ajatella kohtuullisesti, sen
uskonmäärän mukaan, minkä Jumala on kullekin suonut.
4 Sillä niinkuin meillä yhdessä ruumiissa on monta
jäsentä, mutta kaikilla jäsenillä ei ole sama tehtävä, 5
niin me, vaikka meitä on monta, olemme yksi ruumis
Kristuksessa, mutta itsekukin olemme toistemme jäseniä;
6 ja meillä on erilaisia armolahjoja sen armon mukaan,
mikä meille on annettu; jos jollakin on profetoimisen lahja,
käyttäköön sitä sen mukaan, kuin hänellä uskoa on; 7
Jos virka, pitäköön virastaan vaarin; jos joku opettaa,
olkoon uskollinen opettamisessaan; 8 jos kehoittaa,
niin kehoittamisessaan; joka antaa, antakoon vakaasta
sydämestä; joka on johtaja, johtakoon toimellisesti;
joka laupeutta harjoittaa, tehköön sen iloiten. 9 Olkoon
rakkaus vilpitön, kammokaa pahaa, riippukaa hyvässä
kiinni. 10 Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset
toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa
kilpailkaa keskenänne. 11 Älkää harrastuksessanne
olko veltot; olkaa hengessä palavat; palvelkaa Herraa.
12 Olkaa toivossa iloiset, ahdistuksessa kärsivälliset,
rukouksessa kestävät. 13 Pitäkää pyhien tarpeet
ominanne; harrastakaa vieraanvaraisuutta. 14 Siunatkaa
vainoojianne, siunatkaa, älkääkä kirotko. 15 Iloitkaa
iloitsevien kanssa, itkekää itkevien kanssa. 16 Olkaa
keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mielitelkö, vaan
tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itsemielestänne
viisaita. 17 Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako.
Ahkeroikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten
edessä. 18 Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu,
eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. 19 Älkää itse
kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle,
sillä kirjoitettu on: "Minun on kosto, minä olen maksava,
sanoo Herra". 20 Vaan "jos vihamiehelläsi on nälkä,
ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin
tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle".
21 Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha
hyvällä.

13 Jokainen olkoon alamainen sille esivallalle, jonka
vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muutoin
kuin Jumalalta; ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat.
2 Sentähden, joka asettuu esivaltaa vastaan, se
nousee Jumalan säätämystä vastaan; mutta jotka
nousevat vastaan, tuottavat itsellensä tuomion. 3 Sillä
hallitusmiehet eivät ole niiden pelkona, jotka tekevät
hyvää, vaan niiden, jotka tekevät pahaa. Jos siis tahdot
olla esivaltaa pelkäämättä, niin tee sitä, mikä hyvää
on, ja sinä saat siltä kiitoksen; 4 sillä se on Jumalan
palvelija, sinulle hyväksi. Mutta jos pahaa teet, niin
pelkää; sillä se ei miekkaa turhaan kanna, koska se on
Jumalan palvelija, kostaja sen rankaisemiseksi, joka
pahaa tekee. 5 Siksi tulee olla alamainen, ei ainoastaan
rangaistuksen tähden, vaan myös omantunnon tähden.
6 Sentähdenhän te verojakin maksatte. Sillä he ovat
Jumalan palvelusmiehiä, ahkeroiden virassansa juuri
sitä varten. 7 Antakaa kaikille, mitä annettava on: kenelle
vero, sille vero, kenelle tulli, sille tulli, kenelle pelko,
sille pelko, kenelle kunnia, sille kunnia. 8 Älkää olko
kenellekään mitään velkaa, muuta kuin että toisianne
rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain
täyttänyt. 9 Sillä nämä: "Älä tee huorin, älä tapa, älä
varasta, älä himoitse", ja mikä muu käsky tahansa, ne
sisältyvät kaikki tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi
niinkuin itseäsi". 10 Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään
pahaa. Sentähden on rakkaus lain täyttämys. 11 Ja
tehkää tämä, koska tunnette tämän ajan, että jo on
hetki teidän unesta nousta; sillä pelastus on nyt meitä
lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme. 12 Yö
on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme
sentähden pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme
valkeuden varuksiin. 13 Vaeltakaamme säädyllisesti,
niin kuin päivällä, ei mässäyksissä ja juomingeissa, ei
haureudessa ja irstaudessa, ei riidassa ja kateudessa, 14
vaan pukekaa päällenne Herra Jeesus Kristus, älkääkä
niin pitäkö lihastanne huolta, että himot heräävät.

14 Heikkouskoista hoivatkaa, rupeamatta
väittelemään mielipiteistä. 2 Toinen uskoo
saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko,
syö vihanneksia. 3 Joka syö, älköön halveksiko sitä,
joka ei syö; ja joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka
syö, sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa. 4
Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman
isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu; mutta hän
on pysyvä pystyssä, sillä Herra on voimallinen hänet
pystyssä pitämään. 5 Toinen pitää yhden päivän toista
parempana, toinen pitää kaikki päivät yhtä hyvinä;
kukin olkoon omassa mielessään täysin varma. 6 Joka
valikoi päiviä, se valikoi Herran tähden; ja joka syö,
se syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa; ja
joka ei syö, se on Herran tähden syömättä ja kiittää
Jumalaa. 7 Sillä ei kukaan meistä elä itsellensä, eikä
kukaan kuole itsellensä. 8 Jos me elämme, niin elämme
Herralle, ja jos kuolemme, niin kuolemme Herralle.
Sentähden, elimmepä tai kuolimme, niin me olemme
Herran omat. 9 Sillä sitä varten Kristus kuoli ja heräsi
eloon, että hän olisi sekä kuolleitten että elävien Herra.
10 Mutta sinä, minkätähden sinä tuomitset veljeäsi?
Taikka sinä toinen, minkätähden sinä halveksit veljeäsi?
Sillä kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen
eteen. 11 Sillä kirjoitettu on: "Niin totta kuin minä elän,

sanoo Herra, minun edessäni pitää jokaisen polven
notkistuman ja jokaisen kielen ylistämän Jumalaa".
12 Niin on siis meidän jokaisen tehtävä Jumalalle
tili itsestämme. 13 Älkäämme siis enää toisiamme
tuomitko, vaan päättäkää pikemmin olla panematta
veljenne eteen loukkauskiveä tai langetusta. 14 Minä
tiedän ja olen varma Herrassa Jeesuksessa, ettei
mikään ole epäpyhää itsessään; vaan ainoastaan sille,
joka pitää jotakin epäpyhänä, sille se on epäpyhää. 15
Mutta jos veljesi tulee murheelliseksi ruokasi tähden,
niin sinä et enää vaella rakkauden mukaan. Älä
saata ruuallasi turmioon sitä, jonka edestä Kristus on
kuollut. 16 Älkää siis antako sen hyvän, mikä teillä on,
joutua herjattavaksi; 17 sillä ei Jumalan valtakunta ole
syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa
ja iloa Pyhässä Hengessä. 18 Joka tässä kohden
palvelee Kristusta, se on Jumalalle otollinen ja ihmisille
kelvollinen. 19 Niin tavoitelkaamme siis sitä, mikä
edistää rauhaa ja keskinäistä rakentumistamme. 20
Älä ruuan tähden turmele Jumalan työtä. Kaikki tosin
on puhdasta, mutta sille ihmiselle, joka syö tuntoansa
loukaten, se on pahaa. 21 Hyvä on olla lihaa syömättä ja
viiniä juomatta ja karttaa sitä, mistä veljesi loukkaantuu
tai joutuu lankeemukseen tai heikoksi tulee. 22 Pidä
sinä itselläsi Jumalan edessä se usko, mikä sinulla
on. Onnellinen on se, joka ei tuomitse itseään siitä,
minkä hän oikeaksi havaitsee; 23 mutta joka epäröi ja
kuitenkin syö, on tuomittu, koska se ei tapahdu uskosta;
sillä kaikki, mikä ei ole uskosta, on syntiä.

15 Mutta meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen
vajavaisuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi. 2
Olkoon kukin meistä lähimmäiselleen mieliksi hänen
parhaaksensa, että hän rakentuisi. 3 Sillä ei Kristuskaan
elänyt itsellensä mieliksi, vaan niinkuin kirjoitettu
on: "Niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat
sattuneet minuun". 4 Sillä kaikki, mikä ennen on
kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä
kärsivällisyyden ja Raamatun lohdutuksen kautta olisi
toivo. 5 Mutta kärsivällisyyden ja lohdutuksen Jumala
suokoon teille, että olisitte yksimieliset keskenänne,
Kristuksen Jeesuksen mielen mukaan, 6 niin että te
yksimielisesti ja yhdestä suusta ylistäisitte Jumalaa
ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen isää. 7
Hoivatkaa sentähden toinen toistanne, niinkuin Kristuskin
on teidät hoivaansa ottanut Jumalan kunniaksi. 8 Sillä
minä sanon, että Kristus on tullut ympärileikattujen
palvelijaksi Jumalan totuuden tähden, vahvistaaksensa
isille annetut lupaukset, 9 mutta että pakanat laupeuden
tähden ovat ylistäneet Jumalaa, niinkuin kirjoitettu on:
"Sentähden minä ylistän sinua pakanain seassa ja
veisaan kiitosta sinun nimellesi". 10 Ja vielä on sanottu:
"Riemuitkaa, te pakanat, hänen kansansa kanssa". 11
Ja taas: "Kiittäkää Herraa, kaikki pakanat, ja ylistäköot
häntä kaikki kansat". 12 Ja myös Esaias sanoo: "On
tuleva Iisain juurivesa, hän, joka nousee hallitsemaan
pakanoita; häneen pakanat panevat toivonsa". 13 Mutta
toivon Jumala täyttäköön teidät kaikella ilolla ja rauhalla
uskossa, niin että teillä olisi runsas toivo Pyhän Hengen
voiman kautta. 14 Veljeni, minä kyllä olen varma teistä,
että te jo ilmankin olette täynnä hyvyyttä ja kaikkinaista
tietoa, niin että myös kykenette neuvomaan toinen
toistanne. 15 Kuitenkin olen paikka paikoin jotenkin
rohkeasti teille kirjoittanut, uudestaan muistuttaakseni
teille näitä asioita, sen armon kautta, jonka Jumala on
minulle antanut 16 sitä varten, että minä olisin Kristuksen
Jeesuksen palvelija pakanain keskuudessa, papillisesti
toimittaakseni Jumalan evankeliumin palvelusta, niin
että pakanakansoista tulisi otollinen ja Pyhässä
Hengessä pyhitetty uhri. 17 Minulla on siis kerskaukseni
Kristuksessa Jeesuksessa palvellessani Jumalaa; 18
sillä minä en rohkene puhua mistään muusta kuin
siitä, mitä Kristus, saattaakseen pakanat kuuliaisiksi,
on minun kauttani vaikuttanut sanalla ja teolla, 19
tunnustekojen ja ihmeiden voimalla, Pyhän Hengen
voimalla, niin että minä Jerusalemista ja sen ympäristöstä
alkaen Illyrikoniin saakka olen suorittanut Kristuksen
evankeliumin julistamisen, 20 ja sillä tavoin, että olen
pitänyt kunnianani olla julistamatta evankeliumia siellä,
missä Kristuksen nimi jo on mainittu, etten rakentaisi
toisen laskemalle perustukselle, 21 vaan niinkuin
kirjoitettu on: "Ne, joille ei ole julistettu hänestä, saavat
hänet nähdä, ja jotka eivät ole kuulleet, ne ymmärtävät".
22 Sentähden olenkin niin usein ollut estetty tulemasta
teidän tykönne. 23 Mutta koska minulla nyt ei enää
ole tilaa näissä paikkakunnissa ja kun jo monta vuotta
olen halunnut tulla teidän tykönne, 24 niin minä, jos
milloin Hispaniaan matkustan, tulen luoksenne, sillä
minä toivon sieltä kautta matkustaessani näkeväni teidät
ja teidän avullanne pääseväni sinne, kunhan ensin olen
vähän saanut iloita teidän seurastanne. 25 Mutta nyt
minä matkustan Jerusalemiin viemään pyhille avustusta.
26 Sillä Makedonia ja Akaia ovat halunneet kerätä
yhteisen lahjan niille Jerusalemin pyhille, jotka ovat
köyhyydessä. 27 Niin he ovat halunneet, ja he ovatkin
sen heille velkaa; sillä jos pakanat ovat tulleet osallisiksi
heidän hengellisistä aarteistaan, niin he puolestaan
ovat velvolliset auttamaan heitä maallisilla. 28 Kun
olen tehtäväni suorittanut ja heille tämän hedelmän
perille vienyt, lähden teidän kauttanne Hispaniaan; 29
ja minä tiedän, että tullessani teidän tykönne tulen
Kristuksen täydellinen siunaus mukanani. 30 Mutta minä
kehoitan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen
kautta ja Hengen rakkauden kautta auttamaan minua
taistelussani, rukoilemalla minun puolestani Jumalaa, 31
että minä pelastuisin joutumasta Juudean uskottomien

käsiin ja että Jerusalemia varten tuomani avustus olisi
pyhille otollinen, 32 niin että minä, jos Jumala niin
tahtoo, ilolla saapuisin teidän tykönne ja virkistyisin
teidän seurassanne. 33 Rauhan Jumala olkoon kaikkien
teidän kanssanne. Amen.

16 Minä suljen teidän suosioonne sisaremme Foiben,
joka on Kenkrean seurakunnan palvelija, 2 että
otatte hänet vastaan Herrassa, niinkuin pyhien sopii,
ja autatte häntä kaikessa, missä hän teitä tarvitsee;
sillä hän on ollut monelle avuksi ja myöskin minulle.
3 Tervehdys Priskalle ja Akylaalle, työkumppaneilleni
Kristuksessa Jeesuksessa, 4 jotka minun henkeni
puolesta ovat panneet oman kaulansa alttiiksi ja joita
en ainoastaan minä kiitä, vaan myös kaikki pakanain
seurakunnat, 5 ja seurakunnalle, joka kokoontuu heidän
kodissansa. Tervehdys Epainetukselle, rakkaalleni, joka
on Aasian ensi hedelmä Kristukselle. 6 Tervehdys
Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän tähtenne.
7 Tervehdys Andronikukselle ja Juniaalle, heimolaisilleni
ja vankeustovereilleni, joilla on suuri arvo apostolien
joukossa ja jotka jo ennen minua ovat olleet Kristuksessa.
8 Tervehdys Ampliatukselle, rakkaalleni Herrassa.
9 Tervehdys Urbanukselle, meidän työtoverillemme
Kristuksessa, ja Stakykselle, rakkaalleni. 10 Tervehdys
Apelleelle, koetuksenkestäneelle Kristuksessa.
Tervehdys Aristobuluksen perhekuntalaisille. 11
Tervehdys Herodionille, heimolaiselleni. Tervehdys
Narkissuksen perhekuntalaisille, jotka ovat Herrassa. 12
Tervehdys Tryfainalle ja Tryfosalle, jotka ovat nähneet
vaivaa Herrassa. Tervehdys Persikselle, rakkaalle
sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa. 13
Tervehdys Rufukselle, valitulle Herrassa, ja hänen
äidilleen, joka on kuin äiti minullekin. 14 Tervehdys
Asynkritukselle, Flegonille, Hermeelle, Patrobaalle,
Hermaalle ja veljille, jotka ovat heidän kanssansa. 15
Tervehdys Filologukselle ja Julialle, Nereukselle ja
hänen sisarelleen ja Olympaalle ja kaikille pyhille, jotka
ovat heidän kanssansa. 16 Tervehtikää toisianne pyhällä
suunannolla. Kaikki Kristuksen seurakunnat tervehtivät
teitä. 17 Mutta minä kehoitan teitä, veljet, pitämään
silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja
pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet;
vetäytykää pois heistä. 18 Sillä sellaiset eivät palvele
meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa,
ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla
vilpittömien sydämet. 19 Onhan teidän kuuliaisuutenne
tullut kaikkien tietoon; sentähden minä iloitsen teistä,
mutta minä tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään,
mutta taitamattomia pahaan. 20 Ja rauhan Jumala
on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle.
Herramme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne.
21 Teitä tervehtivät Timoteus, minun työtoverini, ja
heimolaiseni Lukius, Jaason ja Soosipater. 22 Minä
Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, sanon
teille tervehdyksen Herrassa. 23 Gaius, minun ja koko
seurakunnan majanantaja, tervehtii teitä. Erastus,
kaupungin rahainhoitaja, ja veli Kvartus tervehtivät
teitä. 24 Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon
teidän kanssanne. Amen. 25 Mutta hänen, joka voi teitä
vahvistaa minun evankeliumini ja Jeesuksen Kristuksen
saarnan mukaan, sen ilmoitetun salaisuuden mukaan,
joka kautta ikuisten aikojen on ollut ilmoittamatta, **(aiōnios g166)** 26
mutta joka nyt on julkisaatettu ja profeetallisten
kirjoitusten kautta iankaikkisen Jumalan käskystä
tiettäväksi tehty kaikille kansoille uskon kuuliaisuuden
aikaansaamiseksi, **(aiōnios g166)** 27 Jumalan, ainoan
viisaan, olkoon kunnia Jeesuksen Kristuksen kautta,
aina ja iankaikkisesti. Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinttilaisille

1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen kutsuttu apostoli
Jumalan tahdosta, ja veli Soostenes **2**
Korintossa olevalle Jumalan seurakunnalle, Kristuksessa
Jeesuksessa pyhitetyille, jotka ovat kutsutut ja pyhät,
ynnä kaikille, jotka avuksi huutavat meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen nimeä kaikissa paikkakunnissa,
niin omissaan kuin meidänkin. **3** Armo teille ja rauha
Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta
Kristukselta! **4** Minä kiitän Jumalaani aina teidän
tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille
Kristuksessa Jeesuksessa, **5** että kaikessa olette
rikastuneet hänessä, kaikessa puheessa ja kaikessa
tiedossa, **6** sen mukaan kuin todistus Kristuksesta
on teissä vahvistettu, **7** niin ettei teiltä mitään puutu
missään armolahjassa, teidän odottaessanne meidän
Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä. **8** Hän on
myös vahvistava teitä loppuun asti, niin että te olette
nuhteettomat meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen
päivänä. **9** Jumala on uskollinen, hän, jonka kautta te
olette kutsutut hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen,
meidän Herramme, yhteyteen. **10** Mutta minä kehoitan
teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen
nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä
suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte
sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus. **11**
Sillä Kloen perheväeltä olen saanut teistä kuulla, veljeni,
että teillä on riitoja keskuudessanne. **12** Tarkoitan sitä,
että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta",
toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan",
joku vielä: "Minä Kristuksen". **13** Onko Kristus jaettu? Ei
kaiketi Paavali ole ristiinnaulittu teidän edestänne? Vai
oletteko te kastetut Paavalin nimeen? **14** Minä kiitän
Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin
Krispuksen ja Gaiuksen, **15** niin ettei kukaan saata sanoa,
että te olette minun nimeeni kastetut. **16** Kastoinhan
tosin Stefanaankin perhekunnan; sitten en tiedä, olenko
ketään muuta kastanut. **17** Sillä Kristus ei lähettänyt
minua kastamaan, vaan evankeliumia julistamaan-
ei puheen viisaudella, ettei Kristuksen risti menisi
mitättömäksi. **18** Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka
kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme,
se on Jumalan voima. **19** Onhan kirjoitettu: "Minä hävitän
viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen
minä teen mitättömäksi". **20** Missä ovat viisaat? Missä
kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö
Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi?
(aiōn g165) **21** Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma
ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin
Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen
kautta pelastaa ne, jotka uskovat, **22** koskapa juutalaiset
vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta,
23 me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka
on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, **24** mutta
joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai
kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan
viisaus. **25** Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin
ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset.
26 Sillä katsokaa, veljet, omaa kutsumistanne: ei ole
monta inhimillisesti viisasta, ei monta mahtavaa, ei
monta jalosukuista, **27** vaan sen, mikä on hulluutta
maailmalle, sen Jumala valitsi saattaaksensa viisaat
häpeään, ja sen, mikä on heikkoa maailmassa, sen
Jumala valitsi saattaaksensa sen, mikä väkevää on,
häpeään, **28** ja sen, mikä maailmassa on halpasukuista
ja halveksittua, sen Jumala valitsi, sen, joka ei mitään
ole, tehdäksensä mitättömäksi sen, joka jotakin on,
29 ettei mikään liha voisi kerskata Jumalan edessä.
30 Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa
Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta
ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, **31**
että kävisi, niinkuin kirjoitettu on: "Joka kerskaa, sen
kerskauksena olkoon Herra".

2 Niinpä, kun minä tulin teidän tykönne, veljet, en tullut
puheen tai viisauden loistolla teille Jumalan todistusta
julistamaan. **2** Sillä minä olin päättänyt olla teidän
tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen
Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna. **3** Ja ollessani
teidän tykönänne minä olin heikkouden vallassa ja
pelossa ja suuressa vavistuksessa, **4** ja minun puheeni
ja saarnani ei ollut kiehtovia viisauden sanoja, vaan
Hengen ja voiman osoittamista, **5** ettei teidän uskonne
perustuisi ihmisten viisauteen, vaan Jumalan voimaan.
6 Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa,
mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän
maailman valtiasten, jotka kukistuvat, **(aiōn g165)** **7**
vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä
kätkettyä, jonka Jumala on edeltämäärännyt ennen
maailmanaikoja meidän kirkkaudeksemme, **(aiōn g165)**
8 sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole
tuntenut-sillä jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi
kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet- **(aiōn g165)** **9** vaan,
niinkuin kirjoitettu on: "mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva
kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä
Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat". **10**
Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta,
sillä Henki tutkii kaikki, Jumalan syvyydetkin. **11** Sillä
kuka ihminen tietää, mitä ihmisessä on, paitsi ihmisen
henki, joka hänessä on? Samoin ei myös kukaan tiedä,
mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki. **12** Mutta me
emme ole saaneet maailman henkeä, vaan sen Hengen,
joka on Jumalasta, että tietäisimme, mitä Jumala on
meille lahjoittanut; **13** ja siitä me myös puhumme, emme
inhimillisen viisauden opettamilla sanoilla, vaan Hengen
opettamilla, selittäen hengelliset hengellisesti. **14** Mutta

luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan
Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi
sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.
15 Hengellinen ihminen sitä vastoin tutkistelee kaiken,
mutta häntä itseään ei kukaan kykene tutkistelemaan.
16 Sillä: "kuka on tullut tuntemaan Herran mielen, niin
että voisi neuvoa häntä?" Mutta meillä on Kristuksen
mieli.

3 Niinpä, veljet, minun ei käynyt puhuminen teille
niinkuin hengellisille, vaan niinkuin lihallisille, niinkuin
pienille lapsille Kristuksessa. 2 Maitoa minä juotin teille,
en antanut ruokaa, sillä sitä ette silloin sietäneet, ettekä
vielä nytkään siedä; 3 olettehan vielä lihallisia. Sillä
kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin
ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin? 4 Kun toinen
sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", ja toinen: "Minä olen
Apolloksen", ettekö silloin ole niinkuin ihmiset ainakin? 5
Mikä Apollos sitten on? Ja mikä Paavali on? Palvelijoita,
joiden kautta te olette tulleet uskoviksi, palvelijoita
sen kykynsä mukaan, minkä Herra on heille kullekin
antanut. 6 Minä istutin, Apollos kasteli, mutta Jumala on
antanut kasvun. 7 Niin ei siis istuttaja ole mitään, eikä
kastelijakaan, vaan Jumala, joka kasvun antaa. 8 Mutta
istuttaja ja kastelija ovat yhtä; kuitenkin on kumpikin
saava oman palkkansa oman työnsä mukaan. 9 Sillä
me olemme Jumalan työtovereita; te olette Jumalan
viljelysmaa, olette Jumalan rakennus. 10 Sen Jumalan
armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen
taitavan rakentajan tavoin pannut perustuksen, ja toinen
sille rakentaa, mutta katsokoon kukin, kuinka hän sille
rakentaa. 11 Sillä muuta perustusta ei kukaan voi
panna, kuin mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. 12
Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa
kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai
oljista, 13 niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä
sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy,
ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on. 14
Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava
palkan; 15 mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu
hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin
ikäänkuin tulen läpi. 16 Ettekö tiedä, että te olette
Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?
17 Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala
turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja
sellaisia te olette. 18 Älköön kukaan pettäkö itseään.
Jos joku teidän joukossanne luulee olevansa viisas
tässä maailmassa, tulkoon hän tyhmäksi, että hänestä
tulisi viisas. (aiōn g165) 19 Sillä tämän maailman viisaus
on hullutus Jumalan silmissä. Sillä kirjoitettu on: "Hän
vangitsee viisaat heidän viekkauteensa"; 20 ja vielä:
"Herra tuntee viisasten ajatukset, hän tietää ne turhiksi".
21 Älköön siis kukaan kerskatko ihmisistä; sillä kaikki on
teidän, 22 teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän
on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset,
kaikki on teidän. 23 Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus
on Jumalan.

4 Niin pitäköön jokainen meitä Kristuksen käskyläisinä
ja Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoina. 2
Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan,
että heidät havaitaan uskollisiksi. 3 Mutta siitä minä
hyvin vähän välitän, että te minua tuomitsette tai joku
inhimillinen oikeus; en minä itsekään tuomitse itseäni,
4 sillä ei minulla ole mitään tunnollani, mutta en minä
silti ole vanhurskautettu, vaan minun tuomitsijani on
Herra. 5 Älkää sentähden lausuko mitään tuomiota,
ennenkuin aika on, ennenkuin Herra tulee, joka myös on
saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten
aivoitukset; ja silloin kukin saa kiitoksensa Jumalalta. 6
Tämän olen, veljet, sovittanut itseeni ja Apollokseen,
teidän tähtenne, että meistä oppisitte tämän: "Ei yli sen,
mikä kirjoitettu on", ettette pöyhkeillen asettuisi mikä
minkin puolelle toista vastaan. 7 Sillä kuka antaa sinulle
etusijan? Ja mitä sinulla on, jota et ole lahjaksi saanut?
Mutta jos olet sen saanut, niin miksi kerskaat, ikäänkuin
se ei olisi saatua? 8 Te olette jo ravitut, teistä on tullut jo
rikkaita, ilman meitä teistä on tullut kuninkaita! Kunpa
teistä olisikin tullut kuninkaita, niin että mekin pääsisimme
kuninkaiksi teidän kanssanne! 9 Sillä minusta näyttää,
että Jumala on asettanut meidät apostolit vihoviimeisiksi,
ikäänkuin kuolemaan tuomituiksi; meistä on tullut kaiken
maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten, 10 me
olemme houkkia Kristuksen tähden, mutta te älykkäitä
Kristuksessa, me olemme heikkoja, mutta te väkeviä; te
kunnioitettuja, mutta me halveksittuja. 11 Vielä tänäkin
hetkenä me kärsimme sekä nälkää että janoa, olemme
alasti, meitä piestään, ja me kuljemme kodittomina, 12
me näemme vaivaa tehden työtä omin käsin. Meitä
herjataan, mutta me siunaamme; meitä vainotaan, mutta
me kestämme; 13 meitä parjataan, mutta me puhumme
leppeästi; meistä on tullut kuin mikäkin maailman tunkio,
kaikkien hylkimiä, aina tähän päivään asti. 14 En kirjoita
tätä häväistäkseni teitä, vaan niinkuin rakkaita lapsiani
neuvoen. 15 Sillä vaikka teillä olisi kymmenentuhatta
kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan ole
monta isää; sillä minä teidät synnytin evankeliumin
kautta Kristuksessa Jeesuksessa. 16 Kehoitan siis
teitä: olkaa minun seuraajiani. 17 Juuri sentähden
minä lähetin teille Timoteuksen, joka on minun rakas
ja uskollinen poikani Herrassa; hän on muistuttava
teitä minun vaelluksestani Kristuksessa Jeesuksessa,
sen mukaan kuin minä kaikkialla, joka seurakunnassa,
opetan. 18 Muutamat teistä ovat paisuneet pöyhkeiksi,
aivan niinkuin minä en tulisikaan teidän tykönne. 19
Mutta minä tulen pian teidän tykönne, jos Herra tahtoo, ja
silloin minä otan selon, en noiden pöyhkeiden sanoista,

vaan voimasta. 20 Sillä Jumalan valtakunta ei ole
sanoissa, vaan voimassa. 21 Kummanko tahdotte?
Tulenko luoksenne vitsa kädessä vaiko rakkaudessa ja
sävyisyyden hengessä?

5 Yleensä kuuluu, että teidän keskuudessanne
harjoitetaan haureutta, jopa semmoista haureutta,
jota ei ole pakanainkaan keskuudessa, että eräskin
pitää isänsä vaimoa. 2 Ja te olette paisuneet pöyhkeiksi!
Eikö teidän pikemminkin olisi pitänyt tulla murheellisiksi,
että se, joka on tuommoisen teon tehnyt, poistettaisiin
teidän keskuudestanne? 3 Sillä minä, joka tosin
ruumiillisesti olen poissa, mutta hengessä kuitenkin
läsnä, olen jo, niinkuin läsnäollen, puolestani päättänyt,
että se, joka tuommoisen teon on tehnyt, on 4 -
sittenkuin olemme, te ja minun henkeni ynnä meidän
Herramme Jeesuksen voima, tulleet yhteen- 5 Herran
Jeesuksen nimessä hyljättävä saatanan haltuun lihan
turmioksi, että hänen henkensä pelastuisi Herran
päivänä. 6 Ei ole hyvä, että kerskaatte. Ettekö tiedä,
että vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan? 7
Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi
taikina, niinkuin te olettekin happamattomat; sillä onhan
meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. 8
Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä
ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja
totuuden happamattomuudessa. 9 Minä kirjoitin teille
kirjeessäni, ettette seurustelisi huorintekijäin kanssa; 10
en tarkoittanut yleensä tämän maailman huorintekijöitä
tai ahneita tai anastajia tai epäjumalanpalvelijoita, sillä
silloinhan teidän täytyisi lähteä pois maailmasta. 11
Vaan minä kirjoitin teille, että jos joku, jota kutsutaan
veljeksi, on huorintekijä tai ahne tai epäjumalanpalvelija
tai pilkkaaja tai juomari tai anastaja, te ette seurustelisi
ettekä söisikään semmoisen kanssa. 12 Sillä onko minun
asiani tuomita niitä, jotka ovat ulkopuolella? Ettekö
tekin tuomitse vain niitä, jotka ovat sisäpuolella? 13
Mutta ulkopuolella olevat tuomitsee Jumala. "Poistakaa
keskuudestanne se, joka on paha."

6 Kuinka rohkenee kukaan teistä, jolla on riita-asia
toisen kanssa, käydä oikeutta vääräin edessä? Miksei
pyhien edessä? 2 Vai ettekö tiedä, että pyhät tulevat
maailman tuomitsemaan? Ja jos te tuomitsette maailman,
niin ettekö kelpaa ratkaisemaan aivan vähäpätöisiä
asioita? 3 Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan
enkeleitä, emmekö sitten maallisia asioita? 4 Jos teillä
siis on maallisia asioita ratkaistavina, nekö te asetatte
tuomareiksi, jotka ovat halveksittuja seurakunnassa? 5
Teidän häpeäksenne minä tämän sanon. Eikö teidän
joukossanne sitten ole yhtäkään viisasta, joka voisi
ratkaista veljien välin? 6 Vaan veli käy oikeutta veljen
kanssa, vieläpä uskottomain edessä! 7 Teille on jo
yleensä vaurioksi, että käräjöitte keskenänne. Miksi
ette ennemmin salli tehdä vääryyttä itsellenne? Miksi
ette ennemmin anna riistää omaanne? 8 Sen sijaan
te itse teette vääryyttä ja riistätte toisen omaa, vieläpä
veljien. 9 Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä
Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät,
ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat
eikä miehimykset, 10 eivät varkaat, ei ahneet, ei
juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä
Jumalan valtakuntaa. 11 Ja tuommoisia te olitte, jotkut
teistä; mutta te olette vastaanottaneet peson, te olette
pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme
Hengessä. 12 Kaikki on minulle luvallista, mutta ei kaikki
ole hyödyksi; kaikki on minulle luvallista, mutta minä en
saa antaa minkään itseäni vallita. 13 Ruoka on vatsaa
varten ja vatsa ruokaa varten; ja Jumala on tekevä
lopun niin toisesta kuin toisestakin. Mutta ruumis ei ole
haureutta varten, vaan Herraa varten, ja Herra ruumista
varten; 14 ja Jumala, joka herätti kuolleista Herran, on
herättävä meidätkin voimallansa. 15 Ettekö tiedä, että
teidän ruumiinne ovat Kristuksen jäseniä? Ottaisinko siis
Kristuksen jäsenet ja tekisin ne porton jäseniksi? Pois
se! 16 Vai ettekö tiedä, että joka yhtyy porttoon, tulee
yhdeksi ruumiiksi hänen kanssaan? Onhan sanottu:
"Ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi". 17 Mutta joka yhtyy
Herraan, on yksi henki hänen kanssaan. 18 Paetkaa
haureutta. Kaikki muu synti, mitä ikinä ihminen tekee, on
ruumiin ulkopuolella; mutta haureuden harjoittaja tekee
syntiä omaa ruumistansa vastaan. 19 Vai ettekö tiedä,
että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka
Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta,
ja ettette ole itsenne omat? 20 Sillä te olette kalliisti
ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne.

7 Mutta mitä siihen tulee, mistä kirjoititte, niin hyvä
on miehelle olla naiseen ryhtymättä; 2 mutta
haureuden syntien välttämiseksi olkoon kullakin miehellä
oma vaimonsa, ja kullakin naisella aviomiehensä. 3
Täyttäköön mies velvollisuutensa vaimoansa kohtaan,
ja samoin vaimo miestänsä kohtaan. 4 Vaimon ruumis
ei ole hänen omassa, vaan hänen miehensä vallassa;
samoin ei miehenkään ruumis ole hänen omassa, vaan
vaimon vallassa. 5 Älkää vetäytykö pois toisistanne,
paitsi ehkä keskinäisestä sopimuksesta joksikin ajaksi,
niin että olisitte vapaat rukoukseen ja sitten taas tulisitte
yhteen, ettei saatana teitä kiusaisi teidän hillittömyytenne
tähden. 6 Mutta tämän minä sanon myönnytyksenä,
en käskynä. 7 Soisin kaikkien ihmisten olevan niinkuin
minäkin; mutta kullakin on oma lahjansa Jumalalta,
yhdellä yksi, toisella toinen. 8 Naimattomille ja leskille
minä taas sanon: heille on hyvä, jos pysyvät sellaisina
kuin minäkin; 9 mutta jos eivät voi itseään hillitä,
niin menkööt naimisiin; sillä parempi on naida kuin
palaa. 10 Mutta naimisissa oleville minä julistan, en

kuitenkaan minä, vaan Herra, ettei vaimo saa erota
miehestään; 11 mutta jos hän eroaa, niin pysyköön
naimatonna tai sopikoon miehensä kanssa; eikä mies
saa hyljätä vaimoansa. 12 Mutta muille sanon minä,
eikä Herra: jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja
tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, niin älköön
mies häntä hyljätkö; 13 samoin älköön vaimokaan,
jos hänellä on mies, joka ei usko, ja tämä suostuu
asumaan hänen kanssaan, hyljätkö miestänsä. 14 Sillä
mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta, ja
vaimo, joka ei usko, on pyhitetty miehensä, uskonveljen,
kautta; muutoinhan teidän lapsenne olisivat saastaisia,
mutta nyt he ovat pyhiä. 15 Mutta jos se, joka ei usko,
eroaa, niin erotkoon; veli ja sisar eivät ole semmoisissa
tapauksissa orjuutetut; sillä rauhaan on Jumala teidät
kutsunut. 16 Sillä mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa
miehesi? Tai mistä tiedät, mies, voitko pelastaa vaimosi?
17 Vaeltakoon vain kukin sen mukaan, kuin Herra on
hänelle hänen osansa antanut, ja siinä asemassa, missä
hänet Jumala on kutsunut; näin minä säädän kaikissa
seurakunnissa. 18 Jos joku on kutsuttu ympärileikattuna,
älköön hän pyrkikö ympärileikkaamattomaksi; jos
joku on kutsuttu ympärileikkaamatonna, älköön
ympärileikkauttako itseään. 19 Ei ympärileikkaus ole
mitään, eikä ympärileikkaamattomuus ole mitään, vaan
Jumalan käskyjen pitäminen. 20 Pysyköön kukin siinä
asemassa, missä hänet on kutsuttu. 21 Jos olet kutsuttu
orjana, älä siitä murehdi; mutta vaikka voisitkin päästä
vapaaksi, niin ole ennemmin siinä osassasi. 22 Sillä
joka orjana on kutsuttu Herrassa, on Herran vapaa;
samoin vapaana kutsuttu on Kristuksen orja. 23 Te olette
kalliisti ostetut; älkää olko ihmisten orjia. 24 Pysyköön
kukin, veljet, Jumalan edessä siinä asemassa, missä
hänet on kutsuttu. 25 Mutta neitsyistä minulla ei ole
Herran käskyä, vaan minä sanon ajatukseni niinkuin
se, joka on Herralta saanut sen laupeuden, että hän
on luotettava. 26 Olen siis sitä mieltä, että lähestyvän
ahdingon tähden jokaisen on hyvä pysyä entisellään.
27 Jos olet sidottu vaimoon, älä pyydä eroa; jos et
ole sidottu vaimoon, älä pyydä itsellesi vaimoa. 28
Mutta jos menetkin naimisiin, et syntiä tee; ja jos neitsyt
menee naimisiin, ei hänkään tee syntiä; mutta ne, jotka
niin tekevät, joutuvat kärsimään ruumiillista vaivaa, ja
siitä minä tahtoisin teidät säästää. 29 Mutta sen minä
sanon, veljet: aika on lyhyt; olkoot tästedes nekin, joilla
on vaimot, niinkuin ei heillä niitä olisikaan, 30 ja ne,
jotka itkevät, niinkuin eivät itkisi, ja ne, jotka iloitsevat,
niinkuin eivät iloitsisi, ja ne, jotka ostavat, niinkuin eivät
saisi omanansa pitää, 31 ja ne, jotka tätä maailmaa
hyödyksensä käyttävät, niinkuin eivät sitä käyttäisi; sillä
tämän maailman muoto on katoamassa. 32 Soisin, ettei
teillä olisi huolia. Naimaton mies huolehtii siitä, mikä on
Herran, kuinka olisi Herralle mieliksi; 33 mutta nainut
huolehtii maailmallisista, kuinka olisi vaimolleen mieliksi,
34 ja hänen harrastuksensa käy kahtaanne. Samoin
vaimo, jolla ei enää ole miestä, ja neitsyt huolehtivat
siitä, mikä on Herran, että olisivat pyhät sekä ruumiin
että hengen puolesta; mutta naimisissa oleva huolehtii
maailmallisista, kuinka olisi mieliksi miehellensä. 35
Tämän minä sanon teidän omaksi hyödyksenne, en
pannakseni kytkyttä kaulaanne, vaan sitä varten, että
eläisitte säädyllisesti ja häiriytymättä pysyisitte Herrassa.
36 Mutta jos joku arvelee tekevänsä väärin tytärtänsä
kohtaan, joka on täydessä naima-iässä, ja jos kerran
sen pitää tapahtua, niin tehköön, niinkuin tahtoo; ei
hän syntiä tee: menkööt naimisiin. 37 Joka taas pysyy
sydämessään lujana eikä ole minkään pakon alainen,
vaan voi noudattaa omaa tahtoansa ja on sydämessään
päättänyt pitää tyttärensä naimattomana, se tekee hyvin.
38 Siis, joka naittaa tyttärensä, tekee hyvin, ja joka ei
naita, tekee paremmin. 39 Vaimo on sidottu, niin kauan
kuin hänen miehensä elää, mutta jos mies kuolee,
on hän vapaa menemään naimisiin, kenen kanssa
tahtoo, kunhan se vain tapahtuu Herrassa. 40 Mutta
hän on onnellisempi, jos pysyy entisellään; se on minun
mielipiteeni, ja minä luulen, että minullakin on Jumalan
Henki.

8 Mitä sitten epäjumalille uhrattuun lihaan tulee, niin
tiedämme, että meillä kaikilla on tieto. Tieto paisuttaa,
mutta rakkaus rakentaa. 2 Jos joku luulee jotakin
tietävänsä, ei hän vielä tiedä, niinkuin tietää tulee; 3
mutta joka rakastaa Jumalaa, sen Jumala tuntee. 4
Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin
tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja
ettei ole muuta Jumalaa kuin yksi. 5 Sillä vaikka olisikin
niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai
maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,
6 niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä,
josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi Herra,
Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me
hänen kauttansa. 7 Mutta ei ole kaikilla tätä tietoa,
vaan tottumuksesta epäjumaliin muutamat vielä nytkin
syövät uhrilihaa ikäänkuin epäjumalille uhrattuna, ja
heidän omatuntonsa, joka on heikko, tahraantuu siitä. 8
Mutta ruoka ei lähennä meitä Jumalaan; jos olemme
syömättä, emme siitä vahingoitu; jos syömme, emme
siitä hyödy. 9 Katsokaa kuitenkin, ettei tämä vapautenne
koidu heikoille loukkaukseksi. 10 Sillä jos joku näkee
sinun, jolla on tieto, aterioivan epäjumalan huoneessa,
eikö hänen omatuntonsa, kun hän on heikko, vahvistu
epäjumalille uhratun syömiseen? 11 Sinun tietosi kautta
turmeltuu silloin tuo heikko, sinun veljesi, jonka tähden
Kristus on kuollut. 12 Mutta kun te näin teette syntiä veljiä
vastaan ja haavoitatte heidän heikkoa omaatuntoaan,
niin teette syntiä Kristusta vastaan. 13 Sentähden, jos

ruoka on viettelykseksi veljelleni, en minä ikinä enää
syö lihaa, etten olisi viettelykseksi veljelleni. **(aiōn g165)**

9 Enkö minä ole vapaa? Enkö minä ole apostoli?
Enkö ole nähnyt Jeesusta, meidän Herraamme?
Ettekö te ole minun tekoni Herrassa? **2** Jos en olekaan
apostoli muille, olen ainakin teille; sillä te olette minun
apostolinvirkani sinetti Herrassa. **3** Tämä on minun
puolustukseni niitä vastaan, jotka asettuvat minua
tutkimaan. **4** Eikö meillä olisi oikeus saada ruokamme
ja juomamme? **5** Eikö meillä olisi oikeus kuljettaa
muassamme vaimoa, uskonsisarta, niinkuin muutkin
apostolit ja Herran veljet ja Keefas tekevät? **6** Vai
ainoastaanko minulla ja Barnabaalla ei ole oikeutta olla
ruumiillista työtä tekemättä? **7** Kuka tekee koskaan
sotapalvelusta omalla kustannuksellaan? Kuka istuttaa
viinitarhan, eikä syö sen hedelmää? Tai kuka kaitsee
karjaa, eikä nauti karjansa maitoa? **8** Puhunko tätä
vain ihmisten tavalla? Eikö myös laki sano samaa?
9 Onhan Mooseksen laissa kirjoitettuna: "Älä sido
puivan härän suuta". Eihän Jumala häristä näin huolta
pitäne? **10** Eikö hän sano sitä kaiketikin meidän
tähtemme? Meidän tähtemmehän on kirjoitettu, että
kyntäjän tulee kyntää toivossa ja puivan puida osansa
saamisen toivossa. **11** Jos me olemme kylväneet teille
hengellistä hyvää, onko paljon, jos me niitämme teiltä
aineellista? **12** Jos muilla on teihin tällainen oikeus,
eikö paljoa enemmän meillä? Mutta me emme ole
käyttäneet tätä oikeutta, vaan kestämme kaikki, ettemme
panisi mitään estettä Kristuksen evankeliumille. **13**
Ettekö tiedä, että ne, jotka hoitavat pyhäkön toimia,
saavat ravintonsa pyhäköstä, ja jotka ovat asetetut
uhrialttarin palvelukseen, saavat osansa silloin kuin
alttarikin? **14** Samoin myös Herra on säätänyt, että
evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista
elatuksensa. **15** Mutta minä en ole ainoatakaan näistä
oikeuksistani hyväkseni käyttänyt. Enkä kirjoitakaan
tätä siinä tarkoituksessa, että niitä minuun sovitettaisiin,
sillä mieluummin minä kuolen. Ei kukaan ole minun
kerskaustani tyhjäksi tekevä. **16** Sillä siitä, että julistan
evankeliumia, ei minulla ole kerskaamista; minun täytyy
se tehdä. Voi minua, ellen evankeliumia julista! **17**
Sillä jos vapaasta tahdostani sitä teen, niin minulla
on palkka; mutta jos en tee sitä vapaasta tahdostani,
niin on huoneenhaltijan toimi kuitenkin minulle uskottu.
18 Mikä siis on minun palkkani? Se, että kun julistan
evankeliumia, teen sen ilmaiseksi, niin etten käytä
oikeutta, jonka evankeliumi minulle myöntää. **19** Sillä
vaikka minä olen riippumaton kaikista, olen tehnyt
itseni kaikkien palvelijaksi, voittaakseni niin monta kuin
suinkin, **20** ja olen ollut juutalaisille ikäänkuin juutalainen,
voittaakseni juutalaisia; lain alaisille ikäänkuin lain
alainen, vaikka itse en ole lain alainen, voittaakseni lain
alaiset; **21** ilman lakia oleville ikäänkuin olisin ilman
lakia-vaikka en ole ilman Jumalan lakia, vaan olen
Kristuksen laissa-voittaakseni ne, jotka ovat ilman lakia;
22 heikoille minä olen ollut heikko, voittaakseni heikot;
kaikille minä olen ollut kaikkea, pelastaakseni edes
muutamia. **23** Mutta kaiken minä teen evankeliumin
tähden, että minäkin tulisin siitä osalliseksi. **24** Ettekö
tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki
juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa
niinkuin hän, että sen saavuttaisitte. **25** Mutta jokainen
kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he
saadakseen vain katoavaisen seppeleen, mutta me
katoamattoman. **26** Minä en siis juokse umpimähkään,
en taistele niinkuin ilmaan hosuen, **27** vaan minä kuritan
ruumistani ja masennan sitä, etten minä, joka muille
saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.

10 Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä
tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki
pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi **2** ja saivat
kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä
3 ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa **4** ja
joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he
joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se
kallio oli Kristus. **5** Mutta useimpiin heistä Jumala
ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa. **6**
Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että
me emme pahaa himoitsisi, niinkuin he himoitsivat. **7**
Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi kuten
muutamat heistä, niinkuin kirjoitettu on: "Kansa istui
syömään ja juomaan, ja he nousivat iloa pitämään". **8**
Älkäämmekä harjoittako haureutta, niinkuin muutamat
heistä haureutta harjoittivat, ja heitä kaatui yhtenä
päivänä kaksikymmentä kolme tuhatta. **9** Älkäämme
myöskään kiusatko Herraa, niinkuin muutamat heistä
kiusasivat ja saivat käärmeiltä surmansa. **10** Älkääkä
napisko, niinkuin muutamat heistä napisivat ja saivat
surmansa tuhoojalta. **11** Tämä, mikä tapahtui heille,
on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille,
joille maailmanaikojen loppukausi on tullut. **(aiōn g165)**
12 Sentähden, joka luulee seisovansa, katsokoon,
ettei lankea. **13** Teitä ei ole kohdannut muu kuin
inhimillinen kiusaus; ja Jumala on uskollinen, hän ei
salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan salliessaan
kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin
että voitte sen kestää. **14** Sentähden, rakkaani,
paetkaa epäjumalanpalvelusta. **15** Minä puhun niinkuin
ymmärtäväisille; arvostelkaa itse, mitä minä sanon. **16**
Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole
osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme,
eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen? **17** Koska
leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä
me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset. **18**
Katsokaa luonnollista Israelia; eivätkö ne, jotka syövät

uhreja, ole alttarista osalliset? 19 Mitä siis sanon?
Ettäkö epäjumalanuhri on jotakin, tai että epäjumala on
jotakin? 20 Ei, vaan että, mitä pakanat uhraavat, sen
he uhraavat riivaajille eivätkä Jumalalle; mutta minä en
tahdo, että te tulette osallisiksi riivaajista. 21 Ette voi
juoda Herran maljasta ja riivaajien maljasta, ette voi olla
osalliset Herran pöydästä ja riivaajien pöydästä. 22 Vai
tahdommeko herättää Herran kiivauden? Emme kaiketi
me ole häntä väkevämmät? 23 "Kaikki on luvallista",
mutta ei kaikki ole hyödyksi; "kaikki on luvallista", mutta
ei kaikki rakenna. 24 Älköön kukaan katsoko omaa
parastaan, vaan toisen parasta. 25 Syökää kaikkea, mitä
lihakaupassa myydään, kyselemättä mitään omantunnon
tähden, 26 sillä: "Herran on maa ja kaikki, mitä siinä
on". 27 Jos joku, joka ei usko, kutsuu teitä ja te tahdotte
mennä hänen luokseen, niin syökää kaikkea, mitä
eteenne pannaan, kyselemättä mitään omantunnon
tähden. 28 Mutta jos joku sanoo teille: "Tämä on
epäjumalille uhrattua", niin jättäkää se syömättä hänen
tähtensä, joka sen ilmaisi, ja omantunnon tähden;
29 en tarkoita sinun omaatuntoasi, vaan tuon toisen;
sillä miksi minun vapauteni joutuisi toisen omantunnon
tuomittavaksi? 30 Jos minä sen kiittäen nautin, miksi
minua herjataan siitä, mistä kiitän? 31 Söittepä siis tai
joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan
kunniaksi. 32 Älkää olko pahennukseksi juutalaisille,
älkää kreikkalaisille älkääkä Jumalan seurakunnalle, 33
niinkuin minäkin koetan kelvata kaikille kaikessa enkä
katso omaa hyötyäni, vaan monien hyötyä, että he
pelastuisivat.

11 Olkaa minun seuraajiani, niinkuin minä olen
Kristuksen seuraaja. 2 Minä kiitän teitä, että minua
kaikessa muistatte ja noudatatte minun opetuksiani,
niinkuin minä ne teille olen antanut. 3 Mutta minä tahdon,
että te tiedätte sen, että Kristus on jokaisen miehen pää
ja että mies on vaimon pää ja että Jumala on Kristuksen
pää. 4 Jokainen mies, joka rukoilee tai profetoi pää
peitettynä, häpäisee päänsä. 5 Mutta jokainen vaimo,
joka rukoilee tai profetoi pää peittämätönnä, häpäisee
päänsä, sillä se on aivan sama, kuin jos hänen päänsä
olisi paljaaksi ajeltu. 6 Sillä jos vaimo ei verhoa päätään,
leikkauttakoon hiuksensakin; mutta koska on häpeäksi
vaimolle, että hän leikkauttaa tai ajattaa hiuksensa, niin
verhotkoon itsensä. 7 Miehen ei tule peittää päätänsä,
koska hän on Jumalan kuva ja kunnia; mutta vaimo on
miehen kunnia. 8 Sillä mies ei ole alkuisin vaimosta,
vaan vaimo miehestä; 9 eikä miestä luotu vaimoa
varten, vaan vaimo miestä varten. 10 Sentähden vaimon
tulee pitää päässään vallanalaisuuden merkki enkelien
tähden. 11 Herrassa ei kuitenkaan ole vaimoa ilman
miestä eikä miestä ilman vaimoa. 12 Sillä samoin
kuin vaimo on alkuisin miehestä, samoin myös mies
on vaimon kautta; mutta kaikki on Jumalasta. 13
Päättäkää itse: sopiiko vaimon rukoilla Jumalaa pää
peittämätönnä? 14 Eikö itse luontokin opeta teille,
että jos miehellä on pitkät hiukset, se on hänelle
häpeäksi; 15 ja että jos vaimolla on pitkät hiukset, se on
hänelle kunniaksi? Sillä ovathan hiukset annetut hänelle
hunnuksi. 16 Mutta jos joku haluaa väittää vastaan,
niin tietäköön, että meillä ei ole sellaista tapaa eikä
Jumalan seurakunnilla. 17 Mutta tätä käskiessäni en
kiitä sitä, että kokoontumisenne ei tee teitä paremmiksi,
vaan pahemmiksi. 18 Sillä ensiksikin olen kuullut, että
kun kokoonnutte seurakunnankokoukseen, teillä on
riitaisuuksia keskenänne, ja osittain sen uskonkin. 19
Täytyyhän teidän keskuudessanne olla puolueitakin,
että kävisi ilmi, ketkä teistä kestävät koetuksen. 20 Kun
te näin kokoonnutte yhteen, niin ei se ole Herran aterian
nauttimista, 21 sillä syömään ruvettaessa kukin rientää
ottamaan eteensä omat ruokansa, ja niin toinen on
nälissään ja toinen juovuksissa. 22 Eikö teillä sitten ole
muita huoneita, niissä syödäksenne ja juodaksenne?
Vai halveksitteko Jumalan seurakuntaa ja tahdotteko
häväistä niitä, joilla ei mitään ole? Mitä minun on
teille sanominen? Onko minun teitä kiittäminen? Tässä
kohden en kiitä. 23 Sillä minä olen saanut Herralta
sen, minkä myös olen teille tiedoksi antanut, että Herra
Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, 24
kiitti, mursi ja sanoi: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän
edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni".
25 Samoin hän otti myös maljan aterian jälkeen ja sanoi:
"Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein
kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni". 26 Sillä niin
usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan,
te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee.
27 Sentähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo
Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen
ja vereen. 28 Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin
syköön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta; 29 sillä
joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta,
syö ja juo tuomioksensa. 30 Sentähden onkin teidän
joukossanne paljon heikkoja ja sairaita, ja moni on
nukkunut pois. 31 Mutta jos me tutkisimme itseämme, ei
meitä tuomittaisi; 32 mutta kun meitä tuomitaan, niin se
on meille Herran kuritusta, ettei meitä maailman kanssa
kadotukseen tuomittaisi. 33 Sentähden, veljeni, kun
kokoonnutte aterioimaan, odottakaa toisianne. 34 Jos
kenellä on nälkä, syköön kotonaan, ettette kokoontuisi
tuomioksenne. Muista seikoista minä säädän, sitten kuin
tulen.

12 Mutta mitä hengellisiin lahjoihin tulee, niin en
tahdo, veljet, pitää teitä niistä tietämättöminä. 2 Te
tiedätte, että kun olitte pakanoita, teitä vietiin mykkien
epäjumalien luo, miten vain tahdottiin. 3 Sentähden
minä teen teille tiettäväksi, ettei kukaan, joka puhuu
Jumalan Hengessä, sano: "Jeesus olkoon kirottu", ja

ettei kukaan voi sanoa: "Jeesus olkoon Herra", paitsi
Pyhässä Hengessä. 4 Armolahjat ovat moninaiset, mutta
Henki on sama; 5 ja seurakuntavirat ovat moninaiset,
mutta Herra on sama; 6 ja voimavaikutukset ovat
moninaiset, mutta Jumala, joka kaikki kaikissa vaikuttaa,
on sama. 7 Mutta kullekin annetaan Hengen ilmoitus
yhteiseksi hyödyksi. 8 Niinpä saa Hengen kautta toinen
viisauden sanat, toinen tiedon sanat saman Hengen
vaikutuksesta; 9 toinen saa uskon samassa Hengessä,
toinen taas terveeksitekemisen lahjat siinä yhdessä
Hengessä; 10 toinen lahjan tehdä voimallisia tekoja;
toinen profetoimisen lahjan, toinen lahjan arvostella
henkiä; toinen eri kielillä puhumisen lahjan, toinen taas
lahjan selittää kieliä. 11 Mutta kaiken tämän vaikuttaa
yksi ja sama Henki, jakaen kullekin erikseen, niinkuin
tahtoo. 12 Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta
jäsentä, mutta kaikki ruumiin jäsenet, vaikka niitä on
monta, ovat yksi ruumis, niin on Kristuskin; 13 sillä
me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi
ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia
tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa
Henkeä. 14 Sillä eihän ruumiskaan ole yksi jäsen,
vaan niitä on siinä monta. 15 Jos jalka sanoisi: "Koska
en ole käsi, en kuulu ruumiiseen", niin ei se silti olisi
ruumiiseen kuulumaton. 16 Ja jos korva sanoisi: "Koska
en ole silmä, en kuulu ruumiiseen", niin ei se silti
olisi ruumiiseen kuulumaton. 17 Jos koko ruumis olisi
silmänä, missä sitten olisi kuulo? Jos taas kokonaan
kuulona, missä silloin haisti? 18 Mutta nyt Jumala on
asettanut jäsenet, itsekunkin niistä, ruumiiseen, niinkuin
hän on tahtonut. 19 Vaan jos ne kaikki olisivat yhtenä
jäsenenä, missä sitten ruumis olisi? 20 Mutta nytpä
onkin monta jäsentä, ja ainoastaan yksi ruumis. 21
Silmä ei saata sanoa kädelle: "En tarvitse sinua", eikä
myöskään pää jaloille: "En tarvitse teitä". 22 Päinvastoin
ne ruumiin jäsenet, jotka näyttävät olevan heikompia,
ovat välttämättömiä; 23 ja ne ruumiin jäsenet, jotka
meistä ovat vähemmän kunniakkaita, me verhoamme
sitä kunniallisemmin, ja niitä, joita häpeämme, me sitä
häveliäämmin peitämme; 24 mutta ne, joita emme häpeä,
eivät sitä tarvitse. Mutta Jumala on liittänyt ruumiin
yhteen niin, että antoi halvempiarvoiselle suuremman
kunnian, 25 ettei ruumiissa olisi eripuraisuutta, vaan että
jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toinen toisestaan. 26
Ja jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen
kanssa; tai jos jollekulle jäsenelle annetaan kunnia, niin
kaikki jäsenet iloitsevat sen kanssa. 27 Mutta te olette
Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä.
28 Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia
apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi,
sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja
parantaa tauteja, avustaa, hallita, puhua eri kielillä.
29 Eivät suinkaan kaikki ole apostoleja? Eivät kaikki
profeettoja? Eivät kaikki opettajia? Eiväthän kaikki tee
voimallisia tekoja? 30 Eihän kaikilla ole parantamisen
armolahjoja? Eiväthän kaikki puhu kielillä? Eiväthän
kaikki kykene niitä selittämään? 31 Pyrkikää osallisiksi
parhaimmista armolahjoista. Ja vielä minä osoitan teille
tien, verrattoman tien.

13 Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä,
mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain
helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. 2 Ja vaikka
minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki
salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi
kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla
ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. 3 Ja vaikka
minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi,
ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla
ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi. 4
Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus
ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, 5 ei käyttäydy
sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei
muistele kärsimäänsä pahaa, 6 ei iloitse vääryydestä,
vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; 7 kaikki se
peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.
8 Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se
katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. 9
Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on
vajavaista. 10 Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on,
katoaa se, mikä on vajavaista. 11 Kun minä olin lapsi,
niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja
minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsin
minä sen, mikä lapsen on. 12 Sillä nyt me näemme kuin
kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista
kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin
minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin
täydellisesti tunnetaan. 13 Niin pysyvät nyt usko, toivo,
rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus.

14 Tavoitelkaa rakkautta ja pyrkikää saamaan
hengellisiä lahjoja, mutta varsinkin profetoimisen
lahjaa. 2 Sillä kielillä puhuva ei puhu ihmisille, vaan
Jumalalle; ei häntä näet kukaan ymmärrä, sillä hän
puhuu salaisuuksia hengessä. 3 Mutta profetoiva
puhuu ihmisille rakennukseksi ja kehoitukseksi ja
lohdutukseksi. 4 Kielillä puhuva rakentaa itseään,
mutta profetoiva rakentaa seurakuntaa. 5 Soisin teidän
kaikkien puhuvan kielillä, mutta vielä mieluummin soisin
teidän profetoivan; sillä profetoiva on suurempi kuin
kielillä puhuva, ellei tämä samalla selitä, niin että
seurakunta siitä rakentuu. 6 Jos minä nyt, veljet,
tulisin luoksenne kielillä puhuen, mitä minä teitä sillä
hyödyttäisin, ellen puhuisi teille ilmestyksen tai tiedon
tai profetian tai opetuksen sanoja? 7 Niinhän on
elottomain soittimienkin laita, huilujen tai kitarain: kuinka
tiedetään, mitä huilulla tai kitaralla soitetaan, elleivät

ne soi toisistaan erottuvin sävelin? 8 Niinikään, jos
pasuna antaa epäselvän äänen, kuka silloin valmistautuu
taisteluun? 9 Samoin tekin: jos ette kielellänne saa
esiin selvää puhetta, kuinka voidaan sellainen puhe
ymmärtää? Tehän puhutte silloin tuuleen. 10 Maailmassa
on, kuka tietää, kuinka monta eri kieltä, mutta ei
ainoatakaan, jonka äänet eivät ole ymmärrettävissä. 11
Mutta jos en tiedä sanojen merkitystä, olen minä puhujalle
muukalainen, ja puhuja on minulle muukalainen. 12
Samoin tekin, koska tavoittelette henkilahjoja, niin
pyrkikää seurakunnan rakennukseksi saamaan niitä
runsaasti. 13 Sentähden rukoilkoon se, joka kielillä
puhuu, että hän taitaisi selittää. 14 Sillä jos minä
rukoilen kielillä puhuen, niin minun henkeni kyllä
rukoilee, mutta ymmärrykseni on hedelmätön. 15
Kuinka siis on? Minun on rukoiltava hengelläni, mutta
minun on rukoiltava myöskin ymmärryksellänі; minun
on veisattava kiitosta hengelläni, mutta minun on
veisattava myöskin ymmärryksellänі. 16 Sillä jos ylistät
Jumalaa hengessä, kuinka oppimattoman paikalla
istuva saattaa sanoa "amen" sinun kiitokseesi? Eihän
hän ymmärrä, mitä sanot. 17 Sinä kyllä kiität hyvin,
mutta toinen ei siitä rakennu. 18 Minä kiitän Jumalaa,
että puhun kielillä enemmän kuin teistä kukaan; 19
mutta seurakunnassa tahdon mieluummin puhua viisi
sanaa ymmärryksellänі, opettaakseni muitakin, kuin
kymmenentuhatta sanaa kielillä. 20 Veljet, älkää olko
lapsia ymmärrykseltänne, vaan pahuudessa olkaa lapsia;
mutta ymmärrykseltä olkaa täysi-ikäisiä. 21 Laissa on
kirjoitettuna: "Vieraskielisten kautta ja muukalaisten
huulilla minä olen puhuva tälle kansalle, eivätkä he
sittenkään minua kuule, sanoo Herra". 22 Kielet eivät
siis ole merkiksi uskoville, vaan niille, jotka eivät usko;
mutta profetoiminen ei ole merkiksi uskottomille, vaan
uskoville. 23 Jos nyt koko seurakunta kokoontuisi
yhteen ja kaikki siellä puhuisivat kielillä ja sinne tulisi
opetuksesta tai uskosta osattomia, eivätkö he sanoisi
teidän olevan järjiltänne? 24 Mutta jos kaikki profetoisivat
ja joku uskosta tai opetuksesta osaton tulisi sisään,
niin kaikki paljastaisivat hänet ja kaikki langettaisivat
hänestä tuomion, 25 hänen sydämensä salaisuudet
tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen langeten rukoilisi
Jumalaa ja julistaisi, että Jumala totisesti on teissä. 26
Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, on jokaisella
jotakin annettavaa: millä on virsi, millä opetus, millä
ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää; kaikki
tapahtukoon rakennukseksi. 27 Jos kielillä puhutaan,
niin puhukoon kullakin kertaa vain kaksi tai enintään
kolme, ja yksi kerrallaan, ja yksi selittäköön; 28 mutta
jos ei ole selittäjää, niin olkoot vaiti seurakunnassa
ja puhukoot itselleen ja Jumalalle. 29 Profeetoista
saakoon kaksi tai kolme puhua, ja muut arvostelkoot;
30 mutta jos joku toinen siinä istuva saa ilmestyksen,
vaietkoon ensimmäinen. 31 Sillä te saatatte kaikki
profetoida, toinen toisenne jälkeen, että kaikki saisivat
opetusta ja kaikki kehoitusta. 32 Ja profeettain henget
ovat profeetoille alamaiset; 33 sillä ei Jumala ole
epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala. Niinkuin kaikissa
pyhien seurakunnissa, 34 olkoot vaimot vaiti teidänkin
seurakunnankokouksissanne, sillä heidän ei ole lupa
puhua, vaan olkoot alamaisia, niinkuin lakikin sanoo.
35 Mutta jos he tahtovat tietoa jostakin, niin kysykööt
kotonaan omilta miehiltään, sillä häpeällistä on naisen
puhua seurakunnassa. 36 Vai teistäkö Jumalan sana on
lähtenyt? Vai ainoastaan teidänkö tykönne se on tullut?
37 Jos joku luulee olevansa profeetta tai hengellinen, niin
tietäköön, että mitä minä kirjoitan teille, se on Herran
käsky. 38 Mutta jos joku ei sitä ymmärrä, niin olkoon
ymmärtämättä. 39 Sentähden, veljeni, harrastakaa
profetoimista älkääkä estäkö kielillä puhumasta. 40
Mutta kaikki tapahtukoon säädyllisesti ja järjestyksessä.

15 Veljet, minä johdatan teidät tuntemaan sen
evankeliumin, jonka minä teille julistin, jonka te
myöskin olette ottaneet vastaan ja jossa myös pysytte 2
ja jonka kautta te myös pelastutte, jos pidätte siitä kiinni
semmoisena, kuin minä sen teille julistin, ellette turhaan
ole uskoneet. 3 Sillä minä annoin teille ennen kaikkea
tiedoksi sen, minkä itse olin saanut: että Kristus on
kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan,
4 ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista
kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan, 5 ja että
hän näyttäytyi Keefaalle, sitten niille kahdelletoista. 6
Sen jälkeen hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmälle
kuin viidellesadalle veljelle, joista useimmat vielä nytkin
ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois. 7
Sen jälkeen hän näyttäytyi Jaakobille, sitten kaikille
apostoleille. 8 Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi
minullekin, joka olen ikäänkuin keskensyntynyt. 9 Sillä
minä olen apostoleista halvin enkä ole sen arvoinen,
että minua apostoliksi kutsutaan, koska olen vainonnut
Jumalan seurakuntaa. 10 Mutta Jumalan armosta minä
olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan
ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen
työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo,
joka on minun kanssani. 11 Olinpa siis minä tai olivatpa
he: näin me saarnaamme, ja näin te olette uskoon
tulleet. 12 Mutta jos Kristuksesta saarnataan, että hän
on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat
sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole? 13 Vaan
jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta, ei Kristuskaan ole
noussut. 14 Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista,
turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän
uskonne; 15 ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi
Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa
vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei
ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä. 16 Sillä

jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty. **17** Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. **18** Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut. **19** Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat. **20** Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. **21** Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. **22** Sillä niinkuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, **23** mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan; **24** sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. **25** Sillä hänen pitää hallitseman "siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle". **26** Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema. **27** Sillä: "kaikki hän on alistanut hänen jalkojensa alle". Mutta kun hän sanoo: "kaikki on alistettu", niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen allensa. **28** Ja kun kaikki on alistettu Pojan valtaan, silloin itse Poikakin alistetaan sen valtaan, joka on alistanut hänen valtaansa kaiken, että Jumala olisi kaikki kaikissa. **29** Mitä muutoin ne, jotka kastattavat itsensä kuolleitten puolesta, sillä saavat aikaan? Jos kuolleet eivät heräjä, miksi nämä sitten kastattavat itsensä heidän puolestaan? **30** Ja miksi mekään antaudumme joka hetki vaaraan? **31** Joka päivä minä olen kuoleman kidassa, niin totta kuin te, veljet, olette minun kerskaukseni Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. **32** Jos minä ihmisten tavoin olen taistellut petojen kanssa Efesossa, mitä hyötyä minulle siitä on? Jos kuolleet eivät heräjä, niin: "syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme". **33** Älkää eksykö. "Huono seura hyvät tavat turmelee." **34** Raitistukaa oikealla tavalla, älkääkä syntiä tehkö; sillä niitä on, joilla ei ole mitään tietoa Jumalasta. Teidän häpeäksenne minä tämän sanon. **35** Mutta joku ehkä kysyy: "Millä tavoin kuolleet heräjävät, ja millaisessa ruumiissa he tulevat?" **36** Sinä mieletön, se, minkä kylvät, ei virkoa eloon, ellei se ensin kuole! **37** Ja kun kylvät, et kylvä sitä vartta, joka on nouseva, vaan paljaan jyvän, nisun jyvän tai muun minkä tahansa. **38** Mutta Jumala antaa sille varren, sellaisen kuin tahtoo, ja kullekin siemenelle sen oman varren. **39** Ei kaikki liha ole samaa lihaa, vaan toista on ihmisten, toista taas karjan liha, toista on lintujen liha, toista kalojen. **40** Ja on taivaallisia ruumiita ja maallisia ruumiita; mutta toinen on taivaallisten kirkkaus, toinen taas maallisten. **41** Toinen on auringon kirkkaus ja toinen kuun kirkkaus ja toinen tähtien kirkkaus, ja toinen tähti voittaa toisen kirkkaudessa. **42** Niin on myös kuolleitten ylösnousemus: kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa; **43** kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa; **44** kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis. Jos kerran on sielullinen ruumis, niin on myös hengellinen. **45** Niin on myös kirjoitettu: "Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu"; viimeisestä Aadamista tuli eläväksitekevä henki. **46** Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielullista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä. **47** Ensimmäinen ihminen oli maasta, maallinen, toinen ihminen on taivaasta. **48** Minkäkaltainen maallinen oli, senkaltaisia ovat myös maalliset; ja minkäkaltainen taivaallinen on, senkaltaisia ovat myös taivaalliset. **49** Ja niinkuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva. **50** Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta. **51** Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme, **52** yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme. **53** Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. **54** Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nielty ja voitto saatu". **55** "Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?" **(Hadēs g86)** **56** Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. **57** Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! **58** Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäkönne ei ole turha Herrassa.

16 Mitä tulee keräykseen pyhiä varten, niin tehkää tekin samalla tavoin, kuin minä olen määrännyt Galatian seurakunnille. **2** Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäen menestymisensä mukaan, ettei keräyksiä tehtäisi vasta minun tultuani. **3** Mutta kun olen saapunut teidän tykönne, lähetän minä ne henkilöt, jotka siihen sopiviksi katsotte, kirjeet mukanaan, viemään teidän rakkaudenlahjanne Jerusalemiin; **4** ja jos asia on sen arvoinen, että minunkin on lähteminen, niin saavat he lähteä minun kanssani. **5** Aion nimittäin tulla teidän tykönne kuljettuani läpi Makedonian, sillä minä kuljen Makedonian kautta; **6** mutta teidän luonanne viivyn ehkä jonkin aikaa, kenties vietän talvenkin, että te sitten auttaisitte minua eteenpäin, minne matkustanenkin. **7** Sillä en tahdo nyt vain ohimennen käydä teitä

katsomassa, toivon näet saavani viipyä jonkin aikaa
teidän luonanne, jos Herra sallii. **8** Mutta Efesossa
minä viivyn helluntaihin saakka; **9** sillä minulle on
avautunut ovi suureen ja hedelmälliseen työhön, ja
vastustajia on paljon. **10** Mutta jos Timoteus saapuu,
niin katsokaa, että hän pelotta voi olla teidän luonanne,
sillä Herran työtä hän toimittaa niinkuin minäkin. **11**
Älköön siis kukaan häntä halveksiko, vaan auttakaa
häntä lähtemään rauhassa matkalle, että hän tulisi
minun tyköni; sillä minä ja veljet odotamme häntä. **12**
Mitä veli Apollokseen tulee, olen hartaasti kehoittanut
häntä lähtemään veljien kanssa teidän tykönne; mutta
hän ei ole ollenkaan halukas lähtemään nyt, vaan
tulee, kun hänelle sopii. **13** Valvokaa, pysykää lujina
uskossa, olkaa miehuulliset, olkaa väkevät. **14** Kaikki,
mitä teette, tapahtukoon rakkaudessa. **15** Mutta minä
kehoitan teitä, veljet: te tunnette Stefanaan perhekunnan
ja tiedätte, että se on Akaian ensi hedelmä ja että he
ovat antautuneet pyhien palvelukseen. **16** Olkaa tekin
kuuliaisia heidän kaltaisilleen ja jokaiselle, joka heidän
kanssaan työtä tekee ja vaivaa näkee. **17** Minä iloitsen
Stefanaan ja Fortunatuksen ja Akaikuksen tännetulosta,
koska he korvaavat minulle teidän poissaolonne; **18**
he ovat virkistäneet minun henkeäni niinkuin teidänkin.
Antakaa siis täysi tunnustus sellaisille miehille. **19**
Aasian seurakunnat tervehtivät teitä. Monet tervehdykset
Herrassa lähettävät teille Akylas ja Priska sekä heidän
kodissaan kokoontuva seurakunta. **20** Kaikki veljet
lähettävät teille tervehdyksen. Tervehtikää toisianne
pyhällä suunannolla. **21** Tervehdys minulta, Paavalilta,
omakätisesti. **22** Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän
olkoon kirottu! Maran ata. **23** Herran Jeesuksen armo
olkoon teidän kanssanne. **24** Minun rakkauteni on teidän
kaikkien kanssa Kristuksessa Jeesuksessa.

2 Korinttilaisille

1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen
apostoli, ja veli Timoteus Korintossa olevalle Jumalan
seurakunnalle ynnä kaikille pyhille koko Akaiassa. **2**
Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja
Herralta Jeesukselta Kristukselta! **3** Kiitetty olkoon
meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja
Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, **4**
joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että
me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme
lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa
ahdistuksessa ovat. **5** Sillä samoin kuin Kristuksen
kärsimykset runsaina tulevat meidän osaksemme,
samoin tulee meidän osaksemme myöskin lohdutus
runsaana Kristuksen kautta. **6** Mutta jos olemme
ahdistuksessa, niin tapahtuu se teille lohdutukseksi ja
pelastukseksi; jos taas saamme lohdutusta, niin tapahtuu
sekin teille lohdutukseksi, ja se vaikuttaa, että te kestätte
samat kärsimykset, joita mekin kärsimme; ja toivomme
teistä on vahva, **7** koska me tiedämme, että samoin kuin
olette osalliset kärsimyksistä, samoin olette osalliset
myöskin lohdutuksesta. **8** Sillä me emme tahdo, veljet,
pitää teitä tietämättöminä siitä ahdistuksesta, jossa me
olimme Aasiassa, kuinka ylenpalttiset, yli voimiemme
käyvät, meidän rasituksemme olivat, niin että jo olimme
epätoivossa hengestämmekin, **9** ja itse me jo luulimme
olevamme kuolemaan tuomitut, ettemme luottaisi
itseemme, vaan Jumalaan, joka kuolleet herättää. **10** Ja
hän pelasti meidät niin suuresta kuolemanvaarasta, ja
yhä pelastaa, ja häneen me olemme panneet toivomme,
että hän vielä vastakin pelastaa, **11** kun tekin autatte
meitä rukouksillanne, että monesta suusta meidän
tähtemme kohoaisi runsas kiitos siitä armosta, joka on
osaksemme tullut. **12** Sillä meidän kerskauksemme
on tämä: meidän omantuntomme todistus siitä, että
me maailmassa ja varsinkin teidän luonanne olemme
vaeltaneet Jumalan pyhyydessä ja puhtaudessa, emme
lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa. **13** Sillä
eihän siinä, mitä teille kirjoitamme, ole muuta, kuin mikä
siinä on luettavana ja minkä te myös ymmärrätte; ja
minä toivon teidän loppuun asti ymmärtävän **14** -niinkuin
meitä osaksi myös olette oppineet ymmärtämään-
että me olemme teidän kerskauksenne, samoin kuin
tekin meidän, Herramme Jeesuksen päivänä. **15** Ja
tässä luottamuksessa minä aioin ensin tulla teidän
tykönne, että saisitte vielä toisenkin todistuksen minun
suosiostani, **16** ja sitten teidän kauttanne matkustaa
Makedoniaan, ja taas Makedoniasta palata teidän
tykönne ja teidän varustamananne matkata Juudeaan.
17 Kun minulla siis oli tämä aikomus, en kaiketi ole
menetellyt kevytmielisesti? Vai päätänkö lihan mukaan,
minkä päätän, niin että puheeni on sekä "on, on", että
"ei, ei"? **18** Mutta Jumala sen takaa, että puheemme
teille ei ole "on" ja "ei". **19** Sillä Jumalan Poika, Kristus
Jeesus, jota me, minä ja Silvanus ja Timoteus, olemme
teidän keskellänne saarnanneet, ei tullut ollakseen "on"
ja "ei", vaan hänessä tuli "on". **20** Sillä niin monta
kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovat hänessä
"on"; sentähden tulee hänen kauttaan myös niiden
"amen", Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme. **21**
Mutta se, joka lujittaa meidät yhdessä teidän kanssanne
Kristukseen ja joka on voidellut meidät, on Jumala, **22**
joka myös on painanut meihin sinettinsä ja antanut
Hengen vakuudeksi meidän sydämiimme. **23** Mutta
minä kutsun Jumalan sieluni todistajaksi, että minä teitä
säästääkseni en vielä tullut Korinttoon; **24** ei niin, että
tahdomme vallita teidän uskoanne, vaan me yhdessä
autamme teitä teidän iloonne; sillä uskossa te olette
lujat.

2 Olin nimittäin mielessäni päättänyt, etten tullessani
teidän tykönne taas toisi murhetta mukanani. **2**
Sillä jos minä saatan teidät murheellisiksi, niin eihän
minua voi saada iloiseksi kukaan muu kuin se, jonka
minä olen murheelliseksi saattanut. **3** Ja juuri sen minä
kirjoitin sitä varten, etten tullessani saisi murhetta niistä,
joista minun piti saada iloa, koska minulla on teihin
kaikkiin se luottamus, että minun iloni on kaikkien teidän
ilonne. **4** Sillä suuressa sydämen ahdistuksessa ja
hädässä minä kirjoitin teille monin kyynelin, en sitä
varten, että te murheellisiksi tulisitte, vaan että tuntisitte
sen erinomaisen rakkauden, joka minulla on teihin.
5 Mutta jos eräs on tuottanut murhetta, ei hän ole
tuottanut murhetta minulle, vaan teille kaikille, jossakin
määrin, etten liikaa sanoisi. **6** Semmoiselle riittää se
rangaistus, minkä hän useimmilta on saanut; **7** niin
että teidän päinvastoin ennemmin tulee antaa anteeksi
ja lohduttaa, ettei hän ehkä menehtyisi liian suureen
murheeseen. **8** Sentähden minä kehoitan teitä, että
päätätte ruveta osoittamaan rakkautta häntä kohtaan; **9**
sillä sitä varten minä kirjoitinkin, että saisin nähdä, kuinka
te kestätte koetuksen, oletteko kaikessa kuuliaiset.
10 Mutta kenelle te jotakin anteeksi annatte, sille
minäkin; sillä mitä minä olen anteeksi antanut-jos minulla
on ollut jotakin anteeksiannettavaa-sen olen anteeksi
antanut teidän tähtenne Kristuksen kasvojen edessä,
11 ettei saatana pääsisi meistä voitolle; sillä hänen
juonensa eivät ole meille tuntemattomat. **12** Tultuani
Trooaaseen julistamaan Kristuksen evankeliumia avautui
minulle ovi työhön Herrassa, **13** mutta minä en
saanut lepoa hengessäni, kun en tavannut Tiitusta,
veljeäni. Sentähden sanoin heille jäähyväiset ja lähdin
Makedoniaan. **14** Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina
kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän
kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa

tuoksun! 15 Sillä me olemme Kristuksen tuoksu
Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien
joukossa: 16 näille tosin kuoleman haju kuolemaksi,
mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on
tällaiseen kelvollinen? 17 Sillä me emme ole niinkuin
nuo monet, jotka myyskentelevät Jumalan sanaa; vaan
puhtaasta mielestä, niinkuin Jumalan vaikutuksesta,
Jumalan edessä, me Kristuksessa puhumme.

3 Alammeko taas suositella itseämme? Vai
tarvinnemmeko, niinkuin muutamat, suosituskirjeitä
teille tai teiltä? 2 Te itse olette meidän kirjeemme, joka on
sydämeemme kirjoitettu ja jonka kaikki ihmiset tuntevat
ja lukevat. 3 Sillä ilmeistä on, että te olette Kristuksen
kirje, meidän palvelustyöllämme kirjoitettu, ei musteella,
vaan elävän Jumalan Hengellä, ei kivitauluihin, vaan
sydämen lihatauluihin. 4 Tämmöinen luottamus meillä
on Kristuksen kautta Jumalaan; 5 ei niin, että meillä
itsellämme olisi kykyä ajatella jotakin, ikäänkuin se tulisi
meistä itsestämme, vaan se kyky, mikä meillä on, on
Jumalasta, 6 joka myös on tehnyt meidät kykeneviksi
olemaan uuden liiton palvelijoita, ei kirjaimen, vaan
Hengen; sillä kirjain kuolettaa, mutta Henki tekee
eläväksi. 7 Mutta jos jo kuoleman virka, joka oli kirjaimin
kaiverrettu kiviin, ilmestyi kirkkaudessa, niin etteivät
Israelin lapset kärsineet katsella Mooseksen kasvoja
hänen kasvojensa kirkkauden tähden, joka kuitenkin oli
katoavaista, 8 kuinka paljoa enemmän onkaan Hengen
virka oleva kirkkaudessa! 9 Sillä jos kadotustuomion
virka jo oli kirkkautta, niin on vanhurskauden virka vielä
paljoa runsaammassa määrin kirkkautta. 10 Sillä se,
millä ennen oli kirkkaus, on tämän rinnalla kirkkautta
vailla, tämän ylenpalttisen kirkkauden tähden. 11 Jos
sillä, mikä on katoavaista, oli kirkkaus, niin vielä paljoa
enemmän on sillä, mikä on pysyväistä, oleva kirkkautta.
12 Koska meillä siis on tämmöinen toivo, niin me olemme
aivan rohkeat 13 emmekä tee niinkuin Mooses, joka pani
peitteen kasvoillensa, etteivät Israelin lapset näkisi sen
loppua, mikä on katoavaista. 14 Mutta heidän mielensä
paatuivat, sillä vielä tänäkin päivänä sama peite, vanhan
liiton kirjoituksia luettaessa, pysyy poisottamatta, sillä
vasta Kristuksessa se katoaa. 15 Vielä tänäkin päivänä,
kun Moosesta luetaan, on peite heidän sydämensä
päällä; 16 mutta kun heidän sydämensä kääntyy Herran
tykö, otetaan peite pois. 17 Sillä Herra on Henki, ja
missä Herran Henki on, siinä on vapaus. 18 Mutta me
kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran
kirkkautta kuin kuvastimesta, muutumme saman kuvan
kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa
Herra, joka on Henki.

4 Sentähden, kun meillä on tämä virka sen
laupeuden mukaan, joka on osaksemme tullut,
me emme lannistu, 2 vaan olemme hyljänneet kaikki
häpeälliset salatiet, niin ettemme vaella kavaluudessa
emmekä väärennä Jumalan sanaa, vaan julkituomalla
totuuden me suositamme itseämme jokaisen ihmisen
omalletunnolle Jumalan edessä. 3 Mutta jos meidän
evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä,
jotka kadotukseen joutuvat, 4 niissä uskottomissa,
joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut,
ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen
kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan
kuva. **(aiōn g165)** 5 Sillä me emme julista itseämme,
vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me teidän
palvelijanne Jeesuksen tähden. 6 Sillä Jumala, joka
sanoi: "Loistakoon valkeus pimeydestä", on se, joka
loisti sydämiimme, että Jumalan kirkkauden tunteminen,
sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa,
levittäisi valoansa. 7 Mutta tämä aarre on meillä
saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi
Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. 8 Me olemme
kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa,
neuvottomat, mutta emme toivottomat, 9 vainotut, mutta
emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut.
10 Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa
ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän
ruumiissamme näkyviin. 11 Sillä me, jotka elämme,
olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että
Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme
näkyviin. 12 Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä,
mutta elämä teissä. 13 Mutta koska meillä on sama uskon
Henki, niinkuin kirjoitettu on: "Minä uskon, sentähden
minä puhun", niin mekin uskomme, ja sentähden me
myös puhumme, 14 tietäen, että hän, joka herätti Herran
Jeesuksen, on herättävä meidätkin Jeesuksen kanssa ja
asettava esiin yhdessä teidän kanssanne. 15 Sillä kaikki
tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä
useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta
Jumalan kunniaksi. 16 Sentähden me emme lannistu;
vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin
sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu. 17 Sillä tämä
hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille
iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti,
(aiōnios g166) 18 meille, jotka emme katso näkyväisiä,
vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta
näkymättömät iankaikkisia. **(aiōnios g166)**

5 Sillä me tiedämme, että vaikka tämä meidän
maallinen majamme hajotetaankin maahan, meillä
on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa,
joka ei ole käsin tehty. **(aiōnios g166)** 2 Sentähden
me huokaammekin ikävöiden, että saisimme pukeutua
taivaalliseen majaamme, 3 sillä kun me kerran olemme
siihen pukeutuneet, ei meitä enää havaita alastomiksi.
4 Sillä me, jotka olemme tässä majassa, huokaamme
raskautettuina, koska emme tahdo riisuutua, vaan

pukeutua, että elämä nielisi sen, mikä on kuolevaista. **5** Mutta se, joka on valmistanut meidät juuri tähän, on Jumala, joka on antanut meille Hengen vakuudeksi. **6** Sentähden me aina olemme turvallisella mielellä ja tiedämme, että, niin kauan kuin olemme kotona tässä ruumiissamme, me olemme poissa Herrasta; **7** sillä me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä. **8** Mutta me olemme turvallisella mielellä ja haluaisimme mieluummin muuttaa pois ruumiista ja päästä kotiin Herran tykö. **9** Sentähden me, olimmepa kotona tai olimmepa poissa, ahkeroitsemme olla hänelle mieliksi. **10** Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa. **11** Kun siis tiedämme, mitä Herran pelko on, niin me koetamme saada ihmisiä uskomaan, mutta Jumala kyllä meidät tuntee; ja minä toivon, että tekin omissatunnoissanne meidät tunnette. **12** Emme nyt taas suosittele itseämme teille, vaan tahdomme antaa teille aihetta kerskata meistä, että teillä olisi mitä vastata niille, jotka kerskaavat siitä, mikä silmään näkyy, eikä siitä, mikä sydämessä on. **13** Sillä jos me olemme olleet suunniltamme, niin olemme olleet Jumalan tähden; jos taas maltamme mielemme, teemme sen teidän tähtenne. **14** Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet; **15** ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. **16** Sentähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. **17** Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. **18** Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. **19** Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. **20** Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. **21** Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.

6 Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. **2** Sillä hän sanoo: "Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut". Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä. **3** Me emme missään kohden anna aihetta pahennukseen, ettei virkaamme moitittaisi, **4** vaan kaikessa me osoittaudumme Jumalan palvelijoiksi: suuressa kärsivällisyydessä, vaivoissa, hädissä, ahdistuksissa, **5** ruoskittaessa, vankeudessa, meteleissä, vaivannäöissä, valvomisissa, paastoissa; **6** puhtaudessa, tiedossa, pitkämielisyydessä, ystävällisyydessä, Pyhässä Hengessä, vilpittömässä rakkaudessa, **7** totuuden sanassa, Jumalan voimassa, vanhurskauden sota-aseet oikeassa kädessä ja vasemmassa; **8** kunniassa ja häpeässä, pahassa maineessa ja hyvässä, villitsijöinä ja kuitenkin totta puhuvina, **9** tuntemattomina ja kuitenkin hyvin tunnettuina; kuolemaisillamme, ja katso, me elämme, kuritettuina emmekä kuitenkaan tapettuina, **10** murheellisina, mutta aina iloisina, köyhinä, mutta kuitenkin monia rikkaiksi tekevinä, mitään omistamatta, mutta kuitenkin omistaen kaiken. **11** Suumme on auennut puhumaan teille, korinttolaiset, sydämemme on avartunut. **12** Ei ole teillä ahdasta meidän sydämessämme, mutta ahdas on teidän oma sydämenne. **13** Antakaa verta verrasta-puhun kuin lapsilleni-avartukaa tekin. **14** Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? **15** Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? **16** Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeli, niinkuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani". **17** Sentähden: "Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani **18** ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttärikseni, sanoo Herra, Kaikkivaltias".

7 Koska meillä siis on nämä lupaukset, rakkaani, niin puhdistautukaamme kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta, saattaen pyhityksemme täydelliseksi Jumalan pelossa. **2** Antakaa meille tilaa sydämessänne. Emme ole tehneet kenellekään vääryyttä, emme ole olleet kenellekään turmioksi, emme kenellekään vahinkoa tuottaneet. **3** En sano tätä tuomitakseni teitä, sillä olenhan jo sanonut, että te olette meidän sydämessämme, yhdessä kuollaksemme ja yhdessä elääksemme. **4** Paljon minulla on luottamusta teihin, paljon minulla on kerskaamista teistä; olen täynnä lohdutusta, minulla on ylenpalttinen ilo kaikessa ahdingossamme. **5** Sillä ei Makedoniaan tultuammekaan lihamme saanut mitään rauhaa, vaan me olimme kaikin tavoin ahdistetut: ulkoapäin taisteluja, sisältäpäin pelkoa. **6** Mutta Jumala, joka masentuneita lohduttaa, lohdutti meitä Tiituksen tulolla, **7** eikä ainoastaan hänen tulollansa, vaan myöskin sillä lohdutuksella, jonka hän

oli teistä saanut, sillä hän on kertonut meille teidän
ikävöimisestänne, valittelustanne ja innostanne minun
hyväkseni, niin että minä iloitsin vielä enemmän. 8 Sillä
vaikka murehutinkin teitä kirjeelläni, en sitä kadu, ja jos
kaduinkin, niin minä-kun näen, että tuo kirje on, vaikkapa
vain vähäksi aikaa, murehuttanut teitä- 9 nyt iloitsen, en
siitä, että tulitte murheellisiksi, vaan siitä, että murheenne
oli teille parannukseksi; sillä te tulitte murheellisiksi
Jumalan mielen mukaan, ettei teillä olisi mitään vahinkoa
meistä. 10 Sillä Jumalan mielen mukainen murhe saa
aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota ei
kukaan kadu; mutta maailman murhe tuottaa kuoleman.
11 Sillä katsokaa, kuinka suurta intoa juuri tuo Jumalan
mielen mukainen murehtimisenne on saanut teissä
aikaan, mitä puolustautumista, mitä paheksumista, mitä
pelkoa, ikävöimistä, kiivautta, mitä kurittamista! Olette
kaikin tavoin osoittaneet olevanne puhtaat tässä asiassa.
12 Vaikka minä siis kirjoitinkin teille, en kirjoittanut
vääryyttä tehneen enkä vääryyttä kärsineen vuoksi, vaan
sentähden, että teidän intonne meidän hyväksemme
tulisi julki teidän keskuudessanne Jumalan edessä. 13
Sentähden me olemme nyt lohdutetut. Mutta tämän
lohdutuksemme ohessa on meitä vielä paljoa enemmän
ilahuttanut Tiituksen ilo, sillä hänen henkensä on saanut
virvoitusta teiltä kaikilta. 14 Sillä jos olenkin jossakin
kohden teitä hänelle kehunut, en ole joutunut häpeään,
vaan niinkuin kaikki, mitä olemme teille puhuneet, on
totta, niin on myös se, mistä olemme teitä Tiitukselle
kehuneet, osoittautunut todeksi. 15 Ja hänen sydämensä
heltyy yhä enemmän teitä kohtaan, kun hän muistelee
kaikkien teidän kuuliaisuuttanne, kuinka te pelolla ja
vavistuksella otitte hänet vastaan. 16 Minä iloitsen, että
kaikessa voin olla teistä turvallisella mielellä.

8 Mutta me saatamme teidän tietoonne, veljet,
mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian
seurakunnissa: 2 että, vaikka he olivatkin monessa
ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän
suuressa köyhyydessäänkin niin ylenpalttinen, että
he alttiisti antoivat runsaita lahjoja. 3 Sillä voimiensa
mukaan, sen minä todistan, jopa yli voimiensakin he
antoivat omasta halustansa, 4 paljolla pyytämisellä
anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi
pyhien avustamiseen; 5 eivätkä he vain tehneet, niinkuin
me olimme toivoneet, vaan antoivat itsensäkin, ennen
kaikkea Herralle ja sitten meille, Jumalan tahdosta, 6
niin että me kehoitimme Tiitusta, niinkuin hän jo oli
alkanut, saattamaan teidän keskuudessanne päätökseen
tämänkin rakkaudentyön. 7 Mutta niinkuin teillä on
ylenpalttisesti kaikkea: uskoa, sanaa, tietoa, kaikkinaista
intoa ja meistä teihin tullutta rakkautta, niin olkaa
ylenpalttiset tässäkin rakkaudentyössä. 8 En sano tätä
käskien, vaan viittaamalla muiden intoon minä tahdon
koetella teidänkin rakkautenne vilpittömyyttä. 9 Sillä
te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen
armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne
köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte.
10 Minä annan vain neuvon tässä asiassa; sillä se on
hyödyksi teille, jotka jo viime vuonna olitte ensimmäiset,
ette ainoastaan tekemässä, vaan myös tahtomassa. 11
Täyttäkää nyt siis tekonne, niin että, yhtä alttiisti kuin
olitte sen päättäneet, sen myös täyttäisitte, varojenne
mukaan. 12 Sillä jos on alttiutta, niin se on otollinen sen
mukaan, kuin on varoja, eikä sen mukaan, kuin niitä ei
ole. 13 Sillä ei ole tarkoitus, että muilla olisi huojennus,
teillä rasitus, vaan tasauksen vuoksi tulkoon tätä nykyä
teidän yltäkylläisyytenne heidän puutteensa hyväksi, 14
että heidänkin yltäkylläisyytensä tulisi teidän puutteenne
hyväksi, niin että syntyisi tasaus, 15 niinkuin kirjoitettu
on: "Joka oli paljon koonnut, sille ei jäänyt liikaa, ja
joka oli koonnut vähän, siltä ei mitään puuttunut". 16
Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa Tiituksen sydämeen
saman innon teidän hyväksenne! 17 Sillä hän otti
varteen minun kehoitukseni, innostuipa niinkin, että
lähtee omasta halustaan teidän tykönne. 18 Ja me
lähetämme hänen kanssaan veljen, jota evankeliumin
julistamisesta kiitetään kaikissa seurakunnissa 19
ja jonka seurakunnat vielä sen lisäksi myös ovat
valinneet matkatoveriksemme viemään tätä rakkauden
lahjaa, joka on meidän toimitettavanamme itse Herran
kunniaksi ja oman alttiutemme osoitukseksi. 20 Näin
me teemme, ettei kukaan pääsisi moittimaan meitä
mistään, mikä koskee tätä runsasta avustusta, joka on
meidän toimitettavanamme. 21 Sillä me ahkeroitsemme
sitä, mikä on hyvää ei ainoastaan Herran, vaan myös
ihmisten edessä. 22 Ja näiden kanssa me lähetämme
vielä erään veljemme, jonka intoa usein ja monessa
asiassa olemme koetelleet ja joka nyt on entistä paljon
innokkaampi, koska hänellä on niin suuri luottamus
teihin. 23 Jos siis on puhe Tiituksesta, niin hän on
minun toverini ja työkumppanini teidän hyväksenne;
meidän veljemme taas ovat seurakuntien lähettiläitä,
ovat Kristuksen kunnia. 24 Kun te siis osoitatte heille
rakkauttanne ja näytätte todeksi sen, mistä me olemme
teitä kehuneet, niin teette sen seurakuntien edessä.

9 Pyhien avustamisesta minun tosin on tarpeetonta
kirjoittaa teille; 2 sillä minä tunnen teidän alttiutenne,
ja siitä minä kehun teitä makedonialaisille, että näet Akaia
on ollut valmiina menneestä vuodesta alkaen, ja niin on
teidän intonne saanut sangen monta innostumaan. 3
Lähetän nyt kuitenkin nämä veljet, ettei kerskaamisemme
teistä tässä kohden näyttäytyisi tyhjäksi, vaan että olisitte
valmiit, niinkuin olen sanonut teidän olevan; 4 muutoin,
jos makedonialaisia tulee minun kanssani ja he tapaavat
teidät valmistumattomina, me-ettemme sanoisi te-ehkä
joutuisimme häpeään tässä luottamuksessamme. 5 Olen

siis katsonut tarpeelliseksi kehoittaa veljiä edeltäpäin
lähtemään teidän tykönne ja toimittamaan valmiiksi
ennen lupaamanne runsaan lahjan, niin että se olisi
valmis runsaana eikä kitsaana. 6 Huomatkaa tämä:
joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka
runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. 7 Antakoon
kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen
eikä pakosta; sillä iloista antajaa Jumala rakastaa. 8 Ja
Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti
kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea
riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista
hyvää; 9 niinkuin kirjoitettu on: "Hän sirottelee,
hän antaa köyhille, hänen vanhurskautensa pysyy
iankaikkisesti". (aiōn g165) 10 Ja hän, joka antaa siemenen
kylväjälle ja leivän ruuaksi, on antava teillekin ja
enentävä kylvönne ja kasvattava teidän vanhurskautenne
hedelmät, 11 niin että te kaikessa vaurastuen voitte
vilpittömästi harjoittaa kaikkinaista anteliaisuutta, joka
meidän kauttamme saa aikaan kiitosta Jumalalle. 12
Sillä tämä avustamispalvelus ei ainoastaan poista
pyhien puutteita, vaan käy vieläkin hedelmällisemmäksi
Jumalalle annettujen monien kiitosten kautta, 13 kun
he, tästä teidän palveluksestanne huomattuaan, kuinka
taattu teidän mielenne on, ylistävät Jumalaa siitä,
että te näin alistuvaisesti tunnustaudutte Kristuksen
evankeliumiin ja näin vilpittömästi olette ruvenneet
yhteyteen heidän kanssaan ja kaikkien kanssa. 14
Ja hekin rukoilevat teidän edestänne ja ikävöivät teitä
sen ylen runsaan Jumalan armon tähden, joka on
teidän osaksenne tullut. 15 Kiitos Jumalalle hänen
sanomattomasta lahjastaan!

10 Minä, Paavali, itse kehoitan teitä Kristuksen
laupeuden ja lempeyden kautta, minä, joka olen
muka nöyrä kasvotusten teidän kanssanne, mutta
poissa ollessani rohkea teitä kohtaan, 2 ja pyydän,
ettei minun, kun tulen teidän tykönne, tarvitsisi käyttää
sitä rohkeutta, millä aion luottavaisesti uskaltaa käydä
eräiden kimppuun, jotka ajattelevat meistä, aivan kuin
vaeltaisimme lihan mukaan. 3 Vaikka me vaellammekin
lihassa, emme kuitenkaan lihan mukaan sodi; 4 sillä
meidän sota-aseemme eivät ole lihalliset, vaan ne
ovat voimalliset Jumalan edessä hajottamaan maahan
linnoituksia. 5 Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja
jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista
vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi
Kristukselle 6 ja olemme valmiit rankaisemaan kaikkea
tottelemattomuutta, kunhan te ensin olette täysin
kuuliaisiksi tulleet. 7 Nähkää, mitä silmäin edessä
on. Jos joku on mielessään varma siitä, että hän on
Kristuksen oma, ajatelkoon hän edelleen mielessään,
että samoin kuin hän on Kristuksen, samoin olemme
mekin. 8 Ja vaikka minä jonkun verran enemmänkin
kerskaisin siitä vallastamme, jonka Herra on antanut teitä
rakentaaksemme eikä kukistaaksemme, en ole häpeään
joutuva. 9 Tämän minä sanon, ettei näyttäisi siltä, kuin
peloittelisin teitä kirjeilläni. 10 Sillä hänen kirjeensä ovat,
sanotaan, kyllä mahtavat ja pontevat, mutta ruumiillisesti
läsnäollessaan hän on heikko, eikä hänen puheensa ole
minkään arvoista. 11 Joka niin sanoo, ajatelkoon, että
samaa, mitä me poissaolevina olemme kirjeissämme
sanoissa, samaa me myös olemme läsnäolevina teoissa.
12 Sillä me emme rohkene lukeutua emmekä verrata
itseämme eräisiin, jotka itseänsä suosittelevat; mutta he
ovat ymmärtämättömiä, kun mittaavat itsensä omalla
itsellään ja vertailevat itseään omaan itseensä. 13
Me taas emme rupea kerskaamaan yli määrän, vaan
ainoastaan sen määrätyn vaikutusalan mukaan, minkä
Jumala on asettanut meille määräksi, ulottuaksemme
teihinkin asti. 14 Sillä me emme kurota itseämme liiaksi,
ikäänkuin emme teihin ulottuisikaan, sillä olemmehan
ehtineet Kristuksen evankeliumin julistamisessa teihinkin
asti. 15 Emme kerskaa yli määrän, emme muiden
vaivannäöistä, mutta meillä on se toivo, että teidän
uskonne lisääntyessä me oman vaikutusalamme mukaan
kasvamme teidän keskuudessanne niin suuriksi, 16
että saamme viedä evankeliumin myöskin tuolla puolen
teitä oleviin maihin-tahtomatta kerskata siitä, mikä jo on
valmista toisten vaikutusalalla. 17 Mutta joka kerskaa,
hänen kerskauksenaan olkoon Herra. 18 Sillä ei se ole
koetuksen kestävä, joka itse itseään suosittelee, vaan
se, jota Herra suosittelee.

11 Jospa kärsisitte minulta hiukan mielettömyyttäkin!
Ja kyllähän te minua kärsittekin. 2 Sillä minä
kiivailen teidän puolestanne Jumalan kiivaudella;
minähän olen kihlannut teidät miehelle, yhdelle ainoalle,
asettaakseni Kristuksen eteen puhtaan neitsyen. 3
Mutta minä pelkään, että niinkuin käärme kavaluudellaan
petti Eevan, niin teidän mielenne ehkä turmeltuu pois
vilpittömyydestä ja puhtaudesta, joka teissä on Kristusta
kohtaan. 4 Sillä jos joku tulee ja saarnaa jotakin toista
Jeesusta kuin sitä, jota me olemme saarnanneet, tai jos
te saatte toisen hengen, kuin minkä olette saaneet, tai
toisen evankeliumin, kuin minkä olette vastaanottaneet,
niin sen te hyvin kärsitte. 5 Mutta minä en katso
itseäni missään suhteessa noita isoisia apostoleja
huonommaksi. 6 Jos olenkin oppimaton puheessa,
en kuitenkaan tiedossa; olemmehan tuoneet sen teille
kaikin tavoin ilmi kaikissa asioissa. 7 Vai olenko tehnyt
syntiä siinä, että-alentaessani itseni, jotta te ylenisitte-
olen ilmaiseksi julistanut teille Jumalan evankeliumia? 8
Muita seurakuntia minä riistin, ottaessani heiltä palkkaa
palvellakseni teitä. Kun olin teidän luonanne ja kärsin
puutetta, en rasittanut ketään. 9 Sillä mitä minulta
puuttui, sen täyttivät veljet, jotka tulivat Makedoniasta;
ja kaikessa minä varoin olemasta teille rasitukseksi,
ja olen vastakin varova. 10 Niin totta kuin Kristuksen

totuus on minussa, ei tätä kerskausta minulta riistetä
Akaian maanäärissä. 11 Minkätähden? Senkötähden,
etten muka rakasta teitä? Jumala tietää sen. 12 Mutta
mitä minä teen, sen olen vastakin tekevä, riistääkseni
aiheen niiltä, jotka aihetta etsivät, että heidät siinä, missä
kerskaavat, havaittaisiin samankaltaisiksi kuin mekin.
13 Sillä semmoiset ovat valheapostoleja, petollisia
työntekijöitä, jotka tekeytyvät Kristuksen apostoleiksi.
14 Eikä ihme; sillä itse saatana tekeytyy valkeuden
enkeliksi. 15 Ei ole siis paljon, jos hänen palvelijansakin
tekeytyvät vanhurskauden palvelijoiksi, mutta heidän
loppunsa on oleva heidän tekojensa mukainen. 16 Vielä
minä sanon: älköön kukaan luulko minua mielettömäksi;
mutta vaikka olisinkin, ottakaa minut mieletönnäkin
vastaan, että minäkin saisin hiukan kerskata. 17 Mitä
nyt puhun, kun näin suurella luottamuksella kerskaan,
sitä en puhu Herran mielen mukaan, vaan niinkuin
mieletön. 18 Koska niin monet kerskaavat lihan mukaan,
niin kerskaan minäkin. 19 Tehän hyvin suvaitsette
mielettömiä, kun itse olette niin mieleviä. 20 Tehän
suvaitsette, että joku teidät orjuuttaa, että joku teidät
syö puhtaaksi, että joku teidät saa saaliiksensa, että
joku itsensä korottaa, että joku lyö teitä kasvoihin. 21
Häpeäkseni sanon: tähän me kyllä olemme olleet liian
heikkoja. Mutta minkä joku toinen uskaltaa-puhun kuin
mieletön-sen uskallan minäkin. 22 He ovat hebrealaisia;
minä myös. He ovat israelilaisia; minä myös. He
ovat Aabrahamin siementä; minä myös. 23 He ovat
Kristuksen palvelijoita-puhun kuin mieltä vailla-minä
vielä enemmän. Olen nähnyt vaivaa enemmän, olen
ollut useammin vankeudessa, minua on ruoskittu ylen
paljon, olen monta kertaa ollut kuoleman vaarassa. 24
Juutalaisilta olen viidesti saanut neljäkymmentä lyöntiä,
yhtä vaille; 25 kolmesti olen saanut raippoja, kerran
minua kivitettiin, kolmesti olen joutunut haaksirikkoon,
vuorokauden olen meressä ajelehtinut; 26 olen usein
ollut matkoilla, vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa
rosvojen keskellä, vaaroissa heimoni puolelta, vaaroissa
pakanain puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa
erämaassa, vaaroissa merellä, vaaroissa valheveljien
keskellä; 27 ollut työssä ja vaivassa; paljon valvonut,
kärsinyt nälkää ja janoa, paljon paastonnut, kärsinyt vilua
ja alastomuutta. 28 Ja kaiken muun lisäksi jokapäiväistä
tunkeilua luonani, huolta kaikista seurakunnista. 29 Kuka
on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa,
ettei se minua polttaisi? 30 Jos minun kerskata täytyy,
niin kerskaan heikkoudestani. 31 Herran Jeesuksen
Jumala ja Isä, joka on ylistetty iankaikkisesti, tietää,
etten valhettele. (aiōn g165) 32 Damaskossa kuningas
Aretaan käskynhaltija vartioi damaskolaisten kaupunkia
ottaaksensa minut kiinni, 33 ja muurin ikkuna-aukosta
minut laskettiin korissa maahan, ja niin minä pääsin
hänen käsistänsä.

12 Minun täytyy kerskata; se tosin ei ole hyödyllistä,
mutta minä siirryn nyt näkyihin ja Herran
ilmestyksiin. 2 Tunnen miehen, joka on Kristuksessa:
neljätoista vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen
taivaaseen-oliko hän ruumiissaan, en tiedä, vai poissa
ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää. 3 Ja minä
tiedän, että tämä mies-oliko hän ruumiissaan vai poissa
ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää- 4 temmattiin
paratiisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei
ole lupa puhua. 5 Tästä miehestä minä kerskaan, mutta
itsestäni en kerskaa, paitsi heikkoudestani. 6 Sillä jos
tahtoisinkin kerskata, en olisi mieletön, sillä minä puhuisin
totta; mutta minä pidättäydyn siitä, ettei kukaan ajattelisi
minusta enempää, kuin mitä näkee minun olevan tai
mitä hän minusta kuulee. 7 Ja etten niin erinomaisten
ilmestysten tähden ylpeilisi, on minulle annettu lihaani
pistin, saatanan enkeli, rusikoimaan minua, etten
ylpeilisi. 8 Tämän tähden olen kolmesti rukoillut Herraa,
että se erkanisi minusta. 9 Ja hän sanoi minulle:
"Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani
tulee täydelliseksi heikkoudessa". Sentähden minä
mieluimmin kerskaan heikkoudestani, että Kristuksen
voima asettuisi minuun asumaan. 10 Sentähden minä
olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään,
vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun
olen heikko, silloin minä olen väkevä. 11 Olen joutunut
mielettömyyksiin; te olette minut siihen pakottaneet.
Minunhan olisi pitänyt saada suositusta teiltä, sillä en ole
missään ollut noita isoisia apostoleja huonompi, vaikka
en olekaan mitään. 12 Onhan apostolin tunnusteot
teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä,
tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla. 13 Sillä missä
muussa te olette jääneet muita seurakuntia vähemmälle
kuin siinä, etten minä puolestani ole rasittanut teitä?
Antakaa minulle anteeksi tämä vääryys. 14 Katso,
kolmannen kerran minä nyt olen valmis tulemaan
teidän tykönne, enkä ole oleva teille rasitukseksi; sillä
minä en etsi teidän omaanne, vaan teitä itseänne.
Eiväthän lapset ole velvolliset kokoamaan tavaraa
vanhemmilleen, vaan vanhemmat lapsilleen. 15 Ja minä
olen mielelläni uhraava kaikki, uhraava itsenikin, teidän
sielujenne hyväksi. Senkötähden, että teitä näin suuresti
rakastan, minä saan teiltä vähemmän vastarakkautta?
16 Olkoonpa niin, etten minä ole teitä rasittanut; mutta
entä jos olen viekas ja olen kavaluudella kietonut teidät
pauloihini! 17 Olenkohan minä kenenkään kautta, joita
olen luoksenne lähettänyt, pyrkinyt teistä hyötymään?
18 Kehoitin Tiitusta menemään ja lähetin veljen hänen
kanssaan; ei kai Tiitus ole pyrkinyt teistä hyötymään?
Emmekö ole vaeltaneet samassa hengessä? Emmekö
samoja jälkiä? 19 Olette kai jo kauan sitten luulleet,
että me puolustaudumme teidän edessänne. Jumalan
edessä, Kristuksessa me puhumme; mutta kaikki teille

rakennukseksi, rakkaani. **20** Sillä minä pelkään, että
tullessani ehkä en tapaa teitä semmoisina, kuin tahdon,
ja että te tapaatte minut semmoisena, kuin te ette
tahdo. Minä pelkään, että teidän keskuudessanne
ehkä on riitaa, kateutta, vihaa, juonia, panetteluja,
juoruja, pöyhkeilyä, epäjärjestyksiä; **21** ja että, kun tulen,
Jumalani on taas nöyryyttävä minua teidän tykönänne, ja
että joudun suremaan monen tähden, jotka ennen ovat
synnissä eläneet eivätkä ole katuneet sitä saastaisuutta
ja haureutta ja irstautta, jota ovat harjoittaneet.

13 Kolmannen kerran minä nyt tulen teidän tykönne.
Kahden tai kolmen todistajan sanalla on jokainen
asia vahvistettava. **2** Olen edeltäpäin sanonut ja sanon
edeltäpäin niille, jotka ennen ovat syntiä tehneet, ja
kaikille muille-niinkuin silloin sanoin, kun olin toista
kertaa tykönänne, samoin nytkin, kun olen poissa-etten,
kun taas tulen, ole teitä säästävä, **3** koska te etsitte
todistetta siitä, että minussa puhuu Kristus, joka ei ole
heikko teitä kohtaan, vaan on teissä voimallinen. **4** Sillä
vaikka hänet ristiinnaulittiin, kun hän oli heikko, elää hän
kuitenkin Jumalan voimasta; olemmehan mekin hänessä
heikot, mutta me elämme hänen kanssaan Jumalan
voimasta teitä kohtaan. **5** Koetelkaa itseänne, oletteko
uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne,
että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä
koetusta. **6** Minä toivon teidän tulevan tuntemaan, että
me emme ole niitä, jotka eivät koetusta kestä. **7** Mutta
me rukoilemme Jumalaa, ettette tekisi mitään pahaa,
emme sitä varten, että näyttäisi siltä, kuin me olisimme
koetuksen kestäviä, vaan että te tekisitte hyvää ja me
olisimme ikäänkuin ne, jotka eivät koetusta kestä. **8** Sillä
me emme voi mitään totuutta vastaan, vaan totuuden
puolesta. **9** Sillä me iloitsemme, kun me olemme heikot,
mutta te olette voimalliset; sitä me rukoilemmekin, että
te täydellisiksi tulisitte. **10** Sentähden minä kirjoitan
tämän poissa ollessani, ettei minun teidän luonanne
ollessani tarvitsisi käyttää ankaruutta sen vallan nojalla,
minkä Herra on minulle antanut rakentamiseksi, ei
kukistamiseksi. **11** Lopuksi, veljet, iloitkaa, tulkaa
täydellisiksi, ottakaa vastaan kehoituksia, olkaa yhtä
mieltä, eläkää sovussa, niin rakkauden ja rauhan Jumala
on oleva teidän kanssanne. **12** Tervehtikää toisianne
pyhällä suunannolla. **13** Kaikki pyhät lähettävät teille
tervehdyksen. **14** Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja
Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon
kaikkien teidän kanssanne.

Galatalaisille

1 Paavali, apostoli, virkansa saanut, ei ihmisiltä
eikä ihmisen kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen
kautta ja Isän Jumalan, joka on hänet kuolleista
herättänyt, **2** ja kaikki veljet, jotka ovat minun
kanssani, Galatian seurakunnille. **3** Armo teille ja rauha
Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta
Kristukselta, **4** joka antoi itsensä alttiiksi meidän
syntiemme tähden, pelastaaksensa meidät nykyisestä
pahasta maailmanajasta meidän Jumalamme ja Isämme
tahdon mukaan! **(aiōn g165)** **5** Hänen olkoon kunnia
aina ja iankaikkisesti! Amen. **(aiōn g165)** **6** Minua
kummastuttaa, että te niin äkkiä käännytte hänestä,
joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois
toisenlaiseen evankeliumiin, **7** joka kuitenkaan ei ole
mikään toinen; on vain eräitä, jotka hämmentävät
teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumin. **8**
Mutta vaikka me, tai vaikka enkeli taivaasta julistaisi
teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me
olemme teille julistaneet, hän olkoon kirottu. **9** Niinkuin
ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas:
jos joku julistaa teille evankeliumia, joka on vastoin
sitä, minkä te olette saaneet, hän olkoon kirottu. **10**
Ihmistenkö suosiota minä nyt etsin vai Jumalan? Tai
ihmisillekö pyydän olla mieliksi? Jos minä vielä tahtoisin
olla ihmisille mieliksi, en olisi Kristuksen palvelija. **11**
Sillä minä teen teille tiettäväksi, veljet, että minun
julistamani evankeliumi ei ole ihmisten mukaista; **12**
enkä minä olekaan sitä ihmisiltä saanut, eikä sitä ole
minulle opetettu, vaan Jeesus Kristus on sen minulle
ilmoittanut. **13** Olettehan kuulleet minun entisestä
vaelluksestani juutalaisuudessa, että minä ylenmäärin
vainosin Jumalan seurakuntaa ja sitä hävitin **14** ja
että edistyin juutalaisuudessa pitemmälle kuin monet
samanikäiset heimossani ja ylen innokkaasti kiivailin
isieni perinnäissääntöjen puolesta. **15** Mutta kun hän,
joka äitini kohdusta saakka on minut erottanut ja kutsunut
armonsa kautta, näki hyväksi **16** ilmaista minussa
Poikansa, että minä julistaisin evankeliumia hänestä
pakanain seassa, niin minä heti alunpitäenkään en
kysynyt neuvoa lihalta ja vereltä, **17** enkä lähtenyt
ylös Jerusalemiin niiden luo, jotka ennen minua olivat
apostoleja, vaan menin pois Arabiaan ja palasin taas
takaisin Damaskoon. **18** Sitten, kolmen vuoden kuluttua,
minä menin ylös Jerusalemiin tutustuakseni Keefaaseen
ja jäin hänen tykönsä viideksitoista päiväksi. **19** Mutta
muita apostoleja minä en nähnyt; näin ainoastaan
Jaakobin, Herran veljen. **20** Ja mitä kirjoitan teille, katso,
Jumalan kasvojen edessä minä sanon, etten valhettele.
21 Sitten menin Syyrian ja Kilikian paikkakuntiin. **22**
Mutta olin kasvoiltani tuntematon Juudean seurakunnille,
jotka ovat Kristuksessa. **23** Heidän kuuloonsa oli vain
tullut: "Meidän entinen vainoojamme julistaa nyt sitä
uskoa, jota hän ennen hävitti"; **24** ja he ylistivät Jumalaa
minun tähteni.

2 Sitten, neljäntoista vuoden kuluttua, minä taas
menin ylös Jerusalemiin Barnabaan kanssa ja otin
Tiituksenkin mukaani. **2** Mutta minä menin sinne
ilmestyksen johdosta ja esitin heille sen evankeliumin,
jota julistan pakanain keskuudessa; esitin sen yksityisesti
arvokkaimmille heistä, etten ehkä juoksisi tai olisi
juossut turhaan. **3** Mutta ei edes seuralaistani Tiitusta,
joka oli kreikkalainen, pakotettu ympärileikkauttamaan
itseänsä. **4** Noiden pariimme luikertaneiden valheveljien
tähden, jotka orjuuttaakseen meitä olivat hiipineet
vakoilemaan vapauttamme, mikä meillä on Kristuksessa
Jeesuksessa, **5** me emme hetkeksikään alistuneet
antamaan heille myöten, että evankeliumin totuus säilyisi
teidän keskuudessanne. **6** Ja nuo, joita jonakin pidettiin-
millaisia lienevät olleet, ei kuulu minuun; Jumala ei
katso henkilöön-nuo arvossapidetyt eivät velvoittaneet
minua mihinkään enempään, **7** vaan päinvastoin,
kun näkivät, että minulle oli uskottu evankeliumin
julistaminen ympärileikkaamattomille, samoin kuin
Pietarille sen julistaminen ympärileikatuille- **8** sillä hän,
joka antoi Pietarille voimaa hänen apostolintoimeensa
ympärileikattujen keskuudessa, antoi minullekin siihen
voimaa pakanain keskuudessa- **9** ja kun olivat tulleet
tuntemaan sen armon, mikä oli minulle annettu, niin
Jaakob ja Keefas ja Johannes, joita pidettiin pylväinä,
antoivat minulle ja Barnabaalle yhteisen työn merkiksi
kättä, mennäksemme, me pakanain keskuuteen ja
he ympärileikattujen. **10** Meidän oli vain muistaminen
köyhiä, ja juuri sitä minä olenkin ahkeroinut tehdä.
11 Mutta kun Keefas tuli Antiokiaan, vastustin minä
häntä vasten kasvoja, koska hän oli herättänyt suurta
paheksumista. **12** Sillä ennenkuin Jaakobin luota
oli tullut muutamia miehiä, oli hän syönyt yhdessä
pakanain kanssa; mutta heidän tultuaan hän vetäytyi
pois ja pysytteli erillään peläten ympärileikattuja, **13** ja
hänen kanssaan lankesivat ulkokultaisuuteen muutkin
juutalaiset, niin että heidän ulkokultaisuutensa tempasi
mukaansa Barnabaankin. **14** Mutta kun minä näin,
etteivät he vaeltaneet suoraan evankeliumin totuuden
mukaan, sanoin minä Keefaalle kaikkien kuullen:
"Jos sinä, joka olet juutalainen, noudatat pakanain
tapoja etkä juutalaisten, miksi sinä pakotat pakanoita
noudattamaan juutalaisten tapoja?" **15** Me olemme
luonnostamme juutalaisia, emmekä pakanasyntisiä; **16**
mutta koska tiedämme, ettei ihminen tule vanhurskaaksi
lain teoista, vaan uskon kautta Jeesukseen Kristukseen,
niin olemme mekin uskoneet Kristukseen Jeesukseen
tullaksemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen eikä
lain teoista, koska ei mikään liha tule vanhurskaaksi lain

teoista. 17 Mutta jos meidät itsemmekin, pyrkiessämme
vanhurskautumaan Kristuksessa, on havaittu syntisiksi,
onko sitten Kristus synnin palvelija? Pois se! 18 Sillä jos
minä uudestaan rakennan sen, minkä olen hajottanut
maahan, osoitan minä olevani lain rikkoja. 19 Sillä minä
olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle.
Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, 20 ja minä
elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä
nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa,
hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä
minun edestäni. 21 En minä tee mitättömäksi Jumalan
armoa, sillä jos vanhurskaus on saatavissa lain kautta,
silloinhan Kristus on turhaan kuollut.

3 Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut
teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu
ristiinnaulittuna? 2 Tämän vain tahdon saada teiltä tietää:
lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta?
3 Niinkö älyttömiä olette? Te alotitte Hengessä, lihassako
nyt lopetatte? 4 Niin paljonko olette turhaan kärsineet? -
jos se on turhaa ollut. 5 Joka siis antaa teille Hengen ja
tekee voimallisia tekoja teidän keskuudessanne, saako
hän sen aikaan lain tekojen vai uskossa kuulemisen
kautta, 6 samalla tavalla kuin "Aabraham uskoi Jumalaa,
ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi"? 7 Tietäkää siis,
että ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin
lapsia. 8 Ja koska Raamattu edeltäpäin näki, että Jumala
vanhurskauttaa pakanat uskosta, julisti se Aabrahamille
edeltäpäin tämän hyvän sanoman: "Sinussa kaikki
kansat tulevat siunatuiksi". 9 Niinmuodoin ne, jotka
perustautuvat uskoon, siunataan uskovan Aabrahamin
kanssa. 10 Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin,
ovat kirouksen alaisia; sillä kirjoitettu on: "Kirottu olkoon
jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna
lain kirjassa, niin että hän sen tekee". 11 Ja selvää
on, ettei kukaan tule vanhurskaaksi Jumalan edessä
lain kautta, koska "vanhurskas on elävä uskosta".
12 Mutta laki ei perustaudu uskoon, vaan: "Joka ne
täyttää, on niistä elävä". 13 Kristus on lunastanut
meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kirokseksi meidän
edestämme-sillä kirjoitettu on: "Kirottu on jokainen, joka
on puuhun ripustettu" - 14 että Aabrahamin siunaus
tulisi Jeesuksessa Kristuksessa pakanain osaksi ja
me niin uskon kautta saisimme luvatun Hengen. 15
Veljet, minä puhun ihmisten tavalla. Eihän kukaan voi
kumota ihmisenkään vahvistettua testamenttia eikä
siihen mitään lisätä. 16 Mutta nyt lausuttiin lupaukset
Aabrahamille ja hänen siemenelleen. Hän ei sano:
"Ja siemenille", ikäänkuin monesta, vaan ikäänkuin
yhdestä: "Ja sinun siemenellesi", joka on Kristus.
17 Minä tarkoitan tätä: Jumalan ennen vahvistamaa
testamenttia ei neljänsadan kolmenkymmenen vuoden
perästä tullut laki voi kumota, niin että se tekisi lupauksen
mitättömäksi. 18 Sillä jos perintö tulisi laista, niin se ei
enää tulisikaan lupauksesta. Mutta Aabrahamille Jumala
on sen lahjoittanut lupauksen kautta. 19 Mitä varten
sitten on laki? Se on rikkomusten tähden jäljestäpäin
lisätty olemaan siihen asti, kunnes oli tuleva se siemen,
jolle lupaus oli annettu; ja se säädettiin enkelien kautta,
välimiehen kädellä. 20 Välimies taas ei ole yhtä varten;
mutta Jumala on yksi. 21 Onko sitten laki vastoin
Jumalan lupauksia? Pois se! Sillä jos olisi annettu laki,
joka voisi eläväksi tehdä, niin vanhurskaus todella tulisi
laista. 22 Mutta Raamattu on sulkenut kaikki synnin alle,
että se, mikä luvattu oli, annettaisiin uskosta Jeesukseen
Kristukseen niille, jotka uskovat. 23 Mutta ennenkuin
usko tuli, vartioitiin meitä lain alle suljettuina uskoa
varten, joka oli vastedes ilmestyvä. 24 Niinmuodoin
on laista tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me
uskosta vanhurskaiksi tulisimme. 25 Mutta uskon tultua
me emme enää ole kasvattajan alaisia. 26 Sillä te
olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa
Jeesuksessa. 27 Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen
kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet. 28 Ei
ole tässä juutalaista eikä kreikkalaista, ei ole orjaa eikä
vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette
yhtä Kristuksessa Jeesuksessa. 29 Mutta jos te olette
Kristuksen omat, niin te siis olette Aabrahamin siementä,
perillisiä lupauksen mukaan.

4 Mutta minä sanon: niin kauan kuin perillinen on
alaikäinen, ei hän missään kohden eroa orjasta,
vaikka hän onkin kaiken herra; 2 vaan hän on holhoojain
ja huoneenhaltijain alainen isän määräämään aikaan
asti. 3 Samoin mekin; kun olimme alaikäisiä, olimme
orjuutetut maailman alkeisvoimien alle. 4 Mutta kun
aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta
syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, 5 lunastamaan
lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. 6
Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän
sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: "Abba!
Isä!" 7 Niinpä sinä et siis enää ole orja, vaan lapsi;
mutta jos olet lapsi, olet myös perillinen Jumalan
kautta. 8 Mutta silloin, kun ette tunteneet Jumalaa,
te palvelitte jumalia, jotka luonnostaan eivät jumalia
ole. 9 Nyt sitävastoin, kun olette tulleet tuntemaan
Jumalan ja, mikä enemmän on, kun Jumala tuntee
teidät, kuinka te jälleen käännytte noiden heikkojen
ja köyhien alkeisvoimien puoleen, joiden orjiksi taas
uudestaan tahdotte tulla? 10 Te otatte vaarin päivistä ja
kuukausista ja juhla-ajoista ja vuosista. 11 Minä pelkään
teidän tähtenne, että olen ehkä turhaan teistä vaivaa
nähnyt. 12 Tulkaa minun kaltaisikseni, koska minäkin
olen tullut teidän kaltaiseksenne, veljet, minä pyydän
sitä teiltä. Ette ole minua mitenkään loukanneet. 13
Tiedättehän, että ruumiillinen heikkous oli syynä siihen,
että minä ensi kerralla julistin teille evankeliumia, 14
ja tiedätte, mikä kiusaus teillä oli minun ruumiillisesta

tilastani; ette minua halveksineet ettekä vieroneet, vaan
otitte minut vastaan niinkuin Jumalan enkelin, jopa
niinkuin Kristuksen Jeesuksen. **15** Missä on nyt teiltä
kerskaaminen onnestanne? Sillä minä annan teistä sen
todistuksen, että te, jos se olisi ollut mahdollista, olisitte
kaivaneet silmät päästänne ja antaneet minulle. **16**
Onko minusta siis tullut teidän vihamiehenne sentähden,
että minä puhun teille totuuden? **17** Heillä on intoa
teidän hyväksenne, mutta ei oikeata; vaan he tahtovat
eristää teidät, että teillä olisi intoa heidän hyväksensä.
18 On hyvä, jos osoitetaan intoa hyvässä asiassa
aina, eikä ainoastaan silloin, kun minä olen teidän
tykönänne. **19** Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy
kivulla synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä,
20 tahtoisinpa nyt olla teidän tykönänne ja äänenikin
muuttaa! Sillä minä olen aivan ymmällä teistä. **21**
Sanokaa minulle te, jotka tahdotte lain alaisia olla,
ettekö kuule, mitä laki sanoo? **22** Onhan kirjoitettu, että
Aabrahamilla oli kaksi poikaa, toinen orjattaresta, toinen
vapaasta. **23** Mutta orjattaren poika oli syntynyt lihan
mukaan, vapaan taas lupauksen voimasta. **24** Tämä on
kuvannollista puhetta; nämä naiset ovat kaksi liittoa:
toinen on Siinain vuorelta, joka synnyttää orjuuteen, ja
se on Haagar; **25** sillä Haagar on Siinain vuori Arabiassa
ja vastaa nykyistä Jerusalemia, joka elää orjuudessa
lapsineen. **26** Mutta se Jerusalem, joka ylhäällä on, on
vapaa, ja se on meidän äitimme. **27** Sillä kirjoitettu on:
"Iloitse, sinä hedelmätön, joka et synnytä, riemahda ja
huuda sinä, jolla ei ole synnytyskipuja. Sillä yksinäisellä
on paljon lapsia, enemmän kuin sillä, jolla on mies."
28 Ja te, veljet, olette lupauksen lapsia, niinkuin Iisak
oli. **29** Mutta niinkuin lihan mukaan syntynyt silloin
vainosi Hengen mukaan syntynyttä, niin nytkin. **30** Mutta
mitä sanoo Raamattu? "Aja pois orjatar poikinensa;
sillä orjattaren poika ei saa periä vapaan vaimon pojan
kanssa." **31** Niin me siis, veljet, emme ole orjattaren
lapsia, vaan vapaan.

5 Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis
lujina, älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne
orjuuden ikeeseen. **2** Katso, minä, Paavali, sanon teille,
että jos ympärileikkautatte itsenne, niin Kristus ei ole
oleva teille miksikään hyödyksi. **3** Ja minä todistan taas
jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että
hän on velvollinen täyttämään kaiken lain. **4** Te olette
joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta
tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta.
5 Sillä me odotamme uskosta vanhurskauden toivoa
Hengen kautta. **6** Sillä Kristuksessa Jeesuksessa ei
auta ympärileikkaus eikä ympärileikkaamattomuus, vaan
rakkauden kautta vaikuttava usko. **7** Te juoksitte hyvin;
kuka esti teitä olemasta totuudelle kuuliaisia? **8** Houkutus
siihen ei ole hänestä, joka teitä kutsuu. **9** Vähäinen
hapatus hapattaa koko taikinan. **10** Minulla on teihin
se luottamus Herrassa, että te ette missään kohden
tule ajattelemaan toisin; mutta teidän häiritsijänne saa
kantaa tuomionsa, olkoon kuka hyvänsä. **11** Mutta jos
minä, veljet, vielä saarnaan ympärileikkausta, miksi
minua vielä vainotaan? Silloinhan olisi ristin pahennus
poistettu. **12** Kunpa aivan silpoisivat itsensä, nuo teidän
kiihoittajanne! **13** Te olette näet kutsutut vapauteen,
veljet; älkää vain salliko vapauden olla yllykkeeksi
lihalle, vaan palvelkaa toisianne rakkaudessa. **14** Sillä
kaikki laki on täytetty yhdessä käskysanassa, tässä:
"Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi". **15** Mutta
jos te purette ja syötte toisianne, katsokaa, ettette
toinen toistanne perin hävitä. **16** Minä sanon: vaeltakaa
Hengessä, niin ette lihan himoa täytä. **17** Sillä liha
himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan;
nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette
tee sitä, mitä tahdotte. **18** Mutta jos te olette Hengen
kuljetettavina, niin ette ole lain alla. **19** Mutta lihan teot
ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irstaus,
20 epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita,
kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, **21** kateus,
juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille
edeltäpäin sanon, niinkuin jo ennenkin olen sanonut,
että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan
valtakuntaa. **22** Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo,
rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus,
sävyisyys, itsensähillitseminen. **23** Sellaista vastaan ei
ole laki. **24** Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat,
ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.
25 Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä
vaeltakaamme. **26** Älkäämme olko turhan kunnian
pyytäjiä, niin että toisiamme ärsyttelemme, toisiamme
kadehdimme.

6 Veljet, jos joku tavataan jostakin rikkomuksesta,
niin ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden
hengessä; ja ole varuillasi, ettet sinäkin joutuisi
kiusaukseen. **2** Kantakaa toistenne kuormia, ja niin te
täytätte Kristuksen lain. **3** Sillä jos joku luulee jotakin
olevansa, vaikka ei ole mitään, niin hän pettää itsensä.
4 Mutta tutkikoon kukin omat tekonsa, ja silloin hänen
kerskaamisensa on vain siinä, mitä hän itse on, ei
siinä, mitä toinen on; **5** sillä kunkin on kannettava oma
taakkansa. **6** Jolle sanaa opetetaan, se jakakoon kaikkea
hyvää opettajallensa. **7** Älkää eksykö, Jumala ei salli
itseänsä pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös
niittää. **8** Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen
niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä
iankaikkisen elämän niittää. **(aiōnios g166)** **9** Ja kun
hyvää teemme, älkäämme lannistuko, sillä me saamme
ajan tullen niittää, jos emme väsy. **10** Sentähden, kun
meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta
varsinkin uskonveljille. **11** Katsokaa, kuinka suurilla
kirjaimilla minä omakätisesti teille kirjoitan! **12** Kaikki,

jotka pyrkivät lihassa olemaan mieliksi, ne pakottavat
teitä ympärileikkauttamaan itsenne vain siksi, ettei
heitä Kristuksen ristin tähden vainottaisi. **13** Eiväthän
nekään, jotka ympärileikkauttavat itsensä, itse noudata
lakia, vaan he tahtovat teitä ympärileikkauttamaan
itsenne saadakseen kerskata teidän lihastanne. **14**
Mutta pois se minusta, että minä muusta kerskaisin
kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä,
jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä
maailmalle! **15** Sillä ei ympärileikkaus ole mitään
eikä ympärileikkaamattomuus, vaan uusi luomus. **16**
Ja kaikille, jotka tämän säännön mukaan vaeltavat,
kaikille heille rauha ja laupeus, ja Jumalan Israelille! **17**
Älköön tästedes kukaan minulle vaivoja tuottako; sillä
minä kannan Jeesuksen arvet ruumiissani. **18** Meidän
Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän
henkenne kanssa, veljet. Amen.

Efesolaisille

1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen
apostoli, sossa oleville pyhille ja uskoville
Kristuksessa Jeesuksessa. 2 Armo teille ja rauha
Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta
Kristukselta! 3 Ylistetty olkoon meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut
meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella
Kristuksessa, 4 niinkuin hän ennen maailman
perustamista oli hänessä valinnut meidät olemaan
pyhät ja nuhteettomat hänen edessään, rakkaudessa,
5 edeltäpäin määräten meidät lapseuteen, hänen
yhteyteensä Jeesuksen Kristuksen kautta, hänen
oman tahtonsa mielisuosion mukaan, 6 sen armonsa
kirkkauden kiitokseksi, minkä hän on lahjoittanut meille
siinä rakastetussa, 7 jossa meillä on lunastus hänen
verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen
armonsa rikkauden mukaan. 8 Tätä armoa hän on
ylenpalttisesti antanut meille kaikkinaiseksi viisaudeksi
ja ymmärrykseksi, 9 tehden meille tiettäväksi sen
tahtonsa salaisuuden, että hän, päätöksensä mukaan,
jonka hän oli nähnyt hyväksi itsessään tehdä- 10 siitä
armotaloudesta, minkä hän aikojen täyttyessä aikoi
toteuttaa, -oli yhdistävä Kristuksessa yhdeksi kaikki,
mitä on taivaissa ja mitä on maan päällä. 11 Hänessä
me myös olemme saaneet perintöosan, ollen siihen
edeltämäärätyt hänen aivoituksensa mukaan, hänen,
joka vaikuttaa kaikki oman tahtonsa päättämän mukaan,
12 että me olisimme hänen kirkkautensa kiitokseksi, me,
jotka jo edeltä olimme panneet toivomme Kristukseen. 13
Hänessä on teihinkin, sittenkuin olitte kuulleet totuuden
sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne
pantu luvatun Pyhän Hengen sinetti, 14 sen, joka on
meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa
lunastamiseksi-hänen kirkkautensa kiitokseksi. 15
Sentähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on
Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia
pyhiä kohtaan, 16 en minäkään lakkaa kiittämästä teidän
tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, 17 anoen,
että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala,
kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen
Hengen hänen tuntemisessaan 18 ja valaisisi teidän
sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon
hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä
kirkkaus hänen pyhissään 19 ja mikä hänen voimansa
ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme-
sen hänen väkevyytensä voiman vaikutuksen mukaan,
20 jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti
hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa
taivaissa, 21 korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja
voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei
ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa.
(aiōn g165) 22 Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa
alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, 23
joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki
kaikissa täyttää.

2 Ja Jumala on eläviksi tehnyt teidät, jotka olitte
kuolleet rikoksiinne ja synteihinne, 2 joissa te ennen
vaelsitte tämän maailman menon mukaan, ilmavallan
hallitsijan, sen hengen hallitsijan, mukaan, joka nyt
tekee työtään tottelemattomuuden lapsissa, (aiōn g165) 3
joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme
himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja
olimme luonnostamme vihan lapsia niinkuin muutkin;
4 mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren
rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, 5 on
tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme, eläviksi
Kristuksen kanssa-armosta te olette pelastetut- 6 ja
yhdessä hänen kanssaan herättänyt ja yhdessä hänen
kanssaan asettanut meidät taivaallisiin Kristuksessa
Jeesuksessa, 7 osoittaakseen tulevina maailmanaikoina
armonsa ylenpalttista runsautta, hyvyydessään meitä
kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. (aiōn g165) 8 Sillä
armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne
kautta-se on Jumalan lahja- 9 ette tekojen kautta,
ettei kukaan kerskaisi. 10 Sillä me olemme hänen
tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa hyviä töitä
varten, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että
me niissä vaeltaisimme. 11 Muistakaa sentähden, että
te ennen, te lihanne puolesta pakanat, jotka olette
saaneet ympärileikkaamattomien nimen niiltä, joita,
lihaan käsillä tehdyn ympärileikkauksen mukaisesti,
sanotaan ympärileikatuiksi- 12 että te siihen aikaan olitte
ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta ja
vieraat lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa
maailmassa; 13 mutta nyt, kun olette Kristuksessa
Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana,
päässeet lähelle Kristuksen veressä. 14 Sillä hän on
meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja
purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, 15
kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen
lain säädöksinensä, luodakseen itsessänsä nuo kaksi
yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, 16 ja yhdessä
ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa
ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden. 17
Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja
rauhaa niille, jotka lähellä olivat; 18 sillä hänen kauttansa
on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän
tykö. 19 Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia,
vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä,
20 apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja,
kulmakivenä itse Kristus Jeesus, 21 jossa koko rakennus
liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa;
22 ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte
Jumalan asumukseksi Hengessä.

3 Sen takia minä, Paavali, teidän, pakanain,
tähden Kristuksen Jeesuksen vanki, notkistan
polveni- **2** olette kaiketi kuulleet siitä Jumalan armon
taloudenhoidosta, mikä on minulle teitä varten annettu,
3 että näet tämä salaisuus on ilmestyksen kautta tehty
minulle tiettäväksi, niinkuin olen siitä edellä lyhyesti
kirjoittanut; **4** josta te sitä lukiessanne voitte huomata,
kuinka perehtynyt minä olen Kristuksen salaisuuteen,
5 jota menneiden sukupolvien aikana ei ole ihmisten
lapsille tiettäväksi tehty, niinkuin se nyt Hengessä on
ilmoitettu hänen pyhille apostoleilleen ja profeetoille: **6**
että näet pakanatkin ovat kanssaperillisiä ja yhtä ruumista
ja osallisia lupaukseen Kristuksessa Jeesuksessa
evankeliumin kautta, **7** jonka palvelijaksi minä olen tullut
Jumalan armon lahjan kautta, joka minulle on annettu
hänen voimansa vaikutuksesta. **8** Minulle, kaikista
pyhistä halvimmalle, on annettu tämä armo: julistaa
pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta
rikkaudesta **9** ja saattaa kaikille ilmeiseksi, mitä on sen
salaisuuden taloudenhoito, joka ikuisista ajoista asti
on ollut kätkettynä Jumalassa, kaiken Luojassa, **(aiōn**
g165) **10** että Jumalan moninainen viisaus seurakunnan
kautta nyt tulisi taivaallisten hallitusten ja valtojen
tietoon **11** sen iankaikkisen aivoituksen mukaisesti, jonka
hän oli säätänyt Kristuksessa Jeesuksessa, meidän
Herrassamme, **(aiōn g165)** **12** jossa meillä, uskon kautta
häneen, on uskallus ja luottavainen pääsy Jumalan
tykö. **13** Siksi minä pyydän, ettette lannistuisi niiden
ahdistusten vuoksi, joita minä teidän tähtenne kärsin,
sillä ne ovat teidän kunnianne. **14** Sentähden minä
notkistan polveni Isän edessä, **15** josta kaikki, millä
isä on, taivaissa ja maan päällä, saa nimensä, **16** että
hän kirkkautensa runsauden mukaisesti antaisi teidän,
sisällisen ihmisenne puolesta, voimassa vahvistua
hänen Henkensä kautta **17** ja Kristuksen asua uskon
kautta teidän sydämissänne, **18** niin että te, rakkauteen
juurtuneina ja perustuneina, voisitte kaikkien pyhien
kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja
syvyys on, **19** ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden,
joka on kaikkea tietoa ylempänä; että tulisitte täyteen
Jumalan kaikkea täyteyttä. **20** Mutta hänelle, joka
voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin
kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman
mukaan, joka meissä vaikuttaa, **21** hänelle kunnia
seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta
kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen. **(aiōn**
g165)

4 Niin kehoitan siis minä, joka olen vankina Herrassa,
teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen
arvo vaatii, **2** kaikessa nöyryydessä ja hiljaisuudessa ja
pitkämielisyydessä kärsien toinen toistanne rakkaudessa
3 ja pyrkien säilyttämään hengen yhteyden rauhan
yhdyssiteellä: **4** yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin te
olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te
kutsumuksessanne saitte; **5** yksi Herra, yksi usko, yksi
kaste; **6** yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien
ja kaikkien kautta ja kaikissa. **7** Mutta itsekullekin meistä
on armo annettu Kristuksen lahjan mitan mukaan. **8**
Sentähden on sanottu: "Hän astui ylös korkeuteen, hän
otti vankeja saaliikseen, hän antoi lahjoja ihmisille". **9**
Mutta että hän astui ylös, mitä se on muuta, kuin että
hän oli astunut alaskin, maan alimpiin paikkoihin? **10**
Hän, joka on astunut alas, on se, joka myös astui ylös,
kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaikki. **11** Ja
hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi,
toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi,
12 tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen
työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, **13** kunnes
me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan
Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen
täyteyden täyden iän määrään, **14** ettemme enää olisi
alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa
opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen
kavalissa juonissa; **15** vaan että me, totuutta noudattaen
rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen,
joka on pää, Kristus, **16** josta koko ruumis, yhteen
liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla,
kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän
mukaan, mikä kullakin osalla on. **17** Sen minä siis sanon
ja varoitan Herrassa: älkää enää vaeltako, niinkuin
pakanat vaeltavat mielensä turhuudessa, **18** nuo,
jotka, pimentyneinä ymmärrykseltään ja vieraantuneina
Jumalan elämästä heissä olevan tietämättömyyden
tähden ja sydämensä paatumuksen tähden, **19** ovat
päästäneet tuntonsa turtumaan ja heittäytyneet irstauden
valtaan, harjoittamaan kaikkinaista saastaisuutta,
ahneudessa. **20** Mutta näin te ette ole oppineet
Kristusta tuntemaan, **21** jos muutoin olette hänestä
kuulleet ja hänessä opetusta saaneet, niinkuin totuus
on Jeesuksessa: **22** että teidän tulee panna pois
vanha ihmisenne, jonka mukaan te ennen vaelsitte ja
joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten, **23**
ja uudistua mielenne hengeltä **24** ja pukea päällenne
uusi ihminen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden
vanhurskauteen ja pyhyyteen. **25** Pankaa sentähden pois
valhe ja puhukaa totta, kukin lähimmäisensä kanssa, sillä
me olemme toinen toisemme jäseniä. **26** "Vihastukaa,
mutta älkää syntiä tehkö." Älkää antako auringon laskea
vihanne yli, **27** Älkääkä antako perkeleelle sijaa. **28** Joka
on varastanut, älköön enää varastako, vaan tehköön
ennemmin työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä hyvää
on, että hänellä olisi, mitä antaa tarvitsevalle. **29** Mikään
rietas puhe älköön suustanne lähtekö, vaan ainoastaan
sellainen, mikä on rakentavaista ja tarpeellista ja on
mieluista niille, jotka kuulevat. **30** Älkääkä saattako
murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille

annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka. **31** Kaikki
katkeruus ja kiivastus ja viha ja huuto ja herjaus,
kaikki pahuus olkoon kaukana teistä. **32** Olkaa sen
sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämisiä,
anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin
on Kristuksessa teille anteeksi antanut.

5 Olkaa siis Jumalan seuraajia, niinkuin rakkaat
lapset, **2** ja vaeltakaa rakkaudessa, niinkuin
Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän
edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle "suloiseksi
tuoksuksi". **3** Mutta haureutta ja minkäänlaista
saastaisuutta tai ahneutta älköön edes mainittako
teidän keskuudessanne-niinkuin pyhien sopii- **4**
Älköön myös rivoutta tai tyhmää lorua tai ilvehtimistä,
jotka ovat sopimattomia, vaan paremmin kiitosta. **5**
Sillä sen te tiedätte ja tunnette, ettei yhdelläkään
haureellisella eikä saastaisella eikä ahneella-sillä hän
on epäjumalanpalvelija-ole perintöosaa Kristuksen ja
Jumalan valtakunnassa. **6** Älköön kukaan pettäkö
teitä tyhjillä puheilla, sillä semmoisten tähden kohtaa
Jumalan viha tottelemattomuuden lapsia; **7** Älkää siis
olko niihin osallisia heidän kanssaan. **8** Ennen te
olitte pimeys, mutta nyt te olette valkeus Herrassa.
Vaeltakaa valkeuden lapsina **9** -sillä kaikkinainen hyvyys
ja vanhurskaus ja totuus on valkeuden hedelmä- **10**
ja tutkikaa, mikä on otollista Herralle; **11** Älköönkä
teillä olko mitään osallisuutta pimeyden hedelmättömiin
tekoihin, vaan päinvastoin nuhdelkaakin niistä. **12** Sillä
häpeällistä on jo sanoakin, mitä he salassa tekevät; **13**
mutta tämä kaikki tulee ilmi, kun valkeus sen paljastaa,
sillä kaikki, mikä tulee ilmi, on valkeutta. **14** Sentähden
sanotaan: "Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista,
niin Kristus sinua valaisee!" **15** Katsokaa siis tarkoin,
kuinka vaellatte: ei niinkuin tyhmät, vaan niinkuin viisaat,
16 ja ottakaa vaari oikeasta hetkestä, sillä aika on paha.
17 Älkää sentähden olko mielettömät, vaan ymmärtäkää,
mikä Herran tahto on. **18** Älkääkä juopuko viinistä,
sillä siitä tulee irstas meno, vaan täyttykää Hengellä,
19 puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja
hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämessänne
Herralle, **20** kiittäen aina Jumalaa ja Isää kaikesta
meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. **21** Ja
olkaa toinen toisellenne alamaiset Kristuksen pelossa.
22 Vaimot, olkaa omille miehillenne alamaiset niinkuin
Herralle; **23** sillä mies on vaimon pää, niinkuin myös
Kristus on seurakunnan pää, hän, ruumiin vapahtaja. **24**
Mutta niinkuin seurakunta on Kristukselle alamainen,
niin olkoot vaimotkin miehillensä kaikessa alamaiset.
25 Miehet, rakastakaa vaimojanne, niinkuin Kristuskin
rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä alttiiksi sen edestä,
26 että hän sen pyhittäisi, puhdistaen sen, vedellä
pesten, sanan kautta, **27** saadakseen asetetuksi eteensä
kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä
ryppyä eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä
ja nuhteeton. **28** Samalla tavoin tulee myös miesten
rakastaa vaimojansa niinkuin omia ruumiitaan; joka
rakastaa vaimoansa, hän rakastaa itseänsä. **29** Sillä
eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa,
vaan hän ravitsee ja vaalii sitä, niinkuin Kristuskin
seurakuntaa, **30** sillä me olemme hänen ruumiinsa
jäseniä. **31** "Sentähden mies luopukoon isästänsä ja
äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat
yhdeksi lihaksi." **32** Tämä salaisuus on suuri; minä
tarkoitan Kristusta ja seurakuntaa. **33** Mutta myös
teistä kukin kohdaltaan rakastakoon vaimoaan niinkuin
itseänsä; mutta vaimo kunnioittakoon miestänsä.

6 Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset Herrassa,
sillä se on oikein. **2** "Kunnioita isääsi ja äitiäsi" -
tämä on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus- **3** "että
menestyisit ja kauan eläisit maan päällä". **4** Ja te isät,
älkää kiihoittako lapsianne vihaan, vaan kasvattakaa
heitä Herran kurissa ja nuhteessa. **5** Palvelijat,
olkaa kuuliaiset maallisille isännillenne, pelossa ja
vavistuksessa, sydämenne yksinkertaisuudessa, niinkuin
Kristukselle, **6** ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi,
vaan Kristuksen palvelijoina, sydämestänne tehden,
mitä Jumala tahtoo, **7** hyvällä mielellä palvellen, niinkuin
palvelisitte Herraa ettekä ihmisiä, **8** tietäen, että mitä
hyvää kukin tekee, sen hän saa takaisin Herralta,
olkoonpa orja tai vapaa. **9** Ja te isännät, tehkää samoin
heille, jättäkää pois uhkaileminen, sillä tiedättehän, että
sekä heidän että teidän Herranne on taivaissa ja ettei
hän katso henkilöön. **10** Lopuksi, vahvistukaa Herrassa
ja hänen väkevyytensä voimassa. **11** Pukekaa yllenne
Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen
kavalat juonet. **12** Sillä meillä ei ole taistelu verta ja
lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan,
tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan,
pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa.
(aiōn g165) **13** Sentähden ottakaa päällenne Jumalan
koko sota-asu, voidaksenne pahana päivänä tehdä
vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. **14**
Seisokaa siis kupeet totuuteen vyötettyinä, ja olkoon
pukunanne vanhurskauden haarniska, **15** ja kenkinä
jaloissanne alttius rauhan evankeliumille. **16** Kaikessa
ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan
palavat nuolet, **17** ja ottakaa vastaan pelastuksen
kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana. **18**
Ja tehkää tämä kaikella rukouksella ja anomisella,
rukoillen joka aika Hengessä ja sitä varten valvoen
kaikessa kestäväisyydessä ja anomisessa kaikkien
pyhien puolesta; **19** ja minunkin puolestani, että minulle,
kun suuni avaan, annettaisiin oikeat sanat rohkeasti
julistaakseni evankeliumin salaisuutta, **20** jonka tähden
minä olen lähettiläänä kahleissa, että minä siitä rohkeasti
puhuisin, niinkuin minun puhua tulee. **21** Mutta että

tekin tietäisitte tilani, kuinka minun on, niin on Tykikus,
rakas veljeni ja uskollinen palvelija Herrassa, antava
teille siitä kaikesta tiedon. **22** Minä lähetän hänet teidän
tykönne juuri sitä varten, että saisitte tietää meidän
tilamme ja että hän lohduttaisi teidän sydämiänne. **23**
Rauha veljille ja rakkaus, uskon kanssa, Isältä Jumalalta
ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! **24** Armo olkoon
kaikkien kanssa, jotka rakastavat meidän Herraamme
Jeesusta Kristusta-katoamattomuudessa.

Filippiläisille

1 Paavali ja Timoteus, Kristuksen Jeesuksen palvelijat,
kaikille pyhille Kristuksessa Jeesuksessa, jotka
ovat Filippissä, sekä myös seurakunnan kaitsijoille
ja seurakuntapalvelijoille. **2** Armo teille ja rauha
Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta
Kristukselta! **3** Minä kiitän Jumalaani, niin usein kuin
teitä muistan, **4** aina kaikissa rukouksissani ilolla
rukoillen teidän kaikkien puolesta, **5** kiitän siitä, että
olette olleet osallisia evankeliumiin ensi päivästä alkaen
tähän päivään saakka, **6** varmasti luottaen siihen,
että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen
täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. **7** Ja
oikein onkin, että minä näin ajattelen teitä kaikkia,
koska te olette minun sydämessäni, te, jotka sekä
ollessani kahleissa että evankeliumia puolustaessani ja
vahvistaessani olette kaikki minun kanssani armosta
osalliset. **8** Sillä Jumala on minun todistajani, kuinka
minä teitä kaikkia ikävöitsen Kristuksen Jeesuksen
sydämellisellä rakkaudella. **9** Ja sitä minä rukoilen, että
teidän rakkautenne tulisi yhä runsaammaksi tiedossa ja
kaikessa käsittämisessä, **10** voidaksenne tutkia, mikä
paras on, että te Kristuksen päivään saakka olisitte
puhtaat ettekä kenellekään loukkaukseksi, **11** täynnä
vanhurskauden hedelmää, jonka Jeesus Kristus saa
aikaan, Jumalan kunniaksi ja ylistykseksi. **12** Mutta minä
tahdon, että te, veljet, tietäisitte, että se, mitä minulle on
tapahtunut, on koitunutkin evankeliumin menestykseksi,
13 niin että koko henkivartioston ja kaikkien muiden
tietoon on tullut, että minä olen kahleissa Kristuksen
tähden, **14** ja että useimmat veljistä, saaden Herrassa
uskallusta minun kahleistani, yhä enemmän rohkenevat
pelkäämättä puhua Jumalan sanaa. **15** Muutamat
tosin julistavat Kristusta kateudestakin ja riidan halusta,
mutta toiset hyvässä tarkoituksessa: **16** nämä tekevät
sitä rakkaudesta, koska tietävät, että minut on pantu
evankeliumia puolustamaan, **17** nuo toiset taas julistavat
Kristusta itsekkyydestä, epäpuhtaalla mielellä, luullen
tuottavansa minulle murhetta kahleissani. **18** Vaan
mitäpä tuosta, kunhan Kristusta vain tavalla tai toisella
julistetaan, joko näön vuoksi tai totuudessa! Ja siitä
minä iloitsen, ja olen vastakin iloitseva. **19** Sillä minä
tiedän, että tämä on päättyvä minulle pelastukseksi
teidän rukoustenne kautta ja Jeesuksen Kristuksen
Hengen avulla, **20** minun hartaan odotukseni ja toivoni
mukaan, etten ole missään häpeään joutuva, vaan
että Kristus nytkin, niinkuin aina, on tuleva ylistetyksi
minun ruumiissani kaikella rohkeudella, joko elämän
tai kuoleman kautta. **21** Sillä elämä on minulle Kristus,
ja kuolema on voitto. **22** Mutta jos minun on eläminen
täällä lihassa, niin siitä koituu hedelmää työlleni, ja
silloin en tiedä, minkä valitsisin. **23** Ahtaalla minä olen
näiden kahden välissä: halu minulla on täältä eritä
ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin
parempi; **24** mutta teidän tähtenne on lihassa viipymiseni
tarpeellisempi. **25** Ja kun olen tästä varma, niin minä
tiedän jääväni eloon ja viipyväni kaikkien teidän luonanne
teidän edistymiseksenne ja iloksenne uskossa, **26** että
teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampi
Kristuksessa Jeesuksessa, kun minä taas tulen teidän
tykönne. **27** Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin
arvon mukaisesti, että minä, tulinpa sitten teidän tykönne
ja näin teidät tai olin tulematta, saan kuulla teistä,
että te pysytte samassa hengessä ja yksimielisinä
taistelette minun kanssani evankeliumin uskon puolesta,
28 vastustajia missään kohden säikähtämättä; ja se
on heille kadotuksen, mutta teille pelastuksen merkki,
merkki Jumalalta. **29** Sillä teidän on suotu, Kristuksen
tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä
hänen tähtensä, **30** teidän, joilla on sama taistelu, mitä
näitte ja nyt kuulette minun taistelevan.

2 Jos siis on jotakin kehoitusta Kristuksessa, jos jotakin
rakkauden lohdutusta, jos jotakin Hengen yhteyttä,
jos jotakin sydämellisyyttä ja laupeutta, **2** niin tehkää
minun iloni täydelliseksi siten, että olette samaa mieltä,
että teillä on sama rakkaus, että olette sopuisat ja
yksimieliset **3** ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan
kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista
parempana kuin itseänne **4** ja että katsotte kukin, ette
vain omaanne, vaan toistenkin parasta. **5** Olkoon teillä
se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, **6**
joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut
saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, **7** vaan tyhjensi
itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja
hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen;
8 hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan
asti, hamaan ristin kuolemaan asti. **9** Sentähden onkin
Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle
nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, **10** niin että
kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman,
sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka
maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, **11**
ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan
kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. **12** Siis,
rakkaani, samoin kuin aina olette olleet kuuliaiset, niin
ahkeroikaa, ei ainoastaan niinkuin silloin, kun minä olin
teidän tykönänne, vaan paljoa enemmän nyt, kun olen
poissa, pelolla ja vavistuksella, että pelastuisitte; **13** sillä
Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen
että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.
14 Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, **15** että
olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat
Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä,
joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet maailmassa,
16 tarjolla pitäessänne elämän sanaa, ollen minulle

kerskaukseksi Kristuksen päivänä siitä, etten ole turhaan
juossut enkä turhaan vaivaa nähnyt. 17 Vaan jos
minut uhrataankin tehdessäni teidän uskonne uhri-ja
palvelustoimitusta, niin minä kuitenkin iloitsen, ja iloitsen
kaikkien teidän kanssanne; 18 samoin iloitkaa tekin, ja
iloitkaa minun kanssani! 19 Toivon Herrassa Jeesuksessa
pian voivani lähettää Timoteuksen teidän tykönne, että
minäkin tulisin rohkaistuksi, saatuani tietää, kuinka teidän
on. 20 Sillä minulla ei ole ketään samanmielistä, joka
vilpittömästi huolehtisi teidän tilastanne; 21 sillä kaikki he
etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä Kristuksen Jeesuksen
on. 22 Mutta hänen koetellun mielensä te tunnette,
että hän, niinkuin poika isäänsä, on minua palvellut
evankeliumin työssä. 23 Hänet minä siis toivon voivani
lähettää heti, kun olen saanut nähdä, miten minun käy.
24 Ja minä luotan Herrassa siihen, että itsekin pian olen
tuleva. 25 Katson kuitenkin välttämättömäksi palauttaa
luoksenne veljeni, työkumppanini ja taistelutoverini
Epafrodituksen, teidän lähettinne ja auttajan minun
tarpeissani. 26 Sillä hän ikävöi teitä kaikkia ja on kovin
levoton siitä, että olitte kuulleet hänen sairastavan. 27
Ja hän olikin sairaana, kuoleman kielissä; mutta Jumala
armahti häntä, eikä ainoastaan häntä, vaan myös minua,
etten saisi murhetta murheen päälle. 28 Lähetän hänet
sentähden kiiruimmiten, että te hänet nähdessänne taas
iloitsisitte ja minäkin olisin murheettomampi. 29 Ottakaa
siis hänet vastaan Herrassa kaikella ilolla, ja pitäkää
semmoisia kunniassa; 30 sillä Kristuksen työn tähden
hän joutui aivan kuoleman partaalle, kun pani henkensä
alttiiksi tehdäkseen minulle sen palveluksen, mitä te ette
voineet tehdä.

3 Sitten vielä, veljeni, iloitkaa Herrassa! Samoista
asioista teille kirjoittaminen ei minua kyllästytä,
ja teille se on turvaksi. 2 Kavahtakaa noita koiria,
kavahtakaa noita pahoja työntekijöitä, kavahtakaa noita
pilalleleikattuja. 3 Sillä oikeita ympärileikattuja olemme
me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja
kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä luota
lihaan, 4 vaikka minulla on, mihin luottaa lihassakin.
Jos kuka muu luulee voivansa luottaa lihaan, niin
voin vielä enemmän minä, 5 joka olen ympärileikattu
kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin
sukukuntaa, hebrealainen hebrealaisista syntynyt, ollut
lakiin nähden fariseus, 6 intoon nähden seurakunnan
vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton. 7
Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen
tähden lukenut tappioksi. 8 Niinpä minä todella
luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen
Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä
hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän
sen roskana-että voittaisin omakseni Kristuksen 9
ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan,
ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee,
vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen
vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella;
10 tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman
ja hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen
kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, 11 jos
minä ehkä pääsen ylösnousemiseen kuolleista. 12 Ei
niin, että jo olisin sen saavuttanut tai että jo olisin tullut
täydelliseksi, vaan minä riennän sitä kohti, että minä sen
omakseni voittaisin, koskapa Kristus Jeesus on voittanut
minut. 13 Veljet, minä en vielä katso sitä voittaneeni;
mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana,
ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, 14
minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon
Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut
Kristuksessa Jeesuksessa. 15 Olkoon siis meillä, niin
monta kuin meitä on täydellistä, tämä mieli; ja jos
teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on
siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on. 16 Kunhan vain,
mihin saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa
tietä! 17 Olkaa minun seuraajiani, veljet, ja katselkaa
niitä, jotka näin vaeltavat, niinkuin me olemme teille
esikuvana. 18 Sillä monet, joista usein olen sen teille
sanonut ja nyt aivan itkien sanon, vaeltavat Kristuksen
ristin vihollisina; 19 heidän loppunsa on kadotus, vatsa
on heidän jumalansa, heidän kunnianaan on heidän
häpeänsä, ja maallisiin on heidän mielensä. 20 Mutta
meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös
odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi,
21 joka on muuttava meidän alennustilamme ruumiin
kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla
hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.

4 Sentähden, rakkaat ja ikävöidyt veljeni, te minun iloni
ja kruununi, seisokaa näin Herrassa lujina, rakkaat!
2 Euodiaa minä kehoitan ja Syntykeä minä kehoitan
olemaan yksimielisiä Herrassa. 3 Myös sinua, sinä minun
oikea Synsygukseni, minä pyydän: ole näille vaimoille
avullinen, sillä he ovat taistelleet minun kanssani
evankeliumin hyväksi, yhdessä sekä Klemensin että
muiden työtoverieni kanssa, joiden nimet ovat elämän
kirjassa. 4 Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon:
iloitkaa! 5 Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten
tietoon. Herra on lähellä. 6 Älkää mistään murehtiko,
vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja
anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, 7 ja
Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on
varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa
Jeesuksessa. 8 Ja vielä, veljet, kaikki, mikä on totta,
mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä
rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu
ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa; 9 mitä myös
olette oppineet ja saaneet ja minulta kuulleet ja minussa
nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän
kanssanne. 10 Minä ihastuin suuresti Herrassa, että te

jo vihdoinkin olitte elpyneet pitämään minusta huolta,
johon teillä ennenkin oli ollut halua, vaikka ei tilaisuutta.
11 Ei niin, että minä puutteen vuoksi tätä sanon;
sillä minä olen oppinut oloihini tyytymään. **12** Osaan
elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa;
kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut;
sekä olemaan ravittuna että näkemään nälkää, elämään
sekä runsaudessa että puutteessa. **13** Kaikki minä
voin hänessä, joka minua vahvistaa. **14** Kuitenkin teitte
hyvin, kun otitte osaa minun ahdinkooni. **15** Tiedättehän
tekin, filippiläiset, että evankeliumin alkuaikoina, kun
lähdin Makedoniasta, ei mikään muu seurakunta kuin te
yksin käynyt minun kanssani tiliyhteyteen annetusta ja
vastaanotetusta. **16** Sillä Tessalonikaankin te minulle
kerran, jopa kahdesti, lähetitte, mitä tarvitsin. **17** Ei
niin, että haluaisin lahjaa, vaan minä haluan teidän
hyväksenne karttuvaa hedelmää. **18** Olen nyt saanut
kaikkea, jopa ylenpalttisesti; minulla on yllinkyllin,
saatuani Epafroditukselta teidän lähetyksenne, joka on
"suloinen tuoksu", otollinen, Jumalalle mieluinen uhri. **19**
Mutta minun Jumalani on rikkautensa mukaisesti täyttävä
kaikki teidän tarpeenne kirkkaudessa, Kristuksessa
Jeesuksessa. **20** Mutta meidän Jumalallemme ja
Isällemme kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen. **(aiōn
g165)** **21** Tervehdys jokaiselle pyhälle Kristuksessa
Jeesuksessa. Tervehdyksen lähettävät teille minun
kanssani olevat veljet. **22** Tervehdyksen lähettävät teille
kaikki pyhät, mutta varsinkin ne, jotka ovat keisarin
huoneväkeä. **23** Herran Jeesuksen Kristuksen armo
olkoon teidän henkenne kanssa.

Kolossalaisille

1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen
apostoli, ja veli Timoteus **2** Kolossassa asuville
pyhille ja uskoville veljille Kristuksessa. Armo teille ja
rauha Jumalalta, meidän Isältämme! **3** Me kiitämme
Jumalaa, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää,
aina kun rukoilemme teidän edestänne, **4** sillä me
olemme saaneet kuulla teidän uskostanne Kristuksessa
Jeesuksessa ja rakkaudesta, mikä teillä on kaikkia
pyhiä kohtaan; **5** me kiitämme häntä sen toivon tähden,
joka teille on talletettuna taivaissa ja josta jo ennen
olette kuulleet sen evankeliumin totuuden sanassa,
6 joka on tullut teidän tykönne, niinkuin se on myös
kaikessa maailmassa, missä se kantaa hedelmää ja
kasvaa, samoin kuin teidänkin keskuudessanne siitä
päivästä alkaen, jona te kuulitte ja opitte tuntemaan
Jumalan armon totuudessa, **7** niinkuin te sen opitte
Epafraalta, meidän rakkaalta kanssapalvelijaltamme,
joka on uskollinen Kristuksen palvelija teidän hyväksenne
8 ja joka myös on kertonut meille teidän rakkaudestanne
Hengessä. **9** Sentähden emme mekään, siitä päivästä
alkaen, jona sen kuulimme, ole lakanneet teidän
edestänne rukoilemasta ja anomasta, että tulisitte täyteen
hänen tahtonsa tuntemista kaikessa hengellisessä
viisaudessa ja ymmärtämisessä, **10** vaeltaaksenne
Herran edessä arvollisesti, hänelle kaikessa otollisesti,
kaikessa hyvässä työssä hedelmää kantaen ja kasvaen
Jumalan tuntemisen kautta, **11** ja hänen kirkkautensa
väkevyyden mukaan kaikella voimalla vahvistettuina
olemaan kaikessa kestäviä ja pitkämielisiä, ilolla **12**
kiittäen Isää, joka on tehnyt teidät soveliaiksi olemaan
osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa,
13 häntä, joka on pelastanut meidät pimeyden vallasta
ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan. **14**
Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen,
15 ja hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen
ennen kaikkea luomakuntaa. **16** Sillä hänessä luotiin
kaikki, mikä taivaissa ja mikä maan päällä on, näkyväiset
ja näkymättömät, olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia,
hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu hänen kauttansa
ja häneen, **17** ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä
pysyy kaikki voimassa. **18** Ja hän on ruumiin, se
on: seurakunnan, pää; hän, joka on alku, esikoinen
kuolleista nousseitten joukossa, että hän olisi kaikessa
ensimmäinen. **19** Sillä Jumala näki hyväksi, että kaikki
täyteys hänessä asuisi **20** ja että hän, tehden rauhan
hänen ristinsä veren kautta, hänen kauttaan sovittaisi
itsensä kanssa kaikki, hänen kauttaan kaikki sekä
maan päällä että taivaissa. **21** Teidätkin, jotka ennen
olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä
pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut **22** Poikansa
lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät
pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä,
23 jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina
ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin
toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa
luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä,
Paavali, olen tullut. **24** Nyt minä iloitsen kärsiessäni teidän
tähtenne, ja mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista,
sen minä täytän lihassani hänen ruumiinsa hyväksi, joka
on seurakunta, **25** jonka palvelijaksi minä olen tullut
Jumalan armotalouden mukaan, joka minulle on annettu
teitä varten, täydellisesti julistaakseni Jumalan sanan,
26 sen salaisuuden, joka on ollut kätkettynä ikuisista
ajoista ja polvesta polveen, mutta joka nyt on ilmoitettu
hänen pyhillensä, **(aiōn g165)** **27** joille Jumala tahtoi
tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on
tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden
toivo. **28** Ja häntä me julistamme, neuvoen jokaista
ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikella viisaudella,
asettaaksemme esiin jokaisen ihmisen täydellisenä
Kristuksessa. **29** Sitä varten minä vaivaa näenkin,
taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka minussa
voimallisesti vaikuttaa.

2 Sillä minä tahdon, että te tiedätte, kuinka
suuri kilvoittelu minulla on teidän tähtenne ja
laodikealaisten ja kaikkien tähden, jotka eivät ole
minun ruumiillisia kasvojani nähneet, **2** että heidän
sydämensä, yhteenliittyneinä rakkaudessa, saisivat
kehoitusta omistamaan täyden ymmärtämyksen koko
rikkauden ja pääsisivät tuntemaan Jumalan salaisuuden,
Kristuksen, **3** jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet
ovat kätkettyinä. **4** Tämän minä sanon, ettei kukaan
teitä pettäisi suostuttelevilla puheilla. **5** Sillä jos
ruumiillisesti olenkin poissa, olen kuitenkin teidän
kanssanne hengessä ja iloitsen nähdessäni järjestyksen,
joka teidän keskuudessanne vallitsee, ja teidän lujan
uskonne Kristukseen. **6** Niinkuin te siis olette omaksenne
ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa
hänessä, **7** juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja
uskossa vahvistuen, niinkuin teille on opetettu; ja olkoon
teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen. **8** Katsokaa, ettei
kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä
petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja
maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen. **9** Sillä hänessä
asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, **10** ja te
olette täytetyt hänessä, joka on kaiken hallituksen ja
vallan pää, **11** ja hänessä te myös olette ympärileikatut,
ette käsintehdyllä ympärileikkauksella, vaan lihan ruumiin
poisriisumisella, Kristuksen ympärileikkauksella: **12**
ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te
myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta,
jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista.
13 Ja teidät, jotka olitte kuolleet rikoksiinne ja lihanne

ympärileikkaamattomuuteen, teidät hän teki eläviksi
yhdessä hänen kanssaan, antaen meille anteeksi kaikki
rikokset, 14 ja pyyhki pois sen kirjoituksen säädöksineen,
joka oli meitä vastaan ja oli meidän vastustajamme;
sen hän otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin. 15
Hän riisui aseet hallituksilta ja valloilta ja asetti heidät
julkisen häpeän alaisiksi; hän sai heistä hänen kauttaan
voiton riemun. 16 Älköön siis kukaan teitä tuomitko
syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan
tai uudenkuun tai sapatin johdosta, 17 jotka vain ovat
tulevaisten varjo, mutta ruumis on Kristuksen. 18 Älköön
teiltä riistäkö voittopalkintoanne kukaan, joka on mieltynyt
nöyryyteen ja enkelien palvelemiseen ja pöyhkeilee
näyistään ja on lihallisen mielensä turhaan paisuttama
19 eikä pitäydy häneen, joka on pää ja josta koko ruumis,
nivelten ja jänteiden avulla koossa pysyen, kasvaa
Jumalan antamaa kasvua. 20 Jos te olette Kristuksen
kanssa kuolleet pois maailman alkeisvoimista, miksi
te, ikäänkuin eläisitte maailmassa, sallitte määrätä
itsellenne säädöksiä: 21 "Älä tartu, älä maista, älä
koske!" 22 -sehän on kaikki tarkoitettu katoamaan
käyttämisen kautta-ihmisten käskyjen ja oppien mukaan?
23 Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun
jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sentähden,
ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään
arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi.

3 Jos te siis olette herätetyt Kristuksen kanssa, niin
etsikää sitä, mikä on ylhäällä, jossa Kristus on,
istuen Jumalan oikealla puolella. 2 Olkoon mielenne
siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan
päällä. 3 Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne
on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa; 4 kun
Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen
kanssaan ilmestytte kirkkaudessa. 5 Kuolettakaa siis
maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha
himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, 6
sillä niiden tähden tulee Jumalan viha, 7 ja niissä
tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte. 8 Mutta nyt
pankaa tekin pois ne kaikki: viha, kiivastus, pahuus,
herjaus ja häpeällinen puhe suustanne. 9 Älkää
puhuko valhetta toisistanne, te, jotka olette riisuneet
pois vanhan ihmisen tekoinensa 10 ja pukeutuneet
uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan.
11 Ja tässä ei ole kreikkalaista eikä juutalaista, ei
ympärileikkausta eikä ympärileikkaamattomuutta, ei
barbaaria, ei skyyttalaista, ei orjaa, ei vapaata, vaan
kaikki ja kaikissa on Kristus. 12 Pukeutukaa siis
te, jotka olette Jumalan valituita, pyhiä ja rakkaita,
sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen,
nöyryyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, 13 kärsikää
toinen toistanne ja antakaa toisillenne anteeksi, jos
kenellä on moitetta toista vastaan. Niinkuin Herrakin on
antanut teille anteeksi, niin myös te antakaa. 14 Mutta
kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, mikä on
täydellisyyden side. 15 Ja vallitkoon teidän sydämissänne
Kristuksen rauha, johon te olette kutsututkin yhdessä
ruumiissa, ja olkaa kiitolliset. 16 Runsaasti asukoon
teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen
toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä
ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle
sydämissänne. 17 Ja kaikki, minkä teette sanalla
tai työllä, kaikki tehkää Herran Jeesuksen nimessä,
kiittäen Isää Jumalaa hänen kauttansa. 18 Vaimot,
olkaa miehillenne alamaiset, niinkuin sopii Herrassa.
19 Miehet, rakastakaa vaimojanne, älkääkä olko heitä
kohtaan katkerat. 20 Lapset, olkaa vanhemmillenne
kuuliaiset kaikessa, sillä se on otollista Herrassa. 21 Isät,
älkää kiihoittako lapsianne, etteivät he kävisi aroiksi.
22 Palvelijat, olkaa maallisille isännillenne kaikessa
kuuliaiset, ei silmänpalvelijoina, ihmisille mieliksi, vaan
sydämen yksinkertaisuudessa peljäten Herraa. 23
Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne, niinkuin
Herralle eikä ihmisille, 24 tietäen, että te saatte Herralta
palkaksi perinnön; te palvelette Herraa Kristusta. 25
Sillä se, joka tekee väärin, on saava takaisin, mitä on
väärin tehnyt; ja henkilöön ei katsota.

4 Isännät, tehkää palvelijoillenne, mitä oikeus ja
kohtuus vaatii, sillä te tiedätte, että teilläkin on
Herra taivaassa. 2 Olkaa kestäväiset rukouksessa ja
siinä kiittäen valvokaa, 3 rukoillen samalla meidänkin
edestämme, että Jumala avaisi meille sanan oven
puhuaksemme Kristuksen salaisuutta, jonka tähden
minä myös olen sidottuna, 4 että minä sen ilmoittaisin,
niinkuin minun tulee puhua. 5 Vaelluksessanne olkaa
viisaat ulkopuolella olevia kohtaan, ja ottakaa vaari
oikeasta hetkestä. 6 Olkoon puheenne aina suloista,
suolalla höystettyä, ja tietäkää, kuinka teidän tulee
itsekullekin vastata. 7 Kaikista minun oloistani antaa
teille tiedon Tykikus, rakas veli ja uskollinen palvelija,
minun kanssapalvelijani Herrassa. 8 Hänet minä lähetän
teidän tykönne juuri sitä varten, että saisitte tietää
tilamme ja että hän lohduttaisi teidän sydämiänne; 9 ja
myös Onesimuksen, uskollisen ja rakkaan veljen, joka
on teikäläisiä; he ilmoittavat teille, kuinka täällä kaikki
on. 10 Teille lähettää tervehdyksen Aristarkus, minun
vankitoverini, ja Markus, Barnabaan serkku, josta olette
saaneet ohjeita-jos hän tulee teidän tykönne, niin ottakaa
hänet vastaan- 11 ja Jeesus, jota sanotaan Justukseksi;
nämä ovat ympärileikatuista ainoat, jotka ovat olleet
minun auttajani työssä Jumalan valtakunnan hyväksi, ja
he ovat olleet minulle lohdutukseksi. 12 Tervehdyksen
lähettää teille teikäläinen Epafras, Kristuksen Jeesuksen
palvelija, joka rukouksissaan aina taistelee teidän
puolestanne, että te pysyisitte täydellisinä ja täysin
vahvoina kaikessa, mikä on Jumalan tahto. 13 Sillä
minä annan hänestä sen todistuksen, että hän näkee

paljon vaivaa teidän hyväksenne ja niiden hyväksi, jotka
ovat Laodikeassa, sekä niiden, jotka ovat Hierapolissa.
14 Luukas, rakas lääkäri, lähettää teille tervehdyksen,
niin myös Deemas. **15** Tervehdys Laodikeassa oleville
veljille ja Nymfalle sekä hänen kodissaan kokoontuvalle
seurakunnalle. **16** Ja kun tämä kirje on luettu teille, niin
toimittakaa, että se luetaan Laodikeankin seurakunnassa
ja että myös te luette Laodikeasta tulevan kirjeen. **17**
Ja sanokaa Arkippukselle: "Ota vaari virasta, jonka
olet saanut Herrassa, että sen täysin toimitat". **18**
Tervehdys minulta, Paavalilta, omakätisesti. Muistakaa
minun kahleitani. Armo olkoon teidän kanssanne.

1 Tessalonikalaisille

1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisten
seurakunnalle Isässä Jumalassa ja Herrassa
Jeesuksessa Kristuksessa. Armo teille ja rauha! **2**
Me kiitämme Jumalaa aina kaikkien teidän tähtenne,
mainiten teitä rukouksissamme, sillä lakkaamatta **3**
me Jumalamme ja Isämme edessä muistamme teidän
työtänne uskossa ja vaivannäköänne rakkaudessa ja
kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen
Kristukseen, **4** tietäen, veljet, te Jumalan rakastetut,
teidän valitsemisenne: **5** että meidän evankeliumimme
tuli teidän tykönne, ei ainoastaan sanana, vaan
myös voimana ja Pyhässä Hengessä ja suurella
varmuudella-niinkuin tiedätte, millaisia me olimme teidän
keskuudessanne, teidän tähtenne- **6** ja teistä tuli meidän
seuraajiamme ja Herran, kun suuressa ahdingossa otitte
sanan vastaan ilolla Pyhässä Hengessä, **7** niin että te
olette tulleet esikuviksi kaikille uskoville Makedoniassa
ja Akaiassa. **8** Sillä teidän tyköänne on Herran sana
kaikunut; ei ainoastaan Makedoniaan ja Akaiaan, vaan
kaikkialle on teidän uskonne Jumalaan levinnyt, niin
ettei meidän tarvitse siitä mitään puhua. **9** Sillä itse
he kertovat meistä, millainen meidän tulomme teidän
tykönne oli ja kuinka te epäjumalista käännyitte Jumalan
tykö, palvelemaan elävää ja totista Jumalaa **10** ja
odottamaan taivaista hänen Poikaansa, jonka hän on
herättänyt kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät
tulevasta vihasta.

2 Tiedättehän itsekin, veljet, ettei tulomme teidän
tykönne ollut turha; **2** vaan, vaikka me ennen, niinkuin
tiedätte, olimme kärsineet Filippissä ja meitä siellä
oli pahoin pidelty, oli meillä kuitenkin Jumalassamme
rohkeutta puhua teille Jumalan evankeliumia, suuressa
kilvoituksessa. **3** Sillä meidän kehoituspuheemme ei
lähde eksymyksestä eikä epäpuhtaasta mielestä eikä
ole kavaluudessa puhuttua; **4** vaan niinkuin Jumala
on katsonut meidän kelpaavan siihen, että meille
uskottiin evankeliumi, niin me puhumme, emme, niinkuin
tahtoisimme olla mieliksi ihmisille, vaan Jumalalle,
joka koettelee meidän sydämemme. **5** Sillä me emme
koskaan ole liikkuneet liehakoivin sanoin, sen te
tiedätte, emmekä millään tekosyyllä voittoa ahnehtineet;
Jumala on todistajamme, **6** emmekä ole etsineet
kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, **7**
vaikka me Kristuksen apostoleina olisimme voineet
vaatia arvonantoa; vaan me olimme lempeät teidän
keskuudessanne, niinkuin imettävä äiti, joka vaalii
lapsiansa; **8** niin mekin, teitä hellien, halusimme antaa
teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, vaan oman
henkemmekin, sillä te olitte meille rakkaiksi tulleet. **9**
Muistattehan, veljet, meidän työmme ja vaivamme: yöt
ja päivät työtä tehden, ettemme ketään teistä rasittaisi,
me julistimme teille Jumalan evankeliumia. **10** Te
olette meidän todistajamme, ja Jumala, kuinka pyhät ja
oikeamieliset ja nuhteettomat me olimme teitä kohtaan,
jotka uskotte, **11** samoinkuin te tiedätte, kuinka me,
niinkuin isä lapsiansa, kehoitimme itsekutakin teistä ja
rohkaisimme teitä, **12** ja teroitimme teille, että teidän on
vaeltaminen arvollisesti Jumalan edessä, joka kutsuu
teitä valtakuntaansa ja kirkkauteensa. **13** Ja sentähden
me myös lakkaamatta kiitämme Jumalaa siitä, että te,
kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen
vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niinkuin se totisesti
on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka
uskotte. **14** Sillä teistä, veljet, on tullut niiden Kristuksessa
Jeesuksessa olevien Jumalan seurakuntain seuraajia,
jotka ovat Juudeassa, sillä tekin olette kärsineet omilta
kansalaisiltanne samaa kuin he juutalaisilta, **15** jotka
tappoivat Herran Jeesuksenkin ja profeetat ja ovat
vainonneet meitä, eivätkä ole Jumalalle otollisia, vaan
ovat kaikkien ihmisten vihollisia, **16** kun estävät meitä
puhumasta pakanoille heidän pelastumiseksensa. Näin
he yhäti täyttävät syntiensä mittaa. Viha onkin jo
saavuttanut heidät, viimeiseen määräänsä asti. **17** Mutta
kun meidät nyt, veljet, on hetkeksi aikaa erotettu teistä,
ulkonaisesti, ei sydämeltä, niin on meille tullut yhä
suurempi halu päästä näkemään teidän kasvojanne. **18**
Sentähden olemme tahtoneet tulla teidän tykönne, minä,
Paavali, puolestani, en vain kerran, vaan kahdestikin,
mutta saatana on meidät estänyt. **19** Sillä kuka on
meidän toivomme tai ilomme tai meidän kerskauksemme
kruunu? Ettekö myös te, meidän Herramme Jeesuksen
edessä hänen tulemuksessaan? **20** Sillä te olette meidän
kunniamme ja meidän ilomme.

3 Sentähden me, kun emme enää voineet kestää
kauemmin, päätimme jäädä yksinämme Ateenaan,
2 ja lähetimme Timoteuksen, veljemme ja Jumalan
palvelijan Kristuksen evankeliumissa, vahvistamaan
teitä ja rohkaisemaan teitä uskossanne, **3** ettei kukaan
horjuisi näissä ahdingoissa. Sillä itse te tiedätte, että
meidät on semmoisiin pantu. **4** Sanoimmehan, kun
olimme teidän tykönänne, teille jo edeltäpäin, että
meidän oli ahdinkoon joutuminen, niinkuin on käynytkin
ja te tiedätte käyneen. **5** Sentähden minä, kun en enää
jaksanut kestää kauemmin, lähetinkin tiedustelemaan
teidän uskoanne, ettei vain kiusaaja liene teitä kiusannut
ja meidän vaivannäkömme mennyt hukkaan. **6** Mutta nyt,
kun Timoteus tuli teidän tyköänne meidän tykömme ja toi
meille ilosanoman teidän uskostanne ja rakkaudestanne
ja siitä, että te aina pidätte meitä rakkaassa muistossa
ikävöiden meitä nähdäksenne niinkuin mekin teitä: **7**
sentähden olemme teidän uskostanne, veljet, saaneet
lohdutusta teihin nähden kaikessa hädässämme ja
ahdistuksessamme; **8** sillä nyt me elämme, jos te

seisotte lujina Herrassa. 9 Kuinka voimmekaan kyllin
kiittää Jumalaa teidän tähtenne kaikesta siitä ilosta, mikä
meillä teistä on Jumalamme edessä! 10 Öin ja päivin
me mitä hartaimmin rukoilemme saadaksemme nähdä
teidän kasvonne ja täyttää sen, mitä teidän uskostanne
puuttuu. 11 Mutta hän itse, meidän Jumalamme ja
Isämme, ja meidän Herramme Jeesus ohjatkoon meidän
tiemme teidän tykönne. 12 Ja teille Herra antakoon yhä
enemmän ja runsaammin rakkautta toisianne kohtaan
ja kaikkia kohtaan, niinkuin meilläkin on teitä kohtaan,
13 vahvistaaksensa teidän sydämenne nuhteettomiksi
pyhyydessä meidän Jumalamme ja Isämme edessä,
meidän Herramme Jeesuksen tulemuksessa, kun hän
tulee kaikkien pyhiensä kanssa.

4 Sitten vielä, veljet, me pyydämme teitä ja kehoitamme
Herrassa Jeesuksessa, että te, niinkuin olette meiltä
oppineet, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle
otolliset, niinkuin vaellattekin, siinä yhä enemmän
varttuisitte. 2 Tiedättehän, mitkä käskyt me olemme
Herran Jeesuksen kautta teille antaneet. 3 Sillä tämä
on Jumalan tahto, teidän pyhityksenne, että kartatte
haureutta, 4 että kukin teistä tietää ottaa oman vaimon
pyhyydessä ja kunniassa, 5 ei himon kiihkossa niinkuin
pakanat, jotka eivät Jumalaa tunne; 6 ettei kukaan sorra
veljeänsä eikä tuota hänelle vahinkoa missään asiassa,
sillä Herra on kaiken tämän kostaja, niinkuin myös ennen
olemme teille sanoneet ja todistaneet. 7 Sillä ei Jumala
ole kutsunut meitä saastaisuuteen, vaan pyhitykseen. 8
Sentähden, joka nämä hylkää, ei hylkää ihmistä, vaan
Jumalan, joka myös antaa Pyhän Henkensä teihin. 9
Veljellisestä rakkaudesta ei ole tarvis teille kirjoittaa;
sillä itse te olette Jumalalta oppineet rakastamaan
toisianne; 10 niin te myös teette kaikkia veljiä kohtaan
koko Makedoniassa. Mutta me kehoitamme teitä, veljet,
siinä varttumaan yhä enemmän 11 ja katsomaan
kunniaksenne, että elätte hiljaisuudessa ja toimitatte
omia tehtäviänne ja teette työtä käsillänne, niinkuin
olemme teitä käskeneet, 12 että vaelluksessanne
olisitte säädylliset ulkopuolella olevia kohtaan ettekä
olisi kenenkään avun tarpeessa. 13 Mutta me emme
tahdo pitää teitä, veljet, tietämättöminä siitä, kuinka
poisnukkuneiden on, ettette murehtisi niinkuin muut,
joilla ei toivoa ole. 14 Sillä jos uskomme, että Jeesus on
kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen
kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen
kanssaan. 15 Sillä sen me sanomme teille Herran
sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme
tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen
niitä, jotka ovat nukkuneet. 16 Sillä itse Herra on tuleva
alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan
pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat
ylös ensin; 17 sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka
olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän
kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me
saamme aina olla Herran kanssa. 18 Niin lohduttakaa
siis toisianne näillä sanoilla.

5 Mutta aikakausista ja määrähetkistä ei teille, veljet,
ole tarvis kirjoittaa; 2 sillä itse te varsin hyvin tiedätte,
että Herran päivä tulee niinkuin varas yöllä. 3 Kun he
sanovat: "Nyt on rauha, ei hätää mitään", silloin yllättää
heidät yhtäkkiä turmio, niinkuin synnytyskipu raskaan
vaimon, eivätkä he pääse pakoon. 4 Mutta te, veljet,
ette ole pimeydessä, niin että se päivä voisi yllättää
teidät niinkuin varas; 5 sillä kaikki te olette valkeuden
lapsia ja päivän lapsia; me emme ole yön emmekä
pimeyden lapsia. 6 Älkäämme siis nukkuko niinkuin
muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit. 7 Sillä
ne, jotka nukkuvat, ne yöllä nukkuvat, ja jotka juovat
itsensä juovuksiin, ne yöllä juovuksissa ovat. 8 Mutta
me, jotka olemme päivän lapsia, olkaamme raittiit, ja
olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja
kypärinämme pelastuksen toivo. 9 Sillä ei Jumala ole
määrännyt meitä vihaan, vaan saamaan pelastuksen
Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, 10 joka on
kuollut meidän edestämme, että me, valvoimmepa tai
nukuimme, eläisimme yhdessä hänen kanssaan. 11
Sentähden kehoittakaa toisianne ja rakentakaa toinen
toistanne, niinkuin teettekin. 12 Mutta me pyydämme
teitä, veljet, antamaan tunnustuksenne niille, jotka
tekevät työtä teidän keskuudessanne ja ovat teidän
johtajanne Herrassa ja neuvovat teitä, 13 sekä pitämään
heitä erinomaisen rakkaina heidän työnsä tähden.
Eläkää rauhassa keskenänne. 14 Me kehoitamme teitä,
veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia,
holhotkaa heikkoja, olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan.
15 Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa
pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toinen
toisellenne ja kaikille. 16 Olkaa aina iloiset. 17 Rukoilkaa
lakkaamatta. 18 Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on
Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.
19 Henkeä älkää sammuttako, 20 profetoimista älkää
halveksuko, 21 mutta koetelkaa kaikki, pitäkää se,
mikä hyvää on; 22 karttakaa kaikenkaltaista pahaa. 23
Mutta itse rauhan Jumala pyhittäköön teidät kokonansa,
ja säilyköön koko teidän henkenne ja sielunne ja
ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen
Kristuksen tulemukseen. 24 Hän, joka teitä kutsuu,
on uskollinen, ja hän on sen myös tekevä. 25 Veljet,
rukoilkaa meidän edestämme. 26 Tervehtikää kaikkia
veljiä pyhällä suunannolla. 27 Minä vannotan teitä
Herran kautta, että luetatte tämän kirjeen kaikille veljille.
28 Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon
teidän kanssanne.

2 Tessalonikalaisille

1 Paavali ja Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisten
seurakunnalle Jumalassa, meidän Isässämme, ja
Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa. **2** Armo teille
ja rauha Isältä Jumalalta ja Herralta Jeesukselta
Kristukselta! **3** Me olemme velvolliset aina kiittämään
Jumalaa teidän tähtenne, veljet, niinkuin oikein onkin,
koska teidän uskonne runsaasti kasvaa ja keskinäinen
rakkautenne lisääntyy itsekussakin, kaikissa teissä, **4**
niin että me itsekin Jumalan seurakunnissa kerskaamme
teistä, teidän kärsivällisyydestänne ja uskostanne
kaikissa vainoissanne ja ahdistuksissa, joita teillä on
kestettävänä **5** ja jotka ovat osoituksena Jumalan
vanhurskaasta tuomiosta, että teidät katsottaisiin
arvollisiksi Jumalan valtakuntaan, jonka tähden
kärsittekin, **6** koskapa Jumala katsoo oikeaksi kostaa
ahdistuksella niille, jotka teitä ahdistavat, **7** ja antaa teille,
joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme,
kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien
kanssa **8** tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät
tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme
Jeesuksen evankeliumille. **9** Heitä kohtaa silloin
rangaistukseksi iankaikkinen kadotus Herran kasvoista
ja hänen voimansa kirkkaudesta, **(aiōnios g166)** **10** kun
hän sinä päivänä tulee, että hän kirkastuisi pyhissänsä
ja olisi ihmeteltävä kaikissa uskovissa, sillä te olette
uskoneet meidän todistuksemme. **11** Sitä varten me
aina rukoilemmekin teidän puolestanne, että meidän
Jumalamme katsoisi teidät kutsumisensa arvoisiksi ja
voimallisesti saattaisi täydelliseksi kaiken teidän halunne
hyvään ja teidän uskonne teot, **12** että meidän Herramme
Jeesuksen nimi teissä kirkastuisi ja te hänessä, meidän
Jumalamme ja Herran Jeesuksen Kristuksen armon
mukaan.

2 Mutta mitä tulee meidän Herramme
Jeesuksen Kristuksen tulemukseen ja meidän
kokoontumiseemme hänen tykönsä, niin me pyydämme
teitä, veljet, **2** ettette anna minkään hengen ettekä sanan
ettekä minkään muka meidän lähettämämme kirjeen
heti järkyttää itseänne, niin että menetätte mielenne
maltin, ettekä anna niiden itseänne peljästyttää,
ikäänkuin Herran päivä jo olisi käsissä. **3** Älkää antako
kenenkään vietellä itseänne millään tavalla. Sillä se
päivä ei tule, ennenkuin luopumus ensin tapahtuu
ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi,
4 tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken,
mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan, niin että
hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa
Jumala. **5** Ettekö muista, että minä, kun vielä olin teidän
tykönänne, sanoin tämän teille? **6** Ja nyt te tiedätte,
mikä pidättää, niin että hän vasta ajallansa ilmestyy.
7 Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa;
jahka vain tulee tieltä poistetuksi se, joka nyt vielä
pidättää, **8** niin silloin ilmestyy tuo laiton, jonka Herra
Jeesus on surmaava suunsa henkäyksellä ja tuhoava
tulemuksensa ilmestyksellä, **9** tuo, jonka tulemus
tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella
voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä **10** ja kaikilla
vääryyden viettelyksillä niille, jotka joutuvat kadotukseen,
sentähden etteivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen,
voidaksensa pelastua. **11** Ja sentähden Jumala lähettää
heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen,
12 että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät ole uskoneet
totuutta, vaan mielistyneet vääryyteen. **13** Mutta me
olemme velvolliset aina kiittämään Jumalaa teidän
tähtenne, veljet, te Herran rakastetut, sentähden että
Jumala alusta alkaen valitsi teidät pelastukseen Hengen
pyhityksessä ja uskossa totuuteen. **14** Siihen hän
on myös kutsunut teidät meidän evankeliumimme
kautta, omistamaan meidän Herramme Jeesuksen
Kristuksen kirkkauden. **15** Niin seisokaa siis, veljet,
lujina ja pitäkää kiinni niistä opetuksista, joita olette
oppineet joko meidän puheestamme tai kirjeestämme.
16 Ja meidän Herramme Jeesus Kristus itse ja Jumala,
meidän Isämme, joka on rakastanut meitä ja armossa
antanut meille iankaikkisen lohdutuksen ja hyvän
toivon, **(aiōnios g166)** **17** lohduttakoon teidän sydämiänne
ja vahvistakoon teitä kaikessa hyvässä työssä ja
puheessa.

3 Sitten vielä, veljet, rukoilkaa meidän edestämme, että
Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi
muuallakin niinkuin teidän keskuudessanne, **2** ja
että me pelastuisimme nurjista ja häijyistä ihmisistä;
sillä usko ei ole joka miehen. **3** Mutta Herra on
uskollinen, ja hän on vahvistava teitä ja varjeleva teidät
pahasta. **4** Ja me luotamme teihin Herrassa, että
te sekä nyt että vasta teette, mitä me käskemme.
5 Ja Herra ohjatkoon teidän sydämenne Jumalan
rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen. **6** Mutta
Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme
teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka
vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka
olette meiltä saaneet. **7** Tiedättehän itse, kuinka meidän
jälkiämme on seurattava, sillä me emme ole olleet
kurittomia teidän keskuudessanne, **8** emmekä ilmaiseksi
syöneet kenenkään leipää, vaan työssä ja vaivassa me
ahkeroitsimme yöt ja päivät, ettemme olisi kenellekään
teistä rasitukseksi; **9** ei niin, ettei meillä olisi siihen
valtaa, vaan me tahdomme olla teille esikuvaksi, että
te kulkisitte meidän jälkiämme. **10** Sillä jo silloin, kun
olimme teidän tykönänne, me sääsimme teille, että
kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään
pidä. **11** Sillä me olemme kuulleet, että muutamat
teidän keskuudessanne vaeltavat kurittomasti, eivät

tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille
kuulu. **12** Semmoisia me käskemme ja kehoitamme
Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, tekemään työtä
hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä. **13** Mutta
te, veljet, älkää väsykö tekemästä sitä, mikä hyvää
on. **14** Mutta jos kuka ei tottele sitä, mitä me tässä
kirjeessä olemme sanoneet, niin merkitkää hänet älkääkä
seurustelko hänen kanssaan, että hän häpeäisi. **15** Älkää
kuitenkaan pitäkö häntä vihollisena, vaan neuvokaa
niinkuin veljeä. **16** Mutta itse rauhan Herra antakoon teille
rauhan, aina ja kaikella tavalla. Herra olkoon kaikkien
teidän kanssanne. **17** Tervehdys minulta, Paavalilta,
omakätisesti. Tämä on merkkinä jokaisessa kirjeessäni;
näin minä kirjoitan. **18** Meidän Herramme Jeesuksen
Kristuksen armo olkoon kaikkien teidän kanssanne.

1 Timoteukselle

1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen apostoli, Jumalan,
meidän vapahtajamme, ja Kristuksen Jeesuksen,
meidän toivomme, asettama, **2** Timoteukselle,
oikealle pojallensa uskossa. Armo, laupeus ja rauha
Isältä Jumalalta ja Kristukselta Jeesukselta, meidän
Herraltamme! **3** Niinkuin minä Makedoniaan lähtiessäni
kehoitin sinua jäämään Efesoon, käskeäksesi eräitä
kavahtamaan, etteivät vieraita oppeja opettaisi **4** eivätkä
puuttuisi taruihin ja loppumattomiin sukuluetteloihin, jotka
pikemmin edistävät turhaa mietiskelyä kuin Jumalan
armotaloutta, joka perustuu uskoon, niin kehoitan nytkin.
5 Mutta käskyn päämäärä on rakkaus, joka tulee
puhtaasta sydämestä ja hyvästä omastatunnosta ja
vilpittömästä uskosta. **6** Muutamat ovat hairahtuneet
niistä pois ja poikenneet turhiin jaarituksiin, **7** tahtoen
olla lainopettajia, vaikka eivät ymmärrä, mitä puhuvat ja
minkä varmaksi väittävät. **8** Mutta me tiedämme, että
laki on hyvä, kun sitä lain mukaisesti käytetään **9** ja
tiedetään, että lakia ei ole pantu vanhurskaalle, vaan
laittomille ja niskoitteleville, jumalattomille ja syntisille,
epähurskaille ja epäpyhille, isänsä tappajille ja äitinsä
tappajille, murhamiehille, **10** haureellisille, miehimyksille,
ihmiskauppiaille, valhettelijoille, valapattoisille ja kaikelle
muulle, mikä on tervettä oppia vastaan- **11** autuaan
Jumalan kirkkauden evankeliumin mukaisesti, joka
on minulle uskottu. **12** Minä kiitän häntä, joka
minulle on voimaa antanut, Kristusta Jeesusta, meidän
Herraamme, siitä, että hän katsoi minut uskolliseksi
ja asetti palvelukseensa **13** minut, entisen pilkkaajan
ja vainoojan ja väkivallantekijän. Mutta minä sain
laupeuden, koska olin tehnyt sitä tietämättömänä,
epäuskossa; **14** ja meidän Herramme armo oli
ylen runsas, vaikuttaen uskoa ja rakkautta, joka on
Kristuksessa Jeesuksessa. **15** Varma on se sana ja kaikin
puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus
on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä
olen suurin. **16** Mutta sentähden minä sain laupeuden,
että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi
kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat
uskomaan häneen, itsellensä iankaikkiseksi elämäksi.
(aiōnios g166) **17** Mutta iankaikkiselle kuninkaalle,
katoamattomalle, näkymättömälle, ainoalle Jumalalle,
kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti! Amen. **(aiōn g165)**
18 Tämän käskyn minä annan sinun toimitettavaksesi,
poikani Timoteus, aikaisempien, sinusta lausuttujen
ennustusten mukaisesti, että niiden nojalla taistelisit
jalon taistelun, **19** säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon,
jonka eräät ovat hyljänneet ja uskossaan haaksirikkoon
joutuneet. **20** Niitä ovat Hymeneus ja Aleksander, jotka
minä olen antanut saatanan haltuun, kuritettaviksi,
etteivät enää pilkkaisi.

2 Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan,
rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään
kaikkien ihmisten puolesta, **2** kuningasten ja kaiken
esivallan puolesta, että saisimme viettää rauhallista
ja hiljaista elämää kaikessa jumalisuudessa ja
kunniallisuudessa. **3** Sillä se on hyvää ja otollista
Jumalalle, meidän vapahtajallemme, **4** joka tahtoo,
että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan
totuuden. **5** Sillä yksi on Jumala, yksi myös välimies
Jumalan ja ihmisten välillä, ihminen Kristus Jeesus, **6**
joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus
oli annettava aikanansa, **7** ja sitä varten minä olen
saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu-minä puhun totta, en
valhettele-pakanain opettajaksi uskossa ja totuudessa.
8 Minä tahdon siis, että miehet rukoilevat, joka paikassa
kohottaen pyhät kädet ilman vihaa ja epäilystä; **9**
niin myös, että naiset ovat säädyllisessä puvussa,
kaunistavat itseään kainosti ja siveästi, ei palmikoiduilla
hiuksilla, ei kullalla, ei helmillä eikä kallisarvoisilla
vaatteilla, **10** vaan hyvillä teoilla, niinkuin sopii naisille,
jotka tunnustautuvat jumalaapelkääviksi. **11** Oppikoon
nainen hiljaisuudessa, kaikin puolin alistuvaisena; **12**
mutta minä en salli, että vaimo opettaa, enkä että hän
vallitsee miestänsä, vaan eläköön hän hiljaisuudessa. **13**
Sillä Aadam luotiin ensin, sitten Eeva; **14** eikä Aadamia
petetty, vaan nainen petettiin ja joutui rikkomukseen. **15**
Mutta hän on pelastuva lastensynnyttämisen kautta,
jos hän pysyy uskossa ja rakkaudessa ja pyhityksessä
ynnä siveydessä.

3 Varma on tämä sana: jos joku pyrkii seurakunnan
kaitsijan virkaan, niin hän haluaa jaloon toimeen.
2 Niin tulee siis seurakunnan kaitsijan olla nuhteeton,
yhden vaimon mies, raitis, maltillinen, säädyllinen,
vieraanvarainen, taitava opettamaan, **3** ei juomari, ei
tappelija, vaan lempeä, ei riitaisa, ei rahanahne, **4**
vaan sellainen, joka oman kotinsa hyvin hallitsee ja
kaikella kunniallisuudella pitää lapsensa kuuliaisina;
5 sillä jos joku ei osaa hallita omaa kotiansa, kuinka
hän voi pitää huolta Jumalan seurakunnasta? **6** Älköön
hän olko äsken kääntynyt, ettei hän paisuisi ja joutuisi
perkeleen tuomion alaiseksi. **7** Ja hänellä tulee myös
olla hyvä todistus ulkopuolella olevilta, ettei hän joutuisi
häväistyksen alaiseksi eikä perkeleen paulaan. **8** Niin
myös seurakuntapalvelijain tulee olla arvokkaita, ei
kaksikielisiä, ei paljon viinin nauttijoita, ei häpeällisen
voiton pyytäjiä, **9** vaan sellaisia, jotka pitävät uskon
salaisuuden puhtaassa omassatunnossa. **10** Mutta
heitäkin koeteltakoon ensin, sitten palvelkoot, jos ovat
nuhteettomat. **11** Samoin tulee vaimojen olla arvokkaita,
ei panettelijoita, vaan raittiita, uskollisia kaikessa. **12**
Seurakuntapalvelija olkoon yhden vaimon mies, lapsensa
ja kotinsa hyvin hallitseva. **13** Sillä ne, jotka ovat

hyvin palvelleet, saavuttavat itselleen kunnioitettavan
aseman ja suuren pelottomuuden uskossa, Kristuksessa
Jeesuksessa. 14 Vaikka toivon pian pääseväni sinun
tykösi, kirjoitan sinulle tämän, 15 että, jos viivyn, tietäisit,
miten tulee olla Jumalan huoneessa, joka on elävän
Jumalan seurakunta, totuuden pylväs ja perustus. 16
Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Hän,
joka on ilmestynyt lihassa, vanhurskautunut Hengessä,
näyttäytynyt enkeleille, saarnattu pakanain keskuudessa,
uskottu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen.

4 Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina
moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä
henkiä ja riivaajien oppeja 2 valheenpuhujain
ulkokultaisuuden vaikutuksesta, joiden omatunto on
poltinraudalla merkitty 3 ja jotka kieltävät menemästä
naimisiin ja nauttimasta ruokia, mitkä Jumala on luonut
niiden nautittavaksi kiitoksella, jotka uskovat ja ovat
tulleet totuuden tuntemaan. 4 Sillä kaikki, minkä Jumala
on luonut, on hyvää, eikä mikään ole hylättävää, kun
se kiitoksella vastaanotetaan; 5 sillä se pyhitetään
Jumalan sanalla ja rukouksella. 6 Kun tätä veljille
opetat, niin olet hyvä Kristuksen Jeesuksen palvelija,
joka ravitset itseäsi uskon ja sen hyvän opin sanoilla,
jota olet noudattanut. 7 Mutta epäpyhiä ämmäin
taruja karta ja harjoita itseäsi jumalisuuteen. 8 Sillä
ruumiillisesta harjoituksesta on hyötyä vain vähään;
mutta jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on
elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen. 9 Varma
on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen.
10 Sillä siksi me vaivaa näemme ja kilvoittelemme, että
olemme panneet toivomme elävään Jumalaan, joka on
kaikkien ihmisten vapahtaja, varsinkin uskovien. 11 Tätä
käske ja opeta. 12 Älköön kukaan nuoruuttasi katsoko
ylen, vaan ole sinä uskovaisten esikuva puheessa,
vaelluksessa, rakkaudessa, uskossa, puhtaudessa. 13
Lue, kehoita ja opeta ahkerasti, kunnes minä tulen.
14 Älä laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on ja joka
sinulle annettiin profetian kautta, vanhinten pannessa
kätensä sinun päällesi. 15 Harrasta näitä, elä näissä,
että edistymisesi olisi kaikkien nähtävissä. 16 Valvo
itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet,
olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat.

5 Älä nuhtele kovasti vanhaa miestä, vaan neuvo
niinkuin isää, nuorempia niinkuin veljiä, 2 vanhoja
naisia niinkuin äitejä, nuorempia niinkuin sisaria, kaikessa
puhtaudessa. 3 Kunnioita leskiä, jotka ovat oikeita
leskiä. 4 Mutta jos jollakin leskellä on lapsia tai
lapsenlapsia, oppikoot nämä ensin hurskaasti hoitamaan
omaa perhekuntaansa ja maksamaan, mitä ovat velkaa
vanhemmilleen, sillä se on otollista Jumalan edessä.
5 Oikea leski ja yksinäiseksi jäänyt panee toivonsa
Jumalaan ja anoo ja rukoilee alinomaa, yötä päivää;
6 mutta hekumoitseva on jo eläessään kuollut. 7
Teroita tätäkin, että he olisivat nuhteettomat. 8 Mutta
jos joku ei pidä huolta omaisistaan ja varsinkaan ei
perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on
uskotonta pahempi. 9 Luetteloon otettakoon ainoastaan
semmoinen leski, joka ei ole kuuttakymmentä vuotta
nuorempi ja joka on ollut yhden miehen vaimo, 10
josta on todistettu, että hän on tehnyt hyviä töitä, on
lapsia kasvattanut, vieraita holhonnut, pyhien jalkoja
pessyt, ahdistettuja auttanut ja kaiken hyvän tekemistä
harrastanut. 11 Mutta nuoret lesket hylkää; sillä kun he
himokkaiksi käyden vieraantuvat Kristuksesta, tahtovat
he mennä naimisiin, 12 ja ovat tuomion alaisia, koska
ovat ensimmäisen uskonsa hyljänneet. 13 He oppivat
kylää kierrellessään vielä laiskoiksikin, eikä ainoastaan
laiskoiksi, vaan myös juoruisiksi ja monitouhuisiksi ja
sopimattomia puhumaan. 14 Minä tahdon sentähden,
että nuoret lesket menevät naimisiin, synnyttävät lapsia,
hoitavat kotiansa eivätkä anna vastustajalle mitään
aihetta solvaamiseen. 15 Sillä muutamat ovat jo
kääntyneet pois seuraamaan saatanaa. 16 Jos jollakin
uskovaisella naisella on leskiä, niin pitäköön niistä
huolen, älköönkä seurakuntaa rasitettako, että se voisi
pitää huolta oikeista leskistä. 17 Vanhimpia, jotka
seurakuntaa hyvin hoitavat, pidettäköön kahdenkertaisen
kunnian ansainneina, varsinkin niitä, jotka sanassa ja
opetuksessa työtä tekevät. 18 Sillä Raamattu sanoo:
"Älä sido puivan härän suuta", ja: "Työmies on palkkansa
ansainnut". 19 Älä ota huomioosi syytettä vanhinta
vastaan, ellei ole kahta tai kolmea todistajaa. 20
Syntiä tekeviä nuhtele kaikkien kuullen, että muutkin
pelkäisivät. 21 Minä vannotan sinua Jumalan ja
Kristuksen Jeesuksen ja valittujen enkelien edessä, että
noudatat tätä, tekemättä ennakolta päätöstä ja ketään
suosimatta. 22 Älä ole liian kerkeä panemaan käsiäsi
kenenkään päälle, äläkä antaudu osalliseksi muiden
synteihin. Pidä itsesi puhtaana. 23 Älä enää juo vain
vettä, vaan käytä vähän viiniä vatsasi tähden ja usein
uudistuvien vaivojesi vuoksi. 24 Muutamien ihmisten
synnit ovat ilmeiset ja joutuvat ennen tuomittaviksi,
toisten taas seuraavat jäljestäpäin; 25 samoin myös
hyvät teot ovat ilmeiset, eivätkä nekään, jotka eivät ole
ilmeisiä, voi salassa pysyä.

6 Kaikki, jotka ovat orjina ikeen alla, pitäköot isäntiänsä
kaikkea kunnioitusta ansaitsevina, ettei Jumalan nimi
ja oppi tulisi häväistyksi. 2 Mutta ne, joilla on uskovaiset
isännät, älköot pitäkö heitä vähemmässä arvossa
sentähden, että he ovat veljiä, vaan palvelkoot heitä
sitä mieluummin, koska he ovat uskovia ja rakastettuja
ja harrastavat hyväntekemistä. Tätä opeta ja tähän
kehoita. 3 Jos joku muuta oppia opettaa eikä pitäydy
meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen terveisiin

sanoihin eikä siihen oppiin, joka on jumalisuuden
mukainen, **4** niin hän on paisunut eikä ymmärrä mitään,
vaan on riitakysymyksien ja sanakiistojen kipeä, joista
syntyy kateutta, riitaa, herjauksia, pahoja epäluuloja, **5**
alituisia kinastuksia niiden ihmisten kesken, jotka ovat
turmeltuneet mieleltään ja totuuden menettäneet ja jotka
pitävät jumalisuutta keinona voiton saamiseen. **6** Ja
suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden
kanssa. **7** Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet,
emme myös voi täältä mitään viedä; **8** mutta kun meillä
on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin. **9** Mutta
ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja
paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin,
jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. **10** Sillä
rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet
ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella
tuskalla. **11** Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene
semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa,
rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta. **12** Kilvoittele
hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään,
johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella
olet tunnustautunut monen todistajan edessä. **(aiōnios
g166)** **13** Jumalan edessä, joka kaikki eläväksi tekee, ja
Kristuksen Jeesuksen edessä, joka Pontius Pilatuksen
edessä todisti, tunnustaen hyvän tunnustuksen, minä
kehoitan sinua, **14** että tahrattomasti ja moitteettomasti
pidät käskyn meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen
ilmestymiseen saakka, **15** jonka aikanansa on antava
meidän nähdä se autuas ja ainoa valtias, kuningasten
Kuningas ja herrain Herra, **16** jolla ainoalla on
kuolemattomuus; joka asuu valkeudessa, mihin ei
kukaan taida tulla; jota yksikään ihminen ei ole nähnyt
eikä voi nähdä-hänen olkoon kunnia ja iankaikkinen
valta. Amen. **(aiōnios g166)** **17** Kehoita niitä, jotka
nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät
ylpeilisi eivätkä panisi toivoansa epävarmaan rikkauteen,
vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea
nautittavaksemme, **(aiōn g165)** **18** kehoita heitä, että
tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita
ja omastansa jakelevat, **19** kooten itsellensä aarteen,
hyvän perustuksen tulevaisuuden varalle, että saisivat
todellisen elämän. **20** Oi Timoteus, talleta se, mikä sinulle
on uskottu, ja vältä tiedon nimellä kulkevan valhetiedon
epäpyhiä ja tyhjiä puheita ja vastaväitteitä, **21** johon
tunnustautuen muutamat ovat uskosta hairahtuneet.
Armo olkoon teidän kanssanne!

2 Timoteukselle

1 Paavali, Jumalan tahdosta Kristuksen Jeesuksen
apostoli, lähetetty julistamaan lupausta siitä elämästä,
joka on Kristuksessa Jeesuksessa, **2** rakkaalle pojalleni
Timoteukselle. Armo, laupeus ja rauha Isältä Jumalalta
ja Kristukselta Jeesukselta, meidän Herraltamme! **3**
Minä kiitän Jumalaa, jota esivanhemmistani asti palvelen
puhtaalla omallatunnolla-samoinkuin minä lakkaamatta
muistan sinua rukouksissani öin ja päivin, **4** haluten,
muistaessani kyyneleitäsi, saada sinua nähdä, että
täyttyisin ilolla- **5** kun mieleeni muistuu se vilpitön usko,
joka sinulla on, joka ensin oli isoäidilläsi Looiksella ja
äidilläsi Eunikellä ja joka, siitä olen varma, on sinullakin.
6 Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi
Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni
päällepanemisen kautta. **7** Sillä Jumala ei ole antanut
meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman ja rakkauden
ja raittiuden hengen. **8** Älä siis häpeä todistusta
Herrastamme äläkä minua, hänen vankiaan, vaan kärsi
yhdessä minun kanssani vaivaa evankeliumin tähden,
sen mukaan kuin Jumala antaa voimaa, **9** hän, joka on
meidät pelastanut ja kutsunut pyhällä kutsumuksella, ei
meidän tekojemme mukaan, vaan oman aivoituksensa
ja armonsa mukaan, joka meille on annettu Kristuksessa
Jeesuksessa ennen ikuisia aikoja, **(aiōnios g166)** **10**
mutta nyt ilmisaatettu meidän Vapahtajamme Kristuksen
Jeesuksen ilmestymisen kautta, joka kukisti kuoleman
ja toi valoon elämän ja katoamattomuuden evankeliumin
kautta, **11** jonka julistajaksi ja apostoliksi ja opettajaksi
minä olen asetettu. **12** Siitä syystä minä myös näitä
kärsin, enkä sitä häpeä; sillä minä tunnen hänet, johon
minä uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen
siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä minulle
on uskottu. **13** Ota esikuvaksi ne terveelliset sanat,
jotka olet minulta kuullut, uskossa ja rakkaudessa,
joka on Kristuksessa Jeesuksessa. **14** Säilytä se hyvä,
mikä sinulle on uskottu, Pyhän Hengen kautta, joka
meissä asuu. **15** Sinä tiedät, että kaikki aasialaiset
ovat kääntyneet minusta pois; niiden joukossa ovat
Fygelus ja Hermogenes. **16** Antakoon Herra laupeutta
Onesiforuksen huonekunnalle, sillä usein hän on minua
virvoittanut, eikä ole kahleitani hävennyt; **17** vaan
kun hän tuli Roomaan, etsi hän minua innokkaasti
ja löysi minut. **18** Suokoon Herra, että hän löytää
laupeuden Herran tykönä sinä päivänä. Ja kuinka suuria
ne palvelukset olivat, joita hän teki Efesossa, sen sinä
parhaiten tiedät.

2 Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on
Kristuksessa Jeesuksessa. **2** Ja minkä olet kuullut
minulta ja minkä monet ovat todistaneet, usko se
luotettaville miehille, jotka sitten ovat soveliaita muitakin
opettamaan. **3** Kärsi vaivaa niinkuin ainakin jalo
Kristuksen Jeesuksen sotamies. **4** Ei kukaan, joka
sodassa palvelee, sekaannu elatuksen toimiin, sillä hän
tahtoo olla mieliksi sille, joka on hänet palkannut. **5** Eihän
sitäkään, joka kilpailee, seppelöidä, ellei hän kilpaile
sääntöjen mukaisesti. **6** Peltomiehen, joka vaivaa näkee,
tulee ennen muita päästä osalliseksi hedelmistä. **7**
Tarkkaa, mitä sanon; Herra on antava sinulle ymmärrystä
kaikkeen. **8** Muista Jeesusta Kristusta, joka on kuolleista
herätetty ja on Daavidin siementä minun evankeliumini
mukaan, **9** jonka julistamisessa minä kärsin vaivaa,
kahleisiin asti, niinkuin pahantekijä; mutta Jumalan sana
ei ole kahlehdittu. **10** Siitä syystä minä kärsin kaikki
valittujen tähden, että hekin saavuttaisivat pelastuksen,
joka on Kristuksessa Jeesuksessa, ynnä iankaikkisen
kirkkauden. **(aiōnios g166)** **11** Varma on tämä sana;
sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan,
saamme myös hänen kanssaan elää; **12** jos kärsimme
yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita; jos
kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät; **13** jos me
olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena;
sillä itseänsä kieltää hän ei saata. **14** Muistuta tästä, ja
teroita heille Jumalan edessä, etteivät kiistelisi sanoista,
mikä ei ole miksikään hyödyksi, vaan niiden turmioksi,
jotka kuulevat. **15** Pyri osoittautumaan Jumalalle
semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi,
joka ei työtään häpeä, joka oikein jakelee totuuden
sanaa. **16** Mutta pysy erilläsi epäpyhistä ja tyhjistä
puheista, sillä niiden puhujat menevät yhä pitemmälle
jumalattomuudessa, **17** ja heidän puheensa jäytää
ympäristöään niinkuin syöpä. Niitä ovat Hymeneus ja
Filetus, **18** jotka ovat totuudesta eksyneet, kun sanovat,
että ylösnousemus jo on tapahtunut, ja he turmelevat
useiden uskon. **19** Kuitenkin Jumalan vahva perustus
pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: "Herra tuntee
omansa", ja: "Luopukoon vääryydestä jokainen, joka
Herran nimeä mainitsee". **20** Mutta suuressa talossa
ei ole ainoastaan kulta-ja hopea-astioita, vaan myös
puu-ja saviastioita, ja toiset ovat jaloa, toiset halpaa
käyttöä varten. **21** Jos nyt joku puhdistaa itsensä
tämänkaltaisista, tulee hänestä astia jaloa käyttöä
varten, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen, kaikkiin hyviin
tekoihin valmis. **22** Pakene nuoruuden himoja, harrasta
vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa niiden kanssa,
jotka huutavat avuksensa Herraa puhtaasta sydämestä.
23 Mutta vältä tyhmiä ja taitamattomia väittelyjä, sillä
tiedäthän, että ne synnyttävät riitoja. **24** Mutta Herran
palvelijan ei sovi riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä
kaikkia kohtaan, kyetä opettamaan ja pahaa kärsimään;
25 hänen tulee sävyisästi ojentaa vastustelijoita; ehkäpä
Jumala antaa heille mielenmuutoksen, niin että tulevat
tuntemaan totuuden **26** ja selviävät perkeleen pauloista,
joka on heidät vanginnut tahtoansa tekemään.

3 Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on
tuleva vaikeita aikoja. **2** Sillä ihmiset ovat
silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä,
herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä,
epähurskaita, **3** rakkaudettomia, epäsopuisia,
panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, **4**
pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän
kuin Jumalaa rakastavia; **5** heissä on jumalisuuden
ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia
karta. **6** Sillä niitä ovat ne, jotka tungettelevat
taloihin ja pauloihinsa kietovat syntien rasittamia ja
monenlaisten himojen heiteltäviä naisparkoja, **7** jotka
aina ovat opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi
päästä totuuden tuntemiseen. **8** Ja niinkuin Jannes ja
Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat
totuutta, nuo mieleltään turmeltuneet ihmiset, jotka eivät
uskonkoetuksissa kestä. **9** Mutta he eivät pitemmälle
edisty, sillä heidän mielettömyytensä on käyvä ilmeiseksi
kaikille, niinkuin noidenkin mielettömyys kävi ilmi. **10**
Mutta sinä olet seurannut minun opetustani, vaellustani,
aivoitustani, uskoani, pitkämielisyyttäni, rakkauttani,
kärsivällisyyttäni, **11** vainoissa ja kärsimyksissä,
samanlaisissa kuin minun osakseni tuli Antiokiassa,
Ikonionissa ja Lystrassa. Mimmoisia vainoja olenkaan
kärsinyt, ja kaikista Herra on minut pelastanut! **12**
Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa
Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi. **13** Mutta pahat
ihmiset ja petturit menevät yhä pitemmälle pahuudessa,
eksyttäen ja eksyen. **14** Mutta pysy sinä siinä, minkä
olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet
sen oppinut, **15** ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet
pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi,
niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa
Jeesuksessa. **16** Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt
Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen
opetukseksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi
vanhurskaudessa, **17** että Jumalan ihminen olisi
täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut.

4 Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen
Jeesuksen edessä, joka on tuomitseva eläviä ja
kuolleita, sekä hänen ilmestymisensä että hänen
valtakuntansa kautta: **2** saarnaa sanaa, astu esiin
sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita,
kehoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella. **3** Sillä
aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien
himojensa mukaan korvasyyhyynsä haalivat itselleen
opettajia **4** ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja
kääntyvät taruihin. **5** Mutta ole sinä raitis kaikessa,
kärsi vaivaa, tee evankelistan työ, toimita virkasi
täydellisesti. **6** Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni
aika on jo tullut. **7** Minä olen hyvän kilvoituksen
kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. **8**
Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele,
jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle
sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös
kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat. **9**
Koeta päästä pian tulemaan luokseni. **10** Sillä tähän
nykyiseen maailmaan rakastuneena jätti minut Deemas
ja matkusti Tessalonikaan, Kreskes meni Galatiaan ja
Tiitus Dalmatiaan. **(aiōn g165)** **11** Luukas yksin on minun
kanssani. Ota Markus mukaasi ja tuo hänet tänne, sillä
hän on minulle hyvin tarpeellinen palvelukseen. **12**
Mutta Tykikuksen minä olen lähettänyt Efesoon. **13**
Tuo tullessasi päällysvaippa, jonka jätin Trooaaseen
Karpuksen luo, ja kirjat, ennen kaikkea pergamentit.
14 Aleksander, vaskiseppä, on tehnyt minulle paljon
pahaa; Herra on maksava hänelle hänen tekojensa
mukaan. **15** Kavahda sinäkin häntä, sillä hän on
kovin vastustanut meidän sanojamme. **16** Ensi kertaa
puolustautuessani ei kukaan tullut avukseni, vaan kaikki
jättivät minut; älköön sitä heille syyksi luettako. **17**
Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua, että sanan
julistaminen minun kauttani tulisi täydelleen suoritetuksi,
ja kaikki pakanat sen kuulisivat; ja minä pelastuin
jalopeuran kidasta. **18** Ja Herra on vapahtava minut
kaikesta ilkivallasta ja pelastava minut taivaalliseen
valtakuntaansa; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti!
Amen. **(aiōn g165)** **19** Tervehdys Priskalle ja Akylaalle ja
Onesiforuksen huonekunnalle. **20** Erastus jäi Korinttoon,
mutta Trofimuksen minä jätin Miletoon sairastamaan. **21**
Koeta päästä tulemaan ennen talvea. Tervehdyksen
lähettävät sinulle Eubulus ja Pudes ja Linus ja Klaudia
ja kaikki veljet. **22** Herra olkoon sinun henkesi kanssa.
Armo olkoon teidän kanssanne.

Titukselle

1 Paavali, Jumalan palvelija ja Jeesuksen Kristuksen
apostoli Jumalan valittujen uskoa ja sen totuuden
tuntemista varten, joka on jumalisuuden mukainen, **2**
apostoli sen iankaikkisen elämän toivon perusteella,
jonka Jumala, joka ei valhettele, on luvannut ennen
ikuisia aikoja- **(aiōnios g166)** **3** mutta kun aika oli tullut,
ilmoitti hän sanansa saarnassa, joka on uskottu minulle
Jumalan, meidän vapahtajamme, käskyn mukaan:
4 Tiitukselle, oikealle pojalleni yhteisen uskomme
perusteella. Armo ja rauha Isältä Jumalalta ja meidän
Vapahtajaltamme Kristukselta Jeesukselta! **5** Minä jätin
sinut Kreettaan sitä varten, että järjestäisit, mitä vielä
jäi järjestämättä, ja että asettaisit, niinkuin minä sinulle
määräsin, joka kaupunkiin vanhimmat, **6** jos missä olisi
joku nuhteeton, yhden vaimon mies, jonka lapset ovat
uskovia, eivät irstaudesta syytettyjä eivätkä niskoittelevia.
7 Sillä seurakunnan kaitsijan on, niinkuin Jumalan
huoneenhaltijan tulee, oltava nuhteeton, ei itserakas,
ei pikavihainen, ei juomari, ei tappelija, ei häpeällisen
voiton pyytäjä, **8** vaan vieraanvarainen, hyvää rakastava,
maltillinen, oikeamielinen, pyhä, itsensähillitseväinen; **9**
hänen tulee pysyä kiinni opinmukaisessa, luotettavassa
sanassa, että olisi kykenevä sekä neuvomaan terveellä
opilla että kumoamaan vastaansanojain väitteet. **10**
Sillä paljon on niskoittelevia, turhanpuhujia ja eksyttäjiä,
varsinkin ympärileikattujen joukossa; **11** semmoisilta
on suu tukittava, sillä he kääntävät ylösalaisin
kokonaisia huonekuntia opettamalla sopimattomia
häpeällisen voiton vuoksi. **12** Eräs heistä, heidän oma
profeettansa, on sanonut: "Petturi Kreetan mies, peto
ilkeä, laiskurivatsa". **13** Tämä todistus on tosi; sentähden
nuhtele heitä ankarasti, että tulisivat uskossa terveiksi **14**
eivätkä kiinnittäisi huomiotansa juutalaisiin taruihin eikä
totuudesta pois kääntyvien ihmisten käskyihin. **15** Kaikki
on puhdasta puhtaille; mutta saastaisille ja uskottomille
ei mikään ole puhdasta, vaan heidän sekä mielensä että
omatuntonsa on saastainen. **16** He väittävät tuntevansa
Jumalan, mutta teoillaan he hänet kieltävät, sillä he ovat
inhottavia ja tottelemattomia ja kaikkiin hyviin tekoihin
kelvottomia.

2 Mutta sinä puhu sitä, mikä terveeseen oppiin
soveltuu: **2** vanhat miehet olkoot raittiit, arvokkaat,
siveät ja uskossa, rakkaudessa ja kärsivällisyydessä
terveet; **3** niin myös vanhat naiset olkoot käytöksessään
niinkuin pyhien sopii, ei panettelijoita, ei paljon viinin
orjia, vaan hyvään neuvojia, **4** voidakseen ohjata
nuoria vaimoja rakastamaan miehiänsä ja lapsiansa,
5 olemaan siveitä, puhtaita, kotinsa hoitajia, hyviä,
miehilleen alamaisia, ettei Jumalan sana pilkatuksi tulisi.
6 Nuorempia miehiä samoin kehoita käyttäytymään
siveästi. **7** Aseta itsesi kaikessa hyvien tekojen
esikuvaksi, olkoon opetuksesi puhdasta ja arvokasta
8 ja puheesi tervettä ja moitteetonta, että vastustaja
häpeäisi, kun hänellä ei ole meistä mitään pahaa
sanottavana. **9** Kehoita palvelijoita olemaan isännilleen
kaikessa alamaisia, heille mieliksi, etteivät vastustele, **10**
etteivät näpistele, vaan kaikin tavoin osoittavat vilpitöntä
uskollisuutta, että he Jumalan, meidän vapahtajamme,
opin kaikessa kaunistaisivat. **11** Sillä Jumalan armo
on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille **12** ja
kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja
maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti
ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, **(aiōn g165)**
13 odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja
suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen
kirkkauden ilmestymistä, **14** hänen, joka antoi itsensä
meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta
laittomuudesta ja puhdistaakseen itselleen omaisuudeksi
kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee. **15** Puhu tätä ja
kehoita ja nuhtele kaikella käskyvallalla. Älköön kukaan
sinua halveksiko.

3 Muistuta heitä olemaan hallituksille ja esivalloille
alamaiset, kuuliaiset, kaikkiin hyviin tekoihin valmiit,
2 etteivät ketään herjaa, eivät riitele, vaan ovat
lempeitä ja osoittavat kaikkea sävyisyyttä kaikkia ihmisiä
kohtaan. **3** Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä,
tottelemattomia, eksyksissä, moninaisten himojen ja
hekumain orjia, elimme pahuudessa ja kateudessa,
olimme inhottavia ja vihasimme toisiamme. **4** Mutta kun
Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkaus
ilmestyi, **5** pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa
tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa
mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen
uudistuksen kautta, **6** jonka Hengen hän runsaasti
vuodatti meihin meidän Vapahtajamme Jeesuksen
Kristuksen kautta, **7** että me vanhurskautettuina hänen
armonsa kautta tulisimme iankaikkisen elämän perillisiksi
toivon mukaan. **(aiōnios g166)** **8** Tämä sana on varma,
ja minä tahdon, että sinä näitä teroitat, niin että ne,
jotka Jumalaan uskovat, ahkeroisivat hyvien tekojen
harjoittamista. Nämä ovat hyviä ja hyödyllisiä ihmisille. **9**
Mutta vältä mielettömiä riitakysymyksiä ja sukuluetteloita
ja kinastelua ja kiistoja laista, sillä ne ovat hyödyttömiä ja
turhia. **10** Harhaoppista ihmistä karta, varoitettuasi häntä
kerran tai kahdesti, **11** sillä sinä tiedät, että semmoinen
ihminen on joutunut harhaan ja tekee syntiä, ja hän
on itse itsensä tuominnut. **12** Kun lähetän luoksesi
Artemaan tai Tykikuksen, niin tule viipymättä minun
tyköni Nikopoliin, sillä siellä olen päättänyt viettää talven.
13 Varusta huolellisesti matkalle Zeenas, lainoppinut,
ja Apollos, ettei heiltä mitään puuttuisi. **14** Oppikoot
meikäläisetkin, tarpeen vaatiessa, harjoittamaan hyviä
tekoja, etteivät jäisi hedelmättömiksi. **15** Tervehdyksen

lähettävät sinulle kaikki, jotka ovat minun kanssani. Sano tervehdys niille, jotka pitävät meitä rakkaina uskossa. Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne.

Filemonille

1 Paavali, Kristuksen Jeesuksen vanki, ja veli Timoteus
rakkaalle Filemonille, työtoverillemme, **2** ja Appialle,
sisarellemme, ja Arkippukselle, taistelutoverillemme, ja
sinun kodissasi kokoontuvalle seurakunnalle. **3** Armo
teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta
Jeesukselta Kristukselta! **4** Minä kiitän Jumalaani aina,
muistaessani sinua rukouksissani, **5** sillä minä olen
kuullut sinun rakkaudestasi ja uskostasi, joka sinulla
on Herraan Jeesukseen ja kaikkia pyhiä kohtaan; **6**
ja rukoukseni on, että sinun uskosi, se usko, joka on
meille yhteinen, olisi väkevä kaiken hyvän tuntemisessa,
mikä meillä Kristuksessa on. **7** Sillä minä olen saanut
paljon iloa ja lohdutusta sinun rakkaudestasi, koska
pyhien sydämet ovat virvoittuneet sinun kauttasi, veljeni.
8 Sentähden, vaikka minulla Kristuksessa on paljon
rohkeutta käskeä sinua tekemään, mitä tehdä tulee,
9 niin rakkauden tähden minä kuitenkin mieluummin
pyydän, ollen tämmöinen kuin olen, minä vanha Paavali,
ja nyt myös Kristuksen Jeesuksen vanki- **10** pyydän
sinua poikani puolesta, jonka minä kahleissani synnytin,
Onesimuksen puolesta, **11** sinulle ennen hyödyttömän,
mutta nyt sekä sinulle että minulle hyödyllisen; **12**
hänet minä lähetän sinulle takaisin, hänet, se on: oman
sydämeni. **13** Olisin tahtonut pidättää hänet tykönäni,
että hän sinun sijassasi olisi palvellut minua, joka olen
evankeliumin tähden kahleissa; **14** mutta ilman sinun
suostumustasi en tahtonut tehdä mitään, ettei hyvyytesi
olisi ikäänkuin pakollinen, vaan vapaaehtoinen. **15** Sillä
ehkäpä hän sentähden joutui eroamaan sinusta ajaksi,
että saisit hänet takaisin iäksi, **(aiōnios g166)** **16** ei enää
orjana, vaan orjaa enempänä: rakkaana veljenä, ylen
rakkaana jo minulle, kuinka paljoa enemmän sitten
sinulle, sekä ihmisenä että Herran omana! **17** Jos
siis pidät minua toverinasi, niin ota hänet luoksesi
niinkuin minut; **18** mutta jos hän on tehnyt sinulle
jotakin vääryyttä tai on sinulle jotakin velkaa, niin
pane se minun laskuuni. **19** Minä, Paavali, kirjoitan
omalla kädelläni: "Minä sen maksan"; saattaisinpa
sanoa: pane se omaan laskuusi; sillä sinä olet minulle
velkaa oman itsesikin. **20** Niin, veljeni, jospa saisin
sinusta hyötyä Herrassa; virvoita sydäntäni Kristuksessa.
21 Luottaen kuuliaisuuteesi minä kirjoitan sinulle, ja
minä tiedän, että sinä teet enemmänkin, kuin mitä
sanon. **22** Lisäksi vielä: valmista minulle maja luonasi;
toivon näet, että minut rukoustenne kautta lahjoitetaan
teille. **23** Tervehdyksen lähettävät sinulle Epafras,
minun vankitoverini Kristuksessa Jeesuksessa, **24**
Markus, Aristarkus, Deemas ja Luukas, jotka ovat minun
työtovereitani. **25** Herran Jeesuksen Kristuksen armo
olkoon teidän henkenne kanssa.

Heprealaisille

1 Sittenkuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa
oli puhunut isille profeettain kautta, **2** on hän näinä
viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka
hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän
myös on maailman luonut **(aiōn g165)** **3** ja joka, ollen
hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva
ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on, toimitettuaan
puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle
puolelle korkeuksissa, **4** tullen enkeleitä niin paljoa
korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi
kuin heidän. **5** Sillä kenelle enkeleistä hän koskaan
on sanonut: "Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä
minä sinut synnytin"; ja taas: "Minä olen oleva hänen
Isänsä, ja hän on oleva minun Poikani"? **6** Ja siitä,
kun hän jälleen tuo esikoisensa maailmaan, hän sanoo:
"Ja kumartakoot häntä kaikki Jumalan enkelit". **7** Ja
enkeleistä hän sanoo: "Hän tekee enkelinsä tuuliksi ja
palvelijansa tulen liekiksi"; **8** mutta Pojasta: "Jumala,
sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti, ja sinun
valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. **(aiōn g165)**
9 Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta;
sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua
iloöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi." **10** Ja: "Sinä,
Herra, olet alussa maan perustanut, ja taivaat ovat
sinun kättesi tekoja; **11** ne katoavat, mutta sinä pysyt,
ja ne vanhenevat kaikki niinkuin vaate, **12** ja niinkuin
vaipan sinä ne käärit, niinkuin vaatteen, ja ne muuttuvat;
mutta sinä olet sama, eivätkä sinun vuotesi lopu". **13**
Kenelle enkeleistä hän koskaan on sanonut: "Istu minun
oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi
sinun jalkojesi astinlaudaksi"? **14** Eivätkö he kaikki ole
palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten,
jotka saavat autuuden periä?

2 Sentähden tulee meidän sitä tarkemmin ottaa vaari
siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain kulkeutuisi
sen ohitse. **2** Sillä jos enkelien kautta puhuttu sana
pysyi lujana, ja jokainen rikkomus ja tottelemattomuus
sai oikeudenmukaisen palkkansa, **3** kuinka me voimme
päästä pakoon, jos emme välitä tuosta niin suuresta
pelastuksesta, jonka Herra alkuaan julisti ja joka
niiden vahvistamana, jotka olivat sen kuulleet, saatettiin
meille, **4** kun Jumala yhdessä heidän kanssaan todisti
tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja moninaisilla väkevillä
teoilla ja jakamalla Pyhää Henkeä tahtonsa mukaan? **5**
Sillä enkelien alle hän ei alistanut tulevaa maailmaa,
josta me puhumme. **6** Vaan joku on jossakin paikassa
todistanut, sanoen: "Mikä on ihminen, että sinä häntä
muistat, tai ihmisen poika, että pidät hänestä huolen? **7**
Sinä teit hänet vähäksi aikaa enkeleitä halvemmaksi,
kirkkaudella ja kunnialla sinä hänet seppelöitsit, ja sinä
panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja; **8** asetit kaikki
hänen jalkojensa alle." Sillä, asettaessaan kaikki hänen
valtansa alle, hän ei jättänyt mitään hänen allensa
alistamatta. Mutta nyt emme vielä näe kaikkea hänen
valtansa alle asetetuksi. **9** Mutta hänet, joka vähäksi
aikaa oli tehty enkeleitä halvemmaksi, Jeesuksen,
me näemme hänen kuolemansa kärsimyksen tähden
kirkkaudella ja kunnialla seppelöidyksi, että hän Jumalan
armosta olisi kaikkien edestä joutunut maistamaan
kuolemaa. **10** Sillä hänen, jonka tähden kaikki on
ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon
lapsia kirkkauteen, kärsimysten kautta tehdä heidän
pelastuksensa päämies täydelliseksi. **11** Sillä sekä hän,
joka pyhittää, että ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki
alkuisin yhdestä. Sentähden hän ei häpeä kutsua heitä
veljiksi, **12** kun hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi
veljilleni, ylistän sinua seurakunnan keskellä"; **13** ja taas:
"Minä panen uskallukseni häneen"; ja taas: "Katso, minä
ja lapset, jotka Jumala on minulle antanut!" **14** Koska
siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä
tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi
sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen, **15**
ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta
koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia. **16** Sillä
ei hän ota huomaansa enkeleitä, vaan Aabrahamin
siemenen hän ottaa huomaansa. **17** Sentähden piti
hänen kaikessa tuleman veljiensä kaltaiseksi, että
hänestä tulisi laupias ja uskollinen ylimmäinen pappi
tehtävissään Jumalan edessä, sovittaakseen kansan
synnit. **18** Sillä sentähden, että hän itse on kärsinyt ja
ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa.

3 Sentähden, pyhät veljet, jotka olette taivaallisesta
kutsumuksesta osalliset, kiinnittäkää mielenne
meidän tunnustuksemme apostoliin ja ylimmäiseen
pappiin, Jeesukseen, **2** joka on uskollinen asettajalleen,
niinkuin Mooseskin oli "uskollinen koko hänen
huoneessansa". **3** Sillä hänen on Moosekseen verraten
katsottu ansaitsevan niin paljoa suuremman kirkkauden,
kuin huoneen rakentajan kunnia on suurempi kuin
huoneen. **4** Sillä jokainen huone on jonkun rakentama,
mutta kaiken rakentaja on Jumala. **5** Ja Mooses tosin
oli "palvelijana uskollinen koko hänen huoneessansa",
todistukseksi siitä, mikä vastedes piti sanottaman, **6**
mutta Kristus on uskollinen Poikana, hänen huoneensa
haltijana; ja hänen huoneensa olemme me, jos loppuun
asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen.
7 Sentähden, niinkuin Pyhä Henki sanoo: "Tänä päivänä,
jos te kuulette hänen äänensä, **8** Älkää paaduttako
sydämiänne, niinkuin teitte katkeroituksessa, kiusauksen
päivänä erämaassa, **9** jossa teidän isänne minua
kiusasivat ja koettelivat, vaikka olivat nähneet minun
tekojani neljäkymmentä vuotta; **10** sentähden minä
vihastuin tähän sukupolveen ja sanoin: 'Aina he eksyvät

sydämessään'; mutta he eivät oppineet tuntemaan
minun teitäni; 11 ja niin minä vihassani vannoin: 'He
eivät pääse minun lepooni'." 12 Katsokaa, veljet,
ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen
sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta, 13
vaan kehoittakaa toisianne joka päivä, niin kauan
kuin sanotaan: "tänä päivänä", ettei teistä kukaan
synnin pettämänä paatuisi; 14 sillä me olemme
tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme
luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina
loppuun asti. 15 Kun sanotaan: "Tänä päivänä, jos te
kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne,
niinkuin teitte katkeroituksessa", 16 ketkä sitten, vaikka
kuulivat, katkeroittivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat
Mooseksen johdolla lähteneet Egyptistä? 17 Mutta
keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö
niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden ruumiit kaatuivat
erämaahan? 18 Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse
hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? 19 Ja niin me
näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen
päästä.

4 Varokaamme siis, koska lupaus päästä hänen
lepoonsa vielä pysyy varmana, ettei vain havaittaisi
kenenkään teistä jääneen taipaleelle. 2 Sillä hyvä
sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta
heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska
se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat. 3
Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon,
niinkuin hän on sanonut: "Ja niin minä vihassani vannoin:
'He eivät pääse minun lepooni'", vaikka hänen tekonsa
olivat valmiina maailman perustamisesta asti. 4 Sillä
hän on jossakin sanonut seitsemännestä päivästä
näin: "Ja Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista
teoistansa"; 5 ja tässä taas: "He eivät pääse minun
lepooni". 6 Koska siis varmana pysyy, että muutamat
pääsevät siihen, ja ne, joille hyvä sanoma ensin
julistettiin, eivät päässeet siihen tottelemattomuuden
tähden, 7 niin hän taas määrää päivän, "tämän
päivän", sanomalla Daavidin kautta niin pitkän ajan
jälkeen, niinkuin ennen on sanottu: "Tänä päivänä,
jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako
sydämiänne". 8 Sillä jos Joosua olisi saattanut heidät
lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, senjälkeisestä
päivästä. 9 Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo
varmasti tuleva. 10 Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa,
on saanut levon teoistaan, hänkin, niinkuin Jumala
omista teoistansa. 11 Ahkeroikaamme siis päästä siihen
lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa
tottelemattomuuden esimerkkiä. 12 Sillä Jumalan sana
on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään
kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa
sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen
ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; 13 eikä mikään luotu
ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja
paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on
tehtävä tili. 14 Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi,
läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin
pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. 15 Sillä ei meillä ole
sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän
heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu
samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. 16
Käykäämme sentähden uskalluksella armon istuimen
eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon,
avuksemme oikeaan aikaan.

5 Sillä jokainen ylimmäinen pappi, ollen ihmisten
joukosta otettu, asetetaan ihmisten puolesta
toimittamaan sitä, mikä Jumalalle tulee, uhraamaan
lahjoja ja uhreja syntien edestä, 2 ja hän voi säälien
kohdella tietämättömiä ja eksyviä, koska hän itsekin
on heikkouden alainen, 3 ja tämän heikkoutensa
tähden hänen täytyy, samoinkuin kansan puolesta,
niin itsensäkin puolesta uhrata syntien edestä. 4 Eikä
kukaan sitä arvoa itselleen ota, vaan Jumala kutsuu
hänet niinkuin Aaroninkin. 5 Niinpä Kristuskaan ei
itse korottanut itseänsä ylimmäisen papin kunniaan,
vaan hän, joka sanoi hänelle: "Sinä olet minun
Poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin"; 6 niinkuin
hän toisessakin paikassa sanoo: "Sinä olet pappi
iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan". **(aiōn g165)** 7 Ja lihansa päivinä hän väkevällä huudolla ja
kyynelillä uhrasi rukouksia ja anomuksia sille, joka
voi hänet kuolemasta pelastaa; ja hänen rukouksensa
kuultiin hänen jumalanpelkonsa tähden. 8 Ja niin
hän, vaikka oli Poika, oppi siitä, mitä hän kärsi,
kuuliaisuuden, 9 ja kun oli täydelliseksi tullut, tuli hän
iankaikkisen autuuden aikaansaajaksi kaikille, jotka ovat
hänelle kuuliaiset, **(aiōnios g166)** 10 hän, jota Jumala
nimittää "ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen
mukaan". 11 Tästä meillä on paljon sanottavaa, ja sitä on
vaikea selittää, koska olette käyneet hitaiksi kuulemaan.
12 Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas
sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanojen
ensimmäisiä alkeita; te olette tulleet maitoa tarvitseviksi,
ei vahvaa ruokaa. 13 Sillä jokainen, joka vielä nauttii
maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä
hän on lapsi; 14 mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä
varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat
harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.

6 Jättäkäämme sentähden Kristuksen opin alkeet
ja pyrkikäämme täydellisyyteen, ryhtymättä taas
uudestaan laskemaan perustusta: parannusta kuolleista
töistä ja uskoa Jumalaan, 2 oppia kasteista ja kätten
päällepanemisesta, kuolleitten ylösnousemisesta ja
iankaikkisesta tuomiosta. **(aiōnios g166)** 3 Ja niin me
tahdomme tehdä, jos vain Jumala sallii. 4 Sillä

mahdotonta on niitä, jotka kerran ovat valistetut ja
taivaallista lahjaa maistaneet ja Pyhästä Hengestä
osallisiksi tulleet 5 ja maistaneet Jumalan hyvää sanaa ja
tulevan maailmanajan voimia, (aiōn g165) 6 ja sitten ovat
luopuneet-taas uudistaa parannukseen, he kun jälleen
itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki
häpäisevät. 7 Sillä maa, joka särpii sisäänsä sen päälle
usein tulevan sateen ja kantaa kasvun hyödyksi niille,
joita varten sitä viljelläänkin, saa siunauksen Jumalalta;
8 mutta se, joka tuottaa orjantappuroita ja ohdakkeita,
on kelvoton ja lähellä kirousta, ja sen loppu on, että se
poltetaan. 9 Mutta teistä, rakkaat, uskomme sitä, mikä
on parempaa ja mikä koituu teille pelastukseksi-vaikka
puhummekin näin. 10 Sillä Jumala ei ole väärämielinen,
niin että hän unhottaisi teidän työnne ja rakkautenne,
jota olette osoittaneet hänen nimeänsä kohtaan, kun
olette palvelleet pyhiä ja vielä palvelette. 11 Mutta
me halajamme sitä, että kukin teistä osoittaa samaa
intoa, säilyttääkseen toivon varmuuden loppuun asti,
12 ettette kävisi veltoiksi, vaan että teistä tulisi niiden
seuraajia, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät
sen, mikä luvattu on. 13 Sillä kun Jumala oli antanut
lupauksen Aabrahamille, vannoi hän itse kauttansa,
koska hänellä ei ollut ketään suurempaa, kenen kautta
vannoa, 14 ja sanoi: "Totisesti, siunaamalla minä sinut
siunaan, ja enentämällä minä sinut enennän"; 15 ja näin
Aabraham, kärsivällisesti odotettuaan, sai, mitä luvattu
oli. 16 Sillä ihmiset vannovat suurempansa kautta, ja
vala on heille asian vahvistus ja tekee lopun kaikista
vastaväitteistä. 17 Sentähden, kun Jumala lupauksen
perillisille vielä tehokkaammin tahtoi osoittaa, että
hänen päätöksensä on muuttumaton, vakuutti hän sen
valalla, 18 että me näistä kahdesta muuttumattomasta
asiasta, joissa Jumala ei ole voinut valhetella, saisimme
voimallisen kehoituksen, me, jotka olemme paenneet
pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. 19 Se
toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja,
joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, 20 jonne Jeesus
edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt,
tultuaan ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen
mukaan, iankaikkisesti. (aiōn g165)

7 Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan,
Korkeimman, pappi, joka meni Aabrahamia vastaan,
hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi
hänet; 2 jolle Aabraham myös antoi kymmenykset
kaikesta ja joka ensiksi, niinkuin hänen nimensäkin
merkitsee, on "vanhurskauden kuningas" ja sen lisäksi
vielä "Saalemin kuningas", se on "rauhan kuningas";
3 jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua
eikä elämän loppua, mutta joka on Jumalan Poikaan
verrattava-hän pysyy pappina ainaisesti. 4 Katsokaa,
kuinka suuri hän on, jolle itse kantaisä Aabraham
antoi kymmenykset parhaimmasta saaliistaan. 5 Onhan
niillä Leevin pojista, jotka saavat pappeuden, käsky
lain mukaan ottaa kymmenyksiä kansalta, se on
veljiltään, vaikka nämä ovatkin Aabrahamin kupeista
lähteneet; 6 mutta hän, jonka sukua ei johdeta heistä,
otti kymmenykset Aabrahamilta ja siunasi sen, jolla
oli lupaukset. 7 Mutta kieltämätöntä on, että halvempi
saa siunauksen paremmaltaan. 8 Ja täällä kuolevaiset
ihmiset ottavat kymmenyksiä, mutta siellä se, jonka
todistetaan elävän. 9 Ja Aabrahamin kautta, niin
sanoakseni, on Leevikin, joka kymmenyksiä ottaa,
maksanut kymmenyksiä; 10 sillä hän oli vielä isänsä
kupeissa, kun Melkisedek meni tätä vastaan. 11 Jos
siis täydellisyys olisi saavutettu leeviläisen pappeuden
kautta, sillä tähän on kansa laissa sidottu, miksi sitten
oli tarpeen, että nousi toinen pappi Melkisedekin
järjestyksen mukaan eikä tullut nimitetyksi Aaronin
järjestyksen mukaan? 12 Sillä pappeuden muuttuessa
tapahtuu välttämättä myös lain muutos. 13 Sillä se, josta
tämä sanotaan, oli toista sukukuntaa, josta ei kukaan ole
alttaritointa hoitanut. 14 Onhan tunnettua, että meidän
Herramme on noussut Juudasta, jonka sukukunnan
pappeudesta Mooses ei ole mitään puhunut. 15 Ja
tämä käy vielä paljoa selvemmäksi, kun nousee toinen
pappi, Melkisedekin kaltainen, 16 joka ei ole siksi tullut
lihallisen käskyn lain mukaan, vaan katoamattoman
elämän voimasta. 17 Sillä hänestä todistetaan: "Sinä olet
pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan".
(aiōn g165) 18 Täten kyllä entinen säädös kumotaan,
koska se oli voimaton ja hyödytön 19 -sillä laki ei tehnyt
mitään täydelliseksi-mutta sijaan tulee parempi toivo,
jonka kautta me lähestymme Jumalaa. 20 Ja niinkuin
tämä ei tapahtunut ilman valan vannomista-nuo taas
ovat papeiksi tulleet ilman heistä vannottua valaa, 21
mutta tämä hänestä vannotulla valalla, sen asettamana,
joka hänelle sanoi: "Herra on vannonut eikä ole katuva:
'Sinä olet pappi iankaikkisesti'" - (aiōn g165) 22 niin on
myös se liitto parempi, jonka takaajaksi Jeesus on
tullut. 23 Ja noita toisia pappeja on tullut useampia,
koska kuolema ei sallinut heidän pysyä; 24 mutta tällä
on katoamaton pappeus, sentähden että hän pysyy
iankaikkisesti, (aiōn g165) 25 jonka tähden hän myös voi
täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan
tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän
puolestansa. 26 Senkaltainen ylimmäinen pappi meille
sopikin: pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja
taivaita korkeammaksi tullut, 27 jonka ei joka päivä
ole tarvis, niinkuin ylimmäisten pappien, ensiksi uhrata
omien syntiensä edestä ja sitten kansan; sillä tämän
hän teki kerta kaikkiaan, uhratessaan itsensä. 28 Sillä
laki asettaa ylimmäisiksi papeiksi ihmisiä, jotka ovat
heikkoja, mutta valan sana, joka on myöhäisempi kuin

laki, asettaa Pojan, iankaikkisesti täydelliseksi tulleen.
(aiōn g165)

8 Mutta pääkohta siinä, mistä me puhumme, on tämä:
meillä on sellainen ylimmäinen pappi, joka istuu
Majesteetin valtaistuimen oikealla puolella taivaissa,
2 tehdäkseen pappispalvelusta kaikkeinpyhimmässä,
siinä oikeassa majassa, jonka on rakentanut Herra
eikä ihminen. **3** Sillä jokainen ylimmäinen pappi
asetetaan uhraamaan lahjoja ja uhreja, jonka tähden on
välttämätöntä, että tälläkin on jotakin uhraamista. **4** Jos
hän siis olisi maan päällä, ei hän olisikaan pappi, koska
jo ovat olemassa ne, jotka lain mukaan esiinkantavat
lahjoja, **5** ja jotka palvelevat siinä, mikä on taivaallisten
kuva ja varjo, niinkuin ilmoitettiin Moosekselle, kun
hänen oli valmistettava maja. Sillä hänelle sanottiin:
"Katso, että teet kaikki sen kaavan mukaan, joka sinulle
vuorella näytettiin". **6** Mutta tämä taas on saanut niin
paljoa jalomman viran, kuin hän on myös paremman
liiton välimies, liiton, joka on paremmille lupauksille
perustettu. **7** Sillä jos ensimmäinen liitto olisi ollut
moitteeton, ei olisi etsitty sijaa toiselle. **8** Sillä moittien
heitä hän sanoo: "Katso, päivät tulevat, sanoo Herra,
jolloin minä teen Israelin heimon ja Juudan heimon
kanssa uuden liiton, **9** en sellaista liittoa kuin se, jonka
minä tein heidän isäinsä kanssa silloin, kun minä tartuin
heidän käteensä ja vein heidät pois Egyptin maasta.
Sillä he eivät pysyneet minun liitossani, ja niin en
minäkään heistä huolinut, sanoo Herra. **10** Sillä tämä on
se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa näiden
päivien jälkeen, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän
mieleensä, ja kirjoitan ne heidän sydämiinsä, ja niin
minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani.
11 Ja silloin ei enää kukaan opeta kansalaistaan eikä
veli veljeään sanoen: 'Tunne Herra'; sillä he kaikki,
pienimmästä suurimpaan, tuntevat minut. **12** Sillä minä
annan anteeksi heidän vääryytensä enkä enää muista
heidän syntejänsä." **13** Sanoessaan "uuden" hän on
julistanut ensimmäisen liiton vanhentuneeksi; mutta se,
mikä vanhenee ja käy iälliseksi, on lähellä häviämistään.

9 Olihan tosin ensimmäiselläkin liitolla
jumalanpalvelussäännöt ja maallinen pyhäkkö. **2**
Sillä maja oli valmistettu niin, että siinä oli etumainen
maja, jossa oli sekä lampunjalka että pöytä ja näkyleivät,
ja sen nimi on "pyhä". **3** Mutta toisen esiripun
takana oli se maja, jonka nimi on "kaikkeinpyhin";
4 siinä oli kultainen suitsutusalttari ja liiton arkki,
yltympäri kullalla päällystetty, jossa säilytettiin kultainen
mannaa sisältävä astia ja Aaronin viheriöinyt sauva
ja liiton taulut, **5** ja arkin päällä kirkkauden kerubit
varjostamassa armoistuinta. Mutta näistä nyt ei ole
syytä puhua kustakin erikseen. **6** Kun nyt kaikki on näin
järjestetty, menevät papit joka aika etumaiseen majaan
jumalanpalvelusta toimittamaan, **7** mutta toiseen majaan
menee ainoastaan ylimmäinen pappi kerran vuodessa,
ei ilman verta, jonka hän uhraa itsensä edestä ja kansan
tahattomien syntien edestä. **8** Näin Pyhä Henki osoittaa,
että tie kaikkeinpyhimpään vielä on ilmoittamatta, niin
kauan kuin etumainen maja vielä seisoo. **9** Tämä
on nykyistä aikaa tarkoittava vertauskuva, ja sen
mukaisesti uhrataan lahjoja ja uhreja, jotka eivät kykene
tekemään täydelliseksi omassatunnossaan sitä, joka
jumalanpalvelusta toimittaa, **10** vaan jotka, niinkuin
ruuat ja juomat ja erilaiset pesotkin, ovat ainoastaan
lihan sääntöjä, jotka ovat voimassa uuden järjestyksen
aikaan asti. **11** Mutta kun Kristus tuli tulevaisen
hyvän ylimmäiseksi papiksi, niin hän suuremman ja
täydellisemmän majan kautta, joka ei ole käsillä tehty,
se on: joka ei ole tätä luomakuntaa, **12** meni, ei
kauristen ja vasikkain veren kautta, vaan oman verensä
kautta kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan
iankaikkisen lunastuksen. **(aiōnios g166)** **13** Sillä jos
kauristen ja härkäin veri ja hiehon tuhka, saastaisten
päälle vihmottuna, pyhittää lihanpuhtauteen, **14** kuinka
paljoa enemmän on Kristuksen veri, hänen, joka
iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana
Jumalalle, puhdistava meidän omantuntomme kuolleista
teoista palvelemaan elävää Jumalaa! **(aiōnios g166)**
15 Ja sentähden hän on uuden liiton välimies, että,
koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi
ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka
ovat kutsutut, saisivat luvatun iankaikkisen perinnön.
(aiōnios g166) **16** Sillä missä on testamentti, siinä on
sen tekijän kuolema toteennäytettävä; **17** sillä vasta
kuoleman jälkeen testamentti on pitävä, koska se
ei milloinkaan ole voimassa tekijänsä eläessä. **18**
Sentähden ei myöskään ensimmäistä liittoa verettä
vihitty. **19** Sillä kun Mooses oli kaikelle kansalle
julkilukenut kaikki käskyt, niinkuin ne laissa kuuluvat,
otti hän vasikkain ja kauristen veren ynnä vettä ja
purppuravillaa ja isopin ja vihmoi sekä itse kirjan että
kaiken kansan, **20** sanoen: "Tämä on sen liiton veri,
jonka Jumala on teille säätänyt". **21** Ja samoin hän
verellä vihmoi myös majan ja kaikki palvelukseen
kuuluvat esineet. **22** Niin puhdistetaan lain mukaan
miltei kaikki verellä, ja ilman verenvuodatusta ei tapahdu
anteeksiantamista. **23** On siis välttämätöntä, että
taivaallisten kuvat tällä tavalla puhdistetaan, mutta
että taivaalliset itse puhdistetaan paremmilla uhreilla
kuin nämä. **24** Sillä Kristus ei mennyt käsillä tehtyyn
kaikkeinpyhimpään, joka vain on sen oikean kuva, vaan
itse taivaaseen, nyt ilmestyäkseen Jumalan kasvojen
eteen meidän hyväksemme. **25** Eikä hän mennyt
uhratakseen itseänsä monta kertaa, niinkuin ylimmäinen
pappi joka vuosi menee kaikkeinpyhimpään, vierasta
verta mukanaan, **26** sillä muutoin hänen olisi pitänyt

kärsimän monta kertaa maailman perustamisesta asti;
mutta nyt hän on yhden ainoan kerran maailmanaikojen
lopulla ilmestynyt, poistaakseen synnin uhraamalla
itsensä. **(aiōn g165)** **27** Ja samoinkuin ihmisille on
määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta
senjälkeen tulee tuomio, **28** samoin Kristuskin,
kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on
toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille,
jotka häntä odottavat.

10 Sillä koska laissa on vain tulevan hyvän varjo,
ei itse asiain olemusta, ei se koskaan voi samoilla
jokavuotisilla uhreilla, joita he alinomaa kantavat esiin,
tehdä niiden tuojia täydellisiksi. **2** Sillä eikö muutoin
olisi lakattu niitä uhraamasta, koska näillä, jotka
jumalanpalvelustaan toimittavat, kerran puhdistettuina,
ei enää olisi ollut mitään tuntoa synneistä? **3** Mutta
niissä on jokavuotinen muistutus synneistä. **4** Sillä
mahdotonta on, että härkäin ja kauristen veri voi ottaa
pois syntejä. **5** Sentähden hän maailmaan tullessaan
sanoo: "Uhria ja antia sinä et tahtonut, mutta ruumiin
sinä minulle valmistit; **6** polttouhreihin ja syntiuhreihin
sinä et mielistynyt. **7** Silloin minä sanoin: 'Katso, minä
tulen-kirjakääröön on minusta kirjoitettu-tekemään sinun
tahtosi, Jumala'." **8** Kun hän ensin sanoo: "Uhreja ja
anteja ja polttouhreja ja syntiuhreja sinä et tahtonut etkä
niihin mielistynyt", vaikka niitä lain mukaan uhrataankin,
9 sanoo hän sitten: "Katso, minä tulen tekemään sinun
tahtosi". Hän poistaa ensimmäisen, pystyttääkseen
toisen. **10** Ja tämän tahdon perusteella me olemme
pyhitetyt Jeesuksen Kristuksen ruumiin uhrilla kerta
kaikkiaan. **11** Ja kaikki papit seisovat päivä päivältä
palvelustaan toimittamassa ja usein uhraamassa, aina
samoja uhreja, jotka eivät ikinä voi syntejä poistaa; **12**
mutta tämä on, uhrattuaan yhden ainoan uhrin syntien
edestä, ainiaaksi istuutunut Jumalan oikealle puolelle, **13**
ja odottaa nyt vain, kunnes hänen vihollisensa pannaan
hänen jalkojensa astinlaudaksi. **14** Sillä hän on yhdellä
ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka
pyhitetään. **15** Todistaahan sen meille myös Pyhä Henki;
sillä sanottuaan: **16** "Tämä on se liitto, jonka minä
näiden päivien jälkeen teen heidän kanssaan", sanoo
Herra: "Minä panen lakini heidän sydämiinsä ja kirjoitan
ne heidän mieleensä"; **17** ja: "heidän syntejänsä ja
laittomuuksiansa en minä enää muista". **18** Mutta missä
nämä ovat anteeksi annetut, siinä ei uhria synnin edestä
enää tarvita. **19** Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus
siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy
kaikkeinpyhimpään, **20** jonka pääsyn hän on vihkinyt
meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on
hänen lihansa, kautta, **21** ja koska meillä on "suuri pappi,
Jumalan huoneen haltija", **22** niin käykäämme esiin
totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän
vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis
puhtaalla vedellä pestynä; **23** pysykäämme järkähtämättä
toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen,
on uskollinen; **24** ja valvokaamme toinen toistamme
rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin; **25**
Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme,
niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme
toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon
päivän lähestyvän. **26** Sillä jos me tahallamme teemme
syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää
uhria meidän syntiemme edestä, **27** vaan hirmuinen
tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava
vastustajat. **28** Joka hylkää Mooseksen lain, sen pitää
armotta kahden tai kolmen todistajan todistuksen nojalla
kuoleman: **29** kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen
luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa jalkoihinsa
Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa
hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! **30**
Sillä me tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun
on kosto, minä olen maksava"; ja vielä: "Herra on
tuomitseva kansansa". **31** Hirmuista on langeta elävän
Jumalan käsiin. **32** Mutta muistakaa entisiä päiviä, jolloin
te, valistetuiksi tultuanne, kestitte monet kärsimysten
kilvoitukset, **33** kun te toisaalta olitte häväistysten ja
ahdistusten alaisina, kaikkien katseltavina, toisaalta taas
tulitte niiden osaveljiksi, joiden kävi samalla tavalla. **34**
Sillä vankien kanssa te olette kärsineet ja ilolla pitäneet
hyvänänne omaisuutenne ryöstön, tietäen, että teillä
on parempi tavara, joka pysyy. **35** Älkää siis heittäkö
pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. **36** Sillä te
tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon
ja saadaksenne sen, mikä luvattu on. **37** Sillä "vähän,
aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva
on, eikä viivyttele; **38** mutta minun vanhurskaani on
elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni
mielisty häneen". **39** Mutta me emme ole niitä, jotka
vetäytyvät pois omaksi kadotukseksi, vaan niitä,
jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.

11 Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan,
ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy. **2**
Sillä sen kautta saivat vanhat todistuksen. **3** Uskon
kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu
Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole
syntynyt näkyväisestä. **(aiōn g165)** **4** Uskon kautta uhrasi
Aabel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain, ja uskon
kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas,
kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan; ja
uskonsa kautta hän vielä kuoltuaankin puhuu. **5** Uskon
kautta otettiin Eenok pois, näkemättä kuolemaa, "eikä
häntä enää ollut, koska Jumala oli ottanut hänet pois".
Sillä ennen poisottamistaan hän oli saanut todistuksen,
että hän oli otollinen Jumalalle. **6** Mutta ilman uskoa
on mahdoton olla otollinen; sillä sen, joka Jumalan
tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän

palkitsee ne, jotka häntä etsivät. 7 Uskon kautta rakensi
Nooa, saatuaan ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt,
pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi;
ja uskonsa kautta hän tuomitsi maailman, ja hänestä
tuli sen vanhurskauden perillinen, joka uskosta tulee.
8 Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet
kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava
perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva. 9
Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa
niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa Iisakin ja
Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä;
10 sillä hän odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja
jonka rakentaja ja luoja on Jumala. 11 Uskon kautta
sai Saarakin voimaa suvun perustamiseen, vieläpä
yli-ikäisenä, koska hän piti luotettavana sen, joka oli
antanut lupauksen. 12 Sentähden syntyikin yhdestä
miehestä, vieläpä kuolettuneesta, niin suuri paljous,
kuin on tähtiä taivaalla ja kuin meren rannalla hiekkaa,
epälukuisesti. 13 Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä
luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet
ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja
muukalaisia maan päällä. 14 Sillä jotka näin puhuvat,
ilmaisevat etsivänsä isänmaata. 15 Ja jos he olisivat
tarkoittaneet sitä maata, josta olivat lähteneet, niin
olisihan heillä ollut tilaisuus palata takaisin; 16 mutta nyt
he pyrkivät parempaan, se on taivaalliseen. Sentähden
Jumala ei heitä häpeä, vaan sallii kutsua itseään heidän
Jumalaksensa; sillä hän on valmistanut heille kaupungin.
17 Uskon kautta uhrasi Aabraham, koetukselle pantuna,
Iisakin, uhrasi ainoan poikansa, hän, joka oli lupaukset
vastaanottanut 18 ja jolle oli sanottu: "Iisakista sinä
saat nimellesi jälkeläisen", 19 sillä hän päätti, että
Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään; ja
sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin. 20 Uskon
kautta antoi Iisak Jaakobille ja Eesaulle siunauksen,
joka koski tulevaisiakin. 21 Uskon kautta siunasi Jaakob
kuollessaan kumpaisenkin Joosefin pojista ja rukoili
sauvansa päähän nojaten. 22 Uskon kautta muistutti
Joosef loppunsa lähetessä Israelin lasten lähdöstä ja
antoi määräyksen luistansa. 23 Uskon kautta pitivät
Mooseksen vanhemmat häntä heti hänen syntymänsä
jälkeen kätkössä kolme kuukautta, sillä he näkivät,
että lapsi oli ihana; eivätkä he peljänneet kuninkaan
käskyä. 24 Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi
tultuaan kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. 25 Hän
otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan
kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista
nautintoa, 26 katsoen "Kristuksen pilkan" suuremmaksi
rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi
katseensa palkintoa kohti. 27 Uskon kautta hän jätti
Egyptin pelkäämättä kuninkaan vihaa; sillä koska hän
ikäänkuin näki sen, joka on näkymätön, niin hän kesti.
28 Uskon kautta hän pani toimeen pääsiäisenvieton ja
verensivelyn, ettei esikoisten surmaaja koskisi heihin.
29 Uskon kautta he kulkivat poikki Punaisen meren
ikäänkuin kuivalla maalla; jota yrittäessään egyptiläiset
hukkuivat. 30 Uskon kautta kaatuivat Jerikon muurit,
sittenkuin niiden ympäri oli kuljettu seitsemän päivää.
31 Uskon kautta pelastui portto Raahab joutumasta
perikatoon yhdessä uppiniskaisten kanssa, kun oli,
rauha mielessään, ottanut vakoojat luoksensa. 32
Ja mitä minä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi
aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista,
Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista,
33 jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät
vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien
toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, 34 sammuttivat
tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoon, voimistuivat
heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoon
muukalaisten sotajoukot. 35 On ollut vaimoja, jotka
ylösnousemuksen kautta ovat saaneet kuolleensa
takaisin. Toiset ovat antaneet kiduttaa itseään eivätkä
ole ottaneet vastaan vapautusta, että saisivat paremman
ylösnousemuksen; 36 toiset taas ovat saaneet kokea
pilkkaa ja ruoskimista, vieläpä kahleita ja vankeutta;
37 heitä on kivitetty, kiusattu, rikki sahattu, miekalla
surmattu; he ovat kierrelleet ympäri lampaannahoissa
ja vuohennahoissa, puutteenalaisina, ahdistettuina,
pahoinpideltyinä- 38 he, jotka olivat liian hyviä tälle
maailmalle-; he ovat harhailleet erämaissa ja vuorilla ja
luolissa ja maakuopissa. 39 Ja vaikka nämä kaikki uskon
kautta olivat todistuksen saaneet, eivät he kuitenkaan
saavuttaneet sitä, mikä oli luvattu; 40 sillä Jumala oli
varannut meitä varten jotakin parempaa, etteivät he
ilman meitä pääsisi täydellisyyteen.

12 Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia
ympärillämme, pankaamme mekin pois kaikki,
mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät
kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa
kilvoituksessa, 2 silmät luotuina uskon alkajaan ja
täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon
sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan
valtaistuimen oikealle puolelle. 3 Ajatelkaa häntä, joka
syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä
kohtaan, ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne. 4 Ette
vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne
syntiä vastaan, 5 ja te olette unhottaneet kehoituksen,
joka puhuu teille niinkuin lapsille: "Poikani, älä pidä
halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun
hän sinua nuhtelee; 6 sillä jota Herra rakastaa, sitä hän
kurittaa; ja hän ruoskii jokaista lasta, jonka hän ottaa
huomaansa". 7 Kurituksekseenne te kärsitte; Jumala
kohtelee teitä niinkuin lapsia. Sillä mikä on se lapsi, jota
isä ei kurita? 8 Mutta jos te olette ilman kuritusta, josta
kaikki ovat osallisiksi tulleet, silloinhan te olette äpäriä
ettekä lapsia. 9 Ja vielä: meillä oli ruumiilliset isämme

kurittajina, ja heitä me kavahdimme; emmekö paljoa
ennemmin olisi alamaiset henkien Isälle, että eläisimme?
10 Sillä nuo kurittivat meitä vain muutamia päiviä
varten, oman ymmärryksensä mukaan, mutta tämä
kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että me pääsisimme
osallisiksi hänen pyhyydestään. 11 Mikään kuritus ei tosin
sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta
jälkeenpäin se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän
niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut. 12 Sentähden:
"Ojentakaa hervonneet kätenne ja rauenneet polvenne";
13 ja: "tehkää polut suoriksi jaloillenne", ettei ontuvan
jalka nyrjähtäisi, vaan ennemmin parantuisi. 14 Pyrkikää
rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä
ei kukaan ole näkevä Herraa; 15 ja pitäkää huoli siitä,
ettei kukaan jää osattomaksi Jumalan armosta, "ettei
mikään katkeruuden juuri pääse kasvamaan ja tekemään
häiriötä", ja monet sen kautta tule saastutetuiksi, 16
ja ettei kukaan olisi haureellinen tahi epäpyhä niinkuin
Eesau, joka yhdestä ateriasta myi esikoisuutensa. 17
Sillä te tiedätte, että hänet sittemminkin, kun hän tahtoi
päästä siunausta perimään, hyljättiin; sillä hän ei löytänyt
tilaa peruutukselle, vaikka hän kyynelin sitä pyysi. 18
Sillä te ette ole käyneet sen vuoren tykö, jota voidaan
käsin koskea ja joka tulessa palaa, ettekä synkeyden,
ette pimeyden, ette myrskyn, 19 ette pasunan kaiun
ettekä äänen tykö, joka puhui niin, että ne, jotka sen
kuulivat, pyysivät, ettei heille enää puhuttaisi; 20 sillä he
eivät voineet kestää tätä käskyä: "Koskettakoon vuorta
vaikka eläinkin, se kivitettäköön"; 21 ja niin hirmuinen oli
se näky, että Mooses sanoi: "Minä olen peljästynyt ja
vapisen"; 22 vaan te olette käyneet Siionin vuoren tykö
ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin
tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, 23 taivaissa
kirjoitettujen esikoisten juhlajoukon ja seurakunnan tykö,
ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi
tulleitten vanhurskasten henkien tykö, 24 ja uuden liiton
välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö,
joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. 25 Katsokaa,
ettette torju luotanne häntä, joka puhuu; sillä jos nuo,
jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon
maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljoa
vähemmän me, jos käännymme pois hänestä, joka
ilmoittaa sen taivaista. 26 Silloin hänen äänensä järkytti
maata, mutta nyt hän on luvannut sanoen: "Vielä kerran
minä liikutan maan, jopa taivaankin". 27 Mutta tuo
"vielä kerran" osoittaa, että ne, mitkä järkkyvät, koska
ovat luotuja, tulevat muuttumaan, että ne, jotka eivät
järky, pysyisivät. 28 Sentähden, koska me saamme
valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitolliset ja siten
palvelkaamme Jumalaa, hänelle mielihyväksi, pyhällä
arkuudella ja pelolla; 29 sillä meidän Jumalamme on
kuluttavainen tuli.

13 Pysyköön veljellinen rakkaus. 2 Älkää unhottako
vieraanvaraisuutta; sillä sitä osoittamalla muutamat
ovat tietämättään saaneet pitää enkeleitä vierainaan.
3 Muistakaa vankeja, niinkuin olisitte itsekin heidän
kanssaan vangittuina; muistakaa pahoinpideltyjä,
sillä onhan teillä itsellännekin ruumis. 4 Avioliitto
pidettäköön kunniassa kaikkien kesken, ja aviovuode
saastuttamatonna; sillä haureelliset ja avionrikkojat
Jumala tuomitsee. 5 Älkää olko vaelluksessanne ahneita;
tyytykää siihen, mitä teillä on; sillä hän itse on sanonut:
"En minä sinua hylkää enkä sinua jätä"; 6 niin että me
turvallisin mielin sanomme: "Herra on minun auttajani,
en minä pelkää; mitä voi ihminen minulle tehdä?"
7 Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille
Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa
on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa. 8 Jeesus
Kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. **(aiōn
g165)** 9 Älkää antako monenlaisten ja vieraiden oppien
itseänne vietellä; sillä on hyvä, että sydän saa vahvistusta
armosta eikä ruuista, joista ne, jotka niitä menoja ovat
noudattaneet, eivät ole mitään hyötyneet. 10 Meillä on
uhrialttari, josta majassa palvelevilla ei ole valta syödä.
11 Sillä niiden eläinten ruumiit, joiden veren ylimmäinen
pappi syntien sovitukseksi kantaa kaikkeinpyhimpään,
poltetaan ulkopuolella leirin. 12 Sentähden myös Jeesus,
pyhittääkseen omalla verellänsä kansan, kärsi portin
ulkopuolella. 13 Niin menkäämme siis hänen tykönsä
"ulkopuolelle leirin", hänen pilkkaansa kantaen; 14
sillä ei meillä ole täällä pysyväistä kaupunkia, vaan
tulevaista me etsimme. 15 Uhratkaamme siis hänen
kauttansa Jumalalle joka aika kiitosuhria, se on: niiden
huulten hedelmää, jotka hänen nimeänsä ylistävät. 16
Mutta älkää unhottako tehdä hyvää ja jakaa omastanne,
sillä senkaltaisiin uhreihin Jumala mielistyy. 17 Olkaa
kuuliaiset johtajillenne ja tottelevaiset, sillä he valvovat
teidän sielujanne niinkuin ne, joiden on tehtävä tili,
että he voisivat tehdä sitä ilolla eikä huokaillen; sillä
se ei ole teille hyödyllistä. 18 Rukoilkaa meidän
edestämme; sillä me tiedämme, että meillä on hyvä
omatunto, koska tahdomme kaikessa hyvin vaeltaa.
19 Vielä hartaammin kehoitan teitä näin tekemään,
että minut sitä pikemmin annettaisiin teille takaisin.
20 Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut
hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri
lammasten paimen, meidän Herramme Jeesuksen,
(aiōnios g166) 21 hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen
hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja
vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista,
Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina
ja iankaikkisesti! Amen. **(aiōn g165)** 22 Minä pyydän
teitä, veljet: kestäkää tämä kehoituksen sana; sillä
lyhykäisesti minä olen teille kirjoittanut. 23 Tietäkää, että
veljemme Timoteus on päästetty vapaaksi; ja jos hän

pian tulee, saan minä hänen kanssaan nähdä teidät.
24 Sanokaa tervehdys kaikille johtajillenne ja kaikille
pyhille. Tervehdyksen lähettävät teille ne, jotka ovat
Italiasta. **25** Armo olkoon kaikkien teidän kanssanne.

Jaakobin

1 Jaakob, Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen
palvelija, lähettää tervehdyksen kahdelletoista hajalla
asuvalle sukukunnalle. **2** Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona,
kun joudutte moninaisiin kiusauksiin, **3** tietäen, että
teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan
kärsivällisyyttä. **4** Ja kärsivällisyys tuottakoon täydellisen
teon, että te olisitte täydelliset ja eheät ettekä missään
puuttuvaiset. **5** Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta,
anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja
soimaamatta, niin se hänelle annetaan. **6** Mutta anokoon
uskossa, ollenkaan epäilemättä; sillä joka epäilee, on
meren aallon kaltainen, jota tuuli ajaa ja heittelee.
7 Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään
saavansa, **8** kaksimielinen mies, epävakainen kaikilla
teillään. **9** Alhainen veli kerskatkoon ylhäisyydestään,
10 mutta rikas alhaisuudestaan, sillä hän on katoava
niinkuin ruohon kukka. **11** Aurinko nousee helteineen ja
kuivaa ruohon, ja sen kukka varisee, ja sen muodon
sulous häviää; niin on rikaskin lakastuva retkillänsä. **12**
Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet
on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra
on luvannut niille, jotka häntä rakastavat! **13** Älköön
kukaan, kiusauksessa ollessaan, sanoko: "Jumala minua
kiusaa"; sillä Jumala ei ole pahan kiusattavissa, eikä
hän ketään kiusaa. **14** Vaan jokaista kiusaa hänen
oma himonsa, joka häntä vetää ja houkuttelee; **15** kun
sitten himo on tullut raskaaksi, synnyttää se synnin,
mutta kun synti on täytetty, synnyttää se kuoleman. **16**
Älkää eksykö, rakkaat veljeni. **17** Jokainen hyvä anti ja
jokainen täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien
Isältä, jonka tykönä ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa.
18 Tahtonsa mukaan hän synnytti meidät totuuden
sanalla, ollaksemme hänen luotujensa esikoiset. **19**
Te tiedätte sen, rakkaat veljeni. Mutta olkoon jokainen
ihminen nopea kuulemaan, hidas puhumaan, hidas
vihaan; **20** sillä miehen viha ei tee sitä, mikä on
oikein Jumalan edessä. **21** Sentähden pankaa pois
kaikki saastaisuus ja kaikkinainen pahuus ja ottakaa
hiljaisuudella vastaan sana, joka on teihin istutettu ja
joka voi teidän sielunne pelastaa. **22** Mutta olkaa sanan
tekijöitä, eikä vain sen kuulijoita, pettäen itsenne. **23**
Sillä jos joku on sanan kuulija eikä sen tekijä, niin
hän on miehen kaltainen, joka katselee kuvastimessa
luonnollisia kasvojaan; **24** hän katselee itseään, lähtee
pois ja unhottaa heti, millainen hän oli. **25** Mutta joka
katsoo täydelliseen lakiin, vapauden lakiin, ja pysyy
siinä, eikä ole muistamaton kuulija, vaan todellinen tekijä,
hän on oleva autuas tekemisessään. **26** Jos joku luulee
olevansa jumalanpalvelija, mutta ei hillitse kieltään, vaan
pettää sydämensä, niin hänen jumalanpalveluksensa on
turha. **27** Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan
ja Isän silmissä on käydä katsomassa orpoja ja leskiä
heidän ahdistuksessaan ja varjella itsensä niin, ettei
maailma saastuta.

2 Veljeni, älköön teidän uskonne meidän kirkastettuun
Herraamme, Jeesukseen Kristukseen, olko sellainen,
joka katsoo henkilöön. **2** Sillä jos kokoukseenne tulee
mies, kultasormus sormessa ja loistavassa puvussa,
ja tulee myös köyhä ryysyissä, **3** ja te katsotte
loistavapukuisen puoleen ja sanotte: "Istu sinä tähän
mukavasti", ja köyhälle sanotte: "Seiso sinä tuossa",
tahi: "Istu tähän jalkajakkarani viereen", **4** niin ettekö
ole joutuneet ristiriitaan itsenne kanssa, ja eikö teistä
ole tullut väärämielisiä tuomareita? **5** Kuulkaa, rakkaat
veljeni. Eikö Jumala ole valinnut niitä, jotka maailman
silmissä ovat köyhiä, olemaan rikkaita uskossa ja sen
valtakunnan perillisiä, jonka hän on luvannut niille, jotka
häntä rakastavat? **6** Mutta te olette häväisseet köyhän.
Eivätkö juuri rikkaat teitä sorra, ja eivätkö juuri he vedä
teitä tuomioistuimien eteen? **7** Eivätkö juuri he pilkkaa
sitä jaloa nimeä, joka on lausuttu teidän ylitsenne? **8**
Vaan jos täytätte kuninkaallisen lain Raamatun mukaan:
"Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi", niin te hyvin
teette; **9** mutta jos te henkilöön katsotte, niin teette
syntiä, ja laki näyttää teille, että olette lainrikkojia. **10**
Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa
vastaan, se on syypää kaikissa kohdin. **11** Sillä hän,
joka on sanonut: "Älä tee huorin", on myös sanonut: "Älä
tapa"; jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainrikkoja.
12 Puhukaa niin ja tehkää niin kuin ne, jotka vapauden
laki on tuomitseva. **13** Sillä tuomio on laupeudeton sille,
joka ei ole laupeutta tehnyt; laupeudelle tuomio koituu
kerskaukseksi. **14** Mitä hyötyä, veljeni, siitä on, jos
joku sanoo itsellään olevan uskon, mutta hänellä ei ole
tekoja? Ei kaiketi usko voi häntä pelastaa? **15** Jos veli tai
sisar on alaston ja jokapäiväistä ravintoa vailla **16** ja joku
teistä sanoo heille: "Menkää rauhassa, lämmitelkää ja
ravitkaa itsenne", mutta ette anna heille ruumiin tarpeita,
niin mitä hyötyä siitä on? **17** Samoin uskokin, jos sillä ei
ole tekoja, on itsessään kuollut. **18** Joku ehkä sanoo:
"Sinulla on usko, ja minulla on teot"; näytä sinä minulle
uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle
uskon. **19** Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet
oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat. **20** Mutta
tahdotko tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman
tekoja on voimaton? **21** Eikö Aabraham, meidän isämme,
tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa Iisakin
uhrialttarille? **22** Sinä näet, että usko vaikutti hänen
tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi;
23 ja niin toteutui Raamatun sana: "Aabraham uskoi
Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi", ja
häntä sanottiin Jumalan ystäväksi. **24** Te näette, että
ihminen tulee vanhurskaaksi teoista eikä ainoastaan

uskosta. 25 Eikö samoin myös portto Raahab tullut
vanhurskaaksi teoista, kun hän otti lähettilät luokseen
ja päästi heidät toista tietä pois? 26 Sillä niinkuin ruumis
ilman henkeä on kuollut, niin myös usko ilman tekoja on
kuollut.

3 Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi,
sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman
tuomion. 2 Sillä monessa kohden me kaikki
hairahdumme. Jos joku ei hairahdu puheessa, niin hän
on täydellinen mies ja kykenee hillitsemään myös koko
ruumiinsa. 3 Kun panemme suitset hevosten suuhun,
että ne meitä tottelisivat, niin voimme ohjata niiden koko
ruumiin. 4 Katso, laivatkin, vaikka ovat niin suuria ja
tuimain tuulten kuljetettavia, ohjataan varsin pienellä
peräsimellä, minne perämiehen mieli tekee. 5 Samoin
myös kieli on pieni jäsen ja voi kuitenkin kerskata
suurista asioista. Katso, kuinka pieni tuli, ja kuinka
suuren metsän se sytyttää! 6 Myös kieli on tuli, on
vääryyden maailma; kieli on se meidän jäsenistämme,
joka tahraa koko ruumiin, sytyttää tuleen elämän pyörän,
itse syttyen helvetistä. **(Geenna g1067)** 7 Sillä kaiken
luonnon, sekä petojen että lintujen, sekä matelijain
että merieläinten luonnon, voi ihmisluonto kesyttää ja
onkin kesyttänyt; 8 mutta kieltä ei kukaan ihminen voi
kesyttää; se on levoton ja paha, täynnä kuolettavaa
myrkkyä. 9 Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää, ja sillä
me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja; 10
samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla,
veljeni. 11 Uhkuuko lähde samasta silmästä makeaa ja
karvasta vettä? 12 Eihän, veljeni, viikunapuu voi tuottaa
öljymarjoja eikä viinipuu viikunoita? Eikä myöskään
suolainen lähde voi antaa makeata vettä. 13 Kuka on
viisas ja ymmärtäväinen teidän joukossanne? Tuokoon
hän näkyviin tekonsa hyvällä vaelluksellaan viisauden
sävyisyydessä. 14 Mutta jos teillä on katkera kiivaus ja
riitaisuus sydämessänne, niin älkää kerskatko älkääkä
valhetelko totuutta vastaan. 15 Tämä ei ole se viisaus,
joka ylhäältä tulee, vaan se on maallista, sielullista,
riivaajien viisautta. 16 Sillä missä kiivaus ja riitaisuus on,
siellä on epäjärjestys ja kaikkinainen paha meno. 17
Mutta ylhäältä tuleva viisaus on ensiksikin puhdas, sitten
rauhaisa, lempeä, taipuisa, täynnä laupeutta ja hyviä
hedelmiä, se ei epäile, ei teeskentele. 18 Vanhurskauden
hedelmä kylvetään rauhassa rauhan tekijöille.

4 Mistä tulevat taistelut ja mistä riidat teidän
keskuudessanne? Eikö teidän himoistanne, jotka
sotivat jäsenissänne? 2 Te himoitsette, eikä teillä
kuitenkaan ole; te tapatte ja kiivailette, ettekä voi
saavuttaa; te riitelette ja taistelette. Teillä ei ole,
sentähden ettette ano. 3 Te anotte, ettekä saa,
sentähden että anotte kelvottomasti, kuluttaaksenne
sen himoissanne. 4 Te avionrikkojat, ettekö tiedä, että
maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan?
Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan
vihollinen. 5 Vai luuletteko, että Raamattu turhaan
sanoo: "Kateuteen asti hän halajaa henkeä, jonka hän
on pannut meihin asumaan"? 6 Mutta hän antaa sitä
suuremman armon. Sentähden sanotaan: "Jumala on
ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon". 7 Olkaa
siis Jumalalle alamaiset; mutta vastustakaa perkelettä,
niin se teistä pakenee. 8 Lähestykää Jumalaa, niin
hän lähestyy teitä. Puhdistakaa kätenne, te syntiset,
ja tehkää sydämenne puhtaiksi, te kaksimieliset. 9
Tuntekaa kurjuutenne ja murehtikaa ja itkekää; naurunne
muuttukoon murheeksi ja ilonne suruksi. 10 Nöyrtykää
Herran edessä, niin hän teidät korottaa. 11 Älkää
panetelko toisianne, veljet. Joka veljeään panettelee tai
veljensä tuomitsee, se panettelee lakia ja tuomitsee lain;
mutta jos sinä tuomitset lain, niin et ole lain noudattaja,
vaan sen tuomari. 12 Yksi on lainsäätäjä ja tuomari,
hän, joka voi pelastaa ja hukuttaa; mutta kuka olet
sinä, joka tuomitset lähimmäisesi? 13 Kuulkaa nyt,
te, jotka sanotte: "Tänään tai huomenna lähdemme
siihen ja siihen kaupunkiin ja viivymme siellä vuoden ja
teemme kauppaa ja saamme voittoa" - 14 te, jotka ette
tiedä, mitä huomenna tapahtuu; sillä mikä on teidän
elämänne? Savu te olette, joka hetkisen näkyy ja sitten
haihtuu- 15 sen sijaan, että teidän tulisi sanoa: "Jos
Herra tahtoo ja me elämme, niin teemme tämän tai
tuon". 16 Mutta nyt te kerskaatte ylvästelyssänne. Kaikki
sellainen kerskaaminen on paha. 17 Joka siis ymmärtää
tehdä sitä, mikä hyvää on, eikä tee, hänelle se on
synniksi.

5 Kuulkaa nyt, te rikkaat: itkekää ja vaikeroikaa
sitä kurjuutta, joka on teille tulossa. 2 Teidän
rikkautenne on mädännyt, ja teidän vaatteenne ovat
koin syömät; 3 teidän kultanne ja hopeanne on
ruostunut, ja niiden ruoste on oleva todistuksena
teitä vastaan ja syövä teidän lihanne niinkuin tuli. Te
olette koonneet aarteita viimeisinä päivinä. 4 Katso,
työmiesten palkka, jonka te vainioittenne niittäjiltä olette
pidättäneet, huutaa, ja leikkuumiesten valitukset ovat
tulleet Herran Sebaotin korviin. 5 Te olette herkutelleet
maan päällä ja hekumoineet, te olette sydäntänne
syötelleet teurastuspäivänä. 6 Vanhurskaan te olette
tuominneet ja tappaneet; hän ei vastusta teitä. 7 Niin
olkaa kärsivällisiä, veljet, Herran tulemukseen asti. Katso,
peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti
sitä vartoen, kunnes saa syksyisen sateen ja keväisen.
8 Olkaa tekin kärsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä
Herran tulemus on lähellä. 9 Älkää huokailko, veljet,
toisianne vastaan, ettei teitä tuomittaisi; katso, tuomari
seisoo ovella. 10 Ottakaa, veljet, vaivankestämisen ja
kärsivällisyyden esikuvaksi profeetat, jotka ovat puhuneet
Herran nimessä. 11 Katso, me ylistämme autuaiksi

niitä, jotka ovat kestäneet; Jobin kärsivällisyyden te
olette kuulleet, ja lopun, jonka Herra antaa, te olette
nähneet. Sillä Herra on laupias ja armahtavainen. **12**
Mutta ennen kaikkea, veljeni, älkää vannoko, älkää
taivaan kautta älkääkä maan, älkää mitään muutakaan
valaa; vaan "on" olkoon teillä "on", ja "ei" olkoon
teillä "ei", ettette joutuisi tuomion alle. **13** Jos joku
teistä kärsii vaivaa, niin rukoilkoon; jos joku on hyvillä
mielin, veisatkoon kiitosta. **14** Jos joku teistä sairastaa,
kutsukoon tykönsä seurakunnan vanhimmat, ja he
rukoilkoot hänen edestään, voidellen häntä öljyllä Herran
nimessä. **15** Ja uskon rukous pelastaa sairaan, ja Herra
antaa hänen nousta jälleen; ja jos hän on syntejä tehnyt,
niin ne annetaan hänelle anteeksi. **16** Tunnustakaa siis
toisillenne syntinne ja rukoilkaa toistenne puolesta, että
te parantuisitte; vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on
harras. **17** Elias oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin,
ja hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi; eikä satanut
maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen.
18 Ja hän rukoili uudestaan, ja taivas antoi sateen, ja
maa kasvoi hedelmänsä. **19** Veljeni, jos joku teistä eksyy
totuudesta ja hänet joku palauttaa, **20** niin tietäkää, että
joka palauttaa syntisen hänen eksymyksensä tieltä, se
pelastaa hänen sielunsa kuolemasta ja peittää syntien
paljouden.

1 Pietarin

1 Pietari, Jeesuksen Kristuksen apostoli, valituille
muukalaisille, jotka asuvat hajallaan Pontossa,
Galatiassa, Kappadokiassa, Aasiassa ja Bityniassa, **2**
ja jotka Isän Jumalan edeltätietämisen mukaan ovat
Hengen pyhittämisen kautta valitut Jeesuksen Kristuksen
kuuliaisuuteen ja hänen verellänsä vihmottaviksi.
Lisääntyköön teille armo ja rauha. **3** Ylistetty olkoon
meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä,
joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisynnyttänyt
meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen
kuolleistanousemisen kautta, **4** turmeltumattomaan
ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön,
joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, **5**
jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte
pelastukseen, joka on valmis ilmoitettavaksi viimeisenä
aikana. **6** Sentähden te riemuitsette, vaikka te
nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin
murhetta moninaisissa kiusauksissa, **7** että teidän
uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoa
kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin
tulessa koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja
kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä. **8** Häntä
te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen
te uskotte, vaikka ette nyt häntä näe, ja riemuitsette
sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla, **9** sillä te
saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen. **10**
Sitä pelastusta ovat etsineet ja tutkineet profeetat, jotka
ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta,
11 ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä
oleva Kristuksen Henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan
Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen
tulevasta kunniasta. **12** Ja heille, koska he eivät
palvelleet itseänsä, vaan teitä, ilmoitettiin se, mikä
nyt on teille julistettu niiden kautta, jotka taivaasta
lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat teille evankeliumia
julistaneet; ja siihen enkelitkin halajavat katsahtaa. **13**
Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit;
ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille
tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. **14**
Niinkuin kuuliaisten lasten tulee, älkää mukautuko niiden
himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne
aikana, elitte, **15** vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät
kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi.
16 Sillä kirjoitettu on: "Olkaa pyhät, sillä minä olen
pyhä". **17** Ja jos te Isänänne huudatte avuksi häntä, joka
henkilöön katsomatta tuomitsee kunkin hänen tekojensa
mukaan, niin vaeltakaa pelossa tämä muukalaisuutenne
aika, **18** tietäen, ettette ole millään katoavaisella,
ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta,
isiltä peritystä vaelluksestanne, **19** vaan Kristuksen
kalliilla verellä, niinkuin virheettömän ja tahrattoman
karitsan, **20** hänen, joka tosin oli edeltätiedetty jo
ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä
aikoina on ilmoitettu teitä varten, **21** jotka hänen
kauttansa uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista
ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne
on myös toivo Jumalaan. **22** Puhdistakaa sielunne
totuuden kuuliaisuudessa vilpittömään veljenrakkauteen
ja rakastakaa toisianne hartaasti puhtaasta sydämestä,
23 te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta,
vaan katoamattomasta siemenestä, Jumalan elävän
ja pysyvän sanan kautta. **(aiōn g165)** **24** Sillä: "kaikki
liha on kuin ruoho, ja kaikki sen kauneus kuin ruohon
kukkanen; ruoho kuivuu, ja kukkanen varisee, **25** mutta
Herran sana pysyy iankaikkisesti". Ja tämä on se sana,
joka on teille ilosanomana julistettu. **(aiōn g165)**

2 Pankaa siis pois kaikki pahuus ja kaikki vilppi
ja ulkokultaisuus ja kateus ja kaikki panettelu,
2 ja halatkaa niinkuin vastasyntyneet lapset sanan
väärentämätöntä maitoa, että te sen kautta kasvaisitte
pelastukseen, **3** jos "olette maistaneet, että Herra
on hyvä". **4** Ja tulkaa hänen tykönsä, elävän
kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet,
mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, **5**
ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi
huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä
uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle
mieluisia. **6** Sillä Raamatussa sanotaan: "Katso, minä
lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka
häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva". **7** Teille siis, jotka
uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, "on se
kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut kulmakiveksi" **8** ja
"kompastuskiveksi ja loukkauskallioksi". Koska he eivät
tottele sanaa, niin he kompastuvat; ja siihen heidät on
pantukin. **9** Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen
papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne
sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät
ihmeelliseen valkeuteensa; **10** te, jotka ennen "ette olleet
kansa", mutta nyt olette "Jumalan kansa", jotka ennen
"ette olleet armahdetut", mutta nyt "olette armahdetut".
11 Rakkaani, niinkuin outoja ja muukalaisia minä kehoitan
teitä pidättymään lihallisista himoista, jotka sotivat sielua
vastaan, **12** ja vaeltamaan nuhteettomasti pakanain
keskuudessa, että he siitä, mistä he parjaavat teitä
niinkuin pahantekijöitä, teidän hyvien tekojenne tähden,
niitä tarkatessaan, ylistäisivät Jumalaa etsikkopäivänä.
13 Olkaa alamaiset kaikelle inhimilliselle järjestykselle
Herran tähden, niin hyvin kuninkaalle, joka on ylin, **14** kuin
käskynhaltijoille, jotka hän on lähettänyt pahaa tekeville
rangaistukseksi, mutta hyvää tekeville kiitokseksi; **15**
sillä se on Jumalan tahto, että te hyvää tekemällä tukitte
suun mielettömäin ihmisten ymmärtämättömyydeltä-
16 niinkuin vapaat, ei niinkuin ne, joilla vapaus on

pahuuden verhona, vaan niinkuin Jumalan palvelijat.
17 Kunnioittakaa kaikkia, rakastakaa veljiä, peljätkää
Jumalaa, kunnioittakaa kuningasta. 18 Palvelijat, olkaa
kaikella pelolla isännillenne alamaiset, ei ainoastaan
hyville ja lempeille, vaan nurjillekin. 19 Sillä se on armoa,
että joku omantunnon tähden Jumalan edessä kestää
vaivoja, syyttömästi kärsien. 20 Sillä mitä kiitettävää
siinä on, jos te olette kärsivällisiä silloin, kun teitä
syntienne tähden piestään? Mutta jos olette kärsivällisiä,
kun hyvien tekojenne tähden saatte kärsiä, niin se
on Jumalan armoa. 21 Sillä siihen te olette kutsutut,
koska Kristuskin kärsi teidän puolestanne, jättäen
teille esikuvan, että te noudattaisitte hänen jälkiänsä,
22 joka "ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta
ollut", 23 joka häntä herjattaessa ei herjannut takaisin,
joka kärsiessään ei uhannut, vaan jätti asiansa sen
haltuun, joka oikein tuomitsee, 24 joka "itse kantoi
meidän syntimme" ruumiissansa ristinpuuhun, että me,
synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja
hänen "haavainsa kautta te olette paratut". 25 Sillä te
olitte "eksyksissä niinkuin lampaat", mutta nyt te olette
palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö.

3 Samoin te, vaimot, olkaa alamaiset miehillenne,
että nekin, jotka ehkä eivät ole sanalle kuuliaisia,
vaimojen vaelluksen kautta sanoittakin voitettaisiin,
2 kun he katselevat, kuinka te vaellatte puhtaina ja
pelossa. 3 Älköön teidän kaunistuksenne olko ulkonaista,
ei hiusten palmikoimista eikä kultien ympärillenne
ripustamista eikä koreihin vaatteisiin pukeutumista, 4
vaan se olkoon salassa oleva sydämen ihminen, hiljaisen
ja rauhaisan hengen katoamattomuudessa; tämä on
Jumalan silmissä kallis. 5 Sillä näin myös muinoin pyhät
vaimot, jotka panivat toivonsa Jumalaan, kaunistivat
itsensä ja olivat miehillensä alamaiset; 6 niin oli Saara
kuuliainen Aabrahamille, kutsuen häntä herraksi; ja
hänen lapsikseen te olette tulleet, kun teette sitä, mikä
hyvää on, ettekä anna minkään itseänne peljättää. 7
Samoin te, miehet, eläkää taidollisesti kukin vaimonne
kanssa, niinkuin heikomman astian kanssa, ja osoittakaa
heille kunnioitusta, koska he ovat elämän armon perillisiä
niinkuin tekin; etteivät teidän rukouksenne estyisi. 8 Ja
lopuksi: olkaa kaikki yksimielisiä, helläsydämisiä, veljiä
kohtaan rakkaita, armahtavaisia, nöyriä. 9 Älkää kostako
pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan
päinvastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin,
että siunauksen perisitte. 10 Sillä: "joka tahtoo rakastaa
elämää ja nähdä hyviä päiviä, varjelkoon kielensä
pahasta ja huulensa vilppiä puhumasta, 11 kääntyköön
pois pahasta ja tehköön hyvää, etsiköön rauhaa ja
pyrkiköön siihen. 12 Sillä Herran silmät tarkkaavat
vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiansa,
mutta Herran kasvot ovat pahantekijöitä vastaan." 13
Ja kuka on, joka voi teitä vahingoittaa, jos teillä on
kiivaus hyvään? 14 Vaan vaikka saisittekin kärsiä
vanhurskauden tähden, olette kuitenkin autuaita. "Mutta
älkää antako heidän pelkonsa peljättää itseänne,
älkääkä hämmästykö", 15 vaan pyhittäkää Herra
Kristus sydämissänne ja olkaa aina valmiit vastaamaan
jokaiselle, joka teiltä kysyy sen toivon perustusta, joka
teissä on, kuitenkin sävyisyydellä ja pelolla, 16 pitäen
hyvän omantunnon, että ne, jotka parjaavat teidän
hyvää vaellustanne Kristuksessa, joutuisivat häpeään
siinä, mistä he teitä panettelevat. 17 Sillä parempi
on hyvää tehden kärsiä, jos niin on Jumalan tahto,
kuin pahaa tehden. 18 Sillä myös Kristus kärsi kerran
kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta,
johdattaaksensa meidät Jumalan tykö; hän, joka tosin
kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä, 19
jossa hän myös meni pois ja saarnasi vankeudessa
oleville hengille, 20 jotka muinoin eivät olleet kuuliaiset,
kun Jumalan pitkämielisyys odotti Nooan päivinä, silloin
kun valmistettiin arkkia, jossa vain muutamat, se on
kahdeksan sielua, pelastuivat veden kautta. 21 Tämän
vertauskuvan mukaan vesi nyt teidätkin pelastaa,
kasteena-joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan
hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta-Jeesuksen
Kristuksen ylösnousemuksen kautta, 22 hänen, joka on
mennyt taivaaseen ja on Jumalan oikealla puolella; ja
hänen allensa ovat enkelit ja vallat ja voimat alistetut.

4 Koska siis Kristus on kärsinyt lihassa, niin ottakaa
tekin aseeksenne sama mieli-sillä joka lihassa kärsii,
se lakkaa synnistä- 2 ettette enää eläisi tätä lihassa
vielä elettävää aikaa ihmisten himojen mukaan, vaan
Jumalan tahdon mukaan. 3 Riittäähän, että menneen
ajan olette täyttäneet pakanain tahtoa vaeltaessanne
irstaudessa, himoissa, juoppoudessa, mässäyksissä,
juomingeissa ja kauheassa epäjumalain palvelemisessa.
4 Sentähden he oudoksuvat sitä, ettette juokse heidän
mukanansa samaan riettauden lätäkköön, ja herjaavat.
5 Mutta heidän on tehtävä tili hänelle, joka on valmis
tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. 6 Sillä sitä varten
kuolleillekin on julistettu evankeliumi, että he tosin
olisivat tuomitut lihassa niinkuin ihmiset, mutta että heillä
hengessä olisi elämä, niinkuin Jumala elää. 7 Mutta
kaiken loppu on lähellä. Sentähden olkaa maltilliset
ja raittiit rukoilemaan. 8 Ennen kaikkea olkoon teidän
rakkautenne toisianne kohtaan harras, sillä "rakkaus
peittää syntien paljouden". 9 Olkaa vieraanvaraisia
toinen toistanne kohtaan, nurkumatta. 10 Palvelkaa
toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut,
Jumalan moninaisen armon hyvinä huoneenhaltijoina.
11 Jos joku puhuu, puhukoon niinkuin Jumalan sanoja;
jos joku palvelee, palvelkoon sen voiman mukaan, minkä
Jumala antaa, että Jumala tulisi kaikessa kirkastetuksi
Jeesuksen Kristuksen kautta. Hänen on kunnia ja

valta aina ja iankaikkisesti. Amen. **(aiōn g165)** **12** Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa, **13** vaan iloitkaa, sitä myöten kuin olette osallisia Kristuksen kärsimyksistä, että te myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisitte iloita ja riemuita. **14** Jos teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, niin te olette autuaat, sillä kirkkauden ja Jumalan Henki lepää teidän päällänne. **15** Älköön näet kukaan teistä kärsikö murhaajana tai varkaana tai pahantekijänä tahi sentähden, että sekaantuu hänelle kuulumattomiin; **16** mutta jos hän kärsii kristittynä, älköön hävetkö, vaan ylistäköön sen nimensä tähden Jumalaa. **17** Sillä aika on tuomion alkaa Jumalan huoneesta; mutta jos se alkaa ensiksi meistä, niin mikä on niiden loppu, jotka eivät ole Jumalan evankeliumille kuuliaiset? **18** Ja "jos vanhurskas vaivoin pelastuu, niin mihinkä joutuukaan jumalaton ja syntinen?" **19** Sentähden, uskokoot myös ne, jotka Jumalan tahdon mukaan kärsivät, sielunsa uskolliselle Luojalle, tehden sitä, mikä hyvää on.

5 Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja ja osallinen myös siihen kirkkauteen, joka vastedes on ilmestyvä: **2** kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, **3** ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina, **4** niin te, ylipaimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen. **5** Samoin te, nuoremmat, olkaa vanhemmille alamaiset ja pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon". **6** Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi, **7** ja "heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen". **8** Olkaa raittiit, valvokaa. Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niinkuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä. **9** Vastustakaa häntä lujina uskossa, tietäen, että samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää. **10** Mutta kaiken armon Jumala, joka on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa, vähän aikaa kärsittyänne, hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. **(aiōnios g166)** **11** Hänen olkoon valta aina ja iankaikkisesti! Amen. **(aiōn g165)** **12** Silvanuksen, uskollisen veljen, kautta-jona häntä pidän-olen lyhyesti teille tämän kirjoittanut, kehoittaen teitä ja vakuuttaen, että se armo, jossa te olette, on Jumalan totinen armo. **13** Tervehdyksen lähettää teille Babylonissa oleva seurakunta, valittu niinkuin tekin, ja minun poikani Markus. **14** Tervehtikää toisianne rakkauden suunannolla. Rauha teille kaikille, jotka Kristuksessa olette!

2 Pietarin

1 Simeon Pietari, Jeesuksen Kristuksen palvelija
ja apostoli, niille, jotka ovat saaneet yhtä kalliin
uskon kuin mekin meidän Jumalamme ja Vapahtajan
Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudessa. **2** Armo
ja rauha lisääntyköön teille Jumalan ja meidän
Herramme Jeesuksen tuntemisen kautta. **3** Koska
hänen jumalallinen voimansa on lahjoittanut meille
kaiken, mikä elämään ja jumalisuuteen tarvitaan,
hänen tuntemisensa kautta, joka on kutsunut
meidät kirkkaudellaan ja täydellisyydellään, **4** joiden
kautta hän on lahjoittanut meille kalliit ja mitä
suurimmat lupaukset, että te niiden kautta tulisitte
jumalallisesta luonnosta osallisiksi ja pelastuisitte
siitä turmeluksesta, joka maailmassa himojen tähden
vallitsee, **5** niin pyrkikää juuri sentähden kaikella
ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa
ymmärtäväisyyttä, **6** ymmärtäväisyydessä itsenne
hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä,
kärsivällisyydessä jumalisuutta, **7** jumalisuudessa
veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä
rakkautta. **8** Sillä jos teillä on nämä ja ne yhä
enenevät, niin ne eivät salli teidän olla toimettomia eikä
hedelmättömiä meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen
tuntemisessa. **9** Jolla sitävastoin ei niitä ole, se on
sokea, likinäköinen, on unhottanut puhdistuneensa
entisistä synneistänsä. **10** Pyrkikää sentähden, veljet,
sitä enemmän tekemään kutsumisenne ja valitsemisenne
lujaksi; sillä jos sen teette, ette koskaan lankea; **11**
sillä näin teille runsain määrin tarjotaan pääsy meidän
Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen
iankaikkiseen valtakuntaan. **(aiōnios g166)** **12** Sentähden
minä aina aion muistuttaa teitä tästä, vaikka sen
tiedättekin ja olette vahvistetut siinä totuudessa, joka
teillä on. **13** Ja minä katson oikeaksi, niin kauan kuin tässä
majassa olen, näin muistuttamalla herättää teitä. **14** Sillä
minä tiedän, että tämän majani poispaneminen tapahtuu
äkisti, niinkuin myös meidän Herramme Jeesus Kristus
minulle ilmoitti. **15** Mutta minä olen huolehtiva siitä, että te
minun lähtöni jälkeenkin aina voisitte tämän muistaa. **16**
Sillä me emme seuranneet viekkaasti sommiteltuja taruja
tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen
Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin
silmin nähneet hänen valtasuuruutensa. **17** Sillä hän
sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä
ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle tämä ääni: "Tämä
on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt".
18 Ja tämän äänen me kuulimme tulevan taivaasta,
kun olimme hänen kanssaan pyhällä vuorella. **19** Ja
sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te
teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä
paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee
ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. **20** Ja tietäkää
ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia
ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; **21** sillä
ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen
tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat
puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta.

2 Mutta myös valheprofeettoja oli kansan seassa,
niinkuin teidänkin keskuudessanne on oleva
valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään
turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka
on heidät ostanut, ja tuottavat itselleen äkillisen
perikadon. **2** Ja moni on seuraava heidän irstauksiaan,
ja heidän tähtensä totuuden tie tulee häväistyksi; **3**
ja ahneudessaan he valheellisilla sanoilla kiskovat
teistä hyötyä; mutta jo ammoisista ajoista heidän
tuomionsa valvoo, eikä heidän perikatonsa torku. **4**
Sillä ei Jumala säästänyt enkeleitä, jotka syntiä tekivät,
vaan syöksi heidät syvyyteen, pimeyden kuiluihin, ja
hylkäsi heidät tuomiota varten säilytettäviksi. **(Tartaroō
g5020)** **5** Eikä hän säästänyt muinaista maailmaa,
vaikka varjelikin Nooan, vanhurskauden saarnaajan,
ynnä seitsemän muuta, vaan antoi vedenpaisumuksen
tulla jumalattomain maailman päälle. **6** Ja hän poltti
poroksi Sodoman ja Gomorran kaupungit ja tuomitsi
ne häviöön, asettaen ne varoitukseksi niille, jotka
vastedes jumalattomasti elävät. **7** Kuitenkin hän pelasti
hurskaan Lootin, jota rietasten vaellus irstaudessa
vaivasi; **8** sillä asuessaan heidän keskuudessansa tuo
hurskas mies kiusaantui hurskaassa sielussaan joka
päivä heidän pahain tekojensa tähden, joita hänen
täytyi nähdä ja kuulla. **9** Näin Herra tietää pelastaa
jumaliset kiusauksesta, mutta tuomion päivään säilyttää
rangaistuksen alaisina väärät, **10** ja varsinkin ne,
jotka lihan jäljessä kulkevat saastaisissa himoissa ja
ylenkatsovat herrauden. Nuo uhkarohkeat, itserakkaat
eivät kammo herjata henkivaltoja, **11** vaikka enkelitkään,
jotka väkevyydeltään ja voimaltaan ovat suuremmat,
eivät lausu heitä vastaan herjaavaa tuomiota Herran
edessä. **12** Mutta niinkuin järjettömät, luonnostaan
pyydystettäviksi ja häviämään syntyneet eläimet,
niin joutuvat myös nämä, kun herjaavat sitä, mitä
eivät tunne, häviämään omaan turmelukseensa, **13**
saaden vääryyden palkan; he pitävät nautintonaan elää
päivänsä hekumassa; he ovat tahra-ja häpeäpilkkuja;
he herkuttelevat petoksissaan, kemuillessaan teidän
kanssanne; **14** heidän silmänsä ovat täynnä haureutta
eivätkä saa kylläänsä synnistä; he viekoittelevat horjuvia
sieluja, heillä on ahneuteen harjaantunut sydän; he
ovat kirouksen lapsia. **15** He ovat hyljänneet suoran
tien, ovat eksyneet ja seuranneet Bileamin, Beorin
pojan, tietä, hänen, joka rakasti vääryyden palkkaa, **16**
mutta sai rikkomuksestaan ojennuksen: mykkä juhta
puhui ihmisen äänellä ja esti profeetan mielettömyyden.

17 Sellaiset ovat vedettömiä lähteitä ja myrskytuulen
ajamia hattaroita, ja pimeyden synkeys on heille varattu.
18 Sillä he puhuvat pöyhkeitä turhuuden sanoja ja
viekoittelevat lihan himoissa irstauksilla niitä, jotka tuskin
ovat päässeet eksyksissä vaeltavia pakoon, 19 ja
lupaavat heille vapautta, vaikka itse ovat turmeluksen
orjia; sillä kenen voittama joku on, sen orja hän on. 20
Sillä jos he meidän Herramme ja Vapahtajan Jeesuksen
Kristuksen tuntemisen kautta ovat päässeetkin maailman
saastutuksia pakoon, mutta niihin taas kietoutuvat
ja tulevat voitetuiksi, niin on viimeinen tullut heille
ensimmäistä pahemmaksi. 21 Parempi olisi heille ollut,
etteivät olisi tulleet tuntemaan vanhurskauden tietä, kuin
että sen tunnettuaan kääntyvät pois heille annetusta
pyhästä käskystä. 22 Heille on tapahtunut, mitä tosi
sananlasku sanoo: "Koira palaa oksennukselleen", ja:
"Pesty sika rypee rapakossa".

3 Tämä on jo toinen kirje, jonka minä kirjoitan teille,
rakkaani, ja näissä molemmissa minä muistuttamalla
herätän teidän puhdasta mieltänne, 2 että muistaisitte
niitä sanoja, joita pyhät profeetat ennen ovat puhuneet,
ja Herran ja Vapahtajan käskyä, jonka te apostoleiltanne
olette saaneet. 3 Ja ennen kaikkea tietäkää se, että
viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheinensa pilkkaajia,
jotka vaeltavat omien himojensa mukaan 4 ja sanovat:
"Missä on lupaus hänen tulemuksestansa? Sillä onhan
siitä asti, kuin isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niinkuin
se on ollut luomakunnan alusta." 5 Sillä tietensä he eivät
ole tietävinään, että taivaat ja samoin maa, vedestä ja
veden kautta rakennettu, olivat ikivanhastaan olemassa
Jumalan sanan voimasta 6 ja että niiden kautta silloinen
maailma hukkui vedenpaisumukseen. 7 Mutta nykyiset
taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle,
säästetyt jumalattomain ihmisten tuomion ja kadotuksen
päivään. 8 Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani,
salassa, että "yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat
vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä". 9 Ei Herra
viivytä lupauksensa täyttämistä, niinkuin muutamat
pitävät sitä viivyttelemisenä, vaan hän on pitkämielinen
teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu,
vaan että kaikki tulevat parannukseen. 10 Mutta Herran
päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat
pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja
maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. 11 Kun
siis nämä kaikki näin hajoavat, millaisia tuleekaan
teidän olla pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa,
12 teidän, jotka odotatte ja joudutatte Jumalan päivän
tulemista, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat
ja alkuaineet kuumuudesta sulavat! 13 Mutta hänen
lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja
uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. 14 Sentähden,
rakkaani, pyrkikää tätä odottaessanne siihen, että teidät
havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi, rauhassa,
hänen edessänsä; 15 ja lukekaa meidän Herramme
pitkämielisyys pelastukseksi, josta myös meidän rakas
veljemme Paavali hänelle annetun viisauden mukaan
teille on kirjoittanut; 16 niinkuin hän tekee kaikissa
kirjeissään, kun hän niissä puhuu näistä asioista,
vaikka niissä tosin on yhtä ja toista vaikeatajuista, jota
tietämättömät ja vakaantumattomat vääntävät kieroon
niinkuin muitakin kirjoituksia, omaksi kadotuksekseen.
17 Koska te siis, rakkaani, tämän jo edeltäpäin tiedätte,
niin olkaa varuillanne, ettette rietasten eksymyksen
mukaansa tempaamina lankeaisi pois omalta lujalta
pohjaltanne, 18 ja kasvakaa meidän Herramme ja
Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja
tuntemisessa. Hänen olkoon kunnia sekä nyt että
hamaan iankaikkisuuden päivään. **(aiōn g165)**

1 Johanneksen

1 Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä
omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin
kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta- **2** ja
elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme
siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka
oli Isän tykönä ja ilmestyi meille- **(aiōnios g166)** **3**
minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille
julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme;
ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen
Kristuksen, kanssa. **4** Ja tämän me kirjoitamme, että
meidän ilomme olisi täydellinen. **5** Ja tämä on se
sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille
julistamme: että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole
mitään pimeyttä. **6** Jos sanomme, että meillä on yhteys
hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me
valhettelemme emmekä tee totuutta. **7** Mutta jos me
valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa,
niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen
Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät
kaikesta synnistä. **8** Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä,
niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. **9**
Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja
vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi
ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. **10** Jos
sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme
hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä.

2 Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette
syntiä tekisi; mutta jos joku syntiä tekeekin, niin
meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka
on vanhurskas. **2** Ja hän on meidän syntiemme sovitus;
eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman
syntien. **3** Ja siitä me tiedämme hänet tuntevamme,
että pidämme hänen käskynsä. **4** Joka sanoo: "Minä
tunnen hänet", eikä pidä hänen käskyjänsä, se on
valhettelija, ja totuus ei ole hänessä. **5** Mutta joka
pitää hänen sanansa, hänessä on Jumalan rakkaus
totisesti täydelliseksi tullut. Siitä me tiedämme, että me
hänessä olemme. **6** Joka sanoo hänessä pysyvänsä, on
velvollinen vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi. **7** Rakkaani,
en minä kirjoita teille uutta käskyä, vaan vanhan käskyn,
joka teillä on alusta ollut; tämä vanha käsky on se sana,
jonka te olette kuulleet. **8** Ja kuitenkin minä kirjoitan teille
uuden käskyn, sen, mikä on totta hänessä ja teissä;
sillä pimeys katoaa, ja totinen valkeus jo loistaa. **9** Joka
sanoo valkeudessa olevansa, mutta vihaa veljeänsä, se
on yhä vielä pimeydessä. **10** Joka rakastaa veljeänsä,
se pysyy valkeudessa, ja hänessä ei ole pahennusta.
11 Mutta joka vihaa veljeänsä, se on pimeydessä ja
vaeltaa pimeydessä, eikä hän tiedä, mihin menee; sillä
pimeys on sokaissut hänen silmänsä. **12** Minä kirjoitan
teille, lapsukaiset, sillä synnit ovat teille anteeksi annetut
hänen nimensä tähden. **13** Minä kirjoitan teille, isät,
sillä te olette oppineet tuntemaan hänet, joka alusta
on ollut. Minä kirjoitan teille, nuorukaiset, sillä te olette
voittaneet sen, joka on paha. Minä olen kirjoittanut
teille, lapsukaiset, sillä te olette oppineet tuntemaan
Isän. **14** Minä olen kirjoittanut teille, isät, sillä te olette
oppineet tuntemaan hänet, joka alusta on ollut. Minä
olen kirjoittanut teille, nuorukaiset, sillä te olette väkevät,
ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet
sen, joka on paha. **15** Älkää rakastako maailmaa
älkääkä sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa
rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. **16** Sillä
kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö
ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta.
17 Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee
Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti. **(aiōn g165)** **18**
Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika. Ja niinkuin te olette
kuulleet, että antikristus tulee, niin onkin nyt monta
antikristusta ilmaantunut; siitä me tiedämme, että nyt on
viimeinen aika. **19** Meistä he ovat lähteneet, mutta he
eivät olleet yhtä meidän kanssamme; sillä jos he olisivat
olleet yhtä meidän kanssamme, niin he olisivat meidän
kanssamme pysyneet; mutta heissä oli tuleva ilmi, että
kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme. **20** Teillä on
voitelu Pyhältä, ja kaikilla teillä on tieto. **21** En minä
ole kirjoittanut teille sentähden, ettette totuutta tiedä,
vaan sentähden, että te tiedätte sen ja ettei mikään
valhe ole totuudesta. **22** Kuka on valhettelija, ellei
se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus? Hän on
antikristus, se, joka kieltää Isän ja Pojan. **23** Kuka ikinä
kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään. Joka tunnustaa
Pojan, hänellä on myös Isä. **24** Minkä te olette alusta
asti kuulleet, se pysyköön teissä. Jos teissä pysyy
se, minkä olette alusta asti kuulleet, niin tekin pysytte
Pojassa ja Isässä. **25** Ja tämä on se lupaus, minkä
hän on meille luvannut: iankaikkinen elämä. **(aiōnios
g166)** **26** Tämän minä olen kirjoittanut teille niistä, jotka
teitä eksyttävät. **27** Mutta te-teissä pysyy se voitelu,
jonka olette häneltä saaneet, ja te ette ole kenenkään
opetuksen tarpeessa; vaan niinkuin hänen voitelunsa
opettaa teitä kaikessa, niin se opetus on myös totta
eikä ole valhetta; ja niinkuin se on opettanut teitä, niin
pysykää hänessä. **28** Ja nyt, lapsukaiset, pysykää
hänessä, että meillä hänen ilmestyessään olisi turva
eikä meitä häpeällä karkoitettaisi pois hänen tyköänsä
hänen tulemuksessaan. **29** Jos tiedätte, että hän on
vanhurskas, niin te ymmärrätte, että myös jokainen, joka
vanhurskauden tekee, on hänestä syntynyt.

3 Katsokaa, minkäkaltaisen rakkauden Isä on meille
antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita
me olemmekin. Sentähden ei maailma tunne meitä, sillä
se ei tunne häntä. **2** Rakkaani, nyt me olemme Jumalan

lapsia, eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me
tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän
ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena,
kuin hän on. 3 Ja jokainen, joka panee häneen tämän
toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hän on puhdas. 4
Jokainen, joka tekee synnin, tekee myös laittomuuden;
ja synti on laittomuus. 5 Ja te tiedätte hänen ilmestyneen
ottamaan pois synnit; ja hänessä ei ole syntiä. 6
Kuka ikinä hänessä pysyy, hän ei tee syntiä; kuka
ikinä syntiä tekee, hän ei ole häntä nähnyt eikä häntä
tuntenut. 7 Lapsukaiset, älköön kukaan saako teitä
eksyttää. Se, joka vanhurskauden tekee, on vanhurskas,
niinkuin hän on vanhurskas. 8 Joka syntiä tekee, se
on perkeleestä, sillä perkele on tehnyt syntiä alusta
asti. Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi
tyhjäksi perkeleen teot. 9 Ei yksikään Jumalasta syntynyt
tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä
hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt.
10 Siitä käy ilmi, ketkä ovat Jumalan lapsia ja ketkä
perkeleen lapsia. Kuka ikinä ei tee vanhurskautta, hän
ei ole Jumalasta, ei myöskään se, joka ei veljeänsä
rakasta. 11 Sillä tämä on se sanoma, jonka te olette
alusta asti kuulleet, että meidän tulee rakastaa toinen
toistamme 12 eikä olla Kainin kaltaisia, joka oli pahasta
ja tappoi veljensä. Ja minkätähden hän tappoi hänet?
Sentähden, että hänen tekonsa olivat pahat, mutta
hänen veljensä teot vanhurskaat. 13 Älkää ihmetelkö,
veljeni, jos maailma teitä vihaa. 14 Me tiedämme
siirtyneemme kuolemasta elämään, sillä me rakastamme
veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuolemassa. 15 Jokainen,
joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei
kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää,
joka hänessä pysyisi. (aiōnios g166) 16 Siitä me olemme
oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä
meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme
veljiemme edestä. 17 Jos nyt jollakin on tämän maailman
hyvyyttä ja hän näkee veljensä olevan puutteessa, mutta
sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus
saattaa pysyä hänessä? 18 Lapsukaiset, älkäämme
rakastako sanalla tai kielellä, vaan teossa ja totuudessa.
19 Siitä me tiedämme, että olemme totuudesta, ja me
saatamme hänen edessään rauhoittaa sydämemme
sillä, 20 että jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala
on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki.
21 Rakkaani, jos sydämemme ei syytä meitä, niin meillä
on uskallus Jumalaan, 22 ja mitä ikinä anomme, sen
me häneltä saamme, koska pidämme hänen käskynsä
ja teemme sitä, mikä on hänelle otollista. 23 Ja tämä
on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen
Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimeen ja rakastaa
toinen toistamme, niinkuin hän on meille käskyn antanut.
24 Ja joka pitää hänen käskynsä, se pysyy Jumalassa ja
Jumala hänessä. Ja siitä me tiedämme hänen meissä
pysyvän, siitä Hengestä, jonka hän on meille antanut.

4 Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan
koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta
väärää profeettaa on lähtenyt maailmaan. 2 Tästä
te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka
tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeksi,
on Jumalasta; 3 ja yksikään henki, joka ei tunnusta
Jeesusta, ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki,
jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt
maailmassa. 4 Lapsukaiset, te olette Jumalasta ja olette
voittaneet heidät; sillä hän, joka teissä on, on suurempi
kuin se, joka on maailmassa. 5 He ovat maailmasta;
sentähden he puhuvat, niinkuin maailma puhuu, ja
maailma kuulee heitä. 6 Me olemme Jumalasta. Joka
tuntee Jumalan, se kuulee meitä; joka ei ole Jumalasta,
se ei kuule meitä. Siitä me tunnemme totuuden hengen ja
eksytyksen hengen. 7 Rakkaani, rakastakaamme toinen
toistamme, sillä rakkaus on Jumalasta; ja jokainen, joka
rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan.
8 Joka ei rakasta, se ei tunne Jumalaa, sillä Jumala
on rakkaus. 9 Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus,
että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan,
että me eläisimme hänen kauttansa. 10 Siinä on
rakkaus-ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan
siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän
syntiemme sovitukseksi. 11 Rakkaani, jos Jumala on
näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset
rakastamaan toinen toistamme. 12 Jumalaa ei kukaan ole
koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen toistamme,
niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on
tullut täydelliseksi meissä. 13 Siitä me tiedämme
pysyvämme hänessä ja hänen pysyvän meissä, että
hän on antanut meille Henkeänsä. 14 Ja me olemme
nähneet ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa
maailman Vapahtajaksi. 15 Joka tunnustaa, että Jeesus
on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy, ja hän
Jumalassa. 16 Ja me olemme oppineet tuntemaan
ja me uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on
meihin. Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa,
se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. 17
Näin on rakkaus tullut täydelliseksi meissä, että meillä
olisi turva tuomiopäivänä; sillä sellainen kuin hän on,
sellaisia mekin olemme tässä maailmassa. 18 Pelkoa ei
rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkoittaa
pelon, sillä pelossa on rangaistusta; ja joka pelkää,
se ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa. 19 Me
rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä. 20
Jos joku sanoo: "Minä rakastan Jumalaa", mutta vihaa
veljeänsä, niin hän on valhettelija. Sillä joka ei rakasta
veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa
Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt. 21 Ja tämä käsky meillä

on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, se rakastakoon
myös veljeänsä.

5 Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on
Jumalasta syntynyt; ja jokainen, joka rakastaa
häntä, joka on synnyttänyt, rakastaa myöskin sitä,
joka hänestä on syntynyt. **2** Siitä me tiedämme, että
rakastamme Jumalan lapsia, kun rakastamme Jumalaa
ja noudatamme hänen käskyjänsä. **3** Sillä rakkaus
Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja
hänen käskynsä eivät ole raskaat; **4** sillä kaikki, mikä on
syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se
voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.
5 Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka
uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? **6** Hän on se,
joka on tullut veden ja veren kautta, Jeesus Kristus,
ei ainoastaan vedessä, vaan vedessä ja veressä; ja
Henki on se, joka todistaa, sillä Henki on totuus. **7** Sillä
kolme on, jotka todistavat: **8** Henki ja vesi ja veri, ja ne
kolme pitävät yhtä. **9** Jos me otamme vastaan ihmisten
todistuksen, niin onhan Jumalan todistus suurempi.
Ja tämä on Jumalan todistus, sillä hän on todistanut
Pojastansa. **10** Joka uskoo Jumalan Poikaan, hänellä
on todistus itsessänsä; joka ei usko Jumalaa, tekee
hänet valhettelijaksi, koska hän ei usko sitä todistusta,
jonka Jumala on todistanut Pojastansa. **11** Ja tämä
on se todistus: Jumala on antanut meille iankaikkisen
elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassansa. **(aiōnios
g166)** **12** Jolla Poika on, sillä on elämä; jolla Jumalan
Poikaa ei ole, sillä ei ole elämää. **13** Tämän minä olen
kirjoittanut teille, jotka uskotte Jumalan Pojan nimeen,
tietääksenne, että teillä on iankaikkinen elämä. **(aiōnios
g166)** **14** Ja tämä on se uskallus, joka meillä on häneen,
että jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan,
niin hän kuulee meitä. **15** Ja jos me tiedämme hänen
kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme,
että meillä myös on kaikki se, mitä olemme häneltä
anoneet. **16** Jos joku näkee veljensä tekevän syntiä,
joka ei ole kuolemaksi, niin rukoilkoon, ja hän on antava
hänelle elämän, niille nimittäin, jotka eivät tee syntiä
kuolemaksi. On syntiä, joka on kuolemaksi; siitä minä
en sano, että olisi rukoiltava. **17** Kaikki vääryys on
syntiä. Ja on syntiä, joka ei ole kuolemaksi. **18** Me
tiedämme, ettei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä;
vaan Jumalasta syntynyt pitää itsestänsä vaarin, eikä
häneen ryhdy se paha. **19** Me tiedämme, että olemme
Jumalasta, ja koko maailma on pahan vallassa. **20**
Mutta me tiedämme, että Jumalan Poika on tullut ja
antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen Totisen;
ja me olemme siinä Totisessa, hänen Pojassansa,
Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on totinen Jumala
ja iankaikkinen elämä. **(aiōnios g166)** **21** Lapsukaiset,
kavahtakaa epäjumalia.

2 Johanneksen

1 Vanhin valitulle rouvalle ja hänen lapsillensa, joita
minä totuudessa rakastan-enkä ainoastaan minä,
vaan myös kaikki, jotka ovat tulleet totuuden tuntemaan-
2 totuuden tähden, joka meissä pysyy ja on oleva meidän
kanssamme iankaikkisesti. **(aiōn g165)** **3** Armo, laupeus ja
rauha Isältä Jumalalta ja Jeesukselta Kristukselta, Isän
Pojalta, on oleva meidän kanssamme, totuudessa ja
rakkaudessa. **4** Minua on suuresti ilahuttanut, että olen
lastesi joukossa havainnut olevan niitä, jotka totuudessa
vaeltavat sen käskyn mukaan, jonka me olemme saaneet
Isältä. **5** Ja nyt, rouva, minulla on sinulle pyyntö, ei
niinkuin kirjoittaisin sinulle uuden käskyn, vaan minä
kirjoitan sen, joka meillä alusta asti on ollut: että meidän
tulee rakastaa toinen toistamme. **6** Ja tämä on rakkaus,
että me vaellamme hänen käskyjensä mukaan. Tämä
on käsky, että teidän, niinkuin olette alusta kuulleet,
tulee siinä vaeltaa. **7** Sillä monta villitsijää on lähtenyt
maailmaan, jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristukseksi,
joka oli lihaan tuleva; tämä tämmöinen on villitsijä ja
antikristus. **8** Ottakaa vaari itsestänne, ettette menetä
sitä, minkä me olemme työllämme aikaansaaneet,
vaan että saatte täyden palkan. **9** Kuka ikinä menee
edemmäksi eikä pysy Kristuksen opissa, hänellä ei
ole Jumalaa; joka siinä opissa pysyy, hänellä on sekä
Isä että Poika. **10** Jos joku tulee teidän luoksenne
eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin älkää ottako häntä
huoneeseenne älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi; **11**
sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi
hänen pahoihin tekoihinsa. **12** Minulla olisi paljon
kirjoittamista teille, mutta en tahdo tehdä sitä paperilla
ja musteella; vaan toivon pääseväni teidän tykönne ja
saavani puhutella teitä suullisesti, että meidän ilomme
olisi täydellinen. **13** Valitun sisaresi lapset lähettävät
sinulle tervehdyksen.

3 Johanneksen

1 Vanhin rakkaalle Gaiukselle, jota minä totuudessa
rakastan. 2 Rakkaani, minä toivotan sinulle, että
kaikessa menestyt ja pysyt terveenä, niinkuin sielusikin
menestyy. 3 Minua ilahutti suuresti, kun veljet tulivat ja
antoivat todistuksen sinun totuudestasi, niinkuin sinä
totuudessa vaellatkin. 4 Minulla ei ole suurempaa
iloa kuin se, että kuulen lasteni vaeltavan totuudessa.
5 Rakkaani, sinä toimit uskollisesti kaikessa, mitä
teet veljien, vieläpä vieraittenkin hyväksi. 6 He
ovat seurakunnan edessä antaneet todistuksen sinun
rakkaudestasi; ja sinä teet hyvin, kun autat heitä
eteenpäin heidän matkallaan, niinkuin Jumalan edessä
arvollista on. 7 Sillä hänen nimensä tähden he ovat
matkalle lähteneet eivätkä ota pakanoilta mitään. 8 Me
olemme siis velvolliset ottamaan semmoisia vastaan,
auttaaksemme yhdessä totuutta eteenpäin. 9 Minä
kirjoitin seurakunnalle; mutta Diotrefes, joka haluaa
olla ensimmäinen heidän joukossaan, ei ota meitä
vastaan. 10 Sentähden minä, jos tulen, muistutan hänen
teoistansa, mitä hän tekee, kun pahoilla sanoilla meistä
juoruaa; ja vielä siihenkään tyytymättä, hän ei itse ota
veljiä vastaan, vaan estää niitäkin, jotka tahtovat sen
tehdä, ja ajaa heidät pois seurakunnasta. 11 Rakkaani,
älä seuraa pahaa, vaan hyvää. Joka hyvin tekee, se
on Jumalasta; joka pahoin tekee, se ei ole Jumalaa
nähnyt. 12 Demetrius on kaikilta, jopa itse totuudeltakin,
saanut hyvän todistuksen; ja mekin todistamme hänestä
samaa, ja sinä tiedät, että meidän todistuksemme on
tosi. 13 Minulla olisi paljon kirjoittamista sinulle, mutta
en tahdo kirjoittaa sinulle musteella ja kynällä, 14 sillä
minä toivon pian näkeväni sinut, ja silloin saamme
suullisesti puhella. Rauha sinulle! Ystävät tervehtivät
sinua. Tervehdys ystäville, kullekin erikseen.

Juudaksen

1 Juudas, Jeesuksen Kristuksen palvelija ja Jaakobin
veli, kutsutuille, jotka ovat Isässä Jumalassa
rakastetut ja Jeesukselle Kristukselle varjellut. **2**
Lisääntyköön teille laupeus ja rauha ja rakkaus. **3**
Rakkaani! Kun minulla on ollut harras halu kirjoittaa
teille yhteisestä pelastuksestamme, tuli minulle pakko
kirjoittaa ja kehoittaa teitä kilvoittelemaan sen uskon
puolesta, joka kerta kaikkiaan on pyhille annettu. **4** Sillä
teidän keskuuteenne on pujahtanut eräitä ihmisiä, joiden
jo aikoja sitten on kirjoitettu tulevan tähän tuomioon,
jumalattomia, jotka kääntävät meidän Jumalamme
armon irstaudeksi ja kieltävät meidän ainoan valtiaamme
ja Herramme, Jeesuksen Kristuksen. **5** Vaikka jo
kerran olette saaneet tietää kaiken, tahdon kuitenkin
muistuttaa teitä siitä, että Herra, joka oli pelastanut
kansan Egyptistä, toisella kertaa hukutti ne, jotka eivät
uskoneet; **6** ja että hän ne enkelit, jotka eivät säilyttäneet
valta-asemaansa, vaan jättivät oman asumuksensa,
pani pimeyteen iankaikkisissa kahleissa säilytettäviksi
suuren päivän tuomioon; **(aïdios g126)** **7** samoin
kuin Sodoma ja Gomorra ja niiden ympärillä olevat
kaupungit, jotka samalla tavalla kuin nekin harjoittivat
haureutta ja eksyivät luonnottomiin lihanhimoihin, ovat
varoittavana esimerkkinä, kärsiessään iankaikkisen
tulen rangaistusta. **(aiōnios g166)** **8** Yhtäkaikki nämä
uneksijat samoin saastuttavat lihan; he halveksivat
herrautta, herjaavat kirkkauden henkiolentoja. **9**
Mutta ei ylienkeli Miikaelkaan, kun riiteli ja väitteli
perkeleen kanssa Mooseksen ruumiista, rohjennut
lausua herjaavaa tuomiota, vaan sanoi: "Rangaiskoon
sinua Herra!" **10** Nämä sitävastoin herjaavat sitä,
mitä eivät tunne; mutta minkä he järjettömäin eläinten
tavoin luonnostaan ymmärtävät, sillä he turmelevat
itsensä. **11** Voi heitä, sillä he kulkevat Kainin tietä
ja heittäytyvät palkan tähden Bileamin eksytykseen
ja hukkuvat niskoitteluunsa niinkuin Koora! **12**
He likapilkkuina teidän rakkausaterioillanne julkeasti
kemuilevat ja itseään kestitsevät. He ovat vedettömiä,
tuulten ajeltavia pilviä, paljaita, syksyisiä puita,
hedelmättömiä, kahdesti kuolleita, juurineen maasta
reväistyjä, **13** rajuja meren aaltoja, jotka vaahtoavat omia
häpeitään, harhailevia tähtiä, joille pimeyden synkeys
ikuisiksi ajoiksi on varattu. **(aiōn g165)** **14** Heistäkin
Eenok, Aadamista seitsemäs, on ennustanut, sanoen:
"Katso, Herra tulee tuhannen tuhansine pyhinensä
15 tuomitsemaan kaikkia ja rankaisemaan kaikkia
jumalattomia kaikista heidän jumalattomista teoistansa,
joita he jumalattomuudessaan ovat tehneet, ja kaikesta
julkeasta, mitä nuo jumalattomat syntiset ovat häntä
vastaan puhuneet". **16** He ovat napisijoita, kohtalonsa
nurkujia ja vaeltavat himojensa mukaan; heidän suunsa
puhuu pöyhkeitä, ja he mielistelevät ihmisiä oman
etunsa tähden. **17** Mutta te, rakkaani, muistakaa
nämä sanat, mitkä meidän Herramme Jeesuksen
Kristuksen apostolit ovat edeltäpäin puhuneet, **18**
sanoen teille: "Viimeisenä aikana tulee pilkkaajia,
jotka vaeltavat jumalattomuutensa himojen mukaan".
19 Nämä juuri saavat aikaan hajaannusta, he ovat
sielullisia, henkeä heillä ei ole. **20** Mutta te, rakkaani,
rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle,
rukoilkaa Pyhässä Hengessä **21** ja pysyttäkää
niin itsenne Jumalan rakkaudessa, odottaessanne
meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen laupeutta
iankaikkiseksi elämäksi. **(aiōnios g166)** **22** Ja armahtakaa
toisia, niitä, jotka epäilevät, pelastakaa heidät, tulesta
temmaten; **23** toisia taas armahtakaa pelolla, inhoten
lihan tahraamaa ihokastakin. **24** Mutta hänelle, joka
voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät
nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen, **25**
hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme
Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, hänelle kunnia,
majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja
iankaikkisesti! Amen. **(aiōn g165)**

Ilmestys

1 Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi
hänelle, näyttääkseen palvelijoillensa, mitä pian
tapahtuman pitää; ja sen hän lähettämänsä enkelin
kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle, **2** joka
tässä todistaa Jumalan sanan ja Jeesuksen Kristuksen
todistuksen, kaiken sen, minkä hän on nähnyt. **3**
Autuas se, joka lukee, ja autuaat ne, jotka kuulevat
tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä
siihen kirjoitettu on; sillä aika on lähellä! **4** Johannes
seitsemälle Aasian seurakunnalle: Armo teille ja rauha
häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, ja niiltä
seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa
edessä, **5** ja Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta
todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja
maan kuningasten hallitsija! Hänelle, joka meitä rakastaa
ja on päästänyt meidät synneistämme verellänsä **6** ja
tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen
ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti!
Amen. **(aiōn g165)** **7** Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki
silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet
lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat
hänen tullessansa. Totisesti, amen. **8** "Minä olen A ja
O", sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva
on, Kaikkivaltias. **9** Minä, Johannes, teidän veljenne,
joka teidän kanssanne olen osallinen ahdistukseen ja
valtakuntaan ja kärsivällisyyteen Jeesuksessa, minä
olin Jumalan sanan ja Jeesuksen todistuksen tähden
saaressa, jonka nimi on Patmos. **10** Minä olin hengessä
Herran päivänä, ja kuulin takaani suuren äänen,
ikäänkuin pasunan äänen, **11** joka sanoi: "Kirjoita kirjaan,
mitä näet, ja lähetä niille seitsemälle seurakunnalle,
Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon ja Tyatiraan
ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja Laodikeaan". **12**
Ja minä käännyin katsomaan, mikä ääni minulle
puhui; ja kääntyessäni minä näin seitsemän kultaista
lampunjalkaa, **13** ja lampunjalkain keskellä Ihmisen
Pojan muotoisen, pitkäliepeiseen viittaan puetun ja
rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyötetyn. **14** Ja hänen
päänsä ja hiuksensa olivat valkoiset niinkuin valkoinen
villa, niinkuin lumi, ja hänen silmänsä niinkuin tulen
liekki; **15** hänen jalkansa olivat ahjossa hehkuvan,
kiiltävän vasken kaltaiset, ja hänen äänensä oli niinkuin
paljojen vetten pauhina. **16** Ja hänellä oli oikeassa
kädessään seitsemän tähteä, ja hänen suustaan lähti
kaksiteräinen, terävä miekka, ja hänen kasvonsa olivat
niinkuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa. **17** Ja
kun minä hänet näin, kaaduin minä kuin kuolleena hänen
jalkojensa juureen. Ja hän pani oikean kätensä minun
päälleni sanoen: "Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja
viimeinen, **18** ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso,
minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman
ja tuonelan avaimet. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Kirjoita
siis, mitä olet nähnyt ja mikä nyt on ja mitä tämän
jälkeen on tapahtuva. **20** Niiden seitsemän tähden
salaisuus, jotka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden
seitsemän kultaisen lampunjalan salaisuus on tämä: ne
seitsemän tähteä ovat niiden seitsemän seurakunnan
enkelit, ja ne seitsemän lampunjalkaa ovat ne seitsemän
seurakuntaa."

2 "Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo
hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa
kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän
kultaisen lampunjalan keskellä: **2** Minä tiedän sinun
tekosi ja vaivannäkösi ja kärsivällisyytesi, ja ettet voi
pahoja sietää; sinä olet koetellut niitä, jotka sanovat
itseänsä apostoleiksi, eivätkä ole, ja olet havainnut
heidät valhettelijoiksi; **3** ja sinulla on kärsivällisyyttä, ja
paljon sinä olet saanut kantaa minun nimeni tähden,
etkä ole uupunut. **4** Mutta se minulla on sinua vastaan,
että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. **5** Muista
siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä
ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun
tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan,
ellet tee parannusta. **6** Mutta se sinulla on, että sinä
vihaat nikolaiittain tekoja, joita myös minä vihaan. **7**
Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille
sanoo. Sen, joka voittaa, minä annan syödä elämän
puusta, joka on Jumalan paratiisissa.' **8** Ja Smyrnan
seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo ensimmäinen
ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään: **9** Minä tiedän
sinun ahdistuksesi ja köyhyytesi-sinä olet kuitenkin rikas-
ja mitä pilkkaa sinä kärsit niiltä, jotka sanovat olevansa
juutalaisia, eivätkä ole, vaan ovat saatanan synagooga.
10 Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele
on heittävä muutamia teistä vankeuteen, että teidät
pantaisiin koetukselle, ja teidän on oltava ahdistuksessa
kymmenen päivää. Ole uskollinen kuolemaan asti, niin
minä annan sinulle elämän kruunun. **11** Jolla on korva,
se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo. Sitä, joka
voittaa, ei toinen kuolema vahingoita.' **12** Ja Pergamon
seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla
on se kaksiteräinen, terävä miekka: **13** Minä tiedän,
missä sinä asut: siellä, missä saatanan valtaistuin on;
ja sinä pidät minun nimestäni kiinni etkä ole kieltänyt
minun uskoani niinäkään päivinä, jolloin Antipas, minun
todistajani, minun uskolliseni, tapettiin teidän luonanne,
siellä, missä saatana asuu. **14** Mutta minulla on vähän
sinua vastaan: sinulla on siellä niitä, jotka pitävät kiinni
Bileamin opista, hänen, joka opetti Baalakia virittämään
Israelin lapsille sen viettelyksen, että söisivät epäjumalille
uhrattua ja haureutta harjoittaisivat. **15** Niin on myös
sinulla niitä, jotka samoin pitävät kiinni nikolaiittain
opista. **16** Tee siis parannus; mutta jos et, niin minä tulen

sinun tykösi pian ja sodin heitä vastaan suuni miekalla.
17 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille
sanoo. Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa ja
annan hänelle valkoisen kiven ja siihen kiveen kirjoitetun
uuden nimen, jota ei tiedä kukaan muu kuin sen saaja.'
18 Ja Tyatiran seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo
Jumalan Poika, jolla on silmät niinkuin tulen liekki ja
jonka jalat ovat niinkuin kiiltävä vaski: 19 Minä tiedän
sinun tekosi ja rakkautesi ja uskosi ja palveluksesi
ja kärsivällisyytesi ja että sinun viimeiset tekosi ovat
useammat kuin ensimmäiset. 20 Mutta se minulla
on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista,
Iisebeliä, joka sanoo itseään profeetaksi ja opettaa ja
eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta
ja syömään epäjumalille uhrattua. 21 Ja minä olen
antanut hänelle aikaa parannuksen tekoon, mutta hän
ei tahdo parannusta tehdä eikä luopua haureudestaan.
22 Katso, minä syöksen hänet tautivuoteeseen, ja ne,
jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syöksen
suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta ja
luovu hänen teoistansa; 23 ja hänen lapsensa minä
tappamalla tapan, ja kaikki seurakunnat saavat tuntea,
että minä olen se, joka tutkin munaskuut ja sydämet; ja
minä annan teille kullekin tekojenne mukaan. 24 Mutta
teille muille Tyatirassa oleville, kaikille, joilla ei ole tätä
oppia, teille, jotka ette ole tulleet tuntemaan, niinkuin
ne sanovat, saatanan syvyyksiä, minä sanon: en minä
pane teidän päällenne muuta kuormaa; 25 pitäkää vain,
mitä teillä on, siihen asti kuin minä tulen. 26 Ja joka
voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin,
sille minä annan vallan hallita pakanoita, 27 ja hän on
kaitseva heitä rautaisella valtikalla, niinkuin saviastiat
heidät särjetään-niinkuin minäkin sen vallan Isältäni
sain- 28 ja minä annan hänelle kointähden. 29 Jolla on
korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.'"

3 "Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin
sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja
ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla
on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. 2 Heräjä
valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä, niitä, jotka ovat
olleet kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun
tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. 3 Muista siis, mitä
olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaari ja tee parannus.
Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä,
millä hetkellä minä sinun päällesi tulen. 4 Kuitenkin on
sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät
ole tahranneet vaatteitaan, ja he saavat käyskennellä
minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen
arvolliset. 5 Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin
vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä
elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä
Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. 6 Jolla on
korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.' 7
Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo
Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa,
eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa:
8 Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut
sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä
tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut
vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt.
9 Katso, minä annan sinulle saatanan synagoogasta
niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole,
vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät
siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen
ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. 10 Koska
sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin,
niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut
koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin
koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. 11 Minä
tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun
kruunuasi. 12 Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi
Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde
sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja
Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin,
joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tyköä, ja
oman uuden nimeni. 13 Jolla on korva, se kuulkoon,
mitä Henki seurakunnille sanoo.' 14 Ja Laodikean
seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se
uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan
alku: 15 Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä
etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! 16 Mutta
nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä,
olen minä oksentava sinut suustani ulos. 17 Sillä sinä
sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään
tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja
kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. 18 Minä neuvon
sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua,
että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit
eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta
voidellaksesi silmäsi, että näkisit. 19 Kaikkia niitä, joita
minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse
siis ja tee parannus. 20 Katso, minä seison ovella ja
kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin
minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen
kanssaan, ja hän minun kanssani. 21 Joka voittaa, sen
minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin
minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen
valtaistuimellensa. 22 Jolla on korva, se kuulkoon, mitä
Henki seurakunnille sanoo.'"

4 Sen jälkeen minä näin, ja katso: taivaassa oli ovi
avoinna, ja ensimmäinen ääni, jonka minä olin kuullut
ikäänkuin pasunan puhuvan minulle, sanoi: "Nouse ylös
tänne, niin minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen
on tapahtuva". 2 Ja kohta minä olin hengessä. Ja
katso, taivaassa oli valtaistuin, ja valtaistuimella oli
istuja. 3 Ja istuja oli näöltänsä jaspis-ja sardionkiven

kaltainen; ja valtaistuimen ympärillä oli taivaankaari,
näöltänsä smaragdin kaltainen. 4 Ja valtaistuimen
ympärillä oli kaksikymmentä neljä valtaistuinta, ja
niillä valtaistuimilla istui kaksikymmentä neljä vanhinta,
puettuina valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli päässänsä
kultaiset kruunut. 5 Ja valtaistuimesta lähti salamoita ja
ääniä ja ukkosen jylinää; ja valtaistuimen edessä paloi
seitsemän tulisoihtua, jotka ovat ne seitsemän Jumalan
henkeä. 6 Ja valtaistuimen edessä oli ikäänkuin lasinen
meri, kristallin näköinen; ja valtaistuimen keskellä ja
valtaistuimen ympärillä oli neljä olentoa, edestä ja takaa
silmiä täynnä. 7 Ja ensimmäinen olento oli leijonan
näköinen, ja toinen olento nuoren härän näköinen, ja
kolmannella olennolla oli ikäänkuin ihmisen kasvot,
ja neljäs olento oli lentävän kotkan näköinen. 8 Ja
niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne
olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat
lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra
Jumala, Kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva
on". 9 Ja niin usein kuin olennot antavat ylistyksen,
kunnian ja kiitoksen hänelle, joka valtaistuimella istuu,
joka elää aina ja iankaikkisesti, (aiōn g165) 10 lankeavat
ne kaksikymmentä neljä vanhinta hänen eteensä, joka
valtaistuimella istuu, ja kumartaen rukoilevat häntä,
joka elää aina ja iankaikkisesti, ja heittävät kruununsa
valtaistuimen eteen sanoen: (aiōn g165) 11 "Sinä, meidän
Herramme ja meidän Jumalamme, olet arvollinen
saamaan ylistyksen ja kunnian ja voiman, sillä sinä olet
luonut kaikki, ja sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja
ovat luodut".

5 Ja minä näin valtaistuimella-istuvan oikeassa
kädessä kirjakäärön, sisältä ja päältä täyteen
kirjoitetun, seitsemällä sinetillä suljetun. 2 Ja minä näin
väkevän enkelin, joka suurella äänellä kuulutti: "Kuka
on arvollinen avaamaan tämän kirjan ja murtamaan
sen sinetit?" 3 Eikä kukaan taivaassa eikä maan
päällä eikä maan alla voinut avata kirjaa eikä katsoa
siihen. 4 Ja minä itkin kovin sitä, ettei ketään havaittu
arvolliseksi avaamaan kirjaa eikä katsomaan siihen.
5 Ja yksi vanhimmista sanoi minulle: "Älä itke; katso,
jalopeura Juudan sukukunnasta, Daavidin juurivesa, on
voittanut, niin että hän voi avata kirjan ja sen seitsemän
sinettiä". 6 Ja minä näin, että valtaistuimen ja niiden
neljän olennon ja vanhinten keskellä seisoi Karitsa,
ikäänkuin teurastettu; sillä oli seitsemän sarvea ja
seitsemän silmää, jotka ovat ne seitsemän Jumalan
henkeä, lähetetyt kaikkeen maailmaan. 7 Ja se tuli
ja otti kirjan valtaistuimella-istuvan oikeasta kädestä.
8 Ja kun se oli ottanut kirjan, niin ne neljä olentoa
ja kaksikymmentä neljä vanhinta lankesivat Karitsan
eteen, ja heillä oli kantele kullakin, ja heillä oli kultaiset
maljat täynnä suitsutuksia, jotka ovat pyhien rukoukset,
9 ja he veisasivat uutta virttä, sanoen: "Sinä olet
arvollinen ottamaan kirjan ja avaamaan sen sinetit, sillä
sinä olet tullut teurastetuksi ja olet verellesi ostanut
Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista ja kielistä ja
kansoista ja kansanheimoista 10 ja tehnyt heidät meidän
Jumalallemme kuningaskunnaksi ja papeiksi, ja he
tulevat hallitsemaan maan päällä". 11 Ja minä näin,
ja minä kuulin monien enkelien äänen valtaistuimen
ja olentojen ja vanhinten ympäriltä, ja heidän lukunsa
oli kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat
kertaa tuhat, 12 ja he sanoivat suurella äänellä: "Karitsa,
joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja
rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja
kirkkauden ja ylistyksen". 13 Ja kaikkien luotujen, jotka
ovat taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren
päällä, ja kaikkien niissä olevain minä kuulin sanovan:
"Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys
ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!"
(aiōn g165) 14 Ja ne neljä olentoa sanoivat: "Amen",
ja vanhimmat lankesivat kasvoilleen ja kumartaen
rukoilivat.

6 Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi yhden niistä
seitsemästä sinetistä, ja kuulin yhden niistä neljästä
olennosta sanovan niinkuin ukkosen äänellä: "Tule!" 2
Ja minä näin, ja katso: valkea hevonen; ja sen selässä
istuvalla oli jousi, ja hänelle annettiin seppele, ja hän lähti
voittajana ja voittamaan. 3 Ja kun Karitsa avasi toisen
sinetin, kuulin minä toisen olennon sanovan: "Tule!" 4
Niin lähti toinen hevonen, tulipunainen, ja sen selässä
istuvalle annettiin valta ottaa pois rauha maasta, että
ihmiset surmaisivat toisiaan; ja hänelle annettiin suuri
miekka. 5 Ja kun Karitsa avasi kolmannen sinetin, kuulin
minä kolmannen olennon sanovan: "Tule!" Ja minä näin,
ja katso: musta hevonen; ja sen selässä istuvalla oli
kädessään vaaka. 6 Ja minä kuulin ikäänkuin äänen
niiden neljän olennon keskeltä sanovan: "Koiniks-mitta
nisuja yhden denarin, ja kolme koiniksia ohria yhden
denarin! Mutta älä turmele öljyä äläkä viiniä." 7 Ja kun
Karitsa avasi neljännen sinetin, kuulin minä neljännen
olennon äänen sanovan: "Tule!" 8 Ja minä näin, ja
katso: hallava hevonen; ja sen selässä istuvan nimi
oli Kuolema, ja Tuonela seurasi hänen mukanaan, ja
heidän valtaansa annettiin neljäs osa maata, annettiin
valta tappaa miekalla ja nälällä ja rutolla ja maan petojen
kautta. (Hadēs g86) 9 Ja kun Karitsa avasi viidennen
sinetin, näin minä alttarin alla niiden sielut, jotka olivat
surmatut Jumalan sanan tähden ja sen todistuksen
tähden, joka heillä oli. 10 Ja he huusivat suurella äänellä
sanoen: "Kuinka kauaksi sinä, pyhä ja totinen Valtias,
siirrät tuomiosi ja jätät kostamatta meidän veremme
niille, jotka maan päällä asuvat?" 11 Ja heille kullekin
annettiin pitkä valkoinen vaippa, ja heille sanottiin,
että vielä vähän aikaa pysyisivät levollisina, kunnes oli
täyttyvä myös heidän kanssapalvelijainsa ja veljiensä

luku, joiden tuli joutua tapettaviksi niinkuin hekin. 12
Ja minä näin, kuinka Karitsa avasi kuudennen sinetin;
ja tuli suuri maanjäristys, ja aurinko meni mustaksi
niinkuin karvainen säkkipuku, ja kuu muuttui kokonaan
kuin vereksi, 13 ja taivaan tähdet putosivat maahan,
niinkuin viikunapuu varistaa raakaleensa, kun suuri
tuuli sitä pudistaa, 14 ja taivas väistyi pois niinkuin
kirja, joka kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret
siirtyivät sijoiltansa. 15 Ja maan kuninkaat ja ylimykset ja
sotapäälliköt ja rikkaat ja väkevät ja kaikki orjat ja vapaat
kätkeytyivät luoliin ja vuorten rotkoihin 16 ja sanoivat
vuorille ja kallioille: "Langetkaa meidän päällemme ja
kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella
istuu, ja Karitsan vihalta! 17 Sillä heidän vihansa suuri
päivä on tullut, ja kuka voi kestää?"

7 Senjälkeen minä näin neljä enkeliä seisovan maan
neljällä kulmalla ja pitävän kiinni maan neljää tuulta,
ettei mikään tuuli pääsisi puhaltamaan maan päälle
eikä meren päälle eikä yhteenkään puuhun. 2 Ja minä
näin erään muun enkelin kohoavan auringonnoususta,
ja hänellä oli elävän Jumalan sinetti, ja hän huusi
suurella äänellä niille neljälle enkelille, joille oli annettu
valta vahingoittaa maata ja merta, 3 ja sanoi:
"Älkää vahingoittako maata älkääkä merta, älkää
myös puita, ennenkuin me olemme painaneet sinetin
Jumalamme palvelijain otsaan". 4 Ja minä kuulin sinetillä
merkittyjen luvun, sata neljäkymmentä neljä tuhatta
merkittyä kaikista Israelin lasten sukukunnista: 5 Juudan
sukukunnasta kaksitoista tuhatta merkittyä, Ruubenin
sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Gaadin sukukunnasta
kaksitoista tuhatta, 6 Asserin sukukunnasta kaksitoista
tuhatta, Naftalin sukukunnasta kaksitoista tuhatta,
Manassen sukukunnasta kaksitoista tuhatta, 7 Simeonin
sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Leevin sukukunnasta
kaksitoista tuhatta, Isaskarin sukukunnasta kaksitoista
tuhatta, 8 Sebulonin sukukunnasta kaksitoista tuhatta,
Joosefin sukukunnasta kaksitoista tuhatta, Benjaminin
sukukunnasta kaksitoista tuhatta merkittyä. 9 Tämän
jälkeen minä näin, ja katso, oli suuri joukko, jota
ei kukaan voinut lukea, kaikista kansanheimoista ja
sukukunnista ja kansoista ja kielistä, ja ne seisoivat
valtaistuimen edessä ja Karitsan edessä puettuina pitkiin
valkeihin vaatteisiin, ja heillä oli palmut käsissään,
10 ja he huusivat suurella äänellä sanoen: "Pelastus
tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu,
ja Karitsalta". 11 Ja kaikki enkelit seisoivat piirissä
valtaistuimen ja vanhinten ja neljän olennon ympärillä ja
lankesivat kasvoilleen valtaistuimen eteen ja kumartaen
rukoilivat Jumalaa, 12 sanoen: "Amen! Ylistys ja kirkkaus
ja viisaus ja kiitos ja kunnia ja voima ja väkevyys meidän
Jumalallemme aina ja iankaikkisesti, amen!" **(aiōn g165)**
13 Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: "Keitä
ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä
he ovat tulleet?" 14 Ja minä sanoin hänelle: "Herrani,
sinä tiedät sen". Ja hän sanoi minulle: "Nämä ovat ne,
jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat
pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä.
15 Sentähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja
palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja
hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa
heidän ylitsensä. 16 Ei heidän enää tule nälkä eikä
enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään
helle, 17 sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä,
on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten
lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet
heidän silmistänsä."

8 Ja kun Karitsa avasi seitsemännen sinetin, tuli
taivaassa äänettömyys, jota kesti noin puoli hetkeä.
2 Ja minä näin ne seitsemän enkeliä, jotka seisoivat
Jumalan edessä, ja heille annettiin seitsemän pasunaa.
3 Ja tuli eräs muu enkeli ja asettui alttarin ääreen
pitäen kultaista suitsutusastiaa, ja hänelle annettiin
paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin
kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä. 4
Ja suitsukkeiden savu nousi pyhien rukousten kanssa
enkelin kädestä Jumalan eteen. 5 Ja enkeli otti
suitsutusastian ja täytti sen alttarin tulella ja heitti maan
päälle; silloin syntyi ukkosenjylinää ja ääniä ja salamoita
ja maanjäristystä. 6 Ja ne seitsemän enkeliä, joilla
oli ne seitsemän pasunaa, hankkiutuivat puhaltamaan
pasunoihin. 7 Ja ensimmäinen enkeli puhalsi pasunaan;
niin tuli rakeita ja tulta, verellä sekoitettuja, ja ne heitettiin
maan päälle; ja kolmas osa maata paloi, ja kolmas osa
puita paloi, ja kaikki vihanta ruoho paloi. 8 Ja toinen
enkeli puhalsi pasunaan; niin heitettiin mereen ikäänkuin
suuri, tulena palava vuori; ja kolmas osa merta muuttui
vereksi, 9 ja kolmas osa luoduista, mitä meressä on ja
joissa henki on, kuoli, ja kolmas osa laivoista hukkui.
10 Ja kolmas enkeli puhalsi pasunaan; niin putosi
taivaasta suuri tähti, palava kuin tulisoihtu, ja se putosi
virtoihin, kolmanteen osaan niistä, ja vesilähteisiin. 11
Ja tähden nimi oli Koiruoho. Ja kolmas osa vesistä
muuttui koiruohoksi, ja paljon ihmisiä kuoli vedestä,
koska se oli karvaaksi käynyt. 12 Ja neljäs enkeli puhalsi
pasunaan; niin kolmas osa auringosta ja kolmas osa
kuusta ja kolmas osa tähdistä lyötiin vitsauksella, niin
että kolmas osa niistä pimeni ja päivä kolmannelta
osaltaan oli valoton, ja niin myös yö. 13 Ja minä näin, ja
minä kuulin kotkan, joka lensi keskitaivaalla, sanovan
suurella äänellä: "Voi, voi, voi maan päällä asuvaisia
niiden jäljellä olevain pasunain äänten tähden, joihin
kolmen enkelin vielä on määrä puhaltaa!"

9 Ja viides enkeli puhalsi pasunaan; niin minä näin
tähden, taivaasta maan päälle pudonneen, ja sille

annettiin syvyyden kaivon avain; **(Abyssos g12)** **2** ja se
avasi syvyyden kaivon, ja kaivosta nousi savu, niinkuin
savu suuresta pätsistä, ja kaivon savu pimitti auringon ja
ilman. **(Abyssos g12)** **3** Ja savusta lähti heinäsirkkoja maan
päälle, ja niille annettiin valta, niinkuin maan skorpioneilla
on valta; **4** ja niille sanottiin, etteivät ne saa vahingoittaa
maan ruohoa eikä mitään vihantaa eikä yhtään puuta,
vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan
sinettiä otsassaan. **5** Ja niille annettiin valta vaivata heitä
viisi kuukautta, vaan ei tappaa heitä; ja ne vaivasivat,
niinkuin vaivaa skorpioni, kun se ihmistä pistää. **6** Ja
niinä päivinä ihmiset etsivät kuolemaa, eivätkä sitä
löydä; he haluavat kuolla, mutta kuolema pakenee heitä.
7 Ja heinäsirkat olivat sotaan varustettujen hevosten
kaltaiset, ja niillä oli päässään ikäänkuin seppeleet,
kullan näköiset, ja niiden kasvot olivat ikäänkuin ihmisten
kasvot; **8** ja niillä oli hiukset niinkuin naisten hiukset,
ja niiden hampaat olivat niinkuin leijonain hampaat.
9 Ja niillä oli haarniskat ikäänkuin rautahaarniskat, ja
niiden siipien kohina oli kuin sotavaunujen ryske monien
hevosten kiitäessä taisteluun. **10** Ja niillä oli pyrstöt
niinkuin skorpioneilla ja pistimet, ja pyrstöissänsä niillä
oli voima vahingoittaa ihmisiä viisi kuukautta. **11** Niillä
oli kuninkaanaan syvyyden enkeli, jonka nimi hebreaksi
on Abaddon ja kreikaksi Apollyon. **(Abyssos g12)** **12**
Ensimmäinen "voi!" on mennyt; katso, tulee vielä kaksi
"voi!" -huutoa tämän jälkeen. **13** Ja kuudes enkeli puhalsi
pasunaan; niin minä kuulin äänen tulevan kultaisen
alttarin neljästä sarvesta, Jumalan edestä, **14** ja se
sanoi kuudennelle enkelille, jolla oli pasuna: "Päästä ne
neljä enkeliä, jotka ovat sidottuina suuren Eufrat-virran
varrella". **15** Silloin päästettiin ne neljä enkeliä, jotka
hetkelleen, päivälleen, kuukaudelleen ja vuodelleen
olivat valmiina tappamaan kolmannen osan ihmisistä. **16**
Ja ratsuväen joukkojen luku oli kaksikymmentä tuhatta
kertaa kymmenen tuhatta; minä kuulin niiden luvun.
17 Ja tämänkaltaisilta minusta näyttivät hevoset ja
niiden selässä istujat näyssä: ratsastajilla oli tulipunaiset
ja tummansinervät ja tulikivenkeltaiset haarniskat; ja
hevosten päät olivat kuin leijonain päät, ja niiden
suusta lähti tuli ja savu ja tulikivi. **18** Näistä kolmesta
vitsauksesta sai kolmas osa ihmisiä surmansa: tulesta ja
savusta ja tulikivestä, jotka lähtivät niiden suusta. **19** Sillä
hevosten voima oli niiden suussa ja niiden hännässä;
niiden hännät näet olivat käärmeitten kaltaiset, ja niissä
oli päät, joilla ne vahingoittivat. **20** Ja jäljelle jääneet
ihmiset, ne, joita ei tapettu näillä vitsauksilla, eivät
tehneet parannusta kättensä teoista, niin että olisivat
lakanneet kumartamasta riivaajia ja kultaisia ja hopeaisia
ja vaskisia ja kivisiä ja puisia epäjumalankuvia, jotka
eivät voi nähdä eikä kuulla eikä kävellä. **21** He eivät
tehneet parannusta murhistaan eikä velhouksistaan eikä
haureudestaan eikä varkauksistaan.

10 Ja minä näin erään toisen, väkevän enkelin
tulevan alas taivaasta; hänen verhonaan oli pilvi,
ja taivaankaari oli hänen päänsä päällä, ja hänen
kasvonsa olivat niinkuin aurinko, ja hänen jalkansa
niinkuin tulipatsaat, **2** ja hänellä oli kädessään avattu
kirjanen. Ja hän laski oikean jalkansa meren päälle ja
vasemman maan päälle **3** ja huusi suurella äänellä,
niinkuin leijona ärjyy; ja kun hän huusi, antoivat ne
seitsemän ukkosen jylinää ääntensä puhua. **4** Ja kun ne
seitsemän ukkosenjylinää olivat puhuneet, yritin minä
kirjoittaa, mutta minä kuulin äänen taivaasta sanovan:
"Pane sinetin taakse, mitä ne seitsemän ukkosenjylinää
puhuivat, äläkä sitä kirjoita". **5** Ja enkeli, jonka minä näin
seisovan meren päällä ja maan päällä, kohotti oikean
kätensä taivasta kohti **6** ja vannoi hänen kauttansa, joka
elää aina ja iankaikkisesti, hänen, joka on luonut taivaan
ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja
mitä siinä on, ettei enää ole oleva aikaa, **(aiōn g165)** **7**
vaan että niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin
ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasunaan, Jumalan
salaisuus käy täytäntöön sen hyvän sanoman mukaan,
jonka hän on ilmoittanut palvelijoillensa profeetoille.
8 Ja sen äänen, jonka minä olin kuullut taivaasta,
kuulin taas puhuvan minulle ja sanovan: "Mene ja ota
tuo avattu kirjakäärö, joka on meren ja maan päällä
seisovan enkelin kädessä". **9** Ja minä menin enkelin
tykö ja pyysin, että hän antaisi minulle sen kirjasen. Ja
hän sanoi minulle: "Ota ja syö se; se on karvasteleva
vatsassasi, mutta suussasi se on oleva makea kuin
hunaja". **10** Niin minä otin kirjasen enkelin kädestä ja
söin sen; se oli minun suussani makea kuin hunaja;
mutta sen syötyäni minun vatsaani karvasteli. **11** Ja
minulle sanottiin: "Sinun tulee taas profetoida monista
kansoista ja kansanheimoista ja kielistä ja kuninkaista".

11 Ja minulle annettiin sauvan kaltainen ruoko ja
sanottiin: "Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja
alttari ja ne, jotka siinä kumartaen rukoilevat. **2** Mutta
temppelin ulkopuolella oleva esikartano erota pois,
äläkä sitä mittaa, sillä se on annettu pakanakansoille;
ja he tallaavat pyhää kaupunkia neljäkymmentäkaksi
kuukautta. **3** Ja minä annan kahdelle todistajalleni
toimeksi säkkipukuihin puettuina profetoida tuhannen
kahdensadan kuudenkymmenen päivän ajan." **4** Nämä
ovat ne kaksi öljypuuta ja ne kaksi lampunjalkaa,
jotka seisovat maan Herran edessä. **5** Ja jos joku
tahtoo heitä vahingoittaa, lähtee tuli heidän suustaan
ja kuluttaa heidän vihollisensa; ja jos joku tahtoo heitä
vahingoittaa, on hän saava surmansa sillä tavalla. **6**
Heillä on valta sulkea taivas, niin ettei sadetta tule heidän
profetoimisensa päivinä, ja heillä on valta muuttaa
vedet vereksi ja lyödä maata kaikkinaisilla vitsauksilla,
niin usein kuin tahtovat. **7** Ja kun he ovat lopettaneet

todistamisensa, on peto, se, joka nousee syvyydestä,
käyvä sotaa heitä vastaan ja voittava heidät ja tappava
heidät. **(Abyssos g12)** **8** Ja heidän ruumiinsa viruvat sen
suuren kaupungin kadulla, jota hengellisesti puhuen
kutsutaan Sodomaksi ja Egyptiksi ja jossa myös heidän
Herransa ristiinnaulittiin. **9** Ja ihmiset eri kansoista ja
sukukunnista ja kielistä ja kansanheimoista näkevät
heidän ruumiinsa kolme ja puoli päivää, eivätkä salli,
että heidän ruumiinsa pannaan hautaan. **10** Ja ne, jotka
maan päällä asuvat, iloitsevat heidän kohtalostaan ja
riemuitsevat ja lähettävät lahjoja toisilleen; sillä nämä
kaksi profeettaa olivat vaivanneet niitä, jotka maan päällä
asuvat. **11** Ja niiden kolmen ja puolen päivän kuluttua
meni heihin Jumalasta elämän henki, ja he nousivat
jaloilleen, ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät.
12 Ja he kuulivat suuren äänen taivaasta sanovan
heille: "Nouskaa tänne!" Niin he nousivat taivaaseen
pilvessä, ja heidän vihollisensa näkivät heidät. **13** Ja sillä
hetkellä tapahtui suuri maanjäristys, ja kymmenes osa
kaupunkia kukistui, ja maanjäristyksessä sai surmansa
seitsemäntuhatta henkeä, ja muut peljästyivät ja antoivat
taivaan Jumalalle kunnian. **14** Toinen "voi!" on mennyt;
katso, kolmas "voi!" tulee pian. **15** Ja seitsemäs enkeli
puhalsi pasunaan; niin kuului taivaassa suuria ääniä,
jotka sanoivat: "Maailman kuninkuus on tullut meidän
Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva
aina ja iankaikkisesti". **(aiōn g165)** **16** Ja ne kaksikymmentä
neljä vanhinta, jotka istuivat valtaistuimillaan Jumalan
edessä, lankesivat kasvoillensa ja kumartaen rukoilivat
Jumalaa, **17** sanoen: "Me kiitämme sinua, Herra Jumala,
Kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet
ottanut suuren voimasi ja ottanut hallituksen. **18** Ja
pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi
on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa
palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille,
jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja
turmella ne, jotka maan turmelevat." **19** Ja Jumalan
temppeli taivaassa aukeni, ja hänen liittonsa arkki näkyi
hänen temppelissään, ja tuli salamoita ja ääniä ja
ukkosenjylinää ja maanjäristystä ja suuria rakeita.

12 Ja näkyi suuri merkki taivaassa: vaimo, vaatetettu
auringolla, ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen
päässään seppeleenä kaksitoista tähteä. **2** Hän oli
raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hänen oli
vaikea synnyttää. **3** Ja näkyi toinen merkki taivaassa, ja
katso: suuri, tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän
päätä ja kymmenen sarvea, ja sen päissä seitsemän
kruunua; **4** ja sen pyrstö pyyhkäisi pois kolmannen
osan taivaan tähtiä ja heitti ne maan päälle. Ja
lohikäärme seisoi synnyttämäisillään olevan vaimon
edessä nielläkseen hänen lapsensa, kun hän sen
synnyttäisi. **5** Ja hän synnytti poikalapsen, joka on
kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla;
ja hänen lapsensa temmattiin Jumalan tykö ja hänen
valtaistuimensa tykö. **6** Ja vaimo pakeni erämaahan,
jossa hänellä oli Jumalan valmistama paikka, että
häntä elätettäisiin siellä tuhat kaksisataa kuusikymmentä
päivää. **7** Ja syttyi sota taivaassa: Miikael ja hänen
enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme
ja hänen enkelinsä sotivat, **8** mutta eivät voittaneet, eikä
heillä enää ollut sijaa taivaassa. **9** Ja suuri lohikäärme, se
vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan,
koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen
enkelinsä heitettiin hänen kanssansa. **10** Ja minä kuulin
suuren äänen taivaassa sanovan: "Nyt on tullut pelastus
ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen
Voideltunsa valta, sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka
yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on
heitetty ulos. **11** Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan
veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole
henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan
asti. **12** Sentähden riemuitkaa, taivaat, ja te, jotka niissä
asutte! Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas
teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää,
että hänellä on vähän aikaa!" **13** Ja kun lohikäärme
näki olevansa heitetty maan päälle, ajoi hän takaa sitä
vaimoa, joka oli poikalapsen synnyttänyt. **14** Mutta
vaimolle annettiin sen suuren kotkan kaksi siipeä hänen
lentääksensä erämaahan sille paikalleen, jossa häntä
elätetään aika ja kaksi aikaa ja puoli aikaa poissa
käärmeen näkyvistä. **15** Ja käärme syöksi kidastansa
vaimon jälkeen vettä niinkuin virran, saattaakseen hänet
virran vietäväksi. **16** Mutta maa auttoi vaimoa: maa
avasi suunsa ja nieli virran, jonka lohikäärme oli syössyt
kidastansa. **17** Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti
käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan,
jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen
todistus.

13 Ja se asettui seisomaan meren hiekalle. Ja minä
näin pedon nousevan merestä; sillä oli kymmenen
sarvea ja seitsemän päätä, ja sarvissansa kymmenen
kruunua, ja sen päihin oli kirjoitettu pilkkaavia nimiä. **2**
Ja peto, jonka minä näin, oli leopardin näköinen, ja sen
jalat ikäänkuin karhun, ja sen kita niinkuin leijonan kita.
Ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa
ja suuren vallan. **3** Ja minä näin yhden sen päistä
olevan ikäänkuin kuoliaaksi haavoitetun, mutta sen
kuolinhaava parantui. Ja koko maa seurasi ihmetellen
petoa. **4** Ja he kumarsivat lohikäärmettä, koska se oli
antanut sellaisen vallan pedolle, ja kumarsivat petoa
sanoen: "Kuka on pedon vertainen, ja kuka voi sotia
sitä vastaan?" **5** Ja sille annettiin suu puhua suuria
sanoja ja pilkkapuheita, ja sille annettiin valta tehdä sitä
neljäkymmentä kaksi kuukautta. **6** Ja se avasi suunsa
Jumalaa pilkkaamaan, pilkatakseen hänen nimeänsä
ja hänen majaansa, niitä, jotka taivaassa asuvat. **7** Ja

sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa
heidät, ja sen valtaan annettiin kaikki sukukunnat ja
kansat ja kielet ja kansanheimot. 8 Ja kaikki maan päällä
asuvaiset kumartavat sitä, jokainen, jonka nimi ei ole
kirjoitettu teurastetun Karitsan elämänkirjaan, hamasta
maailman perustamisesta. 9 Jos kenellä on korva, hän
kuulkoon. 10 Jos kuka vankeuteen vie, niin hän itse
vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, hänet pitää
miekalla tapettaman. Tässä on pyhien kärsivällisyys ja
usko. 11 Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta,
ja sillä oli kaksi sarvea niinkuin karitsan sarvet, ja se
puhui niinkuin lohikäärme. 12 Ja se käyttää kaikkea
ensimmäisen pedon valtaa sen nähden ja saattaa maan
ja siinä asuvaiset kumartamaan ensimmäistä petoa,
sitä, jonka kuolinhaava parani. 13 Ja se tekee suuria
ihmeitä, niin että saa tulenkin taivaasta lankeamaan
maahan ihmisten nähden. 14 Ja se villitsee maan päällä
asuvaiset niillä ihmeillä, joita sen sallittiin tehdä pedon
nähden; se yllyttää maan päällä asuvaiset tekemään
sen pedon kuvan, jossa oli miekanhaava ja joka virkosi.
15 Ja sille annettiin valta antaa pedon kuvalle henki,
että pedon kuva puhuisikin ja saisi aikaan, että ketkä
vain eivät kumartaneet pedon kuvaa, ne tapettaisiin.
16 Ja se saa kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat
että köyhät, sekä vapaat että orjat, panemaan merkin
oikeaan käteensä tai otsaansa, 17 ettei kukaan muu
voisi ostaa eikä myydä kuin se, jossa on merkki: pedon
nimi tai sen nimen luku. 18 Tässä on viisaus. Jolla
ymmärrys on, se laskekoon pedon luvun; sillä se on
ihmisen luku. Ja sen luku on kuusisataa kuusikymmentä
kuusi.

14 Ja minä näin, ja katso, Karitsa seisoi Siionin
vuorella, ja hänen kanssaan sata neljäkymmentä
neljä tuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä
ja hänen Isänsä nimi. 2 Ja minä kuulin äänen taivaasta
ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren
ukkosenjylinän, ja ääni, jonka minä kuulin, oli ikäänkuin
kanteleensoittajain, kun he kanteleitaan soittavat. 3
Ja he veisasivat uutta virttä valtaistuimen edessä ja
neljän olennon ja vanhinten edessä; eikä kukaan voinut
oppia sitä virttä, paitsi ne sata neljäkymmentä neljä
tuhatta, jotka ovat ostetut maasta. 4 Nämä ovat ne, jotka
eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa; sillä he
ovat niinkuin neitsyet. Nämä ovat ne, jotka seuraavat
Karitsaa, mihin ikinä hän menee. Nämä ovat ostetut
ihmisistä esikoiseksi Jumalalle ja Karitsalle, 5 eikä heidän
suussaan ole valhetta havaittu; he ovat tahrattomat.
6 Ja minä näin lentävän keskitaivaalla erään toisen
enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana
maan päällä asuvaisille, kaikille kansanheimoille ja
sukukunnille ja kielille ja kansoille. **(aiōnios g166)** 7
Ja hän sanoi suurella äänellä: "Peljätkää Jumalaa ja
antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on
tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja
maan ja meren ja vetten lähteet". 8 Ja seurasi vielä
toinen enkeli, joka sanoi: "Kukistunut, kukistunut on
se suuri Babylon, joka haureutensa vihan viinillä on
juottanut kaikki kansat". 9 Ja heitä seurasi vielä kolmas
enkeli, joka sanoi suurella äänellä: "Jos joku kumartaa
petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai
käteensä, 10 niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä,
joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa
maljaan, ja häntä pitää tulella ja tulikivellä vaivattaman
pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. 11 Ja
heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti,
eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä, jotka
petoa ja sen kuvaa kumartavat, eikä kenelläkään,
joka ottaa sen nimen merkin. **(aiōn g165)** 12 Tässä
on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan
käskyt ja Jeesuksen uskon. 13 Ja minä kuulin äänen
taivaasta sanovan: "Kirjoita: Autuaat ovat ne kuolleet,
jotka Herrassa kuolevat tästedes. Totisesti-sanoo Henki-
he saavat levätä vaivoistansa, sillä heidän tekonsa
seuraavat heitä." 14 Ja minä näin, ja katso: valkoinen
pilvi, ja pilvellä istui Ihmisen Pojan muotoinen, päässänsä
kultainen kruunu ja kädessänsä terävä sirppi. 15 Ja
temppelistä tuli eräs toinen enkeli huutaen suurella
äänellä pilvellä istuvalle: "Lähetä sirppisi ja leikkaa, sillä
leikkuuaika on tullut, ja maan elo on kypsynyt". 16 Ja
pilvellä istuva heitti sirppinsä maan päälle, ja maa tuli
leikatuksi. 17 Ja taivaan temppelistä lähti eräs toinen
enkeli, ja hänelläkin oli terävä sirppi. 18 Ja alttarista
lähti vielä toinen enkeli, jolla oli tuli vallassaan, ja hän
huusi suurella äänellä sille, jolla oli se terävä sirppi,
sanoen: "Lähetä terävä sirppisi ja korjaa tertut maan
viinipuusta, sillä sen rypäleet ovat kypsyneet". 19 Ja
enkeli heitti sirppinsä alas maahan ja korjasi maan
viinipuun hedelmät ja heitti ne Jumalan vihan suureen
kuurnaan. 20 Ja kuurna poljettiin kaupungin ulkopuolella,
ja kuurnasta kuohui veri hevosten kuolaimiin asti,
tuhannen kuudensadan vakomitan päähän.

15 Ja minä näin toisen tunnusmerkin taivaassa,
suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla
oli seitsemän viimeistä vitsausta, sillä niissä Jumalan
viha täyttyy. 2 Ja minä näin ikäänkuin lasisen meren,
tulella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton
pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, seisovan
sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet. 3
Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä
ja Karitsan virttä, sanoen: "Suuret ja ihmeelliset ovat
sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja
totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas. 4 Kuka
ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi? Sillä sinä
yksin olet Pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat
sinua, koska sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki
tulleet." 5 Ja sen jälkeen minä näin: todistuksen majan

temppeli taivaassa avattiin; 6 ja ne seitsemän enkeliä,
joilla oli ne seitsemän vitsausta, lähtivät temppelistä,
puettuina puhtaisiin, hohtaviin pellavavaatteisiin ja
rinnoilta vyötettyinä kultaisilla vöillä. 7 Ja yksi niistä
neljästä olennosta antoi niille seitsemälle enkelille
seitsemän kultaista maljaa, täynnä Jumalan vihaa,
hänen, joka elää aina ja iankaikkisesti. (aiōn g165) 8
Ja temppeli tuli savua täyteen Jumalan kirkkaudesta
ja hänen voimastansa, eikä kukaan voinut mennä
sisälle temppeliin, ennenkuin niiden seitsemän enkelin
seitsemän vitsausta oli käynyt täytäntöön.

16 Ja minä kuulin suuren äänen temppelistä sanovan
niille seitsemälle enkelille: "Menkää ja vuodattakaa
ne seitsemän Jumalan vihan maljaa maan päälle".
2 Ja ensimmäinen lähti ja vuodatti maljansa maan
päälle; ja tuli pahoja ja ilkeitä paiseita niihin ihmisiin,
joissa oli pedon merkki ja jotka kumarsivat sen kuvaa.
3 Ja toinen enkeli vuodatti maljansa mereen, ja se
tuli vereksi, ikäänkuin kuolleen vereksi, ja jokainen
elävä olento kuoli, mitä meressä oli. 4 Ja kolmas
enkeli vuodatti maljansa jokiin ja vesilähteisiin, ja
ne tulivat vereksi. 5 Ja minä kuulin vetten enkelin
sanovan: "Vanhurskas olet sinä, joka olet ja joka olit,
sinä Pyhä, kun näin olet tuominnut. 6 Sillä pyhien ja
profeettain verta he ovat vuodattaneet, ja verta sinä
olet antanut heille juoda; sen he ovat ansainneet." 7 Ja
minä kuulin alttarin sanovan: "Totisesti, Herra Jumala,
Kaikkivaltias, totiset ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi".
8 Ja neljäs enkeli vuodatti maljansa aurinkoon, ja sille
annettiin valta paahtaa ihmisiä tulella. 9 Ja ihmiset
paahtuivat kovassa helteessä ja pilkkasivat Jumalan
nimeä, hänen, jolla on vallassaan nämä vitsaukset; mutta
he eivät tehneet parannusta, niin että olisivat antaneet
hänelle kunnian. 10 Ja viides enkeli vuodatti maljansa
pedon valtaistuimelle, ja sen valtakunta pimeni; ja he
pureskelivat kielensä rikki tuskissansa 11 ja pilkkasivat
taivaan Jumalaa tuskiensa ja paiseittensa tähden, mutta
eivät tehneet parannusta teoistansa. 12 Ja kuudes enkeli
vuodatti maljansa suureen Eufrat-virtaan, ja sen vesi
kuivui, että tie valmistuisi auringon noususta tuleville
kuninkaille. 13 Ja minä näin lohikäärmeen suusta ja
pedon suusta ja väärän profeetan suusta lähtevän
kolme saastaista henkeä, sammakon muotoista. 14
Sillä ne ovat riivaajain henkiä, jotka tekevät ihmeitä; ne
lähtevät koko maanpiirin kuningasten luo kokoamaan
heidät sotaan Jumalan, Kaikkivaltiaan, suurena päivänä.
15 -Katso, minä tulen niinkuin varas; autuas se, joka
valvoo ja pitää vaatteistansa vaarin, ettei hän kulkisi
alastomana eikä hänen häpeätänsä nähtäisi! - 16
Ja ne kokosivat heidät siihen paikkaan, jonka nimi
hebreaksi on Harmagedon. 17 Ja seitsemäs enkeli
vuodatti maljansa ilmaan, ja temppelistä, valtaistuimelta,
lähti suuri ääni, joka sanoi: "Se on tapahtunut". 18 Ja
tuli salamoita ja ääniä ja ukkosenjylinää; ja tuli suuri
maanjäristys, niin ankara ja suuri maanjäristys, ettei sen
vertaista ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut maan
päällä. 19 Ja se suuri kaupunki meni kolmeen osaan,
ja kansojen kaupungit kukistuivat. Ja se suuri Babylon
tuli muistetuksi Jumalan edessä, niin että hän antoi
sille vihansa kiivauden viinimaljan. 20 Ja kaikki saaret
pakenivat, eikä vuoria enää ollut. 21 Ja suuria rakeita,
leiviskän painoisia, satoi taivaasta ihmisten päälle;
ja ihmiset pilkkasivat Jumalaa raesateen vitsauksen
tähden, sillä se vitsaus oli ylen suuri.

17 Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli
ne seitsemän maljaa, ja puhui minulle sanoen:
"Tule, minä näytän sinulle sen suuren porton tuomion,
joka istuu paljojen vetten päällä, 2 hänen, jonka kanssa
maan kuninkaat ovat haureutta harjoittaneet ja jonka
haureuden viinistä maan asukkaat ovat juopuneet". 3
Ja hän vei minut hengessä erämaahan. Siellä minä näin
naisen istuvan helakanpunaisen pedon selässä; peto oli
täynnä pilkkaavia nimiä, ja sillä oli seitsemän päätä ja
kymmenen sarvea. 4 Ja nainen oli puettu purppuraan
ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja jalokivillä ja
helmillä ja piti kädessään kultaista maljaa, joka oli
täynnä kauhistuksia ja hänen haureutensa riettauksia. 5
Ja hänen otsaansa oli kirjoitettu nimi, salaisuus: "Suuri
Babylon, maan porttojen ja kauhistuksien äiti". 6 Ja minä
näin sen naisen olevan juovuksissa pyhien verestä ja
Jeesuksen todistajain verestä; ja nähdessäni hänet minä
suuresti ihmettelin. 7 Ja enkeli sanoi minulle: "Miksi
ihmettelet? Minä sanon sinulle tuon naisen salaisuuden
ja tuon pedon salaisuuden, joka häntä kantaa ja jolla
on seitsemän päätä ja kymmenen sarvea. 8 Peto,
jonka sinä näit, on ollut, eikä sitä enää ole, mutta se
on nouseva syvyydestä ja menevä kadotukseen; ja ne
maan päällä asuvaiset, joiden nimet eivät ole kirjoitetut
elämän kirjaan, hamasta maailman perustamisesta,
ihmettelevät, kun he näkevät pedon, että se on ollut
eikä sitä enää ole, mutta se on tuleva. (Abyssos g12) 9
Tässä on ymmärrys, jossa viisaus on: Ne seitsemän
päätä ovat seitsemän vuorta, joiden päällä nainen istuu;
ne ovat myös seitsemän kuningasta; 10 heistä on
viisi kaatunut, yksi on, viimeinen ei ole vielä tullut,
ja kun hän tulee, pitää hänen vähän aikaa pysymän.
11 Ja peto, joka on ollut ja jota ei enää ole, on itse
kahdeksas, ja on yksi noista seitsemästä, ja menee
kadotukseen. 12 Ja ne kymmenen sarvea, jotka sinä
näit, ovat kymmenen kuningasta, jotka eivät vielä
ole saaneet kuninkuutta, mutta saavat vallan niinkuin
kuninkaat yhdeksi hetkeksi pedon kanssa. 13 Näillä on
yksi ja sama mieli, ja he antavat voimansa ja valtansa
pedolle. 14 He sotivat Karitsaa vastaan, mutta Karitsa on
voittava heidät, sillä hän on herrain Herra ja kuningasten
Kuningas; ja kutsutut ja valitut ja uskolliset voittavat

hänen kanssansa." 15 Ja hän sanoi minulle: "Vedet,
jotka sinä näit, tuolla, missä portto istuu, ovat kansoja
ja väkijoukkoja ja kansanheimoja ja kieliä. 16 Ja ne
kymmenen sarvea, jotka sinä näit, ja peto, ne vihaavat
porttoa ja riisuvat hänet paljaaksi ja alastomaksi ja
syövät hänen lihansa ja polttavat hänet tulessa. 17
Sillä Jumala on pannut heidän sydämeensä, että he
täyttävät hänen aivoituksensa, yksimielisesti, ja antavat
kuninkuutensa pedolle, kunnes Jumalan sanat täyttyvät.
18 Ja nainen, jonka sinä näit, on se suuri kaupunki, jolla
on maan kuninkaitten kuninkuus."

18 Sen jälkeen minä näin tulevan taivaasta alas
erään toisen enkelin, jolla oli suuri valta, ja
maa valkeni hänen kirkkaudestaan. 2 Ja hän huusi
voimallisella äänellä sanoen: "Kukistunut, kukistunut
on suuri Babylon ja tullut riivaajain asuinpaikaksi ja
kaikkien saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikkien
saastaisten ja vihattavain lintujen tyyssijaksi. 3 Sillä
hänen haureutensa vihan viiniä ovat kaikki kansat
juoneet, ja maan kuninkaat ovat haureutta harjoittaneet
hänen kanssansa, ja maan kauppiaat ovat rikastuneet
hänen hekumansa runsaudesta." 4 Ja minä kuulin toisen
äänen taivaasta sanovan: "Lähtekää siitä ulos, te minun
kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi
tekin kärsiä hänen vitsauksistansa. 5 Sillä hänen syntinsä
ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen
rikoksensa. 6 Kostakaa hänelle sen mukaan, kuin hän
on tehnyt, ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen
teoistansa; siihen maljaan, johon hän on kaatanut,
kaatakaa te hänelle kaksin verroin. 7 Niin paljon kuin
hän on itselleen kunniaa ja hekumaa hankkinut, niin
paljon antakaa hänelle vaivaa ja surua. Koska hän
sanoo sydämessään: 'Minä istun kuningattarena enkä
ole leski enkä ole surua näkevä', 8 sentähden hänen
vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä: kuolema ja suru ja
nälkä, ja hän joutuu tulessa poltettavaksi, sillä väkevä
on Herra Jumala, joka on hänet tuominnut." 9 Ja
maanpiirin kuninkaat, jotka hänen kanssansa ovat
haureutta harjoittaneet ja hekumallisesti eläneet, itkevät
ja parkuvat häntä, kun näkevät hänen palonsa savun;
10 he seisovat loitolla kauhistuen hänen vaivaansa ja
sanovat: "Voi, voi sinua, Babylon, sinä suuri kaupunki,
sinä vahva kaupunki, sillä sinun tuomiosi tuli yhdessä
hetkessä!" 11 Ja maanpiirin kauppiaat itkevät ja surevat
häntä, kun ei kukaan enää osta heidän tavaraansa,
12 kaupaksi tuotua kultaa ja hopeata ja jalokiviä ja
helmiä ja pellavakangasta ja purppuraa ja silkkiä ja
helakanpunaa ja kaikkinaista hajupuuta ja kaikenlaisia
norsunluu-esineitä ja kaikenlaisia kalleimmasta puusta
ja vaskesta ja raudasta ja marmorista tehtyjä esineitä,
13 ja kanelia ja hiusvoidetta ja suitsuketta ja hajuvoidetta
ja suitsutuspihkaa ja viiniä ja öljyä ja lestyjä jauhoja
ja viljaa ja karjaa ja lampaita ja hevosia ja vaunuja ja
orjia ja ihmissieluja. 14 Ja hedelmät, joita sinun sielusi
himoitsi, ovat sinulta menneet, ja kaikki kalleutesi ja
komeutesi ovat sinulta hävinneet, eikä niitä enää koskaan
löydetä. 15 Niiden kauppiaat, ne, jotka rikastuivat
tästä kaupungista, seisovat loitolla kauhistuen hänen
vaivaansa, itkien ja surren, 16 ja sanovat: "Voi, voi
sitä suurta kaupunkia, joka oli puettu pellavaan ja
purppuraan ja helakanpunaan ja koristettu kullalla ja
jalokivillä ja helmillä, kun semmoinen rikkaus yhdessä
hetkessä tuhoutui!" 17 Ja kaikki laivurit ja kaikki
rannikkopurjehtijat ja merimiehet ja kaikki merenkulkijat
seisoivat loitolla 18 ja huusivat nähdessään hänen
palonsa savun ja sanoivat: "Mikä on tämän suuren
kaupungin vertainen?" 19 Ja he heittivät tomua päänsä
päälle ja huusivat itkien ja surren ja sanoivat: "Voi, voi
sitä suurta kaupunkia, jonka kalleuksista rikastuivat
kaikki, joilla oli laivoja merellä, kun se yhdessä hetkessä
tuhoutui!" 20 Riemuitse hänestä, taivas, ja te pyhät ja
apostolit ja profeetat; sillä Jumala on hänet tuominnut ja
kostanut hänelle teidän tuomionne. 21 Ja väkevä enkeli
otti kiven, niinkuin suuren myllynkiven, ja heitti sen
mereen sanoen: "Näin heitetään kiivaasti pois Babylon,
se suuri kaupunki, eikä sitä enää löydetä". 22 Ei kuulla
sinussa enää kanteleensoittajain ja laulajain, huilun-ja
torvensoittajain ääntä; ei löydetä sinusta enää minkään
ammatin taituria; ei kuulla sinussa enää myllyn jyrinää;
23 ei loista sinussa enää lampun valo; ei kuulla sinussa
enää huutoa yljälle eikä huutoa morsiamelle; sillä sinun
kauppiaasi olivat maan mahtavia, ja sinun velhoutesi
villitsi kaikki kansat; 24 ja hänestä on löydetty profeettain
ja pyhien veri ja kaikkien veri, jotka maan päällä ovat
tapetut.

19 Sen jälkeen minä kuulin ikäänkuin kansan
paljouden suuren äänen taivaassa sanovan:
"Halleluja! Pelastus ja kunnia ja voima on Jumalan,
meidän Jumalamme. 2 Sillä totiset ja vanhurskaat ovat
hänen tuomionsa; sillä hän on tuominnut sen suuren
porton, joka turmeli maan haureudellaan, ja on kostanut
ja on vaatinut hänen kädestänsä palvelijainsa veren."
3 Ja he sanoivat toistamiseen: "Halleluja!" Ja hänen
savunsa nousee aina ja iankaikkisesti. **(aiōn g165)** 4
Ja ne kaksikymmentä neljä vanhinta ja neljä olentoa
lankesivat maahan ja kumartaen rukoilivat Jumalaa,
joka valtaistuimella istuu, ja sanoivat: "Amen, halleluja!"
5 Ja valtaistuimelta lähti ääni, joka sanoi: "Ylistäkää
meidän Jumalaamme, kaikki hänen palvelijansa, te,
jotka häntä pelkäätte, sekä pienet että suuret". 6
Ja minä kuulin ikäänkuin kansan paljouden äänen ja
ikäänkuin paljojen vetten pauhinan ja ikäänkuin suuren
ukkosenjylinän sanovan: "Halleluja! Sillä Herra, meidän
Jumalamme, Kaikkivaltias, on ottanut hallituksen. 7
Iloitkaamme ja riemuitkaamme ja antakaamme kunnia
hänelle, sillä Karitsan häät ovat tulleet, ja hänen

vaimonsa on itsensä valmistanut. 8 Ja hänen annettiin
pukeutua liinavaatteeseen, hohtavaan ja puhtaaseen:
se liina on pyhien vanhurskautus." 9 Ja hän sanoi
minulle: "Kirjoita: Autuaat ne, jotka ovat kutsutut Karitsan
hääaterialle!" Vielä hän sanoi minulle: "Nämä sanat
ovat totiset Jumalan sanat". 10 Ja minä lankesin hänen
jalkojensa juureen, kumartaen rukoillakseni häntä. Mutta
hän sanoi minulle: "Varo, ettet sitä tee; minä olen
sinun ja sinun veljiesi kanssapalvelija, niiden, joilla
on Jeesuksen todistus; kumarra ja rukoile Jumalaa.
Sillä Jeesuksen todistus on profetian henki." 11 Ja
minä näin taivaan auenneena. Ja katso: valkoinen
hevonen, ja sen selässä istuvan nimi on Uskollinen ja
Totinen, ja hän tuomitsee ja sotii vanhurskaudessa.
12 Ja hänen silmänsä olivat niinkuin tulen liekit, ja
hänen päässään oli monta kruunua, ja hänellä oli
kirjoitettuna nimi, jota ei tiedä kukaan muu kuin hän
itse, 13 ja hänellä oli yllään vereen kastettu vaippa,
ja nimi, jolla häntä kutsutaan, on Jumalan Sana. 14
Ja häntä seurasivat ratsastaen valkoisilla hevosilla
taivaan sotajoukot, puettuina valkeaan ja puhtaaseen
pellavavaatteeseen. 15 Ja hänen suustaan lähtee
terävä miekka, että hän sillä löisi kansoja. Ja hän
on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, ja hän polkee
kaikkivaltiaan Jumalan vihan kiivauden viinikuurnan. 16
Ja hänellä on vaipassa kupeellaan kirjoitettuna nimi:
"Kuningasten Kuningas ja herrain Herra". 17 Ja minä
näin enkelin seisovan auringossa, ja hän huusi suurella
äänellä sanoen kaikille keskitaivaalla lentäville linnuille:
"Tulkaa, kokoontukaa Jumalan suurelle aterialle 18
syömään kuningasten lihaa ja sotapäällikköjen lihaa
ja väkevien lihaa ja hevosten sekä niiden selässä
istuvien lihaa ja kaikkien vapaitten ja orjien lihaa,
sekä pienten että suurten". 19 Ja minä näin pedon ja
maan kuninkaat ja heidän sotajoukkonsa kokoontuneina
sotiaksensa hevosen selässä istuvaa vastaan ja hänen
sotajoukkoansa vastaan. 20 Ja peto otettiin kiinni, ja
sen kanssa väärä profeetta, joka sen nähden oli tehnyt
ihmetekonsa, joilla hän oli eksyttänyt ne, jotka olivat
ottaneet pedon merkin, ja ne, jotka olivat sen kuvaa
kumartaneet; ne molemmat heitettiin elävältä tuliseen
järveen, joka tulikiveä palaa. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** 21
Ja ne muut saivat surmansa hevosen selässä istuvan
miekasta, joka lähti hänen suustaan; ja kaikki linnut
tulivat ravituiksi heidän lihastansa.

20 Ja minä näin tulevan taivaasta alas enkelin, jolla
oli syvyyden avain ja suuret kahleet kädessään.
(Abyssos g12) 2 Ja hän otti kiinni lohikäärmeen, sen
vanhan käärmeen, joka on perkele ja saatana, ja sitoi
hänet tuhanneksi vuodeksi 3 ja heitti hänet syvyyteen
ja sulki ja lukitsi sen sinetillä hänen jälkeensä, ettei
hän enää kansoja villitsisi, siihen asti kuin ne tuhat
vuotta ovat loppuun kuluneet; sen jälkeen hänet pitää
päästettämän irti vähäksi aikaa. **(Abyssos g12)** 4 Ja
minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille
annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka
olivat teloitetut Jeesuksen todistuksen ja Jumalan
sanan tähden, ja niiden, jotka eivät olleet kumartaneet
petoa eikä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä
otsaansa eikä käteensä; ja he virkosivat eloon ja
hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta. 5 Muut
kuolleet eivät vironneet eloon, ennenkuin ne tuhat
vuotta olivat loppuun kuluneet. Tämä on ensimmäinen
ylösnousemus. 6 Autuas ja pyhä on se, jolla on osa
ensimmäisessä ylösnousemuksessa; heihin ei toisella
kuolemalla ole valtaa, vaan he tulevat olemaan Jumalan
ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan
ne tuhannen vuotta. 7 Ja kun ne tuhat vuotta ovat
loppuun kuluneet, päästetään saatana vankeudestaan,
8 ja hän lähtee villitsemään maan neljällä kulmalla
olevia kansoja, Googia ja Maagogia, kootakseen heidät
sotaan, ja niiden luku on kuin meren hiekka. 9 Ja he
nousevat yli maan avaruuden ja piirittävät pyhien leirin ja
sen rakastetun kaupungin. Mutta tuli lankeaa taivaasta
ja kuluttaa heidät. 10 Ja perkele, heidän villitsijänsä,
heitetään tuli-ja tulikivijärveen, jossa myös peto ja väärä
profeetta ovat, ja heitä vaivataan yöt päivät, aina ja
iankaikkisesti. **(aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)** 11 Ja minä
näin suuren, valkean valtaistuimen ja sillä istuvaisen,
jonka kasvoja maa ja taivas pakenivat, eikä niille sijaa
löytynyt. 12 Ja minä näin kuolleet, suuret ja pienet,
seisomassa valtaistuimen edessä, ja kirjat avattiin; ja
avattiin toinen kirja, joka on elämän kirja; ja kuolleet
tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu,
tekojensa mukaan. 13 Ja meri antoi ne kuolleet, jotka
siinä olivat, ja Kuolema ja Tuonela antoivat ne kuolleet,
jotka niissä olivat, ja heidät tuomittiin, kukin tekojensa
mukaan. **(Hadēs g86)** 14 Ja Kuolema ja Tuonela heitettiin
tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema, tulinen järvi.
(Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 Ja joka ei ollut
elämän kirjaan kirjoitettu, se heitettiin tuliseen järveen.
(Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Ja minä näin uuden taivaan ja uuden maan;
sillä ensimmäinen taivas ja ensimmäinen maa
ovat kadonneet, eikä merta enää ole. 2 Ja pyhän
kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan
alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin
morsian, miehellensä kaunistettu. 3 Ja minä kuulin
suuren äänen valtaistuimelta sanovan: "Katso, Jumalan
maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän
keskellänsä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse
on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa; 4 ja hän
on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä,
eikä kuolemaa ole enää oleva, eikä murhetta eikä
parkua eikä kipua ole enää oleva, sillä kaikki entinen
on mennyt." 5 Ja valtaistuimella istuva sanoi: "Katso,

uudeksi minä teen kaikki". Ja hän sanoi: "Kirjoita, sillä
nämä sanat ovat vakaat ja todet". 6 Ja hän sanoi minulle:
"Se on tapahtunut. Minä olen A ja O, alku ja loppu. Minä
annan janoavalle elämän veden lähteestä lahjaksi. 7
Joka voittaa, on tämän perivä, ja minä olen oleva hänen
Jumalansa, ja hän on oleva minun poikani. 8 Mutta
pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien
ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja
kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvessä, joka
tulta ja tulikiveä palaa; tämä on toinen kuolema." **(Limnē
Pyr g3041 g4442)** 9 Ja tuli yksi niistä seitsemästä enkelistä,
joilla oli ne seitsemän maljaa täynnä seitsemää viimeistä
vitsausta, ja puhui minun kanssani sanoen: "Tule tänne,
minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon".
10 Ja hän vei minut hengessä suurelle ja korkealle
vuorelle ja näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin,
joka laskeutui alas taivaasta Jumalan tyköä, 11 ja
siinä oli Jumalan kirkkaus; sen hohto oli kaikkein
kalleimman kiven kaltainen, niinkuin kristallinkirkas
jaspis-kivi; 12 siinä oli suuri ja korkea muuri, jossa
oli kaksitoista porttia ja porteilla kaksitoista enkeliä,
ja niihin oli kirjoitettu nimiä, ja ne ovat Israelin lasten
kahdentoista sukukunnan nimet; 13 idässä kolme porttia
ja pohjoisessa kolme porttia ja etelässä kolme porttia ja
lännessä kolme porttia. 14 Ja kaupungin muurilla oli
kaksitoista perustusta, ja niissä Karitsan kahdentoista
apostolin kaksitoista nimeä. 15 Ja sillä, joka minulle
puhui, oli mittasauvana kultainen ruoko, mitatakseen
kaupungin ja sen portit ja sen muurin. 16 Ja kaupunki
oli neliskulmainen, ja sen pituus oli yhtä suuri kuin
sen leveys. Ja hän mittasi sillä ruovolla kaupungin:
se oli kaksitoista tuhatta vakomittaa. Sen pituus ja
leveys ja korkeus olivat yhtä suuret. 17 Ja hän mittasi
sen muurin: se oli sata neljäkymmentä neljä kyynärää,
ihmismitan mukaan, joka on enkelin mitta. 18 Ja sen
muuri oli rakennettu jaspiksesta, ja kaupunki oli puhdasta
kultaa, puhtaan lasin kaltaista. 19 Ja kaupungin muurin
perustukset olivat kaunistetut kaikkinaisilla kalleilla
kivillä; ensimmäinen perustus oli jaspis, toinen safiiri,
kolmas kalkedon, neljäs smaragdi, 20 viides sardonyks,
kuudes sardion, seitsemäs krysoliitti, kahdeksas berylli,
yhdeksäs topaasi, kymmenes krysoprasi, yhdestoista
hyasintti, kahdestoista ametisti. 21 Ja ne kaksitoista
porttia olivat kaksitoista helmeä; kukin portti oli yhdestä
helmestä; ja kaupungin katu oli puhdasta kultaa,
ikäänkuin läpikuultavaa lasia. 22 Mutta temppeliä minä
en siinä nähnyt; sillä Herra Jumala, Kaikkivaltias, on
sen temppeli, ja Karitsa. 23 Eikä kaupunki tarvitse
valoksensa aurinkoa eikä kuuta; sillä Jumalan kirkkaus
valaisee sen, ja sen lamppu on Karitsa. 24 Ja kansat
tulevat vaeltamaan sen valkeudessa, ja maan kuninkaat
vievät sinne kunniansa. 25 Eikä sen portteja suljeta
päivällä, ja yötä ei siellä ole, 26 ja sinne viedään
kansojen kunnia ja kalleudet. 27 Eikä sinne ole pääsevä
mitään epäpyhää eikä ketään kauhistusten tekijää eikä
valhettelijaa, vaan ainoastaan ne, jotka ovat kirjoitetut
Karitsan elämänkirjaan.

22 Ja hän näytti minulle elämän veden virran, joka
kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan
valtaistuimesta. 2 Keskellä sen katua ja virran molemmilla
puolilla oli elämän puu, joka kantoi kahdettoista hedelmät,
antaen joka kuukausi hedelmänsä, ja puun lehdet
ovat kansojen tervehtymiseksi. 3 Eikä mitään kirousta
ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan valtaistuin on
siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä
4 ja näkevät hänen kasvonsa, ja hänen nimensä on
heidän otsissansa. 5 Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä
he tarvitse lampun valoa eikä auringon valoa, sillä
Herra Jumala on valaiseva heitä, ja he hallitsevat aina
ja iankaikkisesti. **(aiōn g165)** 6 Ja hän sanoi minulle:
"Nämä sanat ovat vakaat ja todet, ja Herra, profeettain
henkien Jumala, on lähettänyt enkelinsä näyttämään
palvelijoilleen, mitä pian tapahtuman pitää. 7 Ja katso,
minä tulen pian. Autuas se, joka ottaa tämän kirjan
ennustuksen sanoista vaarin!" 8 Ja minä, Johannes,
olen se, joka tämän kuulin ja näin. Ja kun olin sen
kuullut ja nähnyt, minä lankesin maahan kumartuakseni
sen enkelin jalkojen eteen, joka tämän minulle näytti. 9
Ja hän sanoi minulle: "Varo, ettet sitä tee; minä olen
sinun ja sinun veljiesi, profeettain, kanssapalvelija,
ja niiden, jotka ottavat tämän kirjan sanoista vaarin;
kumartaen rukoile Jumalaa". 10 Ja hän sanoi minulle:
"Älä lukitse tämän kirjan profetian sanoja; sillä aika on
lähellä. 11 Vääryyden tekijä tehköön edelleen vääryyttä,
ja joka on saastainen, saastukoon edelleen, ja joka on
vanhurskas, tehköön edelleen vanhurskautta, ja joka
on pyhä, pyhittyköön edelleen. 12 Katso, minä tulen
pian, ja minun palkkani on minun kanssani, antaakseni
kullekin hänen tekojensa mukaan. 13 Minä olen A
ja O, ensimmäinen ja viimeinen, alku ja loppu. 14
Autuaat ne, jotka pesevät vaatteensa, että heillä olisi
valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista
sisälle kaupunkiin! 15 Ulkopuolella ovat koirat ja velhot
ja huorintekijät ja murhaajat ja epäjumalanpalvelijat
ja kaikki, jotka valhetta rakastavat ja tekevät. 16
Minä, Jeesus, lähetin enkelini todistamaan näitä teille
seurakunnissa. Minä olen Daavidin juurivesa ja hänen
suvustansa, se kirkas kointähti." 17 Ja Henki ja morsian
sanovat: "Tule!" Ja joka kuulee, sanokoon: "Tule!" Ja
joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän
vettä lahjaksi. 18 Minä todistan jokaiselle, joka tämän
kirjan profetian sanat kuulee: Jos joku panee niihin
jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päällensä
ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; 19
ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetian kirjan
sanoista, niin Jumala on ottava pois sen osan, mikä

hänellä on elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin, joista
tässä kirjassa on kirjoitettu. **20** Hän, joka näitä todistaa,
sanoo: "Totisesti, minä tulen pian". Amen, tule, Herra
Jeesus! **21** Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien
kanssa. Amen.

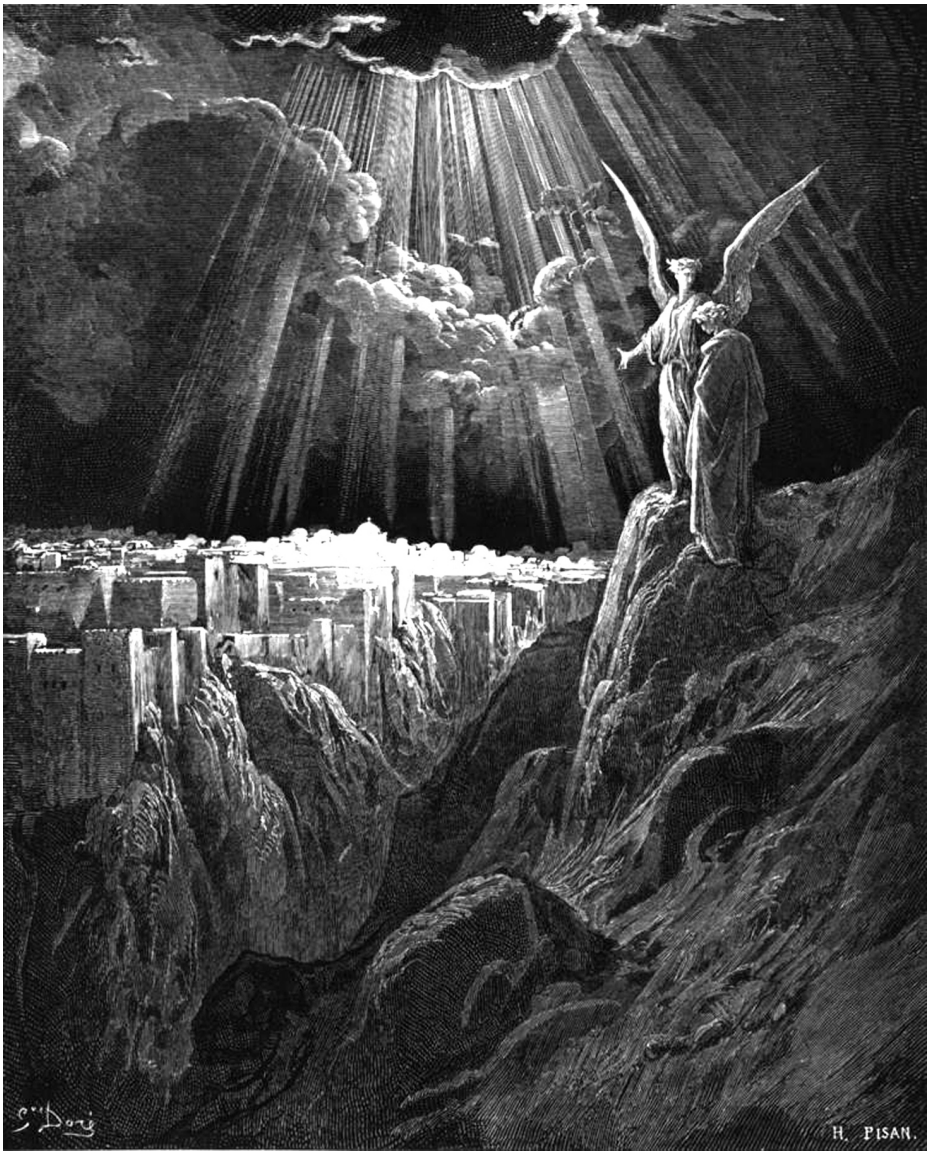

Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistettuna niinkuin morsian, miehellensä kaunistettu. Ja minä kuulin suuren äänen valtaistuimelta sanovan: 'Katso, Jumalan maja ihmisten keskellä! Ja hän on asuva heidän keskellänsä, ja he ovat hänen kansansa, ja Jumala itse on oleva heidän kanssaan, heidän Jumalansa;

Ilmestys 21:2-3

Lukijan Opas

Suomen Kieli at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Sanakirja

Suomen Kieli at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Sanakirja +

AionianBible.org/Bibles/Finnish---Finnish-Pyha-Raamattu/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Luukkaan 8:31
Roomalaisille 10:7
Ilmestys 9:1
Ilmestys 9:2
Ilmestys 9:11
Ilmestys 11:7
Ilmestys 17:8
Ilmestys 20:1
Ilmestys 20:3

aïdios

Roomalaisille 1:20
Juudaksen 1:6

aiōn

Matteuksen 12:32
Matteuksen 13:22
Matteuksen 13:39
Matteuksen 13:40
Matteuksen 13:49
Matteuksen 21:19
Matteuksen 24:3
Matteuksen 28:20
Markuksen 3:29
Markuksen 4:19
Markuksen 10:30
Markuksen 11:14
Luukkaan 1:33
Luukkaan 1:55
Luukkaan 1:70
Luukkaan 16:8
Luukkaan 18:30
Luukkaan 20:34
Luukkaan 20:35
Johanneksen 4:14
Johanneksen 6:51
Johanneksen 6:58
Johanneksen 8:35
Johanneksen 8:51
Johanneksen 8:52
Johanneksen 9:32
Johanneksen 10:28
Johanneksen 11:26
Johanneksen 12:34
Johanneksen 13:8
Johanneksen 14:16
Teot 3:21
Teot 15:18
Roomalaisille 1:25
Roomalaisille 9:5
Roomalaisille 11:36
Roomalaisille 12:2
Roomalaisille 16:27
1 Korinttilaisille 1:20
1 Korinttilaisille 2:6
1 Korinttilaisille 2:7
1 Korinttilaisille 2:8
1 Korinttilaisille 3:18
1 Korinttilaisille 8:13
1 Korinttilaisille 10:11
2 Korinttilaisille 4:4
2 Korinttilaisille 9:9
2 Korinttilaisille 11:31
Galatalaisille 1:4
Galatalaisille 1:5
Efesolaisille 1:21
Efesolaisille 2:2
Efesolaisille 2:7
Efesolaisille 3:9
Efesolaisille 3:11
Efesolaisille 3:21
Efesolaisille 6:12
Filippiläisille 4:20
Kolossalaisille 1:26
1 Timoteukselle 1:17
1 Timoteukselle 6:17
2 Timoteukselle 4:10
2 Timoteukselle 4:18
Titukselle 2:12
Heprealaisille 1:2
Heprealaisille 1:8
Heprealaisille 5:6
Heprealaisille 6:5
Heprealaisille 6:20
Heprealaisille 7:17
Heprealaisille 7:21
Heprealaisille 7:24
Heprealaisille 7:28
Heprealaisille 9:26
Heprealaisille 11:3
Heprealaisille 13:8
Heprealaisille 13:21
1 Pietarin 1:23
1 Pietarin 1:25
1 Pietarin 4:11
1 Pietarin 5:11
2 Pietarin 3:18
1 Johanneksen 2:17
2 Johanneksen 1:2
Juudaksen 1:13
Juudaksen 1:25
Ilmestys 1:6
Ilmestys 1:18
Ilmestys 4:9
Ilmestys 4:10
Ilmestys 5:13
Ilmestys 7:12
Ilmestys 10:6
Ilmestys 11:15
Ilmestys 14:11
Ilmestys 15:7
Ilmestys 19:3
Ilmestys 20:10
Ilmestys 22:5

aiōnios

Matteuksen 18:8
Matteuksen 19:16
Matteuksen 19:29
Matteuksen 25:41
Matteuksen 25:46
Markuksen 3:29
Markuksen 10:17
Markuksen 10:30
Luukkaan 10:25
Luukkaan 16:9
Luukkaan 18:18
Luukkaan 18:30
Johanneksen 3:15
Johanneksen 3:16
Johanneksen 3:36
Johanneksen 4:14
Johanneksen 4:36
Johanneksen 5:24
Johanneksen 5:39
Johanneksen 6:27
Johanneksen 6:40
Johanneksen 6:47
Johanneksen 6:54
Johanneksen 6:68

Johanneksen 10:28
Johanneksen 12:25
Johanneksen 12:50
Johanneksen 17:2
Johanneksen 17:3
Teot 13:46
Teot 13:48
Roomalaisille 2:7
Roomalaisille 5:21
Roomalaisille 6:22
Roomalaisille 6:23
Roomalaisille 16:25
Roomalaisille 16:26
2 Korinttilaisille 4:17
2 Korinttilaisille 4:18
2 Korinttilaisille 5:1
Galatalaisille 6:8
2 Tessalonikalaisille 1:9
2 Tessalonikalaisille 2:16
1 Timoteukselle 1:16
1 Timoteukselle 6:12
1 Timoteukselle 6:16
2 Timoteukselle 1:9
2 Timoteukselle 2:10
Tituksellе 1:2
Tituksellе 3:7
Filemonille 1:15
Heprealaisille 5:9
Heprealaisille 6:2
Heprealaisille 9:12
Heprealaisille 9:14
Heprealaisille 9:15
Heprealaisille 13:20
1 Pietarin 5:10
2 Pietarin 1:11
1 Johanneksen 1:2
1 Johanneksen 2:25
1 Johanneksen 3:15
1 Johanneksen 5:11
1 Johanneksen 5:13
1 Johanneksen 5:20
Juudaksen 1:7
Juudaksen 1:21
Ilmestys 14:6

eleēsē

Roomalaisille 11:32

Geenna

Matteuksen 5:22
Matteuksen 5:29
Matteuksen 5:30
Matteuksen 10:28
Matteuksen 18:9
Matteuksen 23:15
Matteuksen 23:33
Markuksen 9:43
Markuksen 9:45
Markuksen 9:47
Luukkaan 12:5
Jaakobin 3:6

Hadēs

Matteuksen 11:23
Matteuksen 16:18
Luukkaan 10:15
Luukkaan 16:23
Teot 2:27
Teot 2:31
1 Korinttilaisille 15:55
Ilmestys 1:18
Ilmestys 6:8
Ilmestys 20:13
Ilmestys 20:14

Limnē Pyr

Ilmestys 19:20
Ilmestys 20:10
Ilmestys 20:14
Ilmestys 20:15
Ilmestys 21:8

Sheol

1 Mooseksen 37:35
1 Mooseksen 42:38
1 Mooseksen 44:29
1 Mooseksen 44:31
4 Mooseksen 16:30
4 Mooseksen 16:33
5 Mooseksen 32:22
1 Samuelin 2:6
2 Samuelin 22:6
1 Kuninkaiden 2:6
1 Kuninkaiden 2:9
Jobin 7:9
Jobin 11:8
Jobin 14:13
Jobin 17:13
Jobin 17:16
Jobin 21:13
Jobin 24:19
Jobin 26:6
Psalmien 6:5
Psalmien 9:17
Psalmien 16:10
Psalmien 18:5
Psalmien 30:3
Psalmien 31:17
Psalmien 49:14
Psalmien 49:15
Psalmien 55:15
Psalmien 86:13
Psalmien 88:3
Psalmien 89:48
Psalmien 116:3
Psalmien 139:8
Psalmien 141:7
Sananlaskujen 1:12
Sananlaskujen 5:5
Sananlaskujen 7:27
Sananlaskujen 9:18
Sananlaskujen 15:11
Sananlaskujen 15:24
Sananlaskujen 23:14
Sananlaskujen 27:20
Sananlaskujen 30:16
Saarnaajan 9:10
Laulujen laulu 8:6
Jesajan 5:14
Jesajan 7:11
Jesajan 14:9
Jesajan 14:11
Jesajan 14:15
Jesajan 28:15
Jesajan 28:18
Jesajan 38:10
Jesajan 38:18
Jesajan 57:9
Hesekielin 31:15
Hesekielin 31:16
Hesekielin 31:17
Hesekielin 32:21
Hesekielin 32:27
Hoosean 13:14
Aamoksen 9:2
Joonan 2:2
Habakukin 2:5

Tartaroō

2 Pietarin 2:4

Questioned

None yet noted

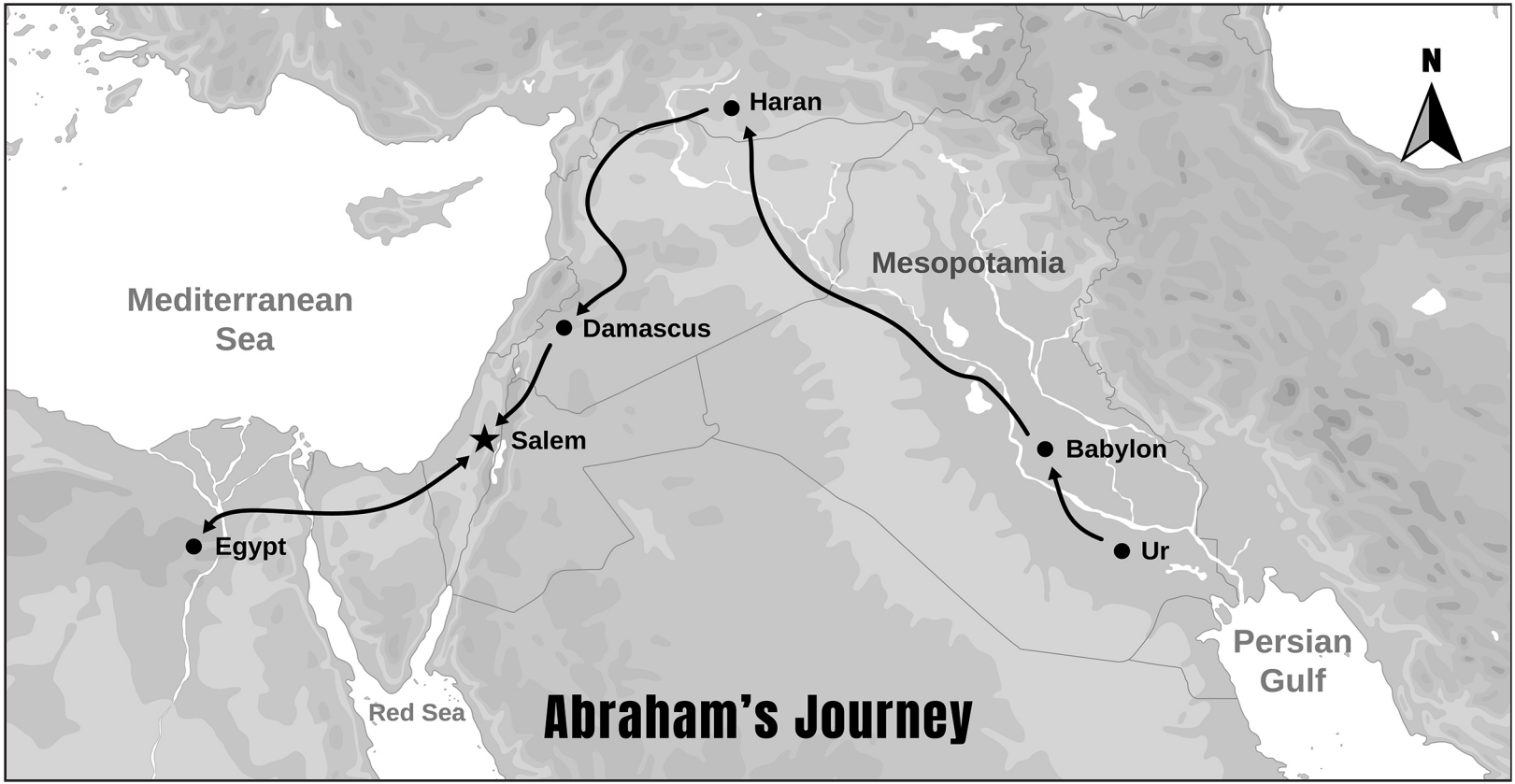

Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva. - Heprealaisille 11:8

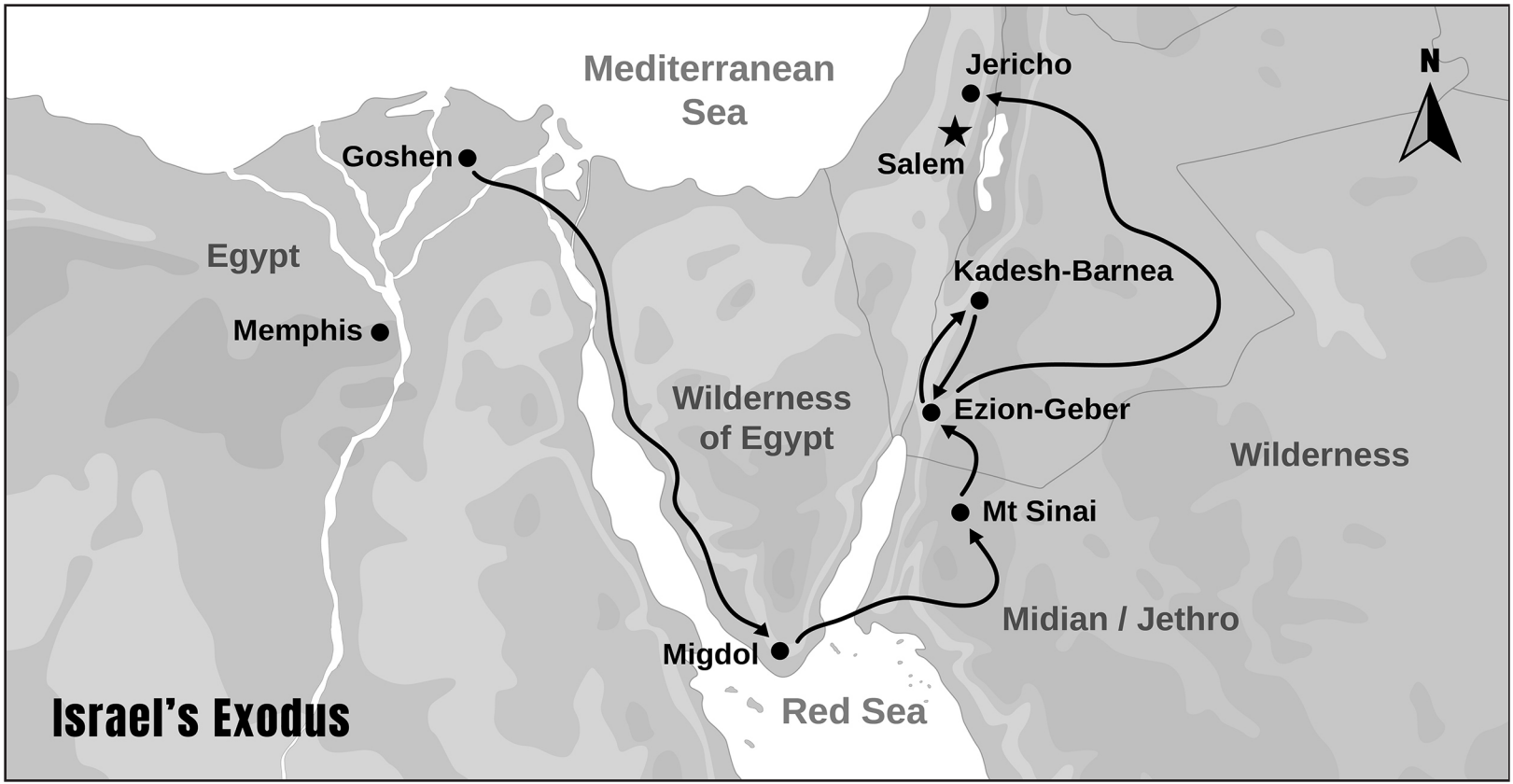

Mutta kun farao oli päästänyt kansan, ei Jumala johdattanut heitä sitä tietä, joka kulki filistealaisten maan kautta, vaikka se oli suorin, sillä Jumala ajatteli, että kansa ehkä katuisi nähdessänsä sodan syttyvän ja palaisi Egyptiin; - 2 Mooseksen 13:17

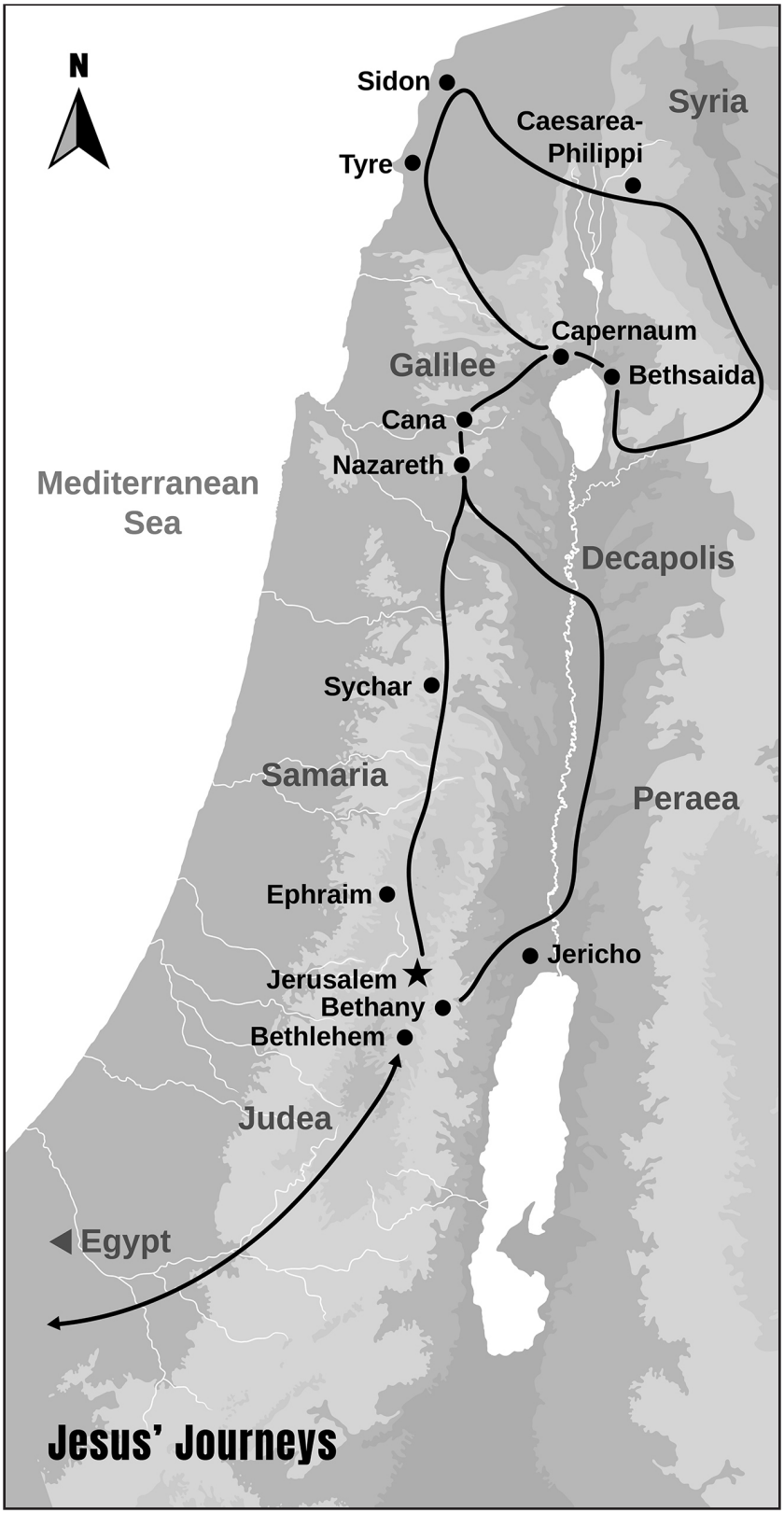

Sillä ei Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä. - Markuksen 10:45

Paavali, Jeesuksen Kristuksen palvelija, kutsuttu apostoli, erotettu julistamaan Jumalan evankeliumia, - Roomalaisille 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Kohtalo

Suomen Kieli at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

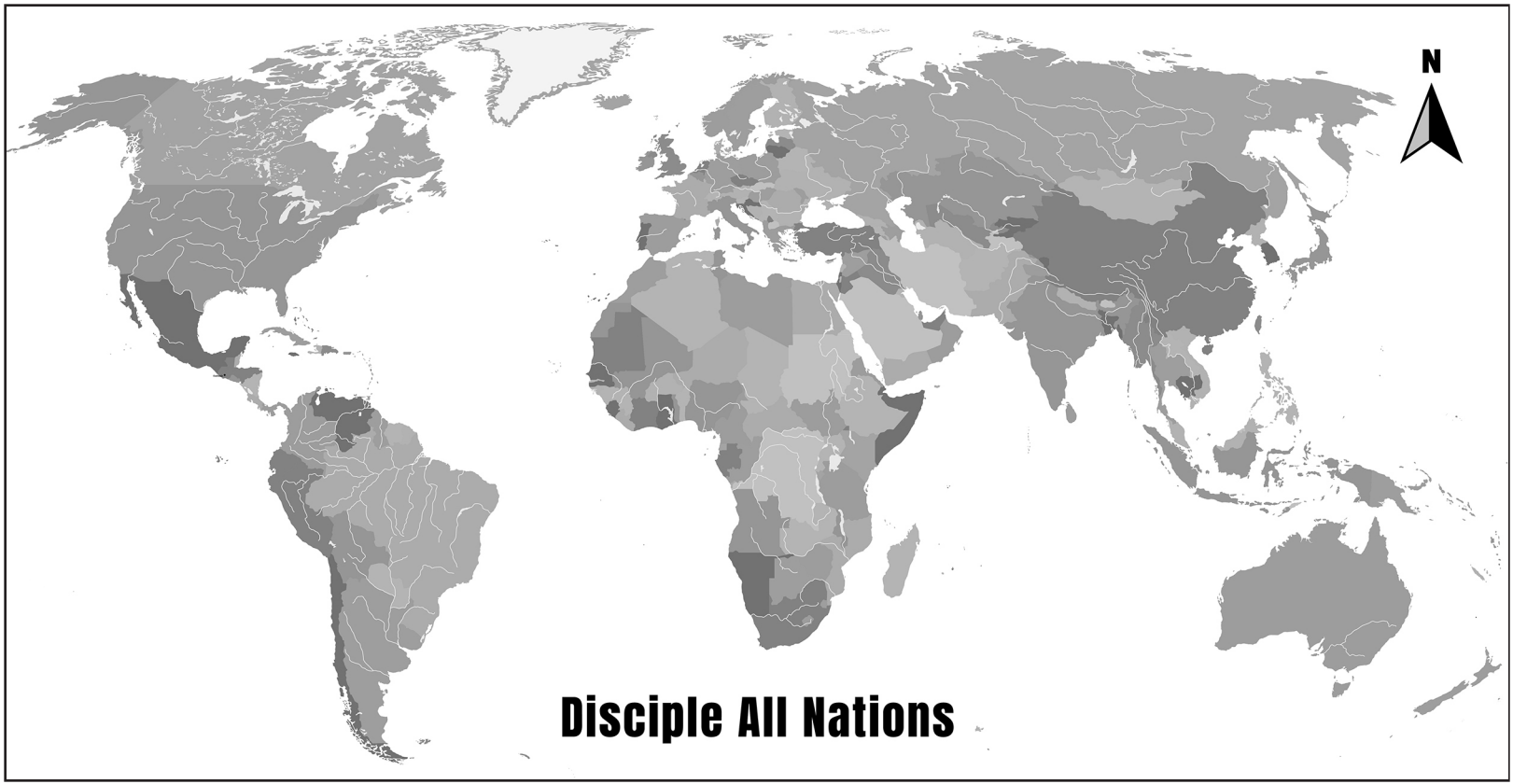

Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen - Matteuksen 28:19